

Hà
Ngân

Phật Lực Chấn Tà Tăng Trưởng Một Trăm Năm

Chung Hòa Phật Giáo Việt Nam

MỖI NGÀY, KHÍ LỰC CỦA TA TĂNG TRƯỞNG 100 CÂN

Tác giả: Giang Hồ Phong Trần Khách

Thể loại: Huyền Ảo, Tu Chân, Xuyên Không

Nguồn: truyenyy.pro

DTV-EBOOK.COM.VN

Giang Thạch xuyên việt rồi, tiến vào một cái Vương triều loạn lạc những năm cuối, loạn quân nổi lên bốn phía, yêu tà tàn phá bừa bãi, bình dân bách tính bình thường sống bữa nay lo bữa mai.

Nhưng mà may mà chính là hắn đã thức tỉnh một cái thiên phú, mỗi ngày hắn đều có thể tăng thêm 100 cân khí lực.

Cứ như vậy, hắn nghiêm túc cầu xuống sống qua ngày, dù là không tinh thông phương pháp tu luyện, lực lượng bản thân cũng đang gia tăng mãnh liệt qua từng ngày.

3 năm về sau.

Giang Thạch nhìn một vị kiếm khách vô thượng đeo kiếm đạp không mà đến ở trước mắt, hắn nhặt lên một khóa hòn đá nhỏ, tiện tay quăng ra giống như sao băng một dạng, đem vị kiếm khách kia đánh rơi tại chỗ.

“Liên cái này? Liên cái này? Còn nói là cao thủ? Ngay cả một khóa hòn đá nhỏ của ta đều ngăn cản không nổi.”

Giang Thạch nói ra.

Mục lục

- Chương 1: Xuyên Qua Đại Huyền Vương Triều
- Chương 2: Ăn miếng trả miếng
- Chương 3: Giá trị danh vọng
- Chương 4: Tay không nhỏ cây Liễu!
- Chương 5: Vào Thành!
- Chương 6: Dựng lời đài
- Chương 7: Thổ phi!
- Chương 8: Đột phá vòng vây!
- Chương 9: Xích Diễm quân
- Chương 10: Nhiệm vụ đến!
- Chương 11: Phan Phụng tướng quân!
- Chương 12: Quân địch đột kích!
- Chương 13: Giang Thạch dương uy!
- Chương 14: Đánh lui tặc quân! Nâng cao danh tiếng!
- Chương 15: 1 thương quét bay!!
- Chương 16: được ban thưởng!
- Chương 17: rốt cục Nhập Kinh!
- Chương 18: Kỳ binh! Tinh Thần Văn Thiết!
- Chương 19: Giang Thạch ra tay!
- Chương 20: Đánh bại Dương Liên!
- Chương 21: Đại hoạch toàn thắng!
- Chương 22: Dương Hồng Thiên bức bách!
- Chương 23: Kim Dao Trại!
- Chương 24: Trương Sơn!
- Chương 25: Xích Dương rèn thể quyết
- Chương 26: Tàn sát!
- Chương 27: Nhập Kinh quan thứ ba!
- Chương 28: Là lưu hay giết?
- Chương 29: Dự định của Giang Thạch!
- Chương 30: Đập chết Hạ Long Hải!
- Chương 31: Đập chết Trương Sơn
- Chương 32: Song sát!
- Chương 33: Báo tin cho Chân Võ quan!
- Chương 34: Quân phi hội tụ!
- Chương 35: Hắc Châm Chương!

Chương 36: Đánh lui quần phỉ!
Chương 37: Rời Xa!
Chương 38: Đánh giết!
Chương 39: Bồi thường!
Chương 40: Thật là mãnh sĩ!
Chương 41: Thái Tham Trấn!
Chương 42: Tu luyện!
Chương 43: Tung tích Yêu thú!
Chương 44: Người dám giết ngựa của lão tử!
Chương 45: Ô ô ô!
Chương 46: Triệu thanh!
Chương 47: túi máu Yêu thú
Chương 48: Người tặng biệt danh 【 Hận Thiên Vô Bả 】
Chương 49: giao dịch!
Chương 50: Các ngươi là cùng tiến lên?
Chương 51: Cùng lên đi!
Chương 52: Môn phiệt Trương thị!
Chương 53: Đá hiển uy!
Chương 54: cướp đoạt tài phú!
Chương 55: Tình báo Thế gia!
Chương 56: Thực lực bạo tăng!
Chương 57: 1 gây đập chết!
Chương 58: Quét ngang đại quân!
Chương 59: Man Tượng Thần Công!
Chương 60: Như Vào Chỗ Không Người!
Chương 61: Ta chính là Giang Thạch, Hoang Châu
Chương 62: Giết ra
Chương 63: Quan chiến!
Chương 64: Gặp Lục Trọng Sơn!
Chương 65: Thánh giáo!
Chương 66: Chống lại Võ Thánh!
Chương 67: bí tịch tới tay!
Chương 68: Thực lực tăng nhiều!
Chương 69: Trương thị tìm tới!
Chương 70: Thánh sứ!
Chương 71: 1 tát tát chết!
Chương 72: Kim Long Bảo Dao!
Chương 73: Siêu Phẩm Võ Học Hồ Sát Công
Chương 74: Thiên phú thứ hai: Ngộ đạo!!
Chương 75: Lực lượng tăng.phúc 60%

Chương 76: lên đường đến võ thị!
Chương 77: Vô Lượng Đạo Quán!
Chương 78: Võ lâm đại hội?
Chương 79: Giang Thạch ở đây!
Chương 80: Giang Thạch động thủ!
Chương 81: Vô Hối Thiên Sư chạy trốn!
Chương 82: đánh giết Long công tử, cướp đoạt Vô Lượng Đạo Quán!
Chương 83: Man Tượng Thần Công Viên Mãn! Lực Lượng Bao Tăng!
Chương 84: Lão tử chính là Hận Thiên Vô Bả!
Chương 85: Trục Tiếp Bóp Chết!
Chương 86: Chạy bạo Thiết Tu La!
Chương 87: Giết lão giả Long thị!
Chương 88: Đánh giết Viên Khai Thái!
Chương 89: Dung hợp công pháp! Thực lực lại tăng!
Chương 90: Ta tuyên bố, các ngươi bị cướp!
Chương 91: chiếm cứ sơn trại, trở thành Đại đương gia!!
Chương 92: lực lượng của Hoán Huyết Cảnh! 1
Chương 93: lực lượng của Hoán Huyết Cảnh! 2
Chương 94: lần đầu gặp Mông Phóng! 1
Chương 95: lần đầu gặp Mông Phóng! 2
Chương 96: hỗn loạn! 1
Chương 97: hỗn loạn! 2
Chương 98: Cmn ngươi dám cười ngựa của ta? 1
Chương 99: Cmn ngươi dám cười ngựa của ta? 2
Chương 100: Thực Lực Tăng Lên! Gió Nổi Mây Phun! 1
Chương 101: Thực Lực Tăng Lên! Gió Nổi Mây Phun! 2
Chương 102: Giang Thạch động thủ ! 1
Chương 103: Giang Thạch Động Thủ 2
Chương 104: gặp lại Triệu Hậu Tài! 1
Chương 105: gặp lại Triệu Hậu Tài! 2
Chương 106: Tề Thiên Đại Thánh Giang Thạch! 1
Chương 107: Tề Thiên Đại Thánh Giang Thạch! 2
Chương 108: hàng phục mọi người! 1
Chương 109: hàng phục mọi người! 2
Chương 110: cự nhân lông đen tới cửa!! 1
Chương 111: cự nhân lông đen tới cửa!! 2
Chương 112: Hành hạ cự nhân lông đen ! 1
Chương 113: Hành hạ cự nhân lông đen ! 2

Chương 114: Hoán Huyết lão quái xuất hiện! 1
Chương 115: Hoán Huyết lão quái xuất hiện! 2
Chương 116: Đối chiến Hoán Huyết lão quái!! 1
Chương 117: Đối chiến Hoán Huyết lão quái!! 2
Chương 118: Chấn kinh thiên hạ! 1
Chương 119: Chấn kinh thiên hạ! 2
Chương 120: Cửu Sơn chân nhân!! 1
Chương 121: Cửu Sơn chân nhân!! 2
Chương 122: Mở khóa thiên phú thứ 3, Giang Thạch đại khai sát giới!
Chương 123: Mở khóa thiên phú thứ ba! Giang Thạch đại khai sát giới! 1
Chương 124: Mở khóa thiên phú thứ ba! Giang Thạch đại khai sát giới! 2
Chương 125: liên giết lão quái Hoán Huyết Cảnh! 1
Chương 126: liên giết lão quái Hoán Huyết Cảnh! 2
Chương 127: Vương thị lão tổ! xem pháp bảo!! 1
Chương 128: Vương thị lão tổ! xem pháp bảo!! 2
Chương 129: tiện nhân đi chết! 1
Chương 130: tiện nhân đi chết! 2
Chương 131: phân đà Thanh Y Lâu! Diệt!! 1
Chương 132: phân đà Thanh Y Lâu! Diệt!! 2
Chương 133: Yêu thú 1
Chương 134: Yêu thú 2
Chương 135: Tuần Mã Thăng Cấp! Đại Yêu Mã! 1
Chương 136: Tuần Mã Thăng Cấp! Đại Yêu Mã! 2
Chương 137: Người Cũng Là Người Của Thế Gia? 1
Chương 138: Người Cũng Là Người Của Thế Gia? 2
Chương 139: Yêu Mã Có Thể Ăn Thịt Bò! 1
Chương 140: Yêu Mã Có Thể Ăn Thịt Bò! 2
Chương 141: Thiên Hạ Chân Tướng! Ngũ Đại Liên Minh! 1
Chương 142: Thiên Hạ Chân Tướng! Ngũ Đại Liên Minh! 2
Chương 143: Thực Lực Bạo Tăng! Lực Lượng Tăng Phúc 95%. 1
Chương 144: Thực Lực Bạo Tăng! Lực Lượng Tăng Phúc 95%. 2
Chương 145: Thánh Tượng Trần Thể Công! Đuổi Giết Đã Đến! 1
Chương 146: Thánh Tượng Trần Thể Công! Đuổi Giết Đã Đến! 2

Chương 147: Đánh Giết Nhị Trưởng Lão Trương Thi! 1
Chương 148: Đánh Giết Nhị Trưởng Lão Trương Thi! 2
Chương 149: Gặp Lại Dương Hồng Thiên! 1
Chương 150: Gặp Lại Dương Hồng Thiên! 2
Chương 151: Thủ Đoạn Lôi Đình!! 1
Chương 152: Thủ Đoạn Lôi Đình!! 2
Chương 153: Mở Khóa Thiên Phú Thứ Tư! 1
Chương 154: Mở Khóa Thiên Phú Thứ Tư! 2
Chương 155: Chuẩn Bị Thay Máu. 1
Chương 156: Chuẩn Bị Thay Máu. 2
Chương 157: Sự Nhỏ Yếu Của Các Người Khiến Ta Cảm Thấy Buồn Cười! 1
Chương 158: Sự Nhỏ Yếu Của Các Người Khiến Ta Cảm Thấy Buồn Cười! 2
Chương 159: Diệt Sát Quái Vật Không Thi!! 1
Chương 160: Diệt Sát Quái Vật Không Thi!! 2
Chương 161: Thu Được Cự Thần Kinh! 1
Chương 162: Thu Được Cự Thần Kinh! 2
Chương 163: Tiến Vào Tiểu Phúc Địa 1
Chương 164: Tiến Vào Tiểu Phúc Địa 2
Chương 165: Thay Máu Thành Công! Hoán Huyết Cảnh! 1
Chương 166: Thay Máu Thành Công! Hoán Huyết Cảnh! 2
Chương 167: Phát Tiết Lực Lượng, Oanh Sát Toàn Bộ! 1
Chương 168: Phát Tiết Lực Lượng, Oanh Sát Toàn Bộ! 2
Chương 169: Tái kiến Mông Phóng!! 1
Chương 170: Tái kiến Mông Phóng!! 2
Chương 171: Cuồng Nhân Đến! Bảo Vật Hiện Thế! 1
Chương 172: Cuồng Nhân Đến! Bảo Vật Hiện Thế! 2
Chương 173: Cung Thần Tới Tay! 1
Chương 174: Cung Thần Tới Tay! 2
Chương 175: Chiến Dấu Kịch Liệt!! 1
Chương 176: Chiến Dấu Kịch Liệt!! 2
Chương 177: Đám Người Chấn Kinh! 1
Chương 178: Đám Người Chấn Kinh! 2
Chương 179: Đoạt Bảo Rời Đi! 1
Chương 180: Đoạt Bảo Rời Đi! 2
Chương 181: Dư Ba! 1
Chương 182: Dư Ba! 2
Chương 183: Hấp Thu Tinh Hoa Long Cốt! Khí Huyết Long Tượng! 1

Chương 184: Hấp Thu Tinh Hoa Long Cốt! Khí Huyết Long Tượng! 2

Chương 185: Lão Tổ Hoàng Thi! Ta Tới! 1

Chương 186: Lão Tổ Hoàng Thi! Ta Tới! 2

Chương 187: Một Vỡ Một Người! 1

Chương 188: Một Vỡ Một Người! 2

Chương 189: Long Khí Hiển Uy! Giết Lão Tổ Hoàng Thi!! 1

Chương 190: Long Khí Hiển Uy! Giết Lão Tổ Hoàng Thi!! 2

Chương 191: Chiến Lợi Phẩm! 1

Chương 192: Chiến Lợi Phẩm! 2

Chương 193: Long Tượng Thập Thần Kinh! 1

Chương 194: Long Tượng Thập Thần Kinh! 2

Chương 195: Long Tượng Thập Thần Kinh! 3

Chương 196: Long Tượng Thập Thần Kinh! 4

Chương 197: Cửu Dương Liệt Hỏa Đan! 1

Chương 198: Cửu Dương Liệt Hỏa Đan! 2

Chương 199: Không Biết Sống Chết! 1

Chương 200: Không Biết Sống Chết! 2

Chương 201: Chạy Được Không? 1

Chương 202: Chạy Được Không? 2

Chương 203: Truy Kích 1

Chương 204: Truy Kích 2

Chương 205: Mở Khóa Thiên Phú Thứ 5!! 1

Chương 206: Mở Khóa Thiên Phú Thứ 5!! 2

Chương 207: Chuẩn Bị Thay Máu Lân Nữa! 1

Chương 208: Chuẩn Bị Hoán Huyết Lân Nữa! 2

Chương 209: Viện Trợ Bên Ngoài? 1

Chương 210: Viện Trợ Bên Ngoài? 2

Chương 211: Viện Trợ Bên Ngoài? 3

Chương 212: Huyền Âm Độc Thể!! 1

Chương 213: Huyền Âm Độc Thể!! 2

Chương 214: Hoán Huyết Tam Trọng Thiên ! Thực lực tăng vọt!! 1

Chương 215: Hoán Huyết Tam Trọng Thiên ! Thực lực tăng vọt!! 2

Chương 216: Thời Khắc Săn Giết. 1

Chương 217: Thời Khắc Săn Giết. 2

Chương 218: Sóng.gió nổi lên! Đối phó Mông Phóng! 1

Chương 219: Sóng.gió nổi lên! Đối phó Mông Phóng! 2

Chương 220: Hội quân Đông Tuyệt Lĩnh!! 1

Chương 221: Hội quân Đông Tuyệt Lĩnh!! 2
Chương 222: Hội quân Đông Tuyệt Lĩnh!! 3
Chương 223: Hội quân Đông Tuyệt Lĩnh!! 4
Chương 224: Đại Khai Sát Giới! Oanh Sát Không Đạo Vinh! 1
Chương 225: Đại Khai Sát Giới! Oanh Sát Không Đạo Vinh! 2
Chương 226: Đại Khai Sát Giới! Oanh Sát Không Đạo Vinh! 3
Chương 227: Đại Khai Sát Giới! Oanh Sát Không Đạo Vinh! 4
Chương 228: Minh Chủ, Giáo Chủ Trở Về! Đại Khai Sát Giới!
1
Chương 229: Minh Chủ, Giáo Chủ Trở Về! Đại Khai Sát Giới!
2
Chương 230: Minh Chủ, Giáo Chủ Trở Về! Đại Khai Sát Giới!
3
Chương 231: Minh Chủ, Giáo Chủ Trở Về! Đại Khai Sát Giới!
4
Chương 232: Tái Chiến Mông Phóng! 1
Chương 233: Tái Chiến Mông Phóng! 2
Chương 234: Tái Chiến Mông Phóng! 3
Chương 235: Tái Chiến Mông Phóng! 4
Chương 236: Lưỡng Bại Câu Thương! Mở Khóa Thiên Phú! 1
Chương 237: Lưỡng Bại Câu Thương! Mở Khóa Thiên Phú! 2
Chương 238: Lưỡng Bại Câu Thương! Mở Khóa Thiên Phú! 3
Chương 239: Lưỡng Bại Câu Thương! Mở Khóa Thiên Phú! 3
Chương 240: Thực Lực Tăng Cường! Vũ Khí Đến Tay! 1
Chương 241: Thực Lực Tăng Cường! Vũ Khí Đến Tay! 2
Chương 242: Yêu thú công kích! Giang Thạch tới! 1
Chương 243: Yêu thú công kích! Giang Thạch tới! 2
Chương 244: Giang Thạch Xuất Thủ! 1
Chương 245: Giang Thạch Xuất Thủ! 2
Chương 246: Mông Phóng Đáng Sợ! 1
Chương 247: Mông Phóng Đáng Sợ! 2
Chương 248: Câu Thông Thiên Ma! Hoán Huyết Lục Trọng
Thiên 1
Chương 249: Câu Thông Thiên Ma! Hoán Huyết Lục Trọng
Thiên 2
Chương 250: Đồ Sát! Vô Địch! 1
Chương 251: Đồ Sát! Vô Địch! 2
Chương 252: Giao Chiến Thánh Linh! Giết!! 1
Chương 253: Giao Chiến Thánh Linh! Giết!! 2
Chương 254: Thập Long Thập Tượng! 1

Chương 255: Thập Long Thập Tượng! 2
Chương 256: Chấn Động Thiên Hạ! 1
Chương 257: Chấn Động Thiên Hạ! 2
Chương 258: Gặp Lại Triệu Hậu Tài! 1
Chương 259: Gặp Lại Triệu Hậu Tài! 2
Chương 260: Không Phục Thiên! 1
Chương 261: Không Phục Thiên! 2
Chương 262: Không Thi Diệt Môn! 1
Chương 263: Không Thi Diệt Môn! 2
Chương 264: Thiên Phú Phục Chế! Hấp Thụ Biển Lôi! 1
Chương 265: Thiên Phú Phục Chế! Hấp Thụ Biển Lôi! 2
Chương 266: Thiên Phú Phục Chế! Hấp Thụ Biển Lôi! 3
Chương 267: Thiên Phú Phục Chế! Hấp Thụ Biển Lôi! 4
Chương 268: Hoán Huyết Bát Trọng Thiên! Đại Sát Chiêu! 1
Chương 269: Hoán Huyết Bát Trọng Thiên! Đại Sát Chiêu! 2
Chương 270: Hoán Huyết Bát Trọng Thiên! Đại Sát Chiêu! 3
Chương 271: Hoán Huyết Bát Trọng Thiên! Đại Sát Chiêu! 4
Chương 272: Phục Chế Võ Học! Bí Mật Của Thánh Linh! 1
Chương 273: Phục Chế Võ Học! Bí Mật Của Thánh Linh! 2
Chương 274: Phục Chế Võ Học! Bí Mật Của Thánh Linh! 3
Chương 275: Phục Chế Võ Học! Bí Mật Của Thánh Linh! 4
Chương 276: Huyền Cấp Võ Học! Chuẩn Bị Thay Máu. 1
Chương 277: Huyền Cấp Võ Học! Chuẩn Bị Thay Máu. 2
Chương 278: Huyền Cấp Võ Học! Chuẩn Bị Thay Máu. 3
Chương 279: Huyền Cấp Võ Học! Chuẩn Bị Thay Máu. 4
Chương 280: Hoán Huyết Viên Mãn! Miêu Sát Không Thi
Huỳnh Muội!
Chương 281: Hoán Huyết Viên Mãn! Miêu Sát Không Thi
Huỳnh Muội! 2
Chương 282: Hoán Huyết Viên Mãn! Miêu Sát Không Thi
Huỳnh Muội! 3
Chương 283: Hoán Huyết Viên Mãn! Miêu Sát Không Thi
Huỳnh Muội! 4
Chương 284: Trời Cũng Giúp Ta! Chấn Động Thiên Hạ! 1
Chương 285: Trời Cũng Giúp Ta! Chấn Động Thiên Hạ! 2
Chương 286: Trời Cũng Giúp Ta! Chấn Động Thiên Hạ! 3
Chương 287: Thiên phú: Kim Cương!! 1
Chương 288: Thiên phú: Kim Cương!! 2
Chương 289: Thiên phú: Kim Cương!! 3
Chương 290: Thiên phú: Kim Cương!! 4

Chương 291: Bách Lương Long Tượng! 1
Chương 292: Bách Lương Long Tượng! 2
Chương 293: Bách Lương Long Tượng! 3
Chương 294: Bách Lương Long Tượng! 4
Chương 295: Ra Biển!! 1
Chương 296: Ra Biển!! 2
Chương 297: Ra Biển!! 3
Chương 298: Định Cư Và Quân Dịch! 1
Chương 299: Định Cư Và Quân Dịch! 2
Chương 300: Định Cư Và Quân Dịch! 3
Chương 301: Bát Thủ Ma Hầu Viên Phúc Hải! 1
Chương 302: Bát Thủ Ma Hầu Viên Phúc Hải! 2
Chương 303: Bát Thủ Ma Hầu Viên Phúc Hải! 3
Chương 304: Bát Thủ Ma Hầu Viên Phúc Hải! 4
Chương 305: Xin Lỗi? 1
Chương 306: Xin Lỗi? 2
Chương 307: Xin Lỗi? 3
Chương 308: Xin Lỗi? 4
Chương 309: Diệt Môn? 1
Chương 310: Diệt Môn? 2
Chương 311: Diệt Môn? 3
Chương 312: Diệt Môn? 4
Chương 313: Giang Thạch Động Thủ! 1
Chương 314: Giang Thạch Động Thủ! 2
Chương 315: Giang Thạch Động Thủ! 3
Chương 316: Giang Thạch Động Thủ! 4
Chương 317: Nhận Được Cửu Long Phách Ma Thê! 1
Chương 318: Nhận Được Cửu Long Phách Ma Thê! 2
Chương 319: Nhận Được Cửu Long Phách Ma Thê! 3
Chương 320: Nhận Được Cửu Long Phách Ma Thê! 4
Chương 321: Cực Hạn Của Nhục Thân! 1
Chương 322: Cực Hạn Của Nhục Thân! 2
Chương 323: Cực Hạn Của Nhục Thân! 2
Chương 324: Cực Hạn Của Nhục Thân! 4
Chương 325: Công Pháp Phương Diện Tinh Thần! 1
Chương 326: Công Pháp Phương Diện Tinh Thần! 2
Chương 327: Công Pháp Phương Diện Tinh Thần! 3
Chương 328: Công Pháp Phương Diện Tinh Thần! 4
Chương 329: Giết Người Ta Mà Còn Muốn Trốn? 1
Chương 330: Giết Người Ta Mà Còn Muốn Trốn? 2

Chương 331: Giết Người Ta Mà Còn Muốn Trốn? 3
Chương 332: Giết Người Ta Mà Còn Muốn Trốn? 4
Chương 333: Đột Phá Thánh Linh! Bão tố sắp đến!! 1
Chương 334: Đột Phá Thánh Linh! Bão tố sắp đến!! 2
Chương 335: Đột Phá Thánh Linh! Bão tố sắp đến!! 3
Chương 336: Đồi Lão Quỷ Lên Cũng Không Được! 1
Chương 337: Đồi Lão Quỷ Lên Cũng Không Được! 2
Chương 338: Đồi Lão Quỷ Lên Cũng Không Được! 3
Chương 339: Đồi Lão Quỷ Lên Cũng Không Được! 4
Chương 340: Giải Quyết! 1
Chương 341: Giải Quyết! 2
Chương 342: Giải Quyết! 3
Chương 343: Giải Quyết! 4
Chương 344: Được Ban Thưởng Thánh Linh Đan! Đột Phá Thánh Linh Nhị Trọng! 1
Chương 345: Được Ban Thưởng Thánh Linh Đan! Đột Phá Thánh Linh Nhị Trọng! 2
Chương 346: Được Ban Thưởng Thánh Linh Đan! Đột Phá Thánh Linh Nhị Trọng! 3
Chương 347: Được Ban Thưởng Thánh Linh Đan! Đột Phá Thánh Linh Nhị Trọng! 4
Chương 348: Lai Lịch Của Linh Hồn Thể Trong Suốt! 1
Chương 349: Lai Lịch Của Linh Hồn Thể Trong Suốt! 2
Chương 350: Lai Lịch Của Linh Hồn Thể Trong Suốt! 3
Chương 351: Lai Lịch Của Linh Hồn Thể Trong Suốt! 4
Chương 352: Thần Phục Hoặc Chết! 1
Chương 353: Thần Phục Hoặc Chết! 2
Chương 354: Thần Phục Hoặc Chết! 3
Chương 355: Thần Phục Hoặc Chết! 4
Chương 356: Giết Vào Tiền Gia!! 1
Chương 357: Giết Vào Tiền Gia!! 2
Chương 358: Giết Vào Tiền Gia!! 3
Chương 359: Giết Vào Tiền Gia!! 4
Chương 360: Viên Phúc Hải Bá Đạo! 1
Chương 361: Viên Phúc Hải Bá Đạo! 2
Chương 362: Viên Phúc Hải Bá Đạo! 3
Chương 363: Viên Phúc Hải Bá Đạo! 4
Chương 364: Uy Danh! 1
Chương 365: Uy Danh! 2
Chương 366: Uy danh 3

Chương 367: Uy danh 4
Chương 368: Ngụy Cơ! 1
Chương 369: Ngụy Cơ! 2
Chương 370: Ngụy Cơ! 3
Chương 371: Ngụy Cơ! 4
Chương 372: Thánh Linh Tứ Trọng Phản Tổ! 1
Chương 373: Thánh Linh Tứ Trọng Phản Tổ! 2
Chương 374: Thánh Linh Tứ Trọng Phản Tổ! 3
Chương 375: Thánh Linh Tứ Trọng Phản Tổ! 4
Chương 376: Tung Tích Của Viên Phúc Hải 1
Chương 377: Tung Tích Của Viên Phúc Hải 2
Chương 378: Khí Tượng Giông Bão! Giết Bạch Thông Thiên!
1
Chương 379: Khí Tượng Giông Bão! Giết Bạch Thông Thiên!
2
Chương 380: Dương Thiên Đạo Đuổi Tới! Rời Khỏi Bạch
Long Thành! 1
Chương 381: Dương Thiên Đạo Đuổi Tới! Rời Khỏi Bạch
Long Thành! 2
Chương 382: Dương Thiên Đạo Đuổi Tới! Rời Khỏi Bạch
Long Thành! 3
Chương 383: Dương Thiên Đạo Đuổi Tới! Rời Khỏi Bạch
Long Thành! 4
Chương 384: Gặp Lại Triệu Hậu Tài, Mở Khóa Tân Thiên
Phú! 1
Chương 385: Gặp Lại Triệu Hậu Tài, Mở Khóa Tân Thiên
Phú! 2
Chương 386: Gặp Lại Triệu Hậu Tài, Mở Khóa Tân Thiên
Phú! 3
Chương 387: Gặp Lại Triệu Hậu Tài, Mở Khóa Tân Thiên
Phú! 4
Chương 388: Bán Dạ Quỷ Lâu 1
Chương 389: Bán Dạ Quỷ Lâu 2
Chương 390: Bán Dạ Quỷ Lâu! 3
Chương 391: Lại Là Mô Bản Nhân Vật Chính? 1
Chương 392: Lại Là Mô Bản Nhân Vật Chính? 2
Chương 393: Lại Là Mô Bản Nhân Vật Chính? 3
Chương 394: Lại Là Mô Bản Nhân Vật Chính? 4
Chương 395: Loạn Thất Bát Tao! 1
Chương 396: Loạn Thất Bát Tao! 2

Chương 397: Diệt! 1
Chương 398: Diệt! 2
Chương 399: Diệt! 3
Chương 400: Một Chương! 1
Chương 401: Một Chương! 2
Chương 402: Một Chương! 3
Chương 403: Người Của Hoàng Thất! 1
Chương 404: Người Của Hoàng Thất! 2
Chương 405: Người Của Hoàng Thất! 3
Chương 406: Thiên Độc Tôn Giả! 1
Chương 407: Thiên Độc Tôn Giả! 2
Chương 408: Vượt Qua! 1
Chương 409: Vượt Qua! 2
Chương 410: Vượt Qua! 3
Chương 411: Hỗn Loạn Tăng Lên! Lại Đột Phá! 1
Chương 412: Hỗn Loạn Tăng Lên! Lại Đột Phá! 2
Chương 413: Hỗn Loạn Tăng Lên! Lại Đột Phá! 3
Chương 414: Thánh Linh Thất Trọng Đỉnh Phong! 1
Chương 415: Thánh Linh Thất Trọng Đỉnh Phong! 2
Chương 416: Thánh Linh Thất Trọng Đỉnh Phong! 3
Chương 417: Kết Tinh Thánh Nhân! Bảo Tàng! 1
Chương 418: Kết Tinh Thánh Nhân! Bảo Tàng! 2
Chương 419: Kết Tinh Thánh Nhân! Bảo Tàng! 3
Chương 420: Mở Động Phủ! Thực Lực Tăng Lên! 1
Chương 421: Mở Động Phủ! Thực Lực Tăng Lên! 2
Chương 422: Mở Động Phủ! Thực Lực Tăng Lên! 3
Chương 423: Thánh Linh Đại Viên Mãn! 1
Chương 424: Thánh Linh Đại Viên Mãn! 2
Chương 425: Thánh Linh Đại Viên Mãn! 3
Chương 426: Triệu Phi Yến Muốn Sinh? 1
Chương 427: Triệu Phi Yến Muốn Sinh? 2
Chương 428: Triệu Phi Yến Muốn Sinh? 3
Chương 429: Quyết Định! 1
Chương 430: Quyết Định! 2
Chương 431: Quyết Định! 3
Chương 432: Triệu Hậu Tài! 1
Chương 433: Triệu Hậu Tài! 2
Chương 434: Triệu Hậu Tài! 3
Chương 435: Huyền Đạo Tử! 1
Chương 436: Huyền Đạo Tử! 2

Chương 437: Huyền Đạo Tử! 3
Chương 438: Đoạt Xá Cùng Hỗn Loạn! 1
Chương 439: Đoạt Xá Cùng Hỗn Loạn! 2
Chương 440: Đoạt Xá Cùng Hỗn Loạn! 3
Chương 441: Đoạt Xá Cùng Hỗn Loạn! 4
Chương 442: Cao Thủ Tụ Tập! 1
Chương 443: Cao Thủ Tụ Tập! 2
Chương 444: Cao Thủ Tụ Tập! 3
Chương 445: Đồ Sát! 1
Chương 446: Đồ Sát! 2
Chương 447: Đồ Sát! 3
Chương 448: Huyết Thần Đan Thành! 1
Chương 449: Huyết Thần Đan Thành! 2
Chương 450: Huyết Thần Đan Thành! 3
Chương 451: Huyết Thần Đan Thành! 4
Chương 452: Đột Phá Huyết Đan!! 1
Chương 453: Đột Phá Huyết Đan!! 2
Chương 454: Đột Phá Huyết Đan!! 3
Chương 455: Đột Phá Huyết Đan!! 4
Chương 456: Phá Trận! 1
Chương 457: Phá Trận! 2
Chương 458: Phá Trận! 3
Chương 459: Thoát Khốn! Dị Tộc? 1
Chương 460: Thoát Khốn! Dị Tộc? 2
Chương 461: Thoát Khốn! Dị Tộc? 3
Chương 462: Thoát Khốn! Dị Tộc? 4
Chương 463: Thức Tỉnh Thiên Phú: Phệ Hồn! 1
Chương 464: Thức Tỉnh Thiên Phú: Phệ Hồn! 2
Chương 465: Thức Tỉnh Thiên Phú: Phệ Hồn! 3
Chương 466: Thiên Ngoại Hóa Thân! 1
Chương 467: Thiên Ngoại Hóa Thân! 2
Chương 468: Thiên Ngoại Hóa Thân! 3
Chương 469: Thiên Ngoại Hóa Thân! 4
Chương 470: Huyết Đan Nhị Trọng! 1
Chương 471: Huyết Đan Nhị Trọng! 2
Chương 472: Huyết Đan Nhị Trọng! 3
Chương 473: Huyết Đan Nhị Trọng! 4
Chương 474: Dương Diệu Thiên! 1
Chương 475: Dương Diệu Thiên! 2
Chương 476: Dương Diệu Thiên! 3

Chương 477: Dương Diệu Thiên! 4
Chương 478: Thôn Phệ Dương Diệu Thiên! 1
Chương 479: Thôn Phệ Dương Diệu Thiên! 2
Chương 480: Thôn Phệ Dương Diệu Thiên 3
Chương 481: Quét Sạch Cứ Điểm Của Trung Nghĩa Lâu! 1
Chương 482: Quét Sạch Cứ Điểm Của Trung Nghĩa Lâu! 2
Chương 483: Quét Sạch Cứ Điểm Của Trung Nghĩa Lâu! 3
Chương 484: Quét Sạch Cứ Điểm Của Trung Nghĩa Lâu! 4
Chương 485: Trở Về Nam Vực! 1
Chương 486: Trở Về Nam Vực! 2
Chương 487: Trở Về Nam Vực! 3
Chương 488: Tình Hình Nam Vực! 1
Chương 489: Tình Hình Nam Vực! 2
Chương 490: Tình Hình Nam Vực! 3
Chương 491: Tình Hình Nam Vực! 4
Chương 492: Dương Thiên Đạo, Ăn Ta Một Chương! 1
Chương 493: Dương Thiên Đạo, Ăn Ta Một Chương! 2
Chương 494: Dương Thiên Đạo, Ăn Ta Một Chương! 3
Chương 495: Dương Thiên Đạo, Ăn Ta Một Chương! 4
Chương 496: Thiên Ma Chân Huyết! Một Cái Tát Bay! 1
Chương 497: Thiên Ma Chân Huyết! Một Cái Tát Bay! 2
Chương 498: Thiên Ma Chân Huyết! Một Cái Tát Bay! 3
Chương 499: Thiên Ma Chân Huyết! Một Cái Tát Bay! 5
Chương 500: Thiên Ma Tông Chủ Ứng Thiên Hùng! 1
Chương 501: Thiên Ma Tông Chủ Ứng Thiên Hùng! 2
Chương 502: Thiên Ma Tông Chủ Ứng Thiên Hùng! 3
Chương 503: Thiên Ma Tông Chủ Ứng Thiên Hùng! 4
Chương 504: Người Dùng Mấy Phần Lực Đạo? 1
Chương 505: Người Dùng Mấy Phần Lực Đạo? 2
Chương 506: Người Dùng Mấy Phần Lực Đạo? 3
Chương 507: Sắc Phong Hắc Liên Thánh Tử! 1
Chương 508: Sắc Phong Hắc Liên Thánh Tử! 2
Chương 509: Sắc Phong Hắc Liên Thánh Tử! 3
Chương 510: Sắc Phong Hắc Liên Thánh Tử! 4
Chương 511: Bồng Lai Tam Thành. 1
Chương 512: Bồng Lai Tam Thành. 2
Chương 513: Bồng Lai Tam Thành. 3
Chương 514: Bồng Lai Tam Thành. 4
Chương 515: Huyền Vũ Tôn Giả. 1
Chương 516: Huyền Vũ Tôn Giả. 2

Chương 517: Huyền Vũ Tôn Giả. 3
Chương 518: Huyền Vũ Tôn Giả. 4
Chương 519: Thủ Đoạn Lôi Đình! Giang Thạch Ta Tay. 1
Chương 520: Thủ Đoạn Lôi Đình! Giang Thạch Ta Tay. 2
Chương 521: Thủ Đoạn Lôi Đình! Giang Thạch Ta Tay. 3
Chương 522: Thủ Đoạn Lôi Đình! Giang Thạch Ta Tay. 4
Chương 523: Thánh Nữ Người Đáy Biển! 1
Chương 524: Thánh Nữ Người Đáy Biển! 2
Chương 525: Thánh Nữ Người Đáy Biển! 3
Chương 526: Thánh Nữ Người Đáy Biển! 4
Chương 527: Còn Trang Ở Trước Mặt Ta? 1
Chương 528: Còn Trang Ở Trước Mặt Ta? 2
Chương 529: Còn Trang Ở Trước Mặt Ta? 3
Chương 530: Còn Trang Ở Trước Mặt Ta? 4
Chương 531: Kim Cương Trần! 1
Chương 532: Kim Cương Trần! 2
Chương 533: Kim Cương Trần! 3
Chương 534: Kim Cương Trần! 2
Chương 535: Trời Cũng Giúp Ta! Tiện Nhân, Đi Chết. 1
Chương 536: Trời Cũng Giúp Ta! Tiện Nhân, Đi Chết. 2
Chương 537: Huyết Đan Cảnh Thất Trọng. Xuất Phát Đến Vọng Tâm Lư! 1
Chương 538: Huyết Đan Cảnh Thất Trọng. Xuất Phát Đến Vọng Tâm Lư! 2
Chương 539: Huyết Đan Cảnh Thất Trọng. Xuất Phát Đến Vọng Tâm Lư! 3
Chương 540: Huyết Đan Cảnh Thất Trọng. Xuất Phát Đến Vọng Tâm Lư! 4
Chương 541: Sâm La Điện! Khí Huyết Chí Dương! 1
Chương 542: Sâm La Điện! Khí Huyết Chí Dương! 2
Chương 543: Sâm La Điện! Khí Huyết Chí Dương! 3
Chương 544: Đồ Trác Gia! 1
Chương 545: Đồ Trác Gia! 2
Chương 546: Đồ Trác Gia! 3
Chương 547: Thảm Thiết! 1
Chương 548: Thảm Thiết! 2
Chương 549: Thảm Thiết! 3
Chương 550: Lời Thề Hồng Hoang! 1
Chương 551: Lời Thề Hồng Hoang! 2
Chương 552: Lời Thề Hồng Hoang! 3

Chương 553: Lôi Kéo! 1
Chương 554: Lôi Kéo! 2
Chương 555: Lôi Kéo! 3
Chương 556: Tập Sát Dương Diệu Thiên! 1
Chương 557: Tập Sát Dương Diệu Thiên! 2
Chương 558: Tập Sát Dương Diệu Thiên! 3
Chương 559: Tập Sát Dương Diệu Thiên! 4
Chương 560: Thiên Sát Thất Chú! 1
Chương 561: Thiên Sát Thất Chú! 2
Chương 562: Thiên Sát Thất Chú! 3
Chương 563: Thần Mộ! 1
Chương 564: Thần Mộ! 2
Chương 565: Thần Mộ! 3
Chương 566: Thần Mộ! 4
Chương 567: Tính Sở Trung Nghĩa Lâu Chủ. 1
Chương 568: Tính Sở Trung Nghĩa Lâu Chủ. 2
Chương 569: Tính Sở Trung Nghĩa Lâu Chủ. 3
Chương 570: Tính Sở Trung Nghĩa Lâu Chủ. 4
Chương 571: Xuất Phát Đến Thần Mộ! 1
Chương 572: Xuất Phát Đến Thần Mộ! 2
Chương 573: Xuất Phát Đến Thần Mộ! 3
Chương 574: Xuất Phát Đến Thần Mộ! 4
Chương 575: Dương Diệu Thiên Chết! 1
Chương 576: Dương Diệu Thiên Chết! 2
Chương 577: Dương Diệu Thiên Chết! 3
Chương 578: Vong Hồn Chân Kinh Cường Đại! 1
Chương 579: Vong Hồn Chân Kinh Cường Đại! 2
Chương 580: Vong Hồn Chân Kinh Cường Đại! 3
Chương 581: Thần linh di thể! Huyết Minh thổ! 1
Chương 582: Thần linh di thể! Huyết Minh thổ! 2
Chương 583: Thần linh di thể! Huyết Minh thổ! 3
Chương 584: Thần linh di thể! Huyết Minh thổ! 4
Chương 585: Giang Thạch Ra Tay! 1
Chương 586: Giang Thạch Ra Tay! 2
Chương 587: Giang Thạch Ra Tay! 3
Chương 588: Giang Thạch Ra Tay! 4
Chương 589: Đánh Bại Huyết Mạch Thần Linh Giả! Huyết Minh Thổ Tới Tay. 1
Chương 590: Đánh Bại Huyết Mạch Thần Linh Giả! Huyết Minh Thổ Tới Tay. 2

Chương 591: Đánh Bại Huyết Mạch Thần Linh Giả! Huyết Minh Thổ Tới Tay. 3

Chương 592: Đánh Bại Huyết Mạch Thần Linh Giả! Huyết Minh Thổ Tới Tay. 4

Chương 593: Tà Đạo Tông – Tà Thiên Nguyên! 1

Chương 594: Tà Đạo Tông – Tà Thiên Nguyên! 2

Chương 595: Tà Đạo Tông – Tà Thiên Nguyên! 3

Chương 596: Tà Đạo Tông – Tà Thiên Nguyên! 4

Chương 597: Phục! Chúng Ta Đều Phục Rồi! 1

Chương 598: Phục! Chúng Ta Đều Phục Rồi! 2

Chương 599: Phục! Chúng Ta Đều Phục Rồi! 3

Chương 600: Phục! Chúng Ta Đều Phục Rồi! 4

Chương 601: Trở Về, Gặp Lại Sâm La Điện! 1

Chương 602: Trở Về, Gặp Lại Sâm La Điện! 2

Chương 603: Trở Về, Gặp Lại Sâm La Điện! 3

Chương 604: Trở Về, Gặp Lại Sâm La Điện! 4

Chương 605: Giang Thạch Trở Về! Thiên Ma Giáo Động Loạn! 1

Chương 606: Giang Thạch Trở Về! Thiên Ma Giáo Động Loạn! 2

Chương 607: Giang Thạch Trở Về! Thiên Ma Giáo Động Loạn! 3

Chương 608: Giang Thạch Trở Về! Thiên Ma Giáo Động Loạn! 4

Chương 609: Giang Thạch Bá Khí. 1

Chương 610: Giang Thạch Bá Khí. 2

Chương 611: Giang Thạch Bá Khí. 3

Chương 612: Giang Thạch Bá Khí. 4

Chương 613: Vô Vọng Hỏa Diễm, Thành! 1

Chương 614: Vô Vọng Hỏa Diễm, Thành! 2

Chương 615: Vô Vọng Hỏa Diễm, Thành! 3

Chương 616: Không Biết Sống Chết! Trục Tiếp Bóp Chết! 1

Chương 617: Không Biết Sống Chết! Trục Tiếp Bóp Chết! 2

Chương 618: Không Biết Sống Chết! Trục Tiếp Bóp Chết! 3

Chương 619: Hạ Chiến Thư!

Chương 620: Mông Phóng Đã Đến!

Chương 621: Đánh Bại Mông Phóng! 1

Chương 622: Đánh Bại Mông Phóng! 2

Chương 623: Đánh Bại Mông Phóng! 3

Chương 624: Đánh Bại Mông Phóng! 4

Chương 625: Đánh Bại Mông Phóng! 5
Chương 626: Thiên Hạ Đại Thế? Chê Cười!
Chương 627: Đánh Bại Toàn Bộ, Chết Đi! 1
Chương 628: Đánh Bại Toàn Bộ, Chết Đi! 2
Chương 629: Đánh Bại Toàn Bộ, Chết Đi! 3
Chương 630: Đánh Bại Toàn Bộ, Chết Đi! 4
Chương 631: Bí Mật Động Trời! 1
Chương 632: Bí Mật Động Trời! 2
Chương 633: Bí Mật Động Trời! 3
Chương 634: Thiên Phú Mới!
Chương 635: Câu Thông Thiên Ma, Niết Bàn Thất Trọng Thiên! 1
Chương 636: Câu Thông Thiên Ma, Niết Bàn Thất Trọng Thiên! 2
Chương 637: Câu Thông Thiên Ma, Niết Bàn Thất Trọng Thiên! 3
Chương 638: Câu Thông Thiên Ma, Niết Bàn Thất Trọng Thiên! 4
Chương 639: Một Chiêu Giải Quyết! 1
Chương 640: Một Chiêu Giải Quyết! 2
Chương 641: Một Chiêu Giải Quyết! 3
Chương 642: Một Chiêu Giải Quyết! 4
Chương 643: Chí Dương Hỏa Chung Xuất Hiện! Luyện Hóa! 1
Chương 644: Chí Dương Hỏa Chung Xuất Hiện! Luyện Hóa! 2
Chương 645: Chí Dương Hỏa Chung Xuất Hiện! Luyện Hóa! 3
Chương 646: Chí Dương Hỏa Chung Xuất Hiện! Luyện Hóa! 4
Chương 647: Tung Tích Chân Thân Của Thiên Ma Lão Tổ! 1
Chương 648: Tung Tích Chân Thân Của Thiên Ma Lão Tổ! 2
Chương 649: Tung Tích Chân Thân Của Thiên Ma Lão Tổ! 3
Chương 650: Trở Về Thiên Ma Giáo, Dục Ma Nhất Tộc! 1
Chương 651: Trở Về Thiên Ma Giáo, Dục Ma Nhất Tộc! 2
Chương 652: Trở Về Thiên Ma Giáo, Dục Ma Nhất Tộc! 3
Chương 653: Tránh Né Mũi Nhọn, Gặp Lại Trần Huyền Thiên. 1
Chương 654: Tránh Né Mũi Nhọn, Gặp Lại Trần Huyền Thiên. 2

Chương 655: Tránh Né Mũi Nhọn, Gặp Lại Trần Huyền Thiên. 3

Chương 656: Tránh Né Mũi Nhọn, Gặp Lại Trần Huyền Thiên. 4

Chương 657: Lôi Thần Giáo, Thiên Ma Tả Thủ! 1

Chương 658: Lôi Thần Giáo, Thiên Ma Tả Thủ! 2

Chương 659: Lôi Thần Giáo, Thiên Ma Tả Thủ! 3

Chương 660: Lôi Thần Giáo, Thiên Ma Tả Thủ! 4

Chương 661: Lôi Nguyên Thảo! Gặp Lại Viên Phúc Hải. 1

Chương 662: Lôi Nguyên Thảo! Gặp Lại Viên Phúc Hải. 2

Chương 663: Lôi Nguyên Thảo! Gặp Lại Viên Phúc Hải. 3

Chương 664: Trở Về Đại Hoành, Đệ Nhất Cao Thủ? 1

Chương 665: Trở Về Đại Hoành, Đệ Nhất Cao Thủ? 2

Chương 666: Trở Về Đại Hoành, Đệ Nhất Cao Thủ? 3

Chương 667: Trở Về Đại Hoành, Đệ Nhất Cao Thủ? 4

Chương 668: Tình Thế Hỗn Loạn

Chương 669: Tình Thế Hỗn Loạn 2

Chương 670: Bá Khí Tuyệt Luân 1

Chương 671: Bá Khí Tuyệt Luân 2

Chương 672: Bá Khí Tuyệt Luân 3

Chương 673: Bá Khí Tuyệt Luân 4

Chương 674: Bá Khí Tuyệt Luân 5

Chương 675: Huyết Nhục Tu La 1

Chương 676: Huyết Nhục Tu La 2

Chương 677: Huyết Nhục Tu La 3

Chương 678: Thiên Phú: Thần Hành! 1

Chương 679: Thiên Phú: Thần Hành! 2

Chương 680: Thiên Phú: Thần Hành! 3

Chương 681: Phạt Ngươi Làm nô Lệ 100 Năm! 1

Chương 682: Phạt Ngươi Làm nô Lệ 100 Năm! 2

Chương 683: Phạt Ngươi Làm nô Lệ 100 Năm! 3

Chương 684: Phạt Ngươi Làm nô Lệ 100 Năm! 4

Chương 685: Chấn Động Thiên Hạ 1

Chương 686: Chấn Động Thiên Hạ 2

Chương 687: Chấn Động Thiên Hạ 3

Chương 688: Chấn Động Thiên Hạ 4

Chương 689: Chấn Động Thiên Hạ 5

Chương 690: Trấn Áp Giao Nguyên 1

Chương 691: Trấn Áp Giao Nguyên 2

Chương 692: Trấn Áp Giao Nguyên 3

Chương 693: Đến Bắc Cực Băng Nguyên 1
Chương 694: Đến Bắc Cực Băng Nguyên 2
Chương 695: Đến Bắc Cực Băng Nguyên 3
Chương 696: Tà Quân Vắn Thiên 1
Chương 697: Tà Quân Vắn Thiên 2
Chương 698: Tà Quân Vắn Thiên 3
Chương 699: Săn Huyền Vũ 1
Chương 700: Săn Huyền Vũ 2
Chương 701: Săn Huyền Vũ 3
Chương 702: Cướp Đoạt Tinh Phách Huyền Vũ 1
Chương 703: Cướp Đoạt Tinh Phách Huyền Vũ 2
Chương 704: Cướp Đoạt Tinh Phách Huyền Vũ 3
Chương 705: Cướp Đoạt Tinh Phách Huyền Vũ 4
Chương 706: Diệt Bán Thánh 1
Chương 707: Diệt Bán Thánh 2
Chương 708: Diệt Bán Thánh 3
Chương 709: Diệt Bán Thánh 4
Chương 710: Ước Chiến Hoàng Đế Đại Hoành 1
Chương 711: Ước Chiến Hoàng Đế Đại Hoành 2
Chương 712: Ước Chiến Hoàng Đế Đại Hoành 3
Chương 713: Ước Chiến Hoàng Đế Đại Hoành 4
Chương 714: Gió Nổi Mây Vắn 1
Chương 715: Gió Nổi Mây Vắn 2
Chương 716: Gió Nổi Mây Vắn 3
Chương 717: Gió Nổi Mây Vắn 4
Chương 718: Đế Vắn Chi Môn Mở 1
Chương 719: Đế Vắn Chi Môn Mở 2
Chương 720: Đế Vắn Chi Môn Mở 3
Chương 721: Đế Vắn Chi Môn Mở 4
Chương 722: Đế Vắn Chi Môn Mở 5
Chương 723: Đến Nam Cương 1
Chương 724: Đến Nam Cương 2
Chương 725: Đến Nam Cương 3
Chương 726: Đến Nam Cương 4
Chương 727: Đến Nam Cương 5
Chương 728: Nghiền Ép! Đột Phá Bán Thánh 1
Chương 729: Nghiền Ép! Đột Phá Bán Thánh 2
Chương 730: Nghiền Ép! Đột Phá Bán Thánh 3
Chương 731: Nghiền Ép! Đột Phá Bán Thánh 4
Chương 732: Miếu Sát Tà Quân Vắn Thiên! 1

Chương 733: Miếu Sát Tà Quân Vắn Thiên! 2
Chương 734: Cổ Thánh Xuất Thủ! Nhân Họa Đắc Phúc 1
Chương 735: Cổ Thánh Xuất Thủ! Nhân Họa Đắc Phúc 2
Chương 736: Cổ Thánh Xuất Thủ! Nhân Họa Đắc Phúc 3
Chương 737: Cổ Thánh Xuất Thủ! Nhân Họa Đắc Phúc 4
Chương 738: Đế Vắn Chi Môn Mở 1
Chương 739: Đế Vắn Chi Môn Mở 2
Chương 740: Đế Vắn Chi Môn Mở 3
Chương 741: Đế Vắn Chi Môn Mở 4
Chương 742: Tứ Chi Thiên Ma Lại Xuất Hiện 1
Chương 743: Tứ Chi Thiên Ma Lại Xuất Hiện 2
Chương 744: Tứ Chi Thiên Ma Lại Xuất Hiện 3
Chương 745: Tứ Chi Thiên Ma Lại Xuất Hiện 4
Chương 746: Truyền Thừa Đế Đạo 1
Chương 747: Truyền Thừa Đế Đạo 2
Chương 748: Đột Phá Cổ Thánh, Liên Phá Tam Trọng Thiên 1
Chương 749: Đột Phá Cổ Thánh, Liên Phá Tam Trọng Thiên 2
Chương 750: Đột Phá Cổ Thánh, Liên Phá Tam Trọng Thiên 3
Chương 751: Đồ Sát Dị Tộc 1
Chương 752: Đồ Sát Dị Tộc 2
Chương 753: Diệt Thánh 1
Chương 754: Diệt Thánh 2
Chương 755: Diệt Thánh 3
Chương 756: Diệt Thánh 4
Chương 757: Cảnh Cáo Dương Huyền Không
Chương 758: Bát Đại Thần Toàn 1
Chương 759: Bát Đại Thần Toàn 2
Chương 760: Bát Đại Thần Toàn 3
Chương 761: Bát Đại Thần Toàn 4
Chương 762: Giết 1
Chương 763: Giết 2
Chương 764: Giết 3
Chương 765: Giết 4
Chương 766: Gặp Lại Thiên Ma Giáo Chủ 1
Chương 767: Gặp Lại Thiên Ma Giáo Chủ 2
Chương 768: Gặp Lại Thiên Ma Giáo Chủ 3
Chương 769: Gặp Lại Thiên Ma Giáo Chủ 4
Chương 770: Diệt Dương Huyền Không
Chương 771: Huyền Hoàng Cổ Thánh 1
Chương 772: Huyền Hoàng Cổ Thánh 2

Chương 773: Huyền Hoàng Cổ Thánh 3
Chương 774: Huyền Hoàng Cổ Thánh 4
Chương 775: Sao Phải Chạy?
Chương 776: Bán Thần Nhập Đại Hoành 1
Chương 777: Bán Thần Nhập Đại Hoành 2
Chương 778: Bán Thần Nhập Đại Hoành 3
Chương 779: Bán Thần Nhập Đại Hoành 4
Chương 780: Tập Kích, Thôn Phê 1
Chương 781: Tập Kích, Thôn Phê 2
Chương 782: Tập Kích, Thôn Phê 3
Chương 783: Tập Kích, Thôn Phê 4
Chương 784: Tập Kích, Thôn Phê 5
Chương 785: Chân Long Truyền Thừa 1
Chương 786: Chân Long Truyền Thừa 2
Chương 787: Chân Long Truyền Thừa 3
Chương 788: Chân Long Truyền Thừa 4
Chương 789: Phía Trước Có Phải Là Triệu Tiền Bối? 1
Chương 790: Phía Trước Có Phải Là Triệu Tiền Bối? 2
Chương 791: Phía Trước Có Phải Là Triệu Tiền Bối? 3
Chương 792: Chiến Bán Thánh 1
Chương 793: Chiến Bán Thánh 2
Chương 794: Chiến Bán Thánh 3
Chương 795: Chiến Bán Thánh 4
Chương 796: Triệu Hậu Tài, Diêm Ma Tộc Nhân 1
Chương 797: Triệu Hậu Tài, Diêm Ma Tộc Nhân 2
Chương 798: Triệu Hậu Tài, Diêm Ma Tộc Nhân 3
Chương 799: Triệu Hậu Tài, Diêm Ma Tộc Nhân 4
Chương 800: Thần Linh Hội Nghị 1
Chương 801: Thần Linh Hội Nghị 2
Chương 802: Thần Linh Hội Nghị 3
Chương 803: Thần Linh Hội Nghị 4
Chương 804: Chuẩn Bị Rời Khỏi Đại Hoành 1
Chương 805: Chuẩn Bị Rời Khỏi Đại Hoành 2
Chương 806: Chuẩn Bị Rời Khỏi Đại Hoành 3
Chương 807: Chuẩn Bị Rời Khỏi Đại Hoành 4
Chương 808: Cửu Nha Lão Nhân 1
Chương 809: Cửu Nha Lão Nhân 2
Chương 810: Cửu Nha Lão Nhân 3
Chương 811: Cửu Nha Lão Nhân 4
Chương 812: Truy Sát Thần Linh 1

Chương 813: Truy Sát Thần Linh 2
Chương 814: Truy Sát Thần Linh 3
Chương 815: Truy Sát Thần Linh 4
Chương 816: Hư Đà Kiếm Thánh 1
Chương 817: Hư Đà Kiếm Thánh 2
Chương 818: Hư Đà Kiếm Thánh 3
Chương 819: Hư Đà Kiếm Thánh 4
Chương 820: Chương Lộ Sử 1
Chương 821: Chương Lộ Sử 2
Chương 822: Chương Lộ Sử 3
Chương 823: Chương Lộ Sử 4
Chương 824: Triệu Hậu Đức 1
Chương 825: Triệu Hậu Đức 2
Chương 826: Triệu Hậu Đức 3
Chương 827: Triệu Hậu Đức 4
Chương 828: Diêm Ma Truyền Thừa 1
Chương 829: Diêm Ma Truyền Thừa 2
Chương 830: Diêm Ma Truyền Thừa 3
Chương 831: Diêm Ma Truyền Thừa 4
Chương 832: Diêm Ma Pháp Thân 1
Chương 833: Diêm Ma Pháp Thân 2
Chương 834: Diêm Ma Pháp Thân 3
Chương 835: Diêm Ma Pháp Thân 4
Chương 836: Thần Linh Độ Nhị Bộ 1
Chương 837: Thần Linh Độ Nhị Bộ 2
Chương 838: Thần Linh Độ Nhị Bộ 3
Chương 839: Thần Linh Độ Nhị Bộ 4
Chương 840: Thiên Kiếp Môn 1
Chương 841: Thiên Kiếp Môn 2
Chương 842: Thiên Kiếp Môn 3 “Được rồi, ngươi hãy cẩn thận.” “Ừm.”
Chương 843: Thiên Kiếp Môn 4
Chương 844: Chiến 1
Chương 845: Chiến 2
Chương 846: Chiến 3
Chương 847: Chiến 4
Chương 848: Thiên Ma Động Phá Phong 1
Chương 849: Thiên Ma Động Phá Phong 2
Chương 850: Thiên Ma Động Phá Phong 3
Chương 851: Thiên Ma Động Phá Phong 4

Chương 852 - Đại Kết Cục 1

Chương 853 - Đại Kết Cục 2

Chương 854 - Đại Kết Cục 3

Chương 855 - Đại Kết Cục 4

Chương 856 - Giới Thiệu Truyện Mới

Chương 1: Xuyên Qua Đại Huyền Vương Triều

Đau quá!

Đau đầu quá!

Không bao giờ dự tiệc công ty nữa.

Không bao giờ uống nữa.

Ý thức của Giang Thạch mơ mơ hồ hồ, chỉ cảm thấy trong đầu đau đớn như muốn nứt ra, trong dạ dày quay cuồng không ngừng, giống như có hai con dao khác nhau, một con cắm ở đại não của hắn, một con cắm ở dạ dày của hắn, đang điên cuồng khuấy động, đủ loại thống khổ khó có thể hình dung.

Tại sao lại có người thích rượu như vậy!

Tại sao công ty lại phải uống rượu?

Mang theo vô số nghi hoặc cùng oán giận, ý thức của Giang Thạch hỗn loạn, dần dần mất đi tri giác, dường như ngay cả đau đớn trên người cũng thoáng cái yếu đi rất nhiều.

Không biết đã qua bao lâu.

Phôi đất phối hợp với những ngôi nhà đơn sơ được xây bằng cỏ tranh.

Độ ẩm rất nặng.

Mùi vị gay mũi.

Trong phòng ngoại trừ một cái giường, một cái chăn, một cái bàn cùng mấy cái chén sứ thô ra, không có bất kỳ đồ nội thất nào.

Cạnh giường.

Sắc mặt Giang Thạch trắng bệch, có vài phần mờ mịt và khiếp sợ, không thể tưởng tượng nổi nhìn về phía hai tay đầy vết chai của mình, lại quét về phía căn phòng đơn sơ, một lượng lớn tin tức đang dâng lên trong đầu, từng đợt sóng không ngừng đánh sâu vào thần kinh não của hắn, mang đến từng đợt đau đớn rất nhỏ.

Vì vậy!

Ta đây là xuyên qua?

Cmn ta là uống rượu đến chết rồi?

“Giang Thạch, chủ nhân bộ thân thể này cũng gọi Giang Thạch, năm nay mười chín tuổi, bởi vì vấn đề tranh chấp đất đai mà bị người đả thương, ốm đau nằm giường.”

Trong miệng hắn thì tho, nhanh chóng sửa sang lại tin tức trong đầu.

Xuyên qua thế giới tựa hồ là một cái thế giới tương tự với bối cảnh cổ đại, tên là Đại Huyền vương triều, lãnh thổ rộng lớn, không biết bao nhiêu dặm...

Nhưng rất nhanh hắn lộ ra vẻ kinh hãi, phát hiện thế giới này tựa hồ cũng không đơn giản.

Có yêu ma!

Có võ đạo!

Nguy hiểm tràn ngập!

Hơn nữa trước mắt vương triều tựa hồ còn đang ở vào thời kỳ nguy hiểm.

Bạch cốt lộ vu dã, thiên lý vô kê minh.

Cũng có yêu tà tàn sát bừa bãi, kẻ thù bên ngoài xâm lấn, hơn nữa thời tiết cực đoan liên tục phát sinh, đại hạn, lụt lội,

châu châu, người đói chết khắp nơi, người lại ăn thịt lẫn nhau, cuộc sống dân chúng bình thường khổ không thể tả.

Nguyên chủ Giang Thạch chính là người của thôn xóm phụ cận Chân Võ Quan, bởi vì ba năm trước, thôn xóm bị yêu tà tàn sát, tất cả thôn dân toàn bộ chết thảm.

Chỉ có Giang Thạch và một số ít người may mắn tránh được một kiếp.

Sau đó không còn đường để đi, liền đầu nhập vào Chân Võ Quan ở lân cận, trở thành Chân Võ Quan ngoại môn đệ tử một trong.

Chân Võ Quan là võ đạo tông môn tiếng tăm lừng lẫy trong phạm vi mấy trăm dặm, xưa nay vang danh cực cao.

Quan chủ là Xích Dương đạo nhân, võ đạo tu vi là bí hiểm khó lường, càng có danh xưng thần tiên sống.

Chỉ có điều!

Đám người Giang Thạch sau khi trở thành đệ tử Chân Võ Quan, lại bởi vì tư chất không tốt, lại đã qua tuổi luyện võ, bị đầy đi làm đệ tử làm ruộng cho ngoại môn.

Nhưng Chân Võ Quan tốt xấu gì cũng là Võ Đạo tông môn, cho dù là đệ tử làm ruộng ở ngoại môn, bọn họ cũng tiện tay cho một phần công pháp bình thường 【Long Xà kinh】.

Về phần có thể luyện ra trò hay không, hoàn toàn dựa vào chính bọn họ.

Sau khi trở thành ngoại môn làm ruộng đệ tử, trong vòng năm năm luyện không ra trò, đều sẽ bị điều giải xuống núi, tiến vào thế tục, tự sinh tự diệt.

Trước mắt vừa vặn là năm thứ ba.

Nhưng chính cái gọi là: Nơi có người, thì có giang hồ.

Ngoại môn, ở giữa đệ tử làm ruộng kỳ thật cũng không phải là tuyệt đối an bình, lẫn nhau lục đục với nhau, tràn ngập tranh đấu càng thêm kịch liệt so với thượng tầng.

Thường thường chỉ vì chiếm thêm một phần ruộng đất, đánh nhau túi bụi.

Chân Võ Quan đối với ruộng đất cũng không quản lý chặt chẽ, mỗi cái đệ tử ngoại môn đều được giao cố định là ba mẫu đất, một năm cần nộp lên 1800 cân lương thực là được, về phần còn dư, đều quy sở hữu của đệ tử ngoại môn.

Bởi vậy vì có thể dư thừa nhiều lương thực, đệ tử làm ruộng ngoại môn cạnh tranh lẫn nhau, cơ hồ mỗi ngày đều có thể nhìn thấy huyết tinh đánh nhau.

Dựa theo sản lượng lương thực của vương triều Đại Huyền hiện nay, một mẫu ruộng một mùa có thể sản xuất ra 400 cân lương thực.

Ba mẫu đất một năm thu hoạch hai lần, vừa vặn là 2400 cân, bỏ đi 1800 cân giao lên tông môn, bản thân chỉ có thể lưu xuống 600 cân.

Tuy rằng no bụng là đủ rồi, nhưng tóm lại phải suy nghĩ cho tương lai.

Một khi vượt qua thời gian năm năm, đại bộ phận đệ tử ngoại môn đều phải bị đuổi xuống núi, đến lúc đó trong tay không có tiền, sẽ sống cực kỳ khó khăn.

Cho nên tất cả đệ tử ngoại môn đều sẽ nghĩ hết biện pháp, tích trữ lương thực nhiều hơn trong năm năm này, cầm đi bán lấy tiền mặt, đổi thành tiền bạc tích trữ lại để phòng ngừa ngày khác bị đuổi xuống núi, không có cách nào sống qua ngày.

Giang Thạch chính là bởi vì một mẫu ruộng tốt của mình bị người khác chiếm, nhất thời phần nộ, cùng đối phương tranh

đầu, cũng không ngờ ba chiêu hai thức đã bị đối phương đánh gục trên mặt đất, trở lại trong phòng đêm đó liền chết thảm.

Xã hội cổ đại, ruộng đất chính là tính mạng, chiếm thêm một phần ruộng, chẳng khác nào lấy nửa mạng của người khác, khó trách nguyên chủ lại cấp tiến như thế.

Giang Thạch tự nói.

Tuy rằng một năm có thể dư ra 600 cân lương thực, nhưng sau khi bỏ đi phần cần ăn, còn có thể dư lại bao nhiêu? Nếu đổi thành tiền thì lại càng ít.

Giang Thạch cẩn thận hoạt động thân thể đau nhức, bỗng nhiên nhấc quần áo lên, chỉ thấy ngực, bụng khô cằn, xanh một mảng tím một mảng, hơi nhúc nhích đều cực kỳ đau đớn.

Sắc mặt hần rùng mình.

Đây là bị người dùng nắm đấm đánh ra?

Tên đánh chết nguyên chủ, chỉ sợ đã luyện thành Long Xà kinh rồi?

Đầu óc của hắn cố gắng hồi tưởng, rất nhanh trong đầu hiện ra diện mạo cùng tin tức của hung thủ.

Gia hỏa đánh chết nguyên chủ, tên là Lưu Tứ.

Là ác bá nổi danh giữa trong đám đệ tử làm ruộng ngoại môn, nhân cao mã đại, cực kỳ hùng tráng, đã sớm thành lão Du Tử ở giữa đệ tử làm ruộng ngoại môn.

Đông đảo đám đệ tử làm ruộng ngoại môn cơ hồ không có ai là chưa bị hắn khi dễ qua, đại bộ phận người đều bị hắn chiếm tiện nghi qua.

Một phần ruộng đất nguyên chủ liền vừa vặn tương liên cùng ruộng đất của Lưu Tứ, cơ hồ mỗi quý đều sẽ bị Lưu Tứ

chiếm cứ không ít định mức, hàng năm chiếm cứ, đã đến tình trạng không thể nhịn được nữa.

Quên đi, mới đến, đánh nhất định là đánh không lại, nhẫn nhất thời gió êm sóng lặng.

Hắn vẫn đang quan sát thân thể của mình.

Làn da khô ráo ngăm đen, tựa hồ nhiều năm không tắm rửa qua, lại tựa hồ nhiều năm dinh dưỡng không đầy đủ, làn da đen tuyền nổi lên một tầng da già, căn bản nhìn không ra bộ dáng giống như là thanh niên tuổi mười chín.

Hơn nữa cả người gây yếu vô lực, quả thực làm cho người ta hoài nghi, có thể giết gà hay không cũng là vấn đề.

Thân thể như cọng giá đỗ như vậy cũng dám cùng người tranh đấu?

Đột nhiên!

Giang Thạch cảm thấy không đúng, trong đầu tựa hồ có thêm một đoàn tin tức khác.

Hắn lộ ra nghi hoặc, tiến hành cố gắng dò xét, chỉ cảm thấy vàng sáng trước mắt chớp động, giống như là đâm thủng màng mỏng gì đó, một chuỗi phụ đề lớn trong nháy mắt hiện ra.

Tên thật: Giang Thạch

Tu vi: Bất nhập lưu

Công pháp: Không

Vũ kỹ: Long Xà Kinh (chưa nhập môn)

Giá trị danh vọng: 0 (tập hợp đủ 10.000 giá trị danh vọng, có thể mở khóa thiên phú tiếp theo)

Đây là.....

Hệ thống?

Giang Thạch kinh ngạc trong lòng.

Lại có hệ thống?

Rất nhiều tin tức theo chuỗi phụ đề này hiện lên trong đầu của hắn, bị đại não của hắn nhanh chóng hấp thu.

Đây đúng là một cái hệ thống giá trị danh vọng, chỉ cần tập hợp đủ số lượng nhất định giá trị danh vọng, là có thể mở khóa một cái thiên phú.

Mỗi lần mở khóa thiên phú, đều có diệu dụng riêng.

Mà làm lần đầu tiên sử dụng hệ thống, hệ thống sẽ ngẫu nhiên tặng kí chủ một cái miễn phí thiên phú.

Thiên phú miễn phí mà hắn nhận được chính là Long Tượng.

Long Tượng: Thân thể như long như tượng, mỗi một ngày, lực lượng đều sẽ gia tăng 100 cân, lực lượng ban đầu 1500 cân, tương đương với Nhập Kinh quan thứ ba.

Nhập Kinh cửa thứ ba? Long Tượng lực cường đại như vậy?

Giang Thạch kinh dị.

Dựa theo tin tức biểu hiện trong đầu, trên đời này, võ đạo cơ sở chia làm Nhập Kinh mười một quan, mỗi một quan hướng lên trên đều gian nan hơn một phần, mỗi mở ra một quan, lực lượng đều sẽ nhanh chóng bạo tăng.

Phàm là có thể Nhập Kinh thành công đều sẽ trở thành người trên người, sẽ từ đệ tử làm ruộng ngoại môn, trong nháy mắt trở thành đệ tử tinh anh nội môn.

Bây giờ hắn chiếm được thiên phú Long Tượng, lại trực tiếp tương đương Nhập Kinh quan thứ ba, tương đương với đệ tử nội môn!

Đây quả thực chính là một bước lên trời.

Máu chốt hơn chính là!

Lực lượng sau này mỗi ngày đều sẽ bạo tăng.

Bây giờ là 1500 cân, ngày mai là 1600 cân.

Giang Thạch càng nghĩ càng khó tin, tinh quang trong mắt chớp động.

Tiền đồ vô hạn, tiền đồ vô hạn.....

Đang lúc hấn thán phục, bỗng nhiên, cửa gỗ tàn tạ lập tức bị người đẩy ra từ bên ngoài, một nam tử màu da ngăm đen, đầu búi tóc hoảng hốt xông vào trong nhà.

Giang Thạch hoảng sợ, vội vàng nhanh chóng tắt bảng điều khiển, sợ bị người khác nhìn thấy.

Nhưng hấn rất nhanh lộ ra hồ nghi.

Bởi vì đối phương hình như cũng không phát hiện dị thường trước mắt hấn.

Bảng điều khiển này chỉ có mình mới có thể nhìn thấy?

-Giang Thạch, đã xảy ra chuyện! Lúa hôm trước anh trồng đều bị người ta nhổ hết rồi!

Nam tử hoảng hốt nói.

Cái gì?

Giang Thạch kinh ngạc:

-Dẫn ta đi xem!

Chương 2: Ăn miếng trả miếng

Vừa nhìn trong ruộng nước vô tận.

Ruộng nước hiện ra hình dáng mạng lưới.

Một hàng lại một hàng, chở đầy gạo.

Bên ngoài khu vực ba mẫu ruộng nước nằm ở góc tây nam, giờ phút này ở đó đang vây quanh số lớn người, quần áo rách nát, thân hình gầy yếu, chỉ vào ruộng nước trước mắt, nghị luận sôi nổi.

Chỉ thấy trong ba mẫu ruộng nước, tất cả lúa giống đều đã bị người nhổ lên, rễ bị liềm cắt nát nát, trôi nổi trong ruộng nước, vô cùng thảm.

Dưới sự dẫn dắt của bạn tốt Giang Anh, Giang Thạch nhanh chóng chạy tới gần ruộng lúa của mình.

Khi nhìn thấy cảnh tượng tất cả mầm lúa đều biến thành bộ dáng như vậy về sau, dù hẳn là xuyên việt giả, con người cũng không khỏi co rụt lại, trong lòng tức giận.

Thật ác độc!

Thật độc!

-Là ai? Ai phá hủy ruộng lúa của Ta?

Hắn đột nhiên quát to, quay đầu giận dữ trừng mọi người.

Thanh âm to lớn, đem tất cả quần chúng ăn dưa đều dọa cho hoảng sợ.

Thanh âm Giang Thạch lúc nào lớn như vậy?

-Giang Thạch, bình tĩnh, bình tĩnh một chút.

Giang Anh bên cạnh sắc mặt trắng bệch, vội vàng khuyên giải.

“Mẹ nó, dám làm không dám nhận phải hay không, cháu trai con rùa nào nhổ mầm lúa của lão tử, cắt ra cho ta!”

Giang Thạch tiếp tục tức giận mắng.

Trong đám người, nhất thời có mấy nam tử sắc mặt trở nên dị thường khó coi, bất quá lại không hề để ý tới Giang Thạch, cười lạnh một tiếng, tiếp tục khoanh tay quan sát.

-Giang Thạch, quên đi, việc này quên đi.

Một tên nam tử trung niên thở dài một tiếng, khuyên giải.

-Đúng vậy, Giang Thạch, thừa dịp bây giờ còn có thể trông lại một lần nữa, không ngại đi mua một ít để trông đi.

-Đừng mắng nữa, ngã một lần khôn hơn một chút, lần sau đừng sơ suất như vậy là được.

-Quên đi.

Không ít người tiến hành khuyên giải.

-Quên đi?

Trong lòng Giang Thạch phát lạnh, nhìn chằm chằm vào đám người đang cười lạnh kia.

Mấy người này khẳng định biết là ai nhổ lúa của hắn!

-Mấy tên khốn kiếp, là các ngươi làm?

Giang Thạch đột nhiên gầm lên, đi về phía mấy tên nam tử kia.

-Tiểu tử, ngươi nói cái gì?

-Cơm có thể ăn vậy, nói cũng không thể nói vậy, ai nhổ mầm của ngươi?

-Làm việc phải nói chứng cứ? người muốn làm gì?

-Đúng vậy, oan uổng người lung tung, có tin chúng ta báo lên quản sự hay không!

Mấy người nam tử nhất thời biến sắc, mở miệng gào lên, không hề hấn gì.

-Giang Thạch, đừng tìm nữa, cứ như vậy quên đi.

Giang Anh bên cạnh lại khuyên giải, có vài phần khẩn trương.

-Đúng vậy, Giang Thạch, cứ như vậy quên đi?

-Trông lại một lần nữa, không mất bao lâu nữa đâu.

Những người khác cũng nhao nhao khuyên giải.

Giang Thạch âm thầm nghĩ rằng.

-Quên đi?

-Quên cái đầu bà nội người!

Có thù không báo không phải quân tử.

Ánh mắt của hắn đảo qua đám người ở bốn phía, nhưng bỗng nhiên chú ý tới một tên tráng hán mập mập, thân thể cường tráng, thân mặc bộ đồ đoản đả màu xám, cánh tay cực kỳ tráng kiện, vẻ mặt cười lạnh, đang nhìn về bên này.

Phát hiện Giang Thạch nhìn sang, người nọ nhất thời trừng mắt trâu, mở miệng quát: “Người nhìn lão tử làm gì? Cũng không phải lão tử làm!”

-Luu Tử!

-Tốt, tốt!

Giang Thạch âm thầm cắn răng, trực tiếp xoay người rời đi.

Những người khác nhao nhao lắc đầu thở dài.

Giang Thạch này cũng đủ xui xẻo.

Ngày hôm qua vừa mới đắc tội Lưu Tứ, bị Lưu Tứ đánh một trận, thật vất vả mới nhặt về được một cái mạng nhỏ, bây giờ lại bị người suốt đêm nhổ lúa trong ruộng.

Trong thời gian ngắn, ruộng lúa của hắn khẳng định trông không nổi.

Màn đêm buông xuống.

Trong một tiểu viện hư hại xây bằng bùn đất.

-Uống, các huynh đệ đều uống, không cần khách khí!

Lưu Tứ thân hình mập mạp, ôm một cái vò rượu lớn, tự mình rót rượu cho ba cái đại hán ngồi cùng bàn, lần lượt đổ đầy về sau, lúc này mới đổ rượu cho mình.

-Tứ ca đúng là đại thủ bút.

-Trên bàn này, rượu và thức ăn ngon thế nào cũng phải thưởng thức như vậy chứ?

Một đại hán lật bàn tay, miệng đầy thềm thuốc.

-Đúng vậy, vẫn là tứ ca cam lòng a.

-Sau này dạy dỗ tiểu tử kia, Tứ ca nói một câu là được, chúng ta cam đoan để cho hắn một năm cũng không thu được hạt lúa nào.

Những hán tử khác nhao nhao cười nói.

-Tiểu tử kia?

Lưu Tứ mập mạp khỏe mạnh, vẻ mặt cười lạnh, nói: “Nói thật, trong mắt ta, hắn ngay cả cái rắm cũng không tính, ngày xưa ta ngay cả nhìn cũng lười nhìn hắn một cái, nhưng ai bảo tứ ca các ngươi là một người lòng dạ hẹp hòi, chiếm mấy ruộng điền của hắn, hắn liền theo ta kị kị oai oai, ta để hắn vĩnh viễn cũng trông không được ruộng, sau này hắn trông

một mẫu, lão tử nhỏ một mẫu, ta xem hán có bao nhiêu tiền để mua giống.”

Nhất thời, mấy đại hán hai mặt nhìn nhau, trong lòng thâm kinh hãi.

Lưu Tứ quả nhiên đủ tàn nhẫn!

Đây là hoàn toàn muốn đoạn tuyệt đường sống của Giang Thạch a.

Vốn bọn họ chỉ cho rằng Lưu Tứ chỉ muốn cho Giang Thạch một chút giáo huấn mà thôi, bây giờ xem ra, xa không phải như thế.

Thế nhưng !

Nghĩ đến Lưu Tứ hung ác, bọn họ vẫn quyết định ngoan ngoãn nghe lời, miễn cho bị hán trả thù.

-Uống, Tứ ca, cùng uống!

Một đại hán dẫn đầu bụng chén rượu lên trước.

Những đại hán khác nhao nhao đi theo ồn ào uống rượu.

Một đêm trôi qua.

Mặt trời mọc.

Trong khi hầu hết mọi người vẫn còn đang ngủ.

Đại môn nhà Lưu Tứ bị người trực tiếp đẩy ra, một cái đại hán vô cùng lo lắng, phần nộ kêu to: “Tứ ca, đã xảy ra chuyện, tất cả lúa giống của chúng ta đều bị người nhỏ, trộm ạ!”

Thanh âm của hán cực kỳ thê lương.

Ngày hôm qua vừa mới nhổ lúa của Giang Thạch, hôm nay toàn bộ lúa của bọn họ cũng gặp họa.

Muốn nói không có quan hệ gì với Giang Thạch, đánh chết hán cũng không tin.

-Cái gì?

Trong phòng, nguyên bản Lưu Tứ đang ngáy bị thanh âm làm cho giật mình hoảng sợ, tiếp theo hắn cũng bất chấp mặc quần áo, mặc một cái quần cộc liền vọt ra.

Về mặt hắn kinh hãi, xách lên một cái mộc côn to bằng bắp chân liền trực tiếp phóng đi hướng ruộng lúa.

Cây giống của lão tử bị người nhỏ?

Hắn quả thực hoài nghi mình nghe lầm.

-Con mẹ nó, ai dám nhỗ mầm của lão tử?

Hai người vô cùng lo lắng, lao về phía ruộng lúa.

Đợi đến khi hai người chạy tới, toàn bộ bốn phía ruộng lúa đã sớm vây đầy đám người, giống như ngày hôm qua, nghị luận sôi nổi, nhìn về phía ruộng nước trước mắt, từng cái từng cái mầm lúa đã ngồn ngang hỗn độn.

Từng cây lúa trong ruộng đều bị cắt vụn.

-Không khéo không khéo a, tất cả ruộng nước bị hủy đều là của Lưu Tứ và mấy đại hán hôm qua.

Nhìn hạt lúa trôi nổi trước mắt, mắt Lưu Tứ nhất thời đỏ lên, trong miệng thê lương kêu to lên.

-A, thảo nê mã!

Hắn tức giận nhảy loạn, trực tiếp nhìn về phía đám người, quát: “Là ai? Tên khốn kiếp nào làm?”

Tất cả mọi người hoảng sợ, vội vàng quay đầu đi chỗ khác, ý bảo không phải mình gây nên.

-Tứ ca, có phải là Giang Thạch không?

Một đại hán nghiêng răng nghiêng lợi, trong lòng đang chảy máu.

-Giang Thạch!

Lưu Tứ rống giận một tiếng, vội vàng tìm kiếm Giang Thạch, lại phát hiện Giang Thạch căn bản không tới, cầm gậy gõ lên, nói: “Đi, đến chỗ của Giang Thạch.”

Một đám người hùng hùng hổ hổ, nhanh chóng phóng về phía xa xa.

Những người khác đều xôn xao, nghị luận một mảnh.

Đã xảy ra chuyện!

-Có cần báo cáo quân sự hay không, không khéo sẽ xảy ra án mạng.

-Mau đi xem nào nhiệt!

Trong sân,

Giang Thạch vừa mới rửa sạch chân tay, ăn điểm tâm, cẩn thận hoạt động thân thể, đồng thời ánh mắt nhìn về hướng phía bảng điều khiển trước mắt, trên mặt không khỏi lộ ra nụ cười nhẹ nhẹ.

Một đêm trôi qua, lực lượng của hắn quả nhiên tăng thêm 100 cân.

Trực tiếp đạt tới 1600 cân.

Nếu dựa theo tính toán như vậy, không quá mười năm, lực lượng của hắn sẽ lớn bao nhiêu?

Nghĩ lại cũng đã cảm thấy khủng bố!

Bất quá lao lực một đêm, cũng quả thực đủ mệt mỏi, dù sao cũng là 15 mẫu đất, một đêm nhổ hết từng đó, là ai cũng chịu không nổi.

Giang Thạch trầm nghĩ.

Nếu không là hấn thức tinh thiên phú Long Tượng, thật đúng là không hoàn thành được nhiệm vụ này.

Giang Thạch lộ ra mỉm cười, tiện tay cầm lấy bản sao chép qua cửa long xà kính ở một bên, bắt đầu nghiên cứu.

Cho dù chiếm được thiên phú, cũng không thể lười biếng.

Tranh thủ sớm ngày nhập môn Long Xà Kính, trở thành đệ tử nội môn mới là vương đạo.

-Giang Thạch, ngươi rút ra đây cho ta!

-Giang Thạch thảo nê mã, ngươi dám nhờ vả của chúng ta, ta liều mạng với ngươi!

-Giang Thạch, chết đi!

Tùng đột tiếng rống giận từ bên ngoài nhanh chóng truyền đến.

Giang Thạch nhướng mày, thu hồi long xà kính, thân hình thon gầy đi ra ngoài cửa.

Chỉ thấy thân thể mập mạp cường tráng của Lưu Tứ, con mắt đỏ lên, dẫn theo ba cái đại hán, mang theo cuộc, mộc côn, đang hấp tấp cực nhanh vọt tới.

-Các vị, các ngươi nổi điên cái gì? Cái gì nhờ vả của các ngươi? Các ngươi đang làm gì vậy?

Giang Thạch nhíu mày.

-Mẹ kiếp, ngươi còn dám giả ngu, ngươi dám nói ruộng lúa của chúng ta không phải do ngươi nhờ?

Một đại hán giận dữ hét lên.

-Đúng vậy, ruộng lúa của chúng ta đều bị hủy, ngoại trừ ngươi, không còn ai khác.

Một đại hán khác quát to, tức đến hàm răng cũng sắp nát.

-Nói đùa cái gì? Cơm có thể ăn lung tung, lời cũng không thể nói lung tung, các người nói là ta nhỏ? Có chứng cứ gì? Oan uổng người lung tung, có tin ta báo lên quản sự hay không?

Ngữ khí của Giang Thạch lãnh đạm.

-Người đánh rắm, nhất định là người làm, nếu không là người làm, lão tử cắt đầu xuống!

-Một đại hán khác nhảy dựng lên mắng.

-Người nói tính cái rắm, ta chưa nhỏ qua!

Giang Thạch nói.

-Giang Thạch!

Đột nhiên, Lưu Tứ cầm đầu kêu to lên, con mắt đỏ lên, nghiến răng nghiến lợi, nói: “Mặc kệ có phải người nhỏ hay không, hôm nay lão tử liền tươi sống đánh chết người, con mẹ nó, lên cho ta!”

Hắn cầm lấy gậy gỗ, dẫn đầu vọt tới.

Chương 3: Giá trị danh vọng

Giang Thạch trong lòng giận dữ.

-Không phải ta nhỏ, người cũng muốn giết Ta?

-Còn có vương pháp hay không?

Rất nhanh Giang Thạch cũng cầm lấy một cây gậy gỗ, nhanh chóng vọt tới.

Có được thiên phú Long Tượng, có được cự lực hơn một ngàn cân, hẳn đã sớm bành trướng.

Huống chi hẳn còn là người của xã hội hiện đại.

Bùm!

Giang Thạch một gậy quét ngang mà qua, hung hăng nện vào gậy gỗ Lưu Tứ, nhất thời phát ra một tiếng vang nặng nề thật lớn, đem gậy gỗ trong tay Lưu Tứ đánh cho nổ tung tại chỗ, cán gậy gỗ lập tức rời tay mà ra, dư lực kinh khủng chấn đến hõ khẩu của hắn vỡ vụn, huyết thủy bắn tung tóe.

Toàn bộ lòng bàn tay đều bị mảnh gỗ mộc côn nổ tung làm cho đầy máu.

-Không!

Lưu Tứ hoảng sợ kêu to, quả thực giống như là bị sét đánh, nửa người mất đi tri giác tại chỗ.

Giang Thạch thì hào hùng trong lòng bộc phát, thiếu chút nữa muốn ngửa mặt lên trời thét dài.

Hơn một ngàn cân lực lượng quả nhiên danh bất hư truyền.

Trong mắt hắn, thân thể cường tráng mập mạp của Lưu Tứ quả thực giống như là hóa thành trẻ con, không có bất kỳ lực lượng nào.

-Cút!

Bùm!

Đá ra một cước, hung hăng giẫm lên mỡ béo trước ngực Lưu Tứ, đem thân thể hơn hai trăm cân của Lưu Tứ đá hung hăng bay ngược ra, giống như hồ lô lăn trên mặt đất, một cái nện ở bức tường bên ngoài bảy tám thước, thổng khỗ kêu to.

Đúng lúc này!

Ba người khác cũng cầm lấy nông cụ, nhanh chóng vọt tới.

Bất quá sau khi nhìn thấy Lưu Tứ rơi vào kết cục như thế, ba người đều sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, sợ hãi kêu lên một tiếng, lập tức nhảy dựng lên.

-Nằm rãnh!

-Giang Thạch, ngươi đã học thành Long Xà kinh sao?

Mấy người kinh hãi mở miệng.

-Long Xà kinh?

Giang Thạch nhe răng cười, cầm lấy gậy gỗ nhanh chóng vọt tới, “Lão tử chỉ là trời sinh thần lực a!”

Bùm! Bùm! Bùm!

Hắn huy động một cơn, liên tiếp nện tới trên người ba người.

Hắn cũng không dám xuất toàn lực, bởi vì sợ đập chết ba người ngay tại chỗ.

Lực lượng 1600 cân là khái niệm gì?

Vậy thì tương đương với một con voi nhỏ trực tiếp giảm xuống một cước.

Lực lượng đó không phải là thứ mà nhân loại có thể chịu đựng được.

-Phụt! Phụt! Phụt!

-A!

-Mẹ ơi!

-Đau chết ta rồi!

Ba người hung hăng bay ra, nện ở bên ngoài, đau đón kêu rên không ngừng, sắc mặt vặn vẹo, hoặc là xương sườn gãy, hoặc là xương vai gãy, từng cái thảm trạng vô cùng thê thảm.

Một đám đệ tử ngoại môn từ xa chạy tới, đều sợ tới trợn mắt há hốc mồm.

-Có chuyện gì vậy?

-Giang Thạch dùng sức một mình đánh ngã mấy người Lưu Tứ?

-Đùa gì thế?

-Long Xà kinh? Giang Thạch luyện ra Long Xà kinh?

Giang Anh thất thanh mở miệng.

Trong lòng những người khác cũng nhao nhao chấn động, kịp phản ứng.

-Đúng rồi, ngoại trừ luyện thành long xà kinh, cảnh tượng trước mắt căn bản không thể giải thích.

- Vận khí của Giang Thạch tốt như vậy, trở thành người đầu tiên luyện Thành Long Xà kinh?

-Sao có thể thế được?

-Tha mạng, Giang đại ca tha mạng!

-Đúng vậy, Giang đại ca, tha cho chúng ta một mạng, chúng ta biết sai rồi!

-Giang đại ca đừng đánh nữa!

Mấy người Lưu Tứ vội vàng bắt cháp kêu rên, đều cực kỳ thống khổ.

Giang Thạch luyện được long xà kinh, tuyệt đối có thể dễ dàng giết chết bọn họ.

Cả người Giang Thạch đang nhiệt huyết sôi trào, sục sôi mê mông, một loại cảm giác kỳ diệu như hóa thân thành siêu nhân tràn vào nội tâm, hấn không khỏi ngửa mặt lên trời cười ha ha, “Cút đi, lúa giống của các ngươi không phải lão tử nhổ, ha ha ha!”

-Đa tạ Giang đại ca!

-Chúng ta cút...

Mấy người Lưu Tứ vừa lăn vừa bò, nhanh chóng thoát đi.

-Giang Thạch, ngươi..... Ngươi thật sự luyện được long xà kinh?

Giang Anh vẫn không thể tin, nhanh chóng đi tới.

-Ngươi đoán xem!

Giang Thạch cười một tiếng, xoay người lại, trực tiếp đóng cửa phòng:

Không để ý tới mọi người nữa.

Để cho mọi người nghi ngờ nhìn lẫn nhau, theo dõi lẫn nhau,

-Nhất định là luyện thành rồi.

-Đúng vậy, Giang Thạch vận khí thật tốt.

-Ai.....

Một đám người ánh mắt đỏ lên, gắt gao nhìn chăm chăm đại môn nhà Giang Thạch, hận không thể đem đại môn đều cho nhìn thấu, tràn ngập các loại cảm xúc hâm mộ ghen tị phức tạp.

Giang Anh thổn thức trong lòng, không biết làm sao.

Cuối cùng đành phải thở dài một tiếng, rời khỏi nơi đây.

Luyện ra long xà kinh, từ nay về sau, Giang Thạch cùng hắn chính là người của hai thế giới.

Trong sân.

Giang Thạch cẩn thận hoạt động thân thể, vẫn cảm giác được trong cơ thể tràn ngập lực lượng.

Giống như là căn bản dùng không hết.

Vừa mới đánh đám người Lưu Tứ một trận, chẳng những không có đỡ lực, ngược lại có loại cảm giác nhiệt huyết mãnh liệt dâng lên, muốn tìm người luyện tập lần nữa.

Chẳng lẽ ta là một phần tử hiếu chiến? Lúc này mới vừa có chút lực lượng, liền bành trướng đến loại tình trạng này? Cái này không thể được!

Giang Thạch nhíu mày.

Bây giờ hắn vẫn là tầng dưới chót của xã hội.

Chỉ có trở thành đệ tử nội môn mới có thể thay đổi vận mệnh!

Đệ tử ngoại môn, chung quy chỉ là tiểu đả tiểu nháo mà thôi.

Bỗng nhiên, Giang Thạch cảm giác được từng đợt cảm giác tê dại trên thân thể, tựa như điện giật đồng dạng, trong lòng lấy làm lạ, nhanh chóng mở ra bảng điều khiển nhìn lại.

-Di, giá trị danh vọng tăng lên?

Chỉ thấy nguyên bản giá trị danh vọng đang 0 điểm bây giờ thành linh đã biến thành 20 điểm.

“Ta chỉ là đánh đám người Lưu Tứ một trận, liền tăng lên 20 điểm danh vọng, đúng rồi, bọn họ đều cho rằng ta luyện được long xà kinh, ở trong mắt bọn họ, ta thỏa đáng đã là đệ tử nội môn, cho nên giá trị danh vọng mới có thể tăng lên trong nháy mắt.”

Bất quá 20 điểm danh vọng vẫn là quá thấp.

Cần gom đủ một vạn, mới có thể mở khóa thiên phú tiếp theo.

Gánh nặng mà đường xa.

Rất nhanh, Giang Thạch lần nữa lấy ra bản sao chép long xà kinh, bắt đầu nghiên cứu.

Cả bản long xà kinh, cực kỳ đơn giản, chỉ có mười tám động tác.

Nhưng mười tám động tác này lại làm khó tất cả đệ tử ngoại môn.

Nghe nói mấy chục năm qua, cũng không có ai có thể hoàn toàn luyện thành long xà kinh.

Một khi luyện thành Long xà kinh, kinh lực toàn thân ngưng tụ thành một cỗ, từ từ kinh biến thành hoạt kinh, như rồng như rắn, không thể ngăn cản, nhẹ nhàng chấn động đã có cự lực mấy trăm cân.

Nếu có thể luyện thành Long Xà kinh, phối hợp với thiên phú Long Tượng của bản thân, tuyệt đối rất có triển vọng.

Dù là thành nội môn, cũng sẽ rất được coi trọng.

Trước luyện thử xem.

Giang Thạch dựng sách lên, lập tức tu luyện mười tám động tác phía trên.

Mặt trời mọc và mặt trời lặn.

Thời gian trôi qua.

Ba ngày sau.

Trong chỗ ở của Lưu Tứ truyền ra từng trận tiếng rên rỉ thống khổ.

Mấy người Lưu Tứ tất cả đều khập khiễng, trên người dán đầy đan dược dán vừa mới mua, biểu tình thống khổ nhưng vẫn lựa chọn ra cửa.

Nguyên nhân không gì khác!

Bọn họ đặc biệt mua rượu và thức ăn thượng hạng, chuẩn bị tự mình nhận lỗi với Giang Thạch.

Giang Thạch luyện thành long xà kinh, nhất định sẽ trở thành đệ tử nội môn, đến lúc đó muốn giết chết mấy người bọn họ, quả thực quá dễ dàng.

Ngẫm lại việc này, bọn họ liền cảm thấy như là có hơn mười thanh đao kẹp ở trên cổ, chân tay bụng đều đang run rẩy.

-Tứ ca, được rồi.

Một đại hán chưa xót mở miệng, trong lòng đã cực kỳ hối hận.

Sớm biết như thế, lúc trước không nên đắc tội Giang Thạch.

-Được rồi, đi thôi.

Lưu Tứ cũng chống quái trượng, nhoáng một cái ra cửa.

Không đến một lát.

Mấy người đã đi tới bên ngoài chỗ ở của Giang Thạch lần nữa.

-Giang... Giang đại ca có nhà không?

Thanh âm Lưu Tứ phát run, mở miệng trước.

Giang Thạch đang luyện tập long xà kinh, nhướng mày, nghe được thanh âm.

-Lại là họ?

Két một tiếng, Giang Thạch mở cửa phòng.

-Chuyện gì?

Lưu Tứ cười nịnh nọt, giờ rượu và thức ăn lên, nói: “Chúng ta cố ý đến nhận lỗi với Giang đại ca, hy vọng Giang đại ca có thể tha thứ cho chúng ta.”

-Đúng vậy, Giang đại ca!

-Cầu Giang đại ca đừng chấp nhặt với chúng ta.

Mấy người bên cạnh cũng nhao nhao cười nịnh nọt, giờ đồ trong tay lên.

-Hả?

Đôi mắt Giang Thạch lóe lên, ngửi thấy mùi rượu và thức ăn, không khỏi thèm chảy nước miếng.

Hắn đã không ăn gì cả ngày rồi.

Bất quá mấy tên này mới vừa bị mình đánh qua, liền tới cửa xin lỗi, sẽ không hạ độc ở trong cơm đi?

-Các người vào trước đi.

Giang Thạch mở miệng.

Chương 4: Tay không nhỏ cây Liễu!

Trong sân đơn sơ.

Trên một cái bàn bị hỏng.

Tất cả rượu và thức ăn đều đã dọn xong.

Giang Thạch lần lượt để cho Lưu Tứ nếm thử một lần, sau khi xác định không có hạ độc, lúc này mới nhẹ nhàng gạt đầu, yên tâm ăn.

Mấy người sắc mặt xấu hổ, ở một bên lẳng lặng nhìn.

“Đúng rồi Lưu Tứ, hỏi người một chuyện, nên như thế nào mới có thể trở thành đệ tử nội môn?”

Giang Thạch vừa gặm đùi gà, vừa mở miệng hỏi.

-Giang đại ca, ngài bây giờ có thể xin, chỉ cần luyện ra long xà kinh, trải qua quản sự nghiêm chứng liền lập tức có thể trở thành đệ tử nội môn.

Lưu Tứ vội vàng mở miệng.

-Vậy sao?

Giang Thạch nhíu mày.

Hắn thật ra muốn xin nhưng đây không phải còn chưa luyện thành long xà kinh sao?

-Ngoài ra, còn có phương pháp nào khác không?

-Cái này..... Tiểu nhân cũng không rõ ràng lắm.

Lưu Tứ ngượng ngùng nói.

-Người nói nếu trời sinh thần lực, có thể trở thành đệ tử nội môn hay không?

Giang Thạch lại hỏi.

-Cái này..... không rõ lắm.

Lưu Tứ đáp lại.

Mấy người khác cũng đều là vẻ mặt xấu hổ.

Giang Thạch lộ ra vẻ suy tư.

Xem ra tốt nhất là đợi thêm một thời gian nữa mới được.

Cũng được, chờ thêm thì chờ thêm đi.

Dù sao mỗi ngày lực lượng của mình đều sẽ tăng lên.

Đến lúc đó tích góp từng tí một thành lực lượng mười vạn cân, còn thành cái đệ tử nội môn cái lông gì?

Cho dù chương môn tự thân đến mời mình, mình cũng không đi!

Bất quá điểm không tốt duy nhất chính là đợi ở khu vực ngoại môn, giá trị danh vọng tích góp từng tí một quá chậm.

Khoảng cách mở khóa thiên phú tiếp theo, không biết phải chờ ngày tháng năm nào.

Giang Thạch trực tiếp cúi đầu ăn.

Mấy người Lưu Tứ nhìn mà thèm thuồng không thôi, bụng kêu ùng ục.

Giang Thạch nhướn mày, nói: “Ngồi đi, cùng uống hai chén.”

Dù sao nhiều đồ ăn như vậy, hẳn cũng ăn không hết.

-Không dám không dám.

Mấy người Lưu Tứ vội vàng xua tay.

-Làm gì nói nhiều lời vô nghĩa như vậy, để các người ngồi liền ngồi.

Giang Thạch trầm giọng nói.

-Vâng vâng.

Một đám người rất nhanh liền ngồi xuống.

Một bữa rượu và thức ăn uống xong, tất cả đều uống đến mơ hồ, xưng huynh gọi đệ.

“Giang lão đại, người yên tâm, từ nay về sau, việc làm ruộng, không nhọc người tự mình xuống đất, chúng ta sẽ giúp người làm thật tốt, liền ngay cả vào thành bán lương thực cũng có thể do chúng ta tự mình công hiến sức lực, lão nhân gia ngài sau này có bất cứ chuyện gì, chỉ cần phân phó một câu, các tiểu đệ xông pha khói lửa, sẽ không tiếc!”

Lưu Tứ ợ rượu, mở miệng nói.

-Đúng, Giang lão đại cứ yên tâm, ngày mai chúng Ta sẽ trồng lúa cho người!

-Xem biểu hiện của chúng ta đi.

Tiểu đệ bên cạnh nhao nhao vỗ ngực.

Giang Thạch mặc kệ bọn họ, chỉ lo uống rượu dùng bữa.

Một bữa cơm ăn hơn nửa canh giờ.

Mấy người Lưu Tứ mới chóng mặt rời khỏi nơi đây.

Ngược lại Giang Thạch, cùng bọn họ uống cũng không sai biệt lắm nhưng lại một chút cũng không thấy say.

Điều này làm cho hắn rất là hồ nghi.

Chẳng lẽ sau khi khí lực của mình tăng nhiều, tốc độ trao đổi chất cũng nhanh hơn rất nhiều, còn khó có thể phát huy tác dụng?

Giang Thạch thừa dịp ăn uống no đủ, lại đùa giỡn long xà kinh ở trong sân.

Sáng sớm hôm sau.

Mấy người Lưu Tứ liền vào trong thành mua giống, chỉ trong một ngày đã trồng lại những mấy mẫu ruộng bị tàn phá.

Những đệ tử ngoại môn khác nhao nhao nhìn, âm thầm lú lỏi.

Mấy người Lưu Tứ này là điển hình của vô lại rách da, bình thường không ai là không dám chọc, bây giờ đối mặt với Giang Thạch đã luyện thành long xà kinh, chỉ trong một ngày đã bị thu thập đến thành thật.

Cảm giác có lực lượng, quả thật là tốt.....

Thời gian trôi qua.

Trong lúc những đệ tử ngoại môn khác mỗi ngày vất vả càn cù lao động, Giang Thạch bên này, mỗi ngày đều chăm chỉ luyện võ kỹ.

Hồ hồ sinh phong, bất tri bất giác, đã là mười ngày trôi qua.

Bất quá mười ngày qua, long xà kinh của hắn vẫn không có luyện ra bất cứ cảm giác gì.

Điều này làm cho Giang Thạch rất là buồn bực.

Chỉ sợ một là có liên quan đến tư chất của nguyên chủ, hai là có vấn đề liên quan đến bí tịch Long Xà kinh này.

Giang Thạch trầm nghĩ.

Nguyên chủ đã trải qua kiểm tra đo lường của trưởng lão Chân Võ Quan, xác định không có thiên phú luyện võ, lúc này mới bị đày đến đây làm đệ tử ngoại môn, đủ để nói rõ căn cốt của nguyên chủ kém cỏi.

Hơn nữa long xà kinh quá mức đại khái hóa, cho nên ngần ngừ mười ngày, căn bản luyện không ra cảm giác gì.

Tuy rằng Long Xà kinh chưa nhập môn, nhưng khí lực của hắn lại tăng thêm một ngàn cân.

Đạt tới trình độ khủng bố 3000 cân!

Nắm tay khế động, liền có lực lượng bài sơn đảo hải.

Trưa hôm đó.

Mấy tên lưu manh Lưu Tứ, lần nữa xách không ít rượu ngon thức ăn ngon đến bãi phỏng Giang Thạch.

Một đám người ngồi vây quanh gốc cây liễu méo mó trong sân, bắt đầu ăn ngấu nghiến.

-Giang lão đại, lâu như vậy sao ngài còn không muốn đi vào nội môn?

Lưu Tứ tò mò cười nói.

-Đúng vậy, Giang lão đại, nếu ta luyện được Long xà kinh như ngài, tuyệt đối một ngày cũng ngồi không yên, đã sớm đi vào nội môn rồi.

-Chính là, vừa vào nội môn, từ nay về sau vận mệnh sẽ hoàn toàn bất đồng, sẽ trở thành người trên người chân chính.

Những tên lưu manh khác nhao nhao mở miệng.

-Ăn cơm của các ngươi, ăn cơm cũng không chặn được miệng các ngươi.

Giang Thạch vẻ mặt lãnh đạm.

Mẹ nó, nếu có thể trở thành đệ tử nội môn, hắn còn có thể ở lại chỗ này làm đệ tử ngoại môn?

Mấu chốt là hắn không luyện thành Long xà kinh!

Ai biết thượng tằng Chân Võ Quan khảo hạch có nghiêm hay không?

Nếu thật sự gặp phải loại cứng đầu này, không luyện ra Long xà kinh thật đúng là sẽ không cho người trở thành nội môn, kết quả mất mặt vẫn là chính hắn.

Một đám lưu manh nhao nhao cười mỉa, không dám tiếp tục hỏi nhiều.

-Này!

Một trận gió lớn thổi tới, tơ liễu bay múa lung tung,

Một lượng lớn tơ liễu rơi xuống trên thức ăn phía dưới.

Một đám lưu manh nhao nhao kinh hô, vội vàng đứng dậy nhanh chóng che lại.

Giang Thạch nhướng mày, ngẩng đầu lên, nhìn về phía cây liễu trên đỉnh đầu, một trận phiến nào xông lên đầu.

-Tránh ra!

Hắn vỗ bàn, mở miệng quát.

Một đám lưu manh hoảng sợ, vội vàng đứng dậy, nhao nhao nhìn về phía Giang Thạch.

“Đem cái bàn đi.”

Giang Thạch quát lạnh một tiếng.

-Vâng vâng, mau chuyển đi!

Lưu Tứ không biết ý của Giang Thạch, nhưng vẫn nhanh chóng kéo mấy người với cái bàn ra.

Giang Thạch đi tới gần gốc liễu nghiêng cổ này, sắc mặt lạnh lùng, tiện tay vỗ vỗ thân cây liễu, nhất thời chấn động đến toàn bộ cây liễu lắc lư qua lại.

Trong lòng hần hừ lạnh, trực tiếp cúi thắt lưng xuống, hai tay ôm lấy, một tay ôm lấy thân cây liễu lệch cổ, bàn chân đạp trên mặt đất, đột nhiên quát to một tiếng, ầm một tiếng, mặt đất dưới chân nứt ra, tất cả mạch máu toàn thân đều hiện ra, tựa như từng con giun đất thô to, dữ tợn cực kỳ đáng sợ.

Đứng lên!

Bùm! Bùm! Oanh.....

Từng đợt tiếng nổ vang khùng bố phát ra, toàn bộ mặt đất tựa hồ run rẩy rất nhỏ, từng khối đất liên tiếp nổ tung, rễ cây gãy từ trong lòng đất chậm rãi hiện lên.

Mấy người Lưu Tứ đều trợn mắt há hốc mồm, lộ ra vẻ kinh hãi.

Miệng há to đến mức có thể nhét lọt một quả trứng gà.

“Mẹ... mẹ ơi, rút ra rồi!”

-Giang lão đại nhổ lên rồi!

-Giang lão đại uy vũ!

Toàn bộ cây liễu to bằng thắt lưng trẻ con, cắm rễ đã bảy tám năm, vững trãi không thể lay chuyển lại bị Giang Thạch nhổ lên giống như nhổ cọng hành từ dưới lòng đất, điều này ai dám tưởng tượng?

-Người luyện ra Long xà kinh thật đáng sợ như vậy sao?

Ầm ầm!

Toàn bộ cây liễu thô to bị Giang Thạch nhổ lên triệt để từ dưới đất, gân xanh toàn thân nổi lên, nhiệt huyết bắt đầu khởi động, lá liễu đầy cây bay múa lung tung, tiện đà hai tay hần phát lực, đem toàn bộ cây liễu thô to trực tiếp giơ cao lên đỉnh đầu, không khỏi hào hùng dâng lên, trong miệng nhin không được cười ha ha.

-Ha ha ha.....

Tùng đột tiếng cười điên cuồng, chấn động sân nhỏ.

Tất cả lưu manh đều che lỗ tai, cảm thấy từng đợt đau đớn, càng kinh hãi vô cùng.

-Đi!

Giang Thạch gầm lên một tiếng, nhẹ nhàng đẩy về phía tường, toàn bộ cây liễu thô to nhất thời bay ngang qua, ầm một tiếng, nặng nề rơi vào tường đất bên cạnh.

Giang Thạch vô cùng hài lòng, hai tay vỗ nhẹ, cảm giác được trong cơ thể vẫn có lực lượng vô tận sử dụng không hết.

-3000 cân cự lực, quả nhiên khủng bố!

-Cũng không biết 3000 cân cự lực này tương đương với Nhập Kinh quan thứ mấy?

-Bất quá thân thể này của ta thật sự quá gầy yếu.

Giang Thạch nhíu mày.

Bây giờ hình thể của hắn cùng với hình thể lúc vừa mới xuyên qua kia cơ hồ là giống nhau như đúc, không có chút thay đổi nào.

Vẫn gầy như que củi, mặt như quỷ bệnh!

“Giang lão đại, ngài có thân lực như thế, thật sự là không thể tưởng tượng nổi, nếu như lại phối một thanh vũ khí, nhất định sẽ càng thêm khủng bố!”

Lưu Tứ về mặt chấn động, đi tới gần, mở miệng nói.

-Đúng vậy, Giang lão đại, phối một thanh vũ khí, không ai có thể ngăn cản!

-Giang lão đại thần uy vô địch!

Những tên lưu manh khác nhao nhao mở miệng.

Chương 5: Vào Thành!

-Vũ khí?

Giang Thạch nhướng mày.

Vấn đề này trước đó hẳn quả thật chưa từng nghĩ tới.

Bất quá thế giới này nguy hiểm như thế, quả thật nên phối một thanh vũ khí.

Tuy rằng nơi này là dưới chân núi của Chân Võ Quan, nhưng cũng không phải là an bình tuyệt đối.

Phải biết rằng nguyên chủ chính là thôn dân dưới chân núi của Chân Võ Quan, còn không phải là bị yêu ma huyết tủy, toàn thôn chết thảm?

“Vũ khí quả thật muốn làm, bất quá ta nên tìm một thanh vũ khí loại gì thì tốt hơn?”

Giang Thạch vuốt cằm, bắt đầu suy nghĩ.

“Theo ta thấy, tốt nhất kiếm một thanh đao, đao khách trên đời này là nổi danh nhất!”

-Không đúng, kiếm một thanh kiếm mới tốt nhất, kiếm khách mới mạnh, đệ tử nội môn tiếng tăm lừng lẫy Chân Võ Quan Ngô Viễn Sơn chính là dùng kiếm.

-Không sai, kiếm tốt, dùng kiếm!

Một đám lưu manh nhao nhao mở miệng.

Giang Thạch nhất thời lộ ra vẻ khinh thường.

-Kiếm gì? Đao nào?

Chính mình là trời sinh thần lực, nào có trời sinh thần lực dùng những thứ này?

Cho dù dùng đao, cũng nhất định là đại quan đao!

Thấp hơn một trăm cân là không cần suy nghĩ!

-Được rồi, đừng nói nhảm, sáng mai dẫn ta vào thành, vào thành rồi nói sau!

Giang Thạch vung tay lên.

Hắn chuẩn bị suy nghĩ thật kỹ, nên dùng vũ khí gì.

Một đám lưu manh nhao nhao gật đầu.

Tiếp theo bọn họ tiếp tục dùng cơm,

Một bữa cơm ăn xong, mọi người nhao nhao tản ra.

Buổi chiều, Giang Thạch nhìn về phía bảng điều khiển, lại lộ ra suy tư.

Giá trị danh vọng lần này không tiếp tục tăng lên, vẫn là 20.

“Chẳng lẽ nguyên nhân là không đủ khiếp sợ, hay là nói đám người Lưu Tứ lần trước đã bị khiếp sợ qua, lần này lại khiếp sợ sẽ không lại tiếp tục cung cấp giá trị danh vọng?”

Giang Thạch nhíu mày, nghi hoặc trong lòng, cuối cùng nhẹ nhàng lắc đầu, lại luyện long xà kinh.

Một đêm nhanh chóng trôi qua.

Sáng sớm hôm sau.

Lưu Tứ, Lý Tam, Vương Ngũ mấy người liền lần nữa tụ ở cửa nhà Giang Thạch, chờ đợi.

Sau khi Giang Thạch ăn cơm sáng, dọn dẹp tài sản một chút, phát hiện nguyên chủ trồng ruộng ba năm, ăn mặc tiết

kiệm, tích góp từng tí một đến bây giờ cũng mới tích góp được năm lượng một tiền bạc.

Nhìn như rất nhiều, trên thực tế có thể tìm người rèn ra một thanh binh khí hay không, hẳn cũng không chắc.

Giang Thạch thầm than một tiếng, thu hồi bạc, vẫn đi ra.

-Lão đại, khỏe không?

Lưu Tứ cười nói.

-Đi thôi!

Giang Thạch mở miệng.

-Được rồi!

Một đám lưu manh nhao nhao gật đầu, bắt đầu lên đường.

Từ ngoại môn Chân Võ Quan chạy tới thành Thiết Thạch ở phụ cận, đại khái có lộ trình sáu bảy mươi dặm.

Nói xa không xa, nói gần không gần, bất quá ven đường lại tuyệt đối không an bình.

Một đường đi qua, khắp nơi đều có thể nhìn thấy thôn xóm hoang vu, đất đai khô nứt, đại thụ chết héo.....

Trên từng gốc cây đại thụ, vỏ cây, lá cây đã sớm đã bị bói sạch sẽ.

Càng có thể tùy thời nhìn thấy một ít xương khô màu sắc biến thành màu đen nằm ngang ven đường, tản ra mùi hôi thối nồng đậm, đưa tới vô số ruồi bọ, ong ong loạn vang.

Giang Thạch ngừng thở, trong nháy mắt sắc mặt trở nên ngưng trọng trước nay chưa từng có.

Biết bối cảnh của thế giới này là một chuyện, chân chính nhìn thấy lại là một chuyện khác.

Từ xuyên qua đến bây giờ, hắn vẫn dừng lại ở ngoại môn Chân Võ Quan, chưa bao giờ thấy qua thế giới bên ngoài, cho đến bây giờ từ ngoại môn đi ra, mới cảm nhận được thế giới này tàn khốc.

Bộ hài cốt bốc mùi kia, rõ ràng là thuộc về nhân loại!

“Lão đại, ven đường sẽ có rất nhiều lưu phi, thường xuyên làm một ít chuyện ăn cướp thương khách đi qua, bất quá chúng ta không phải sợ, trên người chúng ta mặc phục sức đệ tử ngoại môn của Chân Võ Quan, lưu phi bình thường căn bản không dám động chúng ta, xa xa nhìn thấy sẽ chủ động tránh đi.”

Lưu Tứ vỗ vỗ quần áo trên người, mở miệng nói.

-Vậy sao?

Giang Thạch mở miệng, nhìn về phía trước, nói: “Phía trước, một nhóm lớn người kia là làm gì?”

-Dường như tất cả đều là người lưu vong, lưu dân đang chạy nạn tới Thiết Thạch Thành.

Lưu Tứ nhìn xa một chút, mở miệng nói.

Khoảng cách bên ngoài bọn họ mấy trăm thước có một đám người hỗn loạn, ước chừng có khoảng mấy trăm người, từng cái quần áo tả tơi, thân thể muốn bao nhiêu gầy có bấy nhiêu gầy.

Trên mặt mỗi người đều mang theo vẻ chết lặng, hai gò má lõm xuống, đi đường vô lực, tựa hồ quanh năm dinh dưỡng không đầy đủ.

Và chiều cao của họ nói chung là không cao.

Cơ bản đều chỉ có sắp xỉ một thước sáu mấy, thân thể lung lay lắc lư, tựa như một trận gió là có thể thổi ngã.

“Ở chỗ này thường xuyên sẽ nhìn thấy lưu dân sao?”

Giang Thạch hỏi.

-Đúng vậy.

-Vậy vì sao bọn họ không đi đầu nhập vào Chân Võ Quan?

“Chân Võ Quan cũng không phải người nào cũng thu, chúng ta đều là cư dân phụ cận Chân Võ Quan, có tình hương khói với Chân Võ Quan, cho nên Chân Võ Quan sẽ tạm thu chúng ta, nhưng những lưu dân này cũng không giống nhau, bọn hắn không có một chút quan hệ nào với Chân Võ Quan, nếu là lưu dân Chân Võ Quan đều thu, vậy Chân Võ Quan có thể nuôi được hết không?”

Lưu Tứ khinh thường nói.

-Cũng vậy.

Giang Thạch gật đầu.

Bọn họ cũng không đi cùng đám dân tị nạn kia, mà là từ một phương hướng khác, vòng về phía Thiết Thạch Thành.

Cho dù là đi đường vòng, ven đường nhìn thấy, vẫn như cũ có thể đổi mới nhận thức của Giang Thạch.

Đất đai hoang vu, vừa nhìn liền bạt ngàn vô tận.

Một đường đi qua, ngay cả cây cỏ dại cũng không thấy.

Mỗi cách một đoạn khoảng cách, đều có thể chứng kiến thi thể chết đói, lưu dân thành phiến, đi một chút dừng một chút, thân ảnh hiu quạnh.

Vương triều của thế giới này nếu không diệt vong, đó mới gọi là thiên lý nan dung.

Giang Thạch trong lòng tự nói.

Thiệt Thạch thành chiếm diện tích rộng lớn, đầu cửa thành do gạch xanh dày nặng xây thành, toàn bộ thành trì tựa như một pho tượng cự thú phủ phục trên bình nguyên mênh mông.

Cùng mảnh bình nguyên hiu quạnh hoang vu này tạo thành đối lập rõ ràng.

Ba chữ thật to treo cao trên thành trì, tản ra một loại cảm giác tang thương của năm tháng.

Thiệt Thạch Thành!

-Bánh bao!

-Canh nóng, canh nóng mới ra lò!

-Trứng gà, trứng gà đất tinh khiết!

Từng đợt tiếng thét từ trên đường phố không tính là rộng lớn trước mắt, truyền đến một lần lại một lần.

Trên đường phố rộng mấy thước. Khắp nơi đều là tiêu thương, người đi đường, nhân sĩ giang hồ.

Còn có rất nhiều ăn mày.

Từng đợt mùi loạn thất bát tao trộn lẫn cùng một chỗ đang không ngừng hướng lỗ mũi mọi người chui tới.

-Luu Tứ, hàng thợ rèn sắt nào có tay nghề tốt nhất?

Giang Thạch hỏi.

-Giang lão đại, Thiệt Thạch thành chúng ta chỉ có một cửa hàng thợ rèn, chính là cửa hàng Ngô Ký, đồ vật ở đó trên cơ bản cũng không tệ, ngay tại giao lộ phía trước.

Luu Tứ chỉ về phía trước, mở miệng giới thiệu.

Giang Thạch nhẹ nhàng gật đầu, đi tới:

Không bao lâu liền nghe được tiếng rèn sắt leng keng.

Toàn bộ cửa hàng sắt chiếm diện tích cực lớn, bên trong nhiệt độ cực nóng, bảy tám thợ thủ công mặc yếm da đang đứng ở trước lò lửa, tay cầm một chuỗi sắt đã nung đỏ, đinh đang đang nện không ngừng.

Liếc mắt một cái là có thể nhìn thấy, bên trong trưng bày không ít binh khí cùng nông cụ.

“Mấy vị khách quan, các người là muốn rèn binh khí, hay là muốn rèn nông cụ?”

Một vị hán tử lau mồ hôi nóng, đi tới.

-Đây là lão đại của chúng ta, đương nhiên là tới rèn binh khí!

Lưu Tứ ngạo nghễ mở miệng.

-Vậy không biết khách quan muốn đánh binh khí gì?

Hán tử kia cười cười, nhìn về phía Giang Thạch, “Chúng ta nổi tiếng xa gần chính là rèn các loại binh khí như đao kiếm, mỗi một thanh đao kiếm đều là bách luyện tinh cương, tuyệt đối rắn chắc.”

-Đao kiếm coi như xong, có vũ khí nào khác không, tỷ như chùy đồng, búa đồng, côn đồng...

Giang Thạch mở miệng.

Hán tử kia ngần ra, nhìn Giang Thạch một chút.

Tựa hồ hoài nghi mình nghe lầm.

Người này thân thể gầy yếu như vậy, đi lên liền hỏi những trong binh khí này, coi như là võ giả, cũng không có bao nhiêu người thích dùng loại binh khí này đi.

“Trước mắt ngược lại là không có, bất quá nếu khách quan cần, chúng ta là có thể đặt hàng, không biết khách quan nguyện ý không?”

Hán tử kia mở miệng.

-Giá bao nhiêu?

-Búa đồng phải xem trọng lượng, trong vòng sáu mươi cân, một cân mười lượng bạc, trong vòng một trăm năm mươi cân, một cân hai mươi lượng bạc, đòn đồng rẻ hơn một chút, một cân sáu lượng bạc, về phần côn đồng, xin lỗi, cái này chúng ta cũng chưa từng rèn qua.

Hán tử kia mở miệng.

-Như vậy sao?

Giang Thạch nhíu mày.

Chết tiệt.

Bây giờ hắn chỉ có năm lượng bạc, chẳng phải là ngay cả một cây côn cũng mua không nổi?

Đồng trên thế giới này đắt như vậy sao?

Hay là nói, kỹ thuật rèn vũ khí đắt tiền?

Chương 6: Dựng lòi đài

-Giá cả coi như không tệ, như vậy đi, ta xem lại.

Giang Thạch mở miệng, tiếp tục nhìn trong tiệm thợ rèn.

Toàn bộ quá trình mấy người Lưu Tứ bên cạnh đều đi theo.

Đi dạo một vòng, Giang Thạch âm thầm cảm thán, cuối cùng cũng không xuống tay mua.

Nó thực sự quá đắt.

Cho dù chỉ là đao kiếm bình thường, cũng có giá bốn lượng bạc một thanh.

Đây là trò đùa gì vậy?

Người bình thường phải tiết kiệm bao lâu mới có thể mua nổi một thanh vũ khí?

Quả thực là ngành công nghiệp món lãi kếp sù.

Cuối cùng Giang Thạch nhẹ nhàng lắc đầu, rời khỏi nơi đây.

-Lão đại, người không mua binh khí?

Lưu Tứ hỏi.

“Mua cái con chim.”

Giang Thạch mặc kệ hắn.

Cuối cùng một đám người tiếp tục đi dạo ở trong thành.

Keng keng keng.....

Bỗng nhiên, phía trước truyền đến từng đợt thanh âm chiêng đồng dồn dập.

Trên đường phố tụ tập rất nhiều người, một đoàn đông nghịt.

Giang Thạch cũng lộ ra vẻ tò mò, đưa mắt nhìn lại.

Chỉ thấy khu vực phía trước nhất, rõ ràng có một lôi đài thật lớn đứng sừng sững, mặt trên khoác vài treo màu đỏ, hai bên dán hai câu đối thật lớn.

Chân đạp Nam Sơn mãnh hổ!

Quyền đả Bắc Hải Ác Giao!

Một vị đại hán thân cao gần hai thước, mặt đầy râu quai nón, đứng sừng sững trên lôi đài, trong miệng hét lớn, thanh âm như sấm sét.

“Các vị hương thân, tại hạ Nhâm Nguyên, đi qua Thiết Thạch thành, nghe nói Thiết Thạch thành cao thủ đông đảo, hôm nay cố ý thiết hạ lôi đài, đến đây lãnh giáo, người nào nếu có thể thắng được song thiết quyền trong tay ta này, tại hạ nguyện ý dâng lên một ngàn lượng bạc trắng, nhưng nếu là thua, cũng không làm khó các vị, các vị chỉ cần lưu lại năm lượng bạc ấy này là được, vị hảo hán nào không sợ chết, cứ việc đi lên!”

Đại hán giơ cao hai quyền, khí thế cuồng mãnh, toàn thân cơ bắp tựa như cục sắt.

Mọi người dưới đài xôn xao một mảnh.

Tất cả mọi người đều lộ ra vẻ giật mình.

-Giỏi lắm!

-Chỉ cần thắng hắn có thể được một ngàn lượng bạc.

-Thua cũng không mất mặt, chỉ cần trả giá năm lượng bạc là được.

-Cái này, thấy thế nào cũng là chỉ lời không lỗ a!

-Ta tới!

Một vị giang hồ khách thân thể cao gầy, thân hình phóng lên, đạp ở trên đài, thoáng cái đã rơi vào trên lôi đài, sắc mặt vàng như nến, thân hình thon gầy, hai tay cong lên, nói: “Tại hạ Đỗ Thanh, nguyện ý lĩnh giáo cao chiêu.”

-Chậm đã!

Bàn tay to của Nhâm Nguyên dựng thẳng, mở miệng nói: “Tiểu huynh đệ, kính xin giao trước năm lượng bạc tiền đặt cọc, miễn cho một hồi quyền đầu không có mắt, các hạ quyệt nợ, nếu là người có thể thắng, một ngàn lượng bạc cộng thêm tiền vốn năm lượng, trả lại toàn bộ!”

-Người!

Đỗ thanh giận tím mặt, nhưng vẫn lấy năm lượng bạc vụn từ trong ngực ra, trực tiếp ném sang một bên, quát to một tiếng, nhanh chóng bỏ nhào về phía Nhâm Nguyên.

Trong đôi mắt hổ của Nhâm Nguyên Nhất nháy mắt bắn ra một tia lãnh quang, thân hình cao hơn hai thước trực tiếp nhanh chóng xông tới.

Bang bang bang!

Vừa lên hai người liền giao thủ kịch liệt.

Bất quá thực lực của Nhâm Nguyên quả thật đáng sợ, giao thủ chỉ mấy chiêu, liền một tay bắt được quần áo sau lưng của Đỗ thanh, tiện tay ném một cái, quả thực giống như là vung gà con, đem thân thể của hắn vung lên thật cao, dùng sức đập hướng mặt đất một cái.

Bùm!

Một tiếng trầm đục vang lên, Đỗ thanh cuồng phun máu loãng, gân gãy xương đứt, phát ra tiếng kêu thảm thiết.

-Ta thắng!

Nhâm Nguyên chấp hai tay lên, mở miệng hét lớn.

Bên cạnh rất nhanh có hai gã hán tử xông tới, nâng Đỗ thanh dậy, nhanh chóng nâng xuống.

-Còn có người nào nguyện ý tiếp tục lãnh giáo!

Nhâm Nguyên tiếp tục hét lớn, thanh âm điếc tai.

-Khá lắm, thực lực của người này thật đáng sợ!

Lưu Tứ tám tắc lấy làm kỳ lạ.

Giang Thạch cũng không nói một lời, vuốt cằm.

Thắng là một ngàn lượng.....

Nhanh hơn cả cướp!

Vì vậy!

Có muốn đi thử không?

Ánh mắt hắn cẩn thận quan sát,

Lại nhìn về phía đại hán, nhất thời lâm vào suy tư.

Đại hán này hạ thủ ác độc, lại dám bày lời đài như thế, chỉ sợ phía sau là có bối cảnh.

Cho dù thắng hắn, chưa chắc đã có mệnh đi lấy một ngàn lượng này.

Vô thanh vô tức, một bàn tay gầy yếu xuyên qua đám người, lặng lẽ sờ vào ngực Giang Thạch.

Giang Thạch cúi đầu nhìn lại, tay vỗ một cái.

Răng rắc!

-Không!

Một tiếng kêu thê lương kêu thảm thiết phát ra, bàn tay gầy yếu kia rút trở về, một hán tử mặc vải gai màu đen sợ hãi vô

cùng, vội vàng dạt đám người ra, ôm cánh tay, kinh hoảng chạy trốn.

Rõ ràng nhìn thấy, bàn tay kia của hắn đã sưng vù, tất cả xương cốt đều vỡ nát.

Đám người bốn phía ồ lên, nhao nhao kinh ngạc nhìn về phía Giang Thạch.

Giang Thạch bất vi sở động, tựa như tiện tay đập bay một con ruồi, tiếp tục nhìn về lôi đài.

Lúc này đám người càng tụ càng nhiều, liên tiếp có người nhảy lên.

Bất quá đều không có ngoại lệ, tất cả đều là ba chiêu hai thức đã bị Nhâm Nguyên cho đánh bay ra ngoài.

Trong lúc nhất thời, dưới đài thảo luận càng thêm sôi trào.

Tất cả mọi người gào thét theo, khàn cả giọng.

Trong một tửu lâu.

Ba vị trung niên nam tử đang lẳng lặng ngồi ở chỗ này, nhíu mày, lộ ra lãnh đạm, ánh mắt theo bản năng nhìn về phía lôi đài cách đó không xa.

-Một người ngoại quốc cũng dám trắng trợn cướp cơm ăn trước mắt chúng ta như thế, thật sự có vài phần lớn mật.

Một người nam tử trung niên ngữ khí nhàn nhạt.

“Có chút bản lĩnh liền dám tùy ý đi ra khoe khoang, quả thực không biết sống chết, ngày nào đó bị người giết chết đều là đáng đời!”

Ở bên cạnh hắn, một nam tử sắc mặt thon gầy, để lại hai chòm râu lạnh lùng mở miệng.

“Hai vị, có thời gian này ở chỗ này nói lung tung, còn không bằng phái người đem hắn đánh xuống, chỉ có đánh hắn

xuống, uy danh tam đại võ quán chúng ta mới không rơi xuống, theo ta thấy, ba nhà chúng ta mỗi bên phái một gã đệ tử đi qua, nhìn xem đệ tử nhà nào có thể đem hắc đánh xuống?”

Người nam tử trung niên thứ ba lắc một cây quạt giấy trắng, bình thản nói.

Hả?

Hai người nam tử trung niên bên cạnh sắc mặt khế động, nhìn nhau.

-Ý kiến hay, việc này ta tán thành!

“Có người nguyện ý tặng cho ta một ngàn lượng, ta lại có cái gì không vui?”

Ngữ khí hai người nhàn nhạt.

Nếu có người quen biết bọn họ ở đây, tất nhiên có thể liếc mắt một cái nhận ra bọn họ.

Tất cả đều là Quán chủ Võ Quán tiếng tăm lừng lẫy trong Thiết Thạch Thành!

Theo thứ tự là quán chủ Lôi Đình Võ Quán, Bôn Lôi Thủ Lôi Vạn Phong!

Quán chủ Bạch Hạc võ quán, Bạch Hạc chương Nghiêm Nhất Phát!

Quán chủ Thiết Thân Võ Quán, Thiết Bô Sam Lưu Chấn Đông!

Tam đại võ quán ở trong thành hoạt động nhiều năm, đệ tử đông đảo, bên trong lợi ích rắc rối, căn bản không cho phép người khác nhúng chàm.

-Đã như vậy, chúng ta rút thăm quyết định ai phái người đi trước.

Bạch Hạc quán chủ nắm chặt tay, như cười như không, tiện tay bảo tiểu nhị mang bút mực tới, viết xong tờ giấy, đặt ở trong chén trà.

Ba người lần lượt rút ra.

Rút được người đầu tiên ra tay rõ ràng chính là Thiết Bồ Sam Lưu Chấn Đông!

Lưu Chấn Đông cười ha ha, mở miệng nói ra: “Hai vị, nhận nhượng nhận nhượng, một ngàn lượng bạc, kính xin hai vị mau chóng dâng lên, tốt nhất không nên khát nợ, ha ha ha!”

Hắn trực tiếp hạ lệnh cho đại đệ tử Triệu Vân Long tự mình ra tay.

Hai người bên cạnh đều hừ lạnh, quay đầu đi.

Chỉ thấy Triệu Vân Long nhận được mệnh lệnh, lập tức bước nhanh ra khỏi tử lâu, thẳng đến lôi đài, khí thế uy mãnh, thân hình khê nhẩy, vừa rơi xuống trên lôi đài, hắn thân cao mã đại, cơ bắp rắn chắc, hai tay ôm lấy, quát lạnh như băng: “Triệu Vân Long đến đây lĩnh giáo cao chiêu!”

Rào!

Đám người xông xáo một mảnh.

-Đại đệ tử Triệu Vân Long của Thiết Thân Võ Quán!

-Nghe nói Thiết Bồ Sam của hắn đã đăng đường nhập thất, là cao thủ Nhập Kinh quan thứ ba!

-Có trò hay để xem!

Nhập Kinh quan thứ ba?

Giang Thạch nhìn thấy Triệu Vân Long, ánh mắt lóe lên, âm thầm so sánh.

Nhập Kinh quan thứ ba cũng đã được cho là cao thủ sao?

Thời điểm hơn mười ngày trước, chính mình liền tương đương với Nhập Kinh quan thứ ba.

Bang bang bang bang!

Trên lôi đài, rất nhanh kịch liệt giao thủ.

Khuôn mặt Nhâm Nguyên hung hãn, khí tức cuồng mãnh, thân hình cao hơn hai thước mang theo mười phần khí thế, đại khai đại hợp, tốc độ cực nhanh, giao thủ hơn mười chiêu, đột nhiên hét lớn một tiếng, một phát bắt lấy quần áo trước ngực Triệu Vân Long, Triệu Vân Long sợ tới mức sắc mặt kinh biến, ngăn cản không kịp.

Rầm!

Toàn thân Triệu Vân Long bị hấn vung lên, hung hăng đập xuống mặt đất.

Bùm!

Toàn bộ mặt đất đều run rẩy dữ dội.

-Không!

Triệu Vân Long điên cuồng phun máu, phát ra tiếng kêu thảm thiết, đánh mất chiến lực tại chỗ.

Dưới đài lại sôi trào một mảnh.

Tất cả mọi người hô to lên.

Trong tửu lâu, Thiếu Bố Sam Lưu Chấn Đông đột nhiên vỗ bàn đứng dậy, vừa sợ vừa giận, khóe mắt muốn nứt ra, gắt gao nhìn chằm chằm Nhâm Nguyên, hận không thể lập tức tự mình ra tay.

Hai người bên cạnh trong nháy mắt lộ ra nụ cười, vội vàng nhanh chóng ngăn cản.

-Lưu huynh khoan đã, ha ha, chẳng lẽ Lưu huynh thua không nổi?

-Không hổ là truyền nhân của Thiết Bô Sam, gân cốt của Triệu Vân Long rốt cuộc là mạnh, ngã mạnh như vậy, lại còn có thể không sao, thật sự hiếm thấy.

Chương 7: Thổ phỉ!

-Các người!

Lưu Chấn Đông nghiêng răng nghiêng lợi, tức giận đến bàn tay run rẩy, nói: “Hảo hảo, nguyện chịu thua đánh cuộc, ta liền nhìn xem đệ tử của các người có thể hay không đánh hạ người này không!”

-Lưu Sơn!

Quán chủ Bạch Hạc quán Nghiêm Nhất Phát mở miệng quát khê.

-Vâng, sư tôn!

Một vị nam tử màu da ngăm đen, thân hình tương đối thấp, hai tay ôm lấy, sắc mặt lạnh băng, trực tiếp hung hăng nhảy xuống từ khu vực lầu hai từ lâu.

Sau khi rơi xuống đất, lại mượn lực bắn ra, ngay sau đó lại nhảy lên.

Liên tục nhảy ba lần, giống như con ếch, rốt cục vững vàng rơi vào trên lôi đài.

-Tại hạ Lưu Sơn, nguyện ý lĩnh giáo cao chiêu!

Lưu Sơn lạnh lùng mở miệng.

-Lưu Sơn của Bạch Hạc võ quán, công tử của Lưu viên ngoại!

-Là hần, nghe nói sắp đạt tới cửa thứ tư Nhập Kinh rồi phải không?

-Có trò hay để xem!

Nhâm Nguyên sắc mặt âm trầm, nhìn Lưu Sơn trước mắt một chút, lại ngẩng đầu nhìn từ lâu cách đó không xa, trong lòng cười lạnh một tiếng, hoàn toàn không sợ hãi, hung hăng nhổ nước miếng vào bàn tay, xoa xoa hai bàn tay, trầm giọng nói: “Mời!”

-Hừ!

Lưu Sơn hừ lạnh một tiếng, bàn chân điểm một cái, thân hình chợt điên cuồng nhào qua.

Bạch Hạc thân pháp trong nháy mắt thi triển ra, giống như tạt phong, so với Thiết Bồ Sam Triệu Vân Long lúc trước phải nhanh hơn gấp đôi.

Nhưng mà đối mặt Nhâm Nguyên tựa hồ vẫn không đủ nhìn.

Song phương ở trên lôi đài người đuổi ta đuổi, bang bang giao thủ, truyền đến từng đợt tiếng nổ vang.

Sau khi giằng co hơn mười chiêu, Nhâm Nguyên đột nhiên hét lớn một tiếng, rốt cục ôm được thân thể Lưu Sơn.

Lưu Sơn đột nhiên biến sắc, vội vàng giãy dụa kịch liệt.

Nhưng khoảnh khắc Nhâm Nguyên ôm lấy đối phương, liền đột nhiên vung đầu trực tiếp đập mạnh vào ót Lưu Sơn.

Bùm!

-Không!

Lưu Sơn bị đập đến đầu mặt đầy máu, phát ra tiếng kêu thảm thiết, giống như bị hòn đá đập, trước mắt biến thành màu đen, ý thức nhanh chóng đánh mất.

Bùm! Bùm! Bùm!

Nhâm Nguyên liên tục vung đầu ba cái, rốt cục đem Lưu Sơn tươi sống đập ngất đi, hai tay buông lỏng, đem hấn thả

lông, trong miệng quát to: “Còn có vị nào nguyên ý lãnh giáo!”

-Muốn chết!

Trên lầu, Bạch Hạc quán chủ Nghiêm Nhất Phát sắc mặt giận dữ, đột nhiên vỗ bàn.

Bên cạnh, Thiết Bố Sam Lưu Chấn Đông lại cười lạnh liên tục, bất vi sở động.

-Còn tưởng rằng Bạch Hạc võ quán ngươi có thể dạy ra nhân tài gì?

-Cũng không gì hơn cái này!

“Hai vị, người này thực lực thật là không tệ, nói thật, đệ tử Lôi Đình võ quán ta cũng không phải là đối thủ của hắn, cho dù tiếp tục ra tay, cũng khẳng định không cách nào đem hắn đánh xuống!”

Bôn Lôi Thủ Lôi Vạn Phong ngữ khí bình thản, nhẹ nhàng lắc đầu.

-Như thế nào? Chẳng lẽ cứ để mặc hắn làm loạn ở chỗ này như vậy ?

Lưu Chấn Đông lạnh lùng mở miệng.

“Mặc kệ là không có khả năng mặc kệ, người này không coi ai ra gì như thế, lại liên tiếp đả thương đệ tử của tam đại võ quán chúng ta, hắn để mặt mũi tam đại võ quán chúng ta đặt ở nơi nào?”

Bôn Lôi Thủ Vạn Phong thản nhiên mở miệng: “Mặc kệ nói như thế nào, hôm nay thù oán cũng đã kết, hắn không phải muốn đi là đi được.”

-Không sai, muốn kiếm cơm ở Thiết Thạch Thành cũng không phải dễ dàng như vậy.

Bạch Hạc quán chủ nắm chặt tay, quật giấy trong tay mở ra, lạnh giọng mở miệng: “Tam đại đệ tử không phải đối thủ của hần, chỉ có thể đi để những người khác ra tay.”

Trên mặt ba người đều hiện ra vẻ âm u nhè nhẹ.

Bên ngoài tửu lâu.

Đám người sôi trào, xôn xao một mảnh.

Sau khi đệ tử hai đại võ quán liên tiếp trọng thương, những người còn lại cũng không dám tùy tiện tiến lên.

Trong lúc nhất thời, càng nhiều người hội tụ đến nơi này.

Đúng lúc này!

Bỗng nhiên, lại là vang lên từng đợt tiếng chiêng đồng rung tai.

Đang! Đang! Keng.....

Trên đường phố, tất cả mọi người đem ánh mắt nhìn qua.

-Mau nhìn! Là hành quyết phạm nhân!

Lưu Tứ kêu lên.

-Mau tránh đi!

Tất cả mọi người vội vàng không ngừng nhanh chóng nhượng bộ.

Đùn đẩy lẫn nhau, đoàn người đông nghịt bắt đầu khởi động, giống như là thủy triều, rất nhiều người tự chà đạp lẫn nhau.

Nhưng không ai dám ngăn cản ở giữa đường nữa.

Về mặt của tất cả mọi người đều là chấn động nhìn về phía trước.

Chỉ thấy một đội nhân mã mặc chế phục hỏa hồng, bên hông đeo quan đao của nha môn, sắc mặt lạnh như băng, hô

hấp hữu lực, đại mã kim đao hành tẩu ở trên đường.

Ở bọn chính giữa của bọn hắc thành lĩnh bao vây lấy rông rã ba chiếc xe tù, đen kịt to lớn, tất cả đều dùng thép tấn thượng hảo chế tạo mà thành, trọng lượng cực kỳ kinh người.

Bên trong mỗi xe có một tù nhân.

Ba phạm nhân lớn lên đều là cực kỳ khôi ngô, mặt đầy râu quai nón, áo choàng tản ra, làn da như sắt, cánh tay thô dài, hai tay hai chân đều bị xích sắt thô to buộc chặt.

Ngay cả xương tỳ bà cũng bị xiềng xích thô to xuyên thấu, vô số ruồi bọ vây quanh trên người bọn họ ong ong bay loạn.

-Ha ha ha..... Ha ha ha.....

Phạm nhân cầm đầu kia tựa hồ không có chút sợ hãi nào đối với tử vong, ngược lại đang điên cuồng cười to, thần thái dữ tợn, từng đợt tiếng cười điếc tai chấn động màng nhĩ khiến rất nhiều người đều đau đớn, lui về phía sau, lộ ra vẻ mặt hoảng sợ.

-Đây là thổ phỉ Song Long Sơn!

-Hắc là Tam đương gia Song Long Sơn, phía sau theo thứ tự là Tứ đương gia, Ngũ đương gia!

-Lại là bọn họ!

Đám người xông xáo một mảnh.

-Ác phỉ thật dũng mãnh!

Giang Thạch kinh hãi.

Kiếp trước kiếp này, đây tuyệt đối là lần đầu tiên hắc nhìn thấy phạm nhân bị đưa đi hành quyết.

Chẳng lẽ những phạm nhân này thật sự không sợ hãi sao?

Hắc sinh lòng hồ nghi, tiến hành đánh giá cẩn thận.

Bỗng nhiên, lần nữa chú ý tới lối đi cách đó không xa.

Chỉ thấy trên lối đi, thân hình Nhâm Nguyên cao hai thước, sắc mặt âm trầm, nắm đấm nắm chặt, ánh mắt gắt gao nhìn thẳng vào ba chiếc xe tù.

Cách Nhâm Nguyên không xa càng là xuất hiện một đám người đầu đội nón lá, cầm túi vải màu đen, bọn hắn đứng không nhúc nhích, để lộ ra một tia tầm mắt đều chú ý về phía xe tù.

Trong nháy mắt, Giang Thạch cảm thấy không đúng.

Đột nhiên!

Bùm!

Kiến trúc hai bên trực tiếp phát ra một trận nổ vang kịch liệt, trong nháy mắt nổ tung, thanh âm điếc tai, khiến cho lượng lớn người phụ cận phát ra tiếng kêu thảm thiết, trực tiếp bị nổ bay tứ tung ra,

Một đám quan binh trên đường phố nhất thời đột nhiên biến sắc, loạn thành một đoàn.

-Bảo vệ xe tù!

-Đừng hoảng hốt!

Những quan binh này nhao nhao hô to.

-Giết a!

Tùng đột tiếng quát chói tai xuyên ra từ hai bên đường phố.

Những bóng người đầu đội nón lá cầm túi vải màu đen đột nhiên ném đi nón lá, lấy ra từng cây trường đao, trường kiếm sáng như tuyết từ bên trong túi vải màu đen, gầm lên một tiếng, trực tiếp giết tới hướng ba cỗ xe tù.

Càng là có đại lượng nhân ảnh trực tiếp hung hăng nhảy xuống từ trên kiến trúc hai bên đường, trong miệng hét lớn, giết về phía xe tù.

-Không!

Toàn bộ khu vực đường phố trong nháy mắt loạn thành một đoàn, tiếng kêu thảm thiết liên tục.

Đám người giống như kiến ong ong chạy lung tung, không biết bao nhiêu người bị chém chết.

Nhâm Nguyên đứng trên lôi đài, rống giận một tiếng, trực tiếp cầm lên một cây lang nha bổng thô to từ một bên, nháy mắt nhảy xuống lôi đài, thân hình cao hơn hai thước tựa như một chiếc chiến xa thật lớn, rất nhanh vọt tới hướng về phía trước, thùng thùng rung động.

-Mau cứu ba vị dương gia!

Trong miệng hấn rống to, người cản giết người, phạt cản giết phạt.

Một cây lang nha bổng nặng mấy trăm cân ở trong tay của hấn nhẹ như không có gì, hoạt động lên, hung hăng nện về phía đám người.

Bang bang bang bang!

-Aaaaaaaaaaaa!

Tất cả mọi người ngăn ở trước người hấn đều bị hấn anh dũng đập chết.

Từng đạo bóng người quả thực giống như mảnh giấy, bay múa lung tung, máu tươi bắn tung tóe, quả thực vô cùng thảm.

-Chết tiệt.

Giang Thạch miệng liên tục mắng, xoay người bỏ chạy.

Ai có thể nghĩ tới trên đời này lại hỗn loạn đến loại trình độ này!

Nơi này chính là thành trì!

Lại có thổ phỉ xâm nhập thành trì, cướp đoạt tử tù!

Đây là trò đùa gì vậy?

-Chạy mau a!

Mấy người Lưu Tứ kinh hoảng kêu to, chạy trời chết.

Phốc xuy!

Một vị hán tử bên cạnh cầm đại phủ trong tay, một búa đem một tên đệ tử võ quán bổ thành hai nửa, toàn thân đầy máu loãng, như là ác ma đồng dạng, nhe răng cười không ngừng.

Bỗng nhiên hắn chú ý tới hướng của Giang Thạch, cười to một tiếng, như là Thiên Sát Tinh hạ phàm, trực tiếp nhanh chóng nhào tới hướng khu vực của Giang Thạch.

-Đi chết đi!

Hắn huy động rìu lớn, đi lên hung hăng bổ xuống thân thể Giang Thạch.

Giang Thạch kinh sợ trong lòng, vội vàng nhanh chóng né tránh, một tay nắm lên một cổ thi thể trên mặt đất, đột nhiên luân chuyển, hung hăng đập một cái về hướng tên đại hán kia.

Bùm!

Đại hán kia bị thi thể trong tay hắn đập lão đảo rút lui mấy bước, mặt đầy máu loãng, trong lòng phần nộ, lần nữa hung hăng đánh tới về phía Giang Thạch.

Giang Thạch giận dữ quát một tiếng, tiếp tục huy động thi thể hung hăng đập tới vị đại hán kia.

Bang bang bang.....

Liên tục nện tới ba bốn cái, rốt cục đem đại hán kia đập đến cả người đầy máu, kêu thảm thiết bay ngược ra, ngay cả búa lớn trong tay cũng rơi xuống.

Giang Thạch vội vàng nhanh chóng tiến lên, nhặt rìu lớn trên mặt đất lên.

-Đi mau!

Trong miệng hán hét lớn ra hiệu cho mấy người Lưu Tứ.

Trong đám người hỗn loạn, mấy người Lưu Tứ sớm đã không biết chạy đi nơi nào.

Giang Thạch cũng căn bản không để ý tới bọn họ, cầm rìu lớn trong tay, lần nữa phóng về phía xa xa.

-Giết!

Tại ngay lúc hán vừa mới lao ra, rất nhanh lại có hai tên thổ phỉ nhanh chóng giết tới hướng của Giang Thạch.

Chương 8: Đột phá vòng vây!

Toàn bộ đường phố hỗn loạn một mảnh, kêu thảm thiết liên tục.

Không biết bao nhiêu cư dân chết thảm, máu tươi bắn tung tóe, chân tay cụt bay khắp nơi.

Cũng không biết có bao nhiêu thổ phỉ đến, chỉ cảm thấy bốn phương tám hướng khắp nơi đều là bóng người.

Không ngừng có từng vị quan binh chết thảm.

Ba tử tù bị nhốt trong xe tù đang điên cuồng giãy dụa, trong miệng không ngừng phát ra từng đợt cười to điên dại.

Thật giống như cục diện càng hỗn loạn, bọn họ càng hưng phấn.

-Ha ha ha..... Giết giết giết, mau giết.....

Trên xe tù cầm đầu, vị tam đương gia kia không ngừng cuồng tiếu, chân đến xiềng xích đều đang rầm rầm vang động.

-Này! Này!

Rất nhanh có một đám thổ phỉ giết tới gần, vọt người lên, trực tiếp huy động đơn đao, hung hăng chém tới xe tù.

-Đang! Đang!

Hỏa tinh bắn tung tóe, toàn bộ xe tù không nhúc nhích.

Ngay cả một lỗ hồng cũng không lưu lại.

-Đại đương gia, chém không nổi!

Một tên thô phỉ quay đầu lại kêu to.

Rất nhanh càng nhiều thô phỉ bỏ nhào về phía xe tù.

Nhâm Nguyên trong đám người, vẻ mặt nhe răng cười, cầm Lang Nha Bổng thô to trong tay, một thân đều là máu loãng, vung vẩy lên, đang điên cuồng đánh giết những quan binh khác.

Cả người hấn quả thực giống như một chiếc xe tăng, thế không thể đỡ.

Không có bất kỳ người nào có thể tiếp hấn một kích mà không chết.

Quán chủ ba võ quán đứng trên lầu xem kịch, sắc mặt trắng bệch, sớm đã nhanh chóng thoát khỏi nơi đây.

Đột nhiên!

Nhâm Nguyên đang đánh giết quan binh chung quanh, lập tức chú ý tới chỗ Giang Thạch.

Chỉ thấy Giang Thạch huy động một cái rìu lớn, đơn giản vài chiêu liền đánh giết tên thủ hạ của bọn họ, không khỏi nhe răng cười một tiếng, cầm lang nha bổng thô to trong tay, bước chân bước ra, thùng thùng rung động, trực tiếp nhanh chóng đuổi theo.

Giang Thạch vừa mới chém giết hai tên thô phỉ chặn đường, hấn chỉ cảm thấy sử dụng rìu lớn trong tay có loại cảm giác khó chịu nói không nên lời, căn bản không thể phát huy ra lực lượng chân thật của hấn.

Mất thấy càng nhiều thô phỉ vọt tới, hấn không khỏi quét mắt nhìn chung quanh, bỗng nhiên ánh mắt rơi vào một gốc cây đại thụ cách đó không xa, nhanh chóng lao ra, vứt bỏ rìu lớn, một vòng tay trực tiếp ôm lấy gốc cây đại thụ kia, rống giận một tiếng, đột nhiên dùng sức rút ra.

Bùm!

Toàn bộ cây đại thụ to bằng eo người bị hấn nhỏ tận gốc, sợ tới mức bốn năm tên thổ phỉ đang đuổi theo biến sắc, kinh hô một tiếng, vội vàng nhanh chóng né tránh.

-Chết đi!

Giang Thạch chuyển động, dùng sức quét qua, giống như gió thu quét lá rụng, lực lượng khủng bố khổng lồ bộc phát ra, quả thực không thể tưởng tượng, trong tiếng kêu kinh ngạc của một đám thổ phỉ, hung hăng quét trúng thân thể bọn họ.

Bang bang bang bang!

Một đám thổ phỉ quả thực giống như hóa thành tờ giấy trong gió, phun ra máu loãng, liên tiếp bay ngược về phía sau.

Lực lượng một kích này của Giang Thạch quả thực không thể tưởng tượng nổi.

Bất quá hấn cũng không dám đợi lâu, mà là khiêng đại thụ, nhanh chóng phá vòng vây hướng phía ngoại vi mà đi.

-Ngăn cản ta thì chết!

Trong miệng hấn rống giận, không quản địch ta, huy động đại thụ thô to lần nữa quét ngang về phía trước.

Bùm!

Lại là liên tục ba bốn tên thổ phỉ bị hấn hung hăng đánh bay ra ngoài.

Nhâm Nguyên phía sau nhanh chóng đuổi theo, không sợ hãi mà càng tức giận, ánh mắt đỏ lên, trong miệng bạo rống, huy động Lang Nha Bổng thô to trong tay, trực tiếp hung hăng bổ tới hướng về Giang Thạch.

-Tiểu tử đi chết đi!

Giang Thạch vốn đang kéo thân cây thật lớn đang nhanh chóng chạy trốn, sau khi nghe được động tĩnh, trong lòng không khỏi giận dữ, huy động thân cây thật lớn, trực tiếp xoay người nghênh đón Nhâm Nguyên.

Bùm!

Thanh âm nổ vang, đỉnh tai nhức óc.

Một kích toàn lực của hai người quả thực lớn đến không thể tưởng tượng nổi, không khí đều nhấc lên từng tầng sóng khí đáng sợ.

Nhâm Nguyên hoảng hốt trong lòng, bị chấn đến điên cuồng lui ra ngoài, hai chân đập đập rung động, bàn chân đem mặt đất đều giẫm ra từng dấu chân sâu hoắm, trực tiếp lui lại hơn mười thước.

Nửa người dưới trong nháy mắt đã mất đi tri giác.

Có thể nhìn thấy bằng mắt thường,

Cả bàn tay hắn đã máu tươi đầm đìa, vô cùng thâm thắm.

-Tiểu tử, nguoi!

Nhâm Nguyên vừa sợ vừa giận, quả thực không thể tin.

-Tên này là quái vật sao?

Một tia kinh lực cũng không dùng.

Chỉ dựa vào sức mạnh thân thể thuần túy, lực lượng cũng đã lớn như thế.

Sau một kích, Giang Thạch cũng bị chấn động lui về phía sau, liên tục lui hai ba bước, mới rốt cục ổn định lại, phía trước thân cây thô to bị Lang Nha Bổng chấn lõm xuống một mảnh, cành lá nổ tung.

Bất quá hắn cũng không dám đợi lâu chút nào, mà là cầm lấy thân cây thô to, xoay người liền đi, tiếp tục càn quét hướng

đám người phía trước.

Rầm!

Lại là số lớn thổ phỉ bị hấn quét bay ra ngoài.

Nhâm Nguyên khoe mắt muốn nứt ra, rống giận một tiếng, mang theo Lang Nha Bổng thật lớn, nhanh chóng vọt tới hướng Giang Thạch lần nữa.

-Tiểu tử, ngươi đừng đi!

Giang Thạch nghe được động tĩnh, trong lòng tức giận, ôm thân cây thật lớn, hung hăng quét xuống hướng Nhâm Nguyên lần nữa.

Lực lượng đáng sợ bắn ra, trực tiếp đem toàn bộ khí lưu xung quanh đều kéo lên, phát ra thanh âm ầm ầm đáng sợ, trên mặt đất cát bay đá chạy.

Nhâm Nguyên hoảng sợ, vội vàng vùng Lang Nha Bổng lên nghênh đón Giang Thạch.

Bùm!

Kích thứ hai quét qua, Nhâm Nguyên lại lộ ra tiếng rên rỉ thống khổ, khoe miệng hai đường máu tươi đầm đìa, bàn tay đều sắp bị đánh nát, lang nha bổng trực tiếp rời tay mà ra, thân thể nhanh chóng lui về phía sau, trong lòng cực kỳ kinh hãi.

Nhưng không đợi hấn kịp phản ứng, Giang Thạch lại dùng sức bổ vào.

Thân cây thô to mang theo một vùng bóng tối nồng đậm, trực tiếp hung hăng bổ xuống hướng thân thể của Nhâm Nguyên.

Nhâm Nguyên cực kỳ hoảng sợ, vội vàng kêu to, theo bản năng phát tay lên chống cự.

Kết quả là căn bản không có chút tác dụng nào.

Răng rắc một tiếng, cả người hấn bị đánh trúng ngay tại chỗ, thân hình cao hơn hai thước giống như là bị máy thủy lực đè một cái, héo rút ngay tại chỗ, hóa thành một bãi bùn nhão.

Ngay cả mặt đất cũng bị thân thể của hấn sinh sinh chấn lõm xuống.

Chết đến không thể chết nữa.

-Lục đương gia chết rồi!

-Có người giết Lục đương gia!

Những tên thô phỉ khác đều hoảng sợ kêu to.

-Tiểu tử, ngươi là ai, dám để lại tên tuổi!

Có tên cướp mở miệng kêu to.

Giang Thạch liên tục vung đập, nhẹ nhàng vui vẻ đâm dĩa, chỉ cảm thấy trên người thoải mái nói không nên lời, thật giống như tắm xông hơi ở kiếp trước, hào hùng không khỏi dâng lên, gần như muốn ngửa mặt lên trời hét dài.

Hấn không để ý tới mọi người kêu to, huy động đại thụ lần nữa quét bay một đám thô phỉ đằng sau, kéo thân cây thật lớn, nhanh chóng hướng về xa xa phóng đi.

-Tráng sĩ đừng đi, mau cứu bản quan!

Một trận tiếng kêu kinh hoàng truyền ra.

Giang Thạch quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy một tên nam tử đầu đội mũ ô sa, mặc quan phục màu đỏ thẫm, tại bên trong bảo hộ của một đám bộ khoái đang kinh hoàng vô cùng, phát ra kêu to.

Nhưng Giang Thạch lại không thèm để ý chút nào, huy động thân cây thật lớn tiếp tục quét ngang hướng về phía trước, tại dưới âm thanh bang bang bang liên tiếp, rớt cục giết

ra vòng vây, lưu lại một đoàn khói bụi cuộn cuộn, trực tiếp trốn về phía xa.

Phía sau vẫn như cũ là hỗn loạn một mảnh, tiếng hô giết chấn thiên.

Khắp nơi đều là huyết quang phi sái, tàn chi đoạn thể bay múa lung tung.

Bất quá tất cả đã không còn liên quan đến Giang Thạch.

Chạy chừng nửa giờ, Giang Thạch mới dừng lại, chạy trốn tới một nơi hoang vắng ngoài thành, cả người mệt mỏi, thở hổn hển, phát ra âm thanh nặng nề, giống như tiếng thổi ống bễ.

Một đường giết ra, thể lực tiêu hao quá độ.

Quả thực giống như là hư thoát.

Bất quá cũng may thành công phá vòng vây, không có bất kỳ thổ phỉ nào đuổi theo.

“Loạn, thế giới này quá loạn, đây mới chỉ là đi ra một lần đã trải qua nhiều chuyện như vậy, may mắn không có thêm đầu lĩnh thổ phỉ chú ý tới ta, bằng không chỉ có một con đường chết.”

Giang Thạch thở dốc nói.

So ra mà nói, quả nhiên vẫn là Chân Võ Quan an toàn hơn.

Hắn đã hạ quyết tâm!

Lần này sau khi trở về, nhất định phải hảo hảo mà cầu xuống.

Đợi đến khi lực lượng đạt tới trên vạn cân mới cân nhắc xuất môn, bằng không thật sự không an toàn.

Nghỉ ngơi ngắn ngủi một hồi, Giang Thạch kéo thân cây thật lớn, tiếp tục chạy về phía trước.

Đột nhiên!

Hắn cảm giác được thân thể truyền đến từng đợt cảm giác tê dại, nhẹ nhàng phiêu phiêu, sáng khoái thiếu chút nữa rên rỉ đi ra, lúc này mở ra mặt bằng, ánh mắt nhìn lại.

Chỉ thấy giá trị danh vọng từ 20 trước đó, thoáng cái đã tăng lên 220.

Tăng 200 điểm.

Đúng rồi, ta đại phát thần uy, giết chết Nhâm Nguyên, lại quét bay nhiều tên thô phỉ thô phỉ như vậy, muốn không gây chú ý cũng khó, bởi vậy giá trị danh vọng mới tăng vọt.

Ánh mắt Giang Thạch chớp động.

Chương 9: Xích Diễm quân

Nửa ngày sau.

Bên ngoài thành trì.

Một nơi hoang vu.

Thổ phỉ kết thành đàn giết ra ngoài thành, một đường chạy trốn tới nơi đây, trên người mỗi người đều mang máu, khí tức hỗn loạn, rất chật vật, cơ hồ trên người mỗi người đều có thương thế.

Nhưng cũng may ba vị đương gia kia đã được bọn họ thuận lợi cứu ra.

-Ưc ực! Ưc ực! Ưc ực!

Vị tam đương gia kia xoa vai, toàn thân đều là máu đen, cầm lên một cái vò rượu lớn, tại liều mạng điên cuồng rót hương trong miệng mà đi.

Giống như toàn bộ bụng là một hố đen không đáy vậy.

Hai mươi cân rượu cao lương bị hấn một hơi uống cạn sạch.

Vò rượu cực lớn hung hăng đập xuống đất, phát ra tiếng rầm rắc nổ vang.

“Huynh đệ đã chết sẽ không chết uống, đặc tội Nhị Long sơn, ai cũng đừng nghĩ chiếm được chỗ tốt!”

Vị Tam đương gia kia ánh mắt đỏ lên, mở miệng rống giận.

“Lão Lục chết thảm a, bị một tên tiểu tử gây như que củi nện thành thịt băm, đây là thù hận không đội trời chung!”

Tên thổ phỉ cầm đầu lạnh lạnh mở miệng.

Thân thể của hắn cũng đồng dạng là vô cùng cao tới, sắp xỉ chừng hai thước hai hai thước ba, cơ bắp khô ngô, khí thể bức người, một đôi mắt cũng không giống con người của người bình thường, bên trong con ngươi là màu vàng, cực kỳ bức bách lòng người.

“Đại đương gia, trên người tên kia mặc hình như là phục sức đệ tử Chân Võ Quan, hắn là người của Chân Võ Quan!”

Một tên thổ phỉ cắn răng mở miệng.

-Chân Võ Quan!

Hung quang trong mắt tên thổ phỉ cầm đầu chớp động, cực kỳ đáng sợ, nói: “Khó trách, khó trách có thực lực như vậy, Nhị Long Sơn chúng ta sẽ không bỏ qua cho ngươi.”

-Chân Võ Quan là võ đạo tông môn mạnh nhất trong phạm vi mấy trăm dặm, muốn hạ thủ với bọn hắn chỉ sợ không phải dễ dàng như vậy.

Một người nam tử trung niên mặc nho sam, ăn mặc như quân sư, nhíu mày mở miệng.

-Hắc hắc..... Chỉ bằng vào lực lượng bản thân chúng ta, tự nhiên không chống lại được Chân Võ Quan, bất quá..... nếu là thêm vào thế lực khác, Chân Võ Quan cũng không tính là gì.

Đại đương gia nhẹ răng cười.

-Hả?

Ánh mắt nam tử nho sam lóe lên.

Những tên thổ phỉ khác cũng nhìn về phía lão đại nhà mình.

“Ta đã nhận được tin tức, Hồng Cân Quân đã công hãm Vân Châu, binh phong đang trực chỉ Hoang Châu, tất cả ốc lâm hào cường bên trong Hoang Châu cũng đã bắt đầu hưởng ứng, toàn bộ Hoang Châu luân hãm là chuyện sớm muộn, một khi chờ đến Hoang Châu triệt để luân hãm, chính là thời điểm Chân Võ Quan diệt vong!”

Đại đương gia cười lạnh nói.

Vương triều Đại Huyền bây giờ bấp bênh, quân hùng cát cứ, quân khởi nghĩa liên tiếp xuất hiện ở các nơi, ở phụ cận Hoang Châu bọn họ, quân khởi nghĩa lớn nhất chính là Hồng Cân Quân.

Bây giờ quy mô của Hồng Cân quân sớm đã phát triển đến ba mươi vạn nhân mã, cao thủ như mây, mãnh tướng đông đảo.

Trong phạm vi mấy vạn dặm, Hồng Cân Quân tuyệt đối thuộc về thế lực lớn nhất đẳng.

-Tốt, có Hồng Cân Quân tương trợ, Chân Võ Quan tự nhiên không tính là gì!

-Hắc hắc, ngày lành của Cầu quan và Võ Đạo tông môn sắp kết thúc rồi, ha ha...

Một đám thổ phỉ đều cười ha hả.

Nửa ngày sau.

Giang Thạch sớm đã thuận lợi trốn về Chân Võ Quan, thay đổi quần áo sạch sẽ, liền không còn ra cửa nữa.

Gần nửa đêm, hắn mới mơ hồ nghe được xa xa truyền đến tiếng bước chân dồn dập.

Nghi ngờ, mở cửa nhìn lại.

Chỉ thấy mấy người Lưu Tứ, Lý Tam đầy vết máu trên người, vẻ mặt kinh hoảng, đang nhanh chóng chạy tới hướng bên này.

-Lão đại, lão đại, người không sao chứ?

Lưu Tứ phát hiện Giang Thạch, vội vàng chạy tới.

-Ta không sao, các người thế nào?

-Chúng ta cũng không sao, dựa vào giả chết tránh được một kiếp.

Lưu Tứ sợ hãi nói.

-Không có việc gì là được, mau trở về ngủ đi, việc này không nên nói ra ngoài, coi như chưa từng gặp qua.

Giang Thạch đáp lại.

-Tốt, tốt!

Mấy người Lưu Tứ liên tục gật đầu, kinh hồn chưa định, tiếp tục chạy về chỗ ở.

Giang Thạch lại đóng cửa phòng:

Trở về phòng.

Thời gian trôi qua.

Kế tiếp lại là liên tục bảy tám ngày trôi qua.

Trong thời gian bảy tám ngày, khí lực của Giang Thạch mỗi ngày đều bạo tăng, nhất cử đạt tới tình trạng 3800 cân, đem một gốc cây đại thụ to bằng eo người trưởng thành cho vung đến hồ hồ sinh phong, hô hô rung động.

Bất quá đáng tiếc lớn nhất chính là long xà kinh vẫn không có nhập môn.

Hơn nữa, đối với công pháp và võ kỹ, hắn cũng hoàn toàn đốt đặc cán mai.

Bây giờ hẳn, ngoại trừ một thân man lực này, cái gì khác cũng không có.

Điều này làm cho hắn nhú mày, trong lòng suy tư.

Phải chăng muốn rút thời gian vào thành một chuyển nữa, nhìn xem có thể mua được vũ kỹ thích hợp với mình hay không.

Bất quá vừa nghĩ tới cảnh ngộ mấy ngày trước, nhất thời hắn rung mình, nhẹ nhàng lắc đầu.

Quên đi, trong thành bây giờ tuyệt không an toàn, vẫn là tiếp tục cầu xuống cho thỏa đáng, dù sao bây giờ cũng không có gặp phải nguy hiểm gì.

Giang Thạch tự nói.

Ầm ầm!

Bỗng nhiên, xa xa truyền đến tiếng nổ vang trầm thấp, giống như thủy triều cuộn cuộn mênh mông đồng dạng, khiến cho toàn bộ khu vực ngoại môn đều đang chấn động rất nhỏ.

Nhất thời, tất cả đệ tử ngoại môn đều vọt ra, ánh mắt nhìn xung quanh.

“Quân đội, trời ạ, là quân đội!”

-Đó là... Xích Diễm quân, là Xích Diễm quân trấn thủ Hoang Châu!

-Xích Diễm quân làm sao hàng lâm Chân Võ Quan? Đây là đi hướng nội môn?

Nhiều người kêu lên.

Giang Thạch cũng đi ra từ trong phòng, ánh mắt nhìn lại.

Chỉ thấy trên con đường cách đó không xa, một mảng lớn màu đỏ rực, ước chừng xuất hiện mấy trăm tên thiết kỵ uy vũ hùng tráng, đằng đằng sát khí, tất cả đều thống nhất mặc chiến

giáp màu đỏ, ngay cả tuần mã dưới háng cũng bao bọc thiết giáp, trường mâu, thanh âm nổ vang, ù ù rung động.

Từng đạo ánh mắt lạnh như điện, phảng phất không nhiễm bất kỳ tình cảm nào.

-Xích Diễm quân.

Giang Thạch thì thầm.

Dựa theo ký ức của nguyên chủ, Đại Huyền vương triều tổng cộng có bảy mươi hai châu, to lớn vô biên, mỗi một châu đều có quân trấn thủ của riêng mình, trực thuộc quản hạt của triều đình.

Trấn thủ quân của Hoang Châu chính là Xích Diễm quân!

Quân đội cũng như tên, Xích Diễm quân như là lửa cháy cuốn qua mặt đất, phá hủy tất cả!

-Lão đại, Xích Diễm quân đột nhiên tiến vào Chân Võ Quan, có thể xảy ra chuyện gì hay không?

Sắc mặt Lưu Tứ biến ảo, nói nhỏ: “Đoạn thời gian trước ta nghe nói tiền tuyến căng thẳng, Hồng Cân quân đã bắt đầu quy mô xâm lấn Hoang Châu, liên tục cầm xuống thành trì chung quanh Hoang Châu, nói không khéo Xích Diễm quân này chính là tới điều động nhân mã.”

-Vậy sao?

Giang Thạch mở miệng, nhìn ra xa, nói: “Quên đi, trông ruộng cho tốt, chuyện trên đó không liên quan đến chúng ta.”

Nhất thời, mấy người Lưu Tứ liên tục gật đầu.

Hồng sâm sâm Xích Diễm quân rất nhanh đã biến mất ở xa xa, tiến vào khu vực nội môn.

Nội môn Chân Võ Quan.

Quan chủ Xích Dương đạo nhân cùng sáu đại trưởng lão, ba đại cung phụng cũng một đám đệ tử nội môn, không một ngoại lệ, tất cả đều nhanh chóng chạy ra, sắc mặt nghiêm túc, đi tới bên trong diễn võ trường, nhìn về hướng một mảng lớn Xích Diễm quân đỏ rực trước mắt.

Xích Dương đạo nhân thở dài một cái, ngưng trọng nói: “Ngô tướng quân đường xa mà đến, không nghênh đón từ xa, mong tướng quân thứ lỗi, không biết Ngô tướng quân tới đây là có chuyện gì?”

Chỉ thấy một người cầm đầu bên trong Xích Diễm quân, trông cực kỳ uy mãnh, thân hình khổng lồ, cánh tay trắng kiện, mặc một thân áo giáp màu đỏ, mặt đầy râu quai nón, ánh mắt lạnh như băng, như đao như kiếm.

-Lệnh điều động!

Ngữ khí hân lạnh như băng, vung tay lên, một lệnh bài màu đỏ trong nháy mắt bay ra.

Sắc mặt Xích Dương đạo nhân khẽ biến, cầm lệnh bài trong tay, trong lòng nhanh chóng biến ảo.

“Lệnh: Chân Võ Quan lập tức phái cao thủ cùng đệ tử, đi tới Huyền Long Quan trợ giúp, mười vạn dặm cấp bách, không được chậm trễ, có người vi phạm lệnh, lập tru không tha!”

Hán tử cầm đầu Ngô Thiên Thanh lạnh lùng mở miệng.

-Ngô tướng quân, có phải tiền tuyến đã thật sự đến tình trạng nước sôi lửa bỏng rồi không?

Xích Dương đạo nhân nhin không được mở miệng.

Ngô Thiên thanh lạnh lùng nhìn thoáng qua, nói: “Đúng vậy, tổng binh nói, môn hạ Chân Võ Quan phải điều động chín thành người.”

Hắn quay đầu ngựa, lập tức dẫn người rời đi lại phát ra tiếng nổ âm âm trầm thấp.

Đám người Xích Dương đạo nhân nhất thời biến sắc.

-Điều động chín thành?

-Đây là muốn vét sạch Chân Võ Quan hay sao?

-Quan chủ, làm sao bây giờ?

Một vị trưởng lão sắc mặt biến ảo, giật mình nói.

Các trưởng lão, hộ pháp khác đều hội tụ lại, hai mặt nhìn nhau.

“Điều lệnh của Xích Diễm quân vừa ra, tất cả môn phái giang hồ đều phải nghe hiệu lệnh, phiền toái, phiền toái, chẳng lẽ Hồng Cân quân thật sự muốn công phá Hoang Châu hay sao?”

Xích Dương đạo nhân ngưng trọng nói.

-Điều động hơn chín thành đệ tử, đây là muốn đoạn căn cơ của chúng ta a.

Đại trưởng lão ngưng thanh mở miệng, nói: “Nếu không... phải nhiều đệ tử ngoại môn chút cho đủ số?”

-Hả? Có thể được!

Xích Dương đạo nhân gật đầu.

Dù sao đại chiến cùng một chỗ, đa số đều là mệnh làm pháo hôi, Chân Võ Quan bọn họ không cần thiết đem tất cả đệ tử chân truyền đều phái qua chịu chết.

Những người khác nhao nhao gật đầu.

Chương 10: Nhiệm vụ đến!

Vào buổi chiều.

Giang Thạch nhíu mày, vẫn ở trong sân cẩn thận lật xem bản Long xà kinh này.

Toàn bộ bí tịch Long Xà Kinh đã sắp bị hấn lật nát rồi.

Hấn cực kỳ hoài nghi có phải quyển bí tịch này có vấn đề hay không, bằng không, làm sao có thể luyện đến bây giờ ngay cả một tia cảm giác cũng không có.

-Mẹ nó, chẳng lẽ tư chất của ta thật sự nát đến trình độ này?

Giang Thạch tự nói.

-Lão đại, lão đại, quản sự triệu tập!

Bỗng nhiên, ngoài sân truyền đến tiếng Lưu Tứ sốt ruột kêu to.

Bàn tay Giang Thạch khép lại, thu hồi bí tịch, đi ra ngoài viện.

-Có chuyện gì vậy?

-Quản sự đột nhiên triệu tập tất cả đệ tử ngoại môn, hình như đã xảy ra chuyện.

Lưu Tứ mở miệng.

-Ồ? Đi, đi xem một chút!

Giang Thạch mở miệng.

Hắn tiện tay đóng cửa phòng, cùng Lưu Tứ đi ra xa.

Toàn bộ tất cả đệ tử khu vực ngoại môn đều đang nhanh chóng tuôn ra, đông nghịt một đám, hội hòa về phía quảng trường phía trước.

Phía trước quảng trường.

Một vị nam tử mặc trường bào màu xanh, ước chừng chừng bốn mươi, màu da ngăm đen, đứng cao cao sừng sững ở trên một khối đá lớn, ánh mắt nhìn về hướng mọi người.

Sau khi nhìn thấy tất cả mọi người toàn bộ đến đông đủ, hắn trực tiếp chỉ hướng hơn mười người bên tay trái, mở miệng quát: “Mười người các ngươi lưu lại, bây giờ tất cả những người khác đều theo ta đi vào nội môn!”

Tất cả mọi người ồ lên, lộ ra khiếp sợ.

Đi tới nội môn?

Bọn họ chẳng lẽ trở thành đệ tử nội môn?

Đủ loại tiếng nghị luận trong nháy mắt quanh quẩn nơi đây.

Mà mười tên đệ tử bị lưu lại kia cũng đều là sắc mặt mãnh biến, lộ ra vẻ hâm mộ cùng ghen tị nồng đậm.

-Đủ rồi, không cần nghị luận, bây giờ lập tức xuất phát, tất cả đi cho ta!

Quản sự Cát Dương đạo nhân mở miệng hét lớn.

Hắn vội vã lập tức nhảy xuống từ tảng đá lớn, đi về phía nội môn.

Những người còn lại đều tranh nhau chen lấn, nhanh chóng vọt tới.

-Đi mau đi mau, đuổi theo quản sự.

-Hắc hắc, chúng ta cũng trở thành đệ tử nội môn rồi.

“Vừa vào nội môn, vận mệnh bất đồng, từ nay về sau sẽ thăng chức rất nhanh...”

Giang Thạch lộ ra vẻ hồ nghi thật sâu.

Sao lại đột nhiên để cho nhiều người đi vào nội môn như vậy?

Nội môn Chân Võ Quan đột nhiên mở rộng chiêu đồ?

Đùa gì thế?

Nhưng hắn vẫn nhanh chóng đi theo mọi người.

Từ nơi này chạy tới nội môn, ước chừng có lộ trình ba bốn dặm, tại dưới trạng thái một đám người chạy nhanh, rất nhanh cũng đã tràn vào đến bên trong tường viện nội môn.

Gạch xanh ngói xanh, phong cách cổ xưa, ốc xá liên miên, đình đài lầu các, hoàn toàn bất đồng với phong cảnh ngoại môn.

Cách đại môn không xa là một quảng trường thật lớn, liếc mắt một cái nhìn không thấy điểm cuối.

Giờ phút này trên quảng trường đã sớm hội tụ hơn mười tên đệ tử nội môn, mỗi người xách đao mang kiếm, châu đầu ghé tai nghị luận không ngừng, trên mặt không ít người đều mơ hồ xuất hiện vẻ khẩn trương cùng phấn chấn.

“Bên này là đao kiếm vũ khí, các người lập tức chọn một cái tiện tay, đến trên quảng trường đứng vững!”

Cát Dương đạo nhân mở miệng hét lớn, chỉ vào một đồng lớn vũ khí trong góc.

Chỉ thấy nơi đó hàn quang lấp lánh, đại bộ phận đều là các loại đao kiếm, thỉnh thoảng có một thanh trường thương, trường kích, đại phủ, thuẫn bài...

Ánh mắt mọi người lóe lên, vội vàng nhanh chóng vọt tới, đều tự lựa chọn vũ khí tiện tay.

Giang Thạch cũng nhanh chóng đi tới, cầm lấy một cây trường thương tấn thiết, nhẹ nhàng run lên, nặng chừng mấy chục cân, cầm ở trong tay, quả thực nhẹ như không có gì.

Hắn rất nhanh lại sờ về phía những vũ khí khác, lần lượt thử một lần, cuối cùng vẫn là lựa chọn chuôi tấn thiết trường thương này.

Thương tốt hơn rìu, có thể đánh có thể đập có thể quét.

Mẫu chốt hơn là cán dài.

Phạm vi quét ra cũng rộng hơn.

Tất cả đệ tử ngoại môn đều cầm lấy vũ khí, đứng vững trên quảng trường một lần nữa.

-Hắc hắc, lão đại, con dao này thế nào?

Lưu Tứ cười, tiện tay vung ra một cái đao hoa.

-Cũng không tệ lắm.

Giang Thạch nhìn thoáng qua, tiếp tục nhìn về phía trước.

Đệ tử ngoại môn cộng lại tối thiểu có hơn ba trăm người, nhiều người như vậy lập tức điều động tất cả tới, còn để cho bọn họ chọn vũ khí, việc này thấy thế nào cũng không bình thường...

Sau khi hoàn toàn chờ đợi.

Cuối cùng!

Quan chủ Xích Dương đạo nhân cùng sáu đại trưởng lão đều từ xa đi tới, bọn hắn đều diện mạo uy nghiêm, sắc mặt nghiêm túc.

-Xích Hỏa sư đệ, Xích Long sư đệ, Xích Vũ sư đệ, lần này phiên các người dẫn đội.

Xích Dương đạo nhân nhìn về phía ba vị trưởng lão bên cạnh.

Ba vị trưởng lão ngưng trọng gật đầu.

-Sư huynh yên tâm, tất nhiên sẽ thành công!

Xích Hỏa đạo nhân nói.

“Ân, nhớ kỹ, nếu chuyện không thể làm, nhất định phải bảo đảm an toàn của các người, đệ tử chết có thể thu lại, nếu các người bị hại, Chân Võ quan nguy rồi!”

Xích Dương đạo nhân nói.

Ba vị trưởng lão gật đầu lần nữa.

Sau đó Xích Dương đạo nhân xoay người lại, đi về phía trước, đem ánh mắt quét tới mọi người, mở miệng quát: “Các vị đệ tử, hôm nay thiên hạ phân tranh, quân hùng cát cứ, các lộ tặc quân thể như chẻ tre, bách tính đã đến trình độ nước sôi lửa bỏng.

Chân Võ Quan chúng ta từ trước đến nay lấy an nguy của thiên hạ làm nhiệm vụ của mình, tuyệt đối không thể nhìn thấy đại loạn mà không cứu, nay bốn tông vừa mới nhận được lệnh điều động của triều đình, tặc quân Hồng Cân Quân đã đánh vào Hoang châu, tàn sát vô số, khiến thi cốt khắp nơi, vô số bách tính rời khỏi quê hương!

Triều đình để cho chúng ta lập tức chạy tới Huyền Long quan trợ giúp, đây là lệnh mười vạn dặm cấp bách, tuyệt không thể chậm trễ, các người lập tức đi theo ba vị trưởng lão xuất phát trợ giúp!”

Rào!

Tất cả đệ tử ngoại môn phía dưới đều bối rối, tiếng nghị luận trong nháy mắt nổi lên.

-Để cho bọn họ tiến vào nội môn không phải trở thành đệ tử nội môn sao?

-Là muốn tiến lên chiến tuyến?

-Đùa gì thế?

Trong nháy mắt trên mặt mỗi người đều lộ ra vẻ giật mình, châu đầu ghé tai.

-Yên lặng!

Xích Long đạo nhân đột nhiên rống to, vận dụng một môn âm ba công, ầm một tiếng chấn động ở trong đầu mọi người, nhất thời chấn động đến từng tên đệ tử ngoại môn đau đớn trong đầu, phát ra tiếng hừ thảm, trong nháy mắt nghiêng đông lệch tây, ngã nhào trên mặt đất.

“Thiên hạ hưng vong, thất phu có trách, bây giờ Hoang Châu đã lung lay sắp đổ, một khi tặc quân công phá Hoang Châu, đến lúc đó các ngươi đều chỉ có một con đường chết, bây giờ không động, còn đợi đến khi nào?”

Xích Long đạo nhân mở miệng quát to.

Đông đảo đệ tử ngoại môn, mỗi người đều sắc mặt trắng bệch, ánh mắt kinh hãi, cũng không dám nghị luận quá nhiều.

Một đám đệ tử nội môn bên cạnh thì lộ ra vẻ châm biếm, vẻ mặt khinh thường.

-Được rồi, lập tức xuất phát!

Xích Long đạo nhân mở miệng hét lớn.

Ba vị lão đạo bọn họ trực tiếp bước ra, lên tuấn mã, bắt đầu dẫn đầu đi ra ngoài.

Lập tức tất cả đệ tử đều chen chúc, nhanh chóng đi theo sau ba vị lão đạo.

-Lão đại, xong rồi xong rồi, đây là muốn cho chúng ta đi làm bia đỡ đạn.....

Lưu Tứ sắc mặt trắng bệch, nói: “Nếu không... tìm một cơ hội chạy trốn đi?”

-Không sai, phải chạy, phải chạy a!

Lý Tam cũng kinh hoảng mở miệng.

Sắc mặt Giang Thạch hơi ngưng tụ, nhìn thoáng qua bốn phương tám hướng, nhẹ nhàng lắc đầu.

Có những đệ tử nội môn ngăn ở bốn phía, muốn chạy trốn, nói dễ vậy sao?

-Không thực tế, vẫn là đi trước một bước nhìn một bước đi.

Giang Thạch mở miệng.

-Mẹ nó, sớm biết là làm bia đỡ đạn, nói cái gì ta cũng không tới.

Lưu Tứ khóc không ra nước mắt, liên tục giậm chân.

Một đám đệ tử ngoại môn bốn phía cũng trong lòng thấp thỏm, nhìn về bốn phương tám hướng.

Hiển nhiên, suy nghĩ của không ít người đều giống như Lưu Tứ, chuẩn bị chọn cơ hội chạy trốn.

Từ nơi này chạy tới Huyền Long quan, ước chừng có lộ trình mấy trăm dặm, nói gần không gần, nói xa không xa.

Lấy cước lực của mọi người ước chừng phải mất ba ngày mới có thể chạy tới.

Ba ngày trôi qua, khí lực của Giang Thạch lại tăng thêm 300 cân.

Nhất cử đạt tới trình độ 4100 cân!

Hùng quan to lớn, cao cao sừng sững, vách tường chung quanh liên miên, vừa dày vừa rộng, như một con hắc long thô to chiếm cứ ở đây, chỉ có một cửa ra vào, hai bên đều là núi non hiểm trở.

Liếc mắt nhìn lại liền làm cho người ta có một loại cảm giác tâm linh chấn nhiếp.

Quả nhiên là một người giữ quan ải, vạn người chớ khai thông!

Đợi đến sau khi đám người Giang Thạch chạy tới, Giang Thạch mới phát hiện, ngoại trừ Chân Võ Quan bọn họ ra, những môn phái giang hồ khác cũng phái không ít đệ tử tới, mặc đủ loại quần áo, cầm đủ loại vũ khí khác nhau, hỗn loạn một mảnh, quần chúng đông đúc.

-Chân Võ Quan tới bên này!

Bỗng nhiên, một tiếng quát to vang lên, một vị đại hán thân hình mập mạp, người mặc chiến giáp đỏ thẫm vẫy tay ở xa xa.

Tam đại trưởng lão đưa mắt quan sát, lập tức dẫn đệ tử chạy tới.

-Hồ tướng quân!

Xích Hỏa đạo nhân hành lễ nói.

-Ừm, xem ra các người tới cũng không ít.

Đại hán mập mạp ánh mắt lạnh lùng nhìn thoáng qua mọi người, mở miệng nói: “Phía trên phân phối đã xuống, Chân Võ Quan các người chia làm ba đội, một đội lưu lại phòng thủ Huyền Long Quan, một đội chạy tới Thanh Long Trấn ở phụ cận, còn có một đội đi tới một chỗ quặng sắt ở phụ cận, phụ trách trông coi quặng sắt, bây giờ các người lập tức phân phối một chút đi!”

“Chia làm ba đội?”

Xích Hỏa, Xích Long, Xích Vũ ba tên trưởng lão hai mặt nhìn nhau.

Nhưng đôi mắt điều lệnh của cấp trên, bọn họ cũng không dám không theo, lúc này bắt đầu phân phối.

Đám người Giang Thạch, Triệu Tứ, Lý Tam không một ai ngoại lệ, tất cả đều bị phân phối đến trông coi quặng sắt, do Xích Hỏa đạo nhân tự mình dẫn đội.

-Phân phối xong rồi? Người trông coi quặng sắt đi theo ta trước!

Đại hán mập mạp mở miệng quát, trực tiếp bước lên tuần mã, chạy về phía xa.

Chương 11: Phan Phụng tướng quân!

Mỏ sắt gần Huyền Long Quan, tên là mỏ sắt Đông Lâm, nằm ở một bên rừng rậm thật lớn, chiếm diện tích rộng lớn, bên trong có rất nhiều một loại thiết thạch tốt nhất tên là Nguyên Thiết.

Nghe nói mặc kệ là binh khí gì, chỉ cần trộn lẫn một khối Nguyên Thiết đi vào, chất lượng binh khí đều có thể tăng lên thật lớn, khiến cho binh khí trở nên càng thêm sắc bén cùng cứng cỏi.

Tầm quan trọng của mỏ sắt này không cần nói cũng biết.

Tại thời điểm đám người Giang Thạch chạy tới, bên trong toàn bộ quặng sắt sớm đã có hơn mười người phòng thủ, không một ngoại lệ, đều là mặc giáp trụ màu đỏ thẫm, thân hình cao lớn, thân thể nguy nga.

Dẫn đầu chính là một tên đại hán thân thể gầy yếu, để lại một đôi râu chuột, khi thấy Xích Hỏa đạo nhân dẫn theo một đám đệ tử Chân Võ Quan chạy tới, nhất thời sắc mặt mừng rỡ, vội vàng nhanh chóng chạy tới.

“Các người cuối cùng cũng tới, những ngày này, bản tướng thật đúng là lo lắng đề phòng đến hoảng, luôn lo lắng sẽ bị quân địch tập kích bất ngờ, chút nhân thủ này của ta, nếu là một khi gặp phải quân địch, chỉ sợ trong khoảnh khắc liền phải toàn diệt.”

Xích Hỏa đạo nhân lập tức lộ ra vẻ hồ nghi, nói: “Mỏ sắt nơi trọng yếu như thế, vì sao tổng binh không phái thêm người

tới?”

“Người có điều không biết, bây giờ các nơi đã là hỗn loạn một mảnh, Hồng Cân quân giống như là con kiến, chỗ nào cũng nhúng tay vào, phân tán rất nhiều binh lực của chúng ta, ngoài ra còn có lưu phỉ các nơi nhảy ra, nhân thủ của chúng ta đã xa xa không đủ dùng, bằng không cũng sẽ không điều động người của những môn phái như các người.”

Đại hán gầy yếu kia mở miệng nói, “Đúng rồi, tại hạ Hùng Khai Sơn, không biết vị đạo trưởng này xưng hô như thế nào?”

-Hùng Khai Sơn?

Không ít đệ tử Chân Võ Quan phía sau lộ ra vẻ kinh ngạc.

Dáng dấp tên này gầy như que củi, thân hình khô quắt, đặt tên cư nhiên lại khí phách như vậy?

-Bần đạo Xích Hỏa!

Xích Hỏa đạo nhân hành lễ nói.

-Người là Xích Hỏa đạo nhân của Chân Võ Quan?

Hùng Khai Sơn ánh mắt lóe lên, lộ ra vẻ vui sướng, nói:

-Tốt, tốt, có người ở đây, bản tướng càng thêm yên tâm.

Hắn xoay người lại, vẫy tay một cái, mở miệng quát: “Các tiểu nhân, chuẩn bị tiệc rượu, hôm nay chiêu đãi các vị cao thủ của Chân Võ Quan!”

“Hùng tướng quân, chuyện mỗ sát liên quan trọng đại, không thể uống rượu...”

Xích Hỏa đạo nhân sắc mặt khẽ biến.

-Yên tâm, chúng ta chỉ lấy nước thay rượu thôi.

Hùng Khai Sơn cười nói.

-Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi.

Xích Họa đạo nhân thần sắc hơi hòa hoãn.

Kế tiếp Hùng Khai Sơn trực tiếp nhiệt tình chiêu đãi một đám đệ tử Chân Võ Quan.

Đám người Lưu Tứ, Lý Tam bên cạnh cũng nhất thời thả lỏng xuống.

-Lão đại, xem ra đám người Xích Diễm quân rất dễ ở chung.

Lưu Tứ cười nói.

Giang Thạch nhẹ nhàng gật đầu, nói: “Coi như không tệ.”

Không thể nói là dễ ở chung, chỉ có thể nói là mọi người đều có nhu cầu riêng.

Hùng Khai Sơn muốn dựa vào lực lượng của bọn họ đối kháng quân địch bất cứ lúc nào cũng có thể giết tới, cho nên mới khách khí với bọn họ như vậy.

Nếu là biết đại bộ phận nhóm người bọn họ đều là đệ tử ngoại môn không có luyện ra kinh lực, không biết vị tướng quân này sẽ bày ra bộ biểu tình gì?

Màn đêm buông xuống.

Tiệc rượu kết thúc.

Trong một căn phòng nhỏ hoàn toàn bằng gỗ.

Hùng Khai Sơn sắc mặt biến ảo, nghiêm túc lắng nghe tin tức tâm phúc bên cạnh vừa mới nghe được.

“Nói như vậy, đám đệ tử này của Chân Võ Quan đại bộ phận đều là người không có luyện ra kinh lực?”

Hùng Khai Sơn hỏi.

-Đúng vậy tướng quân, người luyện ra kinh lực chỉ có không đến hai mươi số.

Một vị tướng lĩnh trẻ tuổi cắn răng mở miệng.

Những người khác cũng đều là sắc mặt âm trầm, nắm đấm gắt gao nắm chặt.

Hùng Khai Sơn thở dài một tiếng, nói: “Xem ra Chân Võ Quan cũng không phải kẻ ngốc.”

-Phải làm sao bây giờ? Có cần báo cáo tổng binh không?

Vị tướng lĩnh trẻ tuổi kia cắn răng nói.

“Nói Chân Võ Quan bọn họ ứng phó tiêu cực nhưng chúng có đầu này, Chân Võ Quan một mực chắc chắn đây chính là đệ tử nội môn của bọn họ, chúng ta lại có biện pháp gì?”

Hùng Khai Sơn nói: “Thôi, cho dù không luyện ra kinh lực, tốt xấu gì cũng có mấy trăm người, nếu thật sự xảy ra chuyện, cũng có thể ngăn cản một chút, ít nhất thực lực của Xích Hỏa lão đạo không yếu, sớm đã Nhập Kinh quan thứ mười.”

Hắn hơi trầm ngâm, nói: “Mấy ngày nay không nên lộ ra vẻ bất mãn với bọn họ, nên chiêu đãi thế nào thì chiêu đãi thế đó, nhiệt tình một chút.”

Mấy tướng lĩnh trẻ tuổi bên cạnh nhất thời đành phải bất đắc dĩ gật đầu.

Thời gian trôi qua.

Những ngày kế tiếp vẫn bình an vô sự.

Đảo mắt đã mười ngày trôi qua.

Trong thời gian mười ngày khí lực của Giang Thạch lại tăng thêm 1000 cân, đạt tới trình độ 5100 cân, nhẹ nhàng vừa động đã có lực bài sơn đảo hải.

Bây giờ ngay cả chính hắn cũng không biết mình đã tương đương với Nhập Kinh quan thứ mấy.

Điều duy nhất để cho hắn buồn bực chính là hình thể của hắn vẫn như cũ không thay đổi.

Vẫn gầy như que củi, thân hình nhỏ gầy.

Mẹ nó, chẳng lẽ cả đời này ta cũng chỉ có thể như vậy?

Giang Thạch nhíu mày, nhìn nắm đấm của mình.

Bộ dáng khô khan này, nhưng thật sự rất xấu!

Bùm!

Hắn nện một quyền vào một gốc cây đại thụ, nhất thời chấn động toàn bộ đại thụ kịch liệt lắc lư, thiếu chút nữa gãy lìa.

-Giang huynh đệ, ăn chưa? Ta lại tới tìm người uống rượu!

Bỗng nhiên, một trận tiếng cười sang sảng vang lên cách đó không xa.

Giang Thạch xoay người lại, đi ra ngoài.

Chỉ thấy một hán tử mặt đầy râu quai nón, thân hình cao lớn, ôm một vò rượu lớn, đi tới hướng của Giang Thạch.

Ở bên cạnh hắn rõ ràng còn đi theo đám người Lưu Tứ, Lý Tam.

-Lão đại, Phan tướng quân lại tới rồi!

Lưu Tứ kêu lên.

-Phan tướng quân thật là quá khách khí.

Giang Thạch đi ra cửa viện, mở miệng cười nói.

“Này, nói bao nhiêu lần rồi, cái gì mà tướng quân hay không tướng quân, ta cũng giống như các người, đều chỉ là một tên đại đầu binh tầm thường mà thôi, mọi người sáng nay có rượu sáng nay say, quản cái gì ba bảy hai mươi mốt.”

Đại hán râu quai nón phóng khoáng mở miệng.

Hắn ngoại trừ ôm một vò rượu lớn, bên hông còn treo mấy con gà rừng, một con cá nướng.

Trong tay đám người Lưu Tứ, Lý Tam cũng đều mang theo thỏ rừng vừa mới đánh tới, vẻ mặt tươi cười.

Bởi vì cái gọi là chuột có đường chuột, rắn có đường rắn.

Đám người Lưu Tứ, Lý Tam không hổ là xuất thân lưu manh, lúc vừa mới đến, đã dựa vào một thân thủ đoạn, nịnh bợ một vị quân sĩ Xích Diễm quân, cũng nhanh chóng lẫn lộn thành một đoàn với vị quân sĩ này.

Song phương thường xuyên qua lại, càng ngày càng quen thuộc.

Trong thời gian mười ngày, có bảy tám ngày đều tụ cùng một chỗ uống rượu, uống uống liền thành bạn tốt không có gì giấu nhau.

Mà Giang Thạch là lão đại của đám người Lưu Tứ, Lý Tam, tự nhiên mỗi lần uống rượu cũng đều không thể thiếu hẳn.

Về phần vị quân sĩ Xích Diễm quân này, cũng có một cái tên vang dội.

Tên là Phan Phượng!

-Giang huynh đệ, uống!

Phan Phượng tự mình rót đầy rượu cho Giang Thạch, sau đó lại rót đầy cho những người khác, mở miệng quát.

“Mọi người cùng uống một ly!”

Giang Thạch giờ chén rượu lên.

Một đám người trực tiếp uống cạn, sau đó lập tức xé đùi gà, đùi thỏ bắt đầu gặm điên cuồng.

-Đúng rồi Phan tướng quân, bây giờ chiến đấu ở tiền tuyến thế nào? Nghe nói tử thương rất nghiêm trọng phải không?

Lưu Tứ một bên điên cuồng gặm chân thỏ, một bên mở miệng hỏi.

-Này.

-Con mẹ nó Hồng Cân quân, bây giờ thanh thế càng lúc càng lớn, không tính tinh nhuệ của bọn họ, riêng là dân chạy nạn đã tập hợp đủ sáu mươi vạn, quả thực giống như là nước lũ, Xích Diễm quân chúng ta mới bao nhiêu người?

-Hơn hai vạn người?

Mấy người Lưu Tứ chấn động.

-Đúng vậy, bất quá, Hồng Cân Quân bên kia chết cũng khẳng định có không ít.

Phan Phụng nói, “Nhưng bây giờ vấn đề lớn nhất, vẫn là hậu cần, Hoang Châu đã nát đến tận xương tủy, chúng ta liều chết liều sống chiến đấu với giặc ở tiền tuyến, thổ phỉ, sơn tặc ở phía sau thì điên cuồng tàn sát bừa bãi, đã tàn sát bốn trấn nhỏ, hai thành trì, chết vô số người.”

-Mẹ nó, nghiêm trọng như vậy?

Giang Thạch nhíu mày.

-Con mẹ nó, có lẽ một ngày nào đó giặc đột nhiên giết tới mỏ sắt của chúng ta, cho nên nói, chúng ta thừa dịp bây giờ chưa chết, nhanh chóng vui vẻ một chút, có thể qua một ngày là một ngày thôi.

Phan Phụng nói.

-Chẳng lẽ triều đình không phái viện quân khác tới?

Lưu Tứ giật mình nói.

Hơn nữa, bây giờ quân khởi nghĩa nổi lên bốn phía các nơi của Đại Huyền, triều đình căn bản không ứng phó được, cho dù tinh nhuệ của triều đình nhiều hơn nữa, phải đi các nơi lại có thể có bao nhiêu, quên đi, không nói nữa, mọi người tiếp tục uống.”

Phan Phụng nói.

Chương 12: Quân địch đột kích!

Màn đêm buông xuống.

Trong lúc đám người Giang Thạch ở trong phòng tán gẫu uống rượu.

Ngoài mở sắt

Vài tên nam tử mặc áo dạ hành lẳng lặng nằm trên gò núi, ánh mắt chớp động, đã âm thầm quan sát nơi này liên tục mấy ngày.

-Có thể xác định, mở sắt này quả thật phòng thủ rất yếu!

-Không sai, ngoại trừ Hùng Khai Sơn, Xích Hỏa lão đạo của Chân Võ Quan, những người khác đều không đủ gây sóng gió.

-Đi, lập tức thông báo cho thủ lĩnh!

Vài tên nam tử mặc áo dạ hành nhanh chóng rút lui, biến mất không thấy.

Một đêm trôi qua.

Mặt trời mọc.

Lại nghênh đón một ngày tràn trề sức sống.

Trong phòng.

Đám người Phan Phượng, Lưu Tứ, Lý Tam uống đến say mèm, ngáy rung trời, vẫn không tỉnh lại.

Ngược lại Giang Thạch, đã không có một tia men say, một mình đi tới trong sân, tiện tay cầm lên Tấn Thiết đại thương

đặt ở trong góc cây kia.

Theo trong khoảng thời gian này lực lượng bạo tăng, cây tấn thiết đại thương kia ở trong tay của hắn đã có vẻ càng thêm nhẹ nhàng, nhẹ nhàng vung một cái, đại thương thiếu chút nữa bị hắn vung cong xuống.

5200 cân khí lực, tính như vậy, không tới hai tháng nữa là có thể đạt tới vạn cân cự lực trở lên.

Giang Thạch tự nói trong lòng.

Bất quá vẫn là câu hỏi kia, bây giờ mình rốt cuộc tương đương với Nhập Kinh quan thứ mấy?

Vừa nghĩ tới đây, hắn liền đau đầu một trận.

Hay là... lát nữa hỏi Phan Phượng một chút?

Hắn vuốt cằm, cuối cùng đem đại thương cầm trở lại mặt đất, lần nữa bắt đầu tu luyện long xà kinh.

Bất tri bất giác, thời gian trôi qua.

Phan Phượng một thân mùi rượu, rốt cục từ trong phòng đi ra, đầu óc hỗn loạn, có loại cảm giác say rượu chưa tỉnh.

Tối hôm qua uống quá nhiều, bất tri bất giác liền mê man, thế cho nên căn bản hắn chưa kịp trở về nơi ở.

Hắn nắm lên gáo nước ở trong viện, từng ngụm từng ngụm uống nước sạch, sau đó ngẩng đầu lên, mở miệng hỏi: “Giang huynh đệ, ngươi tu luyện cái gì?”

-Phan tướng quân, ngài tỉnh rồi.

Giang Thạch dừng động tác lại, mở miệng cười nói: “Đây chỉ là một môn pháp môn Nhập Kinh của ngoại môn Chân Võ Quan mà thôi, tên là Long Xà Kinh.”

-Long xà kinh.

Phan Phụng lặp lại một câu, đột nhiên sắc mặt trầm xuống nói: “Đã nói người bao nhiêu lần, đừng gọi Ta là Phan tướng quân, Ta giống như các người, đều chỉ là đại đầu binh mà thôi, gọi Ta là lão Phan là được.”

-Phan tướng quân khách khí rồi.

Giang Thạch liên tục cười nói.

-Không đùa, không được kêu nữa!

Phan Phụng giận dữ trừng mắt.

Giang Thạch lập tức ngậm miệng không nói, nói: “Đúng rồi lão Phan, không biết người hiểu biết bao nhiêu đối với Nhập Kinh?”

-Bây giờ ta chính là Nhập Kinh quan thứ nhất, một quyền đánh ra, năm dặm có thể phát ra lực lượng 300 cân.

Thanh âm Phan Phụng thô kệch, nện ra một quyền phát ra một tiếng trầm đục.

-Quan thứ nhất chính là 300 cân, vậy nếu là quan thứ mười thì sao?

Giang Thạch hỏi.

Vậy ai biết, tóm lại Nhập Kinh mười một quan, mỗi quan một gian nan, mỗi đột phá một quan, lực lượng sẽ tăng gấp bội, ta từng nghe nói Nhập Kinh quan thứ chín có thể cứng rắn chịu tám con ngựa Phanh thân mà không chết!”

Phan Phụng nói.

-Ồ? Cửa thứ chín mạnh như vậy sao?

Đôi mắt Giang Thạch lóe lên.

-Đúng vậy, nhưng ta cũng chỉ là nghe nói mà thôi, là thật hay giả, ta cũng không rõ ràng lắm.

Phan Phụng mở miệng.

-Thì ra là thế.

Giang Thạch gật đầu, nói: “Đúng rồi, bên kia có bữa sáng Ta vừa làm xong, Phan tướng quân ăn một ít đi.”

Phan Phụng lập tức cất bước đi tới.

Keng keng keng!

Đột nhiên, từng đợt tiếng chuông dồn dập mà chói tai nhanh chóng vang lên, nương theo từng đợt tiếng kêu to: “Tặc quân đột kích, tặc quân đột kích!!”

Keng keng keng!

Tiếng chuông càng thêm dồn dập nhanh chóng truyền ra.

Phan Phụng biến sắc, vội vàng cầm lên một miếng thịt nướng, nhanh chóng vọt ra ngoài, kêu lên: “Giang huynh đệ đi mau!”

Giang Thạch cũng không kịp nghĩ nhiều, nhất động liền tịch thu tấn thiết đại thương trong viện liền muốn theo tới, bỗng nhiên hắn phản ứng lại, một cước đá nát cửa phòng, quát: “Lưu Tứ, Lý Tam mau mau tỉnh lại!”

Đám người Lưu Tứ, Lý Tam vốn đang mơ hồ nhất thời nhanh chóng tỉnh táo lại, lộ ra vẻ kinh hãi.

-Quân địch đột kích?

Bọn họ vội vàng đứng dậy, tìm kiếm vũ khí của mình.

Giang Thạch cầm lấy đại thương đã dẫn đầu chạy ra ngoài sân.

Toàn bộ khu vực quặng sắt chấn động một mảnh, tiếng chuông không ngừng vang lên, tất cả mọi người ở rất nhanh từ trong chỗ ở chạy ra ngoài, chỉ nghe được tiếng vó ngựa nổ

vang, nhân viên hô giết, cũng không biết có bao nhiêu người đang rất nhanh vọt tới khu vực này.

Thủ tướng Hùng Khai Sơn cầm một cái Tuyên Hoa Đại Phủ trong tay, trong miệng hét lớn: “Không nên kinh hoảng, mau mau đóng cửa trại, cung tiền thủ lập tức chuẩn bị!”

Tất cả mọi người đang nhanh chóng bận rộn.

Một bộ phận người nhanh chóng đóng cửa trại quặng sắt, một bộ phận khác nhanh chóng kéo cung tên ra, toàn thân đề phòng, nhắm ngay ngoại giới.

Rất nhanh sắc mặt tất cả mọi người đại biến, ánh mắt nhìn lại.

Chỉ thấy khắp núi đồi đều là địch nhân, đầu quần khăn đỏ, cầm đại đao, trường thương trong tay, bụi mù cuồn cuộn, tiếng la rung trời, có cưỡi ngựa, có đi bộ, rậm rạp tề đại, cũng không biết có bao nhiêu người đang nhanh chóng vọt tới.

Người cầm đầu, thân hình cao lớn, cánh tay trắng kiện, cười một con liệt điểm mã đỏ thẫm, cầm Phương Thiên Họa Kích trong tay, cười ha ha, giống như là một đầu cự thú hình người.

-Các nhi lang, giết cho ta, không để lại một người sống!

-Giết a!

-Xông lên!

Trong miệng vô số đại hán Hồng Cân Quân hô to, hung hãn không sợ chết nhanh chóng vọt tới hướng bên này.

-Mau bắn tên!

Hùng Khai Sơn hét lớn.

Trong lúc nhất thời đại lượng cung tiễn bị bọn họ bắn ra ngoài.

Chỉ có điều số lượng địch nhân quá nhiều, khắp núi đồi, khắp nơi đều có.

Trong đó có không ít cao thủ, rất nhiều đều là Nhập Kinh quan thứ nhất, quan thứ hai, tùy thân mang theo rất nhiều hòn đá, chỉ riêng ném ra hòn đá đã có thể công kích xa hơn trăm thước.

Bang bang bang bang!

-Không!

Đôi mắt một cái, song phương đều có tử thương.

Cung tiễn thủ bên quặng sắt bị đá đánh liên tục kêu thảm thiết, loạn thành một đoàn, rất nhiều người bay ngược ra.

Sau đó cửa trại đóng chặt trực tiếp bị Hồng Cân Quân hung hãn không sợ chết xông vỡ.

“Giết, ha ha ha!”

Tặc quân tiên phong cầm Phương Thiên Họa Kích trong tay, cười ha ha, phóng ngựa xông tới, phù xuy một tiếng, đôi mắt một cái liền đem một vị quân sĩ Xích Diễm quân bỏ thành hai nửa, vết cắt hoàn chỉnh, hai nửa thì thể bay hướng về hai bên, nội phủ cùng huyết thủy rải đến khắp nơi.

Những tặc quân khác cũng mỗi cái không ngừng cuồng tiếu, giống như không muốn sống, huy động đại đao, trường thương, tàn sát hướng về Xích Diễm quân cùng một đám đệ tử Chân Võ quan.

Trong nháy mắt toàn bộ quặng sắt loạn thành một đoàn.

Khắp nơi đều là tiếng kêu thê thảm.

Con mắt của Hùng Khai Sơn đỏ lên, rống giận lên, huy động Tuyên Hoa Đại Phủ trong tay, trực tiếp hướng về tặc

quân tiên phong cầm trong tay Phương Thiên Họa Kích bỏ nhào mà đi.

-Lữ Phóng tiểu nhi, mau mau chịu chết!

Đang!

Đại phủ cùng Phương Thiên Họa Kích của hai người trong nháy mắt đụng vào nhau, nhất thời bắn tung tóe lên mảng lớn hỏa tinh, kinh lực mãnh liệt, điên cuồng quét về bốn phương tám hướng.

Tại sau khi Hùng Khai Sơn đánh thành một đoàn với tặc quân tiên phong, Xích Họa đạo trưởng Chân Võ Quan cũng không nhàn rỗi, cầm một thanh trường kiếm trong tay, chém giết lung tung ở trong đám người, phốc phốc rung động, không ngừng có người bị chém làm hai nửa.

Nhưng rất nhanh có hai gã tướng lĩnh Hồng Cân quân gầm lên một tiếng, một người cầm Lưu Tinh Chùy, một người cầm trường đao, trực tiếp điên cuồng nhào tới hướng về Xích Họa đạo nhân.

-Lão đạo đi chết đi!

Xích Họa đạo nhân biến sắc, trường kiếm trong tay biến ảo, lập tức nghênh đón hai vị tướng lĩnh Hồng Cân quân này, nhất thời song phương phát ra thanh âm chói tai, chiến thành một đoàn.

Những khác cũng đều như thế.

Nhưng trên nhân số, Liệt Diễm Quân cùng Chân Võ Quan rõ ràng chịu thiệt thòi lớn, rất nhanh liền liên tiếp bại lui, quân tan rã.

Bang!

Bùm!

Tấn thiết trường thương trong tay Giang Thạch đột nhiên đảo qua, trầm trọng khó lường, giống như là một cây trụ quét ở trên người một tên binh sĩ Hồng Cân Quân, đem hấn đánh gãy gân gãy xương, phát ra tiếng kêu thảm thiết, thoáng cái bay tứ tung ra xa mấy thước.

Sau đó Giang Thạch cảm thấy chưa đã nghiền, trực tiếp một cánh tay cầm lấy cán thương, toàn bộ Tấn Thiết trường thương thô to rung động vù vù ở trong tay hấn, liên tiếp quét bay một tên lại một tên binh lính Hồng Cân Quân.

Nơi này của hấn quả thực giống như là hóa thành một cơn lốc nhỏ, người thường muốn tiếp cận mảy may cũng là muôn vàn khó khăn, đập đầu liền chết, tiến gần liền bị thương, không ngừng có từng mảng từng mảng Hồng Cân Quân bị hấn quét ra ngoài.

-Mẹ kiếp!

-Lão đại uy vũ!

Đám người Lưu Tứ, Lý Tam hoảng sợ, kinh hô mở miệng.

Phan Phượng đang vung một thanh trường đao, chém giết lung tung, cũng biến sắc, đột nhiên quay đầu lại.

-Giang huynh đệ, người!

Hấn quả thực không dám tin.

Người này, không phải là chưa luyện ra kinh lực sao?

Sao lại khủng bố như vậy?

Nhưng trong lúc ngây người, Phan Phượng rất nhanh phát ra tiếng kêu thảm thiết chói tai, liên tiếp vài thanh trường thương đâm vào thân thể hấn, nhất thời máu tươi bắn tung tóe.

-Con mẹ nó, ta liều mạng với các người!

Hấn vung trường đao vội vàng chém giết mấy người kia.

Kết quả một bó lớn bột vôi bị đôi phương rải ra, trực tiếp rải đầy mặt của Phan Phụng, sau đó không biết bao nhiêu thanh trường đao điên cuồng chém xuống, nhất thời làm cho Phan Phụng kêu thảm thiết thê lương, hóa thành bùn nhão tại chỗ.

-Phan huynh đệ!

Các phương hướng các của Xích Diễm quân nhao nhao truyền đến tiếng kêu to.

Giang Thạch nghe được động tĩnh, cũng vội vàng quay đầu lại, nhưng rất nhanh đột nhiên biến sắc, lại có rất nhiều bột vôi vãi vào tầm mắt của hắn, trắng xóa một mảnh, hắn vội vàng che mắt, trường thương quay bánh xe trong tay di chuyển nhanh hơn.

-Tất cả đi chết đi!

Bang bang bang bang!

-Không!

Càng nhiều người bị quét bay ra ngoài, kêu thảm thiết thê lương.

Hùng Khai Sơn đang đại chiến kịch liệt cùng Lữ Phương, nghe được thanh âm, nhanh chóng quay đầu lại, nhất thời sắc mặt cả kinh, không thể tưởng tượng nổi.

Tên này thật mạnh mẽ, đây là người của Chân Võ Quan?

Chương 13: Giang Thạch dương uy!

Giang Thạch bên kia trực tiếp phát cuồng, một tay che mắt, tay kia vũ động lên tấn thiết trường thương thô to, hô hô rung động, giống như một cái cối xay gió lớn, cuồng quét mà đi hướng về bốn phương tám hướng, quả nhiên là khủng bố khó lường, không ngừng có người phát ra tiếng kêu thảm thiết, bị đánh cho bay tứ tung ra, gân gãy xương đứt.

Động tĩnh mãnh liệt khiến cho tất cả mọi người nơi đây đều hoảng sợ, vội vàng quay đầu lại quan sát.

-Đó là..... Không thể nào..... Không thể nào!

Xích Hỏa đạo nhân của Chân Võ Quan lộ ra vẻ kinh hãi.

Đây là người của Chân Võ Quan?

Từ khi nào trong ngoại môn Chân Võ Quan bọn họ có nhân tài bậc này?

Hắn quả thực giống như thần ma sống.

Loại biểu hiện này so với đệ tử hạch tâm nhất của Chân Võ Quan bọn họ còn khủng bố hơn!

Nhưng mà thời gian căn bản không cho hắn suy nghĩ nhiều, tặc quân đối diện rất nhanh đã gia tăng thế công, cuồng công hướng về phía Xích Hỏa lão đạo.

Đồng thời những phương hướng khác của Hồng Cân Quân cũng hô quát một tiếng, điên cuồng vọt tới hướng của Giang Thạch.

Lại càng có rất nhiều người luyện ra kinh lực của Hồng Cân Quân nhao nhao đánh ra ám khí, như là đá, độc tiêu, thiết chà chuôm các loại.

Một bên, Giang Thạch vũ động trường thương, một bên đem ánh mắt nhìn ra bên ngoài xuyên thấu qua khe ngón tay, sau khi nhìn thấy rất nhiều ám khí đánh tới, nhất thời biến sắc, vội vàng nhanh chóng né tránh.

Phốc phốc phốc phốc!

Rất nhiều ám khí đánh vào xa xa, cùng hấn sát vai mà qua.

Có không ít ám khí rơi vào trên người những người khác, nhất thời lại dẫn phát từng đợt tiếng kêu thảm thiết thê lương.

-Mẹ kiếp!

Giang Thạch kinh hãi, tránh được một vòng ám khí, lập tức toát mồ hôi lạnh.

Nhưng rất nhanh lại là đại lượng ám khí nhanh chóng bay tới.

Giang Thạch kéo trường thương, tiếp tục nhanh chóng tránh né ở bên trong hỗn loạn chiến trường, thật sự cực kỳ chật vật, trong lòng hấn tức giận, ánh mắt nhanh chóng quét qua, bỗng nhiên rơi vào bên trên một cái gò nhỏ cao cao chât đống ở cách đó không xa.

Cái gò nhỏ kia hoàn toàn là do từng đống quặng sắt lớn nhỏ chồng chất mà thành.

Từ trước tới nay, quặng mỏ đào ra từ dưới quặng sắt chưa kịp vận chuyển đi liền chồng chất cùng một chỗ, hình thành từng cái gò nhỏ như vậy.

Giang Thạch bắt chập tất cả nhanh chóng bò lên gò nhỏ, găm lên một tiếng, hai tay cầm lên một khối khoáng thạch

nặng hơn ba bốn mươi cân, trực tiếp đập tới một tên binh sĩ Hồng Cân Quân cách đó không xa.

-Người cũng ăn ta một cái!

Bang!

Bùm!

Khoáng thạch cực lớn nện vào trán tên Hồng Cân Quân kia, trực tiếp đập nát sọ, chất lỏng đỏ trắng bay múa khắp nơi, ngay cả một câu kêu thảm thiết cũng không thể phát ra, chết thảm tại chỗ.

Những Hồng Cân Quân khác đều hoảng sợ.

-Đây là nghiệt súc gì!

-Lấy quặng sắt lớn như vậy làm ám khí?

Nhưng mà Giang Thạch căn bản không cho bọn họ cơ hội, tiếp tục cầm lên từng khối khoáng thạch cực đại, điên cuồng nện về hướng binh sĩ Hồng Cân Quân gần đó.

Lực lượng khổng lồ 5200 cân phát huy mà ra, quả thực giống như một chiếc xe ném bom hình người.

So với lực lượng này mà nói, khoáng thạch ba bốn mươi cân quả thực nhẹ tới cực điểm.

-Whoo-hoo-hoo-hoo-hoo-hoo!

-Aaaaaaaaaaaaa!

Không ngừng có tiếng kêu thảm thiết phát ra, một tên lại một tên Hồng Cân Quân bị đập chết, xương cốt vỡ vụn, thi thể bay tứ tung, vô cùng thảm.

Tất cả binh sĩ Hồng Cân Quân còn lại đều lộ ra vẻ kinh hãi, vội vàng nhanh chóng rời xa nơi này, mồ hôi lạnh cuộn cuộn.

Nhưng mặc dù bọn họ đã rời xa hơn trăm thước vẫn như cũ ở trong phạm vi có thể tấn công của Giang Thạch, từng khối khoáng thạch bị ném bay lên, xẹt qua bầu trời, tiếp tục đập tới hướng bọn họ.

-Mau tránh!

-Trốn a!

-Không!

Hồng Cân Quân đại loạn một mảnh.

Hùng Khai Sơn, Xích Hỏa lão đạo bên kia cũng vội vàng nhanh chóng quay đầu lại, khi nhìn thấy từng khối khoáng thạch bị Giang Thạch đập ra, thì thể nằm đầy đất, nhất thời con người kinh hãi cũng sắp trùng ra.

-Hảo hán tử, thật sự là một hảo hán tử, ha ha ha!

Hùng Khai Sơn mừng rỡ hét lớn.

Tặc quân tiên phong đang vùng Phương Thiên Họa Kích, áp chế Hùng Khai Sơn để hắn không ngừng rút lui,

Sắc mặt tặc quân tiên phong giận dữ, vội vàng nhanh chóng ngẩng đầu nhìn lại.

“Chết tiệt, đây là gia hỏa nào, tất cả mọi người không cho phép lui về phía sau, mau tới mấy người, bắt hắn cho ta, mau bắt hắn!”

-Giết!

Rất nhanh lại có bảy tám vị cao thủ Hồng Cân Quân gầm lên một tiếng, nhanh chóng đánh tới hướng quặng mỏ.

Không có một ngoại lệ, đều là người đã luyện ra kinh lực, ở vào cảnh giới Nhập Kinh sáu bảy quan, tinh thông võ nghệ, thêm chuyên xê dịch, cực kỳ nhanh chóng.

Giang Thạch cầm quặng lên, tiếp tục ném về phía mấy người kia.

Nhưng đối mặt với những cao thủ Nhập Kinh sáu bảy quan này, rất nhanh đã bị bọn họ nhanh chóng tránh ra, cầm trường đao, trường thương trong tay, tiếp tục đánh tới hướng của Giang Thạch.

Nguyên bản, Giang Thạch còn muốn tiếp tục cầm khoáng thạch lên, nhưng rất nhanh phát hiện khoáng thạch bên người sớm đã bị ném đến tinh quang, sau đó hấn nắm lên tấn thiết trường thương ở một bên, trực tiếp vọt tới hướng bảy tám vị cao thủ Hồng Cân Quân.

-Giang Thạch ở đây, giết!

Trong miệng hấn tức giận kêu lên, tiếng như sấm sét, chấn động màng nhĩ để rất nhiều người đau đớn.

Thân hình bỏ nhào xuống, càng giống như liệt mã phi nước đại, khí thế vô song.

Bảy tám vị cao thủ đang đánh giết đến kia rất nhanh liền biến sắc, đi lên đã bị Giang Thạch dọa sợ, sinh ra ý khiếp đảm.

Đang!

Một thương quét ra, đi lên đập bay đại đao trong tay một người, chấn đến hỏ khẩu của đối phương vỡ vụn, máu tươi tung tóe, hai xương bàn tay đều thiếu chút nữa vỡ vụn.

Trong lòng hấn kinh hãi, quả thực không dám tin.

-Đây là quái vật gì vậy?

-Không có Kinh lực?

-Chỉ là đơn thuần man lực?

-Sao có thể thế được?

Phốc xuy!

Không đợi hấn suy nghĩ nhiều, trường thương trong tay Giang Thạch liền trực tiếp từ cổ của hấn đâm qua, đem hấn chọc ở trên Tấn Thiết trường thương, tiếp tục phóng đi hướng phía trước.

-Muốn chết!

-Mau giết hấn!

Cao thủ Hồng Cân Quân còn lại gào lên, đồng loạt nhào lên phía trước.

Nhưng mà Giang Thạch vũ động tấn thiết trường thương, trực tiếp quét ngang hướng về phía trước, phát ra thanh âm vù vù chói tai, kinh phong cương mãnh trực tiếp thổi đến gương mặt những người kia đau nhức không thôi.

Mọi người đang nhào tới đều lộ ra vẻ kinh hãi, vội vàng rút lui, tiến hành né tránh.

Nhưng dù vậy, vẫn là có hai người né tránh không kịp, bị Tấn Thiết trường thương trong tay Giang Thạch quét trúng, phát ra tiếng bang bang trầm vang, trực tiếp quét đến bay tứ tung ra, diên cuồng phun máu loãng, xương cốt toàn thân không biết gãy bao nhiêu.

-Tên này!

-Mẹ kiếp!

Những người còn lại đều kinh hãi phần nộ hô.

Khí lực của Giang Thạch quá lớn, khiến bọn họ có loại cảm giác hoài nghi nhân sinh.

Bọn họ vội vàng sờ về phía ám khí, muốn tiếp tục đánh ra ám khí, lại phát hiện ám khí tùy thân mang theo trên cơ bản vừa rồi đã bị dùng hết.

-Còn đứng ngây ra đó làm gì? Còn không giết hấn!

Lữ Phóng cầm Phương Thiên Họa Kích trong tay mở miệng gầm lên.

Những cao thủ Hồng Cân Quân kia nhất thời cắn răng một cái, vội vàng kêu gọi Hồng Cân Quân còn lại, dùng chiến thuật biến người đánh tới hướng Giang Thạch.

Đám người lao tới phát ra tiếng ong ong vù vù, cũng không biết nhào tới bao nhiêu.

Bọn họ chuẩn bị dựa vào chiến thuật biến người, tươi sống chông chết Giang Thạch.

-Nhanh lên bảo vệ Giang Thạch!

Xích Hỏa đạo nhân vội vàng gầm lên.

Chân Võ Quan bọn hắn thật vất vả mới có thể xuất hiện nhân tài bọc này, tuyệt không thể để cho Giang Thạch bị người vây giết.

Nhất thời có bảy tám đệ tử nội môn Chân Võ Quan nhanh chóng nhào tới.

Chẳng qua những người còn lại rất nhanh lại bị quân địch cuốn lấy, căn bản không kịp thoát thân.

Giang Thạch trực tiếp lâm vào vòng vây, trong miệng hét lớn, một cây tấn thiết trường thương vũ động lên, lần nữa hóa thành cối xay gió lớn hình người, vù vù rung động, một đường điên cuồng xông lên.

Bang bang bang bang!

Từng tên Hồng Cân Quân vị đánh tới không ngừng phát ra tiếng kêu thảm thiết, bị quét bay ra ngoài.

Trong nháy mắt chiến trường tựa hồ đã lâm vào cục diện nghiêng về một phía.

Nhất thời, Xích Diễm quân cùng Chân Võ Quan bên này nhân tâm đại chấn, tất cả đều hô sát chấn thiên, cùng Giang Thạch phóng về phía trước.

Lữ Phóng cầm Phương Thiên Họa Kích trong tay, sắc mặt xanh thướt, nghiêng răng nghiêng lợi, nhanh chóng cướp công một đợt, leng keng leng keng, trực tiếp đánh lui Hùng Khai Sơn, sau đó kẹp lại chiến mã, huy động Phương Thiên Họa Kích, trực tiếp nhanh chóng đánh tới hướng Giang Thạch.

-Tiêu tử chịu chết!

Vù!

Một kích hung hăng bổ xuống.

Giang Thạch vội vàng huy động trường thương, nhanh chóng ngăn cản.

Đang!

Hỏa tinh bắn tung tóe, khí lưu gào thét.

Thân thể Giang Thạch bị chấn đến nhanh chóng rút lui ra, giống như là bị voi đụng phải, hổ khẩu hai tay đau đớn, xương cốt muốn nứt ra, trong lòng kinh hãi.

Cao thủ!

Ngang!

Chiến mã dưới háng Lữ Phóng đứng thẳng mà lên, phát ra từng đợt tê minh điếc tai, sau đó Lữ Phóng gầm lên một tiếng, lại là một kích hung hăng đánh tới Giang Thạch.

-Đi chết đi!

Chương 14: Đánh lui tặc quân! Nâng cao danh tiếng!

Lữ Phóng ngồi cao trên chiến mã, từ trên cao nhìn xuống, gầm lên một tiếng, Phương Thiên Họa Kích trong tay mang theo khí thế vô thượng, lại hung hăng nện xuống thân thể Giang Thạch một lần nữa.

Hai tay Giang Thạch đau đớn, bất chấp né tránh, vội vàng huy động thiết thương, lần nữa nhanh chóng ngăn cản mà đi.

Đang!

Lại là phát ra một tiếng thanh minh chói tai.

Giang Thạch bị chấn trực tiếp đập đập điên cuồng lui về sau, đặt móng ngồi dưới đất, cảm giác được toàn bộ thân thể đều như là bủn rủn đồng dạng, rốt cuộc nhắc không nổi bất kỳ một tia khí lực nào.

Trong lòng hấn kinh hãi, vội vàng toàn lực không chế thân thể, liều lĩnh tiến hành bò dậy.

Cùng lúc đó.

Lữ Phóng bên kia cũng bị lực phản chấn từ Giang Thạch chấn tê dại, lực lượng truyền đến trên người chiến mã, nhất thời khiến cho chiến mã dưới háng hấn lại phát ra tiếng kêu chói tai, thiếu chút nữa xụi lơ trên mặt đất.

Nhưng Lữ Phóng dùng sức siết cương ngựa, rất nhanh một lần nữa không chế chiến mã, lại nhanh chóng bỏ nhào về phía Giang Thạch.

-Mau bảo vệ Giang huynh đệ!

Hùng Khai Sơn hét lớn.

Những người còn lại đều nhanh chóng lao về phía trước.

-Ngăn cản ta thì chết!

Lữ Phóng quát lớn, Phương Thiên Họa Kích trong tay đâm ra rất nhanh, trái xông phải đột, như vào chỗ không người, không ngừng có người chết thảm, thi thể bay tứ tung.

Giang Thạch rốt cục cũng có thể bò lên, sắc mặt trắng bệch, gầm lên một tiếng, vội vàng nhặt lên một khối khoáng thạch trên mặt đất, hung hăng ném về phía Lữ Phóng.

Lữ Phóng giận dữ, Phương Thiên Họa Kích dùng sức đảo qua.

Răng rắc!

Toàn bộ khoáng thạch bị hấn quét thành hai nửa, mảnh vụn bay múa lung tung.

Nhưng Giang Thạch rất nhanh lại cầm lên từng khối khoáng thạch ném liên hoàn tới hướng của Lữ Phóng, không chỉ là đập về phía Lữ Phóng, càng là ném về hướng chiến mã dưới háng của hắn.

Lữ Phóng tức giận, một cây Phương Thiên họa kích vũ động kín không kẽ hở gió, rung động vù vù, đem từng khối khoáng thạch tất cả đều quét bay ra ngoài.

Nhưng kể từ đó, hắn liền rút cuộc không thể tiếp cận được Giang Thạch.

Mà Hùng Khai Sơn, Xích Hỏa lão đạo bên kia thì đang nhanh chóng giải quyết cao thủ còn lại của Hồng Cân Quân, một khi thời gian quá dài, đợi đến Hùng Khai Sơn và Xích Hỏa lão đạo rảnh tay, hoặc là đợi đến viện quân Xích Diễm quân chạy tới, phiền toái của bọn họ sẽ lớn.

Lữ Phóng liên tục ngăn cản từng khối khoáng thạch bay tới, hận nghiêng răng nghiêng lợi, đột nhiên thét lên, quét một khối khoáng thạch cuối cùng bay ra ngoài, thúc ngựa liền đi, quát to: “Rút lui, mau rút lui!”

Nhất thời tất cả Hồng Cân Quân đều kinh hoảng chạy trốn.

Đệ tử Xích Diễm Quân, Chân Võ Quan hét lớn một tiếng, nhanh chóng đuổi giết.

-Khẩu cùng chó đuôi, khẩu cùng chó đuôi!

Hùng Khai Sơn mở miệng kêu to.

Giang Thạch Một thở hỗn hển, sắc mặt trắng bệch, thân hình run rẩy, cả người giống như một mồi rã rời, trực tiếp đặt mông ngồi dưới đất.

Đây là lần đầu tiên hắn xuất hiện loại cảm giác kiệt sức này.

Dù là lần trước ở Thiết Thạch Thành cũng không có nguy cơ như lần này.

Toàn thân bủn rủn vô lực, tựa hồ mỗi một tác khí lực đều đã tiêu hao hết sạch, ngay cả đứng cũng sắp không đứng dậy nổi.

-Giang Thạch, ngươi tên là Giang Thạch? ngươi thế nào rồi?

Xích Hỏa đạo nhân nhanh chóng vọt tới, vô cùng thân thiết tiến hành hỏi thăm.

Hắn thật sự không nghĩ tới, ngoại môn Chân Võ Quan bọn họ lại xuất hiện nhân tài bậc này.

Thật sự làm cho hắn mừng rỡ như điên!

-Không có việc gì, chỉ là một mồi hư thoát thôi.

Giang Thạch há to miệng thở hỗn hển.

-Lão đại!

Mấy người Lưu Tứ, Lý Tam cũng mệt mỏi, nhanh chóng chạy tới.

-Hư thoát? Ta có mấy viên Hồi Kinh Đan, người mau ăn đi.

Xích Hỏa đạo nhân vội vàng lấy ra một bình sứ màu trắng, đổ đan dược ra, giao cho Giang Thạch.

Bây giờ ở trong mắt hắn, Giang Thạch chính là bảo bối.

Tuyệt đối không thể có bất kỳ sơ xuất nào!

-Hồi Kinh Đan?

Giang Thạch lộ ra vẻ nghi hoặc, tiếp nhận đan dược, trực tiếp nhét vào trong miệng, bắt đầu nhai.

-Đúng rồi, Giang Thạch, bây giờ người Nhập Kinh quan thứ mấy rồi?

Xích Hỏa đạo nhân tha thiết hỏi.

-Cái gì mà Nhập Kinh quan thứ mấy, ta căn bản không Nhập Kinh.

Giang Thạch lắc đầu.

-Không có Nhập kinh? Vậy vừa rồi người.....

Xích Hỏa đạo nhân ghen hờn nhìn trần trời.

-Ta chỉ là trời sinh thần lực mà thôi.

-Trời sinh thần lực?

Xích Hỏa đạo nhân hoàn toàn chấn kinh, sau đó bàn tay nắm lấy cổ tay Giang Thạch, một cỗ kinh lực tràn vào, bắt đầu dò xét.

Một lát sau, trong lòng hắn chấn động.

-Thật sự không có Kinh lực?

-Sao có thể thế được?

-Người..... Người thật sự trời sinh thần lực?

-Đúng vậy, ta là trời sinh thần lực.

-Vậy sao lúc trước ngươi không báo cáo với trưởng lão?

-Trưởng lão kia cũng không hỏi a.

-Người.....

Xích Hỏa đạo nhân hoàn toàn hết chỗ nói.

Nhưng trong lòng hắn rất nhanh mừng rỡ.

-Trời sinh thần lực tốt a.

Người trời sinh thần lực một khi luyện ra kinh lực, đây chẳng phải là càng thêm khủng bố!

Hắn nghe nói đại đô đốc Mông Phóng của U Châu quân chính là trời sinh thần lực, sau khi luyện ra kinh lực, cực kỳ khủng bố, một cây phượng sí kim phù đánh đến vô địch, bảy tám năm trước ngựa đạp giang hồ, làm các đại môn phái giang hồ đều sợ mất mặt.

Không thể tưởng được Chân Võ Quan bọn họ cũng xuất hiện một vị nhân tài thần lực trời sinh!

Nhất định phải mau chóng báo cáo tông môn!

Đây là nhân tài, nhất định phải dốc lòng bảo vệ, chú trọng bồi dưỡng.

“Giang Thạch tiểu huynh đệ, không nghĩ tới ngươi che dấu sâu như vậy, lần này thật sự là may mắn có ngươi, ngươi yên tâm, ta lập tức báo cáo tổng binh, tổng binh tất có trọng thưởng!”

Hùng Khai Sơn mở miệng nói.

-Đa tạ Hùng tướng quân, là việc ta phải làm.

Giang Thạch mở miệng.

-Giang tiểu huynh đệ ngàn vạn lần đừng khách khí, lần này đánh lui Lữ Phóng, còn chém đầu nhiều người như vậy, thật sự là một đại công.

Hùng Khai Sơn mừng rỡ nói: “Người nghỉ ngơi cho tốt, ta dẫn người dọn dẹp chiến trường trước.”

Hắn lập tức kêu gọi người khác bắt đầu dọn dẹp chiến trường.

Lần này giết nhiều người như vậy, không chỉ có Giang Thạch giành được đại công, ngay cả chính hắn cũng là đại công.

-Giang Thạch, bây giờ người cảm giác thế nào? Ăn đan dược có phải tốt hơn một chút hay không?

Xích Hỏa đạo nhân hỏi.

Giang Thạch cẩn thận cảm thụ, nhẹ nhàng gật đầu, nói: “Đúng vậy, tốt hơn nhiều.”

“Tốt hơn nhiều vậy là được, đúng rồi, lúc trước người luyện tập hẳn là cũng là 【 Long Xà kinh 】 đi? 【 Long Xà kinh 】 quá mức cấp thấp, từ hôm nay trở đi người cũng không cần luyện, buổi tối hôm nay tới tìm ta, ta truyền người nội môn tuyệt học của Chân Võ Quan 【 Chân Vũ Cương kinh 】.”

Xích Hỏa đạo nhân mở miệng nói.

-Chân Vũ Cương Kinh?

Ánh mắt Giang Thạch lóe lên, nói: “Đa tạ trưởng lão.”

-Ha ha, mau mau đứng lên.

Xích Hỏa lão đạo cười ha hả nói.

Giang Thạch lập tức bò dậy khỏi mặt đất.

Đúng lúc này, trên dưới người hấn đột nhiên truyền đến từng đợt cảm giác chua xót ma ma kỳ lạ.

Trong lòng hấn chợt lóe, mở bảng điều khiển, tiến hành xem xét, nhất thời trong lòng mừng như điên.

Chỉ thấy giá trị danh vọng từ 220 trước trực tiếp đạt tới 570 điểm.

Một lần tăng 350 điểm.

Quả nhiên vẫn phải không ngừng đổi mới độ khiếp sợ mới được, chỉ cần mọi người không ngừng khiếp sợ, giá trị danh vọng sẽ không ngừng tăng lên.

Giang Thạch trầm nghĩ.

Kế tiếp hấn cũng bắt đầu gia nhập đội ngũ quét dọn chiến trường.

Chỉ bất quá một đường đi qua, ánh mắt quân sĩ Xích Diễm quân cùng đệ tử Chân Võ Quan nhìn về phía hấn rõ ràng mang theo vẻ kính sợ ở bên trong.

Thời gian trôi qua.

Bất tri bất giác, cả ngày trôi qua.

Đêm xuống.

Trong sân rộng rãi.

Xích Hỏa lão đạo vừa mới thả chim bồ câu đưa thư viết cho tông môn, sau đó vẻ mặt tươi cười, nhìn về phía Giang Thạch trước mắt, nói: “Giang Thạch, người đứng dừng động, ta xem trước tư chất của ngươi như thế nào?”

-Vâng, trưởng lão.

Giang Thạch đáp lại, nội tâm cũng không khỏi thấp thỏm.

Mấy năm trước nguyên chủ cũng là bởi vì tư chất không tốt mới bị đày làm đệ tử ngoại môn.

Bây giờ Xích Hỏa đạo nhân tự mình kiểm tra, chỉ sợ tư chất của mình vẫn không có thay đổi quá lớn.

Chương 15: 1 thương quét bay!!

Trong sân.

Xích Hỏa lão đạo thò bàn tay ra, không ngừng chạm vào xương cốt quan trọng trên người Giang Thạch, dần dần nhúu mảy, theo bản năng sờ về phía chòm râu của mình.

-Đáng tiếc, đáng tiếc.....

Trong miệng hắn liền nói đáng tiếc, ước chừng qua hồi lâu, mới bùi ngùi thở dài.

Thật sự không nghĩ tới, Giang Thạch một cái mầm mống trời sinh thần lực tốt như vậy, ở trên phương diện tư chất rõ ràng vô cùng thâm!

Thật sự là thời cũng là mệnh!

-Trưởng lão, thế nào?

Giang Thạch trông mong hỏi.

Xích Hỏa lão đạo cười khò trong lòng, nhìn thoáng qua Giang Thạch, miễn cưỡng cười vui, nói: “Tư chất của người xác thực không được tốt như mong đợi, bất quá không cần lo lắng, bởi vì cái gọi là 【 trên đời không việc khó, chỉ sợ người không có tâm 】 !

Tập võ không nhất định phải có tư chất tuyệt hảo, chỉ cần người chịu kiên trì, cho dù tư chất yếu kém, cũng nhất định sẽ có thành tựu, chính như Lục đại hiệp tiếng tăm lừng lẫy bây giờ trên giang hồ, năm đó lúc Lục đại hiệp còn trẻ, chính là tư

chất cực kém, người khác luyện một năm, hắn thường thường phải cần bảy tám năm.

Nhưng một người như vậy, cuối cùng lại thành tựu danh tiếng tuyệt đỉnh đại hiệp, bước vào Võ Thánh đỉnh phong, có thể thấy được tư chất cũng không ý nghĩa tất cả.”

Lục đại hiệp?

Giang Thạch thầm nói trong lòng.

Nói không phải như cũ vẫn là tư chất không được?

-Vâng, trưởng lão.

-Ừm, bây giờ ta chính thức truyền [Chân Vũ Cương Kinh] cho ngươi.

Xích Hỏa lão đạo miễn cưỡng cười nói.

Hắn trực tiếp bày ra tư thế ở trong sân, bắt đầu truyền thụ từng chiêu cho Giang Thạch.

Chân Vũ Cương Kinh tổng cộng hai mươi bốn động tác, liên miên cùng một chỗ, mỗi một động tác đều cao thâm tối nghĩa, một khi luyện thành toàn bộ, có thể trực tiếp ngưng luyện thành cương kinh ở trong cơ thể.

Loại cương kinh này mạnh hơn nhiều so với cương kinh người tập võ bình thường luyện ra, lực phá hoại càng lớn.

Một quyền đánh ra, có thể đem địch nhân tiêu diệt từ trong ra ngoài.

Là một môn tuyệt học chuyên phá nội công.

Cứ như vậy, thời gian trôi qua.

Sau một đêm, Giang Thạch rốt cục luyện tập qua toàn bộ 24 động tác của môn này.

Ngoài ra.

Xích Hỏa lão đạo còn truyền thụ thêm một môn thương pháp cho Giang Thạch.

Môn thương pháp này tên là Phá Long Thương, đi theo con đường bá đạo uy mãnh, vốn là phải phối hợp với võ giả có kinh lực lớn mới có thể phát huy ra uy lực cực lớn.

Nhưng dưới tình huống thần lực trời sinh của Giang Thạch, cho dù không luyện ra kinh lực, vẫn có thể phát huy uy lực không tầm thường.

“Giang Thạch, tiếp theo người chỉ cần hảo hảo luyện thuần thực là được, chờ lúc nào người luyện ra cương kinh, lúc đó lại đến tìm ta, đến lúc đó ta sẽ truyền thụ cho người những tuyệt học khác.”

Xích Hỏa lão đạo cười nói.

-Vâng, trưởng lão.

Giang Thạch mở miệng.

-Ừ.

Xích Hỏa lão đạo nhẹ nhàng gật đầu, trong lòng vẫn âm thầm tiếc hận.

Trở lại sân, Giang Thạch đầu tiên là ăn một bữa sáng, sau đó cầm lấy đại thương, lập tức tu luyện 【 Phá Long Thương 】 cùng 【 Chân Vũ Cương Kính 】 ở trong sân.

Bất tri bất giác lại là ba ngày trôi qua.

Khí lực của Giang Thạch vẫn tăng lên mỗi ngày, trực tiếp đạt tới 5600 cân.

Mà rốt cục vào hôm nay, Xích Diễm quân bắt đầu thay đổi trạng thái phòng ngự.

Đại lượng quân sĩ từ xa mà tới, trùng trùng điệp điệp, đồ thăm một mảnh, có chừng mấy ngàn người.

Ngoài ra, bên trong còn xen lẫn mấy trăm vị nhân sĩ giang hồ mặc đủ loại phục sức.

Nhóm nhân mã này vừa đến, Hùng Khai Sơn liền hấp tấp nhanh chóng vọt tới, sắc mặt mừng rỡ, cung kính hành lễ nói: “Thuộc hạ Hùng Khai Sơn, bái kiến Tả tướng quân!”

Đứng lên!

Trên chiến mã ngồi một nam tử trung niên mặt đen như sắt, thân hình thô kệch, cầm một thanh đại quan đao trong tay, mặt đầy râu quai nón, tóc đen nhánh.

Vừa mới xuất hiện, một đôi mắt hổ liền quét về hướng đám người, mở miệng nói: “Người viết thư cho tổng binh, chúng ta đều biết, cái nào là Giang Thạch, đứng ra cho ta xem một chút!”

“Vâng, Tả tướng quân.”

Hùng Khai Sơn vội vàng gật đầu, sau đó nhìn về phía Giang Thạch, quát khê: “Giang Thạch, mau tới đây!”

Sắc mặt Giang Thạch khê động, trực tiếp từ đi ra trong đám người, chấp tay nói: “Bái kiến tướng quân!”

-Người? Người chính là Giang Thạch? Chém đầu mấy trăm người?

Tả tướng quân nhíu mày, đánh giá Giang Thạch, nói: “Mẹ nó, người gầy như que củi, da bọc xương, chẳng lẽ là đang đùa giỡn lão tử?”

-Tướng quân, Giang Thạch thật sự trời sinh thần lực.....

Hùng Khai Sơn vội vàng mở miệng.

-Trời sinh thần lực?

Tả tướng quân lộ ra cười lạnh, quát: “Lão tử cũng chưa từng thấy qua người trời sinh thần lực, cho hấn một thanh đao,

thử xem tiểu tử này!”

Thương một tiếng, một vị phó tướng bên cạnh rút ra một thanh đao trực tiếp ném cho Giang Thạch, sau đó xoay người xuống ngựa, tiếp nhận một thanh đao khác, mặt cười lạnh, nhìn về phía Giang Thạch.

-Ta ngược lại muốn thử một lần, tu vi của ta cũng không cao, Nhập Kinh quan thứ bảy, nhìn xem ngươi có thể đỡ được mấy chiêu của ta?

Hắn tiến về phía trước.

Xích Hỏa lão đạo cùng một đám đệ tử Chân Võ Quan lập tức biến sắc.

-Tướng quân khoan đã, Giang Thạch còn chưa luyện ra kinh lực...

Xích Hỏa lão đạo vội vàng mở miệng.

-Yên tâm, không chết được, chỉ là thử xem tiểu tử này thôi, theo ta thấy, tiểu tử này chẳng qua là các người nói ngoa thôi.

Tả tướng quân lãnh khốc nói.

Giang Thạch lại nhìn trường đao trong tay, nhú mày, nhẹ nhàng huy động, chỉ cảm thấy nhẹ nhàng nói không nên lời, tiện tay ném xuống đất, nói: “Trường đao này quá nhẹ, ta không thích.”

-Tiểu tử, ngươi có ý gì?

Phó tướng đối diện dừng bước, mở miệng quát.

Tả tướng quân cũng nhướng mày, nhìn về phía Giang Thạch.

Giang Thạch xoay người lại, hướng về gian phòng đi đến, nói: “Ta vẫn là thích dùng binh khí của mình!”

Dưới ánh mắt chăm chú của một đám quân sĩ. Giang Thạch trực tiếp lấy khẩu tấn thiết trường thương từ trong phòng của mình ra, nhẹ nhàng vung lên, nói: “Tuy rằng khẩu binh khí này vẫn hơi nhẹ, nhưng so với yêu đao của ngươi thì tốt hơn.”

-Hừ, không biết tốt xấu, tiêu tử, ngươi chuẩn bị tốt chưa?

Vị phó tướng Nhập Kinh quan thứ bảy kia hừ lạnh một tiếng, con ngươi giống như là báo săn, nhìn chăm chăm Giang Thạch, quát: “Chuẩn bị tốt, ta cần phải động thủ!”

-Đến đây đi!

Giang Thạch mở miệng.

Ánh mắt Vị phó tướng kia phát lạnh, khí tức trên người đột nhiên dâng trào, bàn chân vừa đạp, toàn bộ thân thể trực tiếp cực nhanh nhào tới hướng Giang Thạch, một đao lập tức bổ xuống, không khí đều đang phát ra tiếng nổ vang chói tai.

Tinh quang trong mắt Giang Thạch bạo lóe, luân động trường thương, trực tiếp hung hăng quát qua một chiêu, trường thương còn chưa rút qua, kinh phong khủng bố bén nhọn cũng đã gào thét mà ra trong nháy mắt.

Phó tướng đang điên cuồng bổ tới sắc mặt biến đổi, trong nháy mắt cảm giác được một loại nguy cơ nồng đậm, lông tơ toàn thân dựng đứng, vội vàng liều lĩnh nhanh chóng thu hồi đao ngăn cản.

Đang!

Một tiếng chói tai vang lên, Hỏa tinh bắn tung tóe.

Yêu đao trong tay vị phó tướng kia bị quét ngay bay tại chỗ, vọt lên thật cao, nện ở xa xa.

Vị phó tướng kia thì giống như là bị xe tải đụng phải, nhین không được lão đao rút lui, đập đập rung động, toàn bộ lòng

bàn tay trong nháy mắt máu tươi đầm đìa, hồ khẩu nứt ra, quả thực không dám tin.

-Sao có thể thế được?

Hắn giống như gặp quỷ nhìn về phía Giang Thạch.

-Phục không?

Giang Thạch hét lớn, đem tấn thiết đại thương cắm vào mặt đất, cảm giác nhẹ bẫng không cần tốn nhiều sức.

Toàn trường tĩnh mịch.

Những quân sĩ Xích Diễm quân đi theo Tả tướng quân đều hít vào khí lạnh, không thể tưởng tượng nổi.

Chương 16: được ban thưởng!

Ha ha ha.....

Bỗng nhiên, Tả tướng quân trên lưng ngựa cất tiếng cười ha hả, thanh âm sang sảng, cực kỳ to lớn, quanh quẩn tại toàn bộ khu vực quặng sắt.

-Hảo tiểu tử, thật sự là hảo tiểu tử, quả nhiên có dũng khí!

Ánh mắt của hắn nhìn về phía Giang Thạch lần nữa, lộ ra vẻ kỳ dị nhè nhẹ.

Lấy tu vi cảnh giới của hắn, liếc mắt một cái liền có thể thấy bên trong một chiêu vừa rồi Giang Thạch cũng không có ẩn chứa bất kỳ kinh lực nào, chính là thuần túy một kích dựa vào sức mạnh thân thể.

-Một tiểu tử gầy như que củi như vậy, lực lượng thân thể lại cường đại như thế?

-Không thể tin được!

-Tuyệt đối là có tư chất mãnh tướng!

-Nếu là ở lại trong quân, hảo hảo bồi dưỡng, đợi một thời gian tất nhiên là một vị tướng quân vô song!

Xích Hỏa lão đạo, Hùng Khai Sơn, Lưu Tứ, Lý Tam đều thở phào nhẹ nhõm.

“Hùng Khai Sơn, Xích Hỏa đạo nhân, hôm nay đổi nhiệm vụ, các người lập tức đi tới tổng bộ nghe điều, đúng rồi Hùng Khai Sơn, đem Giang Thạch này cũng mang qua, tổng binh cũng rất muốn gặp tiểu tử này!”

Tả tướng quân dùng đại đao trong tay chỉ điểm, mở miệng cười nói.

-Vâng, tướng quân!

Hùng Khai Sơn cung kính mở miệng.

Tả tướng quân thúc ngựa đi về phía trước, mở miệng cười nói: “Tiểu tử, thân thể đơn thuần cường hoành cũng không thể tính là cái gì, luyện ra kinh lực mới là vương đạo chân chính!”

-Đa tạ tướng quân chỉ điểm.

Giang Thạch ôm quyền.

Tả tướng quân không nói thêm gì nữa.

“Đi mau, mang theo đồ ăn cùng nước uống, những thứ khác đều không cần, lập tức trở về tổng bộ!”

Hùng Khai Sơn nói.

Nhất thời tất cả mọi người bắt đầu bận rộn.

Từ nơi này chạy tới tổng bộ, trên đường lại tiêu hao hai ngày thời gian.

Dọc đường, trong thân thể Giang Thạch lần nữa truyền đến cảm giác tê tê ma ma, mở ra mắt nhắm lại, chỉ thấy giá trị danh vọng một lần nữa gia tăng thêm 150 điểm.

Đạt 720 điểm.

Đồng thời, khí lực của hắn cũng lần nữa gia tăng 200 cân, nhất cử đạt tới trình độ 5800 cân.

Bây giờ hắn, quả thực giống như là hình người hung thú đồng dạng, tiện tay vung lên liền ẩn chứa cự lực thường nhân không cách nào tưởng tượng.

Thẳng đến sáng ngày thứ ba, một đám người mới rốt cục đến gần tổng bộ.

Chỉ thấy khu vực phía trước xuất hiện một cái doanh trại vô cùng to lớn, cấm đầy tinh kỳ, bên trong khí lưu rét lạnh, sát khí cuộn cuộn, đám người bắt đầu khởi động.

Ngoài trừ một tên Xích Diễm quân mặc giáp trụ đỏ thẫm ra.

Bên ngoài doanh trại rõ ràng còn xuất hiện rất nhiều nhân sĩ giang hồ, mặc đủ loại quần áo, cầm đủ loại binh khí khác nhau.

Toàn bộ loạn thành một đoàn, ong ong động động, cùng sự thâm nghiêm của khu vực sâu nhất Xích Diễm quân hoàn toàn bất đồng, nơi đây trực tiếp làm cho người ta có một loại cảm giác như một đám ô hợp.

-Xích Hỏa sư huynh!

Cách đó không xa, một đám đạo nhân đi tới, người cầm đầu chính là Xích Long đạo nhân lúc trước.

-Sư đệ.

Xích Hỏa đạo nhân nhẹ nhàng gật đầu, hỏi: “Các người thế nào?”

“Đã có một cuộc ẩu đả cách đây một thời gian, thương vong hơn chục người.”

Xích Long đạo nhân sắc mặt biến ảo.

-Bên này của ta cũng vậy.

Xích Hỏa đạo nhân đáp lại:

-Đúng rồi, đây là đệ tử nội môn ta mới thu, tên là Giang Thạch.

-Đệ tử Giang Thạch bái kiến trưởng lão.

Giang Thạch lập tức chắp tay.

-Đệ tử nội môn mới thu?

Xích Long đạo nhân lập tức lộ ra vẻ nghi hoặc.

-Đúng vậy, Giang Thạch không giống bình thường, hẳn là trời sinh thần lực, chưa luyện ra kinh lực đã có thể so với Nhập Kinh quan thứ tám.

Xích Hỏa lão đạo nói nhỏ.

-Cái gì?

Xích Long đạo nhân lộ ra vẻ kinh hãi, không thể tưởng tượng nổi nhìn về phía Giang Thạch.

-Không luyện ra bất kỳ kinh lực nào cũng có thể so với Nhập Kinh quan thứ tám?

-Đây là trò đùa gì vậy?

“Tình huống cụ thể ta đã viết thư cho chương giáo, trong khoảng thời gian này chúng ta chiếu cố Giang Thạch nhiều hơn một chút, ngàn vạn lần không thể để cho hắn gặp phải chuyện ngoài ý muốn, tuy rằng tư chất của hắn tương đối bình thường, nhưng chỉ cần nghiêm túc bồi dưỡng, thành tựu sau này tuyệt đối sẽ không thua ta và người.”

Xích Hỏa lão đạo dặn dò.

-Được, Ta sẽ chú ý.

Xích Long đạo nhân khiếp sợ nói.

Trời sinh thần lực, đây là trong trăm vạn người cũng khó có thể xuất hiện một cái.

Bây giờ lại xuất hiện ở Chân Võ Quan?

-Giang Thạch huynh đệ, đi thôi, theo ta đi gặp tổng binh.

Hùng Khai Sơn cười nói.

-Vâng, tướng quân.

Giang Thạch gật đầu, sau đó nhìn Xích Hỏa lão đạo và Xích Long đạo nhân nói:

-Trưởng lão, ta đi qua.

-Ừ.

Hai người nhẹ nhàng gật đầu.

Giang Thạch cùng Hùng Khai Sơn một trước một sau, trực tiếp rời khỏi nơi đây.

Càng đi sâu vào, càng có thể cảm nhận được Xích Diễm quân bất phàm.

Rốt cuộc là quân chính quy của triều đình, quả nhiên có khác biệt rất lớn với đội ngũ giang hồ môn phái tạm thời tạo thành, từng cỗ ý chí vô hình ngưng tụ lại một chỗ, mang đến cảm giác áp bách cực lớn.

Ước chừng đi thật lâu, phía trước mới xuất hiện một cái lều trại thật lớn.

Không khí rét lạnh, trọng binh phòng ngự.

Người bình thường không có khả năng có thể tiếp cận mấy may.

-Giang huynh đệ, người chờ ở chỗ này ta đi vào hồi báo trước.

Hùng Khai Sơn nói.

-Được!

Giang Thạch gật đầu.

Hùng Khai Sơn trực tiếp cất bước đi vào bên trong, không bao lâu, lại đi ra, nói: “Giang huynh đệ, tổng binh cho người đi vào.”

Giang Thạch lập tức cất bước đi theo.

Vừa mới tiến vào đại trướng, liền cảm giác được một cỗ áp lực vô hình phát ra.

Chỉ thấy trong đại trướng, mật mật ma ma ngồi đầy bóng người, chừng hơn có hơn mười người, từng đạo ánh mắt sắc bén sắc bén, giống như là dao nhỏ đồng dạng bắn về phía hắn.

Hơn nữa vị trí trung ương nhất có một vị nam tử trung niên mặc thanh bào ngồi ngay ngắn, diện mạo trắng nõn, trên cằm để lại ba sợi râu dài.

Một đôi ánh mắt thâm thúy vô ngần, như là vòng xoáy không đáy, làm cho người ta có một loại cảm giác sâu không lường được.

-Đệ tử Chân Võ quan Giang Thạch, bái kiến tổng binh!

Giang Thạch chấp tay nói.

“Ừm, nghe nói ngươi trời sinh thần lực, trước đây không lâu từng một người giết gần trăm nghịch tặc?”

Nam tử áo bào xanh diện mạo trắng nõn, thanh âm bằng phẳng, nhìn về phía Giang Thạch.

-Đúng vậy.

Giang Thạch đáp lại.

-Hừ, nói dối cũng không biết đỏ mặt!

Đột nhiên, bên cạnh trực tiếp truyền đến một tiếng cười lạnh.

Chỉ thấy một thanh niên tướng quân mặc áo bào bạc giáp bạc, vẻ mặt khinh thường, nói: “Tự nhận là trời sinh thần lực, ta thấy nhiều rồi, kết quả là tất cả đều không chịu nổi một kích, nói bốc nói phét thôi, cho dù nói dối quân công, cũng không biết nói dối đáng tin cậy một chút.”

Hùng Khai Sơn ở một bên biển sắc, quát: “Trương Sơn, ngươi có ý gì? Ngươi cho rằng ta đang làm giả?”

Thanh niên tướng quân áo bạc giáp bạc lập tức cười lạnh không nói.

“Lực tru gần trăm nghìn tặc, dựa theo quân công mà tính, đúng là một kiện đại công, Giang Thạch, không biết ngươi muốn ban thưởng gì?”

Nam tử áo bào xanh ở giữa nhìn chăm chăm Giang Thạch, bình thản nói.

-Tổng binh đại nhân khoan đã!

Thanh niên áo bạc giáp bạc kia lại quát: “Chiến tích của Giang Thạch người này, thuộc hạ cực kỳ hoài nghi, thuộc hạ cho rằng Hùng tướng quân cùng bọn họ có cấu kết, đang cố ý giấu diếm tình báo!”

-Trương Sơn!

Hùng Khai Sơn gầm lên, “Chuyện Giang Thạch trời sinh thần lực, ngay cả Tả tướng quân cũng đã tự mình thăm dò qua, ngươi còn dám hoài nghi?”

-Cho dù trời sinh thần lực thì sao? Trời sinh thần lực lại không có nghĩa là thật sự có thể lấy một địch trăm!

Thanh niên áo bạc giáp bạc hừ lạnh nói.

-Ngươi.....

Hùng Khai Sơn giận dữ, cảm thấy sắc mặt không ánh sáng.

Giang Thạch là người hấn tiến cử, bây giờ Trương Sơn hoài nghi Giang Thạch, về bản chất không khác gì hoài nghi hấn.

Trương Sơn xưa nay cùng hấn gây khó dễ, bây giờ ở trên chuyện này lại cũng dám nhảy ra ngăn cản.

-Được rồi.

Nam tử áo xanh ngồi trên chủ vị vung tay lên: Bình thân nói: “Đều là người một nhà, cần gì làm mặt đỏ tới mang tai như vậy, cũng không sợ làm cho người ta xem chê cười, mặc kệ như thế nào, lần này Hùng Khai Sơn đóng giữ quặng sắt có công, nên trọng thưởng, Giang Thạch lại giết địch có công, trọng thưởng cùng nhau, người tới, thưởng Giang Thạch mười hạt Nhập Kinh đan, mười hạt khôi phục đan, về phần Hùng Khai Sơn, công lao tạm thời ghi nhớ, đợi đến bình phục loạn quân, lại luận công hành thưởng!”

-Đa tạ tổng binh!

Hùng Khai Sơn ôm quyền nói.

Giang Thạch cũng ôm quyền.

Trương Sơn áo bạc giáp bạc hừ lạnh, không nói thêm gì nữa.

Rất nhanh một tên quân sĩ bung một cái khay bạc, từ bên ngoài đi vào.

Phía trên đặt một chữ hai bình ngọc, đưa đến gần Giang Thạch.

Hùng Khai Sơn ở một bên lộ ra vẻ hâm mộ nồng đậm.

Giang Thạch nhận lấy bình ngọc, lập tức Đa tạ lần nữa.

“Giang Thạch, bây giờ chiến cục Hoang Châu cực kỳ nghiêm trọng, vẫn như cũ không thể lạc quan, hi vọng người ở sau đó còn có thể hảo hảo biểu hiện, ngàn vạn lần không nên cô phụ hai bình đan dược này.”

Tổng binh Dương Hồng Thiên thân nhiên nói.

-Vâng, tổng binh.

-Đi xuống đi.

Dương Hồng bình thản nói.

Giang Thạch lại ôm quyền, lập tức rời khỏi nơi đây.

Duy chỉ có Hùng Khai Sơn ở lại.

Cả đại trưởng lập tức bắt đầu thương nghị những chuyện quan trọng khác của quân cơ.

-Thế nào Giang Thạch, Dương tổng binh không làm khó người chứ?

Xích Hỏa đạo nhân nhanh chóng đi tới, mở miệng hỏi.

-Không có, còn ban thưởng cho ta hai bình đan dược.

Giang Thạch mở miệng.

-Vây là tốt rồi.

Xích Hỏa lão đạo nhẹ nhàng gật đầu, bắt lấy Giang Thạch đi qua một bên, nói nhỏ: “Ta nghe nói, Dương tổng binh này nổi danh hỉ nộ vô thường, một khắc trước có lẽ còn cọt nhả cùng người, một khắc sau sẽ đột nhiên bạo khởi giết người, cho nên, tiếp xúc với hắn, cần phải cẩn thận là trên hết.”

-Ta hiểu rồi, đúng rồi trưởng lão, những đan dược này nên dùng như thế nào?

Giang Thạch mở miệng.

Chương 17: rốt cục Nhập Kinh!

Giang Thạch đem đan dược Dương Hồng Vũ ban thưởng lấy ra.

Ánh mắt Xích Hỏa lão đạo lóe lên, nghiêm túc kiểm tra, mở miệng nói: “Bình này là Nhập Kinh đan, là chuyên môn để cho người Nhập Kinh dùng, người chưa luyện ra kinh lực, dựa vào Nhập Kinh đan có thể rất nhanh luyện ra kinh lực, mà người luyện ra kinh lực dựa vào Nhập Kinh đan, thì có thể tăng nhanh tốc độ tu luyện, là thứ tốt khó có được, xem ra Dương tổng binh này ra tay cũng hào phóng.”

-Về phần một chai khác, là khôi phục đan.

-Cũng giống như hồi kinh đan ta cho người ăn lúc trước, đều dùng để khôi phục thể lực.

-Hả? Nhập Kinh đan có thể hỗ trợ Nhập Kinh sao?

Sắc mặt Giang Thạch khẽ động.

Loại đan dược này đối với hắn mà nói, quả thực quá mức trọng yếu.

Bây giờ việc hắn hi vọng nhất chính là mau chóng luyện ra kinh lực.

-Đúng vậy, người cẩn thận cất kỹ, ngàn vạn lần đừng để cho nhân sĩ giang hồ khác nhìn thấy.

Xích Hỏa lão đạo lập tức đem hai bình đan dược một lần nữa giao cho Giang Thạch.

Giang Thạch nhẹ nhàng gạt đầu, lúc này thu hồi hai bình đan dược.

Kế tiếp hần dưới sự dẫn dắt của Xích Hỏa lão đạo, bắt đầu chạy về chỗ ở mà Xích Diễm quân chuẩn bị cho những nhân sĩ giang hồ bọn họ.

Không bao lâu, Giang Thạch liền tiến vào một lều trại không lớn.

“Giang Thạch, Xích Diễm quân bố trí cho chúng ta là lều trại ba người chen chúc một chỗ, vì để cho người mau chóng luyện ra kinh lực, Chân Võ Quan chúng ta đặc biệt dành ra một cái lều trại đơn độc cho người, để cho người có thể an tâm tu luyện, sau này người liền tạm thời ở lại nơi này đi.”

Xích Hỏa lão đạo nói.

-Đa tạ trưởng lão.

-Ừ, nếu như còn có nhu cầu gì, sau này có thể tiếp tục nói với ta.

Xích Hỏa lão đạo nói.

Giang Thạch lập tức gạt đầu lần nữa.

Xích Hỏa lão đạo không đợi lâu nữa, lập tức xoay người rời đi.

Giang Thạch nhìn căn lều trống rỗng, thu dọn cực kỳ rộng rãi, trong lòng cảm khái một trận.

Ai có thể nghĩ đến, đãi ngộ bây giờ của hần cư nhiên tăng lên tới loại cấp bậc này.

Không chỉ có được tổng binh Xích Diễm quân ban thưởng, ngay cả trưởng lão Chân Võ Quan cũng đã nhìn hần với cặp mắt khác xưa.

Bây giờ tất cả của ta đều là bởi vì ta có thực lực đối lấy, thế giới này, quả nhiên vẫn là thực lực chí cường.

Giang Thạch nhìn chăm chú nắm đấm của mình, miệng tự nói.

Điều này làm cho hắn càng thêm bức thiết muốn luyện ra kinh lực.

Hắn lập tức lấy ra một viên Nhập Kinh đan, nhét vào trong miệng, bắt đầu tu luyện.

Một ngày vô thanh vô tức trôi qua.

Lúc chạng vạng tối.

Hùng Khai Sơn tìm được Giang Thạch một lần nữa.

-Giang Thạch, chuyện ban ngày hôm nay, ngươi sẽ không trách tội tổng binh chứ?

Hùng Khai Sơn mở miệng.

“Sẽ không, tổng binh ban thưởng cho ta nhiều thứ như vậy, ta cảm kích còn không kịp, làm sao có thể trách tội tổng binh?”

Giang Thạch mở miệng.

-Vậy là được, đều do Trương Sơn kia!

Hùng Khai Sơn nhất thời cắn răng một trận, nói: “Người này xưa nay bất tự không hợp với ta, phàm là người ta tiến cử, đều sẽ bị hắn cực lực bài xích, ngay cả quân công ta báo cáo, hắn cũng sẽ châm chọc khiêu khích, đưa ra nghi vấn, hôm nay tuy rằng ngươi qua cửa ải Trương Sơn kia, bắt quá hơn phân nửa sau này còn có thể gặp phải phiền toái, cho nên, nhất định phải cẩn thận là trên hết.”

Giang Thạch nhướng mày, nói: “Vì một chút chuyện như vậy, hắn không đến mức giận chó đánh mèo với ta chứ?”

-Người không hiểu lòng người.

Hùng Khai Sơn bộ mặt âm trầm, nói: “Lòng người hẹp hòi, có thể so với ruột gà, hơn nữa xuống tay tàn nhẫn giống như rắn độc, tóm lại, người cẩn thận là được.”

-Được rồi, đa tạ tướng quân nhắc nhở.

Giang Thạch chấp tay.

-Ừ, người nghỉ ngơi cho tốt, ta đi trước.

Hùng Khai Sơn vỗ vỗ vai Giang Thạch, trực tiếp đứng dậy rời đi.

Giang Thạch nhú mày.

Chết tiệt.

Trong Xích Diễm quân cũng có thể gặp phải loại phiền toái này?

Thật là khôn kiếp!

Nhưng hắn rất nhanh không suy nghĩ nhiều nữa, mà là tiếp tục lấy ra một viên Nhập Kinh đan, một ngụm nuốt vào.

Không thể không thống hận tư chất của mình.

Lúc trước đã là sáu viên Nhập Kinh Đan nuốt vào, trong cơ thể không có một tia phản ứng.

Hắn cũng không tin, khi hắn đem toàn bộ Nhập Kinh đan ăn xong còn luyện không ra kinh lực.

Thời gian lặng lẽ trôi qua.

Bất tri bất giác, một đêm trôi qua.

Sáng sớm ngày hôm sau.

Bên trong lều.

Giang Thạch mắt đầy tơ máu, tóc rối bù, thần sắc tiêu tụy nói không nên lời, rốt cục thở phào nhẹ nhõm, nhìn bình đan dược trống rỗng, một loại biểu tình cực kỳ phức tạp xuất hiện trên mặt hắn.

Mười viên Nhập Kinh đan toàn bộ bị hắn ăn hết trong một đêm.

Cuối cùng cũng không phụ những Nhập Kinh đan này.

Tại thời điểm ăn vào một khóa đan dược cuối cùng, trong cơ thể của hắn rốt cục có một tia phản ứng yếu ớt, xuất hiện một cỗ kinh lực chỉ có kích thước bằng hạt lúa.

Cỗ kinh lực này xuất hiện, nhất thời khiến trong lòng Giang Thạch kích động không thôi.

Kinh lực xuất hiện, ý nghĩa chính mình đã chính thức tiến vào ngưỡng cửa võ đạo.

Trở thành cao thủ Nhập Kinh quan thứ nhất.

Sự khác biệt lớn nhất giữa lực lượng và kinh lực, chính là không chế lực lượng càng thêm tùy tâm sở dục, hơn nữa lực lượng có thể giống như nội lực trong phim ảnh, truyền đạo dọc theo binh khí, truyền đạo dọc theo ngoại vật, những thứ này đều là những việc lực lượng không thể làm được.

Giang Thạch tự nói.

Đương nhiên, một tia kinh lực này đối với hắn mà nói, tác dụng cũng không lớn.

Man lực của hắn bây giờ nhưng là đã đạt tới trình độ 6000 cân, có thể so với những người khác ở cảnh giới Nhập Kinh quan thứ tám, thậm chí quan thứ chín.

Bất quá kinh lực lại có thể cung cấp một chỗ tốt khác.

Đó chính là tuổi thọ!

Người luyện ra kinh lực, tuyệt đối phải sống lâu hơn người không luyện ra kinh lực.

Nếu như hắc không tu luyện kinh lực, cho dù có một ngày nào đó lực lượng thân thể có thể đột phá mười vạn cân, nhưng cuối cùng cũng là một người bình thường mà thôi, tuổi thọ tuyệt sẽ không quá trăm năm.

Nhưng luyện ra kinh lực thì khác.

Nhập Kinh mười một quan, mỗi đột phá một quan, tuổi thọ đều tăng lên rất nhiều.

Đặc biệt là quan thứ mười một, tuổi thọ trực tiếp đột phá cửa khẩu 200 năm.

Thử hỏi ai có thể cự tuyệt loại cám dỗ này?

Hơn nữa có kinh lực, có thể thi triển võ học, dù sao so với cầm vũ khí vung loạn một trận còn mạnh hơn.

Gánh nặng đường xa.

Giang Thạch thở dài.

Hắn lập tức ở trong lều tiếp tục tu luyện Chân Vũ cương kinh mà Xích Hỏa đạo nhân truyền thụ.

Sau khi luyện ra kinh lực, lại tu luyện Chân Vũ cương kinh quả nhiên không giống bình thường.

Quyền cước đánh ra, hô hô rung động, mơ hồ sinh ra một loại khí mang màu trắng, không giống người thường.

Trưa hôm sau.

Hai vị đạo nhân Xích Hỏa, Xích Long lần nữa đến tìm Giang Thạch, kiểm tra tiến độ tu luyện của hắn.

Khi biết được Giang Thạch đã thuận lợi luyện ra cổ kinh lực thứ nhất, lúc này hai người vui mừng khôn xiết.

-Đúng rồi Giang Thạch, lực lượng cực hạn bây giờ của ngươi là bao nhiêu?

Xích Long đạo nhân mở miệng hỏi.

-Lực lượng cực hạn? Đại khái là năm sáu ngàn cân.

Giang Thạch đáp lại.

-Năm sáu ngàn cân?

Xích Long đạo nhân trừng to mắt.

Mẹ ơi!

Đây còn là nhân lực sao?

Chẳng lẽ Giang Thạch này là yêu thú hóa hình?

“Tuyệt sẽ không phải yêu thú, ta nghiêm túc kiểm tra qua thân thể của hắn, sư đệ yên tâm là được!”

Xích Hỏa đạo nhân cười nói.

-Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi.

Xích Long đạo nhân nặn ra nụ cười.

“Giang Thạch, nhớ kỹ lời ta nói, thể chất ngươi đặc thù, cực kỳ dễ dàng khiến người khác ghen tị, trong khoảng thời gian này có thể không xuất đầu lộ diện, ngàn vạn lần không nên xuất đầu lộ diện.”

Xích Hỏa lão đạo trịnh trọng cảnh cáo.

-Được, Ta sẽ chú ý.

Giang Thạch gật đầu.

Hắn cũng vừa lúc chuẩn bị ở chỗ này cúi đầu cầu phát dục.

Ở thêm một ngày chính là tăng lên một trăm cân lực lượng, có sao mà không làm.

-Vậy là được!

Xích Hỏa, Xích Long liên tục gật đầu.

Bọn họ thật đúng là lo lắng Giang Thạch bởi vì tuổi trẻ hăng hái, ở trong quân nổi lên tranh chấp cùng người khác, đó chính là cực kỳ không ổn.

Thời gian nhoáng lên lại là năm ngày trôi qua.

Thời gian năm ngày, Giang Thạch cũng rất tiêu dao.

Đáng tiếc duy nhất chính là cảnh giới của hắn không tiếp tục tăng trưởng, vẫn là Nhập Kinh quan thứ nhất.

Nhưng lực lượng cũng đã trực tiếp đạt tới mức khủng bố 6600 cân.

Chính là hôm nay.

Cả quân doanh, tiếng chuông vang lên, leng keng rung động.

Tất cả bóng người đều đang nhanh chóng chạy ra, hỗn loạn một mảnh.

-Quân địch đột kích, quân địch đột kích!

Tùng đột tiếng la hét vang lên trong doanh.

Chương 18: Kỳ binh! Tinh Thần Vẫn Thiết!

Bên ngoài Huyền Long quan.

Núi non liên miên, lên lên xuống xuống.

Hai bên giữa núi non là một bình nguyên rộng lớn.

Mấy chục vạn Hồng Cân Quân đã xuất hiện ở đây, mỗi tên đầu quấn khăn đỏ, cầm đại đao, trường thương trong tay, đằng đằng sát khí, ánh mắt lợi hại, có cưỡi ngựa, có đi bộ, đám người vừa nhìn lại chỉ thấy đầu người vô tận trải dài.

Đủ loại cờ lớn bay lượn trên không trung.

Đối diện Hồng Cân Quân là sáu bảy vạn Xích Diễm quân và các loại nhân sĩ giang hồ.

Những Xích Diễm quân này còn tốt, quân kỷ sâm nghiêm, không nói một lời.

Nhưng những nhân sĩ giang hồ phía sau kia thì loạn thành một đoàn hồng bát, không có một chút khí thế nào, đủ loại thanh âm không ngừng phát ra.

-Xong rồi, đại quân quyết đấu, lại là đại quân quyết đấu.

Sắc mặt Xích Long lão đạo biến ảo, nhìn Hồng Cân Quân đông nghịt một mảnh ở trước mặt, nói: “Một tháng trước, thời điểm chúng ta vừa tới liền gặp qua một lần đại quân quyết đấu quy mô nhỏ, lúc ấy Xích Diễm quân chết hơn một vạn người, bây giờ lại gặp, hơn nữa quy mô so với lúc trước càng lớn.”

Giang Thạch đôi mắt trông về phía xa, chỉ thấy trong Hồng Cân Quân xa xa đông nghịt người, phần lớn đều là thân hình

thon gầy, khuôn mặt đen sì, xem ra cũng không phải là người tập võ.

Một số giống như người tị nạn.

“Bây giờ hai quân đối lập, đều có ưu khuyết, ưu thế của Xích Diễm quân ở chỗ nhân viên hoàn mỹ, trang bị hoàn mỹ. Mỗi một vị quân sĩ Xích Diễm quân đều là cao thủ Nhập Kinh cảnh, nhân sĩ giang hồ đi theo cũng tất cả đều xuất thân từ các môn phái giang hồ ở Hoang Châu, mà Hồng Cân quân thì không chú ý nhiều như vậy, đại bộ phận đều là nông dân xuất thân nghèo khổ, chân chính luyện ra kinh lực cũng không nhiều, cho nên trận chiến dịch này, thật sự là khó mà nói được kết quả.”

Xích Hỏa lão đạo cũng ngưng thanh mở miệng.

Nhưng bất kể thế nào, nhân số đối phương ít nhất cũng nhiều gấp mấy lần bọn họ.

Một khi hỗn chiến, mặc cho người mạnh hơn nữa, Nhập Kinh cao thủ cũng ngăn không chịu được chiến thuật biến người.

-Thủ lĩnh Hồng Cân quân là ai?

Giang Thạch hỏi.

-Thấy người mặc áo choàng đỏ, khoác áo giáp đỏ ở kia không?

Xích Hỏa lão đạo chỉ vào một nam tử trung niên khôi ngô ở xa xa trong Hồng Cân quân, chỉ thấy đối phương ngồi cao trên lưng ngựa, râu quai nón bay múa, khuôn mặt lạnh lùng, hồng bào hồng giáp, mặc áo choàng màu đỏ phía sau, nói ra:

“Hắn chính là thủ lĩnh của Hồng Cân quân, tên là Triệu Thiên Long, nghe đồn tu vi võ đạo sâu không lường được, lúc

trước công hãm Vân Châu, từng một chương đánh gục qua một vị cao thủ cấp bậc Võ Thánh!”

-Cấp bậc Vũ Thánh?

Giang Thạch hỏi.

“Chính là một cái cảnh giới phía sau Nhập Kinh, Nhập Kinh mười một quan, một khi đi đến cuối, phía sau chính là Võ Thánh ba bước thang, một thang một lên trời, đến loại cảnh giới này, chính là cực hạn của phàm nhân, lực lượng muốn tăng lên, thiên nan vạn nan, nhất định phải dựa vào thiên tài địa bảo tiến hành đổi máu mới được, đổi máu cửu trọng thiên, mỗi một lần đổi máu, thân thể sẽ lột xác một lần...”

Xích Hỏa lão đạo nói.

Giang Thạch âm thầm kinh hãi.

Phía sau lại còn có nhiều cảnh giới như vậy.

Như vậy xem ra, Nhập Kinh chẳng phải là vừa mới là ngưỡng cửa võ đạo.

“Người ngàn vạn lần không nên coi thường cảnh giới Nhập Kinh, Nhập Kinh đã cực kỳ khó được, trong số người tập võ, mười người cũng không nhất định có một người có thể thuận lợi Nhập Kinh, Võ Thánh trên cơ bản đã là giấc mộng lớn nhất của người tập võ, muốn đột phá Võ Thánh tiến hành thay máu, đó là chuyện cực kỳ khó khăn, rất ít người có thể làm được.”

Xích Hỏa lão đạo nói.

-Được rồi.

Giang Thạch gật đầu, đột nhiên mở miệng nói: “Vậy thủ lĩnh Xích Diễm quân chúng ta có tu vi gì?”

-Cũng đồng dạng sâu không lường được, cũng có chiến tích từng đánh nhau với Võ Thánh!

Xích Hôa lão đạo ngũ khí ngưng tụ.

-Dù sao cũng là tổng binh trấn thủ một châu!

-Nếu thực lực bản thân nhỏ yếu, làm sao có thể làm cho toàn bộ giang hồ môn phái toàn châu thần phục!

Giang Thạch lại âm thầm giật mình.

Xem ra nếu không phải Đại Huyền vương triều là đến những năm cuối, người trong thiên hạ thật đúng là không nhất định có thể lay động Đại Huyền, tùy tiện tiện một cái tổng binh liền có chiến tích chém giết Võ Thánh!

Loại nội tình này quá mức đáng sợ!

Đúng lúc này!

Thủ lĩnh Xích Diễm quân Dương Hồng Thiên giương roi xuất mã, nhắm thẳng thủ lĩnh Triệu Thiên Long của Hồng Cân quân, chửi ầm lên, “Phản tặc dám xâm phạm giới hạn của ta?”

Triệu Thiên Long cười ha ha, nói: “Thiên hạ sắp diệt, nghĩa quân nổi lên bốn phía, hoàng thất Đại Huyền đã sớm thối nát bất kham, chúng ta Phụng Thiên cử binh, lật đổ Đại Huyền, trùng kiến tân triều, chính là thuận theo ý trời, hợp lòng dân, dám nói ta là phản tặc?”

-Phản tặc sao dám lảm lòi, người nào cùng ta đi giết tặc này?

Dương Hồng Thiên mắng to.

-Mặt tướng nguyện đi!

Một hắc bào tiểu tướng giơ roi giục ngựa, cầm đao chạy ra, mở miệng hét lớn: “Tù Thiên Bưu ở đây, ai dám cùng ta quyết một trận tử chiến!”

-Người nào nguyện ý xuất chiến?

Triệu Thiên Long giận dữ quát.

Phía sau có một đại hán khôi ngô mình trần lao ra, trong miệng rống giận, quơ một cây lang nha bổng thô to, ngay cả tọa kỵ cũng không cưỡi, lao thẳng tới Từ Thiên Bưu.

Đại hán kia quá mức hùng tráng, vừa mới nhào ra, đã khiến mọi người kinh hãi.

Người bình thường thân cao hai thước cũng đã là cực kỳ hiếm thấy, nhưng đại hán này ít nhất cao hai thước năm có thừa, làn da toàn thân như sắt, một mảnh đen nhánh, cả người giống như tháp sắt đồng dạng, chòm râu hàm dưới càng là hiện ra hình thái nở tung, giống như là từng sợi dây thép đồng dạng.

Một đường chạy ra, toàn bộ mặt đất đều vang lên tiếng Oanh tạc.

-Hồng.....

Chợt đến gần, đại hán đột nhiên rống to, tựa như sư tử Hà Đông rống, sóng âm khủng bố dần đầu đánh úp lại.

Sắc mặt Từ Thiên Bưu đại biến, tuần mã dưới háng càng phát ra tiếng rít dài, vô cùng hoảng sợ, lập tức đứng lên, tựa như đối mặt với hung thú khủng bố gì đó.

Răng rắc!

Đại hán khôi ngô quét ra một gậy, Lang Nha Bổng thô to trực tiếp Oanh vào chiến mã của đối phương, Oanh một tiếng, đem chiến mã nện ngã tại chỗ, Từ Thiên Bưu trên lưng ngựa cũng là cuồn phun máu loãng, lập tức bay ngang ra, hung hăng nện ở xa xa, đã khí tuyệt bỏ mình.

-Ha ha ha, còn có ai?

Đại hán khôi ngô cất tiếng cuồn tiếu, thanh âm thật lớn, giống như lôi đình.

Cả người đứng ở giữa sân, quả nhiên là Cái Thế Vô Song.

Khí thế đáng sợ, khiến cho chiến mã hai bên đều nhin không được nhấc lên hai vó, phát ra tiếng hí vang.

Xích Diễm quân bên này đều quá sợ hãi.

Từ Thiên Bưu chính là Nhập Kinh quan thứ bảy, cư nhiên một chiêu liền chết!

-Hán tử này là ai?

-Mãnh sĩ ở đâu ra?

-Chân Hồ Tướng!

Dương Hồng Thiên sắc mặt ngưng trọng.

-Ha ha ha, Dương Hồng Thiên tiểu nhi, đây là nghĩa tử Dương Liên của ta, cũng không tệ lắm?

Triệu Thiên Long cất tiếng cười to, nói: “Ngày xưa có danh tướng tiền triều, trong một ngày liên tục giết hai mươi bốn tướng quân địch, hôm nay nghĩa tử của ta ở đây, cũng muốn noi theo tiền nhân, ngược lại muốn xem Xích Diễm quân các ngươi có bao nhiêu người không sợ chết!”

-Cuồng vọng!

Dương Hồng Thiên giận dữ, nói: “Bắt lấy người này!”

-Mặt tướng nguyện đi!

Lại là hai người phóng ngựa lao ra, trong miệng gầm lên, một người vung đại quan đao, một người cầm trường thương tấn thiết, thẳng lấy Dương Liên mà đi.

Tu vi của hai người không kém, tất cả đều là hảo thủ Nhập Kinh quan thứ tám.

Chỉ bắt quá Dương Liên lại nghe răng cười, không thêm để ý chút nào, huy động Lang Nha Bổng thô to trong tay, trực tiếp hung hăng quét tới hướng hai người.

Hai người lập tức cầm binh khí lên, đồng loạt ngăn cản.

Nhưng một ngăn trở này, nhất thời sắc mặt cả hai cuồn cuộn, phát ra kinh hô, giống như là gặp phải chuyện gì cực kỳ khủng bố.

Bang bang hai tiếng, binh khí trong tay hai người đều bị đập bay ra, Lang Nha Bổng thô to hung hăng quét ở trên người bọn họ, đem cả người lẫn ngựa của bọn họ đều quét bay ra ngoài, gân gầy xương đứt, tử trạng thê thảm.

-Còn có ai dám tiến lên?

Dương Liên kêu to, thanh âm điếc tai.

Thân hình chừng hai thước năm tràn ngập lực áp bách cực lớn.

Xích Diễm quân bên này, ai nấy đều là sắc mặt kinh hãi, không thể tin.

-Hai vị thiên tướng Nhập Kinh quan thứ tám cũng bị đánh chết dễ dàng như vậy?

-Làm sao có thể!

Dương Hồng Thiên bộ mặt âm trầm, ánh mắt nheo lại, gắt gao nhìn chăm chăm đại hán khôi ngô, hoặc là nhìn chăm chăm binh khí trong tay đại hán khôi ngô, lạnh giọng mở miệng: “Tinh Thần Vẫn Thiết!”

-Cái gì? Tinh Thần Vẫn Thiết?

Đám người Hùng Khai Sơn, Trương Sơn đồng loạt biến sắc.

-Tinh Thần Vẫn Thiết?

Xích Long lão đạo, Xích Hỏa lão đạo cũng đều là phát ra kinh hô.

-Trưởng lão, cái gì là Tinh Thần Vẫn Thiết?

Giang Thạch hồ nghi hỏi.

-Tinh Thần Vãn Thiết là một trong những kỳ vật trong thiên hạ, ngoại trừ vô kiên bất tồi, còn có một tác dụng quý dị hơn, chính là áp chế kinh lực.

Sắc mặt của Xích Hỏa lão đạo cực kỳ khó coi, nói nhỏ: “Bất kỳ kinh lực nào một khi đụng vào Tinh Thần Vãn Thiết, sẽ tự động biến mất, Lang Nha Bổng trong tay đại hán khôî ngô này dĩ nhiên là dùng Tinh Thần Vãn Thiết đúc thành, điều này có nghĩa là bất kỳ người nào ở Nhập kinh một khi đi lên, đều sẽ tự động bị áp chế kinh lực, chỉ có thể lợi dụng thân thể chống lại hấn, trên thân thể, chỉ sợ không ai là địch thủ của đại hán khôî ngô này.

-Còn có loại kỳ vật này?

Giang Thạch ngạc nhiên.

Chương 19: Giang Thạch ra tay!

Xích Diễm quân lập tức xông vào.

Trên mặt mọi người đều lộ ra vẻ khiếp sợ cùng khó coi.

Có Tinh Thần Vẫn Thiết loại kỳ binh này, phối hợp với thân hình cao hai thước năm của Dương Liên, quả thật là người cắn giết người, Phật cắn giết Phật, chỉ sợ bất luận kẻ nào đi lên đều sẽ bị hấn quét chết trong một kích.

Rất nhiều nhân sĩ giang hồ cũng lông tơ dựng đứng, trong lòng kinh nghi.

Triệu Thiên Long bên kia cực kỳ hài lòng, vẻ mặt tươi cười, mở miệng nói: “Dương Hồng Thiên, hôm nay đại cục đã định, ngươi còn không sớm hàng? Sớm đầu hàng quân ta, vẫn không mất phong hầu chi lễ, nếu không chờ ta san bằng Hoang Châu, chính là tử kỳ của ngươi!”

-Dương Hồng Thiên lão nhi, mau ra đây, quyết một trận tử chiến với ta!

Đại hán khôi ngô cao hai thước năm kia đứng ở giữa sân, mở miệng rộng to.

Toàn bộ thân hình giống như là một hung thú hình người, khí thế vô song, thanh âm khủng bố.

Rất nhiều chiến mã đều bị dọa đến lần nữa đứng thẳng lên, bờm dài ngẩng cao, bộ lông dựng đứng.

Sắc mặt Dương Hồng Thiên âm trầm, băng hàn đến đáng sợ, gắt gao nhìn chăm chăm Dương Liên.

Lấy thân phận của hấn, nếu là tự mình ra trận, cho dù có thể bắt được Dương Liên, cũng là có thất thân phận.

Huông chi!

Đối mặt loại kỳ binh như Tinh Thần Vẫn Thiết này, cho dù là Võ Thánh tự mình tiếp xúc, cũng sẽ trong nháy mắt bị tiêu tan kinh lực, chỉ có thể dựa vào thân thể chém giết.

-Dương Liên tiểu nhi, đừng càn rỡ!

Xích Diễm quân bên này lại có người giận tím mặt.

Lại là ba vị tướng quân lao ra, cầm ba loại binh khí khác nhau trong tay, lao thẳng về phía Dương Liên ở giữa sân.

Dương Liên nặn ra vẻ mặt tươi cười dữ tợn, mắt nhìn ba vị tướng quân lao thẳng tới, nhắc Lang Nha Bổng lên, một đường xông lên điên cuồng, thùng thùng rung động, trực tiếp đánh giết hướng ba người mà đi.

-Chết!

Hấn nhe răng cười một tiếng, lang nha bổng luân chuyển, hô một cái, giống như là một cây kinh thiên trụ quét ngang qua.

Sắc mặt ba vị tướng quân đều biến đổi, vội vàng nhanh chóng vọt người lên, tiến hành né tránh.

Nhưng vẫn có người không né tránh kịp.

Răng rắc! Răng rắc!

Liên tục hai tiếng, máu tươi bắn tung tóe, tiếng kêu thảm thiết thể lương.

Trực tiếp có hai người bị Lang Nha Bổng thô to quét trúng tại chỗ, ngũ tạng đều nứt, thân thể bay tứ tung, giống như là điều đứt dây, hung hăng nện ở xa xa.

Chỉ còn lại có một người, sắc mặt trắng bệch, lộ ra vẻ hoảng sợ, rơi trên mặt đất, nhịn không được lão đảo một trận.

Khi nhìn thấy vậy, Dương Liên ha ha cuồng tiếu, mang theo lang nha bổng vọt về phía hắn, tên tướng quân rút cuộc cũng bất chấp mặt mũi, vội vàng xoay người liền đi.

-Muốn đi?

Dương Liên bước nhanh hơn, thân hình khủng bố hai thước năm giống như một người khổng lồ nhỏ, điên cuồng đuổi theo phía sau, vài bước đã đuổi kịp vị tướng quân kia.

-Tổng binh cứu ta!

Vị tướng kia hô to.

-Răng rắc!

Hắn bị lang nha bổng của Dương Liên đập vào đỉnh đầu, đem đầu đập nát bấy, chất lỏng đỏ trắng bay múa khắp nơi, thân thể trực tiếp ngã xuống đất, không nhúc nhích.

-Ha ha ha!

Dương Liên thân cao chừng hai thước năm trực tiếp cất tiếng cười ha hả, khí tức mãnh liệt, càng thêm đáng sợ.

Sắc mặt Dương Hồng Thiên âm hàn, nghiêng răng nghiêng lợi, nắm chặt tay.

Hắn hận không thể lập tức tự mình ra sân, đánh gục tên này!

-Giết hắn, không tiếc bất cứ giá nào giết hắn cho ta!

Dương Hồng Thiên lạnh lạnh nói.

-Tổng binh đại nhân, sao không để Giang Thạch ra tay, Giang Thạch trời sinh thần lực, trước đây không lâu lấy một địch trăm, hơn phân nửa sẽ không yếu hơn Dương Liên.

Bỗng nhiên, Hùng Khai Sơn tiến lên tiến cử.

-Giang Thạch?

Dương Hồng Thiên ánh mắt lạnh lùng, lạnh giọng nói: “Truyền lệnh, để Giang Thạch đi lên, chỉ cần có thể đánh bại Dương Liên này, bốn tọa có trọng thưởng!”

-Vâng, tổng binh!

Hùng Khai Sơn ôm quyền, lập tức giục ngựa lao ra, mở miệng quát: “Truyền mệnh lệnh của tổng binh, để Giang Thạch ứng chiến!”

Xích Hỏa lão đạo, Xích Long lão đạo trong đám người đều là sắc mặt cuồng biến.

-Để cho Giang Thạch kết cục?

-Hùng tướng quân, Giang Thạch vừa mới luyện ra kinh lực, chỉ là Nhập Kinh quan thứ nhất.....

Xích Hỏa lão đạo vội vàng tiến lên phân biệt.

Hùng Khai Sơn nhanh chóng ghìm chặt chiến mã, mở miệng nói: Yên tâm, trước mặt Tinh Thần Vãn Thiết, quan thứ nhất và quan thứ mười một đều giống nhau, đều sẽ bị áp chế kinh lực, Giang huynh đệ trời sinh thần lực, tất nhiên có thể khắc chế Dương Liên.”

Hắn trực tiếp nhìn về phía Giang Thạch, nói: “Giang huynh đệ, đây chính là cơ hội tuyệt hảo để lập đại công, tổng binh nói, chỉ cần có thể đánh bại Dương Liên, hắn có trọng thưởng!”

Hả?

Sắc mặt Giang Thạch khẽ động, nhìn vào trong sân, sau đó nhíu mày, lâm vào suy tư.

Dương Liên này thân cao to như vậy, biểu hiện lúc trước lại uy mãnh như thế, chỉ sợ không phải đơn giản như vậy.

-Giang Thạch ở đâu, còn không mau vào sân!

Đột nhiên, xa xa lại truyền đến hét lớn.

Trương Sơn giục ngựa vọt tới, sắc mặt âm lãnh, tiếp tục truyền đạt mệnh lệnh của Dương Hồng Thiên.

Giang Thạch nhìn thoáng qua Trương Sơn, sau đó lần nữa nhìn về phía Hùng Khai Sơn, nói: “Tốt, bắt quá ta cây trường thương này vẫn là quá nhẹ, người chuẩn bị cho ta một thanh binh khí ra đáng điếm!”

Hắn quơ quơ đại thương tân thiết trong tay, trực tiếp cắm xuống mặt đất.

Hùng Khai Sơn nhìn thoáng qua tân thiết đại thương của Giang Thạch, mở miệng nói: “Tốt, người dùng bả Tuyên Hoa đại phủ của ta, mặt khác, thanh hành mã của ta cũng cho người mượn!”

Hắn trực tiếp xoay người xuống ngựa, đem búa lớn trong tay cùng Thanh Hành mã dưới háng giao cho Giang Thạch.

Giang Thạch nhận lấy búa lớn, nhẹ nhàng run rẩy, chỉ cảm thấy vẫn nhẹ nhàng nói không nên lời, sau đó nhìn về phía thanh hành mã, trực tiếp nhảy lên chiến mã, dùng sức kẹp một cái.

Ngang!

Bảo mã lúc này phát ra một tiếng hí dài thê lương, hai móng nhấc lên, sau đó ngã nhào xuống đất, thân hình co quắp, miệng phun máu loãng, bị Giang Thạch kẹp nát bảy tám khúc xương gục tại chỗ.

Giang Thạch biến sắc, vội vàng xoay người xuống, nhanh chóng rơi xuống một bên.

-Hùng tướng quân xin lỗi, ta không phải cố ý.

Hắn cũng không nghĩ tới con ngựa này yếu ớt như thế, không chịu nổi một kẹp!

“Thanh hành mã của Ta!”

Hùng Khai Sơn hai mắt đỏ lên, thê thảm kêu to, vội vàng nhào lên phía trước.

-Giang Thạch còn không lập tức lên sân khấu?

Trương Sơn tiếp tục vọt tới, mở miệng hét lớn.

-Chết tiệt!

Giang Thạch mắng nhẹ một tiếng, không hề để ý nữa, cầm Tuyên Hoa đại phủ trong tay, bắt đầu đi bộ lao ra, một đường điên cuồng phóng về phía Dương Liên cao chừng hai thước năm.

Dương Liên bên kia vẫn như cũ đang ha ha cuồng tiếu, không ngừng khiêu chiến, nghiêm nhiên không chút nào đem Xích Diễm quân cùng đông đảo nhân sĩ giang hồ trước mặt để vào trong mắt.

Nhưng rất nhanh, hắn chú ý tới thân hình thấp bé, gầy như que củi Giang Thạch, ánh mắt không khỏi phát lạnh, nặn ra một mặt nhe răng cười, nói: “Có chút ý tứ, cao thủ của Xích Diễm quân là chết hết sao?”

Hắn thân hình to lớn thùng thùng cất bước, cuồng vọt ra, cầm lang nha bổng thô to trong tay, khí thế uy mãnh, trực tiếp hung hăng nện tới hướng thân thể của Giang Thạch.

Người chưa tới, một cỗ khí thế uy mãnh khủng bố liền dẫn đầu gào thét đi qua.

Giang Thạch giận dữ quát một tiếng, thân hình thấp bé không tới một thước bảy, dưới thân cao hai thước năm của

Dương Liên, quả thực còn chưa cao tới eo đối phương, nhưng lại vũ động búa lớn, trực tiếp quét ngang qua Lang Nha Bồng của Dương Liên.

Đang!

Một trận thanh minh chói tai phát ra, hỏa tinh bắn tung tóe, khí lưu cuồng trào.

Giống như là hai ngọn núi sắt nhỏ đụng vào nhau.

Thanh âm rung tai quanh quần phương viên mấy chục thước.

Rất nhiều người bị chấn động màng nhĩ đau đớn một trận.

Thân thể Giang Thạch lắc lư, hai tay tê dại, thân thể trực tiếp nhịn không được lui về phía sau, đập đập rung động, lui hai ba bước.

Nhưng trái lại thân hình to lớn của Dương Liên.

Lại một đường lão đảo, âm âm rung động, một hơi liền lui bảy tám bước, sắc mặt ửng hồng, đem mặt đất cũng cho giẫm ra bảy tám cái dấu chân thật lớn.

Giang Thạch thầm thở phào nhẹ nhõm, nhất thời hoàn toàn yên lòng, hoạt động cổ tay tê dại, lần nữa nắm chặt Tuyên Hoa búa lớn, nói: “Giang Thạch ở đây, nguyện ý lãnh giáo cao chiêu!”

Hắn kéo lấy búa lớn, lần nữa nhanh chóng phóng đi hướng thân thể đối phương.

Chương 20: Đánh bại Dương Liên!

Một màn diễn ra khiến toàn bộ Xích Diễm quân cùng Hồng Cân quân xôn xao.

Mọi người lắp bắp kinh hãi, quả thực không dám tin.

Nhất là bên Hồng Cân Quân, thiếu chút nữa đem tròng mắt đều trừng ra ngoài.

Thân hình Giang Thạch thấp bé, còn không cao đến eo của Dương Liên lại ẩn chứa khí lực khổng lồ như vậy?

Một chiêu đánh lui Dương Liên bảy tám bước, điều này sao có thể?

Gương mặt Triệu Thiên Long trong nháy mắt âm trầm xuống, đôi mắt nhìn chăm chăm Giang Thạch, nắm tay theo bản năng nắm lại.

Trái lại Dương Hồng Thiên bên kia, nhất thời lộ ra nụ cười nồng đậm.

-Tốt, thật sự là tốt, ha ha ha...

Hắn cất tiếng cười to, mở miệng quát: “Nổi trông trợ uy cho ta!”

Thùng thùng thùng.....

Trong Xích Diễm quân lập tức vang lên tiếng trống trận, thanh âm cuộn cuộn khiến người ta chiến huyết mênh mênh, hào hùng vạn trượng.

Xích Hỏa lão đạo, Xích Long lão đạo đều là nắm tay, đem trái tim đều vọt lên cổ họng.

Nhưng sau khi nhìn thấy Giang Thạch cư nhiên chiếm thượng phong, nhất thời lại thở phào nhẹ nhõm, cảm thấy thật không thể tưởng tượng nổi.

-Vị đệ tử này ghê gớm, ghê gớm a.....

Xích Long lão đạo sắc mặt biến ảo.

-Cho dù là thân thể Kim Cương, cũng không gì hơn cái này chứ?

Trong chiến trường.

Dương Liên thân hình to lớn, miệng hô đau đớn, sắc mặt xanh thốc, nhìn thấy mình một đường vậy mà rút lui xa như vậy, quả thực muốn bị tức điên rồi.

Từ khi hắn nhập thế tới nay vẫn luôn là hắn lấy lực áp người, hắn còn chưa từng gặp qua có người có thể thắng được chính mình ở trên phương diện khí lực?

Nhưng hôm nay lại bị một tên thấp hơn mình không biết bao nhiêu, gầy hơn không biết bao nhiêu cho một kích đánh lui xa như vậy?

Đây quả thực là vô cùng nhục nhã!

Lực lượng của tiêu tử này làm sao có thể so với mình còn mạnh hơn?

Nhưng rất nhanh hắn nhìn thấy Giang Thạch cư nhiên chủ động nhào qua, hắn càng thêm phần nộ rống to một tiếng, kéo Lang Nha Bổng thô to, lần nữa vọt tới.

-Tiêu hầu tử, ta muốn xé sống ngươi! Đi chết đi!

Gào thét một tiếng, Lang Nha Bổng thô to luân chuyển, mang theo một cỗ khí lưu cuồng mãnh, lần nữa hung hăng nện

tới hướng Giang Thạch.

-Người mới đi chết!

Giang Thạch hét lớn, tất cả kinh lực toàn thân đều mãnh liệt mà ra, thân hình nhỏ gầy ẩn chứa không biết bao nhiêu lực lượng khủng bố, đại phủ lần nữa hung hăng nện vào lang nha bổng.

Đang!

Lại là một trận khí lưu khủng bố quét ngang bốn phía.

Lần này so với lúc trước còn khủng bố hơn.

Thanh âm chói tai khiến cho rất nhiều người trong hai quân đều dùng sức bịt lỗ tai lại, phát ra tiếng rên rỉ, cảm giác được một trận khổ sở trong ngực bụng, nhìn không được ghê tởm buồn nôn.

Cuối cùng thân thể của Giang Thạch cùng Dương Liên hung hăng lui ra ngoài lần nữa.

Nhưng cũng giống như lúc trước, Giang Thạch vẫn lùi lại hai ba bước liền nhanh chóng dừng lại, cổ họng ngòn ngọt, thở dốc kịch liệt, thở khò khè rung động.

Mà Dương Liên cũng là một hơi liên tục lui ra hơn mười bước, đem mặt đất cho giẫm nát bầy, vô cùng thê thảm.

Hai bàn tay rốt cuộc không cách nào bảo trì hoàn chỉnh, máu tươi đầm đìa, hõ khẩu đều bị sinh sinh chấn nứt, huyết thủy màu đỏ tươi dọc theo lang nha bổng nhanh chóng để lại, một giọt lại một giọt chảy xuống đất.

Một màn đáng sợ này lại khiến mọi người hai quân hoảng sợ.

Ánh mắt của vô số người đều hướng về phía Giang Thạch.

Tất cả mọi người không thể tin vào mắt mình.

Trời sinh thần lực?

Triệu Thiên Long ánh mắt kinh sợ, nhìn về phía Giang Thạch.

-Sao có thể thế được?

Trong Hồng Cân quân bọn họ xuất hiện một Dương Liên, cũng đã đủ kinh khủng, chính là quái thai hiếm có trong thiên hạ, nhưng trong quân địch lại xuất hiện một quái thai còn kinh khủng hơn Dương Liên?

-Ha ha ha ha...

Dương Hồng Thiên áo xanh giáp xanh, đột nhiên cất tiếng cười ha hả, rốt cuộc chịu không nổi, mở miệng quát: “Giang Thạch nghe lệnh, chém giết Dương Liên cho ta, hôm nay giết chết Dương Liên, muốn cái gì thưởng cái đó!”

Giang Thạch Mặt thở hồng hển, hai tay như nhũn ra, ánh mắt nghiêm nghị:

Lại nhìn về phía đối diện.

Dương Liên!

Quả nhiên đủ khủng bố!

Liên tục hai kích, chính mình tuy rằng áp chế đối phương, nhưng là thể lực cũng là tiêu hao đến quá sức, cảm giác được thân thể giống như là bị vét sạch đồng dạng.

Muốn giết chết Dương Liên, nói dễ vậy sao?

“Tổng binh, Giang Thạch đã chiếm thượng phong, sao không nhân cơ hội tiến công, nhất định có thể đại thắng!”

Xích Hỏa lão đạo vội vàng chạy tới, mở miệng nói.

“Không, ta muốn Giang Thạch triệt để giết chết Dương Liên, chỉ có ở trong quyết đấu giết chết Dương Liên, mới có thể chân chính chấn nhiếp quân tâm địch nhân!”

Dương Hồng Thiên lãnh khốc mở miệng.

-Tiểu hầu tử, tiểu hầu tử, ta muốn giết ngươi!

Hay tay Dương Liên chảy máu, ánh mắt phần nộ, lồng ngực thở dốc so với Giang Thạch còn kịch liệt hơn, kéo Lang Nha Bồng thô to lần nữa vọt tới hướng Giang Thạch.

Giang Thạch cắn răng một cái, kéo Tuyên Hoa Đại Phủ, lại nhào tới.

Đang!

Lại là một kích chói tai, Hỏa tinh bắn tung tóe khắp nơi.

Sau đó hai đạo thân hình một lớn một nhỏ trực tiếp oanh sát lên ở trong chiến trường, giống như là hai đầu hung thú khổng lồ đồng dạng, thanh âm binh khí va chạm điếc tai liên tục vang lên.

Mỗi một kích đều ẩn chứa lực lượng cực lớn mà người thường không thể tưởng tượng được, chỉ riêng âm thanh đã chấn động màng nhĩ rất nhiều người đau đớn, khí huyết dâng lên.

Chỉ thấy hai quân chấn động, vô số người trong lòng sôi trào.

Bất quá Giang Thạch không chịu nổi, Dương Liên bên kia lại càng chịu không nổi.

Liên tục hơn mười kích đối binh, máu loãng trên hai tay Dương Liên càng ngày càng nhiều, càng ngày càng thảm, đến cuối cùng hai cái bàn tay đều bị chấn nát bấy, con mắt trũng lên, lộ ra kinh hãi.

Đang!

Lại là một lần va chạm khổng lồ, lang nha bồng thô to trong tay Dương Liên rốt cục cũng không chịu nổi nữa, trực

tiếp bị bắn bay lên cao, hung hăng nện ở xa xa.

Dương Liên sắc mặt kinh hãi, xoay người rời đi.

Triệu Thiên Long càng là đột nhiên biến sắc, trường kiếm trong tay đột nhiên xuất khiếu, mở miệng hét lớn: “Mau cứu Dương Liên, giết cho ta!”

-Giết chết Dương Liên, đánh tan phản quân, giết!

Dương Hồng Thiên bên này cũng rút trường kiếm ra, đột nhiên rống to.

-Giết a!

-Xông lên!

Đại quân hai bên rốt cuộc cũng không được giằng co được nữa, đông nghịt như là thủy triều nhanh chóng xông về phía nhau.

Vô số người đang chém giết lẫn nhau, liếc mắt nhìn lại chỉ cảm thấy vô biên vô hạn, khắp nơi đều là bóng người.

Bất quá Xích Diễm quân khí thế như cầu vồng, quân tâm đại chấn, không thể nghi ngờ càng thêm khủng bố.

Trái lại Hồng Cân Quân, lòng người mê muội, mặt mỗi người đều mang hoảng loạn, chưa chân chính vọt tới cùng một chỗ cũng đã sinh ra ý khiếp đảm, lộ ra bại cục.

Giang Thạch thở hổn hển từng ngụm từng ngụm, thừa dịp loạn quân đánh giết, bàn tay run rẩy, vội vàng nhanh chóng lấy khôi phục đan trong lòng ra, rút nắp, như không cần tiền đồ vào trong miệng, sau đó nhanh chóng rút lui, tìm một chỗ tạm thời tránh qua đám người.

Keng keng keng!

-Không!

Đổi mặt một cái, cả chiến trường kêu thảm thiết liên tục, máu tươi tung tóe.

Đi lên đã có vô số người vì đó mà chết thảm.

Thể lực Giang Thạch đang nhanh chóng khôi phục, ánh mắt quét nhìn khắp nơi, rất nhanh phát giác được cây lang nha bổng thô to trong loạn quân kia, vội vàng nhanh chóng vọt tới.

Trọng lượng của Lang Nha Bổng cực kỳ khủng bố, tài liệu đúc lại phi phàm, tuyệt đối là một thanh vũ khí khó có được!

Hắn một đường xông qua, một tay nhặt lên cây lang nha bổng thô to kia.

-Giang Thạch chịu chết!

Vừa mới cầm lên lang nha bổng, liên tiếp mấy vị tướng lĩnh quân tặc nhanh chóng đánh tới hướng của Giang Thạch.

Giang Thạch biến sắc, luân động Lang Nha Bổng to lớn, trực tiếp quét ngang hướng về phía đám người.

Chương 21: Đại hoạch toàn thắng!

Vù!

Không khí phát ra âm thanh gào thét trầm trọng, Lang Nha Bồng thô to ở trong tay Giang Thạch giống như là một nhánh cây khô, không có bất kỳ trọng lượng nào, trực tiếp hung hăng quét tới hướng đám người tới.

Ba vị tướng lĩnh quân tặc sợ tới mức biến sắc, vội vàng vỗ lưng ngựa, nhanh chóng bay lên trời.

Bùm! Bùm! Bùm!

Chiến mã dưới háng bọn họ bị lang nha bồng hung hăng quét trúng tại chỗ, phát ra tiếng hí, hung hăng lật nghiêng ra ngoài, ngã sấp xuống đất, gân cốt gãy lìa, đã thở ra thì nhiều, hít vào thì ít.

Ba vị tướng lĩnh tặc quân nhanh chóng rơi ở xa xa, khí huyết dâng lên, không ngừng lão đảo.

Bọn họ vừa sợ vừa run, nhìn về phía Giang Thạch.

-Gã này!

-Quái vật!

-Quả nhiên là quái vật!

So với Dương Liên còn giống quái vật hơn!

Cho dù không có chân chính va chạm cùng Giang Thạch, nhưng chỉ là kinh phong Lang Nha Bồng mang tới đã khiến cho bọn họ cảm giác được làn da đau đớn, lông tơ dựng đứng.

Nếu không phải vừa mới bọn họ lui nhanh, tuyệt đối sẽ chết vô cùng thê thảm.

-Rút lui!

Ba vị tặc quân cực kỳ quyết đoán, chiến mã bị quét chết về sau, một khắc cũng không có ở lâu, xoay người liền đi, phóng đi hướng chiến trường đang hỗn loạn.

Giang Thạch nhất thời có thể thở dốc, lần nữa nhanh chóng rút lui, cầm thật chặt Lang Nha Bổng trong tay.

Toàn bộ chiến trường hỗn loạn một mảnh, khắp nơi đều là tiếng gào thét cùng tiếng đao kiếm va chạm.

Biến người, vừa nhìn chính là vô tận.

Giang Thạch xem như chân chính hiểu được sự khủng bố của hai quân giao chiến thời cổ đại!

Đề tay lên ngực tự thú, dưới tình huống như vậy, căn bản rất khó phân rõ địch ta, phỏng chừng đại bộ phận mọi người đều đang ở vung đao chém loạn, người mình chém phải người mình là chuyện bình thường.

Lúc Giang Thạch rút lui thì gặp hai ba tên binh sĩ Xích Diễm quân chém về phía hắn, nhưng tất cả đều bị một gậy của hắn đập chết.

Một bên, hắn khôi phục thể lực, một bên thôi lui đến khu vực an toàn sau chiến trường, không tiếp tục đấu tranh anh dũng.

Lúc trước biểu hiện quá mức chói mắt, hắn lo lắng nếu là tiếp tục xung phong, rất có thể sẽ gặp phải nhảm vào của siêu cấp cao thủ trong địch quân.

Tuy rằng hắn có Lang Nha Bổng do Tinh Thần Văn Thiết chế tạo nơi tay, nhưng nếu quân địch phát ra ám khí, phóng

thích kích động, hoặc là bắn ra cung nỏ, hắn sẽ rất khó chống cự.

Cho nên, tất cả lấy an toàn làm chủ.

Trên đường hắn nhanh chóng rút lui, tứ chi bách hại rất nhanh truyền đến từng trận cảm giác tê dại.

Ánh mắt hắn lóe lên, lập tức mở bảng điều khiển, nhanh chóng nhìn lướt qua.

Giá trị danh vọng bất ngờ đạt tới 2720 điểm.

Nhất cử tăng thêm 2000 điểm.

Xem ra hai quân đối chọi lần này, ta đúng là nổi bật, không ngờ thoáng cái tăng lên nhiều điểm như vậy.

Giang Thạch trầm nghĩ.

Đây quả thực là một đêm phát nhanh!

Nhưng sau này muốn tìm cơ hội như vậy, phỏng chừng sẽ khó khăn.

Dù sao không phải lần nào cũng có thể gặp phải loại thời cơ này.

Hắn lại tắt bảng điều khiển, ánh mắt nhìn về phía đám người hỗn loạn, chuẩn bị tìm kiếm hai người Xích Hỏa, Xích Long của Chân Võ Quan, lại phát hiện phía trước nơi nào cũng có bóng người lắc lư, hô sát rung trời, căn bản không thấy rõ bóng dáng Xích Hỏa và Xích Long.

Một bên Giang Thạch xuyên qua khu vực tương đối an toàn, một bên thỉnh thoảng huy động Lang Nha Bổng một chút, đập chết từng tên loạn quân đánh về phía hắn.

Lần đầu tiên hắn cảm giác được thời gian trôi qua dài vô cùng.

Các loại thanh âm kêu thảm thiết, máu loãng đầm đìa, thi thể đột tử, kích thích thần kinh người thật lớn, làm cho người ta có loại cảm giác trong đầu hỗn loạn.

Thời gian thật giống như đình trệ.

Cũng không biết đã qua bao lâu.

Bỗng nhiên, phía trước nhất truyền đến từng đợt thanh âm hô sát càng thêm chói tai.

Đám người thoáng cái sôi trào.

Tiếp theo, Giang Thạch liền phát hiện chiến trường vốn hỗn loạn rốt cục đã xảy ra thay đổi, đám người vừa mới còn hỗn loạn chém giết lẫn nhau, lập tức phân biệt ra.

Xích Diễm quân bên này khí thế như cầu vồng, tiếng hô sát rung trời, giống như một mảnh hỏa diễm đang thiêu đốt, thổi quét về phía trước, Hồng Cân quân bên kia thì quăng mũ cối giáp, chật vật chạy trốn, như là lá khô bị hỏa diễm thiêu đốt, từng mảng từng mảng bắt đầu chết thảm, quân trận tan rã, lại khó có tụ hợp.

Giang Thạch kinh ngạc.

Thắng? Đây là thắng?

Bất quá, thắng lợi này cũng quá mức đột ngột.

Một khắc trước còn gắt gao quần quít cùng một chỗ, khó phân biệt lẫn nhau.

Sau một khắc, cứ như vậy đột nhiên xuất hiện tình thế nghiêng về một phía.

Nhưng trước mắt không phải thời khắc suy nghĩ nhiều, Giang Thạch bên này cũng mang theo lang nha bổng, đi theo đám người, trực tiếp điên cuồng vọt về phía trước.

-Xông lên!

-Giết a!

Một phen hỗn chiến, thi hoành khắp nơi.

Thắng đến lúc hoàng hôn, tất cả mới rút cục dừng lại.

Trên bình nguyên to lớn để lại không biết bao nhiêu thi thể, huyết thủy đem mặt đất xanh đều cho thấm thấu thành màu đỏ.

Cuồng phong thổi qua, nhất thời mùi máu tanh làm người ta ghê tởm lao thẳng vào lỗ mũi mà đi, làm cho rất nhiều người muốn nôn mửa.

Trước Huyền Long quan.

Trong ngàn vạn thi thể.

Dương Hồng Thiên áo xanh giáp xanh, người ngồi ở trên chiến mã, hăng hái, mặt tươi cười, toàn thân đầy máu tươi, ngay cả chiến mã dưới thân cũng nhiễm vô số huyết thủy, toàn bộ lông bị nhuộm thành huyết sắc.

Hắn giống như hóa thân thành một chiến thần trong quân, lộ ra một loại khí chất nói không nên lời.

“Thông khoái, thông khoái, ha ha... Triệu Thiên Long, chính là một cái tiểu nhi nghèo túng, cũng dám cùng đại quân triều đình chống lại, đây chính là kết cục!”

Dương Hồng Thiên cười nói.

“Đều là tổng binh lĩnh binh có phương pháp, chúng ta mới có thể đại hoạch toàn thắng, nếu không há có thể dễ dàng thủ thắng?”

Trương Sơn áo bào bạc giáp bạc mở miệng cười nói.

-Không sai, toàn bộ nhờ tổng binh đại nhân đấu tranh anh dũng, dẫn chúng ta tuyệt cảnh gặp sinh!

-Tổng binh đại nhân chỉ huy rất tốt.

-Tổng binh đại nhân là đại anh hùng!

Tướng sĩ bên cạnh cùng một ít nhân sĩ giang hồ, nhao nhao mở miệng.

“Được rồi, các người cũng không cần vượt mông ngựa của ta, lần này có thể đại thắng toàn thắng, máu chốt nhất vẫn là sĩ khí, nếu không là các vị liều chết cống hiến, muốn đánh bại Triệu Thiên Long dễ dàng như thế là không có khả năng.”

Dương Hồng Thiên ngữ khí thản nhiên, nói: “Bất quá, Triệu Thiên Long tuy rằng thảm bại, nhưng sâu còn có trăm chân, thắng lợi tạm thời không tính là gì, lần này để cho hắn chạy trốn, lần sau rất có thể sẽ ngóc đầu trở lại, ta muốn triệt để diệt trừ tận gốc, để cho hắn rốt cuộc không thể xoay người, các vị sau khi trở về không ngại thương thảo đối sách một chút.”

Mọi người nhao nhao gật đầu.

-Đúng rồi, Giang Thạch kia ở đâu? Bảo hắn tới gặp ta!

Dương Hồng Thiên mở miệng, rất cục nhớ tới Giang Thạch.

-Một mãnh tướng như vậy, vô luận như thế nào cũng phải ở lại bên người.

-Mặt tướng đi tìm!

Một vị tiểu tướng ôm hai quyền một cái, lui ra ngoài.

Phía sau đám đông.

Xích Hỏa lão đạo, Xích Long lão đạo cùng số ít bảy tám vị đệ tử Chân Võ Quan, mỗi người đều chật vật cực kỳ, cả người máu tươi, thật vất vả mới tìm được Giang Thạch lần nữa, trong miệng thổn thức một trận.

“Thấy người không có việc gì thật sự là quá tốt, Giang Thạch, sau khi trở về ta liền viết thư cho chương môn, lại đề chương môn lập tức triệu người trở về, chiến trường quá mức nguy hiểm, người không thể ở lâu, thiên phú của người tốt như vậy nếu là không cẩn thận hao tổn ở trong chiến trường, chính là tổn thất lớn nhất của Chân Võ Quan ta.”

Xích Hỏa lão đạo mở miệng.

-Không sai, người nhất định phải trở lại tông môn, nghiêm túc tu luyện.

Xích Long lão đạo cũng gật đầu nói.

Lúc này đây Chân Võ Quan bọn họ tử thương thảm trọng, đệ tử ngoại môn đi theo mà đến đã mười không còn một, đệ tử nội môn cũng đã chết bốn năm thành.

Thật sự là quá mức thảm thiết.

Bọn họ lo lắng có một ngày Giang Thạch cũng trực tiếp chết thảm ở đây.

Phải biết rằng chiến trường cũng không giống với giang hồ độ sức bình thường, nơi này là chiến thuật biển người, coi như là Võ Thánh lâm vào bên trong cũng sẽ bị tươi sống đánh chết, chớ nói chi là Giang Thạch.

-Được.

Giang Thạch gật đầu, nói: “Bất quá đệ tử lo lắng, Dương tông binh bên kia sẽ không dễ dàng cho qua.”

-Sẽ không dễ dàng cho qua?

-Hừ, cho dù không cho đi, chúng ta cũng phải mạnh mẽ đưa người đi, cùng lắm thì phải một ít cao thủ đến thay thế người là được.

Hai vị trưởng lão hừ lạnh.

Bọn họ vô luận như thế nào cũng không muốn để Giang Thạch tiếp tục mạo hiểm.

Mà bản thân Giang Thạch cũng khẳng định không muốn ở lại chiến trường lâu.

Một ngày, khí lực của hắn gia tăng một trăm cân, chỉ cần tìm một chỗ cầu xuống, vài năm sau tuyệt đối là cái thế vô địch, cần gì phải mạo hiểm trên chiến trường?

-Giang Thạch ở đâu, tổng binh triệu hoán, mau tới đây!

Đột nhiên, xa xa truyền đến tiếng hét lớn.

Một tiểu tướng cười chiến mã, rất nhanh đã chạy tới.

Xích Hỏa, Xích Long nhất thời sắc mặt biến ảo, xanh thướt một mảnh.

“Giang Thạch, nhớ kỹ, sau đó mặc kệ Dương Hồng Thiên nói cái gì, cũng không nên đáp ứng hắn, người chính là nói tất cả đã có tông môn làm chủ, người chỉ có thể nghe theo tông môn.”

Xích Hỏa lão đạo nói nhỏ.

-Được.

Giang Thạch lại gật đầu.

Chương 22: Dương Hồng Thiên bức bách!

Hướng khác.

Dưới một chân núi.

Đại lượng tàn binh bại tướng hội tụ nơi đây, ai cũng toàn thân mang máu, trong miệng hừ thảm, khóc huynh gọi đệ, hô bằng gọi hữu.

Nguyên bản mấy chục vạn Hồng Cân quân bị Dương Hồng Thiên dẫn người xung phong, trực tiếp đánh cho phân tán, chỉ còn lại bảy tám vạn người chạy trốn tới nơi đây.

Về phần những người khác, tất cả đều không biết chạy trốn đi nơi nào.

Triệu Thiên Long sắc mặt xanh thốc, cắn chặt hàm răng, trực tiếp cầm lên một bình rượu, hăng đập một cái xuống mặt đất.

-Dương Hồng Thiên tiểu nhi, ta phải giết ngươi!

Trong miệng hắn gầm lên.

“Thủ lĩnh, hôm nay quân đội thua trận, lòng người tan rã, đã không nên tiếp tục chiến đấu, không bằng tạm thời rời khỏi, đợi đến sau khi nghỉ ngơi dưỡng sức, lại góc đầu trở lại.”

Một vị văn sĩ trung niên mở miệng nói.

-Tạm thời rời khỏi?

Triệu Thiên Long diện mạo âm trầm, nói: “Lúc trước thật vất vả mới đem Dương Hồng Thiên bức bách đến khu vực

Huyền Long quan, vốn định mượn Dương Liên đến hung hăng đả kích sĩ khí của đối phương, sau đó một tiếng trống làm tỉnh thần hăng hái, triệt để đánh hạ Huyền Long quan, kết quả lại không nghĩ tới Dương Liên cư nhiên sẽ thảm bại, thật sự là làm người ta không cam lòng!”

Nắm tay của hắn theo bản năng nắm lại, bỗng nhiên mở miệng quát hỏi: “Dương Liên thế nào rồi?”

-Dương tướng quân thân bị trọng thương, đầu tiên là cổ tay và cánh tay bị hao tổn, sau đó trong loạn quân bị không ít đao binh chém trúng, bây giờ hành động cũng khó khăn.

Một vị tướng quân nhanh chóng mở miệng, nói: “Đúng rồi, món Tinh Thần Vãn Thiết kia cũng bị mất, hẳn là bị Dương Hồng Thiên lấy được.”

-Cái gì?

Triệu Thiên Long sắc mặt càng thêm trầm, nói: “Dẫn ta đi xem Dương Liên trước.”

-Vâng, thủ lĩnh.

Vị tướng quân kia trực tiếp đi tới trước.

Không lâu lắm.

Triệu Thiên Long tiến vào trong một lều vải dựng tạm, chỉ thấy cự hán Dương Liên khôi ngô vốn cao hai thước năm, giờ phút này máu tươi đầy cả người, quần đầy băng vải, vô cùng thê thảm, nằm ở trên giường không nhúc nhích, chỉ có lồng ngực còn hơi phập phồng.

-Liên nhi, ngươi thế nào?

Triệu Thiên Long ân cần hỏi.

-Nghĩa phụ, Tinh Thần Vãn Thiết của ta đâu?

Dương Liên ngữ khí gian nan, mở miệng hỏi.

-Tinh Thần Vẫn Thiết đã mất, hơn phân nửa đã rơi vào trong tay Dương Hồng Thiên bên kia.

Triệu Thiên Long mở miệng.

-Dương Hồng Thiên, Giang Thạch, ta muốn giết các ngươi!

Dương Liên cắn hận lên tiếng, trong mắt tất cả đều là ngọn lửa phẫn nộ, nói: “Nghĩa phụ, mau phái người đi Thiên Hồ sơn, đi mời sư huynh của ta ra tay, chỉ cần sư huynh của ta chịu rời núi, nhất định có thể giết chết tiểu hâu tử kia.”

-Ồ? Sư huynh ngươi?

“Lực lượng thân thể của sư huynh ta còn mạnh hơn so với ta, cũng chỉ có hắn mới có thể đoạt lại Tinh Thần Vẫn Thiết!”

Dương Liên cắn răng nói.

-Tốt, ta sẽ phái người suốt đêm chạy tới Thiên Hồ Sơn!

Triệu Thiên Long gật đầu, bỗng nhiên xoay người nói: “Đúng rồi, lập tức phái người tìm hiểu lai lịch của Giang Thạch kia cho ta, ta muốn cho hắn trả giá đắt!”

-Vâng, thủ lĩnh!

Người bên cạnh nhao nhao ôm quyền.

Trong chiến trường.

Số lớn Xích Diễm quân cùng nhân sĩ giang hồ đang kiểm kê chiến trường.

Giang Thạch dưới sự dẫn dắt của vị tướng quân kia, một đường xuyên qua đám người, đi tới trước một sườn núi cao.

Chỉ thấy Dương Hồng Thiên áo xanh giáp xanh, một thân nhuốm máu, khí thế vô song, ngồi trên một cái ghế cao, cả người hăng hái nói không nên lời.

-Bái kiến tổng binh!

Giang Thạch chấp tay.

“Giang Thạch, lần này ngươi đánh bại Dương Liên, phần chân lòng quân, vì Xích Diễm quân lập xuống công lao hãn mã, không biết ngươi muốn ban thưởng gì?”

Giọng Dương Hồng Thiên bình thản, mở miệng hỏi.

-Tại hạ cũng không dám đòi bất kỳ phần thưởng nào.

Giang Thạch mở miệng.

“Giang Thạch, trước tiên đem khối Tinh Thần Vãn Thiết kia giao ra đi, dựa theo quân quy của Xích Diễm quân, phạm là bất kỳ vật tư gì thu được trên chiến trường đều thuộc sở hữu của Xích Diễm quân, khối Tinh Thần Vãn Thiết kia cũng không ngoại lệ, giao ra!”

Bỗng nhiên,

Trương Sơn mặc giáp bạc lạnh lùng nói, nhìn về phía Giang Thạch.

Giang Thạch nhất thời nhướng mày.

Lang Nha Bồng này là hãn liệu chết liều sống mới có được, há có thể dễ dàng giao ra?

Chung quanh, ánh mắt những tướng quân khác cũng nhao nhao nhìn lại hướng về phía Giang Thạch, lộ ra một tia khí tức áp bách.

-Giang Thạch, mau giao ra đây...

Hùng Khai Sơn bên cạnh cũng vội vàng nói nhỏ, nhắc nhở Giang Thạch.

Giang Thạch lửa giận quần quần trong lòng, âm thầm cắn răng.

“Được rồi, cũng đừng bức bách hãn, bây giờ còn chưa triệt để tiêu diệt tộc quân, cây Tinh Thần Vãn Thiết này vẫn là tạm

thời giao cho Giang Thạch bảo quản đi, chỉ có ở trong tay hắn mới có thể phát huy uy lực lớn nhất, đợi đến khi chúng ta tiêu diệt tộc quân, lại để hắn giao ta Tinh Thần Vãn Thạch cũng không muộn.”

Dương Hồng Thiên khuôn mặt thanh tú, thản nhiên mở miệng.

-Giang Thạch, ngươi còn không lập tức Đa tạ tổng binh?

Trương Sơn mở miệng quát.

-Đa tạ tổng binh.

Trong lòng Giang Thạch âm trầm, hai tay ôm quyền.

Tượng đất còn có ba phần hỏa khí!

Loại việc đem đồ vật chính mình liều mạng mới đạt được nộp lên làm hắn cực kỳ không thích.

Cũng làm cho hắn càng thêm không muốn ở lại trong quân đội.

“Giang Thạch, lần này ngươi lập được đại công, không bằng liền triệt để ở lại Xích Diễm quân của ta, trong quân ta còn thiếu mấy vị giáo úy tiên phong, ngươi lưu lại, đảm nhiệm một viên giáo úy tiên phong, mỗi tháng có thể hưởng hai mươi lượng bạc, mười khóa Nhập Kinh đan, liền khối Tinh Thần Vãn Thiết kia ta cũng có thể ban thưởng cho ngươi, như thế nào?”

Dương Hồng Thiên ngữ khí bình thản, tiếp tục nói.

-Hồi bẩm tổng binh, tại hạ là đệ tử Chân Võ Quan, tất cả đại sự đều có chương môn cùng trưởng lão làm chủ, tại hạ cũng không dám tự chủ trương.

Giang Thạch chấp tay.

-Lấy có!

Trương Sơn áo bạc giáp bạc lạnh lùng quát lớn: “Ta như thế nào chưa từng nghe qua Chân Võ Quan còn có loại quy củ này?”

-Những lời tại hạ nói đều là thật.

Giang Thạch mở miệng.

-Vây cũng không sao, ta thay chương môn và trưởng lão các người làm chủ, từ hôm nay trở đi, người ở lại bên cạnh ta, không được trở về Chân Võ Quan.

Dương Hồng Thiên mở miệng nói.

-Tổng binh thứ lỗi, tại hạ.....

Giang Thạch vội vàng mở miệng.

-Đủ rồi.

Dương Hồng Thiên ngữ khí nhàn nhạt, một đôi con ngươi đột nhiên rơi vào trên người Giang Thạch, sâu thẳm thâm thúy, tựa như đao sắc, bức bách lòng người, nói: “Giang Thạch, bốn soái niệm ngươi là một nhân tài, lúc này mới phá lệ giữ ngươi ở bên người, ngươi nhiều lần từ chối, thật sự có chút không biết tốt xấu, chẳng lẽ... ngươi cho rằng bốn soái không dám làm gì ngươi?”

-Không dám.

Giang Thạch biến sắc.

-Không dám là được, lui ra đi.

Dương Hồng Thiên phát tay.

-Vâng, tổng binh!

Giang Thạch ôm quyền lui ra.

Cho đến khi hoàn toàn rời khỏi nơi đây, sắc mặt hắn mới âm trầm, nắm chặt nắm đấm.

-Tổng binh, chỉ sợ tiểu tử này trong lòng không phục.

Một tên lão giả ăn mặc kiêu ngoa sĩ nhìn bóng lưng Giang Thạch, mở miệng nói.

-Trong lòng không phục?

Trương Sơn áo bạc giáp bạc cười lạnh, nói: “Trong Xích Diễm quân ta, hắn không thể không phục.”

-Báo!

Đúng lúc này!

Một vị quân sĩ Xích Diễm quân từ xa vọt tới, ôm quyền nói: “Tổng binh, thương vong đã kiểm kê ra, hiện nay nhân số còn lại của Xích Diễm quân là năm vạn bốn ngàn người, các đại giang hồ môn phái còn lại không đến hai ngàn người, bắt được hơn tám vạn người.

“Năm mươi bốn ngàn người?”

Dương Hồng Thiên nhíu mày, nói: “Nhân số quá ít, lập tức đi Hoang Châu, thông báo các đại môn phái tiếp tục điều người, ngoài ra, từ những tù binh này chọn lấy những tên thân cường thể tráng, tạo thành đội tiên phong, tạm lưu trong quân, những thứ khác giải tán toàn bộ.”

Cái gọi là đội tiên phong, là đội cảm tử chuyên môn do tù binh tạo thành, dùng để đấu tranh anh dũng.

Đại quân quyết đấu, bình thường xui xẻo đầu tiên không thể nghi ngờ chính là loại đội tiên phong này.

“Tổng binh, trước đây các đại giang hồ môn phái đã rút đi tám chín phần tinh nhuệ đến đây, bây giờ lại để cho bọn họ tiếp tục phái người, chỉ sợ bọn họ chưa chắc đã nguyện ý.”

Lão giả mặc nho sam bên cạnh nhíu mày nói: “Cẩn thận bức bách quá sâu, khiến cho bọn họ phản kháng.”

-Vậy sao?

Dương Hồng Thiên nheo mắt lại, hừ lạnh, nói: “Những môn phái giang hồ này, mới là tâm hoạn lớn nhất của triều đình, nếu có thể, bản soái thật muốn cầm quân quét sạch bọn họ, chỉ có diệt tuyệt toàn bộ bọn họ, Hoang Châu này mới có thể thái bình.”

“Bây giờ tặc quân nổi lên bốn phía ở đằng sau, liên tục tàn sát thành trì, tàn sát trấn, không ai có thể ngăn cản, chỉ có những giang hồ môn phái này có thể tạm thời ngăn cản một hai, tổng binh bây giờ vẫn là không nên bức bách quá chặt, đợi đến khi chúng ta ra tay triệt để diệt Hồng Cân quân, lại đến đối phó những giang hồ môn phái này cũng không muộn.”

Lão giả nho sam nói.

Dương Hồng Thiên nhú mày, nói: “Nói cũng có lý, bất quá cũng không thể để cho những giang hồ môn phái này quá an nhàn, truyền lệnh xuống, để cho mỗi cái môn phái bọn họ lại phải mấy cái trưởng lão đến!”

-Vâng, tổng binh!

Vị quân sĩ kia hai quyền ôm một cái, lần nữa lui ra.

“Ngàn vạn lần không nên xem thường những môn phái giang hồ này, lúc trước ta bảo bọn họ phải ra tám đến chín phần tinh nhuệ, chỉ sợ không có một môn phái nào là chịu làm theo, bây giờ lại thêm một chút công phu, khẳng định còn có thể ép ra nước.”

Dương Hồng Thiên lạnh lùng nói.

Chương 23: Kim Dao Trại!

Giang Thạch một đường đi ra, rất nhanh gặp lại Xích Hỏa, Xích Long hai vị lão đạo.

-Giang Thạch, thế nào? Dương Hồng Thiên nói cái gì?

-Hắn bảo Ta ở lại trong quân, đảm nhiệm chức giáo úy tiên phong của Xích Diễm quân.

Giang Thạch nói.

-Người đáp ứng chưa?

Xích Hỏa lão đạo hỏi.

“Không có, ta chỉ nói tất cả có tông môn làm chủ, nhưng Dương Hồng Thiên lại trực tiếp bức bách, nói hắn có thể thay thế Chân Võ Quan làm chủ.”

Giang Thạch nói.

-Phiền toái rồi!

-Hay cho Dương Hồng Thiên, xem ra là đã muốn hoàn toàn trở mặt với giang hồ môn phái chúng ta.

Hai vị trưởng lão nhú mày.

“Giang Thạch, trước tiên ngươi không cần lo lắng, ta lập tức trở về viết thư cho chưong giáo, để chưong giáo nghĩ biện pháp, trong khoảng thời gian này, ngươi nên làm cái gì thì cứ làm cái đó.”

Xích Hỏa lão đạo mở miệng.

-Được!

Giang Thạch gật đầu.

Toàn bộ đại quân đang nhanh chóng dọn dẹp chiến trường.

Thắng đến sáng sớm ngày thứ hai, mới toàn bộ trở về Huyền Long quan.

Sau đó ở Huyền Long quan lại qua hai ngày, vẫn bình an vô sự.

Khí lực của Giang Thạch mỗi ngày đều đang gia tăng, đem một tay [Phá Long Thương Pháp] tập luyện đến hồ hồ sinh phong, cực kỳ thành thạo.

Trong thời gian này Hùng Khai Sơn ngược lại tới một chuyến.

Nguyên nhân không có gì khác, chính là đến lấy lại binh khí Tuyên Hoa Đại Phủ của hắn mà đến.

Chẳng qua bảo Tuyên Hoa Phủ này của hắn ở trong quá trình liên tục va chạm cùng Lang Nha Bồng đã sớm bị đập nát toác, vô cùng thâm trọng.

Điều này làm cho Hùng Khai Sơn đau lòng vô cùng.

Hắn phát hiện Giang Thạch quả thực chính là khắc tinh của hắn.

Đầu tiên là một chiêu cười chết bảo mã của hắn, sau lại dày vò Tuyên Hoa Phủ của hắn thành như vậy, trong khoảng thời gian ngắn chiến lực của hắn khẳng định giảm mạnh.

Cuối cùng Hùng Khai Sơn buồn bực xoay người rời đi.

Tổng bộ Chân Võ Quan.

Quan chủ Xích Dương đạo nhân rốt cục nhận được thư từ tiền tuyến truyền đến, nhanh chóng mở ra, ánh mắt quét qua, nhất thời trên mặt lại lộ ra vẻ kinh hãi.

Không thể nghi ngờ, thư là Xích Hỏa lão đạo gửi về.

Đệ tử Chân Võ Quan ở tiền tuyến tử thương thảm trọng.

Xích Vũ, một trong tam đại trưởng lão, đã chết trận.

Những đệ tử nội môn khác cũng tổn thất thảm trọng, đệ tử ngoại môn gần như toàn diệt.

Cuối thư lần nữa viết ra Giang Thạch kỳ dị, ủy thác Xích Dương đạo nhân, cần phải nghĩ biện pháp đem Giang Thạch triệu hồi về tông môn, tuyệt không thể để cho Giang Thạch ngã xuống trên chiến trường.

- Trời sinh Kim Cương? Giang Thạch này là trời sinh Kim Cương?

(Kim Cương trời sinh có thể là cấp cao hơn của trời sinh thần lực, đầu tiên tưởng dịch nhầm, sau đó mới biết là nguyên văn tác giả viết như thế nên mình để vậy luôn)

Quan chủ Xích Dương đạo nhân giật mình, đem thư giao cho những người khác.

Đoạn thời gian trước, Xích Hỏa lão đạo đã gửi thư tới một lần, trong thư lúc ấy cũng nhắc tới tình huống của Giang Thạch, chỉ nói Giang Thạch là trời sinh thần lực, tư chất rất kém cỏi.

Nhưng lần này thư lại trực tiếp gọi Giang Thạch là trời sinh kim cương!

-Ngoại môn Chân Võ Quan ta lại xuất hiện loại nhân tài này? Thật hay giả?

- Trời sinh Kim Cương, điều này sao có thể?

Trong điện, các trưởng lão khác đều lộ ra vẻ kinh hãi, quan sát lá thư.

Trời sinh Kim Cương là một loại thể chất cực kỳ đặc thù, sinh ra đã không giống người thường. Lực lượng thân thể khoáng cổ tuyệt kim, dù là không trải qua tu luyện, đều có lực lượng bài sơn đảo hải.

Trong vô số người cũng không nhất định có thể có một người.

-Trong thư viết cực kỳ trịnh trọng, Xích Hỏa sư đệ tuyệt đối sẽ không làm giả chuyện này, nhất định là thật, nhất định phải nghĩ biện pháp đón Giang Thạch về.

Xích Dương đạo nhân sắc mặt biến ảo.

Trời sinh Kim Cương, cái này đặt ở bất kỳ một môn phái nào, đều là tồn tại phải được trọng điểm chiếu cố.

Nhất là một số môn phái thiên về hoành luyện thân thể.

Trời sinh kim cương tu luyện lên công pháp hoành luyện, quả thực một ngày ngàn dặm, dễ dàng có thể đem nó luyện đến đại thành.

-Đón Giang Thạch về? bây giờ Giang Thạch đã được Dương Hồng Thiên nhìn trúng, chỉ sợ không dễ dàng như vậy!

-Không sai, từ trước đến nay Dương Hồng Thiên luôn coi môn phái giang hồ chúng ta là cái đinh trong mắt.

-Lần này chắc chắn hẳn sẽ không đồng ý để Giang Thạch trở về!

Các trưởng lão khác mở miệng nói.

-Phiền toái rồi, lần này phiền toái rồi.

Trong lòng Xích Dương đạo nhân quay cuồng, nhìn thư, nói: “Xích Hỏa sư đệ làm sao không có phát hiện thiên phú của người này sớm một chút...”

Ầm ầm!

Đúng lúc này!

Bên ngoài lần nữa truyền đến tiếng vó ngựa nổ vang trầm thấp, ầm ầm rung động, kinh động toàn bộ trưởng lão trong điện, nhanh chóng chạy ra ngoài.

Chỉ thấy một đại đội Xích Diễm quân xuất hiện từ xa, nhanh chóng tiến vào trong quảng trường.

Người cầm đầu vẫn là Ngô tướng quân lần trước.

“Chân Võ Quan nghe lệnh, phụng tổng binh mệnh lệnh, Chân Võ Quan lần nữa triệu tập ba vị trưởng lão, chạy tới tiền tuyến, mười vạn dặm cấp bách, không được chậm trễ!”

Ngô tướng quân siết chặt chiến mã, mở miệng hét lớn.

Xích Dương đạo nhân và trưởng lão bên cạnh đều biến sắc.

-Lại triệu tập ba vị trưởng lão đi qua?

-Ngô tướng quân, lần trước không phải đã phái người...

Xích Dương lão đạo vội vàng mở miệng.

“Xích Dương chân nhân, mệnh lệnh là tổng binh tự mình hạ đạt, người hỏi ta là không có tác dụng gì, ta cũng chỉ là một người truyền lời thôi, chỉ có thể nói cho người, bây giờ tiền tuyến chính là thời điểm cần dùng người, thật vất vả mới có thể đánh lui Hồng Cân Quân, người cũng không hy vọng Hồng Cân Quân có thể phản công lần nữa đi?”

Ngô tướng quân lạnh giọng mở miệng, nói: “Huống hồ lần này không chỉ có một môn phái các người bị triệu tập, những môn phái khác cũng đều phải phái ra nhân thủ lần nữa, hi vọng các người mau chóng hành động!”

Hắn trực tiếp thúc ngựa, dẫn người rời đi.

Xích Dương đạo nhân cùng trưởng lão bên cạnh, nhất thời bộ mặt âm trầm xuống.

Lần trước đã phái ra ba vị trưởng lão, lần này lại muốn phái ra ba vị, cao tăng của Chân Võ Quan bọn họ có thể sẽ bị trực tiếp móc rỗng.

-Xích Uyên sư đệ, lần này người dẫn hai vị cung phụng qua đi, nhân tiện cầm đi Xích Dương Đoán Thể Quyết trong môn giao cho Giang Thạch.

Xích Dương lão đạo trầm giọng nói.

-Quan chủ, thật muốn phái người đi qua?

Xích Uyên lão đạo bên cạnh sắc mặt khẽ biến.

-Chuyện cho tới bây giờ, nơi nào còn có đường lui?

Sắc mặt Xích Dương lão đạo âm trầm, nói: “Dương Hồng Thiên chỉ sợ ước gì chúng ta tiến hành phản kháng, chỉ cần chúng ta phản kháng, hẳn là có thể quang minh chính đại triệt để san bằng chúng ta, huống hồ, coi như chúng ta phản kháng, những môn phái khác chưa chắc có lá gan phản kháng!”

Trưởng lão bên cạnh nhất thời sắc mặt biến ảo, chậm rãi gật đầu.

-Vậy Giang Thạch làm sao bây giờ?

Xích Uyên lão đạo mở miệng hỏi.

-Các người tiến vào Xích Diễm quân, trước tiên tìm cơ hội giao Xích Dương Đoán Thể Quyết cho hắn, về phần chuyện điều hắn trở về, sau đó tính sau

Xích Dương đạo nhân âm trầm nói.

-Được!

Xích Uyên lão đạo gật đầu.

Thời gian trôi qua.

Lại liên tục qua ba ngày.

Giang Thạch một mực nghiên cứu quyển Chân Vũ cương kinh kia, nhưng đáng tiếc, Chân Vũ cương kinh vẫn chỉ đạt tới trình độ có thể nhập môn.

Cảnh giới Nhập Kinh quan thứ nhất, liên tục mấy ngày đều không có giấu hiệu nhúc nhích mảy may.

Ngược lại khí lực của hắn lại tăng vọt không ít, đạt tới 7100 cân.

-Thôi, đối với tư chất của cơ thể này, ta hoàn toàn buông tha.

Giang Thạch trầm than.

Bất quá có một việc, ngược lại làm cho tâm tình hắn không tệ.

Đó chính là giá trị danh vọng.

Mấy ngày nay, giá trị danh vọng vẫn đang liên tục tăng lên.

Nguyên nhân không có gì khác, trong thời gian vài ngày, lại có không ít giang hồ môn phái cùng giang hồ thế gia, lục tục phái ra cao thủ tiến vào Xích Diễm quân.

Những người này ít có hơn mười người, nhiều mấy trăm người, rất nhanh cũng từ trong miệng những người khác biết được chiến tích của hắn, một truyền mười, mười truyền trăm, mọi người nửa tin nửa ngờ, khiến cho giá trị danh vọng của hắn tăng lên rất nhanh.

Thời gian vài ngày lại tăng thêm 100 điểm.

Ngày này.

Liệt dương cao chiếu.

Buổi chiều phơi nắng, người mệt ngựa mệt.

Đại bộ phận nhân sĩ giang hồ đều không hề có hình tượng trốn ở trong bóng cây, thân trên trần trụi, miệng khô lưỡi khô, tiện tay quạt gió mát.

Giang Thạch ra khỏi lều, một đường đi qua, cũng trực tiếp tìm một cái bóng cây ngồi xuống, nóng đến một thân là mồ

hôi, tâm tình phiến muộn.

-Tiểu tử, ngươi là Giang Thạch?

Bỗng nhiên, một đạo thanh âm thô kệch từ không xa truyền đến, chỉ thấy một tên đại hán khôi ngô, thân trên ở trần, khuôn mặt râu ria, một thân mùi rượu gay mũi, đi tới hướng về bên này, nói: “Đi, uống một chén đi!”

-Không uống!

Giang Thạch trực tiếp phát tay, mặc kệ.

-Như thế nào? Không cho mặt mũi?

Hán tử kia nhướng mày.

Giang Thạch không nói nhiều nữa, hai tay tiếp tục nhẹ nhàng quạt ở trước mặt mình, giống như là không nghe thấy.

-Tiểu tử, thấy rõ ràng, đây chính là Lưu đường chủ Kim Dao trại chúng ta!

Bên cạnh đại hán, một nam tử mở miệng quát, “Toàn bộ Hoang Châu địa giới, ai chưa từng nghe qua Kim Dao trại Nham thành chúng ta?”

-Ta chưa từng nghe qua, để cho Ta yên!

Giang Thạch lắc đầu, càng thêm bức bối.

-Tiểu tử, ngươi.....

Nam tử kia biến sắc, tức giận đến phát run.

-Hảo tiểu tử, quả nhiên đủ sức!

Đại hán khôi ngô kia lộ ra một vòng tươi cười, nói: “Bất quá, Hôm nay Lưu gia ta nếu như nhất định phải cho ngươi uống một vò rượu này thì sao?”

Hắn trực tiếp tiếp nhận một cái bình lớn màu đen từ trong tay người bên cạnh, đặt ở trên tảng đá lớn bên người, lạnh

giọng nói: “Người hôm nay uống cũng phải uống, không uống cũng phải uống, có uống hay không?”

Chương 24: Trương Sơn!

-Hả?

Giang Thạch nhướn mày, nhìn về phía đại hán khôi ngô kia, đứng thẳng dậy nói: “Ngươi là tới bới móc sao?”

“Tiểu tử, toàn bộ võ lâm ở Hoang Châu, còn không có người không muốn bán một cái mặt mũi cho ta, coi như Quan Chủ của các ngươi đến, cũng không thể không cùng ta khách sáo mấy câu!”

Lưu đường chủ sắc mặt cười lạnh, nói: “Đem một vò rượu này uống hết, coi như là cho ta một cái mặt mũi, mọi người từ nay về sau chính là bằng hữu, thế nào?”

Giang Thạch nhìn thoáng qua cái bình lớn đen thui trước mắt, lại nhìn thoáng qua Lưu đường chủ, nói: “Quên đi, vẫn là ngươi tự mình uống đi.”

-Tiểu tử, ngươi thật sự không biết điều?

Lưu đường chủ giận dữ.

-Thật là thú vị, tại sao Ta phải uống rượu của ngươi?

Giang Thạch kỳ lạ, nói: “Ta không biết ngươi chứ?”

-Không biết cũng không sao, uống rượu không phải sẽ quen sao?

Lưu đường chủ cười lạnh nói.

-Vậy sao?

Giang Thạch mở miệng, ngay sau đó không hề báo trước trực tiếp đánh tới một quyền.

Lưu đường chủ biến sắc, vội vàng nhanh chóng cong cánh tay chống cự.

Răng rắc!

-Không!

Trong miệng Lưu đường chủ phát ra tiếng kêu thảm thiết thê lương, hai cánh tay trắng kiết bị Giang Thạch một quyền đập gãy.

Tiếp theo không đợi hắn kịp phản ứng, Giang Thạch một tay bắt lấy tóc của hắn, trực tiếp đem khuôn mặt của hắn hung hăng đánh tới tảng đá xanh ở một bên.

Rầm một tiếng, toàn bộ tảng đá bị va đập đến lắc lư kịch liệt.

Lưu đường chủ mặt đầy máu loãng, thanh âm thê lương, miệng đầy hàm răng không biết đã gãy đi bao nhiêu, xương sống mũi đều bị đánh gãy.

Ở trong tay Giang Thạch, hắn quả thực giống như là hóa thành một đũa bé, cảnh giới Nhập Kinh cửu trọng thiên không phát huy ra được chút hiệu quả nào.

Mấy tiểu đệ bên cạnh đều biến sắc, sợ tới mức tóc gáy dựng đứng, kêu lên sợ hãi.

-Lưu đường chủ!

Bọn họ vừa muốn xông lên phía trước, lại dừng lại ở giữa, sau lưng phát lạnh.

Ngay cả Lưu đường chủ thực lực mạnh mẽ cũng bị một chiêu của đối phương đánh ngã, bọn họ đi lên có thể tính là cái gì?

Giang Thạch buông tóc Lưu đường chủ ra, tiện tay vấy vấy tay.

Bởi vì khí lực quá mạnh, trực tiếp đem da đầu của Lưu đường chủ đều kéo ra một mảnh, tóc màu đen thẫm đẫm huyết thủy đỏ tươi, dính đến đầy tay Giang Thạch.

-Thật là tiện nhân, nhất định phải giở trò với ta.

Giang Thạch nhú mày, tiện tay nắm lên bình rượu mạnh kia, trực tiếp rót xuống trên người Lưu đường chủ, nói: “Đã nói ta không uống, ngươi hết lần này tới lần khác không nghe, cái này được chưa?”

-Không!

Rượu mạnh tưới lên vết thương của Lưu đường chủ, nhất thời khiến Lưu đường chủ kêu thảm thiết, lăn lộn trên mặt đất.

Nơi đây, tất cả mọi người bị kinh động, nhao nhao xông xáo, lộ ra vẻ kinh hãi.

-Đó là Kim Dao Trại!

-Kim Dao Trại sao lại xung đột với Giang Thạch?

-Bọn họ không phải không biết Giang Thạch là trời sinh thần lực chứ?

-Dừng tay!

Đột nhiên, một trận tiếng quát lớn vang lên cách đó không xa.

Giang Thạch ngẩng đầu nhìn lại.

Chỉ thấy một lão giả mặc trường bào màu xám, vẻ mặt giận dữ, từ xa điên cuồng xông tới, khí tức mãnh liệt, không nói lời nào, đi lên liền bay lên trời, một chưởng hung hăng đánh về phía Giang Thạch.

-Nghịch súc cút ngay!

-Đánh trẻ tới lão?

Giang Thạch nhướn mày, vung nắm đấm thon gầy, đánh mạnh vào bàn tay lão giả kia.

Bùm!

Một tiếng trầm đục, khí lưu cuồng trào, lá cây hai bên phát ra âm thanh ào ào, trực tiếp bị cuốn về bốn phía.

Tất cả mọi người đều chấn động.

Sau đó thân hình Giang Thạch và lão giả áo xám kia đều bị chấn lui ra ngoài.

Giang Thạch liên tục lui ra bảy tám bước.

Lão giả áo xám lui ra sáu bảy bước.

Hai người đều thềm lấp bấp kinh hãi.

Nhập Kinh quan thứ mười? Hay là cửa thứ mười một?

Giang Thạch kinh hãi.

-Khí lực thật lớn!

Lão giả áo xám cũng kinh nghi:

Bàn tay không ngừng co giật, truyền đến từng trận đau đớn.

Chỉ là một chiêu, cánh tay của hắn giống như là mất đi không chế đồng dạng.

Đây vẫn là người sao?

Chỉ dựa vào sức mạnh thân thể, thật có thể khủng bố như thế?

Hắn là yêu thú sao?

-Tiểu tử, ngươi dám đả thương người của Kim Đào Trại ta?

Lão giả áo xám giận tím mặt.

-Thật có lỗi, là người của Kim Đào Trại người bức bách ta trước.

Giang Thạch mở miệng.

“Vớ vẩn, ta chỉ nhìn thấy người đã thương người của Kim Dao trại ta, những chuyện khác, lão phu tất cả đều không có nhìn thấy!”

Lão giả áo xám gầm lên.

-Xem ra tiền bối bị mù sớm như vậy, sống tới bây giờ cũng không dễ dàng.

Giang Thạch nhíu mày.

-Người muốn chết!

Lão giả áo xám giận dữ.

-Ngô Vân lão cẩu, dám khi dễ hậu bối Chân Võ Quan ta, mau ăn một quyền của lão tử!

Đột nhiên, cách đó không xa truyền đến tiếng rống giận của Xích Long đạo nhân.

Xích Long lão đạo gần như trong nháy mắt nhận được tin tức, liền cực nhanh vọt tới, hai mắt dựng thẳng, lửa giận thiêu đốt, giống như là một đầu hùng sư khổng lồ, đi lên liền bay lên trời, trực tiếp vung ra một quyền hung hăng nện tới hướng lão giả áo xám.

Lão giả áo xám biến sắc, vội vàng nhanh chóng trở tay đỡ đòn.

Nhưng hắn bị Giang Thạch chấn thương trước, giờ phút này cánh tay căn bản không nhắc nổi bao nhiêu kinh lực.

Bùm!

Một tiếng vang thật lớn, chấn động tứ phương.

Thân thể lão giả áo xám lần nữa bị chấn động đập đập cuồng lui, nhanh rút lui khỏi bảy tám thước, há mồm phun ra một ngụm máu loãng, sắc mặt trắng bệch.

-Xích Long, người!

Sắc mặt hấn tức giận.

Sắc mặt Xích Long lão đạo tái xanh, rớt cục dừng lại, ánh mắt lạnh lạnh hướng về lão giả áo xám, nói: “Ngô Vân lão cầu, người dám đả thương thiên tài Chân Võ Quan ta?”

Rào!

Bốn phương tám hướng càng xôn xao.

Ở cách đó không xa.

Trương Sơn đang âm thầm quan sát, khẽ nhú mào, sắc mặt trong nháy mắt âm trầm xuống, rớt cục không tiếp tục nhìn nhiều nữa, trực tiếp đi ra từ trong bóng tối, mở miệng quát: “Đủ rồi, các người đều đang làm cái gì?”

Trong lòng hấn phát ra tiếng hừ lạnh, bộ mặt âm trầm như nước.

Sớm biết Kim Dao trại không chịu nổi như thế, hấn đã không tìm Kim Dao trại.

Trước đó không lâu tổng binh tự mình tìm đến hấn, để cho hấn tìm người bí mật gõ Giang Thạch một cái, do đó để cho Giang Thạch hồi tâm, sau đó hấn liền tìm tới Kim Dao trại.

Kim Dao trại ở Hoang Châu địa giới cũng là thế lực nổi tiếng gần xa, thanh danh cơ hồ ngang hàng với Chân Võ Quan, hấn cho rằng, để cho trưởng lão Kim Dao trại ra tay, gõ Giang Thạch hấn là chuyện dễ như trở bàn tay.

Nhưng trăm triệu lần không nghĩ tới, trưởng lão Kim Dao trại cũng không làm gì được Giang Thạch.

Quả thực chính là phế vật!

-Trương tướng quân!

Xích Hòa, Xích Long trầm giọng mở miệng.

-Trương tướng quân!

Lão giả áo xám cũng sắc mặt khó coi, chấp tay nói.

-Đều là người một nhà, các người vừa rồi đang làm cái gì?

Trương Sơn ngữ khí âm trầm, nói: “Có biết hay không, y theo quân quy của Xích Diễm quân ta, tự giết lẫn nhau sẽ là kết cục gì?”

Mọi người sắc mặt khẽ biến, đều là trầm mặc không nói.

“Là ai động tay trước?”

Trương Sơn quát to.

-Là hần, là Giang Thạch, Trương tướng quân làm chủ cho ta!

Lưu đường chủ thê lương kêu thảm thiết, mặt đầy máu loãng.

-Phế vật!

Trương Sơn ngữ khí lạnh như băng, một đôi con ngươi trực tiếp nhìn về phía Giang Thạch, như đao như kiếm, bức bách lòng người, lạnh lạnh nói: “Giang Thạch, ngươi phải chịu tội gì?”

Giang Thạch nhú mày, nhìn chăm chú vào Trương Sơn trước mắt.

Chẳng biết vì sao, hần luôn cảm thấy có chỗ nào không đúng?

Trương Sơn này xuất hiện cũng quá trùng hợp?

Và!

Từ khi hần vừa vào Xích Diễm quân, Trương Sơn này không chỉ một lần muốn làm khó chính mình...

-Là hần khiêu khích trước...

-Làm càn!

Trương Sơn quát to, hơi thở bức người, nói: “Còn dám cứng miệng?”

-Trương tướng quân, việc này cần điều tra!

Xích Họa đạo nhân vội vàng mở miệng.

-Đủ rồi!

Trương Sơn lại hét lớn, căn bản không cho người khác cơ hội nói chuyện.

Ánh mắt của hắn rơi vào trên người Giang Thạch, lạnh lùng nói: “Quấy nhiễu quân quy, theo luật trọng trách bốn mươi, người tới!”

Sắc mặt Giang Thạch khẽ biến, trong nháy mắt ngẩng đầu.

Chết tiệt!

Hắn thiếu chút nữa muốn trực tiếp ra tay bóp chết Trương Sơn.

Rầm!

Rất nhiều Xích Diễm quân từ xa lao tới, hung hăng chớp lấy Giang Thạch.

Nhưng sắc mặt Giang Thạch trầm xuống, thân thể lắc lư, khí lực bài sơn đảo hải trong nháy mắt bộc phát ra, Oanh một tiếng, tác dụng đến trên người những Xích Diễm quân này, trực tiếp đem bọn họ quăng bay ra ngoài.

-Trương tướng quân, ngươi không nên ép người quá đáng!

Giang Thạch âm trầm mở miệng.

-Ngươi dám chống cự?

Đôi mắt Trương Sơn sắc bén, nhìn thẳng Giang Thạch.

Sát cơ trong lòng Giang Thạch sinh sôi, trực tiếp nhìn về phía Trương Sơn.

Xích Long, Xích Hỏa bên cạnh đều là mặt mũi trầm xuống, không nhúc nhích.

Trương Sơn cả kinh trong lòng, trong nháy mắt từ trong mắt Giang Thạch cảm giác được từng đợt sát khí nồng đậm.

Tiểu tử này còn muốn giết mình?

-Giang Thạch, ngươi cần phải nghĩ kỹ tiền đồ của mình!

Trương Sơn cắn răng, quát: “Bắt người này lại cho ta!”

Ánh mắt Giang Thạch lạnh lẽo.

Thật sự là vô pháp vô thiên!

-Được rồi Trương Sơn, đã xảy ra chuyện gì?

Bỗng nhiên, một đạo thanh âm bình thản lạnh nhạt trực tiếp vang lên cách đó không xa.

Tất cả mọi người nhanh chóng quay đầu lại, nhất thời sắc mặt khế biến.

Tổng binh đến rồi!

-Bái kiến tổng binh!

“Tổng binh đại nhân, Giang Thạch này nhiều loạn quân quy, tự giết lẫn nhau, mặt tướng đang y theo quân quy xử trí hần, cũng không nghĩ người này không phục quân giáo, dám phản kháng!”

Trương Sơn cắn hận mở miệng.

Như vậy a.

Dương Hồng Thiên một thân trường bào màu xanh ngừ khí đậm đặc, ánh mắt thâm thúy rơi vào trên người Giang Thạch, nói: “Giang Thạch, ngươi giải thích như thế nào?”

Chương 25: Xích Dương rèn thể quyết

Dương Hồng Thiên thân hình thon dài, khuôn mặt trắng nõn xuất hiện ở đây, trong nháy mắt trở thành tiêu điểm của toàn trường.

Ánh mắt mọi người đều tự động hội tụ lại đây.

Một loại khí tức trường kỳ làm thượng vị giả từ trên người hắn tự nhiên tản mát ra, nhất thời mang đến một cỗ áp lực vô hình.

-Tổng binh, là người này khiêu khích trước, tại hạ chỉ là bị ép đánh trả mà thôi.

Giang Thạch cắn răng, ôm quyền nói.

-Vậy sao?

Dương Hồng Thiên ngữ khí nhẹ nhàng, nói: “Cụ thể hắn khiêu khích như thế nào?”

“Hắn cưỡng ép ép ta uống rượu của hắn, thuộc hạ cự tuyệt không lại, lúc này mới động thủ, xin tổng binh minh giám!”

Giang Thạch đáp lại.

-Thì ra là thế, Lưu đường chủ, là có chuyện như vậy sao?

Ánh mắt Dương Hồng Thiên nhàn nhạt, nhìn về phía Lưu đường chủ trên mặt đất.

Lưu đường chủ nhất thời khuôn mặt khó coi, nói: “Tổng binh làm chủ, Lưu mỗ chỉ là muốn cùng hắn kết giao một chút, cũng không có bất kỳ ác ý, ai từng nghĩ người này bá đạo

ngang ngược, căn bản không cho Lưu mỗ cơ hội kết giao, ngược lại động thủ đánh Lưu mỗ, Lưu mỗ oan uổng a!”

Hắn mạnh mẽ đổi trắng thay đen, lẫn lộn thị phi.

-xem ra là một hồi hiểu lầm.

Dương Hồng Thiên khẽ thở dài, nói: “Đều là huynh đệ nhà mình, cần gì huyên náo cứng ngắc như thế, hơn nữa Giang Thạch người xuống tay quá nặng, người chủ động động thủ trước, vô luận như thế nào đều là xúc động quân quy Xích Diễm quân ta, mấy ngày hôm trước ta vừa mới thắng người làm giáo úy tiên phong, người liền làm việc như thế, thật sự là mất vô pháp kỷ.”

-Nếu không xử phạt người, khó có thể phục chúng!

-Nhưng lúc này lại là lúc dùng người, nếu xử phạt người, đối với Xích Diễm quân ta cũng không tốt.

-Như vậy đi, bốn mươi quân trượng của người tạm thời miễn. Nhưng tội chết có thể miễn, tội sống khó thoát, người đi theo ta một chuyến!

Hắn trực tiếp xoay người, đi về phía lều lớn xa xa.

Trong lòng Giang Thạch lửa giận ngập trời, rõ ràng cảm giác được Dương Hồng Thiên bất công.

Dương Hồng Thiên tuyệt không có ý trừng phạt Lưu đường chủ.

Tựa hồ Lưu đường chủ nói cái gì, hắn liền tin cái đó.

Bất quá hắn cũng không muốn tiếp tục nhiều lời, nhìn thoáng qua Lưu đường chủ, đành phải đi theo Dương Hồng Thiên.

Mọi người phía sau xôn xao, trong nháy mắt nghị luận sôi nổi.

Hai người Xích Long, Xích Hỏa sắc mặt khó coi, siết chặt nắm tay.

Lần này Dương Hồng Thiên lại chủ động nghiêng về phía Lưu đường chủ.

Chẳng lẽ thật sự là muốn gõ chân võ quan của bọn họ.

Trong đại trường.

Dương Hồng Thiên ngồi ngay ngắn chủ vị, khuôn mặt bình tĩnh, một đôi mắt như thâm uyên nhàn nhạt nhìn về phía Giang Thạch, nói: “Giang Thạch, ngươi có phải đang trách tội ta thiên vị Lưu đường chủ?”

-Không dám!

Giang Thạch buồn bực đáp lại.

“Trách ta cũng không sao, ngươi không ngồi ở vị trí này của ta, ngươi sẽ không hiểu dụng tâm lương khổ của ta, nói thật, những nhân sĩ giang hồ kia cuối cùng cũng chỉ là người ngoài, chỉ có người mới là người trong Xích Diễm quân chúng ta, bây giờ kẻ thù bên ngoài dẫn đầu, chúng ta cần lợi dụng những nhân sĩ giang hồ này vì chúng ta hiệu lực, cho nên, ta mới muốn mọi chuyện thiên vị bọn họ, chỉ có như vậy, bọn họ mới có thể cam nguyện cống hiến cho ta, nói như vậy, ngươi có thể hiểu được?”

Dương Hồng Thiên thản nhiên nói.

Tựa hồ lúc trước xúi giục người khác gõ Giang Thạch, cùng hắn không có một tia quan hệ nào.

Giang Thạch hồ nghi trong lòng, lập tức nhìn về phía Dương Hồng Thiên.

Dương Hồng thật sự coi mình là người một nhà?

Trò cười đi!

Đề tay lên ngực mà hỏi, một vị tổng binh thủ đoạn cao minh, ở lâu trên thượng vị không đến mức dễ dàng tin tưởng người khác như vậy!

-Vâng, thuộc hạ hiểu.

Giang Thạch đáp lại.

Mặc kệ Dương Hồng Thiên có chủ ý gì, bây giờ hấn tận lực chu toàn.

Đợi đến ngày khác thực lực tăng lên, tự nhiên có thể trở mặt, muốn làm gì thì làm.

“Người hiểu là tốt rồi, cho nên xử phạt người là không thể tránh khỏi, bất quá người cũng không cần lo lắng, ta sẽ không để cho người đi làm chuyện nguy hiểm gì.”

Dương Hồng Thiên tiếp tục nói: “Gần đây quân lương thiếu hụt, đã hai tháng không có phát lương.

Gần đây ta chuẩn bị để Hạ tướng quân ra ngoài thu thập quân lương, người cứ đi theo đi, yên tâm, ngắn thì năm ngày, dài thì mười ngày là có hoàn thành.

-Thu thập quân lương?

Giang Thạch hồ nghi.

-Không sai.

Dương Hồng Thiên gật đầu, lạnh nhạt nói: “Hạ Long Hải!”

Lều trại mở ra, một tên tướng quân thân hình khôi ngô trực tiếp từ bên ngoài đi tới, đây là một đại hán cao chừng một thước tám, mặt mũi râu ria, mù một con mắt, khí thế bức người, vừa tiến vào liền ôm quyền một cái.

-Tổng binh!

Sáng sớm ngày mai, mang theo Giang Thạch cùng đi thu thập quân lương!

Dương Hồng Thiên chỉ vào Giang Thạch, thản nhiên nói.

-Vâng, tổng binh!

Hạ Long Hải thanh âm trầm trọng, chỉ có một con mắt bắn ra tinh quang, quay đầu nhìn về phía Giang Thạch, trầm giọng nói: “Giang huynh đệ, sáng sớm ngày mai, giờ Mão một khắc xuất phát, kính xin không nên đến muộn.”

Giang Thạch suy tư trong lòng, gật đầu nói: “Được!”

Hạ Long Hải lại ôm quyền về phía Dương Hồng Thiên, xoay người rời khỏi trường lớn.

“Giang Thạch, trên đường, ngươi cũng phải nghe lời Hạ tướng quân, Hạ Long Hải là phó tướng trong quân ta, chính là một trong những cánh tay phải của ta, thực lực cao thâm, ngươi không nên dễ dàng chọc giận hắn!”

Dương Hồng Thiên mở miệng nói.

-Vâng, tổng binh!

Giang Thạch lại ôm quyền.

-Ừ, lui ra đi, chờ ngươi trở về, ta rất có thưởng.

Dương Hồng Thiên mở miệng.

Giang Thạch trực tiếp rời khỏi đây.

Sau khi Giang Thạch vừa mới rời đi không lâu, Trương Sơn ngân bào ngân giáp liền từ bên ngoài đi tới, trực tiếp tiến vào đại trường trung quân.

-Tổng binh.....

“Muốn thu phục một người, trước tiên phải thu phục tâm của hắn, muốn thu phục tâm của hắn, cần phải ân uy tịnh thi, chỉ có như vậy, hắn mới có thể vui lòng thần phục!”

Dương Hồng Thiên sắc mặt bình thản, chậm rãi mở miệng.

-Nhưng nếu người này vẫn không biết điều thì sao?

Dương Hồng Thiên mỉm cười, nói: “VẬY không cần giữ lại, không thể cho ta sử dụng, chung quy là địch nhân, đối với địch nhân, không cần nương tay.

-Vâng, tổng binh!

Trương Sơn ôm quyền.

Bên ngoài.

Giang Thạch rất nhanh lần nữa tìm được Xích Hỏa, Xích Long hai vị lão đạo, đem tất cả quy trình mình vừa trải qua trong đại trường nói cho hai vị lão đạo.

Hai vị lão đạo nhất thời nhú chặt mày.

-Dương Hồng Thiên rốt cuộc có chủ ý gì? Chẳng lẽ thật sự coi Giang Thạch là người một nhà?

-Không đúng, Dương Hồng Thiên đa mưu túc trí, không phải người dễ tin tưởng như vậy.

Hai vị lão đạo cảm thấy cực kỳ hồ nghi.

Nhưng nghĩ nát óc cũng không hiểu Dương Hồng Thiên rốt cuộc có ý gì.

Đúng lúc đó.

Một tên đệ tử Chân Võ Quan nhanh chóng từ xa chạy tới, vô cùng lo lắng, kêu lên: “Trưởng lão, Xích Uyên trưởng lão đến!”

-Ồ? Xích Uyên sư đệ tới rồi?

-Đi, Giang Thạch, đi gặp Xích Uyên sư đệ!

Hai vị lão đạo lộ ra vẻ kinh hãi, mang theo Giang Thạch, lập tức đi ra bên ngoài.

Không lâu lắm.

Mọi người rốt cục gặp được ba người Xích Uyên, Quách Bình, Lưu Tùng.

Ngoại trừ Xích Uyên đạo trưởng là trưởng lão của Chân Võ Quan.

Hai người Quách Bình, Lưu Tùng còn lại đều là cung phụng.

- Sư huynh!

Ba người Xích Uyên nhìn thấy hai vị lão đạo, lập tức hành lễ.

Hai vị lão đạo lập tức mừng rỡ.

- Tốt, tới là được, về chỗ ở trước!

Xích Hỏa lão đạo cười nói.

Bọn họ trực tiếp mang theo ba người đi về chỗ ở, ven đường, trực tiếp trình trọng giới thiệu Giang Thạch cho ba người.

Đương nhiên, trong lúc đó tự nhiên lại tránh không được thăm dò một phen.

Nhưng sau khi Giang Thạch tùy ý lộ ra một tay, nhất thời dẫn tới ba người rung động không thôi.

Trong sân.

Xích Uyên lão đạo đóng cửa phòng, cực kỳ trình trọng, mở miệng nói: “Giang Thạch, lần này lão đạo tới, một là mang nhắc nhở của quan chủ, để người cần phải cẩn thận, hấn sẽ nghĩ biện pháp đem người điều rời khỏi quân đội, thứ hai là phụng mệnh quan chủ, đưa tới cho người một quyển 【 Xích Dương Đoán Thể Quyết 】 .”

Hấn trực tiếp lấy ra một quyển bí tịch được bọc trong giấy dầu từ trong ngực.

-Hả? Xích Dương Đoán Thể Quyết?

-Quan chủ cư nhiên đem cái này đưa tới?

Xích Hỏa, Xích Long hai vị lão đạo không khỏi ánh mắt sáng ngời.

Xích Dương Đoán Thể Quyết, công pháp luyện thể vô thượng Chân Võ Quan bảo tồn nhiều năm, quyền công pháp này có một cái tác dụng cực kỳ khủng bố.

Nếu như là người có lực lượng thân thể một ngàn cân luyện thành, như vậy sẽ trực tiếp đột phá cực hạn, đạt tới một ngàn năm trăm cân.

Nếu như là người có lực lượng thân thể đạt tới ba ngàn cân luyện thành, sẽ trực tiếp đạt tới lực lượng bốn ngàn năm trăm cân.

Nói tóm lại, có thể lần nữa gia tăng một nửa lực lượng dựa trên cơ sở thân thể vốn có, trời sinh Kim cương như Giang Thạch, một khi luyện thành, lực lượng sẽ không thể tưởng tượng được.

Chương 26: Tàn sát!

Giang Thạch tiếp nhận quyền công pháp này, trong lòng cũng cực kỳ ngạc nhiên, lập tức lật xem.

Chỉ thấy trang thứ nhất công pháp liên liệt kê rất nhiều dược liệu, muốn tu luyện môn công pháp này, ngoại trừ phải thừa nhận thống khổ thường nhân khó có thể tưởng tượng được bên ngoài, còn phải thường xuyên tắm thuốc mới được.

Toàn bộ công pháp chia làm tam trọng cảnh giới.

Đệ nhất trọng cảnh giới có thể gia tăng hai thành lực lượng trên cơ sở vốn có.

Trọng thứ hai gia tăng bốn thành lực lượng.

Trọng thứ ba chính là gia tăng năm thành lực lượng.

Ngoại trừ ba tầng cảnh giới này ra, bên trong còn có một môn chương pháp đi kèm, tên là Đại Xích Dương Chương, chính là môn chương pháp thuần túy lấy lực lượng thân thể làm chủ công ngoại.

Cương mãnh hùng hậu.

Có thể so với cương thiết!

“Giang Thạch, ngươi lập tức học thuộc lòng môn công pháp này, những thứ này là dược liệu chúng ta mang đến, buổi tối ngươi tiến hành tắm thuốc, trước nhìn xem hiệu quả như thế nào?”

Xích Uyên lão đạo tiện tay đưa một gói đan dược cho Giang Thạch.

-Vâng, đa tạ trưởng lão.

Giang Thạch gật đầu.

Hắn không đợi lâu, cầm bí tịch cùng dược liệu, lập tức rời khỏi nơi đây.

Trong phòng chỉ còn lại mấy người Xích Hỏa, Xích Long, Xích Uyên, sắc mặt trầm trọng, bắt đầu mưu đồ bí mật.

Trên thực tế, trong khoảng thời gian này, không chỉ một môn phái bọn họ sinh ra bất mãn với Xích Diễm quân, những môn phái giang hồ khác, giang hồ thế gia cũng đều như thế.

Nhưng cho dù có bất mãn nữa thì có ích lợi gì?

Tổng binh Dương Hồng Thiên thực lực khủng bố, sâu không lường được, có chiến tích tự tay đánh gục Võ Thánh, ai có thể địch lại?

Huống hồ dưới trướng hắn còn có mười vạn Xích Diễm quân, mỗi một tên đều là tồn tại đã luyện ra kinh lực, bất kỳ một cái giang hồ môn phái ở trước mặt bọn họ đều giống như gỗ mục đồng dạng.

“Dương Hồng Thiên dã tâm bừng bừng, chỉ sợ không chỉ là muốn đơn giản là bình định Hồng Cân Quân, hơn phân nửa là muốn quét sạch toàn bộ những giang hồ môn phái chúng ta, có thể tưởng tượng, đợi đến lúc giải quyết toàn bộ phản loạn Hồng Cân Quân, các đại môn phái chỉ sợ không có một cái nào có thể có hạ tràng tốt.”

Xích Uyên lão đạo nói nhỏ, nói ra lo lắng của Quan Chủ.

-Chúng ta cũng sớm có phát hiện, nhưng bây giờ lại có biện pháp gì?

Xích Hỏa đạo nhân nhíu mày, thấp giọng nói.

-Không bằng... thử tiếp xúc riêng với các môn phái khác một chút?

Xích Long đạo nhân đưa ra một đề nghị.

-Không ổn!

Xích Hỏa đạo nhân mở miệng: “bây giờ các đại giang hồ môn phái long xà hỗn tạp, có rất nhiều người đã bí mật đầu nhập Xích Diễm quân, tiếp xúc với bọn họ, một khi tin tức tiết lộ liền phiền toái.”

-Vậy phải làm sao bây giờ?

Mấy vị lão đạo cau mày, bắt đầu suy tư.

Thời gian trôi qua.

Thời gian một đêm nhanh chóng trôi qua.

Giang Thạch ở trong phòng tu luyện một đêm, thẳng đến sáng sớm mặt trời mọc, hắn mới hai mắt mở ra, từ trong thùng đan dược đứng lên.

Không thể tưởng tượng nổi, thật sự không thể tưởng tượng nổi.

Kỳ quang trong mắt hắn chớp động, nhìn da thịt màu đồng của mình.

-Xích Dương Đoán Thể Quyết chỉ dùng đêm liền nhập môn?

-Cái này cũng quá nhanh?

Hắn cảm giác cứ tiếp tục như vậy, nhiều nhất ba ngày, hắn có thể luyện thành triệt để cảnh giới tầng thứ nhất!

Không ngờ hắn ở phương diện nội công là phế vật, ở phương diện tu luyện ngoại công, lại có thiên phú như thế.

“Đúng rồi, cái này khẳng định có quan hệ với thân thể cường đại của ta, thân thể đủ mạnh, cho nên các loại điều kiện nghiêm khắc liệt kê trên công pháp đối với ta mà nói, tất cả đều không tính là gì.”

Giang Thạch tự nói.

Rất nhanh hấn cảm thấy không đúng.

Chiều cao của hấn, mơ hồ tựa hồ lại tăng lên không ít.

Chẳng lẽ là phát triển lần thứ hai?

-Giang huynh đệ, được chưa, chuẩn bị xuất phát!

Đột nhiên, bên ngoài truyền đến tiếng kêu to của Hùng Khai Sơn.

Giang Thạch lập tức mặc quần áo vào, cầm lấy lang nha bổng thô to trong góc, trực tiếp bước ra ngoài.

-Đi mau, Hạ tướng quân đã thúc giục rồi.

Hùng Khai Sơn cười trên chiến mã, mở miệng nói.

Hai người lập tức chạy về phía xa.

Không bao lâu sau liền thấy được bên ngoài trận doanh, Hạ Long Hải một thân giáp trụ, thân hình cao cao, bên người mang theo năm sáu trăm vị tinh nhuệ của Xích Diễm quân, đằng đằng sát khí, khí tức mãnh liệt, trong một con mắt lộ ra sáng bóng kinh người, nhìn về phía Giang Thạch.

Nhất là khi nhìn về Lang Nha Bổng nằm trong tay Giang Thạch, con người hơi co lại.

Nhưng rất nhanh hấn khôi phục bình thường, nói: “Giang Thạch, ngựa của ngươi đâu?”

Giang Thạch đưa ánh mắt nhìn lại, chỉ thấy tất cả Xích Diễm quân ở đây tất cả đều cười vượt liệt mã, một thân nhung trang, trang phục thuần một sắc.

-Thuộc hạ không có ngựa.

“Không có ngựa?”

Hạ Long Hải nhướn mày, nói: “Không có ngựa là không được, dắt cho hấn một con ngựa!”

Rất nhanh một vị quân sĩ cách đó không xa dắt một con tuấn mã màu đỏ thẫm đi tới.

-Giang huynh đệ, người cần phải khống chế chút lực đạo, đừng để ngựa chết nữa.

Hùng Khai Sơn ngượng ngừng nói.

-Được, ta thử xem.

Giang Thạch trực tiếp xoay người lên ngựa, cũng không dám sử dụng sức lực quá lớn, chỉ nhẹ nhàng kẹp một cái, con tuấn mã này liền phát ra tiếng rít dài, lắc lư một trận, nhưng cũng may rất nhanh ổn định.

Hạ Long Hải lại nhìn Giang Thạch thật sâu, mở miệng nói: “Xuất phát!”

Hấn dẫn đầu, dẫn đầu lao nhanh về phía xa.

Bên người, năm sáu trăm tinh nhuệ Xích Diễm quân toàn bộ đi theo, điên cuồng mà qua giống như một đoàn lửa đỏ rực cuốn qua mặt đất, phát ra tiếng nổ vang.

Lần này đi chính là suốt ba ngày.

Ngoại trừ thời gian nghỉ ngơi ban đêm, những thời gian khác toàn bộ đều đang lên đường.

Giang Thạch sinh lòng hồ nghi, dọc đường không chỉ một lần hỏi qua Hùng Khai Sơn.

Nhưng đáng tiếc Hùng Khai Sơn đối với việc này hình như cũng cực kỳ kiêng kị, chỉ là không ngừng nói cho hấn biết sắp đến, đến nơi liền sẽ biết.

Giang Thạch bất đắc dĩ, đành phải tiếp tục đi theo.

Đương nhiên, ven đường hắn cũng nghĩ tới việc muốn chạy trốn, nhưng cũng chỉ là nghĩ một chút mà thôi, rất nhanh ý nghĩ này đã bị hắn bóp tắt.

Đừng nói trước mắt có nhiều Xích Diễm quân như vậy, chạy trốn có chút không thực tế.

Cho dù hắn thật sự có thể chạy mất, nhưng Chân Võ Quan có thể có phiền toái.

Nếu là nửa tháng trước, hắn nhất định sẽ không chút do dự bán đứng Chân Võ Quan.

Nhưng ngay bây giờ!

Suy nghĩ một chút, vẫn là quên đi.

Dù sao lực lượng của hắn mỗi ngày đều đang gia tăng, cùng lắm thì sau này nghĩ biện pháp rời đi là được.

Thời gian ba ngày, khí lực của hắn lại tăng thêm 300 cân.

Nhất cử đạt tới tình trạng 7500 cân lực.

Hí!

Một ngày này, tới gần hoàng hôn, Xích Diễm quân đang lao nhanh rốt cục ngừng lại, sau đó dưới mệnh lệnh của Hạ Long Hải, bắt đầu nhanh chóng xuống ngựa.

Từng tên tinh nhuệ Xích Diễm Quân nhanh chóng cởi giáp trụ trên người mình, sau đó lấy ra bao bọc tùy thân, từ bên trong lấy ra từng kiện áo dạ hành màu đen, nhanh chóng mặc lên người.

-Giang Thạch đây là của ngươi, lập tức thay đi!

Hạ Long Hải khuôn mặt lạnh lùng, tựa như thay đổi người đồng dạng, sải bước đi tới, ném một kiện quần áo dạ hành cho Giang Thạch.

-Hạ tướng quân, đây là làm cái gì?

Giang Thạch hỏi.

-Không nên hỏi thì đừng hỏi, mặc vào trước!

Hạ Long Hải lạnh lùng mở miệng, sau đó tự thân hấn cũng nhanh chóng tháo giáp trụ xuống, mặc quần áo Dạ Hành lên người.

Giang Thạch không hỏi nhiều nữa, lập tức làm theo, rất nhanh liền mặc xong.

Chỉ thấy tất cả mọi người giờ phút này đều biến thành hắc y che mặt, chỉ lộ ra hai con mắt ở bên ngoài.

Hạ Long Hải lần nữa xoay người lên ngựa, ngữ khí lạnh như băng, quát: “Tiếp tục xuất phát!”

-Giá!

Một đám người lại chạy như điên mà ra.

Tại thời khắc hoàng hôn mặt trời lặn, rớt cục phía trước xuất hiện một chỗ tiểu trấn phồn hoa.

Trong một mắt Hạ Long Hải lóe ra ánh sáng lạnh lẽo, cả người ngồi ngay ngắn trên lưng ngựa, tản ra một cỗ khí tức khủng bố vô hình, tựa như một mãnh thú chọn người mà cắn.

“Tam Hạ trấn là tiểu trấn phồn hoa nhất Hoang Châu ta, tới gần Long Sơn, bên trong có dược liệu, trà, thiết khí cực kỳ nổi danh, lâu dài tới nay, kinh thương phát đạt, sinh ra không ít phú thương cùng hào cường, bọn họ vợ vơ vết của cải quá lớn, không người dám chọc, hôm nay liền mượn chút ngân lượng của Tam Hạ trấn đi sử dụng, các nhi lang...”

Hạ Long Hải ngữ khí lạnh như băng, vung tay lên, nói: “Một người cũng không để lại!”

Bên người, đông đảo Xích Diễm quân sớm lộ ra nhe răng cười, sau đó đột nhiên thúc giục chiến mã, nhanh chóng điên

cuồng phóng ra, tàn sát mà đi về hướng tiểu trấn.

-Xông lên!

-Giết a!

Phốc phốc phốc!

-Không!

-Sơn phi đến rồi, mau chạy trốn chết a!

-Sơn phi, có sơn phi a!

-Các vị đại nhân dừng tay, anh vợ ta có quan hệ không nhỏ cùng Xích Diễm quân.....

Toàn bộ trấn nhỏ đại loạn một mảnh, vô số người hoảng sợ kêu to, lại khó thoát khỏi vận rủi.

Ánh mắt Giang Thạch trầm xuống, trong nháy mắt hiểu được.

Một đôi mắt đột nhiên nhìn về phía Hạ Long Hải.

Chỉ thấy Hạ Long Hải ngồi ngay ngắn chiến mã, khí tức trầm ngưng, không nhúc nhích, giống như núi cao.

Sau đó con người Giang Thạch lại đột nhiên nhìn về phía Hùng Khai Sơn.

Hùng Khai Sơn ngượng ngùng cười, nói: “Đừng nhìn ta, đây là tổng binh phân phó.”

Giang Thạch từ từ phun ra một ngụm khí tức, nói: “Thật sự là không thể tưởng được, Xích Diễm quân còn có loại phương thức làm giàu này!”

Chương 27: Nhập Kinh quan thứ ba!

Toàn bộ Tam Hạ trấn đại loạn một mảnh.

Vô số người chạy trốn khắp nơi, phát ra tiếng kêu sợ hãi, nhưng dưới sự tàn sát bừa bãi của mấy trăm Xích Diễm quân, căn bản không ai có thể chạy thoát.

Không ngừng có người chết thảm, soát thi.

Từng mảnh máu tươi bắn tung tóe ra, bay khắp nơi.

Còn có một vị Xích Diễm quân nhanh chóng giết vào trong nhà của một đại hộ, cuồng tiếu không thôi, bắt đầu điên cuồng cướp đoạt.

Đại nhân, trẻ con, người già, nữ tử..... tất cả đều trở thành vong hồn dưới đao.

Có hài đồng càng là bị chiến mã nghiền ép, hóa thành bùn nhão tại chỗ.

-Giang giáo úy, còn đang nhìn làm cái gì? Cùng nhau động thủ đi!

Hạ Long Hải ngồi ngay ngắn chiến mã, ngữ khí lạnh lùng, một con mắt lạnh lạnh nhìn từng màn như Tu La huyết hải trước mắt.

Giang Thạch nhẹ nhàng lắc đầu, thân nhiên nói: “Xin lỗi, ta chưa bao giờ giết người tay không tác sát.”

Hắn trực tiếp điều khiển chiến mã, đi về phía trước.

Hạ Long Hải nhướng mày, xua ngựa đi theo phía sau, trầm giọng nói: “Giang giáo úy, người đang nói cái gì? còn không lập tức động thủ?”

Giang Thạch lần nữa dừng chiến mã lại, quay đầu nhìn lại, như cười như không nói: “Tổng binh cho ta nhiệm vụ sao?”

-Không sai, đồ diệt Tam Hạ trấn, không chừa một ai, người lập tức động thủ!

Hạ Long Hải lạnh lùng nói.

-Ta làm sao không biết tổng binh hạ mệnh lệnh này cho ta, nếu tổng binh thật sự hạ mệnh lệnh, nhất định sẽ chính miệng nói cho ta biết.

Giang Thạch lộ ra mỉm cười, tiếp tục đi về phía trước, nói: “Nhưng hử không nói, cho nên, ta không tin!”

-Người càn rỡ!

Hạ Long Hải đột nhiên hét lớn, trong mắt lóe ra hung quang, vồ lưng ngựa, phóng người lên, nâng lên bàn tay to bằng một cái quạt hương bồ, trực tiếp đánh ra một trảo hung hăng hướng về phía Giang Thạch.

-Dám can đảm vi phạm mệnh lệnh của tổng binh, lại đây cho ta!

Này!

Giang Thạch đột nhiên xoay người, vũ động lang nha bổng, hung hăng quét về phía Hạ Long Hải.

Khủng bố lang nha bổng phát ra tiếng vang gào thét trầm trọng, kinh phong đập vào mặt đánh giống như là một tòa núi nhỏ nện tới.

Hạ Long Hải biến sắc, thân ở giữa không trung, vội vàng nhanh chóng xoay eo xoay, dùng một loại động tác huyền diệu

khó hiểu tránh được lang nha bổng thô to của Giang Thạch, nhanh chóng lui ra.

Ngươi!

Đồng tử hấn co lại, lần nữa nhìn về phía Lang Nha Bổng do Tinh Thần Vẫn Thiết đúc thành.

“Hạ tướng quân, ta vẫn là câu nói kia, tổng binh nếu hạ mệnh lệnh cho ta, nhất định sẽ chính miệng nói cho ta biết, đáng tiếc lúc tới, hấn cũng không nói gì, cho nên, ngươi tốt nhất vẫn là thành thật một chút, không nên ở gương nanh múa vuốt trước mặt ta, bằng không, ta lo lắng sẽ phát sinh chuyện gì không thoải mái!”

Giang Thạch nặn ra nụ cười, lộ ra hàm răng trắng bệch.

Bộ mặt Hạ Long Hải trong nháy mắt âm trầm xuống, trên người truyền đến thanh âm kinh lực bóp bóp.

-Hiểu lắm, hiểu lắm, hai vị ngàn vạn lần không nên động thủ!

Hùng Khai Sơn vội vàng khuyên giải, mồ hôi lạnh chảy ròng, nói: “Đều là huynh đệ nhà mình, đều là vì làm việc cho tổng binh, không đến mức đó, mau dừng lại.”

-Tốt, hay cho một cái Giang Thạch a!

Hạ Long Hải trầm giọng mở miệng.

Giang Thạch mỉm cười, cầm theo lang nha bổng, hướng về trần nhỏ hỗn loạn đi đến.

Hấn không phải chúa cứu thế, cũng không có lý tưởng gì kiêm tế thiên hạ.

Bây giờ duy nhất có thể làm chính là cam đoan chính mình không động thủ mà thôi.

Về phần sống chết của những người khác, hẳn thật sự không cứu được.

-Tha mạng, tha mạng a các vị đại nhân!

-Các người muốn tiền chúng ta cho người, tha cho chúng ta!

-A, đương gia, mau cứu mạng!

Trước mắt vô số người đang thê lương kêu to.

Không ít võ sư cung phụng trong nhà một ít phú thương cũng ra tay nhưng là đối mặt với tinh nhuệ Xích Diễm quân như lang như hổ vẫn là không đủ nhìn.

Lần này Xích Diễm quân ra ngoài thu thập quân lương đều là tinh nhuệ trong tinh nhuệ, yếu nhất đều là Nhập Kinh quan thứ tư.

Vượt xa những võ sư giang hồ bình thường có thể so sánh.

Một hộ lại một hộ người đang liên tiếp bị tàn sát.

Giang Thạch một đường đi qua, ánh mắt nhìn lại từng tòa nhà.

Bỗng nhiên, hẳn dừng ở phía trước một khu biệt viện, chỉ thấy bên trong toàn bộ biệt viện máu chảy đầy đất, từng bộ thi thể ngổn ngang, rất nhiều Xích Diễm quân ở chỗ này tìm tòi lung tung, thỉnh thoảng phát ra từng đợt tiếng cười điên cuồng.

Xem ra là một gia đình giàu có, hẳn là có Nhập Kinh Đan ta cần chứ?

Giang Thạch suy nghĩ, trực tiếp đi vào trong tòa nhà.

-Ai?

Hơn mười vị hắc y Xích Diễm quân lập tức vọt ra.

-Là ta, đem [Nhập Kinh Đan] tìm được giao cho ta trước!

Giang Thạch mở miệng.

-Là Giang giáo úy!

Một đám người sắc mặt khê biến.

Một người trong đó gật đầu nói: “Được, nếu Giang giáo úy cần, vậy chúng ta giao cho Giang giáo úy.”

Hắn trực tiếp lấy ra ba cái bình sứ từ trên người, giao cho Giang Thạch.

Dù sao trong quá trình cướp đoạt, bọn họ là có thể được cho phép nuốt riêng một ít đồ vật, bây giờ xuất ra một ít Nhập Kinh đan đến kết giao Giang Thạch, cũng không có gì không ổn.

Giang Thạch tiếp ở trong tay, cẩn thận kiểm tra, phát hiện tổng cộng 12 hạt, nhất thời nhẹ nhàng gật đầu, xoay người rời đi, hướng về chỗ kiến trúc tiếp theo đi đến.

Nhìn ba bình đan được trong tay, hắn rút cái nắp ra, trực tiếp ngửa đầu dốc vào trong miệng, nhai nuốt một trận sau đó nuốt xuống tại chỗ.

Cứ như vậy, thời gian trôi qua.

Thảm trạng đang không ngừng kéo dài trong bộ Tam Hạ trấn, từng cỗ thi thể thê thảm không ngừng bay lên ở trước mắt hắn, kêu thảm thiết liên tục, một tiểu trấn phồn hoa trong một đêm bắt đầu tan vỡ.

Mặt trời rất nhanh đã hoàn toàn lặn.

Sau khi mặt trời lặn, những mảng lớn ánh lửa bùng cháy trong các tòa nhà khắp thị trấn Tam Hạ, khói đặc cuồn cuộn, kinh tâm động phách, lóe ra ánh sáng chói mắt trong bóng tối.

Giang Thạch kế tiếp cũng không tiếp tục yêu cầu Nhập Kinh đan từ người khác mà là tự mình tìm tòi.

Bởi vì người trong trấn đều đã bị Xích Diễm quân giết sạch, hắn cũng không hề cố kỵ, trước vớt đủ chỗ tốt cho mình rồi nói sau.

Răng rắc!

Phòng ngủ của một gia đình giàu có bị một gậy của hắn đập vỡ.

Giang Thạch đi vào bên trong, vơ vét một trận, trực tiếp tìm được đại lượng vàng bạc châu báu.

Bỗng nhiên, sắc mặt hắn khẽ động, ở dưới một cái giường lớn phát hiện một vật ngoài ý muốn.

Thân pháp như bóng với hình!

-Là một bản bí tịch?

Hắn hơi kinh ngạc, nhận lấy bí tịch, bắt đầu tiếp tục tìm kiếm, rất nhanh lại tìm được một ít đan dược.

Ngoại trừ hai bình Nhập Kinh Đan, những thứ khác đều là khôi phục đan và chữa thương đan.

Hắn không chút khách khí, trước tiên đem toàn bộ Nhập Kinh đan đổ vào trong miệng, nuốt hết tại chỗ, sau đó thu hồi khôi phục đan cùng chữa thương đan, tiếp tục tìm tòi về phương hướng khác.

Cứ như vậy, từng gian phòng không ngừng bị hắn phá vỡ.

Thu hoạch trên người Giang Thạch cũng dần dần nhiều lên.

Hắn biết cái gì có thể và cái gì không thể.

Như vàng bạc các loại tài bảo, quá mức dễ thấy, hắn khẳng định là không thể cầm, coi như là cầm, sau khi trở về cũng phải nộp lên.

Nhưng bí tịch, đan dược những đồ vật như vậy, tuyệt đối có thể lấy.

Bí tịch chứa trên người, không ai biết.

Đan dược các loại đã bị hấn phục dụng tại chỗ, ai cũng không rõ ràng lắm.

Một thời gian nữa trôi qua.

Giang Thạch lần nữa cướp đoạt được không ít thứ tốt.

Tất cả đều là loại bí tịch.

Vũ hoa tậ thiên!

Tật Phong kiếm pháp!

Thiết thạch thân!

Ngoài ra, còn có một ít Nhập Kinh Đan, tất cả đều tiến vào bụng của hắn.

Từ lúc bắt đầu đến bây giờ, Nhập Kinh đan bị hấn nuốt vào ít nhất đã có mấy chục viên.

Dưới tác dụng của đông đảo Nhập Kinh đan như thế, kinh lực trong cơ thể hắn đang không ngừng khởi động, ùng ục ùng ục rung động, tựa như sôi trào, rột cục, khiến cho cảnh giới của hắn vừa phá lại phá, nhất cử đạt tới Nhập Kinh quan thứ ba.

Đồng thời, còn có một việc vượt qua dự đoán của Giang Thạch.

Đó chính 【 Xích Dương Đoán Thử Quyết 】 cư nhiên cũng dưới sự thúc đẩy của lượng lớn Nhập Kinh đan, thoáng cái nước chảy thành sông, triệt để đạt tới cảnh giới đệ nhất trọng viên mãn.

“Có chút ý tứ, đệ nhất trọng viên mãn ý nghĩa có thể bạo tăng hai thành lực lượng trên cơ sở vốn có, vậy nên là bao nhiêu?”

Giang Thạch mỉm cười, nhìn về phía bàn tay của mình.

Bây giờ khí lực của hấn cũng đã là 7500 cân.

Nếu thêm hai thành nữa, đó chính là 9000 cân cự lực.

Coi như là Nhập Kinh quan thứ mười một thì có thể có bao nhiêu lực lượng?

Chương 28: Là lưu hay giết?

Điên cuồng cướp đoạt kéo dài hơn nửa đêm mới kết thúc.

Cơ hồ trên lưng ngựa của mỗi một tên Xích Diễm quân đều chứa không ít bao bọc, bên trong dày đặc, rực rỡ muôn màu, dược liệu, vàng bạc, châu báu, ngọc khí..... đủ loại.

Mà sau khi cướp đoạt xong, một trận đại hỏa ngập trời trong nháy mắt lan tràn ra.

Ánh lửa hùng hực thiêu đốt cả nửa bầu trời.

Sóng nhiệt nóng bỏng cách vài dặm cũng có thể cảm nhận được.

Hạ Long Hải cuối cùng nhìn thoáng qua tiêu trần nơi đây, sau đó lạnh như băng nhìn Giang Thạch một cái, vung roi ngựa, trực tiếp điên cuồng phóng đi về hướng xa xa.

Giá!

Năm sáu trăm quân sĩ Xích Diễm quân lập tức xông lên, ai nấy thắng lợi trở về, chạy về phía xa.

-Giang huynh đệ, ngươi không cướp đoạt cái gì?

Hùng Khai Sơn kinh ngạc nhìn thoáng qua Giang Thạch.

-Lục soát được một ít vàng bạc, đều ở chỗ này.

Giang Thạch ra hiệu chỉ vào gói hàng phía sau, đi theo lên phía trước.

Hùng Khai Sơn nhìn thoáng qua, nói: “Quá ít, sẽ bị người khác bắt lấy nhược điểm, ngươi đem một bao này của ta cầm đi!”

Hắn tiện tay ném cho Giang Thạch một túi châu báu lớn.

Giang Thạch nhận lấy, đại khái nhìn thoáng qua, nhẹ nhàng gật đầu, tiếp tục lên đường.

Lần này lại là ba ngày trôi qua.

Lực lượng của Giang Thạch vẫn vô thanh vô tức tăng lên.

Cuối cùng!

Sáng sớm ngày thứ tư.

Một đám người hoàn toàn trở về tổng bộ Xích Diễm quân.

Sau khi trở về, rất nhanh có một đợt quân sĩ lớn nhanh chóng nghênh đón, dỡ hết các loại vật tư trên người bọn họ xuống, chuyển vào trong lều.

-Giang Thạch!

Đột nhiên!

Hạ Long Hải khí lạnh lẽo, rống Giang Thạch, trong mắt lóe ra ánh sáng lạnh như băng, nói: “Sau khi trở về, cái gì nên nói, cái gì không nên nói, người nên biết.”

-Yên tâm!

Giang Thạch đáp lại một câu, tiếp tục xoay người rời đi.

Hạ Long Hải phát ra tiếng hừ lạnh, trực tiếp xoay người rời đi, chạy về phía lều lớn của trung quân.

Sau khi Giang Thạch trở lại nơi ở, Xích Hỏa, Xích Long, Xích Uyên rất nhanh liền nghênh đón, lập tức bắt đầu cẩn thận hỏi thăm.

Giang Thạch trực tiếp lắc đầu, nói: “Không có gì, các vị trưởng lão không cần lo lắng, đúng rồi, đệ nhất trọng của ta đã viên mãn.”

Hắn trực tiếp chạy về phòng.

-Đệ nhất trọng đã viên mãn?

Xích Hỏa, Xích Long, Xích Uyên trong lòng chấn động, lộ ra vui sướng.

-Nhanh như vậy liền đã tới cảnh giới đệ nhất trọng viên mãn?

-Tốt, không hổ là trời sinh Kim Cương!

-Quả nhiên đúng như lời đồn. Bất kỳ công pháp hoành luyện nào một khi tới tay, tự nhiên có thể nước chảy thành sông mà luyện thành.

-Lúc này mới vài ngày?

-Tư chất nội công của Giang Thạch tuy kém, nhưng tư chất hoành luyện này lại có thể nói là biến thái, đợi một thời gian nữa, nói không chắc có thể trực tiếp vượt qua quan chủ.

Xích Hỏa đạo nhân phấn chấn nói.

-Không sai!

Hai vị lão đạo bên cạnh liên tục gật đầu, mừng thầm trong lòng.

Trong phòng.

Sau khi Giang Thạch trở về, lập tức đem bốn quyển bí tịch kia cùng nhau lấy ra, đặt ở trước mắt tiến hành quan sát.

Thân pháp như bóng với hình!

Vũ hoa tạt thiên!

Tật Phong kiếm pháp!

Thiết thạch thân!

Bốn quyển bí tịch, phân biệt bao hàm thân pháp, ám khí, kiếm pháp, ngành công.

Mà cương công của Thiết Thạch Thân còn không giống với cương công của Xích Dương Đoán Thể Quyết.

Thiết thạch thân tại trên phương diện gia tăng khí lực cũng không có hiệu quả bằng 【 Xích Dương Đoán Thể Quyết 】 , càng nhiều tác dụng nằm tăng cường lực phòng ngự của thân thể, tương tự như Thiết Bó Sam đồng dạng.

Trong lòng Giang Thạch suy tư.

“Bây giờ ta luyện 【 Xích Dương Đoán Thể Quyết 】 , lại có 【 Phá Long Thương Pháp 】 , cộng thêm Tinh Thần Vãn Thiết tương trợ, đối cứng hẳn là không có bao nhiêu người có thể thắng được ta, bây giờ chỗ khiếm khuyết của ta chính là thân pháp, ám khí...”

Đặc biệt là vũ khí.

Nếu như có cao thủ ám khí khác, Bắn ám khí về phía hắn, cho dù khí lực của hắn lớn hơn nữa cũng khó tránh khỏi vận mệnh trở thành bia ngắm sống của người khác.

Vì vậy!

Mình nhất định phải luyện một môn ám khí phòng thân.

Chỉ có học được ám khí, mới có thể hiểu được làm sao hóa giải ám khí.

Tiếp theo chính là thân pháp.

Có được một môn thân pháp tốt, mới không đến mức bị người khác thả diều.

Đương nhiên, trong lúc này, còn phải lấy Xích Dương Đoán Thể Quyết làm chủ mới được.

Môn công pháp gia tăng này lực lượng của mình thật sự quá lớn, hơn nữa tu luyện không tốn chút sức lực nào, hoàn toàn có thể trong vòng nửa tháng hoàn toàn đại thành.

Đại tướng trung quân.

Dương Hồng Thiên mặc thanh bào, diện mạo trắng nõn nhú mày, lẳng lẳng lắng nghe Hạ Long Hải tự thuật, nói, “Nói như vậy, hẳn thật sự không có động thủ?”

“Đúng vậy tổng binh, không chỉ không muốn động thủ, còn thiếu chút nữa trở mặt cùng mặt tướng!”

Hạ Long Hải trầm giọng nói.

-Như vậy a.

Dương Hồng Thiên nhú mày, ngón tay không ngừng gõ trên mặt bàn, nhất thời bộ mặt âm tình bất định.

Nói thật ra, đối với thiên phú của Giang Thạch, hẳn vẫn là cực kỳ thưởng thức.

Nhất là sau khi Giang Thạch đánh bại Dương Liên, thái độ của hắn đối với Giang Thạch quả thực đạt tới trình độ yêu thích không buông tay.

Nhưng yêu thích thì yêu thích, Giang Thạch lại căn bản không phải người một nhà của bọn họ.

Nếu ngay từ đầu Giang Thạch chính là người của Xích Diễm quân bọn họ, hoặc là Giang Thạch ngay từ đầu lai lịch trong sạch, như vậy hẳn tuyệt đối sẽ rất nhanh trọng dụng Giang Thạch, coi hắn như tâm phúc bồi dưỡng, sau đó cũng tuyệt đối sẽ không gõ hắn cùng thăm dò hắn.

Nhưng hết lần này tới lần khác Giang Thạch xuất thân từ giang hồ môn phái, cái này tránh không được hắn muốn thăm dò, muốn gõ Giang Thạch.

Vốn tưởng rằng lần này ra ngoài, Giang Thạch sẽ thành thật động thủ.....

Nhưng tình huống bây giờ lại vượt qua dự đoán.

-Các người cho rằng ta nên xử trí Giang Thạch như thế nào thì tốt hơn?

Ánh mắt Dương Hồng Thiên thâm thúy, nhìn về phía mọi người.

“Tổng binh, thứ lỗi cho ta nói thẳng, bây giờ không phải thời điểm nhân từ nương tay, nhân tài lúc nào cũng có thể đạt được, một khi xảy ra vấn đề, sau này tất có phiền toái, cho nên, vẫn là trực tiếp bóp chết đi!”

Trương Sơn đứng dậy ôm quyền, âm lãnh nói.

-Không sai, cầu ỏn thỏa, trực tiếp giết, chung quy lại các đại môn phái giang hồ cùng chúng ta không phải một đường.

Hạ Long Hải cũng trầm giọng mở miệng.

“Ta cũng đồng ý giết!”

“Ta đề nghị lại dùng hấn một đoạn thời gian, đợi đến hoàn toàn đánh bại Hồng Cân quân lại ra tay!”

-Ta cũng đề nghị đánh bại Hồng Cân quân trước rồi hãy nói!

Mọi người người một câu ta một câu, mỗi người biểu đạt ý kiến bất đồng.

Hùng Khai Sơn ở một bên mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, không nói một lời.

Đột nhiên!

Ánh mắt Dương Hồng Thiên trực tiếp quét qua Hùng Khai Sơn, giống như có thể trực tiếp nhìn thấu suy nghĩ trong lòng hấn, nói: “Hùng Khai Sơn, Giang Thạch là người tiến cử, người cảm thấy nên giết hay nên lưu.”

-tất cả đều do tổng binh làm chủ, mặt tướng không dám vọng tưởng nghị luận.....

-Lớn mật nói, bốn soái thứ cho người vô tội.

Giọng Dương Hồng Thiên thản nhiên.

-Vâng, tổng binh, vẫn là giữ lại trước, vạn nhất Hồng Cân quân góc đầu trở lại...

Hùng Khai Sơn mở miệng, nói: “Huống hồ lòng người chung quy cũng là có thể thay đổi, nếu là chúng ta hiểu rõ lợi hại, không ngừng lấy lợi ích dụ dỗ, hẳn sớm muộn gì cũng sẽ quy tâm.

Lui một bước mà nói, nếu là bây giờ hắn có thể bị tổng binh lôi kéo, ngược lại sẽ không an toàn, bởi vì hôm nay có thể bị tổng binh tùy ý lôi kéo, ngày khác nói không chừng cũng sẽ bị những người khác tùy ý lôi kéo, bây giờ hắn trung thành như thế đối với Chân Võ Quan, đủ thấy cũng không phải người vong ân phụ nghĩa, càng là người như vậy, càng là khó được.”

-Toàn là hồ ngôn!

Trương Sơn ngữ khí lạnh lùng, nói: “Vì một cái mục tiêu không thực tế liền muốn không ngừng cho hắn đưa chỗ tốt sao?”

-Có trả giá mới có hồi báo, người như vậy một khi quy tâm, ngày khác tất là trung thành và tận tâm.

Hùng Khai Sơn nói.

-Nhưng nếu hắn không quy tâm thì sao?

Trương Sơn cười lạnh.

-Không quy tâm lại giết cũng không muộn!

Hùng Khai Sơn đáp lại.

Dương Hồng Thiên suy tư một hồi, mở miệng nói: “Thôi, ý ta đã quyết!”

Bỗng nhiên, hắn nhìn về phía Trương Sơn, nói: “Trương Sơn, tìm thấy tung tích của Hồng Cân quân chưa?”

-Hồi tổng binh, đã điều tra ra, bọn hắn trốn ở ngoài Vân Hương Tự ba trăm dặm!

Trương Sơn đứng dậy ôm quyền.

-Vân Hương Tự? Lá gan thật lớn, dám trốn trước mặt ta, lập tức điều động đại quân, chuẩn bị xuất phát.

Dương Hồng cân bằng nói.

-Vâng, tổng binh!

Trương Sơn ôm quyền quát.

-Tổng binh, Giang Thạch bên kia?

Hùng Khai Sơn cẩn thận hỏi.

-Giữ lại trước, chờ đánh tan loạn quân rồi nói sau!

Ánh mắt Dương Hồng Thiên lãnh đạm.

Hùng Khai Sơn trong lòng rung mình, ôm quyền nói phải.

-Nhỏ trại khởi doanh, toàn quân xuất phát!

Tùng đột tiếng quát rất nhanh vang lên trong quân.

Quân doanh to như vậy trong nháy mắt bắt đầu khởi động.

Tất cả mọi người đang nhanh chóng hành động, từng người một chạy ra khỏi nơi ở.

-Phải hành động!

-Đại chiến sắp tới sao?

Tất cả người giang hồ đều là vẻ mặt kinh hãi, nhanh chóng tụ hợp.

Xích Diễm quân ở tầng trong cùng tụ cùng một chỗ đầu tiên, đổ rục một mảnh, đội ngũ sâm nghiêm, đều nhịp, một

đám ai nấy đều đặng đặng sát khí, ánh mắt sắc bén.

Sau đó Dương Hồng Thiên ra lệnh một tiếng, toàn bộ bắt đầu khởi động, bắt đầu chính thức xuất phát.

Chương 29: Dự định của Giang Thạch!

Bên trong Huyền Long quan.

Tất cả mọi người đang nhanh chóng bắt đầu khởi động, đông nghịt một đoàn, khí tức mãnh liệt, dâng trào hướng về bên ngoài quân doanh mà đi.

Xích Hỏa, Xích Long, Xích Uyên ba vị lão đạo trước tiên tìm được Giang Thạch.

“Giang Thạch, một hồi ngươi cần phải cẩn thận, đại chiến sắp bắt đầu, rất có thể Dương Hồng Thiên còn có thể để ngươi tiếp tục xung phong!”

Xích Hỏa lão đạo ngưng trọng nói nhỏ.

Thiên phú của Giang Thạch cao như thế, lại có Tinh Thần Vãn Thiết trong tay, lúc hai quân giao phong, tuyệt đối là sát khí cực lớn.

Dương Hồng Thiên không có khả năng để một sát khí như vậy mà không cần!

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, Hồng Cân Quân bên kia cũng không phải kẻ ngốc.

Lần trước thảm bại dưới tay Giang Thạch, bọn họ đã biết sự lợi hại của Giang Thạch.

Lần này nếu lại nhìn thấy Giang Thạch xuất hiện, nhất định sẽ trọng điểm mà chiếu cố Giang Thạch.

Cho nên độ nguy hiểm của Giang Thạch bên này tất nhiên sẽ tăng lên thật lớn.

Giang Thạch nhíu mày, cười trên chiến mã, nhìn đám người đông nghịt phía trước, đột nhiên nói: “Trưởng lão, một hồi nếu ta cứ rời đi như vậy sẽ như thế nào?”

-Cứ như vậy rời đi?

Xích Hỏa, Xích Long, Xích Uyên ba tên lão đạo sắc mặt kinh ngạc, rất nhanh hiểu được ý nghĩ của Giang Thạch, đều là hít vào một hơi, vội vàng nhanh chóng nhìn về phía bốn phương, phòng ngừa bị người khác nghe được.

“Người muốn trực tiếp chạy trốn?”

Xích Long lão đạo thấp giọng hỏi.

Giang Thạch bình thản nhìn hắn một cái, cũng không nhiều lời.

Đề tay lên ngực mà nói, tại bên trong hai quân giao phong, hắn nếu thừa dịp loạn cục rời đi, tuyệt đối không có bất luận kẻ nào có thể ngăn cản hắn, hơn nữa trước đó thời điểm ở Tam Hạ trấn, hắn cũng có thể trực tiếp rời đi.

Bất quá làm như vậy, tuyệt đối sẽ hãm Chân Võ quan vào trong bất nghĩa.

Chân Võ Quan trong khoảng thời gian này đối xử với hắn còn không tệ, hắn không đành lòng nhìn Chân Võ Quan bởi vì chuyện của mình mà bị diệt môn.

Nhưng bây giờ thời khắc đại quyết chiến sắp tới, hắn không nắm chắc tâm tư của Dương Hồng Thiên, không biết chờ đại quyết chiến qua đi, Dương Hồng Thiên lại đối phó chính mình như thế nào.

Cho nên phương pháp tốt nhất chính là thừa dịp hỗn loạn trực tiếp rời đi.

Vốn hắn cho rằng đại quyết chiến còn phải đợi thêm một đoạn thời gian, chính mình cũng có thể ở trong quân tiếp tục

cầu thêm một đoạn thời gian.

Nhưng bây giờ thời gian không đợi người, đại quyết chiến nhanh như vậy đã tới, nhiễu loạn rất nhiều kế hoạch của hắn.

Bây giờ thông tri Chân Võ Quan Tri một tiếng, đơn giản là để cho Chân Võ Quan có chuẩn bị tâm lý.

Như vậy khi mình thừa dịp loạn lạc mà rời đi, bọn họ cũng sẽ không ngạc nhiên ở tại chỗ chờ chết.

-Người đào tẩu chỉ sợ Xích Diễm quân sẽ lập tức ra tay tiêu diệt Chân Võ Quan của ta.

Xích Hỏa lão đạo sắc mặt biến ảo.

-Trưởng lão, cho dù ta không đi, các người cho rằng Dương Hồng Thiên sẽ buông tha Chân Võ Quan?

Giang Thạch hỏi.

Trong khoảng thời gian này hắn cũng ít nhiều hiểu được quan hệ vi diệu giữa Xích Diễm quân cùng các đại giang hồ môn phái.

Lấy thủ đoạn của Dương Hồng Thiên, sau khi bình định kẻ thù bên ngoài chỉ sợ lập tức sẽ đến phiên các đại môn phái.

Ba vị trưởng lão nhất thời nhú mày, lâm vào đau khổ suy tư.

Đúng lúc này!

Phía trước đột nhiên truyền đến từng trận tiếng hét lớn.

-Giang giáo úy, tổng binh có lệnh, để người nhanh chóng vào vị trí!

Giang Thạch nhìn thoáng qua, mở miệng nói: “Trưởng lão, ta đi trước.”

Hắn trực tiếp thúc giục chiến mã, chạy tới hướng phía trước.

Ba vị trưởng lão liếc nhau, lập tức than nhẹ, cười khỏ.

-Giang Thạch đã vào vị trí chưa?

Dương Hồng Thiên trên chiến mã bình tĩnh hỏi.

-Hồi tởng binh, đến nơi rồi.

Một vị thiên tướng quay đầu nhìn lại, ỏm quyền nói.

-Ấn, Hạ Long Hải, Hùng Khai Sơn, hai người các người đi nhìn hần!

Dương Hồng Thiên mở miệng.

-Vâng, tởng binh!

Hạ Long Hải ỏm hai quyền, trầm giọng mở miệng, sau đó lập tức quay đầu ngựa, chạy như bay về phía Giang Thạch.

Hùng Khai Sơn trong lòng cười khỏ, cũng chỉ đành nhanh chóng đi theo.

Giang Thạch trở lại vị trí giáo úy tiên phong của mình,

Rất nhanh nhướng mày, phát giác được Hạ Long Hải cùng Hùng Khai Sơn đi thẳng tới.

Khi thấy hai người nhắm mắt theo đuôi đi theo bên cạnh hần, trong lòng hần nhất thời bật cười.

Xem ra Dương Hồng Thiên quả nhiên vẫn để tâm chỗ hần.

Lần trước hần ở trấn Tam Hạ vi phạm mệnh lệnh của Dương Hồng Thiên, phỏng chừng đã chôn xuống một cây gai trong lòng Dương Hồng Thiên.

Bất quá hần lại không nói một lời, tiếp tục đi theo đội ngũ xuất phát.

Lộ trình ba trăm dặm, đại quân trực tiếp lao nhanh chừng một ngày.

Lúc bọn họ vừa tiếp cận Vân Hương tự, thám mã của Hồng Cân quân đã sớm phát hiện ra bọn họ, trước tiên nhanh chóng hồi báo.

-Dương Hồng Thiên tiểu nhi rốt cục đã tới sao?

Trong chùa miếu, Triệu Thiên Long ngữ khí âm lãnh, mắt nhìn một tấm bản đồ trước mắt, vỗ bàn, cười lạnh nói: “Rất tốt, ta muốn để Vân Hương tự trở thành táng địa của hắc!”

-Thủ lĩnh, Xích Diễm quân cách đây không tới năm mươi dặm đường!

Một vị nhân sĩ giang hồ nói.

-Truyền lệnh xuống, toàn quân lập tức chuẩn bị.

Triệu Thiên Long nói.

“Thủ lĩnh, tên gia hỏa đánh bại sư đệ ta cướp đi Tinh Thần Vãn Thiết cũng ở chỗ này đi? hắc là người nào, một hồi ngươi chỉ cho ta xem, ta muốn tự mình giết hắc!”

Bên cạnh có một hán tử cực kỳ hùng tráng, thanh âm trầm thấp như chuông hồng.

Thân thể của hắc cũng cao ngoài hai thước, khí tức cuồng dã, đầu đầy tóc dài đen nhánh rậm rạp, toàn thân cơ bắp nổi lên, làn da tựa như đồng cổ, cả người tràn ngập lực lượng nói không nên lời.

Chính là sư huynh của Dương Liên hắc mời tới từ Thiên Hồ Sơn, Tổng Kim Cương.

Người cũng như tên, lực lớn vô cùng, có thể so với kim cương.

Binh khí của hắn chính là một thanh Hắc Thiết Đại Hoàn Dao nặng chín mươi sáu cân!

Tổng huynh đệ không cần gấp gáp, Giang Thạch có Tinh Thần Vãn Thiết trong tay, lại lực lớn vô cùng, tùy tiện khiêu chiến, tất nhiên sẽ chịu thiệt thòi lớn.

Triệu Thiên Long cười lạnh, nói: “Lát nữa hãy xem kế sách của ta.”

Hả?

Tổng Kim Cương nhíu mày.

“Ta đã sớm vì Dương Hồng Thiên chuẩn bị tốt một kế, có thể nhất cử đả tam trùng bắt được tướng lĩnh của bọn hắn, chỉ cần bắt được Dương Hồng Thiên, Giang Thạch kia tự nhiên cũng trốn không thoát!”

Triệu Thiên Long nói.

-Đã như vậy, ta đây liền nhìn xem Triệu thủ lĩnh có kế sách gì?

Tổng Kim Cương trầm giọng mở miệng.

Một đám người rất nhanh rời căn phòng, đi ra ngoài.

Xích Diễm quân bên này đang nhanh chóng tới gần.

Thám mã Dương Hồng Thiên phái đi cũng từ phía trước trở về, không ngừng báo cáo tình huống của Vân Hương Tự.

-Hồi bẩm tổng binh, Hồng Cân quân đã phát hiện chúng ta, đang dốc toàn lực bày ra trận hình!

Một vị thám mã mở miệng quát.

“Đã biết, xem ra Triệu Thiên Long tà tâm bất tử, còn muốn cùng ta quyết đấu, truyền lệnh đi xuống, đại quân chia làm ba đợt, trình ba cái phương hướng bọc đánh Vân Hương tự cho ta!”

Triệu Thiên Long thân nhiên nói.

-Vâng, tổng binh!

Vị thám mã kia lập tức phi ngựa chạy băng băng, trong miệng kêu to, truyền đạt ý tứ của Triệu Thiên Long.

Nhất thời toàn bộ đại quân lại nhanh chóng khởi động, bắt đầu nhanh chóng phân lưu.

Không lâu lắm.

Dương Hồng Thiên dẫn người rút cục chạy tới cách Vân Hương tự không xa, thấy được Hồng Cân quân đông nghịt phía trước, đầu người nhón nháo, vô biên vô hạn, cũng không biết có bao nhiêu người, đầu đội khăn đỏ, tay cầm đại đao, trường thương, ánh mắt lạnh thấu xương, nhìn về phía trước.

-Tổng binh, xem ra trong khoảng thời gian này Triệu Thiên Long lại chiêu mộ không ít người.

Trương Sơn cười lạnh, nhìn về phía đối diện.

-Đám ô hợp mà thôi, cho dù chiêu mộ nhiều hơn nữa thì có ích lợi gì?

Dương Hồng Thiên cười nói:

- Một khi chiến mã xung phong, tất nhiên sẽ loạn thành một đoàn.

Người bên cạnh nhất thời liên tục gật đầu, lộ ra khinh thường.

-Dương Hồng Thiên tiểu nhi!

Bỗng nhiên, một tiếng rống chói tai như sấm sét trên mặt đất truyền đến từ phía trước, cuộn cuộn điếc tai, khiến cho tất cả mấy chục vạn người trong hai quân đều có thể nghe rõ ràng.

Chỉ thấy Triệu Thiên Long một thân giáp trụ màu đỏ, áo choàng màu đỏ, cầm trong tay một cây trường thương thô to,

uy vũ mà ra, đại thương trong tay nhắm thẳng Dương Hồng Thiên.

-Phản tặc làm càn!

Trương Sơn giận tím mặt, dẫn đầu nhóm người đi ra, mở miệng hét lớn.

-Hắc hắc hắc.....

Triệu Thiên Long lộ ra cười lạnh, nói: “Phía trước hai quân, Dương Hồng Thiên, người chẳng lẽ sợ hay sao, lại để cho tiểu nhân đi ra thay người lên tiếng?”

-Triệu Thiên Long tiểu nhi, hôm nay đã là tử kỳ của ngươi, ngươi còn muốn giờ trò gì nữa?

Dương Hồng Thiên giọng nói lãnh đạm, thúc ngựa tiến lên, ánh mắt bỗng nhiên nhìn về phía Hồng Cân Quân đông nghịt, thanh âm trong suốt điếc tai, mở miệng quát:

“Các vị, ta biết rõ các ngươi đều là bị buộc bắt đắc dĩ, lúc này mới trở thành phản tặc, nhưng hôm nay bản soái nguyện ý lại cho các ngươi một cái cơ hội sửa sai làm người, chỉ cần các ngươi cam nguyện buông binh khí xuống, bản soái tuyệt đối tha cho các ngươi không chết, không chỉ có như thế, sau đó còn phân ruộng đất cho các ngươi, để cho các ngươi trọng quy ruộng điền, nhưng một khi khăng khăng một mực, đại binh của ta đi qua, các ngươi chắc chắn chết không toàn thân!”

Hồng Cân Quân bên này lập tức nhanh chóng bắt đầu khởi động.

Không ít người người nhìn ta, ta nhìn người, trong lòng kinh nghi.

Triệu Thiên Long giận tím mặt.

Dương Hồng Thiên lại ở trước mặt hắn, ý đồ xúi giục thủ hạ của hắn!

Tuyệt đối không thể để cho Dương Hồng Thiên thực hiện được, nếu không còn chưa chiến đấu, chính mình đã dẫn đầu thảm bại!

-Dương Hồng Thiên tiểu nhi, có dám cùng ta quyết một trận tử chiến không?

Triệu Thiên Long đột nhiên hét lớn, giống như sét đánh, nói: “Hôm nay ân oán ta và ngươi, đừng liên lụy bộ hạ, nếu có thể thắng trường thương trong tay ta, Hồng Cân Quân cam nguyện đầu hàng, Dương Hồng Thiên tiểu nhi, đi ra!”

Chương 30: Đập chết Hạ Long Hải!

Xích Diễm quân.

Trong lòng Giang Thạch kinh ngạc một trận, nhìn về phía trước.

Triệu Thiên Long này quả nhiên có gan, vừa lên liền đơn độc khiêu chiến Dương Hồng Thiên, lần này có trò hay để xem.

Phải xem Dương Hồng Thiên có dám tiếp chiến hay không.

Bất quá đây là vấn đề liên quan đến sĩ khí hai quân, chỉ sợ Dương Hồng Thiên không muốn tiếp chiến, cũng phải tiếp chiến.

Quả nhiên.

Sau khi Triệu Thiên Long đưa ra yêu cầu đơn đấu, sĩ khí của Hồng Cân quân lập tức đại chấn, mấy chục vạn người tất cả đều đang cùng kêu gọi, trời sập đất nứt, tiếng như như lôi đình.

-Dương Hồng Thiên tiểu nhi đi ra đánh một trận!

-Dương Hồng Thiên tiểu nhi đi ra đánh một trận!

-Dương Hồng Thiên tiểu nhi.....

Mấy chục vạn người cùng nhau hò hét, tràng diện đồ sộ biết bao.

Xích Diễm quân bên này nhất thời sắc mặt đại biến, chiến mã của tất cả mọi người đều hí vang một trận, theo bản năng

đứng thẳng lên, lông tơ dựng đứng.

Đối mặt với khí thế đồ sộ như thế, cho dù người có thể ngăn cản, nhưng ngựa lại không thể.

Trong lúc nhất thời, lòng quân nhanh chóng tan rã.

Mặt của Dương Hồng Thiên trong nháy mắt âm trầm xuống, lập tức cảm thấy điểm này.

Bất quá hắn cũng không lập tức lên tiếng, mà là một đôi con người trực tiếp quét tới hướng của Hồng Cân Quân.

Triệu Thiên Long hôm nay làm việc như thế, chẳng lẽ là có âm mưu gì?

Tướng quân bên cạnh cũng nhíu mày, khuôn mặt khó coi.

Cho dù giờ phút này bọn họ muốn thay Dương Hồng Thiên xuất chiến, cũng không thể làm được.

Bởi vì Triệu Thiên Long từng có chiến tích đánh gục qua Võ Thánh, chút tu vi này của bọn hắn, đi lên cùng chịu chết cũng không kém nhiều lắm.

-Dừng lại!

Triệu Thiên Long vung tay lên, mở miệng quát.

Trong nháy mắt mấy chục vạn quân mã phía sau lập tức dừng lại, yên tĩnh đến cực điểm.

-Ha ha ha.....

Triệu Thiên Long cất tiếng cười to, thanh âm rung trời, lớn tiếng quát: “Dương Hồng Thiên tiểu nhi, xem ra ngươi chung quy là một tên chuột nhắt không có can đảm, nếu đã sớm e ngại quân ta, hà tất không lập tức đầu hàng?”

Hắn nói những lời này chủ yếu cho đông đảo Xích Diễm quân cùng nhân sĩ giang hồ.

Trong lúc nhất thời Xích Diễm quân lòng người đại loạn.

Trong lòng các nhân sĩ giang hồ cũng thấp thỏm, kinh nghi bất định.

-Xem ra Dương Hồng Thiên thật sự sợ.

-Lần này phiền toái rồi.

“Tổng binh, bây giờ không phải thời điểm do dự, nếu không đáp ứng có ảnh hưởng tới quân tâm, mong ngài sớm quyết!”

Lão giả nho sam bên cạnh ngưng giọng nói.

Xích Diễm quân bọn họ tuy ít nhưng mà tinh nhuệ đông đảo, đánh chính là một cái sĩ khí chiến, chỉ cần sĩ khí dâng cao, có thể một đợt đánh thẳng xuống.

Nhưng một khi sĩ khí xuống thấp, tất nhiên sẽ lâm vào cục diện giằng co với đối phương.

Lấy nhân mã đối phương so ra phải gấp mấy lần bọn họ, lâm vào trạng thái giằng co, tất nhiên sẽ rất bất lợi cho bọn họ.

Dương Hồng Thiên âm trầm gật đầu.

Giờ phút này hắn đã bị đối phương kẹp ở trên giá lửa, không phải do hắn không tiến lên.

-Triệu Thiên Long tiểu nhi!

Dương Hồng Thiên đột nhiên rống to, đuổi ngựa tiến lên, hai cái móng ngựa giơ cao lên, một khẩu đại kích màu đen trong tay huy động lên, nói: “nếu người chủ động muốn chết, bản soái liền thành toàn người, nấp mạng đến đây đi!”

Ầm ầm!

Chiến mã lao nhanh mà qua, phát ra thanh âm điếc tai.

-Giết!

Triệu Thiên Long hét lớn một tiếng, cảm thương điên cuồng lao về phía Dương Hồng Thiên.

Đang!

Hai con ngựa giao phong, lập tức phát ra thanh âm kim loại đinh tai nhức óc, vô số hỏa tinh bắn tung tóe ra, bay múa lung tung, từng mảnh khí lưu khủng bố gào thét không ngừng, tựa như hai tôn yêu thú đáng sợ đụng vào nhau.

Sau đó hai người ở trung tâm chiến trường nhanh chóng chiến đấu, leng keng rung động, thanh âm nổ tung.

Từng mảnh quang mang đáng sợ không ngừng bắn ra từ giữa hai người.

Quân tâm hai bên đại chấn, tất cả đều lớn tiếng la hét, vang tận mây xanh.

-Người nào là Giang Thạch, Giang Thạch tới chưa?

Hồng Cân quân bên kia, Tổng Kim Cương thân hình uy mãnh, mắt như chuông đồng, ánh mắt quét về hướng Xích Diễm quân ở đối diện, trầm thấp hỏi thăm.

-Sur huynh.

-Chính là tên kia.

Dương Liên sắc mặt khó coi, ngón tay thô to nhắm thẳng vào đối diện.

Rất nhanh, Tổng Kim Cương chú ý tới Giang Thạch trong đám người, chỉ thấy hắn thân hình nhỏ gầy, xương cốt như que củi, mặt như quỷ bệnh, mặc một thân áo vải bố màu xám tro, cực kỳ tầm thường.

Chính là hắn?

Tổng Kim Cương đồng tử ngưng tụ, nhíu mày nói: “Người chẳng lẽ đang đùa giỡn ta sao? Tên giá đỡ này có thể đánh bại

ngươi?”

-Sư huynh minh giám, người này trời sinh thần lực, cực kỳ quái dị!

Dương Liên cắn răng mở miệng.

bây giờ hắn cũng là nghĩ nát đầu cũng không nghĩ ra chính mình như thế nào sẽ bại bởi Giang Thạch?

Nhưng hết lần này tới lần khác một người gầy như que củi, tựa như bệnh quỷ kia lại thật sự đánh bại hắn!

Điều này làm cho hắn vừa hận vừa giận vừa điên!

“Ta mặc kệ hắn có cái gì quái dị, một hồi hai quân giao chiến, ta thay ngươi xé sống hắn!”

Tổng Kim Cương trầm giọng nói.

-Đa tạ sư huynh!

Dương Liên ôm quyền nói.

-Thời gian chênh lệch không nhiều lắm.

Một vị văn sĩ trung niên, nhìn xem hai người quyết đấu trong chiến trường, lại nhìn nhìn sắc trời, bỗng nhiên vung quạt lông trong tay lên, mở miệng quát: “Toàn quân xuất kích!”

-Xông lên!

-Giết a!

Mấy chục vạn Hồng Cân Quân kêu to một tiếng, lập tức mãnh liệt giết đi qua hướng của Xích Diễm quân.

Xích Diễm quân bên này sắc mặt khê biến, nhưng rất nhanh cũng là theo lão giả nho sam ra lệnh một tiếng, nhanh chóng xuất quân đối chiến.

-Giết a!

Keng keng keng!

-Không!

Vừa lên tới, mấy chục vạn nhân mã song phương liền lâm vào bên trong cục diện giao chiến thảm thiết, từng cái đầu người bay múa, máu tươi bắn tung tóe, giống như máy xay thịt đồng dạng.

Giang Thạch nhìn chiến trường hỗn loạn, nhẹ nhàng lắc đầu, trực tiếp thúc ngựa rời đi.

-Giang Thạch, ngươi muốn làm gì? Còn không lập tức xung phong!

Hạ Long Hải đột nhiên hét lớn, xông về phía Giang Thạch.

Giang Thạch siết chặt dây cương, mở miệng cười nói: “Hạ tướng quân, nói một tiếng cho tổng binh thay ta, liền nói Giang mỗ còn có chuyện khác, chuyện này không phụng bồi, ngày khác giang hồ hữu duyên gặp lại!”

-Ngươi cần rồi! Ngươi dám làm đào binh?

Hạ Long Hải quát to.

Hùng Khai Sơn bên cạnh cũng thay đổi sắc mặt.

-Chắc chắc, cần gì nói khó nghe như vậy, ta là quang minh chính đại rời đi, cũng không phải trốn.

Giang Thạch cười nói: “Đúng rồi, xin khuyên Hạ tướng quân một câu, tốt nhất vẫn là nhường đường tốt, bằng không, ta lo lắng sẽ một chiêu đập chết ngươi!”

-Ngươi muốn chết!

Hạ Long Hải giận tím mặt, quát: “Người tới, mau tới người, bắt Giang Thạch cho ta!”

Nhưng mà song phương xung phong đã loạn thành một đoàn, nơi nào còn có người nào tới.

Giang Thạch nhướng mày, vung lên Lang Nha Bổng thô to trực tiếp hung hăng nện tới hướng của Hạ Long Hải, hô một tiếng, cuồn phong gào thét, như là một cây trụ trời đập xuống.

Hạ Long Hải biến sắc, vội vàng vung đao ngăn cản, leng keng một tiếng, đại đao trong tay bị đập nát tại chỗ, Lang Nha Bổng thô to hung hăng rơi vào đầu của Hạ Long Hải.

Bốp một tiếng, xương sọ nổ tung, thi thể bay ngược ra.

Ngay cả chiến mã dưới háng cũng bị Giang Thạch một gậy đập nằm bệt trên mặt đất.

“Xem đi, ta đã nói sớm cho người nhường đường, người nhất định phải không nghe, cái này xong con nghe đi?”

Giang Thạch thu hồi Lang Nha Bổng, mở miệng cười nói.

Hùng Khai Sơn ở một bên mồ hôi lạnh cuồn cuộn, trong lòng kinh hãi, nhìn về phía Giang Thạch.

-Hùng tướng quân, chẳng lẽ người cũng muốn ngăn cản ta?

Giang Thạch cười nói.

-Ta.....

Hùng Khai Sơn nhất thời sợ tới mức liên tục rút lui, nói không ra lời.

Bỗng nhiên, cách đó không xa truyền đến tiếng rống giận.

Trương Sơn cả người máu tươi, dẫn theo hơn mười vị Xích Diễm quân cùng nhân sĩ giang hồ, rõ ràng thẳng đến phương hướng của Giang Thạch, trong miệng quát lớn: “Giang Thạch, người dám tạo phản?”

-Mẹ kiếp.

Giang Thạch nhướng mày.

Vốn định vô thanh vô tức rời đi.

Trương Sơn chết tiệt, năm lần bảy lượt làm khó hắn, bây giờ còn dám xuất hiện ở đây?

-Người cũng đi chết đi!

Hắn thúc giục chiến mã, huy động lang nha bổng, trực tiếp lao thẳng về phía Trương Sơn.

Chương 31: Đập chết Trương Sơn

Giang Thạch thúc giục chiến mã, vũ động lang nha bổng thô to, lao thẳng tới Trương Sơn, nhưng mà lúc còn ở giữa đường, hắn bỗng nhiên biến sắc, vội vàng nhanh chóng kéo cương ngựa.

Hí!

Toàn bộ tuấn mã bị man lực của hắn kéo từ trên mặt đất kéo lên, hai cái móng trước trực tiếp đứng thẳng lên, thiếu chút nữa ngã sấp xuống đất.

Đúng lúc này!

Bốn năm đạo phi tiêu màu đen từ phương hướng Trương Sơn trực tiếp bay tới, nhanh như gió lốc, lập tức hung hăng đánh vào trên người chiến mã, khiến cho thanh âm chiến mã thê thảm, cuối cùng không thể chống đỡ được, tại chỗ lật nghiêng trên mặt đất.

Nếu không phải vừa rồi Giang Thạch phản ứng cực nhanh, trước tiên kéo cương ngựa, bốn năm đạo phi tiêu màu đen kia tuyệt đối phải hung hăng đóng ở trên người của hắn.

Cơ hồ tại thời điểm chiến mã vừa mới trúng tiêu ngã xuống đất, Giang Thạch giận dữ quát một tiếng, lang nha bổng trong tay đột nhiên bị hắn quăng bay ra, hung hăng đập tới phương hướng của Trương Sơn.

Cùng lúc đó.

Hắn gầm lên một tiếng tóm lấy vó của ngựa chiến mã đã chết, trực tiếp đem cả con chiến mã nhấc lên đỉnh đầu, tiếp tục hướng về phương hướng của Trương Sơn điên cuồng phóng đi.

Thi thể chiến mã mập mạp, giờ khắc này giống như không có bất kỳ trọng lượng nào, bị Giang Thạch kéo lên.

Trương Sơn nhìn thấy phi tiêu không thể làm bị thương Giang Thạch, còn phải chuẩn bị tiếp tục phóng ra, nhưng rất nhanh sắc mặt hắn biến đổi, chỉ thấy một cây lang nha bổng hung hăng bay tới phía hắn, muốn né tránh đã sớm không còn kịp, đành phải huy động trường thương, liều lĩnh tiến hành ngăn cản.

Nhưng hắn vẫn coi thường lực lượng của Giang Thạch trên bả Lang Nha Bổng này.

Đang!

Lực lượng trầm trọng vô cùng truyền ra từ Lang Nha Bổng, đầu tiên là đập trường thương trong tay hắn phát ra thanh âm đécc tai, cong tại chỗ, sau đó hồ khẩu của hắn cũng trực tiếp vỡ nát, bắn ra huyết thủy.

Lại tiếp theo, kinh lực cường đại vô cùng truyền ra từ trên người hắn, tác dụng đến trên người chiến mã dưới háng, khiến cho toàn bộ chiến mã cũng phát ra tiếng kêu thảm thiết, ngã nhào xuống đất, bốn vó gãy lìa.

Trương Sơn phun ra một ngụm máu loãng, thân hình bay ngược ra ngoài, ngoài sợ cũng chỉ còn sợ, quả thực không dám tin.

Nhưng mà không đợi hắn kịp phản ứng lại, Giang Thạch liền kéo thi thể con chiến mã, chạy như điên tới, chiến mã trong tay thi thể vũ động mà ra, phát ra tiếng gào thét chói tai

trầm trọng, trực tiếp hung hăng nện tới hướng của Trương Sơn.

Tất cả nói đến rất chậm chạp, kì thực tất cả diễn ra ở trong điện quang hỏa thạch, nhanh cực kỳ.

Đông đảo nhân sĩ giang hồ cùng Xích Diễm quân bên cạnh đều phát ra kinh hô, căn bản phản ứng không kịp.

-Giang Thạch, ngươi dám?

Trương Sơn kinh hãi kêu to, trong con ngươi chỉ còn một mảnh bóng ma hung hăng đè xuống.

Rầm!

Một tiếng kêu thảm thiết thê lương truyền ra.

Trực tiếp truyền đến tiếng nổ tại chỗ, mặt đất đều lõm xuống thật sâu, xuất hiện một cái huyết ấn thật lớn.

Trương Sơn bị đập diên cuồng phun máu loãng, hai cánh tay gãy lìa tại chỗ, toàn thân trực tiếp nằm rạp trên mặt đất, xương cốt cả người không biết đã gãy bao nhiêu.

-Giang Thạch, ngươi.....

Trương Sơn tiếp tục hoảng sợ kêu to.

Đáp lại hần lại là hung hăng một kích.

Rầm!

Kích thứ hai rơi xuống, máu tươi toàn thân Trương Sơn như nổ tung, thân thể cuộn lại quả thực giống như là hóa thành trứng gà đồng dạng, lại không còn bất kỳ động tĩnh nào.

Ngay cả chiến mã trong tay Giang Thạch cũng bị đập gần như đứt lìa.

Hần trực tiếp vứt bỏ thi thể chiến mã, hoạt động cổ tay, một lần nữa nhặt lên lang nha bổng của mình, nói: “Mẹ nó, vốn

không muốn chấp nhận với người, người nhất định muốn chết, cái này không thể trách ta!”

Xích Diễm quân cùng nhân sĩ giang hồ còn lại tất cả đều kinh hãi vô cùng, khó có thể tin tất cả cảnh tượng vừa nhìn thấy.

Nhưng những Xích Diễm quân kia phản ứng cực nhanh, rất nhanh có người gầm lên một tiếng, từng cây cung nổ cực nhanh chỉ hướng Giang Thạch bắn tới.

Giang Thạch biến sắc, vội vàng nhanh chóng né tránh, đột nhiên lần nữa cảm lên một con chiến mã từ một bên, huy động, trực tiếp hung hăng đánh tới hướng hơn mười tên Xích Diễm quân kia.

Một đám Xích Diễm quân đều vong hồn đại mạo, nhanh chóng tránh né.

Nhưng vẫn có người bị chiến mã đập trúng, phát ra tiếng kêu thảm thiết, nhao nhao bay tứ tung ra.

-Ha ha ha.....

Giang Thạch cười to, quát to: “Quay đầu lại thay ta chuyển cáo cho Dương Hồng Thiên, cảm tạ những ngày qua đã chiếu cố, Giang mỗ cáo từ, để cho hắn không cần nhớ mong!”

Hắn khiêng lang nha bổng, trực tiếp đi nhanh về phía xa.

Hùng Khai Sơn ở một bên, sắc mặt trắng bệch, mồ hôi lạnh cuồn cuộn mà rơi, từ đầu đến cuối đều không dám nói ra một câu.

Cho đến khi Giang Thạch hoàn toàn biến mất, hắn mới kịp phản ứng.

“Xong rồi, tổng binh để cho ta trông chừng Giang Thạch, ta không chỉ không thể trông chừng Giang Thạch, ngược lại bị

hắn giết chết Hạ Long Hải cùng Trương Sơn, một khi tổng binh truy cứu xuống, ta khó thoát tội, xong rồi...”

Cả người Hùng Khai Sơn phát lạnh.

Đúng lúc đó.

Bốn phương tám hướng truyền đến tiếng hô giết rung trời, Hồng Cân Quân điên cuồng nhanh chóng xông tới.

Hùng Khai Sơn cắn răng, đành phải vung rìu lớn, giết về phía đám người.

Vô luận như thế nào, trước tiên qua cửa ải trước mắt này rồi nói sau.

Về phần chuyện Giang Thạch rời đi, chỉ có thể chờ sau đó nghĩ biện pháp.

Toàn bộ chiến trường vô cùng to lớn, khắp nơi đều là bóng người, khắp núi đồi, vô biên vô hạn.

Giang Thạch một đường chạy hướng về phía xa, thật giống như chiến trường hỗn loạn hoàn toàn không có bất kỳ quan hệ gì với hắn đồng dạng, ngẫu nhiên có một tên Hồng Cân Quân đã giết đỏ mắt đánh tới, tất cả đều bị hắn đập chết.

Nơi đi qua, khắp nơi đều là thi thể, máu tươi.

Cũng không biết đã qua bao lâu.

Cuối cùng!

Giang Thạch triệt để đi ra khỏi chiến trường cực lớn mà hỗn loạn này.

Không thể không nói, loại tràng diện mấy chục vạn đại quân giao chiến, chiến tuyến kéo dài thật sự quá lớn, cơ hồ chiếm cứ phương viên xấp xỉ hơn mười dặm.

Người bình thường ở chỗ này, muốn không điên cũng khó.

Ngay khi Giang Thạch đi ra không lâu, đột nhiên, bước chân hắn dừng lại, lộ ra vẻ kinh hãi.

Chỉ thấy trong khu rừng phía trước, tinh kỳ pháp phối, vó ngựa nổ vang, từng bóng người mặc lục y lục bào, đầu quấn khăn vuông màu xanh biếc, tay cầm đại đao, trường thương đang chạy nhanh tới từ xa.

Đám người đông đúc, vừa nhìn liền kéo dài vô tận, không biết bao nhiêu.

Chỉ nghe tiếng vó ngựa ầm ầm rung động, cả thiên địa tựa hồ đều đang run rẩy.

Những người này vừa mới xuất hiện, liền lộ ra vẻ hung phấn, ha ha cuồng tiếu, trực tiếp xung sát tới hướng bên này.

-Các tiểu nhân, giết cho ta, đừng buông tha Dương Hồng Thiên!

-Bắt sống Dương Hồng Thiên, xông lên!

-Giết a!

-Ha ha ha.....

Vô số đạo nhân ảnh đang bay tới.

Giang Thạch biến sắc, vội vàng rút lui, xoay người chạy về phía chiến trường.

-Chết tiệt, còn có quân phản loạn thứ ba?

-Hồng Cân quân có mai phục?

-Dương Hồng Thiên trúng kế rồi?

-Là Lục Lâm Quân!

-Trúng kế! Đi mau a!

-Hồng Cân Quân cầu kết Lục Lâm Quân, chạy mau a!

Trong hỗn chiến, tất cả các lộ nhân sĩ giang hồ đều đang phát ra tiếng kinh hoảng kêu to, bọn hắc nhận ra từng đạo bóng người đang xung sát mà đến.

Trong thoáng chốc, toàn bộ Xích Diễm quân lâm vào đại loạn, thoáng cái bắt đầu sụp đổ.

Dương Hồng Thiên đang cùng Triệu Thiên Long giao thủ liên biến sắc, vội vàng nhanh chóng quay đầu lại, vừa sợ vừa giận, quát: “Triệu Thiên Long, ngươi lại cấu kết Lục Lâm Quân?”

Lục Lâm Quân là một đợt quân khởi nghĩa khác ngoài Hoang Châu.

Tên như ý nghĩa, đây là một đám quân khởi nghĩa hoàn toàn do lấy cờ xí rừng xanh tạo thành, tiêu chí là trên đầu quần vải xanh, nói là quân khởi nghĩa, kỳ thật cũng không khác gì thổ phỉ.

Lục Lâm Quân khoảng cách địa bàn Hoang Châu cực kỳ xa xôi, Dương Hồng Thiên căn bản không nghĩ tới, lúc này, bọn họ sẽ đột nhiên xung phong đi ra.

“Hắc hắc, Dương Hồng Thiên tiểu nhi, đây chính là đại lễ ta tỉ mỉ chuẩn bị cho ngươi, thế nào? Có hài lòng không?”

Triệu Thiên Long cười to, vung trường thương, tiếp tục đánh về hướng Dương Hồng Thiên.

Dương Hồng Thiên không rảnh ham chiến, thúc ngựa liền đi, trong miệng hét lớn: “Minh kim thu binh, minh kim thu binh!”

-Giang Thạch ở đâu? Giang Thạch ở đâu?

Trong chiến trường hỗn loạn, thân hình khôi ngô của Tổng Kim Cương và Dương Liên xông vào đám người, sắc mặt

phần nộ, trong miệng găm nhẹ, đánh chết một tên lại một tên nhân sĩ giang hồ và Xích Diễm quân.

Bọn họ giống như là hai đầu man thú cực kỳ khủng bố đồng dạng, chỗ đi qua, không người có thể ngăn cản, đại bộ phận Xích Diễm quân cùng giang hồ nhân sĩ đều bị bọn họ dùng một chiêu đánh chết, hóa thành hai nửa.

-Ta hỏi ngươi, Giang Thạch ở đâu?

Tổng Kim Cương lần nữa bắt được một vị nhân sĩ giang hồ, phần nộ rống to.

-Ta chưa từng thấy qua, tha mạng a!

Nhân sĩ giang hồ hoảng sợ cầu xin tha thứ.

-Phế vật!

Phốc xuy!

Dùng sức xé một cái, đem vị nhân sĩ giang hồ này tươi sống xé làm đôi.

Máu tươi bắn tung tóe, nội phủ vụn vặt bay khắp nơi.

-Giang Thạch tiểu nhi, cắt ra đây!

Tổng Kim Cương mở miệng rống to.

-Tổng tướng quân, Giang Thạch..... Ta thấy Giang Thạch rồi, ở hướng đó!

Bỗng nhiên, một tên Hồng Cân Quân nhanh chóng vọt tới, trong miệng kêu to.

Tổng Kim Cương, Dương Liên đột nhiên quay đầu lại, vội vàng dẫn theo một đám Hồng Cân quân, nhanh chóng vọt tới.

Chương 32: Song sát!

Trong chiến trường hỗn loạn.

Giang Thạch lại bị ép trở về, sắc mặt âm trầm, huy động lang nha bổng thô to, tiện tay vung quét, đem từng tên Xích Diễm quân cùng Hồng Cân quân đánh tới phía hắn đều nện chết.

Hắn bước nhanh hơn, một bước cũng không ngừng, chạy như điên về một phương hướng khác.

Chiến trường này càng lúc càng loạn.

Bây giờ lại trực tiếp toát ra một cái Lục Lâm Quân đi ra!

Ở lại lâu hơn nữa nói không chắc sẽ xảy ra chuyện gì.

Bây giờ một khắc hắn cũng không muốn lưu thêm ở chỗ này.

Một đường chạy như điên, rốt cục chiến trường lại bị hắn xuyên thấu, phá vòng vây ra ngoài từ một phương hướng khác.

Ngay khi hắn vừa muốn thở phào nhẹ nhõm, bỗng nhiên nường mây, quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy phía sau hắn, hơn mười tên Hồng Cân Quân cười chiến mã, cầm các loại binh khí khác nhau trong tay, đang nhanh chóng truy kích về phía hắn.

Người cầm đầu, thân hình khô ngô, cực kỳ to lớn, giống như là một tôn kim cương giống nhau, ít nhất cao hơn hai thước năm, xách theo một cây đại thương, nổi giận đùng đùng, chính là Dương Liên hắn đã gặp ở chiến trường không lâu trước đây.

Là hấn?

Giang Thạch xoay người rời đi, chạy bộ, ý đồ bỏ rơi đám người này.

Bất quá hấn vẫn đánh giá thấp quyết tâm của đám người này.

Theo hấn chạy về phía trước, hơn mười tên Hồng Cân Quân ở phía sau vẫn thủy chung điên cuồng không ngừng đuổi theo.

Nhất là tên Dương Liên thân hình to lớn kia, càng là liên tục phát ra tiếng rống giận: “Giang Thạch tiểu nhi, ngươi chạy chỗ nào?”

Bỗng nhiên, từng mũi tên sắc bén bắn tới từ phía sau.

Giang Thạch liên tục né tránh, trực tiếp chạy như điên vào trong núi rừng.

Theo từng mũi tên nhọn bị hấn không ngừng né tránh, đám người phía sau thủy chung không dừng lại, tựa hồ không đuổi kịp Giang Thạch, thề không bỏ qua.

Dần dần, trong lòng Giang Thạch cũng sinh ra tức giận.

Sau khi xác định đã rời xa chiến trường, hấn rốt cục không tiếp tục chạy về phía trước nữa, mà là cúi người xuống, trực tiếp nhặt lên một khối đá to bằng nắm tay, quay người lại, trực tiếp hung hăng ném tới khu vực đằng sau.

Một viên đá nho nhỏ, dưới tác động của lực lượng 8100 cân quả thực giống như là viên đạn đồng dạng, phát ra thanh âm chói tai, tại chỗ nện ở trên người một tên Hồng Cân Quân.

Phanh một tiếng, đem tên Hồng Cân Quân kia đánh cho bay tứ tung ra, phát ra tiếng kêu thảm thiết, hung hăng đung vào xa xa, trong nháy mắt đã chết thảm.

Những người còn lại đều kinh sợ.

Nhất là Tống Kim Cương bên cạnh Dương Liên, càng thêm tức giận.

-Giang Thạch tiểu nhi, có dám đánh một trận với ta không?

Hắn cầm một thanh hắc thiết đại hoàn đao trong tay, trong miệng rống to, giống như là một đầu hung thú khổng lồ bốn chân, tiếp tục hung hăng vọt tới hướng của Giang Thạch.

Ở bên cạnh hắn, Dương Liên thì đi bộ chạy ra, sắc mặt vặn vẹo, đằng đằng sát khí, xách theo một cây trường thương thô to, dọc theo đường đi khí tức cuộn cuộn, bụi mù bay múa.

“Sur huynh, không cần sợ hắn, khí lực của hắn nhiều nhất chỉ mạnh hơn ta một bậc, mau giết hắn!”

Dương Liên phần nộ quát.

Giang Thạch nhướng mày, rốt cục phát hiện sự quái dị của Tống Kim Cương, lần nữa nhặt lên một khối đá to bằng nắm tay từ trên mặt đất, trực tiếp hung hăng ném tới hướng của Tống Kim Cương.

Vụt!

Đá phá không, tiếp tục phát ra tiếng gào thét chói tai, nhanh đến không thể tưởng tượng nổi.

Tống Kim Cương gầm lên một tiếng, vũ động hắc thiết đại hoàn đao, dùng sống đao hung hăng vỗ một cái hướng viên đá đang bắn tới.

Đang!

Toàn bộ hòn đá bị hắn đập bay ra ngoài, trong nháy mắt nổ tung.

Tốc độ Tống Kim Cương không giảm, tiếp tục phóng ngựa điên cuồng xông tới, Hắc Thiết Đại Hoàn đao trong tay vung

vẩy ra, rống giận rung trời, “Tiểu tử, mau mau chịu chết!”

Đến gần Giang Thạch, hắn tung người nhảy lên, toàn bộ thân thể trực tiếp nhảy ra từ trên lưng ngựa, Hắc Thiết Đại Hoàn Dao trong tay vũ động mà lên, lấy thế Thái Sơn áp đỉnh, trực tiếp hung hăng bổ xuống.

Giang Thạch hít sâu một hơi, không né tránh chút nào, Ngang công tầng thứ nhất trong nháy mắt vận chuyển ra, gân cốt toàn thân nổ đùng đùng, làn da lập tức dán sát vào bắp thịt, toàn bộ lực lượng thân thể bạo tăng hơn hai thành trên cơ sở vốn có, Lang Nha Bổng trong tay vũ động.

Trực tiếp hung hăng quét qua hướng đối phương.

Phải biết rằng nguyên bản hắc có cự lực 8100 cân, bây giờ lại bạo tăng hai thành, thành lĩnh đã đạt tới trình độ khí lực 9720 cân, kinh khủng biết bao?

Đang!

Lang Nha Bổng thô to hung hăng đụng vào hắc thiết đại hoàn đao trong tay Tống Kim Cương, nhất thời trực tiếp nổ lên một mảng lớn khí lưu cuồng mãnh giữa hai người.

Bốn phương tám hướng, từng mảnh lá rụng tại chỗ bị luồng khí lưu này cuốn đến bay đầy trời.

Sau đó sắc mặt Tống Kim Cương đỏ lên, gân xanh trên người nhô lên, trong miệng rống giận, chỉ cảm thấy một cỗ cự lực khủng bố không thể tưởng tượng từ lang nha bổng của đối phương hung hăng truyền đến.

Đầu tiên là chân đến cổ tay của hắc đau đớn, xương cốt tan vỡ, sau đó để cho hai cánh tay của hắc cũng trực tiếp mất đi tri giác, lực lượng khủng bố đánh úp lại thật giống như một khối thiết thạch cực lớn hung hăng nện vào ngực của hắc, để cho ngực của hắc cảm giác như hít thở không thông.

Hắn oa một tiếng, phun ra một ngụm máu loãng, toàn bộ thân thể tại chỗ bay ngược ra, hung hăng rơi ở xa xa, rầm một tiếng, lại nhin không được liên tục rút lui, đập đập rung động, hai tay máu tươi đã đầm đìa, thiếu chút nữa đều cầm không được hắc thiết đại hoàn đao, nửa người đều đang run rẩy.

-Người!

Ánh mắt hắn kinh hãi, quả thực không dám tin.

Dương Liên này đang gài bẫy hắn!

Nói cái gì khí lực của Giang Thạch nhiều nhất chỉ mạnh hơn hắn một chút, đây đâu phải mạnh hơn một chút?

Đây rõ ràng là nghịch thiên!

Ngay cả Dương Liên đang chạy như điên mà đến cũng hoàn toàn ngây ngẩn cả người, bàn chân rộng lớn đột nhiên đập một cái dừng lại, lộ ra vẻ kinh hãi.

Sư huynh hắn thất bại?

Không thể nào!

Tiểu hầu tử này chẳng lẽ lúc trước còn ẩn giấu thực lực?

-Rút lui!

Tổng Kim Cương mở miệng kêu to, thanh âm hoảng loạn, trước tiên phải xoay người chạy trốn.

Nhưng Giang Thạch làm sao có thể cho hắn cơ hội, sau khi đập ra một bả, tuy rằng chính mình cũng bị chấn đến bàn tay tê dại, nhưng rất nhanh liền đã khôi phục.

-Rút lui? Muốn tới thì tới muốn đi thì đi, nào có đơn giản như vậy, người lưu lại cho ta đi!

Giang Thạch kéo Lang Nha Bổng thô to, nhanh chóng đuổi theo Tổng Kim Cương, sắc mặt tàn nhẫn, lại là một bả Lang Nha Bổng hung hăng quét tới Tổng Kim Cương.

Tổng Kim Cương vong hồn đại mạo, vội vàng bất chấp tất cả huy động Hắc Thiết Đại Hoàn Dao tiến hành ngăn cản.

Nhưng cánh tay của hắn từ lúc đón nhận kích đầu tiên đã bị chấn đến tê dại, không nhắc nổi lực, bây giờ lại đối mặt với Giang Thạch, há có thể ngăn cản.

Đang!

Toàn bộ đại hoàn đao màu đen tại chỗ bị Giang Thạch đập văng mạnh ra.

-Có chuyện gì từ từ nói...

Tổng Kim Cương hoảng sợ kêu to.

Bốp!

Kích thứ ba của Giang Thạch đã sớm hung hăng nện vào thất lưng bụng của Tổng Kim Cương, cho dù hắn mặc giáp trụ toàn thân, giờ phút này cũng hoàn toàn không có tác dụng, cuồng phun máu loãng, phát ra tiếng kêu thảm thiết, lực phủ ngũ tạng bị đập nát, toàn bộ thân thể giống như điều đứt dây, hung hăng bay tứ tung.

Trong nháy mắt đã chết thảm!

-Ha ha ha!

Giang Thạch trực tiếp cất tiếng cười ha hả.

-Su huynh!

Dương Liên hoảng sợ kêu to.

Không thể tin được!

Nhưng mà rất nhanh Giang Thạch liền nhe răng cười một tiếng, thân hình nhỏ gầy nhanh chóng bỏ nhào tới, vũ động Lang Nha Bổng thô to trực tiếp hung hăng quét về phía Dương Liên, khí lưu khủng bố quét qua da người đều truyền đến từng đợt cảm giác đau đớn.

-Người cũng chết cho ta!

Dương Liên lộ ra vẻ kinh hãi, vội vàng liều lĩnh vung thương ngăn cản.

Răng rắc!

Cả tấn thiết đại thương tại chỗ bị đập cong xuống.

Giống như là bị máy xúc hung hăng đập một cái.

Phốc xuy!

Dương Liên điên cuồng phun máu tươi, khu vực phần eo bị hung hăng quét trúng, toàn bộ thân hình to lớn tại chỗ hung hăng bay tứ tung ra ngoài, giống như là một cái bao tải rách đồng dạng.

-Dương tướng quân!

-Chạy mau a, Dương tướng quân, Tổng tướng quân đều đã chết!

-Chạy a!

Chỉ còn lại Hồng Cân Quân hoảng sợ kêu to, vội vàng liều lĩnh xoay người chạy trốn.

Chương 33: Báo tin cho Chân Võ quan!

Giang Thạch đánh ra mấy gậy, liền hoàn toàn đánh chết Dương Liên cùng sư huynh Tống Kim Cương của hắn, chỉ cảm thấy nhiệt huyết dâng trào, trong lòng có loại cảm giác thoải mái nói không nên lời.

Dương Liên này thực lực cường đại, lực lớn không tầm thường, mấy ngày trước còn có thể cùng chính mình đánh có tới có lui, nhưng mấy ngày sau, lại ngay cả một chiêu của mình đều ngăn cản không được.

Loại cảm giác này, ai có thể hiểu được?

“Xích Dương Đoán Thẻ Quyết quả nhiên cường đại, đây vẫn chỉ là tầng thứ nhất mà thôi, nếu như là luyện đến tầng thứ ba, lại nên là cái biểu hiện gì?”

Giang Thạch âm thầm chờ mong.

Dùng loại bí thuật rèn thể này, phối hợp với thân thể ngày càng tăng trưởng của mình, quả thực là tuyệt phối.

Hắn kịp phản ứng lại, nhanh chóng đi tới gần thi thể Dương Liên và Tống Kim Cương, bắt đầu lục soát thi thể.

Tuy rằng bây giờ đã thoát khỏi Xích Diễm quân, nhưng có thể tưởng tượng, sau đó Dương Hồng Thiên tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho hắn, tất nhiên phải vận dụng tất cả lực lượng có thể vận dụng truy sát hắn ở toàn bộ Hoang Châu.

Cho nên là tuyệt đối không thể ở lại Hoang Châu.

Nếu muốn đi xa, trên người không có tiền là tuyệt đối không được.

Tìm kiếm một phen, Giang Thạch trực tiếp lấy ra gần hai mươi lượng bạc, sau đó xoay người lên ngựa, cưỡi lên chiến mã của Tổng Kim Cương, lập tức chạy như điên về phía xa.

Nhưng ngay khi hắn vừa mới chạy ra một khoảng cách, bỗng nhiên, kéo cương ngựa, dừng lại lần nữa, lông mày nhíu chặt.

“Không được, ta không thể đi như vậy, ta nếu là đi, tất nhiên Chân Võ Quan phải gặp đại kiếp nạn, tuy rằng trước đó ta đã nói cho đám người Xích Hỏa đạo nhân, để cho bọn họ có chuẩn bị, nhưng là tin tức của bọn họ căn bản không có thời gian truyền vào tổng bộ của Chân Võ Quan, ta phải về Chân Võ Quan một chuyến, để cho quan chủ chạy trốn sớm một chút mới được.”

Giang Thạch trầm nghĩ.

Bây giờ trên chiến trường hỗn loạn một mảnh, Xích Hỏa, Xích Long bọn họ hẳn là sẽ không đứng yên chờ chết, nhưng là tổng bộ Chân Võ Quan có thể phiền toái.

Giang Thạch không phải là người vong ân phụ nghĩa.

Ân tình Chân Võ Quan cho hắn, không thể không báo.

-Giá!

Giang Thạch thúc giục chiến mã, lập tức chạy như điên về phía Chân Võ Quan.

Thời gian trôi qua.

Lần chạy này chính là suốt một ngày trôi qua.

Đảo mắt đã tới hoàng hôn.

Bỗng nhiên, trên người Giang Thạch lần nữa truyền đến từng đợt cảm giác tê dại khó nhìn, giống như bị một dòng điện rất nhỏ đi qua.

Ánh mắt hắn lóe lên, lúc này ghì chặt chiến mã, mở mắt nhìn lại.

Chỉ thấy giá trị danh vọng ban đầu, giờ khắc này lại nhanh chóng tăng lên.

Từ 2820 điểm ban đầu, tăng lên 2920, 3120, 3420, 3620...

Vẫn tiếp tục tăng lên.

Giá trị danh vọng tăng lên thật nhanh.

Tinh quang trong mắt hắn chớp động, rất nhanh phản ứng lại.

Hơn phân nửa là Dương Hồng Thiên đã biết hắn giết chết Trương Sơn và chuyện tạo phản.

Tiếp theo chuyện hắn giết chết Dương Liên và đại hán khôi ngô kia, phỏng chừng cũng đã lộ ra ngoài.

Nếu không, giá trị danh vọng không thể tăng lên nhanh như vậy.

Nhất là chuyện tạo phản.

Lấy Dương Hồng Thiên làm người, phỏng chừng bây giờ đã sắp tức nổ tung, rất có thể bây giờ đã chinh binh giết về hướng Chân Võ quan.

Tại dưới sự quan sát của Giang Thạch, chỉ thấy giá trị danh vọng rất nhanh liền đột phá 4500 điểm, vẫn như cũ tiếp tục tăng vọt, nhất cử đạt tới 5120 điểm.

Trực tiếp bạo tăng 2300 điểm.

-Tốt, rất tốt, chiếu theo tình huống này, tăng thêm hơn bốn ngàn điểm, ta có thể tập hợp đủ đến một vạn điểm.

Giang Thạch cười to.

Thật muốn xem thiên thú tiếp theo là gì?

Hắn thúc giục chiến mã, tiếp tục lao nhanh về phía trước.

Hướng khác.

Trong thành trì hỗn loạn.

Bóng người hỗn loạn, ngựa hí trường minh, rất nhiều người đều quần vãi trắng khắp người, không ngừng hừ thảm.

Dương Hồng Thiên một thân đều là máu tươi, khí tức chật vật, hận nghiêng răng nghiêng lợi, đã không còn hăng hái như trước, cả người giống như là vừa mới bò ra từ huyết trì.

Giống như Giang Thạch nghĩ.

Giờ phút này Dương Hồng Thiên, quả thực tức giận đến mức thất khiếu cũng sắp bốc khói.

Đầu tiên là bị Triệu Thiên Long cùng Lục Lâm quân tính kế, khiến hắn cho đại bại mà về, lại được Hùng Khai Sơn báo cho biết, Giang Thạch phản, cũng giết chết Hạ Long Hải cùng Trương Sơn, điều này làm cho hắn thiếu chút nữa phát điên.

-Giang Thạch tiểu nhi, ta phải giết ngươi!

Dương Hồng Thiên tức giận quát, một cái tát đập vỡ một cái bàn gỗ.

-Tổng binh bớt giận, bây giờ đại quân mới bại, tặc quân còn đang đuổi giết không ngừng, nên mau chóng chinh quân, khôi phục lòng quân, để tránh tặc quân nhân thừa cơ hội giết tới.

Lão giả nho sam sắc mặt biến ảo, mở miệng nói.

“Yên tâm, bây giờ chúng ta đã lui vào Huyền Long quan, trong khoảng thời gian ngắn bọn hắn công không vào được, Huyền Long quan bị ta kinh doanh mấy chục năm, chính là

tường đồng vách sắt danh phù kỳ thực, chỉ cần thủ vững không ra, không có thời gian mấy tháng, bọn hắc căn bản đừng nghĩ đánh vào, thật sự là không thể tưởng được, này Triệu Thiên Long cư nhiên bí mật liên thủ cùng Lục Lâm quân, lần này thật sự là sơ suất.”

Dương Hồng Thiên nghiêng răng nghiêng lợi, nói: “Còn có Giang Thạch kia, ta muốn giết hắc, người của Chân Võ Quan đâu?”

-Hồi tổng binh, tất cả người Chân Võ Quan đều đã chạy trốn, không chỉ như thế, các môn phái giang hồ khác cũng đã tản đi không ít.

Một vị thiên tướng cất bước đi tới, ôm quyền nói.

-Chân Võ Quan chạy trốn rồi?

Sắc mặt Dương Hồng Thiên xanh thước, lạnh giọng nói: “Tốt, xem ra bọn họ thật sự là sớm có dự mưu!”

-Tổng binh định làm thế nào?

Lão giả nho sam hỏi.

“Truyền lệnh xuống, lập tức phái ra hai ngàn tinh binh, suốt đêm san bằng tổng bộ Chân Võ quan cho ta, ta muốn một người của Chân Võ Quan cũng sống không được!”

Dương Hồng Thiên cắn răng gầm lên.

Hắc hoàn toàn nổi giận.

Ở trước mặt địch nhân hao binh tổn tướng thì thôi, lại còn bị người một nhà bán đứng.

Nhất là Trương Sơn và Hạ Long Hải, những người này đều là tâm phúc của hắc.

Dù cho hắc cực kỳ thương thức thiên phú của Giang Thạch cũng động sát cơ, hận không thể đem hắc chặt thành thịt vụn.

Trong lòng Dương Hồng Thiên vô cùng hối hận.

Sớm biết như thế, lúc trước nên tin lời Trương Sơn, trực tiếp giết Giang Thạch, cũng sẽ không có chuyện hôm nay.

-Vâng, tổng binh!

Mọi người ôm quyền, sau đó hàn quang trong mắt chớp động, đặng đặng sát khí.

Thời gian hai ngày, thoáng cái đã qua.

Dưới sự bồn ba ngày đêm của Giang Thạch.

Rốt cục chạy tới nơi Chân Võ Quan.

Bất quá khi hấn một đường chạy băng băng tới, lại nhú mây, trong lòng trầm trọng.

Bởi vì ven đường đi qua, quá mức thê lương, không nhìn không biết, chỉ có chân chính đi nhìn, mới phát hiện toàn bộ Hoang Châu trong khoảng thời gian này có bao nhiêu hỗn loạn.

Khắp nơi đều là thôn xóm hoang vu, đồng ruộng mọc đầy cỏ dại, ven đường không chỉ một lần nhìn thấy thổ phỉ tàn sát bừa bãi, thậm chí còn có một ít thổ phỉ công khai giết vào thành trì, điên cuồng cướp bóc.

Quả thực đã đến trình độ vô pháp vô thiên.

Không chút khách khí nói, toàn bộ Hoang Châu đã sớm đạt tới trình độ vỡ nát.

Khắp nơi đều là người ăn thịt người.

“Dương Hồng Thiên lão nhi tạo nghiệt quá lớn, nếu không phải hấn rút đi đại bộ phận lực lượng tinh nhuệ trong các thành trì, những thành trì này phỏng chừng cũng sẽ không giống như bây giờ.”

Giang Thạch thì thầm.

Nhưng cũng không thể chỉ trách Dương Hồng Thiên.

Các cao tằng của những thành trì này cũng có vấn đề, bọn họ vơ vét của cải, chiếm cứ địa vị cao, chỉ hưởng không làm, chỉ biết cướp đoạt mồ hôi dân chúng, lúc này mới khiến Hoang Châu loạn thành như vậy.

Tiếp theo là thổ phỉ.

Những thổ phỉ này cứ nhiên kết minh lại trong khoảng thời gian này?

Dọc đường, hắn không chỉ một lần nghe nói qua tin tức tương tự.

“Mẹ nó, không liên quan chuyện của ta, trước đi Chân Vô Quan báo tin!”

Giang Thạch nói, tiếp tục thúc giục chiến mã, hướng về phía trước cuồng xông.

Mắt thấy sơn môn Chân Vô Quan đã gần ngay trước mắt, hắn một đường không ngừng, tiếp tục chạy như điên về phía trước, nhưng bỗng nhiên biến sắc, vội vàng huy động lang nha bổng, nhanh chóng quét ngang.

Hơn mười mũi tên bắn ra từ trong rừng, bắn tới hướng thân thể của hắn cùng chiến mã.

Tuy rằng đại bộ phận mũi tên đều bị hắn quét ngang ra ngoài, nhưng vẫn có một ít mũi tên trực tiếp bắn vào trên người chiến mã, khiến cho chiến mã phát ra tiếng hí, lập tức ngã nhào xuống đất.

Giang Thạch nhanh chóng xoay người, cầm Lang Nha Bổng trong tay, nhìn về hướng mũi tên bắn tới.

Chỉ thấy trong rừng thoáng cái xuất hiện hơn mười tên nam tử hung thần ác sát, mặc đủ loại phục sức, tay cầm đao thương

kiếm kích đủ loại vũ khí, đặng đặng sát khí, trực tiếp vọt tới về hướng Giang Thạch.

-Người nào?

-Tiểu tử, báo tên lên!

Bọn họ mở miệng la hét.

Sắc mặt Giang Thạch âm trầm, ánh mắt lập tức quét về phía bọn họ.

Thô phi?

Tổng bộ Chân Võ Quan cũng bị thô phi vây quanh?

Chương 34: Quân phỉ hội tụ!

Tuy rằng Giang Thạch biết đại bộ phận tinh nhuệ của tổng bộ Chân Võ Quan bị Dương Hồng Thiên rút đi, nhưng quan chủ vẫn còn, không đến mức nghèo túng như vậy, bị một ít thổ phỉ đánh tới cửa chứ?

Quan chủ Xích Dương đạo nhân, tu vi võ đạo sâu không lường được, trong phạm vi mấy trăm dặm đều là uy danh hiển hách.

Chẳng lẽ ngay cả một đám thổ phỉ cũng ứng phó không được?

Điều này hoàn toàn không đúng!

-Các người là ai?

Giang Thạch cầm Lang Nha Bổng, mở miệng hỏi.

“Tiểu tử, là chúng ta đang hỏi người, người con mẹ nó sao nói nhảm nhiều như vậy? mau mau nói ra lai lịch của người, nếu không loạn đao chặt xuống, cho người hóa thành thịt băm!”

Một tên thổ phỉ thoạt nhìn sắc mặt ngăm đen, cầm trường đao trong tay, mở miệng quát to.

-Được rồi.

Sắc mặt Giang Thạch không chút thay đổi, đi về phía trước, nói: “Ta gọi Giang Thạch, cũng là người giống các người, đều là xuất thân thổ phỉ...”

-Nói vậy, bây giờ Hoang Châu lục lâm tụ nghĩa, làm sao chúng ta chưa từng gặp qua người?

Tên thổ phỉ quát to: “Tiểu tử này không thành thật, mau giết hắn!”

Đông đảo đám thổ phỉ bên người đều nhào tới.

Ánh mắt Giang Thạch lạnh lẽo, Lang Nha Bổng vung lên, nhanh chóng xông qua, trực tiếp hung hăng quét qua, Lang Nha Bổng trầm trọng khó lường quả thực chính là đại hung khí nhân gian.

Rầm!

-Không!

Những tiểu thổ phỉ này một cái đối mặt đã bị hấn đánh cho bay tứ tung kêu thảm thiết, gân xương đứt, vô cùng thê thảm.

Hơn mười tên thổ phỉ rất nhanh đã bị quét sạch không còn, chỉ còn lại tên thổ phỉ diện mạo ngăm đen kia.

Đối phương hoảng sợ, vô cùng hoảng sợ, vội vàng quỳ xuống đất: “Hảo hán tha mạng, tất cả mọi người là người một nhà, ta là Nhị Long Sơn...”

-Nhị Long Sơn?

Giang Thạch nhíu mày.

-Lại là cái này?

Nhớ rõ lúc trước lần đầu tiên tiến vào Thiết Thạch Thành, có thổ phỉ ngang nhiên đánh cướp đánh xe tù, chính là Nhị Long Sơn làm.

Bây giờ bọn họ lại dám bao vây Chân Võ Quan?

-Các người tới bao nhiêu người? Xích Dương đạo nhân thế nào? Lấy thực lực của các người có thể bắt được Xích Dương đạo nhân?

Giang Thạch hỏi.

“Chúng ta tới năm sáu trăm người, không chỉ có Nhị Long Sơn chúng ta, cũng có các hảo hán khác đang hỗ trợ, Xích Dương đạo nhân... Xích Dương đạo nhân hẳn là còn chưa có chết...”

Tên thổ phỉ sợ hãi đáp lại.

-Còn chưa chết? Ý là các người thật sự đã bắt được hắn?

Giang Thạch hỏi.

-Hắn là... hắn là sắp bắt được rồi.

Tên thổ phỉ run giọng nói.

-Mẹ nó, một năm một mười nói cho rõ ràng, đừng có ta hỏi một câu, người nói một câu.

Giang Thạch giận dữ.

-Vâng, hảo hán.

Tên thổ phỉ kia hoảng sợ, vội vàng nhanh chóng đem tiền căn hậu quả nói một lần.

Thì ra đoạn thời gian trước, bởi vì một vị đương gia của Nhị Long Sơn chết thảm liền kết thù hận với Chân Võ Quan, hơn nữa có Chân Võ Quan tồn tại, đối với thổ phỉ trên các đỉnh núi khác thủy chung là một uy hiếp.

Cho nên sau khi các Trại Sơn Tặc khác bí mật quan sát một thời gian ngắn, phát hiện trong quan đã sớm trống rỗng, lực lượng tinh nhuệ ít đến đáng thương, lúc này mới quyết định động thủ với Chân Võ Quan.

Bất quá trong quan mặc dù đã trống rỗng, thế nhưng tu vi võ đạo của quan chủ Xích Dương đạo nhân cũng tuyệt không thể khinh thường, vì có thể mau chóng bắt được Chân Võ quan, đoạn thời gian trước bọn họ uy hiếp một tên đệ tử nội

môn, để cho tên đệ tử nội môn kia hạ thập hương nhuyễn cân tán ở trong nước trà của quan chủ Xích Dương đạo nhân.

Lúc này bọn họ mới dám quy mô giết vào Chân Võ Quan.

Bây giờ toàn bộ Chân Võ Quan chỉ còn lại có hai vị trưởng lão, hơn mười tên đệ tử nội môn còn đang đau khổ ngăn cản, nhưng không được bao lâu, sẽ bị triệt để bắt được.

-Thì ra là thế, các người hạ độc!

Giang Thạch nheo mắt, nói: “Cái tên đệ nội môn hạ độc quan chủ tên là gì?”

-Gọi Phương Vân!

Tên thổ phỉ kia vội vàng mở miệng.

-Vậy lần này các người đến có bao nhiêu cao thủ, đều ở cảnh giới nào?

Giang Thạch tiếp tục hỏi.

“Cao thủ như mây, cảnh giới cũng là sâu không lường được, như Đại đương gia Nhị Long Sơn ta sớm đã là cao thủ Nhập Kinh quan thứ mười, Những đương gia khác như Thanh Ngưu Sơn, Mãnh Hồ Sơn, cơ hồ cũng đều ở quan thứ mười.”

Tên thổ phỉ đáp lại.

-Vậy sao?

Giang Thạch cười lạnh, nhấc hấn lên khỏi mặt đất, nói: “Đi, dẫn đường cho lão tử!”

-Vâng, hảo hán.

Tên thổ phỉ kia vội vàng mở miệng.

Cứ như vậy hai người một trước một sau, đi về phía nội môn Chân Võ Quan.

Dọc đường, quả nhiên thấy được không ít thân ảnh thổ phỉ.

Có một ít thổ phỉ thấy người một nhà lại đây, cũng không nghĩ nhiều, trực tiếp cho đi, nhưng có chút thổ phỉ thì là mở miệng hỏi thăm một hai, không một ngoại lệ, phàm là dám mở miệng hỏi thăm, cơ bản đều bị Giang Thạch một bả đập chết.

Không lâu lắm.

Bọn họ rút cục tiến vào trong tổng bộ Chân Võ Quan.

Chỉ thấy bên trong quảng trường rộng lớn, máu chảy đầy đất, thi thể rải rác, khắp nơi đều là mùi tanh gay mũi, có thi thể của thổ phỉ, cũng có thi thể đệ tử nội môn Chân Võ quan

Phía trước nhất của khu vực đại điện, càng là có không ít bóng người tụ tập.

Mấy trăm tên thổ phỉ, hung thần ác sát, cầm các loại vũ khí như đại đao trường mâu trong tay, đem toàn bộ đại điện vây chặt như nêm cối.

Khu vực cửa đại điện, còn lại là hai vị trưởng lão đã cả người là máu, khuôn mặt trắng bệch, cầm trường kiếm trong tay, dựa vào cùng một chỗ, trợn tròn mắt, nhìn về phía mọi người.

Ở bên cạnh bọn họ, còn sót lại hơn mười tên đệ tử nội môn, cũng là mang các loại thương tích, mặt lộ vẻ tuyệt vọng.

-Nhị Long Sơn, Mãnh Hồ Sơn, thanh Ngưu Sơn, các người thật to gan!

Xích Vân trưởng lão gầm lên.

“Ha ha ha, con mẹ nó, đến bây giờ, các người còn dám thả ra ngoan thoại, thật sự là không biết sống chết, Xích Vân, Xích Hồ, ta biết các người công lực cao thâm, nhưng là ta xem các người còn có thể kiên trì tới khi nào, hôm nay chúng ta có nhiều hảo hán như vậy ở đây, chính là cứng rắn một mẻ cũng có thể mẻ chết các người!”

Một trận cười điên cuồng tùy ý phát ra từ miệng tên hán tử tay cầm song chùy này.

Chính là Tam đương gia của Nhị Long Sơn, Khuê Dũng.

Trước đó không lâu, hắn vừa mới được người từ cứu ra trong thành.

“Hắc hắc, Xích Vân, Xích Hồ, chẳng lẽ đến bây giờ các ngươi vẫn không hoài nghi, vì sao quan chủ của các ngươi lại thân trúng kịch độc sao?”

Tùng đột tiếng cười quái dị phát ra.

Ở lối ra chính là một vị nam tử khôi ngô thân hình vô cùng cao lớn, ước chừng chừng cap hai thước hai, mặt mang cười lạnh, một đôi mắt lóe ra ánh sáng màu vàng nhạt, nhìn về phía trước.

Chính là Đại đương gia Nhị Long Sơn - Vương Huyền có tu vi Nhập Kinh quan thứ mười.

-Các ngươi dùng phương pháp gì hạ kịch độc?

Xích Hồ trưởng lão gầm lên.

-Phương pháp gì? Còn phải nhờ nhân tài Chân Võ Quan các ngươi vất vả bồi dưỡng ra.

Wang Huyền chậm chạp cười nói, ánh mắt quét về phía trước.

Trong hơn mười tên đệ tử nội môn còn sót lại kia, nhất thời có một người thân hình chấn động, sắc mặt biến ảo kịch liệt, cúi đầu xuống.

Trong lòng Xích Vân, Xích Hồ kinh sợ, quả thực không dám tin.

Có gian tề?

-Các ngươi sắp xếp gian tề ở Chân Võ Quan ta?

“Gian tể cũng không dám nhận, ta chỉ là hơi uy hiếp một hai mà thôi, Phương Vân, ngươi nói đúng không?”

Vương Huyền trực tiếp cất tiếng cười ha hả.

Xích Vân, Xích Hồ, cùng hơn mười tên đệ tử nội môn ở bên cạnh, tất cả đều cả kinh, vội vàng quay đầu quét nhìn lại, trong lòng lạnh như băng.

-Lại là Phương Vân!

-Phương Vân hạ kịch độc cho quan chủ?

-Phương Vân, ngươi muốn chết!

Xích Vân giận tím mặt, lao ra một bước dài, đánh thẳng vào Phương Vân ở trong đám người.

Phương Vân sắc mặt vẫn vẹ, rốt cục không hề che giấu, thân thể nhảy lên, nhảy ra từ trong đám người Chân Võ Quan, trực tiếp rơi vào trước quần phỉ, quay đầu liền bá hướng về Vương Huyền.

-Đại đương gia!

-Ừ, rất tốt.

Vương Huyền cười ha hả nói.

-Phương Vân nghịch đồ, ngươi dám phản bội sư môn?

Xích Hồ đạo nhân rống giận mở miệng.

-Sư tôn, ta cũng bị ép buộc.

Phương Vân quay đầu, cắn răng mở miệng.

-Hay cho câu ngươi bị ép buộc, ta muốn xé sống ngươi!

Xích Hồ rống giận.

“Được rồi, hôm nay đại cục đã định, Chân Võ Quan nhất định diệt, Phương Vân, từ nay về sau, ngươi chính là ta Lục

đương gia Nhị Long Sơn, người yên tâm, tiểu tình nhân kia của người ta lập tức sẽ trả lại cho người.”

Vương Huyền cười ha hả nói.

Ở bên cạnh, hai thổ phỉ sơn trại khác cũng đều mang theo nụ cười nồng đậm.

-Hắc hắc, Vương Huyền lão đệ, cũng đừng quên chỗ tốt của chúng ta!

“Không sai, Chân Võ Quan bị diệt, bí tịch cùng tài sản bên trong, chúng ta muốn chia đi một nửa!”

-Yên tâm, hôm nay chỉ cần tiêu diệt Chân Võ Quan, tất cả mọi người đều có thịt ăn!

Vương Huyền lộ ra vẻ mặt nhẹ răng cười, mắt thấy thời gian chênh lệch không nhiều lắm, quyết định tự mình động thủ giải quyết hai tên trưởng lão, trực tiếp tiếp nhận một cây hắc sắc đại phủ từ một bên, liếm liếm đầu phủ, cười nhẹ nói: “Hai vị lão đạo, các người có cảm giác được có chút hoa đầu chóng mặt hay không?”

Trong lòng Xích Vân, Xích Hồ cả kinh, vội vàng vận công cảm ứng, nhất thời lão đảo.

Bọn họ cũng trúng độc?

Khi nào?

Khó trách đối phương vẫn luôn kéo dài thời gian!

-Hắc hắc.....

Vương Huyền phát ra tiếng cuồng tiếu, nói:

- Hôm nay bốn tọa tự mình tiến các người lên đường!

Hắn bước thẳng về phía trước.

-Mẹ nó, đến sớm không bằng đến đúng lúc, thật đúng là đề cho ta đụng tới.

Trong miệng Giang Thạch ngậm một cọng rom rạ, tại dưới sự dẫn dắt của tên thô phỉ sắc mặt ngăm đen kia, rốt cục xuất hiện ở không xa, sau đó nhắc lên tên thô phỉ sắc mặt ngăm đen kia trong tay, trực tiếp hung hăng nện về phía trước.

Chương 35: Hắc Châm Chương!

Tên thổ phỉ sắc mặt ngăm đen kia vẻ mặt hoảng sợ, phát ra kêu to, còn chưa kịp phản ứng, đã bị Giang Thạch trực tiếp ném qua, quả thực giống như là hòn đá nhỏ, hung hăng đập về phía Vương Huyền.

Vương Huyền nghe được động tĩnh, vội vàng quay đầu lại, chỉ thấy một đạo bóng đen nhanh chóng nhào tới, còn tưởng rằng là cao thủ gì, sắc mặt đại biến, vũ động hắc sắc đại phủ lên đón đỡ.

Phốc xuy!

-Không!

Máu tươi phun ra, vô cùng thê thảm.

Thổ phỉ sắc mặt ngăm đen tại chỗ bị hấn chặn ngang đánh gãy, hai đoạn thi thể hung hăng nện trên mặt đất, gian nan giãy dựa một lát sau mới hoàn toàn tắt thở.

-Lưu Báo!

Con người Vương Huyền co rút lại, nhận ra tên thổ phỉ bị hấn tiện tay bỏ chết này, sau đó ngẩng đầu lên, âm trầm quay đầu nhìn quét, quát: “Người nào không biết sống chết, cút ra đây cho ta!”

Một màn bất thành linh xảy ra, khiến cho đám thổ phỉ nhao nhao xông xáo.

Xích Vân, Xích Hồ hai vị trưởng lão cùng hơn mười tên đệ tử nội môn bên người cũng đều lấp bắp kinh hãi, ngẩng đầu

quét đi.

-Ha ha ha.....

Bỗng nhiên, từng đợt tiếng cười sang sảng trực tiếp truyền đến từ phía sau quần phi.

Chỉ thấy một thanh niên gầy như que củi, thân hình nhỏ gầy, cầm theo một cây lang nha bổng, đứng ở nơi đó, ngửa mặt lên trời cười to, nhìn về phía bên này.

-Tiểu tử muốn chết!

-Làm sao tiểu tử này đến được đây!

-Mẹ nó, dám ở chỗ này giương oai, giết hấn!

Quần phi nhao nhao xôn xao.

Vương Huyền diện mục âm trầm, trong lòng chảy xuôi ra một vết sát cơ âm trầm, mạnh mẽ nặn ra nụ cười, nói: “Tiểu huynh đệ, ngươi lại là ai?”

Con người của hấn cẩn thận đánh giá Giang Thạch, chỉ cảm thấy Giang Thạch ở trước mắt cho hấn một loại cảm giác quen thuộc nói không nên lời, giống như đã gặp qua ở nơi nào.

Nhưng trong khoảng thời gian ngắn hấn lại nhất thời không nhớ ra.

-Ta? Ta đương nhiên cũng là đệ tử Chân Võ Quan.

Giang Thạch cười nói.

“Là hấn, Đại đương gia, ta nhớ ra hấn, hấn chính là người đã giết chết Lục đương gia!”

Bỗng nhiên, một tên thô phi thanh âm run rẩy, sắc mặt kinh hãi, nhận ra Giang Thạch.

-Cái gì?

Vương Huyền nheo mắt lại, sát cơ bắt đầu khởi động.

Những thổ phỉ khác cũng là sắc mặt tức giận, trong nháy mắt đằng đằng sát khí.

-Là người!

Tam đương gia Khuê Dũng tay cầm song chùy kia nhe răng cười rộ lên, nói: “Được, Khuê gia khắp nơi tìm người tìm không thấy, người lại còn dám chủ động xuất hiện, tiểu tử, dám giết người của Nhị Long Sơn ta, xem hôm nay Khuê gia đập gãy hai tay của người rồi nói sau.”

Vù!

Hắn không nói lời nào, trực tiếp nhanh chóng vọt tới hướng về phía Giang Thạch, đến gần, thân thể vừa tung, song chùy trong tay hung hăng đập xuống trọng kích, như là mãnh hổ xuống núi đồng dạng, thế không thể đỡ.

Lang Nha Bổng trong tay Giang Thạch đã sớm vũ động mà lên, ngay cả Xích Dương Đoán Thẻ Quyết cũng không cần dùng, chỉ là lực lượng thân thể đơn thuần.

8400 cân!

Đang!

Một tiếng kim loại chói tai phát ra, lửa bắn tung tóe, khí lưu thổi quét.

Giống như một ngọn núi nhỏ khủng khiếp đập vào thủy tinh.

Tam đương gia Khuê Dũng sắc mặt hoảng hốt, đầu tiên là cảm giác được kinh lực cường đại của mình sau một cái đối mặt đã bị triệt tiêu không thấy, sau đó liền cảm giác được một cỗ lực lượng cuồng dã vô biên vô hạn trực tiếp dọc theo song chùy hung hăng đánh vào trong tâm phủ của mình.

-Không!

Hắn kêu thảm một tiếng, hai cánh tay to bị chấn nát bấy ngay tại chỗ, sau đó hai bả trọng chùy trong tay cũng bị Lang Nha Bổng đánh cho bay ngược trở về, hung hăng nện vào ngực mình.

Bùm!

Phốc xuy!

Tam đương gia Khuê Dũng phun ra một ngụm máu loãng, thân hình bay ngược ra ngoài, hung hăng nện ở xa xa, không còn chút động tĩnh nào.

-Lão Tam!

-Tam đương gia!

Nhị Long Sơn bên này, tất cả mọi người đồng thanh kinh hô, không dám tin.

Sau đó một cái trung niên văn sĩ nhanh chóng lao ra, trực tiếp đi tới gần trước thân thể của Khuê Dũng, nhanh chóng kiểm tra, sắc mặt đại biến, “Lão tam đã chết,”

-Tiểu tử này giết lão tam!

-Cái gì?

Mọi người đều là lửa giận thiêu đốt, đằng đằng sát khí.

Đại đương gia Vương Huyền khuôn mặt âm hàn, khí tức trên người đáng sợ, lập tức gắt gao nhìn thẳng Giang Thạch.

-Tiểu tử này dĩ nhiên chỉ dùng một chiêu liền giết chết Khuê Dũng.

-Khuê Dũng, Nhập Kinh quan thứ tám, hoành luyện ngoại công, lực lượng rất mạnh.

-Sao có thể thế được?

-Không ngờ ngươi còn là một cao thủ!

Ngữ khí của hắn lạnh như băng hàn, hai tròng mắt như đao, nói: “Tiêu tử, dám chọc Nhị Long Sơn ta, hôm nay ngươi đừng nghĩ còn sống rời đi, cùng tiến lên, giết hắn cho ta!”

-Giết a!

-Báo thù cho Tam đương gia!

Quần phi hô to một tiếng, không nói lời nào, tất cả đều đồng loạt đánh giết qua hướng của Giang Thạch, mỗi người đều như lâm vào điên cuồng, ánh mắt đỏ lên.

Ngay cả quần phi Mãnh Hồ Sơn, Thanh Ngưu Sơn cũng trực tiếp giết tới tham gia náo nhiệt.

-Có chút ý tứ.

Giang Thạch cười nhẹ một tiếng, nhưng không có chút sợ hãi nào.

Vừa vặn hắn cũng dự định tốc chiến tốc thắng.

Rất nhanh mang theo Lang Nha Bổng thô to, trực tiếp cuồng vọt tới hướng đám người, đi lên chính là một cái quét ngang về phía trước, toàn bộ Lang Nha Bổng thô to quả thực vô kiên bất tồi.

Rầm! Rầm!

-Không!

Từng đợt thổ phỉ không ngừng bị hắn đập cho bay tứ tung ra, giống như là mảnh vỡ trong gió, khắp nơi đều có.

-Tất cả đều chết cho ta!

Giang Thạch cười to, Lang Nha Bổng không ngừng quét ngang, quả thực giống như một cái cối xay gió hình người.

Bất kỳ thổ phỉ nào cũng không cách nào tiếp cận hắn, ngay cả một ít vũ khí dùng tấn thiết đúc thành đũa tới lang nha bổng của hắn cũng sẽ đứt gãy tại chỗ, bay tứ tung ra ngoài.

Cự lực 8400 cân, ở trong một đám thổ phỉ, quả thực chính là cự thú hình người.

Một màn đáng sợ này đập thẳng vào mắt đám người Xích Vân, Xích Hồ để trong lòng bọn hắn rung động, khó có thể tin được.

-Đây là ai? lúc nào Chân Võ Quan ta có một vị đệ tử như vậy?

-Thực lực thật đáng sợ, người này..... Người này ít nhất cũng Nhập Kinh quan thứ chín.....

Trong Chân Võ Quan, tuyệt đối không có đệ tử nào đạt tới Nhập Kinh quan thứ chín.

Đột nhiên!

Trong lòng Xích Hồ lão đạo chấn động, nhớ tới một chuyện, nói: “Có thể hay không... hắn chính là Giang Thạch?”

-Cái gì? Giang Thạch?

Xích Vân lão đạo cũng chấn động.

Bọn họ chưa bao giờ gặp qua Giang Thạch, hiểu rõ đối với Giang Thạch cũng đều là từ thư trên tiền tuyến gửi về.

-Ha ha ha.....

Một bên, Giang Thạch quét ngang đám người, một bên tùy ý cười to, thanh âm rung trời, nơi đi qua, quả thực như vào nơi không người.

Bất luận kẻ nào, bất luận vũ khí nào cũng không thể ngăn cản hắn.

Mấy trăm tên thổ phỉ cơ hồ trong một khắc đối mặt đã bị một mình hắn đập chết năm sáu mươi người, từng bộ thi thể bay tứ tung khắp nơi, có thể nói vô cùng thê thảm.

Nhị Long Sơn đại đương gia Vương Huyền, Thanh Ngưu Sơn đại đương gia Từ Chí, Mãnh Hồ Sơn đại đương gia Trương Báo tất cả đều trừng mắt, không thể tin.

-Tiểu tử đi chết đi!

Đại đương gia Vương Huyền gầm lên một tiếng, đột nhiên bay lên trời, chớp lấy cơ hội, trực tiếp một búa hung hăng bổ về phía sau lưng Giang Thạch.

Giang Thạch nghe được thanh âm, vội vàng huy động lang nha bổng nhanh chóng ngăn cản, phát ra một tiếng chói tai, sau đó Đại đương gia Vương Huyền vỗ một cái thật mạnh, như là xuyên hoa hái lá, hung hăng đánh tới ngực Giang Thạch.

Giang Thạch vội vàng giơ bàn tay lên, nghênh đón một chưởng này.

Bốp!!

Một đạo thanh âm vô cùng chói tai trực tiếp từ trung tâm Giang Thạch cùng Vương Huyền quanh quẩn đi ra, một tầng khí lưu màu trắng cuộn cuộn mênh mông, quanh quẩn khắp nơi.

Một chiêu qua đi, hai người đồng thời nhin không được trượt ra phía sau.

Giang Thạch lộ ra vẻ kỳ dị, vung vung bàn tay tê dại, nhìn về phía Vương Huyền, nói: “Lợi hại, một chiêu này gọi là gì?”

-Ngươi.....

Sau khi Vương Huyền đánh ra một chưởng trực tiếp bị chấn lui ra bốn năm bước, nội tâm vừa kinh vừa sợ, có loại cảm giác hoài nghi nhân sinh.

-Tiểu tử này..... không dùng Kinh Lực!

Hoàn toàn là man lực thuần túy của thân thể, cứng rắn ngạnh cứng một chiêu 【 Hắc Châm Chưởng 】 của chính mình.

-Sao có thể thế được?

Hắc châm chưởng, kinh như cương châm, khó lòng phòng bị, chuyên phá kinh mạch, huyết nhục của người khác dễ như trở bàn tay, đây là chưởng pháp tuyệt hảo dùng để lấy yếu đánh mạnh.

-Ngươi là yêu thú?

Hắn kinh hãi nói.

Giang Thạch nặn ra nụ cười, nói: “Ta cũng không phải yêu thú, một chiêu này của ngươi đúng là rất thú vị, đánh cho cánh tay của ta đều tê dại, cho nên, ta quyết định trước lưu ngươi một mạng!”

Hắn lần nữa nhanh chóng bỏ nhào về phía của Vương Huyền.

Vương Huyền biến sắc, quát: “Các vị huynh đệ, mau ra tay, cùng nhau bắt hắn!”

Chương 36: Đánh lui quân phỉ!

Biểu hiện của Giang Thạch không chỉ khiến Vương Huyền chấn động, ngay cả đương gia Thanh Ngưu Sơn, Mãnh Hồ Sơn cũng chấn động.

Đối với thực lực của Vương Huyền, bọn họ rõ ràng hơn ai hết.

Hơn nữa còn chủ động đánh lên, không ngờ cũng không thể bắt được tiểu tử này!

-Đây là quái vật sao?

-Cho dù luyện võ từ trong bụng mẹ, cũng không có khả năng đạt tới trình độ này chứ?

-Giết hắn!

Đại đương gia Trương Bảo của Mãnh Hồ Sơn mở miệng hét lớn, dẫn đầu kêu người xông lên phía trước.

Sau đó đông đảo cao thủ của Thanh Ngưu Sơn, Nhị Long Sơn đều nhào tới.

-Mặc kệ ngươi có cái gì cô quái, bọn họ có nhiều cao thủ như vậy ở đây, coi như là loạn đao chặt thịt, cũng đủ để đem ngươi chặt chết.

Rầm! Rầm!

Từng đạo nhân ảnh thi triển sở học, nhảy vọt nhảy nhót, dùng các loại thủ đoạn giết tới hướng Giang Thạch.

-Giang Thạch cẩn thận!

Xích Vân lão đạo mở miệng kinh quát.

-Tới tốt lắm!

Giang Thạch cười to một tiếng, lần nữa huy động lang nha bổng thô to, điên cuồng phóng về hướng đám người, giống như lúc trước, quả thực giống như gió thu quét lá rụng vậy.

8400 cân cự lực một đường đảo qua, không có bất luận kẻ nào có thể ngăn trở hắn.

Bang bang bang bang!

-Không!

Từng mảnh thi thể không ngừng bay múa, máu tươi bắn tung tóe, tiếng kêu thảm thiết liên tục, quả thực giống như là hằng duy nghiền ép.

-Mau tránh ra, dùng ám khí!

-Không cần dựa vào quá gần, mau dùng ám khí!

-Không nên ngộ thương!

Đông đảo sơn phi đều kinh hoảng kêu to lên.

Đám người bọn họ nhiều như vậy lại còn điên cuồng xông lên phía trước, ngay cả cơ hội sử dụng ám khí cũng không có.

Bởi vì một khi sử dụng ám khí, chắc chắn sẽ tổn thương người một nhà trước.

Ám khí?

Giang Thạch nhướng mày, nhất thời cảm giác được không ổn.

Một khi đám người này là dùng ám khí, chính mình dù là lại có thể né tránh cũng sẽ lâm vào bên trong thế bị động.

-Lão tử cũng dùng ám khí!

Hắn nhe răng cười một tiếng, thừa dịp mọi người điên cuồng rút lui, huy động lang nha bổng hung hăng đập xuống mặt đất đá cẩm thạch cứng cõi, rầm một tiếng, mặt đất nát bầy, xuất hiện từng viên đá nhỏ vỡ vụn.

Sau đó Giang Thạch cúi người xuống, nắm lấy từng hòn đá nhỏ trên mặt đất, mở miệng quát: “Nhìn Vũ hoa tạt thiên của ta!”

Vù vù vù!!

Bàn tay vừa ném, trực tiếp ném tất cả hòn đá nhỏ trong tay ra ngoài.

Lúc này đây, hắn trực tiếp vận chuyển lên ngang công tầng thứ nhất.

Trên cơ sở vốn có, lực lượng lại bạo tăng hai thành.

Nhất cử đạt tới trình độ cự lực 10080 cân. Lần đầu tiên cự lực đột phá quan ải một vạn cân.

Ở dưới lực lượng một vạn cân, hòn đá bị hắn toàn lực ném ra, quả thực giống như là viên đạn đồng dạng.

Bang bang bang bang!

-Không!

Đám người hỗn loạn một mảnh, kêu thảm thiết liên tục.

Một cái đối mặt liền có bảy tám tên thổ phỉ, chết thảm tại chỗ.

Giang Thạch cười ha ha, nhìn thấy có hiệu quả, vội vàng khom lưng cầm lên một bó đá lớn, lại hung hăng ném về phía trước.

Cứ như vậy, hắn một lần lại một lần ném đá ra.

Quả thực giống như là hóa thành một khẩu súng máy Gatling, mỗi một viên đá ném ra đều là bảy tám người chết

thảm, trong một thời gian ngắn, người trực tiếp bị hấn bắn chết đã lên tới con số mấy chục.

Đám người còn lại một mảnh hoảng sợ, cũng không dám tiếp cận nữa, vội vàng nhanh chóng rút lui.

-Từ đương gia, Trương đương gia, cùng tiến lên!

Vương Huyền lại gầm lên lần nữa.

Đối mặt Giang Thạch loại thức công kích mãn thiên phi vũ này, thổ phỉ bình thường xông lên cơ bản không khác đi chịu chết là bao.

Chỉ có cấp bậc của bọn họ mới có thể ngăn cản được một hai.

-Lên!

Thanh Ngưu Sơn đại đương gia Từ Chí, Mãnh Hồ Sơn đại đương gia Trương Báo gầm lên một tiếng, tung người lên, lần nữa đánh giết qua hướng của Giang Thạch.

Giang Thạch liên tục ném ra hai đợt đạn đá, tất cả đều bị bọn họ tránh đi về sau, dứt khoát không ném nhiều nữa, mà là nhấc lang nha bổng lên, trực tiếp giết tới hướng ba vị đại đương gia.

-Hai vị đương gia không cần lo lắng.

-Thực lực người này nhiều nhất là không phân cao thấp với ta, cùng nhau giết hấn!

Vương Huyền quát lớn.

Đối mặt với tiếng quát to của hấn, trong lòng Giang Thạch cười nhẹ, vũ động lang nha bổng thô to, trực tiếp hung hăng nện về phía Vương Huyền.

-Tương đương người?

-Ta cho ngươi xem thế nào là tương đương người!

Lúc này đây hấn vận dụng 【 Xích Dương Đoán Thể Quyết 】 tăng thứ nhất một lần nữa, lực lượng thoát cái đã kéo lên đến tình trạng vạn cân, hô một tiếng, đánh đến khí lưu đều gào thét lên.

Vương Huyền vừa nhìn thấy Lang Nha Bồng đập hướng đầu, không né tránh chút nào, hét lớn một tiếng, công lực vận chuyển tới cực hạn, trực tiếp huy động đại phủ màu đen, hung hăng nện lên đón một kích của Giang Thạch.

Nhưng lần này ngăn cản, quả thực làm cho hấn hoài nghi nhân sinh!

Đang!

Sau một tiếng động chói tai phát ra, giống như là Thái Sơn áp đỉnh.

Vương Huyền chỉ cảm thấy lực lượng bản thân thoát cái đã bị cây lang nha bồng kia hóa giải sạch sẽ, khó có thể tạo được chút tác dụng nào, sau đó một cỗ man lực ngập trời trực tiếp phô thiên cái địa nghiền ép về hướng thân thể của hấn, vô biên vô hạn, giống như là một ngọn núi đáng sợ đập xuống.

Sắc mặt Vương Huyền trong nháy mắt lộ ra vẻ hoảng sợ.

Tinh Thần Vãn Thiết!

Cho đến giờ khắc này, hấn mới hiểu được sự quái dị của cây lang nha bồng kia.

Nhưng tất cả đã sớm muộn.

Không có kinh lực gia trì, lực lượng thân thể đơn thuần của hấn cũng bất quá hơn một ngàn cân mà thôi, bị lang nha bồng thô to chấn gãy hai tay, hung hăng nện ở chỗ ót.

Bốp một tiếng, đầu Vương Huyền nổ tung, xương sống cổ đứt lìa, thân hình như là bị tảng đá lớn đè qua, tại chỗ ngã xuống đất, chết oan chết uổng.

-Đại dương gia!

-Đại dương gia chết rồi, mau chạy đi!

Quần phi Nhị Long Sơn đã đại loạn một mảnh.

-Vương huynh đệ!

Thanh Ngưu Sơn đại dương gia Từ Chí, Mãnh Hồ Sơn đại dương gia Trương Báo, tất cả đều dùng thân hình lại, trùng to mắt, kinh thanh kêu to.

Thiết Kim Cương Vương Huyền, thực lực cao thâm, cực kỳ khó chơi, từ trước đến nay hung danh lan xa tứ phương, kết quả bị nam tử gầy như que củi này dùng một gậy đập chết?

-Sao có thể chứ?

-Đi, đi mau!

Từ Chí phản ứng cực nhanh, vội vàng mở miệng kêu to, xoay người chạy như bay.

Giờ khắc này nếu hắn lại nhìn không ra quái dị của Giang Thạch, hắn cũng liền uống công lẫn lộn làm phổ phỉ lâu như vậy.

Một bên mãnh hổ sơn đại dương gia Trương Báo cũng đồng dạng như thế, vội vàng nhanh chóng kêu gọi mọi người, bắt đầu chạy trốn xuống dưới núi.

Một đám hận không thể mọc thêm mấy cái chân.

Xích Vân, Xích Hồ hai vị lão đạo đều xem chấn động không thôi.

-Không được, không được.

-Giang Thạch này quả thực ghê gớm.

-Đây là thực lực của trời sinh Kim Cương?

-Muốn đi? Lại ăn một kích của ta!

Giang Thạch cầm lên một nắm đá vụn từ trên mặt đất lần nữa, vận khởi lực lượng, hung hăng ném về phía mọi người.

Vù vù vù!

-Không!

Lại có rất nhiều thổ phỉ bị hấn trực tiếp bắn chết.

-Ha ha ha.....

Giang Thạch cất tiếng cười to, rốt cục ngừng lại, đột nhiên nhú mày, nhìn về phía Vương Huyền trên mặt đất, nói: “Đáng tiếc, ngươi cũng quá yếu, ngay cả một chiêu của ta cũng gánh không nổi, vốn ta còn muốn lưu ngươi sống, ép hỏi ra thực hư của một chương kia, thật sự là đáng tiếc.”

Trong lòng Đệ tử Chân Võ Quan còn lại đều nổ vang, ngờ ngác đứng thẳng.

Nhìn thi thể đầy đất, lại nhìn Giang Thạch, mỗi người đều có loại mờ mịt thật sâu.

Đột nhiên.

Xích Vân, Xích Hồ hai vị lão đạo đã nhanh chóng đi tới.

-Giang Thạch, ngươi là Giang Thạch phải không?

Xích Vân nhin không được xác nhận một lần nữa.

-Không sai, là ta.

Giang Thạch trực tiếp gạt đầu, trong đầu vẫn đang suy nghĩ một vấn đề khác.

-Hôm nay dùng đá làm ám khí, quả thực đánh ra phong thái.

Không bằng sau này tìm cơ hội để cho người ta chế tạo một nhóm bi sắt, tùy thân mang theo, nói như vậy, uy lực khẳng định so với đá càng thêm cường đại.

Chương 37: Rời Xa!

Được Giang Thạch khẳng định, Xích Vân, Xích Hồ hai vị lão đạo càng thêm rung động, đồng thời lộ ra vẻ mừng rỡ.

-Tốt, hay cho một cái Giang Thạch!

-Không hổ là nhân tài Chân Võ Quan ta bồi dưỡng, đi, theo chúng ta đi gặp quan chủ.

Hai vị lão đạo kéo Giang Thạch, muốn kéo hắn đi đến hướng đại điện.

Kết quả vừa kéo xuống, căn bản không thể kéo động.

Thân hình Giang Thạch giống như cắm rễ, đồ sộ bất động.

Nhất thời, sắc mặt hai vị lão đạo kinh ngạc, nhìn về phía Giang Thạch.

Giang Thạch nhẹ nhàng lắc đầu, nói: “Quên đi, gặp quan chủ liền miễn, ta tới nơi này chủ yếu là vì nói cho các người, các người mau chạy đi. Xích Diễm quân ở tiền tuyến đã đại bại, tử thương thảm trọng, ta cũng đã phản bội Xích Diễm quân, còn giết chết mấy tên phó tướng trọng yếu của Xích Diễm quân.

Phỏng chừng Dương Hồng Thiên sẽ lập tức dẫn người giết vào Chân Võ Quan, thời gian sắp không còn kịp rồi, các người chậm một lát nữa sẽ chỉ còn một con đường chết, bây giờ nhiệm vụ của ta hoàn thành, ta đi trước.”

Hắn xoay người rời đi, một khắc cũng không đợi lâu.

Dương Hồng Thiên hận hắn thấu xương, một khi bị Dương Hồng Thiên chặn được, nhất định sẽ không tiếc bất cứ giá nào

giết chết hắn.

Lần này chạy tới Chân Võ quan báo tin, cũng đã là mạo hiểm cực lớn, lại bị một đám thổ phi chậm trễ một ít thời gian, bây giờ làm sao còn có thời gian đi khách sáo?

-Cái gì?

-Người phản bội Xích Diễm quân? Vậy Xích Long, Xích Hồ, Xích Uyên thì sao?

Hai vị lão đạo biến sắc, quả thực không dám tin, vội vàng đuổi theo Giang Thạch.

Giang Thạch dừng bước, quay đầu lại nói: “Bây giờ ta cũng không biết tung tích của bọn họ, nhưng trước khi chạy trốn ta đã nói cho bọn họ biết, bảo bọn họ sớm chuẩn bị, phỏng chừng bọn họ cũng đã thuận lợi thoát thân.”

Hắn tiếp tục cất bước đi ra ngoài.

-Giang Thạch, chờ một chút, người muốn đi đâu? Cho dù đi, người cũng phải đi cùng chúng ta mới được.

Xích Hồ đạo nhân vội vàng mở miệng.

Bây giờ Chân Võ Quan tổn thất thảm trọng, cơ hồ tất cả mọi người đều có thương tích trong người, lúc này nếu là trực tiếp rời đi, một khi gặp phải quần phi, đó chính là phiền toái rất lớn.

“Không được, ta đi cùng các người, chỉ hại các người, Dương Hồng Thiên lập tức sẽ đuổi theo, lần này ta tới báo tin, đã gánh chịu phong hiểm, hai vị đạo trưởng, chạy mau đi.”

Giang Thạch tiếp tục lắc đầu.

-Giang Thạch, người không thể đi!

-Mau dừng lại!

Hai vị lão đạo kinh hô.

Bọn họ vừa mới lâm vào trong vui sướng, bây giờ Giang Thạch lại mang đến cho bọn họ tin tức này, trong nháy mắt, làm cho tâm tình trong lòng bọn họ giống như chạy tàu lượn siêu tốc, chột lạnh chột nóng.

“Giang Thạch, đa tạ người đã đến báo tin, có thể nghe lão đạo nói một câu không?”

Bỗng nhiên, một đạo thanh âm thờ dài trực tiếp truyền vào bên tai Giang Thạch.

Giang Thạch nhướng mày, lần nữa dừng lại, quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy sắc mặt quan chủ Xích Dương đạo nhân trắng bệch, mặc một bộ đạo bào, chẳng biết lúc nào đã xuất hiện ở khu vực cửa đại điện, một đôi mắt có chút phức tạp nhìn về phía Giang Thạch.

-Quan chủ.

Giang Thạch mở miệng.

“Ta biết ý người đã định, ta không nghĩ tới chính là Chân Võ Quan còn có thể xuất hiện loại thiên tài như người, nếu sớm biết người là trời sinh Kim Cương, lão đạo tuyệt đối sẽ đem người thu làm đệ tử thân truyền, cũng sẽ không để cho người phí thời gian nhiều như vậy ở ngoại môn.”

Xích Dương đạo nhân thở dài, nói: “Trong lòng của người có thể sẽ oán hận lão đạo, cho nên, lần này người rời đi, cũng là muốn triệt để phủ sạch quan hệ đi cùng Chân Võ Quan.”

Xích Hồ, Xích Vân cách đó không xa nhất thời căng thẳng trong lòng.

Thật vất vả Chân Võ Quan xuất hiện một kỳ tài như vậy, bây giờ muốn phủ sạch quan hệ với bọn họ?

Đây là chuyện vô luận như thế nào cũng không thể chấp nhận được.

-Quan chủ suy nghĩ nhiều, ta chỉ là không muốn chậm trễ thời gian, Quan chủ nói cái gì mau nói, ta phải đi ngay, các người cũng mau chạy đi.

Giang Thạch mở miệng.

“Thôi, người muốn đi mà nói, lão đạo sẽ không ngăn cản người, bất quá trước khi người đi, lão đạo muốn đưa người một ít đồ vật, xem như một chút tình hương khói cuối cùng của Chân Võ quan với người.”

”

Xích Dương đạo nhân tiếp tục thở dài, lấy ra một cái bình sứ từ trong ngực, một quyển thư tịch sao chép, mở miệng nói: “Trong bình này là Long Hồ Báo Cân Hoàn lão đạo hao phí thời gian ba năm mới luyện chế được, có tác dụng tăng trưởng công lực, tăng lên thể chất, đối với người tập võ mà nói, là thứ tốt khó có được, người cầm đi.

Còn có quyển sách này, là công pháp Bất Truyền của Chân Võ Quan của ta, tên là Hồn Nguyên Thần Chương, người cũng lấy đi đi.”

-Quan chủ!

Xích Hồ, Xích Vân đều là cả kinh trong lòng.

Đông đảo đệ tử nội môn cũng đều biến sắc.

Long Hồ Báo Cân Hoàn, Hồn Nguyên Thần Chương!

Đây đều là vật bọn họ tha thiết ước mơ!

Hơn nữa Hồn Nguyên Thần Chương!

Chính là siêu phẩm võ học, uy lực thật lớn!

Toàn bộ Hoang Châu địa giới, ngoại trừ trong quân đội có khả năng nắm giữ siêu phẩm võ học, chỉ sợ Chân Võ Quan bọn hắn là tồn tại độc nhất vô nhị.

Đương nhiên, loại này võ học cũng cực kỳ khó luyện, cực kỳ quan trọng thiên phú, mấy trăm năm qua, bên trong Chân Võ quan bọn hắn không có một người có thể luyện thành.

Đây là điểm đặc thù độc hữu thuộc về siêu phẩm võ học, thể chất người bình thường căn bản không chịu nổi siêu phẩm võ học vận chuyển, vừa mới đánh ra công lực, tự thân sẽ sụp đổ đầu tiên.

Lâu nay, bọn họ chỉ có thể đem bản võ học này coi như truyền tông chi bảo, chuẩn bị đời đời truyền xuống.

Bây giờ Quan Chủ cư nhiên đem môn võ học này giao cho Giang Thạch?

-Hả?

Ánh mắt Giang Thạch lóe lên, nhìn về phía quan chủ lần nữa, nói: “Được, đa tạ quan chủ.

Hắn trực tiếp cất bước đi tới, nhận lấy bình sứ cùng bí tịch từ trong tay Quan chủ, cất vào trong ngực, nói: “Quan chủ, nhanh chạy đi.”

Hắn lại xoay người rời đi.

-Giang Thạch, hi vọng ngươi có thể nhớ kỹ, ngươi vĩnh viễn là đệ tử Chân Võ Quan của ta.

Xích Dương đạo nhân nhin không được mở miệng.

Giang Thạch quay đầu lại lần nữa, nói: “Yên tâm, ta khẳng định nhớ kỹ, nếu không nhớ, ta cũng sẽ mạo hiểm đi xa như vậy tới báo tin cho các ngươi, còn nữa, ta thật sự không có nói đùa, ngươi đi chậm một chút sẽ chỉ có một con đường chết, Dương Hồng Thiên sẽ không buông tha bất luận kẻ nào.”

Sau khi hắn nói xong, lập tức kéo Lang Nha Bồng, chạy ra ngoài cửa, nhảy lên tuần mã, trực tiếp rời đi.

-Quan chủ.....

Xích Hồ, Xích Vân hai vị lão đạo đều là cực kỳ phức tạp nhìn về phía chuông môn nhà mình.

“Giang Thạch nói có thể là thật, đi thôi, lập tức rút lui từ sau núi!”

Xích Dương đạo nhân mở miệng nói.

-Được!

Hai vị lão đạo cũng không dám chậm trễ, lập tức gật đầu.

-Đúng rồi, nghiệt súc Phương Vân kia chạy rồi.

Xích Vân lão đạo cắn răng.

-Chạy thì để cho hắn chạy đi, ngày sau sẽ có lúc gặp được.

Xích Dương đạo nhân nói.

Lúc này, mọi người bắt đầu nhanh chóng chuẩn bị.

Giang Thạch một đường chạy xuống chân núi, lần nữa siết chặt dây cương, quay đầu nhìn lại, lông mày nhíu chặt.

Chỉ thấy phương hướng Chân Võ Quan, vẫn không có một bóng người nào chạy ra.

-Chẳng lẽ bọn họ vẫn không tin? Thôi, tin ta đã báo rồi, chạy hay không là chuyện của bọn họ.

Hắn không đợi lâu nữa, lập tức chạy như điên về một phương hướng khác.

Hoang Châu này hắn không chuẩn bị tiếp tục ở lại nữa, nhất định phải triệt để chạy ra khỏi Hoang Châu địa giới.

Nếu không căn bản là không an toàn.

Lần chạy này là suốt năm ngày, khắp nơi đều là binh hoang mã loạn, sơn phỉ hoành hành, cơ hồ không có một khắc nào là an bình.

Thời gian năm ngày trôi qua, khí lực của hấn lần nữa bạo tăng 500 cân.

Ngoài ra!

Còn có một chuyện vượt quá dự đoán của Giang Thạch.

Đó chính là Long Hồ Báo Cân Hoàn Xích Dương đạo nhân cho, quái dị không nói nên lời, tổng cộng có ba viên đan dược, ăn ba viên đan dược vào, trực tiếp làm cho toàn thân hấn bắt đầu bài xuất số lớn chất dịch nhầy màu đen, hôi thối, cực kỳ ghê tởm.

Loại chất nhầy màu đen này ước chừng bài xuất ba ngày, mới có dấu hiệu đã bài xuất hết.

-Sẽ không phải là Dịch Cân tẩy tủy trong truyền thuyết chứ?

Giang Thạch nhíu mày.

Giờ khắc này hấn chỉ cảm thấy trên người thoải mái nói không nên lời.

Chương 38: Đánh giết!

Địa giới Phong Châu.

Giang Thạch lao nhanh một đường, rớt cục tiến vào nơi này.

Chỉ bắt quá nhìn thấy cảnh sắc, cơ hồ không kém bao nhiêu so với Hoang Châu, vẫn như cũ khắp nơi đều là lưu dân, ăn mỳ, quần áo tả tơi, mặt mỳ hốc hác, kết bè kết đội đang lang thang trên đường.

Có lưu dân đói đến thực sự nổi điên, chứng kiến thương đội đi qua, trước tiên liền nhào tới cướp bóc, kết quả là võ sư đi theo đánh cho thê thảm không nỡ nhìn, tứ chi bay tứ tung, liền cổ thi thể đầy đủ đều không có lưu lại.

Lưu dân còn lại vừa nhìn thấy đồng bạn chết thảm, phản ứng đầu tiên lại không phải là trốn, mà là trực tiếp cướp đoạt thi thể đồng bạn, giống như chó dữ vồ ăn đồng dạng.

Giang Thạch xem như thấy được biểu hiện của con người khi đói đến cực hạn.

Người đói đến mức tận cùng cũng không phải là người.

Mà là dã thú!

“Xem ra khắp thiên hạ đều là một bộ dáng như vậy, không chỉ có Hoang Châu thôi nát, những nơi khác cũng không khác hơn chút nào, loại triều đình này còn cần thiết phải tồn tại sao?”

Giang Thạch tự nói.

Nhưng hắn rất nhanh không để ý nữa, mà chuẩn bị tìm một chỗ mua dược liệu trước.

【 Xích Dương Đoán Thẻ Quyết 】 của hắn cần phải tắm thuốc, mới có thể tiếp tục tu luyện.

Không có dược liệu để ngâm, căn bản luyện không được.

Nói cách khác, trong khoảng thời gian này hắn vẫn bồi hồi ở tầng thứ nhất, thủy chung không cách nào tiến vào cảnh giới tầng thứ hai.

Tiếp theo, mấy ngày nay hắn cũng tìm hiểu qua quyển siêu phẩm võ học kia, giống nhau cũng cần phải phải phối trí bí dược mới được.

Hơn nữa căn cứ ghi chép, uy lực quyền bí tịch này tựa hồ có chút không tầm thường, được xưng là siêu phẩm võ học.

Trong sách ghi lại sự cường đại và khan hiếm của siêu phẩm võ học.

Nói tóm lại, là một môn võ học có thể đánh vỡ cực hạn, để nhân thể bộc phát thực lực bản thân tăng gấp bội.

Người Nhập Kinh quan thứ ba luyện, có thể phát huy lực lượng của Nhập Kinh quan thứ sáu.

Người Nhập Kinh quan thứ sáu luyện, có thể phát huy lực lượng của Nhập Kinh quan thứ chín.

Cứ như vậy suy ra, căn bản không thể dùng lẽ thường để đo lường.

Chỉ bất quá môn võ học này yêu cầu đối với thân thể quá cao.

Mười người luyện, cơ hồ có chín người cuối cùng đều sẽ chết đến thê thảm không nở nhìn.

“Môn bí tịch này ngược lại có chút ý tứ, bất quá trước mắt đối với ta mà nói, tác dụng còn không lớn, bây giờ ta mới Nhập Kinh quan thứ cho dù luyện nó, cũng chỉ là có thể so với Nhập Kinh quan thứ sáu mà thôi, nhưng man lực thân thể ta sớm đã có thể so với Nhập Kinh quan thứ mười một.”

Giang Thạch trầm nghĩ.

Hắn thúc ngựa đi về phía trước, đi về phía một quán rượu ven đường.

Đem chiến mã buộc chặt cẩn thận, cầm theo lang nha bổng, liền đi đến trong tử quán.

Bất quá vừa mới tiến vào tử quán, hắn liền nhíu mày, ngẩng đầu nhìn lại.

Chỉ thấy bên trong tử quán rộng rãi, ngồi đầy một đám giang hồ nhân sĩ cầm đao mang kiếm, sắc mặt bất thiện, lạnh như băng sương, ánh mắt mơ hồ đều hướng về một chỗ bàn rượu chính giữa.

Mà trên bàn rượu ở chỗ đó, thành linh ngồi một tên nam tử sắp xỉ ba mươi, một thân trang phục người bình thường, sắc mặt âm trầm, không nhúc nhích.

Ở bên cạnh còn lại là hai đại hán lẳng lẳng sừng sững, giống như là tả hữu hộ pháp, lớn lên đều là thân hình khôi ngô, khuôn mặt thô kệch, vẻ mặt trầm trọng nhìn về những nhân sĩ giang hồ trên bàn rượu ở xung quanh.

Sau khi Giang Thạch đi tới, sắc mặt hai đại hán kia càng trầm xuống, trực tiếp quét về phía Giang Thạch, trong mắt hiện lên sát khí mơ hồ, tựa hồ coi Giang Thạch cũng trở thành một phần tử của đối phương.

Giang Thạch trực tiếp bị nhìn đến không hiểu ra sao.

Chết tiệt.

Đây không phải là muốn đánh nhau chứ?

Hắn nhìn về phía quầy rượu.

Chỉ thấy khu vực quầy chưởng quỹ rõ ràng là một nữ tử chừng ba mươi, một thân váy dài màu hồng nhạt, vẻ mặt nghiêng ngả, trong tay lẳng lẳng đang thưởng thức một con dao găm, một đôi mắt hoa đào thỉnh thoảng nhìn về phía Giang Thạch, lộ ra biểu tình như cười như không.

Giang Thạch lại nhú mày.

Thôi.

Thêm một chuyện không bằng bớt một chuyện.

Đôi tử điếm khác ăn cơm.

Hắn xoay người liền đi ra ngoài.

Ngang!

Đúng lúc này,

Một hồi thanh âm chiến mã bi thảm trực tiếp vang lên.

Sắc mặt Giang Thạch khẽ biến, nhanh chóng lao ra.

Chỉ thấy chiến mã mình vừa mới buộc xong, giờ phút này miệng sùi bọt mép, lật nghiêng trên mặt đất, thân hình kịch liệt co quắp, sớm đã thở ra thì nhiều, hít vào thì ít, một đôi mắt màu đen mang theo hơi nước ướt át, nhìn về phía Giang Thạch, thỉnh thoảng hí vang một tiếng.

Tựa hồ cực kỳ không nỡ vị chủ nhân Giang Thạch này.

Ở gần chiến mã là một nam tử mặc lục bào, thân hình nhỏ gầy, vẻ mặt chằm biếm nhìn Giang Thạch, nhẹ nhàng lấy bàn tay từ trên mũi ngựa xuống, cười nói: “Tiểu huynh đệ, nếu đã đến đây, cũng đừng đi nữa.”

-Con mẹ nó, người dám độc chết ngựa của lão tử!

Trong nháy mắt Giang Thạch nổi giận, rống to một tiếng, lao thẳng về phía trước.

Tựa như mãnh hổ xuống núi, khí thế trên người kinh khủng nói không nên lời.

Con ngựa này theo mình thời gian dài như vậy, mang theo mình chạy đường xa như vậy, buộc ở chỗ này một chút đã bị người độc chết?

Nam tử lùn gầy kia vừa thấy Giang Thạch nhào tới, chân biếm một tiếng, vội vàng tung người nhảy lên, dựa vào kinh công tuyệt đỉnh, nhanh chóng né tránh.

Trong tửu lâu những nhân sĩ giang hồ khác nghe được động tĩnh, đều là cười lạnh không thôi.

-Bị Độc Tu La theo dõi, tiểu tử này chết chắc rồi.

“Lục tứ công tử, ngươi là muốn ngoan ngoãn đi cùng chúng ta một chuyến, hay là nói, để cho chúng ta trực tiếp đem ngươi trói đi, chỉ sợ nếu dùng cái sau, ngươi sẽ rất mất thể diện!”

Một vị đại hán khôi ngô cười lạnh một tiếng, đứng lên, tại lầu hai của tửu quán nhìn xuống lầu khu vực tên nam tử kia.

Theo hắn đứng dậy, những nhân sĩ giang hồ khác cũng nhao nhao đứng dậy, đồng thời rút các loại vũ khí như đao kiếm ra, đồng loạt nhìn về phía tên nam tử kia cùng hai đại hán bên cạnh hắn.

Sắc mặt tên nam tử kia trước sau âm trầm như một, mở miệng nói: “Thật sự là không thể tưởng được, Lục Lâm Quân cư nhiên sẽ nghĩ thông qua đối phó ta, đến đối phó phụ thân của ta, bất quá, các ngươi cho rằng bắt được ta, liền có thể ngăn cản phụ thân ta sao?”

-Mặc kệ có thể hay không, chúng ta cũng phải thử xem, ta không tin đem cánh tay cùng lỗ tai của người tặng cho phụ thân người, phụ thân người vẫn thờ ơ như cũ.

Đại hán khôi ngô lạnh lùng nói.

-Người cảm thấy ta sẽ cho các người cơ hội uy hiếp phụ thân ta?

Hàn quang trong mắt nam tử hiện lên.

“Cơ hội không phải do người, cho dù người tự sát, ta cũng phải đem người phân thân đưa cho phụ thân người!”

Đại hán khôi ngô cười gằn mở miệng.

-Làm càn!

Hai đại hán khôi ngô bên cạnh thanh niên nam tử gầm lên.

Một người trong đó quát: “Âu Dương Thiên, dám can đảm thương tổn Tứ công tử, đại soái nhất định sẽ không bỏ qua cho các người, đến lúc đó cho dù phải san bằng tổng bộ Lục Lâm quân, cũng muốn đem các người ra ngoài thiên đao vạn quả!”

-Vậy sao?

Đại hán khôi ngô kia đột nhiên cười ha hả, nói: “Chỉ sợ Lục Trọng Sơn hãn cũng không sống được bao lâu!”

Ánh mắt của hắn lần nữa nhìn về hướng thanh niên nam tử, lạnh lùng nói: “Lục tứ công tử, lời hay ta đã nói hết, nếu người còn không thúc thủ chịu trói, liền trách không được chúng ta, lên!”

Hai bên nhân sĩ giang hồ không nói một lời, trực tiếp nhắc lên các loại vũ khí, nhao nhao đánh tới hướng thanh niên nam tử ở trung gian nhất cùng hai vị đại hán bên cạnh hắn.

Đúng lúc này!

-Không!

Bỗng nhiên, một trận tiếng kêu cực kỳ thê lương thảm thiết trực tiếp từ ngoài cửa truyền đến, thanh âm chói tai, liên hoàn không ngừng, trực tiếp để cho sắc mặt tất cả mọi người khế biến.

Một hán tử trong đó hừ lạnh một tiếng, trực tiếp nhảy ra từ cửa sổ, tiến hành xem xét.

Nhưng vừa nhìn, thần sắc lập tức lại biến đổi.

Chỉ thấy khu vực ngoài cửa, Giang Thạch một thân đầy máu tươi, một chân vững vàng đè Độc Tu La nằm trên mặt đất, bàn tay vươn ra, trực tiếp đem tứ chi của Độc Tu La sống sờ sờ kéo xuống, giống như là đang kéo bông vải, không phí nhiều sức.

Độc Tu La kêu thảm thiết không ngừng, khàn cả giọng, cả người đầy máu, thanh âm đều sắp vỡ.

Nhưng cẩn thận nhìn lại, trên người của hắn sớm đã xuất hiện bảy tám cái huyết động, kia rõ ràng là bị đá đánh ra.

Độc Tu La trước bị đá trọng thương, sau đó bị tiểu tử này xé sống?

-Tiểu tử, ngươi.....

Hán tử giang hồ kia kinh hãi trong lòng, không thể tin.

-Một đám các ngươi, mẹ nó, dám giết chết ngựa của lão tử, ngươi cũng đi chết đi!

Giang Thạch buông Độc Tu La đã vô cùng thê thảm ra, cầm lấy Lang Nha Bổng, trực tiếp điên cuồng nhào về hướng tên hán tử giang hồ kia, một gậy bả đập quét ngang đầu.

Hán tử kia sắc mặt hoảng hốt, chỉ nghe tiếng gió là có thể cảm nhận được cự lực khủng bố ẩn chứa trong một kích này, vội vàng liều lĩnh huy động song đao tiến hành ngăn cản.

Đang!

Răng rắc!

Đôi mắt một cái, song đao dứt đoạn, thân thể của hắn giống như là bị đạn pháo oanh qua, trực tiếp bay ngược ra, đập xuyên vách tường, hung hăng nện vào nội bộ tử lâu, xương ngực lõm xuống, tròng mắt tròng lên, tử trạng thê thảm.

Bên trong quán rượu, mọi người đang muốn động thủ, tất cả đều biến sắc, vội vàng lần nữa dừng lại.

“Mẹ kiếp!”

Giang Thạch mắg chửi đĩnh đạc, cầm theo lang nha bổng, trực tiếp sải bước đi tới từ lỗ hồng vách tường vừa mới bị đập ra.

Chương 39: Bồi thường!

Động tĩnh mãnh liệt khiến cho tất cả mọi người đang muốn động thủ trong tửu quán đều sắc mặt kinh hãi, lập tức nhìn về phía Giang Thạch.

-Tiểu tử này.....

-Độc Tu La cùng Song Dao Khách đều bị hấn giết?

-Sao có thể thế được?

Không ít người lập tức quay đầu lại nhìn Song Dao Khách ngã ở trong góc, mí mắt không khỏi nhảy lên một trận, chỉ thấy hai mắt Song Dao Khách trợn tròn, cánh tay nát bầy, lồng ngực lõm xuống, không nhúc nhích, tử trạng giống như là bị cự thạch ngàn cân đập qua.

-Vương bát đản nào là người phụ trách nơi này? Cút ra đây cho ta!

Giang Thạch mở miệng tức giận mắng, Lang Nha Bồng trực tiếp đặt trên mặt đất, phát ra một tiếng rầm trầm đục.

Sau khi nhìn thấy lang nha bồng thô to nhuốm máu tươi, trong lòng mọi người ngưng tụ, lúc này mới tin tưởng, Song Dao Khách cùng Độc Tu La hấn là thật sự chết ở trong tay hấn!

-Song Dao Khách, thực lực Nhập Kinh quan thứ bảy, một tay Truy Phong đao pháp thành thạo đến cực điểm, ở trên giang hồ chính là hảo hán thanh danh vang dội, lại bị tiểu tử này xử lý nhanh như vậy?

Lục Tứ công tử bên kia cũng lộ ra kinh nghi, lập tức nhìn về phía Giang Thạch.

-Tứ công tử?

Một vị đại hán bên cạnh vội vàng nói nhỏ.

Thanh niên nam tử nhất thời hiểu ý, vội vàng đứng dậy đi ra, hướng về Giang Thạch đi đến, chấp tay nói: “Vị tiểu huynh đệ này, tại hạ Lục Thừa Thiên, ngựa của tiểu huynh đệ bị người độc chết?”

Hắn lâm vào vòng vây, vô vọng thoát thân, giờ phút này lại đột nhiên toát ra một cường giả như Giang Thạch.

Không khác gì để cho hắn nhìn thấy hy vọng lần nữa.

-Ngươi?

Giang Thạch lập tức nhìn về phía thanh niên nam tử, lạnh lùng nói: “Ngươi cũng là cùng một nhóm với bọn họ?”

-Không, không phải, ngàn vạn lần không nên hiểu lầm.

Thanh niên nam tử vội vàng khoát tay.

-Không phải đồng bọn thì cắt sang một bên.

Giang Thạch giận dữ quát một tiếng, ánh mắt tiếp tục hướng về khách sạn mọi người nhìn lại, trầm giọng nói: “Không ai đứng ra phải không?”

Hắn trực tiếp sải bước đi ra, đi đến hướng thi thể Song Dao Khách vừa mới bị đập chết gần đó, không chút khách khí, trực tiếp túm lấy thi thể của hắn bắt đầu lục soát.

Sắc mặt đông đảo nhân sĩ giang hồ đều trầm xuống, ánh mắt không ngừng đánh giá Giang Thạch.

Bỗng nhiên, một tên đại hán râu đen lộ ra thân sắc tự tiểu phi tiểu, thân hình tung lên, từ lầu hai rơi xuống, nhẹ nhàng rơi vào phía sau Giang Thạch, cười nói: “Tiểu huynh đệ, ngươi muốn tiền phải không? ‘

Hắn thò ra một bàn tay to, trực tiếp nắm lấy bả vai Giang Thạch, đột nhiên dùng sức, muốn chế trụ Giang Thạch.

Giang Thạch nhướng mày, trở tay nắm lấy cổ tay đại hán râu đen, lạnh giọng nói: “Người là bằng hữu của hắn, dám độc chết ngựa của ta, người có biết con ngựa kia chở ta bao nhiêu dặm đường, người có biết nó làm bạn với ta bao nhiêu đêm không?”

kéo kẹt.....

Cổ tay đại hán râu đen nhất thời bị Giang Thạch bóp đến rung động một trận, xương cốt muốn nứt, gân xanh nổi lên, đau đến sắc mặt hắn vặn vẹo, trong lòng kinh hãi, mồ hôi thật lớn trên trán không ngừng trượt xuống.

-Đây là quái vật gì vậy?

Chính mình là tu vi Nhập Kinh quan thứ chín bị tiểu tử này bóp đến không thể động đây?

Những nhân sĩ giang hồ khác cũng đều biến sắc, không dám tin.

Đại hán râu đen hoàn toàn không chịu nổi, rống đau một tiếng, vội vàng huy động bàn tay kia, đột nhiên đánh tới trán Giang Thạch.

-Còn dám động thủ?

Răng rắc!

Giang Thạch giận dữ, vỗ ra một chưởng, trực tiếp cùng đại hán râu đen đụng vào nhau, giữa hai người truyền đến một trận tiếng xé gió thảm thiết, khí lưu cuồng mãnh đem rất nhiều bàn ghế đều nhấc lên.

-Không!

Sau một khắc, đại hán râu đen kia đột nhiên kêu thảm thiết, khàn cả giọng, toàn bộ cổ tay đứt gãy tại chỗ, xương cánh tay thô to đều bị đánh cong trong nháy mắt, xương cốt trắng nõn trực tiếp đâm thủng máu thịt xông ra từ sau vai.

-Hảo hán tha mạng!

Hắn vội vàng liều lĩnh thê lương kêu to.

“Giết chết bằng hữu của ta, còn muốn giết chết ta, bây giờ để cho ta tha mạng, nào có đơn giản như vậy?”

Giang Thạch quát to một tiếng, một tay bắt lấy cổ chân của đối phương, đột nhiên nhấc cao lên, muốn trực tiếp đập chết đối phương.

Đồng đạo nhân sĩ giang hồ đều biến sắc.

-Tiểu huynh đệ dừng tay, có chuyện gì từ từ nói!

Tên Âu Dương Thiên cầm đầu vội vàng quát, nhanh chóng nhảy xuống.

-Mau mau dừng lại!

Những nhân sĩ giang hồ khác cũng nhanh chóng mở miệng, từng người nhảy nhót mà đến, vây quanh Giang Thạch.

-Muốn cùng nhau động thủ?

Hàn quang trong mắt Giang Thạch chợt lóe, nhanh chóng buông hán tử trong tay xuống, vội vàng cầm lấy Lang Nha Bổng thô to, khí thế toàn thân ngưng tụ nhìn về phía mọi người.

Tựa hồ chỉ có cầm lang nha bổng trong tay, trong lòng hắn mới có một tia cảm giác an toàn.

-Hắn bị tiểu huynh đệ giết chết, chúng ta cùng hắn tuyệt không có quan hệ gì, chỉ là từng có duyên gặp gỡ vài lần mà thôi, tiểu huynh đệ muốn bồi thường, chúng ta ngược lại là có

thể gom góp ra một ít bạc, hi vọng người bỏ qua như vậy, như thế nào?”

Âu Dương Thiên mở miệng nói.

Ánh mắt của hắn nhìn chằm chằm lang nha bổng trong tay Giang Thạch, cùng với Đàm Dược bị Giang Thạch đánh trọng thương, trong lòng nghiêm nghị thật sâu.

Nếu như đến bây giờ hắn còn không biết thực lực của Giang Thạch, vậy hắn cũng không cần tiếp tục lăn lộn trên giang hồ.

Độc Tu La và Song Dao Khách đều là Nhập Kinh quan thứ bảy đều bị giết thì thôi.

Ngay cả Đàm Dược ở quan thứ chín cũng bị một chương phế bỏ, thực lực này tuyệt đối sâu không lường được.

Hôm nay bọn họ tới đây là để đối phó với Lục Thừa Thiên, chứ không phải để tìm địch cho chính mình.

Nếu thực lực của Giang Thạch chỉ là tầm thường vô vi, vậy bọn họ không nói hai lời, trực tiếp liền giết chết, nhưng thực lực của Giang Thạch cường đại như thế, vậy bọn họ không thể không khuyên bảo.

-Vậy các người có thể gom được bao nhiêu bạc?

Giang Thạch hừ lạnh nói.

-Một trăm lượng!

Âu Dương Thiên mở miệng.

-Một trăm lượng bạc mua một con chiến mã thượng hạng đã là dư dả.

“Mẹ nó, một trăm lượng đã muốn mua mạng của bằng hữu ta, nào có đơn giản như vậy?”

Giang Thạch giận tím mặt, lại túm lấy đại hán râu đen muốn trực tiếp đập chết.

-Tiểu huynh đệ bớt giận, ba trăm lượng, ba trăm lượng được chưa?

Âu Dương Thiên liền biến sắc, vội vàng sửa miệng.

“Đây chính là huynh đệ tay chân của ta, tình cảm chân thành, thân bằng hảo hữu, trước tiên ta đập chết hắn!”

Giang Thạch nghiền răng nghiền lợi, tiếp tục giơ đại hán râu đen lên.

-Bốn trăm lượng, không thể nhiều hơn nữa.....

Âu Dương Thiên bất đắc dĩ mở miệng.

-Lấy tiền lại đây!

Giang Thạch lạnh lùng mở miệng, buông đại hán râu đen xuống.

Âu Dương Thiên vung tay lên, chuẩn bị cho mọi người gom tiền.

Kết quả một đám nhân sĩ giang hồ, người nhìn ta, ta nhìn hắn, khóe miệng co quắp, im lặng một trận.

Bọn họ ra ngoài bắt cóc Lục Thừa Thiên, cũng không phải đi du lịch, ai mang theo nhiều bạc như vậy?

Nhiều nhất cũng chỉ mang hai ba lượng, làm tiền com mà thôi.

-Như thế nào? Đều không mang theo?

Âu Dương Thiên nheo mắt, sau đó vội vàng mở miệng: “Lấy từ quầy rượu, mau nhìn xem quầy có bao nhiêu?”

Nữ tử váy hồng ở khu vực quầy hàng lập tức cúi đầu bắt đầu tìm kiếm.

Ánh mắt Giang Thạch lạnh lùng nhìn lại, lúc này mới phát hiện mấy cỗ thi thể bị người giấu ở góc quây, xem ra hơn phân nửa là chương quỹ cùng tiểu nhị chân chính của tử lâu này.

Đối phương giết chết chương quỹ cùng tiểu nhị vốn có, ở đây giả mạo chương quỹ!

-Tìm được rồi, bắt quá cũng không nhiều, chỉ có hơn một trăm lượng.

Nữ tử váy hồng bung lên một cái tử tiên, mở miệng nói.

-Lại gom góp, mau gom góp!

Âu Dương Thiên vội vàng nhìn về phía mọi người, mở miệng quát.

-Đông đảo nhân sĩ giang hồ bắt đắc dĩ một trận, đành phải nhanh chóng lục lợi trên người.

Người gom một lượng, Ta gom hai lượng, lại có người gom ba lượng.....

Nhưng dù vậy, một đám người cộng lại cũng mới gom được chưa đến một trăm lượng.

Điều này làm cho Giang Thạch giận tím mặt.

“Tiểu huynh đệ bớt giận, ngàn vạn phải bình tĩnh, người xem như vậy được không, chúng ta nợ trước, sau đó người theo chúng ta đi cứu điểm Lục Lâm quân để lấy tiên!”

Âu Dương Thiên vội vàng ổn định Giang Thạch, trong lòng đã sớm đem tổ tông mười tám đời trước của Độc Tu La đều mắng một lần.

Cmn, người không có việc gì đi đầu độc con ngựa khôn kiếp này làm gì?

“Đúng vậy a tiểu huynh đệ, chúng ta đều là người của Lục Lâm Quân, Lục Lâm Quân người hần là nghe nói qua đi?”

Những người khác cũng nhao nhao mở miệng.

“Lục Lâm quân? Chỉ sợ ta đi tới cứ điểm của các người sau một khắc sẽ bị các người chặt thành thịt băm!”

“Tiểu huynh đệ, ta cho người ba ngàn lượng, ba ngàn lượng bạc, cầu người cứu ta một mạng!”

Lục Thừa Thiên vội vàng mở miệng lần nữa, ngữ khí dồn dập.

Đông đảo tất cả nhân sĩ giang hồ đều biến sắc, đồng loạt nhìn về phía Giang Thạch, không ít người đã toát ra sát khí.

Chương 40: Thật là mãnh sĩ!

Ba ngàn lượng?

Cho dù là Giang Thạch nghe đến, cũng là giật mình trong lòng, lộ ra vẻ kinh hãi.

Sắc mặt Âu Dương Thiên khẽ biến, cảm thấy không ổn.

Nếu là hán tử giang hồ này cố ý nhúng tay, vậy phiền toái lớn rồi!

Cách đó không xa, hai tên nhân sĩ giang hồ đứng ở trong góc, liếc nhau, không nói một lời, đột nhiên lấy ra mấy cây cương châm có độc từ trong ngực, trong mắt chớp động hàn quang, trực tiếp không hề có dấu hiệu bắn nhanh tới hướng sau lưng của Giang Thạch.

Giang Thạch còn đang suy nghĩ có nên ra tay hỗ trợ hay không.

Bất quá cẩn thận suy nghĩ một chút, vẫn là quên đi.

Lấy hai trăm lượng bạc đi trước là được, không cần phải lợi một chuyến nước đục nơi này.

Cùng lắm thì lại dắt mấy con ngựa đi, dù sao chính mình cũng không thiệt thòi, không đáng triệt để đắc tội chết với Lục Lâm quân.

Đang muốn hạ quyết định, bỗng nhiên sắc mặt hắn ngưng tụ, nghe được thanh âm xé gió bén nhọn truyền đến từ phía sau, không chút nghĩ ngợi, nắm lên đại hán râu đen ở một bên đột nhiên kéo ra đằng sau làm lá chắn.

Trong nháy mắt vóc dáng nhỏ bé của hắn liền thể hiện ra ưu điểm.

Đại hán râu đen thân hình khôi ngô lập tức ngăn cản toàn bộ thân thể của hắn.

Phốc phốc phốc phốc!

Hơn mười cây cương châm tẩm độc vừa bắn tới, trong khoảnh khắc tất cả đều rơi vào trên người đại hán râu đen.

Không!

Đại hán râu đen lập tức phát ra tiếng kêu thảm thiết thê lương, cả người gian nan giãy dụa, làn da trên người lấy một loại tốc độ mà mắt thường có thể thấy được nhanh chóng biến thành màu đen, thất khiếu chảy máu, chết thảm tại chỗ.

Trong lòng mọi người đều chấn động.

-Chết tiệt!

Giang Thạch thì là khuôn mặt phát lạnh, trên người đằng đằng sát khí, đầu tiên là nhìn về phía thảm trạng của đại hán râu đen, sau đó lại nhìn về phía đông đảo nhân sĩ giang hồ.

May mắn cảm giác của mình đủ nhạy bén, nếu không đây chính là kết cục của mình.

“Đồ chết tiệt, ta vốn đã tính toán quên đi như vậy a... Nhưng các ngươi... cư nhiên còn muốn giết ta...”

Thanh âm của hắn trầm thấp, có vẻ càng kinh khủng.

-Cùng nhau động thủ!

Âu Dương Thiên sắc mặt kinh hãi, đột nhiên hét lớn.

Hắn biết sự tình đã không thể tránh được nữa.

Hai tên phé vật Sài thị huynh đệ này, ngày thường khoe khoang công phu ám khí của mình mạnh bao nhiêu, kết quả

vừa sử dụng đã lập tức bị người chặn được.

Vù!

Trong lúc nói chuyện, Âu Dương Thiên bày ra tư thế, đã dẫn đầu nhanh chóng vọt tới hướng Giang Thạch, mang theo khí lưu gào thét mãnh liệt, vừa lên chính là một tay quyền pháp cao thâm.

Bất quá hắn cũng không phải thẳng tắp xông về phía Giang Thạch, mà là bằng vào thân pháp, trong nháy mắt vòng tới phía sau Giang Thạch, tiến hành đánh lừa.

Những nhân sĩ giang hồ khác Trong điểm cũng gầm lên một tiếng, không hề do dự, nhao nhao nhấc đao kiếm lên, trực tiếp điên cuồng nhào tới hướng Giang Thạch.

-Mặc kệ tu vi ngươi mạnh bao nhiêu, mọi người cùng nhau tiến lên loạn đao chặt xuống, cũng có thể đem ngươi chặt chết.

-Tiểu huynh đệ cẩn thận!

Lục Thừa Thiên vội vàng hô to.

Giang Thạch giận tím mặt, thân hình đột nhiên xông lên phía trước, lang nha bổng trong tay chuyển động, hô một tiếng, mang theo một mảnh khí tức mãnh liệt, vừa lên liền đụng vào đao kiếm của ba bốn tên giang hồ nhân sĩ.

Kết quả đinh đinh đương đương loạn vang một trận, đao kiếm của những nhân sĩ giang hồ kia vừa đối mặt đã bị đánh cho bay tứ tung ra ngoài, sắc mặt kinh hãi, phát ra tiếng kêu thảm thiết, bàn tay trong nháy mắt đã máu tươi đầm đìa, giống như là da thịt bị người ta lột sạch.

Mà còn chưa đợi bọn họ kịp phản ứng lại, gậy thứ hai đã quét lên người bọn họ.

Bang bang bang!

Như gió thu quét lá rụng, đám người xông lên phía trước trực tiếp quét bay.

Sau đó Giang Thạch đại phát thần uy, vung lang nha bổng quét ngang về phía trước, hô hô rung động, đánh cho một đám nhân sĩ giang hồ liên tục kinh hô, không ngừng kêu thảm thiết.

Từng mảnh từng mảnh thi thể bắn nhanh hướng bốn phương tám hướng mà đi.

Tại phía dưới lang nha bổng thô to khủng bố tựa hồ không có bất luận kẻ nào có thể ngăn trở một chiêu, hơn ba mươi tên nhân sĩ giang hồ chỉ là đánh xuống mấy vòng liền có mười hơn tên chết thảm.

Lục Thừa Thiên và hai tên đại hán bên cạnh nhìn đến mí mắt nhảy dựng, rung động không thôi.

-Hán tử này..... tựa hồ không thông võ nghệ. Chỉ là một mực điên cuồng quét về phía trước, điên cuồng vung, không có bất kỳ biến hóa nào khác.

-Không thể tin được.

-Thật là mãnh sĩ!

Lục Thừa Thiên thì thào mở miệng.

-Mãnh sĩ như thế nếu có thể cho ta sử dụng, vậy thiên hạ lo gì không thái bình?

-Man lực, đây là man lực thuần túy của thân thể?

Một hán tử bên cạnh lộ ra kinh hãi.

-Cái gì?

Lục Thừa Thiên càng thêm khiếp sợ.

-Thân thể đơn thuần đã đáng sợ như vậy sao?

-Tiểu tử muốn chết!

Âu Dương Thiên đang đi vòng ra sau tiến hành mê hoặc, mắt thấy đông đảo huynh đệ đang chết thảm không ngừng, giận tím mặt, rốt cục bắt được cơ hội, thân thể nhào tới trong nháy mắt, năm ngón tay uốn lượn thành móng vuốt, nhanh như gió lốc, một chiêu hung hăng bóp hướng xương sống sau gáy Giang Thạch.

-Đại Liệt Kim Cương Thủ!

-Tráng sĩ cẩn thận!

Lục Thừa Thiên vội vàng quát lên.

Đối với Giang Thạch xưng hô đã từ tiểu huynh đệ biến thành tráng sĩ.

Giang Thạch phản ứng cực nhanh, cơ hồ trong nháy mắt Âu Dương Thiên sắp nắm lấy, hắn trở tay bóp ra, phốc một tiếng, bàn tay hắn cùng bàn tay của Âu Dương Thiên chặt chẽ nắm cùng một chỗ.

Sau một khắc Âu Dương Thiên liền cảm giác được một cỗ man lực cực lớn không cách nào tưởng tượng từ trong bàn tay đối phương truyền đến, giống như là hai cái kìm sắt cực lớn hung hăng kiềm lại bàn tay của mình, đối mặt một cái liền trực tiếp bóp nát kinh lực phòng hộ trên bàn tay hắn.

Chính mình dựa vào Đại Liệt Kim Cương thủ mà thành danh tại trước mặt đối phương, thật giống như là giấy dán đồng dạng.

Một cỗ cảm giác đau đớn khó có thể tưởng tượng rất nhanh tràn vào trong đầu hắn.

-Không!

Trong miệng của hắn liền phát ra tiếng kêu thảm thiết cực kỳ thê lương, có thể rõ ràng nghe được toàn bộ bàn tay hắn

đang truyền đến thanh âm võ vụn, rắc rắc rung động, cực kỳ nặng nề.

Đây tuyệt đối là xương bàn tay đã bị đối phương bóp nát.

Đều nói mười ngón tay liền tâm, lời ấy một chút cũng không giả, cho dù là hấn đã Nhập kinh quan thứ mười cũng đau đến sắc mặt vắn vẹo, cơ hồ không thở nổi.

Nhưng Âu Dương Thiên rốt cuộc không phải người bình thường, dưới sự đau đớn kịch liệt, còn đang nghĩ làm sao phản kích, rống giận một tiếng, vọt người lên, một bàn tay khác trực tiếp hung hăng đập tới đỉnh đầu của Giang Thạch.

Giang Thạch nhướng mày, tốc độ so với hấn còn nhanh hơn, lang nha bổng thô to đột nhiên quét ngang, thoáng cái đã rơi vào trên người Âu Dương Thiên.

Phanh một tiếng, tại chỗ đem Âu Dương Thiên đánh cho bay tứ tung ra ngoài, gân gầy xương đứt, bụng lõm xuống, hung hăng nện ở xa xa, đã chết đến không thể chết lại.

-Âu Dương huynh đệ!

Những người khác nhao nhao kinh hãi kêu to.

-Rút lui! Mau rút lui!

-Đi thôi!

Nhân sĩ giang hồ còn sót lại đều kinh hãi, hoảng sợ không thôi, từng người vội vàng nhảy nhót mà đi, đụng nát cửa sổ, nóc nhà, bắt đầu nhanh chóng thoát đi.

Hơn ba mươi cao thủ công lực cao thâm bọn họ tụ tập bí mật đi ra hành động, kết quả bị một tên tiểu tử gây như que củi dùng vài chiêu đơn giản liền giết đến tổn thất thảm trọng.

Loại kết quả này ai dám tưởng tượng?

Trong nháy mắt cả quán rượu đã không còn một ai.

-Tiện nhân, nhất định phải ép ta động thủ!

Giang Thạch hừ lạnh, vẫn chưa đuổi theo.

Thứ nhất là căn bản đuổi không kịp nhiều người như vậy, thứ hai cũng không cần phải tiếp tục dây dưa, trước mắt cầm bạc, lập tức rời đi mới là vương đạo.

Hắn trực tiếp nhặt bạc trên mặt đất lên, đem toàn bộ hai trăm lượng bạc vừa rồi thu đủ, sau đó nhìn vũ khí đao kiếm đầy đất, cũng lập tức nhặt một ít, cùng nhau cất vào trong bao, chuẩn bị sau này sử dụng làm ám khí.

-Tráng sĩ khoan đã!

Vừa thấy Giang Thạch muốn đi, Lục Thừa Thiên vội vàng nhanh chóng đi tới, chấp tay nói: “Đa tạ ân cứu mạng của tráng sĩ, tại hạ lúc trước đã nói, chỉ cần tráng sĩ ra tay cứu, tại hạ có thể ra ba ngàn lượng bạc, đây là ngân phiếu, kính xin tráng sĩ nhận lấy!”

Hắn trực tiếp tiếp ba tấm ngân phiếu từ thủ hạ, vô cùng trịnh trọng giao cho Giang Thạch, ánh mắt chăm chú nhìn Giang Thạch, giống như đang nhìn một khối mỹ ngọc tuyệt thể đồng dạng.

Giang Thạch nhướng mày, bị ánh mắt của nam tử này nhìn đến có chút không thoải mái.

“Mẹ nó, người cũng là bệnh thần kinh?”

-Tráng sĩ sao lại nói vậy?

Lục Thừa Thiên kinh dị nói.

-Không phải bệnh thần kinh sao lại nhìn ta như vậy?

Giang Thạch nhíu mày, nhìn ngân phiếu trong tay đối phương, trong lòng nhanh chóng suy tư, nói: “Theo lý thuyết ta không thể cầm bạc của người, bất quá cũng quả thật là ta đã

cứu người, cho nên, bạc này ta liền nhận lấy, từ nay về sau,
mọi người ai cũng không nợ ai!”

Chương 41: Thái Tham Trấn!

Giang Thạch nhận ngân phiếu từ tay đối phương, không chút khách khí nhét vào trong ngực mình.

“Hôm nay gặp được tráng sĩ, thật sự tam sinh hữu hạnh, hy vọng có thể cùng tráng sĩ kết một thiện duyên!”

Lục Thừa Thiên chấp tay nói.

Giang Thạch vừa muốn cự tuyệt ra khỏi miệng, bỗng nhiên lời nói dừng lại, cẩn thận suy nghĩ một chút, nói: “Tại Hạ Giang Thạch, cũng không phải tráng sĩ gì, chỉ là một cái vô danh tiểu tốt mà thôi, xuất từ... Xuất từ Hoa Quả Sơn Thủy Liêm Động!”

-Thủy liên động Hoa Quả Sơn?

Lục Thừa Thiên hồ nghi trong lòng, hắn chưa từng nghe qua cái tên này.

Hai đại hán khôi ngô bên cạnh cũng đưa mắt nhìn nhau, nhú mày.

Chẳng lẽ không phải người ở khu vực phụ cận?

Phụ cận nơi này có tứ đại châu, Phong Châu, Hoang Châu, Nhữ Châu, Thanh Châu, tất cả các đại môn phái trên giang hồ bọn họ đều nghe qua, duy chỉ chưa từng nghe qua Hoa Quả Sơn Thủy Liêm Động này.

-Tráng sĩ võ nghệ cao cường, tại hạ vô cùng bội phục, không biết tráng sĩ có thời gian hay không, tại hạ nguyện ý mở tiệc khoản đãi tráng sĩ.

Lục Thừa Thiên tiếp tục chấp tay nói.

-Khoản đãi thì không cần, mọi người bèo nước gặp nhau, cáo từ trước!

Giang Thạch phát phát tay, đi ra ngoài.

“Tráng sĩ khoan đã, ta nguyện ý ra giá mười khóa Nhập Kinh đàn mỗi tháng mời tráng sĩ, khăn câu tráng sĩ ở lại bên cạnh ta, ngoài ra, mỗi tháng còn có thể dâng lên hai trăm lượng bạc, tráng sĩ thấy như thế nào?”

Lục Thừa Thiên vội vàng mở miệng lần nữa.

Giang Thạch kinh ngạc trong lòng, bước chân dừng lại, quay đầu nhìn lại.

Giỏi lắm!

Là phú nhị đại?

Nhưng hấn cần thận nghĩ lại, vẫn trực tiếp cự tuyệt.

-Quên đi, ta phiêu bạt đã quen rồi, không quen ở dưới tay người khác nghe tuyên.

Trải qua chuyện của Dương Hồng Thiên, trong lòng của hấn đã xuất hiện cảm giác phòng bị rất lớn, không muốn tiếp tục dựa vào người khác.

Trước mắt, hấn là mau chóng tìm một địa phương dư thừa tài nguyên, cứ như vậy ẩn cư, chờ ba năm năm, hơn phân nửa là có thể vô địch thiên hạ.

Hấn mở miệng hỏi: “Đúng rồi, phụ cận đây có địa phương bán dược liệu không?”

-Bán dược liệu? Tráng sĩ muốn dược liệu?

Lục Thừa Thiên vội vàng mở miệng, nói: “Không biết tráng sĩ cần loại hình gì, trong nhà của ta cũng có một ít, nguyện ý hiến cho tráng sĩ...”

-Không cần, ta có tiền, chuẩn bị mua chút dược liệu tập võ, người nói cho ta biết có thể mua ở đâu là được.

Giang Thạch lại cự tuyệt.

Trên mặt Lục Thừa Thiên lộ ra vẻ tiếc nuối thật sâu, mở miệng thở dài: “Được rồi, nếu như muốn mua chút dược liệu dùng để tập võ, có thể đi tới Thái Tham Trấn Phong Châu nhìn một cái, nơi đó lưng tựa núi lớn, là nơi nổi danh về sản xuất dược liệu, bất quá bây giờ thiên hạ đại loạn, dược liệu tập võ ở các nơi cơ bản đều đã bị quân đội lũng đoạn, chỉ có ở Thái Tham Trấn nơi đó là còn có thể đụng tới, nhưng cụ thể có thể mua được hay không, ta cũng không biết được.”

-Bị quân đội lũng đoạn?

Giang Thạch nhíu mày.

“Đúng vậy, bây giờ phân tranh, quân đội nắm giữ thực lực tuyệt đối, tổng binh các nơi đều có dã tâm chinh hợp thiên hạ, bởi vậy đối với các loại dược liệu dùng để tẩm thuốc cùng với dược liệu luyện chế Nhập Kinh đan, khôi phục đan đều không chế cực kỳ nghiêm ngặt, tư nhân bình thường đã rất khó mua được.”

-Rắc rối rồi.

Giang Thạch nhíu mày.

Quân đội lại không chế những thứ này!

Điều này chẳng khác nào dùng lực lượng lũng đoạn.

-Thái Tham Trấn nên đi như thế nào?

Giang Thạch hỏi.

Lục Thừa Thiên lập tức chỉ điểm cho Giang Thạch.

Sau khi Giang Thạch hiểu rõ, lập tức sai bước ra cửa, một lần nữa nhảy lên một con khoái mã, trực tiếp nghênh ngang rời

đi.

“Thật sự là đáng tiếc a, nếu là có thể đem người này triệu đến dưới trướng Nghĩa Minh Quân chúng ta, tất nhiên sẽ để chúa công lại được một viên đại tướng Vô Song!”

Một vị đại hán khôi ngô nhìn chăm chú Giang Thạch, tiếc hận nói.

-Không sai!

Lục Thừa Thiên suy nghĩ miên man trong lòng, mở miệng nói: “Bất quá, có lẽ chúng ta còn có cơ hội gặp lại.”

Hắn không đợi lâu nữa, lập tức xoay người lên ngựa, bắt đầu dẫn người nhanh chóng rời đi.

Xa xa.

Giang Thạch vừa rời đi, vừa lật xem ngân phiếu ba ngàn lượng trong tay.

Kiếp trước kiếp này, đây vẫn là lần đầu tiên hắn nhận được nhiều tiền như vậy, để cho hắn ít nhiều có một loại cảm giác không chân thật.

Thân phận nam tử kia tuyệt đối không tầm thường, tuyệt đối không tầm thường.

Tiền tay vung ra ba ngàn lượng bạc, ngay cả mắt cũng không chớp, loại khí phách này quả thực kinh người.

Nếu không phải đã trải qua chuyện của Dương Hồng Thiên, có lẽ mình thật sự bị điều kiện của đối phương đả động.

Nhưng bây giờ, vẫn là chờ một chút rồi nói sau.

Bỗng nhiên, hắn cảm giác được thân thể lần nữa truyền đến từng đợt cảm giác tê dại, lúc này mở ra mắt bâng nhìn lại.

Chỉ thấy cột giá trị danh vọng lần nữa đã tăng lên 40 điểm, đạt tới 5160 điểm.

Đây chính là hồi báo của việc hấn vừa mới ra tay.

-Giá!

Giang Thạch thúc giục chiến mã nhanh chóng rời đi.

Hướng khác.

Một đám nhân sĩ giang hồ chật vật chạy về, mỗi tên đều mang thương tích, nhanh chóng hội tụ đến trong một cái trấn.

Trong trấn xuất hiện một nam tử mặc áo bào tím, khuôn mặt trắng nõn, có ba sợi râu dài, thấy mọi người chật vật quay về, nhất thời nhướng mày.

-Các người không bắt được Lục Thừa Thiên lại sao?

“Hồi bẩm Triệu chương môn, đã xảy ra chuyện, giữa chừng có một hán tử giang hồ giết ra, vài chiêu đơn giản liền đánh cho toàn bộ chúng ta thương vong thảm trọng, liền Âu Dương Thiên cũng đã chết, hán tử kia quả thực yêu dị, nhiều người như vậy cùng tiến lên, lại may may không làm gì được hấn!”

Một tên nhân sĩ giang hồ sắc mặt trắng bệch, mở miệng nói.

-Cái gì? Hấn tên là gì?

Nam tử áo tím sắc mặt trầm xuống.

-Không biết, chỉ biết là vô cùng lợi hại, cầm trong tay một cây lang nha bổng thô to, không ai có thể địch, đúng rồi, ngoại hình tên này cũng cực kỳ cổ quái, đáng người nhỏ gầy, không chút thu hút, vẻ mặt trắng bệch.

Nhân sĩ giang hồ kia mở miệng nói.

-Đáng chết, các người thật đúng là làm lỗ đại sự của chúa công!

Nam tử áo tím sắc mặt âm trầm.

-Triệu chương môn, vậy tiếp theo nên làm gì?

Tên nhân sĩ giang hồ kia cẩn thận hỏi.

-Còn có thể làm sao bây giờ? Về báo cáo chúa công trước đi.

Nam tử áo tím trầm giọng nói.

-Được!

Một đám người đành phải nhanh chóng rời khỏi nơi này.

Ba ngày sau.

Giang Thạch chạy băng băng một đường, đi qua từng mảng từng mảng hoang vu, rốt cục chạy tới tiểu trấn Thái Tham theo như lời của Lục Thừa Thiên.

Bất quá thời điểm khi hắn chạy tới tiểu trấn này mới thành linh phát hiện, toàn bộ tiểu trấn đã sớm trở nên cực kỳ hoang vu, khắp nơi đều là dấu vết hỏa hoạn thiêu đốt qua.

Từng mảng kiến trúc bị đốt chỉ còn lại một bộ khung.

Trên đường phố còn nằm rất nhiều thi thể ngổ ngang, có thi thể tựa hồ còn bị sói hoang gặm qua, thoạt nhìn vô cùng thê thảm, một cỗ khí tức gay mũi tràn ngập toàn bộ tiểu trấn.

Thái Tham Trấn bị diệt rồi?

Sắc mặt Giang Thạch âm trầm, thúc ngựa đi qua, tiến hành quan sát.

Thế giới này cũng quá hỗn loạn.

Rốt cuộc đi tới nơi nào mới có thể an bình!

Lạch cách, lạch cách, lạch cách.....

Móng ngựa đi qua, truyền đến từng đợt thanh âm trầm thấp.

Ánh mắt Giang Thạch cẩn thận quan sát, lại phát hiện có một số công trình kiến trúc bị lửa lớn thiêu rụi qua cũng không phải triệt để như vậy, thông qua hiện trạng lưu lại có thể phán đoán, những công trình kiến trúc này trước khi bị lửa lớn thiêu rụi qua, hẳn là đã bị người ta cố ý cướp đoạt, rất nhiều bàn ghế ném lộn xộn khắp nơi.

Ngay cả quầy hàng cũng bị lật sập.

“Hơn phân nửa thật là gặp thổ phỉ, mẹ nó, ta chỉ muốn tìm một chỗ mua chút dược liệu liền khó như vậy sao?”

Giang Thạch thì thầm.

Đang lúc quan sát, bỗng nhiên hắn nghe được thanh âm rất nhỏ, sột soạt, ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy ở góc kiến trúc hoang vu có mấy hán tử xoay người liền đi, hốt hoảng chạy về phía xa xa.

-Ai?

Hắn trực tiếp thúc giục chiến mã, nhanh chóng tiếp cận.

Mắt thấy tên hán tử kia tăng tốc chạy trốn, hắn rút ra một thanh trường đao từ trong bao, trực tiếp dùng sức ném về phía trước.

Vù!

Xi!

Toàn bộ trường đao bắn qua, nhanh đến mức không thấy rõ, lập tức lao ra ngoài hơn mười thước, xẹt qua bên người một hán tử.

Tên hán tử kia sợ tới mức la lên ngay tại chỗ, vội vàng ôm đầu gối xồm xuống.

Những hán tử khác cũng cả kinh, nhao nhao dừng lại.

-Tha mạng!

-Hiểu lắm!

-Chúng ta cũng không thấy cái gì!

Đám hán tử này vội vàng mở miệng.

-Giá!

Giang Thạch thúc giục chiến mã, nhanh chóng đến gần, nhú mào, nói: “Các ngươi là ai?”

Chương 42: Tu luyện!

“Chúng ta là thôn dân của thôn xóm phụ cận, vốn là lên núi hái dược liệu, kết quả thời điểm đi ngang qua Thái Tham Trấn, muốn nhân tiện đi vào nhìn xem Thái Tham Trấn còn có đồ vật giá trị nào lưu lại hay không, nhất thời vô ý va chạm hảo hán, hi vọng hảo hán chớ trách.”

Một hán tử mặc áo ngắn, giọng bồi rồi mở miệng nói.

-Đúng vậy hảo hán, chúng ta thật sự là người thôn xóm phụ cận, không tin có thể theo chúng ta trở về xem.

Một vị hán tử khác cũng vội vàng mở miệng.

-Vậy sao?

Giang Thạch đánh giá bọn họ cẩn thận, chỉ thấy bọn họ cầm xiên thép, đao cưỡi trong tay, phía sau còn có giỏ trúc, tựa hồ thật sự là vào núi hái dược liệu.

-Thái Tham trấn đã xảy ra chuyện gì?

Giang Thạch hỏi.

-Năm ngày trước, một đám sơn phỉ Thanh Long Sơn xuống núi, một đêm quét sạch Thái Tham Trấn.

Hán tử mặc áo ngắn mở miệng.

Giang Thạch âm thầm nhíu mày.

Quả nhiên như thế.

Trong lòng hán suy tư một hồi, bỗng nhiên nhìn đám hán tử này, nói: “Các người vừa mới nói, các người là lên núi hái dược liệu? Nói như vậy các người đều là dược dân.”

-Đúng vậy hảo hán.

Một vị hán tử mở miệng.

“Vậy trong thôn các người cũng có dược liệu?”

Giang Thạch hỏi.

-Cái này.....

Mấy người nam tử liếc nhau, trong lòng thấp thỏm.

“Không cần lo lắng, ta sẽ không làm gì đối với các người, ta chuẩn bị mua một chút dược liệu chỗ các người, không biết các người có bán hay không?”

Giang Thạch mở miệng, trực tiếp lấy một ít bạc vụn từ trong ngực ra, ném xuống làm tiền đặt cọc.

-Không biết tráng sĩ cần loại dược liệu nào?

Một vị hán tử nhặt bạc vụn lên, cẩn thận hỏi.

Lúc này Giang Thạch nói ra mấy cái tên.

Không thể nghi ngờ đây đều là dược liệu dùng để tu luyện [Xích Dương Đoán Thê Quyết].

Sắc mặt mấy tên hán tử kia lập tức biến ảo, tựa hồ đang do dự phân vân.

Nhưng vừa nhìn thấy bạc trong tay, rất nhanh vẫn buông tâm thần.

-Không giấu tráng sĩ, trong thôn chúng ta quả thật có mấy loại dược liệu này.

Hán tử mặc áo ngắn nói.

-Vậy là tốt rồi, làm phiền dẫn đường, yên tâm, ta tuyệt đối sẽ không bạc đãi các người.

Giang Thạch mỉm cười.

Mấy vị hán tử chậm rãi gật đầu.

Dọc đường, Giang Thạch trực tiếp hướng bọn họ hỏi thăm tình huống đại khái ở phụ cận.

“Tráng sĩ có điều không biết, bây giờ được dân chúng ta sinh hoạt đã càng ngày càng khó, thời điểm trước kia, mọi người còn có thể thông qua vào núi hái đan dược đổi chút tiền tài sống qua ngày, nhưng bây giờ tất cả dược liệu đều nhất định phải nộp lên quân đội, cho quân đội chọn lựa qua một lượt, còn thừa mới là quy về chúng ta, mấu chốt là quân đội mang dược liệu đi đều là những loại dược liệu trụ cột kinh tế của chúng ta, cho nên bây giờ chúng ta sống qua ngày cũng khó.”

Tên hán tử mặc áo ngắn thở dài, dừng một chút nói: “Sau này ta mới biết được, dược liệu quân đội lấy đi đều vô cùng quan trọng, đều là sử dụng trong quá trình tập võ, tựa hồ bọn họ không muốn để những dược liệu này tiếp tục lưu thông trong dân gian.”

-Vậy sao?

Giang Thạch mặt không chút thay đổi mở miệng.

“Ta xem dược liệu tráng sĩ cần mua cũng đều là cấm vật, may mà đời đời thôn chúng ta đều lấy việc hái đan dược mà sống, nhà nhà đều tư tàng không ít, cho nên mới có thể cung cấp cho tráng sĩ.”

Hán tử kia nói.

-Yên tâm, chỉ cần có thể lấy dược liệu cho ta, phương diện tiền tài dễ thương lượng.

Giang Thạch mở miệng.

Trong lòng hắn nhanh chóng suy tư.

Quân đội lũng đoạn được liệu phỏng chừng cũng là bước đầu tiên.

Nếu là thiên hạ đại loạn trong thời gian dài, phỏng chừng những thứ khác cũng đều sẽ lần lượt bị bọn họ lũng đoạn.

Dân chúng lầm than, mới chỉ bắt đầu.....

Nửa canh giờ sau.

Giang Thạch dưới sự dẫn dắt của hai người, rốt cục đi tới một sơn thôn nhỏ dưới chân núi.

Thôn xóm không lớn, ước chừng có trăm hộ gia đình.

Vừa mới trở về, trong thôn liền có không ít người hội tụ lại đây.

-Nhị Hồ Tử đã trở lại?

-Lần này có hái được thứ gì tốt không?

“Con mẹ nó, quân đội bây giờ quản càng ngày càng nghiêm, đối ngoại cái rắm cũng không dám thả, đối nội thì liều mạng chèn ép!”

“Trong Phong thành, sơn tặc cùng nghĩa quân khắp nơi đều có, cũng không thấy bọn họ đi trấn áp, hết lần này tới lần khác nhìn chăm chăm mấy cây dược liệu trong tay chúng ta?”

Nhiều dân làng phàn nàn.

Nhưng rất nhanh bọn họ đã nhìn thấy Giang Thạch cười trên chiến mã, tay cầm lang nha bổng, nhất thời sắc mặt hơi ngẩn ra.

-Đây là.....

-Trưởng thôn, vị tiểu huynh đệ này tên là.....

Hán tử mặc áo ngắn chạy đến trước mặt một vị lão giả bốn năm mươi tuổi, vừa muốn mở miệng giới thiệu, bỗng nhiên

dừng lời nói lại, vội vàng nhìn về phía Giang Thạch.

-Tại Hạ Giang Thạch, chỉ là một tên vô danh tiểu tốt, đến đây mua một ít dược liệu, các vị yên tâm, tại hạ tuyệt đối sẽ không nhiều lời với bên ngoài.

Giang Thạch mở miệng.

Vị lão giả kia nghiêm nghị trong lòng, gắt gao nhìn chăm chăm Lang Nha Bồng trong tay Giang Thạch.

Cây lang nha bồng to lớn này, trọng lượng cũng không thấp.....

Và nó dính đầy máu.

Nam tử này chắc chắn đã giết người.

Trong lòng hắn có chút oán giận đám người Nhị Hồ Tử không nên đem loại người không rõ thân phận này mang vào thôn xóm.

Bất quá bây giờ đối phương đều đã tới, nếu như hắn trực tiếp cự tuyệt hoặc xua đuổi, chỉ sợ sẽ chọc giận nam tử này, đến lúc đó tất nhiên phải mang đến tai ương huyết quang cho sơn thôn.

-Được rồi, không biết tráng sĩ cần loại dược liệu gì?

Lão giả hỏi.

-Có thể đổi chỗ khác nói chuyện không?

Giang Thạch mỉm cười.

Nhiều người tai tap, vẫn là hơi chút tránh một chút thì tốt hơn.

Thôn trưởng chậm rãi gật đầu, cuối cùng dẫn Giang Thạch tới chỗ ở của mình.

Giang Thạch xoay người xuống ngựa, mang theo lang nha bổng, đi vào đại sảnh, nói thẳng được liệu mình cần.

Thôn trưởng nhất thời nhú mày, trong lòng nặng nề, nhìn thoáng qua Giang Thạch.

Quả nhiên đều là dược liệu tập võ cần dùng!

Và.....

Vẫn là loại dùng để tu luyện ngành công!

-Hảo hán, dược liệu chúng ta cũng có, bất quá phương diện giá cả.....

Hắn cũng không dám cự tuyệt, bởi vì khi đi trên đường đám người Nhị Hồ Tử đã đem toàn bộ mười mười câu chuyện kể cho hắn.

-Yên tâm, giá cả dễ nói.

Giang Thạch lấy ra một tờ ngân phiếu một ngàn lượng, đặt ở trên bàn.

Trưởng thôn neho mắt, hít một hơi, nói: “Đội lão hủ ra ngoài thu thập giúp người.”

-Trưởng thôn, càng nhiều càng tốt, còn nữa, gần đây Ta có thể sẽ ở lại đây, giúp Ta sắp xếp chỗ ở.

Giang Thạch mở miệng.

-Sống ở đây?

Trưởng thôn giật mình.

-Đúng vậy, ta muốn lưu lại một đoạn thời gian!

Giang Thạch mở miệng.

Thôn trưởng gật đầu lần nữa, thu hồi ngân phiếu trên bàn, trực tiếp đi ra ngoài.

Không có chuyện gì bất ngờ xảy ra tiếp theo.

Giang Thạch rất nhanh được trưởng thôn phái người an bài chỗ ở, đặt chân vào một gian phòng có sân vườn.

Gần chạng vạng tối, trưởng thôn xách hai cái túi vải tiền vào chỗ ở của Giang Thạch.

-Hảo hán, người xem những thứ này đủ chưa?

Trưởng thôn mỉm cười.

Ánh mắt Giang Thạch lóe lên, tiến lên kiểm tra cẩn thận, rất nhanh liền nhú mày.

Dược liệu không nhiều lắm, kém không nhiều lắm có thể dùng được ba bốn lần.

Trưởng thôn này có phải vẫn còn cất giấu tàng trữ hay

-Tốt, ta dùng trước xem, kính xin thôn trưởng tiếp tục thu thập giúp ta.

Giang Thạch mở miệng.

-Lão hủ tận lực.

Thôn trưởng cười nói.

-Đúng rồi, sau này đừng gọi ta là hảo hán nữa, trực tiếp gọi tên ta là được.

Giang Thạch mở miệng.

-Cái này... ta vẫn là gọi người Giang tiểu huynh đệ đi?

Thôn trưởng chần chờ nói.

Giang Thạch nhẹ nhàng gật đầu.

Trưởng thôn nhanh chóng cáo từ rời đi.

Giang Thạch trực tiếp bắt đầu đun nước ở trong viện, tiến hành tu luyện.

Không bao lâu, một thùng thuốc tắm lớn đã chuẩn bị xong.

Hắn cởi quần áo, toàn thân trực tiếp ngồi xếp bằng ở trong thùng tắm, bắt đầu tu luyện 【 Xích Dương Đoán Thê Quyết 】 .

Hướng khác.

Lục Thừa Thiên được hai vị đại hán khô ngô hộ tống, rất cực thuận lợi trở về cứ điểm của quân Nghĩa Minh, gặp được phụ thân nhà mình.

-Người nói cái gì? Trên đường các người gặp Lục Lâm quân? Là chuyên môn nhằm vào người?

Cha của Lục Thừa Thiên là một lão giả khoảng sáu mươi tuổi, một thân áo bào tím, cực kỳ uy nghiêm, mày nhú chặt mở miệng hỏi.

-Đúng vậy phụ thân, khẳng định có người tiết lộ hành tung của ta, cứ điểm chúng ta có gian tế.

Lục Thừa Thiên cắn răng nói nhỏ.

-Hả?

Lục Trọng Sơn nheo mắt, hiện lên vẻ lạnh lùng, nói: “Gian tế? Lại tính kế lên đầu ta, người không sao chứ?”

Hắn lại nhìn về phía Lục Thừa Thiên.

-Hỏi phụ thân, ta không sao, nhờ có một tráng sĩ tương trợ, đúng rồi, tráng sĩ kia quả thực quái dị, trời sinh thần lực, lực lớn vô cùng, chỉ bằng thân thể là có thể giết chết cao thủ Nhập Kinh quan thứ mười.

Lục Thừa Thiên ánh mắt phân chấn, nói: “Kỳ tài như thế, ta quả thực chưa bao giờ thấy qua, nếu là có thể triệu đến dưới trướng của phụ thân, sau này ở trước mặt gia gia cũng đủ để hãnh diện, hơn nữa nếu là có hắn tương trợ, thiên hạ có thể định!”

-Người nói cái gì? Chỉ bằng vào thân thể đã có thể giết chết cao thủ Nhập Kinh quan thứ mười?

Trong lòng Lục Trọng Sơn cả kinh.

Đùa gì thế?

-Tuyệt không nói dối, Phàn Hồ, Lưu Long bên cạnh ta đều tận mắt nhìn thấy.

Lục Thừa Thiên hưng phấn nói.

-Đúng vậy, đại soái!

-Đáng tiếc chúng ta mời chào hấn, hấn cũng bất vi sở động.

Hai đại hán khôi ngô ôm quyền nói.

-Trời sinh Kim Cương, chẳng lẽ đây là Mông Phóng thứ hai?

Lục Trọng Sơn thì thảo.

Đại đô đốc U Châu Mông Phóng chính là trời sinh kim cương, một cây phượng sí kim cương trấn áp thiên hạ, đánh cho các đại nghĩa quân cùng giang hồ môn phái không ngẩng đầu lên được.

Có thể nói là tư thái vô địch!

Bây giờ lại xuất hiện một cái?

-Hấn đi đâu rồi?

Phụ thân, ngàn vạn lần không thể cưỡng cầu, chỉ có thể tự mình đi mời, phải mang đủ thành ý.

Lục Thừa Thiên vội vàng mở miệng.

Chương 43: Tung tích Yêu thú!

Hai ngày nữa.

Một đội kỵ binh hơn mười người đã cải trang, từ xa lao nhanh mà đến, phát ra thanh âm âm âm, nhanh chóng tiếp cận bên ngoài trấn Thái Tham.

Bất quá sau khi nhìn thấy hiện trạng của Thái Tham Trấn, sắc mặt tất cả mọi người đều khẽ biến.

Người cầm đầu mặt mày trầm xuống, siết chặt cương ngựa, ánh mắt nhìn quét, lạnh lùng nói: “Xem ra chúng ta tới chậm, Thái Tham Trấn đã sớm bị người tiêu diệt.”

Bên cạnh, Lục Thừa Thiên sắc mặt giật mình, trực tiếp điều khiển chiến mã, dẫn theo một đám hán tử nhanh chóng chạy vào trong trấn, bắt đầu tìm tòi.

Lục soát một vòng, sắc mặt Lục Thừa Thiên trở nên cực kỳ khó coi.

-Xem ra thị trấn này bị diệt đã ít nhất có thời gian hơn mười ngày.

-Trấn bị diệt, vị hiệp sĩ kia khẳng định cũng đã sớm rời đi.

Lục Thừa Thiên ngửa mặt lên trời thở dài, tiếc hận sâu sắc.

“Hừ, Phong Châu quân một đám phế vật này, một chút bản lĩnh đối phó sơn tặc cũng không có, đối phó người mình thật đúng là bản lĩnh ngấp trời, một cái tiểu trấn thừa thải được liệu như vậy lại bị thổ phỉ cho diệt!”

Lục Trọng Sơn phát ra tiếng hừ lạnh, con người trở nên cực kỳ đáng sợ, nói: “Nếu là tiểu trấn này chấp chương ở trong tay ta, tất nhiên có thể không ngừng mà chế tạo cường giả cho ta, sẽ trở thành một chỗ căn cứ trọng yếu của Nghĩa Minh quân ta!”

“Đại soái, trấn bị diệt, người kia cũng không tìm thấy, chúng ta vẫn là mau chóng rời đi thì tốt hơn, vạn nhất bị người của Phong Châu quân phát hiện, khó tránh khỏi sẽ có chút phiền toái.”

Một nam tử trung niên mặc áo bào trắng bên cạnh mở miệng nói.

Cho dù bọn họ có coi thường Phong Châu quân thế nào, nhưng dù sao bây giờ bọn họ là cải trang mà đến, nhân số không nhiều lắm, vạn nhất bị Phong Châu quân theo dõi, vậy thì ắt sẽ gặp phải phiền toái.

Lục Trọng Sơn thôi động chiến mã, đi một vòng ở bên ngoài trấn, sau đó một đôi mắt lại nhìn về hướng sơn mạch liên miên phía bên phải, nói: “Chờ ta giải quyết sự tình của Lục Lâm quân, nhất định phải để Phong Châu này triệt để trở thành địa bàn của ta!”

-Đại soái anh minh thần võ, nhất thống Phong Châu cũng chỉ là chuyện sớm muộn.

Nam tử áo bào trắng cười nói.

Lục Trọng Sơn bỗng nhiên nhướng mày, mở miệng nói: “Phụ cận ngoại trừ một cái tiểu trấn này, còn có những tiểu trấn khác bán được liệu hay không?”

Mọi người nhất thời lộ ra vẻ nghi hoặc, hai mặt nhìn nhau.

-Truyền lệnh, phái người tìm thôn xóm trong phạm vi tám mươi dặm cho ta.

Lục Trọng Sơn mở miệng.

-Vâng, đại soái!

Người bên cạnh nhao nhao ôm quyền.

Lục Thừa Thiên lập tức hiểu được cách làm của cha mình.

-Nếu là vị tráng sĩ kia thật sự cực kỳ cần dược liệu, nhìn thấy Thái Tham Trấn bị diệt, nhất định sẽ đi tới địa phương khác ở phụ cận tìm mua.

Bởi vì vậy, nếu bọn họ tìm kiếm trên phạm vi lớn, khẳng định còn có thể tìm được đối phương.

-Đi, về trước đi!

Lục Trọng Sơn quay đầu ngựa, lập tức chạy về phía xa.

Hướng khác.

Thời gian hai ngày, Giang Thạch đã dùng hết tất cả dược liệu thôn trưởng đưa tới.

Không có gì bất ngờ xảy ra, hắc quả nhiên đã thuận lợi tiến vào đến trọng thứ hai, nhưng khoảng cách trọng thứ hai viên mãn vẫn còn kém một chút hỏa hầu.

Cứ tính như vậy, cần phải tắm thuốc thêm vài ngày mới có thể tiến vào trọng thứ hai viên mãn.

Một khi tiến vào trọng thứ hai viên mãn, lực lượng thân thể sẽ lại bạo tăng bốn thành trên cơ sở vốn có.

Bây giờ lực lượng thân thể của hắn đã đạt tới trình độ 9300 cân, một khi bạo tăng bốn thành, đó chính là 13020 cân.

Lực lượng hơn một vạn cân, ngấm lại cũng đã đủ dọa người.

Ngay cả một con voi châu Phi trưởng thành cũng không có nặng đến như vậy.

Tương đương với nói hấn hoàn toàn có thể dựa vào lực lượng thân thể đem một con voi châu Phi nâng lên.

-Đúng rồi, một ít võ học ta có được lúc trước bây giờ cũng có thể nhân cơ hội tu luyện.

Giang Thạch nhớ tới một chuyện, lập tức đi vào phòng, lấy gói đồ lúc trước ra.

Tổng cộng có năm bản võ học.

Vũ Hoa Tật Thiên!

Tật Phong kiếm pháp!

Thiết thạch thân!

Thân pháp như bóng với hình!

Hỗn Nguyên Thần Chương!

Ngoại trừ quyền cuối cùng là siêu phẩm võ học trong truyền thuyết ra,

Bốn quyền khác đều là loại võ học tầm thường.

“Ngoài ra, trong [Xích Dương Đoán Thể Quyết] còn có một môn chương pháp đi kèm, tên là Đại Xích Dương Thần Chương, cũng có thể tu luyện, Đại Xích Dương Thần Chương này là một môn chương pháp lấy thân thể làm chủ, nghe nói một khi luyện thành, một chương đánh ra, giống như là Xích Dương Dung Thể, kinh lực nóng rực, có thể đem người trực tiếp hòa tan từ trong ra ngoài, luyện đến đại thành, ngay cả sắt thép cũng có thể khắc một lỗ hồng xuống.”

Giang Thạch trầm nghĩ.

Bất quá cần thận suy nghĩ một chút, bây giờ hấn vẫn là quyết định ám khí cùng Thiết Thạch Thân trước lại nói.

Hạ quyết tâm, rất nhanh hấn thu hồi tất cả võ học khác, sau đó để riêng Vũ Hoa Tật Thiên cùng Thiết Thạch thân ở trên

người, lần nữa ra cửa tìm kiếm thôn trưởng.

Bất quá, thời điểm hắn tìm được thôn trưởng lần nữa lại lộ ra vẻ nghi hoặc, chỉ thấy thôn trưởng vẻ mặt trầm trọng, đang cùng một đám thôn dân vây quanh trong một hộ nhà ở cực đông.

Tùng đột tiếng nghị luận không ngừng truyền ra ở bên kia.

Trên mặt mỗi một thôn dân đều hiện đầy kinh hoảng cùng rung động.

-Nhị Hồ Tử huynh đệ, nơi này đã xảy ra chuyện gì?

Giang Thạch cất bước đi tới, tìm được hán tử áo ngắn mấy ngày trước, mở miệng hỏi.

Hán tử kia vừa thấy Giang Thạch đi tới, nhất thời thần sắc biến ảo, nói: “Giang huynh đệ, đã xảy ra chuyện, giống như là có yêu thú lọt vào trong thôn, cả nhà Lưu lão nhị tất cả đều biến mất, trên vách tường còn phá ra một cái lỗ lớn, khắp nơi đều là máu thịt cùng ruột gan, vô cùng thê thảm. ‘’

Dù hắn cũng là một tên đại hán khôi ngô nhìn vào cũng nhin không được mà sắc mặt trắng bệch, trong bụng sôi trào một trận.

-Cái gì? Yêu thú?

Biểu tình của Giang Thạch ngưng tụ.

Lại là yêu thú!

Thôn của nguyên chủ chính là bị yêu thú tàn sát, trong một đêm tất cả thôn dân đều chết thảm, tiền thân là trùng hợp không có ở trong thôn, lúc này mới tránh thoát một kiếp.

Không ngờ lại gặp yêu thú.

Trong lòng hắn do dự, vẫn quyết định đi vào xem.

Vừa nhìn, quả thật nhìn thấy mà giật mình, khiến hấn ghê tởm không chịu được.

Toàn bộ trong viện tất cả đều là máu tươi, trên mặt đất xuất hiện vài cái dấu móng thật lớn, mỗi một dấu móng đều có kích thước to như nồi sắt.

Trên vách tường lại xuất hiện một lỗ hồng lớn.

Chỉ nhìn lỗ hồng và dấu móng vuốt, đã biết hình thể con thú này tuyệt đối không nhỏ.

-Giang huynh đệ, người đến rồi.

Trưởng thôn sắc mặt biến ảo, vừa thấy Giang Thạch xuất hiện, lập tức cất bước đi tới.

Chân mày Giang Thạch nhíu chặt.

Thôn này bị yêu thú lớn như vậy nhìn chăm chăm.

Mình tốt nhất không nên ở đây lâu nữa.

Quân tử không đứng dưới bức tường sắp đổ!

-Giang huynh đệ, có thể mượn một bước nói chuyện không?

Vừa nhìn thấy thần sắc của Giang Thạch, trưởng thôn liền trong nháy mắt đã phán đoán ra suy nghĩ trong lòng Giang Thạch, vội vàng mở miệng.

Giang Thạch hơi do dự, vẫn nhẹ nhàng gật đầu.

Không bao lâu, hai người đi ra nơi đây, đi tới trong nhà thôn trưởng.

“Giang huynh đệ, ta biết người là một võ nhân, cũng là một hiệp khách, bây giờ thôn bị yêu thú nhìn chăm chăm, toàn bộ trên dưới thôn có hơn một trăm nhân khẩu, tùy thời đều có thể mất mạng dưới miệng yêu thú, lão hủ biết không thể để cho Giang huynh đệ vô duyên vô cớ trợ giúp thôn làng, người xem

như vậy có được không, được liệu người cần trước đó, ta có thể giúp người lấy thêm mười phần, người giúp lão hủ diệt trừ yêu thú, như thế nào?”

Thôn trưởng phức tạp nói.

Giang Thạch ngạc nhiên trong lòng.

Lão thôn trưởng này lúc trước quả nhiên ẩn giấu không ít được liệu!

Lại còn có thể lấy thêm mười phần?

Nhưng hẳn cần thận cân nhắc, vẫn nhẹ nhàng lắc đầu.

-Trưởng thôn, người đánh giá ta quá cao, hình thể của yêu thú kia to lớn như thế, vừa nhìn đã biết không dễ trêu chọc, lấy thực lực của ta, ở trước mặt hắn phỏng chừng cũng không tính là gì.

Giang Thạch mở miệng nói: “Trước mắt, ta khuyên trưởng thôn mau chóng chinh đốn thôn dân, rời khỏi thôn này đi.”

Yêu thú kia chỉ là một móng vuốt đã lớn bằng nồi sắt.

Khoan một lỗ trên tường cũng to bằng vại nước.

Có thể tưởng tượng lực lượng của nó tuyệt đối không yếu.

“Rời khỏi làng?”

Sắc mặt trưởng thôn khẽ biến, chưa xốt nói:

-Nhưng bây giờ binh hoang mã loạn, khắp nơi đều là sơn tặc, lưu dân, Giang huynh đệ, người cũng là người du tẩu giang hồ, dọc theo đường đi hẳn là nhìn thấy qua người xa xứ có bao nhiêu thống khổ?

Chương 44: Người dám giết ngựa của lão tử!

Giang Thạch nhướng mày, cảm thấy lời trưởng thôn nói cũng không phải không có đạo lý.

Từ Hoang Châu đến Phong Châu, một đường chứng kiến, lưu dân khắp nơi, người chết đói ven đường vô số kể, vô số người đang tự giết lẫn nhau, gặm nhấm lẫn nhau.

Đám người này một khi rời khỏi thôn, chỉ sợ thật sự sống không được bao lâu.

“Giang huynh đệ, người xem như vậy có được không, người còn cần được liệu gì, chúng ta có thể giúp người cầm đến tất cả, chỉ cầu người có thể giúp chúng ta diệt trừ yêu thú!”

Thôn trưởng cắn răng mở miệng, tựa hồ hạ quyết tâm gì đồng dạng, nói: “Ngoài ra, ta cũng có thể đưa người nửa bình yêu thú chân huyết!”

Yêu thú chân huyết?

Giang Thạch hồ nghi.

“Không sai, yêu thú chân huyết này là một loại yêu huyết tinh luyện từ trong thân thể yêu thú mà ra, có trợ giúp cực kỳ to lớn đối với người tu luyện ngành công, không gát người, trước kia, lão hủ cũng từng lang bạt qua giang hồ, chính là cao thủ Nhập Kinh quan thứ chín, chẳng qua sau đó trong quá trình tranh đoạt một đồ vật, bị người chấn đoạn kinh mạch, công lực mất hết, lúc này mới ẩn cư ở đây.”

Thôn trưởng bùi ngùi thở dài, nói ra lai lịch của mình.

-Hả?

Trong mắt Giang Thạch lấp lóe hào quang.

Trưởng thôn quả nhiên không phải người thường.

Từ ngày hôm trước lần đầu tiên gặp hắn cũng có thể nhìn ra, trên người lão già này có loại khí chất người bình thường khó mà có được, dĩ nhiên cũng là người tập võ.

“Thôn trưởng, ta cũng không muốn lừa gạt ngươi, nói thật với ngươi, đối phó con yêu thú này, ta không có bất kỳ nắm chắc nào, nếu ngươi như nhất định phải để cho ta đối phó, cũng không phải không thể, nhưng là lời không hay phải nói ở trước, nếu như ở trong quá trình giao thủ, ta thật sự đối phó không được nó, đừng trách ta xoay người liền trốn.”

Giang Thạch mở miệng.

Hắn cũng không có đem lời nói chết, cho đối phương đủ đường sống.

Để cho đối phương đừng đem toàn bộ hy vọng đặt ở chỗ mình, miễn cho đến lúc đó, trách tội chính mình.

Sắc mặt thôn trưởng biến ảo, trong lòng nhanh chóng giãy dụa, cắn răng một cái nói: “Tốt!”

Vậy là được.

Giang Thạch ngữ khí nhàn nhạt, nói: “Đúng rồi, dược liệu hai ngày trước làm phiền thôn trưởng lại lấy tới một ít giúp ta, còn có mấy loại dược liệu khác, ngươi cũng giúp ta tìm một chút, còn có yêu thú chân huyết kia, bây giờ ta liền muốn!”

Lần này hắn chuyên môn yêu cầu thêm dược liệu để tu luyện 【 thiết thạch thân 】 chuẩn bị tu luyện 【 thiết thạch thân 】 đến nhập môn.

Thôn trưởng chua xót trong lòng, nhẹ nhàng gật đầu, nói: “Lão hủ đi chuẩn bị.”

Bây giờ ngoại trừ tin tưởng Giang Thạch ra, hắ đã không còn cách nào khác.

Cho dù lúc này đi tìm Phong Châu quân cầu cứu, phỏng chừng cũng không kịp.

Từ nơi đây đi tới tổng bộ Phong Châu quân ít nhất phải có lộ trình bốn năm ngày, vừa đi một lần phỏng chừng thôn đã sớm bị diệt.

Lui một bước mà nói, Phong Châu quân tại sao phải trợ giúp bọn họ?

Ngay cả nha môn cũng sẽ không quản sống chết của bọn họ, huống chi là Phong Châu quân?

Không lâu.

Thôn trưởng lần nữa đi ra, trong tay xách bảy tám cái bao, tất cả đều giao cho Giang Thạch, ngoài ra, lại vô cùng trịnh trọng lấy ra một cái hộp gỗ màu đen từ trong ngực.

Hộp gỗ mở ra, bên trong lộ ra một bình sứ màu trắng chỉ cỡ ngón cái.

-Giang huynh đệ, đây chính là nửa bình yêu thú chân huyết kia.

Thôn trưởng vô cùng trịnh trọng lấy bình sứ ra, nói: “Yêu thú chân huyết, cực kỳ hiếm thấy, cũng không phải trên người mỗi một con yêu thú đều có thứ này, xác suất rất nhỏ mới có thể thu được, nửa bình chân huyết này cũng là năm đó lão hủ liều mạng mới có được.

-Tốt, đa tạ trưởng thôn.

Đôi mắt Giang Thạch chớp động, trực tiếp nhận lấy bình sứ màu trắng kia.

Hắn đi lên liền mở nắp ra, tiến hành kiểm tra.

Chỉ thấy bên trong bình sứ có hồng quang lóe ra, cực kỳ sền sệt, bên trong còn tràn lan một cỗ hung khí, tựa như có sinh mệnh.

Điều này làm cho trong lòng hắn lấy làm lạ.

-Chân huyết này sử dụng như thế nào? Trực tiếp ăn vào là được sao?

“Không, ngàn vạn lần không thể trực tiếp ăn vào, nếu là tu luyện ngành công, chỉ cần hòa tan nó vào trong nước, tiến hành ngâm, sau đó tu luyện sẽ làm ít công to.”

Trưởng thôn mở miệng.

-Ồ? Đa tạ trưởng thôn.

Giang Thạch lại Đa tạ.

Hắn cũng không đợi lâu nữa, cầm bình sứ, mang theo bảy tám cái bao, liền trực tiếp rời khỏi nơi đây, bắt đầu trở về phòng.

Thôn trưởng trầm than trong lòng.

Hy vọng hắn thật sự có thể đổi phò với con yêu thú kia...

Nếu Giang Thạch không địch lại, vậy cả thôn bọn họ vĩnh viễn không có ngày yên ổn.

Trong lòng của hắn giãy dụa kịch liệt, vẫn là quyết định thông tri mọi người sớm thu thập xong đồ đạc lại nói, vạn nhất Giang Thạch thật sự không địch lại, nên chạy vẫn là phải chạy.

Cho dù chết ở trên đường, cũng luôn có một đường sinh cơ.

Sau khi trở về phòng.

Giang Thạch không chút do dự lập tức lấy hết được liệu tu luyện ra, bắt đầu tiếp tục tu luyện.

Có được liệu gia trì tiếp, 【 Xích Dương Đoán Thẻ Quyết 】 của hắn quả nhiên tiến cảnh rất nhanh.

Kế tiếp lại qua ba ngày.

Con yêu thú kia cũng không có xuất hiện lần nữa, thật giống như đã rời đi.

Cả làng lại thư giãn.

Mà 【 Xích Dương Đoán Thẻ Quyết 】 của Giang Thạch cũng rất cực đạt tới đệ nhị trọng viên mãn, thuận lợi đạt tới cảnh giới đệ tam trọng.

Loại kỳ tốc này làm cho hắn cực kỳ mừng rỡ.

Ngoài ra, trong ba ngày này, nửa bình Yêu thú chân huyết kia cũng được hắn bớt chút thời gian dùng.

Giống như trưởng thôn nói, quả thật có tác dụng trợ dụng rất lớn ở phương diện tu luyện ngành công.

Chỉ là một buổi tối, hắn liền thuận lợi nhập môn Thiết Thạch Thân, đạt tới cảnh giới tầng thứ nhất.

Thiết thạch thân tổng cộng chia làm năm tầng cảnh giới, mỗi đột phá một tầng cảnh giới, trình độ phòng ngự của thân thể đều sẽ tăng cường thật lớn.

Nghe nói một khi luyện đến tầng thứ năm, trong huyết nhục càng là có thể tự động sinh ra thần lực, hình thành cương trảo hộ thể, khiến cho thân thể giống như mặc vào giáp trụ, cực kỳ cứng cõi.

Thế nhưng từ trước đến nay loại cảnh giới này chỉ xuất hiện trong ghi chép, có người luyện đến cảnh giới này hay

không vẫn còn tồn tại rất nhiều vấn đề.

Đáng tiếc chính là, nửa bình Yêu thú chân huyết kia vẹn vẹn chỉ dùng một lần đã bị hắn tiêu hao sạch sẽ.

Lại là một đêm trôi qua.

Giang Thạch vừa tu luyện, vừa gác đêm.

Mắt thấy sắc trời bên ngoài đã tờ mờ sáng, hắn thở phào nhẹ nhõm, lần nữa đứng dậy từ trong thùng đan dược, cả người ướt sũng, bốc lên nhiệt khí nóng rực, lấy khăn lông bắt đầu lau chùi thân thể.

Liên tục mấy ngày qua, trên cơ bản hắn đều là tu luyện vào buổi tối, ban ngày ngủ.

Bởi vì buổi tối rõ ràng càng thêm nguy hiểm, để cho hắn ngủ vào buổi tối, hắn là không ngủ được.

“Xích Dương Đoán Thẻ Quyết càng về sau càng khó luyện, bây giờ kẹt ở cảnh giới cuối cùng, trong lúc nhất thời rất khó viên mãn, xem ra kế tiếp phải tập trung tu luyện 【 Thiết Thạch Thân 】 cùng 【 Vũ Hoa Tật Thiên 】 rồi.”

Giang Thạch nói.

Nghĩ đến thiết thạch thân, hắn lập tức nhìn về phía cánh tay của mình, đột nhiên dùng sức kéo căng.

Chỉ thấy toàn bộ làn da cánh tay đang nhanh chóng trở nên dày, trực tiếp nhanh chóng chuyển biến về màu đen nhạt.

Đây là dấu hiệu thành công đầu tiên.

Trên mặt Giang Thạch không khỏi lộ ra nụ cười nhè nhẹ, sau đó lại nhìn về phía bảng điều khiển.

Lực lượng thân thể 9600 cân, qua bốn ngày nữa là có thể hoàn toàn đột phá ngưỡng của cự lực vạn cân.

Rầm!

-Aang!

Bỗng nhiên, một tiếng trầm đục truyền đến, mặt đất khẽ run, giống như vách tường sụp đổ, tiếp theo một trận tiếng chiến mã hí vang thê lương từ bên ngoài truyền đến, cực kỳ chói tai.

Giống như là trước khi chết đã bị kinh hãi cùng thống khổ lớn lao gì đó.

Giang Thạch biến sắc, lông tơ trên người trong nháy mắt dựng đứng, không chút nghĩ ngợi, cầm lấy Lang Nha Bổng.

Nhưng ngay lúc hắn vừa mới cầm lên lang nha bổng, vách tường một bên đột nhiên nổ tung, Oanh một tiếng, một đạo thân ảnh cực kỳ kinh khủng điên cuồng vọt tới từ bên ngoài, mang đến một cỗ khí tức huyết tinh cực kỳ nồng đậm, làm cho người ta buồn nôn, hồn phách đều nhanh bay ra.

Một móng vuốt to bằng cái nồi sắt, trực tiếp đập hướng đầu Giang Thạch.

Cũng may Giang Thạch phản ứng rất nhanh, rống giận một tiếng, gần như cùng lúc vách tường vừa mới nổ tung, Lang Nha Bổng thô to trong tay liền đã đột nhiên quét qua.

Đang!

Một bả này quét ra, tựa như nện vào một ngọn núi sắt, thanh âm chói tai truyền đến.

Trong nháy mắt khí lưu cuồng trào cả căn phòng, bàn ghế nhao nhao nổ tung, vách tường răng rắc rung động.

Một cỗ cự lực vô cùng khổng lồ từ bên trong Lang Nha Bổng mãnh liệt mà ra, tác dụng đến bên trong thân thể của hắn, khiến cho ngực của hắn tựa như bị cự chùy đập qua đồng dạng, cực kỳ khó chịu, thân thể đập đập cuồng lui, thoáng cái

đã lui ba bốn bước, Oanh một tiếng, độn vào vách tường phía sau, đem vách tường đều cho đập xuyên.

Bất quá, đầu thân ảnh khùng bổ đánh úp hấn kia cũng trực tiếp bị đánh bay ngược ra dưới một gậy của hấn, rầm một cái, hung hăng rơi vào trong sân.

Cho đến lúc này, Giang Thạch mới rốt cục thấy rõ hình dạng của đối phương, trong lòng rung động, không thể tin.

-Đây là..... Quái vật nào?

Chỉ thấy đây là một con mãnh thú vô cùng to lớn, mặc dù đang quỳ rạp trên mặt đất cũng cao sấp xỉ hai thước, thân dài phải có hơn bốn năm thước, toàn thân mọc đầy lông đen rậm rạp, một đôi mắt lóe ra hồng quang sâm sâm, lạnh như băng cực kỳ đáng sợ, miệng đầy răng nanh bén nhọn, muốn bao nhiêu xâu xí liền có bấy nhiêu xâu xí.

Nhất là bốn cái móng vuốt, dữ tợn to lớn, giống như là chủy thủ, vững vàng chống trên mặt đất.

Một luồng khí huyết tinh khó có thể tưởng tượng cuộn cuộn không ngừng tản mát ra từ trên người nó, làm cho người ta không thở nổi.

Yêu thú!

Con yêu thú này lại còn đang nhìn thẳng vào mình!

“Lang Nha Bồng của ta vô dụng đối với nó, không cách nào hóa giải lực lượng của nó, chẳng lẽ nó là giống ta, dùng đều là dùng man lực, hay là nói...Lang Nha Bồng không cách nào hóa giải yêu lực của yêu thú?”

Trong đầu Giang Thạch nhanh chóng chuyển động, tay cầm Lang Nha Bồng thật chặt.

Vừa rồi vội vàng đánh ra một kích, căn bản là hấn không kịp vận dụng 【 Xích Dương Đoán Thẻ Quyết 】 , hoàn toàn

là dựa vào man lực vốn có của bản thân.

Một kích hạ xuống, Lang Nha Bổng thiếu chút nữa bị đối phương đánh sụp xuống.

Đến nay cổ tay vẫn còn đau đớn.

Bất quá, khi ánh mắt hắn quét qua, nhìn về phía sân, nhất thời con ngươi co rút lại, hiện lên hàn quang.

-Muốn chết!

Một góc sân.

Một con chiến mã chết thảm, nằm sấp trên mặt đất, toàn thân máu thịt mơ hồ, cổ đều bị bẻ gãy, lộ ra từng mảnh xương trắng bệch.

-Mẹ kiếp, người dám giết ngựa của lão tử!

Hắn gầm lên một tiếng, cầm theo lang nha bổng, trực tiếp đánh về phía con yêu thú này.

[Xích Dương Đoán Thẻ Quyết] Tầng thứ hai!

-Đi chết đi!

Hô một tiếng, đột nhiên đập tới một gậy.

Chương 45: Ô ô ô!

Giang Thạch xông tới, toàn bộ làn da toàn thân căng chặt, [Xích Dương Đoán Thể Quyết] tầng thứ hai và Thiết Thạch Thân tầng thứ nhất vận chuyển toàn bộ, một gậy quét ngang mà đến, tiếng gió gào thét, uy thế quả thực kinh người.

Lực lượng trong nháy mắt đã đạt tới 13440 cân.

Hồng!

Con yêu thú khủng bố kia phát ra một tiếng rống to điếc tai, mùi máu tanh tràn ngập, nhưng cũng không tránh không né, điên cuồng nhào tới hướng của Giang Thạch.

Bất quá chỉ số thông minh của con yêu thú này hiển nhiên cũng không thấp, thời điểm nhào tới, trong con người lóe ra ánh sáng giao hoạt, đột nhiên đứng thẳng lên, giống như là hóa thành một người khổng lồ đồng dạng.

Hô một tiếng, nó lộ ra một cái móng vuốt thật lớn, một trào đập tới hướng lang nha bổng trong tay Giang Thạch, một cái móng vuốt thật lớn khác thì mang theo khí lưu cuồng mãnh, trực tiếp hung hăng xé hướng về đầu của Giang Thạch, trên mặt lộ ra biểu tình lạnh lạnh, nhe răng cười.

Theo nó xem ra, lực lượng của Giang Thạch nhiều nhất là xấp xỉ cùng nó, nó hoàn toàn có thể bằng vào ưu thế hình thể, cộng thêm đột nhiên sử dụng trạng thái dựng người lên, cứng rắn tiếp một kích này của Giang Thạch, sau đó cường thế đem Giang Thạch đánh giết.

Một chiêu này của nó, đối phương tuyệt đối không lường trước được.

Nhưng mà rất nhanh, sắc mặt nó đột nhiên biến sắc, quả thực không dám tin.

Khi một móng vuốt khác của nó còn chưa bắt được ót của Giang Thạch, Lang Nha Bồng thô to trong tay Giang Thạch liền mang theo một cỗ lực cuồng mãnh, hung hăng va vào một móng vuốt khác của nó.

Răng rắc!

-Hồng.....

Đầu yêu thú này phát ra tiếng rống đau vô cùng thê lương, cảm giác được toàn bộ móng vuốt giống như là bị một cái núi sắt vô cùng nặng nề hung hăng nện trúng.

Một trận máu tươi bắn tung tóe ra, toàn bộ móng vuốt của nó vỡ vụn tại chỗ, xương cốt đều gãy mất.

Thống khổ mãnh liệt đột nhiên truyền đến, làm cho con người của nó trong nháy mắt hiện ra màu máu đỏ đậm, điên cuồng đáng sợ, bất chấp suy nghĩ nhiều, một cái móng vuốt khác trực tiếp tăng nhanh tốc độ đập tới hướng trán của Giang Thạch.

Giang Thạch biến sắc, sau khi một kích đập gãy móng vuốt của đối phương, vội vàng nhanh chóng rút lui, huy động Lang Nha Bồng thật lớn, lần nữa hung hăng quét qua.

Răng rắc!

Lực lượng hơn một vạn ba ngàn cân lần nữa hung hăng đụng cùng một chỗ với móng vuốt đối phương, nhất thời lại là một tiếng nổ vang vô cùng điếc tai phát ra. Khí lưu quét ngang.

Vẫn như trước.

Móng vuốt của đối phương cũng bị Giang Thạch đánh cho vỡ vụn, máu tươi tung tóe, trong nháy mắt đã gãy xương.

Không chỉ như thế, một cỗ lực lượng cường đại càng làm cho con yêu thú này nhanh chóng lui ra ngoài.

Trên mặt nó tràn đầy vẻ quái dị, lộ ra kinh hãi, biểu tình tràn ngập nhân tính hóa.

Tựa hồ hoàn toàn không thể tưởng tượng, lúc trước Giang Thạch cư nhiên còn ẩn tàng thực lực.

Hơn nữa nhân loại trước mắt này cực kỳ khác võ giả nhân loại nó giết chết trước kia.

Kinh lực trên người nhân loại này yếu đến đáng thương.

Cũng giống như mình, tất cả đều dựa vào thân thể cường đại.

Man lực của hắn so với mình còn mạnh hơn?

-Hồng.....

Yêu thú kia giương nanh múa vuốt, thần sắc dữ tợn, thấp giọng rít gào vài tiếng với Giang Thạch, sau đó xoay người rời đi, nhanh như một trận gió.

Lúc xuyên qua sân, nó bỗng nhiên túm lấy thi thể chiến mã trong góc, quay đầu lại, nhe răng lộ ra biểu tình như là cười mỉa mai, nhìn thoáng qua Giang Thạch, sau đó xoay người rời đi.

Tựa hồ đang trào phúng Giang Thạch, ngay cả tọa kỵ của mình cũng không bảo vệ được.

Sắc mặt Giang Thạch trong nháy mắt trầm xuống, vốn là hắn chiếm thượng phong, vừa nhìn thấy bị nghiệt súc này trào phúng, còn ngậm đi thi thể chiến mã của mình lại càng không thể dễ dàng tha thứ, xách theo lang nha bổng, dựa vào sức bật cơ bắp của hai đùi, trực tiếp nhanh chóng vọt tới hướng con yêu thú kia.

-Nghịch súc đi đâu!

Hắn cuồng xông một đường, đuổi theo yêu thú.

Động tĩnh nơi đây đã sớm kinh động một ít thôn dân dậy sớm.

Một ít thôn dân còn căn bản không biết đã xảy ra chuyện gì, chỉ là theo bản năng đi tới hướng bên này của Giang Thạch, chuẩn bị nhìn xem tình huống.

Kết quả vừa có mấy vị thôn dân đi tới, liền thấy một trận gió đen khủng bố từ phía trước đang vọt tới cực nhanh,

Mang theo một cỗ khí tức hung ác, sắc mặt không khỏi kinh hãi.

Trong nháy mắt, bọn họ cảm giác được hồn phách đều giống như bay ra ngoài.

-A.....

Phốc phốc phốc!

Liên tục ba vị thôn dân bay tứ tung ra, thi thể vô cùng thâm trầm, tựa như bị loạn đao giẫm qua, máu tươi đầm đìa, nội phủ bay tứ tung.

-Ha ha ha.....

Sau khi yêu thú kia giết chết mấy vị thôn dân, phát ra tiếng chiêm biêm, tiếp tục quay đầu chế nhạo nhìn về phía Giang Thạch, tựa hồ đang trào phúng người này ngay cả người bên cạnh mình cũng không thể bảo vệ được, sau đó tiếp tục điên cuồng chạy về phía trước.

Xa xa, những thôn dân ở phương hướng khác bối rối một mảnh, trong nháy mắt cảm thấy không đúng.

-Trời ạ, có yêu thú!

-Yêu thú lại xuất hiện!

-Mọi người chạy mau a!

-Tất cả đều không được tiếp cận, mau tránh ra!

Giang Thạch phát ra tiếng rống to, một đường điên cuồng đuổi theo mà đến, lửa giận trong lòng quả thực không thể ngăn chặn.

Yêu thú kia vừa thấy Giang Thạch đuổi theo nhanh như vậy, cũng hoảng sợ, vội vàng tăng tốc xông về phía trước.

Đáy mắt Giang Thạch lóe lên vẻ băng hàn, hai bàn chân toàn lực lao nhanh về phía trước, hô hô rung động, giống như gió mạnh, mắt thấy còn có khoảng cách mấy chục thước, hần bỗng nhiên lấy ra mấy viên bi thép đã chuẩn bị tốt từ trước đó, trực tiếp kia hung hăng ném về hướng con yêu thú.

Ở dưới sự gia trì của lực lượng hơn một vạn cân, cương châu bị ném đi quả thực giống như là viên đạn từ súng bắn tia đồng dạng.

Yêu thú kia còn đang tiếp tục điên cuồng xông lên, bỗng nhiên nghe được tiếng gió rít chói tai truyền đến từ phía sau, vội vàng huy động thi thể chiến mã, nhanh chóng che ở phía sau.

Phốc phốc phốc phốc!

Bảy tám viên cương châu cực lớn bắn tới, tất cả đều kết rắn chắc đánh vào trên thi thể chiến mã, bắn lên từng mảnh huyết nhục, tại trên thi thể chiến mã lưu lại từng cái vết sẹo giống như trứng gà đồng dạng.

Cương châu cực đại trực tiếp xuyên thấu qua thi thể con chiến mã, toàn bộ đánh vào trên người con yêu thú này.

Nhưng sau khi trải qua cắt giảm lực lượng qua thi thể chiến mã, uy lực của những viên bi thép này không thể nghi ngờ đã

yếu bớt rất nhiều, đánh vào trên người con yêu thú này, leng keng rung động, căn bản không đau không ngứa.

-Ha ha ha.....

Con yêu thú kia phát ra tiếng cười bén nhọn, vô cùng chói tai, tiếp tục quay đầu nhìn Giang Thạch, tràn ngập trào phúng.

Sau đó nó mang theo thi thể chiến mã đột nhiên vọt tới hướng đám người ở xa xa.

-Đám người hoảng sợ một mảnh.

-Mau tránh ra!

Giang Thạch tiếp tục rống giận, tiếp tục đuổi theo.

Phốc phốc phốc!

-Không!

Lại có ba bốn thôn dân bị con yêu thú này tiện tay đánh giết, máu tươi bắn tung tóe, vô cùng thê thảm, thi thể hung hăng bay tứ tung ra ngoài.

-Ha ha ha.....

Một bên nó chạy về phía trước, một bên tiếp tục châm chọc phát ra tiếng cười to, thanh âm vô cùng chói tai, làm cho người nghe liền lửa giận bốc lên.

Hoàn toàn giống như đang thả diều vậy.

Trong lòng Giang Thạch sát ý lạnh như băng mà lại phần nộ, hận đến nghiêng răng nghiêng lợi.

Trước kia chỉ là trong tưởng tượng, biết mình có thể sẽ bị người ta thả diều, hôm nay lại thật sự thể nghiệm ra trong thực chiến.

Hơn nữa còn bị một con yêu thú trí tuệ không thấp thả diều.

Lấy tốc độ của hắn, luôn kém hơn một đường so với con yêu thú này.

Hết lần này tới lần khác nghiệt súc này còn đang không ngừng quay đầu trào phúng, mỗi một lần trào phúng, tiếng cười đều là chói tai như vậy.

Quả thực làm người ta phát điên!

Hắn lấy ra một đợt cương châu từ trong ngực, lần nữa hung hăng ném về phía con yêu thú kia.

Nhưng cũng giống như lúc trước, một bộ phận cương châu bị yêu thú này nhanh chóng tránh né, một bộ phận cương châu thì bị nó huy động thì thể chiến mã nhanh chóng ngăn cản.

-Ha ha ha.....

Nó tiếp tục phát ra thanh âm châm biếm bén nhọn, tràn ngập nói móc cùng trào phúng.

Ngay tại thời điểm Giang Thạch âm trầm trong lòng, đang nhanh chóng động não, nên dùng phương thức gì đuổi theo con yêu thú này, bỗng nhiên, phía trước đột nhiên phát sinh dị biến.

Vèo!

Một mũi tên tấn thiết mang theo kinh lực cường hãn cùng thanh âm chói tai, đột nhiên hung hăng bắn tới từ phía trước, phóng về phía yêu thú.

Con yêu thú kia chỉ lo quay đầu trào phúng Giang Thạch, hoàn toàn không nghĩ tới phía trước lại đột nhiên bay tới một mũi tên cương mãnh, biến sắc, nó muốn né tránh sớm đã không kịp.

Phốc xuy!

-Hồng.....

Toàn bộ mũi tên trực tiếp hung hăng bắn vào khu vực lồng ngực của nó, khiến nó phát ra một tiếng rống giận, toàn bộ thân thể lập tức bay ngược, hung hăng nện ở xa xa.

Giang Thạch cũng bị một màn đột nhiên này làm cho kinh ngạc, nhưng rất nhanh hấn nhe răng cười một tiếng, nắm lấy cơ hội, huy động lang nha bổng, nhanh chóng vọt tới hướng con yêu thú bay ngược đến kia.

-Ta để cho ngươi trào phúng.....

Chương 46: Triệu thanh!

Răng rắc!

Một bả đập xuống, lực lượng uy mãnh vô cùng, Giang Thạch đặc biệt nhắm vào đùi con yêu thú này, đối mặt một cái liền đem một cái đùi đánh cho gãy lìa, xương vụn vụn ra, từng khối cơ bắp ở mặt ngoài đều trực tiếp vỡ ra, máu tươi bắn tung tóe.

-Hồng.....

Con yêu thú kia nhất thời thống khổ phát ra từng đợt kêu thảm thiết thê lương, điên cuồng nhúc nhích trên mặt đất, hai móng vuốt liều mạng bò về phía trước, giống như là một con tê tê, trực tiếp lưu lại một mảnh vết hoắm thật sâu trên mặt đất, nhanh chóng chạy trốn chết.

Nhưng nó chỉ còn lại có một chân, tốc độ vô cùng suy giảm.

-Ha ha ha.....

Giang Thạch ngửa mặt lên trời cười to, phát ra thanh âm bén nhọn, hoàn toàn học tập tiếng cười trước của con yêu thú này, sau đó nhanh chóng vọt ra ngoài, đuổi theo yêu thú, lại vung một bả xuống, hung hăng vỗ về phía đùi kia của nó.

Răng rắc một tiếng, đánh cho đùi kia vỡ vụn ra, xương cốt gãy lìa.

-Hồng.....

Yêu thú kêu càng thêm thê thảm thiết, tiếp tục hoảng sợ bò về phía trước, trong ánh mắt tất cả đều tràn ngập sự sợ hãi thật sâu.

-Ha ha ha.....

Giang Thạch tiếp tục phát ra tiếng cười quái dị, vỗ ngực.

Đây hoàn toàn là lấy đạo của người trả lại cho người.

Chẳng qua tiếng cười của hắn giờ phút này ở trong tai con yêu thú không thể nghi ngờ càng thêm chói tai, cũng ẩn chứa càng nhiều châm biếm cùng nói móc, khiến cho sắc mặt con yêu thú này vặn vẹo, phát ra thanh âm thống khổ, cảm giác đã bị sỉ nhục lớn lao.

Nhưng bây giờ hai chân nó bị phế, hai móng trên gãy xương, thực lực giảm mạnh, không thể nghi ngờ đã trở thành thịt trên thớt gỗ.

Miệng nó nhu động, ô ô rung động, hai chi trước liên tục chum vào hướng về chính giữa, tràn ngập nhân tính hóa, tựa hồ đang hoảng sợ cầu xin tha thứ.

-A? Người cũng biết sợ hãi? A a a a.....

Giang Thạch phát ra tiếng cười bén nhọn, tràn đầy trào phúng, sau đó ánh mắt phát lạnh, lang nha bổng xoay chuyển, đột nhiên đập vào trán con yêu thú này.

Răng rắc!

Huyết vụ bắn tung tóe, thanh âm thảm thiết, nghe khiến hàm răng người ta chua xót.

Đầu yêu thú này bị hắn đánh vỡ vụn tại chỗ, ngã xuống đất, thất khiếu chảy máu, thân thể gian nan co quắp lết đi ra ngoài, thân thể run lên, miệng sùi bọt mép.

Chỉ bất quá sinh mệnh lực của nó thật sự quá mạnh mẽ, trong khoảng thời gian ngắn lại rất khó có thể chết đi.

Chỉ có thể sinh sinh thừa nhận loại thống khổ vô tận này.

-A a a... sao người lại không a a a?

Giang Thạch tiếp tục hướng nó trào phúng hai câu, sau đó ngẩng đầu lên, rút cục nhìn qua phương hướng cây thiết tiền kia bay tới lúc trước, ánh mắt không khỏi ngưng tụ.

Chỉ thấy vị trí cách không xa cửa thôn.

Không biết từ lúc nào đã xuất hiện hơn mười con chiến mã.

Trên chiến mã ngồi một đám nam tử mặc đủ loại phục sức, vẻ mặt ngạc nhiên nhìn về phía hãn cùng con yêu thú này.

Người nam tử trung niên cầm đầu, tay trái cầm một cây cung Tấn Thiết màu đen, tay kia thì đang cầm một mũi tên Tấn Thiết thô to.

Hiển nhiên, mũi tên vừa rồi chính là hãn bắn ra.

Về phần người bên cạnh hãn, thì trên cơ bản đều là mang đao mang kiếm, cũng có cầm song chùy trong tay.

“Quân mã, đám người này cười đều là quân mã, chẳng lẽ... đây là người trong quân?”

Trong lòng Giang Thạch ngưng trọng.

Lại không biết đám người đối diện, giờ phút này cũng là âm thầm ngạc nhiên, đang không ngừng đánh giá Giang Thạch.

Bọn họ vốn phụng mệnh đại soái nhà mình, tìm kiếm thôn trang và thị trấn trong phạm vi tám mươi dặm, hy vọng có thể tìm được tráng sĩ trong lời nói của tứ công tử nói.

Chẳng qua liên tục mấy ngày qua, thủy chung không thu hoạch được gì.

Ngay khi bọn họ sắp buông tha, sáng sớm lại nghe được tiếng gào thét của yêu thú, vả lại nghe thanh âm thực lực con yêu thú này tuyệt đối không yếu, lúc này mới đuổi ngựa chạy tới tiến hành kiểm tra.

Nhưng trăm triệu lần không nghĩ tới, vừa mới tới, liền nhìn thấy một người nam tử gầy như que củi, cầm một cây lang nha bổng thô to trong tay, đuổi theo một con yêu thú cấp hai, tiến hành đánh giết.

Khi nhìn thấy diện mạo mang tính biểu tượng của Giang Thạch,

Cùng với cây lang nha bổng thô to trong tay, Triệu thanh cầm đầu trong lòng cả kinh, cơ hồ trong nháy mắt có thể phán đoán ra, người này hẳn là đối tượng bọn họ muốn tìm.

Cũng chính là [trời sinh Kim Cương] trong miệng đại soái.

Kết quả là, Triệu thanh đi lên chính là bắn tới một phát, chặn đường đi của con yêu thú kia.

Mà biểu hiện kế tiếp của Giang Thạch, quả nhiên xác minh suy đoán của bọn họ.

Hán tử này lực lớn vô cùng, chỉ đơn giản một bả Lang Nha Bổng đi xuống, liền đem con yêu thú có thể so với Nhập kinh quan thứ mười một này đánh cho gãy xương tại chỗ.

-Triệu tướng quân...

Một vị nam tử bên trái sắc mặt ngưng tụ, nhin không được nói nhỏ ở bên tai Triệu thanh, muốn hỏi làm sao bây giờ, có muốn lập tức đi lên kết giao hay không.

Triệu thanh trong lòng khẽ động, nhìn chăm chú vào Giang Thạch trước mắt, xua ngựa đi tới, lộ ra vẻ mặt mỉm cười, nói: “Vị tiểu huynh đệ này, tại hạ Triệu thanh, đi qua nơi đây, nhìn thấy tiểu huynh đệ đại phát thần uy, không biết tiểu huynh đệ xưng hô như thế nào?”

Giang Thạch vừa thấy đối phương không có ác ý, mở miệng nói: “Tại Hạ Giang Thạch, đa tạ các hạ ra tay tương trợ.

Giang Thạch.....

Mọi người trước mắt lập tức mỉm cười.

Quả nhiên là tìm đúng rồi.

“Tiểu huynh đệ, thực lực thật kinh người, tại hạ vô cùng bội phục, không biết sư thừa của tiểu huynh đệ là người phương nào?”

Triệu thanh mỉm cười, mở miệng hỏi.

-Ta không có sư thừa, đều là mù quáng luyện tới.

Giang Thạch lắc đầu, không chuẩn bị đem quan hệ của hắn và Chân Võ Quan trói quá chết.

Bằng không sau này vạn nhất trêu chọc kẻ thù, khẳng định lại rước lấy đại địch cho Chân Võ Quan.

-Không có sư thừa?

Triệu thanh lộ ra nụ cười, nói: “Xem thực lực của tiểu huynh đệ tuyệt đối không kém, bây giờ thiên hạ đại loạn, quần hùng tranh bá, tiểu huynh đệ có bản lĩnh kinh người như vậy, vì sao không gia nhập trong quân?”

-Ta nhàn tản quen rồi, không quá thích gia nhập thế lực, ta tập võ chỉ là vì cường thân kiện thể, không nhất định phải đầu nhập vào người khác.

Giang Thạch mở miệng.

“Phương kim loạn thế, tục trần cuộn cuộn, dân chúng bình thường sinh hoạt trong nước sôi lửa bỏng, loạn thần tặc tử, thô phỉ hoành hành, người đương triều hoành chinh bạo liễm, tàn nhẫn vô tình, thật sự đã đến trình độ khó có thể chịu đựng, tiểu huynh đệ không muốn thay đổi tất cả những thứ này?”

Triệu thanh tiếp tục mở miệng.

-Hả?

Giang Thạch nhướn mày, nhìn chăm chú đối phương: “Vị tiên bối này, ngươi không mệt sao?”

-Mệt? Có ý gì?

Triệu thanh bị Giang Thạch hỏi không hiểu ra sao.

Thiên hạ đại loạn, tự có cao nhân xuất hiện, cứu vớt thiên hạ, người mang ý chí đại nghĩa nhiều biết bao, lại sao có thể đến phiên ta, hôm nay ta chỉ cần sống tốt cho chính mình, nhân sinh ngắn ngủi, nên hưởng lạc trước mắt!”

Giang Thạch mở miệng.

“Tiểu huynh đệ lời ấy sai lầm, nếu mỗi người đều chỉ nghĩ tới tốt cho chính mình, thiên hạ lại khi nào mới có thể bình định, hôm nay ngươi không vì chúng sinh phát cờ hò hét, ngày khác họa lâm đầu, ai lại có thể xuất thủ tương trợ?”

Triệu thanh mở miệng.

Giang Thạch hơi suy tư, nói:

-Ngươi nói cũng có vài phần đạo lý, nhưng bây giờ thế lực thiên hạ đông đảo, ta còn cần quan sát thêm.

Đơn đả độc đấu quả thật không được.

Cái khác không nói, các loại dược liệu dùng để tu luyện sớm đã bị quân đội lũng đoạn, sớm muộn gì hấn vẫn phải hợp tác với quân đội.

Nếu không thì đều rất khó lấy được những thứ dùng để tu hành.

“Tiểu huynh đệ không cần quan sát, ngược lại ta là biết một người, lòng mang đại nghĩa, nhiệt huyết hào hùng, vốn có trái tim giúp đỡ thiên hạ, chuyên yêu kết giao các lộ hào kiệt, tiểu huynh đệ nếu có thể lại đây, tất lấy lễ đối đãi!”

Triệu thanh cười nói.

-Quên đi, để ta suy nghĩ lại.

Giang Thạch lắc đầu, cũng không có trực tiếp hỏi nhiều, mà là nắm thi thể con yêu thú kia lên, liền xoay người rời đi.

Người bên cạnh Triệu thanh lập tức lộ ra vẻ vội vàng.

-Tướng quân.....

Một người bên cạnh vội vàng nói nhỏ.

Triệu thanh trực tiếp nhẹ nhàng lắc đầu, nói: “Không thể nóng vội, lưu mấy người ở phụ cận quan sát, những người khác theo ta trở về gặp mặt đại soái!”

Người bên cạnh đều gật đầu.

Chương 47: túi máu Yêu thú

Hướng khác.

Trong quân doanh thật lớn.

Triệu thanh đã sớm thuận lợi trở về, đem một màn trước đó kể lại một lần với Lục Trọng Sơn.

Lục Trọng Sơn sắc mặt cả kinh, nói: “Hắn thật sự chỉ dựa vào lực lượng thân thể, liền đuổi theo truy sát một đầu yêu thú cấp hai?”

Tướng lĩnh bên cạnh cũng đều lộ ra vẻ kinh hãi, không thể tưởng tượng nổi nhìn về phía Triệu Thanh.

Yêu thú cấp hai còn mạnh hơn cả võ giả Nhập Kinh quan thứ mười một!

Triệu thanh tràn đầy ngưng trọng, gật đầu nói: “Quả thật như thế, nếu không tận mắt nhìn thấy, trăm triệu lần ta không thể tin được trong thiên hạ này lại thật sự có thể có người chỉ dựa vào lực lượng thân thể có thể sánh vai với yêu thú!”

Lúc ấy trên người Giang Thạch quả thật không có bất kỳ kinh lực chấn động nào, nếu không hẳn tuyệt đối có thể cảm giác rõ ràng.

Một khi võ giả vận dụng kinh lực, nhất là võ giả tu vi càng mạnh vận dụng kinh lực, mặt ngoài lông chân lông đều sẽ bị khí lưu bao phủ, muốn giấu diếm cũng không giấu được.

-Không được, nếu là đợi một thời gian, chờ tu vi của hắn tăng lên, chưa hẳn không thể sẽ là Mông Phóng thứ hai.

Lục Trọng Sơn ngưng giọng nói, “Hiện nay Đại Huyền thiên hạ, quần hùng nổi lên bốn phía, hỗn loạn một mảnh, sở dĩ còn chưa triệt để bị lật đổ, đơn giản là kiêng kỵ lực lượng Mông Móng, nếu có thể chiêu nạp người này vào dưới trướng, nghiêm túc bồi dưỡng, một ngày nào đó dùng hắn để chống lại Mông Phóng, tất nhiên sẽ có kỳ hiệu. ”

-Nhưng bây giờ tựa hồ hắn cũng không quá nhiệt tình đối với lời mời chào của ta.

Triệu thanh nhú mày.

Việc quan trọng như vậy, hắn cũng không dám tiến hành bức bách.

Một khi bức bách quá chặt, rất có thể sẽ hoàn toàn ngược lại, phản tác dụng.

Đến lúc đó đem hắn bức thành địch nhân, vậy phiền toái liền lớn.

“Hỗ tướng như thế, tự nhiên mời chào cũng sẽ không dễ dàng, nếu không cũng sẽ không bị chúng ta gặp được!”

Lục Trọng Sơn mở miệng, hơi suy tư, nói: “Như vậy đi, ngày mai ta tự mình qua xem.”

Tướng lĩnh bên cạnh đều là nhẹ nhàng gật đầu.

Đúng lúc này, bên ngoài có một vị quân sĩ cả người máu tươi, nhanh chóng xông vào trong trướng, ôm quyền quát: “Bẩm đại soái, Lục Lâm quân, Hồng Cân quân tiến công quy mô lớn, phân biệt từ hai cánh trái phải của ta đang nhanh chóng đánh tới!”

-Cái gì?

Trong con người Lục Trọng Sơn trực tiếp bắn ra hai đạo hàn quang, nhanh chóng đứng dậy, nói: “Lục Lâm quân cùng Hồng Cân quân liên thủ?”

Đông đảo tướng lĩnh bên cạnh cũng đều giận dữ, đằng đằng sát khí, lập tức vọt tới.

“Đại soái cần thận Phong Châu quân, Phong Châu quân vẫn chưa động, rất có thể sẽ nhân cơ hội làm ngư ông đắc lợi!”

Một bên Triệu Thanh lao ra, một bên mở miệng nhắc nhở.

Ở địa giới Phong Châu, vô luận Nghĩa Minh quân bọn họ cũng được, hay là Lục Lâm quân cũng được, đều là quân khởi nghĩa.

Quân đội triều đình chính quy cũng chỉ có Phong Châu quân.

Giờ phút này bọn họ đã khởi nghĩa súng ống đạn dược, chỉ cần Phong Châu quân không ngóc, nhất định sẽ nhân cơ hội tập kích giết chết bọn họ, làm không tốt lần này bọn họ sẽ gặp phải tình huống ba mặt giáp công.

Cả quân doanh trong nháy mắt rung chuyển.

Trong thôn xóm.

Giang Thạch đã sớm đem yêu thú khổng lồ kia kéo vào sân.

Toàn bộ người thôn xóm sôi trào một mảnh, đám người hội tụ, vây kín xung quanh, tất cả đều đang vây quanh sân quan sát.

Tiếng nghị luận huyền thuyên, không ngừng vang lên.

-Đây là con yêu thú kia, hình thể thật đáng sợ!

-Yêu thú này thật sự đã chết? Vì sao thân thể nó còn đang run rẩy!

-Triệu lão tứ đã chết, Lưu Năng cũng đã chết, đều là bị yêu thú này dùng móng vuốt xé a!

-Lưu đại đầu cũng đã chết...

Trưởng thôn Lưu Phong tiến vào sân của Giang Thạch trước tiên, nhìn thi thể yêu thú vô cùng khổng lồ trước mắt, cực kỳ chấn động.

Nhìn hình thể này, chỉ sợ đã là cấp độ yêu thú cấp hai rồi.

-Thôn trưởng, trong cơ thể yêu thú này có chân huyết hay không?

Giang Thạch mở miệng hỏi.

-Cái này ta cũng không rõ ràng lắm, cần phải mổ ra mới có thể biết được.

Trưởng thôn trả lời.

-Vậy thì mổ ra đi.

Giang Thạch đáp lại, xoay người đi lấy dao.

Thôn trưởng bỗng nhiên phản ứng lại, đưa ánh mắt nhìn về phía thôn dân:

Trực tiếp quát lớn: “Đang nhìn cái gì? Còn không mau đi! Đi mau!”

Sau khi hẩn quát lui thôn dân, Giang Thạch đã sớm lấy ra một cây dao từ trong phòng.

-Giang huynh đệ, chân huyết yêu thú này vô cùng hiếm thấy, yêu thú có thể ngưng tụ thành chân huyết, trong bụng nó đều có một cái túi máu, là dùng để chuyên môn chứa đựng chân huyết, người ra tay phải nhẹ một chút, vạn nhất làm rách túi máu, chân huyết văng khắp nơi, tổn thất liền lớn.

Thôn trưởng nhắc nhở, nói: “Còn có, cũng không phải yêu thú càng lớn, liền nhất định sẽ có chân huyết, việc này còn phải dựa vào xác suất, điểm này trước đó ta đã nói với người.”

Giang Thạch nhẹ nhàng gập đầu, trực tiếp đâm đơn đao chọc vào bụng yêu thú.

Tuy rằng phòng ngự của con yêu thú này cực kỳ cứng cỏi, nhưng mà dưới lực lượng của hắn vẫn bị xuyên thấu dễ dàng, sau đó dưới một loạt thao tác của hắn, bụng yêu thú bắt đầu chậm rãi phá mở.

Rất nhanh số lớn nội tạng chảy xuôi đi ra, mùi máu tanh cực kỳ gay mũi, từng đồng ruột chèn chúc cùng một chỗ, buồn nôn nói không nên lời.

Giang Thạch vươn bàn tay ra, chậm rãi sờ vào bụng.

Một lát sau, ánh mắt lóe lên, lộ ra dị sắc.

-Thế nào? Tìm được chưa?

Trưởng thôn hỏi.

-Hình như có cái gì đó, giống như là u thịt, to bằng nắm tay.

Giang Thạch mở miệng.

-Túi máu, vậy khẳng định là túi máu!

Trưởng thôn ánh mắt sáng lên.

Giang Thạch lập tức dọn dẹp sạch sẽ toàn bộ nội phủ, đưa đơn đao vào, dọc theo bốn phía khối u thịt này, trực tiếp cắt xuống.

Không bao lâu, một cái túi máu lớn bằng nắm tay người lớn đã bị hắn lấy ra, bề ngoài rất là no đủ, lóe ra hồng quang nhàn nhạt, như là một cái túi nước, bên trong tràn ngập chất lỏng.

-Cái này cũng quá ít đi? Một con yêu thú lớn như vậy chỉ có chút chân huyết này?

Giang Thạch hỏi.

“Chân huyết cực kỳ hiếm thấy, không phân chia theo hình thể cùng độ mạnh yếu của yêu thú, có đôi khi yêu thú tiểu hình

thể nói không chừng cũng sẽ có túi máu cỡ lớn, hơn nữa không nên xem thường túi máu nhỏ này, túi máu này có giá trị ngàn vàng!”

Thôn trưởng ngưng giọng nói.

Giang Thạch ước lượng, chuẩn bị đêm nay sẽ dùng.

Tuy rằng ít thì ít, nhưng so với lần trước thôn trưởng cho hắn thì đã nhiều hơn rất nhiều.

Nếu là sử dụng nó đi tu luyện 【 thiết thạch thân 】 khẳng định còn có thể đột phá.

Hơn nữa đối với thân pháp, hắn nhất định phải mau chóng tu luyện một môn.

Hôm nay chiến đấu để cho hắn thấy rõ khuyết điểm của mình.

Một con yêu thú cư nhiên có thể thả điều chính mình, còn trào phúng qua lại, nếu không phải gặp phải Triệu Thanh tương trợ, chỉ sợ hôm nay thật sự để nó chạy mất.

Nếu là mình có một môn thân pháp, tuyệt đối sẽ không bị động như vậy.

Bất quá thân pháp lại khác ngành công rất nhiều, cho dù luyện được, cũng cần kinh lực cường đại để vận chuyển mới được, đây lại là vấn đề bản chất.

Tu vi! Ta nhất định phải mau chóng tăng tu vi lên.

Giang Thạch nhíu mày.

Tu vi bây giờ của hắn chỉ là Nhập Kinh quan thứ ba.

Tu vi như vậy, có thể thi triển thân pháp mấy lần đây?

Phỏng chừng chạy không được bao lâu, kinh lực sẽ tiêu hao không còn, cuối cùng còn phải lần nữa dựa vào man lực.

Không chỉ có 【 Thân Pháp Như Hình Với Bóng 】 cần kinh lực hùng hậu làm cơ sở, rất nhiều loại võ học ngành công khác cũng đều cần kinh lực làm cơ sở.

Lực lượng này tương đương với nội lực trong tiểu thuyết võ hiệp.

Xem ra phải tìm thời gian, mau chóng chuẩn bị chút Nhập Kinh đan.

Giang Thạch trầm nghĩ.

Bỗng nhiên, hắn cảm giác được thân thể truyền đến cảm giác chua xót tê dại lần nữa, ánh mắt chợt lóe, mở ra mắt bâng nhìn lại.

Chỉ thấy giá trị danh vọng vừa nhìn lại bắt đầu tăng lên.

Nó nhanh chóng leo lên 5380 từ mức 5160 trước đó.

Tăng thêm 220 điểm.

“Triệu Thanh bọn họ sau khi trở về cũng đang tuyên truyền thanh danh của ta, cho nên khiến cho giá trị danh vọng của ta tăng lên lần nữa?”

Giang Thạch ngạc nhiên.

Chỉ dựa vào chừng trăm hộ thôn dân của tiểu trấn này là không có khả năng cung cấp nhiều như vậy.

Xem ra quân đội quả thật là một nơi tốt.

Càng là khu vực đông người, giá trị danh vọng tăng lên càng nhanh.

Nhưng là hết lần này tới lần khác mặt bâng này của hắn lại vô cùng quái dị, để cho hắn chiếm được thiên phú Long Tượng, dưới tình huống sở hữu thiên phú Long Tượng, tìm một nơi nào đó cầu xuống mới là lựa chọn tốt nhất.

Cho nên giờ phút này trong lòng của hắn cũng cực kỳ mâu thuẫn, chỉ có thể một cái điểm giới hạn ở giữa hai lựa chọn là cầu cùng không cầu, nói như vậy, vừa sẽ không quá nguy hiểm, lại có thể thu hoạch giá trị danh vọng.

“Giang huynh đệ, thi thể yêu thú không chỉ có túi máu là giá trị liên thành, túi mật, cốt tủy, đều là đồ tốt khó được, nếu là cầm đến Võ Thị đi bán, đều là giá trị xa xỉ.”

Thôn trưởng đột nhiên nói.

Võ Thị?

Giang Thạch lộ ra vẻ nghi hoặc, nói: “Cái gì là Võ thị?”

Chương 48: Người tặng biệt danh 【 Hận Thiên Vô Bả 】

“Cái gọi là Võ thị chính là nơi các võ giả lặn lẽ tụ tập tạo thành thị trường, cực kỳ bí ẩn, tính chất tương tự với Quỷ thị trong dân gian, chỉ có võ giả mới có thể vào, đồ vật được bán bên trong cũng đều là có quan hệ với võ giả, thời điểm giữa mỗi tháng mới có thể cử hành một lần.”

Trưởng thôn trả lời.

-Ồ? Vậy có Nhập Kinh đan không?

Đôi mắt Giang Thạch lóe lên.

Nếu có thể lấy được Nhập Kinh Đan, có lẽ hắn cũng không cần phải gia nhập bất cứ thế lực nào.

“Trước kia ngược lại là có Nhập Kinh Đan, nhưng bây giờ ta cũng không rõ ràng lắm, bây giờ quân đội quản chế được liệu cực kỳ nghiêm ngặt, phạm là được liệu liên quan đến Nhập Kinh Đan cơ hồ đều bị bọn hắn lũng đoạn, có thể mua được hay không, ta cũng không nói rõ ràng được, phỏng chừng cho dù có thể mua được, cũng sẽ cực kỳ đắt đỏ.”

Trưởng thôn trả lời.

Giang Thạch lộ ra mỉm cười, nói: “Tốt, làm phiền thôn trưởng nói cho ta biết Võ thị gần nhất ở đâu?”

Thôn trưởng nhẹ nhàng gật đầu, nói với Giang Thạch những gì hắn biết về Võ Thị.

Giang Thạch bấm ngón tay tính toán, nói: “Nói như vậy còn kém năm ngày, chính là ngày Võ thị mở cửa trong tháng

này.”

-Đúng vậy.

-Ừm, trước tiên xử lý con yêu thú này!

Giang Thạch mài đao soàn soạt, bắt đầu giải phẫu.

Đợi đến khi Giang Thạch xử lý sạch sẽ, đem tất cả đồ vật có giá trị đặt ở một bên thì đã sớm là buổi chiều.

Hắn một thân máu đen, xử lý ròng rã một bao xương cốt yêu thú, nội phủ cùng những thứ giá trị trên người nó.

Đặc biệt là túi mật và trái tim, to bằng đầu người.

Đều là thứ tốt có thể luyện chế đan dược!

“Thôn trưởng, khí trời nóng bức, thi thể đầu yêu thú này cũng không bảo tồn bao lâu, người dẫn người trực tiếp chia đi, để lại cho ta mấy trăm cân là được.”

Giang Thạch mở miệng.

-Đa tạ Giang huynh đệ.

Trưởng thôn mừng rỡ mở miệng.

-Lúc này hắn cầm lên đơn đao từ bên cạnh, bắt đầu phân tách thi thể yêu thú.

Chuyện kể tiếp, Giang Thạch không có lại tiếp tục tham dự, mà là trở lại gian phòng, trực tiếp tu luyện.

Đầu tiên, hắn mang tới mấy cái chén lớn, đem túi máu nhẹ nhàng cắt rách, bên trong trực tiếp chảy ra mảng lớn máu loãng màu đỏ tươi, giống như hồng mã não đồng dạng, tròn vẹn chứa đầy hai chén lớn.

Sau đó hắn nhỏ ra một ít máu loãng vào trong bồn tắm.

Lần trước thôn trưởng cho hắn non nửa bình chân huyết liền để cho hắn thuận lợi nhập môn [Thiết Thạch Thân], lần

này nhiều chân huyết như vậy, hơn phân nửa có thể đem [Thiết Thạch Thân] luyện đến cảnh giới cao thâm hơn.

Mấy ngày kế tiếp, vẫn bình an vô sự.

Triệu Thanh cũng không xuất hiện nữa.

Giang Thạch cứ lẳng lặng tu luyện như vậy.

Chớp mắt bốn ngày đã trôi qua.

Dưới sự trợ giúp của yêu thú chân huyết, hắn tu luyện vô cùng thuận lợi, chỉ trong bốn ngày ngắn ngủi đã đạt tới cảnh giới tầng thứ ba của Thiết Thạch Thân.

Đương nhiên, có tốc độ tu luyện như vậy không thể tách rời việc thân thể của đã cực kỳ cường đại từ trước.

Lực lượng thân thể của hắn đã là hơn một vạn cân, lực phòng ngự so với người bình thường đã cao hơn không biết bao nhiêu, cho nên tu luyện ngành công mới có thể dễ dàng đạt tới trình độ thường nhân khó có thể với tới.

Mà Giang Thạch rất nhanh phát hiện, sau khi đạt tới tầng thứ ba của Thiết Thạch Thân, lực lượng của hắn lại gia tăng không ít.

Vốn lực lượng của hắn nên là 10000 cân, nhưng bây giờ lại thoáng cái đạt tới 12500 cân.

Tương đương với nói thoáng cái khí lực đã tăng thêm 2500 cân.

Xem ra bất cứ ngành công nào khi luyện tới cảnh giới cao thâm, đều có gia trì cực lớn đối với lực lượng thân thể.

Giang Thạch suy nghĩ trong lòng.

Hắn tuyển 【 Thiết Thạch Thân 】 cũng không phải lấy lực lượng làm chủ, mà là lấy phòng ngự làm chủ, nhưng dù vậy cũng tăng được 2500 cân cự lực.

Nếu tu luyện loại ngành công lấy lực lượng làm chủ, khẳng định có thể tăng càng nhiều.

Đương nhiên, lý thuyết này không chỉ áp dụng cho ngành công, nội công cũng giống như vậy.

Lần trước hắn nhập môn Chân Vũ cương kinh, tuy rằng không biểu hiện gia tăng chút khí lực nào, nhưng trên thực tế kinh lực lại được gia tăng trên diện rộng.

Chỉ là kinh lực không biểu hiện trên mặt bảng mà thôi.

Hơn nữa hắn cảm Lang Nha Bổng từ Tinh Thần Vĩ Thiết đúc thành trong tay.

Cho nên liên dẫn đến việc hắn căn bản không dùng được chút kinh lực mỏng manh này của chính mình, một khi vận chuyển đi ra, liền bị lang nha bổng hóa giải sạch sẽ.

Mà ngoại trừ [Thiết Thạch Thân] thuận lợi đạt tới tầng thứ ba bên ngoài, bản thân pháp Như Hình Với Bóng kia cũng thuận lợi nhập môn trong vòng bốn ngày này, đạt tới tầng thứ nhất.

Hắn phát hiện từ sau khi ăn xong mấy viên Long Hồ Bảo Cân Hoàn mà Chân Vũ Quan Chủ cho, thể chất bản thân thật sự được cải thiện rất nhiều.

Trước kia, lấy tư chất của hắn làm sao có thể ở trong thời gian bốn ngày ngắn ngủn liền có thể nhập môn một môn thân pháp?

Giải thích hợp lý duy nhất chính là ba viên Long Hồ Bảo Cân Hoàn!

Mắt thấy sắc trời đã sắp sáng, Giang Thạch thu hồi gói hàng trong sân, nhắc lên lang nha bổng thô to, trực tiếp ra cửa, ngồi lên tuần mã của trưởng thôn.

-Giang huynh đệ, chờ một chút, ta quên mất một chuyện!

Bỗng nhiên, thôn trưởng từ xa chạy tới, mở miệng nói: “Tiến vào Võ thị, cần có lệnh bài làm bằng chứng, phần lệnh bài này của ta, người có thể cầm đi!”

Hắn đem một khối đồng bài đầy hoa văn cổ kính kỳ dị giao cho Giang Thạch.

-Hả?

Giang Thạch nhận lấy, ánh mắt cẩn thận quan sát, sau đó nhẹ nhàng gật đầu.

-Giá!

Trực tiếp thúc giục tuần mã, chạy như điên về phía xa xa.

Địa điểm của Võ Thị Phong Châu cực kỳ cổ quái.

Không phải ở trong rừng sâu núi thẳm, cũng không phải ở trong thành trì phồn hoa, mà là ở trong một môn phái giang hồ.

Sở dĩ chọn nơi này, đơn giản là bởi vì quyền uy của môn phái giang hồ này đủ mạnh, địa vị đủ cao trong lòng các lộ nhân sĩ giang hồ.

Bình thường không ai dám đến gây sự, lúc này mới có thể đề quân hùng tin phục.

Mà tên của môn phái này, được gọi là Lạc Hà Kiếm Phái.

Chương môn nhân Triệu Vô Cực, một tay Lạc Hà kiếm pháp, uy chấn Phong Châu, nghe nói mười mấy năm đã đạt tới cảnh giới Nhập Kinh quan thứ mười một, đã sớm mò mẫm đến cảnh giới nửa bước Võ Thánh.

Có loại nhân vật này làm chỗ dựa, lại càng không có bao nhiêu người dám đến gây sự.

Đợi đến khi Giang Thạch một đường chạy tới, mặt trời vừa mới lặn.

Mặt trời đỏ nghiêng về phía tây, nhuộm một khu rừng lớn thành màu huyết sắc.

Chỉ thấy có một khu vực kiến trúc huy hoàng sừng sững trong dãy núi thấp thoáng, từng con tuấn mã không ngừng chạy tới từ bốn phương tám hướng, đất đất rung động, xem ra hẳn là đều là nhân sĩ giang hồ tới tham dự Võ Thị.

Có người đơn kỵ, có người tùm năm tùm ba.

Còn có mười mấy người tụ thành một đoàn.

Giang Thạch từ xa nhìn lại, chỉ thấy môn hộ kiếm phái cao cao mở rộng, có một đám đệ tử ở đây chuyên môn nghênh đón các lộ quần hùng.

Sao lại giống như đại hội võ lâm vậy.

Trong miệng hắn tự nói, điều khiển tuấn mã đi về phía trước.

-Hi hi, vị tiểu ca này, ngươi cũng tới tham dự Võ Thị?

Bỗng nhiên, một trận tiếng cười khẽ như chuông bạc truyền đến từ phía sau.

Giang Thạch quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một hàng ba người cười tuấn mã từ phía sau chạy tới, một trung niên, một thanh niên, còn có một thiếu nữ tuổi thanh xuân.

Giờ phút này thiếu nữ thanh xuân kia cười tươi như hoa, cầm theo một thanh trường kiếm bọc da cá mập màu trắng, mỉm cười nhìn về phía mình.

-Không sai, các ngươi cũng vậy?

Giang Thạch hỏi.

“Đó là tự nhiên, ta tới giới thiệu một chút, đây là sư huynh ta Thượng Quan Vân, đây là cha ta Triệu Hậu Tài, về phần ta,

lần đầu tiên bước chân vào giang hồ, người gọi ta là Triệu Phi Yến được rồi.”

Thiếu nữ kia tựa hồ thật sự ra đời chưa sâu, giới thiệu sư huynh cùng phụ thân nhà mình, đặc ý cùng tự hào nói không nên lời, lộ ra hai lúm đồng tiền nho nhỏ, có chút ngây thơ.

Thanh niên nam tử ở bên cạnh nghe xong theo bản năng ưỡn thẳng thắt lưng, sắc mặt lãnh đạm, nhẹ nhàng gật đầu, một bộ dáng cao nhân đắc đạo.

Ở trên giang hồ, phạm là có thể xông ra danh hào, đều không phải nhân sĩ bình thường.

Chỉ riêng cửa ải này đã kẹt chết bao nhiêu người.

Biệt danh của hắn là 【 Thanh Sơn Phi Kiếm 】 , đủ để chứng minh giang hồ Phong Châu tán thành đối với hắn, bởi vậy đối mặt một tên thân hình như giá đỗ giống như Giang Thạch, theo bản năng sinh ra cảm giác ưu việt.

Bất quá rất nhanh hắn chú ý tới lang nha bổng thô to trong tay Giang Thạch, trong lòng không khỏi cả kinh.

Nam tử này xách vũ khí nặng như vậy?

Hàng mã phải không?

“Tên hay!”

Giang Thạch theo bản năng khách sáo một câu hướng thiếu nữ kia.

-Hi hi, không biết tiểu ca gọi là gì?

Thiếu nữ cười nói.

-Ta? Tên Ta là Giang Thạch, người ta tặng biệt danh [Hận Thiên Vô Bả].

Giang Thạch mở miệng.

Thiếu nữ lập tức bĩu môi.

-Hận thiên vô bả?

Chưa từng nghe qua, bịa bừa phải không?

Thanh niên nam tử Thượng Quan Vân liên tục lắc đầu, ấn tượng đối với Giang Thạch giảm mạnh.

Cái gì hận thiên vô bả, ngay cả vị nhân sĩ xông qua giang hồ như hắn cũng chưa từng nghe qua.

-Su tôn.....

Theo bản năng, hắn nhìn về phía nam tử trung niên ở bên cạnh.

Trung niên nam tử cũng nhẹ nhàng lắc đầu, tỏ vẻ chưa từng nghe qua, nói: “Đi thôi. Đi vào đi.”

Một đám người không hề để ý tới Giang Thạch, đi về phía trước.

-Tiểu ca, chúng ta đi trước một bước.

Thiếu nữ cười hì hì, khoát tay với Giang Thạch.

Giang Thạch vuốt cằm, cũng trực tiếp đi theo.

Thời điểm tới gần đại môn của Lạc Hà kiếm phái, rất nhanh có đệ tử lại đây, đem tất cả ngựa của bọn họ buộc kỹ, có mấy vị đệ tử khác chạy tới, xem xét lệnh bài của bọn họ, giới thiệu đủ loại quy tắc cho bọn họ.

Ba người kia hiển nhiên cũng không phải lần đầu tiên tham gia loại thịnh hội này, cực kỳ quen thuộc đối với những quy tắc này, rất nhanh liền nhẹ nhàng gật đầu, đi vào.

Đợi đến khi Giang Thạch tiến vào quảng trường của Lạc Hà Kiếm Phái, chỉ thấy trên quảng trường giống như là bày hàng vỉa hè, không biết bao nhiêu nhân sĩ giang hồ đã sớm tới.

Bên cạnh mỗi người đều bày không ít đồ vật, chờ đợi người qua lại hỏi thăm.

Giang Thạch nhất thời tò mò trong lòng, hành tẩu ở trên quảng trường, bắt đầu quan sát.

Chương 49: giao dịch!

Đáng tiếc, không thấy có người bán Nhập Kinh đan.

Liên tục đi hai vòng, lông mày Giang Thạch nhíu chặt.

Nhập Kinh đan, chẳng lẽ thật sự đã trở thành cấm vật sao?

Hay là bây giờ mọi người còn chưa tới đông đủ, phải đợi thêm một lát?

Cẩn thận suy nghĩ một chút, hắn trực tiếp tìm một chỗ nghỉ chân, bắt đầu chờ đợi.

Lại qua một đoạn thời gian, mặt trời rốt cục đã hoàn toàn lặn xuống, trên quảng trường cũng sáng lên đuốc.

Đệ tử Lạc Hà kiểm phái bắt đầu đóng đại môn lại, lấy ra ba cây cột cực kỳ tráng kiện đè lại đại môn từ phía sau.

Điều này có nghĩa là thời gian đã hết, người đến muộn cũng không vào được nữa.

Giang Thạch đứng dậy, suy tư trong lòng.

Có lẽ có người thực sự có Nhập Kinh đan trên người, chỉ là không dám tùy tiện lấy ra.

Hắn trực tiếp lấy xương cốt yêu thú, trái tim yêu thú, túi mật yêu thú đã chuẩn bị sẵn trong bao ra, bắt đầu đặt trên mặt đất, chờ đợi có người hỏi thăm.

Mùi máu tươi nhàn nhạt vừa truyền ra, liền lập tức hấp dẫn sự chú ý của số lớn nhân sĩ giang hồ nơi đây.

Không ít nhân sĩ giang hồ đang bày sạp cùng đi dạo, nhao nhao lộ ra dị sắc, quay đầu nhìn lại.

-Đó là..... Thứ gì?

Rất nhanh có người nhanh chóng hội tụ lại đây.

-Tiểu ca, người bán cái gì vậy? Sao ta nhìn giống nội phủ yêu thú vậy?

Một vị trung niên nam tử lộ ra vẻ kinh nghi, nhìn chăm chăm trái tim yêu thú cực đại kia.

Toàn bộ trái tim tràn ngập một cỗ hung khí vô hình, cho dù đã sớm lấy ra từ trên người yêu thú, vẫn như cũ làm cho người ta một loại cảm giác kinh hồn táng đảm, giống như trực tiếp đối mặt với dã thú.

Không sai, đây là trái tim yêu thú, bên cạnh là túi mật và xương cốt, chỉ đổi Nhập kinh đan, một ít đổi thêm ngân phiếu.

Giang Thạch坦然 mở miệng.

-Xì xì!

Mọi người nơi đây nhất thời hít vào khí lạnh một mảnh.

Tất cả nhân sĩ giang hồ vây quanh đều khiếp sợ, nhìn về quầy hàng của Giang Thạch.

-Thật sự là thứ trên người yêu thú?

-Tiểu ca, mấy thứ này người lấy ở đâu ra vậy?

Ánh mắt tên nam tử trung niên chớp động, nhìn túi mật và trái tim trên mặt đất, mở miệng hỏi.

-Muốn mua thì mua, không mua thì đừng hỏi!

Giang Thạch nhướng mày, mở miệng nói.

-Tiểu huynh đệ, kinh thương cũng không phải làm như người vậy đúng không? Người nói cho ta biết lai lịch những thứ này, nói không chừng ta liền mua đây?

Nam tử trung niên tựa tiểu phi tiểu nói.

-Đúng vậy, tiểu huynh đệ, lấy ở đâu ra vậy?

-Nói xem? bây giờ Nhập Kinh đan rất thừa thớt, trên người ai còn có thể có Nhập Kinh đan?

-Đúng vậy a!

Những người khác nhao nhao mở miệng.

Càng ngày càng nhiều người nhanh chóng vây quanh từ bốn phương tám hướng.

-Cha, bên kia náo nhiệt quá!

Triệu Phi Yên có hai má lúm đồng tiền nhợt nhạt, ánh mắt sáng lên, nhìn về phía trước.

-Xem ra tựa hồ là có một ít đồ tốt, đi, qua xem một chút.

Người nam tử trung niên Triệu Hậu Tài mở miệng nói.

Lần này hẳn tới đây, chủ yếu là vì dẫn dắt đồ đệ cùng nữ nhi ra ngoài thấy việc đời, mua hay không mua ngược lại là thứ yếu.

-Triệu huynh đệ, có phải Triệu huynh đệ...

Bỗng nhiên, một trận thanh âm mừng rỡ vang lên cách đó không xa.

Triệu Hậu Tài lộ ra vẻ hồ nghi, quay đầu nhìn lại, nhất thời ánh mắt sáng ngời.

Chỉ thấy một nam tử trung niên mặc trường sam màu vàng, giữ lại râu ngắn, vẻ mặt mừng rỡ, bước nhanh đi tới hướng bên này của hắn.

-Thì ra là Từ huynh, thật sự là hạnh ngộ hạnh ngộ.

Triệu Hậu Tài lộ ra vẻ kinh hỉ, nhanh chóng đi tới.

Triệu Phi Yên cùng Thượng Quan Vân bên cạnh tất cả đều đi theo, lộ ra vẻ hồ nghi.

Triệu Hậu Tài lập tức giới thiệu: “Đây là Từ bá bá của các người, người tặng biệt danh, Từ Khai.”

“Ra mắt Từ bá bá!”

Hai người lập tức thành thật hành lễ, trong lòng âm thầm khiếp sợ.

Từ Khai?

Thực lực Nhập Kinh quan thứ chín, đã từng uy chấn Phong Châu, hai chương giết chết tứ đại ác nhân, thanh danh vang xa.

-Đúng là vị đại hiệp này.

-Đây là cao đồ cùng nữ nhi của người đi? Lớn lên thật đúng là nhanh a!

Từ Khai mặc hoàng sam, lộ ra nụ cười, khen ngợi Thượng Quan Vân và Triệu Phi Yến trước mắt một chút, bỗng nhiên lại nói: “Triệu huynh đệ, lần này ngoại trừ ta ra, còn có mấy vị hảo hữu khác cũng tới, đi, ta dẫn người đi gặp bọn họ.”

Hắn vẻ mặt vui sướng, lôi kéo Triệu Hậu Tài muốn rời đi.

Triệu Hậu mới lộ ra chân chờ, sau đó nhìn thoáng qua Triệu Phi Yến cùng Thượng Quan Vân, nói: “Các người đi xem nào nhiệt trước, ta sẽ đi tìm các người sau.”

-Vâng, cha!

-Vâng, sư tôn!

Hai người thành thật đáp.

Từ Khai đang muốn lôi kéo Triệu Hậu Tài rời đi, bỗng nhiên dừng cước bộ lại, lộ ra vẻ chân chờ, cũng lập tức chú ý tới chỗ Giang Thạch.

-Bên kia sao lại tụ tập nhiều người như vậy?

-Ta cũng không rõ ràng lắm, có lẽ là ra thứ gì tốt.

Triệu Hậu Tài mỉm cười.

-Ồ? Vậy thì phải đi xem trước, đi, cùng đi xem!

Từ Khai cười nói.

Hai người trực tiếp dẫn dắt hai tiểu bối Thượng Quan Vân cùng Triệu Phi Yến đi tới.

Chỉ có điều vừa mới chen vào đám người, sau khi tới gần quầy hàng của Giang Thạch, Từ Khai lại không khỏi ngẩn ra, cảm thấy người này có chút quen thuộc, sau đó thần sắc đột nhiên biến đổi, giống như gặp quỷ vậy, vội vàng nhanh chóng lui ra ngoài, đập đập đập, thoáng cái lui ra bảy tám bước, đem những người khác đều bị hấn va đến lão đảo một trận.

-Từ huynh, làm sao vậy?

Triệu Hậu mới lộ ra vẻ nghi hoặc, vội vàng quay đầu lại.

Thượng Quan Vân, Triệu Phi Yến bên cạnh cũng nhao nhao hồ nghi.

Trên mặt Từ Khai, từng hạt mồ hôi cực lớn bắt đầu không thể khống chế nhanh chóng chảy xuống, sắc mặt trắng bệch, vội vàng xoay người rời đi, nói: “Không có việc gì, Triệu huynh, ta đột nhiên nghĩ đến ta còn có chuyện quan trọng, ta cáo từ trước!”

Hắn vội vàng chạy về phía xa, trong lòng phiên giang đảo hải, hoảng sợ một mảnh.

-Là hấn!

Là thiếu niên gây như que củi, mặt như quỷ bệnh kia!

Sao có thể thế được?

Tuy rằng trên người đối phương có dịch dung đơn giản, nhưng loại tướng mạo quái dị cùng cây lang nha bổng tiêu chí này, hấn liếc mắt một cái liền nhận ra.

Lúc trước một đám người bọn họ cướp đánh Lục Thừa Thiên, vừa vặn gặp phải đối phương, kết quả bị đối phương dùng mấy đập liền đánh cho bọn hắn tổn thất thảm trọng, chặt vật chạy trốn.

-Không được, mau đi báo cáo Triệu chương môn!

Trong lòng hắn kinh hãi, hành động rất nhanh.

Thiếu niên này rõ ràng tự chui đầu vào lưới đi tới địa bàn của bọn họ, vô luận như thế nào cũng không thể để cho hắn rời đi.

Mấy người Triệu Hậu Tài, Thượng Quan Vân nhất thời càng hồ nghi.

-Từ Khai này làm cái gì?

Vừa rồi còn có nói có cười, như thế nào bỗng nhiên liền có việc?

Giang Thạch bị đám người vây chặt như nêm cối, không khỏi phiền não một trận, đột nhiên quát to một tiếng, giống như sét đánh, chấn triệt bốn phía.

-Đủ rồi, muốn mua thì mua, không mua thì đừng nói nhiều!

Thanh âm thật lớn trực tiếp chấn động đến màng nhĩ tất cả mọi người đau đớn, ừ ừ một mảnh, ánh mắt nhìn về phía Giang Thạch lần nữa nhao nhao lộ ra vẻ kinh hãi.

-Tiểu tử này.....

-Thực lực thật kinh khủng!

-Đã sớm nói rồi, ta chỉ đòi Nhập kinh đơn và ngân phiếu, những thứ khác đừng hỏi!

Giang Thạch lạnh lùng nói.

-Cha, là hắn, hình như là tiểu ca vừa rồi!

Bỗng nhiên, Triệu Phi Yến lộ ra kinh dị, nghe ra thanh âm của Giang Thạch, vội vàng chen về phía trước.

Thượng Quan Vân bên cạnh cũng nhanh chóng chen qua, trong lòng tràn ngập không thể tưởng tượng nổi.

Sao có thể thế được?

Giọng nói giống nhau phải không?

“Ta ngược lại có một ít Nhập kinh đan, ta dùng tám viên Nhập Kinh đan đổi lấy trái tim yêu thú của ngươi, ngươi có đổi hay không?”

Lại một tên nam tử trung niên nhin không được mở miệng.

-Tám viên? Ngươi đang nghĩ cái rắm ăn!

Giang Thạch liếc mắt nhìn hắn.

-Ngươi.....

Nam tử trung niên kia không biết nói gì trong lòng, nói: “Vậy ngươi muốn bao nhiêu khóa!”

-Ít nhất cũng phải ba mươi viên!

Giang Thạch lạnh lùng nói.

-Ba mươi viên? Cái này cũng quá đắt, trên người ai có thể mang nhiều Nhập kinh đan như vậy?

“Đúng vậy a tiểu huynh đệ, cái này căn bản là không thực tế, cho dù là lấy rộng một cái môn phái cũng không có nhiều Nhập kinh đan như vậy!”

-Ai sẽ đem toàn bộ gia sản mang theo trên người chứ?

Mọi người nhao nhao ồn ào.

Giang Thạch nhất thời nhướng mày, nói:

-Vậy hai mươi viên, đây là giá thấp nhất, không thể thấp hơn.

-Tiểu ca, thật sự là người!

Triệu Phi Yến thật vất vả mới chen tới được, ánh mắt tỏa sáng, mừng rỡ mở miệng.

-A, thật sự là trùng hợp a!

Giang Thạch bình thản nói.

Triệu Hậu Tài bên cạnh cũng là vẻ mặt kinh hãi, không thể tưởng tượng nổi, lần đầu tiên nhìn thẳng vào Giang Thạch.

-Tiểu tử này..... Bán nội phủ yêu thú?

Chương 50: Các người là cùng tiến lên?

Trong một đại sảnh rộng rãi.

Nam tử trung niên Từ Khai lúc trước, vẻ mặt hoảng hốt, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, bất chấp tất cả chạy vào từ bên ngoài.

-Triệu chương môn, đã xảy ra chuyện.....

Trong đại sảnh.

Chương môn phái Lạc Hà Kiếm Triệu Vô Cực một thân trường bào màu tím, khuôn mặt nho nhã, để lại ba sợi râu dài, đang nói chuyện với hai vị nam tử trung niên mặc trường bào trắng như tuyết, nhẹ nhàng nói chuyện, lời nói khiêm tốn, tựa hồ thân phận hai vị nam tử trung niên này không tầm thường.

Giờ phút này nghe được lời nói của Từ Khai, nhất thời nhướng mày, quay đầu nhìn lại.

-Từ huynh, chuyện gì mà hoảng hốt thành như vậy?

Từ Khai sắc mặt trắng bệch, vừa định mở miệng, bỗng nhiên chú ý tới hai người bên cạnh Triệu Vô Cực, mở miệng nói: “Triệu chương môn có thể mượn một bước nói chuyện không?”

Triệu Vô Cực lập tức lộ ra vẻ không vui, nói: “Hai vị Trương huynh đệ này không phải người ngoài, nói ngay trước mặt cũng không sao!”

Hai tên nam tử trung niên kia lập tức mỉm cười, nhẹ nhàng gật đầu hướng Từ Khai.

Hai vị Trương huynh đệ?

Từ Khai cả kinh, như là bỗng nhiên nghĩ tới cái gì.

Áo choàng trắng như tuyết!

Trương thị hai huynh đệ?

“Triệu chương môn, thiếu niên lần trước ngăn cản chúng ta, khiến nhiệm vụ của chúng ta thất bại đã xuất hiện lần nữa, bây giờ ở ngay bên trong Lạc Hà kiếm phái của ngươi.”

Từ Khai vội vàng nói.

-Hả?

Triệu Vô Cực ánh mắt ngưng tụ, nói: “Ngươi xác định là hắn?”

-Thiên chân vạn xác!

-Bên cạnh hắn có những người khác không?

Triệu Vô Cực hỏi.

-Không có, tiểu tử này đơn thương độc mã, chính hắn.

Từ Khai cắn răng nói.

-Tốt, vậy thì đỡ phải phiền toái.

Triệu Vô Cực chậm rãi gật đầu, mỉm cười nói: “Phá hủy đại kế của Lục Lâm quân chúng ta, nói gì cũng phải tính.”

“Triệu chương môn, thiếu niên này chính là gia hỏa lần trước phá hỏng nhiệm vụ của các ngươi?”

Bỗng nhiên, tên nam tử trung niên bên trái cười như không cười hỏi.

“Đúng vậy, nói đến cũng là buồn cười, lúc ấy, dưới tình huống Âu Dương Thiên dẫn theo hơn ba mươi vị giang hồ hảo thủ liên thủ cùng nhau, lại đều bị thiếu niên này đánh lui, thật sự là làm người ta hổ thẹn!”

Triệu Vô Cực nhẹ nhàng lắc đầu, nói: “Bất quá hôm nay cuối cùng để cho ta gặp được, ngược lại ta muốn xem thiếu niên này có phải thật sự là ba đầu sáu tay hay không.”

Hắn đột nhiên nhìn về phía hai tên trung niên nam tử trường bào trắng như tuyết, cười nói: “Lát nữa làm phiền hai vị Trương huynh đệ lược trận giúp ta.”

-Dễ nói, dễ nói!

Hai tên trung niên nam tử trường bào trắng như tuyết đều cười ha hả.

Triệu Vô Cực hài lòng trong lòng, lúc này suất lĩnh mọi người đi tới quảng trường bên ngoài.

Lúc này trên quảng trường lớn như vậy, náo nhiệt một mảnh.

Hầu như đại bộ phận nhân sĩ giang hồ đều bị động tĩnh khu vực của Giang Thạch hấp dẫn tới.

Dù sao nội phủ yêu thú cũng không thấy nhiều.

Thứ nhất chủng loại yêu thú vốn là rất ít, thứ hai ở võ lâm Phong Châu, có thực lực có thể hàng phục yêu thú, còn có thể trực tiếp giết chết tuyệt đối là không nhiều lắm, chớ nói chi là đem nội phủ yêu thú lấy ra bán.

Bởi vậy thứ này tuyệt đối là vật hiếm lạ.

Hầu như tất cả mọi người đều muốn nhìn xem nội phủ của những yêu thú này trông như thế nào.

-Chư vị!

Bỗng nhiên, Triệu Vô Cực khí vận đan điền, lời nói như chuông, kêu to hướng trên quảng trường ồm ồm, trong nháy mắt sóng âm hùng hậu vô cùng rõ ràng chiếu vào trong đầu mỗi người.

Mọi người đang bàn tán xôn xao nhất thời an tĩnh lại, ai nấy quay đầu nhìn lại.

-Thì ra là Triệu chương môn!

-Triệu chương môn tới rồi!

-Bái kiến Triệu chương môn!

Mọi người nhao nhao hành lễ.

-Chư vị khách quý.

Triệu Vô Cực mặt mũi bình thản, hai tay cong lên, ba sợi râu dài bay múa dưới cằm, phiêu dật tuần lãng, như thần tiên trên trời, mở miệng nói:

“Cảm tạ chư vị không ngại ngàn dặm xa xôi đến đây tham gia Võ thị Lạc Hà kiếm phái ta chủ trì, theo lý thuyết, lão phu không nên quấy nhiễu mọi người vào thời điểm này,

Chỉ là bây giờ xảy ra một chuyện, lão phu không thể không làm, hi vọng chư vị thứ lỗi.”

Ánh mắt hắn nhìn về phía mọi người, cuối cùng chậm rãi rơi vào chỗ Giang Thạch.

Ngay từ đầu Giang Thạch còn có chút mặc danh kỳ diệu, nhưng bỗng nhiên nhướng mày, thoáng cái nhận ra mấy hán tử giang hồ bên cạnh Triệu Vô Cực.

“’Lúc trước ở quán rượu ven đường, độc chết ngựa của ta, bọn họ... là Lạc Hà Kiếm Phái?’”

Ánh mắt Giang Thạch ngưng tụ, lập tức cảm Lang Nha Bồng bên người lên.

“Trước đây không lâu Lạc Hà Kiếm Phái ta đã chết mấy vị trưởng lão, chuyện này, chắc hẳn không ít người cũng đã nghe nói qua, trong khoảng thời gian này, lão phu một mực đau khổ điều tra chân tướng, Hoàng Thiên không phụ lòng người, rất

cục trước đó không lâu, để cho ta tìm được tung tích hung thủ này, bởi vậy mới tùy tiện quấy nhiễu mọi người, khẩn cầu mọi người có thể cùng nhau giúp lão phu!”

Triệu Vô Cực tiếp tục mở miệng, trung khí mười phần, thanh âm quanh quẩn bên tai mọi người.

-Triệu chương môn nói gì, chuyện của ngươi chính là chuyện của mọi người!

-Đúng vậy, Triệu chương môn nhiệt huyết hiệp nghĩa, mọi người đều rất bội phục!

-Hung thủ kia là ai? Mọi người nguyện ý cùng ra tay!

-Đúng, Triệu chương môn kính xin nói ra tung tích hung thủ!

Mọi người nhao nhao kêu la.

“Nói ra cũng là may mắn, tôi nay hung thủ kia cư nhiên ngay tại bên trong Lạc Hà kiếm phái!”

Ngữ khí Triệu Vô Cực đậm đặc, ánh mắt sắc bén, không để ý mọi người giật mình cùng kinh ngạc, một ngón tay trực tiếp xuyên qua đám người, chỉ tới hướng Giang Thạch ở xa xa.

-Chính là thiếu niên kia!

Rào!!

Mọi người ở hiện trường đều xôn xao, nhao nhao quay đầu nhìn lại.

-Là hắn!

-Không thể nào?

Nhưng vừa nghĩ tới Giang Thạch ngay cả nội phủ yêu thú cũng có thể lấy ra bán ra, mọi người nhất thời rùng mình.

Vốn tưởng rằng đôi phương chỉ là thay sư môn trưởng bồi đến đây bán ra, bây giờ xem ra, tựa hồ không đơn giản như vậy.

-Tiểu ca?

Triệu Phi Yến càng trừng to mắt, không thể tin.

-Thật sự là mất hứng!

Giang Thạch ngữ khí nhàn nhạt, chậm rãi thu thập bưu kiện, cẩn thận buộc lại, sau đó đứng lên từ trên mặt đất, mang theo lang nha bổng thô to, nói: “Sớm biết nơi này là cứ điểm của các người, ta nói cái gì cũng không tới, bất quá cũng may nên bán đều đã bán không sai biệt lắm, nên mua cũng đã mua không sai biệt lắm, các người muốn làm cái gì đây?”

Hắn một bộ không biết sợ hãi.

Tựa hồ căn bản không có ý tưởng giải thích cùng cầu xin tha thứ.

Hai miếng nội phủ yêu thú đã bán được hơn bốn mươi viên Nhập Kinh đan.

Những xương cốt yêu thú cùng tùy sống cũng bán được hơn mười khóa.

Không cần phải ở lại lâu hơn nữa.

Mọi người vừa thấy Giang Thạch cầm Lang Nha Bổng đứng lên, nhất thời hai mặt nhìn nhau, theo bản năng liền lùi về phía sau.

Tuy rằng bọn họ vừa mới nói rất dễ nghe, tìm được hung thủ muốn cùng nhau ra tay, đem hung thủ giết chết.

Nhưng bây giờ sau khi hung thủ chính thức xuất hiện, mọi người nhất thời lại do dự.

Thứ nhất, ngay cả yêu thú Giang Thạch cũng giết qua, phần thực lực này không cần nghĩ cũng biết phải mạnh bao nhiêu, thứ hai, bọn họ cùng Lạc Hà kiếm phái chỉ là giao tình bên ngoài, còn lâu mới đạt tới trình độ đem tính mạng bản thân đáp vào Lạc Hà kiếm phái.

Bởi vậy giờ phút này đối mặt Giang Thạch đã đứng lên, trong khoảng thời gian ngắn lại không có một người lên tiếng.

-Như thế nào? Không động thủ?

Giang Thạch nhướng mày, cũng bị biểu hiện của mọi người làm cho nghi hoặc.

Vừa rồi không phải vẫn là bộ dáng muốn đánh sống đánh chết sao?

-Không động thủ, vậy ta đi đây.

Hắn mang theo lang nha bổng, liền đi về phía đại môn.

Ánh mắt Triệu Vô Cực trầm xuống, lập tức gắt gao nhìn Giang Thạch, trầm giọng nói: “Tiểu huynh đệ, làm người không nên cuồng như vậy.”

Giang Thạch lại dừng lại, quay đầu nhìn lại, nói: “Nói như vậy người chuẩn bị động thủ rồi?”

-Tiểu tử làm càn!

Mấy vị trưởng lão bên cạnh Triệu Vô Cực dẫn đầu gầm lên.

-Đúng là ồn ào, muốn động thủ thì mau động thủ, không động thủ thì đừng ép buộc, ta còn có việc phải làm.

Giang Thạch mở miệng.

-Ngươi.....

Mấy vị trưởng lão cũng bị hắn chọc tức đến cắn răng một trận, không biết nên nói cái gì.

Nói thật, bọn họ quả thật không nắm chắc được thực lực của Giang Thạch.

Dù sao trong ngày đó hơn ba mươi vị giang hồ hảo thủ, yếu nhất đều là Nhập Kinh quan thứ bảy, bị hấn đánh đến thất linh bát lạc, loại thực lực này không sai biệt lắm đã đạt đến Nhập Kinh đỉnh phong đi?

-Tiểu huynh đệ, ta cho ngươi một cơ hội, ngươi rút cuộc là người của môn phái nào? Sư phụ của ngươi là ai? Nói ra, ta có thể tha cho ngươi một mạng!”

Ánh mắt Triệu Vô Cực âm trầm, chăm chú nhìn Giang Thạch.

Tuổi tác như thế đã có thực lực như vậy, không biết rõ lai lịch Giang Thạch, ít nhiều hấn vẫn có vài phần bất an.

-Ta? Xuất thân từ Thủy Liêm Động Hoa Quả Sơn, biệt danh [Hận Thiên Vô Bả] chính là tại hạ.

Giang Thạch mở miệng, nói: “Rút cuộc có động thủ hay không, không động thủ Ta phải đi.”

Hấn mang theo lang nha bổng, lần nữa xoay người rời đi.

Ánh mắt Triệu Vô Cực khép hờ, gắt gao nhìn chăm chăm Giang Thạch, không có chút ấn tượng nào đối với Thủy Liêm Động Hoa Quả Sơn theo như lời Giang Thạch, đột nhiên ánh mắt ra hiệu cho một vị thái thượng trưởng lão bên cạnh.

Vị thái thượng trưởng lão này tuổi đã khá lớn, ước chừng sắp xỉ bảy mươi, khí tức cao thâm, sớm đã đạt tới Nhập Kinh quan thứ mười, luyện được một tay [Ứng Trảo công] uy lực vô cùng.

Giờ phút này nhận được tín hiệu, đột nhiên quát to một tiếng.

-Tiểu bối làm càn!

Hô một tiếng, thân hình chột nhào ra, mang theo một mảnh kinh phong cuồng mãnh, giống như chân chính hóa thành một con điều hâu, lao thẳng tới hướng về Giang Thạch.

Mười ngón tay thô to uốn cong thành móng vuốt, mang theo khí lưu, trực tiếp hung hăng chớp tới hướng toàn bộ đại huyết quanh thân Giang Thạch.

Giang Thạch nhe răng cười một tiếng, chột xoay người lại, vũ động Lang Nha Bồng thô to, đối mặt chính là một kích bổ vào đầu, thế lực mạnh mẽ, cuồng phong bạo trào tựa như Thái Sơn áp đỉnh!

Thái thượng trưởng lão ánh mắt phát lạnh, theo bản năng đưa một tay chớp về phía lang nha bồng, tay kia tiếp tục hung hăng chớp tới cái trán của Giang Thạch.

-Chỉ là sắt thép tính là cái gì, nhìn ta trực tiếp bóp xuyên.

Phốc xuy!

Bùm!

Một bả lang nha bồng đi xuống, máu tươi bắn tung tóe, thi thể bay ngược, giống như bị đạn pháo oanh qua.

Thi thể của vị thái thượng trưởng lão này găm ở trên mặt đất, trực tiếp lún sâu xuống dưới sàn, móc cũng móc không ra.

Chương 51: Cùng lên đi!

Thanh âm trầm thấp chợt vang lên khiến hàm răng người ta chua xót.

Tiếp theo truyền đến âm thanh vật thể nặng nề va chạm mới mặt đất, nhấc lên khí lưu bắn ra bốn phía, khiến cho sắc mặt tất cả mọi người rung động, không dám tin.

Toàn bộ quảng trường, trong nháy mắt tĩnh mịch một mảnh.

Tất cả mọi người trợn mắt há hốc mồm, giống như tượng gỗ.

Bọn họ mờ mịt nhìn về phía Giang Thạch, sau đó lại nhìn lại về phía bóng người nhào nhoẹt đầy máu dưới mặt đất.

Họ thấy gì?

Thái Thượng trưởng lão Lữ Thiên tiếng tăm lưng lầy của Lạc Hà Kiếm Phái, bị người dùng một chiêu đập bay ngược ra ngoài, toàn bộ cơ thể đều khảm dưới mặt đất?

Không!

Không phải dấn xuống đất, mà khảm xuống đất.

Cả người hoàn toàn không còn hình người.

Đây là loại lực lượng gì?

“Xin lỗi, lực lượng hơi lớn một chút!”

Trên mặt Giang Thạch nặn ra một nụ cười, nhìn lại hướng mọi người, cười nói: “Bây giờ còn có ai nguyện ý tiếp tục động thủ?”

Mọi người bị ánh mắt của hắn vừa nhìn qua, lập tức lông tơ dựng ngược, trong lòng kinh hãi, từng người đều giống như bị mãnh thú nhìn chằm chằm đồng dạng.

Lữ Thiên, Nhập Kinh quan thứ mười một, một kích đã bị đánh thành như vậy...

Ai còn dám tiếp tục tiến lên.

-Đáng sợ, đáng sợ, đây..... Đây là tu vi gì?

Thượng Quan Vân cách đó không xa đến hoảng sợ không thôi, giống như gặp quỷ vậy.

-Cha, cha có thể đánh qua tiểu ca này sao?

Thiếu nữ tuổi thanh xuân Triệu Phi Yến trợn tròn mắt.

Hồn nhiên không chú ý tới, ở bên cạnh nàng, phụ thân Triệu Hậu Tài của nàng sớm đã sợ ra một thân mồ hôi lạnh, toàn bộ sau lưng đều ướt đẫm.

Nếu không phải là còn phải bận tâm hình tượng bản thân ở trước mặt hai tên tiểu bối, phỏng chừng hắn đã sớm lui ra ngoài.

Quan thứ mười một, một kích liền bị đánh thành bùn nhão.....

Mẹ kiếp!

Đây là quái vật!

“Cha, ngươi có thể đánh hắn sao?”

Triệu Phi Yến lại rung động mở miệng.

Triệu Hậu Tài vội vàng che miệng của nàng, không nói một lời, hỏa tốc rút lui.

Chưởng môn Lạc Hà Kiếm Phái Triệu Vô Cực cùng các trưởng lão và bằng hữu khác bên cạnh, tất cả đều sắc mặt kinh

sợ, mí mắt giật mình, vẻ mặt không thể tin nhìn về phía Giang Thạch.

-Tiểu tử này.....

-Muốn chết, thật sự là muốn chết!

Triệu Vô Cực nghiêng răng nghiêng lợi, gắt gao nhìn chăm chăm Giang Thạch.

Hắn cũng là trăm triệu không nghĩ tới, Thái thượng trưởng lão của Lạc Hà kiếm phái lại có thể bị người đánh chết dễ dàng như vậy!

Nhanh đến nỗi hắn còn không có cơ hội cứu viện!

Mẫu chốt là hình như tiểu tử này không dùng một tia kinh lực nào.

-Hả? Có chút ý tứ, Tinh Thần Vãn Thiết, cây vũ khí trong tay hắn hình như là Tinh Thần Vãn Thiết!

Bỗng nhiên, nam tử trung niên áo bào trắng bên trái Triệu Vô Cực nhìn chăm chăm Giang Thạch, lộ ra vẻ kinh dị, mở miệng nói.

-Quả thật hình như là Tinh Thần Vãn Thiết!

Nam tử trung niên áo bào trắng bên phải cũng lộ ra ngạc nhiên, nói: “Một khối Tinh Thần Vãn Thiết lớn như vậy rất là hiếm thấy, khó trách tiểu tử này có thể một bả đánh chết Lữ tiền bối!”

-Cái gì?

Khuôn mặt Triệu Vô Cực âm hàn, trầm giọng nói: “Tinh Thần Vãn Thiết!”

Giang Thạch nhíu mày, đột nhiên nhìn qua hai nam tử trung niên áo bào trắng bên cạnh Triệu Vô Cực.

Không ngờ còn có cao nhân ở đây, lại liếc mắt một cái đã có thể nhận ra sự cổ quái của Lang Nha Bồng trong tay hắn.

Bất quá ngẫm lại cũng không có gì ghê gớm.

Vũ khí này đặc tính kỳ dị, bị người nhận ra cũng là chuyện sớm muộn mà thôi.

Mắt thấy sát khí trong mắt Triệu Vô Cực càng lúc càng thịnh, còn có ánh mắt của hai tên nam tử trung niên áo bào trắng cũng nhìn chăm chăm vào mình như nhìn chăm chăm con mồi, Giang Thạch biết hôm nay đã hoàn toàn không có khả năng có thể yên bình rời đi.

Thôi, nếu không yên ổn được thì giết hết đi!

Giang Thạch mang theo lang nha bồng, trực tiếp chủ động đi về phía trước, ánh mắt lần nữa quét qua những người khác, cười nói: “Còn có các người, nếu là muốn động thủ, cũng không ngại cùng nhau ra tay đi, Giang Thạch ta tiếp hết là được, dù sao đập chết một cái là giết, đập chết mười cái cũng là giết, đỡ phải phiền toái một hồi!!”

Toàn bộ nhân sĩ giang hồ bốn phương tám hướng nhất thời lộ vẻ ra kinh hãi, vội vàng nhanh chóng lui về phía sau, hận không thể lập tức chạy khỏi nơi này.

Nhưng có người muốn chạy tất nhiên cũng có người muốn tham gia náo nhiệt.

Có người muốn rút lui, rời xa vòng xoáy, có người lại liều mạng chen về phía trước, muốn xem náo nhiệt, đám người lập tức chen chúc thành một đoàn.

-Mẹ nó, mau lui lại, chen cái vương bát đản nhà người a!

-Con mẹ nó, vội vàng đi đầu thai sao? Mau để cho ta lui về phía sau!

-Thực lực không được thì đừng đứng ở phía trước.

-Đậu má, ai đẩy Ta!

“Các vị, hôm nay là nguy cơ lớn nhất Lạc Hà kiếm phái ta gặp phải trong mấy trăm năm qua tới nay, lão phu Triệu Vô Cực tự hỏi ở trên giang hồ còn có mấy phần danh mỏng, hôm nay khẩn cầu các vị bằng hữu, cùng nhau tương trợ lão phu, bất lấy tặc nhân này, hôm nay nếu mặc cho người này náo loạn ở đây, ngày khác nguy hiểm đến giang hồ, mọi người vĩnh viễn cũng không có ngày yên ổn!”

Triệu Vô Cực đột nhiên hít sâu một hơi, mở miệng quát to, thanh âm lại vang vọng khắp quảng trường.

Quảng trường ồn ào chật chội lại lần nữa nhanh chóng yên tĩnh trở lại.

Phần lớn mọi người đều là mồ hôi lạnh chảy ròng ròng nhìn về phía Giang Thạch.

Mặc dù có người bị lời nói của Triệu Vô Cực bắt cóc đạo đức, nhưng dưới tình huống này, người cảnh giới thấp hơn Nhập Kinh quan thứ mười một vẫn không dám tùy tiện mở miệng.

-Tiểu bối cuồng vọng, quả thực không biết sống chết!

Bỗng nhiên, một đạo thanh âm lạnh như băng vang lên, nói: “Hôm nay các lộ môn phái tụ tập ở đây, há là ngươi một cái tiểu bối có thể quấy rối?”

Vù!

Một đạo nhân ảnh nhảy ra, dừng ở bên người Triệu Vô Cực, ánh mắt lạnh như băng, nhìn về phía Giang Thạch.

Đám người nhất thời kinh ngạc.

Đại trưởng lão Dư Hải của Thanh Long Môn!

-Là Dư lão tiên bối!

Không ít người hai mắt tỏa sáng.

-Đa tạ Dư huynh đến trợ quyền!

Triệu Vô Cực trình trọng chấp tay.

-Triệu chương môn khách khí rồi!

Dư Hải chấp tay hoàn lễ, nhìn về phía những người bên cạnh Triệu Vô Cực, nói: “Các vị, các người cũng đều nhân vật cấp bậc trưởng lão của các đại môn phái, hôm nay Triệu huynh gặp phải phiền toái, chẳng lẽ các vị đều muốn ở bên ngoài xem náo nhiệt sao?”

-Dư tiên bối yên tâm, chúng ta tự nhiên cũng sẽ ra tay!

Sáu bảy nam tử trung niên bên cạnh gật đầu nói.

-Có thể được các vị tương trợ, lão phu không lo!

Triệu Vô Cực chấp tay lần nữa, sau đó một đôi mắt lần nữa nhìn về hướng của Giang Thạch, lạnh giọng mở miệng: “Tiểu bối, ta mặc kệ ngươi rút cuộc là lai lịch gì, hôm nay Lạc Hà kiếm phái không phải địa phương ngươi có thể càn rỡ!”

-Có chút ý tứ, xem ra nhiều người rút cuộc là tốt, là bọn họ cho ngươi dũng khí sao?

Giang Thạch cười nói.

-Tiểu gia hỏa này thật sự là càng ngày càng cuồng vọng, ta rất thích!

Nam tử áo bào trắng bên trái tay chỉ Giang Thạch, tiếp tục cười nói:

- Triệu chương môn, dù sao đây cũng là việc riêng trên giang hồ của các người.

Ngụ ý, nếu đám người Triệu Vô Cực không bắt được Giang Thạch, như vậy bọn họ cũng không ngại lập tức ra tay.

Được nam tử áo bào trắng hứa hẹn, nhất thời Triệu Vô Cực hoàn toàn yên lòng.

Môn phiệt Trương thị!

Thiên niên thế gia!

Có bọn họ tương trợ, chính mình hoàn toàn có nắm chắc.

-Tiêu bối cuồng vọng, hôm nay lão phu sẽ dạy ngươi cái gì là thiên ngoại hữu thiên, động thủ!

Triệu Vô Cực quát lạnh một tiếng, bàn chân đạp lên, thân hình nhanh nhẹn lao ra, tựa như phi yến, tư thái huyền diệu cao thâm, lao thẳng tới Giang Thạch.

Nhưng hẳn biết vũ khí trong tay Giang Thạch là Tinh Thần Vãn Thiết, tuyệt không thể dùng binh khí cùng thân thể đối cứng, nếu không sẽ bị lập tức tiêu trừ kinh lực, bởi vậy chỉ có thể dựa vào kiếm pháp cùng thân pháp cao thâm tiến hành du kích, công kích chỗ yếu hại trên người Giang Thạch.

Đồng thời lúc Triệu Vô Cực nhào ra, sáu bảy vị trưởng lão, phó trưởng môn các đại môn phái bên cạnh cũng đồng loạt nhào ra ngoài, trong miệng hô quát, thi triển tuyệt học.

Hơn nữa bản thân Lạc Hà kiếm phái cũng có bảy tám vị trưởng lão, tương đương nói bây giờ có hơn mười vị giang hồ hảo thủ cùng nhau vây công Giang Thạch.

Trong nháy mắt khí lưu gào thét, cát bay đá chạy.

Cả quảng trường trong nháy mắt loạn thành một đoàn. Âm âm rung động.

Từng khối đá cẩm thạch trải sàn bị chấn động bay múa lung tung, bắn tung tóe khắp nơi.

Rất nhiều người bị đá vụn đánh tới, phát ra tiếng kêu thảm thiết, thanh âm chói tai.

-Cha, cha không đi lên hỗ trợ sao?

Triệu Phi Yến lại không nhìn được rung động mở miệng.

Triệu Hậu Tài mồ hôi lạnh rơi như mưa, nhìn một màn chấn động trong sân, thiếu chút nữa nhìn không được trực tiếp bóp chết nữ nhi nhà mình.

Chương 52: Môn phiệt Trương thị!

-Mau mau mau mau, chạy tới bên này!

-Mẹ ơi, Ngô chương môn của thanh Mộc phái chết rồi!

-Lưu trưởng lão của Thần Dao Môn bay ra ngoài!

-Tào trưởng lão!

-Ngưu đại chương môn!

Toàn bộ quảng trường hỗn loạn một mảnh, đám người kinh hãi, nhanh chóng điên cuồng lui về sau, một bên lui một bên kinh hãi kêu to.

Chiến trường chính giữa cát bay đá chạy, kinh phong gào thét, vô cùng thê thảm.

Cao thủ vừa mới nhào tới sau khi phát sinh giao thủ với Giang Thạch, rất nhanh liền phát hiện sự tình căn bản không có đơn giản như bọn họ nghĩ.

Vốn bọn họ là muốn dựa vào ưu thế thân pháp, lại lợi dụng ảo diệu của kiếm pháp, đao pháp, tránh đi lang nha bổng của Giang Thạch, chuyên tấn công chỗ yếu hại của Giang Thạch.

Đáng tiếc nghĩ sự tình là rất tốt, nhưng tốc độ của Giang Thạch cũng không có yếu như tưởng tượng của bọn họ.

Chuẩn xác mà nói, tuy rằng tốc độ của Giang Thạch tương đối yếu, nhưng cũng phải xem đó là so sánh với người nào.

So với con yêu thú lúc trước là hơi yếu một chút.

Nhưng so với một đám người Nhập Kinh quan thứ mười.

Một cây lang nha bông giống như hồ vào bảy cừ, vung quét tùy ý, thế đại lực trầm, hô hô rung động, quả nhiên là một bả liên chết, tới gần liền bị thương.

Từng tên đại nhân vật trong võ lâm Phong Châu không ngừng phát ra tiếng kêu thảm thiết, thân hình liên tục bay ngược, bị đánh vô cùng thê thảm.

Về phần đám người bốn phía quảng trường bị vạ lây mà bị thương càng không biết đã có bao nhiêu.

Trong đám người Triệu Hậu Tài bị một viên đá bay tới đánh trúng trán, rầm một tiếng, trực tiếp đánh đến máu tươi chảy ròng ròng, không ngừng hít khí lạnh.

Đây cũng là bởi vì nguyên nhân hấn cách khá xa.

Nếu như cách đủ gần, chỉ sợ không chết cũng phải mất đi nửa cái mạng.

Điều này làm cho trong lòng của hấn càng thêm kiên định, Giang Thạch là quái vật hóa hình.

-Không!

Rất nhanh lại là có tiếng kêu thảm thiết phát ra.

Triệu Hậu Tài không khỏi trừng to mắt, tận mắt nhìn thấy Từ Khai trước đó không lâu còn ôn chuyện với hấn đã bị một gậy quét trúng, trực tiếp bay tứ tung, hung hăng nện vào trong đám người, đập chết bốn năm tên hán tử giang hồ ngay tại chỗ.

-Từ huynh...

Hấn theo bản năng kinh hô mở miệng.

- Từ bá bá!

Triệu Phi Yên sắc mặt trắng bệch, rốt cục cũng cảm nhận được sợ hãi.

“Đây chính là lực lượng của các ngươi, còn tưởng rằng các ngươi có thể có biểu hiện gì đây, thật sự là để cho ta thất vọng, thành thật mà nói để cho ta rời đi không phải tốt sao, tại sao muốn nhảy ra động thủ đây!”

Trước ngực Giang Thạch có dòng máu chảy xuôi theo hàng, vừa quét Lang Nha Bổng, vừa mở miệng nói.

Trong khoảnh khắc ngắn ngủi, vốn có mười bảy mười tám vị hảo thủ giang hồ đã bị Giang Thạch đập đến thất linh bát lạc, tổn thất thảm trọng.

Đến bây giờ chỉ còn lại ba người có thể đứng trong tràng, nhưng ba người này cũng đều là khí huyết cuộn cuộn, sắc mặt trắng bệch, thân thể rất nhanh đã rút lui về phía sau, đều là cao thủ Nhập Kinh quan thứ mười một.

Một người là chương môn phái Lạc Hà Kiếm Triệu Vô Cực.

Một là đại trưởng lão Thanh Long Môn Dư Hải.

Còn có một người là một tên lão giả, thoát nhìn khoảng bảy tám mươi tuổi, giống như Triệu Vô Cực, đều đã đạt tới cảnh giới nửa bước Võ Thánh.

Chỉ bất quá hãn tuổi già thể suy, mặc dù là nửa bước Võ Thánh, nhưng thực lực chân chính có thể phát huy cũng chỉ có sắp xỉ Nhập Kinh quan thứ mười một, dựa vào chính là thân pháp cao minh mới có thể sống đến bây giờ.

Ngoại trừ ba người bọn họ, hầu như tất cả những người vừa mới nhào tới đều đã chết.

Toàn bộ quảng trường một mảnh máu tươi đầm đìa, vô cùng thê thảm.

Chương môn Lạc Hà Kiếm Phái Triệu Vô Cực, ánh mắt đỏ lên, sắc mặt xanh mét, nhìn thi thể đầy đất, trong lòng quả

thực muốn ngửa mặt lên trời hét dài.

Nghĩ Lạc Hà kiếm phái hần truyền thừa đã hơn năm trăm năm, hôm nay lại bị tổn thất lớn như vậy, trưởng lão chết hết, cao thủ diệt hết, thật sự là thù hận không đội trời chung.

Tuy rằng vừa rồi giao thủ, hần cũng đâm trúng Giang Thạch hai kiếm, chỉ bất quá tiểu tử này rõ ràng luyện qua ngành công cường đại, liên tục đâm xuống hai kiếm, đều không thể đâm thủng thân thể của đối phương.

Chỉ có thể để lại hai lỗ hồng nho nhỏ trên người đối phương mà thôi.

-Tiểu bối, hôm nay nếu ngươi còn có thể thuận lợi rời đi, Không chỉ có là sỉ nhục của Lạc Hà kiếm phái, đồng thời cũng là sỉ nhục của toàn bộ võ lâm Phong Châu!”

Triệu Vô Cực cắn răng gầm lên, nhìn Giang Thạch.

-Bắt đầu bắt cóc đạo đức?

Giang Thạch cười gằn, nói: “Có chút ý tứ, dù sao giết một cái cùng giết mười cái, cũng không có gì khác nhau, nếu ngươi là thật có bản lĩnh, liền cố động tất cả bọn họ tới cùng ngươi đồng thời động thủ thôi!”

-Tiểu tử này quả nhiên kinh khủng!

Cách đó không xa, hai tên nam tử trung niên trường bào tuyết trắng vẫn đứng ở trong đám người quan chiến, gắt gao nhìn chăm chăm Giang Thạch.

“Cũng được, sớm ra tay đi, xem ra Triệu chương môn sắp không chịu nổi, cũng không thể để cho Triệu chương môn cũng chết ở trong tay hần!”

Trung niên áo bào trắng bên phải mở miệng nói.

-Ừ, động thủ!

Trung niên áo bào trắng bên trái gật đầu nói.

Hai người bọn họ đột nhiên lấy ra một cây vũ khí màu bạc từ trong ngực, nhanh chóng triển khai, rõ ràng là hai cây roi chín tiết (chín nhánh), giờ phút này cầm roi chín tiết trong tay, hai người liếc mắt nhìn nhau, đột nhiên nhanh chóng lao ra, di động về phía Giang Thạch.

Vù vù!

Bọn họ thi triển hân pháp ra, rõ ràng nhanh hơn Triệu Vô Cực, quả thực giống như hai đạo tàn ảnh màu trắng, mờ lung không rõ, mờ ảo thần bí.

Giang Thạch bị chói mắt, ánh mắt nhanh chóng quét qua, mặt lộ ra vẻ ngưng trọng.

Hai người trung niên áo bào trắng này quả nhiên có chút môn đạo!

Lúc mới giao thủ với mọi người, hắn vẫn luôn dùng khoe mắt để đề phòng bọn họ.

Bây giờ cuối cùng cũng không thể chịu đựng được nữa.

Vù vù vù!

Hai người di chuyển rất nhanh, trực tiếp xoay tròn xung quanh Giang Thạch, khiến Giang Thạch hoàn toàn không rõ rốt cuộc bọn họ muốn làm gì.

Nhưng tốc độ của bọn họ lại quá nhanh, hắn căn bản là không thể quét trúng bọn họ.

Vừa nhìn thấy hai tên trung niên áo bào trắng động thủ, chưởng môn Triệu Vô Cực lập tức tinh thần đại chấn, mở miệng quát: “Hai vị Trương huynh, nhất định phải bắt được người này!”

Trương huynh?

Thanh Long Môn Dư Hải cùng một lão giả khác đều chấn động trong lòng, liếc mắt nhìn nhau.

-Trương thị nào?

- Lũng Tây Trương thị?

Các người làm ta hoa cả mắt!

Giọng Giang Thạch trầm thấp, mở miệng quát lạnh.

Nhưng bỗng nhiên hắn cảm giác được một cỗ kinh lực vô cùng khổng lồ trực tiếp truyền đến từ cổ tay phải của mình, ánh mắt biến đổi, nhìn về cổ tay phải.

Chỉ thấy một đoạn roi màu ngân bạch chẳng biết lúc nào đã vững vàng quấn lấy cổ tay phải của hắn, đột nhiên kéo, đem cổ tay của hắn đều đều kéo về một bên.

Tiếp theo không đợi hắn kịp phản ứng, từ cổ tay trái cũng đột nhiên truyền đến một lực lượng cường đại, lại là một cây roi chín tiết màu trắng bạc, nặng nề cuốn lấy cổ tay trái của hắn, kéo về một bên khác.

Hai tay của hắn trong nháy mắt đã bị tách ra.

Chỉ thấy hai tên nam tử bạch bào vừa rồi rút cục cũng không di động nữa, một trái một phải, lôi kéo Cửu Tiết roi, đột nhiên xông về hai cái phương hướng bất đồng, ánh mắt lạnh như băng, kinh lực mãnh liệt.

“Tiểu bối, giang hồ to lớn, cao thủ xuất hiện lớp lớp, dựa vào một cây Tinh Thần Vãn Thiết lại có thể tính là cái gì, hôm nay liền xé sống người ở đây, cũng coi như cho các nhân sĩ giang hồ ở đây một cái công đạo!”

Nam tử áo bào trắng bên trái lạnh giọng nói.

-Tốt, hai vị Trương huynh mau giết hắn!

Vừa nhìn thấy Giang Thạch bị Cửu Tiết Tiên trói chặt hai tay, Triệu Vô Cực lập tức lộ ra vẻ vui sướng, mở miệng hét lớn.

Bỗng nhiên hắn phản ứng lại, trở tay ném trường kiếm về phía ngực Giang Thạch.

Giờ phút này hai tay Giang Thạch đang mở rộng, là thời cơ tốt nhất.

Vừa nhìn thấy trường kiếm bay tới, trong lòng Giang Thạch âm trầm, đột nhiên gầm lên một tiếng, “Xích Dương Đoán Thê Quyết” tầng thứ hai, “Thiết Thạch Thân” tầng thứ ba toàn bộ vận động, toàn bộ thân thể nhanh chóng xiết lại, một cỗ lực lượng cường hãn hơn sinh ra từ trong thân thể của hắn, đột nhiên lắc lư cánh tay, đem thân thể hai tên nam tử áo bào trắng hao bên đều kéo lắc lư một trận, sắc mặt đại biến, cảm giác được sắp giữ không được.

Phải biết rằng lực lượng thân thể bây giờ của Giang Thạch đã đạt tới 12500 cân.

Thêm bốn thành trên cơ sở ban đầu nữa, đó sẽ là 17.500 cân.

Trực tiếp bạo tăng thêm 5000 cân cự lực.

Tuy rằng hai tên nam tử áo bào trắng đã dốc hết toàn lực tiến hành kéo điên cuồng, nhưng vẫn bị Giang Thạch gầm lên một tiếng, bang bang hai tiếng, giấy thoát ra ngoài.

Nếu không phải là hai tên nam tử bạch bào này buông tay đủ dứt khoát, thân thể của bọn hắn cũng khẳng định phải bị Giang Thạch trực tiếp kéo qua, nhưng dù vậy bọn hắn cũng bị Cửu Tiết Tiên kéo rách lòng bàn tay, máu tươi đầm đìa.

Khoảnh khắc thoát khỏi trói buộc, Giang Thạch liền vung Lang Nha Bổng nhanh chóng chấn bên người.

Đang!

Két

Trường kiếm sắc bén rạch mép lang nha bổng, phát ra thanh âm chói tai, nhanh chóng cắm vào bả vai Giang Thạch, chỉ kịp xuyên thủng một lỗ hai cm, liền mất đi tất cả lực lượng.

“Tốt lắm, đây đã là ta bị thương nặng nhất, các người chơi xấu, cũng đừng trách ta!”

Răng rắc!

Giang Thạch đập lang nha bổng xuống mặt đất, trong lúc mọi người kinh nghi, hắn cầm lên tảng đá vụn đầy dưới đất, nghe răng cười một tiếng, trực tiếp hung hăng ném tới hướng của Triệu Vô Cực.

-Nhìn Vũ Hoa Tật Thiên của ta!

Dưới sự gia trì của lực lượng khổng lồ 17500 cân, thứ ném ra không phải là đá, mà là đại bác!

Chương 53: Đá hiển uy!

Vù!

Ác phong gào thét, hơn mười hòn đá nhỏ bị Giang Thạch ném điên cuồng, nhất thời giống như là hóa thành từng đường tuyến nhỏ trên không trung, nhanh đến không thể tưởng tượng nổi, kia hung hăng bắn về phía Triệu Vô Cực ở trước nhất, sau đó là Dư Hải cùng lão giả kia.

Ba người Triệu Vô Cực, Dư Hải biến sắc, muốn né tránh đã căn bản không kịp, chỉ có thể nhanh chóng huy động đao kiếm tiến hành ngăn cản.

Nhưng trường kiếm trong tay Triệu Vô Cực đã sớm bị hấn ném ra ngoài, chỉ có thể dựa vào chưởng lực cương mãnh hung hăng đánh tới những hòn đá đang bắn tới.

Nhưng một kích này, nhất thời làm cho hấn phát ra tiếng hừ thảm.

Bàn tay cùng mấy viên đá vụn đập vào nhau, tuy rằng triệt để đem những viên đá vụn này đánh nổ tung, nhưng là một cỗ lực lượng khổng lồ khó có thể tưởng tượng cũng hung hăng tập kích vào trong bàn tay và cánh tay của hấn, khiến cho thân thể hấn rút lui rất nhanh, toàn bộ cánh tay trong nháy mắt đã tê dại.

Đây đã là bởi vì nội công của hấn thâm hậu, đạt tới cảnh giới nửa bước Võ Thánh.

Nếu là người bình thường, chỉ sợ đều đã phế bỏ toàn bộ cánh tay.

Giống như đại trưởng lão Dư Hải của Thanh Long Môn bên cạnh, tu vi bất quá chỉ là Nhập Kinh quan thứ mười một, kinh lực kém Triệu Vô Cực không biết bao nhiêu, tuy rằng lợi kiếm nơi tay có thể ngăn cản gần hết, nhưng không ngăn cản được vài cái, đã bị một cỗ lực lượng cường đại trực tiếp chấn động đến cánh tay tê dại, trường kiếm thiếu chút nữa bay ra ngoài.

Trong lòng hấn rớt cục lộ ra vẻ sợ hãi.

Cùng hấn không chịu nổi, còn có vị lão giả tuổi già sức yếu kia.

Thật vất vả bọn họ mới ngăn cản được vòng bắn tia thứ nhất của Giang Thạch, rất nhanh Giang Thạch lại ném đến vòng thứ hai, vòng thứ ba, vòng thứ tư..... hung hăng ném về phía ba người.

Tất cả nói đến chậm chạp, kì thực nhanh như tia chớp.

Dù sao bắn hòn đá ra chỉ cần khom lưng nhặt lên, lại ném ra là được rồi, hoàn toàn không cho người ta một chút thời gian phản ứng nào.

Keng keng keng!

-Không!

Rất nhanh, đại trưởng lão Dư Hải của Thanh Long Môn cùng vị lão giả tuổi già sức yếu kia dẫn đầu chịu không nổi, trực tiếp phát ra tiếng kêu thảm thiết thê lương, vũ khí trong tay bị đụng bay, thân thể trong nháy mắt bị hơn mười viên đá bắn trúng, thật giống như bị một cây súng tự động quét trúng, bay tứ tung ngay tại chỗ, chết thảm không toàn thây.

Ngay cả Triệu Vô Cực cũng phát ra tiếng hừ thảm, bị trọng thương.

Cách đó không xa, hai tên nam tử trung niên áo bào trắng vừa kinh vừa giận, mắt thấy Giang Thạch hung tàn như thế, không khỏi gầm lên một tiếng, lần nữa nhào tới hướng Giang Thạch.

-Tiêu bồi chịu chết!

Vù vù!

Bọn họ lại dựa vào thân pháp cao minh, trực tiếp xoay quanh Giang Thạch, nhanh chóng đánh ra một cỗ chưởng phong cường đại, giống như đao cương, vọt tới hướng toàn thân Giang Thạch.

Động tác của Giang Thạch nhất thời bị cản trở, không khỏi phiền não một trận.

Tốc độ của hai người này thật sự là làm cho hấn chán ghét tới cực điểm.

Giống như hai con ruồi, không ngừng quấy rầy chính mình.

Mà chưởng phong bọn họ đánh ra, nói mạnh không mạnh, nói yếu không yếu, nhưng luôn phải huy động lang nha bổng tiến hành ngăn cản, nếu không cứng rắn chịu bảy tám chưởng như vậy, cũng nhất định là ăn không tiêu.

“Các ngươi cứ dùng sức xoay đi, ta xem các ngươi có bao nhiêu kinh lực, ngàn vạn lần đừng để bị ta bắt được, một khi bị ta bắt được, ta muốn tươi sống đâm chết các ngươi!”

Giang Thạch chán ghét mở miệng.

Vù vù!

Hai tên trung niên áo bào trắng vẫn xoay tròn rất nhanh, liên tục xuất chưởng.

Dần dần Giang Thạch cảm thấy có gì đó không đúng.

Trong trường phòng của hai người này ẩn chứa một cỗ hàn khí rất mạnh, vừa mới bắt đầu còn không có cảm thấy có cái gì, nhưng là theo thời gian trôi qua, hàn khí này càng ngày càng thịnh, không ngừng xâm lấn vào thân thể nội, tựa hồ đang không ngừng tích lũy giống nhau.

-Mẹ nó, ta muốn đập chết các ngươi!

Giang Thạch gầm lên một tiếng, Lang Nha Bổng lại đập xuống đất, khom lưng cầm lên càng nhiều đá vụn, trực tiếp ném mạnh về phía tàn ảnh đang cấp tốc chuyển động trước mắt.

Vù!

Phốc phốc phốc phốc!

Từng phiến đá xuyên qua tàn ảnh, lực lượng khủng bố, bay múa đầy trời, trực tiếp bắn về phía đám người phía sau.

Mặc dù đám đông đã rút lui đủ xa,

Nhưng bọn hắn cũng hồn nhiên không nghĩ tới những viên đá này cứ nhiên xuyên qua tàn ảnh, trực tiếp đánh về phía bọn họ.

-Không!

Đối mặt một cái, đông đảo nhân sĩ giang hồ đứng ở hàng đầu bị đá bắn xuyên ngay tại chỗ, phát ra kêu thảm thiết, thân thể bay tứ tung, chết oan chết uổng.

Trong nháy mắt đám người lại đại loạn.

-Mau lui lại a!

-Mẹ nó chạy mau, đừng chen lấn về phía trước nữa!

-Nằm xuống, mau nằm xuống!

Giang Thạch không quan tâm, chỉ lo khom lưng cầm lên càng nhiều đá hung hăng ném về phía hai tên trung niên áo

bào trắng đang xoay tròn xung quanh mình.

Vù vù!

Cứ như vậy, một năm lại một năm đá không ngừng bay ra, phát ra thanh âm chói tai bén nhọn.

Mỗi một hòn đá cơ hồ đều bị đối phương thuận lợi né tránh, hung hăng ném vào trong đám người phía sau.

Toàn bộ đám người trở nên càng thêm hỗn loạn, không biết bao nhiêu người phát ra tiếng kêu sợ hãi.

Vốn bọn họ đều là võ giả, mang theo một thân tu vi trong người, giờ phút này cũng loạn cùng người bình thường không có gì khác nhau.

Trong nháy mắt Giang Thạch liên tục ném ra hơn mười đợt đá.

Bị hấn ngộ thương mà chết không biết bao nhiêu.

Hai tên trung niên áo bào trắng chính đang cấp tốc xoay tròn xung quanh Giang Thạch, không ngừng đánh ra chưởng phong cường đại rốt cục cũng lộ ra vẻ kinh hãi, cảm giác được kinh lực trong cơ thể đang nhanh chóng tiêu hao.

Lúc này bọn hắn đã tiêu hao hơn phân nửa kinh lực, tốc độ và chưởng phong của bản thân rõ ràng yếu đi rất nhiều.

Nếu tiếp tục như vậy, chỉ sợ bọn họ đều sẽ không ổn.

Vốn là nếu hai tên nam tử trung niên này mang ám khí theo, ngược lại có thể vây quanh Giang Thạch không ngừng phóng ám khí ra, cũng có thể gia tăng sát thương đối với Giang Thạch.

Thế nhưng bọn họ đều là người thế gia, tự nghĩ về cái gọi là thân phận cùng thể diện, bởi vậy đi ra ngoài hành tẩu giang

hồ, rất ít mang theo ám khí, điều này dẫn đến giờ phút này bọn họ đã đâm lao phải theo lao.

Thử hỏi một chút, Võ Đang thất hiệp đi ra ngoài hành tẩu giang hồ có thể cầm ám khí theo sao?

Chính là loại đạo lý này!

Giang Thạch đang không ngừng điên cuồng ném đá, rất nhanh phát hiện trạng thái hai tên trung niên áo bào trắng đã không đúng, lập tức phát ra từng trận tiếng cười to, nói: “Ta cho các người chạy, xem các người còn có thể chạy bao lâu!”

Vù vù!

Hắn cầm lên càng nhiều đá, giống như không cần tiền, lần nữa điên cuồng ném về hướng hai tên trung niên áo bào trắng.

Tốc độ của hai gã trung niên áo bào trắng vốn đã giảm mạnh, giờ phút này lại bị vô số hòn đá điên cuồng nhắm vào, nhất thời trở nên cực kỳ chật vật, rốt cục có người phát ra tiếng hừ thâm, bị hòn đá bắn trúng.

Tiếp theo người kia cũng bị phân tâm, ngay sau đó bị hòn đá đánh trúng.

-Không!

Hai người kêu thảm một tiếng, trong khoảnh khắc đã trúng bảy tám viên đá, trực tiếp hung hăng bay ngược ra ngoài, nện ở xa xa, thống khổ kêu thảm thiết.

Viên đá bén nhọn đánh nát kinh lực phòng ngự của bọn họ, nhưng cũng bị kinh lực cắt giảm rất nhiều lực lượng, bởi vậy cũng không thể xuyên thủng thân thể của bọn họ, nhưng dù vậy, cũng làm cho bọn họ bị trọng thương, máu tươi đầm đìa.

-Hai vị Trương huynh!

Triệu Vô Cực cách đó không xa, vừa nhìn thấy cảnh này, lập tức trừng mắt, kinh hãi mở miệng.

Ngay cả hai vị Trương huynh cũng không bắt được tiểu tử này?

Giang Thạch lập tức ngừng lại, ném hòn đá vụn trong tay xuống, nhổ một ngụm nước miếng vào lòng bàn tay, mặt lộ vẻ tươi cười, cẩn thận lắc lư lang nha bông to lớn.

-Không cần sợ, ta cam đoan một chút nữa chấm dứt thống khổ của các ngươi, có thể chết dưới lang nha bông của ta, coi như là vinh hạnh của các ngươi.

Hắn mang theo lang nha bông đi tới hướng hai tên nam tử trung niên.

-Người trẻ tuổi, ngươi không nên xằng bậy, Lũng Tây Trương thị nghe qua chưa?

Bỗng nhiên, một tên trung niên áo bào trắng lộ ra vẻ kinh hãi, nhìn về phía Giang Thạch.

-Loạn thất bát tao, chưa từng nghe qua!

Giang Thạch cũng không để ý, tiếp tục đi về phía hai người.

“Tiểu tử, bọn họ là môn phiệt Trương thị, là chúa tể thiên hạ môn phiệt, là chủ nhân chân chính thế giới này, ngươi mau dừng lại!”

Triệu Vô Cực ở xa xa kinh hãi kêu to.

Vèo!

Bùm!

Vừa dứt lời, Giang Thạch đột nhiên xoay người lại, ném Lang Nha Bông ra, rơi vào ngực của Triệu Vô Cực, trực tiếp đập đến Triệu Vô Cực điên cuồng phun máu loãng, ngực lõm

xuống, thân thể lập tức bay tứ tung ra, nện ở xa xa, hộc máu chết thảm.

-Ồn ào!

Ngữ khí Giang Thạch lạnh lùng.

-Sự tình bây giờ đã nháo đến loại tình trạng này, người nói với ta lai lịch của bọn họ thật lớn?

-Vậy người ngược lại dạy ta nên làm cái gì bây giờ?

Chương 54: cướp đoạt tài phú!

Giang Thạch đi tới, lần nữa nhặt lên Lang Nha Bồng thô to từ trên mặt đất, đi tới hướng hai tên nam tử trung niên bạch bào.

Nhưng rất nhanh hấn nhướng mày, lộ ra kinh nghi, gắt gao nhìn thẳng vào hai tên nam tử trung niên trước mặt.

Chính xác mà nói là nhìn thẳng vào vết thương trên ngực bọn họ.

Nguyên bản mỗi người bọn họ đều bị đá bắn trúng vạch ra mấy cái lỗ máu, nhưng giờ khắc này, thương thế trên ngực bọn họ lại đang chậm rãi khép lại, tựa hồ có một loại lực lượng thần bí tuôn ra, tự động bài xuất đá trong vết thương, để thương thế khép lại bằng tốc độ mắt thường cũng có thể thấy được.

-Các ngươi là yêu thú?

Giang Thạch giật mình.

Sắc mặt hai tên nam tử trung niên đều đã trắng bệch, khí tức hỗn loạn, thở hổn hển, tựa hồ chữa trị thương thế hao phí rất nhiều tinh lực của bọn họ, ánh mắt gắt gao nhìn về phía Giang Thạch.

“Người trẻ tuổi, có chuyện gì từ từ nói, cho chúng ta một cơ hội, chúng ta là Trương thị môn phiệt, tha cho chúng ta một mạng, chúng ta có thể cho ngươi một ít bồi thường, mọi người oan gia nên giải không nên kết!”

Nam tử trung niên bên trái thở dốc nói.

-Không sai, cho chúng ta một cơ hội đi, lần này là chúng ta thua.

Tên nam tử trung niên khác cũng vội vàng mở miệng.

Giang Thạch nhận thấy vết thương trên ngực họ lành nhanh hơn.

Một cỗ cảm giác quý dị tràn vào trong lòng hắn.

Đây chẳng lẽ là yêu thú thể gia?

-Oan gia nên giải không nên kết.....

Giang Thạch lặp lại.

-Đúng, mọi người không cần phải là địch như vậy, hôm nay coi như chưa từng xảy ra chuyện gì.

Tên nam tử trung niên bên trái lại lên tiếng.

Giang Thạch chậm rãi gật đầu, nói: “Nói có chút đạo lý!”

Hai tên nam tử trung niên mừng rỡ trong lòng.

Nhưng ngay sau đó!

Phốc xuy!

Giang Thạch đập xuống một bả, lực đạo uy mãnh hung hăng rơi vào trên đầu nam tử trung niên bên trái, trực tiếp đem toàn bộ đầu của hắn đánh tới trong bụng.

Nhưng hết lần này tới lần khác như thế, nam tử trung niên cũng không có lập tức chết đi, mà là hai tay còn đang gian nan co quắp, bàn tay thử nâng lên, sờ về phía cổ không đầu, tựa hồ có ý định đem đầu của mình rút ra từ trong khoang bụng.

Nam tử trung niên khác sắc mặt hoảng hốt, hồn nhiên không nghĩ tới Giang Thạch lại đột nhiên động thủ.

Hắn không chút nghĩ ngợi, vội vàng đứng lên bỏ chạy.

Nhưng Giang Thạch đã sớm nhanh chóng lao ra, lại là đập ra một bả.

Bùm!

Phốc xuy!

Tên nam tử trung niên thứ hai điên cuồng phun máu loãng, toàn bộ phía sau lưng đều bị đánh nát, xương bả vai lồm vào bên trong, thân hình lập tức hung hăng bay ra ngoài.

Nhưng hắn cũng giống như tên trung niên nam tử trước đó, cũng không chết ngay, mà gian nan co giật ở xa xa, vết thương sau lưng lại chậm rãi khép lại.

Yêu thú, đây nhất định là yêu thú!

Trong mắt Giang Thạch lộ ra vẻ ngưng trọng, gắt gao nhìn chăm chăm thân thể hai người.

Người bình thường nào có quỷ dị như vậy?

Công lực có cao hơn nữa, chịu thương thế như vậy cũng phải lập tức chết thảm chứ?

-Mẹ ơi!

-Chạy mau a!

Giờ phút này toàn bộ quảng trường đã loạn thành một đoàn.

Không còn ai dám lưu lại xem náo nhiệt, tất cả đều nhanh chóng trèo tường đi xa, sợ Giang Thạch nhất thời giết đến cao hứng, đem tất cả bọn họ cũng đều giết chết.

Giang Thạch lại nhìn thoáng qua bóng người nam tử trung niên bị hắn đập đầu vào trong ngực, chỉ thấy thân thể đối phương vẫn gian nan co quắp như cũ, bàn tay cầm lấy nhúm tóc trên đầu không ngừng nhô ra ngoài, nhưng nhô ra liền hoàn toàn không thể nhúc nhích.

Giang Thạch không quá yên tâm, cất bước đi tới, nhìn chăm chú thân thể không đầu của đối phương, vũ động lang nha bổng, lại đập xuống một gậy.

Bùm!

Lần này trực tiếp rơi vào chỗ lồng ngực của đối phương, đem toàn bộ lồng ngực đều đánh cho khô quắt, lõm xuống, từng mảnh máu loãng đỏ tươi từ trong cổ nhanh chóng chảy ra, rất nhanh đã nhuộm đỏ mặt đất.

Dù vậy, thân thể đối phương cũng không nhúc nhích.

Giang Thạch yên lòng, mỉm cười.

Xem ra là đã chết hoàn toàn.

Cho dù là yêu thú,

Đầu bị đập vào trong khoang bụng, cũng không sống nổi chứ?

Huống chi lại bị mình bổ một thêm một kích?

Hắn cất bước đi về phía người nam tử trung niên thứ hai.

Tên nam tử trung niên kia miệng đầy máu loãng, gian nan giãy dựa trên mặt đất, lộ ra vẻ hoảng sợ, mở miệng cầu xin tha thứ: “Tha mạng, ta là môn phiệt Trương thị, tha cho ta một mạng...”

-Thật có lỗi, ta tha cho ngươi, chỉ sợ gia tộc các ngươi cũng không tha cho ta!

Giang Thạch đáp lại.

Bùm!

Lại là đập ra một bả, thân thể tên nam tử trung niên này lại bay tứ tung ra lần nữa, hung hăng nện ở xa xa, rốt cuộc không nhúc nhích, toàn bộ đầu đều biến hình.

Giang Thạch đi lên rất nhanh, lại bổ sung thêm hai đòn nữa, cho đến khi xác định đối phương đã hoàn toàn chết thảm, mới rút cục thu tay lại.

“Xem ra cái gia tộc này cũng không có gì đáng sợ, ngoại trừ sinh mệnh lực cường đại hơn so với người thường bên ngoài, những phương diện khác tựa hồ đều không sai biệt lắm với người bình thường, cũng không có nắm giữ thần thông gì.”

Giang Thạch tự nói.

Vừa rồi chính mình thiếu chút nữa đã bị bọn họ dọa cho nhảy dựng.

Không đúng!

So sánh với người bình thường, cũng có chút đặc thù.

Đó chính là chương phong băng hàn của bọn họ mang theo hàn khí rất mạnh, có thể xâm lấn thân thể người.

Đây coi như là một chút đặc dị đi.

Giang Thạch vì phòng ngừa hai người này sau khi chết còn có thể xác chết sống lại, chất đồng thi thể của bọn họ cùng một chỗ, sau đó lấy một đồng gỗ lớn tới từ một bên, cầm đuốc, trực tiếp ném ở trên người bọn họ.

-Đem các người đốt thành tro, ta không tin các người còn có thể sống sót.

Giang Thạch trầm nghĩ.

Mắt thấy ngọn lửa hùng hực bùng ra từ trong hai cỗ thi thể này, càng đốt càng nồng, dần dần có từng đợt mùi thịt nồng đậm toát ra, toàn bộ làn da rất nhanh đã bị đốt cháy, hai cỗ thi thể vẫn không nhúc nhích như cũ, lúc này Giang Thạch mới cất bước đi ra, đi đến trong Lạc Hà Kiếm Phái.

Lúc này toàn bộ Lạc Hà kiếm phái đã hoàn toàn không còn ai.

Tất cả nhân sĩ giang hồ đều chạy trốn không còn một mảnh.

Nguyên đệ tử của Lạc Hà kiếm phái cũng là không còn sót lại.

Các gian phòng, đại điện bị lật tung, giống như bị cướp sạch.

Hiển nhiên, hẳn là tại thời điểm hắn ra tay, bị đám đệ tử đào tẩu thuận thế cướp sạch.

“Mẹ nó, đợt này thua thiệt lớn, dựa vào cái gì ta ra tay, chỗ tốt đều bị các người được?”

Giang Thạch tự nói, bắt đầu lục lọi từng đại điện, từng gian phòng.

Bất luận là giường, ngăn tủ, hay là bất kỳ chỗ nào có khả năng tồn tại ám vách lách tường, không một ngoại lệ, đều bị hắn đập ra, phá vỡ ngay tại chỗ.

Bây giờ hắn quả thực chính là một đầu Phá gia cự thú, một đường đi qua, không có bất kỳ vật gì có thể ngăn cản hắn.

Trộn vện tìm tòi thật lâu, Giang Thạch mới tìm được mấy quyển bí tịch.

Thạch Lăn!

Thông Thiên Chương!

Tuy rằng tên nghe có vẻ khí phách, bất quá có thể bị những đệ tử kia lưu lại, phỏng chừng cũng đều không phải hàng tốt gì.

Trừ những thứ này ra, hắn còn tìm ra ba ngàn lượng

Bên trong, mỗi một cây đều to bằng cánh tay nhỏ của trẻ con, thoát nhìn rõ ràng niên đại đều không thấp, được giấu rất là bí mật.

Điều này làm cho Giang Thạch mừng rỡ trong lòng.

Huyết sâm này không biết có tác dụng tăng cường công lực hay không?

Trong lòng hắn suy nghĩ, quyết định cắn nếm thử một cây.

Nghĩ đến đây, trực tiếp há miệng ra, hung hăng cắn xuống, nhất thời một cỗ mùi thuốc nồng đậm lan tràn ra, xâm nhập vào mọi góc ngách trong khoang miệng, vừa đắng vừa chát vừa khó ngửi, làm cho hắn thiếu chút nữa phun ra.

Nhưng vừa nghĩ tới huyết sâm này chính là vật vô giá, hắn vẫn nhịn xuống chua xót, một ngụm nuốt xuống.

Ăn cũng đã ăn rồi, cái này nhất định là bán không hết, nếu như vậy, cũng chỉ có thể ăn toàn bộ.

Hắn nhịn chua xót, đem toàn bộ huyết sâm còn lại trực tiếp nhét hương trong miệng, mấy ngụm liền cho triệt để nuốt vào bụng.

Giang Thạch thu dọn xong gói hàng, cầm theo lang nha bổng, đi nhanh ra ngoài.

Thời điểm đi ngang qua quảng trường, hắn nhìn thoáng qua hai cỗ thi thể đang cháy kịch liệt, trong lòng như có điều suy nghĩ.

Hai tên nam tử trung niên này lai lịch quý dị, cứ như vậy bị chính mình giết chết, hơn phân nửa là gây đại họa...

Dù sao cũng đã làm rồi, bây giờ hối hận cũng vô dụng, chỉ có thể nhanh chóng tăng thực lực lên.

Hắn sải bước đi qua, ra khỏi đại môn, trực tiếp nhảy lên tuần mã, thúc ngựa lao nhanh về phía xa.

Lần này đổi được hơn năm mươi viên Nhập Kinh đan, hắn là có thể làm cho cảnh giới của hắn tăng lên một đoạn.

Chương 55: Tình báo Thế gia!

Trăng tròn lấp ló, mây đen cuộn cuộn.

Trong thiên địa mây mù đen nghịt một mảnh.

Giang Thạch cười trên tuần mã, tay trái cầm cương ngựa, tay phải cầm Lang Nha Bổng, chỉ cảm thấy toàn thân nóng bức, bên trong thân thể tựa như ẩn chứa một cái lò lửa đang thiêu đốt, lỗ chân lông không ngừng phát tán nhiệt lượng ra bên ngoài, hỗn loạn, ngay cả lỗ mũi cũng đang toát ra nhiệt khí.

-Ta đây là làm sao vậy? Mẹ nó, không phải là mấy cây huyết sâm kia đang phát huy tác dụng chứ?

Hắn dùng sức lắc lắc đầu, cố gắng giữ tỉnh táo.

Nhưng theo thời gian trôi qua, chỉ cảm thấy thân thể của mình càng ngày càng nóng, càng ngày càng nóng, máu tựa như cũng đã hóa thành nham thạch, ngay cả thở dốc cũng trở nên khó khăn.

Rơi vào đường cùng, hắn đành phải cởi xiêm y trên người ra cầm trong tay, tùy ý gió đêm thổi tới, lúc này mới có thể mang đến cho hắn một tia cảm giác mát mẻ.

Nghĩ đến tao ngộ đêm nay, hắn thực sự không biết nói gì.

Thiên địa chứng giám, đêm nay hắn chỉ là muốn đi ra giao dịch, kết quả nháo đến cuối cùng đại sát tứ phương, làm đến phơi thây khắp nơi, vô cùng thâm hiểm, chính mình bây giờ cũng giống như đang bị thiêu đốt đồng dạng.

Đây là cái quái gì chứ?

Miệng khô lưỡi khô, phải tìm một chỗ dừng một chút.

Giang Thạch càng đi càng cảm thấy khó chịu.

Nhưng bây giờ hơn nửa đêm ở vùng hoang vu dã ngoại, cho dù hắn muốn tìm địa phương nghỉ ngơi cũng rất khó tìm được.

Rơi vào đường cùng, đành phải tiếp tục lao đảo đi về phía trước.

Lại qua một đoạn thời gian, trên người Giang Thạch càng ngày càng nóng, bỗng nhiên, ở khu vực bên phải phía trước của hắn truyền đến tia sáng nhè nhẹ, có vẻ khá chói mắt trong đêm tối.

Ánh mắt hắn chợt lóe, lúc này thúc giục tuần mã, nhanh chóng chạy tới.

Bên trong một cái miếu sơn thần tàn tạ, vách tường sụp đổ, mạng nhện dày đặc, không biết đã bao lâu không có người tu sửa qua.

Ngay cả tượng Sơn Thần cũng ngã xuống đất, đầu vỡ vụn.

Giờ phút này ở một bên cửa đại điện, một đoàn lửa trại đang lẳng lặng thiêu đốt.

Tòa hầu thủ Triệu Hậu Tài mang theo đồ đệ, nữ nhi một đường chạy trốn tới nơi đây, rốt cục thả lỏng xuống, nhưng vừa nghĩ tới một màn trước đó, nhất thời hắn lại cảm thấy lòng còn sợ hãi, sắc mặt trắng bệch.

Đường đường Lạc Hà kiếm phái, truyền thừa hơn mấy trăm năm, cao thủ nhiều như mây, lại bị người diệt dễ dàng như vậy.

Ngay cả hai vị cao thủ thế gia môn phiệt cũng không thể may mắn thoát khỏi.

Nhân sĩ giang hồ bị vạ lây lan đến mà chết lại càng không biết có bao nhiêu.

Một khi chuyện tối nay bị truyền ra, tất nhiên có thể oanh động toàn bộ võ lâm Phong Châu.

-Chấn động giang hồ, thật sự là chấn động giang hồ.

Triệu Hậu Tài liên tục lẩm bẩm, nói: “Khu vực Phong Châu lúc nào xuất hiện một vị thiếu niên tuấn tài như vậy, chẳng lẽ thật ứng với câu ngạn ngữ kia, vương triều sắp diệt, tất có yêu nghiệt?”

“Cha, chúng ta cứ đi như vậy, ngày sau có thể bị người nói cái gì hay không?”

Triệu Phi Yến lòng còn sợ hãi.

Cái này cùng giang hồ hiệp nghĩa trong ấn tượng của nàng tựa hồ rất khác nhau.

-Tình huống tối nay người cũng thấy được, nhiều cao thủ như vậy liên thủ đều không hàng được thiếu niên kia, tất cả mọi người ai chạy được liền chạy, ai lại bận tâm chúng ta!

Nói đến đây, hắc hoi trầm ngâm, nói: “Thiếu niên kia gây đại họa, giết chết người của thế gia, sau đó hắc vĩnh viễn cũng không có ngày yên ổn.”

-Cha, hai thúc thúc áo bào trắng kia là ai? Vì cái gì lúc ấy đầu đều bị đập nát, người còn chưa có chết?

Triệu Phi Yến giật mình nói.

Đại đệ tử Thượng Quan Vân cũng đem ánh mắt nhìn về phía Triệu Hậu Tài, lộ ra vẻ nghi hoặc.

Triệu Hậu Tài mặt mũi trầm ngưng, nói: “Các người biết chân tướng của thiên hạ này là gì không? Ciang hồ môn phái

cũng được, Đại Huyền vương triều cũng được, thật ra bắt quá cũng chỉ là quân cờ trong tay người khác mà thôi... Ai?"

Bỗng nhiên, hần biến sắc, đột nhiên đứng dậy, nhìn ra ngoài cửa.

Có tiếng vó ngựa truyền đến, nhanh chóng tiếp cận.

Hai tiểu bồi bên cạnh cũng lập tức rút trường kiếm ra, toàn thân đề phòng, nhìn ra bên ngoài.

-Khát, thật sự là khát nước a.....

Một đạo thanh âm khàn khàn truyền đến từ trong bóng tối:

Mơ hồ còn có thể nghe được mảng lớn khí tức máu tanh nhanh chóng thổi tới theo gió đêm hướng về trong đại điện, hô chổi tai.

Trong nháy mắt Triệu Hậu Tài siết chặt nắm đấm, khớp xương nhô ra, đồng tử co rút lại, tựa hồ tùy thời chuẩn bị ra tay.

Nhưng theo một đạo nhân ảnh dần dần hiện ra trong tầm nhìn của bọn họ, ba người Triệu Hậu Tài sắc mặt hoảng hốt, giống như gặp quỷ vậy, sợ tới mức liên tục rút lui, rầm một tiếng, đụng vào bức tường ở phía sau.

-Người..... người.....

Triệu Hậu Tài sợ tới mức thiếu chút nữa xoay người bỏ chạy.

Là thiếu niên gầy gò kia?

Hắn sao lại tới đây?

-A, là các người a!

Giang Thạch chỉ cảm thấy nóng rát trong cổ họng, một đôi ánh mắt nhìn về hướng Triệu Hậu Tài, nói: "Trên người các người có nước sao?"

-Nước? Có! Có!

Triệu Hậu Tài sợ tới mức run rẩy, vội vàng lấy túi nước bên hông ra, nhanh chóng ném cho Giang Thạch.

Giang Thạch tiếp được, vừa muốn uống xong, bỗng nhiên dừng động tác lại, lộ ra nụ cười, nói: “Người sẽ không lén hạ độc chứ?”

-Sẽ không, sẽ không!

Triệu Hậu Tài vội vàng giải thích.

“Để nữ nhi người uống trước đã!”

Giang Thạch trực tiếp ném túi nước về phía Triệu Phi Yến.

Triệu Phi Yến sợ tới mức khuôn mặt trắng bệch, vội vàng tiếp lấy túi nước, vặn mở nắp, đổ vào trong miệng, ừng ục ừng ục, một hơi liên tục uống bảy tám ngụm rồi cục mới dừng lại.

-Được rồi, mau đưa cho ta đi!

Giang Thạch lại mở miệng.

Nha đầu này cũng thật thành thật, bảo uống thử liền uống nhiều như vậy.

Triệu Phi Yến vội vàng dừng lại, một lần nữa vặn nắp lại, ném cho Giang Thạch.

Giang Thạch tiếp nhận túi nước, rút nắp ra, trực tiếp rót vào trong miệng, từng mảnh nước suối mát mẻ rót vào trong bụng, mát mẻ và thoải mái nói không nên lời.

Một hơi uống hết toàn bộ nước trong túi nước, rồi cục hần mới dừng lại, cảm giác khô nóng trong cơ thể đã được giảm bớt, thở dài một hơi.

“Đúng rồi, người vừa rồi nói cái gì, thế gia? Người thế gia làm sao vậy? Nói tiếp, ta vừa vặn cũng tương đối tò mò!”

Giang Thạch mang theo lang nha bổng nhuộm máu, đi tới hướng đại điện, thân hình nhỏ gầy mang theo một cỗ khí tức dũng mãnh, trực tiếp ngồi ở một bên.

“Người... người cũng không biết thế gia?”

Triệu Hậu Tài giật mình nói.

“Đúng, tại sao nam tử trung niên kia bị ta đập đầu vào trong bụng, còn không có lập tức chết đi, bọn họ là yêu thú sao?”

Giang Thạch hỏi.

Triệu Hậu Tài rung động trong lòng, lần nữa nhìn thoáng qua Giang Thạch, cười khổ nói: “Bọn hắc không phải yêu thú, nhưng so với yêu thú còn phải đáng sợ hơn, cái gọi là thế gia, lại được xưng là môn phiệt, đều là chỉ các gia tộc đáng sợ đã truyền thừa qua mấy ngàn năm. Lúc sinh ra, huyết mạch của bọn hắc đã không giống người thường!

Huyết mạch của mỗi một thế gia đều không giống nhau, có thể cung cấp cho bọn họ một ít năng lực vượt qua người thường, môn phiệt Trương thị chính là nắm giữ năng lực khôi phục quý dị, lấy sinh mệnh lực dồi dào mà nổi danh, hơn nữa tộc nhân có huyết mạch càng thuần khiết, năng lực khôi phục càng biến thái!”

Hả?

Trong đầu Giang Thạch nhanh chóng suy tư, nói: “Khó trách đầu không còn nhưng vẫn có thể nhúc nhích, thiên hạ này lại còn có kỳ nhân như vậy.”

Hắn bỗng nhiên lại hỏi: “Vậy người vừa mới nói chân tướng thiên hạ này, đây là có ý gì?”

Triệu Hậu Tài nhẹ giọng thở dài, nói: “Thế nhân chỉ biết là thiên hạ đại loạn, dân chúng lâm than, chỉ biết là các loại môn

phái giang hồ san sát nhau, nhưng là ai lại có thể nghĩ đến thật ra chúa tể thiên hạ này căn bản cũng không phải quân phiệt cùng môn phái giang hồ khắp nơi, mà là những thế gia này!”

“Có câu nói 【 vương triều diệt mà thế gia bất diệt, thiên hạ vong mà thế gia bất vong 】 , những thế gia này sớm đã siêu thoát ở bên ngoài.

Vương triều này cũng tốt, giang hồ cũng được, đơn giản đều là một bàn cờ của bọn họ, môn phái nào xuống dốc, môn phái nào hưng thịnh, đơn giản chỉ là một lần xào bài của các thế gia đứng đằng sau mà thôi.

Mấy ngàn năm qua, thiên hạ này đã thay đổi qua ba vương triều, Đại Hạ, Đại Càn, Đại Huyền, từng vương triều không ngừng hưng khởi, lại không ngừng xuống dốc, nhưng thế gia vẫn sừng sững bất động!

Bất kỳ một vương triều mới nổi nào thành lập đều phải dựa vào lực lượng của bọn họ, có đôi khi, thậm chí bọn họ có thể chi phối điểm danh người kế vị ngôi vị hoàng đế, về phần các đại môn phái giang hồ thì càng thêm bất kham.

Rất nhiều môn phái giang hồ đều là thế lực mặt ngoài của các thế gia đưa ra mà thôi, tựa như Lạc Hà kiếm phái, hình như chính là do một vị đệ tử của Trương thị thành lập.”

-Mạnh như vậy?

Giang Thạch nhíu mày, nói: “Chẳng lẽ vương triều cường thịnh cũng không có biện pháp với bọn họ?”

“Không có cách nào, vương triều có mạnh hơn nữa, trong mắt bọn họ cũng chỉ là đồ nhà quê mà thôi, ở thời điểm Đại Huyền cường thịnh nhất, hoàng đế muốn thông gia cùng bọn họ đều bị bọn họ trực tiếp cự tuyệt, nguyên nhân chính là không muốn huyết mạch của bọn họ hao tổn trong nhân gian.”

Triệu Hậu mới châm chọc nở nụ cười.

- Đại Huyền Hoàng thất thời kỳ cường thịnh nhất dự trữ vô số binh mã, lương tướng cường binh nhiều không kể xiết, nhẹ nhàng vừa động là có thể san bằng giang hồ, kết quả thế gia vẫn là nhìn không lọt mắt, lúc ấy chuyện này còn trở thành chuyện cười để vô số nhân sĩ giang hồ bàn tán cười to.”

Giang Thạch nhú mày, trong lòng nặng nề.

Điều này làm sao càng nghe càng giống chế độ môn phiệt ở cổ đại kiếp trước.

Thời kỳ Ngụy Tấn đã từng xuất hiện 【 Vương cùng Mã định thiên hạ 】 , sau đó các thế gia lần lượt quật khởi, nắm giữ triều chính, khống chế phong vân, vương triều diệt mà bọn họ bất diệt, kéo dài gần ngàn năm, thẳng đến Đường triều, càng là hình thành cái gọi là 【 Năm Họ Bảy Mong 】 .

Ngay cả hoàng đế Đại Đường Lý Nhị ở trước mặt cái gọi là Ngũ Họ Bảy Mong này cũng bị khinh bỉ đến thâm không nổi nhìn, không ngẩng đầu lên được.....

Không giống bây giờ sao?

Chương 56: Thực lực bạo tăng!

-Ngoại trừ Trương thị tôi nay gặp được, người còn biết những thế gia nào?

Giang Thạch tiếp tục hỏi.

-Còn có Lư Dương Vương thị, Hoa Châu Triệu thị, Bình Châu Thôi thị, còn Sơn Long thị.

Triệu Hậu Tài nói.

-Nhiều như vậy?

Giang Thạch suy tư trong lòng, nói: “Nếu thế gia đã cường đại như vậy, vậy vì sao bọn họ không có cạnh tranh thiên hạ, chính mình làm hoàng đế?”

“Hoàng đế này cũng không phải dễ làm như vậy, vương triều mạnh hơn nữa luôn luôn sẽ có thời điểm suy bại, nhưng là thế gia lại vĩnh viễn sẽ không suy bại, bọn họ lui về phía sau màn, nắm giữ thiên hạ phong vân, mặc kệ vương triều hưng khởi hay là suy bại, bọn họ đều có thể đạt được chỗ tốt, ai lại nguyện ý đứng ra tranh đoạt thiên hạ, chịu phần rủi ro đây?”

Triệu Hậu Tài nói.

-Cũng là đạo lý này, không ngờ kiến thức của người lại rất rộng.

Giang Thạch gật đầu.

-Tiểu huynh đệ khách khí rồi.

Triệu Hậu Tài xấu hổ cười cười.

“Người nói cao thủ mạnh nhất bên trong thế gia có thể mạnh bao nhiêu, có cao thủ cảnh giới Hoán Huyết sao?”

Giang Thạch tiến thêm một bước hỏi.

“Điều này chắc chắn là có không thể nghi ngờ, phải biết rằng tổng binh các châu ít nhất đều là cảnh giới Võ Thánh thang thứ hai, huống chi là thế gia?”

Triệu Hậu mới mở miệng nói.

-Ồ? Tổng binh các châu đều là Võ Thánh thang thứ hai?

Giang Thạch nhướng mày.

Võ Thánh tam bộ thang, nhất thang nhất đẳng thiên, coi như đã là đỉnh phong của phàm nhân.

Sau khi đạt tới thang thứ ba, muốn tiến thêm một bước nhất định phải tiến hành thay máu mới được, nếu không vĩnh viễn đều sẽ dừng lại ở đây.

“Đúng vậy, đây vẫn là nguyên nhân những năm gần đây Đại Huyền vương triều đã suy bại, nếu là thời điểm huy hoàng nhất của Đại Huyền vương triều, tổng binh các châu trên cơ bản đều có tu vi Võ Thánh đỉnh phong!”

Triệu Hậu mới mở miệng.

“Bằng không Đại Huyền vương triều cũng không có khả năng trấn áp giang hồ nhiều năm như vậy.

Cho đến hôm nay, dưới tình huống Đại Huyền đã trên bờ vực đổ nát, nhưng chỉ cần một tờ điều lệnh đưa tới, các đại môn phái vẫn phải phối hợp vô điều kiện.

Có thể tưởng tượng được các môn phái có bao nhiêu sợ hãi đối với triều đình.”

-Ừm, vậy trong giang hồ môn phái ở Phong Châu này có Võ Thánh hay không?

Giang Thạch hỏi.

“Cái này... hình như rất ít, theo ta được biết, tựa hồ chỉ có Vô Hối thiền sư của Bạch Vân thiền tự, Thanh Tùng đạo trưởng của Vô Lượng đạo quán, Nhạc chương môn của Ô Sơn phái là có tu vi Võ Thánh, bất quá Vô Hối thiền sư cùng Thanh Tùng đạo trưởng đã không quản sự trong giang hồ nhiều năm, hai người cộng lại đều sắp hơn ba trăm tuổi rồi, bây giờ chỉ có Nhạc chương môn là thỉnh thoảng sẽ xuống núi.”

Triệu Hậu mới suy tư nói.

-Vậy là được.

Giang Thạch yên lòng.

Xem ra Phong Châu chung quy vẫn là địa phương nhỏ.

Giang hồ rộng lớn như vậy chỉ có ba vị lão Võ Thánh.

“Nhưng nói đến trong quân, Võ Thánh trong quân cũng có mấy vị, tổng binh Phong Châu quân Viên Khai Thái, tả lộ nguyên soái Lục Trọng Sơn của Nghĩa Minh quân đều là Võ Thánh, ngoài ra khả năng còn có một ít Võ Thánh mà chúng ta không biết.”

Triệu Hậu mới mở miệng.

Giang Thạch nhẹ nhàng gật đầu.

Bỗng nhiên hắn cảm giác được trong thân thể lại truyền đến từng trận cảm giác lửa nóng, không khỏi nhú mày thật chặt, lúc này nhắm hai mắt lại, bắt đầu ở trong cơ thể thử vận chuyển kinh lực tiến hành luyện hóa.

Triệu Hậu Tài vừa nhìn thấy Giang Thạch nhú mày nhắm mắt, lập tức ngậm miệng lại, không dám nói tiếp.

Cứ như vậy, thời gian trôi qua.

Triệu Hậu Tài cùng hai tiểu bối ở bên cạnh, trắng đêm khó ngủ, tâm thần không yên.

Mãi cho đến khi mặt trời mọc, Giang Thạch mới mở hai mắt ra lần nữa, không khỏi thở ra một hơi thật dài, ánh mắt chớp động, thần thanh khí sảng nói không nên lời.

Hắn lập tức mở bảng điều khiển, tiến hành xem xét.

Tên thật: Giang Thạch

Tu vi: Nhập Kinh quan thứ tư

Công pháp: Chân Vũ cương kinh (nhập môn)

Vũ kỹ: Phá Long Thương (tầng thứ hai), Thân Pháp như hình với bóng (tầng thứ nhất), Vũ Hoa Tật Thiên (tầng thứ nhất), Thiết Thạch Thân (tầng thứ tư), Xích Dương Đoán Thể Quyết (viên mãn)

Thiên phú: Long Tượng (15.400 cân)

Giá trị danh vọng: 6480 (giá trị danh vọng đạt 1 vạn có thể mở khóa thiên phú tiếp theo)

“Giá trị danh vọng của ta lại gia tăng, ngoài ra Xích Dương Đoán Thể Quyết đã viên mãn, Thiết Thạch Thân cũng đạt tới tầng thứ tư, không ngờ mấy cây Huyết Sâm lại có công dụng như vậy.”

Trong lòng Giang Thạch thầm kinh hãi.

Một đêm trôi qua mà thôi, liền để Xích Dương Đoán Thể Quyết một mực không thể viên mãn lại trực tiếp viên mãn, để Thiết Thạch Thân từ tầng thứ ba đột phá tầng thứ tư.

Hơn nữa khí lực của hắn từ 12500 cân thoáng cái đã đạt tới 15400 cân.

Tương đương với việc tăng thêm 2900 cân lực lượng thuần túy.

Nếu là một khi vận chuyển Xích Dương Đoán Thẻ Quyết, lại bạo tăng năm thành trên cơ sở vốn có, vậy tương đương với thoảng cái có thể đạt tới trình độ 23100 cân lực.

Hít!

Hắn trực tiếp hít một ngụm khí lạnh.

Lực lượng hơn hai vạn cân, thử hỏi ai có thể ngăn cản?

-Ha ha ha.....

Bỗng nhiên, Giang Thạch cất tiếng cười to, lập tức đứng bật dậy từ chỗ, nói: “Triệu tiên bối, đa tạ tối hôm qua đã chỉ giáo, tại hạ cáo từ trước.”

Hắn nhắc lên lang nha bổng cùng quần áo bên người, trực tiếp sải bước đi ra cửa miếu, rất nhanh đã nhảy lên tuấn mã, chạy băng băng mà đi.

Triệu Hậu Tài cùng tên tiểu bối ở bên cạnh nhất thời thờ phào nhẹ nhõm một hơi.

Ở cùng Giang Thạch cả đêm, nếu nói không sợ hãi, đó là không thể nào.

“Lực lượng của người này quái dị như thế, chẳng lẽ... hắn cũng là người của thế gia?”

Sắc mặt Triệu Hậu Tài biến ảo, nói: “Hận Thiên Vô Bả, bây giờ ta mới biết người này tự xưng Hận Thiên Vô bả không phải là không có nguyên do, đợi một thời gian nữa, hơn phân nửa có thể danh chấn thiên hạ.”

Một đường giục ngựa trở về.

Rất nhanh Giang Thạch cũng đã trở về trong tiểu trấn một lần nữa.

Vừa trở về, trưởng thôn Lưu Phong liền nhanh chóng ra nghênh đón, lộ ra nụ cười nồng đậm, nói: “Giang huynh đệ lần

này đi giao dịch, tình hình như thế nào?”

“Người bên kia coi như không tệ, nói chuyện lại dễ nghe, người cũng có tài, trước khi đi còn tặng ta mấy cây huyết sâm cùng mấy ngàn lượng ngân phiếu, không cầm cũng không được, sau này nếu lại có giao dịch, ta còn chuẩn bị đi qua.”

Giang Thạch xoay người xuống ngựa, mở miệng cười nói.

Thôn trưởng nhất thời vẻ mặt mờ mịt.

Lúc gần đi còn tặng hai cây huyết sâm?

Loại trân bảo như huyết sâm này cũng không phải đồ vật có thể tùy tiện tặng lung tung?

Nhưng hắn không hỏi nhiều, vội vàng nhanh chóng dắt ngựa xuống.

Sau khi trở lại phòng, đầu tiên Giang Thạch chuẩn bị ăn, sau khi ăn một bữa no nê, trực tiếp lấy cây huyết sâm còn lại ra, cố nén chua xót trong lòng, cắn răng một cái, nhét vào trong miệng.

Vừa nghĩ tới vật này nghịch thiên như thế, dù cho là khó ăn, hắn cũng phải cắn răng nuốt vào.

Đúng như mong đợi.

Toàn bộ võ lâm Phong Châu quả nhiên đã chấn động rất lớn.

Tin tức truyền đi rất nhanh, ngắn ngủi hai ngày thời gian, toàn bộ các lộ môn phái đều xôn xao, tất cả mọi người chấn động.

Họ không thể tin được.

Bên trong võ thị Lạc Hà Kiếm Phái chủ trì lại có một thiếu niên nhảy ra, hoành sát tứ phương, không người có thể ngăn cản.

Trưởng lão các môn phái, phó chương môn nhất nhất chết thảm, Lạc Hà Kiếm Phái truyền thừa mấy trăm năm cũng bị diệt, cây đồ khỉ tan.

Kết quả như vậy cơ hồ làm cho tất cả nhân sĩ giang hồ đều bối rối hoàn toàn.

Bọn họ căn bản là không dám tưởng tượng chuyện động trời này làm sao có thể đột nhiên phát sinh?

Khi tin tức truyền vào Trương thị, người của Trương thị cũng giận tím mặt, rất nhanh đã phái ra cường giả hỏa tốc xuống núi, bắt đầu nghiêm tra tình huống đêm đó.

Ngay lúc này.

Trong Lạc Hà kiếm phái đã tan tác.

Hai lão giả mặc trường bào trắng như tuyết, khuôn mặt âm trầm, sóng vai mà đứng, lẳng lẳng nhìn chăm chú Lạc Hà kiếm phái đã hoang tàn khắp nơi, từng đợt khí tức vô hình kinh khủng lượn lờ bên người bọn họ, tựa như hai tôn yêu thú hình người, cực kỳ đáng sợ.

Ở trước mắt bọn họ, từng thi thể nhân sĩ giang hồ bày ra ở đây, đến nay vẫn chưa có người thu dọn qua.

Về phần hai vị tộc nhân của Trương thị bọn họ đã hóa thành một đồng than cốc, bị hủy thi diệt tích, vô cùng thảm.

-Nghịch súc!

Một tên lão giả ngữ khí lạnh lạnh, mở miệng gầm lên, khí tức cường đại trực tiếp nhấc lên cuồng phong cát bay đá chạy, ô ô rung động.

“Dám đắc tội Trương gia ta, mặc kệ ngươi là ai, ta muốn đem ngươi nghiền xương thành tro!”

“Đi, đi tìm những người khác hỏi xem người xuống tay rút cuộc là ai?”

Một tên lão giả khác cũng âm hàn mở miệng.

Vù! Vù!

Thân hình của bọn họ giống như di hình hoán ảnh, nhẹ nhàng nhoáng một cái, trong khoảnh khắc đã để lại tàn ảnh, trực tiếp xuất hiện ở khu vực đại môn, lần nữa lại nhoáng một cái, lại là để lại vô số tàn ảnh, xuất hiện mấy chục thước bên ngoài.

Cứ như vậy bọn họ liên tục lắc lư, trong nháy mắt đã biến mất không thấy.

Thời gian trôi qua.

Trong tiêu trần.

Giang Thạch nhú mày, liên tục mấy ngày qua mỗi ngày hắn đều có thể cảm nhận được trong thân thể truyền đến từng trận cảm giác tê dại, chỉ thấy giá trị danh vọng của bản thân mỗi ngày đều đang gia tăng.

Đôi khi 20, đôi khi 50, đôi khi 80.....

Điều này làm cho hắn âm thầm kinh ngạc.

Hơn phân nửa đây là do huyết án mình phạm phải ở Lạc Hà Kiếm Phái đã truyền ra ngoài.

Liên tục mấy ngày đã qua, điểm danh vọng vẫn luôn tăng lên chưa có dấu hiệu dừng lại.

“Điểm danh vọng bây giờ đã đạt tới 7.000 điểm, chỉ cần 3.000 điểm nữa là có thể mở khóa thiên phú tiếp theo, thật đáng để mong đợi.”

Ánh mắt Giang Thạch chớp động.

Đương nhiên, trong những ngày này hắn cũng chưa từng nhàn rỗi, một mực khắc khổ tu luyện.

Sau khi ăn cây huyết sâm thứ hai cùng một ít Nhập Kinh đan, thực lực của hắn lại nhanh chóng tăng trưởng một lần nữa.

Tu vi: Nhập Kinh quan thứ sáu!

Lực lượng: 17600 cân!

Đây vẫn là trạng thái bình thường, nếu một khi vận dụng Xích Dương Đoán Thể Quyết thì càng thêm ghê gớm.

-Thiết thạch thân của ta dưới sự trợ giúp của Huyết sâm đã thuận lợi đạt tới tầng thứ năm, hắn là qua mấy ngày nữa là có thể hoàn toàn viên mãn.

Giang Thạch tự nói.

Hắn lộ ra nụ cười, quyết định tiếp tục ở bên trong tiểu trấn cầu thêm vài ngày.

Chương 57: 1 gậy đập chết!

Đúng như mong đợi.

Thời gian kế tiếp, toàn bộ võ lâm Phong Châu vẫn không chút bình tĩnh, tin tức cao thủ Trương thị xuống núi truyền đi ồn ào huyên náo, các môn phái giang hồ cơ hồ người người đều cảm thấy bất an.

Mà giá trị danh vọng của Giang Thạch vẫn đang chậm rãi gia tăng.

Rốt cục, giằng co năm ngày sau đó, giá trị danh vọng mới hoàn toàn ngừng lại, không hề tiếp tục gia tăng.

Điều này làm cho hắn lộ ra vẻ tiếc hận.

-Đáng tiếc, bây giờ vừa mới đạt tới 7240 điểm, ta còn tưởng rằng có thể tiếp tục tăng lên chứ.

Giang Thạch trầm nghĩ.

Gần đây, hắn tiến hành nghiên cứu qua hệ thống giá trị danh vọng này không chỉ một lần, đáng tiếc đến nay vẫn không rõ quy luật gia tăng giá trị danh vọng cụ thể của cái hệ thống này.

Duy nhất có thể xác định chỉ có hai điểm, khi một người bởi vì chuyện thứ nhất mà khiếp sợ qua, sau đó nếu bởi vì chuyện khác mà khiếp sợ lần nữa thì lần này cung cấp giá trị danh vọng sẽ giảm đi rất nhiều so với lần trước.

Tiếp theo, thời gian gia tăng của giá trị danh vọng là có hạn định, mặc kệ chuyện lớn và ảnh hưởng kéo dài bao nhiêu, sau mấy ngày giá trị danh vọng sẽ dần dần dừng lại, không tiếp tục tăng lên nữa.

Cho nên, ở cùng một địa điểm, cùng một nhóm người, càng về sau, giá trị danh vọng càng khó tích lũy.

Nếu sau này hắn còn muốn tích lũy giá trị danh vọng ở võ lâm Phong Châu, trên cơ bản là không có khả năng, trừ phi hắn có thể làm ra việc càng thêm mạnh bạo, càng lớn chấn động.

-Thôi, nghiên cứu tiếp loại chuyện này cũng không có ý nghĩa, quản giá trị danh vọng có tăng hay không, chỉ cần khí lực mỗi ngày đều tăng là được.

Giang Thạch lần nữa nhìn về phía bảng điều khiển trước mắt.

Năm ngày trôi qua, thiên phú Long Tượng lại tăng thêm 500 cân khí lực cho hắn.

Ngoài ra, Thiết Thạch Thân của hắn rốt cục vào hôm nay cũng đã hoàn toàn viên mãn.

Thiết Thạch Thân viên mãn không chỉ có khiến cho phòng ngự của hắn tăng lên một cái cấp độ, liền khí lực của hắn đều gia tăng hơn một ngàn cân.

Nhất cử đạt tới tình trạng 19.200 cân.

Khoảng cách hai vạn cân cơ hồ chỉ kém một bước.

“Không biết cái gọi là Võ Thánh đánh ra một chiêu lại có bao nhiêu lực lượng, một quyền này của ta có thể chống lại Võ Thánh không?”

Giang Thạch nhìn nắm đấm của mình, ánh mắt chớp động, bỗng nhiên cau mày, “Hai công pháp ngành công rèn thể của ta bây giờ đã viên mãn toàn bộ, kế tiếp muốn gia tăng lực lượng nhanh như vậy có thể sẽ khó khăn.”

Vô luận là Xích Dương Đoán Thể Quyết, hay là Thiết Thạch Thân, trong quá trình tu luyện đều làm cho khí lực của

hắn tăng nhanh, chính điều đó mới có thể đề lực lượng của hắn đạt tới tình trạng 19200 cân trong thời gian ngắn.

Nếu là không có những ngành công này, chỉ dựa vào thiên phú thì nhiều lắm hắn chỉ có thể đạt tới trình độ khoảng 12000 cân khí lực.

Có thể thấy được những ngành công này có trợ giúp rất lớn đối với hắn.

Vốn lần trước hắn muốn đổi thêm mấy bản công pháp ngành công ở trên Võ Thị, kết quả cuối cùng lại biến thành như vậy.

Hơn nữa, lần trước ở võ hội đổi được Nhập Kinh đan cũng đã tiêu hao gần hết.

Độc tu độc hành quả thật vô cùng gian nan.

Hắn thở dài một hơi, lại nghĩ đến chuyện của Nghĩa Minh quân.

-Nếu là mình tìm thời gian cùng giao dịch một đợt với bọn họ, không biết có thể được hay không?

Cuối cùng Giang Thạch thu hồi suy nghĩ, cầm theo lang nha bổng, lần nữa đi ra ngoài.

-Giang huynh đệ, người ra rồi!

“Hôm nay có đi săn không?”

Khu vực ngoài cửa, Nhị Hồ Tử, Thanh Ngưu và một đám thanh niên cường tráng, lưng đeo cung tiễn, đại đao, đang lộ ra nụ cười nịnh nọt đứng đợi ở đây.

Mấy ngày trước có một con gấu đen chạy vào trong thôn phá hư bốn phía, sau đó bị một kích của Giang Thạch đánh chết, sau đó tựa hồ Giang Thạch liền mê săn thú.

Hầu như mỗi ngày đều dành chút thời gian dẫn bọn họ lên núi săn bắn.

Mà mỗi lần đều có thể thắng lợi trở về.

Dần dần tất cả thanh niên cường tráng đều thích lên núi với hắn.

-Đi, hôm nay ta chuẩn bị cho các người ném thử mãnh hổ.

Giang Thạch vỗ ngực, lập tức xoay người lên ngựa.

Một đám thanh niên mừng thầm trong lòng, lúc này đi theo sau Giang Thạch, chạy về phía xa.

Xoạt xoạt!

Ngay tại thời điểm bọn họ vừa mới ra tiểu trấn được bảy tám dặm, chạy về hướng một khu rừng rậm phía trước, bỗng nhiên lại nghe được một hồi thanh âm vó ngựa phi nước đại truyền đến từ phía trước, nương theo từng đợt tiếng hô giết cùng tiếng gầm thét.

Trong lúc đó còn có một ít thanh âm binh khí va chạm, leng keng rung động, thanh âm chói tai.

Giang Thạch ngẩn ra, ngẩng đầu nhìn lên.

Một đám thanh niên thôn dân bên cạnh cũng đều hoảng sợ.

Chẳng lẽ là thổ phỉ?

Bọn họ kém chút không thể không chế cơ thể mà quay đầu chạy trốn.

Chỉ thấy trong rừng cách đó không xa rất nhanh có số lớn nhân mã lao ra, mỗi tên đều mặc giáp trụ màu đỏ, dưới háng cười chiến mã, mật mật ma ma, tối thiểu cũng có sáu bảy trăm người, trong tay cầm đại đao, trường thương, đang đuổi giết một đạo nhân ảnh ở trước nhất.

Bóng người phía trước nhất, một thân huyết bào, lưng đeo đại cung, cưỡi một con tuần mã thần tuần, túi tên trên lưng ngựa đã sớm rỗng tuếch, trong tay còn cầm một thanh ngân thương trắng như tuyết không ngừng ứng phó công kích của ba tên đại tướng địch quân, vừa chạy, vừa nhanh chóng giao thủ.

Thanh âm đinh đinh đang đang vang lên không ngừng.

Mỗi một lần giao thủ đều có mảng lớn khí lưu bắn ra từ giữa bọn họ.

Chẳng qua, sắc mặt của bóng người mặc huyết bào kia rõ ràng đã tái nhợt, khí tức hỗn loạn, thể lực sớm đã chống đỡ hết nổi, một tay thương pháp cũng có vẻ tán loạn không chịu nổi, bị chém xuống ngựa cơ hồ chỉ là chuyện sớm muộn.

“Nói cho ba vị tướng quân, không nên giết chết Triệu Thanh, ta muốn bắt sống người này, chỉ có bắt sống hắn mới có thể nhục nhã Lục Trọng Sơn một chút!”

Ở khu vực đằng sau, một tên tướng quân khuôn mặt uy nghiêm, thân hình khôi ngô, một bên dẫn đội theo đuôi ở phía sau, một bên mở miệng, giọng nói lạnh như băng.

-Vâng, Tổng tướng quân!

Bên cạnh, một tên binh truyền lệnh nhận được mệnh lệnh, lập tức phi mã xông tới, tăng nhanh tốc độ, miệng hét lớn: “Tổng tướng quân có lệnh, đừng chết Triệu Thanh, chỉ cần bắt sống Triệu Thanh!”

“Triệu Thanh tiểu nhi, hôm nay Tổng tướng quân mở một mặt lưới, tha cho ngươi không chết, ngươi còn không mau xuống ngựa chịu trói?”

Một tên tướng quân địch quân cầm một bả tấn thiết đại phủ trong tay, mở miệng cười ha hả.

Triệu Thanh sắc mặt trắng bệch, không nói một lời, tiếp tục vận chuyển kinh lực, một bên tiếp tục xông tới, một bên ngăn cản công kích đến từ ba người đối phương.

-Là hấn, Triệu Thanh.

Xa xa, Giang Thạch nhíu mày, đem cảnh tượng phía trước nhìn vào đáy mắt, trong lòng nhanh chóng suy tư.

Triệu Thanh thuộc về Nghĩa Minh quân.

Mà đám người đang đuổi giết Triệu Thanh kia, hình như mặc khôi giáp của quân chính quy, chẳng lẽ..... Đây là quân Phong Châu?

Khó trách trong khoảng thời gian này Triệu Thanh vẫn không tới lôi kéo mình, nguyên lai là gặp phải phiền toái.

-Giang huynh đệ, bọn họ chạy về phía chúng ta, chạy mau đi.

Nhị Hồ Tử sợ tới mức hai chân run lên.

Trong thời buổi loạn thế này, gặp phải quân nhân cơ bản cũng không khác gì gặp phải thổ phỉ.

Không ai không sợ!

-Đi, về trước đi!

Giang Thạch quay đầu ngựa.

Không đáng vì kết giao Triệu Thanh mà đắc tội Phong Châu quân.

Chuyện công pháp ngành công sau này có thể nghĩ biện pháp khác để vào tay.

Nhưng

-Giang Thạch huynh đệ? Giang Thạch huynh đệ nhanh chóng giúp ta, tại hạ tất có hậu báo!

Triệu Thanh vừa ra sức ngăn cản công kích của ba vị tướng quân địch quân, vừa nhìn về phía trước mở miệng hét lớn.

Nhất thời mặt mày Giang Thạch trầm xuống, kẹp lưng ngựa, cũng không quay đầu lại, tiếp tục chạy về phía trước.

Đám người Nhị Hồ Tử bên cạnh càng là liên tục thúc ngựa, hận không thể mọc thêm tám cái chân mà phi nước đại.

Tên Ngô tướng quân ở đằng sau, ánh mắt đậm đặc, trực tiếp nhìn thoáng qua hướng bên này của đám người Giang Thạch, phát tay nói: “Có thể nhận thức loạn đảng, tất là một thành viên của loạn đảng, bắt người này, mặt khác truy tra bốn phía, nhìn xem có thôn xóm tư tàng loạn đảng hay không, thà giết lầm, không buông tha!”

-Vâng, Tổng tướng quân!

Một tướng lĩnh bên cạnh ôm hai quyền, ánh mắt lạnh như băng, lập tức phi mã điên cuồng xông lên, không nói lời nào, cầm song đao trong tay trực tiếp hung hăng vọt tới hướng của Giang Thạch.

Giang Thạch bởi vì phải bận tâm tốc độ của đám người Nhị Hồ Tử bên cạnh, cũng không thể chạy ra khoảng cách quá xa, rất nhanh liền nghe thấy tiếng vó ngựa phía sau đang nhanh chóng tiếp cận, giống như mưa to gió lớn.

-Giang Thạch huynh đệ, mau cứu mạng a!

Đám người Nhị Hồ Tử đi theo sau mông ngựa của Giang Thạch hoảng sợ kêu to.

Chỉ thấy một tên tướng lĩnh cầm song đao trong tay, một đường xông tới, huy động song đao, trực tiếp hung hăng bổ tới hướng thân thể của bọn họ.

-Muốn chết!

Giang Thạch giận dữ, đột nhiên quay đầu ngựa xông tới, đạp tới một gậy.

Vụt!

Phù phù!

Một đạo nhân ảnh hung hăng bay ngược ra, như là thiên thạch va vào đại địa, bay ngược hơn mười thước ngay tại chỗ, nện trên mặt đất, gân cốt gãy hết, gian nan co quắp một chút mới chết thảm.

Về phần chiến mã hấn bỏ lại hí dài một tiếng, bị lực lượng cường đại ép xuống tứ chi, nhất thời đè đến tứ chi gãy lìa, hung hăng nằm rạp xuống đất, hí dài thê thảm.

Chương 58: Quét ngang đại quân!

Một màn bất thành linh khiến cho tất cả mọi người phía sau đều ngẩn ra, tựa hồ còn chưa kịp phản ứng, sau đó đồng loạt nhìn về phía Giang Thạch, mí mắt điên cuồng nhảy lên, lộ ra vẻ kinh nộ.

Tiểu tử này lại dùng một chiêu miểu sát một vị tướng lĩnh Nhập Kinh quan thứ tám của bọn họ?

Ba người đang đại chiến với Triệu Thanh cũng giận tím mặt, một bên áp chế Triệu Thanh một bên nhìn về phía của Giang Thạch.

-Giỏi lắm!

-Dám giết người của chúng ta!

-Một hồi không rút gân lột da người, cũng không xứng với cái chết của Ngô giáo úy.

Tổng tướng quân ở đằng sau càng là khuôn mặt trầm xuống, con ngươi u lãnh, nhìn về hướng Giang Thạch, nói: “Không thể tưởng được ở chỗ này còn gặp phải loạn đảng có thực lực như thế, bắt lấy hắn!”

Chúng tướng bên người đã sớm giận dữ, giờ phút này nghe thấy Tổng tướng quân lên tiếng, lập tức lại có ba người phi mã ra, trong miệng hô to, cầm ba loại binh khí khác nhau, nhanh chóng giết tới hướng bên này của Giang Thạch.

Một người cầm Tấn Thiết Đại Thương trong tay, một người cầm Thiết Cước Cương Tiên trong tay, còn có một người cầm

Phương Thiên Họa Kích trong tay, đồng loạt lao đến chỗ Giang Thạch.

Nhưng mà Giang Thạch nhú mào, lại là quét ra một gậy.

Đang!

Thanh âm chói tai nổ tung ra một đoàn khí lưu giữa không trung.

Ba vị tướng lĩnh đều hoảng sợ quát to một tiếng, chỉ cảm thấy lực lượng vốn bám vào trong vũ khí trong khoảnh khắc đã biến mất không còn, vũ khí trong tay tựa như bị núi lớn đụng qua, rầm một tiếng, tất cả đều rời tay mà ra, bay ngang về một bên.

Khu vực lòng bàn tay của cả ba người, không có ngoại lệ, tất cả đều đã máu tươi đầm đìa, máu thịt mơ hồ, ngay cả xương trắng bên trong cũng lộ ra.

Ba người nhìn về phía Giang Thạch giống như nhìn về phía quái vật, vô cùng hoảng sợ, vội vàng quay đầu ngựa, chạy về phía đại quân.

-Giá! Giá!

-Đi mau!

Ba người sợ tới mức mặt xanh mét, lông tơ dựng đứng, hận không thể lập tức dịch chuyển khỏi nơi này.

Các tướng lĩnh khác đều biến sắc.

-Tiểu tử này.....

Miêu sát Ngô giáo úy Nhập Kinh quan thứ tám thì thôi.

Ngay cả ba người Nhập kinh quan thứ chín của đi lên cũng bị một gậy đập bay ra ngoài, điều này sao có thể?

-Ta không phải loạn đảng, các ngươi lại muốn coi ta là loạn đảng, cần gì chứ?

Giang Thạch mở miệng, nhưng cũng không tiếp tục hạ sát thủ, mà là nhìn về phía đám người Nhị Hồ Tử, mở miệng nói: “Đi đi!”

Hắn ra hiệu cho đám người Nhị Hồ Tử rút lui trước, tự mình chặn phía sau.

Đám người Nhị Hồ Tử vừa lặn vừa bò, vội vàng chạy về phía xa.

Nhưng rất nhanh Giang Thạch liền nhíu mày.

Bọn họ là chạy về hướng thôn trang của mình, kể từ đó, tất nhiên sẽ dẫn đám người này vào thôn trang, rước lấy đại họa cho thôn xóm.

“Đừng chạy về phía trước, chạy lên núi!”

Giang Thạch mở miệng.

Đám người Nhị Hồ Tử kịp phản ứng lại, vội vàng đổi phương hướng chạy trốn.

Chẳng qua tất cả những thứ này rơi vào trong mắt vị tên tướng quân cầm đầu kia, tự nhiên liếc mắt một cái là có thể nhìn thấu, ánh mắt hắn âm trầm, nhìn thoáng qua ba người trốn trở về, lại nhìn về phía Giang Thạch lần nữa.

“Ta vốn tưởng rằng Triệu Thanh đã đủ mạnh, không ngờ lại có người so với hắn còn mạnh hơn, nhiều mãnh tướng như vậy lại hết lần này tới lần khác muốn đầu nhập tặc quân, thật sự là đáng tiếc!”

Hắn lạnh lùng mở miệng: “Cùng tiến lên, giết hắn!”

Chúng tướng bên người mặt mày trầm xuống, đã sớm xoa tay, giờ phút này vừa nghe đến lời nói của Tổng tướng quân, nhất thời thúc giục chiến mã, đồng loạt điên cuồng xông ra.

-Giá!

-Giá!

-Giết a!

Sáu bảy trăm tên hảo thủ trong quân hô sát rung trời, khí tức mãnh liệt, vừa lên đã có bảy tám người ném ra xiềng xích, hung hăng quấn quanh thân thể Giang Thạch, ý đồ trực tiếp kéo Giang Thạch xuống ngựa.

Chỉ bất quá những xiềng xích này vừa mới quấn tới trên người Giang Thạch, đã bị Giang Thạch bắt lấy, nhìn thoáng qua, đột nhiên kéo, hô một tiếng, tướng lĩnh địch quân cầm xiềng xích trong tay lập tức phát ra tiếng kêu hoảng sợ, cảm giác được thân thể tựa như đang vùn giá vũ, trực tiếp bay tứ tung ra ngoài từ trên lưng ngựa, không thể khống chế thân thể.

-Không!

Lập tức có bảy tám tên tướng lĩnh đều bị Giang Thạch kéo lên giữa không trung, bay múa lung tung.

“Dây xích này không tệ, dùng cái này làm vũ khí, hẳn là sẽ mạnh hơn.”

Giang Thạch nhìn sợi xích màu đen to bằng cổ tay trong tay.

Theo bảy tám tên tướng sĩ bị quăng bay ra ngoài, những người còn lại đều nhao nhao giận dữ, ném ám khí thì ném ám khí, kéo cung thì kéo cung, còn có người ném ra dây thừng có móc câu, công kích dày đặc rơi về phía trên người Giang Thạch.

Giang Thạch nhướng mày, cảm thấy phiền não, tiện tay vung Lang Nha Bổng, quét bay từng mảnh ám khí cùng cung tiễn, kết quả tuần mã dưới háng lại bị ám khí đánh ngã xuống đất, rên rỉ một tiếng, chết thảm.

Thân thể của hắn trong nháy mắt đã rơi trên mặt đất.

Nhìn tuấn mã chết thảm, trong mắt Giang Thạch dần dần bùng lên ngọn lửa tức giận.

-Mẹ nó, vốn không muốn chấp nhận với các người, các người nhất định muốn chết, vậy không trách được ta.

Hắn đột nhiên cất bước điên cuồng lao ra ngoài, hô một tiếng trực tiếp vung bảy tám sợi xích dài hơn mười thước trong tay lên, giống như cối xay gió lớn, thanh âm chói tai, hung hăng quét đi về hướng đám người đang xông tới ở phía trước.

Chúng tướng vội vàng huy động các loại vũ khí tiến hành chống cự.

Nhưng lần ngăn cản này, bảy giờ bọn hắn mới phát hiện lực lượng của Giang Thạch rất cuộc kinh khủng đến mức.

Bang bang bang bang!

-Không!

Huyết vụ nổ tung, kêu thảm thiết liên tục phát ra.

Không ngừng có người bị xiềng xích quét trúng, không chỉ có bản thân bị nện bay tứ tung mà ra, ngay cả tuấn mã dưới háng cũng bị một dây xích quét thành bãi thịt, bắn nhào ra ngoài.

Một bên Giang Thạch xông tới, một bên điên cuồng xoay xiềng xích, quả thực không có bất kỳ người nào có thể ngăn trở đường đi của hắn, một đường đi qua, như vào chỗ không người.

Dùng một câu để hình dung đó chính là [Gió thu quét lá rụng].

Vô luận là người cũng tốt, ngựa cũng tốt, ở trước mặt Giang Thạch, tựa hồ đều nhẹ nhàng giống như là lá rụng, bị xiềng xích thô to đánh cho không ngừng bay tứ tung, kêu thảm thiết liên tục.

Tùng đột thanh âm xương vỡ khiến hàm răng người ta không ngừng chua xót vang lên ở khu vực này.

Nguyên bản sáu bảy trăm tên hảo thủ, không đến một phút đồng hồ ngăn ngùn đã bị Giang Thạch quét chết hơn một trăm người, những người còn lại nhao nhao lộ ra vẻ hoảng sợ, đã căn bản không dám tiếp tục xông về phía trước.

Giang Thạch múa siềng xích không một kẽ hở, dưới loại tính huống này cho dù ném ám khí ra cũng vô dụng.

Trình độ ám khí của đối phương cũng cao đến dọa người, các loại ám khí bay qua căn bản đều sẽ bị đối phương ngăn cản bằng siềng xích.

“Bảo vệ tướng quân!”

-Hắn đang lao đến chỗ của Tổng tướng quân!

-Mau ngăn hắn lại!

Chúng tướng hoảng sợ kêu to, lại phóng về phía trước.

Ngay cả Tổng tướng quân vốn vẫn tọa trấn phía sau cũng thay đổi sắc mặt, lộ ra vẻ kinh hãi, thúc ngựa bỏ chạy.

Chết tiệt, quái vật gì thế này?

Sáu bảy trăm cao thủ cùng ra tay cũng không được bắt hắn, bị một mình hắn đuổi loạn giết một đường?

Hơn nữa tiểu tử kia lại lao thẳng tới mình?

Một khắc hắn cũng không dám dừng lại, vung roi ngựa điên cuồng chạy trốn một đường.

Bang bang bang bang!

-Không!

Khu vực phía sau liên tục có tiếng kêu thảm thiết truyền đến, từng đạo nhân ảnh bay múa lung tung, giống như là mảnh

giấy, dưới sự phát cuồng của Giang Thạch, bị xiềng xích thô to quật đến không ngừng bay ngược.

Dần dần không còn ai dám nhào tới nữa, tất cả mọi người đều lộ ra vẻ kinh hãi, vội vàng điên cuồng chạy về bốn phương tám hướng khác nhau.

-Chết tiệt!

-Đây sẽ không phải là Võ Thánh chứ?

Ngay cả ba người đang giao chiến với Triệu Thanh cũng lộ ra kinh hãi, vốn còn khinh thường Giang Thạch, nhưng bây giờ lại giống như là nhìn quái vật, vội vàng bỏ qua Triệu Thanh, điên cuồng chạy về phía xa.

-Đi! Đi mau!

-Rút lui!

Tất cả Phong Châu quân đều kinh hoảng chạy trốn, một khắc cũng không dám dừng lại.

Giang Thạch vẫn chưa tiếp tục đuổi giết, lo lắng một mình xâm nhập địch quân sẽ gặp phải tính toán, sau khi quật chết một nhóm người, rất nhanh liền ngừng lại, trực tiếp ném xiềng xích đầy máu trong tay xuống đất, vẻ mặt âm trầm nhìn về phía Triệu Thanh, tay cầm lang nha bổng đi về phía Triệu Thanh.

-Triệu huynh, vô duyên vô cớ đem ta liên lụy vào, ngươi chuẩn bị dùng cái gì để bồi thường?

Giọng người lạnh lùng.

Triệu Thanh cả người đầy máu tươi, thở hồng hộc, tuy rằng mệt mỏi quá sức, nhưng là nhìn thấy tràng cảnh thi thể đầy đất ở đây cũng là tràn ngập hoảng sợ.

Gã này.....

Tựa hồ so với lần trước càng thêm kinh khủng.

Chương 59: Man Tượng Thần Công!

Triệu Thanh một thân máu tươi, mệt mỏi thở hổn hển, toàn thân đầy vết thương, kinh lực một thân cơ hồ đã tiêu hao không còn, trực tiếp nằm lệt trên lưng ngựa, nhìn về phía Giang Thạch, thở dốc nói:

“Có bồi thường, người muốn cái gì bồi thường, ta đều có thể cho người, bạc, đan dược, bí tịch, những thứ này đều không là vấn đề, bất quá còn xin người giúp ta cứu công tử nhà ta, nghĩa minh quân bị ba đường đại quân vây công, rải rác thành một đoàn, bây giờ công tử nhà ta bị vây ở Thanh Ngưu Sơn, tràn ngập nguy cơ, chỉ cần có thể cứu công tử nhà ta ra, muốn cái gì có cái gì!”

-Cứu công tử nhà người ra? Ai? Lục Thừa Thiên?

Giang Thạch nhú mày.

-Đúng vậy.

Triệu Thanh vội vàng đáp lại.

“Ta nghĩ người đang hiểu lầm một vấn đề, bây giờ ta không phải đang muốn thù lao, ta là đang muốn bồi thường, vô duyên vô cớ người đem ta liên lụy vào, làm hại ta cũng trở thành loạn đảng trong mắt Phong Châu quân, từ nay về sau, ta khẳng định phải bị triều đình truy nã, loại tổn thất cực lớn này, người không bồi thường ta, ngược lại để cho ta đi cứu người giúp người, người uống nhiều rồi?”

Giang Thạch híp mắt, lóe ra ánh sáng nguy hiểm, nhìn về phía Triệu Thanh.

“Việc này đúng là ta không đúng, ta chỉ là nhất thời nhanh mồm nhanh miệng, cho nên mới hướng người cầu cứu, ta bồi thường cho người, cái này có thể cho người, trên người ta còn có mấy tấm ngân phiếu cộng lại đủ một ngàn lượng, người xem đủ không?”

Triệu Thanh thở hổn hển, vội vàng lấy ra mấy tờ ngân phiếu dính máu từ trong ngực, giao cho Giang Thạch.

Giang Thạch tiếp nhận ngân phiếu, nhìn thoáng qua, phát ra tiếng hừ lạnh nói: “Kém xa, ta tổn thất lớn như vậy, một ngàn lượng bạc, người cảm thấy đủ sao?”

-Nhưng bây giờ trên người ta thật sự không có thứ gì khác, nếu người thích, khẩu binh khí này, khẩu đại cung này của ta, người đều cầm đi.

Triệu Thanh cười khổ nói.

-Không có thứ gì khác, ta thấy chưa chắc.

Giang Thạch nhìn chằm chằm Triệu Thanh, nói: Đối với ta mà nói, kỳ thật đầu óc của người quan trọng hơn bất cứ thứ gì.

-Người muốn giết ta?

Triệu Thanh đột nhiên biến sắc.

-Sai, ta muốn thứ trong đầu người, trong đầu người hẳn cũng có bí tịch đi, có bí tịch hoành luyện cao thâm hoặc là thân pháp, thối pháp, côn pháp linh tinh gì đó cũng được.

Giang Thạch mở miệng.

Bởi vì hẳn có thiên phú 【 Long Tượng 】, tại trên phương diện tu luyện công pháp ngành công có hiệu quả cực kỳ kinh người, làm ít công to, vài ngày ngắn ngủn liền có thể luyện một cuốn tới đại thành, cho nên trên phương diện lựa chọn bí tịch, khẳng định lựa chọn hàng đầu là ngành công.

-Công pháp Hoành luyện?

Triệu Thanh ngẩn ra, nhất thời thở phào nhẹ nhõm, trong đầu nhanh chóng nhớ lại, ánh mắt sáng lên, nói: “Có, ta nhớ trước đây ta từng luyện tập qua một quyển công pháp ngành công tên là 【 Long Hồ Kim Cương Kinh 】 , chính là tuyệt học tiếng tăm lừng lẫy trong giang hồ, chỉ tiếc ta luyện liên tục mấy năm vẫn nhập môn, nếu người thích, ta có thể viết ra cho người.”

-Tốt lắm, đi thôi, về thôn xóm trước, viết ra cho ta.

Giang Thạch xoay người mở miệng.

“Chờ một chút Giang huynh đệ, bây giờ công tử nhà ta tràn ngập nguy cơ, tùy thời đều có nguy hiểm đến sinh mệnh...”

Triệu Thanh vội vàng mở miệng.

-Trong thiên hạ người có nguy hiểm đến tính mạng nhiều đi, đâu chỉ có công tử nhà người?

Giang Thạch cũng không quay đầu lại trả lời.

Ngụ ý, chuyện bao đồng có nhiều như vậy ta nào có thể quản hết được.

“Giang huynh đệ, Nghĩa Minh quân ta có một môn công pháp tuyệt thế về ngành công, chính là cấp bậc siêu phẩm võ học, tên là 【 Man Tượng thần công 】 , nếu người có thể cứu công tử nhà ta, ta nguyện ý giao 【 Man Tượng thần công 】 ra , ở trên phương diện uy lực cùng đẳng cấp, công pháp này cao hơn 【 Long Hồ Kim cương kinh 】 không biết bao nhiêu cái cấp bậc.

Triệu Thanh vội vàng mở miệng.

Giang Thạch dừng lại, nhíu mày.

Siêu phẩm võ học?

Trong cấp bậc siêu phẩm võ học cũng có loại chuyên về ngành công?

Từ khi chiếm được 【 Hồn Nguyên Thần Chương 】 về sau, tự nhiên hắn cũng biết siêu phẩm võ học mạnh bao nhiêu, từ trình độ nào đó mà nói, cái này đã vượt qua giới hạn của phàm nhân.

Lấy một ví dụ, tất cả mọi người đều xem qua manga bảy viên ngọc rồng ở kiếp trước, võ học bình thường trong bảy viên ngọc rồng liền tương đương với công pháp luyện quyền cước bình thường như Thái Cực Quyền, Vịnh Xuân Quyền,... mà siêu phẩm võ học nếu tương đối với bên trong manga bảy viên ngọc rồng, vậy thì tương đương với [Kame Kame Ha].

Chỉ bất quá siêu phẩm võ học của thế giới này cực kỳ khó luyện, một là có yêu cầu cực lớn đối với cường độ thân thể, cường độ thân thể không có đạt tới trình độ nhất định, một khi vận chuyển siêu phẩm võ học, tự thân sẽ sụp đổ đầu tiên.

Thứ hai, siêu phẩm võ học cũng cần một ít bí dược phối hợp mới có thể luyện thành, nhưng mà bây giờ phàm là dược liệu có liên quan đến luyện võ, trên cơ bản đều bị quân đội cùng loạn quân nắm giữ, người giang hồ bình thường muốn lấy được những dược liệu này, thật sự quá khó khăn.

Nhưng một lần nữa.

Giang Thạch mang thiên phú 【 Long Tượng 】 , tu luyện bất luận loại ngành công nào đều có thể làm ít công to, hơn nữa lực lượng thân thể của hắn lớn vô cùng, cốt nhục dày đặc, tuyệt đối có thể dễ dàng vận chuyển siêu phẩm võ học.

Cho nên, bản siêu phẩm võ học đối với hắn mà nói, tuyệt đối là cơ duyên có một không hai.

Trong lúc nhất thời, trong đầu hắn nhanh chóng suy tư.

“Nếu là siêu phẩm võ học, ở bên trong Nghĩa Minh quân của các người cũng khẳng định là công pháp trọng yếu nhất, lấy địa vị của người, có thể tặng nó cho ta?”

Giang Thạch hỏi.

“Yên tâm, lời nói của ta tương đương với lời nói của đại soái, còn nhớ rõ ta đã nói cái gì sao? Lục đại soái của chúng ta lễ hiền hạ sĩ, cầu tài như khát, vì đạt được nhân tài, từ trước đến nay đều không câu nệ theo một khuôn mẫu, chỉ là một quyển siêu phẩm bí tịch lại có thể tính là cái gì?”

Triệu Thanh mở miệng.

-Lời không hay nói ở phía trước, ta chỉ là nể tình siêu phẩm võ học mới giúp người cứu người, cũng không phải đầu nhập vào các người, hi vọng người phải biết rõ ràng.

Giang Thạch sửa lại lời nói cho hẳn.

Hô hấp của Triệu Thanh dừng lại, cười khỏ nói: “Được rồi.”

-Đi, về thôn trước, viết [Long Hồ Kim cương kinh] cho ta.

Giang Thạch mở miệng.

Vạn nhất bọn họ tới chậm, Lục Thừa Thiên đã chết, chẳng phải là đi một chuyến vô ích sao?

Cho nên trước tiên cầm [Long Hồ Kim cương kinh] trong tay rồi lại nói.

-Giang huynh đệ, thời gian không đợi người, công tử nhà ta lúc nào cũng có thể gặp nguy hiểm...

Triệu Thanh vội vàng mở miệng.

-Không nên gấp gáp, thời gian dài như vậy đều đã chậm trễ, cũng không quan trọng nhất thời nửa khắc này

Giang Thạch thản nhiên nói.

Sắc mặt Triệu Thanh biến ảo, đành phải chua xót chấp tay.

Kế tiếp Giang Thạch dắt một con ngựa còn có thể chạy tới, trực tiếp xoay người lên ngựa, chạy về thôn xóm.

Triệu Thanh lập tức đi theo phía sau.

Khoảng mười phút sau, hai người đã tới thôn xóm.

Trưởng thôn Lưu Phong nhanh chóng nghênh đón, sắc mặt biến ảo, nói: “Giang huynh đệ, ta nghe nói các người gặp phải Phong Châu quân, còn xung đột với Phong Châu quân.”

-Đúng vậy, không cần thận giết chết mấy trăm nhân mã của Phong Châu quân, các người mau chạy đi, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, không bao lâu nữa Phong Châu quân sẽ phái đại quân tới lục soát các người. “

Giang Thạch mở miệng nói.

Tuy rằng đám thôn dân này là vô tội, nhưng Phong Châu quân cũng sẽ không cho là như vậy.

Bọn hắn sẽ chỉ cho rằng bọn họ cấu kết với loạn đảng, chắc chắn sẽ tiến hành tàn sát thôn.

Phỏng chừng thôn xóm trong phạm vi mấy chục dặm, một cái cũng đừng nghĩ thoát.

-Chuyện này..... sao có thể như vậy?

Lưu Phong vội vàng đến giờ chân.

“Đừng nói nhiều nữa, thừa dịp còn có thời gian, nhanh chóng chạy trốn đi, chạy hướng trên núi còn có thể có một đường sinh cơ, đúng rồi, đem giấy bút mực nghiên trong thư phòng của người cho ta mượn dùng!”

Giang Thạch đi về phía thư phòng của trưởng thôn.

Trong lòng Triệu Thanh băn khoăn, nhìn thoáng qua trưởng thôn, cười khỏ một tiếng, lấy ra mấy lượng bạc vụn cùng một

tắm lệnh bài từ trong ngực đi ra, nói: “Trên người ta còn có mười lượng bạc vụn, kính xin trưởng thôn nhận lấy, coi như là ta bồi thường cho trưởng thôn, nếu như Nghĩa Minh quân ta có thể tránh thoát một kiếp này, trưởng thôn có thể cầm lệnh bài này, dẫn dắt thôn dân đến đầu nhập vào chúng ta, tại hạ nhất định an bài hảo hảo cho các vị.”

Hắn biết nếu không có chuyện của mình, đám thôn dân này cũng sẽ không bị liên lụy vào.

-Nhanh vào viết bí tịch!

Thanh âm Giang Thạch vang lên.

Lúc này Triệu Thanh nhanh chóng đi tới.

Thôn trưởng sắc mặt lo lắng, liên tục dậm chân, thu hồi bạc cùng lệnh bài, vội vàng sai bước chạy vào trong thôn, bắt đầu kêu gọi các nhà các hộ chuẩn bị vào núi trốn.

Chương 60: Như Vào Chỗ Không Người!

Trong phòng.

Mấy tờ giấy trắng thật to rất nhanh đã bị Triệu Thanh viết kín mít, rỗng rã suốt ba trang.

Giang Thạch cầm trong tay, cẩn thận lật xem, đọc qua đọc lại hai lần, xác định câu nào câu nấy đều thông suốt, không có chữ nào không nhận ra, lúc này mới nhẹ nhàng gật đầu, nói: “Coi như không tệ.”

-Giang huynh đệ, chúng ta có thể xuất phát rồi chứ?

Triệu Thanh sốt ruột mở miệng.

Chậm trễ thời gian dài như vậy ở chỗ này, hẳn rất hoài nghi đám người Tứ công tử khả năng đã chịu không nổi.

-Xuất phát!

Giang Thạch mở miệng, nghiêm túc gấp mấy tờ giấy lại, thu vào trong ngực, sau đó mang theo lang nha bổng trực tiếp đi ra bên ngoài.

Triệu Thanh mừng rỡ, lúc này nhanh chóng đi theo ra ngoài.

Đợi đến sau khi Giang Thạch đi ra ngoài sân, chỉ thấy thôn trang vẫn còn đang di dời toàn diện, số lớn cư dân dưới sự chỉ huy của trưởng thôn, mang theo người nhà, vội vàng chạy tới phía núi lớn ở xa xa.

Đám người Nhị Hồ Tử vội vàng chạy tới hướng của Giang Thạch, nói: “Giang huynh đệ, người không đi cùng chúng ta

sao?”

-Không được, ta còn có chuyện quan trọng, ở cùng một chỗ với các người sẽ chỉ liên lụy đến các người.

Giang Thạch nhẹ nhàng lắc đầu, nói: “Chờ một thời gian nữa danh tiếng qua đi, có lẽ các người có thể trở lại.”

-Được rồi!

Đám người Nhị Hồ Tử lưu luyến không rời.

Giang Thạch nhìn thoáng qua trường thôn, cuối cùng vẫn là không có đi qua chào hỏi, mà là nhảy lên tuấn mã, trực tiếp chạy như điên về hướng xa xa.

Triệu Thanh vội vàng vung roi ngựa, xông lên phía trước tiến hành dẫn đường.

Hai người ngựa không dừng vó, dạt dạt rung động, một đường chạy nhanh về hướng Đông.

Một hơi ước chừng chạy thời gian mấy canh giờ.

Rất nhanh ở phía trước bọn họ xuất hiện số lớn thi thể, trải khắp núi đồi, tình kỳ ngã xuống đất, tràn ngập máu tanh, liếc mắt một cái, rậm rạp một mảnh, sớm đã rất khó phân biệt lẫn nhau.

-Công tử nhà các người đâu?

Giang Thạch nhíu mày, mở miệng hỏi: “Chẳng lẽ là tới chậm?”

-Công tử!

Triệu Thanh hét lớn, nhanh chóng xuống ngựa, xông về phía đồng thi thể bắt đầu tìm kiếm, tìm xem có thi thể của Lục Thừa Thiên bên trong không.

Bất quá thi thể ở nơi này thực sự nhiều lắm, mật mật ma ma nằm cùng một chỗ, đâu chỉ hơn vạn người, muốn tìm ra

trong thời gian ngắn, không thể nghi ngờ là chuyện không thể nào.

Đột nhiên!

Hai tai Giang Thạch khẽ động, ngẩng đầu nhìn lại, mơ hồ nghe được từng trận thanh âm hô sát trong sơn cốc xa xa, cực kỳ yếu ớt, giống như còn cách khoảng cách vài dặm.

Triệu Thanh đang tìm kiếm thi thể thân thể cũng chấn động, nghe được thanh âm, vội vàng ngẩng đầu nhìn lại, nói: “Bên kia còn có người sống, đi, qua xem một chút!”

Hắn nhanh chóng xoay người lên ngựa, cầm trường thương trong tay, giục ngựa chạy như điên.

Giang Thạch thôi động ngựa, lập tức đi theo.

Hai người nhanh chóng xông vào một khu rừng rậm, chỉ thấy trong khu rừng này cũng là hỗn loạn một mảnh, xuất hiện rất nhiều dấu vết chiến mã bước qua.

Dọc đường càng không ngừng xuất hiện từng bộ thi thể, tựa hồ là vừa mới chết đi.

Máu của nhiều thi thể vẫn còn chưa khô.

Đợi đến khi bọn họ hoàn toàn lao ra khỏi khu rừng này, chỉ thấy trong một hẻm núi ở khu vực phía trước nhất, bóng người hỗn loạn, tiếng hô sát rung trời, tinh kỳ pháp phối, người như thủy triều, cũng không biết có bao nhiêu người.

Đại chiến!

Đại chiến cực kỳ thảm thiết đang bộc phát.

Nhưng nếu tỉ mỉ nhìn lại, rất dễ dàng phân biệt, đây rõ ràng là hai phương nhân mã đang bao vây một phương.

Trang phục của nhân mã hai bên không giống nhau, một bộ phận đều là ăn mặc của nhân sĩ Lục Lâm quan, cầm trong tay

đủ loại vũ khí, một bộ phận khác thì tất cả đầu quần khăn đỏ, tay cầm trường thương cùng đại đao làm chủ, rõ ràng chính là Hồng Cân Quân.

Mà một phương ở chính giữa đang bị bao vây kia thì có vẻ cực kỳ thê thảm, chỉ còn lại có một hai trăm người.

Một trăm hai trăm người này ai cũng mang thương tích, sắc mặt trắng bệch, thực lực một thân phát huy mười hai thành cũng không giết ra được vòng vây, bị vô số người tiến hành vây giết.

-Công tử!

Triệu Thanh trợn tròn mắt:

Mở miệng hét lớn, không chút nghĩ ngợi liền phóng ngựa xông tới.

Nhưng Giang Thạch một phen giữ chặt cương ngựa của hần, thiếu chút nữa trực tiếp nhắc tuấn mã dưới háng của hần lên, nói: “Nhiều người như vậy vây quanh ở chỗ này, làm sao biết người công tử nhà ngươi còn chưa chết?”

“Khẳng định không chết, nếu như chết, quân tâm tất loạn, những người còn lại không có khả năng tiếp tục kiên trì!”

Triệu Thanh mở miệng, nói: “Giang huynh đệ, kính xin mau ra tay, cứu công tử ra!”

“Nếu như ta vất vả giết vào chính giữa, lại phát hiện công tử nhà ngươi đã sớm chết, như vậy bản bí tịch kia còn có thể cho ta sao?”

Giang Thạch hỏi.

“Có thể cho, mặc kệ công tử nhà ta còn sống hay không, chỉ cần ngươi có thể giết vào vòng vây, cứu ra những người còn lại, ước định của ta vẫn có hiệu quả như cũ, nếu như lúc đó đại soái không cho ngươi, ta cắt đầu cho ngươi!”

Triệu Thanh vội vàng mở miệng.

-Ta không cần đầu của ngươi, ta chỉ cần bí tịch, nếu sau này đại soái các ngươi dám quyết nợ, mỗi ngày ta đều sẽ lấy đá ném các ngươi, cho đến khi ném chết hết người của các ngươi mới thôi.

Giang Thạch mở miệng, sau đó buông cương ngựa của Triệu Thanh ra, cúi nhẹ nhàng kẹp một cái, chiến mã hí vang, thiếu chút nữa đứng người lên, sau đó trực tiếp thúc vó chạy như điên, lao về phía chiến trường hỗn loạn phía trước.

Bùm!

Đi lên chính là một gậy đột nhiên quét ngang mà ra.

Hai tên quân sĩ gần nhất bị hấn đập trúng thân thể, cả người lẫn ngựa trực tiếp bay ra ngoài, như là mảnh giấy trong gió, ngay cả một câu kêu thảm thiết cũng không phát ra, liền hung hăng đập về phía đám người, khiến cho càng nhiều người bị va chết thảm.

Sau đó một bước cũng không ngừng, Giang Thạch thúc giục tuấn mã, chỉ lo điên cuồng xông về phía trước, lang nha bổng trong tay nhanh chóng đập trái loạn phải, không ngừng có từng cỗ thi thể bay tứ tung ra, từ xa nhìn lại, quả thực giống như là một con kinh kong đáng sợ lao vào trận doanh quân địch.

Một đường điên cuồng xông lên, không ai có lực phản kháng.

Quân địch lớn như vậy lại như vào chỗ không người.

Rất nhanh toàn bộ phía sau quân địch, đại loạn một mảnh.

Vô số người giết mình, chiến mã hí vang, binh sĩ xông xao loạn thành một đoàn, rất nhiều người nhanh chóng xoay người, xem xét tình huống.

Một bên, trên sườn núi cao.

Tinh kỳ pháp phối che trời.

Một đám tướng lĩnh cao cấp của Lục Lâm quân đang dừng ở nơi này, nhìn chăm chú vào động tĩnh của toàn bộ chiến trường.

Người cầm đầu khuôn mặt trắng nõn, thân hình cao gầy, mặc một bộ trường bào màu xanh lá cây, đứng ở trên tảng đá lớn, rất nhanh cũng chú ý tới vị trí của Giang Thạch, lộ ra dị sắc.

-Đó là người phương nào?

-Không biết, chưa từng thấy qua, hình như là muốn cứu Lục Thừa Thiên!

Một tên đại hán râu đen bên cạnh mở miệng nói.

-Trong Nghĩa Minh quân còn có mãnh sĩ như thế? Bắt hắn lại!

Nam tử áo xanh nói.

-Vâng, quân sư!

Đại hán kia hai tay ôm quyền, lập tức nhắc lên một thanh đao ba mũi hai lưỡi, phi thân lên ngựa, điên cuồng xông xuống, giết về phía Giang Thạch đang điên cuồng xông tới trong đại quân, trong miệng rống to, thanh chấn tứ phương.

-Này, địch tướng đừng đi, Ngưu Thạch đến đây!

Hắn huy động thanh đao ba mũi hai lưỡi, tiếng vó ngựa cộc cộc rung động, thanh âm gào thét, thẳng lấy Giang Thạch.

Giang Thạch vốn đang xông lên điên cuồng, nghe được thanh âm, nhướng mày, không chút nghĩ ngợi, quay đầu lại chính là đập ra một gậy.

Đang!

Không khí nổ tung, âm thanh chói tai.

Con dao ba mũi hai lưỡi trong tay đối phương bị hấn đánh phóng lên trời, bay lên thật cao.

Ngưu Thạch sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, hoảng sợ kêu to, trong nháy mắt toàn thân đã mất đi tri giác, tiếp theo còn chưa đợi hấn kịp phản ứng, gậy thứ hai của Giang Thạch cũng đã đập xuống.

-Lưu mệnh lại!

Bùm!

Một gậy đi xuống, ngay cả người lẫn ngựa của đối phương dán trên mặt đất ngay tại chỗ, đem mặt đất đều cho nện ra một cái sâu tới mấy chục cm.

Sau đó một bước cũng không ngừng, Giang Thạch tiếp tục điên cuồng xông về phía trước.

Giờ phút này, quân địch hỗn loạn rối cục cũng phản ứng lại, hậu quân chuyển thành tiền quân, vô số người xung sát về hướng Giang Thạch, đoàn người dày đặc, hô sát rung trời, tựa như thủy triều.

Nhưng Giang Thạch vẫn như cũ, một bước cũng không ngừng, huy động lang nha bổng, chỉ lo điên cuồng quét qua, quả thực không có bất kỳ người nào, bất kỳ vũ khí nào có thể tiếp cận thân thể của hấn.

Một đường điên cuồng xông lên, rất nhanh hấn đã đập xuyên qua trận doanh quân địch, đánh chết không biết bao nhiêu quân sĩ.

Lục bào nam tử trên sườn núi sắc mặt trầm xuống, trong nháy mắt trở nên âm lãnh.

-Giết Ái Tướng Ngưu Thạch của ta, muốn chết!

-Người nào tiến lên giết hấn!

Bên người lại có bốn vị tướng lĩnh giận dữ quát một tiếng, hai tay ôm quyền một cái, phi thân lên ngựa, điên cuồng vọt đi theo sát đường chân núi đến đại quân.

-Mặt tướng cũng đi trợ quyền!

Lại có bảy tám tên tướng lĩnh cầm vũ khí lên, theo sát hướng dưới chân núi điên cuồng xông qua.

Bang bang bang bang!

Một đường đập điên cuồng, nhẹ nhàng vui vẻ đầm đìa, không ngừng có người điên cuồng bay ra.

Giờ phút này, Giang Thạch chân chính diễn dịch cái gì gọi là máy xay thịt hình người, từng con chiến mã cùng thi thể nhân loại điên cuồng bắn ra khắp nơi, giống như một đầu hung thú đang xông tới cực nhanh.

Rất nhanh hấn điên cuồng xông qua, giết tới trung tâm.

Chỉ thấy khu vực trung tâm, hơn trăm tên cao thủ Nghĩa Minh quân sắc mặt trắng bệch, cả người là máu tươi, bị vây ở nơi đây, tràn ngập nguy cơ.

Trong đó, một đạo nhân ảnh có chút quen thuộc, giáp trụ toàn thân đã bị máu tươi nhuộm ướt toàn bộ, tựa như huyết nhân, liền mũ giáp đều mất, áo choàng rách tung tóe, cực kỳ chật vật.

Chính là Lục Thừa Thiên.

Mạng còn rất lớn, không chết là được!

Giang Thạch nhận ra Lục Thừa Thiên, phi mã xông tới, lao thẳng về phía Lục Thừa Thiên.

-Bảo vệ công tử!

Người bên cạnh rống giận một tiếng, vội vàng nhanh chóng vọt tới phía trước.

Lục Thừa Thiên lộ ra vui sướng, rốt cục nhận ra Giang Thạch, vội vàng quát: “Là Giang Thạch huynh đệ, mau tránh ra!”

Chúng tướng biến sắc, vội vàng nhanh chóng né tránh.

Giang Thạch xông qua, một tay vung lên, nhấc thân thể Lục Thừa Thiên lên, đặt ngang trên lưng ngựa, sau đó tiếp tục phóng ngựa xông tới, điên cuồng phóng về một phương hướng khác của trận doanh quân địch.

Chúng tướng bên cạnh kịp phản ứng, vội vàng nhanh chóng đi theo Giang Thạch.

Nhưng ngay lúc này.

Toàn bộ quân địch đã hoàn toàn phản ứng lại.

Vô số người cầm trường đao, trường thương trong tay, hô sát chân thiên, điên cuồng vọt tới hướng của Giang Thạch.

-Tặc tướng để mạng lại!

Một tiếng rống giận vang lên, lập tức có bốn vị đại tướng quân địch giết ra từ phía trước nhất, cầm trong tay các loại vũ khí khác nhau, lao thẳng tới Giang Thạch, khí tức uy mãnh.

Chương 61: Ta chính là Giang Thạch, Hoang Châu

Giang Thạch đang xông lên phía trước, khu vực phía trước nhất đột nhiên truyền đến một luồng khí tức uy mãnh, vó ngựa lao nhanh, thanh thế dọa người, cầm đầu là bốn viên đại tướng quân địch, trong miệng rộng to, thúc giục chiến mã, đang điên cuồng vọt tới phía này.

Bọn họ có bốn người, một người dùng đại phủ, một người dùng họa kích, còn có hai người dùng trường thương.

Người cầm đại phủ xông lên phía trước nhất, tiếng hô như sấm, khí tức khủng bố, mặt đầy râu quai nón, mỗi cái đều giống như cương châm, đại phủ trong tay bị một đoàn khí lưu mãnh liệt bao vây hoàn toàn, tựa như mảnh hổ xuống núi, dẫn đầu huy động đại phủ hung hăng nện tới hướng của Giang Thạch.

Hắn chính là cao thủ Nhập Kinh quan thứ mười một, kinh lực uy mãnh, hùng hậu khó lường, kinh lực tràn vào trong đại phủ, đem toàn bộ đại phủ đều nhiễm đến biến sắc.

Nhưng Giang Thạch không tránh không né, chỉ lo giục ngựa xông tới.

Keng một tiếng, một cái đại phủ màu đen phóng lên trời, tiếp theo chính là một tiếng kêu to hoảng sợ, vừa mới đổi mặt, tên tướng lĩnh khí thế hung hung này đã bị Giang Thạch đập bay đại phủ, Oanh vào ngực, rầm một cái, cuồn phun máu loãng, gân cốt vỡ nát, cả người trực tiếp bay ngược ra.

Còn lại mấy người cầm trường thương, họa kích trong tay đều biến sắc, nhưng lúc này muốn rút lui sớm đã không kịp, đành phải kiên trì tiếp tục xông tới, giết về phía Giang Thạch.

Cùng lúc đó, phương hướng khác lại có bốn năm tên tướng lĩnh quân địch, rống giận một tiếng, đang nhanh chóng giết tới.

Quân sĩ bốn phương tám hướng lại càng giống như thủy triều, dày đặc ma ma mật mật, tiếng hô giết rung trời, cuồng trào mà lên như không muốn sống.

-Giang Thạch huynh đệ, phải cẩn thận!

Lục Thừa Thiên nằm bò trên chiến mã kinh hãi kêu to.

Giang Thạch nhướng mày, huy động lang nha bổng thô to chỉ lo nện loạn, Xích Dương Đoán Thử Quyết cùng Thiết Thạch Thân đều vận chuyển đến cực hạn, lực lượng trực tiếp đạt tới trình độ 28.950 cân.

Một bả đập xuống, nhân mã bay loạn, tiếng kêu thảm thiết liên tục vang lên, giống như một con yêu thú khổng lồ đang đập lung tung trong bầy kiến, căn bản không có bất luận kẻ nào có thể ngăn cản mây may.

Bảy tám vị tướng lĩnh quân địch vây giết mà đến, một người vừa đối mặt đã bị đập bay tứ tung ra ngoài, đại quân vây giết khác lại càng bị hấn đập đến tan rã.

Giang Thạch phóng ngựa lao ra, cả người đầm máu, tiếp tục chạy như điên về phía trước.

Chỉ bất quá số lượng quân địch thật sự quá nhiều, vây đến chật như nêm cối, ba tầng trong ba tầng ngoài, cũng không biết có bao nhiêu, chỉ cảm thấy toàn bộ khu vực trước mắt khắp nơi đều là bóng người, tiếng hô giết vang vọng chung quanh.

Giang Thạch một đường xông lên điên cuồng, Oanh kích lung tung, đánh cho người ngã ngựa đổ, không ngừng có người bay ra ngoài.

Nguyên bản có hơn trăm tên binh sĩ sống sót đi theo phía sau hắn, giờ phút này đã sớm bị đại quân địch phân tán, chỉ còn lại có chính hắn, trong khoảng thời gian ngắn giống như là lạc đường, trùng kích qua qua lại lại như vào chỗ không người.

Trên sườn núi cao, sắc mặt nam tử lục bào đã hoàn toàn thay đổi, đột nhiên chỉ hướng Giang Thạch, kinh nộ quát: “Đây là quái vật gì?”

Tiểu tử này dùng sức một mình giết vào giết ra trong vòng vây hơn vạn đại quân của hắn, không ai có thể ngăn cản!

Đây là nói đùa cái gì!

Chúng tướng bên cạnh cũng đều lộ ra vẻ mặt kinh hãi:

Bọn họ trơ mắt nhìn đông đảo cao thủ xông tới, từng người bị Giang Thạch đánh cho bay tứ tung, không chịu nổi một kích!

-Người này chẳng lẽ là Võ Thánh?

-Sao có thể thế được?

-Nhanh lên, tìm hiểu xem hắn là ai?

Nam tử áo xanh gầm lên.

Một tên tướng quân bên cạnh lập tức ôm chặt hai quyền, phi mã xuống núi, trong miệng hét lớn, sóng âm cuộn cuộn: “Này, chiến tướng trong quân có dám lưu lại họ tên!”

Giang Thạch vốn rơi vào loạn quân, đang không cách nào phân biệt phương hướng, chỉ cảm thấy khắp nơi đều là bóng người cùng tinh kỳ pháp phối, cơ hồ có nguy cơ bị lạc đường,

giờ phút này bỗng nhiên nghe được thanh âm, nhất thời đột nhiên quay đầu lại, xác nhận phương hướng lần nữa.

Hắn quay đầu ngựa, đột nhiên xông lên, chiến mã hí vang, trực tiếp điên cuồng vọt tới hướng chỗ vừa phát ra tiếng kêu cùng tên nam tử áo xanh đang đứng, trong miệng cười ha ha, chấn động tứ phương.

-Ta chính là Hoang Châu Giang Thạch!

Bang bang bang bang!

Hắn huy động lang nha bổng, một đường điên cuồng xông lên, tả xung hữu đột, đem từng tên tướng lĩnh địch quân ngăn ở phía trước đánh thành bãi thịt.

Lục bào nam tử nghe được thanh âm của Giang Thạch, đầu tiên là ngẩn ra, sau đó đột nhiên biến sắc.

-Giang Thạch, là Giang Thạch, cái tên tiêu diệt Lạc Hà kiếm phái, giết chết Triệu chương môn kia?

Lạc Hà Kiếm Phái vẫn quan hệ không nhỏ với Lục Lâm Quân bọn họ, sau lưng Lạc Hà Kiếm Phái đã sớm đầu nhập vào Lục Lâm Quân, lần trước bị người tiêu diệt, để cho đại soái Lục Lâm Quân giận tím mặt, tìm kiếm tung tích hung thủ ở khắp nơi.

Kết quả tên này lại xuất hiện ở chỗ này!

Nhưng rất nhanh nam tử áo bào xanh lại càng thêm giật mình.

Bởi vì hắn phát hiện Giang Thạch đang điên cuồng phóng ngựa xông lên, một đường quét ngang, đang dùng tốc độ cực nhanh đột phá đại quân chạy về hướng của hắn.

Từng tên quân sĩ liều chết xông lên căn bản cũng không ngăn được hắn mấy may chút nào, số lớn binh sĩ đã bắt đầu

sinh ý khiếp đảm, thấy hấn liền sợ tới mức nhanh chóng né tránh.

Lúc trước, tên tướng quân phi mã hỏi tên cũng lộ ra vẻ kinh hãi, vội vàng quay đầu ngựa, nhanh chóng quay đầu ngựa chạy lên sườn núi, trong miệng hét lớn: “Quân sư đi mau, Giang Thạch đang chạy thẳng đến chỗ chúng ta!”

-Phế vật!

Nam tử áo xanh tức giận đến sắc mặt xanh thuróc, chửi ầm lên.

Quân đội hơn vạn người lại bị một người đục xuyên, may không cách nào có thể làm gì đối phương, ngược lại còn bị đối phương trực tiếp giết tới nơi này của chính mình!

-Tất cả đều là một đám phế vật!

Bất quá hấn cũng biết không thể ở lâu.

Biểu hiện của Giang Thạch quá mức khủng bố, một đường đục trận doanh đại quân, đang nhanh chóng tiếp cận.

-Rút lui!

Nam tử áo xanh giận dữ quát một tiếng, vội vàng nhanh chóng xoay người lên ngựa, hai chân kẹp lại, chạy như điên về phía xa.

Chúng tướng bên cạnh vừa chạy theo nam tử áo xanh, vừa quay đầu nhìn lại.

Khi nhìn thấy Giang Thạch đang tiếp cận với tốc độ rất nhanh về sau, lại có bảy tám tên tướng lĩnh tức giận quát một tiếng, quay đầu ngựa, cầm vũ khí trong tay, nhanh chóng giết tới hướng của Giang Thạch.

-Quân sư mau đi, chúng ta yểm hộ!

-Giết!

Keng keng keng!

Từng đợt tiếng binh khí va chạm vang lên, một tên lại một tên tướng lĩnh quân địch bay tứ tung ra, phun máu chết thảm, cho dù bọn họ bắn ra ám khí cũng bị đập bay ra ngoài.

Căn bản không phải là người của một cấp bậc.

Ở dưới tác dụng của Tinh Thần Vẫn Thiết trong cây Lang Nha Bổng, kinh lực của bọn họ không phát huy được bất kỳ tác dụng gì, vừa mới tuôn ra, cũng đã nhanh chóng tiêu tán, chỉ còn lại có lực lượng thân thể thuần túy.

Tinh Thần Vẫn Thiết, quả thực chính là thần khí của trời sinh Kim Cương!

Phàm là gặp phải võ giả thân thể yếu hơn mình, cơ bản đều có thể hỏa tốc giải quyết chiến đấu.

Biểu hiện đáng sợ, khiến cho Lục Thừa Thiên đang ghé vào trên lưng ngựa lộ ra vẻ kinh hãi không thôi, không thể tưởng tượng nổi.

Hồ tướng!

Thật là tuyệt thế hồ tướng!

Xa xa, Triệu Thanh đang ở trên đỉnh núi quan sát chiến trường, cũng hoảng sợ, da đầu tê dại, đem tất cả biểu hiện của Giang Thạch đều nhìn vào trong mắt.

Cả người quả thực như một giấc mơ.

Dĩ vãng chỉ nghe được mãnh tướng thời cổ đại có thể ở trong vạn quân lấy thủ cấp của tướng địch, hôm nay xem như hắn được tận mắt chứng kiến, Giang Thạch một người một ngựa, giết xuyên quân địch, cứu ra công tử, quả thực không người có thể ngăn cản!

Thậm chí quân sư chỉ huy quân địch tọa trấn ở xa xa cũng chật vật bỏ chạy.

Đây là thực lực gì?

Chẳng lẽ hẳn thật sự đã đạt tới Vô Thánh?

Giang Thạch thật vất vả mới giết xuyên vòng vây, mắt thấy quân mã phía sau đã hỗn loạn nhưng vẫn đang điên cuồng đuổi theo mà đến, cũng không dám quá mức ham chiến, mà là ha ha cười, thúc giục chiến mã, trực tiếp điên cuồng phóng về một phương hướng khác.

Quân địch điên cuồng đuổi theo phía sau vừa thấy Giang Thạch đã hoàn toàn thoát khỏi vòng vây, tuy rằng vẫn tức giận đuổi theo, nhưng rất nhanh cũng đã nhanh chóng dừng lại, lòng người hoảng sợ, vội vàng đuổi theo quân sư nhà mình.

Hôm nay một người Giang Thạch, chém tướng, cắt kỳ, không ai có thể ngăn cản!

Nhất định oanh động khắp nơi!

Chương 62: Giết ra

Giang Thạch phóng ngựa chạy như điên, hăng hái, toàn bộ thân thể và lưng ngựa đều bị máu tươi nhuộm đỏ, Lục Thừa Thiên ghé vào lưng ngựa biểu tình kinh hãi, thân thể từ đầu tới cuối đều lạnh lẽo một mảnh.

Chỉ có hấn biết thực lực Giang Thạch rốt cuộc đáng sợ cỡ nào!

Một đường xông qua, ít nhất chém giết hai ba mươi vị đại tướng quân địch.

Những binh sĩ bình thường khác thì chết vô số kể.

Không hổ là trời sinh Kim Cương!

Lục Thừa Thiên thâm hoảng sợ.

Giang Thạch này chỉ sợ còn chưa đem thể chất của mình khai phá đến cực hạn.

Hắn từng nghe nói đại đô đốc Mông Phóng của U Châu quân, một người một ngựa từng coi tám mươi ba vạn quân địch giống như cỏ rác, giết vào giết ra, không ai có thể ngăn cản, dưới sự bao vây của tám mươi ba vạn quân địch có thể lấy thủ cấp tướng địch.

Sau này tu vi của Giang Thạch tăng lên, chưa hẳn không thể làm được.

Lạch cạch! Lạch cạch! Lạch cạch.....

Tuần mã lao nhanh, một đường chạy về phía của Triệu Thanh, đợi đến khi vừa mới tiếp cận sườn núi kia, tuần mã dưới háng đột nhiên hí vang, ngã nhào xuống đất, rầm một

tiếng, miệng sùi bọt mép, thở hồn hển, thật sự đã đến biên giới kiệt sức.

Sau một hồi đại chiến, không chỉ có Giang Thạch cảm giác được thân thể mỗi mệt, ngay cả chiến mã dưới háng cũng đã không chịu nổi.

Hắn nhắc lên cơ thể của Lục Thừa Thiên nhẹ nhàng nhảy lên, trực tiếp nhảy dựng lên từ trên lưng chiến mã, quay đầu nhìn về phía chiến mã đang thở hồn hển, khẽ nhíu mày.

Xem ra ngựa bình thường quả thật đã không thích hợp với mình.

Hắn nghe nói phạm là cao thủ đều sẽ có tọa kỵ riêng của mình, vô luận là chém giết, hay là đi đường đều càng có sức chịu đựng hơn những chiến mã bình thường.

Phải tìm thời gian chuẩn bị một con tọa kỵ thượng hạng.

Giang Thạch trầm nghĩ.

Từ Chân Võ Quan chạy trốn đến bây giờ, hắn không nhớ mình đã hại chết bao nhiêu con ngựa.

Tọa kỵ bình thường thật sự đã không thích hợp với hắn!

-Công tử!

Bỗng nhiên, tiếng gọi của Triệu Thanh truyền đến.

Hắn cưỡi ngựa nhanh chóng chạy tới từ một bên đỉnh núi, xoay người xuống ngựa, cúi đầu liền bái, nói: “Công tử, người không sao chứ?”

-Không có việc gì, may mắn được Giang Thạch huynh đệ tương trợ, Triệu tướng quân mau dậy!

Lục Thừa Thiên vội vàng mở miệng, hắn vẫn bị Giang Thạch nâng gáy.

Giang Thạch tiện tay ném một cái, đem thân thể của hắn ném xuống, hít sâu một hơi, kinh lực vận chuyển, cảm giác được thể lực đã chậm rãi khôi phục được không ít, mở miệng nói: “Triệu Thanh, người ta đã cứu ra cho ngươi, bí tịch có thể lấy ở đâu, hi vọng ngươi cho ta một câu trả lời chính xác, cũng đừng dây dưa dài dòng!”

“Tốt, chỉ cần đi tìm đại soái, đến nơi đó của đại soái liền có thể lĩnh, chỉ là bây giờ đại soái lâm vào mai phục của Lục Lâm quân, đang bị mấy cổ đại quân vây công...”

Triệu Thanh vội vàng mở miệng.

-Đủ rồi!

Khuôn mặt Giang Thạch trầm xuống, phát tay ngăn lại, nói: “Ngươi không phải là muốn cho ta cũng đi cứu đại soái các ngươi ra đi? Ta khuyên ngươi làm người phải thanh tỉnh, đừng khiêu khích điểm mấu chốt người khác!”

Triệu Thanh biến sắc, vội vàng mở miệng: “Giang Thạch huynh đệ hiểu lầm, ta tuyệt không có ý đó.

“Vậy ý ngươi là sao?”

Giang Thạch hỏi.

“Bây giờ Đại soái đang giao chiến, chúng ta cần tìm một chỗ, chờ đợi đại soái, chỉ có chờ sau khi đại soái thoát khỏi, chúng ta mới có thể lấy được bí tịch, thậm chí còn có rất nhiều dược liệu cùng đan dược, cũng đều có thể cho ngươi tất cả!”

Triệu Thanh mở miệng.

-Vậy sao?

Sắc mặt Giang Thạch hơi hòa hoãn, nói: “Vậy chúng ta ở nơi nào đợi đại soái của các ngươi?”

Đi ra ngoài chiến trường xem thử, chỉ có ở đó ta mới biết chiến cuộc như thế nào, mới có thể phán đoán đại soái có thể phá vòng vây từ đâu.

Triệu Thanh đáp lại.

-Vạn nhất đại soái nhà các ngươi bị người ta tính kế, chạy không thoát thì phải làm sao bây giờ?

Giang Thạch hỏi.

“Cái này không có khả năng, đại soái chính là cao thủ Võ Thánh, dưới trướng lại có vô số tướng sĩ, hơn nữa Nghĩa Minh quân cũng không phải là chỉ có một chi này của chúng ta, ở bên kia của lão chúa công cũng có một cái, chỉ cần viện quân từ bên lão chúa công vừa đến, quân địch tất lui!”

Triệu Thanh mở miệng.

-Hả?

Giang Thạch nhíu mày.

“Nghĩa Minh quân tổng cộng chia làm hai đường, một đường là quân tổng bộ do lão chúa công suất lĩnh, một đường chính là tả lộ quân đại soái dẫn dắt!”

Triệu Thanh giải thích, nói: ” Nghĩa Minh quân ta quy mô mấy chục vạn, đại soái chỉ là nắm giữ mười vạn đại quân mà thôi!”

-Vậy là được, đi xem trước, không nên chậm trễ thời gian.

Giang Thạch mở miệng.

Toàn bộ quá trình, Lục Thừa Thiên vẫn lộ ra vẻ nghi hoặc, nhìn về phía Giang Thạch, lại nhìn về phía Triệu Thanh, không rõ hai người đang nói chuyện gì.

Triệu Thanh lập tức giải thích.

Sắc mặt Lục Thừa Thiên hơi ngưng tụ, nói: “Thì ra là thế, trong quân ta xác thực có một quyền siêu phẩm võ học ngành công 【 Man Tượng Thần công 】 , Giang huynh đệ nếu là cần, trực tiếp tặng cho ngươi cũng không tính là gì!”

Kế tiếp ba người lại bắt đầu khởi hành.

Chỉ có điều chiến mã của Giang Thạch đã mệt mỏi ngã sấp xuống đất, thở hổn hển, căn bản không còn sức tiếp tục chạy nữa, rơi vào đường cùng bọn họ chỉ có thể đi bộ lên đường.

Trong nháy mắt cả ngày đã trôi qua.

Bọn họ trèo đèo lội suối, bước chân không ngừng, cho đến khi mặt trời lặn, vẫn không tới nơi.

Nhưng ngay lúc này.

Trên người Giang Thạch đột nhiên truyền đến từng trận cảm giác tê dại mềm mại, vô cùng nồng đậm, giống như thủy triều, bao phủ toàn bộ thân thể của hắn.

Trong lòng hắn mừng rỡ, vội vàng mở mắt nhìn lại.

Hắn biết hơn phân nửa là tin tức hắn giết lui Phong Châu quân lúc trước, và tin tức hắn đánh xuyên Lục Lâm quân đã truyền đi.

Chỉ thấy cột bảng giá trị danh vọng của hắn quả nhiên tăng lên trên diện rộng.

Giá trị danh vọng gia tăng nhanh chóng từ 7.240 đã phá vỡ cửa khẩu 8000, đạt đến 8.640 điểm.

Sau 8640, đà tăng bắt đầu chậm lại và không còn nhanh nữa.

Gần rồi, lập tức có thể mở khóa thiên phú tiếp theo, nói không chừng chỉ cần chờ thêm vài ngày nữa, tự nhiên có thể đạt tới một vạn điểm danh vọng.

Giang Thạch trầm nghĩ.

Hắn ngẩng đầu lên, nhìn về phía dãy núi chằng chịt ở phía trước, nói: “Triệu Thanh, rốt cuộc còn bao lâu mới có thể chạy tới!”

Dãy núi này sắp hết rồi, ra ngoài dãy núi đi thêm bảy tám dặm nữa là được rồi.

Triệu Thanh chỉ về phía trước, mở miệng nói.

-Vậy được, không nên lãng phí thời gian, cứ tiếp tục đi ra ngoài rồi nói!

Giang Thạch mở miệng, tiếp tục thúc giục đi về phía trước.

-Hồng.....

Bỗng nhiên, trong rừng đen kịt truyền đến một đạo tiếng rít gào trầm thấp, giống như sấm rền, vang vọng dãy núi, cuốn theo từng đợt gió đêm cuồng mãnh.

Thân hình Giang Thạch dừng lại, đột nhiên quay đầu, hai mắt lộ ra vẻ ngưng trọng.

Còn có yêu thú?

Hắn cẩn thận cảm ứng, toàn thân đề phòng.

Hai người bên cạnh cũng đều nắm chặt vũ khí, lộ ra vẻ nặng nề vô cùng.

Bất quá cũng may tiếng gầm thét trầm thấp kia chỉ là vang lên một lần ở xa xa, cũng không có tiếp tục xuất hiện qua, tựa hồ yêu vật cũng có thể nhìn ra ba người Giang Thạch không dễ trêu chọc.

Ba người Giang Thạch lại bắt đầu lên đường, tiếp tục đi về phía trước.

Rốt cục bọn họ triệt để đi xuyên ra khỏi dãy núi.

Mới vừa đi ra liền có thể ngửi được từng đợt khí tức huyết tinh gay mũi, theo hướng gió núi trong rừng gào thét mà đến, giống như có một mảnh biển máu sôi trào ở phía trước đồng dạng.

Lúc này ba người bước nhanh hơn, chạy về phía trước.

Đi tới cuối khu rừng này rõ ràng là một chỗ dốc cao thật lớn.

Giờ phút này bọn họ xuất hiện ở trên sườn núi cao, từ trên cao nhìn xuống, nhìn về phía xa xa.

Chỉ thấy địch quân cách sườn núi khoảng bốn năm dặm, người kêu ngựa hí, kêu thảm thiết liên tục, vô số bóng người đang giao chiến ở nơi đó, các loại ánh lửa chiếu rọi, bầu trời đen kịt, phía dưới lại sáng chói một mảnh.

Liếc mắt một cái, hoàn toàn không phân biệt được rốt cuộc ai là ai.

Chương 63: Quan chiến!

Chiến trường!

Vừa nhìn chiến trường trải dài vô tận!

Quân mã vô số, tiếng hô giết rung trời, thi thể khắp nơi đều có.

Mùi máu tanh nồng nặc không ngừng phát ra bên ngoài.

Toàn bộ chiến tuyến kéo dài không biết bao nhiêu dặm, hoàn toàn nhìn không thấy điểm cuối.

Luận quy mô cơ hồ có thể so sánh với lần quyết chiến của Xích Diễm quân với Hồng Cân quân ở Hoang Châu.

Ba người Giang Thạch không khỏi lộ ra vẻ ngưng trọng, cẩn thận quan sát.

Bỗng nhiên, ánh mắt bọn họ lóe lên, ở giữa chiến trường hỗn loạn này phát hiện một khu vực dao động tương đối mãnh liệt.

Chỉ thấy ở khu vực ngoài cùng bên phải chiến trường này không ngừng truyền đến tiếng nổ vang, từng mảnh hào quang chói mắt bắn ra từ nơi đó, giống như là có mấy con yêu thú cực kỳ đáng sợ đang giao chiến.

Bốn phương tám hướng rõ ràng không có bất kỳ quân sĩ nào có can đảm tiếp cận, phàm là tiếp cận gần hướng nơi đó một chút đều sẽ bị chấn bay ra xa, trực tiếp dọn ra một khu vực không người ở xung quanh khu vực đó.

-Là đại soái, đại soái đang giao thủ với thủ lĩnh Lục Lâm quân Quách Bảo Nghĩa!

Triệu Thanh lộ ra vẻ kinh hãi, nói: “Không đúng, còn có thủ lĩnh Hồng Cân quân Triệu Thiên Long cũng ở đó, bọn họ tài liên thủ nhằm vào đại soái!”

Triệu Thiên Long!

Mắt Giang Thạch lộ ra dị sắc.

Lúc ở Hoang Châu, hắn đã từng gặp qua Triệu Thiên Long vài lần, hơn nữa hắn còn giết thủ hạ ái tướng của Triệu Thiên Long, ngay cả cây Lang Nha Bổng làm từ Tinh Thần Vãn Thiết này cũng là đoạt được từ bên Triệu Thiên Long.

Triệu Thiên Long hận hắn thấu xương!

Không ngờ bây giờ lại thấy hắn ở Phong Châu này.

-Triệu tướng quân, cha ta có sao không?

Sắc mặt Lục Thừa Thiên biến ảo, lộ ra vẻ khẩn trương.

“Khó nói, đại soái là Võ Thánh thang thứ hai đỉnh phong, chỉ kém nửa bước là có thể đạt tới Võ Thánh thang thứ ba, hắn là không dễ dàng chiến bại như vậy!”

Triệu Thanh trầm giọng mở miệng.

Nhưng tuy nói như thế, hắn vẫn cực kỳ thấp thỏm.

Từ trên cao nhìn lại, toàn bộ chiến trường đang ở thế cực kỳ bất lợi đối với bọn họ, phía dưới tuy rằng đã loạn thành một đoàn, nhưng tổng thể mà nói, vẫn là Hồng Cân quân cùng Lục Lâm quân đang cùng nhau bao vây Nghĩa Minh quân bọn họ.

Một khi viện quân của lão chúa công tới không kịp, một đường Nghĩa Minh quân của bọn họ nhất định sẽ bị nuốt toàn bộ ở nơi này.

Mà đợi đến khi số lớn quân sĩ đều bị nuốt hết, đại soái của bọn họ cho dù có vĩ lực kinh thiên, cũng không có khả năng

chạy thoát ở dưới tình huống bị vây quanh bởi hai đường đại quân.

-Viện binh của gia gia rốt cuộc đang làm gì, sao còn chưa tới?

Sắc mặt Lục Thừa Thiên tái mét, cắn răng mở miệng.

“Triệu huynh, Lục huynh, lời không hay nói ở phía trước, bí tịch của ta vô luận như thế nào cũng phải đến ta, vì cứu Lục huynh ngươi, thiếu chút nữa thân ta cũng hãm trùng vây, ngay cả tọa kỵ đều bị mệt gục, nếu là đến lúc đó các ngươi ngoảnh mặt quyết nợ, ta cũng sẽ không dễ nói chuyện như bây giờ!”

Giọng của Giang Thạch trầm thấp, tiến hành nhắc nhở.

Sắc mặt Triệu Thanh khẽ biến, nói: “Giang huynh đệ yên tâm, tại hạ nói chuyện từ trước đến nay đều nhất ngôn cửu đỉnh, tuyệt đối có bí tịch!”

-Đúng, đến lúc đó ta lấy từ chỗ gia gia đưa cho ngươi!

Lục Thừa Thiên lên tiếng.

-Vậy là được!

Giang Thạch gật đầu, tiếp tục nhìn về phía chiến trường hỗn loạn phía dưới, đôi mắt trông về phía xa, kéo dài về chân trời.

Bỗng nhiên, sắc mặt hắn hơi ngẩn ra, nói: “Các ngươi xem!”

-Làm sao vậy Giang huynh?

Triệu Thanh vội vàng hỏi.

-Bên kia... Có phải còn có người đang mai phục hay không?

Giang Thạch chỉ về một phương hướng khác của chiến trường.

Nơi đó là một khu núi rừng mênh mông, chính đang lúc hoàng hôn, núi rừng vốn là có vẻ âm u, khó có thể thấy rõ tình huống bên trong, nhưng bây giờ bọn họ đang nhìn xuống từ trên cao, tầm nhìn càng rộng lớn, bao quát hơn, có thể nhìn thấy khung cảnh trong rừng.

Chỉ thấy trong cánh rừng khổng lồ kia, mơ hồ có từng đạo bóng người đang đi lại, thỉnh thoảng có thể nhìn thấy từng ánh sáng phản chiếu lên từ đao kiếm.

Trong nháy mắt sắc mặt Triệu Thanh thay đổi.

- Phong Châu Quân, nơi đó là Phong Châu quân!

-Cái gì?

Sắc mặt Lục Thừa Thiên cũng đột nhiên biến đổi.

-Quân Phong Châu lại âm thầm mai phục, chẳng lẽ là muốn ngư ông đắc lợi?

“Chết tiệt, Ta biết ngay Viên Khai Thái sẽ không bỏ qua cơ hội lần này!”

Triệu Thanh nghiêng răng nghiêng lợi.

Thế gian nghe đồn, tổng binh quân Phong Châu Viên Khai Thái tham sống sợ chết, thấy lợi quên nghĩa, một lòng một dạ chỉ đang cướp đoạt mồ hôi công sức của dân chúng, đối với các loại thổ phỉ, từ trước đến nay không để ý tới nghĩa quân và thổ phỉ trong địa phận quản hạt của mình.

Mà cho tới nay, bọn họ giao chiến với quân Phong Châu cũng đều là chiến thắng triền miên, chưa bao giờ bại qua, cho nên ở trong lòng bọn họ, Phong Châu quân chưa bao giờ là uy hiếp.

Nhưng lần này quân Phong Châu lại thay đổi tác phong ngày xưa, đang âm thầm mai phục, lặn lẽ bao vây, chuẩn bị

nhất cử nuốt sạch ba thể lực lớn, Viên Khai Thái này quả thực điên rồi.

“Lần này náo nhiệt, Phong Châu quân cũng tới, chẳng khác nào là tứ đại quân đoàn hỗn chiến với nhau, người nói đại soái của các người còn có mấy thành cơ hội có thể chạy thoát?”

Giang Thạch mở miệng.

Triệu Thanh, Lục Thừa Thiên nhất thời biến sắc, yên lặng không nói.

Giang Thạch không nhiều lời nữa, đưa ánh mắt nhìn về phía bảng điều khiển vô hình trước mắt, chỉ thấy giá trị danh vọng của bảng điều khiển, vẫn còn đang chậm rãi tăng lên.

Từ 8640 tăng lên 8645.

-Quả nhiên là càng ngày càng chậm.

Trong miệng hắn tự nói.

Hướng khác.

Quân đội Phong Châu.

Quân sĩ vô biên vô hạn lặng lẽ hành động, người hàm thảo, mã hàm mai, tất cả đều lặng lẽ trốn ở trong núi rừng.

Tổng binh Viên Khai Thái thì cầm đại đao trong tay, ngồi trên chiến mã, sừng sững trên một tảng đá lớn, nhìn chăm chú vào trận đại hỗn chiến ở phía trước.

Hắn đã hơn tám mươi bốn tuổi, mặc một thân Thiên Giáp Hồ Đầu Thôn, trên lưng thắt đai ngọc Man Long, cầm trong tay còn cầm một thanh loan đao miệng hạc nặng một trăm hai mươi cân, uy phong凛冽, khí thế bức người.

“Thế nhân đều cho rằng lão phu đã già, không có can đảm đối mặt các lộ thổ phỉ cùng tặc quân hoành hành, đều nói lão phu một lòng một dạ đều đặt ở trên việc cướp đoạt mồ hôi

công sức bá tánh, nhưng ai lại có thể nghĩ đến dụng tâm lương khổ của lão phu!”

Viên Khai Thái tóc bạc phơ, chòm râu bay múa, trầm giọng nói:

“Hôm nay Hoàng thượng bị tiểu nhân che mắt, động một tí là tàn sát cự thần, trong triều đình, cơ hồ người người đều cảm thấy bất an, phàm là có chút thực lực đều bị diệt trừ, lão phu chỉ có tiềm thân rút đầu, chịu nhục, biểu hiện cực kỳ không chịu nổi, lúc này mới có thể tránh thoát khỏi nghi kỵ của thiên tử, hơn nữa hàng năm đều cần vận chuyển bạc cho những đại thần kia, dùng để lấp đầy khẩu vị của những tên này, lúc này mới không bị buộc tội, nếu là không đi cướp đoạt của bách tính, lão phu lại làm sao có thể cho đám cự tham kia ăn no!”

“Tổng binh nhẫn nhục nhiều năm, nhất định có thể rửa sạch sỉ nhục trong hôm nay, chấn động thiên hạ!”

Một tên phó tướng bên cạnh ôm quyền nói.

-Ha ha ha... Rửa sạch sỉ nhục trước đây, chấn động thiên hạ?

Viên Khai Thái ngửa mặt lên trời cười to, thanh âm thương lão, nói: “Nếu là ở hai mươi năm trước, tất nhiên lão phu sẽ làm như thế, chỉ có điều lúc này không giống ngày xưa, đám giặc này có thể bị đánh bại, nhưng tuyệt không thể bị giết sạch, một khi giết sạch bọn họ, thì công cao cái chủ, dễ bị tiểu nhân tính kế!”

Nói đến đây, ánh mắt của hắn lạnh lẽo, khí tức đáng sợ, giống như một con mãnh hổ đang ngủ, làm người ta sợ hãi.

-Nếu không phải đương kim thiên tử ngu ngốc, thiên hạ này cũng không đến mức loạn thành như thế!

Chỉ là nghĩa quân cùng một đám thô phi, hấn lật tay có thể bắt!

-Vậy ý của tổng binh là?

Một tên phó tướng khác giật mình hỏi.

-Giết chút tiểu binh là được!

Ngũ khí Viên Khai Thái lạnh như băng.

Trong lòng mọi người rung mình, đồng loạt ôm quyền.

-Vâng, tổng binh!

“Tổng binh, lúc trước tên gia hỏa dùng lang nha bổng cứu Lạc Thừa Thiên đi, không biết có tới hay không, nếu là tới, kính xin tận lực bắt sống người này, đây là mệnh tướng đương thời, nếu có thể để tổng binh sử dụng, nhất định có thể lại thêm một cánh tay đắc lực!”

Tổng tướng quân bên cạnh chấp tay nói.

Lúc trước hấn bị một mình Giang Thạch đánh tan, rất nhanh đã điều tra ra lai lịch của Giang Thạch.

Càng tìm hiểu càng giật mình.

Căn cứ tin tức biểu hiện, trước đây không lâu, chuyện Lạc Hà kiếm phái bị diệt, tựa hồ chính là người này gây nên.

Đối phương không chỉ tiêu diệt Lạc Hà kiếm phái, mà còn giết chết truyền nhân của môn phiệt Trương thị, khiến cho cao thủ Trương thị tự mình xuống núi, oanh động toàn bộ võ lâm Phong Châu.

“Ý ngươi là tên nam tử đó?”

Viên Khai Thái ngũ khí thần nhiên, nói: “Vì người này mà đắc tội Trương thị, thật không khôn ngoan, gặp phải trực tiếp giết cho thỏa đáng.”

-Vâng, tổng binh!

Tổng tướng quân lại chấp tay, trầm mặc không nói.

-Báo!

Đúng lúc này, phía trước có một tên thám mã binh chạy đến, tốc độ rất nhanh.

Một tên quân sĩ nhanh chóng xuống ngựa, cúi đầu liền bái, cung kính nói: “Hồi bẩm tổng binh, thế cục chiến trường phát sinh biến hóa, Nghĩa Minh quân bắt đầu tan tác, Hồng Cân quân cùng lực Lâm Quân đã chiếm thượng phong.”

-Tổng soái Nghĩa Minh quân Lục Vĩnh Nguyên đến chưa?

Viên Khai Thái lạnh lùng hỏi.

“Còn chưa tới, phương viên năm mươi dặm không có bất kỳ tung tích nào của binh mã cỡ lớn!”

Vị quân sĩ kia mở miệng.

-Xem ra hơn phân nửa là bị chuyện khác ngăn cản rồi, bằng không Lục Vĩnh Nguyên không có khả năng sẽ buông tha cho con hắc.

Viên Khai Thái ngữ khí lạnh lùng, nói: “Đã như vậy, bắt đầu xuất kích, đừng để Lục Trọng Sơn chết!”

-Vâng, tổng binh!

Bên người một tên phó tướng ôm quyền, sau đó mở miệng hét lớn, sóng âm cuộn cuộn: “Toàn quân nghe lệnh, bắt đầu xuất kích!”

Tùng đột tiếng chiến mã hí vang nhất thời từ truyền ra trong cánh rừng đen kịt này.

Tựa hồ toàn bộ cánh rừng cũng bắt đầu run rẩy, kinh động vô số chim chóc, lá rụng tiêu điều.

Chương 64: Gặp Lục Trọng Sơn!

Giữa chiến trường không lồ.

Ba đạo nhân ảnh đang chém giết kịch liệt, tuần mã dưới háng sớm đã bị lực lượng khổng lồ của bọn họ chấn chết, từng đợt tiếng nổ vang trầm trọng tựa như sét đánh không ngừng vang lên.

Mỗi một lần giao thủ cùng va chạm đều sẽ có mảng lớn khí kinh điên cuồng quét về hướng bốn phương tám hướng, giống như là một thanh trọng chùy vô hình, đem nhân mã có can đảm tới gần khu vực xung quanh đều chấn thổ huyết bay tứ tung.

Chính là ba người Lục Trọng Sơn, Quách Bảo Nghĩa và Triệu Thiên Long đang kịch chiến.

Chẳng qua lúc này là Quách Bảo Nghĩa cùng Triệu Thiên Long chiến với Lục Trọng Sơn.

Lục Trọng Sơn đã sớm đạt tới cảnh giới Võ Thánh thang thứ hai viên mãn, giờ phút này cũng hoàn toàn không chiếm cứ được bất kỳ thượng phong nào, một khẩu trường thương màu đen oanh kích qua lại, leng keng rung động, kinh lực cả người phát huy đến cực hạn.

Tuy rằng mỗi một lần oanh kích đều có thể đánh cho cát bay đá chạy, nhưng kinh lực trong cơ thể cũng đang tiêu hao với tốc độ cực kỳ đáng sợ.

Một khi kinh lực của hắn tiêu hao hết sạch, chờ đợi hắn tất nhiên chỉ có một con đường chết.

“Lục Trọng Sơn, có phải người còn đang suy nghĩ đợi viện binh của lão tử người tới, nói thật cho người biết đi, viện binh của lão tử người căn bản là không có khả năng đến, bởi vì giờ phút này, hắn đang bị những người khác dây dưa, cho nên, ngày này năm sau chính là ngày dỡ của người!”

Quách Bảo Nghĩa cười ha ha, một thanh Yển Nguyệt cuồng đao vận chuyển nhanh như gió, hô hô rung động, không ngừng bổ về hướng về hướng thân thể của Lục Trọng Sơn.

Lục Trọng Sơn vùng thương ngăn cản, leng keng rung động, trong lòng nhanh chóng trầm xuống.

Chuyện hắn lo lắng nhất quả nhiên đã xảy ra.

Viện quân của phụ thân hắn bị người dây dưa rồi!

Bây giờ tứ cố vô thân!

“Quách Bảo Nghĩa, Triệu Thiên Long, hôm nay các người muốn giết ta, nhất định có một người sẽ bị ta kéo đi cùng, không sợ chết thì tới đi!”

Ngữ khí Lục Trọng Sơn trầm thấp, toàn thân bỗng nhiên lóe ra từng mảnh huyết quang quỷ dị, tựa như một tia chớp màu máu vận chuyển bên ngoài cơ thể, lộp bộp rung động.

Sau đó một cỗ khí tức cuồng mãnh mà lại đáng sợ, trong nháy mắt bộc phát ra từ trong cơ thể Lục Trọng Sơn, Oanh một tiếng, khiến cho khí thế vừa mới uể oải của hắn lại khôi phục đến trạng thái đỉnh phong lần nữa.

Quách Bảo Nghĩa, Triệu Thiên Long đồng thời biến sắc, phát ra kinh hô.

-Đáng chết, là Huyết Cẩm bí pháp, hắn đang thiêu đốt huyết khí!

Triệu Thiên Long mở miệng tức giận mắng.

Một thân Lục Trọng Sơn đều là huyết quang, thiêu đốt hừng hực, ngay cả trường thương màu đen trong tay đều hoàn toàn hóa thành huyết sắc, rống giận một tiếng, toàn bộ trên thân thương trực tiếp biến ra một đầu Thương Long huyết sắc thật lớn.

Toàn bộ Thương Long Huyết sắc giống như thực chất, khí tức cuộn cuộn, lại cùng hấn phát ra một tiếng thét dài.

-Giết!

Lục Trọng Sơn rống to một tiếng, nhanh chóng xông tới, huy động trường thương màu huyết sắc chói mắt, trực tiếp đập mạnh về phía Quách Bảo Nghĩa và Triệu Thiên Long.

Thương Long Huyết sắc phía trên trường thương tròn tròn mắt, ánh mắt bắn ra bốn phía, trực tiếp vọt ra từ trên trường thương huyết sắc, lập tức hung hăng thổi quét về hướng hai người trước mắt.

Hai người đồng thời gầm lên, bất chấp tất cả thúc đẩy toàn bộ kinh lực trong cơ thể, vận chuyển bí thuật, toàn thân đều sáng lên hào quang rực rỡ, huy động vũ khí trực tiếp nghênh đón hướng đầu Thương Long Huyết Sắc khủng bố kia.

Bùm!

Ba động kịch liệt hơn bộc phát ra từ chỗ bọn họ, đất rung núi chuyển, vô số cát bụi cuồn cuộn quét hướng về bốn phương tám hướng, khí kinh bắn ra mãnh liệt, mặt đất dưới chân đều lắc lư dữ dội.

Từng cỗ lực lượng cường đại bị dẫn vào lòng đất, dọc theo lòng đất không biết sâu bao nhiêu, chấn đến mặt đất dưới chân trực tiếp xuất hiện từng vết nứt sâu hoắm.

Sau đó ba người giết tới cùng một chỗ lần nữa, lâm vào trong tử đấu kịch liệt, leng keng rung động, di động rất nhanh, một đường đi qua, tựa như lốc xoáy đáng sợ, đem từng

tên quân sĩ hồn chiến trong khu vực này đều chấn chết, quét bay ra ngoài.

“Lục Trọng Sơn, ta xem ngươi có thể kiên trì đến khi nào, hôm nay ngươi bại cục đã định, chỉ có một con đường chết!”

Quách Bảo Nghĩa mở miệng hét lớn.

-Mạng ta do ta, không do trời, giết!

Lục Trọng Sơn mở miệng rộng to, cả người bốc lên huyết quang chói mắt, toàn bộ trường thương không ngừng vung vẩy:

Âm thanh chói tai.

Ầm ầm!

Đột nhiên xa xa truyền đến một tiếng nổ vang trầm trọng, sau đó tiếng nổ vang liên miên cùng một chỗ, trùng trùng điệp điệp, chấn động toàn bộ thiên địa, tựa như một mảnh thủy triều mênh mông thổi quét mà đến, vô cùng đột ngột.

-Xông lên!

-Giết a!

“Không được thả tặc quân!”

-Giết tặc quân!

Từng đạo tiếng hô giết rung trời nhanh chóng truyền đến từ xa.

Nguyên bản phong Lục Lâm Quân, Hồng Cân Quân đang chiếm thượng thượng phong, tất cả đều đột nhiên biến sắc, quay đầu lại.

-Quân Phong Châu đến rồi!

-Không tốt, quân Phong Châu đánh tới rồi!

-Đi mau a!

Trong nháy mắt, toàn bộ chiến trường lâm vào đại loạn, vô số người lên tiếng kêu to.

Ở trên sườn núi nhìn xuống phía dưới.

Chỉ thấy Phong Châu quân liên miên vô tận giống như một mảnh dòng lũ sắt thép, lao ra từ rừng rậm xa xa, trực tiếp chia làm ba, giống như ba cái mũi tên cực lớn, hung hăng thổi quét hướng về phía đại quân đang hỗn chiến trên chiến trường.

Nhất thời, toàn bộ chiến trường càng thêm hỗn loạn.

Vô số người ném mũ cối giáp, hốt hoảng chạy trốn.

Bọn họ chỉ cảm thấy như là bốn phương tám hướng khắp nơi đều là Phong Châu quân, không có bất luận kẻ nào lại có lòng ham chiến, chỉ muốn liều lĩnh rời khỏi nơi này.

-Thực lực của Phong Châu quân cường đại như vậy!

Lục Thừa Thiên lộ ra vẻ kinh hãi, mở miệng nói.

“Viên Khai Thái đa mưu túc trí, che dấu thực lực, lần này đột nhiên bộc phát thực lực, quả nhiên là muốn nhất cử nuốt hết toàn bộ ba đại quân đoàn!”

Triệu Thanh sắc mặt âm trầm, nghiền răng nghiền lợi, nhìn chăm chú chiến trường, đột nhiên lộ ra vẻ vui sướng, nói: “Đại soái phá vòng vây!”

Lục Thừa Thiên lập tức đưa mắt nhìn sang.

Giang Thạch cũng quan sát đến.

Chỉ thấy theo đại quân này của Viên Khai Thái trực tiếp giết vào trong chiến trường, vô luận Hồng Cân Quân cũng tốt, Lục Lâm Quân cũng tốt, hay là Nghĩa Minh Quân cũng được, tất cả đều chỉ muốn chạy trốn chết.

Mà Lục Trọng Sơn, Quách Bảo Nghĩa, Triệu Thiên Long vốn đang giằng co cũng tách ra rất nhanh, không tiếp tục giao

thủ nữa, mà chia làm ba phương hướng khác nhau, nhanh chóng rút lui.

Toàn bộ chiến trường giống như tổ kiến đông nghịt, chia làm vô số lộ quân, chạy trốn về các loại phương hướng khác nhau.

-Đại soái đi về phía đông, đi mau, gặp đại soái!

Triệu Thanh mừng rỡ mở miệng.

-Đi thôi!

Giang Thạch mở miệng.

Ba người bọn họ bắt đầu lên đường, bắt đầu đi vòng xuống từ trên sườn núi cao.

Hướng khác.

Cả người Lục Trọng Sơn đều là máu tươi, khí tức âm đạm, cầm trường thương trong tay, thiên tân vạn khổ giết ra vòng vây, bên người chỉ còn lại có mấy trăm tên quân sĩ cùng nhau vọt ra.

Những người còn lại hoặc là giải tán, hoặc là vẫn còn mắc kẹt trong chiến trường.

Bọn họ chạy không ngừng, chỉ lo điên cuồng chạy trốn hướng về phía xa.

Một hơi chạy ra không biết bao nhiêu dặm, mãi đến khi ngựa mệt mỏi đến nằm xuống, rốt cục mới dừng lại.

Sắc mặt tất cả mọi người trắng bệch, ánh mắt mờ mịt, có loại cảm giác tìm được đường sống trong chỗ chết, càng là có không ít người bắt đầu che mặt khóc, ô ô rung động.

Thân thể Lục Trọng Sơn lay động, khí tức rơi xuống, di chứng khi sử dụng cấm pháp rốt cục bắt đầu hiện ra, thân thể thiếu chút nữa ngã sấp xuống.

-Không được khóc, tất cả đều không được khóc!

Hắn thở hổn hển, nhìn về phía mọi người, mở miệng quát to: “Chúng ta còn chưa chết, địa bàn cũng không mất được, đợi đến ngày sau khôi phục nguyên khí, nhất định có thể khôi phục đỉnh phong lần nữa, bây giờ không nên chậm trễ thời gian, lập tức khôi phục thương thế!”

Lúc này chúng tướng mới thu liễm cảm xúc, mỗi người đều nhanh chóng lấy ra đan dược ném vào trong miệng, bắt đầu tọa hạ dưới mặt đất, tiến hành khôi phục.

Lục Trọng Sơn cũng lấy một cái bình sứ từ trong ngực ra, vặn mở nắp dốc vào trong miệng.

Bất quá ngay khi hắn vừa mới ăn đan dược được không lâu, bỗng nhiên trong rừng truyền đến tiếng bước chân nhẹ nhàng, tựa hồ có người đang nhanh chóng tiếp cận.

Lục Trọng Sơn đột nhiên mở hai mắt ra, liền muốn nhắc chuông thương lên, lại không cẩn thận tác động thương thế, ho khan ra một ngụm máu tươi.

-Ai?

Hắn quay đầu quát to, ánh mắt lấp lánh.

-Phụ thân!

Thanh âm mừng rỡ của Lục Thừa Thiên nhanh chóng truyền đến từ trong rừng.

Tiếp theo còn có thanh âm của Triệu Thanh.

Trong lòng Lục Trọng Sơn chấn động, nhanh chóng đứng dậy, lão đảo nhìn về phía cánh rừng.

Chỉ thấy Lục Thừa Thiên, Triệu Thanh đang nhanh chóng chạy tới.

Bên người còn có một thiếu niên quái dị đi theo, toàn thân gầy gò không có bao nhiêu thịt, nhưng khiêng một cây lang nha bổng cực kỳ thô to.

Đầu tiên Lục Trọng Sơn là hơi ngẩn ra, sau đó phản ứng lại trong nháy mắt.

-Chẳng lẽ vị này chính là Giang tiểu huynh đệ mà Triệu Thanh nói?

Lục Trọng Sơn mừng rỡ nói.

-Đúng vậy đại soái, chính là Giang Thạch huynh đệ!

Triệu Thanh gật đầu.

“Tốt, có thể được Giang Thạch huynh đệ tương trợ, cho dù trận chiến này tổn thất nhiều hơn nữa, cũng là đáng giá, ha ha ha...”

Lục Trọng Sơn cất tiếng cười to, thanh âm hùng hậu.

Giang Thạch lại nhíu mày, nhẹ nhàng lắc đầu, nói: “Lục đại soái, đừng vội cười sớm như vậy, ta không phải tới đầu nhập vào người, Triệu Thanh mời ta ra tay, cứu con trai người, nguyện ý lấy bí tịch Man Tượng thần công đổi với ta, bây giờ ta tới là để đòi nợ.”

-Đòi nợ?

Lục Trọng Sơn hơi ngẩn ra.

-Đúng vậy đại soái, lúc trước công tử và ta rơi vào vòng vây, bắt đắ dĩ ta mới có thể đưa ra ước định như thế, mong đại soái thực hiện lời hứa.

Triệu Thanh trầm giọng nói.

-Cha, người liền đem [Man Tượng thần công] cho hắn đi.

Lục Thừa Thiên lên tiếng.

-Thì ra là thế.

Lục Trọng Sơn hiểu được, lộ ra vẻ phức tạp, trong lòng tiếc hận, thở dài: “Được rồi, ta có thể cho người 【 Man Tượng thần công 】 , chỉ bất quá bây giờ ta bị trọng thương, bên người lại không có bút mực, tiểu huynh đệ có thể chờ một chút, chờ ta tạm thời ổn định thương thế, lại tìm đến bút mực, sau đó viết cho tiểu huynh đệ, Huống hồ chỉ có bí tịch còn không được, cần một ít dược liệu đặc thù mới có thể tu luyện thành công, bây giờ những dược liệu này đều ở trong cứ điểm, tiểu huynh đệ nếu không gấp, có thể trở về cứ điểm cùng chúng ta, ta có thể đưa cho người một bộ phận của những dược liệu này!”

-Còn muốn trở về cứ điểm?

Giang Thạch nhíu mày.

“Đúng vậy, Giang tiểu huynh đệ người cũng thấy được, giờ phút này bên người ta ngoại trừ cây vũ khí này, còn có thể còn lại cái gì?”

Lục Trọng Sơn cười khổ nói.

Giang Thạch suy tư trong lòng.

-Cũng được, ta có thể chậm trễ vài ngày đi với các người.

Dù sao thời gian dài như vậy đều đã qua, cũng không quan tâm nhất thời.

-Vậy là tốt rồi, đa tạ tiểu huynh đệ!

Lục Trọng Sơn trịnh trọng chấp tay, nhin không được ho khan lần nữa, miệng mũi chảy máu, vệt vàng ngòai xếp bằng trên mặt đất, bắt đầu tiếp tục khôi phục.

Chương 65: Thánh giáo!

Thời gian trôi qua.

Trong bóng đêm đen kịt, chiến trường vẫn vô cùng hỗn loạn, các loại tiếng la hét, tiếng lao nhanh loạn thành một đoàn, thỉnh thoảng truyền đến từ xa.

Một đêm trôi qua. Kinh tâm động phách.

Cho đến khi mặt trời ló dạng, chân trời tờ mờ sáng, động tĩnh xa xa mới bắt đầu dần dần dừng lại.

Ngay lúc này.

Trong rừng rậm.

Đám người Lục Trọng Sơn vẫn ngồi xếp bằng, còn chưa tỉnh lại.

Từng tia mặt trời màu vàng sậm dâng lên từ phía chân trời, chiếu vào trong rừng, mang đến sức sống bùng bùng cho một ngày mới.

Cách bên ngoài đám người Lục Trọng Sơn mười thước, Giang Thạch nhú mây, cũng là một đêm không ngủ, đang yên lặng nghiên cứu một môn tuyệt học khác trên người.

Đại Xích Dương thần chương!

Với tư cách là một môn chương pháp phối hợp của 【Xích Dương Đoán Thể Quyết】，toàn bộ chương pháp tại trên phương diện biến hóa thì không có gì phức tạp lắm, chủ yếu chính là một cái nguyên lý thăng tới thăng lui, uy lực cực lớn.

Thường thường đánh ra một chiêu, địch quân cũng đã trọng thương ngã gục, căn bản không cần dùng đến chiêu thứ hai.

Cho nên bộ chương pháp này rốt cuộc mạnh bao nhiêu, rất khó nói rõ.

Một đêm trôi qua, Giang Thạch đã được nắm giữ sơ lược toàn bộ môn chương pháp này.

Đại Xích Dương Thần Chương cùng Xích Dương Đoán Thể Quyết đều giống nhau, đều là tuyệt học phải lấy ngoại công thôi động, mà 【 Xích Dương Đoán Thể Quyết 】 của Giang Thạch đã sớm viên mãn, tu luyện Đại Xích Dương Thần Chương tự nhiên cũng là nước chảy thành sông.

Ánh mắt của hắn nhìn về phía bảng điều khiển trước mắt.

“Lực lượng 19500 cân, giá trị danh vọng cũng đã thăng thêm được 30 điểm, tiền đồ vô lượng, chân chính tiền đồ vô lượng a!”

Trong lòng Giang Thạch cảm khái.

Chỉ cần năm ngày nữa là lực lượng thân thể đơn thuần của hắn có thể đạt tới trình độ hai vạn cân.

Đến lúc đó, một khi vận chuyển Xích Dương Đoán Thể Quyết, vậy có thể nhất cử đạt tới trình độ cự lực 3 vạn cân.

Nếu là lại có thể thu được 【 man tượng thần công 】 từ chỗ Lục Trọng Sơn, nói không chừng lực lượng có thể đột phá đại quan bốn vạn cũng không phải là không có khả năng.

Hơn nữa ngay cả giá trị danh vọng bây giờ cũng đã sắp đạt tới một vạn.

Phỏng chừng lại làm ra một kiện đại sự khiếp sợ toàn bộ võ lâm Phong Châu, hắn liền có thể mở khóa thiên phú thứ hai.

“Bất quá toàn bộ đại sự ở Phong Châu thời gian qua, trên cơ bản đều đã bị ta làm qua một lần, sau này cho dù lại làm ra những việc tương tự, chỉ sợ cũng sẽ không cung cấp được nhiều giá trị danh vọng như ban đầu.”

Giang Thạch âm thầm nhú mày.

Cái này thật khó làm.

Nếu thật sự không được, chỉ có thể tạm thời rời khỏi Phong Châu.

Hắn tắt bảng điều khiển, vươn người đứng lên khỏi mặt đất, nhìn thoáng qua đám người Lục Trọng Sơn vẫn còn đang chữa thương, chuẩn bị thử xem uy lực của Xích Dương Thần Chương này.

Đột nhiên thân thể của hắn căng thẳng, từng cỗ huyết khí cường thịnh tuôn ra từ toàn thân, trực tiếp không ngừng quán thấm vào trong toàn bộ cánh tay phải, toàn bộ lòng bàn tay phải bắt đầu nhanh chóng nóng lên, nóng lên, trong nháy mắt toàn bộ cánh tay phải trở nên đỏ bừng, toát ra từng tia khói nóng, giống như sắt bị nung đỏ, ẩn chứa uy lực tuyệt cường.

Hắn lộ ra dị sắc, nhìn về phía tay phải đã đỏ lên, có thể rõ ràng cảm giác được bên trong toàn bộ tay phải ẩn chứa một loại lực lượng không giống bình thường.

Khó trách trong sách ghi lại, một khi đem một chương này luyện đến cực hạn có thể đánh xuyên Tấn Thiết, Xích Dương thần chương quả nhiên quái dị.

Bùm!

Bàn tay hắn đánh ra, trực tiếp rơi vào trên một thân cây ở một bên, lập tức đánh cho toàn bộ thân cây lay động kịch liệt, lá cây lập tức lấy một loại tốc độ mắt thường cũng có thể thấy được nhanh chóng uể oải, khô vàng.

Trong nháy mắt nhanh chóng tróc ra, rầm rầm rung động, biến thành một cái cây khô.

Ngoại trừ bề mặt thân cây lộ ra một dấu tay đen xì, còn lại nhìn thấy một chút bất thường nào.

Nhưng nếu là chẻ thân đại thụ này ra từ chính giữa, sẽ rõ ràng phát hiện, toàn bộ thân cây đã hoàn toàn bị đốt cháy từ bên trong, tất cả sinh cơ đã đoạn tuyệt toàn bộ.

Giang Thạch nhẹ nhàng gạt đầu, cảm giác được coi như không tệ.

Bỗng nhiên, sắc mặt hắn khẽ động, nghe được từng đợt thanh âm phá không truyền đến từ xa, không khỏi quay đầu lại quan sát.

Chỉ thấy trong rừng sâu rậm rạp, lá rụng bay múa, thanh âm gào thét, tựa hồ có một đám người đang cực nhanh tiếp cận nơi này.

-Nhanh lên!

Liên tục hơn mười đạo thân ảnh mặc hắc y thoáng cái đã vọt ra từ trong rừng rậm, tất cả hắc y nhân đều che mặt, ánh mắt lấp lánh, cầm trường đao, trường kiếm trong tay, chạy đến gần đám người Lục Trọng Sơn.

Hai người Triệu Thanh và Lục Thừa Thiên đang cẩn thận hộ pháp lập tức biến sắc, nhanh chóng lao ra, mở miệng quát: “Ai?”

Lục Trọng Sơn đang nhắm mắt ngồi xếp bằng ở phía sau, cũng chậm rãi mở hai mắt ra, để lộ ra ánh sáng lạnh nhè nhẹ, nhìn về phía người tới.

-Lục Trọng Sơn, xem ra mạng của ngươi còn rất lớn, vòng vây như vậy mà còn có thể bị người đột phá thoát đi, thật sự không đơn giản.

Hắc y nhân cầm đầu cười khẽ, thân hình cao lớn, tay không tác sát, nhìn về phía Lục Trọng Sơn.

Dáng người của hắn rất cân xứng, sống lưng thẳng tắp như súng, có loại cảm giác thân hình tỉ lệ vàng.

-Người là người phương nào? Giấu đầu lộ đuôi, ngay cả bộ mặt thật cũng không dám lộ sao?

Lục Trọng Sơn lạnh giọng hỏi.

-Ta? Ha ha ha, ta chỉ là một tên vô danh tiểu tốt, Lục đại soái vẫn là không nên biết cho thỏa đáng, chỉ cần biết chúng ta là tới là để tiễn Lục đại soái lên đường là được.

Hắc y nhân cầm đầu cười nói.

-Làm càn!

Triệu Thanh giận tím mặt.

Những quân sĩ khác bên cạnh Lục Trọng Sơn cũng tức giận, đều lắc lư đứng dậy.

-Một đám tàn binh bại tướng, cũng xứng phát ngôn cuồng vọng.

Hắc y nhân dẫn đầu lộ ra vẻ châm chọc, nói: “Lục Trọng Sơn, để cho ta xem sau khi người thi triển cấm pháp Huyết Cầm còn có thể lưu lại mấy thành thực lực?”

Vù!

Một khắc hăn cũng không muốn chậm trễ, thân thể xông lên, trực tiếp phóng đến hướng của Lục Trọng Sơn, giơ tay đánh tới một chưởng.

Triệu Thanh biến sắc, không chút nghĩ ngợi, nhanh chóng nghênh đón, vỗ một chưởng.

Bùm!

Phốc xuy!

Đôi mắt một cái, Triệu Thanh cuồng phun máu tươi, cánh tay gãy lìa, thân thể bay ngược ra ngay tại chỗ, nện ở xa xa.

-Triệu Thanh!

Trong mắt Lục Trọng Sơn hiện lên sát cơ lạnh lạnh, lại nhìn thấy hắc y nhân cầm đầu sau khi dùng một chiêu võ bay Triệu Thanh, thân hình không hề lay động, tiếp tục lao về phía mình.

Khuôn mặt hắc âm trầm, khí tức bộc phát, huyết quang hiện lên trên cánh tay, trực tiếp nhanh chóng lao ra, hung hăng vỗ tới một chiêu về hướng người tới.

Bốp!

Một tiếng động kinh thiên vang lên, quanh quẩn bốn phía.

Khu vực phương viên hai ba thước xung quanh hai người đều đang lắc lư, bang bang rung động, các loại loạn thạch, cỏ cây bay múa chung quanh.

Sau một chiêu, Lục Trọng Sơn cùng Hắc y nhân đồng thời biến sắc, nhanh chóng lui ra ngoài.

Chẳng qua lúc Lục Trọng Sơn rút lui, sắc mặt rất nhanh đã ửng hồng, bắt đầu miệng mũi chảy máu, sắc mặt trở nên cực kỳ trắng bệch, thân thể lung lay lắc lư, thương thế lúc trước vừa mới áp chế xuống, lại bắt đầu cắn trả một lần nữa.

Không chỉ vậy.

Hắn bỗng nhiên biến sắc, nhìn về lòng bàn tay vừa mới đổi chiêu với đối phương.

Chỉ thấy toàn bộ lòng bàn tay phải của hắn đều đã đổi màu sắc, đang nhanh chóng đỏ lên, hiện ra từng đạo văn lạc kỳ dị, nhanh chóng hình thành một đồ án ánh mắt màu huyết sắc, giống con mắt như đúc.

-Người..... Thị Huyết Tu La Chương!

Hắn lộ ra vẻ kinh hãi, quả thực không dám tin, nhìn về hướng hắc y nhân cầm đầu, thất thanh nói: “Người thánh giáo, điều này không có khả năng!”

Dường như hắn đã phát hiện ra một bí mật lớn.

-Hắc hắc.....

Hắc y nhân cầm đầu bị Lục Trọng Sơn trực tiếp chấn lui bốn năm thước, cánh tay mỗi nhừ, cẩn thận lắc lắc cổ tay, lộ ra nụ cười nồng đậm, nói:

“Không có gì là không có khả năng, không hồ là người mà [Ngũ Hành Đường] đã từng nhìn trúng, thực lực quả nhiên đủ mạnh, bất quá thương thế của ngươi cũng quả nhiên là nghiêm trọng hơn so với ta tưởng tượng, nhiều nhất chỉ có thể phát huy ra thực lực Võ Thánh đệ nhất thang, Lục Trọng Sơn, một kích giống như vậy, ngươi còn có thể phát ra mấy lần?”

“Phụ tử chúng ta trung thành và tận tâm với Thánh giáo, tại sao phải đối xử với chúng ta như vậy?”

Lục Trọng Sơn mở miệng gầm lên.

“Cha con các ngươi quá mức nhảy thoát, vượt qua không chế, cho nên Thánh giáo chuẩn bị tìm người thay thế các ngươi!”

Hắc y nhân cầm đầu lạnh lùng mở miệng.

-Sẽ không, sẽ không!

Lục Trọng Sơn gầm lên, bỗng nhiên phản ứng lại, nhìn về phía đối phương lần nữa, lạnh giọng nói: “Ta biết rồi, ngươi đang giả mạo mệnh lệnh của Thánh giáo, nếu Thánh giáo thật muốn giết phụ tử chúng ta, không thể sẽ chỉ phái một mình ngươi tới đây, ngươi là ai phái tới?”

-Lục Trọng Sơn, ngươi chết sớm đi!

Ánh mắt của hắc y nhân cầm đầu lạnh như băng, đột nhiên nhanh chóng vọt tới, giơ tay liền đánh ra một chưởng.

Lục Trọng Sơn rống giận một tiếng, lại hung hăng vỗ một
chưởng về phía hắc y nhân cầm đầu.

Chương 66: Chống lại Võ Thánh!

Bốp! Bốp! Bốp!

Trong rừng, từng đợt tiếng vang thật lớn đang không ngừng truyền ra, mỗi một lần vang lên đều giống như sét đánh, chấn động bốn phương tám hướng cỏ cây đứt gãy, cát bay đá chạy.

Giang Thạch cách đó mấy chục thước nhú mào, đem tất cả đều nhìn ở trong mắt.

Võ Thánh!

Đây chính là giao thủ cấp bậc Võ Thánh.

Nhìn lực phá hoại, tựa hồ cũng không mạnh như hắc tượng tượng.

Đương nhiên, điều này có thể có liên quan đến thương thế của Lục Trọng Sơn.

Nhưng hắc y nhân đứng đầu ở đối diện tuyệt đối không mạnh, không lợi hại bằng Lục Trọng Sơn lúc còn đỉnh phong.

“Bất quá bọn họ nói chuyện giống như có kỳ quái, Lục Trọng Sơn nói đối phương là người của Thánh giáo, chính hắc lại trung thành và tận tâm đối với Thánh giáo?”

Giang Thạch như là liên tưởng đến cái gì, lộ ra dị sắc.

Lục Trọng Sơn cũng có bối cảnh.

Đằng sau họ là một giáo phái?

Sao nghe có vẻ hơi giống phim truyền hình nhỉ.

Giờ phút này, toàn bộ rừng rậm đã đại loạn một mảnh, tất cả hắc y nhân còn lại cũng đều đang ra tay, tiếng kêu thảm thiết truyền đến rất nhanh.

Đáng thương những quân sĩ này, người mệt ngựa mỏi, thật vất vả mới có thể phá vây từ trong mấy chục vạn đại quân vây công, kết quả lại chết ở chỗ này.

Lục Thừa Thiên nhắc Triệu Thanh trọng thương lên, vừa chiến vừa lui, leng keng rung động, nhanh chóng lui về phía sau, sắc mặt trắng bệch, mở miệng kêu lên: “Giang huynh đệ, mau tới cứu mạng!”

-Bên kia còn có người, giết hắc!

Rất nhanh đã có hắc y nhân chú ý tới nơi này của Giang Thạch, quát to một tiếng, rất nhanh có ba tên hắc y nhân trực tiếp vọt tới, không chút do dự, gươm đao liền chém.

Giang Thạch nhíu mày, vốn không muốn xen vào việc của người khác, nhưng Lục Trọng Sơn còn thiếu mình một cuốn bí tịch siêu phẩm, cho dù không muốn quản cũng phải quản.

Vù!

Bùm!

Âm thanh nặng nề, vũ khí đứt đoạn.

Cơ hồ chỉ là đối mặt một cái, ba tên hắc y nhân đã bay ngược ra, giống như đạn pháo đồng dạng, nện ở mặt đất bên ngoài hơn mười thước.

Những hắc y nhân khác đang vây công Lục Thừa Thiên cùng Triệu Thanh đều biến sắc.

-Có cao thủ, bên này còn có cao thủ!

-Người tới mau! Cùng tiến lên!

Những hắc y nhân ở phương hướng khác nghe được thanh âm, vội vàng quay đầu lại, sau đó từng cái nhảy nhót mà đến, không chút nghĩ ngợi, vọt tới hướng của Giang Thạch.

Giang Thạch thấy chừng hơn mười tên hắc y nhân đang điên cuồng nhào tới, nhú mày, cảm thấy đập từng cái từng cái một thực sự quá chậm, lang nha bổng vỗ một cái xuống mặt đất, đá xanh vỡ vụn, hắc y nhân lên mười mấy mảnh đá vụn, sau đó đột nhiên vung người ném đi.

Bang bang bang bang!

-Không!

Tiếng kêu thảm thiết vang lên, từng tên hắc y nhân điên cuồng nhào tới, tựa như là bị đạn pháo đánh qua, thân thể bay ngược, máu tươi bắn tung tóe, nện ở xa xa.

Chỉ là một cái nháy mắt, hơn mười tên hắc y nhân bỏ nhào mà đến đã chết đi hơn một nửa.

Hắc y nhân còn lại biến sắc, thân hình dừng lại, lộ ra vẻ hoảng sợ.

-Võ Thánh!

-Bên này còn có Một tên Võ Thánh!

-Mau lui lại a!

Bọn họ mở miệng kêu to, hoảng sợ lùi lại.

Giang Thạch âm thầm nhú mày.

Chẳng lẽ lực lượng của mình thật sự đã tương đương với Võ Thánh?

Hắc y nhân cầm đầu đang liên tục áp chế Lục Trọng Sơn, đánh cho hắc y nhân không ngừng học máu, biến sắc, lần thứ hai đánh ra một chiêu, sau khi đánh Lục Trọng Sơn bay ngược ra

ngoài, mượn thể lui ra, dừng ở xa xa, một đôi mắt trực tiếp nhìn về phía Giang Thạch, tràn ngập kinh nghi.

-Người là ai?

Hắn âm trầm mở miệng.

Trong tình báo cũng không có nói bên người Lục Trọng Sơn còn có cao thủ như vậy.

“Lục đại soái, Lục công tử, ta lại cứu các người một lần, khoản nợ này sau này nên tính như thế nào?”

Giang Thạch quay đầu lại.

-Giang huynh đệ, chỉ cần vượt qua cửa ải này, võ học trong quân tùy người chọn lựa.

Lục Thừa Thiên vội vàng mở miệng.

Lục Trọng Sơn cũng nặng nề gật đầu, thở dốc nói: “Lời của Thừa Thiên chính là lời của ta.”

Hắn vẫn gắt gao nhìn chăm chăm tên hắc y nhân cầm đầu kia.

Trong đầu nhanh chóng suy tư về thân phận của đối phương.

Bây giờ có thể khẳng định, đối phương tuyệt không phải phụng mệnh lệnh của thánh giáo mà tới, khẳng định là có người khác muốn đưa phụ tử bọn họ vào chỗ chết.

Trong thánh giáo xuất hiện nội gián!

-Như vậy a.

Giang Thạch gật đầu, nói: “Cũng có thể, bất quá, ta không muốn bao nhiêu võ học, sau này người đem tất cả công pháp ngành công trong quân đều đưa đến cho ta là được, mặt khác còn có một ít dược liệu phối hợp đi kèm.”

-Được, Lục mỗ quyết không nuốt lời.

Lục Trọng Sơn lại mở miệng.

-Tiểu tử, ngươi rốt cuộc là ai?

Hắc y nhân cầm đầu giận tím mặt.

-Lục đại soái, người này có thực lực gì? Có phải lai lịch rất lớn hay không?

Giang Thạch lo lắng, lại hỏi một lần nữa.

“Võ Thánh đệ nhất thang, nếu là ta không bị thương, giết hắn như giết chó! Yên tâm, giấu đầu lòi đuôi, khẳng định chỉ là vô danh tiểu tốt!”

Lục Trọng Sơn trầm giọng nói.

Hắn thực chiến sử dụng Huyết Cầm bí pháp, huyết khí một thân đã thiêu đốt mất một phần ba, tổn thương đến bản nguyên, trong khoảng thời gian ngắn rất khó có thể khôi phục hoàn toàn, lúc này mới bị đối phương tận dụng sơ hở mà vào.

Võ Thánh đệ nhất thang!

Giang Thạch nghiêm nghị, nhìn về phía đối phương lần nữa.

-Tiểu tử, dám xen vào việc của người khác, ngươi muốn chết hay sao?

Hắc y nhân cầm đầu quát to.

Giang Thạch nhẹ nhàng lắc đầu, nói: “Lục Trọng Sơn còn nợ ta rất nhiều thứ, các ngươi không nên động đến hắn.”

Bỗng nhiên, thanh âm của hắn dừng một chút, lần nữa nhìn về phía Lục Trọng Sơn, nói: “Lục đại soái, bây giờ trên mặt đất có không ít tài liệu, ngươi cởi quần áo, chấm chút máu tươi, đem man tượng thần công viết cho ta sớm một chút!”

Bầy chim ở trong rừng, không bằng một con chim ở trong tay.

Tuy rằng bây giờ không bút không mực, nhưng dùng máu cũng có thể viết chữ.

Lấy những thứ nên có trước rồi nói sau.

Lục Trọng Sơn nhìn thi thể đầy đất, sắc mặt biến ảo, sau đó gật đầu nói: “Được, ta viết cho ngươi, Thừa Thiên, mau giúp ta chuẩn bị!”

Sắc mặt Lục Thừa Thiên trắng bệch, nhưng cũng không dám cự tuyệt, vội vàng cởi một bộ quần áo từ trên người một tên binh sĩ xuống, dùng cành cây chấm máu tươi giao cho Lục Trọng Sơn.

Hắc y nhân cầm đầu đem tất cả những thứ này đều nhìn ở trong mắt, càng xem càng cảm thấy hoang đường, không muốn lại tiếp tục chậm trễ đi xuống, thân thể chợt lóe, trực tiếp nhanh chóng đánh giết về hướng của Giang Thạch.

-Tên điên từ đâu tới, đi chết đi!

Vù!

Hắn trực tiếp vỗ tới một chuông, hộ thể cương khí dày nặng trực tiếp hình thành một cái đồ án gì tương tự như mai rùa, vững vàng bao bọc toàn bộ thân thể của hắn.

Ánh mắt Giang Thạch ngưng tụ, cũng không muốn sử dụng Lang Nha Bổng đầu tiên, toàn bộ lòng bàn tay của hắn nhanh chóng đỏ lên nóng lên, khí tức bạo liệt, trực tiếp vỗ tới một chuông.

Bốp!

Một tiếng vang thật lớn quanh quần bốn phía. Vô số đá vụn, lá vụn bay múa lung tung.

Sau một kích, thân thể hai người nhoáng lên một cái, lại đồng thời lui ra ngoài.

Lòng bàn tay Giang Thạch tê dại, vung vung cánh tay, nhìn về phía lòng bàn tay, nói: “Lợi hại! Bất quá còn kém một chút, lực lượng của ta quả nhiên có thể chống lại Võ Thánh.”

-Người..... Chương pháp ngoại công, ngươi đây là chương pháp ngoại công?

Hắc y nhân cầm đầu lộ ra vẻ kinh hãi, không thể tưởng tượng nổi nhìn về phía Giang Thạch.

Có thể đem chương pháp ngoại môn luyện đến trình độ như thế, quả thực là quái vật.

Cương khí hộ thể của mình cũng không có bất cứ tác dụng nào với đối phương.

Giang Thạch lộ ra nụ cười, ngẩng đầu lên, nói: “Lục Trọng Sơn bây giờ là của ta, các ngươi, lập tức rút đi!”

-Làm cản!

Hắc y nhân cầm đầu âm trầm mở miệng, nói: “Ngay cả chuyện của Thánh giáo ngươi cũng dám quản, tiểu tử, ngươi có biết Hắc Liên giáo ý vị như thế nào hay không?”

-Chưa từng nghe qua, Ta chỉ biết là Lục Trọng Sơn không thể chết!

Giang Thạch lắc đầu.

-Nếu ngươi muốn chết, ta thành toàn cho ngươi, đao tới!

Hắc y nhân cầm đầu giơ ra một trảo, mở miệng quát.

Phía sau sớm đã có người đem một thanh đại đao màu đen nhanh chóng ném ra, rơi vào trong lòng bàn tay của hắc y nhân cầm đầu.

Cầm trường đao, nhất thời khí thế của hắc y nhân cầm đầu trên người bắt đầu thay đổi, ánh mắt lạnh như băng, khí tức sắc bén, tựa như không còn là một người, mà là một thanh thiên đao to lớn, phong mang bắn ra bốn phía.

-Tiểu tử, cho người biết đấng tối Thánh giáo là loại kết cục gì!

Hắn cầm trường đao, đột nhiên giơ cao lên, trong miệng đột nhiên hét lớn một tiếng: “Bi Tình Vô Lượng Thất Tình Trảm!”

Toàn bộ trường đao nhất thời sáng lên từng đạo hào quang rực rỡ, sáng quắc lóe ra, ở bên trong tầng hào quang rực rỡ này càng là xuất hiện bảy cái vòng đen quái dị.

Bảy vòng đen đang đi tới đi lui, tựa như có được sinh mệnh.

Càng quái dị chính là loại vòng sáng màu đen này trực tiếp mang đến cho người ta một loại cảm xúc bị ảnh hưởng, cực kỳ quái dị, làm cho người ta cảm giác được vô hạn bi ai, vô hạn bi thống, vô hạn tuyệt vọng, tựa hồ không muốn nhắc tới bất cứ ý nghĩ gì.

-Bi tình đao pháp!

Sắc mặt Lục Trọng Sơn trong nháy mắt đã thay đổi.

Võ học chỉ dưới siêu phẩm võ học, Thánh giáo đệ nhất đao!

-Giang huynh đệ cẩn thận!

Hắn mở miệng hét lớn.

Vèo!

Hắc y nhân cầm đầu chợt lóe, lấy một loại tốc độ nhanh đến không thể tưởng tượng nổi xẹt qua trong nháy mắt, vô số

hào quang khuếch tán ra từ trên thân đao, tàn ảnh mê hoặc người, trường đao chân chính đã sớm bổ xuống, hung hăng rơi xuống đỉnh sọ Giang Thạch.

-Chết đi!

Đang!

Một thanh âm chói tai vang lên, trong nháy mắt quanh quần bốn phía.

Giống như hai cái Hoàng Chung Đại Lữ hung hăng va chạm vào nhau.

Toàn bộ trường đao vừa mới rơi xuống liền bị đập bay tứ tung ngay tại chỗ, giống như bị đại sơn đụng qua vậy, lập tức nện ở bên ngoài hơn mười thước.

Hắc y nhân cầm đầu trợn mắt há hốc mồm, lòng bàn tay đã là máu thịt mơ hồ, xương trắng hếu lộ ra.

-Đao gì?

Giang Thạch quét một gậy ra, nghi hoặc hỏi.

Chương 67: bí tịch tới tay!

Hắc y nhân cảm đầu tròn mắt há hốc mồm, lòng bàn tay tê dại, chân động đến hai cánh tay dường như sắp không thuộc về mình vậy, bỗng nhiên thân thể điên cuồng liều lĩnh lui về phía sau mà đi, vội vàng hét lớn: “Đao, mau lấy đao cho ta!”

Hắc y nhân phía sau cũng kinh biến sắc mặt, vội vàng ném vài thanh trường đao qua.

Hắc y nhân cảm đầu luống cuống tay chân, lần nữa bắt được một thanh trường đao, tiếp tục lui về phía sau một khoảng cách, lúc này mới rốt cục dừng lại, hai ánh mắt tràn ngập kinh hãi nhìn về phía Giang Thạch.

-Tinh Thần Vãn Thiết!

Bả Lang Nha Bổng thô to trong tay đối phương, lại là do Tinh Thần Vãn Thiết đúc ra.

Tinh Thần Vãn Thiết mặc dù hiếm thấy, nhưng cũng không phải thần vật cực kỳ hiếm thấy gì, trong Thánh Giáo bọn họ cũng có thứ như vậy.

Chẳng qua dám dùng Tinh Thần Vãn Thiết làm vũ khí, tuyệt đối không nhiều lắm.

Bởi vì dùng Tinh Thần Vãn Thiết yêu cầu trình độ thân thể phải đạt tới tình trạng nhất định, người thân thể yếu dùng vật này không khác gì tìm đường chết.

Nhưng tiểu tử cốt nhục như que củi trước mắt này, lực lượng thân thể lại có thể đáng sợ như thế.

Một gậy đem vũ khí của mình đập cho bay tứ tung ra ngoài.

Vừa rồi một sát na kia, nếu là hấn lại bỏ thêm một gậy, chẳng phải là chính mình chỉ có một con đường chết?

Trong lúc nhất thời, sắc mặt của hắc y nhân cầm đầu biến ảo không ngừng, vừa sợ vừa giận.

-Lục đại soái, người này người là muốn chết, hay là muốn sống?

Giang Thạch lại mở miệng hỏi.

Lục Trọng Sơn ở một bên cũng bị biểu hiện đáng sợ của Giang Thạch làm cho chấn động.

-Bi tình đao pháp!

Tuyệt học vô thượng tiếng tăm lừng lẫy trong Thánh giáo, cứ như vậy bị Giang Thạch dùng một gậy phá giải?

Bỗng nhiên, hấn kịp phản ứng, trầm giọng nói: “Đừng giết hấn, bắt sống hấn, ta muốn hỏi hấn rốt cuộc là ai phái tới?”

Trong Thánh giáo tuyệt đối không cho phép tồn tại gian tế.

-Dễ nói.

Giang Thạch gật đầu.

Đơn giản thoáng cái hấn đã thăm dò ra lực lượng của Võ Thánh đệ nhất thang.

Lúc trước hai người giao thủ lần đầu tiên, Giang Thạch chỉ dùng ra lực lượng tầng thứ nhất của Xích Dương Đoán Thể Quyết mà thôi.

-Tiểu tử, ngươi quá cuồng vọng!

Hắc y nhân cầm đầu ngữ khí kinh ngạc, gắt gao nhìn chăm chăm Giang Thạch, nói: “Thật cho rằng có một khối Tinh Thần Vãn Thiết là có thể không đặt những người khác vào trong mắt sao?”

Bàn tay hắn vung trường đao, xẹt qua không trung, lại phát ra thanh âm chói tai, trong nháy mắt thân đao lại sáng lên từng đạo hào quang rực rỡ, miệng hét lớn:

-Bi Tình Trảm!

Xoạt xoạt xoạt!

Trường đao huy động, từng đạo đao cương chói mắt trực tiếp phát ra từ trên trường đao, giống như là tia chớp, xẹt qua không gian, nhanh chóng chém tới thân thể của Giang Thạch.

Giang Thạch cả kinh.

-Đao khí!

Giỏi lắm!

Lần đầu tiên gặp phải loại công kích này, hắn không dám sơ suất chút nào, hít sâu một hơi, Xích Dương Đoán Thể Quyết trong nháy mắt vận chuyển đến cực hạn, luân chuyển Lang Nha Bổng, trực tiếp hung hăng nện tới hướng của những đao khí đang chém tới.

Bùm! Bùm! Bùm!

Thanh âm nặng nề, từng mảnh đao khí sáng chói liên tiếp nổ tung ở trước mặt của hắn, giống như là pháo hoa giống nhau, khó có thể tiếp cận hắn mấy may.

Một hơi liên tục đập nát bảy tám đạo đao khí, thân thể Giang Thạch cũng đang xông tới rất nhanh, khí huyết trên người sôi trào, miệng hét lớn: “Ngươi cũng ăn thử một kích này của ta, Thiên Địa Nhất Bổng Chùy!”

Rầm!

Lang Nha Bổng vũ động, mang theo cự lực khủng bố gần ba vạn cân trực tiếp hung hăng Oanh xuống người của hắn y nhân cầm đầu.

Sắc mặt hắc y nhân cầm đầu khẽ biến, vội vàng tiến hành nhanh chóng né tránh, nhưng mà Giang Thạch lại như hình với bóng, giống như mãnh thú, lang nha bỗng khùng bổ vung nhanh đến phô thiên cái địa, Oanh Oanh rung động, giống như là gió táp mưa sa đồng dạng.

Chỉ riêng kinh phong mang đến đã làm cho làn da người ta đau đớn, giống như rơi vào trong vòng xoáy khủng bố.

Hắc y nhân né tránh không kịp, chỉ đành gầm lên một tiếng, bất chấp tất cả cổ động thân thể, ngăn cản phía trên của thân thể.

Nhưng lần này đón đỡ lại để cho hắc diện cuồng phun máu tươi, quả thực hoài nghi nhân sinh.

Bởi vì lực lượng của Giang Thạch,

So với lúc trước đã tăng lên một mảng lớn.

Đang!

Bùm!

Không chỉ có trường đao trong tay bị nện vỡ ngay tại chỗ, lực lượng khủng bố càng là tác dụng đến trên người của hắc, khiến cho thân thể của hắc như bị sét đánh, hai cái đầu gối cong xuống, thoáng cái hung hăng quỳ nát phiến đá trên mặt đất.

-Người.....

Người áo đen cầm đầu vô cùng hoảng sợ, cánh tay đã là máu thịt mơ hồ, quỳ rạp xuống đất, nhìn Lang Nha Bổng to lớn đặt ở trên vai mình, cảm giác được nguy cơ tử vong trước nay chưa từng có.

Gã này.....

Lúc trước còn giữ lại lực lượng?

Đây là yêu nghiệt gì?

-Hắc hắc.....

Sau khi Giang Thạch đập ra một gậy, trên mặt lộ tươi cười, nói: “Một chiêu 【 Thiên Địa Nhất Bổng Chùy 】 ta tự nghĩ ra này uy lực như thế nào?”

Trong mắt hắc lóe ra tinh quang đáng sợ, đột nhiên tát một cái, nhanh chuẩn hung ác, bóp một tiếng, tát hắc y nhân bay tứ tung ra ngoài bảy tám thước, đứng ở xa xa, ngất xỉu tại chỗ.

Hắc y nhân còn lại đều lộ ra vẻ hoảng sợ, không chút nghĩ ngợi, vội vàng xoay người rời đi.

Lục Trọng Sơn rung động trong lòng, đánh giá của hắc đối với Giang Thạch tính toán còn đang tiếp tục tăng cao, bỗng nhiên quát to: “Giang huynh đệ, đừng buông tha bọn họ!”

Giang Thạch sớm đã nhặt hòn đá dưới mặt đất lên, hung hăng ném về phía đám hắc y nhân kia.

Vù vù vù!

-Aaaaaaaa!

Từng tiếng kêu thảm thiết không ngừng phát ra, trên chín thành người chạy ra đều liên tiếp bị hắc bắn chết.

Nhưng vẫn có người nhanh chóng thoát ra ngoài, sợ đến mức hồn phi phách tán, biến mất ở xa xa.

-Lục đại soái, ta bắt được người cho người, bí tịch của ta viết xong chưa?

Giang Thạch vỗ vỗ tay, xoay người nói.

“Sắp rồi, còn đang viết!”

Lục Trọng Sơn kịp phản ứng, vội vàng mở miệng.

Hắn cầm cành cây trong tay, chấm máu tươi, tiếp tục viết lên quần áo.

Lại qua một hồi, rốt cục động tác của hắn mới dừng lại.

Cả bộ quần áo bị viết đầy chữ, máu tươi dày đặc, lộ ra một loại khí tức yêu dị.

Tốt lắm, viết xong toàn bộ.

Hắn thở hắt hên, lại ho ra một ngụm máu loãng.

Ánh mắt Giang Thạch lóe lên, đi tới, tiếp nhận tấm quần áo đầy chữ bằng máu, bắt đầu quan sát, sau khi xem toàn bộ nội dung phía trên đều đọc qua, không khỏi nhẹ nhàng gật đầu.

-Coi như không tệ, đi thôi, có thể đi đến cứ điểm không?

-Được, đi cứ điểm trước đi.

Lục Trọng Sơn thở dốc nói.

Bây giờ hắn bị người nghi ngờ là của Thánh giáo ám toán, đã không dám tiếp tục đợi lâu ở chỗ này, chỉ có trước trở về cứ điểm mới có thể bảo đảm an toàn.

Hơn nữa lai lịch của tên kia, cũng nhất định phải hỏi ra mới được.

Cũng may sau một đêm tu dưỡng, ngựa của bọn họ đã khôi phục không sai biệt lắm.

Kế tiếp dưới sự dìu đỡ của Lục Thừa Thiên, Lục Trọng Sơn trực tiếp nhảy lên tuần mã, những người khác cũng đều xoay người lên ngựa, chạy như điên về phía xa.

Một lần lao nhanh, lại trôi qua một ngày.

Trong lúc đó Lục Trọng Sơn có mấy lần ho ra máu, đều bị hắn áp chế.

Rốt cục tới lúc hoàng hôn, một đám người mới rốt cục trở về cứ điểm của đại quân hữu lộ Nghĩa Minh quân.

Khiến mọi người thở phào nhẹ nhõm chính là, cứ điểm vẫn nắm giữ ở trong tay bọn họ như cũ, cũng không có bị địch nhân thừa cơ công phá được.

Sau khi đám người Lục Trọng Sơn thuận lợi tiến vào cứ điểm, rất nhanh có Một tên phó tướng nhanh chóng nghênh đón, biến sắc, nói: “Đại soái người làm sao vậy?”

-Không cần hỏi nhiều, trước tiên áp giải người này xuống, canh giữ nghiêm ngặt!

Lục Trọng Sơn chỉ hướng hắc y nhân kia, sắc mặt trắng bệch, nói: “Mặt khác mang vị tiểu huynh đệ này đi tìm chỗ ở, hắn cần được liệu gì, tất cả đều đưa cho hắn, ngoài ra, chuẩn bị nơi bế quan cho ta và Triệu Thanh!”

Vâng, đại soái!

Vị phó tướng Trương Đạt vội vàng quát.

Sau đó lập tức gọi người bắt đầu nhanh chóng sắp xếp.

Chương 68: Thực lực tăng nhiều!

Bóng đêm dần xuống.

Trong một cái sân yên tĩnh.

Ngọn đuốc sáng tỏ như ban ngày, phòng thủ sâm nghiêm.

Ngay lúc này.

Mấy tên hắc y nhân ban ngày may mắn trốn thoát được từ dưới tay Giang Thạch, vẻ mặt hoảng sợ, có một tên lão giả khuôn mặt u ám đứng ở trước mặt bọn họ, thân hình thon gầy, mặc trường bào màu xanh lá cây, một năm một mười kể lại toàn bộ chuyện xảy ra lúc ban ngày.

“Một thiếu niên gầy như que củi, cầm lang nha bổng trong tay, đánh bại tất cả mọi người các người, còn cứu Lục Trọng Sơn đi.”

Ngữ khí lão giả kia không chút gọn sóng, mở miệng lặp lại.

“Đúng vậy, đường chủ, chuyện này là thật, Phạm Đà chủ chỉ tiếp một chiêu đã bị bắt, thiếu niên kia quả thực chính là yêu quái, đúng rồi, nghe Phạm Đà chủ nói, vũ khí trong tay hắn... Hình như là từ Tinh Thần Vãn Thiết đúc thành!”

Một tên hắc y nhân vội vàng hoảng sợ nói.

-Tinh Thần Vãn Thiết?

Lão giả nhướng mày, nói: “Có chút ý tứ, nhiều năm như vậy, ngoại trừ Mông Phóng, lại còn có người dám dùng thứ này làm vũ khí?”

Ngũ khí của hắn hơi trầm xuống, mở miệng nói: “Cách đây không lâu võ lâm Phong Châu xảy ra một đại sự, một môn phái giang hồ truyền thừa mấy trăm năm bị người ta diệt, ngay cả người của thế gia Trương thị cũng bị giết, nghe nói hung thủ cũng là một thiếu niên gầy như que củi, cầm Lang Nha Bổng trong tay, xem ra hai người này hẳn là cùng một người.”

-Đúng, thuộc hạ cũng hoài nghi tuyệt đối là người này.

Hắc y nhân kia vội vàng mở miệng.

“Đường chủ, bây giờ Phạm Đà chủ bị bắt, nếu là bị Lục Trọng Sơn ép hỏi ra, rất có thể sẽ khai ra đường chủ...”

Một người bên cạnh cẩn thận hỏi.

-Yên tâm, hắn không khai lão phu ra được.

Lão giả kia ngũ khí bình thản, nói: “Phạm Đạt là tâm phúc của ta, sớm đã có lòng quyết tử, hướng hồ cho dù hắn khai ra lão phu thì có thể như thế nào? Phụ tử Lục Trọng Sơn kinh doanh bên ngoài đã nhiều năm, vẫn có chút nhảy thoát, trong giáo cũng không chỉ có một mình ta sinh ra bất mãn với bọn họ, Lần này ta làm chỉ là thuận ý bọn họ gỡ phụ tử Lục Trọng Sơn một cái mà thôi.”

-Vâng, đường chủ.

Người bên cạnh cung kính gật đầu.

-Ngược lại là thiếu niên kia, ta có chút lo lắng.

Lão giả trầm ngâm nói: “Lai lịch của thiếu niên này có chút bí ẩn, thực lực lại cường đại như thế, nếu là bị Lục Trọng Sơn phụ tử thu về dưới trướng, sớm muộn cũng sẽ là đại địch.”

-Vậy ý của Đường chủ là?

Người bên cạnh cẩn thận hỏi.

-Thông báo cho Trương thị, nói thiếu niên kia trốn trong doanh trại của Lục Trọng Sơn, bảo bọn họ đi tìm Lục Trọng Sơn đòi người.

Lão giả ngừ khí lạnh lùng.

Người bên cạnh lại ôm quyền.

Một ngày sau.

Mặt trời mọc.

Trong lều bạt rộng rãi.

Toàn thân Giang Thạch ướt sũng, cả người đứng dậy từ trong thùng đan được, ánh mắt nhìn về phía bảng điều khiển vô hình trước mắt.

Thì ra đây chính là [Man Tượng Thần công], quả nhiên phi phàm.

Bởi vì thể chất của hắn khác biệt với người thường, lúc trước còn có các loại ngành công làm cơ sở, lần này tu luyện Man Tượng Thần Công cũng là cực kỳ nhanh chóng.

Chỉ trong một buổi tối đã đạt tới cảnh giới đệ nhất trọng viên mãn.

Toàn bộ Man Tượng Thần công tổng cộng chia làm ba tầng cảnh giới.

Tầng thứ nhất: Kiên như bàn thạch, điểm quan trọng ở chỗ phòng ngự, đem lực phòng ngự đẩy tới cực hạn, đồng thời có thể gia tăng không ít lực lượng thân thể đơn thuần.

Tỷ như hắn bây giờ, sau khi thuận lợi đạt tới tầng thứ nhất viên mãn, không chỉ có thu được lực phòng ngự cường đại từ 【 vững như bàn thạch 】 , đồng dạng lực lượng thân thể đơn thuần còn tăng thêm 1500 cân.

Nhất cử đạt tới trình độ 21 100 cân!

Đương nhiên, cái này cũng không phải nói thân thể chỉ có thể cứng như một tảng đá, đây chỉ là một loại hình dung mà thôi.

Hơn nữa theo cảnh giới của 【 Man Tượng Thần công 】 tăng lên, lực phòng ngự của hắc còn có thể tiếp tục gia tăng hướng lên trên, cuối cùng sẽ triệt để đạt tới trình độ giống như 【 Cương Cân Thiết Cốt 】 .

Tầng cảnh giới thứ hai được gọi là Lực Bạt Sơn Hề.

Tên như ý nghĩa, điểm quan trọng chính là tăng lực lượng lên, có thể đem lực lượng thân thể của nhân loại đẩy lên một cực hạn mới,

Đạt tới trình độ không thể tưởng tượng nổi.

Nhưng tầng thứ hai lại khó luyện hơn tầng thứ nhất.

Bởi vì tầng thứ hai cần dựa vào một loại [bí dược] mới có thể luyện thành.

Tầng thứ hai có tác dụng gia tăng lực lượng thân thể lên rất cao, chỉ dựa vào tu luyện bình thường và dược liệu bình thường là rất khó có thể luyện thành, một khi luyện thành, lực lượng thân thể gia tăng mấy ngàn cân quả thực là dễ như uống nước.

Mà tầng thứ ba lại càng khoa trương hơn!

Chuẩn xác mà nói, tầng thứ ba mới thật sự xứng đáng với mấy chữ siêu phẩm võ học.

Hai tầng phía trước cũng chỉ có thể xem như là lợi hại hơn võ học bình thường một chút mà thôi.

Tầng thứ ba gọi là [Man Tượng Lực].

Đại bộ phận người tu luyện qua công pháp này, đều bởi vì thân thể quá mức yếu ớt, thời điểm luyện đến tầng thứ ba, chịu

không nổi cảm giác khí huyết cuồng bạo trùng kích, gân mạch đứt từng khúc ngay tại chỗ, chết thảm.

Tầng thứ ba này cũng cần [bí dược] mới có thể luyện thành.

Là một bước chân chính đẩy cơ thể nhân loại đi về phía quái vật!

Căn cứ ghi chép, một khi luyện đến tầng thứ ba, có thể bồi dưỡng ra một đầu khí huyết Man Tượng trú ngụ ở trong thân thể, chẳng khác nào để cho nhân thể có được lực lượng của Man Tượng.

Chú ý: Loại man tượng này cũng không phải là voi bình thường, mà là chỉ một loại yêu thú cực kỳ khủng bố, hình thể lớn hơn bốn năm lần so với voi, lực lượng cũng mạnh hơn voi không biết bao nhiêu.

Một khi luyện thành chính là cự thú hình người, bẻ gãy nghiền nát, phá núi khai thạch, giống như uống nước ăn cơm.

Chỉ tiếc có thể luyện đến một bước này, đã ít lại càng ít.

“Bí dược để tầng thứ hai, trong quân còn có vài phần, bất quá có thể chống đỡ đến lúc ta luyện đến tầng thứ hai viên mãn hay không còn rất khó nói, mà bí dược tầng thứ ba ngay cả trong quân cũng không có, cái này liền phiền toái.”

Giang Thạch tự nói.

Bây giờ hắn đã đạt tới cảnh giới thứ nhất viên mãn, đang muốn bắt tay vào tu luyện đệ nhị trọng.

Nhưng là bí dược để tu luyện tầng thứ hai, trong quân chỉ có thể gom góp ra bốn phần.

Bốn phần này, phỏng chừng là vẫn còn không đủ.

Giang Thạch lại cầm lấy một tờ giấy khác bên cạnh lên quan sát.

Trên tờ giấy này ghi lại chính là Long Hồ Kim cương kinh mà Trương Thanh viết cho hắn cách đây không lâu.

Các loại dược liệu dùng để tu luyện ngành công khác có rất nhiều, trong quân không thiếu.

-Cũng được, trước luyện tầng thứ hai trước, nếu thực sự luyện không được, cũng chỉ có thể luyện thêm Long Hồ Kim cương kinh.

Giang Thạch trầm nghĩ.

Cùng lắm thì sau này chờ có cơ hội, lại đi tìm bí dược tiếp để tu luyện tầng thứ hai, tầng thứ ba.

Hắn cầm lấy bốn phần bí dược trên bàn, trực tiếp ăn vào, bắt đầu tu luyện.

Thời gian nháo lên, lại là hai ngày trôi qua.

Thời gian hai ngày, Giang Thạch cũng không đi ra ngoài dù chỉ một bước.

Ngoại trừ tu luyện, chính là nghỉ ngơi.

Ngược lại bên ngoài bây giờ đã gió nổi mây phun, các loại tin tức đang không ngừng truyền đi.

Ngoại trừ các loại tin tức liên quan đến các lộ đại quân hỗn chiến ra, còn lại chính là tin tức trong giang hồ liên quan đến Giang Thạch.

Có tin đồn truyền đi, bây giờ Giang Thạch đang trốn trong quân, bị người ta giấu trong cứ điểm của Nghĩa Minh quân.

Trong lúc nhất thời các nhân sĩ giang hồ đều đang nghị luận xôn xao.

Bên trong lều.

Giang Thạch lại mở hai mắt ra, lộ ra vẻ tiếc hận nhẹ nhẹ.

Quả nhiên, chỉ dựa vào bốn phần bí dược này thì không cách nào luyện đến tầng thứ hai viên mãn.

Ánh mắt của hắn nhìn về phía bảng điều khiển.

Dùng bốn phần bí dược, vừa vặn có thể luyện cảnh giới tầng thứ hai tới trung kỳ.

Lực lượng thân thể gia tăng 2000 cân trên cơ sở vốn có, đạt tới trình độ 23300 cân!

Nếu là vận chuyển Xích Dương Đoán Thể Quyết, vậy sẽ trực tiếp đạt tới trình độ 34950 cân.

So với hai ngày trước, lực lượng đã mạnh hơn năm ngàn cân.

“Tầng thứ hai quả nhiên cường đại, còn chưa viên mãn cũng đã cung cấp 2000 cân khí lực, nếu là tu luyện đến viên mãn, hoặc là luyện đến tầng thứ ba, đây chẳng phải là càng thêm nghịch thiên?”

Đôi mắt Giang Thạch chớp động.

Đặc biệt là tầng thứ ba.

Có thể hình thành 【man tượng khí huyết】 ở trong cơ thể, thân mang lực lượng của một đầu man tượng thượng cổ!

Man tượng thượng cổ, vậy phải mạnh bao nhiêu?

Giang Thạch tiếp tục nhìn về phía bảng điều khiển, bỗng nhiên sắc mặt hơi ngẩn ra.

Hả? Giá trị danh vọng của ta lại tăng lên.

Chỉ thấy giá trị danh vọng trong bảng điều khiển đã tăng từ 8670 lên 8900 điểm.

Hai ngày nay lại âm ỉ tăng lên 230 điểm.

“Chẳng lẽ lúc trước ta lưu lại mấy tên hắc y nhân, đem tin tức của ta truyền ra ngoài? Hay là nói, lúc trước ta chế tạo động tĩnh còn không có triệt để lắng xuống?”

Giang Thạch ngạc nhiên.

Nếu là có thể tiếp tục lân truyền đi xuống, có lẽ ngồi bất động, có thể đột phá 10000 điểm.

Hắn không khỏi chờ mong.

Trong nháy mắt, Giang Thạch lại cầm lấy [Long Hồ Kim cương kinh] bắt đầu quan sát.

Bây giờ tu luyện không thành, hắn chỉ có thể lui mà cầu thứ hai, tu luyện những công pháp ngành công khác.

Chương 69: Trương thị tìm tới!

Chớp mắt lại trôi qua hai ngày.

Tả lộ nguyên soái Lục Trọng Sơn của Nghĩa Minh quân đã triệt để không chế được thương thế, tuy rằng vẫn là không cách nào trở về thời kỳ đỉnh phong, nhưng là hành động đã không thành vấn đề.

Ngay lúc này.

Trong lều sáng ngời.

Lục Trọng Sơn vẻ mặt bình tĩnh, ngồi cao trên soái tướng, nhìn chăm chú hai vị khách không mời mà đến trước mắt.

Đây là hai lão giả khí tức tối nghĩa, tất cả đều mặc trường bào tuyết trắng thống nhất, một cái thân hình cao gầy, giống như cây gậy trúc, một cái thân hình mập mạp.

-Lục đại soái, nghe danh đã lâu, hôm nay được gặp, thật là may mắn!

Lão giả thân hình mập mạp lộ ra nụ cười như có như không, chấp tay nói.

-Thì ra là cao nhân của Trương thị, không biết hai vị Trương tiên bối có việc gì?

Ngữ khí Lục Trọng Sơn bình thản.

-Ha ha, Lục đại soái thống binh quanh năm, biết rất ít chuyện giang hồ, lão phu liền nói rõ.

Lão giả mập mạp cười ha hả, trầm giọng nói:

“Trước đây không lâu, cơ nghiệp của Trương thị ta thiết lập ở ngoại môn bị một thiếu niên diệt, ngay cả hai tên môn nhân của Trương thị cũng bị hấn giết chết, căn cứ tin tức chúng ta mới nhận được, giờ phút này thiếu niên kia đang ở trong quân các người, cho nên khẩn cầu Lục đại soái có thể cho chúng ta một cái công đạo.”

-Không sai, một cái công đạo!

Lão giả thân hình cao gầy bên cạnh ngũ khí lạnh lùng, mặt không chút thay đổi.

“Thật là kỳ lạ, vì sao bản soái chưa từng nghe qua, có phải hai vị Trương tiền bối nghĩ sai rồi không?”

Lục Trọng Sơn kinh dị nhìn về phía hai người trước mắt.

-Lục đại soái, việc này thiên chân vạn xác, tuyệt không có giả dối, nghe nói thiếu niên kia gầy như que củi, thân hình nhỏ gầy, cầm một cây lang nha bổng thật lớn trong tay, nghe nói cây lang nha bổng kia là do Tinh Thần Văn Thiết đúc thành, trước đó không lâu, thiếu niên này còn từng cứu viên tướng Triệu Thanh dưới trướng người, không tin, người gọi Triệu Thanh đi ra vừa hỏi liền biết.

Lão giả thân hình mập mạp bình thản mở miệng.

“Vậy nhất định là sai rồi, trước đây không lâu Triệu Thanh bị người đánh trọng thương, thật vất vả mới có thể phá vòng vây, nếu thật sự có vị thiếu niên này tương trợ, há có thể bị trọng thương?”

Lục Trọng Sơn mở miệng, nói: “Người đâu, gọi Triệu Thanh tới!”

Trương Đạt bên cạnh lập tức nhanh chóng lui xuống.

Hai tên lão giả nhất thời nhú mày, hai mặt nhìn nhau.

Không bao lâu, cả người Triệu Thanh quần lầy băng vãi chằng chịt, khuôn mặt trắng bệch, đi tới từ bên ngoài, nói: “Bái kiến đại soái!”

“Ta hỏi ngươi, ngươi có từng gặp qua một thiếu niên thân hình nhỏ gầy, thân hình như que củi hay không, thiếu niên kia còn cầm một cây lang nha bổng?”

Lục Trọng Sơn hỏi.

-Hồi đại soái, chưa từng gặp qua.

Triệu Thanh đáp lại.

-Triệu Thanh, ngươi cần phải hiểu rõ, nếu dám nói dối, bổn soái nhất định chém không tha!

Lục Trọng Sơn âm trầm mở miệng.

-Đại soái, thuộc hạ câu nào cũng là thật, tuyệt không dám nói dối!

Triệu Thanh vội vàng quỳ xuống.

Sắc mặt Lục Trọng Sơn hơi hòa hoãn, lần nữa nhìn về phía hai tên lão giả, nói: “Hai vị tiền bối, các ngươi cũng đều nghe được, Triệu Thanh chưa bao giờ gặp qua người nọ, không biết các ngươi là từ đâu mà biết được tin tức này?”

Trong lòng hai tên lão giả quay cuồng, ánh mắt hơi trầm xuống.

Lục Trọng Sơn cố ý đùa giỡn bọn họ sao?

Từ đâu mà biết được tin tức?

Còn không phải là từ tổng bộ Hắc Liên giáo người truyền đến.

-Tốt, xem ra là chúng ta nghĩ sai rồi, đúng là hiểu lầm, thật sự làm phiền Lục đại soái rồi.

Lão giả thân hình mập mạp nặn ra nụ cười nồng đậm, mở miệng nói.

-Nếu sau này Nghĩa Minh quân muốn tiến thêm một bước, còn phải dựa vào Trương thị tương trợ nhiều hơn.

Lục Trọng Sơn thản nhiên mở miệng.

-Thôi được, vậy chúng ta không tiếp tục quấy rầy Lục đại soái nữa.

Lão giả mập mạp cười nói.

Hai người lập tức đứng dậy, đi ra bên ngoài.

Phó tướng Trương Đạt bên cạnh cất bước đi theo, tiễn hai người ra khỏi doanh trướng.

Ánh mắt Lục Trọng Sơn nheo lại, lãnh quang hiện lên, nhìn chăm chú vào hai tên cao thủ của Trương thị đã rời đi.

“Không biết sống chết, trong bóng tối, Trương thị bí mật ủng hộ Lục Lâm quân, còn dám chạy đến tác oai tác phúc trên đầu Nghĩa Minh quân ta, thật cho rằng bản soái không biết sao?”

Hắn ngữ khí lạnh lùng, không hề để ý tới, xoay người rời đi nơi đây.

Bên ngoài doanh trại.

Hai tên lão giả rất nhanh đã ra, bộ mặt trầm xuống, liếc mắt nhìn nhau, lần nữa quay đầu nhìn về phía quân doanh cực lớn ở đằng sau.

-Lục Trọng Sơn xem ra là muốn bảo vệ thiếu niên kia.

Lão giả mập mạp trầm giọng nói.

-Lục Trọng Sơn chẳng qua là Nê Bồ Tát qua sông, bản thân cũng khó bảo toàn, còn muốn bảo vệ những người khác, ta muốn xem xem hắn có thể bảo vệ thiếu niên kia mấy ngày.

Thanh âm của lão giả cao gầy lạnh như băng, nói: “Canh giữ ở phụ cận, chờ hấn đi ra!”

-Tốt!

Lão giả mập mạp gật đầu.

Thân hình hai người nhoáng lên, trong nháy mắt để lại vô số tàn ảnh, cát bay đá chạy, thoáng cái biến mất nơi đây.

Trong lều.

Giang Thạch hai mắt mở ra, cả người đứng lên từ trong thùng đan dược một lần nữa, mang theo tiếng nước ào ào, cúi đầu nhìn lại, chỉ thấy tất cả làn da toàn thân đều đang lóe ra một loại màu đồng cổ nhàn nhạt, thật giống như mình đồng da sắt trong truyền thuyết.

Giữa ngực và bụng, hai hàng xương sườn thon dài rõ ràng có thể thấy được, mỗi căn đều tràn ngập lực cứng cỏi.

Hấn dùng sức kéo căng, chỉ cảm thấy mật độ máu thịt và xương cốt đều đạt tới trạng thái không thể tưởng tượng nổi.

“Long hồ kim cương kinh này lại để cho cường độ thân thể của ta tăng mạnh lần nữa, bất quá ở trên phương diện gia tăng khí lực lại không nhiều lắm, tam trọng thiên toàn bộ viên mãn, cũng mới để cho lực lượng thân thể của ta đạt tới trình độ 25.500 cân, tương đương lực lượng chỉ gia tăng hơn 2000 cân.”

Giang Thạch hoạt động thân thể, ngẩng đầu nhìn về phía bảng điều khiển.

Hấn còn tưởng rằng Long Hồ Kim cương kinh mạnh bao nhiêu.

Kết quả tu luyện hoàn tất, thật sự là thất vọng.

Bất quá có hiện tượng này cũng có thể là do trước đó hấn đã tu luyện qua (Man Tượng Thần công).

Dù sao thân thể của hấn đã quen kích thích mãnh liệt trước đó, lại trải qua kích thích yếu một chút, hiệu quả khẳng định yếu bớt đi không thiếu.

Hấn nghiêm túc nhìn về phía bảng điều khiển.

Tên thật: Giang Thạch

Tu vi: Nhập Kinh quan thứ sáu

Công pháp: Chân Vũ cương kinh nhập môn

Vũ kỹ: Phá Long Thương (tầng thứ hai), Thân Pháp như hình với bóng (tầng thứ nhất), Vũ Hoa Tật Thiên (tầng thứ nhất), Thiết Thạch Thân (viên mãn), Xích Dương Đoán Thể Quyết (viên mãn), Đại Xích Dương Thần Chưởng (viên mãn), Man Tượng Thần công (tầng thứ hai), Long Hồ Kim cương kinh (viên mãn)

Thiên phú: Long Tượng (25.500 cân)

Giá trị danh vọng: 9250 (tập hợp đủ 1 vạn giá trị danh vọng, có thể mở khóa thiên phú tiếp theo)

Giá trị danh vọng lại tăng lên?

Đôi mắt Giang Thạch lóe lên.

Lúc này mới trôi qua hai ngày thời gian liền từ trước 8900 tăng lên đến 9250.

Đây là người nào đang không ngừng tuyên truyền sự tích của mình?

Thật sự là mỗi ngày đều có niềm vui ngoài ý muốn!

Bất quá sau khi cẩn thận nhìn kỹ võ kỹ trên mặt bàn, trong lòng của hấn lại hơi suy tư.

Bây giờ, tất cả võ học đã viên mãn của hắn đều là loại hoành luyện.

Những loại võ kỹ khác, quả thực ít đến đáng thương, hơn nữa tất cả đều là ở tầng thứ nhất.

Tiếp tục như vậy, chung quy sẽ tạo thành khuyết điểm cực lớn đối với mình, dễ dàng đem nhược điểm của mình bại lộ ra ngoài.

“Muốn rút một chút thời gian, đem những võ học khác tăng lên một chút không?”

Giang huynh đệ, ngươi đang tu luyện sao?

Đột nhiên, ngoài lều truyền đến một giọng nói ôn hòa.

-Lục đại soái? Vào đi!

Giang Thạch mở miệng.

Lều bạt bị xóc lên, thân thể cao lớn uy mãnh của Lục Trọng Sơn từ bên ngoài đi vào, lộ ra vẻ mỉm cười.

-Giang huynh đệ, mấy ngày nay ở trong quân có quen không?

“Coi như có thể, bất quá đáng tiếc được liệu trong quân cũng không nhiều, bí được có liên quan đến Man Tượng thần công chỉ có bốn phần, xa xa không đạt tới trình độ ta mong đợi.”

Giang Thạch mở miệng nói.

-Man Tượng thần công quá mức Bá Liệt, được liệu cần thiết đều là loại hiếm thấy, lúc này trong quân cũng không có dự trữ bao nhiêu.

Lục Trọng Sơn nhẹ giọng thở dài, nói: “Bất quá nếu Giang huynh đệ cần, ta ngược lại là có thể thử thu thập một ít từ địa

phương khác, nhưng có một điều kiện, không biết ý của Giang huynh đệ như thế nào?”

Hả?

Sắc mặt Giang Thạch khẽ động, nhìn về phía Lục Trọng Sơn, nói: “Sẽ không phải là muốn cho ta gia nhập trong quân của người chứ?”

Hắn nhẹ nhàng lắc đầu, nói: “Ta lười nhác quen rồi, không thích nghe lệnh người khác, cho nên cái này miễn đi.”

Lục Trọng Sơn cười khở một tiếng, nói: “Yên tâm, cũng không phải để người gia nhập trong quân, mà là muốn cho người gia nhập giáo phái của ta.”

Ánh mắt hắn chớp động, giải thích thêm một bước, nói: “Khả năng Giang huynh đệ đã đoán được từ trước, ta xuất thân từ một giáo phái tên là [Hắc Liên Thánh Giáo], giáo phái truyền thừa từ cổ xưa, thực lực cường đại, tuyệt sẽ không yếu hơn những thế gia kia, lấy thiên phú của Giang huynh đệ chỉ cần gia nhập vào, nhất định có thể được trọng dụng, hơn nữa, Thánh Giáo còn có thể giúp người giải quyết đến uy hiếp đến từ Trương thị.”

-Trương thị?

Sắc mặt Giang Thạch khẽ động.

“Đúng vậy, vừa mới rồi, cao thủ Trương thị tìm được đến trong quân chúng ta, để cho ta giao ra Giang huynh đệ, bất quá ta có thể giấu diếm được nhất thời, lại giấu không được một đời, cao thủ Trương thị chỉ sợ cũng sẽ không cứ như vậy mà.”

Lục Trọng Sơn nói ra.

Chương 70: Thánh sứ!

Bọn họ lại tìm đến trong quân?

Giang Thạch nhanh chóng suy tư trong lòng, nhìn thoáng qua Lục Trọng Sơn, nói: “Đa tạ Lục đại soái tạm thời giúp ta ngăn cản bọn họ, bất quá chuyện này ta còn cần suy nghĩ lại. ”

Hắn biết rất ít với cái gọi Hắc Liên giáo phái.

Hơn nữa trước đây không lâu chính mắt hắn nhìn thấy, có cường giả của Hắc Liên giáo phái ám sát Lục Trọng Sơn, cái này nói rõ nội bộ của giáo phái này cũng là tuyệt không đoàn kết.

Điều này không thể để cho hắn không đối đãi cẩn thận.

Dù sao hắn cũng không muốn bởi vì nguyên nhân ở Lục Trọng Sơn, vừa mới tiến vào giáo phái này đã bị nhân viên cao tầng của giáo phái nhằm vào.

“Cũng tốt, nhưng vẫn là câu nói kia, hôm nay thiên hạ đại loạn, quần hùng nổi lên bốn phía, cơ hồ phía sau mỗi một lộ nghĩa quân đều có thể gia ứng hộ, thời đại đơn đả độc đấu đã qua, bây giờ chỉ có dựa lưng vào thế lực, mới có thể thu hoạch tài nguyên, tiến thêm một bước tăng cường chính mình, muốn dựa vào lực lượng của một cá nhân liền muốn đi đối kháng dòng nước lũ cuộn cuộn này, không khác là không thực tế.”

Lục Trọng Sơn mở miệng nói:

-Tài nguyên trong thiên hạ sớm đã bị quần hùng chia cắt, cho dù may mắn có một ít chảy vào trong giang hồ thì có thể có bao nhiêu? Huống hồ, sau này bất kể là ai bình định thiên hạ, người đầu tiên phải giải quyết chung quy vẫn là giang hồ,

cho nên, bây giờ trà trộn vào giang hồ tuyệt đối không phải hành động sáng suốt.

Trong lòng Giang Thạch rung mình.

Lời nói của Lục Trọng Sơn cũng giống như lời nói lúc trước của Dương Hồng Thiên.

Xem ra những chương binh giả này đều kiêng kỵ giang hồ.

Bất quá để tay lên ngực mà hỏi, nếu như có một ngày hấn làm hoàng đế, chỉ sợ cũng sẽ động thủ đối với giang hồ giống như vậy.

Dù sao ai cũng không muốn nhìn thấy, trong thiên hạ mình cái gì có một đám lực lượng không an ổn như vậy.

“Lục đại soái, người vừa mới nói phía sau mỗi một lộ nghĩa quân đều có thể gia ủng hộ?”

Giang Thạch hỏi.

-Đúng vậy, mỗi lần thiên hạ đại loạn, kì thực đều là những thế gia ở sau màn tẩy bài mà thôi.

Lục Trọng Sơn nhẹ nhàng thở dài.

” Nghĩa Minh quân ta mặc dù không có thể gia ủng hộ, nhưng là đã có [Hắc Liên Thánh Giáo] làm chỗ dựa, Thánh Giáo truyền thừa đã hơn bốn ngàn năm, giáo chủ đương nhiệm cùng tứ đại Pháp Vương, cơ hồ mỗi người đều là cao nhân Hoán Huyết cảnh, trong giáo có bí tịch, tài nguyên vô số, chỉ cần Giang huynh đệ biểu hiện đủ tốt, ngày sau chưa hẳn là không thể đạt được bí dược Hoán Huyết cảnh.”

Hấn khuyên bảo Giang Thạch thêm một bước.

-Hoán Huyết Cảnh cũng có bí dược?

-Tự nhiên.

Lục Trọng Sơn bình tĩnh gật đầu, nói: “Hoán Huyết cảnh sớm đã vượt qua phạm trù của nhân loại bình thường, không có bí dược là căn bản không cách nào hoán huyết thành công, nhưng đáng tiếc từ trước đến loại bí dược hoán huyết này luôn bị các giáo phái cùng thế gia nắm giữ nghiêm mật, những người khác muốn có được, khó như lên trời!”

-Như vậy a.

Trong lòng Giang Thạch lại bắt đầu suy tư.

Những thế gia này có thể truyền thừa nhiều năm như vậy, quả nhiên đều có đạo lý.

Lực lượng cao tầng đều bị bọn họ lũng đoạn!

-Lục đại soái, để ta suy nghĩ thêm vài ngày nữa.

Giang Thạch mở miệng, nói: ” Lúc trước ngươi nói, bí tịch trong quân có thể tùy ta quan sát, không biết lời này bây giờ còn có hiệu lực?”

-Giang huynh đệ muốn xem lúc nào cũng được.

Lục Trọng Sơn mở miệng.

-Tốt, bây giờ ta muốn quan sát.

Giang Thạch nói, “Đúng rồi, làm phiền Lục đại soái phái người giúp ta hỏi thăm tin tức võ thị gần đây.”

-Võ thị?

Lục Trọng Sơn khẽ động mày.

-Đúng vậy.

Giang Thạch mở miệng.

Hắn không muốn mình bị treo cổ định trên một sợi dây thừng.

Hắc Liên Thánh Giáo là tình huống như thế nào, còn cần khảo sát thêm một bước.

Bây giờ hẳn cần tài nguyên, chỉ có thể thử tìm kiếm ở trên võ thị.

-Cũng tốt, ta sẽ cho người lưu ý một chút.

Lục Trọng Sơn gật đầu, nói: “Đi thôi, ta mang Giang huynh đệ vào kho vũ khí trong quân xem thử cần bí tịch gì, người tự chọn là được.”

Hai người ra khỏi lều trại, đi về một khu vực khác.

Không lâu lắm.

Giang Thạch đã tiến vào trong một tòa kiến trúc khổng lồ.

Toàn bộ kiến trúc tổng cộng chia làm ba tầng, bên trong có đủ loại vũ khí cùng bí tịch chất đống, từng chồng sách chất đống ở một góc, tràn ngập một cỗ mùi sách đặc biệt.

“Giang huynh đệ, nơi này chính là các loại võ học cùng điển tịch Nghĩa Minh quân ta thu thập trong mấy năm qua, ngoại trừ võ học tầng thứ ba là người không thể quan sát, những loại khác tùy người lật xem, bao gồm những bí tịch này cùng được liệu đối ứng, ta cũng có thể cung cấp toàn bộ cho người.”

Lục Trọng Sơn rất là đại khí, mở miệng nói.

-Đa tạ Lục đại soái!

Giang Thạch gật đầu.

-Giang huynh đệ khách khí rồi, Ta không quấy rầy Giang huynh đệ nữa!

Lục Trọng Sơn mỉm cười, để Giang Thạch lại đây, xoay người rời đi một mình.

Ánh mắt Giang Thạch chớp động, lúc này hành tẩu bên trong kiến trúc to lớn, bắt đầu tìm kiếm từng quyển bí tịch.

Đủ loại bí tịch bắt đầu đập vào mắt, có loại cảm giác hoa mắt.

Ước chừng lật xem hồi lâu, Giang Thạch mới vỗ đầu một cái.

“Mẹ nó, muốn thân pháp cùng ám khí gì chứ, loại thiên phú của ta bây giờ chỉ thích hợp bí tịch hoành luyện, công pháp ngang công, tu luyện bất luận võ học loại nào khác đều là lãng phí thời gian.”

Bây giờ nếu hắn có thể tùy ý chọn lựa ở trong đồng bí tịch này, tự nhiên phải lợi dụng thiên phú một cách tối ưu nhất, đem tất cả công pháp hoành luyện ở đây tu luyện một lần lại nói.

Bảy tám ngày trôi qua.

Giang Thạch không ra khỏi nhà, lại lâm vào trong trạng thái tu luyện vật vờ.

Bây giờ, cơ hồ toàn bộ quân sĩ trong doanh đều biết, đại soái tìm tới một tên thiếu niên gầy như que củi không biết từ đâu, là một tên luyện võ cuồng nhân danh xưng với thực.

Suốt ngày, cơ hồ thời thời khắc khắc đều đang ngâm mình trong nước thuốc.

Tin đồn có liên quan đến Giang Thạch cũng trực tiếp truyền ra ngoài, khiến cho giá trị danh vọng trên người Giang Thạch lại tăng lên không ít.

Bất quá ngay khi Giang Thạch cho rằng có thể tiếp tục yên bình tu luyện, biến cố vẫn xảy ra.

Bên trong lều.

Lục Trọng Sơn vẽ mặt ngung trọng, nhìn chăm chú vào phong thư trong tay, tâm tư nhanh chóng chìm xuống đáy cốc.

Lá thư là do cha Lục Vĩnh Nguyên của hắn viết tới.

Lần trước, trong thánh giáo có người phái người ám sát hắn, đầu tiên hắn liền viết thư cho phụ thân hắn, phụ thân hắn thì trực tiếp viết thư cho đường chủ nhà mình.

Hôm nay, nhiều ngày trôi qua như vậy, thư của phụ thân hắn rốt cục cũng có hồi âm.

Nhưng nội dung bên trong lại làm cho tâm trạng của hắn rất là nặng nề.

Đường chủ của bọn họ nửa tháng trước bị người ám toán, thân bị trọng thương, trước mắt đã vô lực trong việc tiếp tục quản sự trong giáo, Thánh giáo chuẩn bị phái những người khác đến tạm quản sự vụ của Ngũ Hành đường.

Ngoài ra, lại có người truy cứu chuyện bọn họ chiến bại thời gian trước.

Lập tức sẽ có sứ giả tiến vào quân đội, tiếp quản tất cả quyền lực của cha con bọn họ.

-Phiền toái rồi!

Nắm tay của hắn nắm thật chặt.

-Đại soái, ngươi thật sự muốn giao quyền?

Triệu Thanh cắn hàm, không cam lòng nói.

-Đối mặt với mệnh lệnh của Thánh giáo, ta không có lựa chọn nào khác.

Lục Trọng Sơn cười khở một tiếng, lắc đầu nói: “Chỉ hy vọng người tới đây không phải do Quách Nghĩa phái tới.”

Người lần trước đến ám sát hắn chính là người của đường chủ Huyền Long Đường Quách Nghĩa.

Lúc trước hắn còn đang suy nghĩ Huyền Long đường làm sao dám cả gan làm vậy như thế, nguyên lai là đường chủ Ngũ Hành đường bọn hắn đã sớm trọng thương, không người lại có thể đứng ra chỗ dựa cho bọn hắn.

Triệu Thanh, Lục Thừa Thiên đều lộ ra vẻ ghen ghét, buồn bực không nói tiếng nào.

Nhìn bề ngoài, bọn họ thống soái mấy chục vạn đại quân, phong quang vô hạn, nhưng một khi đối mặt với giáo phái nhà mình, trong lòng bọn họ vẫn tràn ngập vô lực và khủng hoảng thật sâu.

-Báo, đại soái, Thánh sứ đã tới.

Bỗng nhiên, Một tên quân sĩ nhanh chóng chạy tới từ bên ngoài, ôm quyền nói.

-Mau mời!

Lục Trọng Sơn hít sâu một hơi, mở miệng nói.

-Không cần, ta đã tới rồi.

Một đạo thanh âm lãnh đạm hùng hậu vang lên, chỉ thấy lều trại mở rộng, một nam tử trung niên mặc trường bào màu vàng bước tới.

Phía sau còn có một đám người đi theo, mỗi người đều sắc mặt lạnh lùng.

Trong tay một nam tử rõ ràng còn cầm một thanh trường đao màu vàng, hào quang chói mắt.

Khi nhìn thấy trường đao màu vàng, Lục Trọng Sơn liền biến sắc, lập tức cung kính bái lạy: “Cung an thánh giáo chủ!”

Những người khác trong lều cũng quỳ xuống.

Thấy Kim Long bảo đao, như thấy giáo chủ.

-Đứng lên đi, giáo chủ đều mạnh khỏe!

Nam tử áo vàng kia ngữ khí lạnh lùng, không chút khách khí, trực tiếp đại mã kim đao ngồi ở trên vị trí chủ soái, ánh mắt lạnh như băng, nói: “Lục Trọng Sơn, ngươi có biết tội không?”

Trong lòng Lục Trọng Sơn chấn động, nói: “Kính xin thánh sứ nói rõ.”

“Ngươi tùy tiện xuất binh, hao binh tổn tướng, khiến tả hữu lộ của Nghĩa Minh quân tổn thất quá nửa, phạm vào tội lớn ngập trời, bây giờ còn để cho ta tự mình nói ra giúp ngươi, ngươi quả thực muốn chết!”

Kim bào nam tử tát một cái ở trên bàn, ngữ khí lạnh lạnh, nói: “Thánh giáo hao phí bao nhiêu khí lực mới bồi dưỡng ra một chi quân đội như vậy, trong chốc lát đã bị ngươi chôn vùi, dựa theo giáo quy, rút gân lột da đều là nhẹ!”

-Cầu thánh sứ khai ân!

Lục Trọng Sơn vội vàng quỳ xuống, mồ hôi lạnh cuộn cuộn, căn bản không dám ngụy biện.

Đối phương không có thiện ý mà đến, có nguy hiểm cũng là muốn chết mà thôi.

“Ngoài ra, ta còn nghe nói, ngươi chưa chấp nhận sẽ không rõ lai lịch ở trong quân, có phải hay không?”

Giọng nam tử áo vàng lạnh lùng.

-Giang Thạch huynh đệ có ân cứu mạng đối với ta, lúc này ta mới đưa vào trong quân...

Lục Trọng Sơn vội vàng mở miệng.

-Vậy sao? Đây là ai, ta muốn gặp, mang hắn tới đây.

Nam tử áo vàng lạnh lùng nói.

Mồ hôi lạnh của Lục Trọng Sơn chảy ròng ròng, trong lòng quay cuồng, ra ý bảo Lục Thừa Thiên ở một bên.

Lục Thừa Thiên nhất thời hiểu ý, trong lòng rùng mình, nhanh chóng lui ra ngoài.

Một khu vực khác.

Giang Thạch vẫn tiếp tục tu luyện trong lều.

Trong mấy ngày liền chưa từng đi ra ngoài, lại có hai môn công pháp hoành luyện bị hấn tu luyện tới viên mãn, khí lực lại được gia tăng 2500 cân.

-Theo thân thể của ta càng ngày càng mạnh, tác dụng những công pháp bình thường này mang đến cũng càng ngày càng nhỏ, thật sự là đáng tiếc.

Giang Thạch tự nói.

-Giang Thạch huynh đệ...

Bỗng nhiên, Lục Thừa Thiên nhanh chóng chạy tới từ bên ngoài, cực kỳ khẩn trương, mở miệng nói: “Người nhanh chạy đi, trong giáo xảy ra vấn đề, có một tên Thánh sứ tới, phụ tử hai người chúng ta khả năng cũng khó bảo toàn tự thân, bây giờ vị Thánh sứ kia chỉ đích danh muốn gặp ngươi, ngươi mau mau rời đi!”

Chương 71: 1 tát tát chết!

-Thánh sứ? Thánh sứ gì?

Giang Thạch lộ ra hồ nghi.

“Chính là cao thủ do tổng bộ Thánh giáo phái tới, đường chủ Ngũ Hành Đường vốn phụ trách nghĩa quân chúng ta đã bị trọng thương, không rảnh tiếp tục chương quản việc của nghĩa quân, bây giờ nghĩa quân do những người khác thay mặt chương quản, người tới không có hảo ý, không chỉ muốn truy cứu chuyện phụ thân ta chiến bại lúc trước, còn muốn cho người đi qua, Giang huynh đệ, thời gian không còn nhiều lắm, người mau chạy đi.”

Lục Thừa Thiên vội vàng mở miệng, kéo Giang Thạch chạy ra ngoài.

Trong nháy mắt Giang Thạch hiểu ra, trong lòng có chút không vui.

Xem ra vẫn là mâu

Vốn ở lại nơi này, mỗi ngày đều có thể nhìn thấy thực lực tăng trưởng trên diện rộng, kết quả bây giờ lại xảy ra chuyện như vậy.

Bất quá, đây dù sao cũng là chuyện nhà người ta, hẳn cũng không tiện nói gì.

-Trước chờ một chút, Lang Nha Bồng của ta còn chưa mang theo!

Giang Thạch giẫy khởi tay Lục Thừa Thiên, đi về phía lều trại.

Lục Thừa Thiên vội vàng đi theo.

Nhưng đúng lúc này, Lục Thừa Thiên biến sắc, vội vàng ngừng lại lần nữa, lộ ra vẻ kinh hãi, nhìn về phía hai người nam tử trung niên đột nhiên xuất hiện ở phía trước.

Hai trung niên kia mặc trường bào màu vàng thống nhất, khuôn mặt lạnh lùng, thân hình cao lớn, đôi mắt giống như đao phong, lạnh lùng nhìn về phía bọn họ.

Chính là hai trong số những người đi theo sau Thánh sứ.

“Lục Thừa Thiên, ngươi thật to gan, dám một mình thả người này đi, may mắn Thánh sứ không tín nhiệm phụ tử các ngươi, để cho chúng ta âm thầm đi theo tới, nếu không thật sự để ngươi thả người đi!”

Nam tử áo vàng bên trái lạnh lùng nhìn về phía Lục Thừa Thiên.

Nam tử áo bào vàng bên phải lạnh như băng nhìn về phía Giang Thạch.

Giang Thạch dừng bước, nhíu mày, nhìn về phía hai người chặn đường phía trước, bỗng nhiên phản ứng lại, nói: “Các ngươi chính là người Thánh sứ gì đó kia tới?”

-Làm càn!

Nam tử hoàng bào quát bên trái quát lạnh một tiếng, nói: “Tiểu bối vô tri! bây giờ Thánh sứ muốn gặp ngươi, lập tức theo ta đi một chuyến!”

-Thánh sứ muốn gặp ta? Ta không phải thành viên của Hắc Liên giáo các ngươi!

Giang Thạch nhíu mày.

“Không phải thành viên của Hắc Liên giáo cũng có thể quản đến trên đầu của ngươi, toàn bộ quân doanh đều là địa

bàn của Hắc Liên giáo!”

Giọng nam tử áo vàng bên trái lạnh như băng.

-Cái giá thật lớn!

Giang Thạch quay đầu nhìn về phía Lục Thừa Thiên, nói: “Lục công tử, thực lực của thánh sứ này là gì?”

-Hắn là... hắn là giống như phụ thân ta, đều là Võ Thánh thang thứ hai...

Sắc mặt Lục Thừa Thiên biến ảo, kiên trì đáp lại.

-Thì ra là thế, Ta còn tưởng là nhân vật lợi hại gì chứ.

Giang Thạch gật đầu, nhìn về phía hai cái hoàng bào nam tử, nói: “Chờ ta cầm lang nha bổng, liền theo các ngươi đi một chuyến!”

Hắn làm như không có việc gì, trực tiếp đi về phía trước.

“Ngươi muốn lấy vũ khí?”

Nam tử hoàng bào bên trái ánh mắt lạnh lẽo, liền muốn trực tiếp động thủ, nhưng nam tử hoàng bào bên phải lại nháy mắt bắt được cánh tay của hắn, lạnh lùng nói: “Lại nhìn xem hắn có thể đùa giỡn ra cái hoa dạng gì?”

Nam tử hoàng bào bên trái phát ra tiếng hừ lạnh, lần nữa kiềm chế xuống, ánh mắt như móc câu gắt gao nhìn chăm chăm sau lưng Giang Thạch, nói: “Tiểu tử, ngươi tốt nhất ngoan ngoãn phối hợp cho ta, bằng không chúng ta có rất nhiều thủ đoạn khiến cho ngươi hối hận.”

-Nếu ngươi dám nói thêm một câu nữa, ta sẽ bóp chết ngươi, có tin hay không?

Giang Thạch cũng không ngoảnh đầu lại, tiếp tục đi về phía trước.

-Làm càn!

Nam tử hoàng bào bên trái ánh mắt phát lạnh, rốt cuộc khó có thể kiềm chế, thân thể đột nhiên di động lên cực nhanh, hô một tiếng, nhanh giống như cuồng phong đồng dạng, vừa thi triển chương pháp, liên tục xuất hiện mấy đạo tàn ảnh, trực tiếp phóng về hướng của Giang Thạch, kinh phong gào thét, xuy xuy rung động.

Nhưng mà rất nhanh tất cả tàn ảnh đã biến mất toàn bộ.

Phanh một tiếng, cổ tay của hắn trực tiếp bị Giang Thạch nắm chặt.

-Người!

Con người nam tử áo vàng co rút lại, cơ hồ không thể tin được.

Ngay sau đó trực tiếp cảm giác một cỗ cảm giác đau đớn truyền đến từ cổ tay phải.

Thật giống như bị một cái thần kim khủng bố, trực tiếp cho kim lại đồng dạng, xương cốt bên trong đều sắp vỡ vụn.

Hắn đau đớn đến sắc mặt vặn vẹo, kinh nộ đan xen, quát to một tiếng, vội vàng muốn nâng lên một bàn tay khác trực tiếp bổ về phía đỉnh đầu của Giang Thạch.

Nhưng Giang Thạch đã sớm vung tay thẳng vào mặt của hắn, bàn tay thon gầy mảnh khảnh vung qua, quả thực giống như một đỉnh núi nhỏ hung hăng quét qua.

Bốp một tiếng, đem đầu của hắn phiến lồm xuống ngay tại chỗ, máu tươi bắn tung tóe, toàn bộ đầu lâu trực tiếp xoay tròn 720 độ, thất khiếu chảy máu, con mắt trừng lớn, thân thể co quắt.

-Xem đi, bảo người không nên bức bách lung tung, người nhất định không nghe!

Giang Thạch ngữ khí bình tĩnh, buông ra cổ tay của hắn, tiện tay vung vẩy bàn tay đầy máu, một đôi mắt hổ rất nhanh nhìn qua tên nam tử hoàng bào còn lại.

Tên nam tử hoàng bào kia kinh chấn trong lòng, quả thực không thể tin được hai mắt của mình, sợ tới mức lông tơ dựng đứng, không chút nghĩ ngợi, nhanh chóng lui về phía sau.

-Nếu động đều đã động thủ, vậy ngươi cũng đi chết đi!

Thân hình Giang Thạch đột nhiên phóng ra.

Nam tử áo vàng sợ tới mức xoay người bỏ chạy, trong miệng hét lớn: “Thánh sứ mau tới...”

Bùm!

Hắn bị một quyền của Giang Thạch nện ở hậu tâm, lực lượng khủng bố đem toàn bộ xương bả

Toàn bộ thân thể của hắn càng là hung hăng bay ra, nện ở xa xa.

-Im lặng mà sống không phải tốt sao, nhất định phải ồn ào.

Giang Thạch tiếp tục xoay người đi về phía lều trại.

Lục Thừa Thiên bên cạnh vô cùng chấn động, sắc mặt trắng bệch.

Không có Tinh Thần Vẫn Thiết nơi tay, thực lực Giang Thạch cũng đáng sợ như thế.

Đột nhiên, hắn kịp phản ứng, vội vàng đuổi theo.

Trong lều.

Giang Thạch cầm cây lang nha bổng trong góc lên, nhẹ nhàng lau bụi bặm phía trên, nhíu mày, lâm vào suy tư.

-Thôi, nếu đã tới thì gặp vị thánh sứ kia một lần!

Giang Thạch mở miệng.

Nghĩa Minh quân này không phải nơi ở lâu dài.

Chờ sau khi giải quyết việc này giúp Lục Trọng Sơn, hấn liền rời đi.

Dù sao bây giờ hấn đã giết người của Hắc Liên thánh giáo, Hắc Liên thánh giáo cũng đã không phải phải nơi quy thuộc của hấn.

-Giang Thạch huynh đệ, người..... Người không đi?

Lục Thừa Thiên vội vàng hỏi.

-Ta không phải người tốt lành gì, nhưng cũng phải loại người không giảng nhân tình, làm việc thích có đầu có cuối, trong khoảng thời gian này dùng không ít dược liệu của các người, nếu ta rời đi, tất sẽ hãm các người vào chỗ bất nghĩa, đi thôi.

Giang Thạch cầm Lang Nha Bổng, đi ra ngoài.

Lục Thừa Thiên hít sâu một hơi, nội tâm rung động mãnh liệt, nhanh chóng đi theo phía sau.

Thật là nghĩa sĩ!

Chỉ tiếc, người này không thích hành động theo lẽ thường cùng ước thúc, nếu có thể gia nhập Nghĩa Minh quân bọn họ, nhất định sẽ là một tên trung tướng vô song.

Lục Thừa Thiên bước nhanh hơn, bắt đầu dẫn đường phía trước.

Không bao lâu đã chạy tới bên ngoài lều trại của Lục Trọng Sơn.

Chỉ bất quá ở ngoài lều trại, cũng đã xuất hiện hai tên nam tử xa lạ, mặc trường bào màu vàng, sắc mặt lạnh lùng, hai tay ôm ngực, đứng ở nơi đó, vững vàng trông coi.

Giang Thạch nhướn mày, nói: “Những người này cũng là người của Thánh sứ gì đó?”

-Đúng vậy.

Lục Thừa Thiên đáp lại.

Giang Thạch nhẹ nhàng gật đầu, lúc này cầm theo lang nha bổng, đi về phía trước.

Hai vị nam tử xa lạ kia cũng đã sớm chú ý tới Giang Thạch, cũng nhú mày.

Vừa rồi bọn họ có hai tên đồng bạn đi theo dõi Lục Thừa Thiên, bây giờ lại không thấy hai tên đồng bạn kia trở về, ngược lại là Lục Thừa Thiên cùng thiếu niên này tới trước.

-Đứng lại!

Một nam tử xa lạ ngữ khí lạnh như băng, tiến lên nói: “Lục Thừa Thiên, Ngô đà chủ cùng Tiết đà chủ đi nơi nào rồi?”

Chương 72: Kim Long Bảo Đao!

“Ngươi là nói hai tên kia, hai tên kia muốn ra tay với ta, đã bị ta giải quyết rồi, nghe nói Thánh sứ của các ngươi muốn gặp ta, ta đặc biệt đến gặp hân!”

Giang Thạch chủ động mở miệng.

-Ngươi!

-Tiểu tử, ngươi quả thực muốn chết!

Hai nam tử xa lạ đều biến sắc, giận tím mặt.

“Ta xem các ngươi mới muốn chết, các nếu ngươi lại kỷ kỷ oai oai một câu, ta đem các ngươi cũng giết chết, tin hay không?”

Khuôn mặt Giang Thạch trầm xuống, mở miệng nói.

Hai nam tử xa lạ vừa sợ vừa giận, còn muốn tiếp tục mở miệng, nhưng trong nháy mắt chú ý tới ánh mắt của Giang Thạch, bỗng nhiên rùng mình, giống như bị mãnh thú đáng sợ nhìn chăm chăm, theo bản năng lùi về phía sau, da đầu tê dại, không dám tiếp tục nhiều lời.

Loại cảm giác này vô cùng quái dị.

Rõ ràng thân hình của thiếu niên này cực kỳ nhỏ gầy, bình thường không có gì lạ, kết quả lại cho bọn họ một loại cảm giác bị trùng kích về tâm lý, nói không nên lời.

-Cái này còn không sai biệt lắm.

Giang Thạch ngữ khí lạnh lùng, tiếp tục bước về phía trước, nói: “Nói thêm một câu, ta liền đập chết hai người các ngươi!”

Hắn vừa muốn đi qua, đột nhiên dừng bước, quay đầu lần nữa nhìn về phía hai cái nam tử xa lạ, nói: “Các ngươi đang suy nghĩ cái gì?”

Sắc mặt hai nam tử xa lạ biến ảo, hận đến nghiến răng nghiến lợi, đành phải cúi đầu, không nói gì nữa.

Trong lòng bọn họ hận không thể đem Giang Thạch thiên đao vạn quả.

Nhưng dưới tình huống không rõ thực lực Giang Thạch, cái rắm cũng không dám phóng một cái.

Giang Thạch không để ý tới bọn họ nữa, xóc lều lên, trực tiếp đi vào trong lều.

Ngay khi Giang Thạch đi vào lều, hai nam tử xa lạ cũng nghiến răng nghiến lợi, trực tiếp xóc lều lên, đi theo vào.

Chỉ thấy trong lều, không khí bị đè nén, dày đặc, đã đứng đầy bóng người.

Vị trí đại soái ở giữa, không còn là Lục Trọng Sơn ở đó, mà là một tên nam tử trung niên mặc trường bào văn long màu vàng, mặt rộng miệng vuông, mang theo một tia khí tức lạnh lùng, rất là khôi ngô, giống như hổ ngồi long cuộn, tràn ngập ra một cỗ khí thế khó tả.

Ở bên trái hắn là một nam tử cầm đao, lạnh lùng sừng sững.

Hai tay hắn cầm đao, vừa nhìn liền biết được làm thành từ vật liệu phi phàm, toàn thân đao có hào quang lấp lánh, ánh sáng chói mắt, trên thân đao mơ hồ có thể thấy được một đồ án hình rồng.

Ngoài ra, trong lều còn có bảy tám nam tử trung niên khác cùng đứng sừng sững ở đây, mỗi người đều sắc mặt lạnh lùng, hô hấp hùng hậu, từng đôi ánh mắt sắc bén như điện, đang tụ cùng một chỗ nghị luận gì đó.

Về phần đám người Lục Trọng Sơn, Triệu Thanh, Trương Đạt thì mỗi người đều im lặng không nói một lời, bộ mặt âm trầm, đứng ở góc lều trại.

Theo Giang Thạch đột nhiên xốc lều trại lên, tất cả mọi người trước mắt đều đồng thời ngẩng đầu lên, xoát xoát nhìn qua hướng của Giang Thạch,

Mà ngay tại khoảnh khắc bọn hắn nhìn lại, hai tên nam tử hoàng bào giữ cửa cũng xanh mặt xông vào.

-Thánh sứ, hai vị đà chủ bị tiểu tử này giết chết!

“Tiểu tử này quá cuồng, còn nói chúng ta không phục có thể đánh hắn, quả thực là khinh người quá đáng!”

Hai nam tử áo vàng vừa tiến vào liền cắn răng mở miệng, ngữ khí lạnh lạnh, ánh mắt gắt gao nhìn thẳng Giang Thạch.

Giang Thạch nhíu mày, đầu tiên là nhìn thoáng qua tình huống đại khái trong lều, sau đó lại nhìn về phía hai tên nam tử áo vàng vừa rồi.

“Vừa rồi các ngươi cũng không phải loại thái độ này, chẳng lẽ các ngươi cho rằng có Thánh sứ của các ngươi ở chỗ này, ta liền không làm gì được các ngươi?”

-Muốn chết! Tiểu tử, hôm nay ở chỗ này ngươi cũng dám cuồng vọng!

-Tiểu bối vô tri, quả thực không biết sống chết!

Hai người nam tử trung niên tức giận mở miệng.

Trong lòng bọn họ tức muốn chết.

Lúc trước ở ngoài đại trưởng bị Giang Thạch dọa đến một câu cũng không dám phóng, bây giờ ở trước mặt thánh sứ nhà mình, nhất định phải hung hăng chế nhạo một chút, thuận tiện bắt lại tiêu tử này, để cho hắn nếm thử cực hình.

Thánh sứ áo vàng cầm đầu, bộ mặt đã sớm âm trầm, sau khi nghe nói Ngô Bru, Tiết Mãnh mình phái đi đều đã bị giết chết, trong lòng càng tràn ngập sát khí.

-Tốt, thật sự là tốt a, anh hùng xuất thiếu niên!

Ngữ khí của hắn lạnh như băng, ánh mắt như điện, nhìn về phía Giang Thạch, nói: “Người chính người cách đây không lâu đã tiêu diệt Lạc Hà kiếm phái, giết chết truyền nhân của Trương thị, Giang Thạch đúng không?”

-Người biết ta?

Giang Thạch nhíu mày.

“Hừ, thế lực Thánh Giáo trải rộng khắp thiên hạ, hệ thống tình báo thông suốt bốn phương, bọn sứ muốn biết một ít cái gì, chẳng phải là dễ như trở bàn tay sao.”

Vị thánh sứ kia ngữ khí lạnh lùng.

-Có chút đạo lý, vậy người gọi ta tới là muốn làm gì?

Giang Thạch gật đầu.

“Người là một nhân tài, xưa nay bọn sứ cũng yêu quý nhân tài, người đầu nhập vào Thánh giáo, trở thành hộ pháp của bọn sứ, bọn sứ có thể tha cho người một mạng, thậm chí sau này chưa hẳn không thể ủy thác trọng trách cho người, thế nào?”

Thánh sứ lạnh lùng mở miệng.

-Không muốn.

Giang Thạch lắc đầu.

-Người nói cái gì?

Thánh sứ ánh mắt lạnh lẽo, thanh âm băng hàn.

Mọi người trong lều đồng loạt quát to, thanh âm chói tai.

-Làm càn!

-Tiểu tử muốn chết!

Giang Thạch nhẹ nhàng lắc đầu, nói: “Thôi, ta lười nói nhiều lời vô nghĩa với ngươi, trực tiếp động thủ đi, dù sao sớm muộn gì cũng phải động thủ, ta cũng không có nhiều thời gian rảnh rỗi như vậy.”

Hắn mang theo lang nha bổng, trực tiếp chủ động đi tới hướng tên thánh sứ kia.

Thánh sứ trong lòng vừa sợ vừa giận, gắt gao nhìn chăm chăm Giang Thạch, quả thực không thể tin được.

-Tiểu tử này đúng là không biết sống chết như vậy.

-Giết hắn!

Thánh sứ giận dữ quát một tiếng, vỗ lên cái bàn ở bên cạnh.

Bảy tám tên cao thủ trong lều không chút nghĩ ngợi, trong phút chốc đã đồng loạt nhào ra, kinh lực vận chuyển, lại trực tiếp quăng ra từng sợi xích thô to.

Rầm! Rầm!

Âm thanh chói tai.

Trong nháy mắt có hơn mười sợi xích thô to trực tiếp rơi vào trên người Giang Thạch, quấn chặt lấy hắn.

Vì đối phó Tinh Thần Văn Thiết trong tay Giang Thạch, bọn họ đã sớm có chuẩn bị.

Nguyên bản Giang Thạch đang cất bước tiến lên, bỗng nhiên nhướng mày, thấy được trên người đã bị quấn đầy xiềng

xích thô to, nói: “Loạn thất bát tao, ta lười lãng phí thời gian với các ngươi!”

-Rống!

Mọi người tức giận quát một tiếng, vội vàng dùng sức kéo xiềng xích, dùng sức kéo hướng về hai phương hướng bất đồng, chuẩn bị đem Giang Thạch tươi sống xé làm đôi.

Nhưng mà một màn khủng bố đột nhiên phát sinh.

Dưới tình huống bảy tám tên cao thủ nửa bước Võ Thánh và cao thủ Nhập Kinh quan mười một bọn họ cùng ra tay, không ngờ cũng không thể kéo nổi thân thể Giang Thạch.

Thân hình Giang Thạch tựa như cắm rễ tại chỗ.

Rõ ràng nhỏ gầy cực kỳ, nhưng lại nặng như là một ngọn núi cao.

-Lăn qua đây cho ta!

Giang Thạch nhẹ răng cười một tiếng, thân thể nhoáng lên, Oanh một tiếng, mặt đất bị hấn giẫm nát bấy, sau đó dùng sức kéo xiềng xích một cái, thân thể vô cùng khủng bố trong nháy mắt đã bộc phát ra.

Lực lượng bây giờ của hắn đã đạt tới 28.700 cân.

Dưới sự gia trì của Xích Dương Đoán Thẻ Quyết tầng thứ ba của, trong nháy mắt đã lên tới 43050 cân.

Lực lượng đột phá đại quan bốn vạn cân.

Đột nhiên kéo một cái, cực kỳ khủng bố!

Bảy tám tên cao thủ đồng thời phát ra một tiếng kinh hô, cảm giác được thân thể giống như là mảnh giấy trong gió đồng dạng, không thể khống chế, đồng loạt bay qua hướng của Giang Thạch.

Giang Thạch vung Lang Nha Bồng đột nhiên quét ngang, uy thế quả thực thể không thể đỡ.

Bang bang bang!

-Không!

Tiếng kêu thảm thiết vang lên, từng đạo nhân ảnh liên tiếp bay tứ tung, hộc máu chết thảm, lồng ngực lõm xuống, vô cùng thê thảm.

Ngay cả có người nhanh tay buông lỏng xiềng xích, nhưng vẫn bị lực lượng cường đại khủng bố vạch rách bàn tay, máu tươi đầm đìa, cảm giác được hai tay đều mất đi trực giác.

-Tốt! Giết tốt lắm!

Lục Trọng Sơn nắm chặt tay, nội tâm gào thét ủng hộ, mặt ngoài lại không nói một lời. Tên thánh sứ chết tiết kia không để hấn vào trong mắt thì thôi, mấy tên tiểu lâu la này cũng là một bộ vênh mặt hung hăng không coi ra gì, quả thực coi là đi theo cái gì thánh sứ là có thể coi thường anh hùng trong thiên hạ?

Thánh sứ ngồi ở vị trí trung gian nhất, rốt cuộc chịu không nổi nữa, gầm lên một tiếng, cầm lấy thanh kim đao ở một bên, vọt người lên, trực tiếp nhanh chóng bổ nhào tới hướng bên này của Giang Thạch.

-Tiểu bối đi chết đi!

Bổ xuống một đao, kim quang bắn ra bốn phía, ô ô rung động, quỷ dị khó lường, chỉ riêng tiếng gió tạo thành tựa hồ cũng có thể mê hoặc tâm thần người ta, làm cho người ta có loại cảm giác tinh thần hoảng hốt.

Ánh sáng trên thân đao càng làm rung động ánh mắt tất cả mọi người, trong nháy mắt chia làm bảy tám đạo đao ảnh, làm

cho người ta phân không rõ đạo nào mới là thật, đạo nào là giả.

Giang Thạch nhướng mày, vôi vàng rút lui rất nhanh, đồng thời vũ động Lang Nha Bổng cực nhanh, nhanh đến không thể tưởng tượng nổi, trực tiếp Oanh kích lung tung vào khu vực trước mắt.

Nếu phân không rõ cái nào là thật, cái nào là giả, vậy thì đập nát toàn bộ là được.

Phốc phốc phốc phốc!

Từng đạo ảo ảnh liên tiếp vỡ nát, sau khi ba bốn đạo đao ảo ảnh liên tục vỡ nát, lang nha bổng thô to rút cục hung hăng bổ trúng trường đao màu vàng, hai vũ khí đụng vào cùng một chỗ.

Đang!

Bùm!

Một tiếng vang thật lớn, khí lưu bắn ra bốn phía.

Toàn bộ lều trại giống như có một quả lựu đạn trực tiếp nổ tung trong đó.

Ba động khùng bổ đem tất cả bàn ghế bốn phương tám hướng đều chấn nổ tung, càng là có một cỗ kinh phong phóng bắn lên cao, tại chỗ đem toàn bộ nóc lều trại đều xé nát.

Thân hình Giang Thạch nhoáng lên, lần nữa ổn định lại, trong đôi mắt lộ ra dị sắc, nhìn về phía Thánh sứ.

Chỉ thấy sau một đao qua đi, sắc mặt thánh sứ kinh sợ, toàn bộ thân thể nhanh chóng rút lui, trực tiếp lui ra xa bốn năm thước, cánh tay bị chấn đến tê dại, không ngừng co giật, cổ tay đều xuất huyết.

-Kình lực của ngươi không bị hóa giải?

Giang Thạch hồ nghi mở miệng, nhìn chăm chăm đôi phương, chính xác là nhìn chăm chăm trường đao màu vàng trong tay đôi phương, nói: “Lưỡi đao kia của ngươi có vấn đề!”

Nếu là có thể hóa giải kinh lực, đối bình một chiêu là hẳn có thể đập chết tên thánh sứ này.

Chương 73: Siêu Phẩm Võ Học Hồ Sát Công

-Kim Long Bảo Dao, nghe đồn là cao thủ Thánh giáo dùng nam châm sắt thượng cổ đúc thành, bên trong khắc xuống trận phù thần bí, chuyên khắc chế các loại kim loại kỳ dị trong thiên hạ.

Lục Trọng Sơn ngưng trọng nói nhỏ.

Nhìn như đang làm bầm lều bầu, kì thực là đang tiết lộ tin tức cho Giang Thạch.

-Kim Long Bảo Dao? Tên thật đại khí!

Giang Thạch nhú mày, nói: “Đưa đây cho ta xem!”

Vù!

Hắn trực tiếp nhanh chóng nhào ra, nhanh chóng phóng thẳng đến hướng của tên Thánh sứ.

Thánh sứ giận dữ trong lòng, mở miệng quát: “Lục Trọng Sơn, các người còn không lập tức ra tay, giúp ta hàng phục người này!”

Hắn huy động bảo đao, lập tức thúc giục thân pháp cùng đao pháp của bản thân, hào quang rực rỡ, thân thể di động, thỉnh thoảng bắn nhanh ra từng đạo đao khí rực rỡ, phóng về hướng Giang Thạch.

Giang Thạch huy động lang nha bổng, liên tục diên cuồng đập, bang bang rung động.

Bất kỳ đao khí nào cũng không cách nào tiếp xúc đến thân thể của hắn, mới vừa lao ra, đã bị hắn đập tan tác tại chỗ.

Vừa mới bắt đầu Thánh sứ còn có thể dùng thân pháp tiến hành chạy trốn, nhưng rất nhanh đã bị Giang Thạch nhanh chóng đuổi tới phía sau, vũ động Lang Nha Bổng thô to, hung hăng đập về phía thân thể của hắn, phô thiên cái địa, sắc mặt hắn kịch biến, chỉ có thể huy động bảo đao, tiến hành ngăn cản.

Thế nhưng một lần ngăn cản này nhất thời để hắn lâm vào hoàn cảnh giống như lúc trước, hai tay bị chấn đến đau đớn tê dại, khí huyết dâng lên, giống như là bị một ngọn núi đập xuống, thân thể không ngừng lui về phía sau.

Giang Thạch đắc thế không tha người, một chiêu chiếm thượng phong, trực tiếp huy động lang nha bổng, liên tục điên cuồng đập về phía thân thể đối phương.

-Lục Trọng Sơn, còn không động thủ?

Thánh sứ mở miệng gầm lên.

Đang! Đang! Đang!

Một cơn cơn nện xuống, thanh âm điếc tai, khí kinh gào thét, khiến cho Thánh sứ càng ngày càng khó chống đỡ, hai cánh tay đều sắp mất đi tri giác.

Lục Trọng Sơn giống như không nghe thấy, sắc mặt lạnh lùng, sừng sững ở chỗ cũ, mắt điếc tai ngơ.

Trong lòng tên thánh sứ này băng hàn một mảnh.

Xong rồi.

Lục Trọng Sơn này đang tính kế hắn?

Mắt thấy Giang Thạch tiếp tục đập tới, hắn gian nan ngăn cản một cái, gầm lên một tiếng, bàn tay vùng lên, liên tục phóng ra hơn mười cây kim nhỏ màu vàng, giống như lông trâu, đánh về phía thân thể Giang Thạch.

Giang Thạch biến sắc, lúc này vung Lang Nha Bổng nhanh chóng ngăn cản.

Đinh đinh đinh!

Từng đợt tiếng va chạm thanh thúy vang lên.

Từng cây kim châm thật nhỏ đều bị đánh bay ra ngoài.

Mà ngay khi những kim châm này vừa mới bị đánh bay ra ngoài, Thánh sứ mượn thế rút lui, triển khai thân pháp, trong nháy mắt rơi vào góc xa trong đại trướng, khuông mặt âm trầm, lần nữa nhìn thẳng Giang Thạch cùng Lục Trọng Sơn.

-Tốt, hay cho một cái Lục Trọng Sơn, ngươi lại dám tạo phản thánh giáo!

Thanh âm hấn cực kỳ băng hàn.

-Thánh sứ hiểu lầm, ta bị trọng thương, thật sự là lực bất tòng tâm, hơn nữa bây giờ ta đã bị giải trừ chức vụ, càng không giúp được Thánh sứ.

Lục Trọng Sơn suy yếu mở miệng, lại ho ra một ngụm máu loãng.

-Đánh rắm!

Thánh sứ sắc mặt giận dữ.

Lục Trọng Sơn rõ ràng là không phục hấn, muốn mượn tay người khác diệt trừ mình.

Vừa rồi còn long tinh hổ mãnh, làm sao bây giờ lại đột nhiên trọng thương!

Ánh mắt hấn âm hàn, lần nữa nhìn về phía Giang Thạch, nói: “Tiểu bối, ta biết lực lượng thân thể ngươi không yếu, bất quá ngươi cho rằng chỉ dựa vào thân thể là có thể chống lại ta sao?

Bùm!

Khí tức trên người hắn đột nhiên bộc phát, mơ hồ còn có một tiếng hồ gầm chói tai vang lên, từng luồng khí lưu cường đại trực tiếp phun trào ra từ trong lỗ chân lông, hướng về bốn phương tám hướng khuếch tán mà đi.

Một lượng lớn gân xanh hiện ra từ trên người hắn, dày đặc tê dại, trong nháy mắt đã bò đầy bên ngoài thân thể, bên trong thân thể lại truyền đến từng đợt âm thanh xương cốt bạo vang, giống như đang xào đậu đồng.

Thân thể của hắn cao lên ba tấc so với ban đầu, biến lớn một vòng, giống như là bị bơm hơi vào cơ thể đồng dạng.

Một cỗ khí tức hung hãn, dã man trực tiếp phát ra từ chỗ hắn.

Như là đột nhiên hóa thành một con yêu thú khủng bố.

Lục Trọng Sơn biến sắc, trong nháy mắt thốt ra.

-Siêu phẩm võ học, Hồ Sát thần công!

Trong lòng hắn cả kinh, vội vàng quát: “Giang huynh đệ cẩn thận!”

-Siêu phẩm võ học!

Sắc mặt Giang Thạch trở nên cực kỳ ngưng trọng.

“Tiểu bối, có thể được kiến thức siêu phẩm võ học của ta, cũng coi như là vinh hạnh của ngươi, đi chết đi!”

Thanh âm Thánh sứ lạnh lạnh, thân thể vọt tới cực nhanh, thật giống như là một đầu yêu thú khủng bố, kim đao trong tay phát ra một mảnh ánh sáng chói mắt, lần nữa hung hăng bổ tới hướng của Giang Thạch.

Giang Thạch biết không thể tránh né, toàn bộ cơ bắp toàn thân đều co lại, tựa như hóa thành mình đồng da sắt, vùng Lang Nha Bồng trực tiếp đối chiến với thánh sứ.

Đang!

Bùm!

Tiếng nổ vang thật lớn trong nháy mắt khuếch tán ra từ giữa hai người, từng mảng khí lưu hướng về bốn phương tám hướng thổi quét mà đi, giống như sóng lớn, cuộn cuộn mênh mông.

Mọi người đứng ở bốn phía, đều bị chấn đến lỗ tai không thông, im lặng một mảnh, vội vàng bịt kín hai tai.

Một chiêu qua đi, Giang Thạch cùng Thánh sứ đều nhanh chóng lui ra ngoài.

Nhưng lúc này đây hai người lại trực tiếp rút lui đến trình độ ngang nhau, tất cả đều lui ra xa hơn mười thước, thiếu chút nữa đặt mông ngồi dưới đất.

Bàn tay Giang Thạch đau nhói, truyền đến từng trận cảm giác khó chịu, lần đầu tiên trong giao chiến chính diện hắn xuất hiện loại tình huống này, ánh mắt khiếp sợ, lần nữa nhìn về phía đối phương.

Không hổ là siêu phẩm võ học!

Loại võ học này uy lực cực lớn, trong thời gian ngắn như vậy lại có thể đem chiến lực của thánh sứ đề thăng gần như gấp đôi.

Vốn tên thánh sứ này ở dưới lang nha bổng của hắn chỉ có phần gồng mình chống đỡ, nhưng bây giờ lại có thể liều mạng đối chiêu với mình mà không hề rơi vào thế hạ phong.

Không thể tin được!

Hắn lại không biết, đây còn là do Thánh Sứ nắm giữ không đủ thuần thực đối với siêu phẩm võ học.

Nếu là đối phương đem siêu phẩm võ học luyện đến cấp độ càng sâu hơn một chút, hôm nay hẳn tuyệt đối sẽ gặp nguy hiểm.

Trên mặt thánh sứ cũng đồng dạng cực kỳ khó coi, sau khi đối bình một kích không có tác dụng, hẳn chỉ cảm thấy toàn thân đang không ngừng truyền đến từng đợt cảm giác đau đớn kịch liệt, cả người tựa như hỏa thiêu, từng cỗ lực lượng cuồng bạo đang nhón nháo lung tung trong cơ thể, tựa hồ muốn đem thân thể của hắn cho xé nát.

Ánh mắt của hắn dần dần biến thành màu đỏ, bên tai đã không nghe được bất kỳ thanh âm nào, chỉ có thể nghe được tiếng trái tim của mình đang không ngừng nhảy lên, thùng thùng rung động, giống như nổ tung đồng dạng.

Đây chính là cái giá phải trả khi thi triển siêu phẩm võ học.

Thân thể của hắn quá yếu, căn bản không gánh nổi lực lượng cường đại của siêu phẩm võ học.

Một khi vận chuyển thời gian quá dài, căn bản không cần đối phương động thủ, hắn sẽ bị bạo thể mà chết trước.

Hắn rống giận một tiếng, biết thời gian có hạn, tuyệt không thể chậm trễ, huy động trường đao màu vàng, nhanh chóng vọt tới hướng của Giang Thạch.

Giang Thạch hít sâu một hơi, Xích Dương Đoán Thể Quyết cũng vận chuyển tới cực hạn, vũ động Lang Nha Bổng trực tiếp xông tới.

Bùm! Bùm! Bùm!

Lần lượt đối Oanh, giữa hai người không ngừng truyền đến tiếng nổ.

Từng mảnh khí kinh khủng bố liên tiếp không ngừng cuồng quét về bốn phương tám hướng, khí kinh gào thét, thanh âm

chối tai, đem rất nhiều thứ ở bốn phương tám hướng đều cho chán nát.

Giống như hai con hung thú đáng sợ đang giao chiến.

“Cha, vạn nhất Thánh sứ thật sự bị Giang Thạch giết, Thánh giáo truy cứu, chúng ta chỉ sợ cũng khó thoát tội...”

Sắc mặt Lục Thừa Thiên biến ảo, không nhìn được thì thảm.

Ánh mắt Lục Trọng Sơn thâm thúy nói:

-Thánh sứ đi lên liền muốn đoạt quyền, bảo thủ, bị bộ hạ giết chết, cùng chúng ta có quan hệ gì? Chúng ta đã bị Thánh sứ giải trừ chức vụ, lại bị trọng thương, mặc dù ngăn cản được mặt ngoài, nhưng trong lòng bộ hạ vẫn đầy căm phẫn, là thứ không ngăn cản được, lúc này mới gây thành thảm án, chỉ có thể nói rõ năng lực của Thánh sứ không đủ, là do hấn phé vật, thủ hạ cũng dè không được.

-Nhưng như vậy được không?

Trong lòng Lục Thừa Thiên thấp thỏm.

Nói như vậy chưa chắc Thánh giáo đã tin.

-Phụ tử chúng ta quanh năm đều lĩnh binh ở bên ngoài, đã sớm làm cho một ít người sinh lòng ghen tị, cho dù không có Thánh sứ đoạt quyền, phía sau cũng sẽ có chuyện khác, ta liền muốn nói cho bọn hấn, lĩnh binh không dễ dàng như vậy, nếu là bọn hấn một mực truy cứu trách nhiệm như trước, vậy cha con ta nói không chừng chỉ có thể bí quá hoá liều.”

Lục Trọng Sơn ngưng giọng nói.

-Ý của phụ thân là?

Lục Thừa Thiên giật mình.

Lục Trọng Sơn nhìn hấn một cái, không nói thêm gì nữa.

Nhưng trong ánh mắt đã đem ý tứ của mình biểu hiện rõ ràng.

Đang! Đang! Đang!

Liên tục Oanh kích, thanh âm chói tai, khí lưu nổ tung.

Lại liên tục đối Oanh hơn mười cái, cảm giác đau đớn trên người Thánh sứ càng ngày càng nồng, trái tim đập càng lúc càng nhanh, càng về sau ánh mắt đều đã mơ hồ, nhìn thấy đồ vật đều xuất hiện hư ảnh.

Cùng lúc đó, cánh tay của Giang Thạch cũng bị chấn động đau đớn, cổ tay nứt ra, máu tươi đều chảy ra.

Nhưng hắn lại cắn chặt răng, vũ động lang nha bổng, tiếp tục một lần lại một lần đối bính với đối phương.

Mỗi lần đối bính đều chấn đến khí huyết toàn thân dâng lên, khó chịu cực kỳ, Lang Nha Bổng trong tay đều sắp cầm không được.

Động tĩnh của hai người càng lúc càng lớn, càng lúc càng mãnh liệt.

Lại liên tục va chạm hơn mười cái, đột nhiên, Thánh sứ rốt cuộc chịu không nổi nữa, miệng phun máu tươi, hoảng sợ kêu to: “Ta không cam lòng a!”

Bang bang bang bang!

Hắn rốt cuộc không áp chế được lực lượng cuồng bạo trong cơ thể, toàn thân giống như là bạo liệt bùng nổ, truyền đến thanh âm bốp bốp ù tai, từng mảnh huyết vụ không ngừng nổ tung ra ngoài, bay múa chung quanh, trong miệng kêu thảm thiết.

Tiếp theo cả người giống như là xì hơi, lấy một loại tốc độ mất thường cũng có thể thấy được nhanh chóng xụi lơ, thu nhỏ lại, rất nhanh đã hóa thành một đồng bùn nhão, gục xuống đất.

Chương 74: Thiên phú thứ hai: Ngộ đạo!!

Một màn bất thành linh làm cho sắc mặt Giang Thạch hơi ngẩn ra, vội vàng nhanh chóng ngừng lại.

Tựa hồ hoàn toàn không ngờ tới thân thể Thánh sứ lại đột nhiên biến thành như vậy.

Trong lúc giao thủ, hắn chỉ cảm giác được kinh lực của đối phương vô biên vô hạn, chấn đến cổ tay của hắn vỡ vụn, cánh tay đau đớn, căn bản không có bất kỳ xu thế yếu bớt nào, cũng không nghĩ tới lại đột nhiên phát sinh tình cảnh này.

-Thánh sứ!

Hai người còn lại biến sắc, vội vàng hoảng sợ mở miệng.

Ánh mắt Lục Trọng Sơn lạnh lẽo, sớm hành động đầu tiên, một chương một cái, bang bang rung động, đem hai tên còn lại đều đập chết.

-Giang Thạch huynh đệ thực lực cao thâm, tại hạ bội phục, bội phục!

Lục Trọng Sơn hai tay ôm quyền, đi về phía trước.

Giang Thạch nhíu mày, nhìn chăm chú máu thịt trên mặt đất, nói: “Lục đại soái, người này là chuyện gì xảy ra?”

“Thực lực của hắn không đủ, mạnh mẽ thi triển siêu phẩm võ học, cho đến quá tải bị siêu phẩm võ học cản trở, lúc này mới tự bạo mà chết!”

Sắc mặt Lục Trọng Sơn phức tạp, nhìn xuống mặt đất.

Siêu phẩm võ học cần trả?

Thần sắc Giang Thạch ngưng tụ, trong nháy mắt hiểu ra.

Xem ra hơn phân nửa là thân thể của người này quá yếu, chịu không nổi lực lượng cường đại mà siêu phẩm võ học gia trì.

-Đáng tiếc, ta vốn còn muốn ép hỏi ra môn siêu phẩm công pháp Hồ Sát thần công này.

Hắn không khỏi nhẹ nhàng lắc đầu.

Hôm nay quyết đấu, thật là để cho hắn thấy được phương diện kinh khủng khác của siêu phẩm võ học.

Nếu là đối phương có thể duy trì thời gian lâu hơn một chút, tu vi bản thân hắn cao hơn một chút, chỉ sợ thắng bại thật sự rất khó đoán trước được.

Một khi vận chuyển loại võ học này, lại có thể làm cho thực lực bản thân tăng lên trình độ cao như thế.

Không thể tin được!

“Giang huynh đệ, hôm nay đa tạ ân tương trợ của ngươi, nếu không có Giang huynh đệ ra tay, phụ tử hai người chúng ta tất nguy rồi!”

Lục Trọng Sơn lại nói.

“Không có gì, trong khoảng thời gian này ta dùng rất nhiều tài nguyên chỗ của ngươi, lần này ra tay, cũng chính là giải quyết xong nhân quả!”

Giang Thạch trực tiếp phát tay, sau đó nhật thanh trường đao màu vàng từ trên mặt đất lên, cẩn thận quan sát.

Thanh bảo đao màu vàng này đã trải qua nhiều lần đối bính điên cuồng như vậy, cư nhiên một chút chuyện cũng không có, lưỡi đao vẫn sắc bén như trước, mà trái lại lang nha bổng của

hắn, đã thấy trên thân bông xuất hiện rất nhiều dấu vết thật nhỏ.

Hay cho một thanh bảo đao, chỉ tiếc lại quá mức, lưu lại trong tay ta, hoàn toàn là vật trang trí.

Giang Thạch cẩn thận ước lượng trường đao trong tay, đột nhiên một tay bắt lấy chuôi đao, một tay bắt lấy mũi đao, trực tiếp dùng sức gấp lại, muốn thử bẻ gãy thanh đao này.

Kết quả không ngờ cũng không thể bẻ gãy được thanh bảo đao này.

Giang huynh đệ, bên trong Kim Long Bảo Đao có trận phù bảo vệ, lực lượng bình thường căn bản không thương tổn được nó.

Lục Trọng Sơn vội vàng giải thích.

-Thật sao? Thật sự là đáng tiếc, đáng tiếc.

Giang Thạch không thể không dừng lại, nói: “Cũng được, ta giữ bảo đao này lại cũng vô dụng, trả lại cho các người đi.”

Hắn trực tiếp đem Kim Long bảo đao trả lại cho Lục Trọng Sơn, nói: “Đúng rồi Lục đại soái, Lúc trước ta nhờ người tìm hiểu tin tức về võ thị, người giúp ta tìm hiểu ra chưa?”

-Tìm ra rồi.

Lục Trọng Sơn tiếp nhận bảo đao, lập tức mở miệng nói: “Căn cứ tình báo mới nhất, lần trước Lạc Hà kiếm phái bị diệt, bây giờ võ thị mới nhất của Phong Châu sẽ được tổ chức tại Vô Lượng Đạo Quán, do Thanh Tùng đạo trưởng tự mình tọa trấn.”

Thanh Tùng đạo trưởng?

Sắc mặt Giang Thạch khẽ động, có chút ấn tượng.

“Đây hình như là một tên cao nhân Võ Thánh, thanh danh cực lớn ở võ lâm Phong Châu.

Cả võ lâm Phong Châu tổng cộng có ba vị cao thủ cấp bậc Võ Thánh.

Theo thứ tự là Vô Hối thiên sư của Bạch Vân thiên tự, Thanh Tùng đạo trưởng của Vô Lượng Đạo Quán, Nhạc chương môn của Ô Sơn phái.

Trong đó Vô Hối thiên sư cùng Thanh Tùng đạo trưởng là lớn tuổi nhất, đều đã đạt tới 150 tuổi trở lên, tu vi sâu không lường được.”

Trong lúc nhất thời, lông mày Giang Thạch nhíu chặt.

-Vậy Thanh Tùng đạo trưởng là Võ Thánh thang thứ mấy?

“Khó nói, đã ba mươi năm kể từ khi Thanh Tùng đạo trưởng không quản việc giang hồ, ngoại nhân khó có thể dò xét ra thực lực cụ thể của hắn, cho dù không phải Võ Thánh thang thứ ba, cũng khẳng định có thực lực thang thứ hai.”

Lục Trọng Sơn mở miệng.

Dù sao tuổi tác của đôi phương cũng bày ra ở đó.

Tại bảy tám mươi năm trước. đôi phương cũng đã uy chấn Phong Châu, muốn nói trong bảy tám mươi năm sau này không có bất kỳ tiến bộ nào, ai cũng không tin.

-Được rồi.

Giang Thạch suy tư, bỗng nhiên mở miệng nói: “Lục đại soái, người không ngại việc ta sao chép bí tịch cơ bản chứ?”

-Giang huynh đệ khách khí, bí tịch trong quân có thể tùy ý Giang huynh đệ mang theo.

Lục Trọng Sơn chấp tay.

-Yên tâm, ta chỉ mang theo mấy quyển công pháp Hoành Luyện là được.

Giang Thạch phát tay.

Hắn vẫn cảm thấy thực lực bản thân không đủ bảo hiểm, chuẩn bị tăng lên một ít rồi lại đi võ thị cũng không muộn.

Đáng tiếc hắn vốn là còn có thể tiếp tục cầu thả trong quân, đều do Hắc Liên Thánh Giáo phá hỏng kế hoạch của hắn, khiến hắn không thể không rời đi.

Bây giờ mang đi mấy quyển công pháp Hoành Luyện, cũng là vì có thể tăng lên một chút chiến lực ở trên đường.

Đúng rồi, khi nào võ thị gần nhất sẽ tổ chức?

Giang Thạch lại hỏi.

-Ngày hai mươi tháng tám, còn có năm ngày.

Lục Trọng Sơn nói.

Xem ra thời gian là dư giả.

Giang Thạch gật đầu, bỗng nhiên nói lần nữa: “Còn nữa, ta giết chết tên Thánh sứ này, sẽ không mang đến phiền toái cho Lục đại soái chứ?”

-Yên tâm, ta tự có thủ đoạn có thể ứng phó.

Lục Trọng Sơn mở miệng.

-Vậy là được, chuẩn bị cho ta một con khoái mã, ta sẽ rời đi, đúng rồi, giúp ta chuẩn bị một ít dược liệu dùng để tắm thuốc.

Giang Thạch mở miệng, đem dược liệu mình cần nói cụ thể với Lục Trọng Sơn một lần.

-Được, ta sẽ chuẩn bị.

Lục Trọng Sơn lập tức phân phó.

Giang Thạch cất bước ra cửa, lần nữa đi đến kho vũ khí, trực tiếp cầm lên hai quyển công pháp Hoàn Luyện đã chọn tốt từ trước.

Hai quyển bí tịch này theo thứ tự là [Cự Thạch công] và [Đồng Tượng Thân], đều là loại ngành công lấy phòng ngự làm chủ.

Thu dọn xong, Giang Thạch lại đi ra.

Đúng rồi Giang huynh đệ, tốt nhất đừng rời đi từ đại môn, cao nhân Trương thị rất có thể còn đang âm thầm canh giữ ở bên ngoài, đi cửa sau đi.

Lục Trọng Sơn đột nhiên đi tới, ngưng giọng cảnh cáo.

-Trương thị?

Giang Thạch nhướng mày.

Bọn họ cư nhiên vẫn còn mai phục ở đây.

-Cũng tốt!

Giang Thạch gạt đầu, không muốn xảy ra chuyện ngoài ý muốn nữa.

Rất nhanh Triệu Thanh đã dắt tới một con chiến mã, xách hai cái bao lớn đi tới, bên trong đã chứa đầy dược liệu mà Giang Thạch cần.

Giang Thạch xoay người lên ngựa, tiện tay nhắc hai bao dược liệu lên, nhìn về phía Lục Trọng Sơn và Triệu Thanh, bình thản nói: “Lục đại soái, Triệu huynh đệ, núi cao đường xa, sau này chúng ta sẽ gặp lại.”

-Bảo trọng!

Lục Trọng Sơn, Triệu Thanh sắc mặt nghiêm túc, nhao nhao chấp tay.

-Giá!

Giang Thạch thúc giục chiến mã, bắt đầu lao nhanh về phía xa.

-Thật là mãnh tướng a, đáng tiếc đáng tiếc.....

Lục Trọng Sơn than nhẹ.

Những người khác bên cạnh cũng nhao nhao lộ ra vẻ phức tạp.

Xa xa.

Giang Thạch một ngựa tuyệt trần rời đi, không hề trở ngại, rất nhanh đã hoàn toàn rời xa quân doanh, tiến vào trong một chỗ núi rừng.

Trong lòng hắn suy tư, nhìn hai bao dược liệu lớn trên người, cuối cùng quyết định trước tiên tìm một tiểu trấn ở lại vài ngày, trước tiên tu luyện Cự Thạch Công cùng Đồng Tượng Thân đến viên mãn, lại chạy tới võ thị giao dịch.

Cứ như vậy, khí lực của hắn còn có thể tăng lên mấy ngàn cân nữa, cũng coi như càng thêm bảo hiểm.

Giang Thạch lấy bản đồ ra, cẩn thận phân biệt, rất nhanh lựa chọn một phương hướng, lập tức giục ngựa chạy như điên tới.

Lần chạy này lại là một ngày trôi qua.

Loạn thế hoang vu, muốn tìm một thành trấn yên bình, thật sự quá mức gian nan.

Gần đến hoàng hôn, mới rốt cục hắn mới tìm được một thành trì.

Chỉ bất quá cả trong ngoài thành cũng cực kỳ hiu quạnh.

Tường trên đầu thành đều sắp tróc ra, loang lổ, từ xa nhìn lại, vô cùng thê thảm.

Ngoài thành là dân tị nạn thành đàn, trong thành thì tùy ý có thể thấy được nhân sĩ giang hồ xách đao mang kiếm.

Hai loại người hoàn toàn bất đồng lẫn vào một chỗ, mặt mặt ma ma.

Loạn thế hàng lâm, tựa hồ mặc kệ có bao nhiêu khó khăn, số lượng nhân sĩ giang hồ cũng sẽ không tụt xuống mấy may.

Giang Thạch ở trong thành trực tiếp chọn một khách điểm, đưa bạc lên, tạm thời ở lại trong khách điểm.

Màn đêm buông xuống.

Ngay thời điểm hấn vát và tu luyện lên, trên người truyền đến từng trận cảm giác kỳ dị tê tê đại đại.

Hai mắt hấn mở ra, lần nữa nhìn về phía bảng điều khiển.

Vừa nhìn lập tức lộ ra vẻ mừng rỡ.

Giá trị danh vọng sắp vượt qua một vạn rồi.

Bây giờ giá trị danh vọng rõ ràng đã đạt tới 9750 điểm, còn kém 250 điểm cuối cùng là có thể đạt tới 10000.

Rất có thể trong vòng mấy ngày này sẽ hoàn toàn đột phá đại quan một vạn.

Bởi vì giá trị danh vọng gia tăng không phải một ngày là có thể kết thúc, thường thường đều sẽ giống như đu dây, mỗi ngày đu về phía trước một ít cho đến khi dừng hẳn

-Chuyện ta giết chết Hắc Liên Thánh Sứ tuyệt đối không tính là việc nhỏ, trong mấy ngày này khẳng định còn có thể tiếp tục tăng lên.

Giang Thạch trầm nghĩ.

Sự tình quả thật đúng như hấn tưởng tượng.

Hai ngày kế tiếp, Giang Thạch không ra khỏi khách sạn, một mực ở trong phòng yên lặng tu luyện.

【 Cự Thạch Công 】 cùng 【 Đồng Tượng Thân 】 không một ngoại lệ, tất cả đều đã bị hấn tu luyện tới cảnh giới viên mãn.

Chỉ bất quá đáng tiếc chính là, hai đại công pháp viên mãn vẫn như cũ mang đến bao nhiêu khí lực cho hấn, cộng lại cũng mới gia tăng 2000 cân mà thôi.

Điều này làm cho hấn không thể không âm thầm hoài nghi, thân thể bây giờ của hấn thật sự cường hấn đến cực hạn, công pháp hoành luyện bình thường căn bản đã không có tác dụng quá nhiều.

Phỏng chừng chỉ có siêu phẩm công pháp mới có thể có tác dụng rõ ràng với hấn.

Mà ngay đêm hai đại công pháp viên mãn, trên người hấn lại truyền đến từng trận cảm giác tê dại, giá trị danh vọng trên bảng rút cục được như nguyện đạt tới 10000 điểm.

Đình!

Mở khóa thiên phú: Ngộ Đạo!

Ngộ đạo: Ngộ tính phù hợp Thiên Đạo, tốc độ tu luyện tăng lên trên diện rộng, có thể có xác suất cực lớn đem võ học cùng loại hình dung hợp vào nhau, sáng tạo ra võ học cường đại hơn.

Chương 75: Lực lượng tăng phúc 60%

Núi rừng nhấp nhô trải dài vô tận.

Ở trong đêm tối có vẻ càng thêm hôn ám, giống như là tồn tại nguy hiểm lớn lao ở trong đó đồng dạng, thỉnh thoảng một tiếng tiếng sói tru thê lương chói tai truyền đến từ sâu trong núi rừng, không cốc truyền vang.

Ngay lúc này.

Ở bên cạnh mảng núi rừng chậm rãi này xuất hiện hai đạo bóng người mặc trường bào trắng như tuyết, khuôn mặt già nua, khí tức tối nghĩa, một thân hình cao cao gầy teo, giống như gậy trúc, một thân hình vừa lùn vừa béo, có chút tròn vo.

Hai người sóng vai mà đứng, đều là đem ánh mắt nhìn về phía quân doanh thật lớn ở phía trước, một đôi lông mày thật dài không khỏi nhẹ nhàng nhíu lại.

“Nhiều ngày như vậy, vì sao còn không có tin tức của tiêu bối kia, sự tình thật sự là kỳ lạ, chẳng lẽ Thánh sứ Hắc Liên Thánh giáo không ra tay với hắn?”

Lão giả mập mạp suy tư mở miệng.

-Khả nghi!

Lão giả cao gầy lạnh lùng mở miệng.

“Căn cứ tin tức biểu hiện, Hắc Liên Thánh Sứ lần này đến đây, chính là vì giải trừ chức quyền của Lục Trọng Sơn, tiểu tử quan hệ gần với Lục Trọng Sơn như thế, không có lý do gì sẽ nhìn thấy Lục Trọng Sơn bị giải trừ quyền lực, áp giải vào đại

lao mà thờ ơ, nhất định sẽ nổi lên xung đột với vị Thánh Sứ kia, nhưng bây giờ đã trôi qua nhiều ngày như vậy, vẫn không có chút tin tức nào truyền ra, chẳng lẽ nói tiểu tử kia đã bị Hắc Liên Thánh Sứ bắt được?”

Lão giả mập mạp mở miệng.

-Có khả năng!

Lão giả cao gầy ngừ khí lạnh lùng.

-Bất quá suy đoán như vậy cũng không phải biện pháp gì, phương pháp tốt nhất là lén vào quân doanh, bắt một quân sĩ, hỏi một chút sẽ biết.

Lão giả mập lùn nói.

-Có thể!

Lão giả cao gầy lạnh lùng đáp lại.

-Đi thôi!

Lão giả mập mạp mở miệng.

Xoẹt! Xoẹt!

Thân hình hai người nhoáng lên, trong phút chốc để lại vô số tàn ảnh, mông lung, đảo mắt đã biến mất khỏi nơi đây.

Không bao lâu, bọn họ đã thừa dịp ban đêm lén vào đại doanh Nghĩa Minh quân, trực tiếp chế trụ Một tên giáo úy tiên phong, tiến hành ép hỏi.

Bất quá sau khi biết rõ chân tướng sự tình, trong nháy mắt, bộ mặt hai tên lão giả âm trầm xuống.

Thánh sứ Hắc Liên giáo bị Giang Thạch giết, tiểu tử đã rời khỏi quân doanh được ba ngày.

Đáng chết!

Hai tên lão giả hùng hực lửa giận.

Đáng hận, bọn họ còn ở bên ngoài đại doanh thủ nhiều ngày như vậy, hoàn toàn là thủ không công.

Tiêu tử này lại khôn khéo như thế!

Sau đó bọn họ lập tức cẩn thận ép hỏi Giang Thạch đi đâu.

Tên giáo úy tiên phong kia vẻ mặt hoảng sợ, tỏ vẻ chính mình cũng không rõ ràng lắm, bây giờ toàn bộ Hắc Liên giáo đều đang truy nã Giang Thạch, nhưng không ai biết Giang Thạch đi nơi nào.

Hai tên lão giả phần nộ trong lòng, hận không thể vung ra một chưởng đập chết tên giáo úy này.

Nhưng vừa nghĩ tới nơi đây thuộc về địa bàn của Hắc Liên thánh giáo, Hắc Liên thánh giáo cũng đang trong lúc lửa giận lên đầu, bây giờ thật sự không nên đụng vào mũi thương của Hắc Liên thánh giáo, đành phải nghiêng răng nghiêng lợi, thu bàn tay lại, nhanh chóng rời khỏi nơi đây.

Kế tiếp, bọn họ trực tiếp bắt đầu tìm hiểu tung tích Giang Thạch trên phạm vi lớn ở Phong châu.

Cùng lúc đó.

Một đại sự khác cũng đang nhanh chóng truyền bá trong võ lâm Phong Châu.

Bởi vì lần trước Lạc Hà kiếm phái bị diệt mà võ thị bị gián đoạn hơn một tháng đã bắt đầu tổ chức lần nữa, địa điểm cử hành là ở Vô Lượng Đạo Quán, đến lúc đó sẽ do Thanh Tùng đạo trưởng tự mình tọa trấn.

Trong lúc nhất thời, các võ lâm nhân sĩ đều phấn chấn trong lòng, bắt đầu thu xếp đồ vật bên người.

Rất nhiều nhân sĩ giang hồ đường xa thì đã khởi hành xuất phát từ hai ngày trước.

Trong khách điểm.

Ánh mắt Giang Thạch kinh ngạc, lẳng lặng nhìn chăm chú vào bảng điều khiển trước mắt.

Ngộ Đạo?

Thiên phú thứ hai dĩ nhiên là ngộ đạo!

Có thể có xác suất cực lớn đem võ học cùng loại hình tiến hành dung hợp lẫn nhau, sáng tạo ra võ học càng cao thâm!

“Bây giờ đại bộ phận võ học của ta đều là loại hình hoành luyện, nếu như thiên phú này là thật, vậy chẳng phải là nói, ta có thể dung hợp toàn bộ những công pháp hoành luyện loạn thất bát tao này, khai sáng ra một môn công pháp hoành luyện hoàn toàn mới?”

Ánh mắt Giang Thạch chớp động, lần nữa nhìn về phía mặt bảng điều khiển.

Tên thật: Giang Hạo

Tu vi: Nhập Kinh quan thứ sáu

Công pháp: Chân Vũ cương kinh (nhập môn)

Vũ kỹ: Phá Long Thương (tầng thứ hai), Thân Pháp như hình với bóng (tầng thứ nhất), Vũ Hoa Tật Thiên (tầng thứ hai), Thiết Thạch Thân (viên mãn), Xích Dương Đoán Thể Quyết (viên mãn), Đại Xích Dương Thần Chưởng (viên mãn), Man Tượng Thần công (tầng thứ hai), Cự Thạch công (viên mãn), Đồng Tượng Thân (viên mãn), Long Hồ Kim cương kinh (viên mãn), Thiết Tỏa công (viên mãn), La Hán công (viên mãn)

Thiên phú: Long Tượng (31 ngàn cân), Ngộ Đạo (Ngộ Tính, Dung Hợp)

Giá trị danh vọng: 0 (tập hợp đủ một vạn giá trị danh vọng có thể mở khóa thiên phú tiếp theo)

“Thiên phú Long Tượng bây giờ đã đạt tới 31.000 cân, bất quá ô giá trị danh vọng lại biến thành 0 điểm, xem ra mỗi lần mở khóa một cái thiên phú, giá trị danh vọng đều sẽ tự động về 0.”

Giang Thạch tự nói.

Khi nhìn chăm chú vào khu vực vũ kỹ, công pháp đông đảo, rất nhanh hần liền lộ ra vẻ chờ mong, quyết định sử dụng thử thiên phú ngộ đạo.

Nhiều công pháp hoành luyện như vậy nên dung hợp môn công pháp nào đây? Nhất định phải chọn một môn công pháp làm chủ tuyến, những thứ khác đều tương đương với cành lá.

Bây giờ trong đồng công pháp hoành luyện hần sở hữu, mạnh nhất chính là 【 Xích Dương Đoán Thẻ Quyết 】 cùng 【 Man Tượng Thần công 】 .

Muốn dung hợp khẳng định cũng là những công pháp khác dung hợp vào trong hai công pháp này.

Nhất là 【 Man Tượng Thần công 】 , chính là siêu phẩm võ học, một khi dung nhập các công pháp khác, khẳng định uy lực còn có thể lớn hơn nữa.

Bất quá Man Tượng thần công cần bí dược phối hợp mới có thể luyện thành.

Bây giờ, còn lâu mới hần mới tìm được dược liệu tiếp theo, tùy tiện dung hợp, cũng không phải chuyện tốt gì.

Vì vậy!

Tổng hợp suy tính xuống, Giang Thạch vẫn là quyết định trước thử xem với [Xích Dương Đoán Thẻ Quyết].

Hắn nghĩ đến liền làm, nhắm mắt khoanh chân, bắt đầu vận dụng thiên phú 【ngộ đạo】, trong đầu có các loại tin tức hiện lên, trong nháy mắt đan xen đến cùng một chỗ.

Giờ khắc này, hắn có thể rõ ràng cảm giác được đại não của mình giống như là biến thành một đài máy tính đang vận chuyển với tốc độ cao đồng dạng, đủ loại tin tức đang không ngừng dung hợp, lấy dài bù ngắn, loại bỏ cặn bã, bù đắp lẫn nhau...

Cả gương mặt của hắn đều không thể không chế mà biến thành màu ửng hồng, từng giọt mồ hôi trên trán trực tiếp chảy xuống.

Thậm chí ngay cả nhiệt độ cơ thể trên trán cũng bắt đầu nhanh chóng tăng lên.

Lần dung hợp này, ước chừng trôi qua thời gian mấy tiếng đồng hồ.

Đến cuối cùng, chỗ trán Giang Thạch trực tiếp toát ra khói trắng lượn lờ, giống như sương mù đồng dạng, kéo dài không tan.

Một canh giờ sau.

Rốt cục, tất cả chậm rãi bình tĩnh lại.

Giang Thạch mở hai mắt ra, trong ánh mắt lộ ra vẻ mỗi một trước nay chưa từng có, thật giống như vừa mới trải qua một hồi chiến đấu cực kỳ thảm thiết, có loại mệt nhọc nói không nên lời.

Hắn lau mồ hôi trán, lần nữa nhìn về phía bảng điều khiển trước mắt.

Dung hợp thành công rồi sao?

Chỉ thấy trên mặt bảng, chỗ của các võ học loại hình hoành luyện, giờ phút này ngoại trừ một môn 【Man Tượng Thần

công 〓 ở ngoài, tất cả công pháp còn lại đều đã biến mất, bị một môn công pháp gọi là 〓 Xích Dương Thần công 〓 thay thế.

Xích Dương thần công: Độ nhị trọng (cường hóa phòng ngự hai cấp, phản chấn lực lượng một cấp, lực lượng tăng phúc 6 thành)

Một nhóm tin tức mới nhanh chóng tràn vào trong đầu Giang Thạch.

Trên mặt hấn lộ ra vẻ giật mình.

Tân dung hợp của võ học mới gọi là 〓 Xích Dương thần công 〓, không chỉ có tăng thêm thuộc tính cường hóa phòng ngự và phản chấn lực lượng, ngay cả tăng phúc lực lượng cũng được nâng cấp lên một cấp bậc nữa.

Từ năm thành trước đây biến thành sáu thành như bây giờ.

Hơn nữa môn võ học mới dung hợp này cũng chia làm tam trọng thiên.

Bây giờ hấn còn đang ở tầng thứ hai.

“Còn có Nhất Trọng Thiên nữa có thể tu luyện, nếu là có thể đạt tới đệ tam trọng thiên, lực lượng tăng phúc chẳng phải là sẽ trở nên càng cao, nói không chừng có thể đột phá bảy thành.”

Bây giờ hấn đã có 31.000 cân cự lực, nếu là tăng thêm bảy thành, vậy nên là bao nhiêu?

Có thể trực tiếp đột phá đại quan năm vạn cân cự lực!

Hít!

Giang Thạch hít một hơi khí lạnh.

Coi như là Như Ý Kim Cô Bông đặt trước mặt hấn, hấn cũng có thể khiêng lên chạy mấy vòng.

Kim Cô bông nặng bao nhiêu?

Quá lắm mới chỉ đạt một vạn ba ngàn cân đi!

Chương 76: lên đường đến võ thị!

“Khủng bố, quả nhiên là khủng bố, bản Xích Dương thần công này thật là đem sở trường của các loại công pháp đều giữ lại, hơn nữa còn tự hình thành lý luận cùng hệ thống độc đáo của chính nó.”

Giang Thạch thầm nghĩ trong lòng.

Đây vẫn chỉ là một đồng võ học bình thường phát sinh phản ứng sau khi dung hợp.

Nếu là sau đó hắn đem công pháp này luyện đến viên mãn, lại đem Xích Dương thần công tiến hành dung hợp với các công pháp khác, không biết lại có thể dung hợp thành công hay không?

Một cánh cửa rộng lớn trước nay chưa từng có, giờ phút này đang chậm rãi mở rộng về phía Giang Thạch.

Ha ha ha.....

Hắn ở trong khách điểm trực tiếp nhìn không được cười ha ha.

Bỗng nhiên, hắn dừng lại, lộ ra vẻ suy tư, tiếp tục tiêu hóa tin tức trong đầu.

Căn cứ tin tức biểu hiện trong đầu, dung hợp võ học cũng không phải là trăm phần trăm thành công, có một cái điều kiện vô cùng trọng yếu chính là những võ học này nhất định phải tu luyện tới cảnh giới viên mãn.

Càng viên mãn, xác suất dung hợp thành công lại càng cao.

Đương nhiên, mặc dù công pháp đã viên mãn, cũng không thể cam đoan tỉ lệ thành công trăm phần trăm, vẫn tồn tại tỷ lệ thất bại nhất định.

“Không biết nếu dung hợp cái võ học loại khác thì hiệu quả sẽ như thế nào, ít nhất võ học loại hình hoành luyện không có phát sinh bất kỳ khó khăn gì.”

Giang Thạch trầm nghĩ.

Sau khi võ học dung hợp thuận lợi, các loại dược liệu cần thiết phối hợp tẩm thuốc cũng đều có thay đổi, trong đầu xuất hiện tin tức của rất nhiều dược liệu xa lạ.

Sau khi chú ý tới những dược liệu xa lạ này, Giang Thạch không khỏi thở dài lần nữa.

Đều nói nghèo văn phú võ, quả thật như thế, chỉ riêng những dược liệu này chỉ sợ người bình thường không có khả năng mua nổi.

Cũng may lúc trước hắn rời khỏi Nghĩa Minh quân, Triệu Thanh cũng nhét không ít ngân phiếu vào trong túi của hắn, có thể cam đoan hắn không cần rầu rĩ vì tiền tài trong khoảng thời gian ngắn.

Giang Thạch thu liễm tâm tư, bắt đầu tiếp tục nghiên cứu
【 Xích Dương thần công 】 .

Một đêm trôi qua nhanh chóng

Trên đường phố rõ ràng xuất hiện nhiều thân ảnh của nhân sĩ giang hồ hơn, kết bè kết đội, ít thì ba năm người một đoàn, nhiều thì bảy tám người một đoàn, mỗi thân ảnh đều xách đao mang kiếm, đi vội vã.

Sau khi bọn họ đi qua khách điểm, chỉ đơn giản là bổ sung một chút vật tư ở khách điểm, liền bắt đầu tiếp tục lên đường.

-Đi mau đi mau, thời gian võ thị mở ra sắp đến rồi, đừng chậm trễ!

“Lần này đi Vô Lượng Đạo Quán còn có lộ trình hơn nửa ngày, đợi đến Vô Lượng Đạo Quán lại đi nghỉ ngơi!”

“Lần này nghe nói Thanh Tùng đạo trưởng cùng Vô Hối đại sư đều sẽ xuất hiện, ngay cả Nhạc chương môn đều sẽ đi qua, thật sự là sự kiện trọng đại mấy chục năm khó gặp.”

“Đúng vậy a, Thanh Tùng đạo trưởng trong truyền thuyết, mấy chục năm không lý tới giang hồ, nghe nói chính là nhân vật địa vị tựa như lão thần tiên!”

Trong khách điểm.

Giang Thạch vừa dùng cơm, vừa nghe mọi người đàm luận, nhíu mày.

Thanh Tùng đạo trưởng, Vô Hối đại sư đều sẽ xuất hiện? Thật hay giả?

Nếu là như vậy, vậy chính là ba vị Võ Thánh.

Bất quá bất kể như thế nào, Vô Lượng Đạo Quán này, hẳn đều phải đi qua thử một lần mới được.

Nếu là ở vài ngày trước, hẳn còn không có nắm chắc quá lớn, nhưng sau khi thuận lợi dung hợp (Xích Dương thần công), hẳn tự tin với bản thân không thể nghi ngờ cũng đã được tăng lên thật lớn.

Cho dù bây giờ vẫn chưa tu luyện Xích Dương Thần công đến viên mãn, nhưng cũng có thể tăng phúc 6 thành lực lượng trên cơ sở vốn có, cũng có thể đem lực lượng của hắn đẩy tới trình độ 49.000 cân trở lên.

“Chủ quán, cấp tốc chuẩn bị hảo rượu và thức ăn cho công tử nhà ta, chậm chút chúng ta liền muốn mạng của người!”

Bỗng nhiên, một thanh âm chói tai truyền đến từ ngoài cửa.

Một đám tuấn mã lao nhanh mà đến, phía trên ngời đầy một đám nhân sĩ giang hồ cầm y ngọc phục, trong đó có một tên lão giả mặt trắng không râu phát ra thanh âm bén nhọn, bàn tay vung lên, một nén bạc vụn xé không mà qua, phát ra từng tiếng gào thét, rầm một tiếng, vô cùng tinh chuẩn khảm nạm ở trên quây.

Lão chương quỹ đang vui đầu tính sổ liền sắc mặt cả kinh, ngẩng đầu nhìn lại, vội vàng nhanh chóng phân phó điểm tiêu nhị đi xuống chuẩn bị.

” Vương Quân gia, đừng để chủ quán chuẩn bị, mang theo chút nước và thịt bò khô lập tức lên đường, thời gian đã không còn kịp rồi.”

Một thanh âm ôn hòa bình tĩnh vang lên.

Người nói chuyện là một thanh niên mặc trường bào màu xanh, khuôn mặt anh tuấn, ước chừng hai ba mươi tuổi, cười ngửa, cầm một thanh trường kiếm màu đen trong tay, dáng vẻ đường đường.

-Vâng, công tử.

Lão giả mặt trắng không râu kia đáp lại một tiếng bén nhọn, sau đó lập tức xoay người xuống ngựa, nhanh chóng xông vào trong tiệm, quát lên: “Nhanh chuẩn bị nước sạch và thịt bò khô!”

-Được được được!

Chương quỹ sợ tới mức liên tục gật đầu.

Mấy tên tiêu nhị chuẩn bị rất nhanh.

Không bao lâu sau đem mấy cái gói đã đóng gói xong xuôi nhanh chóng xách ra.

Lão giả mặt trắng không râu kia xách túi lên, xoay người rời đi, cũng không nói lời nào, trực tiếp nhảy dựng lên, một lần nữa ngồi lên tuần mã.

Một đám người không dừng lại chút nào, nhanh chóng lao nhanh ra, biến mất ở chỗ này.

Giang Thạch nhìn âm thầm hồ nghi, ánh mắt một mực dừng ở trên người lão giả mặt trắng không râu và thanh niên trường bào màu xanh kia, suy tư trong lòng.

“Thanh âm của lão giả này bén nhọn như thế, thanh niên kia lại ăn mặc lại quý khí như vậy, nhìn qua đã không giống nhân sĩ giang hồ bình thường, sẽ không phải là người trong cung đi ra đi?”

Nếu thật sự là như thế, võ thị lần này thật đúng là càng ngày càng náo nhiệt.

Hắn nhanh chóng dùng bữa sáng, sau đó chạy lên lầu, thu thập hành lý, dịch dung đơn giản một chút, liền trực tiếp tính tiền ra cửa, bước lên tuần mã, chạy về phía xa.

Trong rừng rậm vô tận.

Thỉnh thoảng có thể nhìn thấy tuần mã tùm năm tùm ba từ con đường nhỏ gấp gheh phía trước nhanh chóng chạy như điên mà qua, đất đất rung động.

Trên mỗi một con tuần mã đều có một tên nhân sĩ giang hồ ngồi ngay ngắn, đại đa số đều đeo từng cái bao bọc trên lưng, xách đao mang kiếm, vội vã.

Nhìn phương hướng đi tới của bọn họ, rõ ràng là hướng nơi sâu hơn trong cánh rừng này.

Ngay lúc này.

Một góc cánh rừng, có bốn con ngựa chở bốn người chậm rãi đi ra.

Một tên trung niên, hai thanh niên, còn có một thiếu nữ tuổi thanh xuân.

Bất quá trong đó, tên thanh niên ngoài cùng bên trái kia lại sắc mặt tái nhợt, hơi sầu lo, trong ánh mắt lộ ra vẻ bi thương thật sâu, cười trên tuân mã, không nói một lời.

Ngược lại Triệu Phi Yến bên cạnh vẫn luôn chít chít ma ma, dọc theo đường đi nói không ngừng.

“Lâm công tử không cần lo lắng, lập tức sẽ đến Vô Lượng Đạo Quán, đến lúc đó nhiều anh hùng hảo hán như vậy đều ở đây, nhất định sẽ có người chủ trì công đạo cho ngươi, ta nghe nói Thanh Tùng đạo trưởng cùng Vô Hối thiền sư kia lúc tuổi trẻ thích bênh vực kẻ yếu nhất, lần này có bọn họ ở đây, tất nhiên sẽ không ngồi yên mặc kệ.”

Triệu Phi Yến một bộ nhiệt huyết hiệp nghĩa, vỗ ngực, mở miệng nói.

“Hy vọng như thế đi, Kim Tiền bang liên hợp quan phủ, giết tám mươi bảy người cả nhà ta, mưu đồ di sản của tổ tiên ta để lại, chỉ có một mình ta chạy ra, nếu là ngay cả Thanh Tùng đạo trưởng cùng Vô Hối thiền sư cũng không muốn chủ trì công đạo cho ta, ta mặc dù còn sống trên đời, lại có ý nghĩa gì?”

Thanh niên kia thương xót nói.

“Lâm công tử không cần lo lắng, cho dù Thanh Tùng đạo trưởng cùng Vô Hối thiền sư thật sự bởi vì những chuyện khác, không có thời gian chủ trì công đạo cho ngươi, nhưng bản thân ngươi cũng không thể buông tha, hẳn là phải chăm chỉ tu luyện, sớm muộn cũng có một ngày có thể tự tay đâm địch nhân.”

Triệu Phi Yến tiếp tục khuyên nhủ.

-Tay đâm địch nhân?

Thanh niên kia lộ ra vẻ chua xót, lắc đầu nói: “Người không biết thực lực của Kim Tiền bang mạnh bao nhiêu, hưởng hồ còn có quan phủ làm chỗ dựa, cho dù ta tu luyện cả đời, lại há có thể đối kháng bọn hần.”

“Nói cũng không phải nói như vậy, bởi vì cái gọi là chỉ cần tận tâm, sắt cũng mài thành kim, lần trước chúng ta tham gia võ thi, liền gặp phải một tên gia hỏa tuổi còn nhỏ hơn chúng ta, một người liền huyết tẩy toàn bộ Lạc Hà kiếm phái, không người nào có thể địch!”

Triệu Phi Yến thanh thúy mở miệng.

-Ta cũng nghe nói Lạc Hà kiếm phái bị diệt, nhưng ta không tin người động thủ thật sự chỉ là một thiếu niên.

Thanh niên kia lắc đầu mở miệng: “Triệu tiên tử, người không cần an ủi ta.”

-Ta không an ủi người, không tin người hỏi cha ta và sư huynh ta, bọn họ đều thấy.

Triệu Phi Yến trừng to mắt, vội vàng mở miệng.

-Phi Yến, không thể vọng ngôn!

Giọng Triệu Hậu Tài trầm xuống, mở miệng nhắc nhở.

Ngày đó Giang Thạch đồ diệt toàn bộ Lạc Hà Kiếm Phái, hần còn ước gì mình phải quên sạch sẽ chuyện này mới tốt.

Bởi vì lúc trước Giang Thạch là đi vào cùng bọn họ, quần hùng nếu truy cứu xuống, bọn họ khẳng định khó thoát khỏi trách nhiệm.

Bây giờ hần hận không thể phủi sạch tất cả quan hệ, kết quả nữ nhi ngốc này còn rêu rao khắp nơi.

-Thật là nghiệt chương!

-Cha, là thật, cha mau khuyên nhủ Lâm công tử.

Triệu Phi Yên vội vàng mở miệng.

“Đủ rồi, loạn thất bát tao cái gì, ta chưa từng nghe nói qua!”

Triệu Hậu mới lạnh giọng mở miệng.

“Nhìn đi, Ta đã biết điều đó là không thể.”

Thanh niên kia cười khở.

Triệu Phi Yên tức giận, sắc mặt cấp bách, vội vàng muốn tiếp tục giảo biện.

Nhưng ngay lúc này.

Bỗng nhiên, một trận tiếng vó ngựa dồn dập truyền đến từ bên trái.

Bọn họ nhao nhao ngẩng đầu nhìn lại.

Chỉ thấy trên sơn đạo chật hẹp bên trái, một con tuần mã màu vàng đang điên điên cuồng xông lên tới, phía trên còn có một thiếu niên cốt nhục như củi ngòi ngay ngắn, sắc mặt vàng như nến, mặc trường bào, phía sau lưng đeo một cái bao, trong tay còn xách một cây lang nha bổng cực kỳ thô to.

Sau khi nhìn thấy bọn họ, hai mắt thiếu niên kia sáng ngời.

-Triệu tiên bối? Thật sự là quá tốt, đúng rồi, Vô Lượng Đạo Quán rốt cuộc đi như thế nào các người biết không? Ta đã dạo qua ba vòng ở chỗ này rồi!

Giang Thạch nhìn thấy Triệu Hậu Tài, vội vàng thúc giục tuần mã, nhanh chóng chạy tới.

Triệu Hậu Tài cùng đại đệ tử Thượng Quan Vân, tất cả đều trợn mắt há hốc mồm, trong lòng sợ hãi, theo bản năng rùng mình một cái.

Gã này.....

Tại sao lại xuất hiện ở đây?

Tuy rằng trên mặt Giang Thạch đã dịch dung đơn giản qua, nhưng dáng người cùng lang nha bổng mang tính biểu tượng này, hần liếc mắt một cái là có thể nhận ra.

Ngược lại Triệu Phi Yến vừa nhìn thấy Giang Thạch xuất hiện, hai mắt tỏa sáng, lộ ra vẻ vui sướng: “Lâm công tử, thấy chưa?”

Triệu Hậu Tài vội vàng nhanh như chớp che miệng nữ nhi nhà mình lại, thiếu chút nữa không nhìn được mà bóp chết nàng.

Nghiệt súc!

Ngươi muốn hại chết cha ngươi a!

Chương 77: Vô Lượng Đạo Quán!

Triệu Hậu Tài sợ tới mức mồ hôi lạnh rơi cuồn cuộn, động tác không thể nói là không nghiêm khắc.

Biệt danh của hắn là 【 Tỏa Hầu Thủ 】, hơn phân nửa một thân công phu đều ở trên tay, toàn lực trao một cái, khí lực khủng bố cỡ nào, thiếu chút nữa bóp yết hầu Triệu Phi Yến đều gãy.

Triệu Phi Yến chỉ cảm thấy hít thở không thông, hai tay liều mạng vỗ bàn tay cha nàng.

-Hả? Triệu cô nương, ngươi vừa mới nói cái gì?

Giang Thạch lộ ra hồ nghi, thúc ngựa chạy tới, mở miệng hỏi.

“Không có gì, không có gì, Giang huynh đệ, ngươi cũng là đi Vô Lượng Đạo Quán?”

Sắc mặt Triệu Hậu Tài trắng bệch, miễn cưỡng cười nói.

Ngụ ý, lần trước ngươi phạm vào huyết án khổng lồ như vậy, Oanh động võ lâm Phong Châu, lần này quần hùng tề tụ, lại có ba vị võ thánh Thanh Tùng đạo trưởng, Vô Hối thiền sư, Nhạc chương môn trấn tràng, ngươi còn dám xuất hiện, sợ là chỉ có một con đường chết.

-Không sai, ta chuẩn bị đi tới võ thị đổi một ít tài nguyên.

Giang Thạch hào phóng thừa nhận, bình thản mở miệng: “Ngươi cũng biết bây giờ đại đa số tài nguyên tu luyện đều bị quân đội nắm giữ, tán tu chúng ta muốn thu hoạch được tài

nguyên, khó khăn biết bao, chỉ có thông qua võ thị mới có thể đổi lấy một ít.”

-Nói đúng, nhưng chuyện lần trước của ngươi.....

Triệu Hậu Tài sắc mặt biến ảo, nhìn không được cẩn thận nhắc nhở.

Hắn cũng không dám đi cùng Giang Thạch.

Lần trước xuất hiện cùng Giang Thạch thì thôi, lúc này nếu còn cùng Giang Thạch đi qua, quần hùng Phong Châu hơn phân nửa là sẽ xé sống bọn họ.

-Chuyện lần trước làm sao vậy?

Giang Thạch biết rõ còn cố hỏi, ngữ khí bình tĩnh, nói: “Ngươi cũng thấy, cũng không phải ta chủ động gây chuyện, bị nhân tự nhận tính cách còn đủ ôn hòa, khiêm tốn lễ độ, xưa nay không thích đánh đánh giết giết, Lần này ta là mang thành ý mà đến, chẳng lẽ còn không cho ta đi vào?”

Lúc hắn nói chuyện, quơ quơ lang nha bổng trong tay theo bản năng, nhẹ nhàng phui bụi bặm ở phía trên.

Trán Triệu Hậu Tài lại toát ra mồ hôi lạnh.

Mang thành ý mà đến?

Chỉ sợ cây lang nha bổng này mới là thành ý của ngươi?

-Triệu tiên bối, ngươi che miệng nữ nhi như vậy, còn che nữa, nữ nhi của ngươi sẽ tắt thở.

Giang Thạch nhìn không được liếc mắt nhìn Triệu Phi Yến, nhắc nhở nói.

Triệu Hậu Tài lúc này mới kịp phản ứng, biến sắc, vội vàng buông ra.

Triệu Phi Yến vừa mới bị buông ra, lập tức bắt đầu thở hổn hển, thở hồng hộc rung động, sau đó ánh mắt u oán nhìn về

phía phụ thân nhà mình.

-Cha, ta có phải là con ruột của ngươi không?

-Làm cần, ta đương nhiên là cha ruột của ngươi.

Ngũ khí Triệu Hậu Tài trầm xuống.

“Ngươi suýt nữa đã bóp chết ta!”

Triệu Phi Yến tức giận nói.

-Ngươi!

Triệu Hậu Tài im lặng một trận, cuối cùng không nói thêm gì nữa, mà là lần thứ hai nhìn về phía Giang Thạch, cười trù nói: “Giang huynh đệ, lúc trước ngươi hỏi cái gì, hỏi đi Vô Lượng Đạo Quán như thế nào phải không? Rất đơn giản, chỉ cần đi về phía trước dọc theo con đường này, nhìn thấy một cây tùng lớn, quẹo trái một cái, lại đi hai mươi dặm về phía trước, sẽ nhìn thấy một hẻm núi, hẻm núi kia chính là Vô Lượng Đạo Quán.

-Thì ra là thế, cùng đi qua đi.

Giang Thạch ngẩng đầu nhìn lại.

-Khụ khụ, ta vừa mới nhớ ra, hình như ta còn có một vài thứ để quên trong khách điếm, chúng ta chuẩn bị về lấy đồ trước.

Triệu Hậu Tài mặt dày nói, một khắc đồng hồ cũng không dám ở cùng một chỗ với Giang Thạch.

-Đúng vậy, Giang huynh đệ, đồ đạc của chúng ta quên ở khách điếm rồi.

Thượng Quan Vân cũng miễn cưỡng cười nói.

-Cha, quên cái gì rồi?

Triệu Phi Yến nghi hoặc nói.

Mí mắt Triệu Hậu Tài nhảy lên, thiếu chút nữa không nhận được lại che miệng của nàng.

Nữ nhi ngọc ngê này, sau này tuyệt đối không thể mang nàng ra ngoài nữa.

Lại mang ra, cái mạng già này sớm muộn gì cũng bị nàng hãm hại chết.

-Một ít bạc, quên mang theo một ít bạc.

Triệu Hậu Tài cười nói, thấy Triệu Phi Yến còn muốn mở miệng, vội vàng trừng mắt.

Triệu Phi Yến nhất thời ủy khuất trong lòng, ngậm miệng không nói.

Lâm công tử bên cạnh thì vẻ mặt hồ nghi nhìn Giang Thạch:

Lại nhìn về phía Triệu Hậu Tài.

Hắn có thể cảm thấy rõ ràng sau khi Giang Thạch đến, Triệu tiên bối trước mặt tựa hồ trở nên có chút quái dị.

Đây dường như là..... kiêng kị?

-Bạc? Ta còn tưởng rằng là đại sự gì, phái đồ đệ trở về lấy không được sao, kính xin Triệu tiên bối tự mình dẫn đường cho ta, ta người này có chút dễ lạc đường.

Giang Thạch bình thản mở miệng.

-Cái này..... cái này.....

-Chẳng lẽ Triệu tiên bối không muốn?

Giang Thạch nhướn mày.

-Không có không có.

Triệu Hậu Tài vội vàng mở miệng, trong lòng âm thầm kêu khổ.

Hắn hành tẩu giang hồ nhiều năm cũng chưa từng xảy ra chuyện, vì sao lại năm lần bảy lượt cùng người này đụng phải cùng một chỗ?

Cái này, nếu để cho quần hùng biết hắn có quan hệ không nhỏ với thiếu niên này, sau này võ lâm Phong Châu làm sao có thể dung nạp được hắn?

-Đúng rồi, vị này là?

Giang Thạch đột nhiên cũng chú ý tới vị Lâm công tử kia.

-Đây là Lâm Động, Lâm công tử, Thiếu công tử của Phúc Viễn tiêu cục đại danh đỉnh đỉnh!

Triệu Phi Yến lại nhin không được mở miệng nói.

- Thiếu công tử cái gì chứ, bắt quá là một con chó nhà có tang mà thôi.

Lâm công tử lộ ra vẻ chua xót, mở miệng nói: “Kim Tiền bang liên hợp quan phủ địa phương, mưu đồ cơ nghiệp của tổ tiên Lâm gia ta, giết tám mươi bảy người của Lâm gia ta, bây giờ chỉ có mình ta còn sống...”

Giang Thạch lập tức lộ ra vẻ quái dị.

Không thể nào?

Đây xác định là Phúc Viễn tiêu cục, mà không phải Phúc Uy tiêu cục?

-Thiện tai thiện tai.

Giang Thạch không nhin được mà than nhẹ.

Triệu Hậu Tài, Thượng Quan Vân đều lộ ra vẻ nghi hoặc, như hòa thượng sờ mãi không thấy tóc.

Tên này..... chẳng lẽ đổi tính tin phật rồi?

-Triệu tiên bối, người không phải đại đệ tử của người đi khách điểm lấy tiền sao?

Giang Thạch lại hỏi.

-Không cần không cần, bỗng nhiên ta nhớ đến trên người còn chuẩn bị thêm một ít.

Triệu Hậu Tài ngượng ngừng nói.

-Vậy là được, đi thôi.

Giang Thạch mở miệng.

Triệu Hậu Tài đành phải bắt đầu đi về phía trước dẫn đường, trong lúc đó, dư quang khóe mắt hắn thỉnh thoảng nhìn về phía trên người Giang Thạch, âm thầm cân nhắc.

Bây giờ hắn thật sự là nghĩ không ra, Giang Thạch có lực lượng gì mà dám đi đến Vô Lượng Đạo Quán.

Chẳng lẽ thật sự là muốn chủ động chịu chết?

“Thôi, nếu người chủ động chịu chết, trách không được ta, đến lúc đó một khi động thủ, ta lập tức thanh minh cho quần hùng, việc này cùng ta không quan hệ, ta chỉ phụ trách đem người dẫn đến, đến lúc đó quần hùng không chỉ có không trách ta, nói không chừng còn có thể rất cảm kích ta.”

Triệu Hậu Tài trầm nghĩ trong lòng.

Một đường đi về phía trước.

Nửa canh giờ sau.

Ở phía trước bọn họ, rốt cục xuất hiện một hẻm núi hiểm trở.

Trong hẻm núi, một đạo quán rộng lớn lẳng lẳng đứng sừng sững.

Có thể nhìn thấy rõ ràng bên ngoài đại môn của đạo quán, buộc rất nhiều ngựa, bên ngoài đạo quán là một đám tiêu đạo nhân búi tóc, mặc đạo bào, đang cung kính đón khách.

Hầu hết mọi người sau khi đưa ra lệnh bài đều có thể thuận lợi tiến vào.

Triệu Hậu mới nặn ra nụ cười, nói: “Giang huynh đệ, trên người người có lệnh bài không?”

-Không có.

Giang Thạch nhẹ nhàng lắc đầu, đánh giá đạo quán phía trước.

Chỉ thấy kiến trúc của đạo quán cực kỳ đặc thù, vừa vặn kẹt ở khu vực cửa hạp cốc, hai cánh đại môn khảm ở lối vào cửa cốc, phong kín toàn bộ khe núi.

Chỉ cần vừa đóng đại môn, chỉ sợ ngay cả thiên quân vạn mã cũng rất khó tấn công vào.

Bất quá hẳn cần thận quan sát một lát, vẫn là phát hiện khu vực có thể bị nhảy vọt qua.

-Triệu tiên bối, đa tạ người dẫn ta tới đây, cáo từ tại đây.

Giang Thạch mở miệng, trực tiếp xua ngựa rời đi, chạy về một hướng khác.

Triệu Hậu Tài lấy làm lạ.

Gã này đi rồi à?

Không tham gia võ thị nữa?

Đi được rồi, thêm một chuyện không bằng bớt một chuyện, đi rồi sẽ không liên lụy đến ta.

Trong lòng hẳn mừng thầm.

Không bao lâu, Giang Thạch vòng qua một bên khác của hẻm núi, buộc chặt ngựa, nhìn về phía đầu tường tương đối thấp bé trước mắt, sau đó dùng sức nhảy lên, lực lượng hai chân bộc phát, trực tiếp bắt lấy đầu tường, nhẹ nhàng lật một cái đã rơi vào trong đạo quán.

-Mọi con đường đều có thể thông đến La Mã, không nhất thiết phải đi cửa chính.

Trong miệng hắn tự nói.

Ps: Từ chương sau sẽ có những chương trên 3k chữ, mình không muốn tách chương vì sợ loạn nên mình sẽ để 50TLT cho mỗi chương trên 3k chữ nha. Chương nào 2k chữ đổ lại mình sẽ set về giá ban đầu.

Chương 78: Võ lâm đại hội?

Hoàng hôn buông xuống.

Sắc trời dần tối.

Toàn bộ bên trong Vô Lượng Đạo Quán sớm đã đầy lên không ít đèn đuốc.

Hành lang gấp khúc, đình đài, quảng trường, sáng trưng một mảnh.

Số lớn nhân sĩ giang hồ đến sớm tụ cùng một chỗ, nghị luận sôi nổi, hỏi dài vấn ngắn, đàm luận đủ loại đại sự phát sinh gần đây ở Phong Châu.

Bây giờ võ thị còn chưa chính thức bắt đầu, chỉ có chờ đến khi đại môn chân chính khép lại, chiêng đồng vang lên, mới là lúc võ thị chân chính bắt đầu.

Cho nên mọi người cũng không vội lấy ra vật phẩm tùy thân, ngược lại nhân cơ hội này, kết giao nhiều hơn với một ít nhân sĩ giang hồ, cứ như vậy, ngày sau hành tẩu giang hồ cũng có thêm một người chiếu ứng.

“Lần trước kết cục của Lạc Hà Kiếm Phái thật sự là thảm a, truyền thừa mấy trăm năm nói diệt liền diệt, ngay cả cao nhân của thế gia Trương thị cũng bị giết, thật có thể nói là đại sự oanh động Phong Châu!”

“Ai nói không phải đâu, đúng rồi, theo ta được biết, lần này sở dĩ võ thị được tổ chức tại Vô Lượng Đạo Quán, cũng là có nguyên nhân, một mặt là phòng ngừa lại có sự tình giống như lần trước phát sinh, mặt khác cũng là muốn nhân cơ hội thành lập võ lâm đại hội của Phong Châu chúng ta, đem toàn bộ võ

lâm Phong Châu vắn thành một cổ, dùng để ứng phó phiên toái đến từ các phương diện khác nhau!”

-Thành lập đại hội võ lâm Phong Châu?

-Thật hay giả? Người biết được tin tức từ đâu?

-Lời này cũng không thể nói lung tung!

Không ít người nhao nhao lộ ra vẻ ngạc nhiên, quay đầu nhìn về phía tên nhân sĩ biết chuyện kia.

-Ta có một bằng hữu vừa vắn là đệ tử Vô Lượng Đạo Quán, những tin tức này đều là hẩn bí mật tiết lộ cho ta.

Người nọ tiếp tục nói nhỏ:

“Kỳ thật ngẫm lại cũng có thể đoán được, bây giờ thiên hạ đại loạn, quần hùng cùng nổi lên, ba phương thế lực thổ phỉ, nghĩa quân, triều đình đánh thành một đoàn, động một chút liền đồ thành đồ trấn, bao nhiêu người đều bị bọn họ sát hại tàn nhẫn, nếu người giang hồ chúng ta lại không liên hợp lại, chỉ sợ sớm muộn cũng sẽ có một ngày bị bọn họ tiêu diệt, luận lực lượng, lực lượng của nhân sĩ giang hồ chúng ta cũng không yếu, một khi liên hợp, há là nghĩa quân cùng thổ phỉ bình thường có khả năng so sánh.”

-Có đạo lý!

“Không sai, võ lâm Phong Châu chúng ta xác thực nên chỉnh hợp một chút, ta nghe nói võ lâm ở những nơi khác đã sớm bắt đầu chỉnh hợp!”

-Nhưng nếu như vậy, ai sẽ đảm nhiệm minh chủ võ lâm đây?

Rất nhiều người nhú mày hỏi.

Một số người tự nhiên là rất là đồng ý.

Nhưng một số người khác lại là mặt ngoài đồng ý, nội tâm lại kháng cự.

Thành lập võ lâm đại hội nói thì đơn giản, nhưng cứ như vậy, cơ nghiệp tổ truyền của bọn họ chẳng phải là muốn chấp tay nhường cho người khác sao?

“Võ lâm minh chủ tự nhiên là do hai người Thanh Tùng đạo trưởng, Vô Hối thiền sư cùng đảm nhiệm, hơn nữa nghe nói võ lâm đại hội lần này còn muốn truy cứu sự tình Lạc Hà kiếm phái bị diệt lần trước, rất có thể sẽ lấy thiếu niên kia khai đao đầu tiên.”

Vị nhân sĩ kia mở miệng.

Võ lâm đại hội muốn thành lập, việc đầu tiên phải làm chính là có thể phục chúng.

Chuyện lớn như chuyện Lạc Hà kiếm phái bị diệt, chấn động toàn bộ Phong Châu, nếu là bọn họ thờ ơ, lại lấy cái gì có thể phục chúng?

Huống hồ Thanh Tùng đạo trưởng và Vô Hối thiền sư đều là lấy hiệp nghĩa mà nổi danh, chính là nhân vật giống như Thái Sơn Bắc Đẩu ở Võ Lâm Phong Châu, tự nhiên càng phải chủ trì công đạo.

Mọi người nghị luận lần nữa.

Hướng khác.

Sau khi Triệu Hậu Tài, Triệu Phi Yến, Thượng Quan Vân cùng Lâm công tử nộp lệnh bài lên, rất nhanh cũng được cho vào.

Võ Lâm công tử không có lệnh bài, là không có tư cách đi vào, nhưng dưới sự thỉnh cầu của Triệu Phi Yến, phụ thân nàng mới nói Lâm công tử là đồ đệ mới thu của hắn, mới được cho vào.

Ngay lúc này.

Đi lại trong hành lang gấp khúc dày đặc, Triệu Hậu Tài mới trầm giọng nói: “Lâm công tử, đã đến Vô Lượng Đạo Quán, chúng ta chỉ có thể làm nhiều như vậy, về phần người có thể gặp được Thanh Tùng đạo trưởng hay không, phải xem bản lĩnh của chính người.”

Sắc mặt Lâm công tử chưa xót, khẽ cắn môi, chấp tay nói: “Đa tạ Triệu tiên bối chiếu cố một đường, Lâm Động suốt đời khó quên!”

“Cha, Lâm công tử cũng rất đáng thương, nếu không chúng ta liền người tốt làm đến cùng, tiền Phật tiền đến tây, Đưa hấn đi gặp Thanh Tùng đạo trưởng đi...”

Triệu Phi Yến vội vàng nói.

Triệu Hậu Tài nhẹ nhàng lắc đầu, nói: “Mấy chục năm qua Thanh Tùng đạo trưởng không quản chuyện giang hồ, mặt mũi cha người cũng không lớn như vậy, đi thôi.”

Hấn cất bước đi tới phía trước.

- Sư muội, chúng ta đi thôi.

Thượng Quan Vân kéo cổ tay Triệu Phi Yến, đi về phía trước.

Triệu Phi Yến sắc mặt phức tạp, ánh mắt không nỡ nhìn về phía Lâm công tử.

Lâm công tử cười khở trong lòng, nhẹ nhàng ôm quyền hướng Triệu Phi Yến, đành phải đi về phía trước một mình.

Xuyên qua hành lang gấp khúc, chỉ thấy phía trước bóng người rậm rạp, đèn đuốc lóe ra, các loại thanh âm nói chuyện phiếm loạn thành một đoàn, ong ong động động, cũng không biết tổng cộng bao nhiêu người đã tụ tập đến.

Nhất thời, thân thể Lâm công tử hiu quạnh, đưa mắt không quen, có loại cảm giác không biết phải làm sao, nhưng vừa nghĩ tới hôm nay đã đi tới Vô Lượng Đạo Quán, lập tức sẽ nhìn thấy Thanh Tùng đạo trưởng, lập tức hít một hơi, chuẩn bị tìm một chỗ tạm thời chờ đợi trước.

Thịnh hội như thế, Thanh Tùng đạo trưởng nhất định sẽ xuất hiện.

Chỉ cần hắn vừa xuất hiện, chính mình liền lập tức quỳ xuống kêu oan, nhất định có thể khiến cho hắn chú ý.

Ngay khi Lâm công tử vừa mới đi đến góc đám người, đột nhiên sắc mặt ngẩn ra, lộ ra vẻ nghi hoặc.

Chỉ thấy ở đối diện hắn là một thiếu niên mặc trường bào, sắc mặt vàng như nền, trong tay xách theo một cái bao thật lớn, lại cũng không biết thiếu niên này đã tiến vào đây khi nào.

Thiếu niên kia rõ ràng là người bọn họ gặp trên nửa đường.

Đối phương không phải đã nói không vào võ thị sao?

Như thế nào ngược lại còn đến sớm một bước?

Chẳng lẽ hắn thật sự là một cao thủ?

Lâm Động vô cùng kinh nghi.

Giang Thạch nhíu mày, mang theo bao đồ, một đường đi tới, lang nha bổng sớm đã bị hắn giấu vào trong bao, ánh mắt thỉnh thoảng nhìn về hướng mọi người.

Xem ra hắn vẫn đến sớm.

Võ thị đến bây giờ còn chưa bắt đầu!

Hơn nữa đám người này lại đang bí mật nghị luận chuyện võ lâm đại hội, còn muốn dẫn đầu đối phó chính mình?

Trong lúc nhất thời trong lòng hắn có chút quái dị.

Nhưng Giang Thạch cũng không để ý, vẫn đi lại ở đây.

“Lần này, những người này quả nhiên mang không ít dược liệu tới, nhất định có thể gom góp thứ ta cần, không chừng ngay cả bí dược tu luyện Man Tượng Thần Công tầng thứ ba cũng có thể tập hợp đủ.”

Ánh mắt Giang Thạch quét qua gói hàng bên cạnh từng người.

Bỗng nhiên, hắn sinh ra cảm ứng, ngẩng đầu lên, lập tức thấy được vị Lâm công tử gặp được ở trên đường kia.

-Là ngươi!

-Đúng vậy, thật là trùng hợp.

Lâm công tử nặn ra nụ cười theo bản năng.

Giang Thạch nhẹ nhàng gật đầu, không nói thêm gì nữa, tiếp tục đi về phía đám người.

-Hắn đang làm gì vậy?

Lâm Đông nghi hoặc trong lòng, âm thầm ngạc nhiên.

Bất quá quản nhiều một chuyện không bằng ít một chuyện, hắn vẫn không dám tiến lên phía trước.

Một thời gian nữa trôi qua.

Rất cục, mặt trời hoàn toàn lặn xuống.

Đệ tử thủ môn thấy thời gian chênh lệch cũng không nhiều lắm, lúc này lui vào đạo quán, chậm rãi đóng hai phiến đại môn thật dày lại, lấy ba cây cột trụ ngăn cửa, tiện tay gõ chiêng đồng bên người lên.

Đang!

Thanh âm điếc tai, mọi người vốn đang nghị luận sôi nổi trên quảng trường, nhất thời khẽ động trong lòng, nhao nhao

quay đầu lại.

-Đến giờ rồi, có thể mở võ thi.

-Mọi người mau lấy đồ ra đi!

Đông đảo giang hồ hào khách lúc này mới bắt đầu bận rộn, người chiếm vị trí, người lấy đồ.

Không bao lâu, từng mảng hàng hóa lớn cũng đã bày đầy trên mặt đất, kín mít, rực rỡ muôn màu.

-Chủ quán, những dược liệu này như thế nào thoát nhìn đều không quá mới mẻ vậy?

Bây giờ Giang Thạch ngồi xỏm trước một quầy hàng, tiện tay cầm lấy mấy cây dược liệu khô cần màu đỏ thẫm, mở miệng hỏi.

“Đây là Xích Long thảo, dược hiệu ổn định, căn bản không quan trọng việc còn mới mẻ hay không, vừa nhổ ra cùng đã nhổ ra một năm cơ hồ không có bao nhiêu khác biệt.”

Chủ quán là một nam tử trung niên trên dưới ba mươi tuổi, mở miệng nói.

-Như vậy sao?

Giang Thạch gật đầu, nói: “Vậy ta muốn tất cả.”

-Được rồi, bốn trăm lượng bạc.

Chủ quán mỉm cười.

Giang Thạch lập tức buông bao khóa chứa lang nha bổng xuống, đưa tay mò mẫm đi vào bên trong.

Chủ quán trước mắt nhất thời nhin không được bật cười một trận, nói: “Tiểu huynh đệ, nhìn người xách cái bao lớn như vậy, đến bây giờ cũng không nở cởi ra, chẳng lẽ bên trong chứa đồ vật trân quý gì?”

-Đó là tự nhiên, thứ này cũng không thể để người khác tùy tiện nhìn thấy.

Giang Thạch cười khẽ, rất nhanh lấy ra một xấp ngân phiếu đi ra, nhẹ nhàng rút hai tấm giao cho chủ quán.

Chủ quán nhìn xấp ngân phiếu kia một chút, nhất thời ánh mắt lóe lên, ánh mắt lần nữa nhìn về phía cái bao lớn trong tay Giang Thạch.

-Tốt lắm!

Trong gói hàng này sẽ không thật sự chứa đầy đồ đắt tiền chứ?

-Chủ quán, đóng gói được liệu đi.

Giang Thạch mở miệng.

-Dễ nói.

Chủ quán liên tục gật đầu, nhanh chóng lấy ra một cái khăn vải, đem toàn bộ dược liệu Giang Thạch cần đóng gói lại, giao cho Giang Thạch.

Giang Thạch mang theo dược liệu, liền đi tới quầy hàng kế tiếp.

Nhưng ngay khi hắn mới vừa đi không xa, bỗng nhiên, tên chủ quán kia nhướng mày, lộ ra vẻ nghi hoặc.

-Người vừa rồi, sao ta lại cảm giác giống như đã gặp qua ở nơi nào?

Trong lòng hắn suy tư, vừa muốn gọi Giang Thạch lại một lần nữa, nhưng vừa nghĩ tới ánh sáng trong này u ám, thị lực nhân loại bị ảnh hưởng rất lớn, có lẽ là do ảo giác hoa mắt của hắn, đành phải kiềm chế lại.

Giang Thạch một đường đi qua, thỉnh thoảng dừng lại ở một quầy hàng hỏi giá cả.

Có thể thấy rõ ràng, quy mô võ thị lần này lớn hơn lần trước, đồ đạc dược liệu cũng nhiều hơn.

Một vòng xuống dưới, đại bộ phận dược liệu hần cần đều đã gom đủ.

Duy chỉ có còn thiếu hai gốc dược liệu hạch tâm cuối cùng là có thể tạo thành bí dược.

Linh thảo bạn sinh bên cạnh yêu thú hỏa thuộc tính cấp hai, còn có Khô Linh Chi.....

Giang Thạch bước đi, ánh mắt quan sát.

Đột nhiên bước chân hần hơi chậm lại, dừng ở trước một quầy hàng, ánh mắt tỏa sáng.

Rất may mắn!

Khô Linh Chi tìm được rồi!

Chương 79: Giang Thạch ở đây!

Hướng khác.

Chỗ sâu nhất trong Vô Lượng Đạo Quán.

Trong một đại điện rộng rãi, ánh nến chập chờn, mấy đạo nhân ảnh đang hội tụ ở đây, nghị luận sôi nổi.

Chính là Thanh Tùng đạo trưởng, Vô Hối thiên sư, Nhạc chương môn, cùng với một thanh niên áo xanh và một tên lão giả.

Vị thanh niên cùng lão giả kia không phải người khác, chính là hai người Giang Thạch gặp được ở khách đếm cách đây không lâu, bị hấn hoài nghi là nhân sĩ trong triều đình.

-Nếu Thanh Tùng đạo trưởng cùng Vô Hối thiên sư đã sớm có chuẩn bị, như vậy tất cả cứ dựa theo các người định ra đi, Côn Sơn Long thị ta không có ý kiến.

Thanh niên áo xanh kia ngữ khí bình thản, mở miệng nói.

-Thiện tai thiện tai.

Vô Hối thiên sư chấp tay trước ngực, giọng nói già nua.

-Long công tử khách khí rồi, có thể được Côn Sơn Long thị tương trợ, thật sự là vinh hạnh lớn lao.

Thanh Tùng đạo trưởng cũng vái chào, mở miệng nói.

-Tất cả đều là suy nghĩ vì thương sinh, đạo trưởng cần gì phải như thế?

Thanh niên kia thản nhiên nói.

-Công tử, nói như vậy, bây giờ chúng ta liền đi ra ngoài đi.

Nhạc chương môn ở một bên cười nịnh nói.

-Ừ, đi thôi.

Thanh niên kia nhẹ nhàng gật đầu, dẫn đầu đi ra ngoài.

Một đám cao thủ cấp Võ Thánh lúc này cũng đi theo sau, đi về phía quảng trường ngoài tiền viện.

Không bao lâu đã đi tới phía trước đám người.

Mắt thấy đám người rậm rạp phía trước, Thanh Tùng đạo trưởng cùng Vô Hối thiền sư liếc nhau, sau đó Thanh Tùng đạo trưởng thở nhẹ một hơi, khí tụ đan điền, trực tiếp mở miệng:

-Các vị, xin yên lặng một chút!

Công lực của hắn thâm hậu, tiếng như sấm sét, tinh chuẩn quanh quần ở bên tai mỗi người.

Thật giống như hắn đang đứng ở bên tai mọi người nói chuyện đồng dạng, sức một mình, ngăn chặn tất cả thanh âm trên quảng trường.

Mọi người nhao nhao dừng lại, đồng loạt ngẩng đầu, nhất thời lộ ra vẻ kính sợ.

-Là Thanh Tùng đạo trưởng! Thanh Tùng đạo trưởng ra rồi!

-Còn có Vô Hối thiền sư!

-Nhạc chương môn cũng ở đây!

Hiện trường lại ồn ào lên.

Bất quá rất nhanh lại bình tĩnh trở lại, tất cả mọi người đồng loạt nhìn về mấy đạo nhân ảnh phía trước nhất, ánh mắt sáng quắc.

Duy chỉ có Giang Thạch là không để ý tới, ánh mắt vẫn đang chăm chú nhìn chăm chăm bảy tám gốc dược liệu màu đỏ vàng ở quầy hàng trước mặt.

-Những dược liệu này có thể rẻ hơn một chút hay không?

Giang Thạch mở miệng.

-Trước đừng nói chuyện, nghe Thanh Tùng đạo trưởng cùng Vô Hối đại sư nói cái gì đã.

Chủ quán là một hán tử chừng bốn mươi tuổi, hiển nhiên là fan trung thành của Thanh Tùng đạo trưởng cùng Vô Hối thiền sư, một đôi mắt tràn ngập vẻ cuồng nhiệt nhìn về phía đám người Thanh Tùng đạo trưởng.

Giang Thạch không nói gì.

-Nếu không cho ta xem những dược liệu này trước?

Giang Thạch đưa tay sờ mấy gốc dược liệu kia.

-Mẹ nó! Đừng sờ!

Chủ quán giận dữ, vung tay quạt mu bàn tay của Giang Thạch, nói: “Trước tiên nghe Thanh Tùng đạo trưởng nói cái gì đã?”

Hắn đau đến hít thở khí lạnh, giật mình lần nữa nhìn về phía Giang Thạch.

Tay người này cứng như vậy?

Sao giống như thép vậy?

Sắc mặt Giang Thạch trầm xuống, nói: “Mẹ nó, mắng chửi người cũng không phải thói quen tốt!”

Nhưng vừa nghĩ tới là mình đuối lý ở trước, hắn phát ra tiếng hừ lạnh, chung quy không có động thủ, mà là ngồi xổm tại chỗ, đem ánh mắt nhìn về phía bên kia của Thanh Tùng đạo trưởng và Vô Hối thiền sư.

Rất nhanh, Giang Thạch lộ ra dị sắc.

Rõ ràng hắn đã nhận ra hai người khác bên cạnh Thanh Tùng đạo trưởng và Vô Hối thiên sư.

Thanh niên áo xanh và lão giả mặt trắng không râu kia rõ ràng chính là người lúc trước hắn gặp ở ngoài khách điếm.

“Hai người này sẽ không thật sự là người trong cung đi, lại có thể đứng chung một chỗ với cùng Thanh Tùng đạo trưởng và Vô Hối thiên sư.”

”

Giang Thạch suy tư.

Chủ quán bên cạnh đã sớm cảm thấy Giang Thạch cường đại, tâm thần không khỏi thấp thỏm, thỉnh thoảng nhìn Giang Thạch một chút, muốn mở miệng xin lỗi.

Nhưng giờ phút này toàn bộ tâm thần Giang Thạch cũng đã rơi vào khu vực của Thanh Tùng đạo trưởng, ngay cả nhìn cũng không nhìn hắn một cái.

“Các vị, đa tạ các vị không ngại ngàn dặm xa xôi mà đến, lão đạo Thanh Tùng, rất là cảm kích!”

Thanh Tùng đạo trưởng thanh âm ôn hòa, chắp hai tay lên, bộ dạng râu tóc bạc trắng, tiên phong đạo cốt, tiếp tục nói: “Cho tới nay, lão đạo đều đóng chặt sơn môn, bế quan tu luyện, ba mươi năm không có tìm hiểu qua chuyện của giang hồ, vốn tưởng rằng giang hồ vẫn bình thản, vẫn như trước, nhưng thẳng đến trước đó không lâu, lão đạo xuất quan, lúc này mới biết được thiên hạ phong vân biến ảo!

Không thể tưởng được chỉ ba mươi năm trôi qua, Đại Huyền Thiên Hạ lại thật sự đã vỡ nát, sụp đổ!

Trong khoảng thời gian này, Phong Châu địa giới càng là thảm cảnh phát sinh, vô số môn phái bị kéo vào trong nước

lửa, ngay cả Lạc Hà kiếm phái có giao tình lớn lao với lão đạo cũng bị người tiêu diệt, thật sự là thời gian không tha người! Mệnh tiện! Thật bi ai!

Lão đạo bắt tài, vì có thể bảo vệ võ lâm Phong Châu ta, khiến cho nhân sĩ võ lâm không gặp kiếp nạn nữa, sau khi thương nghị cùng Vô Hối thiền sư và Nhạc chương môn, chúng ta quyết định thừa dịp thịnh hội võ thị, thành lập võ lâm đại hội của Phong Châu chúng ta, dùng để ứng phó tất cả đại sự mà võ lâm Phong Châu gặp phải.

Không biết ý các vị thế nào?”

Rào!

Mọi người xôn xao, nhao nhao nghị luận.

Quả nhiên cũng giống như tin tức bọn họ nhận được lúc trước.

Thanh Tùng đạo trưởng, Vô Hối thiền sư chuẩn bị thành lập Phong Châu võ lâm đại hội.

Một bên, Nhạc chương môn đột nhiên mở miệng hét lớn: “Các vị yên tâm, lần này võ lâm đại hội cũng không phải chỉ có ba người Nhạc mỗ cùng Thanh Tùng đạo trưởng, càng là có Côn Sơn Long thị làm chỗ dựa cho chúng ta, nói vậy đối với danh tiếng của Côn Sơn Long thị, các vị hẳn là đều đã nghe qua, vị thanh niên tuấn tài ở bên cạnh ta đây chính là truyền nhân của Côn Sơn Long thị, Long Thiếu Vân Long công tử!”

-Côn Sơn Long thị?

-Một trong những thế gia môn phiệt!

-Có thế gia cũng gia nhập vào chuyện này?

Mọi người nhất thời càng thêm giật mình.

Tùng đôi mắt đồng loạt quan sát về phía tên thanh niên áo xanh kia.

-Không phải người trong cung? Là người của thế gia?

Sắc mặt Giang Thạch khẽ động.

Nhưng người thế gia làm sao cũng có cả thái giám?

Thanh niên áo xanh nhẹ nhàng gật đầu, nhìn về phía mọi người, thanh âm không nhanh không chậm, nhưng đồng dạng cũng có thể quanh quẩn ở bên tai mọi người, mở miệng nói:

“Các vị, ý tứ của Thanh Tùng đạo trưởng cùng Nhạc chương môn chính là ý tứ của Long thị, võ lâm Phong Châu, mỗi người làm theo ý mình, dưới thời buổi loạn thế như bây giờ, thật sự không nên tiếp tục duy trì, chỉ khi chinh hợp làm một, vạn thành một cỗ, như thế mới có thể chống cự lại áp lực cường đại đến từ các phương diện khác!”

Mọi người nghị luận sôi nổi lần nữa.

“Long công tử, nếu muốn thành lập Võ Lâm Đại Hội, có phải trước tiên phải điều tra hung án của Lạc Hà Kiếm Phái không?”

Bỗng nhiên có người mở miệng trong đám đông.

Những người khác lập tức nhao nhao hưởng ứng.

-Đúng, Lạc Hà kiếm phái truyền thừa nhiều năm, đại sự này không thể không tính!

“Nếu thật muốn thành lập võ lâm đại hội, có phải ý nghĩa tất cả môn phái đều phải chinh hợp làm một!”

“Các vị yên tâm, một khi thành lập võ lâm đại hội, ngày thường sẽ không cưỡng chế ước thúc các vị, chỉ cần lúc võ lâm gặp phải tai nạn, các vị có thể buông xuống thành kiến của môn phái, hội tụ lại đây là được.”

Long công tử ngũ khí bình tĩnh, mở miệng nói: “Về phần chuyện của Lạc Hà kiếm phái, trong khoảng thời gian này Côn Sơn Long thị ta xác thực một mực vẫn đang tiến hành điều tra thông qua nhiều phương diện, Long mỗ bất tài, cố ý để người vẽ ra chân dung của thiếu niên kia, hôm nay treo ở đây, cung các vị quan sát!”

Hắn ra hiệu một cái cho lão giả bên cạnh.

Vị lão giả mặt trắng không râu kia nhẹ nhàng vuốt cằm, lúc này xoay người cầm một quyển trục thật lớn đi ra từ phía sau, sau đó bàn chân đạp lên, phóng lên trời, tiện tay đem quyển trục treo ở một cột đá trên quảng trường.

Rầm!

Quyển trục mở ra, cao tới ba thước.

Người ở phía trên rõ ràng là một thiếu niên thân hình thon gầy, không chút thu hút, mang theo lang nha bổng thật lớn, toàn thân tựa hồ cũng không có bao nhiêu thịt.

Dưới ánh lửa nổi bật có vẻ cực kỳ rõ ràng.

Nhất thời mọi người phát ra kinh hô, lần nữa nghị luận.

“Đúng, chính là hắn, lần trước ở Lạc Hà kiếm phái, ta tận mắt nhìn thấy, chính là hắn!”

-A, thoát nhìn hình như người này cũng không lớn đi?

-Nói nhảm, đã sớm nói hắn là thiếu niên, hết lần này tới lần khác các ngươi lại không tin!

Đứng ở trong đám người, Lâm Động Lâm công tử vốn đang muốn chuẩn bị cầu Thanh Tùng đạo trưởng cùng Vô Hối đại sư chủ trì công đạo, sau khi nhìn thấy bức họa, nhất thời trong đầu mơ mơ hồ hồ, phát ra từng tiếng thì thào.

“Là hắn, lại là hắn... Điều này sao có thể?”

Trong miệng hắn thì thảo.

Đây không phải là thiếu niên lúc trước hắn gặp ở bên ngoài sơn môn sao?

Lúc ấy Triệu Hậu Tài, Triệu Phi Yến còn có quan hệ không tệ với người này.

Thiếu niên này thật sự có thể chỉ bằng vào sức một mình, tiêu diệt toàn bộ Lạc Hà kiếm phái?

Trong lúc nhất thời, trong lòng của hắn tràn đầy không thể tin.

Nhưng là rất nhanh, một ý nghĩ cực kỳ to gan tràn vào trong đầu của hắn.

Thiếu niên này đã thành công địch của toàn bộ võ lâm Phong Châu, nếu là chính mình...

“Vẽ rất giống, người cảm thấy có giống hay không?”

Giang Thạch vẫn ngồi xõm trên quầy hàng lúc trước, ngẩng đầu nhìn về phía bức tranh khổng lồ kia, thuận miệng hỏi chủ quán bên cạnh.

Lúc này chủ quán đã sớm sợ ngây người, một đôi mắt không ngừng di chuyển qua lại trên người Giang Thạch và bức tranh.

Một hồi nhìn Giang Thạch, một hồi lại nhìn bức tranh.

Càng nhìn càng hoảng sợ, thanh âm run rẩy, nói: “Không không không... không giống.”

-Hả? Không giống?

Giang Thạch nhướn mày.

-Giống giống...

Chủ quán vội vàng sửa miệng, vô cùng hoảng sợ.

Hắn quả thực giống như gắp quẻ vậy.

Thiếu niên trên bức tranh kia, hung thủ một mình đồ diệt toàn bộ Lạc Hà kiếm phái, bây giờ lại đang ở đối diện chính mình.

Chính mình vừa rồi còn mắng hắn, còn đánh mu bàn tay của hắn một cái!

-Hắn.....

Hắn rất muốn liếc nhìn mở miệng quát to một tiếng, Giang Thạch ở đây.

Nhưng lại lo lắng hắn còn chưa nói xong một câu, mình đã bị xử lý trước.

Giang Thạch nhẹ nhàng lắc đầu, không hề rối rắm vấn đề này, mà là nhìn về phía mấy gốc thảo dược trước mắt lần nữa, nói: “Những thảo dược này rốt cuộc bán như thế nào?”

-Có thể có thể, không không không, tặng cho người, tất cả đều tặng cho người.

Chủ quán cực kỳ kinh hoàng, vội vàng mở miệng.

-Tặng cho ta. không tốt lắm chứ?

Giang Thạch nhíu mày, nói: “Cái này giống như là ta đang cướp, ta không thích cướp đồ, người nói bao nhiêu tiền đi.”

-Không cần tiền, tặng hết, thật sự tặng hết.

Chủ quán vội vàng khựng hoảng mở miệng.

-Thôi, hai mươi lượng bạc được chưa?

Giang Thạch mở miệng, vẫn là rút ra một tấm ngân phiếu hai mươi lượng, giao cho chủ quán, sau đó cầm lấy mấy gốc dược liệu màu vàng đỏ lúc trước từ trước quầy hàng, nhét vào bên trong bao bọc của mình, bỗng nhiên hắn nặn ra vẻ mỉm

cười, nói: “Đúng rồi, ngươi vừa mới tát ta một cái, bây giờ nên đến ta tát trở về đi?”

Chủ quán kia sợ tới mức thân thể mềm nhũn, thiếu chút nữa ngã xuống đất.

Tên này thực lực nghịch thiên, liền chương môn của Lạc Hà kiếm phái đều có thể giết chết, nếu như tát chính mình một cái còn không đem chính mình tát phế đi?

-Hắc hắc, đùa ngươi thôi, tát lại thì không cần, nhưng ngươi phải giữ bí mật, không được ồn ào.

Giang Thạch cười nhẹ.

-Được được được, lão phu tuyệt đối không ồn ào.

Chủ quán kinh hoàng mở miệng.

-Ừ.

Giang Thạch rất là hài lòng, lần nữa nhìn thoáng qua đám người ở trước mặt, trực tiếp nhắc bao bọc lên, xoay người đi về phía sau.

Dù sao hắn cũng không chuẩn bị tiếp tục lăn lộn ở Phong Châu, được liệu nên mua hắn đã mua được chín thành, bắt đầu từ ngày mai, liền chính thức rời đi địa vực Phong Châu này.

Trước mắt không ai chú ý tới mình, vừa vặn có thể thừa dịp loạn rời đi.

Ngay tại thời điểm Giang Thạch vừa mới xoay người rời đi, bỗng nhiên, trong đám người vang lên một tiếng kêu cực kỳ thê lương, nói: “Cầu Thanh Tùng đạo trưởng cùng Long công tử vì ta chủ trì công đạo!”

Mọi người nhao nhao nhìn lại, lộ ra dị sắc.

Chỉ thấy Lâm Động, Lâm công tử sắc mặt trắng bệch, lộ ra vẻ bi thương, từ trong đám người chạy nhanh về phía trước,

lập tức quỳ rạp xuống đất, gào khóc:

“Thanh Tùng đạo trưởng, Vô Hối đại sư, Long công tử, tiểu nhân Lâm Động, là con trai Lâm Vân ở Phúc Viễn tiêu cục, bang chủ Kim Tiền bang Thi Thiên Nghĩa, bởi vì ngấp nghé tổ truyền mật bảo của Lâm gia, liên hợp với quan phủ địa phương, giết tám mươi bảy mạng người của Lâm gia ta, thù oán ngập trời, không đội trời chung, cầu ba vị tiên bối chủ trì công đạo giúp ta!”

Bang bang bang!

Hắn liên tiếp đập xuống đất, trán chảy máu.

Mọi người lại xôn xao.

Con trai của Lâm Vân của Phúc Viễn tiêu cục? Phúc Viễn tiêu cục bị diệt?

-Làm sao có thể!

“Thanh danh ở bên ngoài của Phúc Viễn tiêu cục cũng không thấp, có không ít giao tình cùng các đại môn phái trong võ lâm, Kim Tiền bang thật to gan!”

-Thì ra là đời sau của cố nhân!

Thanh Tùng đạo trưởng động dung, nói: “Lâm công tử mời đứng lên, ba mươi năm trước, lão đạo hành tẩu giang hồ, có chút giao tình với gia gia ngươi, không ngờ nhiều năm trôi qua như vậy, Phúc Viễn tiêu cục lại cũng bị người đồ diệt.”

-Tám mươi bảy người của Lâm gia đều chết oan a, ô ô ô.....

Lâm Động khóc lóc thê lương, cuối cùng cũng tìm được đối tượng để tâm sự.

Thanh Tùng đạo trưởng tự mình đi tới, tay áo nhẹ nhàng kéo Lâm Động lên, nói:

-Hiện chất tôn, chuyện của Lâm gia chính là chuyện của lão đạo, cứ yên tâm.

-Đa tạ tiên bối!

Con mắt của Lâm công tử đỏ lên, lau đi nước mắt, ở bên người Thanh Tùng đạo trưởng, hắn cảm nhận được cảm giác an toàn trước nay chưa từng có.

Bỗng nhiên môi hắn mấp máy, cắn răng đóng lại, tựa hồ hạ quyết tâm nào đó, mở miệng nói: “Tiền bối, thiếu niên trên bức tranh kia, vẫn bối... vẫn bối đã gặp!”

-Hả? Người gặp qua hắn?

Sắc mặt Thanh Tùng đạo trưởng ngưng tụ.

Vô Hối đại sư, Nhạc chương môn, Long công tử, lão giả mặt trắng không râu bên cạnh tất cả đều đồng loạt nhìn qua.

-Lâm công tử, người thật đã gặp qua hắn?

Nhạc chương môn dẫn đầu hỏi, ánh mắt bức người.

-Đúng vậy, vừa rồi!

Lâm công tử cắn hàm, nói: “Thiếu niên này cũng đã trà trộn vào võ thị, đúng rồi, Triệu Hậu Tài Triệu tiền bối có quan hệ không nhỏ với người này!”

Hắn quay đầu nhìn về phía đám đông.

Mọi người ồ lên lần nữa, lộ ra vẻ kinh hãi.

Không ít người lui về phía sau theo bản năng, đem ánh mắt quét nhìn hướng bốn phương tám hướng, sợ Giang Thạch xuất hiện ở bên cạnh bọn họ.

-Giang Thạch đi tới võ thị?

-Đùa gì thế?

-Có Thanh Tùng đạo trưởng, Vô Hối thiền sư, Nhạc chuông môn tự mình tọa trấn, hẳn cũng dám xuất hiện?

Trong đám người trong lòng Triệu Hậu Tài lộp bộp một cái.

-Xong rồi, bị liên lụy!

Giang Thạch đang đi về phía xa, cũng nhướng mày, thỉnh lực nhảy bén rõ ràng nghe được lời nói của Lâm công tử, không khỏi dừng bước, quay đầu nhìn thoáng qua theo bản năng.

-Bán đứng Ta?

Hắn không nói một lời, tiếp tục cúi đầu đi ra ngoài.

-Nhanh chóng phong tỏa hội trường, bất luận kẻ nào cũng không được rời đi!

Thanh Tùng đạo trưởng hét lên, thanh âm già nua mà mãnh liệt, quanh quẩn trong toàn bộ đạo quán.

Lập tức cao thủ trong đạo quán nhao nhao hiện lên, cầm trường kiếm trong tay, từng người nhảy nhót mà đến, trực tiếp vây quanh quảng trường chật như nêm cối.

Quần hùng ồ lên, nhanh chóng lấy vũ khí ra, vẻ mặt phòng bị.

Chương 80: Giang Thạch động thủ!

-Hiện chất tôn, người thật sự xác định thiếu niên kia ở chỗ này?

Thanh Tùng đạo trưởng nhìn Lâm Động, lại hỏi một câu.

-Thiên chân vạn xác!

Lâm Động trầm giọng gật đầu, nói:

-Vẫn bồi nguyện ý lấy đầu trên cổ thề!

Hắn vì có thể tiến thêm một bước kéo gần quan hệ với Thanh Tùng đạo trưởng cùng quần hùng, nghĩa vô phản cố lựa chọn bán đứng Giang Thạch.

Dù sao Giang Thạch cũng là một kẻ tội ác tày trời, chính là loại người Kim Tiên bang kia.

Mặc dù bị giết chết, cũng là thiên kinh địa nghĩa.

-Vị nào là Triệu Hậu Tài?

Ánh mắt Nhạc chương môn lạnh lùng, dẫn đầu nhìn qua đám người.

-Nhạc chương môn Thanh Tùng đạo trưởng, Vô Hối đại sư, hiều lâm, là hiều lâm a.....

Triệu Hậu Tài thanh âm run rẩy, sắc mặt trắng bệch, run rẩy đi ra từ trong đám người, nói: “Ta cùng thiếu niên kia cũng không quen, chúng ta cũng là trùng hợp gặp được, thật sự là hiều lâm...”

Trong lòng hắn quả thực muốn khóc lên.

Con mẹ nó, đây tính là chuyện gì.

Không bị Giang Thạch liên lụy, ngược lại bị Lâm Động liên lụy.

Đáng hận, dọc theo đường đi mình chiếu cố hẳn không biết bao nhiêu lần, người này dám nói mình có quan hệ không nhỏ với Giang Thạch?

-Người chính là Triệu Hậu Tài, đem sự tình từ đầu tới cuối nói rõ ràng toàn bộ!

Ngữ khí Nhạc chương môn lạnh như băng, nhìn chăm chú vào Triệu Hậu Tài.

-Vâng, vâng.

Triệu Hậu Tài vội vàng mở miệng, lúc này bắt đầu giải thích.

Mà Thanh Tùng đạo trưởng, Vô Hối thiền sư ánh mắt sắc bén, trực tiếp nhìn về phía đám người.

“Các vị, không nên kinh hoảng, trước tiên từng người từng người đi qua một bên, bất luận kẻ nào không được rời đi!”

Thanh Tùng đạo trưởng mở miệng hét lớn.

“Thật sự là có chút ý tứ, người này phạm phải huyết án như thế, lại còn dám xuất hiện, bản công tử ngược lại muốn kiến thức một chút!”

Vị Long công tử kia ngữ khí lãnh đạm, nhìn về phía mọi người.

Tất cả mọi người cực kỳ kinh hoảng, lần lượt di chuyển, đi sang một bên.

Phía sau đám người, Giang Thạch đang đi về phía bên ngoài rất nhanh đã phải dừng lại, bị một tên đạo nhân khôi ngô, thân hình cao ước chừng hai thước ngăn cản.

Đạo nhân kia trên dưới bốn mươi tuổi, diện mạo lạnh như băng, cầm một thanh cự kiếm rộng chừng một thước trong tay, giống như một tên thần hộ pháp, sừng sững ở đây.

-Đứng lại! Các hạ muốn đi đâu?

Đạo nhân ngữ khí lạnh lùng, một đôi ánh mắt nhìn về phía Giang Thạch, bỗng nhiên nhíu mày, lần nữa ngẩng đầu nhìn về phía bức tranh.

Chỉ tiếc ánh sáng quá là yếu ớt, hắc khó có thể phân biệt triệt để, chỉ cảm thấy người trước mắt tựa hồ có sáu bảy thành tương tự với thiếu niên trong bức tranh, trong lúc nhất thời, trong lòng kinh nghi bất định.

-Quên đi, để cho ta vụng trộm rời đi, ta sẽ không nói cho những người khác.

Giang Thạch mở miệng nói.

-Làm càn!

Đạo nhân khôi ngô ngữ khí trầm xuống, nói: “Bây giờ chưa bắt được nghi phạm, há là ngươi nói đi là đi, trở về!”

-Không cho ta đi, sẽ có người phải chết.

Giang Thạch nhíu mày.

-Ta thấy ngươi và nghi phạm kia rất giống nhau, ngươi lưu lại cho ta đi!

Đạo nhân khôi ngô ngữ khí lạnh như băng, bàn chân vừa đạp, thân hình to lớn cao hơn hai thước đã điên cuồng nhào tới, mang theo một trận tiếng gió vù vù, làn da trên người lập tức đều biến thành màu đồng thau, cự kiếm trong tay chuyển động, trực tiếp hung hăng đập ngang về hướng Giang Thạch.

-Hảo công phu!

Ánh mắt Giang Thạch lóe lên, liếc mắt một cái liền có thể nhìn ra đạo nhân khôi ngô này cũng là một người tu luyện ngành công cực kỳ không tầm thường, nhưng là hắn cũng không né tránh, tiện tay vỗ một cái.

Cạch!

Một cái tát vỗ vào trên thân cự kiếm, nhất thời phát ra một thanh âm nặng nề điếc tai, giống như vỗ vào đồng thau đại lữ, trực tiếp đem cự kiếm kia vỗ rời tay, bay tứ tung ra ngoài.

Lực lượng to lớn truyền đến khiến cho sắc mặt của đạo nhân khôi ngô hoảng hốt, chỉ cảm thấy thân thể giống như là bị một đầu ma ngưu vô cùng cuồng bạo cho hung hăng đụng vào, thân thể lão đạo, tại chỗ rút lui mà ra.

-Người này không đúng, mau tới...

Hắn liền lĩnh kêu to lên.

Bùm!

Một tiếng trầm đục vang lên, thân thể khôi ngô của đạo nhân bay ngược ra ngoài ngay tại chỗ, bị một quyền của Giang Thạch đánh bay hơn mười thước, hung hăng đụng vào vách tường phía sau, phát ra tiếng nổ nặng nề.

Toàn bộ vách tường trong nháy mắt đã in ra một cái ấn ký hình người, vết nứt chi chít, rất là khủng bố.

-Đã sớm nói cho ngươi biết sẽ xảy ra án mạng, ngươi lại nhất định không nghe.

Giang Thạch tự nói, quay đầu nhìn mọi người, nặn ra một nụ cười.

Chỉ thấy động tĩnh nơi đây quả nhiên đã đem toàn bộ đám người trong quảng trường kinh động, từng đạo ánh mắt đồng loạt hội tụ mà đến, lộ ra kinh sắc.

Khi nhìn thấy Giang Thạch, lại nhìn thấy thi thể của đạo nhân khôi ngô khảm nạm trên vách tường, nhất thời tất cả mọi người đều da đầu tê dại, lộ ra vẻ kinh hãi, vội vàng lui về phía sau theo bản năng.

Ngay cả đại bộ phận người không biết Giang Thạch, giờ phút này nhìn thấy một màn như vậy, cũng đã cảm thấy không đúng.

-Thanh Hải đạo trưởng của Vô Lượng Đạo Quán lại trực tiếp bị một chiêu đánh chết?

-Sư bá!

Rất nhiều đệ tử của Vô Lượng Đạo Quán kinh hô một tiếng, nhanh chóng vọt tới.

-Là hắn, chính là hắn, cây lang nha bổng kia nhất định giấu ở trong bao!

Lâm công tử mở miệng kêu to, chỉ về phía Giang Thạch.

Mọi người lập tức rút lui càng nhanh, từng người đều lông tơ dựng đứng, sợ một hồi nổ ra chiến đấu, tung tóe một thân máu vào chính mình.

Có người tại khoảnh khắc nhìn thấy Giang Thạch, không khỏi liên tưởng tới buổi tối ở Lạc Hà kiếm phái lúc trước, trực tiếp bắt đầu toát mồ hôi lạnh từ đầu đến chân.

Nhưng nghĩ lại, nơi đây là ở bên trong Vô Lượng Đạo Quán, có mấy vị cao thủ cấp Võ Thánh tọa trấn, thậm chí còn có cao thủ của Côn Sơn Long thị cũng ở chỗ này, nhất thời thấp thỏm trong lòng thoáng cái đã tiêu trừ không ít.

“Chính là thiếu niên kia, đêm đó Lạc Hà kiếm phái chính là bị hắn diệt, mau giết hắn!”

-Vì Lạc Hà kiếm phái đòi lại công đạo!

-Đúng, đòi lại công đạo!

Rất nhiều người mở miệng kêu to lên.

Triệu Hậu Tài cũng chỉ biết âm thầm cười khỏ.

Xong rồi.

Hắn biết người này đã xong.

Một hồi mình lại nên giải thích với quần hùng như thế nào.

Xoạt xoạt xoạt!

Bỗng nhiên, Thanh Tùng đạo trưởng, Vô Hối thiền sư, Nhạc chương môn, Long công tử, cùng tên lão giả mặt trắng không râu đồng thời thả người mà lên, thi triển khinh công, tất cả đều vững vàng rơi ở bốn phía xung quanh Giang Thạch, trực tiếp bao vây Giang Thạch.

Tùng đôi mắt nhìn về phía Giang Thạch.

-Là hắn, không sai, tuy rằng trên mặt có dịch dung qua nhưng cũng không phải cao thâm, đáng người cùng tướng mạo cơ bản đều không thay đổi.

Vị Long công tử kia lạnh giọng mở miệng.

-Tiểu bối vô tri, phạm vào huyết án ngập trời, còn dám xuất hiện lần nữa, sư phụ ngươi là ai?

Nhạc chương môn ngữ khí lạnh lùng, nhìn chăm chăm Giang Thạch.

-Mặc kệ sư phụ hắn là ai, hôm nay người này dám xuất hiện, chính là khiêu khích lớn lao đối với quần hùng Phong Châu, Côn Sơn Long thị tuyệt đối không dung nạp được hắn.

Long công tử mở quạt xếp ra, ngữ khí thản nhiên, nói: “Trước đừng nói nhảm với hắn, bắt sau đó lại hành ép hỏi!”

-Thiện tai thiện tai, hay là lão nạp tới trước đi.

Vô Hối Thiền sư miệng đầy râu trắng, chấp tay trước ngực, thanh âm già nua, đi tới phía trước, nói: “Ta Phật từ bi, nếu thí chủ có thể buông đồ đao xuống, quy y Phật môn, lão nạp có thể bảo đảm thí chủ tuyệt đối sẽ không có lo lắng về tính mạng, như thế nào?”

“Thú vị, chỉ cần ta buông đồ đao xuống, người liền có thể miễn trừ án mạng ta phạm phải lúc trước?”

Giang Thạch mỉm cười.

-Thiện tai thiện tai.

Thiền sư Vô Hối chấp tay trước ngực, nói: “Phật độ tất cả người trầm mê khổ hải, thí chủ chỉ cần một lòng quy y, tự phế võ công, lão nạp bảo đảm người sẽ không xảy ra chuyện gì.”

-Tự phế võ công thì thôi, ta thấy vẫn là trực tiếp động thủ đi.

Giang Thạch trực tiếp lắc đầu, trực tiếp lấy cây lang nha bổng thô to từ trong bao ra, sát khí đằng đằng, che kín gai ngược.

-A di đà phật, thí chủ thật sự muốn chấp mê bất ngộ sao?

Vô Hối thiền sư tang thương mở miệng.

“Ta phát hiện các người những hòa thượng này thật là có ý tứ, trước khi động thủ luôn nói ra một đồng đạo lý lớn, thật giống như vừa nói ra đồng đạo lý này, liền có thể lấy được tự an ủi ở trong nội tâm vậy, bất quá đáng tiếc, một bộ này đối với ta vô dụng, nên động thủ vẫn là phải động thủ.”

Giang Thạch cười nói.

-Thiện tai thiện tai, đã như vậy, lão nạp sẽ không khách khí.

Vô Hối thiền sư chấp tay trước ngực, cup mắt.

Đột nhiên, hai mắt hấn bạo thêm tinh quang, quanh thân khí lưu mãnh liệt, oanh một tiếng, một tầng bạch quang rực rỡ trực tiếp hiện lên quanh thân hấn, cuồn cuộn mênh mông, tản mát ra một cỗ khí tức cao thâm cực kỳ khủng bố.

Hấn tu luyện chính là công pháp đặc hữu của Phật môn 【Thuần Dương Kim Cương công】, một thân Thuần Dương chi khí đã luyện hơn một trăm năm, công lực sâu không lường được, sớm đã tiếp cận đến cảnh giới Võ Thánh thang thứ ba.

Vù!

Bàn chân vừa đạp, thân thể Vô Hối thiền sư đột nhiên điên cuồng vọt tới, hai bàn tay nhanh chóng thôi động, đánh ra từng đoàn cương khí Thuần Dương rực rỡ, điên cuồng oanh về phía thân thể Giang Thạch.

Hấn biết lang nha bổng trong tay Giang Thạch chính là do [Tinh Thần Vãn Thiết] đúc thành, chuyên môn khắc chế các loại kình lực, cho nên trực tiếp lựa chọn công kích từ xa, lấy thân pháp cao thâm vây quanh Giang Thạch, lại lấy công lực Thuần Dương đánh về phía thân thể của Giang Thạch.

Phương thức công kích này giống như cao nhân Trương thị lúc trước đã dùng.

-Lại là một chiêu này, một chiêu này đối với ta vô dụng.

Giang Thạch lộ ra vẻ chán ghét, tiện tay vung quét lang nha bổng, ầm ầm rung động, đem từng đạo cương khí Thuần Dương mà Vô Hối đại sư đánh tất cả đều đánh nát.

“Đường đường là thiền sư Vô Hối của Bạch Vân Tự, đại nhân vật uy chấn giang hồ, chẳng lẽ ngay cả dũng khí đánh một trận chính diện với ta cũng không có sao?”

Thanh âm Giang Thạch lạnh lùng, lang nha bổng đập loạn ầm ầm.

Vô Hối Thiền sư không nói một lời, vẫn như cũ vây quanh Giang Thạch du tẩu cực nhanh, công lực thúc giục đến cực hạn, bạch quang rực rỡ, chói mắt một mảnh, từng chưởng liên hoàn đánh ra, càng đánh càng nhanh, càng đánh càng mạnh, thật giống như tốc độ cùng lực lượng của bản thân hắn đang không ngừng chồng lên nhau.

Mỗi một chưởng đều cát bay đá chạy, kinh phong chói tai, thanh thế dọa người, kinh lực so với lúc trước trực tiếp đã mạnh hơn nửa thành.

Hả?

Giang Thạch rốt cục cảm thấy không đúng, nói: “Đây là võ học gì?”

Lực lượng của đối phương giống như đang không ngừng tăng lên.

Lại đánh ra bảy tám chưởng nữa, tốc độ của Vô Hối thiền sư càng nhanh hơn, đến cuối cùng ngoại trừ một đoàn bóng trắng mơ hồ, đã hoàn toàn không thấy rõ.

Đúng lúc này, tinh quang trong mắt Vô Hối thiền sư chợt lóe, nhìn thẳng sơ hở sau gáy Giang Thạch, đột nhiên lần người mà lên, nhanh đến cực hạn, một bàn tay lớn bị bạch quang lượn lờ bao phủ, trực tiếp hung hăng chộp tới đại huyệt sau gáy Giang Thạch.

“Tiểu tử này có thân thể vô song, nhưng tạo nghệ trên võ học tuyệt đối không cao, hôm nay lão nạp chính là lợi dụng 【siêu phẩm võ học】 mới may mắn thắng được một chiêu, thật sự hổ thẹn.”

Vù!

Hắn dùng sức cào một cái, phảng phất đã nhìn thấy một màn Giang Thạch bị hắn cào nứt xương cổ, người bị trọng thương, tê liệt nửa người.

Tuy nhiên!

Phốc xuy!

Cơ hồ trong nháy mắt hần vừa mới bắt được, ánh sáng giao hoạt trong mắt Giang Thạch chợt lóe lên, nhanh chóng xoay người, một chương bắt lấy cánh tay của Vô Hối Thiền Sư.

-Bắt được ngươi rồi!

Trên mặt Giang Thạch lộ ra vẻ nhe răng cười, gắt gao nhìn chằm chằm Vô Hối đại sư trước mắt, nói: “Lão hòa thượng, ngươi thật sự cho rằng tốc độ của ta rất chậm!”

Răng rắc!

Hần đột nhiên dùng sức nắm chặt, toàn bộ cánh tay hoàn toàn hóa thành màu đồng thau.

Cho dù là Vô Hối thiền sư đã luyện thành 【Thuần Dương cương khí】 trên trăm năm đều hoàn toàn vô dụng, bị hần dùng sức bóp một cái, trực tiếp bắt đầu nứt ra từng tắc, cảm giác thống khổ mãnh liệt tràn vào trong cơ thể Vô Hối thiền sư, để hần rõ ràng cảm giác được toàn bộ cánh tay đều bắt đầu nát bấy.

-Ngươi!

Thiền sư Vô Hối cực kỳ kinh hãi, rống giận một tiếng, vội vàng nâng bàn tay kia lên nhanh chóng vỗ về phía Giang Thạch, nhưng Lang Nha Bổng của Giang Thạch đã sớm hung hăng đập xuống.

Đúng lúc này!

Nhạc chuông môn của Ô Sơn phái biến sắc, vung trường kiếm trong tay ra như chớp, hung hăng đâm vào thân thể Giang Thạch.

Giang Thạch kịp phản ứng, Lang Nha Bồng vội vàng hung hăng quét về phía trường kiếm kia, đồng thời tay kia cũng nhanh chóng buông bàn tay Vô Hối thiên sư ra, trực tiếp nhanh chóng rút lui.

Răng rắc!

Một thanh trường kiếm được đúc bằng tinh thép tinh bị một gậy của Giang Thạch đánh cho nổ tung, mảnh vụn bay ngược.

-Mau cứu Vô Hối thiên sư!

Thanh Tùng đạo trưởng kinh hãi quát một tiếng, thân hình đã vọt ra trước.

Nhạc chương môn tiện tay vung một cái, một lần nữa cuốn tới một thanh trường kiếm từ trong tay những giang hồ hào khách ở phía dưới, cầm trong tay, nhanh chóng tung tăng mà qua, giết vào trong tràng.

-Vương quản gia, đi giúp bọn họ một tay!

Long công tử kia ngữ khí lạnh lùng.

-Vâng, công tử!

Lão giả mặt trắng không râu lạnh như băng đáp lại, thân hình giống như di hình đổi bóng, nhẹ nhàng lóe lên, trong phút chốc bỏ lại sô vớ tàn ảnh, trực tiếp xuất hiện trong sân, hai bàn tay khô gầy trực tiếp thò ra từ trong tay áo, tái nhợt quỷ dị, bao phủ khí tức lạnh như băng, trực tiếp gấp tay thành trảo, nhanh chóng chộp tới Giang Thạch.

Tinh tế nhìn kỹ, hai tay của hắn rõ ràng mang theo một bộ bao tay mỏng manh màu trắng, thật giống như không sợ Tinh Thần Vãn Thiết bình thường, một trảo mà ra, thanh âm bén nhọn mà lại chói tai.

Trong nháy mắt, Giang Thạch trực tiếp rơi vào vây công của mọi người.

“Đây chính là lực lượng của các ngươi, không có ý nghĩa, thật sự là không có ý nghĩa, liền cùng gã ngựa không sai biệt lắm, ta vốn đã định đi, vì cái gì các ngươi nhất định phải tìm chết!”

Giang Thạch nhíu mày, Lang Nha Bồng quét ngang khắp nơi, đánh nát từng đạo cương khí cách không công tới, ánh sáng trong ánh mắt càng ngày càng lạnh, không giữ lại lực lượng nữa.

Ầm một tiếng, [Xích Dương Thần công] đột nhiên vận chuyển, lực lượng bản thân bắt đầu nhanh chóng tăng lên, trong nháy mắt đã bạo tăng sau thành

Vốn khí lực của hắn đã cực kỳ kinh khủng, trong nháy mắt này trực tiếp đạt tới tình trạng vô hạn tiếp cận đại quan năm vạn cân

-Chết!

Lang Nha Bồng của hắn vũ động mà lên, trực tiếp hung hăng nện tới hướng lão giả mặt trắng râu cần kia.

Nguyên bản sắc mặt của tên lão giả mặt trắng không râu còn lạnh như băng, dựa vào uy lực bao tay trên bàn tay tay, không ngừng chính diện đối chiêu với Giang Thạch, nhưng là giờ khắc này, hắn lại bỗng nhiên biến sắc, cảm thấy không đúng.

Lực lượng của người tiểu tử này.....

Còn đang bạo tăng?

Sao có thể chứ?

-Huyền Long bí chương!

Hắn gầm lên một tiếng, toàn bộ thân thể giống như bom hơi, trực tiếp bắt đầu phóng đại nhanh chóng, oanh một tiếng, trong nháy mắt đã phòng lớn hơn một vòng với thân thể ban

đầu, cơ bắp xung quanh hiện lên, gân xanh nổi lên, làn da đỏ lên, tất cả lỗ chân lông đều đang phun ra khí tức khủng bố.

Hai bàn tay của hắn hóa thành móng vuốt, trực tiếp chủ động vọt tới hướng Giang Thạch.

-Người cho rằng chỉ có người mới có thể bạo tăng thực lực à!

Hắn mở miệng quát lên, hai tay hóa thành vô số tàn ảnh, cuồng trào về hướng Giang Thạch.

Hắn dùng là một môn bí thuật bất truyền của Côn Sơn Long thị!

Chính là siêu phẩm võ học!

Tuy nhiên!

Bùm!

Thanh âm nặng nề, trong không khí nổ tung ra một mảnh khí lưu, cuộn cuộn menh mông, kinh phong gào thét.

Lão giả mặt trắng không râu giống như bị đạn pháo bắn trúng đồng dạng, trực tiếp bay tứ tung ra, hung hăng nện ở bên ngoài hơn mười thước.

Đám người sợ hãi kinh hô một mảnh, chạy trời chết, vô cùng hoảng sợ.

Lâm công tử lúc trước càng trợn mắt há hốc mồm, tâm thần run rẩy.

Sao có thể thế được?

Đó chính là Côn Sơn Long Thị.

Chương 81: Vô Hối Thiên Sư chạy trốn!

Đám người xông xáo, tất cả nhân sĩ giang hồ đều đại loạn.

Trước đó mọi người còn luôn miệng kêu la muốn chủ trì công đạo cho Lạc Hà kiếm phái, giờ khắc này, cơ hồ tất cả đều đang kinh hoàng rút lui, khuôn mặt trắng bệch.

Trận chiến ở giữa quá mức đáng sợ.

Thực lực của Giang Thạch lại một lần nữa vượt quá dự đoán của mọi người.

Nhiều cao thủ cấp Võ Thánh như vậy cùng xuất hiện, không ngờ đều không thể làm gì đối phương, ngược lại bị Giang Thạch đánh cho không ngừng né tránh, nhảy lên nhảy xuống.

Không thể tin được.

Sau khi Giang Thạch dùng một gậy đánh bay tên lão giả kia, tiếp tục nhanh chóng đập tới phương hướng của Thanh Tùng đạo trưởng, Nhạc chương môn cùng Vô Hối thiên sư, làm cho ba vị cao thủ cấp Võ Thánh căn bản không dám chính diện giao thủ cùng hắn, chỉ có thể không ngừng đánh ra công kích từ xa.

Nhưng dù vậy, cũng hoàn toàn trốn không thoát vận mệnh.

Phải biết rằng trước khi Giang Thạch dung hợp võ học, cũng đã có thể giết chết Hắc Liên Thánh Sư đã là cảnh giới Võ Thánh thang thứ hai.

Bây giờ dung hợp võ học hoàn thành, lại tăng lên mấy ngàn cân cự lực, thực lực sao mà biến thái.

Trong ba vị Võ Thánh, Nhạc chương môn thực lực yếu nhất rất nhanh đã lộ ra vẻ hoảng sợ, bị Giang Thạch dùng tốc độ sinh sinh đuổi theo ngay sau lưng, thô to lang nha bỗng trực tiếp hung hăng đập về phía thân thể của hắn.

-Không cần!

Nhạc chương môn hoảng sợ kêu to.

-Dừng tay!

-Đại Bi Chương!

Thanh Tùng đạo trưởng, Vô Hối thiền sư đồng loạt gầm lên, thân thể phát sáng, khí tức mãnh liệt, hung hăng vỗ về phía Giang Thạch.

Nhưng vẫn không thay đổi được thảm trạng của Nhạc chương môn, hắn bị một gậy đánh bãi thịt.

Rầm một tiếng, máu thịt bắn tung tóe.

Một gậy này đập ra mang theo lực lượng hơn bốn vạn cân, liên tương đương với một cỗ xe lu rơi xuống từ trên cao mấy chục thước, nện vào trên người hắn, cơ hồ ngay tại chỗ liền đem hắn đánh nát, không còn hình người.

Mà sau khi đánh chết Nhạc chương môn, Giang Thạch lập tức nhanh chóng xoay người lại, tiếp tục hung hăng quét ngang về phía Thanh Tùng đạo trưởng cùng Vô Hối thiền sư, làm cho Thanh Tùng đạo trưởng, Vô Hối thiền sư lộ ra vẻ kinh hãi, vội vàng né tránh lần nữa.

Mà lúc này!

Lão giả mặt trắng không râu lúc trước bị một gậy của Giang Thạch đập ra, rốt cục cũng đã bò ra từ trong một mảnh

đá vụn, cả người máu tươi, sắc mặt vắn vẹo, nhiều chỗ xương cốt trên người gãy lìa, máu thịt bị đâm thủng.

Khí tức trên người hắn cực kỳ hỗn loạn, gắt gao nhìn thẳng Giang Thạch, bèn nhón kêu lên: “Hỗn trưởng, thật sự là hỗn trưởng, ta còn không có bị người giết chết!”

Bùm!

Thân thể của hắn lần nữa hung hăng đánh về phía của Giang Thạch, thân thể bành trướng, làn da đỏ lên, giống như hung hãn không sợ chết, trực tiếp hung hăng đánh tới Giang Thạch.

Hắn dựa vào huyết mạch thể gia, trực tiếp chuẩn bị lấy thương đổi thương.

Tuy nhiên!

Oanh một tiếng, thân thể của hắn bị hung hăng nện bay ra ngoài lần nữa, đọng ở xa xa, cuồng phun máu loãng.

Cũng giống như lúc trước, hắn vẫn không có tư cách tới gần Giang Thạch, chỉ cảm thấy có một cỗ lực lượng mạnh mẽ như dòng sông lấp biển hung hăng vọt tới, đè ép xương cốt, kinh mạch trong cơ thể hắn, tất cả đều vắn vẹo, biến hình, phát ra âm thanh răng rắc rắc.

Xương cốt toàn thân cơ hồ đã sai vị trí toàn bộ.

Nhưng dù vậy, hắn vẫn không chết.

Từng mảnh máu thịt rơi trên mặt đất, giống như nham thạch nóng bỏng, đem mặt đất đều cho đốt ra từng cái lỗ hồng, xì xì khói trắng.

“Mẹ nó, lại là một cái thể gia quái vật!”

Khuôn mặt Giang Thạch âm trầm, sau khi đập bay lão già lần nữa, chuẩn bị dẫn đầu giải quyết lão già này, bàn chân đạp

lên, thân hình nhanh chóng hung hăng nhào tới về phía lão giả kia.

Nhưng đúng lúc này!

Bỗng nhiên, hắn cảm thấy được một cỗ cảm giác nguy cơ nồng đậm đang đánh úp lại từ phía sau.

Hắn đột nhiên quay đầu lại, một gậy hung hăng nện tới.

Chỉ thấy một đạo khí lưu màu đỏ mở hồ, đang nhanh chóng tiếp cận mà đến.

Nhưng trong khoảnh khắc hắn đập một gậy qua, đạo khí lưu kia lại nhảy về phía sau nhanh như chớp, tránh đi, lại kéo ra khoảng cách với Giang Thạch,

Một lần nữa hóa thành một thanh niên nam tử mặc thanh bào, tay cầm lợi kiếm.

Chính là Long Thiếu Vân Long công tử lúc trước!

Chỉ thấy trạng thái bây giờ của đối phương cũng trở nên rất là yêu dị.

Cực kỳ giống lão giả kia, da toàn thân biến thành màu đỏ thẫm, tràn ngập khí tức lửa nóng, từng mảnh nhiệt lưu không ngừng phun trào ra từ trong lỗ lông.

Càng là có từng đạo kinh mạch thô to, dày đặc tê dại, bò đầy thân thể của hắn, đan xen cùng một chỗ, khiến cho thoát nhìn thân thể của hắn trở nên cực kỳ cổ quái.

Hắn nhìn thấy Giang Thạch đang nhắm về phía lão giả kia, vốn tưởng rằng có cơ hội lợi dụng, lúc này mới thừa cơ xuất thủ, cũng không ngờ Giang Thạch phản ứng nhanh như thế, khiến hắn không thể không lựa chọn tạm tránh mũi nhọn.

Tính cách hắn trầm ổn, xưa nay không thích đối cứng cứng đem người đánh chết, mà là thích tìm kiếm cơ hội, một kích

trúng mục tiêu, tiết kiệm thời gian lại tiết kiệm sức lực.

“Thiếu chút nữa quên mất, còn có một con quái vật cũng ở chỗ này!”

Giang Thạch mở miệng, ngữ khí lạnh lùng.

Người trong thế gia ai nấy đều không phải người.

Tên lão giả mặt trắng không râu kia, chỉ là một tên hạ nhân, liền quái dị như thế.

Có thể tưởng tượng được, chủ gia chân chính sẽ mạnh đến mức nào.

“Khó trách có bản lĩnh có thể giết chết người của Trương thị, quả thật có chút không giống bình thường, bất quá hôm nay bản công tử ở chỗ này, cũng không thể để ngươi càn rỡ!”

Long công tử kia ngữ khí lạnh lùng, khí tức lửa nóng lượn lờ quanh thân, gắt gao nhìn chăm chăm Giang Thạch, nói: “Trời sinh kim cương, từ trước tới nay chỉ nghe qua ở trong truyền thuyết, hôm nay ta ngược lại là có thể hảo hảo chơi đùa!”

-Ngươi muốn chơi ta?

Giang Thạch nhẹ răng cười một tiếng: “Cũng không sợ đùa chết ngươi!”

Hồng!

Đột nhiên, có một tiếng rống giận truyền ra.

Lão giả lúc trước bị hấn một gậy đánh bay ra, lại một lần nữa bò lên từ trong phế tích, máu tươi toàn thân chảy xuôi càng nhiều, cũng có càng nhiều xương nát đâm thủng máu thịt trồi lên khỏi thân thể.

Bộ mặt hấn dữ tợn, khuôn bố khó lường, mới vừa bò ra, liền nhanh chóng xông về phía một tòa kiến trúc, trực tiếp ôm

lấy trụ cột của tòa kiến trúc, ầm một tiếng đổ xuống, khiêng cây cột lên liền nhanh chóng vọt về phía của Giang Thạch.

Mọi người sợ tới mức sắc mặt kinh biến, nhao nhao cuống lui.

Hôm nay chứng kiến tràng cảnh này so với tràng cảnh lần trước ở Lạc Hà kiếm phái còn khủng bố hơn.

Sớm đã phá vỡ nhận thức của bọn họ.

Hơn nữa thủ đoạn của những thế gia này, đều khiến người ta kinh hãi.

-Đi mau, đi mau!

Triệu Hậu Tài vô cùng kinh hoảng, dẫn đầu lôi kéo cổ tay nữ nhi và đồ đệ, nhanh chóng chạy về phía xa.

Giang Thạch này quả thực chính là quái vật!

Khó trách còn dám một mình xông vào Vô Lượng Đạo Quán.

Khoảng cách lần trước mới đi qua bao lâu, thực lực của hắn liền tăng lên đến tình trạng đáng sợ như vậy.

Phong Châu là không thể tiếp tục ở lại, tiếp tục ở lại, mấy người bọn họ không thể không bị hồ chết.

Bùm!

Lão giả mặt trắng không râu xoay chuyển trụ đá thật lớn, vẻ mặt dữ tợn, máu thịt phun ra, hung hăng quét về phía Giang Thạch, giống như là hoàn toàn bắt đầu liều mạng.

Giang Thạch giận tím mặt, dùng hết khí lực, trực tiếp đập mạnh một gậy.

-Nguoi cút cho ta!

Bùm!

Mảnh đá vụn bay tứ phía, vô cùng thê thảm.

Cột đá thô to trực tiếp sinh sinh bị đập bay ra từ trong tay tên lão giả kia, bay tứ tung ra ngoài, hung hăng đập tới đám người.

-Mẹ ơi, chạy mau!

-Chạy nhanh!

-Không!

Đám người kêu thảm thiết, không biết bao nhiêu người bị cây cột đập trúng, hộc máu chết thảm.

Tên lão giả kia bị đập bay cây cột, hai bàn tay đã máu thịt đầm đìa, cơ hồ đều có thể nhìn thấy xương trắng lộ ra, đồng thời cũng không nhìn được lão đảo lùi về phía sau.

Giang Thạch hoàn toàn nổi giận, cơ hồ ngay sau khi quét bay cây cột kia cũng đã nhanh chóng vọt tới, hung hăng đập một gậy về phía vị lão giả kia.

-Súc sinh đi chết đi!

Long công tử vừa thấy một màn như vậy, cũng vội vàng vọt về hướng Giang Thạch lần nữa, ý đồ cứu viện tên lão giả kia, trong miệng quát to, “Người gọi người khác là quái vật, chính người chẳng lẽ cũng không phải quái vật sao?”

Vù vù vù!

Trường kiếm của hắn đảo qua, mảnh lớn kiếm khí hung hăng xuyên qua Giang Thạch.

Nhưng Giang Thạch hạ thủ còn nhanh hơn, sớm đã một gậy hung hăng nện vào đầu tên lão giả kia, rầm một tiếng, đem toàn bộ đầu lão giả đều đánh vào trong bụng của hắn .

Áp lực cường đại tác dụng mà xuống, chân hai chân tên lão giả kia đều hung hăng trầm xuống, đem mặt đất dưới chân đều

cho giãm nổ tung ra, mảnh vụn bay bắn.

Giang Thạch phản ứng cực nhanh, sau khi đập ra một gậy, lập tức vò lấy thân thể của lão già, trực tiếp ném về hướng kiếm khí dày đặc ở phía sau.

Phốc phốc phốc phốc!

Từng mảnh kiếm khí giống như là mưa to, đánh vào trên người tên lão già kia, đem thân thể không đầu của hắn đánh cho thủng trăm ngàn lỗ, máu thịt bay tung tóe, hung hăng nện trên mặt đất, rốt cục không thể nhúc nhích nữa.

Long công tử vừa sợ vừa giận, trong ánh mắt hiện ra sát khí dày đặc, hận không thể ăn tươi nuốt sống Giang Thạch.

-Ha ha ha.....

Giang Thạch không khỏi cất tiếng cười to, thanh âm thật lớn, nói: “Còn tưởng rằng đám súc sinh các ngươi thật sự bắt từ đây!”

-Giết hắn, mau giết hắn cho ta!

Long công tử giận dữ quát.

Thanh Tùng đạo trưởng, Vô Hối thiền sư đang vây quanh Giang Thạch Cách Không dám ra tay, trong lòng sớm đã bị cảm giác kinh hãi thay thế, mơ hồ còn xuất hiện bóng ma trong tâm lý.

Thiếu niên này rốt cuộc là trời sinh kim cương hay là người của thế gia nào đó?

Chuyện cho tới bây giờ, bọn họ đã bắt đầu hồi hận vì đối phó Giang Thạch.

Tuổi tác hai người bọn họ đều đã đạt tới hơn 150 tuổi, tiếp tục ẩn cư, làm võ lâm truyền kỳ của Phong Châu chẳng lẽ không tốt sao?

Vì sao nhất định phải chui ra lăn lộn cùng một chỗ với Long thị, lội vũng nước đục này.

Hôm nay đừng nói là thanh danh của bọn hăn mất hết, có thể toàn thân trở ra hay không đều còn là vấn đề.

Giờ phút này, nghe được tiếng Long công tử gầm lên, trong lòng bọn họ cười khỏ, lại không thể không tiếp tục ra tay.

-Thôi, hôm nay lão đạo cũng thi triển một môn [siêu phẩm võ học]

Trong lòng Thanh Tùng đạo trưởng hạ quyết tâm, đột nhiên thân thể chấn động, oanh một tiếng, ngàn vạn lỗ chân lông đồng loạt phun ra khí lưu, giống như lão giả mặt trắng không râu lúc trước, trong nháy mắt từng đạo gân xanh thô to đã bò lên toàn thân, khí tức trên người trực tiếp bắt đầu tăng vọt.

Chẳng qua môn siêu phẩm võ học này của hăn cũng không phải là loại lấy công kích làm chủ, mà là lấy tốc độ làm chủ, lấy công kích làm phụ.

Cho nên vừa thi triển môn siêu phẩm võ học này, tốc độ của hăn liền trực tiếp bắt đầu gia tăng điên cuồng.

Vèo!

Thân thể của hăn trực tiếp nhanh chóng đánh về phía Giang Thạch, trường kiếm trong tay giống như rắn độc, mang theo một cỗ khí tức sắc bén nhanh chóng xuyên thủng quanh người Giang Thạch.

Trong nháy mắt, hoàn toàn không thấy rõ thân thể của hăn di chuyển như thế nào, chỉ có từng đạo bạch quang sáng chói không ngừng hướng chớp động xuyên qua khu vực của Giang Thạch đang đứng.

Giang Thạch huy động lang nha bổng nhanh chóng ngăn cản, leng keng rung động, thanh âm chói tai.

Tùng đạo kiếm khí không ngừng bị lang nha bổng của hắn đánh nát.

Nhưng vẫn có không ít kiếm khí xuyên qua phòng ngự của hắn, đánh vào trên người hắn.

Chỉ bất quá những kiếm khí này rơi vào trên người của hắn về sau lại trực tiếp phát ra từng đợt thanh âm đinh đinh đương đương, đem quần áo của hắn chấn nứt ra, làn da bên trong chỉ vị vạch ra từng vết xước đỏ mà thôi.

Kiếm khí cường đại mà đáng sợ, căn bản không thể xuyên thủng thân thể của hắn.

Một màn như thế, khiến cho Thanh Tùng đạo trưởng đang di chuyển cực nhanh chấn động trong lòng, quả thực không thể tưởng tượng nổi.

Thân thể hán tử này sao lại mạnh như thế? Rốt cuộc hắn tu luyện công pháp gì? Đây không phải là yêu thú chứ.

Thanh Tùng đạo trưởng nhin xuống kinh hãi trong lòng, tiếp tục nhanh chóng xoay tròn vây quanh Giang Thạch, vô số kiếm khí vẫn đang không ngừng bắn tới.

Đồng thời Vô Hối thiền sư cũng đang vây quanh Giang Thạch, tiếp tục đánh ra từng mảng chương lực cường đại.

Duy chỉ có Long công tử không có lập tức gia nhập chiến trường, mà là ánh mắt băng hàn, đang nhanh chóng tìm kiếm cơ hội.

Giang Thạch bị đánh đến tức giận trong lòng, lửa giận trong mắt càng ngày càng nồng, hàn quang rực rỡ, đột nhiên nắm lấy cơ hội, thân thể xông lên, một bàn tay đột nhiên một trao mà ra.

Phốc xuy!

Khoái kiếm bị Thanh Tùng đạo trưởng vũ động nhanh tới cực hạn lại bị một trảo của Giang Thạch bắt ở trong tay, kiếm khí lảng lẽ phía trên cắt ở lòng bàn tay Giang Thạch, rốt cục làm cho lòng bàn tay Giang Thạch chảy ra mảng lớn máu tươi.

“Ta đã nói, tốc độ của ta không chậm, ngươi còn ở trước mặt ta chơi tốc độ!”

Bùm!

Hung hăng nện xuống một gậy, tại khoảnh khắc Thanh Tùng đạo trưởng vừa muốn rút lui, hung hăng oanh vào trên đầu của hắn, cơ hồ đem thân thể của Thanh Tùng đạo trưởng đánh vào sâu trong lòng đất ngay tại chỗ, hóa thành một đoàn thịt nát.

Toàn bộ mặt đất đều bị lực lượng cuồng bạo chấn ra một lỗ hổng thật lớn sâu tới nửa thước.

Thiền sư Vô Hối đang xoay quanh Giang Thạch, rốt cục hoàn toàn lộ ra vẻ kinh hãi.

Thanh Tùng đạo trưởng nổi danh với hắn mấy chục năm qua cứ như vậy bị người giết?

Chạy!

Cơ hồ không chút nghĩ ngợi, hắn xoay người liền đi, thân hình nhảy nhót, nhanh chóng trốn về hướng xa xa.

Hắn vừa chạy, đám người xa xa lại cực kỳ kinh hoảng, nhất thời càng thêm trợn mắt há hốc mồm, không thể tưởng tượng nổi.

-Vô Hối thiền sư chạy rồi?

-Mẹ kiếp, Vô Hối đại sư làm sao có thể chạy?

-Đi mau a, chạy mau, Thanh Tùng đạo trưởng bị giết, Vô Hối đại sư chạy trốn!

-Chạy đi!

Long công tử một mực tìm kiếm cơ hội ở bên cạnh, ánh mắt giận dữ, khóe mắt muốn nứt ra, nhìn thoáng qua phương hướng Vô Hối đại sư đào tẩu, thiếu chút nữa bị tức đến thổ huyết.

Lão hòa thượng Vô Hối này thành danh hơn một trăm năm, hôm nay lại công khai chạy trốn chết trong trường hợp sinh tử này?

-Đáng chết!

Hắn thở hắt hắt, cũng trực tiếp xoay người rời đi.

Nói thật ra, việc Vô Hối đại sư sẽ trốn, ngay cả Giang Thạch cũng không nghĩ tới, làm cho sắc mặt của hắn cũng không khỏi ngây ngốc.

Cái này tương đương với việc cao thủ thành danh cấp bậc như Bắc Kiều Phong, Nam Mộ Dung, khi gặp phải đối thủ mạnh mẽ lại trực tiếp chạy trốn.

Hắn còn muốn xấu hổ hay không?

Kỳ vọng của võ lâm Phong Châu đặt vào trên người Vô Hối đại sư không thể nói là không sâu, sau này hắn còn lẩn lộn như thế nào?

Bất quá đối phương sẽ chạy trốn, cũng vừa vặn hợp tâm ý của hắn.

Giang Thạch nhẹ răng cười một tiếng, trực tiếp nhìn về phía vị Long công tử đang thi triển thủ đoạn chạy trốn, cơ hồ trong nháy mắt hắn đã bỏ nhà tới, Lang Nha Bồng đi lên liền hung hăng đập tới.

-Người không phải muốn chơi sao? Bây giờ chơi đi!

Long công tử sắc mặt kinh sợ, vội vàng nhanh chóng thi triển kiếm khí, xoay người chống đỡ một kích này của Giang Thạch.

Nhưng mà tất cả kiếm khí lao ra, tất cả đều bị một gậy này của Giang Thạch đánh cho sụp đổ, ngay cả thân thể của hắn cũng bị đánh bay ra ngay tại chỗ.

Nhưng huyết mạch của Long công tử không thể nghi ngờ là cường đại hơn tên lão giả kia, mặc dù bị trọng thương, vẫn bò dậy rất nhanh.

Chỉ bất quá bên này hắn vừa mới bò dậy, bên kia Giang Thạch đã đuổi tới lần nữa, lại là hung hăng quét ra một gậy, đánh cho hắn điên cuồng bay ra.

-Hỗn trưởng, ngươi thật cho rằng ta không làm gì được ngươi!

Long công tử phát ra tiếng tức giận, toàn bộ thân thể lại phát sinh thay đổi, nguyên bản mạch máu thô to dày đặc ở trên người hắn lại đột nhiên nhúc nhích lần nữa, trong miệng rầu rĩ rống lên:

-Tiên Thiên Nhất Khí Quyết!

Bùm!

Không thể nghi ngờ, siêu phẩm võ học mà hắn nắm giữ càng cường đại hơn so với tên lão giả mặt trắng không râu kia.

Tên lão giả kia chỉ là hạ nhân của hắn, huyết mạch mỏng manh, chỉ có thể tu luyện tuyệt học như vậy.

Mà hắn thân là dòng chính, địa vị trong gia tộc vượt xa tên lão giả kia.

Vù!

Những mạch máu kia trên người hắn đang nhô lên rất nhanh, đỏ tươi một mảnh, khí tức khủng bố tràn ngập, trực tiếp bạo khởi ra bên ngoài, hình thành từng mảnh đồ vật giống như lân giáp đồng dạng.

Cùng lúc đó, toàn bộ thân thể của hắn cũng to ra một vòng dựa trên cơ sở vốn có.

Trong nháy mắt, cả người hắn biến thành cự nhân cao chừng hai thước năm.

Bàn tay, cánh tay, gò má, trán, tất cả đều xuất hiện từng cái vảy màu đỏ.

Thậm chí khu vực trán còn toát ra hai cái sừng cực kỳ nhỏ, khí tức lửa nóng bao trùm toàn thân, bên trong lỗ chân lông đều đang phun trào ra từng mảnh nhiệt lưu nóng rực, để không khí đều xuất hiện từng trận gợn sóng.

Khí tức cả người hắn trực tiếp bạo tăng khoảng hai ba lần trên cơ sở ban đầu.

Một màn như thế, khiến cho Giang Thạch cũng không khỏi lộ ra vẻ kinh dị.

-Thế gia..... thật sự là yêu thú biến thành?

Chương 82: đánh giết Long công tử, cướp đoạt Vô Lượng Đạo Quán!

-Người chết cho ta!

Long công tử thừa dịp thời gian thi triển siêu phẩm võ học có giới hạn, rống giận một tiếng, trực tiếp nhanh chóng bỏ nhào tới hướng của Giang Thạch, thân thể hai thước năm mang theo khí tức nóng rực khủng bố, giống như là một viên thiên thạch đang thiêu đốt đồng dạng, uy lực vô cùng, bàn tay to lớn hung hăng tát qua.

Hắn thi triển Tiên Thiên Nhất Khí Quyết, uy lực còn mạnh hơn Huyền Long Bí Chương, thân thể bị cản trở cũng kinh khủng hơn.

Lấy thân thể cùng huyết mạch của hắn, chỉ có thể duy trì được thời gian uống nửa chén trà mà thôi.

Một khi vượt qua thời gian này, hắn bắt buộc phải giải trừ trạng thái ngay lập tức, nếu không sẽ bị lực lượng cuồng bạo làm cho huyết nhục bạo liệt, chết thảm oan uổng.

Cho nên, nhất định phải tốc chiến tốc thắng!

Vừa nhìn thấy thân hình khủng bố của Long công tử đánh úp lại, Giang Thạch muốn tạm tránh mũi nhọn theo bản năng.

Nhưng mà tốc độ của đôi phương lại quá nhanh, cơ hồ trong nháy mắt đã nhào tới, vồ một chương vào trên người hắn, Oanh một tiếng, đem thân thể của hắn đánh cho hung hăng bay ngược ra ngoài, giống như là bị voi đụng phải.

Giang Thạch học máu, rơi ở xa xa, trong lòng càng thêm kinh động.

Siêu phẩm võ học tên Long công tử này thi triển quả nhiên khủng bố.

Mạnh hơn bất cứ ai hấn gặp trước đó!

Vô luận là lực lượng hay là tốc độ, tất cả đều tăng gấp mấy lần.

Long công tử rống giận một tiếng, một chương võ bay thân thể của hắn về sau, lần nữa hung hăng vọt tới, giống như là một cỗ xe tăng khủng bố đồng dạng, bàn tay thật lớn lại tiếp tục phiến một cái tát đi qua.

-Mẹ nó, ta không tin ngươi có thể chống cự Tinh Thần Vãn Thiết!

Giang Thạch vũ động Lang Nha Bổng, bắt người dậy trực tiếp đập tới một bả.

Bùm!

Thân thể của Long công tử bị hấn đánh hung hăng bay ngược ra ngoài, máu thịt bắn tung tóe, nện ở xa xa, trong miệng không ngừng ho ra máu, máu loãng đỏ tươi mang theo nhiệt khí giống hệt tên lão giả kia, đem mặt đất đều đốt ra từng cái lỗ hổng, khói trắng xì xì.

Lực lượng của hấn bạo tăng, trở nên cực kỳ tự tin, thậm chí diệt trừ Giang Thạch chỉ là chuyện dễ như trở bàn tay, lại trực tiếp quên vũ khí của Giang Thạch chính là từ Tinh Thần Vãn Thiết đúc thành, ăn một gậy này thiếu chút nữa để cho cánh tay của hấn đều gãy.

Bất quá cũng may hấn có huyết mạch Côn Sơn Long thi trong người, cũng có năng lực khôi phục tương đối, khiến cho hấn rất nhanh đã có thể bò lên lần nữa, ánh mắt lạnh lạnh.

-Tốt, hay cho một cái Giang Thạch.

Hắn gầm lên một tiếng, hai tay đột nhiên liên hoàn vỗ ra, trực tiếp đánh ra từng mảnh chưởng lực cuồng bạo, giống như là lốc xoáy, cách không oanh tới hướng của Giang Thạch.

Từng mảnh chưởng lực, nóng bỏng mà cường đại, hình thành thực chất hóa, biến thành từng cái chưởng ảnh cương khí, lao vùn vụt về phía Giang Thạch.

Giang Thạch vũ động Lang Nha Bồng, trực tiếp đập mạnh vào những chưởng ảnh cương khí này, tiếng oanh tạc vang lên, trong không khí đều nhắc lên từng mảnh gợn sóng đáng sợ.

Số lớn khí lưu diên cuồng càn quét bốn phương tám hướng từ giữa bọn họ.

Không thể không nói, thực lực của Long công tử lúc này đã tăng đến mức cực kỳ biến thái.

Nếu không phải trong tay Giang Thạch nắm giữ Lang Nha Bồng do Tinh Thần Văn Thiết đúc thành, để cho đối phương không dám tới gần giao chiến, chỉ sợ hôm nay hươu chết về tay ai, thật sự nói không rõ ràng được.

Liên tục diên cuồng đập ra ngoài, chấn động đến cánh tay của hắn đều tê dại.

Mỗi một lần oanh kích mà ra, khí huyết đều không ngừng sôi trào.

-Ta xem ngươi còn có thể kiên trì tới khi nào!

Giang Thạch gầm lên, Lang Nha Bồng chỉ lo diên cuồng đập về phía trước, tiếng oanh tạc vang lên.

Dư kinh cường đại thông qua bàn chân hắn mà tràn vào mặt đất, đem phiến đá xanh trên mặt đất đều nhắc lên từng hàng.

Chiến đấu kịch liệt đã sớm khiến cho Lâm công tử cách đó không xa sợ hãi đan xen, tâm thần run rẩy.

Trên thực tế, từ khi nhìn thấy Thanh Tùng đạo trưởng bị giết, nhìn thấy Vô Hối thiền sư chạy trốn, hắn cũng đã lâm vào trong sợ hãi.

Ở sâu trong tâm thần của hắn lại ần ần xuất hiện một tia hối hận.

Nếu là mình lúc trước không lắm miệng, không muốn biểu hiện chính mình, một màn này chưa hẳn sẽ phát sinh.

Bây giờ Thanh Tùng đạo trưởng đã chết,

Vô Hối đại sư chạy trốn, ngay cả Long công tử cũng không làm gì được Giang Thạch, điều này hoàn toàn phá vỡ nhận thức của hắn.

-Sao có thể như vậy?

Lâm công tử sợ hãi mở miệng, theo bản năng nghĩ đến việc chạy trốn, vội vàng xoay người liền chạy về phía xa.

Chẳng qua đại môn của Vô Lượng Đạo Quán đã đóng chặt, số lớn nhân sĩ giang hồ đều chen chúc ở nơi đó, trong lúc nhất thời ồn ào hỗn tạp, cực kỳ điếc tai, trong thời gian nhất thời lại rất khó có thể rời đi.

Thời gian nửa chén trà trôi qua có thể nói là cực nhanh.

Ở dưới tình huống Long công tử đem hết toàn lực cách không oanh kích, vẫn không thể thương tổn đến thân thể của Giang Thạch dù chỉ mảy may một chút, trong lòng của hắn rất cực bất đầu tuyệt vọng.

Lực lượng cường đại mà [Tiên Thiên Nhất Khí Quyết] mang đến cuối cùng cũng đã vượt qua gánh nặng thân thể của hắn, khiến cho trái tim của hắn tựa như nổi trống, thùng thùng

rung động, ánh mắt càng là đã phủ kín tơ máu, một mảnh mơ hồ, ngay cả hai tai cũng bắt đầu dần dần mất thính giác.

Hắn rống giận một tiếng, cuối cùng đánh ra một mảnh chưởng lực nữa, rốt cục bắt đầu nhanh chóng thu liễm công lực cuồng bạo mà 【Tiên Thiên Nhất Khí Quyết】 sinh ra, trong nháy mắt tất cả lực lượng ở trên tứ chi bách hài đều đang nhanh chóng biến mất...

Khí thể vốn cường hãn táo bạo rốt cục cũng lui bước như thủy triều.

-Giang Thạch dừng tay, ta là truyền nhân Côn Sơn Long thị, người không thể...

Rầm!

Giang Thạch đập ra một gậy, đánh cho thân thể của hắn cho bay tứ tung ra ngoài, cuồng phun máu loãng, toàn thân bị một cỗ cự lực vô biên nghiền ép, cơ hồ toàn bộ xương cốt kinh mạch đều dời vị trí, phân nước tiểu đều phun ra.

-Ta không thể? Xem ta có dám đập chết người không!

Giang Thạch rống giận, cầm Lang Nha Bổng nhanh chóng phóng về phía Long công tử.

Liên tục kịch chiến không ngừng, chấn động cánh tay hắn đều đau đớn, thân thể tê dại, toàn thân đều cực kỳ không thoải mái.

-Chiến đấu kết thúc người nói với ta là ta không thể giết người? Nói ra là nửa ngày qua người đang đùa ta chơi?

Khụ khụ...

Trong miệng Long công tử ho ra máu, lộ ra vẻ hoảng sợ, xương cốt trong cơ thể không biết đã bị gãy bao nhiêu, vội vàng mở miệng lần nữa: “Địa vị của ta ở bên trong Côn Sơn Long thị...”

Rầm!

Lại là nện ra một gậy, đem toàn bộ xương cốt toàn thân hấn cho đánh nát, bay tứ tung ra, nện ở xa xa, rốt cục cũng đã không thể nhúc nhích tiếp.

Huyết mạch Long thị bọn họ tuy rằng cũng có năng lực khôi phục không tầm thường, nhưng cũng không phải là lấy năng lực khôi phục mà nổi danh, chỉ gọi là có năng lực khôi phục mà thôi, ở trên phương diện này, Trương thị mới là thế gia nổi danh nhờ năng lực khôi phục biến thái.

Cho nên so sánh với tộc nhân Trương thị, năng lực khôi phục của hấn không thể nghi ngờ là yếu hơn nhiều.

Giang Thạch mang theo lang nha bổng, lần nữa đi tới gần Long công tử đã nửa chết nửa sống, nói: “Người là muốn sống, hay là muốn chết? Kỳ thật ta cảm thấy rất hứng thú đối với siêu phẩm võ học người vừa mới thi triển, nếu người muốn sống, không ngại dùng siêu phẩm võ học đó đổi tính mạng của người, như thế nào?”

Trên đời này, siêu phẩm võ học càng ngày càng làm cho hấn cảm thấy hứng thú.

Mỗi một môn võ học siêu phẩm đều có uy lực cực lớn, không thể lấy lẽ thường để đo lường.

Bất kể là ai, một khi vận chuyển siêu phẩm võ học, thực lực bản thân đều có thể tăng gấp đôi hoặc là gấp mấy lần.

Không thể tin được!

Nếu là thân thể của bọn họ đủ mạnh, có thể thừa nhận áp lực từ siêu phẩm võ học, như vậy bọn họ thật sự có thể quét ngang tất cả.

Hấn xem như hiểu rõ, vì sao ngày đó Xích Dương đạo nhân đem Hỗn Nguyên Thần Chương truyền cho hấn, lại khiến cho

nhiều người hâm mộ như vậy.

Tuyệt học như thế, thật đúng là nghịch thiên!

Đổi ví dụ khác, loại võ học này ở trong các loại võ học khác, liền tương đương với vũ khí hạt nhân cùng vũ khí bình thường, một khi dùng, bản thân không chỉ chịu không nổi, địch nhân lại càng chịu không nổi.

Hắn tự nhận thân thể của mình cũng đã đủ mạnh, bảy tám môn ngành công đều bị hắn luyện đến viên mãn, lại có thiên phú Long Tượng gia trì, kết quả vẫn như cũ bị chấn đến đau đớn không thôi, lục phủ ngũ tạng dời vị trí, khí huyết toàn thân đang không ngừng xao động.

Điều này làm cho hắn không thể không tiếp tục đề cao tầm quan trọng của siêu phẩm võ học.

Đồng thời, trong lòng cũng càng thêm chờ mong 【Man Tượng Thần công】 của hắn có thể đạt tới cảnh giới viên mãn.

-Khụ khụ...

Long công tử lộ ra nụ cười thảm, trong miệng tiếp tục ho ra máu, đi đến một bước này, ngược lại hắn cũng đã thấy rõ ràng, gian nan mở miệng: “Ta giao ra tuyệt học gia truyền, người liền có thể buông tha ta không?”

Rầm!

Một gậy tiếp tục, đem đầu của hắn đánh xẹp ngay tại chỗ, lún vào lòng đất, chấn động đến toàn bộ mặt đất đều lắc lư nhẹ.

-Không cho thì không cho, ma ma thặng thặng cái gì.

Giang Thạch mở miệng, rút Lang Nha Bổng ra.

Vì phòng ngừa đối phương sống lại, hắn lại tiếp tục đập hai gậy, âm âm rung động, xác định đem đầu đối phương đều đánh

bẹt, lúc này mới ngẩng đầu nhìn về bốn phương tám hướng.

Chỉ thấy trên toàn bộ quảng trường trống rỗng không có một bóng người.

Hầu như tất cả đều chạy thoát.

Bất quá thông qua thính giác nhạy bén, Giang Thạch vẫn nghe được thanh âm ồn ào truyền đến từ khu vực đại môn.

Ở dưới tình huống lực lượng thân thể càng ngày càng tăng, đồng thời thị lực, nhĩ lực, khứu giác của hắn cơ hồ cũng đều đang tăng cường theo mỗi ngày.

Cho nên rất dễ dàng có thể nghe được âm thanh cách xa mấy trăm thước.

Thiếu chút nữa quên mất, còn có một cái.

Giang Thạch nhắc Lang Nha Bổng lên, đi về phía khu vực đại môn.

Đối với người có can đảm bán đứng mình, xưa nay hắn sẽ không buông tha!

Theo thân thể của hắn dần dần đi ra, chỉ thấy khu vực đại môn đã ồn ào một mảnh, bóng người dày đặc, cơ hồ tất cả đều chen chúc cùng một chỗ, hình thành trạng thái bế tắc.

Thật giống như khu thắng cảnh vào ngày nghỉ lễ.

Đại môn không tính là rộng rãi bị chặn đến vô cùng thâm.

Sau khi Giang Thạch đi tới, ánh mắt lập tức nhanh chóng quét về hướng bên trong đám người, rất nhanh hắn đã chú ý tới một đạo nhân ảnh trong đám người.

Rõ ràng chính là Lâm công tử lúc trước!

Chỉ bất quá giờ phút này, Lâm công tử lại tựa như thất hồn lạc phách đồng dạng, sắc mặt trắng bệch, trong lòng sợ hãi,

liều mạng chen vào trong đám người.

Đêm nay đối với hắn mà nói chính biểu đồ cảm xúc lên lên xuống xuống!

Đầu tiên là được như nguyện gặp được lãnh tụ võ lâm Phong Châu Thanh Tùng đạo trưởng, sau đó lại được biết Thanh Tùng đạo trưởng có giao tình với gia gia của hắn, nguyện ý chủ trì công đạo cho hắn.

Ngay khi hắn mừng rỡ như điên, cho rằng nhân tiện bán đứng Giang Thạch là có thể kéo gần quan hệ của hắn với Thanh Tùng đạo trưởng, với quần hùng, nhưng thực lực khủng bố của Giang Thạch lại sinh sinh chùy diệt giấc mộng của hắn.

Thanh Tùng đạo trưởng chết thảm!

Vô Hối thiên sư chạy trốn!

Ngay cả Long công tử cũng không thể làm gì Giang Thạch.

Đêm nay chứng kiến mọi thứ, quả thực là ác mộng lớn lao.

Cơn ác mộng này khi nào mới có thể tỉnh?

Giang Thạch lộ ra vẻ mỉm cười, đi về phía đám người, sau đó nắm lên từng bóng người, trực tiếp ném về phía sau, theo từng đạo tiếng kêu hoảng sợ vang lên, mọi người chặn ở chỗ này mới bắt đầu nhao nhao chạy trốn.

Rất nhanh, thân hình gầy gò của Giang Thạch đã xuất hiện sau lưng Lâm công tử.

Lâm công tử chậm rãi xoay người, nhất thời sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, mồ hôi lạnh từ trán lăn xuống, môi khẽ run rẩy, sợ hãi nói: “Ta... Ta chỉ là muốn để Thanh Tùng đạo trưởng chủ trì công đạo cho ta...”

-Người là muốn hắn chủ trì công đạo cho ngươi, nhưng công đạo của ta nên để cho ai đến chủ trì?

Giang Thạch than nhẹ.

-Ta!

Bùm!

Một gậy hạ xuống, cơ thể của Lâm công tử gục xuống đất, đầu chìm vào trong bụng, cũng không nhúc nhích nữa.

Giang Thạch cầm Lang Nha Bổng, xoay người đi vào sâu trong Vô Lượng Đạo Quán.

Lần này hẳn là không có người nào dám tranh đoạt tài phú của Vô Lượng Đạo Quán trước mặt hắn đi.

Hắn đi thẳng về hướng sâu nhất.

Bất quá mới vừa đi tới, hắn vẫn là thấy được không ít đệ tử của Vô Lượng Đạo Quán, kinh hoảng vô cùng, cầm từng cái từng cái bao lớn bao nhỏ đang chạy ra ngoài.

Giang Thạch không khỏi giận tím mặt.

-Đều buông xuống cho ta, ai dám cầm loạn!

Thanh âm của hắn đột nhiên vang lên, chấn động bốn phía.

Không ngờ vẫn có người muốn thừa dịp loạn lạc mang theo tài phú chạy trốn!

Đông đảo đệ tử Vô Lượng Đạo Quán đều sợ tới mức thân thể run rẩy, sợ hãi vô cùng, vội vàng buông bao khóa xuống, nhanh chóng lui ra ngoài.

-Hảo hán tha mạng!

-Hảo hán có chuyện gì từ từ nói!

-Chúng ta oan uổng!

Giang Thạch cất bước đi tới, bắt đầu quan sát mọi người, bộ mặt âm trầm, mở miệng nói:

“Bây giờ ta cần mấy thứ đồ, các người tìm được, ta liền buông tha các người, thứ nhất, Nhập Kinh đan; thứ hai, bạn sinh linh thảo bên người yêu thứ hai cấp hỏa thuộc tính, thứ ba, bí tịch, tốt nhất là siêu phẩm võ học, không có siêu phẩm võ học, liền tìm bí tịch hoành luyện, bí tịch thân pháp, bí tịch chương pháp, càng nhiều càng tốt, nghe rõ chưa?”

Đại chiến hôm nay để cho hắn đã rõ ràng con đường phát triển sau này nên đi như thế nào.

Dù sao hắn có thể không ngừng dung hợp, bí tịch cùng loại hình lại với nhau. Phải hảo hảo mà lợi dụng ưu thế này.

-Thiếu hiệp, ta có Nhập Kinh Đan!

-Ta có bí tịch!

-Ta cũng tìm được mấy quyển bí tịch!

-Bên này ta còn có dược liệu.

Đông đảo đệ tử vội vàng kinh hoảng mở miệng, nhanh chóng tiến lên cởi bỏ gói hàng.

Giang Thạch đánh giá cẩn thận, đem những thứ mình cần lấy ra từ trong những cái bao, một lần nữa nhét vào trong bao mới.

Rất nhanh, hắn liền lấy ra năm bản bí tịch, hai bản hoành luyện, hai bản bí tịch thân pháp, một bản bí tịch chương pháp.

Về phần những bí tịch khác, hắn nhìn thoáng qua liền vứt toàn bộ trở về.

Bây giờ tinh lực của hắn có hạn, chủ yếu tu luyện công pháp hoành luyện đồng thời chỉ có thể kiêm tu một ít thân pháp cùng chương pháp.

Về phần rất nhiều bí tịch khác, căn bản là không có thời gian tu luyện.

Mà ngoại trừ bí tịch ra, Nhập Kinh Đan có sáu bình, cộng lại hơn ba mươi viên.

-Linh thảo bạn sinh của yêu thú hỏa thuộc tính cấp hai đâu? Có hay không?

Giang Thạch hỏi.

“Thiếu hiệp, ta biết một chỗ có thể có, bất quá nơi đó là địa phương của trưởng lão trấn thủ, cũng không biết trưởng lão còn ở đó hay không?”

Một thanh niên đạo sĩ kinh hoảng mở miệng.

-Còn có trưởng lão? Mau dẫn ta đi qua!

Ngữ khí Giang Thạch trầm xuống.

-Được, thiếu hiệp, mời đi theo ta!

Thanh niên đạo sĩ đáp một tiếng, vội vàng sợ hãi xoay người bắt đầu dẫn đường.

Giang Thạch xách theo hai bao đồ đi theo phía sau hắn.

Một đường xuyên qua hành lang gấp khúc, chạy về phía xa xa.

Thời điểm vừa mới chạy được một nửa, liền nhìn thấy vài tên đạo sĩ trung niên xách theo bao lớn bao nhỏ, từ xa trèo tường mà đến, ý đồ chạy thoát từ cửa sau.

Sắc mặt Giang Thạch khẽ biến, cầm theo lang nha bổng liền đuổi theo, mở miệng hét lớn: “Tất cả dừng lại cho ta, đầu hàng không giết!”

Mấy tên đạo sĩ trung niên kia cũng giống như đệ tử lúc trước, sau khi nghe được thanh âm, tất cả đều hoảng sợ, lập tức nhanh chóng dừng lại.

-Hảo hán tha mạng! Chúng ta nguyện ý đem toàn bộ tài phú hiến cho hảo hán!

Bọn họ buông gói hàng xuống, thật sự không dám chạy thêm một bước nữa.

Toàn bộ Vô Lượng Đạo Quán chỉ có một mình Quan Chủ là Võ Thánh, đại bộ phận những trưởng lão khác đều là Nhập Kinh quan thứ mười một, ngẫu nhiên còn có mấy vị là nửa bước Võ Thánh.

Nhưng mặc dù nửa bước Võ Thánh, ở trước mặt Giang Thạch cũng hoàn toàn không đủ nhìn.

-Bây giờ ta cần siêu phẩm võ học của Vô Lượng Đạo Quán, mặt khác lại tìm cho ta linh thảo bạn sinh của yêu thú hỏa thuộc tính cấp hai, càng nhiều càng tốt, có hay không?”

Giang Thạch mở miệng hỏi.

-Siêu phẩm võ học?

Một tên trưởng lão kinh hoàng nói: - Siêu phẩm Võ học từ trước đến nay đều do chương môn bảo quản, đời đời truyền thừa, những người khác căn bản là không biết nó đặt ở nơi nào.

-Còn Linh Thảo bạn sinh của yêu thú hỏa thuộc tính cấp hai thì sao?

Giang Thạch trầm giọng mở miệng.

-Ta nhớ hình như bị chương môn cầm đi, ở trong phòng chương môn.

Một tên trưởng lão khác mở miệng nói.

-Dẫn ta đi qua!

Giang Thạch nói.

-Tốt, tốt!

Tên trưởng lão kia bất chấp những thứ khác, vội vàng dẫn đường ở phía trước.

Hai người lại đi một đoạn đến trước một gian phòng, trực tiếp phá cửa phòng.

Khi thấy rõ dược liệu ở trên bàn đặt, rốt cục Giang Thạch cũng thở phào nhẹ nhõm thật dài.

Chuyến đi Vô Lượng Đạo Quán lần này, cuối cùng cũng không uổng phí.....

Chương 83: Man Tượng Thần Công Viên Mãn! Lực Lượng Bạo Tăng!

Một đêm trôi qua.

Mặt trời mọc, rừng núi thanh u.

Thỉnh thoảng có từng đợt tiếng chim hót líu lo truyền đến, thanh thúy dễ nghe.

Toàn bộ Vô Lượng đạo quán lại không còn một tia thanh âm nào, hoang vu vắng vẻ.

Từ trên cao nhìn xuống, chỉ thấy Vô Lượng Đạo Quán đã là một mảnh hỗn độn, cửa lớn vỡ nát, vách tường sụp đổ, các gian phòng cũng đều có dấu vết bị cướp đoạt qua, cũng không còn thấy được một bóng người nào nữa.

Giống như từng tao ngộ sơn tặc vậy.

Giờ phút này, hai đạo nhân ảnh khuôn mặt kinh nghi, đang đứng sừng sững ở trên một khu kiến trúc của Vô Lượng đạo quán, tầm nhìn bao quát, quan sát toàn bộ Vô Lượng đạo quán.

-Vô Lượng đạo quán bị diệt môn? Tại sao có thể như vậy?

Một tên lão giả mặc trường bào trắng như tuyết, thân hình thấp bé không thể tưởng tượng nổi mà mở miệng.

-Cổ quái!

Lão giả gầy như cây gậy trúc bên cạnh âm lãnh mở miệng.

-Đi, qua xem một chút.

Lão giả mập mạp mở miệng nói.

Xoẹt! Xoẹt!

Thân pháp của bọn họ quý dị, khoảnh khắc đã xuất hiện ở một chỗ khác trên không trung, để lại vô số tàn ảnh, thoáng cái đã rơi vào trong sân, mũi khẽ ngửi, phân biệt khí tức máu tanh trong sân, tiến hành tìm kiếm.

Rất nhanh bọn họ phát hiện trong sân mấy cỗ thi thể, thân hình ngừng lại.

“Đây là Thanh Tùng lão đạo, Thanh Tùng lão đạo bị giết, ngoài ra, còn có Côn Sơn Long thị!”

Lão giả lùn híp mắt, lộ ra vẻ kinh hãi.

-Thanh Tùng lão đạo đã vượt qua 150 tuổi, là cao thủ thành danh đã lâu, kinh lực cực kỳ tinh thuần, lại đã bị người giết?

-Bên này, thanh niên của Côn Sơn Long thị cũng không đơn giản, huyết mạch thể gia vô cùng nồng đậm, máu tươi đầy người, tử trạng thâm thẳm, đầu bị đập đến biến dạng, không thể nào nhận ra danh tính cụ thể rồi.

Nếu như không phải trên người đối phương có tiêu chí riêng độc hữu của truyền nhân Côn Sơn Long thị, bọn hắn cũng không thể nhận ra người này.

-Có nồng độ huyết mạch thể gia nồng đậm như thế, thân phận địa vị tuyệt đối sẽ không đơn giản.

-Đây là thương tích bị vũ khí hạng nặng đập qua!

Lão giả cao gầy kia ngữ khí lạnh như băng, chỉ về phía thi thể Long công tử kia.

-Không sai, xem ra là... Lang Nha Bồng không thể nghi ngờ!

Lão giả mập mạp trầm giọng nói.

-Là Giang Thạch kia!

Giọng nói của lão giả cao gầy vẫn lạnh như băng.

-Thực lực của Giang Thạch này đã đạt tới trình độ đáng sợ như vậy sao?

Lại có thể giết chết Thanh Tùng lão đạo cùng truyền nhân của Long thị.

-Thú vị, thật sự là càng ngày càng thú vị.

Lão già mập mạp sắc mặt quái dị, nói: “Hai anh em chúng ta đi ra ngoài lâu như vậy, vốn là vì nhiệm vụ khác, lại nhân tiện giải quyết gia hỏa dám giết chết truyền nhân Trương thị ta, không thể tưởng được biểu hiện của gia hỏa này càng ngày càng ngoài dự liệu của chúng ta, bất quá, trước khi xác nhận cụ thể, tốt nhất còn phải tìm người hỏi một chút mới được, để tránh vạn nhất chỉ là trùng hợp.”

-Không sai!

Lão giả cao gầy lạnh lùng nói.

Xoẹt! Xoẹt!

Thân pháp của hai người như gió, lần nữa hành động, mang theo tàn ảnh nhanh chóng biến mất ở nơi đây.

Một ngày sau.

Hướng khác.

Trong một thành trì tương đối phồn hoa, người đến người đi, rộn ràng nhộn nháo, các loại thanh âm rao hàng không ngừng vang lên.

Nham Thạch Thành.

Trong bối cảnh loạn thế này, thành này vẫn có thể bảo trì cảnh sắc phồn hoa như thế, đã là không dễ dàng, nơi đây là một trong những yếu đạo của Phong Châu, giao thông đường

bộ cực kỳ phát triển, thương gia nam lai bắc vắng, đông bên tây tầu qua lại không ngừng đan xen với vô số nhân sĩ giang hồ, cơ hồ mỗi giờ mỗi khắc đều có người ra vào thành, cực kỳ tấp nập.

Thành này cũng là tòa thành trì duy nhất bị Phong Châu quân không chế nghiêm mật.

Vì vậy mới có thể bảo trì tương đối phần hoa ở dưới loạn thế này, không bị thổ phỉ cùng nghĩa quân quấy rầy.

Ngay lúc này.

Trong phòng của một khách điểm.

Giang Thạch thở ra một hơi thật dài, cả người rất cực có thể đứng lên từ trong thùng thuốc đỏ, toàn thân ướt sũng, mang theo từng mảnh tiếng sóng nước ào ào.

Từ đêm đó, sau khi rời khỏi Vô Lượng đạo quán, hắn liền lên đường cực nhanh, vào ngày hôm sau liền tiến vào thành này, sau đó liền thuê khách điểm, trốn ở trong phòng tu luyện.

Bây giờ đã có thời gian một ngày trôi qua.

Rất cực hắn cũng thuận lợi tu luyện Xích Dương thần công tới cảnh giới thứ ba viên mãn.

Xích Dương thần công đệ tam trọng viên mãn (cường hóa phòng ngự tam cấp, phản chấn lực lượng một cấp, tăng phúc 68% lực lượng)

-Xích Dương thần công Viên mãn mới có thể tăng phúc 68% lực lượng, ta còn tưởng rằng ít nhất có thể đạt tới bảy thành đây đáng tiếc, thật sự là đáng tiếc.

Giang Thạch nhìn chăm chú vào bảng điều khiển trước mắt, miệng tự nói.

Bất quá có lẽ sau khi dung hợp thêm vài môn ngành công, lực lượng tăng phúc còn có thể gia tăng một lần nữa.

Nhất cử đột phá tăng phúc bảy thành lực lượng trên cơ sở ban đầu.

Dù sao hẳn nắm giữ thiên phú dung hợp, đang muốn nhìn xem cực hạn của môn công pháp này ở đâu đây.

Không biết có thể dung hợp không giới hạn không đây?

Rất nhanh, con mắt Giang Thạch lại lóe lên, lộ ra dị sắc, chú ý tới biến hóa của một chỗ khác.

Cường hóa phòng ngự từ cấp hai trước đó đã biến thành cấp ba.

Trực tiếp tăng lên một cấp bậc.

“Phòng ngự lúc trước của ta cũng đã có thể ngành kháng kiếm khí cự ly xa của Thanh Tùng đạo trưởng mà không bị thương, vậy bây giờ phòng ngự chẳng phải là càng thêm biến thái?”

Thanh Tùng đạo trưởng, cảnh giới Võ Thánh thang thứ ba sơ kỳ, lúc ấy thi triển 【siêu phẩm võ học】, từ cự ly xa công hơn mười chiêu về phía hắn, chỉ có thể lưu lại mười mấy vết xước màu đỏ trên người hắn mà thôi.

Nếu là lấy phòng ngự hiện tại của hắn lại đi đối mặt Thanh Tùng đạo trưởng, chẳng phải là ngay cả một chút dấu vết cũng không nhất định có thể lưu lại?

Nghĩ đến đây, Giang Thạch không khỏi lại lộ ra một nụ cười.

Trước mắt Xích Dương thần công đã thuận lợi viên mãn, cũng đã là thời điểm nên tu luyện lên môn siêu phẩm võ học kia.

Vừa nghĩ tới môn võ học siêu phẩm này, trong lòng của hắn liền không khỏi chờ mong.

Trong khoảng thời gian này tao ngộ đủ loại chiến đấu, để cái nhìn đối với siêu phẩm võ học trong lòng hắn đang không ngừng thay đổi, cũng càng muốn tu luyện 【Man Tượng Thần Công】 đến viên mãn xem sẽ phát sinh biến hóa kinh người gì.

Nghĩ đến đây, hắn lập tức bắt đầu mở bao bọc, lấy được liệu ra, bắt đầu phối trí thuốc tắm.

Nửa canh giờ sau.

Nước thuốc trong thùng tắm đã bị thay đổi một lượt nữa.

Giang Thạch thoải mái nằm ở bên trong, nhắm hai mắt lại, bắt đầu vận công tu luyện 【Man Tượng Thần Công】.

...

Thời gian trôi qua.

Toàn bộ ngoại giới, gió nổi mây phun, ồn ào một mảnh, đủ loại tin tức đang nhanh chóng truyền đi.

Chuyện của Vô Lượng đạo quán, ở trong khoảng thời gian hai ngày gần như đã truyền khắp hơn phân nửa địa giới của Phong Châu.

Vô số nhân sĩ giang hồ nghị luận sôi nổi.

Trong lòng mỗi người đều kinh hãi, không thể tin được.

-Người nói cái gì? Người nói Thanh Tùng đạo trưởng bị người giết? Đây chính là lão thần tiên, sao người dám nói vậy?

-Biểu ca ta tận mắt chứng kiến, hắn bị người ta đánh vỡ đầu, chết vô cùng thê thảm, ngay cả Vô Hối thiền sư cũng trực tiếp chạy trốn.

-Không thể nào? Vô Hối thiền sư lại chạy trốn?

-Địa vị của Vô Hối thiên sư giống như Thái Sơn Bắc Đẩu của võ lâm Phong Châu, cao cao tại thượng, là đại sư chân chính, võ lâm giang hồ Phong Châu ai không ngưỡng mộ hẳn?

-Là thật, đêm đó chiến đấu quá thảm thiết, không ngờ hạ tràng của Vô Lượng đạo quán cùng Lạc Hà kiếm phái lại giống giao, đều bị diệt môn, trên giang hồ không còn Vô Lượng đạo quán nữa.

-Đừng nói Vô Hối thiên sư chạy trốn, ngay cả cao thủ của thế gia Long thị cũng bị giết.

Tiếng nghị luận lan truyền khắp Phong Châu.

Tất cả những người chưa kịp tham gia võ thị, cơ hồ đều là vẻ mặt mờ mịt, đầu óc nổ vang, không thể tưởng tượng nổi.

Thanh Tùng đạo trưởng, Vô Hối đại sư, hai vị này đều là tồn tại trong truyền thuyết của võ lâm Phong Châu.

Bao nhiêu người đã nghe truyền thuyết của bọn họ từ nhỏ đến lớn.

Nhưng bây giờ hai truyền thuyết này..... sụp đổ?

-Lúc trước thiếu niên kia ở Lạc Hà kiếm phái không phải là còn chưa có đạt tới Võ Thánh sao, làm sao sẽ tu luyện nhanh như vậy?

Có người sợ hãi hỏi.

“Cái này người liền không hiểu, thiếu niên kia là trời sinh Kim Cương, tốc độ tu luyện căn bản không thể dùng lẽ thường mà cân nhắc, nghe nói có trời sinh Kim Cương mỗi ngày cũng không làm cái gì, chỉ cần uống nước ăn cơm, lực lượng thân thể đều sẽ nhanh chóng tăng trưởng, mỗi ngày một khác, hơn nữa hẳn còn nắm giữ 【 Tinh Thần Vẫn Thiệt 】 , có thể hóa giải các loại kinh lực, loại tình huống này cực kỳ khó giải, không muốn vô địch cũng khó?”

Có người biết chuyện mở miệng.

-Lại một vị trời sinh Kim Cương? Chẳng lẽ đây là Mông Phương thứ hai?

Rất nhiều người thì thảo mở miệng.

-U Châu đại đô đốc Mông Phóng, ở trong giang hồ tuyệt đối là một tồn tại cấp bậc ác mộng, ngựa đạp giang hồ, không người có thể ngăn cản, cao thủ cấp Vũ Thánh ở trước mặt hắn đều giống như là rơm rạ đồng dạng, có thể thu gặt tùy ý.

Nhân vật như vậy xuất hiện một người đã đành.

Kết quả bây giờ lại toát ra một cái?

Mà theo giang hồ lan truyền tin tức, rất nhanh Côn Sơn Long thị bên kia cũng đã biết được tin tức.

Toàn bộ Long thị giận tím mặt, đằng đằng sát khí, phái ra cao thủ cấp tốc chạy tới Phong Châu.

Long Thiếu Vân là thành viên quan trọng của gia tộc bọn họ, huyết mạch nồng đậm, tiền đồ vô hạn, chính là một trong những tộc nhân hạch tâm cấp hạt giống của Long thị bọn họ, nhân vật như vậy bị người giết, bọn họ có thể không giận?

Tổng binh Phong Châu quân Viên Khai Thái, sau khi biết được cao thủ Long thị xuất hiện, liền dẫn người ra cửa nghênh đón.

Khác với cao thủ của Trương thị bị giết.

Lần này chết chính là truyền nhân hạch tâm của Long thị, mặt khác chuyện này còn trực tiếp xảy ra trên địa bàn Phong Châu của hắn, bây giờ Long thị tuyệt đối là đang ở trên bờ biên giới bạo tẩu, hắn không thể không đối đãi cẩn thận.

Bằng không người của Long thị muốn giết chết hắn là chuyện rất dễ dàng.

“Viên Khai Thái, ta mặc kệ hung thủ giấu ở nơi nào, cũng mặc kệ hắn có lai lịch gì, tóm lại, ta muốn trong vòng ba ngày tìm được hung thủ, nói là ba ngày nhất định phải ba ngày!”

Cường giả Long thị phần nộ mở miệng, ngồi trong đại trưởng của Viên Khai Thái, đập nát bàn án.

Là một trong những thế lực sau màn chấp chương thiên hạ, đừng nói là Viên Khai Thái không thể trêu vào hắn, ngay cả hoàng tộc cường thịnh ở trước mặt thế gia của bọn họ cũng phải tránh lui.

Hắn có sức mạnh và thực lực tuyệt đối dám nói như vậy!

-Vâng, Long tiên bối yên tâm, văn bối nhất định cấp tốc phái người điều tra.

Viên Khai Thái toát mồ hôi lạnh, chấp tay mở miệng.

-Lập tức đi điều tra!

Lão giả Long thị phần nộ mở miệng.

Viên Khai Thái ôm hai quyền một cái, nhanh chóng lui ra ngoài.

Kế tiếp, từng tấm bức họa truy nã bắt đầu cấp tốc dán lên ở khắp nơi trong thành thị...

...

Cứ điểm của Nghĩa Minh quân.

Lục Trọng Sơn trong soái trưởng rất nhanh cũng đã biết được tin tức, cầm một tờ lệnh truy nã bị người đưa tới, trên mặt lộ ra vẻ kinh nghi.

-Giang Thạch giết chết truyền nhân Long thị? Còn giết chết Thanh Tùng đạo trưởng?

Dù hắn biết thực lực Giang Thạch rất mạnh, giờ phút này vẫn hít một hơi khí lạnh.

-Gã này.....Quả nhiên là quái vật!

Mấy ngày trước khi Giang Thạch rời khỏi nơi này, nhiều nhất cũng chỉ tương đương với Võ Thánh thang thứ hai, nhưng bây giờ sao lại trở nên khủng bố như vậy.

Lúc này mới mấy ngày trôi qua a?

-Cha, làm sao bây giờ?

Sắc mặt Lục Thừa Thiên biến ảo, không nhìn được mở miệng.

-Làm sao bây giờ? Chúng ta có biện pháp gì?

Lục Trọng Sơn cười khỏ.

Giang Thạch phạm phải loại đại án ngập trời này, cho dù là hấn muốn hỗ trợ, cũng là lực bất tòng tâm.

Hướng hồ bây giờ cao tầng Thánh giáo vẫn còn chìm chằm chằm bọn họ, bọn họ lo cho chính mình còn chưa xong, càng không có tinh lực đi quản chuyện khác.

Một khi nhúng tay vào chuyện này, không chỉ không giúp được Giang Thạch, ngược lại sẽ để mình cũng hãm sâu vào vũng nước đục này.

“Bất quá nếu hấn dám làm ra đại sự như vậy, ta nghĩ hấn khẳng định có cách thoát thân...”

Lục Trọng Sơn thì thảo, lần nữa nhìn về phía lệnh truy nã.

Khó trách lúc trước Giang Thạch để cho hấn tìm hiểu tin tức của võ thị gần nhất, xem ra... Hấn là sớm có dự mưu!

Rốt cuộc lai lịch của đối phương là gì?

Buồn cười lúc trước hấn còn muốn đem Giang Thạch lưu lại trong quân, nhân vật như vậy, thành tựu sau này nhất định là sẽ không yếu hơn cao thủ cảnh giới Hoán Huyết đi.

Lại là hai ngày trôi qua.

Trong khách điểm.

Giang Thạch ngoại trừ ăn cơm, nghỉ ngơi bình thường ra, những thời gian khác hầu như đều đang tu luyện vất vả.

Tại dưới sự gia trì của thiên phú 【Long Tượng】, rốt cục vào xế chiều hôm nay, [Man Tượng thần công] cũng đã được hắn tu luyện đến cảnh giới thứ ba viên mãn.

Mà hắn cũng rốt cục cảm nhận được cái gọi là 【khí huyết man tượng】 trong truyền thuyết.

Không hổ là siêu phẩm võ học.

Loại võ công này quả nhiên đã cách biệt một trời một vực với các loại võ học khác.

Giờ khắc này, hắn có thể cảm thấy rõ ràng máu của mình đang nóng lên, nóng lên, thật giống như dầu hỏa nóng rực vậy, có thể bốc lửa bất cứ lúc nào.

Ở trong mạch máu mệnh môn kịch liệt phát ra từng âm thanh ừng ực đô đô, khiến cho toàn bộ làn da của hắn đều hoàn toàn hóa thành màu đỏ thẫm, từng chiếc gân xanh thô to không tự chủ được mà hiện lên ngoài làn da, rất nhanh liền đã bò đầy thân thể.

Giống co bốn năm phút liền nóng lên, sau khi nóng lên, tất cả những huyết dịch nóng bỏng này không thể khống chế mà bắt đầu tự hội tụ về phần ngực của hắn.

Rất nhanh những huyết dịch này tiến hành nén lại cùng thu lại.

Từng giọt máu nóng rực chen chúc cùng một chỗ, dần dần dung nén thành hình dáng của 【huyết sắc man tượng】.

Ngoại trừ hình thể nhỏ hơn, các phương diện khác đều giống như đúc.

Một cỗ khí tức man hoang hung hãn bức người, cương mãnh vô địch không ngừng tản mát ra từ trên người con Man Tượng Huyết Sắc này.

Cẩn thận nhìn lại, thậm chí có thể cảm thấy được con mắt của Man Tượng vẫn còn đang mở ra.

Theo con [Man Tượng Huyết Sắc] này thành hình, huyết dịch khô nóng mênh mông của Giang Thạch cũng rốt cục nhanh chóng bình tĩnh trở lại.

Ngay cả gân xanh cả người đều nhanh chóng nội liễm, biến mất lần nữa.

Giang Thạch miệng khô lưỡi khô, thân thể mệt mỏi, từng ngum từng ngum mà thở hổn hển, chống thành thùng thuốc chậm rãi đứng lên.

Giờ phút này chỉ thấy toàn bộ thùng thuốc đều đang nóng hổi bốc khói.

Tất cả đều bị huyết dịch nóng rực của hắc ngạnh sinh sinh mà đun sôi.

Cảm giác đói khát trước nay chưa từng có xuất hiện trong thân thể Giang Thạch, thật giống như ba ngày ba đêm không có ăn cơm, để cho hắc có loại ảo giác mình có thể ăn hết một con voi.

Thì ra đây chính là ảo diệu của [siêu phẩm võ học].

Giang Thạch lầm bầm:

” 【 Man Tượng Huyết Sắc 】 này liền tương đương với túi máu trong cơ thể yêu thú, lúc bình thường không cần dùng đến, trạng thái co rút lại hoàn toàn, nhưng chỉ cần tiến hành vận chuyển, 【 huyết sắc man tượng 】 sẽ lập tức bạo vỡ, tinh

huyết bên trong sẽ tràn vào tứ chi bách hại, mang đến lực lượng cường đại mà lại đáng sợ cho thân thể, chỉ bất quá đại bộ phận thân thể con người đều ăn không tiêu loại lực lượng thức bạo tạc này!”

Cũng khó trách bây giờ hắn cảm thấy cực kỳ đói bụng.

Bởi vì giờ phút này, đại bộ phận tinh huyết của hắn đều đã bị [Man Tượng Huyết Sắc] nén đến ngực, tự nhiên xảy ra tình trạng thân thể thiếu hụt tinh huyết, sinh ra cảm giác đói khát.

Giang Thạch không khỏi nhìn về phía bảng điều khiển, tinh quang trong mắt chợt lóe.

Mấy ngày trôi qua, các hạng số liệu quả nhiên lại tăng lên trên diện rộng.

Tên thật: Giang Thạch.

Tu vi: Nhập kinh quan thứ bảy

Công pháp: Chân Vũ Cương Kính (tinh thông)

Vũ kỹ: Phá Long Thương (tầng thứ hai), Thân Pháp Như Hình Với Bóng (tầng thứ hai), Hoa Vũ Mãn Thiên (tầng thứ nhất), Man Tượng Thần Công (viên mãn), Xích Dương Thần Công (viên mãn)

Thiên phú: Long Tượng (43 500 cân), Ngộ Đạo (phân tích võ học, dung hợp võ học)

Giá trị danh vọng: 3180 (tập hợp đủ 1 vạn giá trị danh vọng, có thể mở khóa thiên phú tiếp theo)

Chương 84: Lão tử chính là Hận Thiên Vô Bả!

“Lực lượng thân thể từ hơn ba vạn cân lúc trước, tăng lên tới bốn vạn ba nghìn năm trăm cân như bây giờ, tương đương nói tăng lên ròng rã hơn một vạn cân, mà đây vẫn là trạng thái bình thường, nếu là lại phối hợp thêm 【 Xích Dương thần công 】 cùng 【 Man Tượng thần công 】 , vậy lực lượng lúc đó nên là bao nhiêu?”

Giang Thạch có chút không dám tưởng tượng.

Lực lượng tăng phúc của Xích Dương thần công đã đạt tới 68%, chỉ vận dụng một môn thần công này đã có thể làm cho lực lượng của hắn kéo lên tới tình độ hơn bảy vạn cân từ trạng thái hơn bốn vạn cân ban đầu.

Hơn nữa cộng thêm lực lượng khủng bố khi kích nổ 【 huyết sắc man tượng 】 , cụ thể có thể gia tăng bao nhiêu, chỉ sợ chỉ có tự mình thử qua mới tính rõ ràng được.

Nhưng là vừa nghĩ tới uy lực nghịch thiên của siêu phẩm võ học, không cần thử hắn là cũng có thể suy đoán, ít nhất làm cho lực lượng của hắn gia tăng mấy vạn cân không phải việc khó gic.

Nói cách khác, dưới sự phối hợp của hai đại thần công, lực lượng của Giang Thạch rất có thể sẽ đạt tới tình trạng chín vạn cân cự lực, hoặc thậm chí là đột phá đại quan mười vạn cân.

Điều này khủng bố biết bao?

Bây giờ hắn mới dám chân chính tự một tiếng 【 Hận Thiên Vô Bả, Hận Địa Vô Hoàn 】 .

Trong lúc nhất thời, Giang Thạch chỉ cảm thấy tiền đồ rộng lớn, con đường phía trước sáng sủa.

Bỗng nhiên, trong bụng hắn lại truyền đến từng trận cảm giác đói khát nồng đậm, ùng ục ùng ục rung động, ngay cả trong đầu cũng truyền đến cảm giác mê muội nhàn nhạt, đồng thời một cỗ cảm giác phiền não không có lý do bắt đầu tràn vào trong lòng.

-Ta sẽ không phải là bị đói đến hạ đường huyết chứ?

Hắn nhẹ nhàng lắc lắc đầu, chuẩn bị thay quần áo, xuống lầu ăn cơm.

Hắn từng nghe nói qua một ít bệnh nhân hạ đường huyết, ở trên tính tình nhiều ít đều sẽ có chút táo bạo, tính nhẫn nại thường thấp hơn nhiều so với người thường.

Đương nhiên, đây cũng có thể tác dụng phụ sinh ra khi thiếu máu, hắn cũng không chắc, dù sao trước đó, hắn chưa bao giờ trải nghiệm qua loại cảm giác này.

-Vài ngày trôi qua, chỉ sợ tin tức bên ngoài về ta đã sớm âm ỉ ngất trời, nếu không giá trị danh vọng cũng không thể đạt tới hơn 3000 điểm.

Một bên Giang Thạch ra cửa, một bên tự nói, “Thôi, chờ ta lấp đầy bụng, liền lập tức rời khỏi nơi thị phi này.”

“Lại nói Giang Thạch kia, bộ dạng của hắn thật sự là hung thần ác sát, thể gian hiếm thấy, các vị khách quan, các vị đoán xem hắn sẽ trông như thế nào?”

Một vị tiên sinh thuyết thư đứng ở trong đại sảnh, vẻ mặt như thật, nhìn về phía mọi người, khơi gợi khẩu vị của mọi người, cầm kinh đường mộc trong tay, dùng sức vỗ bốp một tiếng, nói:

-Người này lớn lên gầy như que củi, giống như lệ quỷ, sống mũi tẹt, mắt híp, thân hình nhỏ gầy, tứ chi cộng lại cũng không đủ hai lạng thịt, gần như không khác gì da bọc xương. Nhưng hết lần này tới lần khác một người bộ dáng như quỷ bệnh như vậy, lại là lực lớn vô cùng, hai tay có lực lượng tứ tượng, nghiền sắt thành bùn, độc nhất vô nhị, đêm đó lão Hoàng ta tận mắt nhìn thấy, một mình hấn ở trong vòng vây của Thanh Tùng đạo trưởng, Vô Hối thiền sư cùng Nhạc chuông môn cũng có thể tiến thoái tự nhiên, lông tóc không thương...

Trong đại sảnh sớm đã ngồi đầy các lộ nhân sĩ giang hồ, giờ phút này mỗi người đều là vẻ mặt kinh hãi, trợn mắt há hốc mồm nhìn về phía vị tiên sinh thuyết thư kia, lắng nghe hần miêu tả Giang Thạch.

Những nhân sĩ giang hồ này, đại đa số đều chưa từng tham gia võ thị đêm đó, càng có một bộ phận chỉ là khách thương vắng lai qua đây.

Giờ phút này nghe được khách điếm có người kể chuyện, nhắc tới chuyện của Giang Thạch khó tránh khỏi sinh lòng tò mò, dừng chân quan sát.

Tiên sinh thuyết thư kia nhìn thấy có nhiều người cảm thấy hứng thú như vậy, tự nhiên cũng sinh lòng đắc ý, càng ra sức kể, nước bọt phun loạn, mặt mày hớn hở, càng nói càng thái quá.

“Chờ một chút, lão Hoàng, người nói Giang Thạch kia lớn lên gầy như que củi, giống như lệ quỷ? Người là đang nói bậy sao? Giang Thạch thể nhưng là lực lớn vô cùng, trời sinh Kim Cương, khí lực lớn như vậy, làm sao có thể gầy như que củi?”

Một vị nhân sĩ giang hồ nhin không được chen miệng nói.

-Thân hình gầy như vậy, đừng nói đánh người, cho dù nhẹ nhàng chấn động cũng có thể bị thương.

-Lão Hoàng, người thật sự có mặt ở võ thị đêm đó sao? Đây là người tự mình bịa ra đi?

“Theo ta mà nói, Giang Thạch kia có thể có thực lực đáng sợ như thế, khẳng định là lớn lên cực kỳ cường tráng, thắt lưng to mười vòng, thân cao hơn trượng, thể trọng mấy ngàn cân, một bữa ăn một con trâu, chỉ có như vậy, mới có thể có khí lực lớn như thế!”

-Đúng vậy!

Mọi người nhao nhao ồn ào.

-Các vị! Các vị! Khi nào ta nói dối qua các vị, việc này thiên chân vạn xác, Giang Thạch kia quả thật là cốt nhục như củi, giống quỷ như bệnh, đêm đó lão Hoàng ta may mắn cùng một vị cao thủ tiến vào Vô Lượng Đạo Quán, thật sự là ta tận mắt nhìn thấy.....”

-Cốt nhục như củi, người như vậy làm sao có thể là trời sinh Kim cương?

Một nhân sĩ giang hồ khác giật mình nói.

-Hắn sẽ không phải là yêu thú hóa hình chứ?

Người kia mở miệng.

-Thiên hạ rộng lớn, chuyện các người chưa từng nghe qua còn nhiều, chẳng lẽ tất cả các chuyện các người chưa từng nghe qua liền không có thật sao? Các người còn nghe hay không, không nghe, thế ta đi đây.

Lão hoàng lộ vẻ không vui, nói xong liền muốn thu dọn đồ đạc, chuẩn bị rời đi.

-Đừng đừng, đừng đi!

-Lão Hoàng, chúng ta tin tưởng ngươi, nói mau!

-Đúng vậy, Vô Hối đại sư thật sự chạy trốn?

Mọi người vội vàng mở miệng, khẩn cấp, càng có người nhanh chóng ném tiền thưởng lên, rầm rầm đập vào đầu lão Hoàng.

Lão Hoàng mừng rỡ trong lòng, lúc này nhanh chóng khom lưng nhặt, một lần nữa vỗ kinh đường mộc, mở miệng nói:

“Đêm đó chiến đấu cực kỳ khốc liệt, bình sinh lão Hoàng ta mới thấy một lần trong đời, đáng thương Vô Hối đại sư cả một đời anh minh lại chôn vùi ở đây, lúc ấy đại chiến nổi lên, quả nhiên là cát bay đá chạy, tàn ảnh trùng trùng, cho dù Vô Hối đại sư đã luyện thành 【Thuần Dương Kim Cương Công】 đã hơn trăm năm cũng căn bản vô dụng,

Nói đến Giang Thạch kia, đúng là quái tài mấy trăm năm mới gặp một lần, ai ai ai, thiếu niên kia ngươi lại đây một chút...”

Đang nói, đột nhiên, con mắt lão Hoàng sáng ngời, nhìn về hướng cầu thang, đưa tay chiêu dụ, nói: “Mọi người mau nhìn, bộ dáng của Giang Thạch kia y như thế này, gây giống hệt thiếu niên này, cả người khô cằn, căn bản không có bao nhiêu thịt, ai ai ai, thiếu niên, ngươi đừng đi, mau tới đây...”

Sắc mặt Giang Thạch nhất thời tối sầm.

Nguyên bản đang ở dưới lầu, nghe người dưới lầu gọi hắn là quỷ bệnh, hắn đã đủ khó chịu, kết quả còn đột nhiên bị tên tiên sinh thuyết thư này gọi lại, làm cho hắn sắp tức cười.

Khó trách nhiều danh tiếng của hắn trong mấy ngày qua lại tăng nhanh như vậy, không ngờ một phần cũng là do đám tiên sinh thuyết thư này đang bố trí hắn.

Trong khách điểm, mọi người nhao nhao quay đầu quan sát, lộ ra vẻ ngạc nhiên, muốn nhìn xem người gây như quỷ bệnh trong miệng lão Hoàng rốt cuộc gây thành bộ dáng gì.

Bất quá vừa nhìn, nhất thời có không ít người khẽ nhú mày.

-Kỳ quái, sao ta lại cảm thấy hình như đã gặp người này ở đâu?

-Ta cũng vậy, hình như là nhìn thấy trên lệnh truy nã...

Có mấy người hồ nghi trong lòng, nhanh chóng móc ra từng tờ lệnh truy nã từ trong ngực, bắt đầu đối chiếu lần lượt.

Bọn họ là Người Truy Tung nổi danh trên giang hồ, thường xuyên hợp tác với quan phủ, truy bắt một ít đạo phỉ không có danh tiếng ở trong giang hồ, dùng để đổi lấy tiền thưởng, cho nên trên người lúc nào cũng mang theo các loại lệnh truy nã.

Theo từng tờ lệnh truy nã được mở ra, rất nhanh bọn họ nhìn thấy một tờ đặt ở phía dưới cùng.

Trên tờ lệnh truy nã kia nghiêm nhiên vẽ chân dung của Giang Thạch.

Chẳng qua lấy tiêu chuẩn hội họa của thời đại này, hơn nữa Phong Châu quân lại chưa từng thấy qua bộ dạng Giang Thạch, cho nên vẽ cũng chỉ có sáu bảy thành tương tự mà thôi.

Nhưng cho dù chỉ có sáu bảy phần tương tự, vẫn dọa cho mấy tên này sợ tới mức biến sắc, lộ ra vẻ hoảng sợ, lệnh truy nã trong tay cũng không cần, vội vàng nhanh chóng xoay người bỏ chạy.

Bọn họ quả thực giống như gặp quỷ, một khắc cũng không dám ở lâu.

Những nhân sĩ giang hồ khác vừa thấy bọn họ xoay người chạy trốn, lập tức lộ ra vẻ hồ nghi.

Không ít người nhất lên lệnh truy nã trên mặt đất, tiến hành quan sát.

Vừa quan sát, cũng giống như là bị bọn họ xoay người bỏ chạy, đột nhiên ném ra lệnh truy nã, hoảng sợ quát to một tiếng, xoay người bỏ chạy.

-Mẹ ơi, đi mau a!

Càng nhiều người cảm thấy hồ nghi, nhao nhao nhất lệnh truy nã lên, vừa nhìn xuống cũng triệt để biến sắc, lộ ra vẻ hoảng sợ, không chút nghĩ ngợi, nhanh chóng xoay người chạy trốn.

Ngay cả có người không nhìn thấy lệnh truy nã, không biết tình huống gì đang diễn ra, giờ phút này cũng bị đồng bạn kéo chạy ra ngoài, nhanh chóng thoát khỏi nơi đây, hận không thể sinh thêm tám cái chân.

-Ai ai ai, các ngươi đều đi làm gì? Trở lại, đều trở lại!

Lão Hoàng ngẩn ra, vội vàng mở miệng hét lớn.

Giang Thạch cười như không cười, từng bước một đi tới gần lão Hoàng, chỉ thấy lão giả này ước chừng trên dưới năm mươi tuổi, để chòm râu dê, trên mặt đầy nếp nhăn, bộ dáng khôn khéo giao hoạt.

-Ngươi chưa từng đi qua võ thị đêm đó sao? Nội dung vừa rồi đều là ngươi bịa ra?

Giang Thạch lộ ra nụ cười, nhắc áo bào lên, ngồi ở gần lão Hoàng, nhẹ nhàng vỗ bàn, nói: “Tiểu nhị, mang đồ ăn lên, mang đồ ăn lên!”

-Ngươi.....

Lão Hoàng lộ ra vẻ kinh nghi, cho dù không rõ đã xảy ra chuyện gì nhưng giờ phút này cũng cảm giác được không đúng, trong lòng không khỏi nháy dưng.

-Không thể nào? Thật sự để hấn gặp được Giang Thạch chính chủ?

Hấn vội vàng vươn đầu nhìn về phía lệnh truy nã rải rác trên mặt đất.

Vừa nhìn, nhất thời chân động trong lòng, sắc mặt trắng bệch, rằm một cái, hai đầu gối quỳ rạp xuống đất, trong miệng kêu rên: “Gia gia tha mạng, tiểu lão nhi đáng chết, tiểu lão nhi đều là hồ ngôn loạn ngữ, gia gia tha mạng cho ta...”

Hấn vừa nói, vừa vươn bàn tay quạt tới hai gò má của mình, bốp bốp rung động, đáng thương hề hề.

-Ta cũng không có cháu trai lớn như ngươi.

Giang Thạch lộ ra nụ cười, nói: “Là ai lấy biệt danh 【 Quỷ Bệnh 】 cho ta?”

“Không, không ai lấy, là tiểu lão nhi tự mình bịa lấy, ta đáng chết, tha cho ta đi...”

Lão Hoàng đau khổ cầu xin tha thứ, “Ta nghe người ta nói ngươi lớn lên gầy như que củi, giống như bệnh quỷ, lúc này mới lấy loạn, tha cho ta đi.”

“Thôi, nhớ kỹ biệt danh chân chính của ta, lão tử 【 Hận Thiên Vô Bả 】 , cũng không phải cái gì 【 Bệnh Quỷ 】 , cũng không phải 【 Quỷ Bệnh 】 , nghe rõ chưa?”

Ngữ khí Giang Thạch nhàn nhạt.

-Hiểu rồi, hiểu rồi.

Giống như gà con đầu vàng mỏ thóc.

-Ừ, nói tiếp đi!

Giang Thạch lộ ra hài lòng, mỉm cười nói.

-Còn nói?

Lão Hoàng lộ ra sợ hãi.

“Nói nhảm, ta đương nhiên muốn biết rõ ràng người đều đã nói những thứ gì, còn có, người nói ta là sống mũi tẹt, mắt híp sao?

Giang Thạch mở miệng.

-Dạ dạ dạ.

Lão Hoàng sợ tới mức run rẩy, cũng không đứng dậy, trực tiếp quỳ gối trước mặt Giang Thạch, bắt đầu nói tiếp.

Giang Thạch nhẹ nhàng lắc đầu, cũng không cho hắn đứng dậy, tiếp tục nghe.

-Tiểu nhị, đồ ăn của ta!

Hắn lại thúc giục.

Chương quỹ khách điếm cùng tiểu nhị giờ phút này đã sớm sợ tới mức run lấy bầy, hồn vía bay mất.

Nghe Giang Thạch thúc giục, chương quây vội vàng đá tiểu nhị ra, đi đưa thức ăn cho Giang Thạch.

Giang Thạch nhướng mày, nói: “Các người sẽ không hạ độc chứ? Người ăn trước đi!”

-Được, được.

Tiểu nhị kia sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, trực tiếp ăn lung tung.

Sau một khi ăn lung tung một lúc không có xuất hiện bất cứ chuyện gì, lúc này Giang Thạch mới cầm lên một cái móng heo lớn, buồn bực điên cuồng gặm.

“Lại nói 【 Hận Thiên Vô Bả 】 Giang Thạch, lớn lên chính là mặt như phan an, môi như bôi mỡ, mắt như sao băng, lưng hồ eo sói, quả nhiên là đáng vẻ đường đường, cầm một thanh Long Đảm Lượng Ngân Thương trong tay, dưới háng chính là một con Xích Huyết Chiến mã...”

Lão Hoàng sợ hãi vô cùng, tiếp tục mở miệng, trong lòng âm thầm kêu khổ, hận không thể một cái tát đánh chết chính mình.

Chính mình vào Nam ra Bắc nhiều năm như vậy cũng chưa từng xảy ra chuyện, mẹ nó, hôm nay lại đụng vào trong tay của chính chủ.

Gặp phải đại sát tinh danh chấn Phong châu này, thật sự là ra ngoài giảm phân chó.....

Bên ngoài quán trọ.

Tất cả nhân sĩ giang hồ đều sắc mặt trắng bệch, chạy tứ tán.

Càng là có mấy tên đã chạy về phía nha môn, ý đồ báo án.

Hôm nay, Phong Châu quân đã toàn diện truy nã Giang Thạch, bây giờ sát tinh kia lại đường hoàng xuất hiện ở nơi này, tất nhiên không thể để cho hắn dễ dàng rời đi.

Trong lúc nhất thời, toàn bộ Nham Thạch Thành trực tiếp rung chuyển trong phạm vi nhỏ.

Bất quá Giang Thạch tự nhiên cũng biết hắn bây giờ đột nhiên hiện thân sẽ có kết cục gì.

-Lực ảnh hưởng của Côn Sơn Long thị quả nhiên đủ lớn, ngay cả Phong Châu quân cũng bắt đầu toàn diện truy nã mình.

Điều này cũng làm cho hắn càng thêm kiên định muốn rời khỏi địa giới Phong Châu.

Ăn một bữa no nê, hàm răng của Giang Thạch tốt không nói nên lời, ba miếng liền nuốt hết một con gà, cho dù là móng heo lớn, hắn cũng có thể hí hoáy nhai ngay cả xương cốt.

Sức ăn khủng bố kém một chút nữa để lão Hoàng sợ tới mức tè ra quần.

Nhưng Giang Thạch lại là càng ăn càng đói, chỉ cảm thấy bụng như động không đáy, căn bản là ăn bao nhiêu cũng cảm giác không đủ.

Xét cho cùng, nguyên nhân vẫn là bởi vì 【 Man Tượng Thần Công 】 quá mức bá đạo.

Siêu phẩm võ học nào có tu luyện dễ dàng như vậy?

Tinh huyết của hắn tương đối nhiều mới có thể dung nén Man Tượng Khí Huyết thành công, lưu trữ ở ngực, thân thể trực tiếp rơi vào trạng thái thiếu máu, lúc này mới cần số lớn thức ăn đến để đền bù tinh huyết bị hao hụt.

Đối một người bình thường, đừng nói là rơi vào trạng thái đói bụng, không bị Man Tượng Khí Huyết hút thành người khô đã là vạn hạnh.

Không chỉ có hắn, bất luận người nào tu luyện siêu phẩm võ học là căn bản không cách nào tránh khỏi một bước này.

Vượt qua liền có tư cách vận chuyển siêu phẩm võ học, không vượt qua liền chết.

Đến cuối cùng Giang Thạch cảm thấy ăn không đã nghiền, trực tiếp đứng dậy đi đến phòng bếp, tự mình tìm kiếm đồ ăn ở trong phòng bếp, điên cuồng ăn.

Bây giờ hắn không có thời gian có thể chậm trễ, nhất định phải ăn nhanh đi nhanh, chậm trễ thêm một khắc đều có thể lâm vào trong phiền phức.

Đương nhiên, phiền phức này ở trong mắt hắc, có lẽ căn bản cũng không tính là phiền phức lớn lao gì.

Đơn giản chính là chuyện mấy bả có thể giải quyết mà thôi!

Lão Hoàng lão đảo, kinh hoảng vô cùng, thừa dịp Giang Thạch rời đi, vội vàng vừa lăn vừa bò chạy ra ngoài, quần đã ướt sũng.

-Lão Hoàng, người thế nào rồi?

Có người vội vàng đi lên kéo lão Hoàng, nhanh chóng rời xa.

-Yêu thú, Giang Thạch kia là yêu thú.

Lão Hoàng sợ hãi vô song, khoa tay múa chân, nói: “Móng heo lớn như vậy, ngay cả xương cốt hắc cũng nhai nát bấy, thiếu chút nữa còn ăn thịt người.”

-Cái gì?

Mọi người đều hoảng sợ.

Ầm ầm!

Trên đường phố nhanh chóng truyền đến một trận tiếng nổ vang cực nhanh, mảng lớn quan binh chạy tới từ xa, đông nghịt, như thủy triều, nhanh chóng bao vây toàn bộ khách điểm.

Ít nhất có mấy ngàn người.

Nhưng đây vẫn chưa là gì cả.

Xa xa vẫn còn rất nhiều quân sĩ đang nhanh chóng chạy tới.

Mà quân sĩ mới tới thì bắt đầu nhanh chóng giương cung

-Dừng phóng hỏa, đừng phóng hỏa!

Chưởng quỹ đau khổ kêu rên, đứng ở bên ngoài đại môn khách điểm, cấp bách nhảy loạn, nói: “Đây là cơ nghiệp tổ truyền của ta a!”

-Chưởng quỹ lớn mật, dám chứa chấp tội phạm, đồng tội mưu phản!

Một tên tướng quân lạnh lùng quát: “Còn không mau rời đi!”

“Đây cơ nghiệp tổ truyền, ngàn vạn lần đừng phóng hỏa, ô ô ô, em vợ ta là tổng bộ đầu Nham Thạch thành...”

Chưởng quỹ quỳ xuống đất khóc lớn.

Chương 85: Trực Tiếp Bóp Chết!

-Có chút ý tứ, nhiều ngày như vậy, người này thật đúng là có thể trốn.

Trên một nóc nhà cách đó không xa, một tên lão giả thân mặc trường bào tuyết trắng, thân hình thấp béo, vẻ mặt cười như không cười, đang nhìn về hướng khách điểm.

-Giết truyền nhân Trương thị ta, lại đồng thời đắc tội Long thị, đáng giết!

Lão giả cao gầy lạnh lùng mở miệng.

“Ừ, dù sao hắn cũng chỉ có một con đường chết, không bằng trực tiếp đem hắn bắt sống, đưa cho Long thị, còn có thể được một cái ân tình từ Long thị, ngày sau tranh đoạt thiên hạ, có lẽ cũng có thể được Long thị tương trợ.”

Lão giả mập mạp mở miệng nói.

Dù sao Trương thị bọn họ chỉ chết hai tộc nhân bình thường mà thôi, chỉ cần bắt được Giang Thạch là mặt mũi Trương thị bọn họ tổn thất tự nhiên cũng sẽ được vãn hồi.

Về phần xử trí Giang Thạch như thế nào, là chuyện của bọn họ.

-Có thể!

Lão giả cao gầy lạnh lùng nói.

-Đi thôi!

Lão giả mập mạp cười nói.

Xoẹt! Xoẹt!

Hai người nhanh chóng di động, để lại vô số tàn ảnh, biến mất ngay tại chỗ, sau một khắc đã mang theo vô số tàn ảnh, xuyên qua đám người, trực tiếp xuất hiện ở bên ngoài khách điếm, vô cùng đột ngột.

Tất cả mọi người sợ tới mức biến sắc.

Rất nhiều quân sĩ thiếu chút nữa bắn tên.

-Người nào?

Vương Bằng tướng quân mở miệng quát to.

-Giang Thạch này, chúng ta muốn.

Lão giả mập mạp quay đầu mỉm cười, nhìn về phía Vương Bằng.

-Người là ai? Dám cướp người với Phong Châu quân?

Vương Bằng quát hỏi, trong lòng lại là cảnh giác mười phần.

Tốc độ của đối phương quá nhanh, đột nhiên xuất hiện, tuyệt đối là cao thủ cấp Võ Thánh.

Mặc dù bọn họ bên này nhân số đông đảo, nhưng cũng phải đề phòng đối phương đột nhiên xuất thủ, bắt giặc trước bắt vua.

-Tướng quân, mặc trường bào trắng như tuyết, bọn họ... hơn phân nửa là người của Trương thị.

Bên cạnh có một người sắc mặt biến ảo, nói nhỏ ở bên tai Vương Bằng.

Vương Bằng biến sắc, lần nữa nhìn về phía tổ hai người một béo một gầy.

-Vương tướng quân, được chưa?

Lão giả mập mạp cười nói.

Vương Bằng nặn ra nụ cười, chấp tay nói: “Dễ nói dễ nói, nếu hai vị tiên bối nguyện ý ra tay, tiểu tướng tự nhiên không nói hai lời, thỉnh tiên bối.

Hắn lùi về phía sau, một câu nói nhảm cũng không dám nhiều lời.

-Ừ.

Lão giả mập mạp hài lòng gật đầu, lần nữa xoay người nhìn về phía khách điểm, liếc nhau cùng lão giả cao gầy bên cạnh, cười nói: “Đi vào đi.”

Xoẹt! Xoẹt!

Thân pháp của bọn họ nhanh như gió, mang theo tầng tầng tàn ảnh, trong nháy mắt đã lao thẳng vào bên trong khách điểm, tốc độ không thể nói là không nhanh, làm cho tất cả quân sĩ cùng nhân sĩ giang hồ xung quanh đều mí mắt nhảy dựng, trong lòng thầm kinh hãi.

Không hổ là cao thủ của đại thế gia danh truyền thiên cổ!

Chỉ cần biết mạnh là được rồi.

Tuy nhiên!

Bùm!

Rất nhanh một đạo tiếng nổ truyền ra, vô cùng đột ngột, đinh tai nhức óc.

Cơ hồ ngay tại thời điểm hai tên lão giả vừa mới bỏ nhào vào, lão giả thân hình cao gầy trong đó liền lấy một loại tốc độ không thể tưởng tượng nổi hung hăng bay ngược ra ngoài, quả thực giống như là bị đạn pháo đánh qua đồng dạng.

Hắn cuồng phun máu loãng, phát ra tiếng rống giận, xương cốt trên người gãy lìa, đâm thủng cơ bắp, thân hình hung hăng

nện ở trong đám người, rõ ràng là bị người ta sinh sinh đánh bay.

Đông đảo Phong Châu quân nhao nhao phát ra hô to, vội vàng nhanh chóng né tránh.

Nhưng vẫn bị lão giả cao gầy kia hung hăng đập trúng, tại chỗ đâm chết ba bốn người.

Lão giả cao gầy vô cùng thâm hiểm, sau khi nện trên mặt đất, ngay sau đó lại lấy một loại tốc độ cực kỳ đáng sợ nhanh chóng vọt người mà lên, sắc mặt trắng bệch, lửa giận trong mắt thiêu đốt hừng hực, quả thực không thể tin được.

Bọn họ vừa mới nhào vào phòng bếp, Giang Thạch liền tát ra một cái, để cho hắn không có bất kỳ không gian phản ứng nào liên tục tiếp bay ra ngoài.

Đây quả thực là vô cùng nhục nhã.

-Tử Dương Huyền Cương!

Hắn vừa vọt xoay người đứng lên, liền rống giận một tiếng, thân hình lập bộp rung động, thương thể không chỉ đang khôi phục bằng một loại tốc độ kinh người mắt thường cũng có thể thấy được, đồng thời làn da trên người cũng bắt đầu nhanh chóng đỏ lên, nóng lên, ngàn vạn lỗ chân lông trên người đồng thời phun khí lưu ra ngoài, trong nháy mắt thân thể đã lớn hơn một vòng.

Bùm!

Bàn chân hắn đạp nát mặt đất, lần nữa cuồng vọt vào bên trong khách điếm.

Bị Giang Thạch tát một cái đã bay đi ra, hắn khẩn cấp muốn xông vào bên trong lần nữa, bởi vậy không chút nghĩ ngợi đã vận dụng siêu phẩm võ học!

Bên trong nhà bếp.

Giang Thạch vẻ mặt phiến não, nguyên bản đang vui vẻ hưởng dụng mỹ thực, kết quả trong lúc bất chợt có lão già người không ra người, quỷ không ra quỷ nhào tới, vừa lên đã nhảy nhót không ngừng ở trước mặt hắn, lúc này hắn mới không chút do dự tát ra một cái.

Mà sau khi quạt bay lão già khô gầy, lão già mập mạp dĩ nhiên còn không biết tiến thoái, còn rống to một tiếng, tiếp tục đánh tới hướng chính mình.

Trong lòng Giang Thạch hoàn toàn nổi giận, thân hình nhỏ gầy đột nhiên vọt theo sát vị trí của lão già mập lùn kia, nhanh đến mức không khí trực tiếp sinh ra tiếng nổ âm thanh, năm ngón tay gấp tay thành trảo, đi lên đã hung hăng chộp tới mặt của lão già mập mạp kia.

-Các ngươi có biết hay không, ta ghét nhất có người quấy rầy ta lúc ăn cơm!

Lão già mập lùn kia kinh hãi trong lòng, lông tơ dựng đứng, cơ hồ tại khoảnh khắc đồng bạn bị một cái tát tát bay, liền nhanh theo vận dụng siêu phẩm võ học 【 Tử Dương Huyền Cương 】 , song chương vỗ đến cùng một chỗ.

Thiên địa lương tâm, hắn vận dụng Tử Dương Huyền Cương hoàn toàn là bị động phòng ngự theo bản năng cảm thấy nguy hiểm.

Bởi vì Giang Thạch biểu hiện quá đáng sợ, một cái tát liền tát bay đồng bạn của hắn, để hắn không thể không thi triển siêu phẩm võ học.

Nhưng mà hắn vừa vận chuyển siêu phẩm võ học, rơi ở trong mắt Giang Thạch lại là biến thành dấu hiệu hắn có ý đồ tiếp tục động thủ.

Bùm!

Năm ngón tay cực nhanh chộp tới, đột phá tất cả cương khí, kinh lực ở bên ngoài, thanh âm nổ vang, lực lượng kinh khủng không biết đã đạt lớn bao nhiêu cân.

Cơ hồ một cái đối mặt, bàn tay lớn này liền chấn bay song chưởng phòng ngự của lão giả mập lùn, giống như một cái cự thủ của yêu thú đồng dạng, một trảo chộp ở trên mặt của hắn.

-Không!

Trong miệng lão già mập mạp phát ra từng đợt tiếng kêu thảm thiết thê lương, cảm giác được toàn bộ khuôn mặt đã vỡ vụn trong nháy mắt.

Toàn bộ khuôn mặt đều là máu thịt mơ hồ, máu tươi bắn tung tóe.

-Tiểu bối đi chết đi!

Đúng lúc này, cửa phòng bếp lại bị đụng nát.

Lão già cao gầy lúc trước rống giận một tiếng, quanh thân đã lớn hơn một vòng, tử quang đặng đặng, khí tức khủng bố, giống như là hóa thành một đầu cự thú, một quyền hung hăng đánh tới Giang Thạch.

Giang Thạch lộ ra vẻ tức giận, không chút nghĩ ngợi, cầm lấy thân thể của lão giả mập lùn, trực tiếp dùng sức huy động, hung hăng đập tới hướng của lão già cao gầy kia.

Lực lượng của hắn vừa mới có đại đột phá, đột nhiên vung một vòng, quả thực giống như là đem thân thể của lão giả mập lùn coi thành vũ khí, hung hăng nện ở trên thân thể của lão già cao gầy.

Răng rắc!

Bùm!

Lại là một tiếng trầm đục thật lớn truyền ra, máu thịt bắn tung tóe, tiếng kêu thảm thiết vang lên.

Thân hình lão giả cao gầy lùn nhũ giống như đạn pháo, bị hung hăng đập bay ra ngoài, bay hướng bên ngoài.

Lão giả mập mạp lại thê thảm cực kỳ, kêu khàn cả giọng, thiếu chút nữa đau ngất đi.

Hắn là bị Giang Thạch chụp lấy xương mặt mà đập về phía lão giả cao gầy, lực lượng hai người phản chấn vào nhau, khiến cho xương mặt của hắn bị ngón tay của Giang Thạch móc xuyên.

Toàn bộ khuôn mặt đều đã máu tươi đầm đìa, máu loãng tựa như không cần tiền mà chảy ra, còn có chất lỏng màu trắng đang rỉ ra, dữ tợn đáng sợ, máu tanh một mảnh.

Mặc dù năng lực khôi phục của Trương thị bọn họ nổi danh là kinh khủng, nhưng thoáng cái toàn bộ khuôn mặt đã bị người ta bóp không thành hình, cũng khiến cho hắn đánh mất chiến lực ngay tại chỗ.

Phía sau xương mặt là mô não.

Xương mặt bị bóp nát, ngay cả mô não cũng chảy xuôi ra.

-Mẹ nó, thật là tiện nhân!

Toàn thân Giang Thạch bị máu tươi bắn tung tóe, nhìn xương mặt còn lưu lại trên ngón tay, trực tiếp chán ghét ném qua một bên, vung vung tay, một cước hung hăng giẫm lên đầu lão giả mập lùn, tại chỗ đem đầu của hắn giẫm bẹp hoàn toàn.

-Ăn ngon một bữa cơm cũng có thể dẫn đến một đám ruồi bọ!

Hắn đạp chết lão giả mập lùn, nhìn cũng không nhìn thi thể của lão giả, trực tiếp đi ra phòng bếp, đi về hướng khu vực lầu

hai, xách bao bọc trên giường, lấy ra lang nha bổng thô to, liền đi ra ngoài.

Giờ này khắc này, không cần nghĩ cũng biết nhất định là kẻ thù đuổi tới.

Thậm chí lúc trước ăn cơm, hắn còn nghe được bên ngoài truyền đến từng đợt tiếng vó ngựa lao nhanh, dày đặc dồn dập, nhân số đông đảo, nhất định là Phong Châu quân đã vây tới.

Hắn vốn định rời đi trong vô thanh vô tức, thế nhưng ai ngờ thanh danh quá thịnh, xuống lầu mấy bước đã có người nhận ra.

Ngay lúc này.

Sau khi lão giả cao gầy bị Giang Thạch hung hăng đập bay ra ngoài, đụng vào đám người, lại lần nữa đụng chết vài tên quân sĩ, bản thân hắn cũng điên cuồng phun máu loãng, xương cốt toàn thân lại lần nữa gãy không ít.

Hắn lại nhanh chóng vịn người đứng lên một lần nữa, sắc mặt trắng bệch, vừa giận vừa sợ, trong con ngươi đều là lửa giận hừng hực cùng không thể tưởng tượng nổi.

Hắn là Võ Thánh thang thứ hai viên mãn, tự thân còn có huyết mạch thể gia trong người, liền tương đương với Võ Thánh thang thứ ba sơ kỳ bình thường, hơn nữa còn thi triển 【siêu phẩm võ học】 , thực lực trực tiếp tăng gấp đôi, trong thời gian ngắn ngủi đã đạt tới chiến lực của cảnh giới Võ Thánh thang thứ ba hậu kỳ.

Kết quả dưới tình huống này vẫn bị trực tiếp đập ra ngoài.

Điều này quả thực làm cho hắn hoài nghi nhân sinh.

Thiếu niên kia là quái vật?

Hay là nói hắn cũng là người của thể gia?

Chỉ có thực lực của người thế gia, mới có thể dùng phương thức cực kỳ không hợp lý mà tính toán thực lực của Giang Thạch.

-Bắn tên, mau bắn tên!

Khoảnh khắc lão giả cao gầy bật dậy, liền cuồng loạn mở miệng rống to.

Tất cả quân sĩ bên cạnh đều sợ đến run rẩy, có không ít quân sĩ cầm không vững, tên lửa trong tay đã nhanh chóng bắn về phía tử lâu.

Mũi tên đầu tiên bắn ra, giống như dẫn phát phản ứng dây chuyền đồng dạng, tất cả quân sĩ còn lại cũng đều không chút nghĩ ngợi, nhanh chóng buông dây cung theo sau.

Trong nháy mắt vạn tiễn cùng bắn, ánh lửa rực rỡ, tất cả đều hung hăng rơi về phía khách điểm.

Toàn bộ khách điểm bị tên lửa bao vây trong nháy mắt, trực tiếp đẩy lên đại hỏa hừng hực.

Chưởng quầy liên tục kêu rên, né tránh không kịp, tại chỗ đã bị bắn chết.

Mà lúc này, Giang Thạch vừa mới lấy Lang Nha Bổng, liền nhìn thấy toàn bộ khách điểm đã đẩy lên đại hỏa, càng là có không ít mũi tên bắn xuyên qua vách tường, rơi vào trong đại sảnh khách điểm.

Hắn biến sắc, vội vàng nhanh chóng đi tới cửa sổ, thò đầu nhìn lại, chỉ thấy khu vực sau cửa sổ cũng có một lượng lớn tên lửa, kín mít, bao phủ toàn bộ khách điểm.

Mà ngựa của hắn vốn bị hắn buộc ở hậu viện khách điểm, giờ phút này đang phát ra một tiếng hí vang kinh hoàng, đang nhảy nhót lung tung, sắp có lo lắng về tính mạng.

-Mẹ kiếp!

Giang Thạch giận dữ, cầm theo lang nha bổng, trực tiếp nhảy tung người ra từ phía sau cửa sổ, nhanh chóng đánh tới hướng hậu viện.

Đối với những tên lửa này, hắn cũng không thêm liếc mắt một cái, giờ phút này một lòng một dạ đều nằm ở trên việc cứu vớt chiến mã.

Từng cây hỏa tiễn rơi vào trên người hắn, phát ra âm thanh leng keng, rất nhanh đã đốt cháy quần áo trên người của hắn, nhưng vừa mới cháy đã bị hắn trực tiếp thổi tắt.

Bây giờ hắn ở dưới sự gia trì của Xích Dương Thần Công tầng thứ ba, lực lượng trực tiếp đạt tới tình trạng hơn bảy vạn cân, toàn lực thổi một ngụm, liền tương đương với cuồng phong cuốn qua, không có bất kỳ ngọn lửa nào có thể cháy lên ở trên người hắn.

Rất nhanh hắn đã vọt tới chuồng ngựa, không chút nghĩ ngợi, một tay xách ngựa lên, giống như đang xách một món đồ chơi đồng dạng, thân thể đỉnh lấy ngàn vạn mũi hỏa tiễn nhanh chóng phóng đi ra bên ngoài.

-Con mẹ nó, tất cả dừng tay cho ta!

Giang Thạch mở miệng rộng to, thanh âm lớn như sấm sét.

Bùm!

Xông qua, trực tiếp dùng thân thể đâm thủng vách tường, chấn động đến mảnh tường bay tứ tung, từng mũi tên và vào trên người hắn kêu leng keng, bay ngược ra ngoài.

Ngựa trong tay hắn sợ tới mức hí vang liên tục, dưới hỏa tiễn dày đặc, cuối cùng không thể hoàn toàn may mắn thoát khỏi, vẫn bị một ít mũi tên bắn ở trên người, phát ra tiếng kêu thảm thiết.

Giang Thạch giận tím mặt, rút cuộc không kiềm chế được sát khí, mang theo con ngựa này liền tiếp tục về hướng khu vực an toàn.

Mà đúng lúc này.

Khu vực phía sau đông đảo quân sĩ đột nhiên lại truyền đến từng đợt tiếng nổ vang trầm trọng, rung động âm âm, đường phố chấn động cũng bắt đầu run rẩy, giống như có một con cự thú vô cùng khổng lồ đang thông thả đi tới, tràn ngập một cỗ khí tức huyết sát cùng trầm trọng khó tả.

Tất cả nhân sĩ giang hồ đều biến sắc, bộ mặt trắng bệch, sợ tới mức run lẩy bẩy, nhanh chóng lui về phía sau, tóc gáy trên người đều dựng thẳng lên.

-Thiết Tu La!

-Viên tổng binh đem Thiết Tu La áp đáy hòm của hãn lái tới đây!

“Tám trăm Thiết Tu La, năm đó cùng Viên tổng binh đi theo U Châu đại đô đốc Mông Phóng, ngựa đạp giang hồ, không ai có thể địch a!”

-Đó chính là ác mộng trong giang hồ [Thiết Tu La]?

Bùm! Bùm! Bùm!

Chỉ thấy từng đội binh sĩ mặc thiết giáp nghiêm mật, vũ trang thâm nghiêm, bóng người khổng lồ, thân hình cao lớn từng bước một đi ra từ trong đường phố, xếp thành từng trận hình nghiêm mật, tiếng bước chân đều nhịp, thùng thùng rung động, chấn động toàn bộ mặt đất đường phố đều đang run rẩy.

Những trọng binh này khác với trọng binh bình thường.

Bọn họ đều là tinh anh trong tinh anh, thấp nhất đều là cảnh giới Nhập Kinh quan thứ chín, phổ biến đều ở Nhập Kinh quan thứ mười trở lên, thiết giáp mặc trên người cũng không

phải thiết giáp bình thường, mà là dùng huyền thiết tinh dung hợp với một ít Tinh Thần Văn Thiết đúc thành.

Mỗi một bộ giáp trụ nặng tới hơn bốn trăm cân, mặt trên được trập pháp đại sư khắc xuống trập văn thần bí, lực phòng ngự của mỗi một kiện giáp trụ đều tăng lên rất nhiều.

Có thể ngành kháng trọng kích của Võ Thánh mà không chết.

Những giáp trụ này vốn là vật của triều đình, chính là do Đại Huyền hoàng triều dốc lực lượng toàn quốc đúc xuống trong những năm huy hoàng nhất, năm đó tổng cộng tạo ra được hơn bốn vạn kiện thiết giáp như thế, sau đó phân phong cho công thần, ban thưởng ra ngoài không ít.

Tổ phụ của Viên Khai Thái chính là đại tướng nhất phẩm của triều đình, được ban thưởng tám trăm bộ thiết giáp, thành lập Thiết Tu La quân tiếng tăm lừng lẫy, bây giờ truyền đến trong tay Viên Khai Thái, đã là hơn bảy trăm năm trôi qua.

Vốn quân sĩ Thiết Tu La ban đầu đã sớm chết, bây giờ chỉ là hậu nhân khoác áo giáp mà thôi.

Tám trăm Thiết Tu La này vẫn luôn là vũ khí bí mật của Viên Khai Thái, qua nhiều năm như vậy, ngoại trừ năm đó lúc đi theo Mông Phương đã vận dụng qua một lần, từ đó về sau vẫn bị hấn cất đi giấu kín.

-Tổng binh!

-Tổng binh đến rồi!

Phó tướng Vương Bằng và chư tướng bên cạnh vội vàng quay đầu lại, đi về phía Viên Khai Thái.

Chỉ thấy Viên Khai Thái tóc bạc phơ, khuôn mặt đậm mạc, trên người mặc một bộ giáp trụ thật dày, ngồi trên chiến mã, cũng là một bộ dáng uy phong lẫm liệt.

-Dừng tay đi, cung tiễn bình thường đối với cao thủ như vậy là vô dụng.

Thanh âm của hắc nhân nhật.

-Vâng, tổng binh.

Phó tướng Vương Bằng nghiêm nghị nói.

Đại quân phía trước bắt đầu nhanh chóng tản ra.

Tám trăm Thiết Tu La khuôn mặt lạnh như băng, cầm trọng khí trong tay, tiếng bước chân ầm ầm rung động, toàn thân không có một tia sơ hở, trực tiếp đem nơi đây bao vây lại.

Mà lúc này, Giang Thạch cũng rút cục đem ái mã của hắn đưa tới khu vực an toàn, nhìn ngựa liên tiếp trúng mấy mũi tên, hơi thở mỏng như nến tàn, mí mắt hắn không khỏi điên cuồng nhảy lên, lửa giận thiêu đốt.

Rầm!

Cầm theo Lang Nha Bổng, Giang Thạch liền bước nhanh ra ngoài.

Chương 86: Chuy bạo Thiết Tu La!

Toàn bộ đường phố, bóng người dày đặc, khí tức trầm trọng, Thiết Tu La đông nghịt đem nơi đây bao vây, chặt như nêm cối.

Mỗi một tên Thiết Tu La đều là nhân tuyển được chọn lựa kỹ càng, thân hình cao lớn, tu vi hùng hậu, toàn thân bị thiết giáp bao bọc nghiêm ngặt, ngay cả khuôn mặt cũng bị mặt nạ bao lấy, chỉ lộ ra một đôi ánh mắt lạnh như băng ở bên ngoài, giống như là ác quỷ chân chính.

Tất cả nhân sĩ giang hồ đều cảm thấy da đầu tê dại, rung động trong lòng, thân thể yên lặng lùi lại, ngừng thở, không dám nói một lời.

-Tám trăm Thiết Tu La bị ẩn tàng bảy tám năm, rốt cục lại xuất hiện.

-Tất cả đều là bởi vì thiếu niên trong sân kia!

-Đó chính là Giang Thạch? xem ra cũng không có gì khác biệt?

Có nhân sĩ giang hồ thì ào ào nói.

-Cẩn thận hấn sát chết người, người thấy kết cục của tên cao thủ cấp Võ Thánh vừa rồi không?

Bên cạnh có người sắc mặt biến ảo, nói nhỏ.

Tên nhân sĩ giang hồ kia nhất thời rùng mình một cái, ngậm miệng không nói tiếp.

Bọn họ rõ ràng nhìn thấy hai tên cường giả cấp Võ Thánh xông vào khách điểm, một người bay ngược ra ngoài hai lần, bị trọng thương, vô cùng thê thảm, người kia cho đến bây giờ cũng không rõ tung tích.

Không cần nghĩ cũng biết, nhất định là đã chết.

-Lão Hoàng, người nói đúng, Giang Thạch này đúng là gậy như que củi a.

Một tên nhân sĩ giang hồ sắc mặt trắng bệch, kinh ngạc mở miệng.

-Đừng, đừng gọi tên hắn ra nữa, người lại gọi để hắn nghe thấy nói không chừng hắn sẽ lao đến.

Lão Hoàng rung mình một cái, vội vàng mở miệng.

Nhìn Thiết Tu La dày đặc vây quanh nơi đây, trong lòng hắn đã cuộn cuộn sóng lớn, tâm tình cực kỳ phức tạp, vừa hy vọng những người này có thể bắt được Giang Thạch, lại hy vọng Giang Thạch có thể giết ra vòng vây, vô luận chuyện gì xảy ra cũng có thể gia tăng đề tài thuyết thư trên giang hồ của hắn.

Ngày sau hắn lại thuyết thư, đem chuyện hôm nay nói ra, tuyệt đối có thể nhất cử danh dương giang hồ.

Nghĩ đến đây, hắn vội vàng nhanh chóng lấy giấy bút từ trong tay áo ra, bắt đầu ghi chép tình hình tại hiện trường.

Ngay lúc này.

Giang Thạch khuôn mặt khó coi, mang theo Lang Nha Bông thô to, đã đi tới chính giữa đường phố, nhìn thiết giáp quân màu đen dày đặc trước mắt, lửa giận trong lòng khó có thể chịu được.

-Giết ái mã của lão tử, còn dám vây công ta, các người là muốn chết!

Bùm!

Lang Nha Bồng nặng nề đập xuống mặt đất, lập tức đập nát mặt đất bằng đá xanh, loạn thạch bắn tung tóe.

Từng mảnh cuồng phong thổi quét bốn phía, cát bay đá chạy, mặt đất đều lắc lư.

Mọi người quan sát ở xa xa đều sợ hãi, mặc dù cách rất xa, cũng có thể cảm nhận được loại lực lượng cuồng bạo này.

-Không hổ là [Quỷ Bệnh Vương].

-Khó trách có thể giết chết Thanh Tùng đạo trưởng, lực lượng thật đáng sợ.....

-Đây là lực phá hoại cấp Võ Thánh.

-Thật đúng là một tên mãnh tướng tuyệt thế, thật sự là đáng tiếc.

Viên Khai Thái ngồi trên chiến mã, không nhúc nhích, thanh âm cảm khái, mặc một thân Dầu Hổ Thôn Thiên Giáp, cầm loan đao mở hạc trong tay, tóc bạc phơ, càng già càng dẻo dai.

Ở bên cạnh hắn là hai tên lão giả khuôn mặt âm trầm, trên người đều mặc trường bào màu đỏ thẫm nhất, cổ tay áo trường bào đều thêu hoa văn hình rồng màu vàng sậm.

Quý khí bức người, khí chất độc đáo.

Chính là người của côn Sơn Long thị.

“Có cái gì đáng tiếc, nghịch đồ như thế, sớm nên trực tiếp bắt xử tử, công khai thiên hạ, lấy đó mà lập uy với bọn đạo chích, nếu không sớm muợn gì cũng trở thành mối họa của võ lâm!”

Lão giả miệng nhọn bên trái âm trầm nói.

-Viên tổng binh, không nên chậm trễ thời gian, động thủ đi.

Một tên lão giả khác lạnh lùng mở miệng, nói: “Để cho chúng ta xem tám trăm Thiết Tu La của ngươi rốt cuộc có chiến lực gì.”

-Khụ khụ...

Bỗng nhiên, lão giả cao gầy của Trương thị cách đó không xa, miệng ho ra máu, sắc mặt tái mét, cất bước đi tới, lạnh giọng nói: “Viên tổng binh, cần phải giết hắn, để mặc hắn trưởng thành, tuyệt đối là đại họa!”

Hắn liên tục ăn hai kích của Giang Thạch mà không chết, thương thể trên người còn đang nhanh chóng khép lại, không thể không làm cho người ta thần phục lực khôi phục của Lũng Tây Trương thị không phải đồn xuông.

Viên Khai Thái nhẹ nhàng gật đầu, lần nữa nhìn về phía Giang Thạch, nói: “Giang Thạch tiểu hữu, mặc kệ ngươi có lai lịch gì, ở cảnh nội Phong Châu của ta liên tục phạm phải huyết án ngập trời, chộc cho thiên nộ nhân oán, lão phu không thể không ra tay với ngươi, hôm nay nếu ngươi bó tay chịu trói, lão phu còn có thể giữ cho ngươi được toàn thân, nếu không, đại quân vừa qua, ngươi sẽ hóa thành bột mịn.”

-Hóa cái đầu mẹ mày.

Giang Thạch cầm lên lang nha bổng lần nữa, chủ động đi về phía trước, giận dữ nói: “Vốn ta chỉ muốn vô thanh vô tức rời đi, là các ngươi nhất định phải ép ta, nếu ngươi nhất định muốn tìm chết, vậy thì trách không được ta!”

Ánh mắt Viên Khai Thái lạnh lùng, phát tay nói: “Động thủ!”

Bùm! Bùm! Bùm! Bùm!

800 Thiết Tu La ánh mắt lạnh như băng, thân hình cao lớn, lập tức đồng loạt cất bước về phía trước, tiếng bước chân đinh

tai nhúc óc, đều nhịp, thân hình trực tiếp hợp thành một loại trận hình cường đại, vây quanh tới hướng của Giang Thạch.

Rầm!

Vừa lên tới, đã có người ném ra xích sắt có câu tỳ bà, mũi nhọn sắc bén, hung hăng móc về phía thân thể Giang Thạch.

Lại có người ném ra xiềng xích đơn thuần, nhanh chóng quấn quanh hai chân, hai tay, cổ của Giang Thạch.

Những người còn lại đều cảm trọng thương, trọng chùy, vũ khí nặng, hung hăng phóng về phía thân thể Giang Thạch.

Trong nháy mắt bốn phương tám hướng có không biết bao nhiêu vũ khí đều nhắm vào thân thể của Giang Thạch.

Lúc những Thiết Tu La này động thủ, căn bản không lo lắng Giang Thạch có thể đánh trả hay không, cũng căn bản không nghĩ tới việc làm sao chống cự công kích của Giang Thạch.

Bởi vì giáp trụ trên người bọn họ là loại có một không hai, khắc trận văn, lại có Tinh Thần Văn Thiết dung nhập vào bên trong, hoàn toàn có thể chống đỡ công kích của cường giả Võ Thánh mà không có việc gì.

Điều này cho bọn họ sự lòng tin tuyệt đối.

-Loạn thất bát tao, lại là một chiêu này! Cút tới đây cho ta!

Vừa nhìn thấy xiềng xích dày đặc cùng móc tỳ bà ném tới, Giang Thạch giận tím mặt, một tay bắt lấy mấy sợi xiềng xích thô to, tiện tay vung lên.

Rầm!

Thiết Tu La ở đầu dây xích kia lập tức phát ra kinh hô, cả người giống như là điều, bị Giang Thạch tùy ý quăng ra ngoài, bay lên từ trên mặt đất, hung hăng nện tới đám người.

Phải biết rằng giáp trụ trên người bọn họ nặng hơn bốn trăm cân, lại có tác dụng tiêu trừ kinh lực, giờ phút này bị Giang Thạch cầm một đầu xích mà vũ động, vô luận đụng vào trên người ai, đó đều là tai nạn tính hủy diệt.

Răng rắc! Răng rắc!

Không!

Tiếng kêu thảm thiết vang lên, kèm theo tiếng xương cốt bạo liệt.

Thiết Tu La đang quăng bay ra ngoài kêu cứu mạng lại đụng vào trên người Thiết Tu La khác, nhất thời giống như là hai quả trứng gà đụng vào nhau, máu tươi bắn tung tóe, cả hai đều chết thảm, thân thể bay ngược.

Mà đúng lúc này, càng nhiều xiềng xích và móc tỳ bà đã quấn quanh thân thể và cổ Giang Thạch, đồng thời còn có trường thương dày đặc trực tiếp đâm mạnh vào khu vực yếu ớt trên người hắn, lại có người cầm trọng chùy, trọng côn trong tay nhào tới rất nhanh.

Trong nháy mắt Giang Thạch trực tiếp rơi vào chiến thuật biển người.

Giờ khắc này, đem người hình dung thành sóng biển cũng không quá chút nào.

Tám trăm Thiết Tu La xông lên, quả thực giống như là sóng lớn màu đen, sóng sau xô sóng trước, khí tức bức người, bất kể vật gì đều có thể bị bọn họ trực tiếp đánh nát, phá vỡ.

Nhưng mà bọn họ lại đánh giá thấp lực lượng khủng bố của Giang Thạch.

Giáp trụ trên người bọn họ mặc dù có tác dụng tiêu trừ kinh lực và gia tăng phòng ngự, nhưng so với khí lực gần như

ngịch thiên của Giang Thạch, lực phòng ngự của giáp trụ này quả thực không đáng để nhắc tới.

Giang Thạch vừa nhìn thấy bản thân bị rất nhiều xiềng xích cùng tỳ bà câu quán ở trên người, trong lòng càng là giận dữ, thân thể đột nhiên gãy dựa, giống như một đầu Giao Long bị trói chặt, chấn đến xiềng xích ào ào rung động, toàn thân bộc phát ra lực lượng không biết kinh khủng bao nhiêu.

Cút!

Những xiềng xích, tỳ bà câu quán quanh trên người hắn trực tiếp bị hắn quật bay múa lung tung, từng tên Thiết Tu La phía sau xiềng xích cũng rất nhanh đã kinh hô lên, bị quăng đập khắp nơi.

Răng rắc! Răng rắc! Răng rắc.....

-Không!

Tiếng kêu thảm thiết liên tục vang lên.

Cơ hồ đối mặt một khoảnh khắc, những xiềng xích, tỳ bà câu này đã bị Giang Thạch tránh thoát ra, căn bản không vây được hắn, ngược lại còn bị hắn quăng bay múa lung tung, đập chết không biết bao nhiêu người.

Giang Thạch vừa thoát khỏi, liền thấy được những trường thương, trọng chùy thô to hung hăng tấn công đến, hắn không lưu lại dư lực, vùng Lang Nha Bổng liền hung hăng đập tới đám người.

-Chiến thuật biến người, ta để cho các người chiến thuật biến người!

Rầm!

Một gậy đánh qua, trong không khí nhấc lên một tầng sóng khí kim loại chói tai trong nháy mắt, chấn động đến màng nhĩ của rất nhiều người đều đau đớn.

Bùm!

-Không!

Đôi mắt một cái liên đánh cho một đám Thiết Tu La này bay múa lung tung, thanh âm thâm thẳm, máu tươi vung vãi, từng người đều nhỏ yếu giống như trứng gà.

Giáp trụ hơn bốn trăm căn căn bản là bảo vệ không được bọn họ, nháy mắt đã bị Giang Thạch đập đến lồm thiết giáp xuống, xương cốt vỡ nát, thân thể bay loạn, giống như là một đồng lá rụng.

Viên Khai Thái thật đúng không biết sống chết, còn muốn dựa vào chiến thuật biến người đối phó Giang Thạch.

Ở dưới sự gia trì của Xích Dương Thần Công tầng thứ ba, khí lực bây giờ của Giang Thạch đã trực tiếp đạt tới trình độ hơn bảy vạn ba ngàn căn, cái này căn bản là không thể xưng là người mà là hung thú.

Không khác gì một cái máy nghiền thịt đi vào trong đám người.

Huống chi trong tay cũng có Lang Nha Bổng từ Tinh Thần Vãn Thiết đúc thành, dưới tình huống kinh lực lẫn nhau đều bị triệt tiêu, tất cả mọi người chỉ có thể dựa vào lực lượng thân thể đối chọi.

Loại tình huống này, lại càng không ai có thể chống lại Giang Thạch.

Kenh! Cạch! Kenh! Cạch.....

-Không! Không! Không! A.....

Lại là một mảng lớn Thiết Tu La bị lang nha bổng của hắn đập bay loạn, phát ra tiếng kêu thâm thiết, từng cái binh khí bị nổ tung, thiết giáp bị đánh nát, tất cả xương cốt, nội phủ bên trong đều bị đánh lệch vị trí cùng nứt ra.

Giáp trụ được xưng là có thể thừa nhận trọng kích của Võ Thánh mà không có việc gì, ở trong mắt Giang Thạch quả thực giống như thùng rỗng kêu to.

Hắn điên cuồng đập loạn, hoàn toàn không để ý phòng ngự, một đường điên cuồng mà xông lên, giống như là một tên Sát Thần đồng dạng, một đám Thiết Tu La không ngừng bay ngược, không ngừng kêu thảm thiết.

Giống như là một khóa đại bác, điên cuồng lao đi từ chính giữa hướng về bốn phương tám hướng, đem mọi người ở bốn phương tám hướng đều dọa sợ tới sắc mặt trắng bệch, chạy trời chết, hoảng sợ chạy trốn.

Không biết bao nhiêu người đã bị đập chết ngay tại chỗ.

Không biết bao nhiêu tòa nhà bị chấn sập.

Cũng không biết đã có bao nhiêu Thiết Tu La bị người một nhà đâm chết.

Một màn kinh khủng này dọa đến tất cả nhân sĩ giang hồ cùng quần chúng quan sát đều cực kỳ hoảng sợ, có bao xa liền trốn bao xa, mỗi người đều không dám tin.

-Đây chính là Thiết Tu La ?

-Tồn tại được xưng là có thể vây giết Võ Thánh, trấn áp giang hồ, cứ như vậy bị một mình Giang Thạch quét ngang, đây quả thực là giống như nằm mơ a.

-Hận thiên vô bả, đây chính là hận thiên vô bả trong truyền thuyết?

Lão Hoàng sợ tới mức thanh âm run rẩy.

Trong thời gian ngắn, một đám Thiết Tu La đã bị Giang Thạch trực tiếp nện chết hơn hai trăm người.

Cái này còn chưa tính xong, hắn giống như là có khí lực dùng mãi không hết, còn đang tiếp tục xông tới, hung hãn không sợ chết, tiếp tục điên cuồng vung chùy giết vào trong đám Thiết Tu La.

Trên lực lượng, một đám Thiết Tu La căn bản là không thể tạo thành bất kỳ thương tổn hữu hiệu nào đối với Giang Thạch.

Cho dù là dùng chiến thuật biến người, bọn họ cũng rất khó có thể đánh tới trên người Giang Thạch, mặc dù có người có thể lấy trường thương đâm trúng Giang Thạch, nhưng cũng chỉ là có thể lưu lại một vết bạch ngân mà thôi.

Phải biết rằng ngay cả Thanh Tùng đạo trưởng lúc trước lấy kiếm khí vô song cũng không thể phá vỡ phòng ngự của Giang Thạch, huống chi là một đám người mới Nhập Kinh quan thứ mười, quan thứ mười một này.

Bọn họ chỉ có thể dựa vào giáp trụ trên người!

Nhưng Giang Thạch chiến đấu hoàn toàn dựa vào lực lượng thân thể, giáp trụ của đối phương đối với hắn mà nói, căn bản là một chút tác dụng cũng không có.

-Nghiệt súc, thật sự là nghiệt súc!

Viên Khai Thái trên chiến mã, ánh mắt trừng lên, vừa sợ vừa giận, lại một lần nữa mất đi vẻ thông dong.

Biểu hiện của Giang Thạch khiến cho lão tướng sống hơn một trăm tuổi như hắn cũng cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

Tám trăm Thiết Tu La của hắn là chiến lực mạnh nhất trấn thủ Phong Châu, là căn cơ của mười vạn Phong Châu quân của hắn.

Các lộ thổ phỉ, tặc quân bốn phương tám hướng ai chưa từng nghe qua, ai chưa từng sợ hãi qua?

Kết quả hôm nay lại bị một thiếu niên trực tiếp đánh tan!

Trong thời gian ngắn ngủi đã đã sắp chết khoảng ba trăm người.

Điều này làm cho trái tim của hắn kịch liệt co quắp, có loại cảm giác đau đớn nói không nên lời.

-Rút lui, mau mau rút lui, đội trưởng thương lập tức đi lên!

Viên Khai Thái mở miệng rống giận.

Hắn không thể không nhanh chóng triệu hồi Thiết Tu La còn lại.

Đây là lá bài tẩy của hắn để trấn thủ Phong Châu, tuyệt không thể hao tổn toàn bộ ở chỗ này, nếu là ngày xưa, chết đi một cái đều khiến cho hắn đau lòng không thôi, bây giờ thoảng cái đã chết nhiều như vậy, làm cho ánh mắt của hắn đều đỏ.

Keng keng keng!

Từng đợt tiếng chuông đồng nhanh chóng vang lên.

Phó tướng Vương Bằng lập tức kêu gọi quân sĩ bình thường còn lại, tiến công về phía trước.

Kết quả là những quân sĩ bình thường này đã sớm kinh hãi từ trong lúc quan chiến, thất thần không kịp phản ứng lại, khi Vương Bằng phát ra mệnh lệnh, lại xuất hiện tình trạng đình trệ ngắn ngủi.

Thế cho nên không có một quân sĩ nào dám dẫn đầu đi về phía trước.

Sắc mặt Vương Bằng không khỏi đại biến, mở miệng quát to:

-Các người đều muốn tạo phản sao? Còn không nhanh chóng đi lên truy bắt nghịch tặc?

Quân đội từ chối chấp hành mệnh lệnh là chuyện cực kỳ đáng sợ.

-Thôi, vẫn là để chúng ta tới đi!

Lão giả miệng nhọn bên trái Viên Khai Thái mở miệng, giọng nói lạnh như băng.

“Xem ra lời đồn ngược lại là thật, người này man lực vô song, có thể so sánh với Mông Phóng, ngay cả Thiết Tu La đều không có biện pháp với hắn!”

Một tên lão giả khác lạnh giọng mở miệng.

Bọn họ lấy ra hai cái găng tay màu đen từ trong ngực, thứ này được chế tác từ ô kim, bắt đầu chậm rãi đeo trên tay.

Từ lúc xuống núi, bọn họ cũng đã tìm hiểu ra tình huống đại khái của Giang Thạch, biết trong tay hắn nắm giữ một cây vũ khí làm từ Tinh Thần Vãn Thiết, cho nên lần này xuống núi, bọn họ đặc biệt mang theo đồ vật khắc chế Tinh Thần Vãn Thiết.

Loại găng tay này có tính chất giống như đúc với Kim Long Bảo Dao của Hắc Liên thánh giáo lúc trước, bên trong đều có khắc trận văn, có thể triệt tiêu ảnh hưởng của Tinh Thần Vãn Thiết.

-Hai vị Long huynh, lão phu nguyện ý giúp các người một tay!

Lão giả cao gầy lúc trước thân bị trọng thương lại cắn răng mở miệng.

Thương thế trên người hắn khôi phục cực nhanh, cho tới bây giờ, cư nhiên đã khôi phục được sáu bảy thành, không thể không làm cho người ta thán phục lần nữa.

-Trương huynh nguyện ý tương trợ, không gì tốt hơn!

Lão giả miệng nhọn lạnh lùng nói.

-Ra tay!

Lão giả bên phải lạnh lùng đáp lại.

Vèo! Vèo! Vèo!

Ba đạo nhân ảnh bọn họ điên cuồng vọt ra trong nháy mắt, mỗi người nhanh đến cực hạn, để lại vô số tàn ảnh, làm cho người ta rất khó có thể thấy rõ.

Mà giờ phút này trong chiến trường, Giang Thạch còn đang đuổi theo một đám Thiết Tu La mà điên cuồng đập loạn.

Khuyết điểm của Thiết Tu La lúc này rốt cục cũng đã lộ ra.

Lúc rút lui, thiết giáp trên người bọn hắn quá cồng kềnh, lại là ở dưới tình huống người chen chúc cùng một chỗ, trong khoảng thời gian ngắn căn bản là không lui ra được, bị Giang Thạch đập loạn một trận, giống như gió thu quét lá rụng, tiếng kêu thảm thiết liên tục phát ra, máu tươi bắn tung tóe, tiếng xương cốt vỡ vụn vang lên, trong nháy mắt gần ngui đã bị hắn nện chết hơn trăm người nữa.

Viên Khai Thái nhìn đến hai mắt đỏ rực, nghiến răng nghiến lợi, trong lòng quả thực là muốn ngửa mặt lên trời thét dài.

-Giết, giết tên này cho ta!

Miệng hắn rộng giậm, tóc bạc bay múa.

Mấy trăm năm qua, hắn chưa bao giờ ghen khuất như thế!

Chương 87: Giết lão giả Long thị!

-Đáng sợ, thật sự là đáng sợ.

Lão Hoàng kinh hoàng vô cùng, một bên không chế không được bàn tay đang run rẩy, một bên huy động bút lông, nhanh chóng tiến hành ghi chép lại những diễn biến của trận chiến.

Người khác đều biết hấn thích khoác lác, nhưng chuyện hôm nay, tuyệt đối là hấn tận mắt chứng kiến, ngày sau lại có người dám nói hấn khoác lác, hấn nhất định phải liều mạng với người đó.

Giờ này khắc này, hấn đang mạo hiểm tính mạng ghi chép lại tình hình ở hiện trường.

Bỗng nhiên, hấn lộ ra vẻ kinh hãi, lại thấy được một màn đáng sợ.

Chỉ thấy bên người tổng binh Viên Khai Thái Viên, có ba vị cao thủ khí lưu quanh thân cực kỳ mãnh liệt, trực tiếp hóa thành tàn ảnh, trùng trùng điệp điệp, mang theo thanh âm trầm trọng như sấm sét, phóng vào trong chiến trường.

Lấy nhục nhân phạm thai của hấn, căn bản là không thể thấy rõ quỹ tích di chuyển cùng cảnh giới của ba vị cao thủ kia.

Nhưng có thể tưởng tượng ra được, tuyệt đối cũng là Võ Thánh.

Giang Thạch, một người đánh tan tám trăm Thiết Tu La, sau đó lại có ba vị cao thủ cấp Võ Thánh gia nhập vòng vây.

Hắn run rẩy, nhanh chóng ghi chép mọi thứ lại.

Giang Thạch đang điên cuồng phát tiết khí lực, đuổi theo những người còn sót lại của Thiết Tu La mà đập loạn một trận, chỉ cảm thấy toàn thân thoải mái nói không nên lời.

Cái này thật giống như một người bình thường đã lười nhác thật lâu, đột nhiên được đi xông hơi một lần, đột nhiên trải qua vận động hạng nhẹ một lần, toàn thân trực tiếp có loại cảm giác nhẹ nhàng thông thấu.

Nhưng mà, ngay thời điểm Giang Thạch muốn tiếp tục đập loạn, bỗng nhiên nghe được phía sau có tiếng nổ vang trầm trọng truyền đến, hắn không chút nghĩ ngợi, quay đầu chính là quét qua một gậy.

Bùm!

Khí lưu nổ tung, âm thanh cực lớn.

Giống như hai tảng đá lớn đụng vào nhau.

Toàn bộ mặt đất đều lắc lư nhẹ.

Thân thể Giang Thạch nhین không được mà lão đảo một trận, trong lòng cả kinh, trực tiếp lui về phía sau hai bước, ngưng mắt nhìn về người tới.

Chỉ thấy người ra tay là hai lão giả âm lãnh mặc trường bào màu đỏ thống nhất, chẳng qua giờ phút này, bọn họ đã hoàn toàn bất đồng với bộ dáng lúc trước.

Làn da mỗi người đều đang bốc lên nhiệt khí lửa nóng, kinh mạch bạo khởi, thân thể bành trướng, cơ bắp thô to hiện lên, từ hình thái người bình thường lúc trước trực tiếp hóa thành cự nhân khổng lồ cao sắp xỉ hai thước hai ba.

Mạch máu toàn thân trên dưới vận vẹo thành một đoàn, thỉnh thoảng rung động, thậm chí còn hiện ra từng mảnh mụn nhỏ tương tự như lân giáp.

Trạng thái giống như đức trạng thái của Long công tử lúc trước hẳn gặp ở Vô Lượng đạo quán!

Siêu phẩm võ học!

Người của Long thị!

Ánh mắt Giang Thạch trầm xuống, rất nhanh lại chú ý tới găng tay Ô Kim màu đen trên hai tay bọn họ, nhúu mày.

“Kình lực của các người không bị hóa giải mất, là do cái găng tay kia?”

Nhớ rõ lúc trước hẳn giết chết tên lão bộc bên người Long công tử kia, trên tay tên lão bộc đó cũng có đeo một bộ bao tay, có thể triệt tiêu tác dụng của Tinh Thần Vãn Thiết trên phạm vi lớn.

Bây giờ trên tay hai người này cũng mang một đôi bao tay, hơn nữa trên phương diện triệt tác dụng của Tinh Thần Vãn Thiết còn mạnh hơn so với bao tay của tên lão bộc kia.

Không hổ là thiên cổ thể gia môn phiệt, truyền thừa đủ sâu, nội tình đủ thâm hậu.

Giang Thạch trầm giọng nói.

-Tiểu bối, hôm nay chính là tử kỳ của ngươi!

Lão giả bên phải ngữ khí lạnh như băng, trên khuôn mặt đều là mạch máu thô to, dữ tợn đáng sợ, cơ bắp trên người đột nhiên nhảy lên, bên trong ngàn vạn lỗ lông đang không ngừng phun ra nhiệt khí mỏng, giống như là một người hơi nước đồng dạng.

Đây là biểu hiện của tuyệt học gia truyền của Long thị - (Tiên Thiên Nhất Khí Quyết) đã được vận chuyển đến cực hạn.

“Đừng nhiều lời với hấn, thời gian duy trì siêu phẩm võ học có hạn, trước bắt lấy hấn rồi tính tiếp!”

Lão giả miệng nhọn bên cạnh mở miệng, giọng nói lạnh như băng.

Vù!

Lần thứ hai bọn họ nhanh chóng bỏ nhào hướng của Giang Thạch, cùng lúc đó, vị tên giả cao gầy của Trương thị cũng nhanh chóng vọt tới, thi triển siêu phẩm võ học, gầm thét một tiếng, cách không oanh tới hướng của Giang Thạch.

Trên tay hấn không có găng tay Ô Kim, bởi vậy chỉ có thể dựa vào công kích từ xa cùng thân pháp tiến hành du đấu với Giang Thạch.

Trong nháy mắt, Giang Thạch trực tiếp thừa nhận áp lực đến từ ba tên cường giả thế gia vây công.

Dưới tình huống cùng vận chuyển siêu phẩm võ học, thực lực của ba tên cường giả thế gia đều đã tăng lên tới trình độ Võ Thánh thang thứ ba hậu kỳ.

Cho dù là hấn cũng cảm giác được một tia áp lực vô hình.

Càng mấu chốt chính là, những cao thủ thế gia này không chỉ có tu vi cao thâm, các loại võ học khác như chưởng pháp, thối pháp, chỉ pháp tất cả đều đã tu luyện đến lô hỏa thuần thanh, phẩm cấp còn không thấp.

Võ học mà bọn họ tiếp xúc, từ trước đến nay đều là võ học tinh cấp, tuyệt không giống những võ học loạn thất bát tao như của hấn, một môn cao một môn thấp.

Hơn nữa thân pháp của bọn họ lúc thi triển còn để lại vô số tàn ảnh, giống như quỷ mị.

Bất quá lực phòng ngự cường đại của Giang Thạch lại một lần nữa cung cấp cho hấn đầy đủ lực lượng tới đối cứng những

công kích này.

Bùm! Bùm! Bùm!

Một tên cường giả Long thị giơ tay lên đếm ra bảy tám đạo chỉ lực cường đại, trong nháy mắt công kích về nhiều chỗ yếu huyết phía sau lưng Giang Thạch, nhất thời truyền đến từng đợt âm thanh nặng nề, giống như trực tiếp đánh vào trên sắt đá.

Ngoại trừ làm cho thân thể của Giang Thạch lão đảo một trận, lại không để lại bất kỳ vết thương nào.

Bảy tám môn ngành công của Giang Thạch đã viên mãn toàn bộ, lại tu luyện tuyệt học như vậy, huyết vị trên người đã sớm khép kín, phòng ngự cứng rắn đã đến tình trạng không thể tưởng tượng nổi.

-Loạn thất bát tao, cắt ngay cho tao!

Thanh âm Giang Thạch lạnh như băng, huy động lang nha bổng to lớn tiếp tục quét ngang về hướng ba người trước mắt, ầm ầm rung động, đánh đến không khí đều liên hoàn nổ tung.

Trong nháy mắt đã quét ngang không biết bao nhiêu cái.

Nhưng rất nhanh sắc mặt hắn đột nhiên thay đổi, đột nhiên có một tiếng trầm muộn truyền ra từ cơ thể Giang Thạch, hắn chỉ cảm thấy nửa người đều giống như là tê liệt, hành động đột nhiên trở nên khó khăn.

Đúng là bảy tám đạo chỉ lực vừa rồi.

Nhìn bề ngoài không có tạo thành bất kỳ thương tổn gì đối với hắn, nhưng trên thực tế vẫn là có thể đánh kinh lực vào trong cơ thể của hắn, kinh lực giống như cương châm đồng dạng, định trụ kinh mạch của hắn.

Đây là tuyệt học tiếng tăm lừng lẫy mà Long thị nắm giữ - Phong Ma Chỉ, đếm vào người có thể khiến người ta mất đi

lực hành động trong khoảnh khắc, chỉ có điều phòng ngự của Giang Thạch quá mạnh, lúc này mới không có bị áp chế ngay lập tức.

Nhưng bây giờ Phong Ma Chỉ mới phát huy tác dụng cũng là bởi vì lúc trước chỉ đánh vào được một phần kinh lực nên hiệu quả rất nhỏ.

Bất quá cao thủ so chiêu, thường thường mất đi một ly, kết quả đã khác biệt ngàn dặm.

Trong khoảnh khắc thân thể Giang Thạch chứng lại, hai tên cao thủ Long thị và tên lão giả của Trương thị kia đồng thời phát hiện cơ hội, quát to một tiếng, đồng loạt lao ra, nhanh đến mức không thể tưởng tượng nổi.

Vừa lên liền đồng loạt đánh ra công kích về phía thân thể Giang Thạch.

Giang Thạch rống giận một tiếng, vội vàng vùng Lang Nha Bổng hung hăng quét về phía ba người.

Bùm!

Sóng khí cuộn cuộn, thanh âm cực lớn, mặt đất đều sụt ra một cái hố lớn.

Thân thể Giang Thạch bay mà ra, trực tiếp hung hăng nện vào trên kiến trúc bên ngoài mấy chục thước, đem toàn bộ kiến trúc đều chấn sụp đổ.

Rất nhiều mảnh vụn rơi xuống, rầm rầm rung động, bao phủ lấy hắn.

Cùng lúc đó, hai tên cao thủ Long thị cùng lão giả của Trương thị, cũng đều rên rỉ một tiếng, trực tiếp nhìn không được liên tục lui về phía sau, đem mặt đất đều cho giẫm nứt ra mấy cái hố lớn.

Trong lòng bọn họ kinh sợ, không thể tưởng tượng nổi.

Trong tình huống thân thể Giang Thạch bị định trụ còn có thể bộc phát ra cự lực khủng bố như thế?

-Giết hắn!

Cao thủ Long thị bên phải mở miệng gầm lên.

Ba người không chút nghĩ ngợi, cơ hồ trong phút chốc đã hung hăng điên cuồng vọt tới hướng của khu kiến trúc đã sụp đổ kia.

Thực lực của Giang Thạch quá mức đáng sợ, bọn họ tuyệt đối không thể cho Giang Thạch bất cứ cơ hội thở dốc nào.

Tuy nhiên!

Ngay trong nháy mắt thân thể bọn họ vừa mới bỏ nhào tới.

Kiến trúc vừa mới sụp đổ đột nhiên nổ tung ra, một tiếng gầm kinh thiên động địa vang lên, khắp nơi đều là mảnh đá bay múa, một bóng người đỏ thẫm, mạch máu nhô ra, thân hình gầy gò, đột nhiên hung hăng vọt ra từ trong đồng kiến trúc đổ nát này, khí tức khủng bố, sóng khí nổ vang, giống như một con man thú, lực lượng không biết mạnh bao nhiêu.

-Cũng chỉ có các ngươi có siêu phẩm võ học sao? Ta cũng có!

Thanh âm Giang Thạch vừa phẫn nộ mà lại đáng sợ.

Hắn đã triệt để bị phẫn nộ ăn mòn lý trí.

Bởi vì thiếu chút nữa hắn đã bị người giết chết.

Bùm!

Thân thể của hắn hung hăng xông qua, đi lên liên tục tiếp chộp về phía mặt của lão giả Trương thị ở chính giữa nhất.

Tên lão giả Trương thị kia vốn đang nhanh chóng vọt tới, hồn nhiên không ngờ rằng Giang Thạch lại đột nhiên khôi phục lực hành động.

Càng không ngờ khí tức của Giang Thạch lại tăng vọt lên mức độ kinh khủng như vậy.

Siêu phẩm võ học!

Trong lòng hắn hoảng sợ.

Thiếu niên này cũng có siêu phẩm võ học?

Lúc trước hắn cũng đã đáng sợ như vậy, nếu còn có siêu phẩm võ học gia trì...

Bùm!

Một tiếng nổ vang, tại thời điểm lão giả Trương thị vừa mới động lên tâm tư, một bàn tay của Giang Thạch đã trực tiếp hung hăng nắm vào trên mặt của hắn, năm ngón tay như tinh thiết, đột nhiên bóp một cái.

-Không!

Lão giả Trương thị chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, trong miệng phát ra tiếng kêu thảm thiết cực kỳ thê lương, toàn bộ khuôn mặt nổ tung ngay tại chỗ, máu tươi bắn tung tóe, ngay cả một tia cơ hội phản ứng lại cũng không có.

Nhưng mà tất cả chuyện này còn chưa kết thúc.

Sau khi Giang Thạch bắt được mặt của hắn, càng là trực tiếp vũ động thân thể của hắn, hung hăng nện tới hướng của một tên cao thủ Long thị ở bên trái.

Hai tên cao thủ Long thị đều biến sắc.

Giang Thạch không chỉ có đã phá 【Phong Ma Chỉ】 của bọn hắn trong nháy mắt, còn có thể vận chuyển siêu phẩm võ học?

Lực lượng của hắn vốn đã kinh khủng như vậy, nếu lại được gia trì bởi siêu phẩm võ học.....

Tên cao thủ Long thị ở bên trái vội vàng né tránh, thúc giục thân pháp đến cực hạn.

Nhưng mà hắn đã bỏ qua một vấn đề.

Đó chính là thực lực của Giang Thạch bạo tăng, đồng thời tốc độ của bản thân hắn cũng sẽ bạo tăng.

Cho nên khi hắn vừa muốn làm ra động tác né tránh, Giang Thạch vẫn có thể hung hăng đập trúng thân thể hắn.

Răng rắc!

Thanh âm cực kỳ điếc tai truyền ra, làm cho hàm răng người ta chua xót, trong không khí trực tiếp bị kích ra một tầng sóng lớn, cực kỳ đáng sợ, thân thể của lão giả Trương thị hung hăng nện vào trên người hắn, chấn động đến xương cốt cả hai người đều vỡ nát, kinh mạch đứt từng khúc, miệng điên cuồng phun máu loãng.

Thân hình của lão giả Long thị kia cao hơn hai thước cơ hồ trong nháy mắt đã hung hăng bị đánh bay ngược ra ngoài, hung hăng nện tới hướng kiến trúc phía sau.

Mà lão giả Trương thị bị Giang Thạch nắm trong tay, tiếp tục phát ra tiếng kêu thảm thiết cực kỳ thê lương, máu tươi bắn tung tóe, vô cùng thê thảm.

-Kêu, ta để ngươi kêu!

Giang Thạch vung Lang Nha Bổng, trực tiếp đập mạnh người của lão giả Trương thị.

Một gậy này đi xuống, lực lượng đã bạo tăng xấp xỉ mấy vạn cân dựa trên lực lượng cơ sở bảy vạn cân ban đầu.

Phốc xuy!

Mặc dù huyết mạch trong cơ thể lão giả Trương thị cực kỳ quái dị, có được năng lực khôi phục cực lớn, nhưng dưới loại

tác động cuồng bạo mang tính hủy diệt này vẫn không có tác dụng gì.

Bị một gậy chùy thành thịt vụn, toàn bộ xương cốt cả người nát bấy trong nháy mắt, từng cọng xương cốt dưới tác dụng cự lực cường đại trực tiếp bắn ra ngoài từ trong cơ thể hắn, bay múa đầy trời.

Nhưng dù vậy, ngón tay của Lão giả Trương thị vẫn gian nan giãy dụa vài cái, lúc này mới tràn đầy không cam lòng mà triệt để tắt thở.

Sắc mặt Giang Thạch băng hàn, buông ra thân thể đã thảm không nỡ nhìn trong tay, ngẩng đầu nhìn phía hai tên Cao thủ Long thị còn lại.

Nhưng vừa nhìn, đột nhiên con người của hắn co lại, lộ ra vẻ kinh hãi.

Bởi vì hoàn cảnh trước mắt hoàn toàn thay đổi.

Đường phố ban đầu vốn hỗn loạn một mảnh đột nhiên đã trở nên im lặng không một tiếng động.

Trên đường cái, không có một bóng người.

Cũng không có bất kỳ âm thanh nào.

Bốn phương tám hướng, tất cả đều là kiến trúc xa lạ, hoàn cảnh xa lạ.

Chỉ có một mình hắn đứng sừng sững ở giữa đường phố trống trải.

Ảo cảnh?

Trong lòng hắn thầm chấn động, cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

Hai tên Cao thủ Long thị kia còn biết chế tạo ảo cảnh?

Hắn nắm chặt lang nha bổng theo bản năng, ánh mắt gắt gao nhìn về bốn phương tám hướng.

Giờ phút này mạch máu toàn thân hắn hiện lên, nhảy lên thành thạch, toàn bộ thân thể đều đã biến lớn một vòng, hóa thành màu đỏ thẫm, huyết dịch trong máu thịt giống như đang xung năng, cung cấp lực lượng cuồn cuộn không ngừng cho hắn.

Bên ngoài.

Tất cả nhân sĩ giang hồ đều run rẩy trong lòng, lộ ra vẻ kinh hãi, xa xa nhìn về phía giữa đường cái.

- [Quỷ Bệnh Vương] bất động rồi?

“Hình như hắn đã dừng lại.”

Bộ dáng của Quỷ Bệnh Vương sao đột nhiên trở nên quái dị như vậy, làn da trên người sao lại lớn lên nhiều như vậy? Ngay cả mạch máu cũng nổi lên.

“Siêu phẩm võ học, sẽ không phải là hắn cũng thi triển siêu phẩm võ học trong truyền thuyết đi?”

-Long thị tuyệt học Long Ngâm Ba!

Viên Khai Thái ngồi trên chiến mã nheo mắt, nhìn chăm chăm vào bên trong chiến trường.

Đây là một bí thuật bất truyền khác của Côn Sơn Long thị.

Nghe nói liên quan đến lĩnh vực tinh thần thần bí khó lường, có thể ảnh hưởng rất lớn đến lĩnh vực tinh thần của người khác, thậm chí có lúc có thể làm cho người ta lâm vào ảo cảnh vô tận, sinh tử chỉ trong một đường tơ kẽ tóc.

Chỉ thấy giờ phút này, mặt tên lão giả miệng nhọn kia đầy máu loãng, thất khiếu đều đang cuồn cuộn không ngừng phun máu, sắc mặt ửng hồng, đứng ở xa xa, hai tay hợp cùng một

chỗ, duy trì một thủ thế vô cùng quái dị, từ khu vực mi tâm của hắc đang khuếch tán ra từng tầng ba động trong suốt, cuộn cuộn không ngừng.

Không hề nghi ngờ, chính là hắc là người thi triển (Long Âm Ba).

Bình thường, siêu phẩm võ học mang tới gánh nặng đối với huyết nhục người thi triển là cực kỳ lớn, mà siêu phẩm võ học loại tinh thần thì gánh nặng đối với tinh thần cũng lớn như vậy, giờ phút này thất khiếu của hắc đều đang chảy máu, đầu óc giống như kim đâm đồng dạng, cơ hồ đã đến biên giới sụp đổ, ngay cả con mắt đều sắp không mở ra được.

Ở bên cạnh hắc, một tên lão giả khác cũng đang ho ra máu, lồng ngực lõm xuống, vài cái xương cốt đều đâm thủng thân thể ra ngoài, trắng hếu.

Đúng là tên lão giả vừa mới bị Giang Thạch đập bay ra ngoài.

Vừa nhìn thấy Giang Thạch lâm vào bên trong ảo cảnh, tên lão giả vừa bị đánh bay ra ngoài giận dữ quát một tiếng, biết đây là cơ hội khó có được, căn bản không để ý bản thân đã trọng thương, đột nhiên xoay người dựng lên, vọt tới hướng của Giang Thạch cực nhanh, một chưởng hướng về trán của Giang Thạch, hung hăng oanh kích mà đi.

-Chết cho ta!

Bùm!

Cương khí khủng bố hiện ra, điên cuồng hội tụ trong lòng bàn tay, khiến cho toàn bộ bàn tay của hắc lại phồng thêm một vòng, giống như chậu rửa mặt, uy mãnh có một không hai.

Tuy nhiên!

Bùm!

Một tiếng trầm đục vang lên, bàn tay to lớn này của hắn trong khoảnh khắc sắp chạm tới mục tiêu xuống đã bị bàn tay nhỏ gầy của Giang Thạch nắm chặt.

Rõ ràng YEkkZLL tay của Giang Thạch là rất nhỏ so với kích thước bàn tay của lão giả kia, nhưng là cự lực ẩn chứa trong bàn tay Giang Thạch lại để cho trong lòng lão giả này không khỏi run rẩy, lần đầu xuất hiện vẻ sợ hãi nồng đậm.

Con quái vật này.....

Có thể nhìn thấy chính mình?

Long Ngâm Ba..... mất hiệu lực?

-Người đang làm gì vậy? Cho rằng như vậy là có thể giết ta?

Giọng nói Giang Thạch trầm thấp.

-Người.....

Lão giả kia kinh hãi trong lòng.

Phốc xuy!

Không đợi hắn nói chuyện tiếp, một kích của Giang Thạch đã sớm đã rơi vào trên người của hắn, đem thân thể của hắn đập bay xa hơn mười thước, hung hăng nện ở xa xa, triệt để chết thảm.

Cánh tay của lão giả còn đang lắc lư trong tay Giang Thạch.

Ánh mắt Giang Thạch lạnh như băng, tiếp tục nhìn về phía con phố trống trải trước mắt. Tiễn tay ném cánh tay ra ngoài, cánh tay cũng đột nhiên biến mất, cực kỳ quái dị.

Bây giờ chỉ thấy đường phố trống trải trước đó còn không hề có một sơ hở, giờ phút này lại giống như là màn hình TV

kiểu cũ thu không được tín hiệu, hình ảnh đột nhiên trở nên mơ hồ, chập chờn.

Giang Thạch lộ ra nụ cười lạnh nhè nhẹ: “Ta xem ngươi có thể kiên trì tới khi nào?”

Hắn nhìn ra được, người đang chế tạo ảo giác kia, tựa hồ cũng đến biên giới cực hạn, sắp sụp đổ.

Nếu không, ảo cảnh cũng không có khả năng sẽ xuất hiện sơ hở.

Hắn bỗng nhiên vũ động lang nha bổng, trực tiếp hung hăng nện tới hướng mặt đất.

Đông!

Lực lượng gần mười vạn cân nện xuống, nhất thời chấn động toàn bộ mặt đất dưới chân đều run rẩy nhẹ nhàng, sóng khí cuộn cuộn, cát bay đá chạy, thanh thế dọa người.

Hắn vừa nện xuống mặt đất, vừa di chuyển về phía trước, ý đồ thông qua chấn động từ mặt đất đến bức bách địch nhân hiện thân.

Đông! Đông! Đông.....

Một tiếng một tiếng nổ vang khủng bố không ngừng phát ra.

Sau khi giăng co hơn mười cái, rốt cục, ảo cảnh trước mắt hắn bắt đầu tiêu tán hoàn toàn.

Phốc xuy!

Lão giả Long thị nơi đó rốt cuộc chịu không nổi, trực tiếp phun ra một ngụm máu đỏ tươi, sắc mặt vặn vẹo, cảm giác được đầu óc như muốn nổ tung, phát ra tiếng kêu thảm thiết, rốt cuộc đã không cách nào có thể duy trì ảo cảnh.

Giang Thạch đột nhiên xoay người, nặn ra nụ cười.

-Tìm được người rồi!

Chương 88: Đánh giết Viên Khai Thái!

Chỉ còn lại tên lão giả Long thị kia, giờ phút này mặt hắc đầy máu loãng, thần sắc thống khổ, cảm giác được trong đầu giống như là có vô số cương châm đang loạn đâm, thất khiếu đang không ngừng chảy máu ra bên ngoài.

Cơ hồ tại khoảnh khắc ảo cảnh bị vỡ nát, hắc cũng đã biết mình xong, thân thể lão đảo rút lui, trong miệng kêu to, cực kỳ thảm thiết.

-Viên tổng binh, mau ra tay!

Bùm!

Cơ hồ ngay khi hắc vừa dứt lời, toàn bộ thân thể của hắc giống như là bị một viên thiên thạch cực lớn cho đập trúng đồng dạng, một cỗ cự lực tuyệt thế khó có thể tưởng tượng áp xuống từ trên đỉnh đầu, trong khoảnh khắc đã tác dụng đến tất cả các khu vực trên dưới toàn thân, đánh cho hắc cuồn phun máu loãng, thân thể gục xuống mặt đất ngay tại chỗ.

Chính xác!

Dưới tác dụng của lực lượng kinh khủng, thân thể của hắc nằm bệt trên mặt đất.

Giang Thạch đập ra một gậy này, bên trong ẩn chứa cự lực khủng bố gần mười vạn cân, liên tương đương với một cái xe lu rơi xuống từ trên cao mấy chục thước.

Toàn bộ mặt đất run rẩy kịch liệt, khắp nơi đều là máu loãng, mặt đất che kín vết nứt, giữa đường xuất hiện một cái

hổ to sâu tới hơn một thước.

-Ra tay? Cmn người còn muốn ra tay!

Thanh âm Giang Thạch rất lạnh, chậm rãi rút Lang Nha Bổng ra khỏi mặt đất.

Trên thân bồng còn dính số lớn vết máu cùng xương vụn, một đôi mắt nhìn lên, ánh mắt lạnh như băng hờ hững nhìn về phía Viên Khai Thái đang cười trên chiến mã ở đối diện.

Viên Khai Thái kinh chấn trong lòng, không thể tưởng tượng nổi, sâu trong con người ẩn chứa một tia hoảng sợ khó có thể nói rõ.

Trong nháy mắt vừa rồi, hần cư nhiên thấy được bóng dáng của Mông Phóng năm đó ở trên người Giang Thạch.

Quái vật!

Đây là con quái vật thứ hai!

Đông đảo nhân sĩ giang hồ và quân sĩ vây quanh bốn phương tám hướng, trong lòng ai nấy đều lạnh lẽo, kinh hãi tột đỉnh.

Nhất là những quân sĩ bình thường, giờ phút này càng lạnh từ đầu đến chân, hận không thể ném hết binh khí trong tay.

Tám trăm Thiết Tu La đã bị đập chết hơn phân nửa, ngay cả cao nhân thế gia cũng không thể may mắn thoát khỏi, đám người bọn họ nếu là lại tiếp tục xông tới, cơ hồ cùng chịu chết cũng không khác gì nhau.

Mặc dù bọn họ là quân nhân, nhưng cũng không muốn vô duyên vô cớ chịu chết như vậy.

Cũng không biết là ai rút lui trước, đột nhiên quân sĩ vây quanh bốn phương tám hướng đột nhiên giống như núi lở, bắt đầu tranh nhau lui về phía sau.

Có người càng là xoay người lại, trực tiếp bắt đầu chạy trốn điên cuồng.

Toàn bộ loạn thành một đoàn, tiếng kêu thảm thiết vang lên lần nữa.

-Không có ý nghĩa, thật sự là không có ý nghĩa a.

Giang Thạch khẽ thở dài, cầm Lang Nha Bổng to lớn thông thả đi về phía Viên Khai Thái.

Hắn có thể rõ ràng cảm giác được lực lượng trong cơ thể hắn đang dao động mãnh liệt, từng đợt lực lượng cường hãn giống như nham thạch dưới lòng đất đang không ngừng chảy xuôi theo các mạch máu, kinh mạch trong cơ thể hắn.

Không hổ là siêu phẩm võ học!

Chỉ có chân chính vận dụng mới có thể cảm thụ lực lượng khủng bố ẩn chứa trong đến kỳ!

Loại lực lượng này thật sự có thể xé rách cơ thể người, khiến người ta sụp đổ.

Cho dù là thân thể của hắn đều cảm giác được khó chịu từng trận, có loại cảm giác đau đớn khó tả.

Càng máu chốt chính là áp lực đối với trái tim, liên hắn đều cảm giác được hô hấp khó chịu cực kỳ, có thể tưởng tượng được, lúc những người khác thi triển siêu phẩm võ học, gánh nặng lên người lớn đến bao nhiêu.

Bất quá thân thể của hắn cường hãn, có thiên phú, có khả năng kiên trì thời gian cũng tuyệt đối dài hơn so với những người khác, phát huy lực lượng cũng ổn định hơn.

Viên Khai Thái vừa nhìn thấy Giang Thạch đi về phía hắn, nhất thời con ngươi co lại, chiến mã dưới háng đều không chịu nổi, nhẹn không được phát ra từng tiếng hí minh, bốn vó đi lại bất an.

“Bôn soái chính là tổng binh triều đình, trấn thủ một phương, dưới trướng có mười vạn quân mã, tiết chế toàn bộ Phong Châu, người dám ám sát bôn soái?”

Viên Khai Thái ngoài mạnh trong yếu, mở miệng quát to.

Chiến mã dưới háng lại trở nên càng thêm bất an.

Đông đảo tướng lĩnh bên cạnh cũng cảm thấy nguy cơ nồng đậm.

-Đại soái mau rút lui!

-Bảo vệ đại soái!

Các người mang đại soái đi trước, những người khác theo ta đi lên!

Các tướng lĩnh nhao nhao quát to.

Một bộ phận người nắm cương ngựa của Viên Khai Thái liền lui về phía sau, một bộ phận khác thì múa đao thúc ngựa, giận dữ quát một tiếng, lao về phía Giang Thạch.

Giờ khắc này, cho dù biết rõ không địch lại, bọn họ cũng muốn kéo dài thời gian.

Đây chính là khí tiết của võ tướng!

Kẻ sĩ chết vì tri k!

Bang bang bang!

Liên tục ba bốn tên tướng lĩnh lao ra đều lấy tốc độ nhanh hơn đột nhiên bay ngược ra ngoài, cuồng phun máu loãng, xương cốt vỡ nát, nhân mã đều vong.

-Người đâu, mau tới, ngăn Giang Thạch lại!

Tên phó tướng Vương Bằng lúc trước miệng quát to, vẫn muốn chỉ huy lại binh lính đã hiện ra cảnh tượng hỗn loạn.

Chỉ có điều, giờ phút này binh lính đã sớm loạn thành một đoàn, đông nghịt một mảnh, không biết bao nhiêu người tự đè ép nhau, ngay cả Thiết Tu La quân còn lại giờ phút này cũng hoàn toàn rối loạn.

Không phải bọn họ không muốn lao ra, mà là đám người quá nhiều, chặn thành một đoàn, đem bọn họ chen chúc ở trung ương, căn bản lao ra không được.

Khu vực đường phố vốn đã nhỏ, làm sao có thể chứa được quân mã lớn như vậy?

Viên Khai Thái tuyên bố nắm giữ mười vạn đại quân, trên thực tế mười vạn đại quân này phân tán ở khắp các nơi của Phong Châu, chân chính chạy đến đây bất quá chỉ có hơn tám ngàn mà thôi, dù vậy, cũng đem toàn bộ đường phố vây chặt như nơm cồi.

“Viên đại soái, vốn ta và người nước giềng không phạm nước sông, người làm tổng binh của người, ta làm giang hồ khách của ta, mọi người ai cũng không đắc tội ai, nhưng người hết lần này tới lần khác vì Long thị, tự mình điều động đại quân muốn giết ta, nếu chỉ là giết ta thì thôi, nhưng người... vì sao phải giết ngựa của ta?”

Giang Thạch vừa đi về phía trước, vừa nói ra.

Viên Khai Thái kinh nộ trong lòng, chúng tướng ở bên người yểm hộ hấn liên tục rút lui, đã rút lui tới trung ương của đám người.

Mắt thấy đông đảo binh lính chen chúc cùng một chỗ, chúng tướng bên người không nói hai lời, rút đao liền chém, trong lúc nhất thời vô số kêu thảm thiết vang lên, chém chết không biết bao nhiêu người một nhà.

Tay chân bay loạn, bị bọn họ chém ra một đường máu.

Ánh mắt Giang Thạch trầm xuống, mở miệng nói: “Viên Khai Thái, cùng ta đánh một trận đi!”

-Giang Thạch, bốn soái là tổng binh triều đình, ngươi thật sự muốn tạo phản sao?

Viên Khai Thái vẫn lớn tiếng quát, thanh âm thật lớn.

-Không muốn đánh một trận, vậy ta để cho ta tự mình tiễn ngươi đi chết đi.

Ngữ khí Giang Thạch trầm thấp, bước chân nặng nề, đột nhiên tăng nhanh tốc độ bắt đầu điên cuồng vọt về phía trước, tiếng bước chân thùng thùng rung động, giẫm trên mặt đất, giống như đang đánh trống đồng, một đường đi qua, trực tiếp nhắc lên vô số cát bay đá chạy, thanh thế dọa người.

-Bảo vệ tổng binh!

Chúng tướng bên cạnh rống giận một tiếng, lại liêu lĩnh xông về phía trước.

-Cút!

Trong miệng Giang Thạch rống lên, Lang Nha Bổng thô to hung hăng quét ngang mọi người.

Luận trung thành, những người này đều là anh dũng vô song, đáng giá khâm phục.

Nhưng đáng tiếc, đã là kẻ thù sinh tử, nhất định không thể phân đúng sai.

Bang bang bang bang!

-Không!

Từng tên tướng lĩnh nhao nhao kêu thảm thiết, máu tươi bắn tung tóe, nhân mã bay tứ tung, giống như lá rụng đầy trời, bay múa khắp nơi.

Chiến mã dưới háng Viên Khai Thái liên tục hí vang, không ngừng bất an đi qua lại, muốn rút lui.

Mắt thấy từng tên bộ hạ cũ liên tiếp chết thảm ở trước mặt mình, ánh mắt Viên Khai Thái đỏ lên, bi phẫn nổi lên trong lòng, không khỏi thét dài, thanh âm điếc tai.

Hắn rất muốn liều lĩnh đánh một trận với Giang Thạch, nhưng đáng tiếc hắn đã già rồi.

Hùng tâm đã mất, hiểu được tính toán lợi ích, biết cân nhắc lợi hại, không còn nhiệt huyết cùng xúc động khi còn trẻ.

Hắn giận dữ quát một tiếng, trong lúc bất chợt vọt người lên, trực tiếp bỏ qua chiến mã cùng tướng lĩnh, xoay người liền cuồn xông chạy trốn từ trên đỉnh đầu đám người.

-Viên Khai Thái, ngươi chạy được không?

Thanh âm Giang Thạch cực lớn, giọng nói lạnh như băng.

Ngay từ đầu hắn đã dự phòng việc Viên Khai Thái có thể chạy trốn, giờ phút này há có thể thật sự để cho hắn chạy trốn.

Bang bang bang bang!

Giang Thạch toàn lực điên cuồng xông đi lên, lang nha bổng đập loạn khắp nơi, bang bang rung động, đánh cho một đám tướng sĩ xông tới đều chết thảm, binh lính vốn chen chúc chặn đường cũng bị hắn đánh ra một con đường máu.

Một đường đi qua, thi thể bay tứ tung, tiếng kêu thảm thiết không ngừng vang lên.

Giống như là một con yêu thú trực tiếp lao qua vậy.

Viên Khai Thái, nhiều nhất cũng chỉ là Võ Thánh thang thứ hai đỉnh phong, hơn nữa tuổi đã cao, khí huyết suy bại, thực lực chân chính có thể phát huy ra bất quá là Võ Thánh thang thứ hai trung kỳ mà thôi.

Cơ hồ rất nhanh, hắn đã bị Giang Thạch đuổi kịp đến phía sau.

Mắt thấy Giang Thạch đập tới một gậy, mắt Viên Khai Thái đỏ lên, biết đã không còn khả năng may mắn thoát khỏi.

Đường đường là tổng binh, hắn vốn không nên bỏ qua bộ hạ, một mình chạy trốn, cũng không nên khi đối mặt cường địch, ngay cả dũng khí đứng lại đánh một trận cũng không có.

Hôm nay hắn quay đầu bỏ chạy đã là bỏ qua danh tiếng cùng tôn nghiêm cả đời này, giống như Vô Hối đại sư lúc trước!

Kết quả, hắn vẫn không thể chạy thoát.

-Giang Thạch tiểu nhi, ăn một đao của ta!

Viên Khai Thái rống to một tiếng, tóc bạc phơ, chòm râu bạc trắng đều đang bay múa lung tung, oanh một tiếng, quanh người bắt đầu có khí kinh tuôn ra, ngàn vạn lỗ chân lông đồng loạt phun ra khí lưu mãnh liệt, hào quang chói sáng, cả người bắt đầu biến lớn lên, trong nháy mắt đã biến lớn ra một vòng.

Vốn hắn đã cao hơn một thước chín, giờ phút này càng là đã đạt tới trình độ hai thước bốn, cơ bắp toàn thân đem giáp trụ trên người chống phình ra không ít.

Siêu phẩm võ học!

Đại ma đao!

Chém xuống một đao, giống như là có một hư ảnh Ma Thần đáng sợ hiện lên sau lưng hắn, mặc dù Viên Khai Thái đã già nhưng vẫn làm cho người ta có một loại ảo giác lực bạt sơn hê, khí thế cuồng mãnh.

Tuy nhiên!

Đang!

Bùm!

Thanh âm điếc tai, mảng lớn khí lưu nổ tung ra từ nơi này.

Giống như không khí bị oanh tạc.

Loan đao miệng hạc bay lên cao, cong thành hình chữ V, một bóng người đầy máu trong nháy mắt bay ngược ra ngoài, giống như là bị thiên thạch đung qua, hung hăng nện vào trong kiến trúc cách đó mấy chục thước.

-Ăn một gậy của ta, ta và người coi như thanh toán xong!

Giang Thạch bình tĩnh mở miệng.

Chỉ có hấn biết, một gậy này mang theo cự lực tiếp cận mười vạn cân, Viên Khai Thái tiếp nhận xuống sẽ có kết cục gì?

Xa xa, đông đảo nhân sĩ giang hồ run lấy bầy, không dám tin.

-Viên tổng binh uy chấn Phong Châu trên trăm năm, cứ như vậy..... Chết rồi?

-Bị con quái vật này giết chết.

“Giang Thạch, sau khi liên tục chém ba vị Võ Thánh tuyệt đỉnh, uy chấn Nham Thạch Thành, càng là không dừng tay, lại đem hung khí nhắm ngay tổng binh Viên Khai Thái, đang tiếc cho Viên tổng binh, trung thành và tận tâm với triều đình trên trăm năm, một lòng vì nước, đền đáp xã tắc, lại chết thảm dưới gậy của người này...”

Thân thể Lão Hoàng phát run, tay vẫn tiếp tục múa bút thành văn, đem tất cả những gì hấn nhìn thấy viết ở trên giấy vàng.

Giang Thạch thu hồi lang nha bổng, nhìn thoáng qua đông đảo nhân sĩ giang hồ, xoay người rời đi, tựa hồ một khắc cũng

không muốn ở lại nơi này.

Bất quá ngay khi hấn mới vừa đi được hai bước, bỗng nhiên phản ứng lại, cước bộ dừng lại, đột nhiên quay đầu, nhìn về phía lão Hoàng ở xa xã trong đám người đang ghé vào trên cây cột, múa bút điên cuồng viết, mảy hấn nhú lại, thân thể nhanh chóng vọt tới.

-Đi mau, Giang Thạch tới rồi!

-Bệnh Ma Vương Giang Thạch tới!

-Chạy mau!

Đám nhân sĩ giang hồ vô cùng kinh hoảng, nhanh chóng chạy trốn.

Lão Hoàng biến sắc, vội vàng ngẩng đầu nhìn lại.

Nhưng Giang Thạch đã sớm xuất hiện trước mặt hấn, đoạt lấy tờ giấy hấn vất vả ghi chép nửa ngày qua, nhanh chóng quan sát.

Sau khi nhìn thấy đủ loại ghi chép trên giấy, sắc mặt Giang Thạch trở nên âm trầm trong nháy mắt.

-Quý Bệnh.....

Phốc xuy! Phốc xuy! Phốc xuy!

Vài trang giấy bị hấn xé nát.

Rồi sau đó vươn ra một bàn tay chế trụ ót của lão Hoàng, liền muốn nhắc lên, nhưng nghĩ nghĩ, vẫn là buông ra, bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve mặt của lão Hoàng, nặn ra nụ cười nói: “Người xem ta giống 【 Quý Bệnh Vương 】 không ?”

-Ta chỉ là thuận tay viết ra, hảo hán tha mạng, ta lập tức sửa...

Lão Hoàng hoảng sợ kêu rên, lại bị dọa tè ra quần.

“Thuyết thư không được loạn biên bậy, nếu không khác khoác lác ở chỗ nào, còn dám loạn ngôn, ta liền bóp chết người!”

Giang Thạch cắn răng.

Không cảnh cáo lão Hoàng này một cái, không chừng mấy ngày sau một cái biệt danh càng thái sẽ được áp ở trên đầu hắn.

Tuy rằng hắn sắp rời khỏi Phong Châu, nhưng chuyện của Phong Châu khó bảo đảm sẽ không truyền đến nơi khác.

Điều này không khỏi để hắn càng thêm lưu ý thanh danh của mình.

-Dạ dạ dạ.

Lão Hoàng hoảng sợ gật đầu như gà con mổ thóc.

Giang Thạch hừ lạnh một tiếng, lúc này mới xoay người rời đi.

Bỗng nhiên hắn nghĩ đến con ngựa lúc trước của mình, vọt tới lần nữa, khiêng con ngựa trên mông đã trúng vài mũi tên kia liền đi tới trước mặt lão Hoàng, nói: “Con tuần mã này theo ta chạy ngược chạy xuôi, lập được công lao hiển hách, nhưng bây giờ ta phải rời khỏi Phong Châu, trên người con ngựa này lại bị thương, không thể tiếp tục đồng hành với ta, người giúp ta chiếu cố nó một chút, nhớ kỹ, đừng để nó chết, nếu người nuôi chết nó, ta sẽ lấy mạng người lấp vào!”

Lão Hoàng kinh hoàng nhìn thoáng qua con ngựa còn đang không ngừng hí vang, lại nhìn Giang Thạch, vội vàng mở miệng: “Thiếu hiệp yên tâm, ta sẽ chiếu cố tốt cho nó!”

Từ nay về sau, hắn sẽ đem con ngựa này cung phụng giống như tổ tông.

Mời đại phu giỏi nhất cho nó, ăn cỏ ngon nhất, đóng móng ngựa đẹp nhất, phối với con ngựa cái xinh đẹp nhất.....

-Cũng không sai biệt lắm.

Giang Thạch lại hừ lạnh một tiếng, xoay người rời đi.

Lần này hắn trực tiếp nhảy lên chiến mã của Viên Khai Thái.

Chiến mã của Viên Khai Thái được tuyển chọn kỹ càng, thân cao tám thước, thân dài một trượng, gọi là Tấn Thiết Hắc Kỳ Lân, vó ngựa cực lớn, tứ chi giống như bốn cái trụ sắt, sức chịu đựng rất mạnh, rất thông nhân tính.

Chính là danh mã tiếng tăm lừng lẫy của Tây Vực.

Giờ phút này nó biết chủ nhân nhà mình đã bị Giang Thạch giết chết, ánh mắt phần nộ, thân thể lắc lư, muốn trực tiếp đem lấ Giang Thạch xuống, nhưng bàn tay Giang Thạch trực tiếp bắt lấy một miếng thịt sau gáy nó, nhẹ nhàng bóp một cái.

“Hí!”

Con tuấn mã màu đen này lập tức phát ra một tiếng kêu thảm thiết thê lương, móng trước hung hăng nhấc lên, thiếu chút nữa trực tiếp bị Giang Thạch nhấc cả thân thể lên.

Mắt thường có thể thấy được, sau gáy nó có máu loãng bắt đầu chảy xuôi, bị Giang Thạch bóp vào trong thịt.

-Chủ nhân của ngươi làm cho người làm ngựa của ta bị thương, bây giờ ta không có ngựa để lên đường, ngươi nhất định phải bồi thường cho ta, nếu ngươi không đi theo ta, ta liền xé sống ngươi!

Ngữ khí Giang Thạch lạnh lùng, cứ như vậy nhẹ nhàng nhấc lấy phần thịt sau gáy của nó.

Tuần mã này thông khổ khó nhin, liên tục hí vang, hai vó không ngừng nhấc lên, muốn giãy dựa rồi lại giãy dựa không được, sau khi giăng co bảy tám hơi thở, run lẩy bẩy, rốt cục thành thật yên lặng xuống.

Giang Thạch hừ lạnh một tiếng, vô cùng hài lòng, lúc này mới buông lỏng phần thịt sau gáy của nó.

Cho dù là ngựa mạnh hơn nữa, hấn cũng có thể cười tùy tiện.

“Các vị, chuyện hôm nay rõ như ban ngày, Viên Khai Thái muốn giết ta, bị ta phản kích đến chết, chuyện hôm nay, một mình Giang mỗ gánh vác, tuyệt không liên lụy các vị, ngày sau có người khác hỏi, đều có thể chỉ đích danh là Giang mỗ làm, Giang mỗ phải rời đi rồi, ha ha ha...”

Giang Thạch cao giọng cười to, thúc giục chiến mã, trực tiếp chạy như điên về phía xa.

Tiếng vó ngựa lộp bộp rung động, nhanh chóng biến mất cuối đường phố hỗn loạn.

Đám người nhao nhao xôn xao.

Tất cả nhân sĩ giang hồ đều không khỏi sợ hãi trong lòng, sắc mặt biến ảo, toát ra vẻ hâm mộ cùng khâm phục nhẹ nhàng.

-Thật đúng là chân hán tử!

Chương 89: Dung hợp công pháp! Thực lực lại tăng!

Cách Nham Thạch thành ba trăm dặm về phía tây.

Đến đây cũng đã hoàn toàn ra khỏi địa giới Phong Châu.

Đi xa hơn nữa là chính là một mảnh núi non vô tận, trùng trùng điệp điệp, xanh um tươi tốt, giống như đại long cuộn mình, kéo dài đến mấy chục dặm.

Giang Thạch đang cười chiến mã, nhìn tấm bảng trước mắt.

Thanh giá trị danh vọng vẫn chưa có phản hồi, xem ra phải cần thêm một đoạn thời gian nữa.

Trận chiến hôm nay, để cho hắn hoàn toàn thấy được uy lực khủng bố của siêu phẩm võ học phối hợp với Xích Dương thần công.

Lực lượng gần mười vạn cân, quả nhiên là vô địch thủ trong Võ Thánh.

“Lần trước ta cướp sạch Vô Lượng đạo quán, tại bên trong Vô Lượng đạo quán còn chiếm được hai bản bí tịch Hoàn Luyện còn chưa tu luyện, nếu là đem hai bản này bí tịch này tu luyện đến viên mãn, lại dung nhập vào bên trong [Xích Dương thần công], chẳng phải là nói lực lượng tăng phúc của [Xích Dương thần công] sẽ càng mạnh?”

Giang Thạch suy tư, bàn tay sờ soạng trong bao.

Điểm khác biệt lớn nhất của Xích Dương Thần Công so với Man Tượng Thần công chính là 【tăng phúc lực lượng】 và 【phản chấn lực lượng】.

Lực lượng tăng phúc của Xích Dương thần công có thể trực tiếp đạt tới trình độ 68%, hơn nữa dung hợp công pháp càng nhiều, hiệu quả tăng phúc càng mãnh.

Bất quá rốt cuộc có thể đạt tới trình độ nào, bây giờ hắn còn không biết chút nào.

Chỉ có thể trước dung hợp từng quyền từng quyền công pháp vào rồi nói sau.

Và!

Nếu có thể đem Man Tượng Thần công cũng dung nhập vào trong Xích Dương Thần công, vậy thì sẽ là một bộ công pháp như thế nào?

Ngẫm lại đều cảm thấy tiền đồ vô hạn.

Rất nhanh, Giang Thạch lấy ra hai quyển bí tịch từ trong bao.

Một quyển là Kim Đồng Thân, một quyển là Cự Linh Luyện Thể Quyết.

Đều là bí tịch trân quý nhiều năm của Vô Lượng đạo quán, tuy rằng còn chưa đạt tới trình độ siêu phẩm võ học, nhưng trong võ học bình thường cũng là tồn tại số một số hai.

Dù sao địa vị của Vô Lượng đạo quán còn đặt ở đó.

Hùng cứ Phong Châu, chính là thế lực cầm lái của toàn bộ võ lâm Phong Châu, liên tương đương với địa vị của Võ Đang trong tiểu thuyết của Kim Dung, bí tịch có thể được bọn họ trân tàng, há có thể yếu?

“Trước tiên tìm một tiểu trấn, luyện hai môn công pháp này đến viên mãn, dung nhập vào 【 Xích Dương thần công 】 rồi lại nói, sau đó nếm thử dung hợp Xích Dương cùng Man Tượng một chút.”

Giang Thạch tự nói.

Tỷ lệ dung hợp của bất kỳ công pháp nào cũng có quan hệ rất lớn với việc công pháp đó có viên mãn hay không, cho nên nếu muốn việc dung hợp thuận lợi nhất, điều kiện tiên quyết hàng đầu chính là luyện công pháp đó đến viên mãn trước.

Về phần vì sao hắn không có lựa chọn dung hợp ở Nham Thạch thành, hoàn toàn bởi vì hắn phạm phải đại sự quá lớn ở Nham Thạch thành, có trời mới biết Côn Sơn Long thị cùng Lũng Tây Trương thị có thể tiếp tục phái ra cao nhân tới quấy rầy hắn hay không.

Nơi đó đã tương đương với một vòng xoáy cực lớn.

Tuy rằng hắn không sợ, nhưng cũng không muốn tiếp tục bị cuốn vào nữa.

Vạn nhất một ngày nào đó đột nhiên toát ra một tên quái vật tu vi Hoán Huyết Cảnh, vậy hắn chỉ còn có một con đường chết.

Vì vậy, rời khỏi Nham Thạch thành là lựa chọn tốt nhất.

Hôm nay trời cao mặc chim bay, biển rộng bằng cá nhảy, hắn đã ra khỏi địa giới Phong Châu, cũng không ai có thể biết hắn đi về hướng nào, cho dù muốn đuổi theo, cũng phải hao phí rất nhiều thời gian.

Đang suy tư, đột nhiên Giang Thạch nhướng mày, lộ ra vẻ mặt lạnh lùng, quay đầu nhìn về phía sau.

Đánh mặt tới thật đúng là nhanh!

Hắn vừa nói không ai có thể biết hắn đi hướng nào, cư nhiên thật sự có người đuổi theo phía sau.

Hắn siết chặt tuần mã, lạnh lùng nói: “Ra đây đi!”

Vù!

Một chỗ rừng rậm phía sau, một đạo thân mặc quần áo màu đen, đầu mang mặt nạ bảo hộ màu đen trực tiếp hiện ra từ phía sau một gốc cây đại thụ, trước lối sau vênh, thân hình hoàn mỹ, có hai cái chân dài thẳng tắp, ước chừng cao xấp xỉ một thước bảy, một đôi con ngươi đen kịt vô tận, tựa như tinh không vô hải, nhìn về phía Giang Thạch.

Là nữ tử?

Giang Thạch nhíu mày, nói: “Người là ai? Theo dõi Ta làm gì?”

Hắn tiện tay chụp một cái, từ trên cây đại thụ bên cạnh chụp xuống một khối cây.

Khối cây mặc dù chỉ là gỗ, nhưng nếu được ném ra bằng cự lực mấy vạn cân của hắn, lực phá hoại cũng không khác gì đạn từ súng bắn tỉa.

Vừa thấy Giang Thạch chuẩn bị động thủ, bóng người đeo mặt nạ đen vội vàng mở miệng: “Ta không có ác ý, đừng động thủ.”

-Không có ác ý? Vậy rốt cuộc người là ai?

Giang Thạch hỏi.

-Hắc Liên Thánh Giáo Tả Sứ Ngũ Hành Đường, Vân Oanh!

Nữ tử kia mở miệng đáp lại.

-Hắc Liên thánh giáo? Còn nói không có ác ý? Người là tới báo thù?

Giang Thạch nhíu mày.

Lần trước hắn giết Hắc Liên Thánh Sứ đã sớm chọc giận Hắc Liên Thánh Giáo, Hắc Liên Thánh Giáo còn phái người truy nã hắn một đợt ở trong giang hồ.

-Không phải, hiểu lầm, là hiểu lầm.

Vân Oanh vội vàng mở miệng nói: “Lần trước người ra lệnh truy nã người chính là người của Huyền Long đường, đường chủ Quách Nghĩa, về sau Thánh giáo thương nghị cẩn thận lại, quyết định triệt tiêu truy nã đối với người, hi vọng người có thể chính thức gia nhập chúng ta, chỉ cần người gia nhập Hắc Liên thánh giáo, người bên trên nguyện ý trực tiếp cho người một cái chức đường chủ!”

Sau lần trước, Ngũ Hành Đường bọn họ đi khắp nơi tìm kiếm tung tích Giang Thạch mà không thấy, nay thật vất vả mới thấy được Giang Thạch ở Nham Thạch Thành.

Vốn nàng muốn đi qua chào hỏi, chỉ là không nghĩ tới phía sau lại có nhiều biến cố tới như vậy.

Càng không nghĩ tới thực lực của Giang Thạch đã khủng bố như thế!

Trong lòng của nàng sớm đã bị kinh hãi lấp đầy, đánh giá đối với Giang Thạch trực tiếp tăng gấp đôi.

Một người như vậy, nếu là hảo hảo bồi dưỡng, ngày sau có hi vọng rất lớn có thể trở thành cao thủ Hoán Huyết cảnh.

-Không có hứng thú!

Giang Thạch trực tiếp lắc đầu, không chút do dự.

Từ sau chuyện lần trước, hắn cũng đã nhìn ra người bên trong Hắc Liên Thánh Giáo là cái đức hạnh gì.

Đấu đá lẫn nhau, người lừa ta gạt, tràn ngập lục đục với nhau.

Hắn ghét nhất chính là điểm này.

“Người có thể suy nghĩ một chút, ngoại trừ có thể cho người một cái vị trí đường chủ, còn có các loại đan dược, bí

tịch, vũ khí, chỉ cần người muốn, sau này đều có thể thu hoạch được, thậm chí có thể có được cơ hội thay máu.”

Vân Oanh vội vàng tiếp tục mở miệng.

-Nghe có vẻ không tệ, nhưng Ta không thích.

Giang Thạch mở miệng.

-Vì sao? Điều kiện như vậy người còn cự tuyệt?

Vân Oanh tròn tròn mắt.

-Đúng vậy.

Giang Thạch bình thản gật đầu, nói: “Ta chính là một người cứng đầu, nói không thích chính là không thích, người lại tiếp tục khuyên nữa cũng vô dụng, thấy cục gỗ này không?”

Tay hắn ước lượng một chút, trực tiếp dùng toàn lực ném ra, hô một tiếng, hung hăng nện tới hướng đỉnh núi ở xa.

Tại dưới tác dụng của lực lượng khủng bố, đầu gỗ cực nhanh lao ra, ma sát với không khí, trực tiếp sinh ra tầng tầng tia lửa, trong nháy mắt đã cháy lên, giống như là thiên thạch đồng dạng, hung hăng nện ở trên núi đá phía xa.

Bùm!

Vụn đá bắn ra, bay múa lung tung.

Một khối gỗ nhỏ nhỏ trực tiếp nện ở trên núi đá, đập ra một cái hố to bằng nồi sắt, sâu tới hơn nửa thước, giống như là bị đạn pháo bắn qua.

-Nếu người nói thêm nữa, cục gỗ này sẽ đánh vào trên người người.

Giang Thạch mở miệng.

Vân Oanh kinh hãi, lông tơ dựng thẳng lên, vội vàng nhìn về phía núi đá bị đánh lõm xuống kia, lại nhìn về phía Giang Thạch lần nữa, quyết định thật nhanh nói: “Đắc tội, đắc tội, cáo từ!”

Nàng không chút nghĩ ngợi, xoay người liền đi, hô một tiếng, thân thể phóng lên, nhanh chóng biến mất ở nơi đây.

Giang Thạch nhìn âm thầm hâm mộ.

Loại khinh công nhảy tới nhảy lui này, hẳn rất khó có thể học được.

Tuy rằng hẳn cũng luyện 【 Thân Pháp Như Hình Với Bóng 】 , nhưng đáng tiếc chỉ ở tầng thứ hai, chưa đến cảnh giới viên mãn, du tẩu trên đất bằng còn được, nếu nhảy nhót như thế còn kém xa.

“Có thiên phú 【 ngộ đạo 】 ở đây, sau này ta có thể thử dung hợp công pháp loại khinh công một chút, nếu là dung hợp bảy tám môn khinh công lại với nhau, không biết sẽ có thay đổi khủng bố như thế nào?”

Giang Thạch suy tư.

Bỗng nhiên hắn lại nhớ tới một chuyện.

Đúng rồi, Nhập Kinh đan, lần trước ở Vô Lượng đạo quán hắn thu được được hơn ba mươi viên Nhập Kinh đan còn chưa kịp dùng, phải mau tìm chỗ tu luyện.

Hắn thúc giục tuần mã, lần nữa lao nhanh về phía xa xa.

Phía sau, thiếu nữ Vân Oanh kia sợ tới mức kinh hồn bạt vía, một đường điên cuồng lướt qua, thân hình không ngừng lên xuống, một hơi chạy hơn mười dặm mới rốt cục dám dừng lại.

-Đáng sợ, thật sự là đáng sợ!

Đến nay trong đầu của nàng vẫn quanh quẩn một màn kia, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng trên trán, cực kỳ sợ hãi.

Dùng một khối gỗ nhỏ cũng có thể có uy lực lớn như vậy?

-Vân Oanh, tình huống thế nào?

Xa xa đột nhiên truyền đến thanh âm xé gió yếu ớt, hai đạo nhân ảnh nhanh chóng tiếp cận mà đến, cả hai đều là nam tử, một trung niên, một thanh niên, mặc trường sam màu vàng, trực tiếp rơi vào khu vực phụ cận.

Mắt thanh niên nam tử kia sáng như sao lãng, thân hình cao lớn, rất là anh tuấn, lúc nhìn về phía thiếu nữ, ánh mắt lộ vẻ ái mộ nhàn nhạt.

“Đừng theo, hấn không muốn gia nhập, tiếp tục theo, chỉ có con đường chết!”

Vân Oanh vội vàng đáp lại.

-Như vậy sao? Thật sự là đáng tiếc.

Thanh niên nam tử kia cảm khái nói.

-Nhân vật như thế lại sinh sinh bị Quách Nghĩa bức thành mặt đối lập, thật sự là đáng tiếc!

Nam tử trung niên kia lộ ra vẻ suy tư, nhìn về phía trước, nói: “Đây là đường đi tới Hành Châu đi, địa giới Hành Châu, thổ phỉ hoành xuất...”

Nhưng hấn nhanh chóng ngậm miệng không nói.

Cho dù thổ phỉ quy mô có lớn hơn nữa, ở trước mặt quái vật này lại có ích lợi gì?

-Đi thôi!

Người nam tử trung niên mở miệng.

Rất nhanh, ba người xoay người rời đi, nhanh chóng biến mất khỏi nơi đây.

Trong một thị trấn không biết tên.

Giang Thạch toàn lực thúc ngựa chạy nhanh, rốt cục thuận lợi vào ở trong một khách điếm.

Giờ phút này, thân thể của hắn đang ngâm ở bên trong bồn thuốc, vận chuyển tu luyện bí tịch 【 Kim Đồng Thân 】, đang yên lặng hấp thu lấy dược liệu bên trong bồn tắm.

Cũng may lần trước hắn thu được dược liệu ở Vô Lượng đạo quán còn chưa dùng hết, hoàn toàn đủ chống đỡ hắn tu luyện một đoạn thời gian.

Giang Thạch vẫn là trước sau như một, lựa chọn một môn công pháp hoành luyện tốt nhất, tiến hành tu luyện.

Đợi đến khi công pháp hoành luyện viên mãn, lại đi luyện hóa Nhập Kinh đan.

Một đêm trôi qua.

Dược liệu trong thùng đan dược bị hắn hấp thu không ngừng, bí tịch của Kim Đồng Thân cũng đang nhanh chóng phóng về cảnh giới Viên Mãn.

Từ khi lực lượng thân thể được tăng cường cực lớn tới nay, thiên phú của hắn trên việc tu luyện công pháp hoành luyện trên tựa hồ trở nên càng thêm mạnh.

Một quyển công pháp hoành luyện bây giờ chỉ cần tu luyện một buổi tối là có thể viên mãn.

Phải biết rằng lúc trước, mặc dù nhanh hơn nữa cũng phải cần hai ngày.

Nhưng tốc độ tu luyện bây giờ cũng hắn không thể tưởng tượng nổi.

Nhưng sau khi viên mãn, lực lượng thân thể tăng lên khiến Giang Thạch nhú mày.

Cả bản công pháp tổng cộng mới mang đến 1300 cân lực lượng.

-Xem ra vẫn là ta quá mạnh mẽ, lực lượng thân thể đã đang đến gần cực hạn, công pháp bình thường sẽ càng ngày càng vô dụng.

Giang Thạch nói.

Hắn vứt bỏ Kim Đồng Thân, lại bắt đầu tu luyện 【 Cự Linh Luyện Thể Quyết 】 .

Đồng dạng cũng chỉ hao phí thời gian một ngày, 【 Cự Linh Luyện Thể Quyết 】 đã thuận lợi viên mãn, trực tiếp gia tăng 1500 cân lực lượng.

Hai công pháp gần như không có chênh lệch quá lớn.

Gần chạng vạng tối, Giang Thạch lại mở bảng điều khiển ra, tiến hành quan sát.

Tên thật: Giang Thạch

Tu vi: Nhập Kinh quan thứ bảy

Công pháp: Chân Vũ cương kinh (tinh thông)

Vũ kỹ: Phá Long Thương (tầng thứ hai), Thân Pháp như hình với bóng (tầng thứ hai), Vũ Hoa Tật Thiên (tầng thứ nhất), Man Tượng Thần công (viên mãn), Xích Dương Thần công (viên mãn), Kim Đồng Thân (viên mãn), Cự Linh Luyện Thể Quyết (viên mãn)

Thiên phú: Long Tượng (46.300 cân), Ngô Đạo (phân tích công pháp, dung hợp công pháp)

Giá trị danh vọng: 5180 (tập hợp đủ 1 vạn giá trị danh vọng, có thể mở khóa thiên phú tiếp theo)

Thôi, trực tiếp bắt đầu dung hợp đi.

Hắn đứng dậy từ thùng nước thuốc, ngồi xếp bằng ở trên giường, bắt đầu vận chuyển thiên phú.

Cũng giống như lần trước, trong toàn bộ đại não lại xuất hiện vô số tin tức dày đặc, bắt đầu vận chuyển với tốc độ cao, khu vực đỉnh đầu có một tia sương trắng bắt đầu không ngừng toát ra.....

Trên trán cũng bắt đầu hiện ra rất nhiều mồ hôi to bằng hạt đậu.

Nhiệt độ cơ thể đều đang nhanh chóng tăng lên, thật giống như một khối Tấn Thiết đang ở trong ngọn lửa không ngừng nung nóng đồng dạng, liên khuôn mặt của hắn đều đỏ rực lên.

Ước chừng đi qua một hồi lâu, Giang Thạch mới mở hai mắt ra lần nữa, há to miệng thở hổn hển, sương trắng trên đỉnh đầu nhanh chóng biến mất, màu sắc trên mặt cùng nhiệt độ cơ thể cũng bắt đầu biến mất nhanh chóng.

“Kỳ quái, hai công pháp 【 Man Tượng Thần Công 】 cùng 【 Xích Dương Kim Thân Quyết 】 vẫn không cách nào có thể dung hợp thuận lợi, chẳng lẽ thật là giới hạn của siêu phẩm công pháp cùng công pháp phổ thông, liền như hoàng đế cùng dân nghèo, vĩnh viễn không thể chung hòa lại cùng một chỗ?”

Giang Thạch thở hổn hển, nhìn về phía bảng điều khiển.

Xích Dương thần công đã thuận lợi dung hợp hai quyền công pháp hoành luyện phía sau, tiến hóa thành Xích Dương Kim Thân Quyết.

Nhưng Man Tượng thần công vẫn không thể dung nhập vào Xích Dương Kim Thân Quyết.

Hai công pháp này bài xích lẫn nhau, giống như thủy hỏa bất dung, dung hợp vào sinh ra phản ứng khiến đầu óc của hắn hỗn động một mảnh.

-Mẹ kiếp!

Hắn mệt mỏi, nhịn không được thăm mắng.

Bất quá khi nhìn thấy công năng của công pháp mới sau khi dung hợp, hắn vẫn là hít nhẹ một hơi, dần dần bình ổn đi xuống.

Xích Dương Kim Thân Quyết: Tầng thứ ba (cường hóa phòng ngự cấp bốn, phản chấn lực lượng cấp hai, lực lượng tăng phúc 72%)

Phòng ngự đã tăng lên một cấp, phản chấn lực lượng cũng tăng lên, thôi, cũng coi như không tệ.

Lần dung hợp này còn để hắn nhìn thấy một con đường mới.

Có phải bởi vì cấp bậc của Xích Dương Kim Thân Quyết quá thấp, cho nên mới không cách nào có thể dung hợp với Man Tượng Thần công?

Có lẽ sau này chỉ cần hắn tiếp tục dung nhập công pháp mới vào Xích Dương Kim Thân Quyết, sớm muộn gì cũng có một ngày, Xích Dương Kim Thân quyết có thể dung hợp với Man Tượng Thần công.

“Tăng phúc 72% lực lượng, ta cũng không tin lúc đạt tới trình độ 100%, còn không thể dung hợp?”

Giang Thạch trầm nghĩ.

Cho dù không thể dung hợp, tuyệt đối hắn cũng không thiệt thòi.

Bỗng nhiên, Giang Thạch cảm giác được từng trận cảm giác đói khát truyền đến từ trong cơ thể.

Nhưng có kinh nghiệm lần trước, hắn đã sớm chuẩn bị đầy đủ thức ăn ở trong phòng, giờ phút này trực tiếp xuống giường hưởng dụng.

Đợi đến sau khi cơn đói trong bụng tạm thời giảm bớt, hắn rốt cục bắt đầu lấy Nhập kinh đan ra, trực tiếp uống vào.

Hai ngày trôi qua.

Tu vi, giá trị danh vọng của Giang Thạch đều đang tăng lên không ngừng.

Rốt cục, tại buổi sáng ngày thứ ba, Giang Thạch cũng đã hết tài nguyên, Nhập Kinh đan đã luyện hóa xong toàn bộ, giá trị danh vọng cũng không tiếp tục tăng lên.

Hắn lấy tư thái hoàn toàn mới, bắt đầu đi ra khách điểm.

-Giá trị danh vọng đạt tới 5700 điểm, cũng là thời điểm nên rời đi.

Giang Thạch tự nói.

Chương 90: Ta tuyên bố, các người bị cướp!

Trên đường phố.

Giang Thạch cười trên tuần mã, không có mục đích mà đi về phía trước, mắt nhìn bảng điều khiển trước mắt, trong lòng bắt đầu suy tư.

Trải qua hai ngày tu luyện, tu vi nhất bây giờ của hắn cũng đã đạt tới cảnh giới Nhập Kinh quan thứ mười.

Đáng tiếc lực lượng của cảnh giới Nhập Kinh quan thứ mười này so với lực lượng của thân thể hắn vẫn là quá yếu ớt.

Trong mắt hắn, chút tu vi này quả thực có loại cảm giác bé nhỏ không đáng kể.

Hơn nữa bởi vì duyên cớ của Tinh Thần Vẫn Thiết, chút kinh lực của tu vi Nhập Kinh quan thứ mười này căn bản là không đánh ra được, trừ phi hắn từ bỏ Tinh Thần Vẫn Thiết.

Cho nên tương đối mà tính, hắn vẫn càng ưa thích tăng cường trên phương diện lực lượng thân thể.

-Mẹ nó, ta cũng muốn tìm một ít môn phái, trực tiếp ra tay cướp bóc một chút.

Giang Thạch trầm nghĩ.

Bây giờ các loại tài nguyên dùng để tu luyện, đại bộ phận đều đã bị quân đội lũng đoạn, một số ít thì là nắm giữ ở trong tay những môn phái cùng võ quán kia.

Nếu hắn muốn thu hoạch số lớn tài nguyên tu luyện, trực tiếp ra tay cướp đoạt tuyệt đối là một phương pháp vô cùng

tốt.

Chỉ là cứ như vậy, hắn sẽ càng chạy càng xa trên con đường của nhân vật phản diện.

Như vậy liền đi ngược với nguyên tắc làm người của hắn, hơn nữa cũng cực kỳ dễ dàng bại lộ hành tung, gặp phải truy sát của cao thủ Thế gia.

Giang Thạch hắn tự nhận tuy rằng không phải hạng người tốt lành gì, nhưng cũng không phải hạng người thích lạm sát người vô tội, dựa vào vũ lực tiến hành cướp đoạt bí tịch của người khác, mặc kệ nói như thế nào, hắn đều khó có thể xuống tay được.

Xét cho cùng vẫn là tán tu quá khó khăn, nếu như có thể tìm được một thế lực lớn để đầu nhập vào, có lẽ thật sự là một lựa chọn không tồi.

Giang Thạch suy tư.

Hắn có loại trực giác, nếu cứ không ngừng mà dung hợp 【Xích Dương Kim Thân Quyết】 với các công pháp khác, sớm muộn cũng có một ngày công pháp này có thể trở thành siêu phẩm võ học chân chính.

Đến lúc đó, phỏng chừng là có thể dung hợp với [Man Tượng Thần công].

Đang lúc đi lại, bỗng nhiên cửa trấn truyền đến từng đợt tiếng kêu kinh hoàng, dòng người loạn thành một mảnh, tiếng ngựa hí vang lên, bụi mù bay múa, chọc cho rất nhiều người kinh hoàng chạy trốn.

-Đi mau a, đám sơn phỉ Hắc Vân Sơn lại tới nữa rồi!

-Chạy a, sơn phỉ lại tới thu tiền.

Từng đợt tiếng kêu to không ngừng vang lên.

Toàn bộ người trong trấn đều là sắc mặt kịch biến, cực kỳ kinh hoảng, không chút nghĩ ngợi liền bắt đầu xoay người tìm địa phương an toàn, nhanh chóng né tránh.

Sắc mặt Giang Thạch hơi ngẩn ra.

Sơn phi?

Sao hắn lại không nghĩ tới đám người này đây?

Đám người này rất giàu có!

Nếu là cướp sạch bọn họ, nhất định có thể lấy được không ít bí tịch cùng tài nguyên.

Hơn nữa cũng sẽ không có người quản chính mình.

-Giá!

-Giá!

Từng tiếng hét lớn truyền đến từ cửa trấn ở xa xa, bụi mù cuồn cuộn, tiếng vó ngựa điếc tai, rất nhanh có gần trăm sơn phi cưỡi tuần mã xuất hiện ở khu vực cửa trấn.

Từng người đều hung thần ác sát, xách đao mang kiếm, lưng đeo đại cung, từng đôi ánh mắt hung tàn đáng sợ, lấp lánh hữu thần, nhìn về phía bên trong trấn.

“Trấn trưởng đâu ra đây!”

Bỗng nhiên, một tên sơn phi thân hình mập mạp, chỉ có một con mắt đột nhiên rống to lên, trong thanh âm ẩn chứa một cỗ sóng âm cường đại, chấn động bốn phía, dọa đến tất cả dân trấn đều sợ hãi.

Trưởng trấn là một tên nam tử trung niên bốn năm mươi tuổi, sắc mặt trắng bệch, mặc một thân áo bào phúc lộc, đầu đội mũ quai bệ tròn, dưới sự hộ tống của mấy tên bảo tiêu, từ một bên đi ra, run lẩy bẩy.

-Tào đương gia, kính xin khoan hạn thêm vài ngày, van cầu người, mười vạn lượng bạc, bây giờ chúng ta thật là không gom ra được.

Trưởng trấn vẻ mặt chua xót, liên tục chấp tay.

Bốp!

Độc nhãn long mập mạp đi lên chính là một quất tới một roi, trên roi còn có gai, truyền đến thanh âm chói tai, tại chỗ quất vào trên người trấn trưởng, đem hấn quất kêu thảm thiết một tiếng, trực tiếp bay ngược ra, ngã ở xa xa.

Lồng ngực đã là máu tươi đầm đìa.

Ngay cả da thịt cũng bị cạo xuống một mảnh rất sâu.

-Gia hạn mấy ngày? Người cho rằng chúng ta đang làm từ thiện?

Độc Nhãn Long mập mạp ngữ khí âm trầm, mở miệng nói: “Thời điểm nửa tháng trước, ta liền cảnh cáo các người, để cho các người chuẩn bị mười vạn lượng bạc trắng, lúc ấy các người đã vỗ ngực cam đoan, có thể chuẩn bị tốt, bây giờ đổi ý rồi?”

-Không sai, hôm nay liền tàn sát trấn!

-Con mẹ nó, nửa tháng qua lão tử còn không được chạm vào nữ nhân, đừng quân cũng sắp mọc cỏ rồi!

-Tàn sát tiểu trấn, cướp sạch phụ nữ nơi này!

-Hồng hồng hồng!

Thỏ phỉ bên cạnh đều hưng phấn kêu to lên, giống như một đám sói đói.

“Tha mạng, tha mạng a Tào đương gia, chúng ta sắp gom đủ rồi, lập tức sẽ gom đủ, lại khoan hạn cho chúng ta thêm hai ngày, chỉ thiếu hai ngày cuối cùng, van cầu người...”

Trưởng trấn thê thảm kêu to, không ngừng đập đầu trên mặt đất, bang bang rung động.

-Cút!

Độc Nhãn Long quát to một tiếng, không thèm để ý, lại hung hăng vung roi có gai.

Lần này lại ẩn chứa một cỗ kinh lực rất mạnh, thanh âm bén nhọn, trực tiếp hung hăng rút về hướng trấn của trấn trưởng.

Một khi rút trúng, đừng nói là đầu của một thân thể máu thịt, cho dù là một khối đá cẩm thạch cũng phải chia năm xẻ bảy ngay tại chỗ.

Tuy nhiên!

Vèo!

Một viên đá vụn dùng một loại tốc độ không thể tưởng tượng nổi bỗng nhiên gào thét mà đến từ phía trước, vô cùng tinh chuẩn nện vào trên roi của hắn, bốp một tiếng, đem roi dài của hắn cắt đứt ngay lập tức.

Nửa đoạn roi trên đứt lìa, lập tức phóng lên cao.

Nửa cán roi phía dưới cũng bởi vì một cỗ lực lượng khủng bố khổng lồ tác động, đột nhiên bắn ra từ lòng bàn tay của Độc Nhãn Long, chấn đến Độc Nhãn Long quái khiêu một tiếng, chỗ lòng bàn tay trong nháy mắt đã là toe toét máu tươi.

Hắn sợ hãi đến biến sắc, thân hình khổng lồ thiếu chút nữa ngã xuống từ trên tuần mã.

Trọng lượng nặng nề đè lên tuần mã khiến nó trực tiếp phát ra từng tiếng hí thê thảm, bốn chân lắc lư qua lại, thật vất vả mới ổn định lại lần nữa.

-Ai? Ai đang ra tay?

Lòng bàn tay Độc Nhãn Long truyền đến từng đợt cảm giác đau đớn, vội vàng ngẩng đầu, mở miệng hét lớn.

Quần phi bên cạnh cũng nhao nhao biến sắc, thoáng cái ngẩng đầu nhìn về phía trước.

Chỉ thấy khu vực phía trước nhất.

Một thiếu niên gầy như que củi, cưỡi trên một con ngựa toàn thân đen nhánh, không có một tia lông tạp, sắc mặt bình tĩnh, nhoáng một cái, đang đi tới khu vực bên này.

Độc Nhãn Long hít một hơi khí lạnh, nhìn xuống kinh hãi, nói: “Ngươi... là người đang ra tay?”

-Đúng, không phải người đang cướp bóc sao? Vừa vặn ta cũng muốn tới góp vui.

Giang Thạch mở miệng.

“Tốt, vị hảo hán này, nếu ngươi thích, tiểu trấn này thuộc về ngươi, chúng ta rút lui!”

Độc Nhãn Long quát to một tiếng, cực kỳ quyết đoán, vội vàng thúc giục tọa kỵ lui về phía sau, chuẩn bị dẫn dắt các huynh đệ nhanh chóng rút lui.

Hắn thoáng cái đã có thể phân biệt được chênh lệch cực lớn giữa hai người.

Thiếu niên này thật là tà môn.

Một viên đá là có thể đem lòng bàn tay của hắn chấn đến máu thịt be bét, nếu là giao thủ cùng một chỗ, hai tên như hắn cột chung một chỗ cũng khẳng định không phải là đối thủ của thiếu niên này.

-Chờ một chút, ta không phải muốn cướp tiểu trấn này, ta là muốn cướp các ngươi!

Giang Thạch mở miệng, tiếp tục tiếp cận.

-Cướp chúng ta?

Sắc mặt của Độc Nhãn Long trong nháy mắt tái xanh.

Đây là tiểu tử ở đâu ra?

Không biết bọn họ xuất thân từ Hắc Vân Sơn sao?

-Đúng vậy, chính là cướp các người.

Giang Thạch đáp lại, tiếp tục đi về phía trước.

-Muốn chết, tiểu tử, ngươi là đang chủ động muốn chết.

Độc Nhãn Long lộ ra nụ cười giận dữ.

Mình đã nể mặt đối phương, chủ nhận nhận sợ.

Tiểu tử này còn không biết tốt xấu.

-Đúng vậy, Hôm nay ta chính là muốn chết, cho nên khẩn cầu các vị hãy thành toàn cho ta.

Giang Thạch mở miệng, đã đi tới khu vực ba thước trước người bọn họ.

-Mẹ nó, lên, mau lên cho ta, cùng nhau giết hắn!

Độc Nhãn Long giận dữ quát một tiếng, lập tức kêu gọi quần phỉ bên người, chen chúc tiến lên.

Ở trong tưởng tượng của hắn, thực lực của Giang Thạch coi như là mạnh hơn một chút so với chính mình, nhưng là lại có thể mạnh tới đâu, mạnh nữa hắn cũng không tin thiếu này còn có thể là Võ Thánh hay sao?

Cả thiên hạ, Võ Thánh ít như vậy, nào có khả năng để hắn đụng tới.

Quần phỉ bên người lập tức gầm lên một tiếng, đồng loạt thúc giục tuần mã, cầm đủ loại vũ khí trong tay vọt tới hướng Giang Thạch.

Giang Thạch mỉm cười, Lang Nha Bồng trong tay đột nhiên đảo qua.

Bùm!

Một gậy quét qua, cát bay đá chạy, trong không khí đều nhấc lên một tầng khí lưu đáng sợ.

Một đám thổ phỉ vừa lên đã bay ngược ra, đụng vào những thổ phỉ khác, phát ra âm thanh răng rắc rắc rắc, cuồn phun máu loãng, đồng loạt bay ngược ra ngoài.

Va chạm lẫn nhau, một chiêu đã hơn mười người chết thảm.

Đám thổ phỉ còn lại đều biến sắc, vội vàng nhanh chóng ghì chặt tuấn mã, mỗi tên đều da đầu tê dại, nhìn về phía Giang Thạch giống như nhìn quái vật.

-Rút lui, mau rút lui!

Đám thổ phỉ hoảng sợ kêu to, xoay người bỏ chạy.

Độc Nhãn Long càng là sinh lòng sợ hãi, dẫn đầu trốn về hướng xa xa.

Nhưng mà Giang Thạch đã sớm thúc giục tuấn mã nhanh chóng đuổi theo, trên mặt mang theo nụ cười nồng đậm, hấn tựa hồ cố ý muốn bắt sống người này, bàn tay nhẹ nhàng nắm, một tay vót lấy đuôi ngựa của đối phương, trực tiếp nhẹ nhàng vung lên.

Hí !

Con tuấn mã kia phát ra thê thảm gào thét, toàn bộ thân thể đều bị Giang Thạch trực tiếp ném ra.

Ngay cả Độc Nhãn Long đang ngồi trên người hấn cũng bị hấn trực tiếp ném bay lên cao.

Độc Nhãn Long sắc mặt hoảng sợ, thân thể ở giữa không trung, nhưng hần phản ứng cực nhanh, đột nhiên buông lỏng cương ngựa, cơ thể bay lên cao, trở tay liên tiếp ném ra ám khí, đánh về phía thân thể Giang Thạch.

Chỉ bất quá khoảnh khắc những ám khí này vừa mới ném ra, không biết lúc nào bàn tay của Giang Thạch đã bắt được bàn chân của hần, tiện tay vung lên, quả thực là coi thân hình mập mạp của hần thành một món đồ chơi, ở vũ động thành vòng tròn.

-Không!

Độc Nhãn Long phát ra từng tiếng kinh hoàng kêu to, liều mạng giãy dụa, nhưng hoàn toàn không có bất kỳ tác dụng gì, sau khi bị Giang Thạch vung hơn mười vòng ở trong tay, trực tiếp nhẹ nhàng ném xuống hướng mặt đất, bùm một tiếng, đập toàn bộ mặt đất đều lắc lư.

Thân hình của Độc Nhãn Long xụi lơ đi xuống, hoảng sợ đến cực điểm, hoa cả mắt, bị xoay đến cả đầu đều mê muội.

-Còn chạy không?

Giang Thạch cười híp mắt đi tới, ở trên chiến mã quan sát Độc Nhãn Long.

Trong nháy mắt Độc Nhãn Long đã phản ứng lại, vội vàng xoay người lần nữa, lại bởi vì đầu óc quá độ mê muội, khoảnh khắc đứng lên thiếu chút nữa lại ngã bổ nhào.

Hần lộ ra vẻ kinh hãi, biết hôm nay đã vô luận như thế nào đều khó có thể chạy thoát từ trong tay đối phương, lúc này hần quỳ rạp xuống đất, kêu rên nói: “Hảo hán tha mạng, hảo hán tha mạng a, người rót cuộc muốn làm cái gì?”

“Cướp của các ngươi!”

Giọng Giang Thạch thản nhiên, tiếp tục đáp lại.

-Ta.....

Độc Nhãn Long im lặng một trận, vội vàng quay đầu lại giận dữ kêu: “Mau, mau đem tất cả tiền tài trên người đều lấy ra!”

“Không cần tiền, ta muốn chính là núi của các ngươi, muốn kho vũ khí của các ngươi, người đã ta đi tổng trại của các ngươi!”

Giang Thạch bình tĩnh mở miệng.

Sắc mặt Độc Nhãn Long hoảng hốt, trừng to mắt: “Ngươi muốn đi tổng trại của chúng ta?”

-Đúng vậy!

Giang Thạch bình thản mở miệng.

Trong đầu Độc Nhãn Long nhanh chóng quay cuồng.

Tiểu tử này rốt cuộc là có chỗ dựa hay là nói hấn là một tên điên.

Ngay cả tổng trại Hắc Vân Sơn bọn họ cũng dám xông vào sao?

Trong tổng trại bọn hấn có bốn đại trại chủ, có ba người đều là nửa bước Võ Thánh, cầm đầu đại trại chủ lại càng là chân chính Võ Thánh, được xưng là sơn phỉ mạnh nhất trong phương viên mấy vạn dặm.

Tốt, nếu ngươi muốn chết, ta sẽ thành toàn cho ngươi!

Độc Nhãn Long trầm nghĩ trong lòng, vội vàng mở miệng nói: “Đã như vậy, tiểu nhân nguyện ý dẫn đường.”

Giang Thạch lộ ra nụ cười nhẹ nhẹ, không nói một lời, nhẹ nhàng khiêng Lang Nha Bồng lên vai.

Nửa canh giờ sau.

Trong Hắc Vân Sơn nặng nề.

Giang Thạch dưới sự dẫn dắt của một đám thổ phỉ đi tới.

Mắt thấy tổng trại xây dựng ở trên một sườn núi dốc đứng, do từng hàng rào cực lớn vây thành bản, Giang Thạch không khỏi âm thầm cảm khái.

-Thì ra đây là ổ thổ phỉ?

Kiếp trước kiếp này, ngoại trừ ở trong phim truyền hình xem qua, đây vẫn là lần đầu tự mình đi đến một hang ổ sơn phỉ.

Ngay khi hắn tiếp tục đánh giá, chuẩn bị đi về phía trước, đột nhiên, một tiếng nổ mạnh vang lên, bốn phương tám hướng phát ra tiếng hô giết rung trời.

Từng tên sơn phỉ thân hình cường tráng cầm trường mâu, đại đao trong tay, hung thần ác sát, từ bốn phương tám hướng nhanh chóng vọt tới, đám người đông nghịt một mảnh, cũng không biết có bao nhiêu.

Vừa lên đã trực tiếp vây quanh Giang Thạch, chặt như nêm cối.

Khu vực phía trước nhất, có bốn đạo bóng người cao lớn đi ra, bộ mặt lạnh như băng, khí tức trầm ngưng, lạnh lùng lui tới hướng của Giang Thạch.

Ngoại trừ người cầm đầu mặc áo bào trắng, thoạt nhìn có vài phần nho nhã.

Ba người kia, mỗi người đều là hung thần ác sát, thân hình thô kệch, mang theo ba loại binh khí bất đồng là chùy đồng, côn bổng, đại hoàn đao.

-Có chút ý tứ.

Lúc này trên mặt Giang Thạch lộ ra nụ cười nồng đậm, quay đầu nhìn thoáng qua Độc Nhãn Long bên người, cười nói: “Người báo tin cho bọn hắc tử từ khi nào ?”

Độc Nhãn Long sắc mặt kinh hãi, vội vàng nhảy dựng lên từ bên người Giang Thạch, nhanh chóng chạy ra xa xa, mở miệng quát to: “Bốn vị trại chủ, tiểu tử này không biết sống chết, dám can đảm phá hỏng chuyện tốt của chúng ta, còn tuyên bố muốn cướp Hắc Vân trại chúng ta, bức bách ta không thể không dẫn hắc tử lại đây, thỉnh bốn vị trại chủ bắt hắc tử!”

-Muốn chết!

-Con khi nhỏ gây ở đâu ra!

-Không biết trời cao đất rộng!

-Đem hắc tử phá tim móc phổi, làm thành một nồi canh tỉnh rượu!

Đông đảo tiêu thổ phi bốn phương tám hướng bắt đầu quát lên, khí tức hỗn loạn, áp bách lòng người.

-Người trẻ tuổi, ngươi là người phương nào? Chẳng lẽ muốn tới nhập bọn?

Nam tử trung niên áo bào trắng cảm đầu lạnh lùng mở miệng, nhìn chăm chú về phía Giang Thạch.

Hắc tử chính là đại trại chủ tiếng tăm lừng lẫy của Hắc Vân trại, tên là Công Tôn Nghĩ, thời điểm bảy tám năm trước, một mình một người xông vào Hắc Vân trại, giết chết đại trại chủ lúc đó của Hắc Vân trại, lúc này mới ngồi lên chức vị đại trại chủ này.

Trước mắt lại có người muốn noi theo hắc tử sao?

“Không, thực không giấu diếm, ta là tới cướp các vị, đương nhiên, nếu là có thể lên làm đại trại chủ của các vị, vậy tự nhiên cũng không còn gì tốt hơn.”

Giang Thạch bình tĩnh mở miệng, vẫn vững vàng ngồi trên lưng ngựa.

-Muốn chết!

Bên người Công Tôn Nghĩ, một hán tử xách chùy ngựa khí bằng hàn, nói: “Tiểu tử này không biết trời cao đất dày, Đại đương gia, để cho ta tới trước thử xem hán!”

Hán là tam đương gia của Hắc Vân trại.

Thân thể hán vừa tung lên, nhấc lên hai cái chùy đồng, liền vọt tới cực nhanh về phía Giang Thạch, thân thể di chuyển nhanh gần như để lại cả tàn ảnh.

Tu vi Bán Bộ Võ Thánh, cho hán lực lượng cùng dũng khí cực lớn.

Phóng tầm mắt toàn bộ địa giới Hoành Châu, hán cũng đủ để đi ngang.

Cho dù thiếu niên này bắt đầu tu luyện từ trong bụng mẹ, cũng đừng nghĩ đạt tới cảnh giới này của hán.

Tuy nhiên!

Bùm!

Một tiếng trầm đục vang lên, trong không khí nổ tung ra một tầng sóng âm thanh, thanh âm đình tai nhức óc.

Tam đương gia vừa mới bỏ nhào qua lập tức dùng một loại tốc độ nhanh hơn hung hăng bay ngược ra ngoài, lập tức đụng vào tảng đá lớn cách đó hơn mười thước.

Cạch cạch, máu tươi bắn tung tóe, xương vụn bay loạn, tử tướng thê thảm.

“Thôi, đừng lãng phí thời gian, bây giờ ta tuyên bố, các ngươi đều bị cướp!”

Giang Thạch mở miệng nói.

Chương 91: chiếm cứ sơn trại, trở thành Đại đương gia!!

Toàn trường tĩnh mịch!

Tất cả sơn phi vây quanh ở bốn phương tám hướng đều tròng to mắt, một bộ dáng chấn kinh không nói lên lời.

Thiếu niên này..... Chỉ dùng một chiêu đã đánh bay Tam đương gia của bọn họ?

Sao có thể thế được?

Mỗi người đều lông tơ dựng đứng, lùi về phía sau theo bản năng.

Nam tử áo bào trắng cầm đầu ánh mắt trầm xuống, lạnh lùng nhìn chằm chằm Giang Thạch, nói: “Khó trách dám lẻ loi một mình lên Hắc Vân Sơn ta, nguyên lai là một gã cao nhân cấp Võ Thánh!”

Võ Thánh?

Hai vị đương gia bên cạnh đều là vẻ mặt kinh hãi, rung mình một cái, vô cùng hoảng sợ.

Tiểu tử này là Võ Thánh?

Hắc Vân Sơn bọn họ làm sao lại bị cao thủ cấp Võ Thánh đề mắt tới?

Bảy tám năm trước, vị Công Tôn Nghĩa này liền lấy tu vi cấp Võ Thánh giết chết Đại đương gia của bọn họ vào lúc đó,

bây giờ lại có một tên cao thủ cấp Võ Thánh, muốn đánh cướp bọn họ?

Độc Nhãn Long ở bên cạnh, cả người đều đang run rẩy.

Hắn xuất môn một chuyến lại dẫn một tên địch nhân cấp Võ Thánh về sơn trại của mình?

Bảy tám năm trước cũng chính là hắn xuống núi cướp bóc, không cẩn thận gặp phải Công Tôn Nghĩa, bị Công Tôn Nghĩa buộc phải mang lên núi..... Bảy tám năm sau cư nhiên lại gặp Giang Thạch.

-Người chính là Đại đương gia, lại đây, cùng ta đánh một trận đi.

Giang Thạch mở miệng.

-Không biết sống chết!

Công Tôn Nghĩa hừ lạnh, nói: “Cho dù là Võ Thánh cũng là phân cấp bậc, không phải Võ Thánh là có thể hoành hành vô ky.”

-Người nói đúng, cho nên đừng chậm trễ thời gian, lại đây đánh một trận đi.

Giang Thạch mở miệng.

=Người rút cuộc là ai? Nói ra lai lịch của người!

Giọng Công Tôn Nghĩa lạnh như băng, tiếp tục mở miệng.

Hắn rất là hoài nghi, Giang Thạch là người mà cừu gia của hắn phải tới, nếu không làm sao có thể đi tới Hắc Vân Sơn trùng hợp như vậy.

-Thôi, vẫn là ta chủ động động thủ đi.

Giang Thạch lười tiếp tục nhiều lời, xoay người xuống ngựa, mang theo lang nha bổng, đi về phía trước, bỗng nhiên kịp phản ứng, quay đầu nhìn về phía những tên thổ phỉ khác,

nhắc nhở nói: “Coi chừng ngựa của ta, nếu ai dám làm ngựa của ta bị thương, ta sẽ để cho hắn đền mạng!”

Hắn tiếp tục đi về phía trước, một câu nói nhảm cũng không muốn nhiều lời.

Ánh mắt Công Tôn Nghĩa dần dần chuyển lạnh, nhìn chăm chăm Giang Thạch đang đi tới từng bước một, nói: “Tiểu tử, ta mặc kệ ngươi là ai phái tới, nếu muốn động thủ, hôm nay ngươi cũng đừng nghĩ tới việc rời đi.”

Bùm!

Thân thể của hắn đột nhiên bạo khí, lỗ chân lông phun trào, sóng khí nổ vang, toàn bộ thân thể lập tức bắt đầu lấy một loại tốc độ mắt thường cũng có thể thấy được nhanh chóng phóng đại, ngay cả làn da cũng bắt đầu chuyển biến màu sắc, từ màu sắc bình thường nhanh chóng hóa thành màu đỏ vàng của nham thạch.

Trong nháy mắt, toàn bộ thân thể phồng lên gấp đôi ở trên cơ sở vốn có, thân cao hai thước bốn, cơ bắp toàn thân phồng lên, từng khối cơ bắp giống như nham thạch, lực lượng vô song, phòng ngự vô song.

Giang Thạch vốn đang đi tới, sắc mặt ngẩn ra, nhìn sự thay đổi bên ngoài cơ thể đối phương, nhú mày.

Huyết mạch thế gia?

Siêu phẩm võ học bình thường tuy rằng có thể làm cho thân thể phồng lên, nhưng là cũng sẽ không làm cho người biến thành bộ dáng của quái vật.

Chỉ có siêu phẩm võ học kết hợp huyết mạch thế gia, mới có thể để người thi triển biến thành bộ dáng người không ra người quỷ không ra quỷ này.

Giống như người của Long thị hắn gặp lúc trước.

Hơn nữa một khi cao thủ Võ Thánh của thế gia thi triển siêu phẩm võ học, thực lực cũng sẽ kéo lên nhanh hơn, phổ biến đa số đều có thể đạt tới cảnh giới Võ Thánh thang thứ ba.

Hắn không nghĩ tới tùy tiện tiến vào một cái sơn trại, cũng có thể gặp được người mang huyết mạch thế gia?

-Đại Địa Phân Nham Chương!

Công Tôn Nghĩa rống to một tiếng, cơ hồ vừa lên đã vận dụng toàn lực, hai bàn tay nhất thời lấy một loại tốc độ mắt thường cũng có thể thấy được bắt đầu, nóng lên nhanh chóng đỏ lên, trong lỗ chân lông phun ra dòng nhiệt, trùng trùng điệp điệp, một tầng hào quang màu đỏ thẫm từ giữa hai bàn tay trực tiếp khuếch tán ra toàn thân.

Thân hình màu nham thạch của hắn lập tức bị nhuộm thành màu đỏ sậm, khí tức trên người lại tăng vọt lần nữa, sau đó bàn chân đạp xuống mặt đất.

Bùm!

Thân hình khủng bố hai thước bốn giống như một con dã thú khổng lồ, chấn nát mặt đất, cực nhanh vọt tới hướng của Giang Thạch, chỉ riêng kinh phong cuồng bạo mang theo đã làm cho màng nhĩ người ta đau đớn.

Sơn phi bốn phương tám hướng đều lộ ra vẻ kinh hãi, run lẩy bẩy.

Mặc dù bọn họ đã ở chung bảy tám năm với Công Tôn Nghĩa, nhưng đây cũng là lần đầu tiên nhìn thấy Công Tôn Nghĩa động thủ toàn lực.

-Đại đương gia này quả nhiên là quái vật!

-Cũng được, trước lấy nguoi thử xem lực lượng bây giờ của ta rốt cuộc đã đạt tới trình độ như thế nào?

Giang Thạch trầm nghĩ.

Cũng không có đem 【 Xích Dương Kim Thân Quyết 】 vận chuyển đến viên mãn, mà chỉ là vận đến tầng thứ hai, sau đó hấn vũ động lang nha bổng, trực tiếp hung hăng đập một cái về thân thể đối phương.

Bùm!

Một tiếng vang thật lớn, sóng khí cuồn cuộn bốn phía.

Toàn bộ mặt đất đều lồm xồm xuống trong nháy mắt.

Giống như hai con cự thú đáng sợ va vào nhau, vô số đá vụn cuồn quét về bốn phương tám hướng.

Tinh Thần Vãn Thiết!

Con người Công Tôn Nghĩa co rút lại, cơ hồ vừa tiếp xúc là có thể cảm thấy được khác biệt từ vũ khí quái dị trong tay Giang Thạch, lực lượng bản thân đang bị tiêu trừ từng mảng từng mảng, nhưng hấn rống to một tiếng, vẫn độn vào thân thể Giang Thạch, hung hăng đánh tới trên núi đá ở phía sau.

Huyết mạch nham thạch của hấn cũng không phải chỉ có thể dựa vào kinh lực, lực lượng thân thể của bản thân cũng là tuyệt mãnh vô song.

Giang Thạch trực tiếp cảm giác được một cỗ lực lượng vô cùng khổng lồ truyền đến từ trong thân thể đối phương, cuồn cuộn không ngừng và mãnh liệt, Tinh Thần Vãn Thiết có khả năng phát huy tác dụng cực kỳ có hạn.

Thân hình nhỏ gầy của hấn bị thân hình to lớn của đối phương độn nhanh chóng lui về phía sau, hai chân giẫm trên mặt đất, trực tiếp lưu lại một loạt dấu vết thật sâu.

Một đường đi qua, khắp nơi đều là cát bay đá chạy.

Trong lòng Giang Thạch lập tức hiểu rõ.

Xem ra chỉ đơn thuần vận chuyển Xích Dương Kim Thân Quyết đến tầng thứ hai là không ngăn được uy lực của siêu phẩm võ học.

-Nếu đã như vậy, vậy thử xem cái này đi!

Đồng tử Giang Thạch lạnh lẽo, lực lượng tầng thứ ba của Xích Dương Kim Thân Quyết trong nháy mắt đã vận chuyển ra, ầm một tiếng, thân hình vốn bị đụng đang nhanh chóng rút lui đột nhiên dừng lại.

Lực lượng tăng phúc 72%!

Bùm!

Một cỗ cự lực khổng lồ không cách nào tưởng tượng trực tiếp từ trong thân thể Giang Thạch đột nhiên khuếch tán ra, khiến cho sắc mặt của Công Tôn Nghĩa đang đụng Giang Thạch không ngừng xông lui về phía sau trong nháy mắt đại biến.

Chỉ cảm thấy Giang Thạch vốn đang bị hấn đụng cấp tốc rút lui, giống như là đột nhiên hóa thành một tòa Đại Nhạc khủng bố mà lại trầm trọng.

Bây giờ hấn khó có thể lay động một chút!

Sao có thể thế được?

Đối phương còn ẩn tàng thực lực?

-Đụng đủ chưa? Vậy đến ta đụng ngươi một cái.

Giang Thạch cười khẽ một tiếng, thân thể đột nhiên phát lực, trong thân thể nhỏ gầy quả thực như là ẩn chứa một đầu bạo long khủng bố đồng dạng, đẩy thân thể Công Tôn Nghĩa trực tiếp điên cuồng lui lại.

Rầm rầm rầm rầm!

Mặt đất bắt đầu nhanh chóng nổ tung, loạn thạch bay bắn, cương phong gào thét.

Giống như một chiếc máy nén đường cỡ lớn cấp tốc chạy tới.

Trong miệng Công Tôn Nghĩ trực tiếp phát ra từng tiếng rống kinh nộ, khàn cả giọng, hoàn toàn không ngăn được thân thể, Oanh một tiếng, hung hăng đụng vào vách núi khổng lồ phía sau, đem toàn bộ vách núi đều đụng lõm xuống ngay tại chỗ, vết nứt dày đặc, khắp nơi đều có đá vụn bắn ra.

Thân thể Công Tôn Nghĩ lại bị đụng khảm vào vách đá, trong miệng rống giận, liều mạng giãy dụa, muốn thoát thân từ trong vách đá.

Giang Thạch nhướng mày, một gậy nện vào người hắn.

Phanh một tiếng, đánh cho Công Tôn Nghĩ điên cuồng phun máu loãng ngay tại chỗ, tiếp tục lõm vào bên trong hơn mười cm, xụi lơ xuống, rốt cuộc vô lực giãy dụa tiếp.

Tất cả thổ phỉ đều vẻ mặt hoảng sợ, run lẩy bẩy, không thể tin một màn trước mắt.

Chẳng lẽ nói, từ nay bọn họ lại phải đối Đại đương gia tiếp?

-Còn đánh nữa không?

Giang Thạch nhìn về phía Công Tôn Nghĩ.

-Khụ khụ khụ.....

Công Tôn Nghĩ ánh mắt tuyệt vọng, trong miệng ho ra máu.

Vô luận như thế nào cũng không nghĩ ra trong thân thể nhỏ gầy như vậy làm sao có thể ẩn chứa cự lực cuồng dã như thế.

-Người rốt cuộc là ai phái tới?

Hắn khó khăn mở miệng.

-Không có ai phái tới, tự ta tìm tới.

Giang Thạch mở miệng, nói: “Mở kho vũ khí và kho dược liệu của các ngươi ra, ta cần dùng một đoạn thời gian, còn nữa, siêu phẩm võ học ngươi vừa mới thi triển ra, sau đó cũng một năm một mười mà viết ra giấy cho ta, mọi người cùng nhau nghiên cứu.”

-Ngươi muốn chiếm tuyệt học gia truyền của ta?

Ánh mắt Công Tôn Nghĩa sợ hãi.

-Không được?

Giang Thạch nhú mày.

-Tuyệt học gia truyền này chỉ có thể phối hợp với huyết mạch của gia tộc mới có thể phát huy ra uy lực lớn nhất, những người khác tu luyện cũng rất khó có thể luyện thành, thân thể bản thân căn bản là không chịu nổi.

Công Tôn Nghĩa mở miệng nói.

-Không có gì đáng ngại, lát nữa ngươi cứ viết ra, ta nghiên cứu trước.

Giang Thạch mở miệng.

Có thể luyện thành hay không là chuyện của chính hắn.

Viết hay không viết lại là chuyện của đối phương.

Trong nháy mắt Công Tôn Nghĩa trầm mặc xuống, không nhiều lời nữa.

Giang Thạch nhìn xem thân thể của hắn, bàn tay duỗi ra, trực tiếp kéo hắn ra từ trong khe đá, tiện tay ném trên mặt đất, xoay người nhìn về phía đám sơn phỉ, bình thản nói: “Các vị, bây giờ ta tuyên bố, ta là tân Đại đương gia của các ngươi!”

Rào!

Một đám sơn phỉ trong nháy mắt bắt đầu hành động, từng người đều chân động vô cùng, nhanh chóng ném vũ khí xuống.

-Đại đương gia, ngài muốn vào kho vũ khí và kho dược liệu phải không? Mời đi theo tiểu nhân, tiểu nhân biết đường.

Độc Nhãn Long vẻ mặt nhỉnh nọt, vội vàng nhanh chóng đi tới.

-Ồ? Người phản ứng rất nhanh?

Giang Thạch kinh ngạc, nói:

-Tên gì, sau này làm tốt, ta thăng người làm Ngũ đương gia.

-Tiểu nhân Tào Báo đa tạ ân đề bạt của đại đương gia.

Trong lòng Độc Nhãn Long mừng như điên, vội vàng quỳ rạp xuống đất, cung kính mở miệng.

Trời đáng thương thấy hắn ở sơn trại chịu khổ nhiều năm như vậy, rốt cục để cho hắn thấy được hi vọng.

Tào Báo vội vàng đứng dậy, mang Giang Thạch đi về kho vũ khí và kho dược liệu.

Giang Thạch dừng bước, bỗng nhiên quay đầu, nhìn về phía Công Tôn Nghĩa, nói: “Người còn không tới?”

Công Tôn Nghĩa sắc mặt trắng bệch, khóe miệng xuất huyết, thân thể đã giải trừ trạng thái, trở về hình dạng ban đầu, giờ phút này nghe thế vậy, nhất thời vẻ mặt âm trầm, yên lặng đi theo sau lưng Giang Thạch.

Hai vị đương gia còn lại liếc nhau, kinh hãi trong lòng, cũng vội vàng đi theo Giang Thạch.

“Những người khác không cần lại đây, tiếp tục phòng thủ sơn trại, miễn cho lại bị một ít đạo chích xông vào trại!”

Giang Thạch cũng không quay đầu, thanh âm lại vang lên.

Hai vị đương gia nhất thời dừng lại, lộ ra nụ cười khổ.

Bọn họ hung tợn nhìn Tào Báo một cái.

Tên khốn kiếp này!

Trong trại liên tục thay đổi hai vị đương gia đều là bắt nguồn từ hấn!

Bây giờ tên khốn kiếp này lại có thể trèo lên cành cao!

Kho vũ khí của Hắc Vân Sơn nói lớn không lớn, nói nhỏ cũng không nhỏ.

Nhưng cũng chất đầy điển tịch.

Dù sao cũng được xưng là sơn trại mạnh nhất trong phạm vi mấy vạn dặm, không có hàng dự trữ là không có khả năng.

Quanh năm xuống núi cướp bóc, nhà địa chủ thổ hào nào không có một vài cuốn bí tịch? Hơn nữa bí tịch cướp bóc từ các môn phái, võ quán, trên cơ bản đều ở chỗ này.

Giang Thạch cẩn thận quan sát, tìm thấy công pháp loại hoành luyện, loại thân pháp, loại chưởng pháp, loại ám khí..... cái gì cần có đều có.

Chỉ tiếc là không có siêu phẩm võ học.

Nhưng ngẫm lại cũng cảm thấy hợp lý, siêu phẩm võ học cũng không phải là những công pháp này có thể so sánh mỗi một cuốn đều là trân tàng của thế gia môn phiệt?

-Đại Địa Phân Nham Chưởng của ta đã ghi chép ra chưa?

Giang Thạch quay đầu lại.

-Viết ra rồi.

Công Tôn Nghĩa sắc mặt âm trầm, cầm ba tờ giấy viết đầy chữ đi tới.

Giang Thạch nhận lấy, bắt đầu cẩn thận đọc qua, nhíu mày.

Đại địa phân nham chương này quả thật có chút thần kỳ, cư nhiên có thể đồng thời chú trọng kinh lực cùng thân thể, song trọng rèn luyện, một khi vận chuyển ra, huyết khí bản thân được điều động, thân thể bành trướng, có thể bạo tăng thực lực lên gấp đôi thậm chí gấp ba trong khoảnh khắc.

Bất quá môn chương pháp này cũng cần rất nhiều bí dược mới có thể luyện thành.

“Đem tất cả bí dược phía trên đều chuẩn bị đầy đủ cho ta, mặt khác, những bí dược dùng để tu luyện những bí tịch hoành luyện này, cũng lập tức chuẩn bị cho ta, ta tu luyện ở chỗ này, ngoại trừ những lúc đưa đồ ăn cùng nước uống, bất luận kẻ nào không được quấy rầy.”

Giang Thạch trực tiếp phân phó Độc Nhãn Long bên cạnh, nói: “Nhớ kỹ, đừng làm mấy chuyện vô nghĩa như hạ độc!”

-Tiểu nhân không dám, tiểu nhân không dám.

Độc Nhãn Long vội vàng mở miệng.

Giang Thạch vung tay lên, bảo hấn nhanh chóng lui ra, sau đó nhìn về phía Công Tôn Nghĩa, thản nhiên nói: “Về phần ngươi, đừng đi đâu cả, ở bên cạnh ta, vạn nhất trên đường tu luyện ta có nghi nan gì, cũng có thể hỏi bất cứ lúc nào.”

Sắc mặt Công Tôn Nghĩa không chút thay đổi, yên lặng gật đầu.

-Đúng rồi, ngươi rốt cuộc xuất thân từ thế gia nào? Vì sao đang êm đẹp lại chạy đi làm thổ phỉ?

Giang Thạch kinh ngạc, nói: “Nói chung, những thế gia các ngươi không phải đều là cao cao tại thượng, liên hoàng thất

đều xem thường, lại như thế nào sẽ tự cam đoan lạc mà đi làm thổ phi?”

-Thế gia của ta bị diệt, tên ta cũng không phải là Công Tôn Nghĩa, mà là Dương Nghĩa, ta là truyền nhân của Dương thị ở Hoài Dương.

Công Tôn Nghĩa trầm giọng nói.

-Dương thị Hoài Dương? Chưa từng nghe qua.

Giang Thạch lắc đầu, nói: “Thế gia cũng sẽ bị diệt sao? Không phải đều cao cao tại thượng sao?”

“Thế gia cũng phân chia mạnh yếu, vô số năm truyền thừa xuống, trong lúc đó cũng sẽ có tranh chấp lợi ích, sẽ có tranh chấp ân oán, tranh chấp càng nhiều, tự nhiên khó có thể tránh khỏi việc đánh nhau, kẻ yếu sẽ bị kẻ mạnh nuốt mất, cùng thế tục các người cũng không khác gì đâu.”

Công Tôn Nghĩa âm trầm nói.

-Có chút đạo lý.

Giang Thạch gật đầu, sau đó không hỏi thêm nữa mà tiếp tục quan sát bí tịch.

Không lâu lắm.

Độc Nhãn Long đã dẫn người đem tất cả dược liệu Giang Thạch cần đến, mật mật ma ma, chất thành một đồng lớn.

Giang Thạch vẫn là tu luyện theo quy củ cũ, trước tiên tu luyện từ công pháp hoành luyện đơn giản nhất.

Hắn cẩn thận xem qua, công pháp hoành luyện ở nơi này có chừng chín bản, mặc dù có ba bản đều rất giống những công pháp trước kia hắn đã tu luyện, nhưng vẫn còn thừa sáu bản.

Công Tôn Nghĩa không nói một lời, thừa dịp Giang Thạch tu luyện, cũng lảng lạng ngồi ở một bên, bắt đầu khôi phục thương thế.

Bởi vì tốc độ tu luyện của Giang Thạch quá nhanh.

Chỉ là đi qua một buổi chiều, hắn liền cảm nhận được từng trận khí tức lửa nóng truyền đến từ trên thân thể Giang Thạch, khí huyết ba động bắt đầu nhanh chóng trở nên mạnh mẽ, ngay cả cơ bắp trên người cũng bắt đầu nhúc nhích, vận vẹo khúc khuỷu, khí tức tăng cường, nhưng rất nhanh đã khôi phục bình tĩnh.

Chỉ thấy Giang Thạch rất nhanh thay đổi đã được dịch trong thùng thuốc tắm, sau đó cầm lấy quyển bí tịch thứ hai bắt đầu tu luyện.

Công Tôn Nghĩa trợn mắt há hốc mồm, không thể tin.

Chẳng lẽ tiểu tử này đã luyện thành một môn công pháp hoành luyện trong thời gian ngắn như vậy?

Sao có thể chứ?

Mặc dù đây chỉ là những võ học bình thường, nhưng cũng không thể tu luyện nhanh như vậy chứ?

Hắn từng gặp qua thiên tài chân chính, chói mắt giống như mặt trời đồng dạng, nhưng đối phương tu luyện võ học phổ thông cũng phải cần thời gian hơn mười ngày mới có thể chân chính viên mãn.

Giang Thạch làm sao có thể tu luyện nhanh như vậy?

Hơn phân nửa là phát hiện không thích hợp với bản thân, cho nên trên đường buông tha.

Trong lòng hắn thâm nghĩ.

Rất nhanh đã xảy ra chuyện càng khiến hắn ngạc nhiên.

Mấy ngày kế tiếp, Giang Thạch ngoại trừ uống nước, ăn cơm, cơ hồ toàn bộ thời gian còn lại đều đang tu luyện, mỗi một môn công pháp hoành luyện đều được hắn tu luyện cực nhanh.

Trung bình tu luyện một công pháp hoành luyện hắn chỉ cần thời gian hơn nửa ngày, cả người bắt đầu nóng lên, cơ bắp quấy động, khí huyết trở nên mạnh mẽ, khí tức tăng vọt...

Cũng có một lần, ngay cả dược dịch trong thùng đan dược cũng sôi trào lên.

Công Tôn Nghĩa càng nhìn càng cảm thấy giật mình, càng ngày càng không thể tin được.

Chính xác là bốn ngày.

Giang Thạch rốt cục ngừng lại, cả người phát sáng, nóng lên, khí tức hoàn toàn ổn định lại.

Sáu môn công pháp Hoành Luyện toàn bộ đã bị hắn tu luyện tới cảnh giới viên mãn, lực lượng gia tăng xấp xỉ 7000 cân.

Hơn nữa thiên phú Long Tượng cung cấp cho hắn mỗi ngày một trăm cân khí lực nữa.

Bây giờ khí lực của hắn rõ ràng đạt tới trình độ 54.000 cân.

Đương nhiên, một khi vận chuyển Xích Dương Kim Thân Quyết tầng thứ ba, thuận tiện kích phát thêm Man Tượng Thần công, vậy quả thực chính là đạn pháo hình người.

Bây giờ tốc độ tu luyện công pháp hoành luyện của ta lại tăng lên? Lúc trước còn cần thời gian một ngày, bây giờ chỉ cần thời gian hơn nửa ngày là đã có thể viên mãn, thực sự không thể tưởng tượng nổi.

Giang Thạch trầm nghĩ trong lòng.

Rất nhanh hắn bắt đầu lấy ra Đại Địa Phân Nham Chương bắt đầu quan sát.

Đợi đến khi cũng tu luyện thành công môn võ học này, liền bắt đầu thử dung hợp, tin tưởng lần này nhất định có thể dung hợp thành công.

Chương 92: lực lượng của Hoán Huyết Cảnh! 1

Ba ngày sau.

Trong kho vũ khí.

Công Tôn Nghĩa vẫn ngồi cách Giang Thạch mấy chục thước, ánh mắt kinh nghi, đang không ngừng nhìn về phía Giang Thạch, càng nhìn càng giật mình.

Bởi vì lúc này, sắc mặt Giang Thạch đột nhiên giống như không thể khống chế, bắt đầu vận vẹo kịch liệt, trở nên ửng đỏ một mảnh, ngay cả trên đỉnh đầu cũng bắt đầu toát ra một lượng lớn khói trắng.

Mà càng ngày càng nhiều, càng ngày càng đậm.

Thậm chí có thể nhìn thấy rõ ràng từng mảng mờ hôi trên mặt Giang Thạch.

Tên này là bị tẩu hỏa nhập ma?

Trong lòng Công Tôn Nghĩa bỗng nhiên toát ra một cái ý nghĩ, ánh mắt chớp động, thầm nghĩ: “Tẩu hỏa nhập ma càng tốt, tốt nhất là để cho công lực của hắn tẫn phế, trọng thương bất trị...”

Ngay từ đầu, biểu hiện của Giang Thạch quả thật làm cho hắn sợ tới mức hết hồn hết vía.

Bởi vì Giang Thạch để lộ ra thiên phú tu luyện quả thực quá yêu dị.

Từng môn công pháp hoành luyện liên tiếp bị hắn tu luyện thành công, mỗi một môn công pháp chỉ tiêu phí cực kỳ ít thời

gian của Giang Thạch.

Đến cuối cùng, ngay cả công pháp gia truyền của hắn, 【Đại Địa Phân Nham Chương】 cũng bị hắn trực tiếp luyện thành chỉ trong vòng ba ngày ngắn ngủi.

Đây quả thực là yêu dị.

Thiên phú kinh khủng như vậy, hắn chưa từng thấy qua.

Đừng nói là gặp, ngay cả nghe cũng chưa từng nghe qua.

Bất quá cũng may, bây giờ hắn đã tẩu hỏa nhập ma.

Tuy rằng Công Tôn Nghĩa cũng không biết Giang Thạch bắt đầu phạm sai lầm ở bước nào, nhưng chỉ cần phạm sai lầm là được, mặc kệ hắn là sai lầm ở bước nào.

Theo bản năng Công Tôn Nghĩa đứng dậy từ trên mặt đất, một đôi mắt dần dần nheo lại, nhìn chăm chăm Giang Thạch, rất muốn lập tức đi qua, trực tiếp bỏ một chương về phía Giang Thạch.

Nhưng sau khi suy nghĩ kỹ, hắn vẫn dừng lại.

Bây giờ Giang Thạch đã tẩu hỏa nhập ma, chính mình không cần phải mạo hiểm như vậy, vạn nhất kinh động Giang Thạch, bị hắn liều mạng đánh lại một kích, nói không chừng chính mình cũng sẽ bị thương nặng.

-Thôi, cứ như vậy lẳng lặng nhìn người chết đi, tốt nhất là công lực tấn phế, như vậy ta có thể ung dung bào chế người.

Công Tôn Nghĩa thầm nghĩ trong lòng, khóe miệng thỉnh thoảng hiện ra nụ cười lạnh.

Bất quá cười cười một lúc, đột nhiên sắc mặt hắn cứng đờ, đại ra.

Bởi vì thân thể Giang Thạch vừa mới còn đang không ngừng bốc khói, giờ khắc này, bỗng nhiên bắt đầu hiện ra hào

quang màu vàng nhạt, nhu hòa sáng mắt, thu hút ánh mắt người.

Cẩn thận nhìn lại, rõ ràng là lỗ chân lông Giang Thạch đang phát sáng.

Người này rốt cuộc đang làm gì? Hắn có tẩu hỏa nhập ma hay không?

Sắc mặt Công Tôn Nghĩa biến ảo, kinh nghi bất định.

Cái này là đang tu luyện là huyền công gì?

Như thế nào còn phát sáng?

Ngay lúc này.

Trong đầu Giang Thạch, vô số tin tức đang đan xen lung tung, giống như máy tính vận hành với tốc độ cao, vô số số liệu đang nhanh chóng được chọn lọc và tổ chức lại.

Lúc này, nếu có người đi chạm vào trán của hắn, nhất định sẽ hoảng sợ phát hiện, loại nhiệt độ nóng rực này đã sớm vượt qua cực hạn người thường có thể chịu đựng, cho dù là đập một quả trứng gà ở phía trên, phỏng chừng đều có thể nướng chín trong nháy mắt.

Từ sau khi môn siêu phẩm võ học kia cũng bị Giang Thạch luyện thành, trong đầu của hắn liền bắt đầu dung hợp những công pháp này.

Tự nhiên vẫn là quy củ cũ.

Các công pháp loại hình hoành luyện đều dung nhập vào trong Xích Dương Kim Thân Quyết.

Một bước này quả thật vô cùng thuận lợi, rất nhanh hợp thành một môn công pháp mới.

Bất quá vấn đề bây giờ là Giang Thạch còn muốn đem 【Đại Địa Phân Nham Chương】 cho dung nhập vào bên trong

【 Man Tượng Thần Công 】 , lúc này mới dẫn đến thân thể của hắn đang không ngừng bốc khói, đại não giống như vượt qua sức chịu đựng vậy.

Theo hắn xem ra, 【 Đại Địa Phân Nham Chương 】 cũng thuộc về phạm trù siêu phẩm võ học, cùng đẳng cấp với 【 Man Tượng Thần công 】 , hắn là có thể dung hợp.

Tuy rằng 【 Đại Địa Phân Nham Chương 】 không phải võ học thuần túy về Hoành Luyện, nhưng là bên trong công pháp cũng có đại bộ phận nội dung liên quan tới Hoành Luyện, bây giờ hắn lấy dài bù ngắn, loại bỏ bộ phận dư thừa, chỉ dung hợp bộ phận tinh hoa trong 【 Đại Địa Phân Nham Chương 】 , trên lý thuyết hắn là có thể làm được.

Kết quả là đã mấy canh giờ liên tục trôi qua.

Từ sáng sớm đến mặt trời lặn, lại từ mặt trời lặn đến sắc trời hoàn toàn tối đen.

Tất cả mới rốt cục bình tĩnh lại.

Lúc này, Công Tôn Nghĩa đã sớm không chịu nổi.

Trong lòng của hắn đã gian nan giãy dụa cả ngày, ngay khi hắn chuẩn bị thừa dịp đêm tối ra tay với Giang Thạch, hai mắt Giang Thạch vốn nhắm chặt đột nhiên mở ra.

Trong kho vũ khí hắc ám, giống như có một tia chớp sáng như tuyết lóe ra, kinh tâm động phách.

-Người đang làm gì vậy?

Giang Thạch vừa mở hai mắt, liền nhìn về phía Công Tôn Nghĩa.

-Ta... không sao, không có gì, Ta chỉ tùy ý đi dạo thôi.

Công Tôn Nghĩa nặn ra nụ cười, da đầu không khỏi tê dại.

Con quái vật này!

Hắn đã hồi phục sau khi bị tẩu hỏa nhập ma?

Trong lòng Công Tôn Nghĩa cực kỳ ảo não, thiếu chút nữa muốn cho mình một cái tát.

-Đừng đi lung tung, Ta đang tu luyện, đừng quấy rầy Ta!

Giang Thạch trầm giọng nói.

-Tốt, tốt!

Công Tôn Nghĩa vội vàng đáp lại, thành thật trở về chỗ cũ.

Giang Thạch không hề để ý tới hắn, mà là đem ánh mắt chuyển về phía bảng điều khiển trước mặt.

Không uổng công thân thể của hắn thừa nhận áp lực lớn như vậy, suốt một ngày trôi qua, liên tục trải qua mấy lần thất bại về sau, hai môn siêu phẩm võ học rốt cục bị hắn triệt để dung hợp đến cùng một chỗ.

Tên thật: Giang Thạch

Tu vi: Nhập Kinh quan thứ mười

Công pháp: Chân Vũ cương kinh (đăng đường nhập thất)

Vũ kỹ: Phá Long Thương (tầng thứ hai), Thân Pháp như hình với bóng (tầng thứ hai), Vũ Hoa Tật Thiên (tầng thứ nhất), Tượng Viêm Nộ Hỏa Công (tầng thứ nhất), Xích Dương Bá Thể công (tầng thứ hai)

Thiên phú: Long Tượng (57 500 cân), Ngộ Đạo (phân tích công pháp, dung hợp công pháp)

Giá trị danh vọng: 5800 (tập hợp đủ 1 vạn giá trị danh vọng, có thể mở khóa thiên phú tiếp theo)

Sau khi dung hợp Man Tượng thần công, tên đã thay đổi hoàn toàn.

Biến thành Tượng Viêm Nộ Hỏa Công.

Trong công pháp trực tiếp nhiều ra một loại đặc hiệu tên là [nóng rực], khí huyết Man Tượng trở nên mãnh liệt mà lại cương mãnh giống như nham thạch,.

Cái này đã hoàn toàn bất đồng với Man Tượng thần công lúc trước.

Lúc trước là trực tiếp hình thành một đầu khí huyết Man Tượng ở ngực.

Nhưng bây giờ Tượng Viêm Nộ Hỏa Công đã hình thành rỗng rã ba đầu 【 khí huyết Viêm Tượng】 ở trong cơ thể.

Cái gọi là Viêm Tượng, là một loại sinh vật thái cổ còn khủng bố hơn cả Man Tượng.

Ngoại trừ lực lớn vô cùng, còn nắm giữ lực lượng hỏa diễm nóng bỏng.

Bất quá, bây giờ Giang Thạch là vô luận như thế nào cũng không thể nắm giữ được lực lượng hỏa diễm, coi như hấn kích phát khí huyết Viêm Tượng, nhiều nhất cũng chỉ là để làn da biến hồng, biến nóng mà thôi.

Nhưng dù vậy, cũng tuyệt đối mạnh hơn không biết bao nhiêu so với Man Tượng thần công lúc trước, chỉ riêng phương diện lực lượng đã tăng lên một mảng lớn.

Hơn nữa sau khi dung hợp, Tượng Viêm Nộ Hỏa công cũng chia làm tam trọng thiên.

Chương 93: lực lượng của Hoán Huyết Cảnh! 2

Tam Trọng Thiên vừa vận đối ứng với ba đầu [Viêm Tượng Khí Huyết] trong cơ thể!

Bây giờ, hắn vừa vận là đang ở đệ nhất trọng thiên, nói cách khác, hắn mới chỉ luyện ra một đầu 【khí huyết Viêm Tượng】 mà thôi.

Ngoại trừ môn thần công này thay đổi ra.

Còn lại chính là Xích Dương Kim Thân Quyết cũng đã thay đổi.

Bây giờ, Xích Dương Kim Thân Quyết rõ ràng đã biến thành Xích Dương Bá Thể công.

Xích Dương Bá Thể công: Tầng thứ hai (cường hóa phòng ngự cấp năm, phản chấn lực lượng cấp ba, tăng phúc lực lượng 78%)

Ghê gớm, thật sự là ghê gớm.

Lực lượng tăng phúc đã đạt tới 78%.

Điều này ý nghĩa một khi hắn vận dụng Xích Dương Bá Thể công, trong khoảnh khắc sẽ thu được cự lực khủng bố trên mười vạn cân.

Mà cái này còn không có kích phát Viêm Tượng khí huyết.

Nếu là lại kích phát Viêm Tượng khí huyết, vậy thì thật là nghịch thiên.

Nhưng những thứ này còn chưa là gì cả.

Máu chốt hơn chính là!

Bây giờ Xích Dương Bá Thê công còn chưa viên mãn, phía sau còn có một trọng cảnh giới có thể tiếp tục tu luyện, một khi tu luyện thành công, lực lượng tăng phúc cũng không chỉ là 78%.

Giang Thạch càng nghĩ vui vẻ, thiếu chút nữa cười ra tiếng.

Chuyến đi Hắc Vân Trại lần này, quả nhiên là thu hoạch tràn đầy.

Bỗng nhiên, hắn cảm giác được trong đầu truyền đến từng trận cảm giác mê muội, lỗ mũi nóng lên, giống như có hai đoàn nhiệt khí đang chảy xuôi.

Hắn tiện tay sờ một cái, hơi giật mình, chỉ thấy trên tay đã thấm đầy máu mũi.

Ngoài ra, càng là có một loại cảm giác đói khát cực kỳ nồng đậm không ngừng truyền đến từ trong bụng của hắn.

Hắn nhẹ nhàng lắc lắc đầu, hai tay chống đất, nhất thời gian nan đứng dậy từ trên mặt đất, nói: “Công Tôn Nghĩa, đi, nhanh chuẩn bị đồ ăn cho ta.”

Hắn dùng não quá độ, toàn bộ tinh thần cùng thân thể đều đã vượt qua sức chịu đựng, cả người vừa đói vừa mệt, cảm giác được giờ phút này chính mình lâm vào trạng thái suy yếu trước nay chưa từng có.

-Tốt! Tốt!

Công Tôn Nghĩa vội vàng gạt đầu, giật mình nhìn về phía Giang Thạch, trong lòng không thể tránh khỏi lại động lên một ít chủ ý.

Chẳng lẽ tên này chưa hoàn toàn khôi phục?

Nếu là bây giờ mình nhân cơ hội xuất thủ, không biết có thể nắm chắc bao nhiêu phần thắng.

Răng rắc!

Giang Thạch đột nhiên tiện tay bẻ một cái, móc xuống một khối đá từ vách núi ở một bên, trầm giọng nói: “Công Tôn Nghĩa, có phải ngươi cho rằng bây giờ ta rất yếu, ngươi lại có thể cứng rắn được rồi?”

-Không có, không có.

Công Tôn Nghĩa vội vàng nặn ra nụ cười.

Giang Thạch không nói một lời, nhìn xa xa, đột nhiên cầm hòn đá trong tay, hung hăng ném về phía một tòa tháp ở xa xa.

Ở dưới đêm tối, có thể miễn cưỡng nhìn thấy tòa tháp kia khoảng cách bọn họ ít nhất có ba bốn dặm, mơ hồ một mảnh.

Kết quả viên đá nhỏ này bay qua, trực tiếp ma sát ra mảng lớn hỏa tinh ở trong không khí, thanh âm chói tai, khí lưu cuộn cuộn, giống như là một viên thiên thạch nện qua đồng dạng.

Bùm!

Toàn bộ tòa tháp chia năm xẻ bảy, truyền ra tiếng nổ vang, chấn động không ngừng trong đêm tối.

Trong nháy mắt, Công Tôn Nghĩa trợn mắt há hốc mồm, lộ ra vẻ kinh hãi, tất cả lông tơ trên người đều dựng đứng lên.

-Thấy chưa, cho dù bây giờ ta rất yếu, cũng có thể giết chết ngươi đơn giản như giết một con gà!

Giang Thạch lộ ra nụ cười, tiếp tục đi về phía trước.

Trong đầu Công Tôn Nghĩa nổ vang, kinh hãi cực kỳ.

Hắn làm sao cảm thấy quái vật này càng khủng bố hơn so với lúc trước?

Trong phòng bếp.

Trọn vẹn chín tên đầu bếp đều đang bận rộn, khí thế ngất trời, mồ hôi đầm đìa, sắc mặt kinh hãi, thỉnh thoảng quay đầu lại nhìn về Đại đương gia tân nhậm ở phía sau.

Liên tục mấy canh giờ, trời cũng đã sáng.

Vị đại đương gia tân nhiệm này là yêu thú sao?

Chín tên đầu bếp bọn họ đã bụng không biết bao nhiêu đồ ăn đi qua, tất cả đều bị Giang Thạch cấp tốc nhanh chóng nuốt vào, các loại đùi heo, đùi dê, đùi trâu, thậm chí ngay cả xương cốt cũng nuốt vào bụng cùng một chỗ với thịt.

Sau lưng bọn họ đã bị dọa ra một tầng mồ hôi mịn.

Ngay cả Công Tôn Nghĩa cũng kinh hãi lần nữa, cảm khó có thể khép lại.

Cuối cùng!

Lại ngửa đầu uống một chậu canh hồ tiên lớn, Giang Thạch ợ một cái, hoàn toàn ngừng lại.

-Công Tôn Nghĩa, người nói cường giả Hoán Huyết Cảnh mạnh cỡ nào?

Giang Thạch nhàn nhạt nhìn qua Công Tôn Nghĩa, tiến hành hỏi thăm.

Dưới sự gia trì của hai đại thần công, thân thể của hắn lại cường đại vô song, cường giả cấp Võ Thánh bây giờ căn bản đã không còn bị hắn để ở trong mắt.

Từ nay về sau, địch nhân của hắn rất có thể sẽ biến thành lão quái Hoán Huyết cảnh.

Cho nên, hắn không thể không tìm hiểu sơ qua sớm một chút, phòng ngừa một ngày nào đó thật sự để hắn gặp phải địch nhân cảnh giới 【Hoán Huyết Cảnh】.

Hoán Huyết Cảnh?

Sắc mặt Công Tôn Nghĩ nhất thời biến ảo, chua xót nói: “Người cảm thấy Hoán Huyết cảnh vẫn là người sao?”

-Có ý gì?

Giang Thạch nhướng mày.

“Võ Thánh được xưng là đỉnh phong của phàm nhân, coi như là cảnh giới Võ Thánh viên mãn, lực lượng bản thân tối đa cũng chỉ sẽ đạt tới trình độ hơn chín vạn cân, cho dù tu luyện công pháp mạnh hơn nữa, thi triển tuyệt học mạnh hơn nữa, cũng là tuyệt đối không thể vượt qua con số mười một vạn, bởi vì một khi vượt qua, thân thể sẽ không chịu nổi đầu tiên, phát sinh sụp đổ, bất kể là thể gia hay là người bình thường, đều là như thế.”

Công Tôn Nghĩ chua xót nói: “Cho nên nếu muốn đột phá tiếp, chỉ có một con đường, chính là đổi máu, một khi đổi máu thành công, lực lượng bản thân yếu nhất cũng sẽ có thể thăng đến... 30 vạn cân!”

30 vạn cân!

Đồng tử Giang Thạch co lại, không thể tin được.

Bây giờ hần sử dụng một đầu khí huyết Viêm Tượng cộng thêm Xích Dương Bá Thể Quyết tầng thứ hai, tổng cộng tính chung một chỗ, chống đỡ chết nổi cũng chỉ có thể đạt tới trình độ 15 vạn cân.

Kết quả cao thủ Hoán Huyết Cảnh yếu nhất cũng đã là 30 vạn cân.

Trong lúc nhất thời, áp lực trong lòng Giang Thạch lại lớn lên.

Cao thủ Hoán Huyết Cảnh có nhiều không? Trước kia, gia tộc của người có mấy vị?

Giang Thạch tiếp tục hỏi.

“Hoài Dương Dương thị ta truyền thừa có mấy ngàn năm, lúc đến thế hệ này của ta, cao thủ Hoán Huyết cảnh tổng cộng chỉ đi ra năm vị, trong đó có một vị vẫn là gia gia của ta...”

Công Tôn Nghĩa trầm giọng nói.

-Nói như vậy thế lực tiêu diệt gia tộc các ngươi có càng nhiều cao thủ Hoán Huyết Cảnh?

Giang Thạch nhíu mày, bỗng nhiên nhìn chằm chằm Công Tôn Nghĩa, nói: “Trên người ngươi cũng có bí pháp tu luyện tới Hoán Huyết cảnh đi?”

Hắn là truyền nhân cuối cùng của Hoài Dương Dương thị, gia gia của hắn lại là một tên cao nhân Hoán Huyết cảnh chân chính, muốn nói hắn không có bí pháp Hoán Huyết, Giang Thạch là trăm triệu lần không tin.

Sắc mặt Công Tôn Nghĩa khẽ biến, trầm thấp nói rất nhanh: “Đúng, ta quả thật hiểu được một ít, bất quá coi như hiểu thì có thể thế nào? Hoài Dương Dương thị ta truyền thừa mấy ngàn năm, trong ba ngàn năm mới bồi dưỡng được năm vị cao thủ Hoán Huyết cảnh, ngươi cảm thấy đây là vì cái gì?”

-Không phải không có bí pháp Hoán Huyết, mà là tài liệu để Hoán Huyết quá mức quý trọng, quý trọng đến mức cho dù là chúng ta cũng khó có thể sở hữu được, nếu ngươi muốn loại bí pháp này, cho dù ta nói cho ngươi biết thì thế nào, tìm không được tài liệu, bí pháp này cũng không khác gì gân gà.”

-Tài liệu Hoán Huyết quá quý trọng?

Giang Thạch lặp lại.

“Đúng vậy, có hai loại vật chất cực kỳ hiếm thấy, bị một ít siêu cấp thế gia nắm giữ trong lòng bàn tay, các thế gia còn lại

đều chỉ có thể thu hoạch được thông qua một ít bí cảnh cùng hiểm địa, Hoài Dương Dương thì ta cũng chính là bởi vì lúc tranh đoạt tài liệu Hoán Huyết, trêu chọc cừu gia, bị người ta trực tiếp diệt môn.”

Công Tôn Nghĩa trầm giọng nói.

-Được rồi, vậy rốt cuộc cần tài liệu gì, người không ngại nói một chút xem?

Giang Thạch vẫn không nhin được hỏi.

Trước mặt kệ tài liệu này quý trọng bao nhiêu, trước ghi tạc trong lòng là được.

Ngày sau vạn nhất hẳn gặp được thì sao?

-Hắc Sát Thạch, Địa Mạch Thảo, chân huyết của yêu thú cấp bốn và Định Tâm Đan!

Thanh âm Công Tôn Nghĩa trầm ngưng, nói: “Những tài liệu khác đều tương đối dễ tìm, chỉ có hai loại tài liệu khó tìm nhất, một loại là Địa Mạch Thảo, một loại là Định Tâm Đan, Địa Mạch Thảo sinh trưởng ở bên trong vực sâu mấy ngàn thước trở xuống, các đại vực sâu cơ hồ đều đã bị các thế gia lũng đoạn, Định Tâm Đan còn lại là cần tìm kiếm Luyện Đan Sư tiến hành luyện đan, tác dụng là tại lúc thay máu, ổn định nội tâm, để tránh nội tâm dao động, sinh ra ảo giác dẫn đến tẩu hỏa nhập ma..”

Giang Thạch suy tư trong lòng.

Những tài liệu này quả nhiên không giống bình thường.

Một bước này quả thật đã kẹt chết không biết bao nhiêu người.

“Người vừa mới nói lực lượng của Võ Thánh chưa bao giờ vượt qua mười một vạn cân đúng không?”

Giang Thạch nhin không được hỏi, nói: “Nhưng theo ta được biết có một loại người được gọi là trời sinh kim cương, đây là chuyện gì xảy ra?”

Chương 94: lần đầu gặp Mông Phóng! 1

-Trời sinh Kim Cương? Đây đúng là một loại thể chất quái thai trong phạm nhân, không thể dùng bất kỳ lễ thường nào để cân nhắc, mấy ngàn năm qua cũng mới xuất hiện một người là Mông Phóng.

Công Tôn Nghĩa trầm giọng mở miệng.

Vừa dứt lời, hắn bỗng nhiên ngưng tụ trong lòng, như là nhớ tới cái gì, thoáng cái nhìn về phía Giang Thạch.

Con quái vật này.....

Sẽ không phải cũng là trời sinh Kim Cương chứ?

Cầm vũ khí được đúc thành từ Tinh Thần Vãn Thiết, chỉ dùng lực lượng thân thể thuần túy đã có thể ngăn chặn chính mình.

Xì xì!

Công Tôn Nghĩa hít sâu một hơi, kinh hãi trong lòng.

Trời sinh Kim Cương! (Kim cương ở đây là tên một loại hung thú giống Kinh Kong)

Quái vật này cũng là trời sinh Kim Cương!

-Nói như vậy người cũng không biết loại thể chất này là hình thành như thế nào?

Giang Thạch hỏi.

“Đúng vậy, đừng nói là ta, mấy vạn năm qua, chỉ sợ không có một ai biết bản chất của thể chất này, nếu như nhất định

phải nói, chỉ có thể nói hai chữ trời sinh.”

Công Tôn Nghĩ cười khỏ nói.

-Được rồi.

Giang Thạch gật đầu, trong lòng lại đang suy tư.

Cực hạn của phạm nhân là mười một vạn cân, hắn cũng không tin.

Hắn có thiên phú Long Tượng, khí lực của thân thể gia tăng một trăm cân theo từng ngày, cực hạn của hắn tuyệt đối không chỉ dừng lại ở mười một vạn cân.

Loại thuyết pháp về cực hạn của phạm nhân này vô dụng đối với hắn.

Bây giờ hắn cần suy nghĩ chính là làm sao có thể mau chóng đem lực lượng tăng lên tới 30 vạn cân, đạt tới trình độ có thể chống đối với cao thủ Hoán Huyết đệ nhất trọng.

Nếu không thật sự là không có một chút cảm giác an toàn nào.

Hắn vốn tưởng rằng Hoán Huyết Cảnh cho dù mạnh, nhưng cũng không thể thái quá như vậy đi, nhưng trên thực tế chính là mạnh thái quá như vậy.

Mà đây vẫn là Hoán Huyết cảnh đệ nhất trọng mà thôi.

Hoán Huyết Cửu Trọng Thiên, mỗi một trọng thiên sẽ có khác biệt lớn đến chừng nào.....

Giang Thạch càng nghĩ càng cảm thấy áp lực trong lòng càng lớn.

-Trên Hoán Huyết Cảnh là cảnh giới gì?

Giang Thạch không nhin được hỏi.

-Trên Hoán Huyết cảnh sớm đã thừa thốt như lông phượng sừng lân, nhưng căn cứ vào sách cổ thể gia ghi lại, tựa hồ được xưng là Thánh Linh.

Thánh Linh?

“Đúng vậy, loại cảnh giới này tựa hồ đã không thể xưng là người, mà là một loại tồn tại gần như yêu tà, nếu như là huyết mạch thể gia, như vậy huyết mạch sẽ thức tỉnh toàn diện, vượt qua nhận thức cùng tưởng tượng của bất luận kẻ nào, đạt tới trình độ phản tổ, cảnh giới không thể miêu tả.”

Công Tôn Nghĩa mở miệng.

Như huyết mạch nham thạch của hắn, nếu thật sự có thể phản tổ hoàn toàn chính là không thể tưởng tượng nổi, uy lực vô cùng, chỉ dựa vào thân thể liền có thể quét ngang tất cả.

Giang Thạch nhin không được nhanh chóng suy tư trong lòng, nói: “Vậy nếu như là người bình thường đạt tới cảnh giới này thì sao?”

Công Tôn Nghĩa cười khở một tiếng, lắc đầu nói: “Người bình thường không có khả năng đạt tới một bước này, Hoán Huyết cửu trọng thiên, mỗi một trọng thiên đều cần tài liệu cực kỳ quý trọng, không phải huyết mạch thể gia, ai cũng không chiếm được những tài liệu này, coi như đầu nhập vào thể gia, thể gia cũng không có khả năng đầu tư ở trên người ngoại nhân, cho nên cho dù thực sự có cao thủ cảnh giới Thánh Linh, cũng khẳng định là người của nội bộ thể gia, bất quá...”

Người bình thường nếu quả thật có thể may mắn đạt tới một bước này, chỉ sợ cũng không thể sánh bằng người của thể gia, huyết mạch của thể gia từ lúc sinh ra đã mạnh hơn người bình thường, sau khi Hoán Huyết đại thành, nhất định sẽ mạnh hơn!”

-Được rồi.

Giang Thạch mở miệng, trong đầu vẫn đang suy tư không ngừng.

Đúng lúc này.

Bên ngoài đột nhiên truyền đến tiếng bước chân dồn dập.

Độc Nhãn Long một đường hoảng hốt chạy tới, rốt cục nhìn thấy Giang Thạch, sắc mặt mừng rỡ, nói: “Đại đương gia, người rốt cục cũng xuất quan, ngày giao dịch với Huyền Nguyên phái đã sắp tới, các huynh đệ đều chuẩn bị tốt, tùy thời đều có thể xuống núi.”

-Giao dịch? Giao dịch gì?

Giang Thạch hơi kinh ngạc, trực tiếp nhìn về phía Công Tôn Nghĩ.

Công Tôn Nghĩ mở miệng nói: “Trước đây không lâu sau núi Hắc Vân Sơn phát hiện một loại quặng sắt tên là [Nguyên Dương Thạch], ở trên phương diện chế tạo binh khí có kỳ hiệu, sau đó ta liền chuẩn bị dùng những [Nguyên Dương Thạch] này trao đổi một ít tài liệu dùng để tu luyện, may mắn có cơ hội gặp được [Huyền Nguyên Phái], cũng cùng bọn họ đạt thành hiệp nghị, hôm nay vừa vặn là ngày ước định giao hàng.”

-Thì ra là thế, giao hàng ở đâu?

Giang Thạch hỏi.

-Nguyên Long thành.

Công Tôn Nghĩ đáp lại.

-Một đám thổ phỉ các người ước hẹn giao dịch trong thành trì?

Giang Thạch nhướng mày.

Không muốn sống nữa?

“Đây là [Huyền Nguyên phái] có ý yêu cầu, bất quá binh sĩ thủ môn của Nguyên Long thành trên cơ bản đều là xuất từ [Huyền Nguyên phái] cho nên không cần lo lắng thời điểm kiểm tra thân phận không qua được, hơn nữa [Huyền Nguyên phái] chính là môn phái giang hồ lớn nhất ở địa vực Hoành Châu này, thủ đoạn thông thiên, ngay cả quan phủ cũng là mở một con mắt, nhắm một con mắt.”

Công Tôn Nghĩa mở miệng.

-Như vậy sao?

Giang Thạch suy tư, nói: “Vậy chuẩn bị cho ta một cái nón đen, ta cũng đi theo xem.”

Bây giờ Tượng Viêm Hỏa Nộ công và Xích Dương Bá Thê công của hắn đều cần thêm được liệu mới có thể tiếp tục tu luyện.

Tiếp theo, hắn cũng rất muốn lấy được một ít công pháp hoành luyện mới từ trong Huyền Nguyên phái này.

Nếu để mặc đám người này đi chọn, làm không tốt sẽ chọn lựa ra công pháp bí tịch hắn đã tu luyện qua, cho nên chỉ có chính mình đi chọn mới có thể yên tâm.

Công pháp hoành luyện hắn tu luyện qua đã khá nhiều, đến bây giờ sớm đã đạt tới con số mười lăm mười sáu môn gì đó.

Có thể nói, đại bộ phận Công pháp hoành luyện trong vương triều Đại Huyền đều bị hắn tu luyện qua một lần, sau này muốn tìm thêm bí tịch loại Hoành Luyện sẽ thiên nan vạn nan.

Không lâu lắm.

Đám người Giang Thạch đã đi tới quảng trường cực lớn phía trước bản doanh.

Chỉ thấy khu vực quảng trường sớm đã chuẩn bị ra bảy tám cái xe bò, phía trên xe bò chồng lên rơm rạ thật dày, tất cả tiểu thổ phi đi theo cũng đều đã dịch dung, thay đổi trang phục, giống như dân chúng bình thường.

Giang Thạch đưa tay sờ sờ đồ vật dưới rơm rạ, chỉ cảm thấy xúc cảm cứng rắn, cực kỳ to lớn, nhẹ nhàng móc ra, thành linh móc ra một khối quặng sắt to bằng quả dưa hấu.

Toàn thân khoáng thạch này đỏ thẫm, trọng lượng rất lớn, một khối nho nhỏ đã nặng ít nhất ba đến bốn mươi cân.

Đây là Huyền Dương thạch?

Giang Thạch đưa khối Huyền Dương thạch này cho Độc Nhãn Long, dặn dò: “Lát nữa dùng thứ này chế tạo cho ta một đồng bi sắt, không cần lớn, to bằng ngón cái là được.”

-Vâng, Đại đương gia.

Độc Nhãn Long vội vàng đáp lại.

-Xuất phát.

Giang Thạch đội nón, nhắc Lang Nha Bổng lên liền ngồi trên chiến mã màu đen.

Chương 95: lần đầu gặp Mông Phóng! 2

Mặt trời mọc.

Thành trì khổng lồ phủ phục trên mặt đất, giống như một cự thú ngủ say, miệng mở rộng ra, phun ra nuốt vào dòng người đang qua lại.

Bên ngoài tường thành, dán đầy các loại lệnh truy nã, mặt mật ma ma. Khiến cho rất nhiều nhân sĩ giang hồ vây quanh nơi đây, khiếp sợ một mảnh.

“Tin tức là thật, Đại Long Thánh triều bị tiêu diệt, hôm nay Đại Long Thánh chủ bị xử quyết ở Nguyên Long thành!”

“U Châu đại đô đốc Mông Phóng, tự mình suất lĩnh hai vạn Thiết Tu La cộng với bốn vạn Hắc Kỳ quân, thế như chẻ tre, một trận đánh tan chủ lực của Đại Long Thánh triều, giết chết tứ đại thiên vương của Đại Long Thánh triều, bắt sống Đại Long Thánh chủ...”

-Không thể tưởng tượng nổi, thật sự không thể tưởng tượng nổi!

-Sao lại xử quyết ở Nguyên Long thành, không phải nên áp giải đến kinh thành sao?

“Nhất định là Mông Phóng cũng trọng thương, không cách nào lại tiếp tục lên đường, hơn nữa tuy rằng Đại Long Thánh Triều đã bị diệt, nhưng là phía sau màn khăng định còn có thể gia ủng hộ, hơn phân nửa bọn hồ sẽ cướp người từ trong tay Mông Phóng, bất đắc dĩ chỉ có thể xử quyết càng sớm càng tốt!”

-Đi mau, mau vào thành xem!

Vô số người ồ lên một mảnh.

Quả thực không thể tin vào tai mình.

-Đại đương gia, Đại Long Thánh Triều bị diệt?

Độc Nhãn Long cả kinh, đột nhiên quay đầu nhìn về phía Giang Thạch.

Quần phi bên cạnh nhao nhao giật mình.

-Đại Long Thánh Triều? Là thế lực gì?

Giang Thạch nhíu mày.

Công Tôn Nghĩa ở một bên cũng không nhìn được mà hít một hơi, khó nén vẻ khiếp sợ, sau đó nhìn về phía Giang Thạch, nói: “Người không biết Đại Long Thánh Triều?”

-Ta cần phải biết không?

Giang Thạch trầm giọng nói.

-Vâng!

Công Tôn Nghĩa không dám nhiều lời, giải thích:

“Đại Long thánh triều là quân khởi nghĩa lớn nhất trong thiên hạ, thế lực khổng lồ, khó có thể tưởng tượng, thời điểm bảy tám năm trước, Đại Long thánh chủ đột nhiên khởi binh, chỉ dùng bảy tám năm thời gian, liền nhanh chóng công phá vô số thành trì, chiếm cứ nửa giang sơn của Đại Huyền vương triều, cũng trực tiếp thành lập Đại Long thánh triều, địa vị ngang nhau với hoàng thất Đại Huyền, trong bảy tám năm qua, không biết bao nhiêu cường giả đi đầu nhập bọn họ, một lần đã đánh tới gần kinh sư, trở thành ác mộng của hoàng thất Đại Huyền.

-Chính là có bọn họ ở phía trước che sóng che gió cho nên mới khiến cho quân khởi nghĩa điên cuồng nổi lên như mắng

mọc sau mưa, có thể nói hoàng thất Đại Huyền sở dĩ suy yếu như thế này, có một nửa công lao là bọn họ trực tiếp tạo thành, nhưng bây giờ Đại Long Thánh Chủ lại bị bắt sống, Đại Long Thánh Triều cũng bị diệt, thật sự làm người khiếp sợ.”

-Vậy sao?

Giang Thạch mở miệng

Nghe qua tựa hồ cũng không khác nhiều lắm với lịch sử của kiếp trước.

Dùng ví dụ mà nói, Đại Long Thánh Triều này hẳn là tương đương với Thái Bình Thiên Quốc vào những năm cuối đời nhà Thanh, mà Đại Long Thánh Chủ lại có thể tương đương với Hồng Tú Toàn.

Nghĩ như vậy, quả thật khiến người ta khiếp sợ.

-Nói như vậy, bây giờ Mông Phóng cũng đang ở trong thành?

Giang Thạch hỏi.

-Hơn phân nửa là vậy.

Sắc mặt Công Tôn Nghĩa biến ảo.

Mông Phóng, không chỉ là ác mộng của tất cả nhân sĩ giang hồ, mà còn là ác mộng của một số thế gia.

Người này mạnh mẽ đã vượt qua lễ thường, sớm đã Hoán Huyết thành công.

-Đi thôi, vào thành.

Giang Thạch mở miệng.

Một đám người xua xe bò, đi vào trong thành.

Không ngoài sở liệu, toàn bộ trong thành sớm là đông nghịt một mảnh, hội tụ không biết bao nhiêu bóng người, nghị luận

sôi nổi, xôn xao một mảnh, thanh âm ồn ào.

Nhưng từ con đường chính trong thành lại đã sớm đứng đầy quân sĩ.

Một đám đều khuôn mặt lạnh lùng, thân hình cao lớn, khí tức trầm ngưng, thường nhân khó có thể tiếp cận mấy may.

Đây cũng không phải là Thiết Tu La và Hắc Kỳ quân của Mông Phóng.

Mà là quân Hoành Châu chuyên môn phụ trách duy trì trật tự!

Quân dưới tay Mông Phóng đều là tinh nhuệ, tự nhiên không có khả năng phái ra để đi làm sự tình như duy trì trật tự này, bởi vậy chỉ có thể rơi vào trên đầu của Hoành Châu quân.

Vô số nhân sĩ giang hồ bị ngăn ở bên ngoài, thanh âm điếc tai, nghị luận không ngừng.

Giờ khắc này, cho dù là xe bò của đám người Giang Thạch, cũng hoàn toàn không thể thông hành, chỉ có thể trước tiên dừng ở chỗ này, tiến hành quan sát.

Theo thời gian.

Ước chừng sắp đến giữa trưa, xa xa mới rốt cục truyền đến từng đợt tiếng bước chân trầm trọng, âm âm rung động, giống như mãnh thú cực kỳ khủng bố gì đó đang đi về phía trước, mặt đất chấn động.

Tất cả mọi người ồ lên, nhanh chóng quan sát.

Chỉ thấy cuối đường phố rộng lớn.

Rất nhiều người mặc thiết giáp, khuôn mặt lạnh lùng, từng người đều mang vũ khí trong tay, cất bước đi tới từ xa, tiếng bước chân đều nhịp, ù ù rung động, chấn động màng nhĩ người đều tê dại.

Chính là Thiết Tu La do Mông Phóng chấp chương.

Chẳng qua Thiết Tu La trong tay Mông Phóng cũng không phải là Thiết Tu La của Viên Khai Thái có thể so sánh.

Trên người mặc áo giáp giống nhau, nhưng kẻ mặc áo giáp thì khác nhau trời vực, Thiết Tu La dưới trướng Mông Phóng có thể một chọi trăm.

Bùm! Bùm! Bùm! Oanh.....

Từng mảng lớn Thiết Tu La đi qua từ nơi này, ở phía sau bọn họ, thì kéo một cỗ xe tù vô cùng to lớn, xe tù cũng không làm từ sắt bình thường.

Mà là dùng [Tinh Thần Vãn Thiết] đúc thành.

Bên trong vây khốn một bóng người cực kỳ cao lớn, để cho tất cả mọi người trợn mắt há hốc mồm, lộ

Bóng người kia cao chừng bốn thước năm, một thân cơ bắp dữ tợn, đầu đầy tóc dài xõa tung, che khuất khuôn mặt, làm cho người ta không thấy rõ khuôn mặt của hắn.

Hơn nữa toàn thân hắn quần đầy xiềng xích, xương tỳ bà càng bị xuyên thấu thật sâu, từng mảnh máu loãng chảy xuôi ra, thậm chí còn hiện lên hồng quang.

-Đại Long thánh chủ, đó chính là Đại Long thánh chủ!

“Thật đáng sợ, thật đáng sợ!”

-Đây vẫn là người sao?

-Ông trời ơi, đều nói Đại Long thánh chủ thân cao hơn một trượng, da như sắt đá, quả nhiên là thật.

Vô số nhân sĩ giang hồ bị chấn kinh đến.

Ngay cả Giang Thạch cũng trợn mắt há hốc mồm.

Cái này cũng quá cao đi!

Mình còn chưa tới đôi đôi phương!

-Nghe đồn Đại Long thánh chủ có huyết thống thế gia, quả nhiên không sai.

Công Tôn Nghĩa ngưng giọng nói nhỏ.

Ở phía sau chiếc xe tù này, còn có ba chiếc xe tù khác đi theo.

Chỉ bất quá trong ba cỗ xe tù này lại vây khốn một nữ tử, hai hài đồng.

Trong ánh mắt hai hài đồng kia tất cả đều là vẻ oán hận nồng đậm, nghiêng răng nghiêng lợi, khuôn mặt vặn vẹo, nhìn về một bóng người phía sau.

Nữ tử thì là mặt đầy nước mắt, cực kỳ tuyệt vọng, ghé vào trong xe tù, không ngừng khóc.

Mà người đi theo sau bốn cỗ xe tù này rõ ràng là một tồn tại khủng bố để cho tất cả mọi người nhìn không được sinh lòng kính sợ.

Người có tên, cây có bóng.

Có người không cần ra tay, chỉ cần đứng ở đó, đã có thể khiến tất cả mọi người sợ đến sục sạo.

-Đại đô đốc U Châu Mông Phóng!

Chỉ thấy đôi phương thân hình cao lớn, khuôn mặt trắng nõn, ngũ quan đậm nhạt, không có một tia cảm tình, một đôi mắt giống như đao phong, có thể nhìn thẳng lòng người.

Ở trên người hắn cũng không có mặc bất luận giáp trụ nào, chỉ là mặc trường bào màu đen tằm thường trên người, ngồi ở trên một đầu long mã màu đen, tay cầm một thanh Phượng Sí Kim Thương dài đến hai thước.

Trên người sát khí lượn lờ, phát ra tiếng kim loại va chạm, tựa như quái thú muốn tùy thời mà mở bồn máu ra nuốt người, chỉ riêng thanh Phượng Sĩ Kim Thương kia đã làm cho rất nhiều nhân sĩ giang hồ bắt đầu run lẩy bẩy, nhanh chóng rút lui.

Thanh binh khí này đã từng tàn sát toàn bộ giang hồ.

Dính máu không biết bao nhiêu người.

-Đến rồi, Mông Phóng đến rồi...

Công Tôn Nghĩa thì thảo. Hoàn toàn đại ra.

-Nhìn đức hạnh của ngươi.

Giang Thạch nhin không được nhìn thoáng qua Công Tôn Nghĩa.

-Mông Phóng thì sao?

Ăn nhiều không phải cũng cần rặn ra sao?

Uống nhiều không phải cũng nôn ra sao?

Bây giờ hắc tồ mò chính là thân thể của Mông Phóng này đến cùng mạnh bao nhiêu, nếu ở vào cùng một cảnh giới với hắc, lại có thể phát ra bao nhiêu khí lực?

Đi theo phía sau Mông Phóng là tổng binh Hoành Châu quân Từ Long, cùng thành chủ Nguyên Long thành Vương Đăng Khoa, hai người đều là vẻ mặt nịnh nọt, cúi đầu khom lưng.

Một đám Thiết Tu La mở đường, âm âm rung động, rất nhanh đã đi tới trên một chỗ hình đài thật lớn ở phía trước nhất. Mười mấy tên Thiết Tu La xoay người xuống ngựa, cùng nhau cầm lấy xích sắt thô to nhốt Đại Long thánh chủ, liều mạng kéo, lúc này mới rốt cục có thể lôi hắc ra từ trong xe tù.

Cho đến lúc này, mọi người mới hoảng sợ phát hiện.

Hai đầu gối Đại Long thánh chủ chẳng biết lúc nào đã bị đập nát, máu thịt mơ hồ, hoàn toàn không thể đứng thẳng.

Nhưng mặc dù chỉ là quỳ, đôi phương cũng cao hơn ba thước, huyết khí cuộn cuộn, giống như là một con cự thú hình người, khí tức trên người khủng bố nói không nên lời.

-Ha ha ha.....

Sau khi bị kéo ra, Đại Long Thánh Chủ không sợ còn phản cười, đột nhiên phát ra từng đợt tiếng cười trầm thấp trong miệng, sau đó tiếng cười càng lúc càng lớn, càng ngày càng điếc tai.

Hơn nửa thành trì đều có thể nghe rõ ràng.

“Mông Phóng, ngươi cho rằng đánh bại ta là có thể bảo vệ được Thiên hạ Đại Huyền này, vô dụng, Đại Huyền Thiên hạ này nhất định phải diệt vong, một mình ngươi không chống đỡ được loạn thế cuộn cuộn, ha ha ha...”

Hắn cất tiếng cười to, một đôi ánh mắt sắc bén để lộ ra từ trong mái tóc rối tung, tựa như tia chớp, quét về phía mọi người bốn phía :

-Siêu phẩm võ học, phương pháp hoán huyết, vô số đan dược, các loại võ học bí tịch, thiên tài địa bảo... tất cả đều bị ta giấu ở bên trong thập đại long mạch trong thiên hạ, các ngươi muốn không?

Rào!

Tất cả mọi người xôn xao.

Cơ hồ mỗi nhân sĩ giang hồ đều chấn động trong nháy mắt, trong mắt hiện ra mảng lớn tinh quang.

Ngay cả Giang Thạch cũng ngẩn ngơ.

-Chết tiệt!

Chương 96: hỗn loạn! 1

Đại Long thánh chủ nói một câu, khiến cho toàn bộ người quan sát trong thành đều sôi trào lên.

Vô số nhân sĩ giang hồ xông xáo, thanh âm điếc tai:

Trong mắt mỗi người đều lộ ra ánh sáng không thể tưởng tượng nổi.

Kho báu của Đại Long Thánh Triều?

Đại Long Thánh Triều mạnh bao nhiêu, tất cả mọi người đều rõ như ban ngày.

Chỉ dùng thời gian bảy tám năm liền nhanh chóng chiếm cứ một nửa giang sơn của Đại Huyền vương triều, không biết bao nhiêu môn phái giang hồ cùng phú thương cự cổ bị quét ngang, nghe nói ngay cả mấy thế gia nhỏ cũng bị đối phương tàn sát.

Vàng bạc tài bảo chất đống như núi nhỏ, các loại võ học bí tịch nhiều đến trình độ không thể tưởng tượng nổi.....

Bảo tàng bọn họ để lại, vậy có bao nhiêu?

Tất cả mọi người chỉ là tưởng tượng đều cảm thấy cực kỳ phấn chấn, phát ra tiếng hoan hô, hận không thể lập tức xông vào long mạch ở các nơi, tiến hành cướp đoạt.

Giang Thạch thì sắc mặt đại ra, trong lòng có loại cảm giác là lạ.

Thời đại của sơn tặc?

Đại Long thánh chủ này không phải là muốn dùng sức một mình mở ra thời đại của sơn tặc chứ?

Vậy hấn là.....Vua sơn tặc???

“Bảo tàng, bảo tàng của Đại Long Thánh Triều, Đại... Đại ca, có lẽ chúng ta cũng có thể vào núi tìm kiếm?”

Tinh quang trong mắt Độc Nhãn Long hiện lên, nhin không được âm thầm phần chân.

Hấn vốn muốn gọi Giang Thạch là đại đương gia, chỉ là nghĩ đến nơi đây dòng người hỗn tạp, bị người nghe được không tốt, lúc này mới lập tức đổi giọng xưng hô thành đại ca.

-Người muốn tìm sao? Người muốn tìm thì tự mình đi đi, đừng mang theo ta.

Giang Thạch quay đầu nhìn hấn một cái, vô tình đả kích.

-Ta... được rồi.

Độc Nhãn Long lập tức rung mình một cái, lộ ra vẻ ngượng ngùng, không nhiều lời nữa.

“Trước khi chết, Đại Long thánh chủ đem chuyện này tuyên cáo thiên hạ, đây... đây là muốn lôi kéo toàn bộ thiên hạ chôn cùng với hấn sao?”

Công Tôn Nghĩa sắc mặt kinh hãi.

Đại nhân vật như vậy quả nhiên không có ai là hạng người đơn giản.

Cho dù bị đánh tan, vẫn có đủ loại hậu thủ.

Có thể tưởng tượng, việc hôm nay truyền bá đi, toàn bộ thiên hạ Đại Huyền nhất định sẽ rung chuyển lần nữa, vô số nhân sĩ giang hồ cùng các môn phái đều phải vào núi tìm kiếm.....

Thậm chí chỉ sợ ngay cả quan phủ cũng không thể nhin được mà vào vui.

“Đại dương gia, thập đại long mạch trong thiên hạ, có một cái ngay tại Hoành Châu, Hắc Vân Sơn của chúng ta tương liên với cái long mạch này, thuộc về một chi phân nhánh của long mạch...”

Công Tôn Nghĩa không nhin được thì thẳm.

-Phải thì thế nào? Người muốn tìm thì tự đi đi, ta không thích.

Giang Thạch mở miệng.

Câu chuyện của Vua Hải Tặc hẳn còn lạ lẫm gì? Ai chưa từng xem qua.

Kho báu là thật hay giả còn chưa nói.

Hắn cũng không ngu đến mức để người ta lợi dụng chỉ vì kho báu còn chưa xác thực.

-Vâng!

Công Tôn Nghĩa lập tức nghiêm nghị gật đầu, trong lòng quay cuồng.

Bây giờ càng ngày hắn càng nhìn không thấu Giang Thạch.

Rõ ràng người này có đôi khi tham lam không đáy, vì đạt được mục đích không từ thủ đoạn, nhưng có đôi khi lại có vẻ cẩn thận cực kỳ, tựa hồ bất kỳ ngoại vật nào cũng rất khó có thể dao động hắn.

Người như vậy, tính cách phức tạp hay thay đổi, quả nhiên khó chơi đến cực điểm.

Theo tiếng cười to của Đại Long thánh chủ truyền khắp hơn phân nửa thành trì, sắc mặt tất cả Thiết Tu La ở hai bên đều phần nộ, lấy roi sắt ra, hung hăng quật tới trên người của hắn.

Thiết tiên trải qua kinh lực gia trì đánh vào trên người Đại Long thánh chủ, leng keng rung động, hỏa tinh bắn tung tóe, giống như đánh vào trên một tòa chuông vàng, làm người ta hoảng sợ.

-Đại đô đốc, không thể để cho hắn nói nữa, mau, mau hành hình đi!

Tổng binh Hoàn Châu quân Từ Long và thành chủ Nguyên Long thành Vương Đăng Khoa đều kinh hãi.

Nếu để hắn nói tiếp, không chừng còn xảy ra loạn gì nữa.

-Đáng tiếc, dư nghiệt ta muốn chờ còn chưa tới.

Đại đô đốc Mông đứng sừng sững trên lưng ngựa, ánh mắt thâm thúy, như đao như kiếm, nhìn về phía đám người và kiến trúc ở xa xa.

Hắn cao một thước chín mấy, thân hình thon dài mà lại hữu lực, đầu đầy tóc dài đen nhánh giống như là thác nước, rủ xuống sau vai, từng sợi tóc còn cứng hơn dây thép.

Cả người đều có loại ma

Như thế đây không phải là một người!

Mà là..... một vị thần!

Một tôn ma!

-Đừng... đừng đợi nữa, đợi thêm nữa, chuyện này sẽ càng lúc càng rối loạn.

Thành chủ Vương Đăng Khoa của Nguyên Long thành, vẻ mặt trắng bệch, không ngừng lau mồ hôi lạnh.

-Ừ, hành hình đi.

Mông Phóng lạnh lùng mở miệng.

-Vâng, đại đô đốc!

Vương Đăng Khoa vội vàng gật đầu, sau đó bước nhanh ra, nhìn về phía đài hình sự, mở miệng hét lớn: “Đại đô đốc có lệnh, lập tức hành hình!”

Bùm! Bùm! Bùm! Oanh.....

Bên cạnh, rất nhanh đã truyền đến từng đợt tiếng kêu khủng bố, một bóng người khủng bố, thân cao chừng bốn thước nhưng toàn thân mọc đầy lông đen, khiêng một cái búa lớn cỡ cánh cửa, từng bước một đi tới từ khu vực gần đó, đồng tử băng hàn, sát khí quanh thân lượn lờ, hình thái đáng sợ, làm người ta không thở nổi.

Hắn thật sự quá cao, quá lớn, đã cao gần bằng Đại Long Thánh Chủ.

Tất cả nhân sĩ giang hồ đều nhìn âm thầm kinh hãi.

Đây lại là quái vật gì?

-Dị nhân Man Hoang!

Sắc mặt Công Tôn Nghĩa biến ảo, nói nhỏ: “Nghe nói đại bộ phận hai vạn Thiết Tu La dưới trướng Mông Phóng đều là dị nhân Man Hoang tạo thành, thân thể cương mãnh, ăn lông ở lỗ uống máu ăn thịt, khí lực có thể so với cường giả nửa bước Võ Thánh, mà tôn người khổng lồ đen này càng là cực phẩm bên trong đám dị nhân Man Hoang, thân thể mạnh mẽ, có thể so với yêu thú!”

-Cái gì là dị nhân Man Hoang?

Giang Thạch không nhịn được hỏi.

Lại nghe được một danh từ mới.

“Dị nhân Man Hoang, chính là chỉ những người sinh ở Man Hoang địa vực, đám người này vẫn sinh hoạt giống phương thức thời cổ đại, nói là người, kỳ thật đại bộ phận đều là hỗn chủng của yêu thú cùng nhân loại...”

Công Tôn Nghĩ nói.

-Nói như vậy chính là thú nhân!

Giang Thạch mở miệng.

Chỉ thấy cự ảnh lông đen cao hơn bốn thước kia kéo lấy cái búa thật lớn, chậm rãi đi tới phía sau lưng Đại Long thánh chủ, trên mặt nặn ra một nụ cười dữ tợn đáng sợ, lộ ra răng vàng đầy miệng, hắc hắc rung động, để cho tất cả mọi người cảm giác được da đầu tê dại.

“Đại Long thánh chủ, đồ đồc nói, sau khi giết chết ngươi, trái tim của ngươi thuộc về ta!”

Cự ảnh lông đen cười quái dị.

Sau đó hai tay giờ cao lấy đại phủ màu đen, gân xanh toàn thân bạo khởi, lực lượng ngưng tụ, trực tiếp hung hăng bổ một cái hướng về chỗ sau gáy của Đại Long Thánh Chủ.

Xa xa.

Trong một số khách điểm, rất nhiều người nhìn đến sóng lưng phát lạnh, bàn tay nắm chặt.

Trong đám người, cũng có vài đạo nhân ảnh đau đớn trong lòng, muốn lao ra.

Nhưng khi nhìn thấy Mông Phóng trên đài cao, sắc mặt lạnh lùng, cầm Phượng Sí Kim Thương trong tay, nhất thời trong lòng những người này đều lạnh lẽo, vẫn là sinh sinh ngừng lại.

Phốc xuy!

Huyết thủy phun trào, không cách nào ngăn chặn, thật sự giống như là suối phun.

Một cái đầu to bằng vại nước trực tiếp lăn xuống đất từ trên đài hành hình, rầm một tiếng, đập trên mặt đất, mặt đất chấn

động giống như động đất rất nhỏ.

Chương 97: hỗn loạn! 2

Chỗ cổ, vô số máu tươi phun loạn, dừng cũng dừng không được, đem thân thể của cự nhân lông đen đều nhiễm đến đỏ tươi một mảnh.

-Ha ha ha ha...

Cự nhân lông đen điên cuồng cười to, tắm rửa dưới huyết thủy đầy trời, thanh âm điếc tai, hình tượng khủng bố sợ tới mức trong lòng tất cả mọi người đều co quắp.

-Nhanh lên!

Lại có mấy tên Thiết Tu La lôi kéo hai hài đồng cùng nữ tử kia đi tới.

Sau khi nữ tử nhìn thấy Đại Long Thánh Chủ bị chém rơi đầu, càng là khóc lê hoa máu, thân hình xụi lơ, cả người giống như bùn nhão đồng dạng.

Ngay tại thời điểm cự nhân lông đen nhe răng cười, giờ cao cự phủ, chuẩn bị động thủ với nữ tử kia cùng hai hài đồng kia, trong đám người vẫn là có người không kiềm chế được.

Vài đạo tiếng quát vang lên, chấn triệt mảnh thiên địa này, giống như sấm rền.

Tiếp theo, liên tục ba bốn đạo lưu quang lấy tốc độ không thể tưởng tượng nổi, nhanh chóng xuyên qua đám người, trực tiếp nhanh chóng phóng về hướng của đài hành hình.

Càng là có người sớm đã đánh ra ám khí, đụng vào trên cái cự phủ kia, phát ra một tiếng vang thật lớn, chấn động cự nhân lông đen đều liên tục rút lui, trong miệng nhin không được rống giận lên.

Chỉ thấy vài đạo quang ảnh vọt tới hình đài nhanh như chớp, lập tức chộp về phía hai hài đồng cùng nữ tử, xoay người liền đi.

Đại Long thánh chủ đã bị trọng thương từ trước, thân thể to lớn nặng nề lại bị xích sắt khóa lại, bọn họ không cách nào có thể cứu đi, nhưng trên người hai hài đồng cùng nữ tử này không quần xiềng xích, bọn họ cần phải liều chết thử một lần.

-Thật sự có người tới..... Đáng tiếc, chỉ là mấy con kiến mà thôi.

Mông Phóng tự nói trong miệng, sau đó nhấc lên hung khí màu đen bên người, thân hình chỉ nhẹ nhàng bước về phía trước, giống như là quái thú mang theo lực lượng cực kỳ khủng bố, trong nháy mắt đã xuyên qua đám người, đuổi theo mấy đạo nhân ảnh kia.

Nhưng ngay lúc này!

Bên trong nhà dân cùng khách điểm ở hai bên, bỗng nhiên có người ném ra mảng lớn thuốc nổ, hung hăng ném về phía đám người, trong lúc nhất thời tiếng oanh tạc vang lên làm cho đám người đại loạn một mảnh.

Không biết bao nhiêu nhân sĩ giang hồ cùng người quan sát đối mặt một cái đã bị nổ chết.

Mục đích của bọn họ không phải ở chỗ có thể nổ chết bao nhiêu Thiết Tu La, mà là chế tạo hỗn loạn, yểm trợ cho việc cứu viện hai vị thiếu chủ.

Thiết Tu La một thân thiết giáp, bọc từ đầu đến chân, đừng nói chỉ là thuốc nổ, coi như là Võ Thánh dùng toàn lực đánh ra một kích cũng không chết.

Ầm ầm ầm.....

Tiếng nổ vang lên, ừ ù điếc tai, đất rung núi chuyển.

Cả đám người trong nháy mắt đã đại loạn.

Thậm chí có mấy viên hỏa dược đã thiêu đốt trực tiếp bị người ném tới nơi này của Giang Thạch, nhưng Giang Thạch vung tay, khí kinh hất thuốc nổ bay tứ tung ra ngoài, nổ tung ra ở giữa không trung.

Trong nháy mắt, trên đường phố đã loạn thành một đoàn, vô số người chạy trời chết, tay chân bay múa khắp nơi.

Bất quá, Thiết Tu La không hổ là Thiết Tu La.

Dưới tình huống hỗn loạn này, sững sờ không nhúc nhích, ánh mắt lạnh như băng, khí tức trầm ngưng, giống như núi sắt, tùy ý từng cây hỏa dược rơi vào trên người bọn họ, mí mắt cũng không chớp một cái.

Rất nhanh một tên phó tướng phát ra mệnh lệnh, lập tức, đông đảo Thiết Tu La bắt đầu hành động, bàn chân phóng ra, đều nhịp, phát ra thanh âm âm âm trầm trọng, giống như nước lũ sắt thép, đẩy về phía đám người.

Mặc cho đám người đại loạn như thế nào, bọn họ đẩy qua một đường, bất vi sở động, phàm là người trốn tránh không kịp đều bị bọn họ sòng sòng đạp chết.

Dường như người trước mắt không còn là người nữa.

Mà là..... rom rạ!

-Không!

Tiếng kêu thảm thiết vang lên liên tục, huyết vụ bắn tung tóe, vô cùng thê thảm.

Không biết có bao nhiêu người bị giẫm chết.

-Mẹ nó, đi mau!

Giang Thạch tức giận, liên tục huy động lang nha bổng, không ngừng đánh bay từng cây hỏa dược được ném tới.

Thế nhưng tuần mã dưới háng bị dọa đến hí vang liên tục, không ngừng nhảy lên.

Hơn nữa đám người ở bốn phía đều đã hỗn loạn, các loại hàng hóa chồng chất cùng một chỗ, trong thời gian ngắn căn bản là không ra được nơi hỗn loạn này.

Đến cuối cùng Giang Thạch trực tiếp xoay người xuống ngựa, tự mình xuất thủ, nắm lên từng tên từng tên nhân sĩ giang hồ chặn đường, tiện tay ném loạn, đem những nhân sĩ giang hồ ném văng ra khắp nơi.

Quần phi bên người cũng rút đao chém loạn theo.

Một đám người thật vất vả mới xông ra từ trong đám người hỗn loạn.

Về phần một ít người trốn chậm, hoặc là bị hỏa dược nổ chết, hoặc là bị Thiết Tu La trực tiếp đập thành thịt băm.

-Địa phương giao dịch ở đâu, đi đến nơi giao dịch trước.

Sắc mặt Giang Thạch âm trầm.

Thiếu chút nữa ngựa của hắn đã bị nổ chết, thật sự là khôn kiếp!

-Huyền Nguyên Phái ở ngay phía bắc thành, từ nơi này đi qua là được.

Công Tôn Nghĩa chỉ vào một con đường phía trước nói.

Giang Thạch thúc giục chiến mã, chạy về phía trước.

Đám thổ phi bên người vội vàng đẩy xe bò, nhao nhao đi theo.

Nửa canh giờ sau.

Trong một cái sân rộng rãi.

Một đám thô phi rút cục đẩy bảy tám chiếc xe bò đuổi tới nơi này.

Một tên trưởng lão Huyền Nguyên phái mặc trường sam màu vàng đang dẫn người tự mình kiểm tra những hàng hóa này, hai vị trưởng lão khác thì vẻ mặt tươi cười, đem đám người Giang Thạch, Công Tôn Nghĩa mời vào trong phòng khách.

-Lần giao hàng này, lại làm phiền Đại đương gia tự mình đi một chuyến, thật sự là vất vả rồi.

một tên trưởng lão cười ha hả nhìn Công Tôn Nghĩa.

- Chu trưởng lão khách khí, ta đã không còn là Đại đương gia, mặt khác, những thứ lần trước chúng ta cần bây giờ chuẩn bị thay đổi.

Công Tôn Nghĩa bình tĩnh mở miệng.

Hai vị trưởng lão hơi ngần ra, nhìn về phía Công Tôn Nghĩa, tựa hồ còn chưa kịp phản ứng.

-Vị này là đại đương gia mới nhậm chức của chúng ta, đại đương gia cần một ít bí tịch hoành luyện, cùng với một ít dược liệu đặc thù, hi vọng các người thỏa mãn hẳn.

Công Tôn Nghĩa mở miệng.

Hai vị trưởng lão càng giật mình, vội vàng đồng loạt nhìn về phía Giang Thạch.

Tân đại đương gia?

Đại đương gia của Hắc Vân trại lại nói thay đổi liền thay đổi.

Nguyên bản Công Tôn Nghĩa đã cực kỳ khó chơi, chẳng lẽ tân nhậm đại đương gia này chẳng lẽ còn mạnh hơn.

“Hai vị yên tâm, ta sẽ không đòi đồ vật quá mức giá trị, có một vài thứ ta đã viết ở trên những tờ giấy này, các người cứ chiếu theo tờ giấy này đến đòi đi.”

Giang Thạch đeo áo choàng màu đen, lấy ra một tờ giấy, giao cho vị Chu trưởng lão kia.

Trong lòng Chu trưởng lão không thể tưởng tượng nổi, vẫn tiếp nhận trang giấy, tiến hành quan sát.

“Tốt, không thành vấn đề, dược liệu trên đây mặc dù có mấy vị cực kỳ hiếm thấy, nhưng Huyền Nguyên phái chúng ta vẫn có thể lấy ra nổi, về phần bí tịch hoành luyện, Nguyên Huyền phái chúng ta quả thật có mấy quyển trân quý, cũng có thể sao chép cho các người.”

Chu trưởng lão mở miệng.

-Vậy làm phiền vị trưởng lão này nhanh một chút.

Giang Thạch mở miệng.

Chu trưởng lão nhẹ nhàng gật đầu, lúc này cùng người bên cạnh đi ra.

Thẳng đến khi hoàn toàn rời đi, trong lòng bọn họ vẫn vô cùng quái dị.

Chớp mắt lại là hơn một canh giờ.

Hai người Chu trưởng lão đi mà quay lại, dẫn theo một đám đệ tử, đem tất cả dược liệu Giang Thạch cần đều đưa tới.

Về phần bí tịch hoành luyện, Chu trưởng lão cũng đã để người sao chép bốn bản đem đến.

Chẳng qua bốn quyển bí tịch này, sau khi Giang Thạch xem từng quyển một, lại trực tiếp nhú mày, lộ ra chút tiếc hận.

-Sao vậy Đại đương gia, chẳng lẽ những bí tịch này không hợp ý người?

Chu trưởng lão hỏi.

-Huyền Nguyên phái các người chỉ có những bí tịch này sao? Không có bí tịch hoành luyện khác?

Giang Thạch hỏi.

-Quả thật chỉ có những thứ này.

Chu trưởng lão mở miệng.

-Thôi bỏ đi, những bí tịch này ta không cần, đổi thành một ít Nhập Kinh đan là được rồi.

Giang Thạch mở miệng.

Bốn quyển bí tịch hoành luyện này hẳn đều đã luyện qua, tên thì có thể khác nhưng bản chất lại không có nhiều thay đổi.

Cùng lúc dự liệu của hắn không khác nhau là bao, bí tịch loại hoành luyện bình thường trên đại lục, phỏng chừng đều đã bị hắn luyện xong đại bộ phận rồi.

-Cái này... được rồi.

Chu trưởng lão bắt đầu dĩ nói.

Hắn mang theo bốn quyển bí tịch này đi ra ngoài, rất nhanh lại thay cho Giang Thạch bốn bình Nhập Kinh Đan lại đây, tổng cộng 76 viên.

Giang Thạch cũng không đợi lâu nữa, sau khi hàng hóa tới tay, lập tức dẫn theo quần phỉ, bắt đầu rời đi.

Trên đường về.

Đám người Giang Thạch cố ý thay đổi phương hướng, tiến hành đi vòng, đi thêm một canh giờ, nhưng dù vậy cũng có thể cảm nhận được toàn bộ thành trì hỗn loạn, một cỗ khí tức huyết tinh nhàn nhạt cùng cảm giác bất an bao phủ ở bốn phương tám hướng.

Khắp nơi đều có thể nhìn thấy từng tên nhân sĩ giang hồ xa lạ, tùm nãm tùm ba, nghị luận sôi nổi.

Ngoài ra, còn có số lớn Hoàn Châu quân tìm tòi chung quanh, tựa hồ muốn tìm được đám người ném hỏa dược lúc trước.

Cả Nguyên Long thành có cảm giác mưa gió sắp đến.

Có thể tưởng tượng, sau hôm nay, toàn bộ Đại Huyền đều có thể Oanh động lên.

Mà Hắc Vân Sơn với tư cách là chi nhánh của một trong thập đại long mạch, cũng nhất định sẽ không còn bình tĩnh nữa.

Chương 98: Cmn người dám cưỡi ngựa của ta? 1

Trong nửa đường.

Giang Thạch ngồi trên tuần mã, trong miệng ngậm một viên Nhập Kinh đan, ánh mắt tiếp tục nhìn về phía bảng điều khiển trước mắt, vừa nhìn vừa suy tư.

Bây giờ, loại bí tịch hoành luyện đã không thể lấy được, hắn chỉ có thể đem toàn bộ tinh lực đều dồn vào bên trên 【 Tượng Viêm Nộ Hỏa Công 】 cùng 【 Xích Dương Bá Thể công 】 .

Cũng may lần này trao đổi được liệu cực kỳ thuận lợi, cũng không có gặp phải phiền toái gì.

Sau khi trở về, hắn có thể thử đem Xích Dương Bá Thể công luyện đến tầng thứ ba, nhân tiện lại ngưng kết ra đầu khí huyết Viêm Tượng thứ hai, đầu thứ ba ở trong cơ thể.

Cứ như vậy, lực lượng của hắn vẫn có thể tiếp tục tăng thêm một biên độ.

Về phần có thể tiếp cận đến trình độ 30 vạn cân hay không, trong lòng hắn vẫn không nắm chắc.

-Hoán huyết hoán huyết, chẳng lẽ thật sự giống như lạch trôi, khiến người tiên phạm cách biệt...

Giang Thạch nhin không được tự nói.

Hắn cẩn thận tính toán qua, nếu như không dựa vào bất luận công pháp gì, bất luận được vật gì, chỉ là dựa vào thiên

phú Long Tượng, ít nhất hẳn còn phải đợi thời gian bốn năm mới có thể đạt tới trình độ 30 vạn cân lực.

Chỉ có điều, thiên hạ đã loạn.

Chờ thêm bốn năm, chẳng khác nào thừa nhận thêm phong hiểm trong bốn năm đó.

Có lẽ một ngày nào đó hẳn đột nhiên gặp cường địch, bị người bắt.....

Tạch tach tach.

Trong lúc Giang Thạch suy tư, bỗng nhiên phía trước truyền đến tiếng vó ngựa dồn dập, một tên tiểu sơn phi cười tuần mã, đang nhanh chóng chạy về phía này.

Sau khi nhìn thấy đám người Giang Thạch, ánh mắt sáng lên, vội vàng cao giọng hét lớn, tăng nhanh tốc độ, sau đó nhanh chóng xoay người xuống ngựa, quỳ rạp xuống đất.

“Đại đương gia, sơn trại đã xảy ra chuyện, bị một đám nam tử xa lạ xâm nhập, nói có đại sự muốn hiệp thương cùng Đại đương gia, Nhị đương gia, Tam đương gia chuẩn bị dẫn người động thủ, kết quả một chiêu đã bị bắt, bây giờ tất cả huynh đệ trong trại đều đã bị Đối phương giam giữ, cho tới bây giờ cũng không thấy có người đi ra.”

Tên sơn phi kia kinh hoảng kêu to.

-Cái gì?

Sắc mặt Công Tôn Nghĩa khẽ biến, dẫn đầu quát: “Đều là những người nào?”

-Không biết, chưa từng thấy qua, xem ra không phải nhân sĩ giang hồ bình thường.

Tiểu sơn phi vội vàng đáp lại.

Công Tôn Nghĩa tức giận trong lòng, vội vàng nhìn về phía Giang Thạch.

Chỉ thấy mặt Giang Thạch không chút thay đổi, tựa hồ cũng không có chút dao động nào, một bàn tay vuốt cằm tiến hành suy tư.

Chẳng lẽ chuyện mình lo lắng thật sự đã xảy ra?

Vì tìm kiếm bảo tàng Đại Long Thánh Triều, đã có người bắt đầu chú ý Hắc Vân Sơn.

-Đại đương gia, nếu không, chúng ta mau chóng trở về xem một chút?

Công Tôn Nghĩa cẩn thận hỏi.

Hắc Vân trại là nơi hấn vất vả kinh doanh bảy tám năm, là chân chính dốc hết tâm huyết, hấn cũng không giống Giang Thạch, chỉ là vừa tới không bao lâu,

Giang Thạch quay đầu nhìn thoáng qua mấy xe được liệu phía sau, cuối cùng vẫn chậm rãi gật đầu.

-Cũng được, vậy mau chóng lên đường đi.

Ròng rã bốn xe được liệu, bây giờ ngoại trừ trở về sơn trại, hấn thật đúng là không có cách nào an bài bốn xe được liệu này.

Cũng không thể để cho hấn lôi kéo cả bốn xe được liệu này mà rời đi đi?.

Hết tốc lực đi tới, trở về sơn trại!

Công Tôn Nghĩa mở miệng hét lớn.

Một đám người trực tiếp bắt đầu tăng nhanh tốc độ, vó ngựa đất đất, lao nhanh mà qua.

Một canh giờ sau.

Đám người Giang Thạch cuối cùng cũng đến được phạm vi Hắc Vân trại.

Chỉ thấy Hắc Vân trại to lớn như vậy quả thật đã trở nên quanh quẽ rất nhiều, nguyên bản trước cửa trại bình thường sẽ có không ít sơn phỉ tuần tra, nhưng giờ khắc này, ngay cả một bóng người cũng không nhìn thấy.

Trên mặt đất mơ hồ có thể nhìn thấy một ít vết máu, tựa hồ không lâu trước còn có người động thủ.

Chờ bọn họ đi qua đại môn của Hắc Vân trại, chỉ thấy bên trong trại càng thêm vắng vẻ.

Công Tôn Nghĩa lập tức sai người đặt toàn bộ dược liệu ở một bên, sau đó dẫn Giang Thạch cùng rất nhiều sơn phỉ còn lại, chạy về phía Tụ Nghĩa sảnh.

Chỉ thấy giờ phút này, ngoài cửa Tụ Nghĩa sảnh sớm đã không phải là người của sơn trại bọn họ.

Mà là biến thành hai hán tử xa lạ, eo quần khó trường đao, thân hình cao lớn, chân không nhúc nhích, đều hạng người là hô hấp trầm trọng, nội công cao thâm.

-Đứng lại, người tới là ai?

Một hán tử xa lạ trong đó mở miệng quát to, tay nắm ở trên yêu đao.

-Chiếm chỗ của chúng ta, còn dám hỏi chúng ta là ai? Thật là to gan!

Công Tôn Nghĩa ngữ khí lạnh như băng, mở miệng nói.

Hai tên hán tử xa lạ đều biến sắc.

-Hắc Vân trại chủ Công Tôn Nghĩa?

-Ha ha ha.....

Bỗng nhiên, từng đợt tiếng cười to sang sảng, trực tiếp truyền ra từ trong Tụ Nghĩa sảnh, đình tai nhức óc, cười nói. “Công Tôn trại chủ rốt cục đã trở lại, thật sự là để cho mỗi chờ thật lâu, mỗi không mời tự đến, mong rằng thứ lỗi!”

Ánh mắt Công Tôn Nghĩa âm trầm, trong nháy mắt nhìn qua.

Chỉ thấy đây là một nam tử trung niên chừng bốn mươi tuổi, mặc một thân trường bào màu xanh chàm, thân cao mã đại, cao ước chừng một thước tám mấy, mang theo nụ cười nồng đậm, đi ra từ trong Tụ Nghĩa sảnh.

Nam tử trung niên khôi ngô cười ha hả, nói: “Công Tôn trại chủ, có việc không ngại đi vào nói, như thế nào?”

“Thật to gan, chiếm địa bàn của ta, còn dám vị khách át vị chủ, các hạ không khỏi quá không đem đám người chúng ta để ở trong mắt đi?”

Thanh âm Công Tôn Nghĩa âm trầm, gân xanh trên bàn tay hiện lên, khí lưu phun trào, chậm rãi nắm cùng một chỗ, chuẩn bị động thủ.

-Công Tôn trại chủ chậm đã!

Sắc mặt nam tử trung niên khề biến, mở miệng nói: “Bên trong quý trại cũng không có chết bất luận kẻ nào, vì phòng ngừa lộ ra tin tức, chúng ta chỉ là tạm thời để bọn họ ủy khuất một chút mà thôi.”

-Nói thoải mái, tạm thời ủy khuất một chút, vậy hôm nay ta cũng tạm thời để người ủy khuất một chút là được rồi!

Ngữ khí Công Tôn Nghĩa lạnh như băng.

Hô một tiếng, cơ hồ trong nháy mắt thân hình của hắn đã xuất hiện ở trước mặt nam tử trung niên khôi ngô, hung hăng vỗ qua một chương về chỗ lồng ngực của đối phương.

Nam tử trung niên vội vàng hội tụ công lực toàn thân, lòng bàn tay biến thành màu đen, không tránh không né, vồ qua một chương.

Bốp!

Một tiếng nổ vang, khí lưu chấn động, toàn bộ mặt đất đều lắc lư rất nhỏ, trong nháy mắt nứt ra từng đạo hoa văn, đá vụn bắn tung tóe.

Thân thể Công Tôn Nghĩa cũng không nhúc nhích.

Mà nam tử trung niên thì biến sắc, thân thể lão đảo, ngay tại chỗ bị chấn lui ra, thân thể tê dại.

-Không hổ là Công Tôn trại chủ, nghe đồn Công Tôn trại chủ rất có khả năng là có huyết mạch của thế gia, quả nhiên là như thế.

Nam tử trung niên nhìn về phía Công Tôn Nghĩa, ngung giọng nói.

-Người..... Thế gia, người cũng là người của thế gia?

Đồng tử Công Tôn Nghĩa co lại, nhìn về phía người nam tử trung niên.

Chỉ vừa giao thủ, hắn đã cảm nhận được lực lượng tuyệt cường ẩn chứa trong huyết mạch của đối phương.

Đây tuyệt không phải Võ Thánh tầm thường!

Làm sao bây giờ sẽ gặp được người của thế gia?

Phản ứng đầu tiên của hắn chính là chẳng lẽ là cừu gia của hắn tìm tới?

-Ha ha ha, Công Tôn trại chủ, trưởng bối của ta muốn mời Công Tôn trại chủ vào nói chuyện, thật sự là có một vụ làm ăn lớn chuẩn bị chiêu cô Công Tôn trại chủ.

Nam tử trung niên cười to nói.

Chương 99: Cmn người dám cười ngựa của ta? 2

Công Tôn Nghĩa vội vàng nhìn về phía Giang Thạch theo bản năng.

Chỉ thấy mặt Giang Thạch vẫn không chút thay đổi, lẳng lẳng nhìn tất cả, giống như tất cả mọi chuyện đều không hề liên quan đến hắn.

-Công Tôn trại chủ mời đi.

Nam tử trung niên tiếp tục cười nói.

Nhìn thấy Giang Thạch không có lên tiếng, trong lòng Công Tôn Nghĩa quay cuồng, vẫn là gật đầu, nói: “Tốt!”

Hắn cất bước đi về phía đại điện.

Giang Thạch cầm Lang Nha Bổng, theo bản năng đi theo.

-Các hạ chậm đã!

Thân thể nam tử trung niên chợt lóe, cơ hồ trong nháy mắt đã ngăn ở trước mặt Giang Thạch, mỉm cười nói: “Sự tình cơ mật, đây là chuyện của trưởng bối của ta cùng Công Tôn trại chủ, người không liên quan vẫn là không nên tiếp cận cho thỏa đáng!”

-Ta không thể vào?

Giang Thạch nhíu mày, ánh mắt không nhìn được nhìn về phía nam tử trung niên này.

-Đây là suy nghĩ cho các hạ, cho nên làm phiền các hạ tạm thời ở bên ngoài chờ một chút.

Nam tử trung niên khẽ mỉm cười, năm ngón tay nhanh như tia chớp, một tay chế trụ yếu huyệt bên hông Giang Thạch, đột nhiên ấn một cái, liền muốn đem Giang Thạch trực tiếp chế trụ, ném qua một bên.

Chỉ có điều một trảo này bắt xuống, lại giống như bắt ở trên Thiết Sơn, chấn đến ngón tay của hắn đều tê dại, không chỉ không thể chế trụ thất lung Giang Thạch, mà còn có một cỗ lực lượng phản chấn, chấn đến thân thể hắn lão đảo, lui ra ngoài ngay tại chỗ, đụng vào cánh cửa.

-Người!

Sắc mặt hắn kinh hãi, thoáng cái nhìn về phía Giang Thạch.

Sao có thể chứ?

Tiểu tử này làm sao còn tà môn hơn so với Công Tôn Nghĩa?

“Người đang làm gì vậy?”

“Người ra một chiêu, ta cũng ra một chiêu là được rồi, mọi người công bằng, ai cũng không nợ ai!”

Sắc mặt nam tử trung niên đại biến, vội vàng né tránh, vẫn là né chậm.

Phốc xuy một cái, năm ngón tay Giang Thạch chụp ở trên bả vai đối phương ngay tại chỗ, giống như cắm vào trong đậu hủ, dễ dàng phá vỡ kinh lực hộ thể, vồ vào trong máu thịt, chưa đợi nam tử trung niên kịp phát ra tiếng kêu thảm thiết, Giang Thạch liền vung hắn lên, ném hắn ra xa mấy chục thước, rầm một tiếng, nện ở xa xa.

Mấy nam tử xa lạ ở hai bên Tụ Nghĩa sảnh đều biến sắc, quả thực không thể tin được hai mắt của mình.

Bọn họ vội vàng nhìn về phía Giang Thạch, sau đó nhanh chóng chạy về phía nam tử trung niên kia.

-Đi thôi, đi vào đi.

Giang Thạch mở miệng.

Công Tôn Nghĩa gật đầu, tiếp tục đi về phía Tự Nghĩa sảnh.

Toàn bộ Tự Nghĩa sảnh cực kỳ rộng rãi, từ đại môn đến bên trong ước chừng khoảng bảy tám mươi thước, chỉ thấy trên bảo tọa trại chủ phía trước nhất có một tên lão giả mặc trường bào màu tím đỏ đang ngồi ngay ngắn, tiên phong đạo cốt, tóc bạc râu trắng, sắc mặt hồng nhuận, mang theo nụ cười nhẹ nhàng, cầm ấm trà trong tay, chậm rãi đổ vào chén trà.

“Công Tôn trại chủ, lão phu không mời tự đến, thực sự đường đột, hôm nay lấy trà thay rượu, mời Công Tôn trại chủ uống một chén nhỏ, hi vọng trại chủ đại nhân có đại lượng, không nên để ở trong lòng.”

Đình!!

Sau khi hấn đồ đầy, gập ngón tay bắn ra, một cỗ kinh lực tuôn ra, trong nháy mắt tác dụng ở trên chén trà, toàn bộ chén trà nhất thời hóa thành một đường nhỏ, trực tiếp bắn về phía Công Tôn Nghĩa tới tốc độ cực nhanh.

Sắc mặt Công Tôn Nghĩa âm trầm, bàn tay vỗ một trảo, cơ hồ ngay tại chỗ đã bắt được chén trà, đột nhiên bóp, chấn nát bấy.

Các người rút cuộc là xuất thân từ thế gia nào? Có việc nói chuyện, đừng tiếp tục thừa nước đục thả câu!

-Dễ nói.

Lão giả râu bạc trắng mỉm cười, nói: “Nói thật, chúng ta cũng không phải siêu cấp thế gia gì, nhưng cao thủ Hoán Huyết Cảnh vẫn phải có, không biết Công Tôn trại chủ có từng nghe qua 【Hoành Châu Vương thị】 chưa?”

Hoành Châu Vương thị?

Đồng tử Công Tôn Nghĩa co lại, sắc mặt biến đổi.

Hiển nhiên hắn đã nghe qua cái tên này.

Hắn lập tức giải thích ở bên cạnh Giang Thạch, nói nhỏ: ”Hoành Châu Vương thị tuy rằng không thể so sánh với Lũng Tây Trương thị, Côn Sơn Long thị, Bình Châu Thôi thị, nhưng ở Tây Nam Tam Châu này, lại thuộc về hàng ngũ đại thế gia, các đại võ đạo môn phái không ai không kính sợ bọn hắn, càng máu chốt chính là, hai năm trước, thế gia này đột nhiên có người hoán huyết thành công, coi như là người duy nhất thành công trong mấy năm gần đây.”

Chuyện này lúc ấy cũng dẫn phát không ít tin đồn ở trong thế gia.

Tuy rằng thế gia nắm giữ tài nguyên cùng huyết mạch, nhưng là thay máu đồng dạng cũng sẽ có nguy hiểm, cho dù dưới tình huống tất cả tài liệu toàn bộ đều đủ, thay máu thành công hay không vẫn phải xem ý trời.

Cho nên bất luận người nào thay máu thành công, đều sẽ khiến cho thế lực khác chú ý.

-Như vậy a.

Giang Thạch gật đầu, trong lòng lại xuất hiện áp lực khó tả.

Nhanh như vậy đã tiếp xúc với cường giả cấp độ hoán huyết rồi sao?

Cái này cùng hắn dự đoán cũng không giống nhau!

Lão giả râu bạc trắng khẽ nhướn mày, theo bản năng nhìn về phía Giang Thạch, tiếp tục mỉm cười: “Công Tôn trại chủ, Hoành Châu Vương thị ta lần này không có ý gì khác, chỉ là muốn hợp tác với trại chủ, có [Hoành Châu Vương thị] ta nâng đỡ sơn trại các ngươi, từ nay về sau sơn trại các ngươi chỉ cần

làm một ít chuyện cho chúng ta, bảo trì độ trung thành nhất định là được rồi, thế nào?”

-Người là muốn hợp nhất chúng ta?

Ngữ khí Công Tôn Nghĩa trầm xuống, mở miệng nói.

-Có thể nói như vậy, hợp tác với ta, các người sẽ không thua thiệt!

Lão giả mỉm cười, lộ ra vẻ hứng thú, nói: “Huống hồ theo ta được biết, Công Tôn trại chủ là đang tránh né kẻ thù a?”

-Muốn chết!

Công Tôn Nghĩa âm trầm mở miệng, sau đó lập tức nhìn về phía Giang Thạch, muốn hỏi ý của Giang Thạch.

Giang Thạch như có điều suy nghĩ, không nói một lời.

Dựa theo chủ ý của hắn là mặc kệ đối phương, trực tiếp dùng quyền đánh chết là được rồi, chỉ là cứ như vậy liền sẽ đắc tội Hoành Châu Vương thị.

Hoành Châu Vương thị này khác với Long thị, Trương thị hắn đắc tội trước kia.

Tổng bộ của bọn họ ngay tại Hoành Châu, một khi đắc tội bọn họ, phỏng chừng không tới vài ngày, cao thủ của đối phương sẽ tới.

-Đáp ứng cũng không phải là không được, trước tiên chuẩn bị cho ta mười quyền bí tịch hoành luyện, chỉ cần phù hợp tâm ý của ta, toàn bộ sơn trại cho dù đầu nhập vào các người, lại có làm sao.

Giang Thạch mở miệng:

Hắn chuẩn bị đem chỗ tốt lấy tới tay cái đã, đợi đến khi luyện xong các bí tịch trên người đến viên mãn, nhìn xem có thể đột phá đến trình độ 30 vạn cân hay không.

Một khi đột phá tới 30 vạn cân, ai còn quan tâm đến việc hợp tác?

Dám giết tới cửa, toàn bộ giết chết!

-Người là?

Lão giả lập tức nhìn về phía Giang Thạch.

-Tân đương gia!

Giang Thạch đáp lại.

-Tân đương gia?

Lão giả hơi kinh hãi, hiển nhiên cũng không nghĩ tới Hắc Vân trại đã đổi tân đương gia lúc nào.

-Người nói người muốn hoành luyện bí tịch?

Lão giả nặn ra nụ cười, “Chỉ đơn giản như vậy?”

-Đúng, chính là đơn giản như vậy, nhưng cũng không thể quá bình thường, ngoại trừ mười mấy quyển những công pháp dưới đây, những công pháp khác chỉ cần là bí tịch hoành luyện đều có thể....

Lúc này hắn nói ra những công pháp hắn đã tu luyện qua.

Lão giả nhíu mày, lâm vào suy tư.

Trên đại lục, bí tịch Hoành Luyện tổng cộng cũng không có bao nhiêu bản, lần này loại ra nhiều bản như vậy, bọn họ có thể lấy ra công pháp khác đã rất ít.

Vị tân đương gia này là không muốn hợp tác?

Đang cố ý tiêu khiển hắn sao?

-Thôi được, ba ngày sau ta sẽ tận lực đưa tới.

Lão giả nặn ra nụ cười, chuẩn bị tạm thời ứng phó Giang Thạch, ba ngày sau lại trực tiếp dẫn người đến diệt sơn trại,

vận dụng vũ lực cường hãn thúc ép cho bọn họ đi vào khuôn khổ.

Vốn hôm nay hắn liền dự định động thủ với Công Tôn Nghĩa, làm sao lại ra một cái biến số như Giang Thạch, cho nên chỉ có thể tạm thời kéo dài thời gian.

Hắn chậm rãi đứng dậy từ chỗ ngồi, hai tay chấp sau lưng, lưu lại tầng tầng tàn ảnh, cơ hồ trong nháy mắt đã xuất hiện ở ngoài đại môn, mở miệng cười nói: “Không biết tân đương gia danh hiệu gì?”

Giang Thạch vừa muốn báo ra tên thật, bỗng nhiên khê động trong lòng, mở miệng nói: “Dương Thạch!”

“Dương đương gia, lúc trước ngươi có mấy cái thủ hạ ánh mắt không quá tốt, bị lão phu tiện tay giết, ngươi hẳn là không thèm để ý đi?”

Lão giả nặn ra nụ cười, đưa lưng về phía Giang Thạch.

Giang Thạch nhướng mày.

Ngoài cửa rất nhanh đã đi tới hai hán tử, trong tay xách theo hai khóa đầu người máu chảy đầm đìa, ném ở trong đại sảnh, trợn tròn mắt, chết không nhắm mắt.

Rõ ràng là..... Nhị đương gia, Tam đương gia!

-Lão nhị lão tam!

Đồng tử Công Tôn Nghĩa co rút lại, lửa giận hừng hực.

-Không thèm để ý, chết thì chết, đem bí tịch của ta lấy tới là được.

Giang Thạch mở miệng.

Lão giả mỉm cười, tiếp tục đi ra ngoài.

Vị đương gia mới nhậm chức này đủ ần ần, thủ hạ chết ở trước mặt, cư nhiên cũng thờ ơ!

Khi hắn nhìn thấy một thót chiến mã toàn thân đen nhánh trong sân, không có tạp sắc, ánh mắt không khỏi sáng lên, tán thưởng nói: “Ngựa tốt!”

Vù!

Hắn không chút nghĩ ngợi, trực tiếp thả người nhảy lên, thoáng cái rơi vào trên lưng con tuần mã này, đột nhiên kéo dây cương, cả con tuần mã phát ra thanh âm chói tai to rõ, hai vó giơ lên cao cao, càng làm cho hắn yêu thích không buông tay.

“Đại đương gia, con ngựa này cho lão phu mượn cưỡi hai ngày, người không ngại chứ?”

Lão giả cười ha ha.

-Ta fuck con mẹ ngươi!

Thanh âm trầm thấp đáng sợ của Giang Thạch bỗng nhiên truyền ra từ trong đại sảnh, không chút khách khí, ầm chứa lửa giận ngập trời.

Lão giả biến sắc, vội vàng nhìn về phía Giang Thạch.

Bùm!

Thân thể Giang Thạch hóa thành một đạo cuồng phong, đột nhiên nhanh chóng vọt tới từ trong Tụ Nghĩa sảnh, lửa giận hừng hực trong mắt, một tay hung hăng chụp về phía thân thể lão giả, quả thực nhanh đến không thể tưởng tượng nổi.

Lão giả đột nhiên biến sắc, trong nháy mắt cảm giác được một cỗ khí tức vô cùng khủng bố đánh úp lại, không chút nghĩ ngợi, hai tay vỗ lưng ngựa, đột nhiên nhảy dựng lên.

Chỉ bất quá hắn vừa mới nhảy lên, Giang Thạch liền theo sát xông lên, một phát đã bắt được cổ chân của lão giả, để cho lão giả này ngay cả cơ hội dùng siêu phẩm võ học cũng không

có, lực lượng khủng bố, vô biên vô hạn, đột nhiên vũ động lên, hung hăng đập một cái hướng về mặt đất.

Xích Dương Bá Thể Công tăng thứ hai!

Lực lượng thân thể tăng phúc 78%!

Bùm!

-Aaah!

Âm thanh cực lớn, mặt đất lắc lư.

Vô số đá vụn phóng lên cao, toàn bộ trên mặt đất bị Giang Thạch đập ra một lỗ hồng thật lớn, thân thể lão giả kia xụi lơ, ho ra máu tươi, sắc mặt hoảng sợ, toàn bộ thân thể đều xụi lơ, không có một khúc xương nào còn nguyên vẹn.

-Người nói chuyện làm ăn thì nói chuyện làm ăn, người cười ngựa của lão tử làm gì?

Giang Thạch âm trầm mở miệng.

Chương 100: Thực Lực Tăng Lên! Gió Nổi Mây Phun! 1

Một màn bất thành linh xảy ra, không chỉ để cho lão giả này bất ngờ, mà ngay cả Công Tôn Nghĩa cũng không thể nghĩ tới, không khỏi đột nhiên trừng to mắt.

Lúc trước hắn nhìn thấy Giang Thạch thờ ơ, người khác nói cái gì chính là cái đó, trong lòng còn cực kỳ ghen ghét.

Nhưng kết quả bây giờ lại quay chuyển 180 độ, hắn tuyệt đối không nghĩ tới.

Sau một khắc, Giang Thạch bỗng nhiên bạo khởi.

Chỉ dùng một chiêu đã đem vị lão giả thế gia này đánh xuống ngựa, đánh đập thành trọng thương.

Cmn!

Thực lực tên này đã khủng bố hơn!

“Trưởng lão!”

Cách đó không xa, hai tên đại hán thủ môn biến sắc, kinh hô ra khỏi miệng.

Về phần nam tử trung niên lúc trước bị Giang Thạch ném ra thì lộ ra vẻ hoảng sợ, lại không chút nghĩ ngợi, xoay người bỏ chạy.

Một sơn trại thổ phỉ nho nhỏ lại dám ra tay với thế gia bọn họ?

Đây là muốn lên trời a?

“Đi đâu?”

Sắc mặt Công Tôn Nghĩa trầm xuống, thân hình chợt lóe, nháy mắt đã vọt tới trước người bọn họ.

Nhưng mà Giang Thạch không nói tiếng nào, trực tiếp nhặt lên một viên đá vụn to bằng nắm tay từ dưới mặt đất, đột nhiên quay người lại, hung hăng ném về phía nam tử trung niên đang chạy trốn.

Huru!

Viên đá cứng rắn bị hấn dùng toàn lực mà ném ra, vậy thì không phải là viên đá, mà đã hóa thành... đạn pháo!

Một đường bay qua, đá ma sát với không khí, trực tiếp xuất hiện tầng tầng hỏa tinh.

Bùm!

-A!

Xa xa, một tiếng kêu thảm thiết thê lương vang lên, thân thể nam tử trung niên bay ra ngoài ngay tại chỗ, sương máu bắn tung tóe, vô cùng thê thảm, hung hăng đụng vào bức tường ở trước mặt hấn, chết oan chết uổng.

Kình lực hộ thể, nhuyển giáp trên người cơ hồ là không có tác dụng gì, bị một kích này đập nát nát, khu vực sau lưng đều là xương vụn.

Công Tôn Nghĩa biến sắc, thân thể ngạnh sinh sinh ngừng lại, nhìn về phía Giang Thạch giống như nhìn quái vật đồng dạng.

Quái vật này rốt cuộc là cảnh giới gì?

Như thế nào hấn cảm giác đối phương đã hoàn toàn vượt qua hạn chế cấp Võ Thánh...

Liền ngay cả hai đại hán đang thủ môn đánh tới kia cũng đột nhiên ngừng lại, vừa sợ vừa giận, trong lòng run rẩy,

không dám tiếp tục chạy trốn.

“Người nói người, đang yên đang lành bàn chuyện làm ăn chính là bàn chuyện làm ăn, làm gì tay tiện phải đụng ngựa của người khác, người không biết ta sợ nhất là người khác động ngựa của ta sao?”

Giang Thạch nhìn chăm chú vào lão giả tóc bạc rơi vào trong hố sâu, chỉ thấy thân thể lão giả kia co quắp, vẫn chưa chết, chỉ là trong miệng đang không ngừng tuôn máu.

Một mảng lớn xương cốt đã đâm thủng cơ bắp, trôi bên ngoài cơ thể.

Muốn bao nhiêu đau đớn liền có bấy nhiêu đau đớn.

Hắn rất muốn gian nan nói chuyện, nhưng là nhìn thấy lửa giận trong mắt Giang Thạch, hắn lại đem toàn bộ lời nói nuốt xuống, trong lòng tuyệt vọng, lộ ra vẻ cười thảm.

Hắn chính là Võ Thánh đệ nhị thang đỉnh phong... Lại bị một chiêu của người này đánh thành trọng thương...

“Người có đau hay không, hay bây giờ ta đi gọi một tên đại phu đến xem cho người đi, thoát nhìn quá tàn nhẫn, đúng rồi, chúng ta còn có thể tiếp tục hợp tác đi?”

Giang Thạch ngồi xổm trên mặt đất, nhìn tên lão giả tóc trắng xoá kia, ân cần mở miệng.

Môi lão giả mấp máy, ánh mắt ghen ghét, trong miệng không ngừng chảy máu.

“Ta... mẹ kiếp...”

“Mắng chửi người?”

Bộ mặt Giang Thạch trầm xuống.

Phốc xuy!

Hắn túm lấy mặt lão giả, không cho hắn có cơ hội tiếp tục mắng chửi người, trực tiếp nhổ lão giả kia ra từ trong hổ sâu, vừa định trực tiếp đập chết, nhưng cẩn thận nghĩ lại vẫn là ngừng lại.

-Thôi, ông trời có đức hiếu sinh, ta sẽ cho người thêm một cơ hội.

Hắn mang theo lão giả, hướng về đại sảnh đi đến.

“Đại đương gia, hai người còn lại xử trí như thế nào?”

-Tự mình xem mà làm.

Giang Thạch thản nhiên đáp lại.

“Vâng, đại đương gia!”

Công Tôn Nghĩa ôm quyền một cái, một đôi ánh mắt âm trầm nhìn về phía hai tên đại hán thủ môn.

Hai đại hán kia sắc mặt hoảng hốt, xoay người rời đi.

Nhưng mà cơ hồ trong nháy mắt, Công Tôn Nghĩa đã xuất hiện ở phía sau bọn họ, từng người từng người, bắt lấy sau gáy cả hai tên bọn họ, hướng về giữa đột nhiên vùng mạnh.

Răng rắc!

Xương cốt vỡ nát, huyết vụ bắn ra.

Hai đại hán khô ngô trong nháy mắt đã bị đập chết.

“Không biết sống chết!”

Công Tôn Nghĩa ngữ khí lạnh như băng, vứt bỏ hai cỗ thi thể, nói: “Tào Báo, đi xem những huynh đệ khác bị nhốt ở nơi nào?”

“Vâng, Nhị gia!”

Độc Nhãn Long mừng thầm trong lòng, thiếu chút nữa biểu lộ ra.

-Tuyệt vời.

Lúc trước Nhị đương gia, Tam đương gia đều đã chết, bây giờ toàn bộ trại sơn phỉ, ngoại trừ Giang Thạch cùng Công Tôn Nghĩa, cũng chỉ còn chính mình là lớn nhất.

Hắn chịu khổ bảy tám năm, rốt cục cũng có thể chờ đến ngày này.

Nếu là ngày nào đó Giang Thạch cùng Công Tôn Nghĩa cũng bị người giết, vậy chẳng phải hắn có thể trở thành Đại đương gia?

Nửa canh giờ sau.

Trong Tự Nghĩa sảnh rộng rãi.

Giang Thạch ngồi ở trên bậc thang, như có điều suy nghĩ, nhìn chăm chú lão giả tóc bạc trước mắt vẫn không có tắt thở.

Không thể không nói, sinh mệnh lực của cao thủ thể gia chính là tràn đầy.

Nếu đổi lại là cao thủ bình thường, dưới tình huống xương cốt toàn thân vỡ nát, căn bản chống đỡ không được bao lâu, nhưng đối phương lại có thể chịu đựng được đến bây giờ.

Bất quá mặc dù chịu đựng được, lão giả này cũng sắp ra đi rồi, bị Giang Thạch tra tấn đến chết đi sống lại.

“Cho nên, đây chính là siêu phẩm võ học gia truyền của các ngươi, Nguyên Ma Quyết?”

Giang Thạch hỏi.

“Đúng vậy, những gì có thể nói ta đều đã nói, đừng lại tra tấn, cho ta một cái thống khoái đi.”

Lão giả tóc trắng khó khăn mở miệng.

-Đáng tiếc, thật sự là đáng tiếc.

Giang Thạch nhíu mày.

Môn siêu phẩm võ học này giống môn siêu phẩm võ học hắn lấy được ở Chân Võ Quan, đều là loại siêu phẩm võ học phải dùng kinh lực thúc giục.

Phương diện kinh lực vừa vận lại là điểm yếu của hắn, tu vi kinh lực bây giờ của hắn chỉ có [Nhập Kinh quan thứ mười] mà thôi, hơn nữa còn sử dụng Lang Nha Bổng do Tinh Thần Vãn Thiết đúc thành, kinh lực trên người hắn vừa mới vận ra sẽ bị Tinh Thần Vãn Thiết nhanh chóng triệt tiêu mất.

Trừ phi... hắn có thể tạm thời không sử dụng lang nha bổng trong lúc đánh nhau.

“Ừm, đó cũng là một cách hay.”

Giang Thạch tự nói.

Tinh Thần Vãn Thiết ở phương diện đối chiến với những người yếu hơn, tuyệt đối là lợi khí vô song!

Nhưng là lúc đối phó cao thủ chân chính, lại trở thành một cái gánh nặng của hắn.

Đặc biệt là khi đối phương mang theo loại găng tay đặc thù có thể khắc chế Tinh Thần Vãn Thiết, Tinh Thần Vãn Thiết tuyệt đối là thứ có hại chứ không có lợi với hắn trong chiến đấu.

Bây giờ toàn bộ thực lực của hắn cũng không chỉ có thân thể.

Còn có lực lượng cường đại đang tích góp từng tí một trong cơ thể hắn.

Hai thứ này một khi dung hợp và bộc phát, uy lực tuyệt đối cao hơn một cấp độ so với bây giờ.

“Công Tôn Nghĩa, đưa hắn xuống, đừng để hắn chết.”

Giang Thạch đứng dậy, mở miệng phân phó.

“Vâng, đại dương gia!”

Công Tôn Nghĩ đi tới từ bên ngoài, đưa tay nắm lão giả tóc trắng lên liền muốn trực tiếp xách đi.

“Đợi đã!”

Giang Thạch bỗng nhiên mở miệng, nói: “Nói cho người dưới tay, trong khoảng thời gian này đều cẩn thận một ít, không có mệnh lệnh của ta, ai cũng không được xuống núi gây chuyện, nếu là thấy được những nhân sĩ giang hồ khác, cũng phải tận lực khiêm tốn.”

Bây giờ hắn bắt được tên trưởng lão này, đoán chừng tin tức cũng không giấu được bao lâu.

Một khi thế gia kia phát hiện lão giả này đã lâu không trở về, khẳng định là sẽ tiếp tục phái ra cao thủ lên núi, đến lúc đó tới chính là lão quái Hoán Huyết cảnh hay là Võ Thánh bình thường, có thể rất khó nói.

Cho nên hắn không có nhiều thời gian.

Chương 101: Thực Lực Tăng Lên! Gió Nổi Mây Phun! 2

Nhất định phải nhanh chóng tăng cảnh giới lên trong mấy ngày này.

Công Tôn Nghĩa rung mình, ôm quyền nói: “Vâng, Đại dương gia.”

Giang Thạch rời đi khỏi Tụ Nghĩa Sảnh, sai người nâng dược liệu lên, đi về phía gian phòng.

Không ngoài dự đoán, mấy ngày kế tiếp, toàn bộ Hắc Vân Sơn quả thật trở nên không quá bình tĩnh.

Vừa mới bắt đầu vẫn chỉ là một ít nhân sĩ giang hồ thừa thốt, thăm dò cùng bồi hồi ở bên ngoài Hắc Vân Sơn, không dám tùy tiện xâm nhập, thế nhưng theo tin tức không ngừng lên men, dần dần, càng ngày càng nhiều nhân sĩ giang hồ bắt đầu tràn vào bên trong Hắc Vân Sơn, bất quá đại bộ phận nhân sĩ giang hồ đều là biết rõ ở trong lòng.

Bọn họ biết phụ cận có một cái ở thổ phỉ cực kỳ hung tàn, uy danh hiển hách, nghe nói thực lực của trại chủ sâu không lường được, rất có thể đã đạt tới Võ Thánh, cho nên bọn họ căn bản không dám tùy tiện trêu chọc, chỉ có thể xa xa tránh đi.

Duy chỉ có một ít nhân sĩ giang hồ thực lực mạnh mẽ, không cho là đúng.

Bọn họ cho rằng đám thổ phỉ này rất có thể đã biết điều gì đó.

Dù sao đám thổ phỉ này quanh năm cư trú trong Hắc Vân Sơn, phàm là có bất kỳ gió thổi cỏ lay nào trong Hắc Vân Sơn cũng khẳng định không thể gạt được bọn họ, nói không chừng một bộ phận bảo tàng của Đại Long Thánh Triều, đã sớm bị bọn họ cướp đoạt.

Cho nên những nhân sĩ giang hồ thực lực cường đại này mấy ngày nay không chỉ không sợ, ngược lại còn không ngừng quanh quẩn bốn phía ở Hắc Vân trại, để xem tìm hiểu ra tình huống gì.

Ngay từ đầu bọn họ cho rằng, chính mình lớn mật bồi hồi như vậy, hơn phân nửa sẽ dẫn phát lửa giận của Hắc Vân trại, lấy tính cách của đám thổ phỉ này, làm không tốt sẽ trực tiếp mang theo vũ khí giết ra.

Cho nên bọn họ cũng sớm đã có chuẩn bị tùy thời đánh một trận.

Nhưng quái dị chính là, liên tục mấy ngày trôi qua, lại không có một tên thổ phỉ nào đến quấy bọn họ.

Mặc cho bọn họ không ngừng bồi hồi, giám thị bốn phía, phần lớn đám thổ phỉ đều làm như không thấy, ngoại trừ thỉnh thoảng có người đi ra tuần tra bốn phía sơn trại, thời gian khác hoàn toàn mặc kệ bọn họ.

Kể từ đó, làm cho những nhân sĩ giang hồ tự xưng là thực lực cao cường này cảm thấy không đúng.

Bởi vì cái gọi là chuyện khác thường tất có yêu!

Đám thổ phỉ này lại đột nhiên trở nên lễ phép!

Điều này càng khẳng định suy đoán của họ là thật.

Hơn phân nửa đám thổ phỉ này đã biết tung tích của tài bảo, lúc này mới không muốn lộ ra, thật sự là muốn vụng trộm phát tài.

Nếu không thì làm sao giải thích được tất cả?

Loại ý nghĩ này vừa ra, lập tức để ánh mắt của những nhân sĩ giang hồ thực lực cường đại này trở nên lửa nóng, càng thêm không muốn dễ dàng đi xa, mà là hô bằng gọi hữu, không ngừng gọi cường giả tới, đến cùng nhau giám thị sơn trại.

Thậm chí có người đề nghị, trực tiếp ra tay bắt mấy tên sơn phi tới hỏi một chút.

Rất nhanh, có người đã làm như vậy.

Chẳng qua những tiểu thổ phi này lại căn bản không biết bất cứ chuyện gì của bảo tàng, tùy ý bọn họ ép hỏi như thế nào, đối phương đều là vẻ mặt tuyệt vọng, đau khổ cầu xin tha thứ, muốn bao nhiêu oan uổng có bấy nhiêu oan uổng.

Rơi vào đường cùng, bọn họ chỉ có thể đánh gục toàn bộ những tiểu thổ phi này, để kỳ sau lại đi bắt thủ lĩnh thổ phi càng mạnh hơn tới đây.

Dù sao loại cơ mật trọng đại này, ngấm lại cũng biết, khẳng định không phải tiểu thổ phi bình thường có tư cách biết.

Cho nên ít nhất cũng phải bắt được một tiểu thủ lĩnh mới được.

Kết quả là, đám cường giả này trở nên càng lớn mật.

Cùng lúc đó, một sự kiện lớn khác xảy ra.

Đại đô đốc U Châu quân Mông Phóng, nhận được ý chỉ của triều đình, lệnh cho hắn lập tức mang theo đầu lâu của Đại Long thánh chủ cùng hai hài đồng đi đến hoàng đô phục mệnh, đã chính thức khởi hành vào hôm qua.

Hai vị thiếu chủ của Đại Long Thánh Triều được người ta cứu đi, sau đó cũng không thể tránh được đuổi giết của Mông Phóng.

Chỉ có điều Đại Đô Đốc Mông Phóng đã đi rồi.

Nhưng lại để lại một tồn tại cực kỳ đáng sợ khác đến trần thủ Hoành Châu, thuận tiện tìm kiếm cái gọi là bảo tàng của Đại Long Thánh Triều.

Vị tồn tại khủng bố này, không phải người khác, chính là cự nhân lông đen lúc trước chém chết Đại Long Thánh Chủ ở trong thành.

Thân hình đôi phương cực lớn, cơ bắp cuộn cuộn, mặc một thân giáp trụ màu bạc dày nặng, xách theo một thanh chiến phủ to như cánh cửa, vẻ mặt nhẹ răng cười, ngay cả tọa kỵ cũng không phải tọa kỵ bình thường.

Mà là một con yêu thú cấp hai!

Trừ hấn ra, Mông Phóng còn để lại năm trăm Thiết Tu La cho hấn sử dụng.

Lại có Hoành Châu quân tùy thời để hấn điều động, có thể nói là thanh thế to lớn, quyền lực nhất thời đã đạt tới cực hạn.

Mà tên cự nhân lông đen này ngay ngày Mông Phóng rời đi liền không có nhàn rỗi, trực tiếp dẫn dắt mọi người chạy tới phương hướng Hắc Vân Sơn.

Một đường đi qua, tự nhiên không thể thiếu gió tanh mưa máu.

Không biết bao nhiêu nhân sĩ giang hồ bị bọn họ trực tiếp giết chết.

Thời gian trôi qua.

Chớp mắt đã là mấy ngày liên tục trôi qua.

Trong phòng.

Thân hình Giang Thạch vững vàng ngồi xếp bằng ở dưới đất, bên ngoài cơ thể không ngừng phát ra từng đợt hồng

quang mờ hồ, chợt lóe, nhiệt độ cực nóng, có loại khí tức bức người.

Mấy ngày trôi qua, hai đại công pháp hộ thể của hắn quả nhiên đều đang tăng lên nhanh chóng.

【 Xích Dương Bá Thể công 】 mấy ngày trước đã thuận lợi viên mãn, toàn bộ hiệu quả gia trì đều tăng lên một cấp đồng thời, lại tăng thêm một cái hiệu quả kháng độc.

Loại trạng thái kháng độc này vừa ra, nhất thời để cho trong lòng hắn có thêm vài phần lực lượng.

Cho tới nay, các loại công pháp của hắn đều là phương diện phòng ngự vật lý, phương diện phòng ngự hóa học cơ hồ là không có, cho nên nếu đối chiến với một ít cao thủ dùng độc, khó tránh khỏi sẽ xuất hiện tình huống bị thua thiệt.

Nhưng bây giờ thì tốt rồi, 【 Xích Dương Bá Thể Quyết 】 viên mãn lại xuất hiện công năng kháng độc.

Điều này ý nghĩa kịch độc bình thường đã rất khó có thể thương tổn đến thân thể của hắn.

Hơn thế nữa!

Hắn cũng đã thuận lợi đạt tới tầng thứ hai của Tượng Viêm Nộ Hỏa Công, thuận lợi ngưng kết ra đầu khí huyết Viêm Tượng thứ hai ở trong cơ thể.

Bây giờ hắn đang thử ngưng kết đầu thứ ba.

Chỉ có điều!

Ngưng luyện đầu thứ ba không thể nghi ngờ là sẽ chậm hơn rất nhiều.

Dù sao công pháp này là do hai môn siêu phẩm võ học dung hợp mà thành, cương mãnh vô trù, uy lực không thể

tưởng tượng nổi, cho nên trên quá trình tu luyện cũng khẳng định càng thêm gian nan.

Đêm khuya.

Thỉnh thoảng có một hai ngôi sao băng xẹt qua, thu hút sự chú ý của mọi người.

Thân thể Giang Thạch không ngừng phát sáng, nóng lên, trong lỗ chân lông cũng bắt đầu toát ra từng mảnh sương trắng, gân xanh trên người nhô lên từng cái, tựa như giun đất.

Đến cuối cùng toàn bộ lồng ngực của hắn cũng bắt đầu chậm rãi lớn lên, phồng ra bên ngoài, giống như bóng bay, toàn bộ lồng ngực càng phồng càng cao, càng phồng càng dọa người, làn da đều bị phồng đến bóng loáng.

Liên tựa như một khối u thịt to lớn ở giữa ngực.

Bên trong khối u thịt này có hồng quang lấp lánh, khí tức bức người, nhiệt độ cao đến dọa người, đồng thời bên trong còn không ngừng truyền đến cảm giác vừa ngứa vừa tê, giống như vô số con kiến đang gặm nhấm.

Sắc mặt Giang Thạch thống khổ, mồ hôi nhỏ xuống, gắt gao thừa nhận tất cả.

Cảnh tượng kỳ lạ này đã diễn ra suốt cả ngày.

Từ sáng đến khuya, đến bây giờ vẫn không có bình thường lại.

Sở dĩ lồng ngực của hắn sẽ trướng lên như vậy chính là bởi vì đầu khí huyết Viêm Tượng thứ ba.

Đầu Viêm khí huyết Tượng thứ ba này muốn hội tụ về lồng ngực, cho nên mới đem lồng ngực của hắn cho phồng to lên, hắn chỉ cần sống qua cửa ải này, như vậy đầu khí huyết Viêm Tượng thứ ba sẽ thuận lợi thành hình.

Một khi thất bại, kết cục không thể tưởng tượng.

Bất quá cũng may một cửa nguy hiểm nhất đã qua, bây giờ hần chỉ cần chậm rãi nội liễm, coi như triệt để đại công cáo thành.

Khu vực mái nhà.

Hai hắc y nhân ánh mắt chớp động, chẳng biết lúc nào đã ghé vào nơi này, khí tức quanh thân cực kỳ nội liễm, một mảnh hư vô, làm người ta không cảm giác được.

Lúc này hai người bọn hần đang một mặt nghi hoặc, hai mặt nhìn nhau.

“Đây là ai, đang luyện võ công tà môn gì?”

Bọn họ đã nhìn Giang Thạch một hồi lâu, chỉ thấy khối u thịt ở khu vực ngực Giang Thạch càng dài càng lớn, càng lớn càng đỏ, cho dù hai người kiến thức rộng rãi cũng lấy làm kinh hãi.

“Quên đi, vẫn là đừng nhìn nữa, quản hần luyện cái gì, trước bắt xuống lại nói!”

Hắc y nhân bên cạnh nhìn chằm chằm Giang Thạch, cảm thấy không thích hợp.

Hần cực kỳ quyết đoán, đột nhiên phóng độc châm ra, trực tiếp đánh về phía ngực Giang Thạch, ý đồ đâm thủng cái ‘Khối u thịt’ quái dị này, đem Giang Thạch đánh trọng thương.

Nhưng mà khoảnh khắc kim độc đánh vào ngực Giang Thạch, lập tức phát ra một thanh âm kim loại va nhau, ngay tại chỗ bị bắn bay ngược ra.

Giang Thạch lập tức ngẩng đầu lên, nhìn về phía nóc nhà, ánh mắt lạnh lẽo mà hờ hững.

“Địch tập?”

Sắc mặt hai người đại biến, sau đó đánh ra càng nhiều độc châm, phi tiêu, vọt tới của Giang Thạch.

Chương 102: Giang Thạch động thủ ! 1

Đình đình đương đương!

Từng đợt thanh âm kim loại chói tai không ngừng truyền ra từ trong phòng.

Từng món ám khí đánh vào trên người Giang Thạch, giống như đánh vào trên thiết thạch, tất cả đều bị nhanh chóng bắn bay ra ngoài, bay múa lung tung.

Giang Thạch không nhúc nhích, tùy ý ám khí đánh tới, chỉ nhìn hai người một cái về sau, liền không hề để ý tới, mà là đem toàn bộ tinh lực hội tụ ở khu vực ‘Khối u thịt’ trên ngực, gân xanh trên mặt nổi lên, trong miệng kêu rên, tựa hồ đang tiến hành cố gắng cuối cùng.

Rốt cục, xuy một tiếng, Khối u thịt cực lớn ở ngực bắt đầu chậm rãi lồm xuống, bắt đầu bình phục trở lại.

Giống như khí cầu bị rò rỉ.

Trong nháy mắt, toàn bộ khu vực lồng ngực Giang Thạch nhanh chóng khôi phục như lúc ban đầu, ngay cả gân xanh nổi lên trên toàn thân cũng nhanh chóng nội liễm xuống, thở hỗn hển từng ngụm từng ngụm, mồ hôi chảy đầy toàn thân, làn nữa biến thành bộ dáng gầy gò lúc trước.

Tu luyện một hồi, kinh tâm động phách, cực kỳ mệt mỏi.

Nhưng cũng may, tất cả đều đã vượt qua.

Giang Thạch thở hỗn hển, làn nữa ngẩng đầu lên, nhìn hướng về nóc nhà.

Hai người ở khu vực nóc nhà sớm đã bị một bầu không khí hoảng sợ thay thế, không chút nghĩ ngợi, xoay người rời đi, hận không thể lập tức thoát khỏi nơi này.

Bọn họ đều là tu vi nửa bước Võ Thánh, toàn lực phóng ra ám khí, kết quả ngay cả làn da của đối phương đều đánh không phá, bây giờ nếu lại không chạy, quả thực chính là kẻ ngu.

Tuy nhiên!

Bùm!

Mái nhà phía sau nổ tung, từng khối ngói vỡ bay múa lung tung.

Giống như là một mảnh khí lưu khủng bố từ trong phòng phóng lên cao, lực lượng cường đại đáng sợ đem toàn bộ nóc nhà đều trùng kích đến nổ nát, từng khối đá vụn bắn về bốn phương tám hướng, so với đạn còn lợi hại hơn.

Ánh mắt Giang Thạch lạnh như băng, nhảy dựng lên, tốc độ nhanh đến không thể tưởng tượng nổi, trực tiếp mang theo âm thanh phá không trầm trọng, cực nhanh đuổi theo về phía hai người.

Hai tên hắc y nhân ánh mắt hoảng sợ, lông tơ dựng đứng, vội vàng muốn mở miệng kêu to, nhưng mà bất kỳ tác dụng gì đều không có, bị Giang Thạch một tát một người, thiếu chút nữa bị tát nát ngay tại chỗ.

Bốp! Bốp!

Giống như chụp muỗi vậy.

Máu tươi bắn tung tóe giữa không trung, xương cốt bay múa, cực kỳ thảm thiết.

Hai tên hắc y nhân đều không thể may mắn thoát khỏi, bị hấn sòng sòng quất chết, hung hăng nện ở xa xa, phát ra tiếng

trầm trọng nổ vang.

Lạch cách!

Giang Thạch vững vàng rơi xuống đất, trong miệng lần nữa lại bắt đầu khô khốc, có loại cảm giác đói khát khó tả, cảm giác được tinh huyết toàn thân như đã hao hụt một mảng lớn.

Ánh mắt của hắn nhìn về phía bảng điều khiển trước mắt.

Tên thật: Giang Thạch

Tu vi: Nhập Kinh quan thứ mười

Công pháp: Chân Vũ cương kinh đẳng đường nhập thất

Vũ kỹ: Phá Long Thương (tầng thứ hai), Thân Pháp như hình với bóng (tầng thứ hai), Vũ Hoa Tật Thiên (tầng thứ nhất), Tượng Viêm Nộ Hỏa Công (viên mãn), Xích Dương Bá Thể công (viên mãn)

Thiên phú: Long Tượng (81800 cân), Ngô Đạo (phân tích công pháp, dung hợp công pháp)

Giá trị danh vọng: 6100 (thu hoạch đủ 1 vạn giá trị danh vọng có thể mở khóa thiên phú tiếp theo)

Trong đó đặc hiệu của Xích Dương Bá Thể công thay đổi rõ ràng:

(Cường hóa phòng ngự cấp 5, phản chấn lực lượng cấp 3, độc kháng cấp 1, lực lượng tăng phúc 84%).

Nguyên bản lực lượng của hắn là 57.500 cân, nhưng bây giờ lại trực tiếp biến thành 81.800 cân.

Tất cả những điều này đều là nhờ hai đại công pháp trụ cột của hắn là Tượng Viêm Nộ Hỏa Công và Xích Dương Bá Thể công đều đã viên mãn.

Nhất là Tượng Viêm Nộ Hỏa Công!

Đây là công pháp khủng bố tạo ra từ việc dung hợp hai môn siêu phẩm võ học thành công, tăng phúc đối với lực lượng thân thể kinh khủng đến mức không thể tưởng tượng được.

Đáng giá, hoàn toàn đáng giá.

Giang Thạch tự nói.

Dù là thời điểm bế quan bị người ám toán, nhưng là cũng hoàn toàn đáng giá.

Lực lượng kinh khủng 8 vạn cân, sau khi bạo tăng 84%, nhất cử có thể đạt tới trình độ khủng bố 15 vạn cân.

Cộng thêm nếu kích phát thêm ba đầu khí huyết Viêm Tượng, cái khác không dám nói, vượt qua trình độ 20 vạn cân khẳng định là không có vấn đề.

Một khi thi triển siêu phẩm võ học, lực lượng sẽ bạo phát gấp bội.

Hắn không cầu gấp bội, cho dù chỉ gia tăng 5 thành, cũng có thể đạt tới trình độ 22 vạn cân.

Điều kiện tiên quyết là thân thể của hắn có thể gánh vác được lực lượng đáng sợ phát ra khi ba đầu khí huyết Viêm Tượng đồng loạt được kích phát hay không!

“Đây chính là giới hạn bây giờ của ta.”

Giang Thạch cúi đầu, nhìn về phía bàn tay của mình.

Lực lượng thân thể 22 vạn cân, nhìn như khủng bố, kỳ thật đổi lại tính ra, cũng chỉ hơn 110 tấn.

Ví dụ, thể trọng của cá voi xanh trên Trái đất có thể phát triển đến 110 tấn khi trưởng thành.

Một số cá thể lớn thậm chí có thể nặng tới 170 tấn.

Cho nên, trước mắt hẳn liền tương đương với... sức mạnh của một con cá voi xanh!

Đương nhiên, mật độ máu thịt cùng xương cốt của hẳn khẳng định là không phải cá voi xanh có thể so sánh được.

“Bây giờ ta đã rất khó thu được công pháp hoành luyện mới, muốn tăng thực lực lên, cũng chỉ có thể dựa vào tâm pháp loại nội công.”

Giang Thạch suy nghĩ.

Cảnh giới của hẳn vẫn là Nhập Kinh quan thứ mười, nếu như hẳn có thể đem cảnh giới luyện đến Võ Thánh, sau đó lại dung hợp kinh lực cùng man lực, nhất định có thể sinh ra một loại lực lượng càng thêm khủng bố...

“Bất quá, nếu lúc này có thể mở ra thiên phú thứ ba thì tốt rồi, đáng tiếc, giá trị danh vọng vẫn còn thiếu một chút.”

Vèo! Vèo! Vèo!

Xa xa truyền đến tiếng gió thổi dồn dập.

Thân thể Công Tôn Nghĩ nhanh chóng nhảy lên từ xa, rất nhanh rơi vào nơi đây, vẻ mặt giật mình, nhìn về phía Giang Thạch, rất nhanh lại chú ý tới hai cổ thi thể thê thảm không rõ nhìn cách đó không xa.

Hai thi thể kia bị đánh gần như không còn hình người.

Tất cả xương cốt đều bị đánh bay ra từ trong máu thịt, không thể nói là thi thể, nói là thịt nát cũng không sai biệt lắm.

“Đại đương gia”

Công Tôn Nghĩ ôm quyền mở miệng.

Giang Thạch xoay người nói: “Mấy ngày nay sơn trại không yên ổn sao, sao a miêu a cầu gì cũng có thể xông vào đây?”

Hai người này khẳng định không phải là người của thế gia, nếu không tuyệt đối sẽ không yếu như vậy.

“Đúng, khoảng thời gian này huynh đệ trong sơn trại đều tuân thủ theo phân phó của Đại đương gia, chỉ ở trong sơn trại, đóng cửa không ra, chỉ bắt quá chúng ta lùi bước, nhưng những nhân sĩ giang hồ kia lại cho là chúng ta sợ đồng dạng, liên tục mấy ngày qua đã bắt đi bảy tám vị huynh đệ của chúng ta, thậm chí còn có nhân sĩ giang hồ đưa tới thư, nói nguyện ý cùng chúng ta hợp tác, cùng nhau tìm kiếm bảo tàng của Đại Long Thánh triều!”

Công Tôn Nghĩa cắn răng nói.

Mấy ngày nay hắn không nhịn được.

Không ngừng có thủ hạ bị bắt đi, nếu dựa theo tính cách lúc trước của hắn, đã sớm giết đi qua.

Thế nhưng phía trên có Giang Thạch đè ép, hắn không thể không kiềm chế xuống.

-Như vậy a.

Giang Thạch suy tư, tựa hồ cũng bất vi sở động, nói: “Phân phó đi xuống, để phòng bếp chuẩn bị bữa tối.”

-Vâng, Đại đương gia.

Công Tôn Nghĩa đành phải nặng nề rời đi.

Chương 103: Giang Thạch Động Thủ 2

Một canh giờ sau.

Giang Thạch bắt đầu ăn ngấu nghiến ở trong phòng bếp, bổ sung năng lượng, đồng thời trong đầu đang nhanh chóng suy tư.

Bây giờ loại tình huống này, hắn lo lắng nhất vẫn là [Hoàn Châu Vương thị].

Về phần những nhân sĩ giang hồ vào núi tầm bảo kia, hắn căn bản không để vào mắt.

Cao thủ Hoán Huyết Cảnh giống như là một ngọn núi lớn đặt ở trong lòng của hắn.

Lấy bây giờ lực lượng của hắn có thể đạt tới trình độ 22 vạn cân, khẳng định là gánh không nổi.

Cho dù có thể chịu đựng được, muốn chiến thắng đôi phương cũng khó.

-Công Tôn Nghĩa!

Giang Thạch bỗng nhiên mở miệng, gọi Công Tôn Nghĩa bên ngoài tới, nói, “Người lập tức mang theo các huynh đệ sơn trại rời khỏi trại, trốn trong rừng sâu núi thẳm ba mươi ngày, chờ ba mươi ngày sau lại trở về đi, ta lập tức cũng tìm một chỗ tránh né trước, thành thật mà nói, cao thủ Hoán Huyết Cảnh của [Hoàn Châu Vương thị] kia nếu đến, ta gánh không nổi.”

“Cái này... rời khỏi sơn trại?”

Công Tôn Nghĩa ngây người.

“Đúng vậy, lúc đầu ta nghĩ rằng có thể chống đỡ được, nhưng cho đến bây giờ ta phát hiện ra rằng ta đã đánh giá quá cao bản thân, vì vậy, hãy đi đi.”

Giang Thạch mở miệng nói:

“Bất quá người cũng không cần tức giận, ta đã ép hỏi qua, coi như trước đó ta không động thủ, tên lão giả kia cũng sẽ trở về mời người tới chủ động động thủ, cho nên, sơn trại nhất định là mệnh bị diệt, ngược lại ta đã giúp các người kéo dài vài ngày, hướng hồ bây giờ rời đi, cũng chỉ là tạm tránh mũi nhọn mà thôi, chờ thần công của ta đại thành, tự nhiên sẽ trở về giúp các người đòi lại công đạo!”

Bây giờ toàn bộ võ học loại hoành luyện của hắn đã tu luyện đến đỉnh, chỉ có thể dựa vào Nhập Kinh đan trên người, tu luyện nội công.

Trón ba mươi ngày, tình huống tuyệt đối có chuyển cơ!

“Được rồi.”

Sắc mặt Công Tôn Nghĩa biến ảo.

Quái vật này cư nhiên cũng có thời điểm biết sợ, nhưng bây giờ Giang Thạch đều sợ, hắn tự nhiên cũng không dám cứng rắn, vội vã đi xuống an bài.

Giang Thạch ăn mấy cái móng heo lớn cuối cùng, cũng không đợi lâu nữa, lập tức trở về phòng. Bắt đầu thu dọn hành lý, trực tiếp nhảy lên tuần mã, bắt đầu khởi hành suốt đêm.

Tính ra đây đã không biết là lần thứ mấy hắn bị người bức đến mức phải xoay người chạy trốn.

“Mẹ nó, sớm muộn gì cũng có

Giang Thạch phát ngoan thoại trong lòng.

Hắn phi nước đại mà ra, ngựa không dừng vó, cực kỳ quyết đoán, thẳng đến chạy tới bình minh ngày hôm sau, mới rốt cục dừng lại trong một sơn động.

Kế tiếp, Giang Thạch xoay người xuống ngựa, trực tiếp bắt đầu ẩn cư trong sơn động.

Hắn có thiên phú 【ngộ đạo】, không chỉ có thể phân tích công pháp, dung hợp công pháp, càng mấu chốt chính là, tốc độ tu luyện đối với công pháp cũng sẽ đạt tới trình độ thường nhân khó có thể tưởng tượng.

Cho nên thời gian ba mươi ngày đối với hắn mà nói, tuyệt đối có thể làm cho thực lực của hắn tăng lên lần nữa.

Thời gian trôi qua.

Chớp mắt đã là nửa tháng trôi qua, bên ngoài ồn ào huyên náo, các loại tin tức bay múa đầy trời.

Không ngoài dự liệu chính là, toàn bộ Đại Huyền quả nhiên đã chấn động, vô số người điên cuồng vọt tới khu vực thập đại long mạch trong thiên hạ, dù sao bảo tàng của Đại Long Thánh triều ai lại không muốn có được?

Đừng nói người giang hồ muốn có được, cho dù những thế gia truyền thừa mấy ngàn năm kia cũng muốn có được!

Đại Long Thánh Triều chiếm cứ một nửa giang sơn của Đại Huyền, cướp đoạt các loại bảo vật, cơ hồ có thể so với một thế gia cỡ lớn, bất kể là ai đạt được, đều có thể tạo nên một thế lực cực lớn đi ra.

Mà nguyên bản Hắc Vân Sơn bên này đã là loạn thành một đoàn, mỗi ngày đều có vô số tin tức truyền ra.

Khiến người ta giật mình nhất chính là tin tức trong một đêm Hắc Vân Trại đã trực tiếp biến mất.

Điều này càng làm cho người ta khẳng định kết luận, Hắc Vân Trại đã nắm giữ bảo tàng của Đại Long Thánh Triều.

-Nếu không có kho báu, tại sao họ phải chạy?

-Không có lý do gì để chạy!

Trong lúc nhất thời, vô số nhân sĩ giang hồ đều lục soát dư nghiệt sơn trại ở chung quanh...

Trong thời gian ồn ào này.

Giang Thạch lại bịt hai tai không nghe thấy chuyện ngoài cửa sổ, một mực bế quan khổ tu, Nhập Kinh đan trên người trong vòng nửa tháng đã bị hắc tiêu sài hơn phân nửa.

Cảnh giới của hắc cũng đang tăng lên nhanh chóng.

Ngắn ngủn nửa tháng liền từ nguyên bản Nhập Kinh quan thứ mười, một đường kéo lên tới cảnh giới nửa bước Võ Thánh.

Lúc này, trong thân thể hắc ẩn chứa tinh khí vô cùng nồng đậm.

Cái gọi là lực lượng chính là do tinh khí sinh ra, đem tinh khí của cơ thể luyện hóa thành một cỗ lực lượng, khác với lực lượng thuần túy trong cơ thể, có thể không chế tự nhiên, chỉ chỗ nào đánh chỗ đó, giống như nội lực trong phim truyền hình.

Mà Võ Thánh sở dĩ là được gọi là Võ Thánh, chính là bởi vì đã có thể làm cho kinh lực xuất thể, dễ dàng liền có thể đem kinh lực đánh tới bên ngoài bảy tám thước.

Lúc này.

Giang Thạch đang không ngừng chuyển hóa tinh khí trong cơ thể.

Thân thể của hắn quá mạnh mẽ, tinh khí ẩn chứa trong cơ thể tự nhiên cũng vượt qua người bình thường.

Đồng dạng là một người khác ở cảnh giới nửa bước Võ Thánh, trong cơ thể người khác ẩn chứa một cỗ tinh khí, hắn ít nhất ẩn chứa được mười cỗ tinh khí trở lên, cho nên tu luyện từ nửa bước Võ Thánh tới Võ Thánh, hắn cũng chậm chạp hơn nhiều so với người khác.

Hơn mười ngày nữa trôi qua.

Vào ngày 27.

Trong cơ thể Giang Thạch bắt đầu truyền đến tiếng nổ vang trầm trọng, giống như thủy triều đang dâng lên, thanh âm ầm ầm, tất cả ngàn vạn lỗ chân lông đều bắn ra từng mảnh khí lưu.

Rốt cục, hai mắt của hắn mở ra lần nữa, tinh quang tăng vọt, động tĩnh trên người bắt đầu chậm rãi biến mất.

Võ Thánh đệ nhất thang.

Giang Thạch thở phào nhẹ nhõm, nhìn về phía bảng điều khiển trước mắt.

Võ Thánh, cảnh giới này thật sự quá khó luyện.

Hắn vẫn là có thiên phú thêm vào mới có thể tu luyện nhanh như vậy.

Nếu là không có thiên phú 【ngộ đạo】, lấy thiên phú nguyên bản của hắn, cho dù đã được tẩy tinh phạt tủy qua, không có thời gian vài năm là căn bản đừng nghĩ đạt tới cảnh giới này.

Cảm thụ được kinh lực cùng man lực cường đại trong cơ thể, trong lòng của hắn lần nữa suy nghĩ.

“Nếu như ta đem kinh lực cùng man lực dung hợp lại với nhau, không biết có thể sinh ra một loại lực lượng hoàn toàn

mới đi ra hay không?”

Nghĩ tới đây, lúc này hắn nhắm hai mắt lại, vận dụng thiên phú, toàn bộ thân thể cũng bắt đầu nhanh chóng nóng lên, từng mảnh khói trắng phun ra từ bên trong lỗ chân lông.

Lần tu luyện này lại trải qua suốt một đêm.

Hắn giống như biến thành một cỗ máy làm việc cực nhanh.

Giang Thạch mới dừng lại lần nữa, mở hai mắt, lộ ra vẻ mệt mỏi, há to miệng thở hên hên.

“Khó, quá khó, kinh lực cùng man lực dung hợp, quả nhiên không phải dễ dàng như vậy, ít nhất không phải một ngày hai là có thể hoàn thành, nhất định là một công trình tốn không ít thời gian.”

Bất quá, hắn có thể cảm giác được, kinh lực cùng man lực là có thể dung hợp, tựa hồ thật sự có thể biến thành một cỗ lực lượng cực kỳ cường đại, nhưng loại lực lượng này khẳng định phải chậm rãi nắm giữ, rất khó có thể làm xong trong một lần.

“Đã đến lúc quay lại!”

Giang Thạch đuổi người đứng lên, cầm lấy lương khô, há to miệng gặm ăn một phen, sau đó nhấc lên lang nha bổng, ra ngoài nhảy lên ngựa, nhanh chóng rời khỏi nơi này.

Vốn dĩ hắn có thể rời đi như vậy, chỉ bất quá ai bảo hắn là người giữ chữ tín.

Nửa ngày sau.

Giang Thạch đã trở về trong sơn trại lần nữa, ánh mắt nhìn lại.

Chỉ thấy sơn trại lớn đã trở nên vô cùng thâm thúy, núi xanh vẫn còn, chỉ bất quá kiến trúc khắp nơi đã bị người phá tung,

loạn thất bát tao, ngay cả rất nhiều đại môn kiến trúc cũng bị đánh nát bấy.

Trong sơn trại chính là một bộ dáng vô cùng thâm thúy.

Ngoài ra, Giang Thạch còn nhìn thấy bảy tám thi thể, ánh mắt hơi ngưng tụ, nhận ra bọn họ.

Những thứ này đều là tiểu sơn phỉ trong sơn trại.

Trước đó bọn họ đã đi rồi, tại sao lại lén lút trở về?

Nếu không làm sao có thể chết ở đây?

“Này, tên kia, ngươi là ai, dám can đảm xông vào nơi này?”

Bỗng nhiên, mấy tên nhân sĩ giang hồ nhảy dựng lên, rơi vào bên trên một khu kiến trúc, mở miệng quát lớn, chỉ hướng Giang Thạch.

Giang Thạch quay đầu ngựa, quay người lại, nhìn về phía bọn họ, nói: “Các ngươi là ai?”

“Chúng ta chính là môn khách của Vương thị Hoành Châu, sơn trại này bởi vì đắc tội với Vương thị Hoành Châu, bây giờ đã bị phong tỏa, bất luận kẻ nào cũng không được tiếp cận!”

Một nhân sĩ giang hồ trong đó mở miệng quát.

-Như vậy sao, kỳ thật ta chính là người của sơn trại này, chuyên môn tới xem một chút.

Giang Thạch mở miệng.

Mấy nhân sĩ giang hồ biến sắc.

“Ngươi muốn chết!”

“Tiểu tử, ngươi không muốn sống nữa sao?”

-Sao? Các ngươi còn không động thủ? Không động thủ, ta có thể động thủ.

Giang Thạch mở miệng.

“Mau báo cho trưởng lão!”

Một người trong đó nhanh chóng mở miệng, liếc mắt một cái liền đã cảm thấy Giang Thạch không đúng.

Bọn họ không chút nghĩ ngợi, xoay người liền đi, chạy về bên trong sơn trại.

Giang Thạch nhẹ nhàng cười, tiện tay chụp ra mấy viên đá vụn từ trên vách tường, thúc giục tuần mã, chạy về phía hậu viện.

Cảm giác bị người ta đuổi chạy khắp nơi thật là khó chịu.

Nhưng tốt!

Bây giờ hắn không cần sợ.

Liên tục một tháng trôi qua, cảnh giới không chỉ có đạt tới Võ Thánh đệ nhất thang, ngay cả Hỗn Nguyên Thần Chương cũng được hắn tu luyện tới tầng thứ hai, khoảng cách viên mãn chỉ kém một bước.

Lực lượng bây giờ của hắn tuyệt đối đã không phải một tháng trước có thể so sánh.

Huống chi, thiên phú Long Tượng còn có thể gia tăng 100 cân khí lực qua từng ngày.

Liên tục một tháng, đó chính là 3000 cân lực lượng thân thể thuần túy.

Xuyên qua kiến trúc hàng phía trước, rất nhanh, Giang Thạch đi tới bên ngoài Tự Nghĩa sảnh.

Chỉ thấy ngoài Tự Nghĩa sảnh cũng có không ít nhân sĩ giang hồ, hiển nhiên đều là chó săn của Hoành Châu Vương Thị, mỗi người đều thực lực phi phàm.

Trong đại sảnh, một tên lão giả nhanh chóng chạy tới, khuôn mặt băng hàn, mặc trường bào màu đen, thân hình nhỏ gầy, có tu vi cấp Võ Thánh.

“Người là dư nghiệt Hắc Vân trại?”

Lão giả quát to: “Vương Long trưởng lão của Vương thị ta ở đâu?”

“Người nói lão già tới đây một tháng trước kia, lão nhân kia muốn giết ta, nói không chừng bây giờ đã thành phân chó rồi cũng nên.”

Giang Thạch nhảy lên chiến mã, nhẹ nhàng lấy ra một viên đá vụn trong tay, nói: “Hoành Châu Vương thị liên phái mấy tên a miêu a cầu các người tới, tên cao thủ Hoán Huyết Cảnh của các người đâu?”

Con người Lão giả co rút lại, nghe được Vương Long đã bị giết, trong nháy mắt lộ ra vẻ lạnh lẽo, nói: “Nghiệt súc muốn chết, bắt hẩn cho ta!”

Cmn người bị ngu a.

Thiếu niên này liên Vương Long trưởng lão nhà các người đều có thể xử lý, người để cho chúng ta đi bắt hẩn?

Người cũng quá coi trọng chúng ta?

Chúng ta nếu mà có bản lĩnh này, còn cần phải đầu nhập vào Vương thị các người?

Lấy ba ngàn đồng tiền lương của Vương thị các người, người là dùng chúng ta vào chỗ chết a...

Lão giả kia vừa thấy đông đảo nhân sĩ giang hồ đều thờ ơ, lập tức giận dữ trong lòng.

Đám cỏ đầu tường này!

-Tiểu tử đi chết đi!

Lão giả kia đập lên, trên người bạo khí kinh, trong nháy mắt vọt tới, ngàn vạn lỗ chân lông trên người đồng thời phun trào khí lưu, cả người trực tiếp biến rộng biến lớn gấp đôi có thừa, tiếng rống giận rung trời.

Tuy nhiên!

Giang Thạch lột một hòn đá nhỏ, chỉ dùng sức ném một cái.

Huru!

Thanh âm chói tai, giống như là một viên đạn pháo cối bắn tới từ không trung, thẳng đến lão giả kia mà đi.

Con người Lão giả co rút lại, chỉ cảm thấy một cỗ cảm giác nguy cơ cực kỳ khủng bố đánh úp lại, nhanh quả thực vượt qua lẽ thường, để lông tơ cả người hắn đều dựng đứng, giống như gặp phải cự thú vô cùng khủng bố gì đó đồng dạng, vội vàng nhanh chóng cong cánh tay ngăn cản.

Răng rắc!

Ồi!

Tiếng kêu thảm thiết vang lên, máu tươi bắn tung tóe.

Hai cánh tay dưới lực lượng cường đại của hòn đá nhỏ bị đánh nát nát ngay tại chỗ, huyết vụ cùng xương trắng bay múa chung quanh, toàn bộ thân thể lão giả đều bay ngược ra ngoài ngay tại chỗ, rầm một tiếng, hung hăng nện ở xa xa. Khu vực lồng ngực xuất hiện một cái động máu khủng bố xuyên thấu thân thể, chết thảm.

Sai lầm, quá tay rồi.

Giang Thạch tự nói.

-Vốn còn muốn lưu cái người sống, không cẩn thận đã đánh chết.

Chương 104: gặp lại Triệu Hậu Tài! 1

Một màn kinh khủng dọa tất cả nhân sĩ giang hồ bốn phía cùng với mấy vị cao thủ của Hoành Châu Vương thị đều sắc mặt hoảng hốt, trông mắt đều sắp trùng ra.

Đây là Vương Ân trưởng lão của Vương thị, tu vi Võ Thánh trong truyền thuyết, một chiêu liền bị giết?

Hầu như tất cả mọi người đều xoay người bỏ chạy, hận không thể đẻ sinh ra thêm tám cái chân.

“Tất cả đều không được đi, ai đi, ta liền đập chết người đó!”

Giang Thạch đột nhiên quay đầu lại, mở miệng hét lớn.

Lại là một viên đá nhỏ bị hung hăng ném về phía một tòa tháp.

Huu!

Bùm!

Tòa tháp ngoài mấy trăm thước giống như là bị đạn pháo đánh qua, chia năm xẻ bảy ngay tại chỗ, từng mảnh đất đá gỗ vụn bay múa chung quanh, truyền đến tiếng nổ trầm thấp.

Tất cả mọi người đang chạy trốn đều chấn kinh, vô cùng hoảng sợ, đều nhanh chóng xoay người, lập tức quỳ rạp xuống đất.

“Tráng sĩ tha mạng!”

“Tha cho chúng ta đi! Van cầu đương gia, chúng ta chưa bao giờ làm ác a.”

“Ô ô ô, chúng ta chỉ là bị [Hoành Châu Vương thị] uy hiếp mới tới a...”

Giang Thạch lộ ra vẻ mỉm cười, quay đầu ngựa, nhìn chăm chú mọi người trước mắt, nói: “Trong các người có người bản tộc của Vương thị hay không?”

“Có, là bọn họ!”

“Mấy người bọn họ đều là người bản tộc Vương thị.”

“Đúng, người Vương thị làm nhiều chuyện ác, ngang ngược bá đạo, trong tay không biết đã nhiễm bao nhiêu mạng người, đương gia mau giết bọn họ a!”

Một đám nhân sĩ giang hồ quyết định thật nhanh, vội vàng nhanh chóng chỉ ra mấy người trẻ tuổi ở trong đám người.

Mấy người trẻ tuổi kia sợ tới mức mặt đều xanh thước.

Đã sớm biết đám nhân sĩ giang hồ này không đáng tin cậy, bây giờ lại dám bán đứng bọn họ?

“Đương gia tha mạng, chúng ta đều là người ngoại tộc Vương thị, chưa bao giờ làm ác, đều là nghe theo mệnh lệnh mà đến!”

Một thanh niên hoảng sợ mở miệng.

-Đúng vậy, đương gia tha mạng a.

Những người trẻ tuổi khác cũng ngã sấp xuống đất.

“Giờ mới thú vị một chút.”

Nụ cười Giang Thạch không giảm, nói: “Ta hỏi các người, vị cao nhân kia của gia tộc các người có tới hay không?”

“Lão tổ không có tới, nửa tháng trước, lão tổ là có đi ra một lần, sau đó liền trở về gia tộc, cũng không có xuất hiện qua.”

Một thanh niên hoảng sợ nói.

“Vậy sao, vậy Vương thị các người còn có những người ở bên ngoài hay không?”

Giang Thạch tiếp tục hỏi.

“Có, trong khoảng thời gian này, chuyện bảo tàng của Đại Long Thánh triều truyền đi ồn ào huyên náo, rước lấy chú ý của vô số cường giả, tất cả nhị trưởng lão, tam trưởng lão, tứ trưởng lão của gia tộc chúng ta đều đi ra, bên người mỗi người còn có bảy tám cao thủ môn phái giang hồ, cùng nhau tìm kiếm ở trong núi, ngoại trừ chúng ta ra, còn có không ít thế lực lớn ở địa phương khác, bây giờ trong núi đã sớm loạn thành một đoàn.”

Người trẻ tuổi kia tiếp tục mở miệng, nói: “Đúng rồi, trước đây không lâu, có người ở trong núi gặp phải một đám thổ phỉ của Hắc Vân trại, cùng bọn họ đại chiến một hồi, song phương đều tử thương thảm trọng, bây giờ tin tức đều nói bảo tàng của Đại Long Thánh Triều bị thổ phỉ lấy được.”

“Ồ?”

Ánh mắt Giang Thạch lóe lên, lộ ra hồ nghi.

Chẳng lẽ bên kia của đám người Công Tôn Nghĩa có kỳ ngộ khác?

“Làm sao bọn họ biết bảo tàng bị thổ phỉ lấy được?”

“Không, không thấy, tất cả mọi người chỉ đoán như vậy, nếu là bọn họ không có được bảo tàng, vì sao trước đó lại đột nhiên bỏ qua sơn trại chạy trốn vào chỗ sâu trong núi rừng, đây rõ ràng là trong lòng có quỷ, muốn độc chiếm bảo tàng.”

Người thanh niên kia run rẩy nói.

“Được rồi.”

Giang Thạch không nói gì.

Tại sao lại chạy trốn vào sâu trong núi rừng?

Còn không phải bị Vương thị các người bức bách sao?

“Có thể nói cụ thể đã tới những cao nhân nào không? Có tồn tại Hoán Huyết Cảnh hay không?”

Giang Thạch hỏi.

“Cái này... chúng ta cũng không biết Hoán Huyết Cảnh có tồn tại hay không, thế nhưng thế lực tới lại bao hàm cả ba bốn đại châu ở phụ cận, trong đó nổi danh nhất có Thanh Châu [Thanh Y Lâu], Nguyên Châu [Kim Cương Tự], còn có [Hắc Liên Thánh Giáo], đúng rồi, còn có cự nhân lông đen dưới trướng Mông Phóng lưu lại.”

Người thanh niên kia vội vàng mở miệng:

“Đặc biệt cự nhân lông đen kia, chính là Man Hoang dị tộc, lực lượng thân thể, kinh khủng khó lường, trong tay cầm một thanh đại phủ có dung hợp Tinh Thần Văn Thiết, được xưng là 【đệ nhất nhân dưới Hoán Huyết cảnh】 , ngoại trừ Kim Phật Tử của 【 Kim Cương Tự 】 có thể miễn cưỡng tiếp được hấn hơn mười chiêu, bất luận kẻ nào khác dưới khẩu đại phủ kia của hắn đều không cách nào chống đỡ, chỉ có thể dựa vào công kích viễn trình tiến hành dây dưa...”

“Mạnh như vậy?”

Giang Thạch nhướng mày.

“Đó là những gì mọi người nói.”

Tên thanh niên cúi đầu xuống.

Giang Thạch hơi suy nghĩ.

Có rất nhiều thế lực đến đây.

Tuy rằng đại bộ phận cho tới bây giờ hẳn cũng chưa từng nghe nói qua, nhưng là người có thể làm cho [Hoành Châu Vương thị] đều coi trọng như thế, chỉ sợ cũng không đơn giản đi nơi nào.

“Các người có biết bây giờ đám thổ phi kia ở đâu không?”

Giang Thạch hỏi.

“Không biết, đương gia, có thể nói chúng ta đều đã nói, tha cho chúng ta một mạng đi.”

-Đúng vậy, đương gia, xin người tha cho chúng ta đi.

Một đám người đau khổ cầu xin tha thứ.

Giang Thạch mỉm cười, không nói thêm nữa, trực tiếp thúc ngựa rời đi.

Một đám người như được đại xá, vội vàng liêu lĩnh xoay người chạy trốn.

Chẳng qua khi bọn họ vừa mới đi không xa, đám nhân sĩ giang hồ kia lại đột nhiên liếc mắt nhìn nhau, sau đó không chút nghĩ ngợi, lập tức giết tới hướng mấy tên cao thủ bản tộc Vương thị kia, lập tức máu tươi bắn tung tóe, tiếng kêu thảm thiết vang lên.

Bọn họ ở chỗ này bán đứng người của Vương thị, nếu để mấy người này sống trở về báo tin, khẳng định bọn họ sẽ khó thoát khỏi cái chết.

Bởi vậy chỉ có thể giết chết toàn bộ bọn họ.

“Tất cả người của Vương thị đều chết, liền chúng ta còn sống, lấy bản tính bá đạo của Vương thị, chỉ sợ chúng ta cũng đều không có đường sống, trước mắt chỉ có rời khỏi nơi này.”

Một tên nhân sĩ giang hồ thì thầm.

“Không sai, đi thôi!”

Một đám người hạ quyết tâm, vội vã đi xa.

Trong rừng.

Giang Thạch nhảy lên chiến mã, theo bản năng nhìn về phía sau một cái, sau đó lại nhìn về mặt bằng ở trước mặt.

Tên thật: Giang Thạch.

Tu vi: Võ Thánh đệ nhất thang

Công pháp: Chân Vũ cương kinh [Đại Thành]

Vũ kỹ: Phá Long Thương (tầng thứ hai), Thân Pháp như hình với bóng (viên mãn), Vũ Hoa Tật Thiên (tầng thứ hai), Tượng Viêm Nộ Hỏa Công (viên mãn), Xích Dương Bá Thể công (viên mãn), Hồn Nguyên Thần Chưởng (tầng thứ hai)

Thiên phú: Long Tượng (89.000 cân), Ngộ Đạo (phân tích công pháp, dung hợp công pháp)

Giá trị danh vọng: 6200 (tập hợp đủ 1 vạn giá trị danh vọng để mở khóa thiên phú tiếp theo)

“Giá trị danh vọng tăng lên quá chậm, một tháng qua mới tăng lên 100 điểm, hẳn là dư âm của những chuyện lúc trước ta làm ở Phong Châu.”

Giang Thạch suy nghĩ.

Ở địa vực Hoành Châu, hẳn cũng không có làm qua đại sự gì, cho nên giá trị danh vọng tăng trưởng cực chậm.

Nhìn 6200 điểm giá trị danh vọng trước mắt, trong lòng Giang Thạch mãnh liệt, mơ hồ toát ra một cái ý nghĩ lớn mật.

Lấy tình huống bây giờ của Hắc Vân Sơn đến xem, nếu chính mình lợi dụng tốt, đem giá trị danh vọng đột phá đến đại quan một vạn điểm, hẳn là chuyện dễ dàng.

Chỉ là cứ như vậy, đắc tội địch nhân cũng khẳng định càng nhiều.

Chương 105: gặp lại Triệu Hậu Tài! 2

Chuyện bảo tàng Đại Long Thánh Triều bị truyền ra ngoài, người tới không chỉ có cường giả Hành Châu, mà là nhiều cao thủ, thậm chí còn có người của thế gia ở các châu lân cận.

Điều này hoàn toàn khác với lúc ở Phong Châu!

Vì vậy, đây là rủi ro cao, đi kèm với lợi nhuận cao.

“Cầu phú quý trong nguy hiểm, lấy thực lực bây giờ của ta, coi như là Hoán Huyết đệ nhất trọng thiên tới, cũng không cần phải sợ, nếu là lại mở khóa được thiên phú thứ ba, khẳng định sẽ càng mạnh hơn so với bây giờ, cho nên, đáng giá mạo hiểm!”

Giang Thạch tự nói, tinh quang hiện lên trong ánh mắt, đã hạ quyết tâm.

Giá trị danh vọng mà thôi.

Không có gì kiếm nhanh hơn là làm một đại sự rung trời lở đất.

“Giá, ha ha.”

Giang Thạch hét lớn, dục ngựa lao nhanh về phía trước.

Nửa ngày sau.

Một khu vực khác.

Trong núi rừng dày đặc, đang có một lượng lớn nhân mã trùng trùng điệp điệp, xuất phát hướng về phía trước, trên người mặc quần áo đủ mọi màu sắc, trong tay xách theo các

loại vũ khí khác nhau, đao thương kiếm kích, cơ hồ cái gì cần có đều có.

Lúc này.

Triệu Phi Yến cười trên một con tuần mã màu trắng, trong miệng chít chít, đang nói không ngừng.

“Cha, người nói bảo tàng của Đại Long Thánh Triều thật sự hấp dẫn người như vậy sao? Cứ nhiên thoáng cái đã hấp dẫn nhiều cường giả tới như vậy, theo ta thấy, hơn phân nửa là hù người, Đại Long Thánh Triều nếu thật mạnh như vậy, còn có thể bị Mông Phóng cho đánh tan? Cho nên, có thể nghĩ, cái gọi là bảo tàng của Đại Long Thánh Triều khẳng định không tồn tại.”

Triệu Hậu Tài ở bên cạnh nàng, không nhúc nhích, mí mắt nhảy lên, nghe nữ nhi nhà mình nói, nhiều lần muốn ra tay, đều nhịn xuống.

Đồ hồ cha này!

Không yên tĩnh được phút nào!

Một đường đi tới, kỷ kỷ oai oai nói không ngừng, nhất định phải tức chết hẳn!

Liên ngay cả Thượng Quan Vân bên cạnh cũng là vỗ trán một trận, rất là đau đầu.

Vị sư muội này thật sự là một chút bào học cũng không rút ra được.

Hành tẩu giang hồ, làm sao có thể nói như vậy?!

“Tiểu cô nương, cái này người liền không hiểu, Mông Phóng Mông đại đô đốc là một tên trời sinh kim cương, căn bản cũng không phải phạm nhân, nghe nói hẳn không cần tu luyện, mỗi ngày chỉ ăn cơm, uống nước đều có thể tăng trưởng lực lượng, tại Đại Huyền vương triều này, chỉ sợ bất luận kẻ

nào đối mặt với hắn đều phải kiêng kị, Đại Long Thánh Triều có thể bại ở trong tay hắn, cũng coi như hợp tình hợp lý.”

Một nam tử trung niên bên cạnh cười nói.

Bọn họ đều là nhân sĩ giang hồ vào núi tầm bảo, nghe nói Thanh Y Lâu chiêu mộ quần hùng rộng rãi, chuẩn bị tập trung lực lượng quần hùng, cùng nhau đối phó quần sơn phi kia, lúc này mới chuẩn bị chạy tới góp vui.

“Trời sinh kim cương?”

Triệu Phi Yến lộ ra vẻ ngạc nhiên, nói: “Ta cũng từng gặp qua một người hư hư thực thực cũng là trời sinh Kim Cương...”

-Nghiệt súc, người đang nói lung tung cái gì?

Triệu Hậu Tài đột nhiên quát to, rốt cuộc nhin không được nữa.

Triệu Phi Yến sợ tới mức run rẩy, lập tức rút cổ, không nói thêm gì nữa.

“Người gặp qua người trời sinh Kim Cương thứ hai?”

Nam tử trung niên bên cạnh lộ ra vẻ kinh dị, nhìn về phía Triệu Phi Yến.

Những nhân sĩ giang hồ khác cũng dồn dập đem ánh mắt hội tụ mà đến, mỗi người đều lộ ra vẻ kinh hãi.

-Lời này không thể nói lung tung.

-Trời sinh kim cương, đó là quái vật!

Xuất hiện một tôn đã giẫm lên toàn bộ giang hồ không ngáng đầu lên được, nếu lại toát ra một tôn nữa.....

“Hiểu lắm, đều là tiểu nữ nói bừa đấy, ha ha ha, các vị sẽ không tin lời của một đứa bé chứ?”

Triệu Hậu Tài liên tục cười nói.

Mọi người lại gất gao nhúu mày, ánh mắt thâm thúy, không ngừng đánh giá Triệu Phi Yến.

Nữ tử này, chưa chắc đã nói lung tung.

Một đạo nhân mặc đạo bào màu đen phát ra tiếng cười lạnh hắc hắc, một đôi mắt giống như móc sắt, có thể nhìn thẳng lòng người, lòng tơ Triệu Phi Yến dựng thẳng, bất an trong lòng.

“Tiểu cô nương, ta hỏi ngươi, ngươi là ở đâu gặp được tôn trời sinh Kim Cương thứ hai?”

Bên cạnh, một tên hòa thượng thân thể mập mạp, mặc tăng bào màu vàng, cầm một cây thủy mặc thiên trượng trong tay, cười như không cười nhìn về phía Triệu Phi Yến.

Hòa thượng này tuy rằng tươi cười hòa ái, nhưng Triệu Hậu Tài bên cạnh không khỏi biến sắc, từ trên người đại hòa thượng béo này cảm giác được khí cơ nguy hiểm.

“Các vị, đây đều là tiểu nữ nói lung tung, chính là lời nói không có căn cứ, các vị không cần phải tin là thật đi?”

Triệu Hậu Tài liên tục cười mỉa, theo bản năng đem ngựa của Triệu Phi Yến kéo tới gần mình.

“Ha ha ha, trong thiên hạ có rất nhiều chuyện không hợp lẽ thường, ta ngược lại tin tưởng lời của Lệnh Ái, tiểu cô nương, không bằng tỉ mỉ nói vài câu với đại hòa thượng ta, như thế nào?”

Hòa thượng mập mạp kia vẻ mặt tươi cười, tiếp tục nhìn về phía Triệu Phi Yến.

-Tiểu nha đầu, hay là nói tỉ mỉ nói một chút đi, bản đạo cũng rất muốn nghe một chút.

Hắc bào đạo nhân cười lạnh mở miệng.

Những người khác tuy rằng không nói gì, nhưng đôi mắt đều rơi vào trên người Triệu Hậu Tài, Triệu Phi Yến cùng Thượng Quan Vân, Triệu Hậu Tài sợ tới mức mồ hôi lạnh cuộn cuộn, âm thầm kêu khổ.

Xong rồi!

Đồ hồ cha này!

Từ nay về sau, nếu ta có thể mang nàng bước chân vào giang hồ, ta sẽ gọi nàng là cha!

Triệu Hậu mới lộ ra cười mỉa, tiếp tục mở miệng, “Không có, hiểu lầm, đây là hiểu lầm...”

“Phía trước chính là Triệu tiên bối?”

Bỗng nhiên, cách đó không xa truyền đến một tiếng gào thét vui mừng, quanh quần nơi đây.

Triệu Hậu Tài, Thượng Quan Vân, Triệu Phi Yến đều chấn động trong lòng, vội vàng nhanh chóng quay đầu lại, quả thực không thể tin được hai mắt của mình.

Triệu Hậu Tài càng tròn tròn mắt.

Nhưng hắn rất nhanh lộ ra vẻ vui sướng, vội vàng kêu to: “Giang huynh đệ, chính là Triệu mỗ, mau mau cứu mạng a.....”

Chưa bao giờ hắn vội vàng muốn nhìn thấy Giang Thạch như vậy.

Cha con và đồ đệ của họ gần như bị nuốt sống.

Một đám nhân sĩ giang hồ bên cạnh đều nhúu mày, đem ánh mắt nhìn về phía Giang Thạch cách đó không xa.

Trong đó đại hòa thượng mập mạp, đạo nhân hắc bào cười lạnh liên tục.

Xem các người có thể giở trò gì?

Một cái tiểu thiếu niên mà thôi, chờ hấn tới, trước chặt đứt tứ chi của hấn!

Giang Thạch cũng không nghĩ tới lại gặp cha con Triệu Hậu Tài ở đây.

Ba người cha con và đồ đệ bọn họ quả nhiên cũng không phải hạng người có thể yên tĩnh.

Hầu như ở mọi sự kiện lớn đều có thể thấy mặt bọn họ.

Giang Thạch điều động tuần mã, nhanh chóng tiếp cận, lộ ra vẻ mỉm cười, nói: “Triệu tiên bối, vẫn khỏe, vừa rồi vì sao phải kêu cứu mạng?”

Triệu Hậu Tài mừng rỡ vô cùng, cực kỳ kích động, vội vàng mang theo nữ nhi cùng đồ đệ, nhanh chóng nghênh đón Giang Thạch.

Đại hòa thượng béo bên cạnh lại cười lạnh một tiếng, gập tay bắn ra, một đạo tiêu thép trong nháy mắt bay ra, rầm một tiếng, ngay tại chỗ đánh vào hông ngựa của Triệu Hậu Tài, khiến cho tuần mã dưới háng Triệu Hậu Tài trực tiếp phát ra tiếng hí minh, đột nhiên đứng thẳng lên, Triệu Hậu Tài sợ tới mức sắc mặt kịch biến, vội vàng nhanh chóng nhảy xuống chiến mã.

“Các người!”

Trong lòng hấn lạnh lẽo, nhìn về phía đám nhân sĩ giang hồ phía sau.

Đám người này quả nhiên muốn động thủ.

“Ồ?”

Giang Thạch khẽ nhíu mày, ánh mắt cũng trực tiếp hướng nhìn qua đại hòa thượng mập mạp phía sau Triệu Hậu Tài,

thản nhiên nói: “Triệu tiền bồi là bằng hữu của ta, các vị không bằng bán ta một cái mặt mũi, quên đi, thế nào?”

-Bán người một cái mặt mũi? Tiểu huynh đệ, lời này cũng không thể nói lung tung.

Đại hòa thượng mập mạp kia tự tiểu phi tiểu, nhìn về phía Giang Thạch, nói: “Người lại tính là cái đồ vật gì!”

“Bỉ nhân là người, không phải đồ vật!”

Giang Thạch bình tĩnh nói.

-Theo ta thấy, người không giống người, ngược lại là đồ vật.

Hắc bào đạo nhân kia lộ ra nụ cười, nói: “Bằng không, nào có người sẽ thiếu năng như thế?”

Giang Thạch nhướng mày, nói: “Nói như vậy, người là đang mắng ta?”

“Không phải cũng không phải, bản đạo cũng không phải đang mắng tiểu huynh đệ, mà là đang chỉ điểm tiểu huynh đệ, trừ lần đó ra, còn muốn mời tiểu huynh đệ xem một hồi biểu diễn, nhìn một chút cái gì gọi là chó ăn cứt!”

Hắc bào đạo nhân cười ha hả một tiếng, hai tay vỗ lưng ngựa, thân thể hô một cái thoát ra ngoài, lao thẳng tới Giang Thạch, nhanh như một trận gió giống nhau, một trảo chớp tới quần áo Giang Thạch, muốn đẩy Giang Thạch trực tiếp ngã xuống ngựa.

Nhưng mà hấn bên này vừa mới bắt được, bàn tay của Giang Thạch liền phát sau mà tới trước, trong nháy mắt cầm lấy cổ tay của hấn, nhẹ nhàng giương lên, ném một cái hướng xuống mặt đất,

Giống như ném một con bù nhìn.

Sắc mặt đạo nhân hắc bào kinh hãi, cơ hồ trong nháy mắt bị Giang Thạch bắt được cũng đã cảm thấy không ổn, đối mặt cự lực vô biên của Giang Thạch, chính mình lại không có bất kỳ phản ứng nào.

“Đại nhân tha thứ...”

Răng rắc!

Một tiếng giòn vang, đá vụn văng tung tóe. Huyết vụ loạn xạ.

Hắc bào đạo nhân ngay tại chỗ bị Giang Thạch ném trên mặt đất, toàn bộ cơ thể nát thành một bãi, dán ở trên mặt đá.

“Chó ăn cứt ta không thấy, ta chỉ thấy người người bị ném thành bánh thịt!”

Giang Thạch ngữ khí nhàn nhạt, một đôi ánh mắt bỗng nhiên quét qua đám nhân sĩ giang hồ còn lại, cuối cùng rơi vào trên người đại hòa thượng mập mạp, nói:

-Con lừa trọc, vừa rồi hình như ngươi cũng mắng ta.

Đại hòa thượng mập cùng một đám nhân sĩ giang hồ khác đều bị một màn trước mắt dọa đến da đầu tê dại, hoảng sợ vô cùng, hồn phách thiếu chút nữa bay ra ngoài.

“Thiếu hiệp tha mạng, bản tăng có mắt không nhìn thấy Thái Sơn, tha cho ta một mạng chó đi!”

Đại hòa thượng béo lập tức quỳ xuống.

Chương 106: Tề Thiên Đại Thánh Giang Thạch! 1

-Mắng ta còn muốn ta tha cho ngươi, ta nào có dễ nói chuyện như vậy, truyền ra ngoài, còn để cho người ta cho rằng ta là hạng người có thể khi dễ.

Giang Thạch ngữ khí thản nhiên, nói: “Cho nên, ngươi cũng chết đi!”

Bùm!

Lang Nha Bồng trong tay hấn tiện tay đảo qua, giống như đang đánh golf, một gậy đập vào bội kiếm của Thượng Quan Vân, chấn động đến Thượng Quan Vân kêu lên đau một tiếng, hai tay tê dại, bội kiếm bay ngược ra ngoài ngay ngay tại chỗ, phốc một tiếng, ngay cả kiếm cùng vỏ kiếm đều cắm vào trong thân thể đại hòa thượng béo.

Lực lượng cường đại đáng sợ không chỉ có đem hai bàn tay của Thượng Quan Vân mài đến máu tươi đầm đìa, càng là trực tiếp đem thân thể của đại hòa thượng mập bắn ngược ra, Phanh một cái, đóng ở trên một khối đá lớn, chết đến không thể chết thêm nữa.

“Xin lỗi Thượng Quan huynh, khí lực hơi lớn một chút, ngươi không sao chứ?”

Giang Thạch lộ ra vẻ quan tâm, nhìn về phía Thượng Quan Vân.

“Không, không sao, không sao!”

Thượng Quan Vân rung mình một cái, vội vàng mở miệng.

Con quái vật này!

Đây là có bao nhiêu lực lượng a?

“Triệu tiên bối, chẳng lẽ các ngươi cũng là vì tìm kiếm bảo tàng mà đến?”

Giang Thạch cười như không cười, nhìn về phía Triệu Hậu Tài.

Đối với những nhân sĩ giang hồ khác, lại không hề liếc mắt nhìn thêm một cái.

Những nhân sĩ giang hồ khác chấn động trong lòng, run lẩy bẩy, ở ngay tại chỗ, cũng không dám nhúc nhích một cái.

Bây giờ Giang Thạch không lên tiếng, bọn họ cũng không dám chạy loạn.

Sợ không cẩn thận lại chọc giận Giang Thạch.

Vừa rồi đạo nhân hắc bào cùng hòa thượng mập, kia đều là cao thủ Nhập Kinh quan thứ mười...

-Không có, không có, chỉ là tới góp vui thôi.

Triệu Hậu mới lau mồ hôi lạnh, lộ ra nụ cười mỉa.

Nhiều ngày không gặp, hẳn có loại cảm giác, thực lực của Giang Thạch trở nên càng khủng bố.

Chính mình cùng quái vật này, đúng là cực kỳ hữu duyên!

Hầu như lần nào ra ngoài cũng có thể gặp được đôi phương.

“Thì ra là thế, những người phía sau kia cũng đều là bằng hữu của ngươi?”

Giang Thạch hỏi.

“Không, không phải, chúng ta đều là gặp nhau ở nửa đường, bởi vì nghe được người của [Hoành Châu Vương thị]

đang quảng chiêu quần hùng, chuẩn bị tìm kiếm sơn phi, lúc này mới đi qua xem náo nhiệt, nghe nói sơn phi kia rất có khả năng đã chiếm được bảo tàng của Đại Long Thánh Triều.”

Triệu Hậu mới mở miệng.

“Quảng chiêu quần hùng, tìm kiếm quần phi?”

Giang Thạch nhíu mày, nói: “Ở đâu?”

“Ngay tại sơn cốc ở phía trước!”

Triệu Hậu Tài vội vàng mở miệng.

“Rất tốt, ta đang muốn đi gặp những người này một hồi, nhìn xem trong giang hồ có những nhân tài nào.”

Giang Thạch bình thần gạt đầu, bỗng nhiên quay đầu nhìn về một đám nhân sĩ giang hồ phía sau, nói: “Các ngươi là muốn chết hay là muốn sống?”

“Muốn sống, muốn sống!”

“Thiếu hiệp tha mạng!”

Một đám nhân sĩ giang hồ vội vàng quỳ rạp xuống đất, mở miệng cầu xin tha thứ.

“Nếu muốn sống, vậy thành thật đi theo sau lưng ta, từ nay về sau, ta chính là võ lâm minh chủ của các ngươi, ha ha ha...”

Giang Thạch cất tiếng cười ha hả.

“Võ lâm minh chủ?”

Một đám nhân sĩ giang hồ đều ngây dại.

Ngay cả Triệu Hậu Tài cũng ngây ngẩn cả người.

Sát tinh này... Muốn làm minh chủ võ lâm?

“Đi thôi.”

Giang Thạch xoay người lại, xua ngựa đi về phía trước, nói: “Triệu tiên bối, làm phiền dẫn đường!”

“Được rồi, được rồi!”

Triệu Hậu Tài liên tục cười khỏ, đành phải mang theo đồ đệ, nữ nhi đi theo sau Giang Thạch.

Nữ nhi nghiệt súc này, lần sau cho dù nàng cầu xin như thế nào, cũng tuyệt không thể mang nàng ra ngoài.

Lại mang nàng ra ngoài, Triệu Hậu Tài hẳn sẽ không phải là người.

Một đám nhân sĩ giang hồ phía sau cũng nhao nhao đứng dậy, sắc mặt biến ảo, đi theo phía sau Giang Thạch.

Thiếu niên này lại dám uy hiếp bọn họ như thế, còn muốn làm võ lâm minh chủ của bọn họ, quả thực không biết sống chết.

Đội đến địa bàn của người Vương thị, có rất nhiều người có thể hàng phục hắn!

Đến lúc đó, cường giả cấp Võ Thánh cũng có không ít.

Không nói đến cao thủ nhà Vương thị, chỉ riêng Trương môn chủ Bát Quái Môn, Ngô Tổng Biều Bá Tử của Thập Nhị Liên Hoàn Ổ, đều là nhân vật tàn nhẫn.

Đường núi gồ ghề, rừng rậm nhấp nhô.

Dưới sự dẫn dắt của Triệu Hậu Tài, không bao lâu sau, một đám người Giang Thạch liền thấy được một sơn cốc thật lớn, trong sơn cốc kia đã sớm có không ít bóng người, mật mật ma ma, tiếng người ồn ào.

Liếc mắt nhìn lại, ít nhất hội tụ sáu bảy trăm người, thật sự thanh thế to lớn.

Giờ phút này theo một đám người Giang Thạch cùng đến, mọi người trong sơn cốc nhất thời nhao nhao quay đầu nhìn lại.

Cái nhìn này lập tức lộ ra vẻ vui sướng.

Không ít người đã phát hiện người quen ở trong đám người Giang Thạch, mừng rỡ trong lòng, nhanh chóng tiến lên nghênh đón, chuẩn bị khách sáo vài câu.

Nhưng mà sau khi bọn họ chạy tới, mọi người phía sau Giang Thạch lại liên tục cười khở, căn bản không dám di chuyển nửa bước.

Bây giờ bọn họ đều trở thành thủ hạ của Giang Thạch.

Giang Thạch không lên tiếng, bọn họ nào dám hành động một mình.

-A, Ngô huynh đệ, ngươi làm sao vậy? Còn không tới đây?

Một trung niên hán tử lộ ra vẻ kinh ngạc, hắn đã chào hỏi với vị người quen kia, nhưng đối phương vẫn đứng ở phía sau Giang Thạch như cũ, mặt mang vẻ chua xót, bất vi sở động.

“Tuởng huynh đệ, còn nhớ Thiết Thủ Thủy Thượng Phiêu ta không?”

Một trung niên đại hán khác con mắt tỏa sáng, cười ha ha, nói: “Sáu bảy năm trước, ta và ngươi tại Yên Vũ Lâu Hoành Châu tỷ thí khinh công, Tào mỗ may mắn thắng ngươi nửa chiêu, nhiều năm như vậy trôi qua, rốt cục lại nhìn thấy ngươi, Tuởng huynh đệ mau tới đây, hôm nay Hoành Châu Vương thị dẫn đầu, mọi người vào núi tầm bảo một trận!”

-Phía trước có phải Văn Thái Văn Lai huynh đệ không, ha ha ha, Đoàn mỗ ta nhớ ngươi đã lâu.

Lại có người cười ha ha.

Nhưng mà mặc kệ bọn họ nói nhiều như thế nào, mọi người phía sau Giang Thạch thủy chung chỉ lộ ra nụ cười khở, bất vi sở động.

Ngay cả Triệu Hậu Tài cũng không khỏi có chút da đầu tê dại.

Như thế nào cảm giác hôm nay cũng không phải là một ngày bình tĩnh.

Sát tinh này muốn làm mình chủ võ lâm, nhất định sẽ xung đột với Hoành Châu Vương Thị.

Hắn sẽ không xuống tay với [Hoành Châu Vương Thị] chứ?

Đông đảo nhân sĩ giang hồ trong sơn cốc, giờ phút này cũng cảm thấy bất thường, nhao nhao nhú mày, cảm giác không đúng.

Càng là sớm có người trước tiên đi thông bẩm cho cường giả của (Hoành Châu Vương thị).

Sâu trong thung lũng.

Có một tảng đá khổng lồ.

Nhị trưởng lão, tam trưởng lão, tứ trưởng lão của Vương thị Hoành Châu đều ngồi ở trên đài đá.

Lại có mấy vị cường giả khác, lộ ra nụ cười, ở một bên bồi tọa, cùng bọn họ thương lượng kế hoạch bước tiếp theo.

Hôm nay thiên hạ đại loạn, nghĩa quân liên tiếp xuất hiện ở các nơi, hầu như phía sau mỗi nghĩa quân đều có bóng dáng của thế gia, Vương thị tuy rằng không tính là thế gia quá lớn, nhưng cũng có cao nhân Hoán Huyết cảnh tọa trấn, chuẩn bị cũng lôi kéo một đám nhân sĩ giang hồ tùy thời khởi nghĩa, chiếm cứ tài nguyên trong thiên hạ.

Nguyên bản bọn họ là nhìn trúng sơn phỉ Hắc Vân trại, muốn lấy sơn phỉ làm cứ điểm, lôi kéo càng nhiều nhân sĩ giang hồ, nhưng trăm triệu lần không nghĩ tới Hắc Vân trại lại cự tuyệt hảo ý của bọn họ, còn giết chết trưởng lão gia tộc bọn họ, việc này làm cho bọn họ không thể không lui để cầu tiến, chuẩn bị chờ đợi cơ hội tiếp theo.

Cũng may chuyện bảo tàng của Đại Long Thánh triều lần này huyền náo xôn xao, đưa tới vô số nhân sĩ giang hồ, lấy danh tiếng của bọn họ, đứng lên nhất hô đã hội tụ được không ít cường giả ở bên người.

“Các vị, các ngươi yên tâm, chỉ cần các ngươi nghiêm túc làm việc cho Vương thị ta, Vương thị tuyệt sẽ không bạc đãi các ngươi, phạm là có bất kỳ vấn đề trong tu luyện nào, Vương thị ta có thể giúp các ngươi giải quyết toàn bộ, cái khác không dám nói, đan dược, bí tịch, phương pháp đột phá Võ Thánh đỉnh phong, Vương thị ta vẫn là có thể lấy ra được!”

Nhị trưởng lão thân nhiên nói.

“Ha ha, làm phiền Nhị trưởng lão!”

“Nhị trưởng lão thật sự là khách khí, có thể hợp tác cùng 【Hoàn Châu Vương thị】, thật sự là vinh hạnh lớn lao của chúng ta!”

Chương 107: Tề Thiên Đại Thánh Giang Thạch! 2

“Đúng vậy, đã sớm nghe nói Vương thị khẳng khái nhân nghĩa, hôm nay gặp quả thật như thế!”

Mấy người bên cạnh nhao nhao cười nói.

Không có một ngoại lệ, đều là cường giả cấp Võ Thánh nổi lên trong hơn hơn mười năm qua ở bốn châu Tây Nam.

Ngoại trừ Trương đạo trưởng Bát Quái Môn, Ngô Tổng Biều Bá Tử của Thập Nhị Liên Hoàn Ổ, Bạch Hạc chân nhân của Bạch Hạc Cung ra, mấy người còn lại cơ hồ đều là tán tu, đều là hạng người thanh danh hiển hách.

Nhưng càng là tán tu, càng có thể nói rõ thiên phú của bọn họ bất phàm.

Dù sao ở dưới tình huống thiếu hụt tài nguyên, có thể luyện đến Võ Thánh, cũng không phải người bình thường có khả năng làm được.

“Báo!”

Bỗng nhiên, một tên nhân sĩ giang hồ nhanh chóng chạy tới, mở miệng nói: “Vương tiên bối, các vị tiên bối, lại tới một đám người, tình huống hình như có chút không đúng!”

“Không đúng, sao lại không đúng?”

Ngô Tổng Biều Bá Tử của Thập Nhị Liên Hoàn Ổ nhíu mày hỏi trước.

-Chính là... Chính là có chút không đúng, các người đi xem sẽ biết.

Nhân sĩ giang hồ kia không biết hình dung như thế nào, sắc mặt biến ảo, vội vàng mở miệng.

Mọi người đều là liếc mắt nhìn nhau, sau đó đồng loạt hướng nhìn qua nhị trưởng lão Vương thị ngồi ở giữa nhất.

Nhị trưởng lão cũng nhướng mày, thản nhiên nói: “Nếu đã như vậy, vậy chúng ta đi qua xem một chút là được.”

Hắn đứng lên, dẫn đầu đi ra ngoài.

Mọi người bên cạnh cũng nhao nhao đi theo phía sau,

Lúc này.

Trong sơn cốc, mọi người vốn hội tụ ở chỗ này sớm đã nghị luận sôi nổi, từng đôi ánh mắt kinh nghi bất định nhìn về phía đám người Giang Thạch và Triệu Hậu Tài.

Triệu Hậu Tài không khỏi da đầu tê dại, vội vàng kéo nữ nhi, đồ đệ, lui về phía sau theo bản năng, đem một mình Giang Thạch tách ra một khu vực nhỏ không người.

Giang Thạch có thể trêu chọc nổi đám người này, nhưng bọn họ không trêu chọc nổi.

Mẹ nó, hắn chỉ muốn đi xem náo nhiệt, làm sao chỗ nào đều có thể gặp được hắn?

“Thiếu niên kia, ngươi là người phương nào, tới đây có việc gì?”

Một cao thủ Nhập Kinh quan thứ mười một mở miệng hét lớn.

“Chính là, người trẻ tuổi, ngươi là lai lịch gì, đám người phía sau kia có phải đều bị ngươi uy hiếp hay không?”

“Người trẻ tuổi, người giang hồ sao phải làm khó người giang hồ, ngươi có phải người của thế gia hay không?”

Những người khác nhao nhao quát hỏi.

Trong mắt bọn họ, lai lịch của Giang Thạch tuyệt đối không tầm thường.

Bằng không làm sao có thể một mình không chế nhiều hảo thủ giang hồ như vậy?

Đám người ở phía sau hắn, thế nhưng còn có không ít người cảnh giới Nhập Kinh quan thứ mười, quan thứ mười một.

Nhưng xem ra ngay cả cử động cũng không dám.

Trong đám người ở sơn cốc cũng có người bắt đầu nhú mào, trở nên kinh nghi bất định, một đôi ánh mắt đánh giá qua lại ở thân thể Giang Thạch, Lang Nha Bồng, cùng con tuần mã kia, đột nhiên hắn chấn động trong lòng, trở nên vô cùng hoảng sợ, như là phát hiện đại sự gì, lập tức kêu to lên.

“Ma Bệnh Vương, hắn là Ma Bệnh Vương Giang Thạch, giết chết tổng binh Phong Châu Viên Khai Thái, Giang Thạch!”

Thanh âm vang lên, quần hùng trong cốc rối rít cả kinh, không dám tin.

Ma Bệnh Vương Giang Thạch?

Đùa gì vậy?

Chuyện huyết án ở Phong Châu, nhiều ít bọn họ cũng từng có nghe qua, ngoại trừ mấy vị cường giả thế gia, ngay cả tổng binh Phong Châu Viên Khai Thái cũng bị giết, có thể nói chấn động một phương.

Đó là huyết án thiếu niên này làm ra sao?

Mọi người phía sau Giang Thạch lại càng xôn xao, kinh hãi, đồng loạt nhìn về phía Giang Thạch.

Thiếu niên này còn có loại lai lịch này?

“Ma Bệnh Vương”

Giang Thạch nhíu mày, vốn còn đang nhìn về phía trước, giờ phút này sắc mặt âm trầm, một gậy quất vào đại thụ ở bên cạnh, rầm một tiếng, đem toàn bộ thân cây đại thụ cho quất nổ tung, cành lá bay tứ tung.

Mẹ kiếp lão già thuyết thư!

Cũng tại lão già thuyết thư hôm đó gây loạn biệt danh cho hắn!

Lần sau xem ta không giết chết ngươi!

“Sai rồi!”

Giang Thạch đột nhiên mở miệng hét lớn, nói: “Lão tử không phải Ma Bệnh Vương Giang Thạch, lão tử là Tề Thiên Đại Thánh Giang Thạch, hôm nay nghe nói nơi này của các ngươi đang triệu tập quần hùng, chuẩn bị vào núi tìm phi, còn thiếu một tên võ lâm minh chủ, hôm nay lão tử chuyên môn đi tới, muốn làm võ lâm minh chủ của các ngươi!”

Rầm rầm!

Đám người xôn xao một mảnh, rất nhiều người sau lưng phát lạnh, nhanh chóng rút lui theo bản năng.

Người này muốn làm võ lâm minh chủ?

Nhưng đám người cũng không dám nói thêm gì.

Huyết án đôi phương phạm phải ở Phong Châu đã sớm truyền đi khắp nơi, ngay cả tám trăm Thiết Tu La dưới tay Viên Khai Thái cũng bị đánh rã rơi đầy đất, vô cùng thâm, ai có thể ngăn cản hắn?

Bọn bây giờ hắn chỉ hy vọng người của Hoành Châu Vương thị, cùng mấy vị tiền bối Võ Thánh cấp kia có thể mau chóng chạy tới, hàng phục ác ma này.

“Hừ, khẩu khí thật lớn, muốn làm mình chủ võ lâm, cũng không nhìn xem người có chịu nổi hay không?”

Bỗng nhiên, một tiếng hừ lạnh từ sâu trong sơn cốc truyền đến, quanh quẩn bên tai mọi người, kèm theo còn có một cỗ cảm giác áp bách cường đại.

Mọi người đều vui mừng quay đầu lại.

“Các vị tiền bối đến rồi!”

“Các vị tiền bối, hắc là Ma Bệnh Vương Giang Thạch, kính xin các vị tiền bối phải bắt hắc!”

Mọi người nhao nhao kêu to.

Ánh mắt Giang Thạch nhìn về phía trước.

Chỉ thấy khí lưu gào thét, liên tục vài đạo tàn ảnh lấy một loại tốc độ không thể tưởng tượng nổi nhanh chóng đánh úp lại, xuất hiện ở phía trước nhất của đám người.

Ba người ở giữa, rõ ràng là ba lão giả mặc trường bào màu đỏ tía, cổ tay áo thêu hoa văn đặc thù, sắc mặt âm trầm, mắt sáng như đuốc, vừa nhìn đã biết là ba tên trưởng lão của Vương thị.

Mấy người khác thì ăn mặc không giống nhau, có tăng có đạo, còn có người ăn mặc không theo khuôn mẫu nào, mang theo các loại vũ khí khác nhau.

Nhưng có một đặc điểm, đó là đều đã tuổi tác không nhỏ.

Nhỏ nhất cũng là đầu đầy hoa râu, vừa nhìn liền biết đã hơn năm mươi tuổi.

Không có ngoại lệ, đều là tu vi cấp Võ Thánh.

-Cái gì Ma Bệnh Vương? Thật sự là không biết sống chết!

Tam trưởng lão Hoàn Châu Vương thị ngửi khí lạnh như băng, nhìn chăm chú vào Giang Thạch, nói: “Một thiếu niên

nho nhỏ đã không đem thiên hạ để ở trong mắt, người chết cũng không biết chết như thế nào, nghe nói người còn giết chết người của Côn Sơn Long thị, Lũng Tây Trương thị, hôm nay vừa vặn có thể bắt người, đem người giao cho hai đại thế gia!”

“Người trẻ tuổi, nên biết làm người làm việc đều không thể quá cứng ngắc, quá cương tắc chiết, hôm nay người tới sai chỗ rồi.”

Ngô Tổng Biều Bá Tử của Thập Nhị Liên Hoàn Ổ mở miệng nói.

“Tiểu huynh đệ, sư phụ người là ai?”

Một tên cao thủ cấp Võ Thánh khác trầm giọng mở miệng.

-Được rồi, đừng nói nhảm nữa.

Giang Thạch nhẹ nhàng phát tay, nói: “Đều đến đông đủ là được, hôm nay vị trí võ lâm minh chủ này, Giang mỗ là ngồi chắc, có ai không phục, cứ việc lại đây, một mình Giang mỗ tiếp toàn bộ!”

“Muốn chết!”

Tam trưởng lão Vương thị quát to, sóng âm mệnh môn vang lên bên tai Giang Thạch.

“Người lại nói nhảm một câu thử xem?”

Giang Thạch nhướng mày.

-Thật là buồn cười! Ta hảo ngôn hảo ngữ nói chuyện với người, người ngược lại còn muốn đập mũi lên mặt?

Tam trưởng lão giận tím mặt.

“Các vị đồng đạo, người này đã giết cao nhân của Côn Sơn Long thị, Lũng Tây Trương thị, thực lực chắc chắn không tầm thường, hôm nay không ngại đồng thời ra tay với Hoàn Châu

Vương thị ta, bắt lấy tặc nhân này, các vị yên tâm, bắt được người này, Vương thị ta quả quyết sẽ không bạc đãi các vị!”

Nhị trưởng lão ở giữa cùng trầm giọng mở miệng.

“Dễ nói!”

“Nhị trưởng lão phân phó, không dám không theo!”

Những người bên cạnh đều gật đầu.

Bọn họ đều là cao thủ cấp Võ Thánh, trọn vẹn tám vị, chỉ cần đối phương không phải là lão quái Hoán Huyết cảnh, trên cơ bản là không thể gây ra sóng gió gì.

“Ra tay!”

Nhị trưởng lão Vương thị âm trầm mở miệng.

Hô một tiếng, dẫn đầu nhào tới.

Mọi người bên cạnh đều theo sát, điên cuồng xông qua, khí tức trên người bộc phát, lỗ chân lông phun kinh lực, thi triển tu vi cấp Võ Thánh.

Giang Thạch nhướng mày, vì phòng ngừa thương tổn đến Ái Mã, cả người lập tức nhảy ra từ trên chiến mã.

Hắn chỉ là vừa mới hạ xuống, tám vị cao thủ cấp Võ Thánh bên kia liền đồng loạt nhào tới cùng một lúc, mỗi một người đều đánh ra thủ đoạn sắc bén, khí tức gào thét, mang theo áp lực cực lớn mà cuồng mãnh, để cho không khí đều trở nên sền sệt, tựa như hóa thành từng cái từng cái thiết bản khổng lồ đồng dạng, đồng loạt đánh về hướng Giang Thạch.

Tràng diện tám vị Võ Thánh đồng thời ra tay là cực kỳ khủng bố, chỉ riêng khí lưu liền quét cho đám người đau đớn không thôi, như là có tám khóa phát đạn pháo nổ tung giữa không trung.

Quần hùng không khỏi hoảng sợ, vội vàng rút lui.

Tám vị cường giả cấp Võ Thánh lại đồng thời nhe răng cười rộ lên.

Tiêu tử này rốt cuộc là kinh nghiệm giang hồ không sâu!

Trong lúc đánh nhau, lại dám lập tức nhảy xuống từ chiến mã, cú nhảy này liền đem sơ hở toàn thân hấn bại lộ ra ngoài.

Bang bang bang bang!

Tùng đợt thanh âm nặng nề rất nhanh đã truyền ra từ trên người Giang Thạch, kèm theo sóng khí cuộn cuộn, tựa như đánh vào trên sắt thép.

Công kích cường hãn của tám vị Võ Thánh rơi xuống, cho dù là Giang Thạch cũng bị đánh cho nhú mày một cái, bị từ giữa không trung đánh rơi xuống mặt đất.

Không thể nói là hoàn toàn không có một chút cảm giác đau nào.

Thật giống như một đại hán ba mươi tuổi bị tám tên hài đồng ba bốn tuổi đánh một quyền đồng dạng, ít nhiều cũng có chút cảm giác nhỏ, nhưng cũng chỉ thế không hơn.

Trái lại tám vị Võ Thánh lại đồng loạt hoảng sợ, trong lòng đại chấn, quả thực không thể tưởng tượng nổi.

Thiếu niên này...

Quái vật gì?

Tám người bọn họ xuất thủ toàn lực, rơi vào chỗ yếu hại của đối phương, ngược lại còn chấn động đến cánh tay đau đớn, khí huyết dâng lên cổ họng, giống như đánh vào trên núi sắt đồng dạng.

Một cỗ sợ hãi lớn lao trong nháy mắt xuất hiện ở trong lòng bọn họ.

“Đánh đủ chưa?”

Thanh âm Giang Thạch đột nhiên vang lên, tiện tay vỗ một cái, răng rắc một tiếng, lang nha bổng trực tiếp rơi vào đỉnh đầu của tam trưởng lão Vương thị kia, rầm một tiếng, đem cả người hắn đánh nằm bệt xuống mặt đất, đầu lâm vào khoang bụng, toàn bộ xương cốt, nội phủ đều nát bấy bắn ra ngoài.

Chương 108: hàng phục mọi người! 1

“Đánh đủ rồi thì đến lượt Ta!”

Giang Thạch bỗng nhiên xuất thủ, thanh âm nặng nề, dưới sự vây công của mọi người, đột nhiên bộc phát lực lượng, da thịt toàn thân như là hóa thành màu đồng thau, từng sợi gân xanh thô to bò đầy bên ngoài cơ thể, lang nha bổng không lồ đột nhiên vũ động.

Giống như là một ngọn núi nhỏ trầm trọng bị hấn vung lên, Oanh một tiếng, trong nháy mắt đánh nổ ra một tầng sóng khí vô cùng khủng bố trong không khí.

Áp lực trầm trọng khủng bố khiến cho không khí đều sụp đổ ngay tại chỗ, lồm xồm, phát ra âm thanh đécc tai như sấm sét.

Nhị trưởng lão, tứ trưởng lão nguyên bản còn đang tức giận với cái chết thảm của tam trưởng lão, nhưng rất nhanh liền lộ ra vẻ hoảng sợ, cảm giác được một cỗ khí tức khủng bố nói không nên lời đang vọt tới.

Không chỉ có bọn họ, ngay cả năm vị cường giả cấp Võ Thánh khác cũng toàn bộ là như thế.

Thật giống như yêu thú cực kỳ khủng bố vừa sống lại ngay trước mắt bọn họ đồng dạng, lực lượng khủng bố áp đến bọn họ hấn kém chút không thở nổi, da đầu tê dại.

Mọi người đều kinh hãi.

Đây là tu vi gì?

“Nhanh chạy!”

Bọn họ không chút nghĩ ngợi, bộc phát toàn bộ công lực toàn thân, liều lĩnh thi triển thân pháp cao thâm nhất của bản thân, tiến hành né tránh.

Nhưng vẫn có người chậm chạp.

Ở dưới một kích khủng bố của Giang Thạch, Lang Nha Bồng quét ngang mà xuống, ầm một tiếng, lập tức có một tên cao thủ cấp Võ Thánh bị hung hăng quét trúng, thân hình giống như điều đứt dây, điên cuồng phun máu tươi, lồng ngực sụp đổ, toàn bộ xương cốt kinh mạch toàn thân nổ tung trong khoảnh khắc, bay tứ tung ra ngoài không biết bao xa.

Trong đó hai tên nhị trưởng lão và tứ trưởng lão của Vương thị lại càng hoảng sợ, rống giận một tiếng, hai cánh tay đột nhiên giống như bom hơi, nhanh chóng phóng đại, tất cả đều hóa thành màu đỏ bùng, mạch máu bạo khởi, cơ bắp hiện lên, cánh tay cùng bàn tay giống như hóa thành ma thủ đáng sợ, đột nhiên xoay người Oanh kích.

-Lôi Hỏa Đoạn Hồn Đình!

-Đi chết!

Trong nháy mắt, giống như mưa to trút xuống.

Cũng không biết có bao nhiêu ám khí bắn ra từ giữa chưởng kinh của bọn họ, cực nhanh mà dày đặc, phát ra tiếng gào thét chói tai trong không khí, cực nhanh đánh tới thân thể Giang Thạch.

Vương thị bọn họ đứng sừng sững ở Hoành Châu mấy ngàn năm không ngã, tuy rằng không phải đại thế gia gì, nhưng tổ tiên cũng từng có thời gian huy hoàng qua.

Đây chính là một môn võ học siêu phẩm khác mà bọn họ nắm giữ.

Ám khí của bọn họ đều là do kim loại đặc thù luyện chế mà thành, bên trong ẩn chứa trận phù quý dị, không chỉ có vô kiên bất tòi, mà còn ẩn chứa một cỗ kinh lực xoắn ốc cường đại.

Một khi đánh ra ngoài, có thể bạo liệt ra ở trong cơ thể người, hình thành thương tổn giống như đạn pháo nổ trong người đối phương đồng dạng.

Trong khoảnh khắc bọn họ ra tay, bốn tên cao thủ cấp Võ Thánh khác cũng đồng loạt rống giận một tiếng, thi triển tuyệt học của mình gần như cùng lúc, cách không điên cuồng oanh kích về phía thân thể Giang Thạch.

Một màn khủng bố vừa rồi, trực tiếp dọa ra bóng ma tâm lý khủng bố ở trong lòng bọn họ, giờ phút này hoàn toàn là nhờ sự kích thích của hai vị trưởng lão mới có thể ra tay.

Nếu không chờ thiếu niên này giết chết người 【Hoành Châu Vương thị】, tuyệt đối sẽ buông tha bọn họ!

Trong nháy mắt, tràng diện kinh người, giống như long trời lở đất.

Khí lưu cuồng quyền, thanh âm nổ vang, phát ra tiếng vang khủng bố điếc tai.

Nhưng mà đối mặt với tất cả công kích này, Giang Thạch cũng không để trong mắt, sau khi đánh hụt một gậy, bàn chân đạp lên, chân động mặt đất, thân hình nhỏ gầy trực tiếp điên cuồng vọt tới hai tên trưởng lão kia.

Nhìn thấy vô số Lôi Hỏa Đoạn Hồn Đinh bắn nhanh mà đến, hắn trực tiếp giơ bàn tay lên, ngăn trở mặt, tùy ý vô số ám khí này rơi vào trên người của mình.

Đinh Đinh Đinh!

Từng cái Lôi Hỏa Đoạn Hồn Đinh mang theo công lực tinh thuần của Võ Thánh đánh vào trên người Giang Thạch, trực

tiếp phát ra từng đợt âm thanh giống như kim loại va chạm với nhau, lưu lại mảng lớn Hỏa Tinh.

Ngoại trừ lưu lại một ít ấn ký màu đỏ thẫm trên người Giang Thạch, lại không có ám khí nào có thể đánh xuyên qua phòng ngự của hắn.

Thậm chí có một ít ám khí trực tiếp bị thân thể của hắn cho chấn đến bay ngược ra ngoài, bắn loạn lung tung ở trong đám người, dẫn tới đám người kêu gào một mảnh.

Trừ những ám khí này, công kích của bốn tên Võ Thánh còn lại rơi vào trên người Giang Thạch, tất cả đều truyền đến từng đợt thanh âm đinh đinh đương đương điếc tai.

“Nếu chỉ có chút bản sự này, toàn bộ các ngươi có thể đi chết!”

Giang Thạch tức giận, đỉnh lấy vô số ám khí, giống như là một đầu bạo long vô cùng khủng bố đồng dạng, mang theo thanh âm không khí bạo phá chói tai, cơ hồ trong nháy mắt đã đuổi kịp nhị trưởng lão, tứ trưởng lão đang điên cuồng phóng ra ám khí ở bên kia.

Nhị trưởng lão, tứ trưởng lão đều trừng mắt, cực kỳ kinh hãi.

Đây là quái vật gì?

Lực lượng thân thể lại khủng bố như thế!

Lúc trước ngạnh kháng tám vị Võ Thánh bọn họ liên thủ thì thôi, bây giờ ngay cả Lôi Hỏa Đoạn Hồn Đỉnh của bọn họ cũng không thể gây ra chút tổn thương nào, chỉ có thể lưu lại một chút dấu vết không đáng kể!

Đây còn là người không?

“Mau dùng bí pháp!”

Nhị trưởng lão rống to một tiếng, toàn bộ thân thể phù một tiếng, nhanh chóng biến lớn ra một vòng, thậm chí trên làn da bắt đầu hiện ra từng mảnh vảy nhỏ quý dị, giữa từng cái vảy nhỏ thậm chí hiện ra từng mảnh chất nhầy màu đen, vừa tanh vừa thối, sau đó đột nhiên xông về phía Giang Thạch.

Tứ trưởng lão ở bên cạnh hắn cũng giống như vậy, rống giận một tiếng, cơ hồ trong nháy mắt, thân thể cũng biến thành bộ dáng tương tự tam trưởng lão, theo sát tam trưởng lão điên cuồng xông về phía Giang Thạch.

Giang Thạch vũ động Lang Nha Bổng to lớn, trực tiếp đập mạnh vào hai người.

Bùm!

Lang Nha Bổng khủng bố hung hăng nện vào bả vai Nhị trưởng lão, lại giống như là đụng phải thứ gì đó vô cùng trơn nhẵn, trực tiếp trượt xuống từ trên bả vai, lực đạo bị cởi bỏ không ít.

Nhưng mặc dù như thế, lực lượng khủng bố đè xuống vẫn khiến cho Nhị trưởng lão kêu thảm một tiếng, toàn bộ bả vai sụp đổ ngay tại chỗ, máu tươi bắn tung tóe, lân giáp nổ tung.

Nhưng thần sắc hắn dữ tợn, không chỉ không lùi, ngược lại giống như là một con rắn độc quý dị đồng dạng, thân thể lập tức trở nên trơn nhẵn không xương, dọc theo lang nha bổng nhanh chóng quán quanh thân thể Giang Thạch.

Hô một tiếng, thân thể của hắn liền trực tiếp quán chặt trên người Giang Thạch, trở nên vừa nhỏ vừa dài, lực siết chặt khủng bố.

Ở thời điểm hắn vừa mới quán lên, tứ trưởng lão bên cạnh liền mang theo một cỗ gió tanh cuồng mãnh, theo sát trực tiếp quán quanh thêm.

Hai người giống như là hai con rắn độc, trực tiếp khóa toàn bộ không gian hành động của Giang Thạch.

“Các vị đồng đạo, còn không mau ra tay!”

“Chúng ta sắp chống đỡ không nổi, mau đánh chết quái vật này!”

Khóe mắt hai tên trưởng lão sắp nứt ra, rống giận ra tiếng, lực lượng toàn thân được dùng đến cực hạn.

Bốn vị Võ Thánh còn lại biến sắc, gần như không nghĩ ngợi, vọt tới lần nữa, bắt đầu liên lĩnh bộc phát công lực, hung hăng đánh tới chỗ yếu hại của Giang Thạch.

Từng mảnh đao khí, kiếm khí, chưởng lực giống như gió lốc, đánh cho cát bay đá chạy, kinh phong gào thét.

“Có chút ý tứ, bất quá, vẫn còn kém xa!”

Thanh âm Giang Thạch trầm thấp, dưới sự công kích của mọi người cứng rắn ngạnh kháng, toàn thân đột nhiên gãy dựa.

Bùm!

Xích Dương Bá Thể Quyết tầng thứ ba!

lực lượng tăng 84%!

163760 cân!

-Rống!

Hai tên trưởng lão Vương thị quần quanh ở trên người hắn giống như rắn độc lập tức phát ra một tiếng kêu vô cùng thê lương thảm thiết, cuồng phun máu loãng, cảm giác được toàn bộ thân thể giống như là bị xé rách vụn, xương sống, xương cánh tay trong cơ thể bắt đầu băng liệt, từng căn từng tắc, căn bản không có bất kỳ cơ hội nào có thể may mắn thoát khỏi.

Chương 109: hàng phục mọi người! 2

Gần như trong nháy mắt, bọn họ liền bị kéo xuống từ trên người Giang Thạch.

Mà nguyên bản bốn tên Võ Thánh đang vây quanh Giang Thạch tiếp tục ra tay, tất cả đều bắt đầu sợ hãi.

Bọn họ có loại cảm giác, giờ khắc này Giang Thạch so với vừa rồi còn phải kinh khủng hơn.

“Chạy!”

Bọn họ kinh hô một tiếng, hoàn toàn đánh mất tất cả dũng khí, vội vàng xoay người rời đi.

“Chạy trốn?”

Giang Thạch sắc mặt tức giận, cơ hồ vừa mới xé nát thân thể của hai tên trưởng lão Vương thị, liền trực tiếp điên cuồng vọt tới, một gậy hung hăng đập về phía sau một tên cao thủ cấp Võ Thánh.

Vị cao thủ cấp Võ Thánh kia sắc mặt hoảng hốt, trong nháy mắt cảm giác được thanh âm nổ vang ở phía sau, sóng khí cuộn cuộn, như là một viên thiên thạch nhỏ đập xuống, kinh lực bên ngoài cơ thể hắn cơ hồ không có bất kỳ đường sống có thể phát huy nào, trực tiếp sụp đổ, nổ tung.

Bùm!

Đôi mắt một cái, thân thể của hắn bị đánh cho bắn tứ tung ra ngoài, xương cốt nổ tung, máu tươi bắn tung tóe.

Thi thể trong nháy mắt đã mất đi hình người, bay ra không biết bao xa.

Ba vị Võ Thánh khác đang chạy trốn, tất cả đều da đầu tê dại, hoảng sợ đến tột đỉnh.

Rốt cuộc bọn họ đã trêu chọc kẻ địch kinh khủng cỡ nào?

“Các ngươi cũng đều lưu lại cho ta!”

Giang Thạch cuồn vọt ra theo sát phía sau, huy động lang nha bổng, muốn đập về phía thân thể của bọn họ, nhưng nghĩ lại, giữ lại bọn họ còn rất có tác dụng, cho nên trực tiếp thu lang nha bổng, đổi dùng bàn tay quét ngang.

Bùm! Bùm! Bùm!

Ba vị cao thủ cấp Võ Thánh bị bàn tay của hắn quét trúng, tất cả đều giống như đạn pháo, bay tứ tung ra ngoài, gân gãy xương đứt, cuồn phun máu tươi.

Trong sơn cốc, một đám nhân sĩ giang hồ đều nhìn đến run lấy bối, kinh hãi trong lòng, quả thực muốn choáng váng.

Hôm nay nhiều cao thủ cấp Võ Thánh như vậy tề tụ nơi đây, lại vẫn không làm gì được Giang Thạch?

“Chạy đi!”

“Mẹ ơi!”

Bọn họ hoảng sợ kêu to, vội vàng xoay người bỏ chạy.

“Không ai được đi!”

Giang Thạch đột nhiên quay đầu lại, mở miệng rộng to, thanh âm cực kỳ to lớn, quanh quẩn ở bên trong toàn bộ sơn cốc, như là một đầu bạo chúa long rít gào một tiếng.

Thanh âm chấn động màng nhĩ của tất cả mọi người đến đau đớn, run rẩy, chạy trốn càng nhanh.

Giang Thạch sắc mặt giận dữ, cong eo, một tay cầm lên một ít đá vụn, trực tiếp ném về một tòa vách núi ở phía trước.

Huru!

Dưới sự gia trì lực lượng 16 vạn cân, những viên đá vụn này gần như không khác gì pháo pháo.

Ầm ầm ầm ầm!

Tiếng nổ vang trầm trọng hung hăng truyền ra từ trên vách núi, càng nhiều đá vụn bắn ra từ trên vách núi, bay múa đầy trời.

Một màn kinh khủng khiến mọi người sợ tới mức ôm lấy đầu, vội vàng ngồi xổm trên mặt đất, lộ ra vẻ kinh hãi, run lẩy bẩy, rốt cục không dám tiếp tục chạy trốn nữa.

“Cái này còn không sai biệt lắm, ta xem ai dám chạy đi?”

Giang Thạch quát to: “Từ giờ trở đi, ta chính là võ lâm minh chủ của các ngươi, nhớ kỹ danh hiệu của ta, lão tử không phải Ma Bệnh Vương, lão tử là Tề Thiên Đại Thánh!”

Tề Thiên Đại Thánh!

Bốn chữ được hét to chói tai tiến vào trong đầu mọi người, chấn động đến mọi người đều là vẻ mặt hoảng sợ.

“Ta liền biết, ta liền biết sát tinh lại muốn đại khai sát giới...”

Triệu Hậu Tài liên tục cười khổ trong lòng.

Cmn, như thế nào đi đến đâu hấn đều sẽ bị kéo vào những chuyện thế này?

Hấn đã bị Giang Thạch ép rời khỏi Phong Châu.

Kết quả vẫn có thể gặp được Giang Thạch!

Bây giờ lại đắc tội với toàn bộ võ lâm Hoành Châu thậm chí là cả thế gia!

Một khi bị truy cứu, cha con và đồ đệ bọn họ, một người cũng đừng hòng sống!

Trong lúc mọi người hoảng hốt, Giang Thạch xoay người lại, trực tiếp đi về phía hai vị trưởng lão trọng thương sắp chết kia.

Chỉ thấy khí tức của bọn họ yếu như nền tàn trong gió, thất khiếu chảy máu, thân thể còn đang run rẩy, đã sớm giải trừ trạng thái quái dị lúc trước, khôi phục hình thái bình thường.

Trong lòng Giang Thạch không khỏi ngưng tụ.

Lần trước thấy người của Côn Sơn Long thị biến thân, lần này lại thấy được người của Hoành Châu Vương Thị biến thân, chẳng lẽ những thế gia này thật sự đều là có huyết mạch yêu thú?

“Ta hỏi các người, tổ tiên các người có phải là yêu thú hóa hình hay không?”

Giang Thạch cực kỳ ngưng trọng hỏi thăm, nhìn chăm chăm Nhị trưởng lão trên mặt đất.

“Ta... Ta... mẹ kiếp...”

Miệng Nhị trưởng lão mấp máy, gian nan mở miệng, không ngừng chảy máu ra bên ngoài.

Rầm một tiếng, một gậy đập xuống.

Nhị trưởng lão, Chết!

“Đến lượt người nói, tổ tiên các người có phải là yêu thú hay không?”

Giang Thạch nhìn về phía Tứ trưởng lão đang thở dốc ở bên cạnh.

Thương thế của Tứ trưởng lão so với Nhị trưởng lão còn nặng hơn, cơ hồ đã không thể nói ra lời, nhưng vẫn là gian nan hội tụ công lực, hung hăng phi một ngụm máu tươi, phun về phía Giang Thạch.

Bùm!

Lại là một gậy đi xuống.

Giang Thạch nhíu mày, tiến hành suy tư, sau đó đem ánh mắt nhìn về phía ba tên Võ Thánh khác cách đó không xa.

Ba tên Võ Thánh này sớm đã sợ tới tột đỉnh, trong đầu xuất hiện vô số ý nghĩ.

Giờ phút này nhìn thấy ánh mắt Giang Thạch quét tới, vội vàng nhanh chóng quỳ xuống đau khổ cầu xin tha thứ.

“Ba người các người tên gì?”

Giang Thạch hỏi.

“Lão phu... lão phu Đinh Kiên, khẩn cầu thiếu hiệp tha mạng, tha mạng a!”

Một lão giả mặc hắc bào, miệng đầy bọt máu kinh hãi mở miệng, liên tục chấp tay.

-Lão tăng Thiết Thủ Tăng, cầu xin thiếu hiệp tha mạng!

“Tại hạ Dao Cuồng Hướng Huy, nguyện ý đầu nhập thiếu hiệp!”

Hai người còn lại cũng hoảng hốt mở miệng.

Không sợ không được.

Lực lượng của Giang Thạch quá biến thái.

Chắc chắn đã vượt qua hạn chế của Võ Thánh!

Giờ khắc này, tất cả tôn nghiêm cùng danh vọng đều đã bị bọn họ vứt bỏ, chỉ muốn sống sót.

“Ba người các ngươi coi như không tệ, bây giờ ta tuyên bố, các ngươi đều bị bắt làm tù binh, từ nay về sau, các ngươi chính là ba vị hộ pháp của Tề Thiên Đại Thánh ta!”

Giang Thạch mở miệng.

“Đa tạ thiếu hiệp tha mạng!”

“Cảm tạ thiếu hiệp cho chúng ta một cơ hội!”

Ba người vội vàng quỳ xuống đất dập đầu.

Bọn họ vốn là tán tu, lúc trước nhập hội với đám người Vương Thị hoàn toàn là vì lợi ích.

Bây giờ vì mạng sống đầu nhập vào Giang Thạch, cũng không tính là gì.

“Ai?”

Bỗng nhiên Giang Thạch quay đầu lại, ánh mắt như điện, nhìn về hướng cánh rừng bên ngoài sơn cốc.

Mấy đạo nhân ảnh ở ngoài cốc khẩu giờ phút này đều là vẻ mặt hoảng sợ, nhìn về bên này.

Khi phát hiện Giang Thạch nhìn về phía bọn họ, bọn họ không chút nghĩ ngợi, xoay người bỏ chạy.

Nhưng mà bàn chân Giang Thạch vừa đạp, sức bật khủng bố phát ra, trực tiếp đuổi theo, như là một quả đạn pháo hình người, trong nháy mắt đã đuổi theo mấy người, chớp lấy từng người từng người, trực tiếp ném trở về.

Từng tiếng kinh hô phát ra, lập tức tất cả những người nhìn trộm đều bị ném vào trong sơn cốc, ngã đến đầu rơi máu chảy, thống khổ kêu thảm thiết.

“Đến rồi còn muốn đi, nào có đơn giản như vậy?”

Giang Thạch ngữ khí bình thản, xoay người lại, nói: “Từ giờ trở đi, các ngươi cũng đều là thủ hạ của ta!”

Tất cả nhân sĩ giang hồ đều âm thầm kêu khổ.

Thiếu niên này không biết sống chết thì thôi.

Nhất định phải mang theo bọn họ!

Hắn giết chết người của 【Hoành Châu Vương thị】, không bao lâu sau, lão quái của Hoành Châu Vương thị có thể sẽ tới.

Hơn nữa huyết án lúc trước hắn phạm phải ở Phong Châu cũng sẽ nhanh chóng truyền ra ngoài, đến lúc đó cao thủ của Côn Sơn Long thị và Lũng Tây Trương thị đều sẽ tới.

Tất cả sẽ bị liên lụy!

Không biết rằng, giờ phút này sự chú ý của Giang Thạch đều đổ dồn về phía bảng điều khiển ở trước mặt, chờ đợi giá trị danh vọng tăng lên.

Trước đó giá trị danh vọng của hắn đã đạt tới 6200 điểm, bây giờ hắn lại phạm phải chuyện lớn như vậy, hắn là rất nhanh sẽ tiếp tục bạo tăng.

Chỉ cần để hắn mở khóa thiên phú thứ ba, thực lực khẳng định còn có thể tiếp tục tăng lên.

Những nguy hiểm này hoàn toàn đáng để mạo hiểm!

Cùng lắm thì vẫn là quy củ cũ, đến lúc có biến liền cuốn gói rời khỏi Hoành Châu.

Dù sao bây giờ xung quan đều là rừng sâu núi thẳm, hắn hoàn toàn có thể trốn nếu tình hình chuyển biến xấu nhất.

Chương 110: cự nhân lông đen tới cửa!! 1

“Ba người các người lại đây!”

Giang Thạch đột nhiên nhìn về phía ba tên Võ Thánh cách đó không xa, mở miệng nói.

Ba tên Võ Thánh chống đỡ thân thể trọng thương, miệng đầy bọt máu, vội vàng nhanh chóng đi tới.

-Minh chủ.....

“Sai, các người phải gọi ta Đại Thánh!”

Giang Thạch sửa lại bọn họ, hỏi: “Nghe nói các người hội tụ nơi này là vì tìm kiếm một ít sơn phi?”

“Đúng vậy, Đại Thánh.”

Đinh Kiên khẩn trương nói.

“Ừm, một hồi nữa các người liền đi ra truyền tin tức, nói cái Đại đương gia của quần sơn phi đã trở lại, để cho bọn họ cấp tốc trở về sơn trại hội tụ, mặt khác, tựa hồ ba người các người đều không học qua siêu phẩm võ học, đây là chuyện gì xảy ra?”

Giang Thạch nhướng mày.

Nguyên bản hắn còn muốn lấy siêu phẩm võ học từ trên người ba người này dùng để dung hợp, kết quả vừa mới đánh nhau, cũng không thấy ba người này thi triển siêu phẩm võ học.

Nhiều nhất cũng chỉ là một ít võ học bình thường tương đối lợi hại mà .

“Chúng ta đều là tán tu, tài nguyên có hạn, tu thành Võ Thánh đã là thiên tân vạn khổ, lại làm sao có thể có siêu phẩm võ học.”

Đinh Kiên chưa xót nói.

Hai người kia cũng đều là thần sắc ảm đạm.

Đừng nhìn bề ngoài chỉ như trung niên năm tươi sáu mươi tuổi, trên thực tế tuổi tác của bọn họ đều đã ngoài 160 tuổi, nếu không là vì siêu phẩm võ học cùng đan dược Duyên Thọ, ai sẽ lựa chọn vào đầu nhập thế gia?

“Thì ra là thế.”

Giang Thạch mở miệng, nói: “Đi thôi, đều theo ta trở về sơn trại!”

Hắn gọi mọi người, đi ra ngoài thung lũng.

Tất cả nhân sĩ giang hồ đều âm thầm kêu khổ, nhao nhao đứng dậy, đi theo sau Giang Thạch.

“Sur tôn, nếu không... chúng ta thừa dịp này chạy đi?”

Sắc mặt Thượng Quan Vân trắng bệch, ở bên cạnh Triệu Hậu Tài đưa ra chủ ý.

“Đừng chạy lung tung, xem trước đã.”

Sắc mặt Triệu Hậu Tài biến ảo, thì thầm nói.

Thực lực Giang Thạch khủng bố như thế, chỉ sợ có chạy cũng chưa chắc có thể chạy thoát.

Đến lúc đó ngược lại sẽ đắc tội với hắn.

Sự thật cùng tưởng tượng của hắn không sai biệt lắm, ven đường, quả thật có mấy tên nhân sĩ giang hồ muốn vụng trộm

rời đi, thân thể vừa chui vào trong rừng liền bắt đầu tăng nhanh tốc độ.

Nhưng mà bọn họ chỉ là vừa mới bắt đầu chạy ra, Giang Thạch đã nắm đá vụn trực tiếp ném tới.

Tuy rằng xung quanh đều là rừng rậm, khoảng cách lại xa, che khuất phần lớn tầm mắt của hắn, nhưng cũng may đá hắn ném ra đủ nhiều.

Liên tục ném ra ngoài ba viên đá, bất kỳ chương ngại vật nào ở dọc đường đều bị hắn dùng đá ném cho nát bấy, những nhân sĩ giang hồ chạy trốn cũng không thể may mắn thoát khỏi, đều bị đánh chết.

Một màn như thế, khiến cho những nhân sĩ giang hồ còn lại càng thêm sợ hãi, trong nháy mắt bỏ đi ý nghĩ muốn lạng lẽ chạy trốn.

Trong lòng bọn họ càng cay đắng, chỉ có thể buồn bực, tiếp tục đi theo Giang Thạch.

“Xem đi, ta liền biết không dễ dàng như vậy!”

Triệu Hậu Tài cười khỏ nói.

“Phụ thân...”

Triệu Phi Yến chuẩn bị mở miệng.

-Câm miệng nghiệt chương!

Triệu Hậu Tài giận tím mặt.

Nếu không phải nghiệt chương này nói loạn, bọn họ há có thể rơi vào tình cảnh bị những người khác nhắm vào ?

Sớm muộn gì mình cũng bị nghiệt chương này hại chết!

Triệu Phi Yến nhất thời sợ tới thông minh, câm miệng không nói lời nào, lộ ra vẻ ủy khuất.

Tin tức truyền đi nhanh, rất nhanh động tĩnh nơi đây đã đem những nhân sĩ giang hồ vào núi tầm bảo khác đều kinh động.

Không biết bao nhiêu nhân sĩ giang hồ quan sát ở xa xa, lộ ra vẻ kinh hãi.

-Nghe nói bọn họ đều hưởng ứng lời kêu gọi của [Hoành Châu Vương thị] chuẩn bị vào núi tìm phỉ, làm sao lại bị một thiếu niên moi ra rồi?”

“Ồ, trưởng lão của [Hoành Châu Vương thị] mất tích rồi?”

“Nghe nói mấy vị trưởng lão khác đều bị một thiếu niên quái dị giết chết, sẽ không phải là hãn chứ?”

Ánh mắt Giang Thạch nhìn về phía mọi người, cười ha ha, mở miệng quát to: “Các vị, tại hạ Tề Thiên Đại Thánh Giang Thạch, bây giờ là võ lâm minh chủ của đám người này, các nếu người như muốn đầu nhập vào Giang Thạch ta, cũng có thể cùng nhau lại đây, sau này miệng lớn ăn thịt, uống rượu chén lớn, bảo đảm các người tiêu dao khoái hoạt!”

Rầm rầm!

Xa xa, mọi người đều xôn xao, lộ ra vẻ kinh hãi.

-Võ lâm minh chủ?

-Tiểu tử này làm sao dám?

“Chẳng lẽ nhị trưởng lão, tam trưởng lão, tứ trưởng lão của Hoành Châu Vương thị cũng đều đã bị hãn giết?”

Nhiều người hít vào không khí lạnh.

Rất nhiều người đánh bạo đi tới sơn cốc lúc trước để xem xét.

Lần xem xét này quả thật khiến người ta sợ hãi.

“Xảy ra đại sự, toàn bộ ba vị trưởng lão của Hoành Châu Vương thị đều đã chết thảm!”

“Lại là thiếu niên kia làm, thiếu niên kia tự xưng Tề Thiên Đại Thánh!”

-Hắn là Ma Bệnh Vương Giang Thạch, là người phạm huyết án vô biên ở Phong Châu, Ma Bệnh Vương Giang Thạch!”

Tin tức thoáng cái đã truyền ra, khiến cho vô số nhân sĩ giang hồ đều nghị luận sôi nổi, kinh hãi một mảnh.

Mà rất nhanh, Giang Thạch cũng nhận được giá trị danh vọng phản hồi.

Hắn nhìn chăm chú vào mặt bảng trước mắt, chỉ thấy giá trị danh vọng bắt đầu tăng lên trên biên độ nhỏ.

Hắn biết đây chỉ là món khai vị, bình thường lúc vừa mới bắt đầu tăng lên sẽ rất chậm, càng về sau càng nhanh, sau đó sẽ lại chậm lại thẳng đến dừng hẳn.

Hắn rất mong chờ lần này có thể gia tăng được bao nhiêu giá trị danh vọng.

Bây giờ, thật vất vả mới hạ quyết tâm bắt chấp bất cứ hậu quả nào để làm đại sự, cũng đừng nói cho hắn căn bản không có kiếm được bao nhiêu giá trị danh vọng, nếu như vậy thật sự là lỗ lớn.

Bây giờ toàn bộ rừng núi đã sôi trào, tin tức đang nhanh chóng truyền đi.

Trong một khu rừng dày đặc.

Bồ câu đưa thư bay qua, phát ra tiếng vang ùng ục, rơi vào trong tay một tên nữ tử mặc áo xanh, đầu đội mặt nạ bảo hộ màu xanh, bàn tay ngọc trắng nõn nhẹ nhàng gỡ xuống một tờ

giấy trên đùi bồ câu, ánh mắt nhẹ nhàng đảo qua, tiện tay vò nát tờ giấy.

“Thiếu niên Giang Thạch kia lại xuất hiện lần nữa, bên người còn tụ tập một lượng lớn nhân sĩ giang hồ, chuẩn bị làm võ lâm minh chủ, còn giết chết mấy vị trưởng lão của [Hoàn Châu Vương thị], thật là có chút ý tứ.”

Nữ tử thanh y phát ra tiếng cười thanh thúy như hoàng oanh.

-Bây giờ có cần đem tin tức thông báo cho Côn Sơn Long thị và Lũng Tây Trương thị không?

Một nam tử áo xanh bên cạnh mở miệng hỏi.

“Đương nhiên phải thông báo, Thanh Y Lâu chúng ta làm chính là kinh thương tin tức, Côn Sơn Long thị, Lũng Tây Trương thị đều từng đặt mua tin tức của Giang Thạch từ chỗ chúng ta, bây giờ đã có tin tức, há có thể không thông báo cho cổ chủ?”

Nữ tử thanh y thản nhiên nói.

“Vâng!”

Nam tử áo xanh bên cạnh lập tức gật đầu, thân hình chợt lóe đã biến mất không thấy.

“Giang Thạch, một đệ tử ngoại môn đi ra từ một cái đạo quán nho nhỏ, vậy mà bây giờ đã có thành tựu như vậy, coi như là trời sinh kim cương cũng phải cần thời gian trưởng thành đi, cho nên, trên thân người này hơn phân nửa còn có cơ mật mà chúng ta không biết.”

Nữ tử thanh y lộ ra nụ cười nhẹ nhàng, mở miệng nói: “Đem tin tức của hắn tung ra ngoài, ta muốn để toàn bộ nhân sĩ giang hồ trong rừng này loạn lên!”

“Vâng.”

Bên cạnh lại có một tên nam tử áo xanh nhanh chóng hành động, biến mất không thấy.

Thanh Y Lâu bọn họ ngoại trừ kinh thương tin tức ở ngoài, còn có một nhiệm vụ chính là khống chế phong vân trong thiên hạ.

Đằng sau bất kỳ đại sự nào, hầu như đều không thể thiếu dấu vết của bọn họ.

Bởi vì cái gọi là: Thiên hạ phong vân nắm nơi tay, duy ngã Đại Huyền Thanh Y Lâu!

Nữ tử thanh y lộ ra nụ cười ung dung, một bộ dáng tất cả đều nằm trong lòng bàn tay.

Chương 111: cự nhân lông đen tới cửa!! 2

Không ngoài sở liệu, rất nhanh, toàn bộ khu rừng quả nhiên đã rối loạn.

Tin tức thứ nhất nhanh chóng truyền đi.

Đầu tiên là tin tức Giang Thạch là trời sinh Kim Cương, trước đó vẫn còn người hoài nghi, chưa bao giờ được chứng thực, lần này trực tiếp bị người của Thanh Y Lâu chủ động chứng thực, khiến cho vô số người khiếp sợ.

Trời sinh Kim Cương thật sự còn có tôn thứ hai?

Chuyện này quả thực giống như sấm sét nổ vang giữa trời quang.

Tiếp theo, tin tức lai lịch của Giang Thạch cũng trực tiếp bị người nói ra.

Thì ra sát tinh này xuất thân từ Hoang Châu, vốn là đệ tử ngoại môn của một đạo quán nhỏ ở Hoang Châu, sau đó bị Dương Hồng Thiên mạnh mẽ bắt ép vào trong quân đội, tiến vào Xích Diễm quân, sau đó nhiều lần lập chiến công ở Xích Diễm quân, nhưng ở thời khắc quyết chiến mấu chốt, phản bội Xích Diễm quân, khiến cho Xích Diễm quân đại bại mà về...

Sau đó Giang Thạch này liền chạy trốn đến Phong Châu, lại ở Phong Châu làm đủ loại đại sự kinh thiên động địa.....

Từng chi tiết bị người ta nói đến rất rõ ràng.

Vô số người khiếp sợ trong lòng.

Lại càng có không ít người trực tiếp mắng chửi Chân Võ Quan.

Nếu không phải Chân Võ Quan bồi dưỡng ra một tên quái vật như vậy, thiên hạ này cũng sẽ không loạn như thế, thân nhân, bằng hữu của bọn họ cũng sẽ không bị Giang Thạch bắt đi.

Trong lúc nhất thời rất nhiều người đem mũi nhọn nhắm thẳng vào Chân Võ Quan, hận không thể lập tức bắt được người của Chân Võ Quan.

Mà tin tức rất nhanh cũng truyền vào trong tai Giang Thạch ở sơn trại, trực tiếp làm cho Giang Thạch nhướng mày, sắc mặt trong nháy mắt âm trầm xuống.

Cho tới nay, việc hắn là đệ tử Chân Võ Quan, hắn đều giữ kín như bưng, e sợ bị người biết, vì chính là phòng ngừa Chân Võ Quan bị chính mình liên lụy.

Nhưng bây giờ lại có người chủ động nói ra lai lịch của mình, đem toàn bộ nội tình của mình lật lên! Còn tuyên truyền khắp nơi!

Quả thực là muốn chết!

Một khi kẻ thù của hắn ra tay với Chân Võ Quan, các đạo trưởng của Chân Võ Quan sẽ không một ai có thể sống sót!

“Các người có biết những tin tức này là truyền ra từ đâu không?”

Giang Thạch triệu tập ba người Đinh Kiên, Thiết Thủ Tăng, Hướng Huy, âm trầm hỏi thăm.

Ba tên cao thủ cấp Võ Thánh hai mặt nhìn nhau, cuối cùng vẫn là do Đinh Kiên đi ra mở miệng nói: “Muốn nói trong thiên hạ, thế lực nắm giữ tình báo tỉ mỉ nhất, không ai qua được Thanh Y Lâu tiếng tăm lừng lẫy của Đại Huyền vương

triều, hơn nữa chuyện bảo tàng lần này, quả thật có cao thủ của Thanh Y Lâu tới...”

-Thanh Y Lâu!

Giang Thạch nhíu mày, nói: “Ta cùng bọn hắc nước giếng không phạm nước sông, bọn hắc lại dám cả gan đâm sau lưng ta!”

Đinh Kiên cười khỏ nói: “Thanh Y Lâu vì lợi ích, không có ai là không thể bán đứng, hơn nữa dã tâm của thế lực này rất lớn, nghe nói phía sau màn không chỉ có một thế gia làm chỗ dựa, cho tới nay đều là tồn tại không chế phong vân trong thiên hạ, cơ hồ đằng sau bất cứ đại sự gì cũng sẽ có thân ảnh của bọn họ.”

“Thế à?”

Ánh mắt Giang Thạch khép hờ, bỗng nhiên lạnh lùng nói: “Để các người đi truyền bá tin tức, các người truyền ra ngoài chưa?”

“Đều đã làm xong.”

Ba người vội vàng mở miệng.

“Báo, Đại Thánh, bên ngoài có một đám thổ phỉ tới.”

Một nhân sĩ giang hồ nhanh chóng chạy tới.

“Cho họ vào!”

Giang Thạch mở miệng.

“Vâng, Đại Thánh!”

Tên nhân sĩ giang hồ kia lập tức lui ra ngoài.

Giang Thạch cũng đuổi người đứng lên, trực tiếp chủ động đi ra bên ngoài.

Trong rừng rậm rộng lớn.

Máu tanh tràn ngập, thi thể rải rác, nương theo từng đợt cát bay đá chạy, cuồng phong gào thét, giống như có dã thú khổng lồ nào đó đang tàn sát bừa bãi đồng dạng.

Giữa sân, không ngừng có từng đợt tiếng kêu thảm thiết phát ra.

Từng tên từng tên nhân sĩ giang hồ đang bị nhanh chóng giết chết, mỗi cỗ thi thể đều vô cùng thê thảm, cơ hồ đều chết không toàn thân, nội phủ cùng huyết dịch tung tóe khắp nơi.

Mà thủ phạm tạo thành tất cả thảm án này rõ ràng là một cự nhân lông đen thân hình cao lớn, cao chừng hơn bốn thước, toàn thân mọc đầy lông đen nồng đậm giống như cương châm, hắn cầm một cây đại phủ to bằng cánh cửa trong tay, vẻ mặt nhe răng cười, đang điên cuồng tiến hành tàn sát.

Nếu là có người quen ở đây, tất nhiên có thể phát hiện một sự thật khổng lồ, những người hắn giết chết ở đây cũng không phải nhân sĩ bình thường, mà là một ít dư nghiệt của Đại Long Thánh triều.

Tên nào cũng có tu vi cường hãn, cơ bản đều ở hàng ngũ Võ Thánh.

Nhưng bây giờ những võ thánh này ở dưới tay cự nhân lông đen quả thực không có bất kỳ lực chống cự nào.

“Đại Thánh Thánh Triều, vĩnh viễn bất diệt!”

Sau khi một tên cao thủ cấp Võ Thánh cuối cùng bị chém giết, gian nan phát ra một câu nói, hoàn toàn tắt thở.

“Vĩnh viễn bất diệt?!”

Thanh âm của cự nhân lông đen thô kệch, phát ra từng đợt tiếng cười điên cuồng, nói: “Ngược lại ta lại muốn để tất cả các người đi chết, dư nghiệt của Đại Long vương triều, một tên cũng đừng hòng có thể chạy thoát!”

“Tướng quân, có tin tức!”

Một tên Thiết Tu La thân mặc thiết giáp nhanh chóng đi tới, đem một phong thư tín giao vào trong tay của hắn.

Cự nhân lông đen lộ ra vẻ không kiên nhẫn, thò bàn tay to lớn ra, trực tiếp cầm thư tín lên, nhanh chóng xem lướt qua.

“Sơn phỉ hội tụ, muốn làm võ lâm minh chủ, quả thực muốn chết!”

Đồng tử hắn hung hăng co rút lại, tựa hồ cực kỳ không tin những gì viết trên giấy.

“Đúng vậy, Hắc Nô, tin tức là từ Thanh Y Lâu truyền ra, rất có thể là thật.”

Bỗng nhiên, một nam tử trung niên thân mặc nho sam ở cách đó không xa, hai tay chấp sau lưng, cất bước đi tới, thanh âm bình tĩnh, nhìn về phía cự nhân lông đen trước mắt, nói, “Bất kể có phải sự thật hay không, đây đều là một nhân tài, ta chuẩn bị lập tức phái người chiêu an người này, nhân tài như thế nhất định phải đưa vào trong quân, mới không tính lãng phí!”

-Lại là chiêu an? Chiêu an có ý nghĩa gì?

Trên mặt cự nhân lông đen lộ ra nụ cười tàn nhẫn, bàn tay nắm chặt, đem thư tín trong lòng bàn tay bóp nát bẩy, cười hắc hắc nói: “Ta ngược lại muốn tự mình lĩnh giáo một chút, nhìn xem hắn có phải thật sự trời sinh kim cương hay không, ha ha ha...”

Hắn kéo chiến phủ thật lớn, đi về phía trước, chuẩn bị triệu tập nhân mã, san bằng sơn trại.

Văn sĩ trung niên biến sắc, quát: “Hắc nô, không thể xằng bậy!”

Hàn quang trong mắt cự nhân lông đen chột lóc, đột nhiên xoay người, oanh một tiếng, sóng khí bộc phát, giống như núi lửa phun trào, chấn toàn bộ mặt đất lắc lư kịch liệt, vô số đá vụn văng khắp nơi, lưỡi rìu đáng sợ cách Văn sĩ trung niên cơ hồ chỉ có mấy cm.

Văn sĩ trung niên nhất thời bị kinh hãi đến toát ra mồ hôi lạnh, vừa sợ vừa giận, tức đến phát run.

“Người...”

“Hắc hắc hắc, Văn tiên sinh, trước khi đô đốc đi có thể đem quyền chỉ huy giao cho ta!”

Cự nhân lông đen vẽ mặt nhe răng cười, nhìn Văn sĩ trung niên, nói: “Cho nên, ngươi làm tốt bổn phận của mình là được, những thứ khác để cho ta đến, có phải trời sinh kim cương hay không chỉ có đánh qua mới biết được, nếu không là trời sinh kim cương, coi như chiêu an, cũng bất quá là cái phế vật, ngươi nói đúng không? “

Hắn rút rìu lên, xoay người lại, tiếp tục đi về phía trước.

“Đáng chết, quái vật này, lại đang ngang ngược hành sự!”

Sắc mặt Văn sĩ trung niên biến ảo, trong lòng mắng to, nhanh chóng đuổi theo.

“Toàn quân nhổ trại, san bằng Hắc Vân trại cho ta!”

Cự nhân lông đen mở miệng rống to.

Ầm một tiếng, năm trăm Thiết Tu La cùng mấy ngàn tên Hoành Châu quân đều bắt đầu hành động.

Trong trại.

Vẻ mặt Công Tôn Nghĩa phức tạp, gặp được Giang Thạch lần nữa, trong lòng quay cuồng, khó có thể tin.

Một tháng không gặp, thực lực của người này quả nhiên lại tăng lên không ít.

Quan trọng hơn, bây giờ hắn điên rồi sao? Muốn làm mình chủ võ lâm?

Chỉ thấy trong trại, cờ hạnh hoàng đã sớm được người dựng lên, mặt trên rõ ràng viết 【 võ lâm minh chủ 】 , 【 Tề Thiên Đại Thánh 】 , 【 thay trời hành đạo 】 những câu như vậy.

Công Tôn Nghĩa cảm thấy nếu biết trước những thứ này còn không bằng không trở về đây.

Động tĩnh của tên này càng lúc càng lớn.

Hơn nữa hắn cư nhiên còn từng giết người của Côn Sơn Long thị và Lũng Tây Trương thị, một khi bị bọn họ tìm tới, chỉ sợ toàn bộ trại đều chỉ có một con đường chết.

“Công Tôn Nghĩa, thế nào, trại của ta còn được chứ?”

Giang Thạch cười ha hả nói.

“Đại đương gia... cái này... cái này không tốt lắm đâu?”

Công Tôn Nghĩa kiên trì nói.

“Ngược lại, ta cảm thấy rất tốt, người vừa vặn có thể tới thay ta quản lý nơi này!”

Giang Thạch thản nhiên mở miệng, ánh mắt đã nhìn lên trên mặt bàn.

Một ngày trôi qua.

Sự tình quả nhiên không ngoài dự đoán của hắn.

Giá trị danh vọng tăng từ 6200 lên 7200.

Mà đây không phải là toàn bộ, giá trị danh vọng vẫn đang chậm rãi hướng lên trên.

“Nhưng cái này...”

Sắc mặt Công Tôn Nghĩa biến ảo, còn muốn mở miệng lần nữa, nhưng nghe âm âm một tiếng, bị một cỗ động tĩnh vô cùng mãnh liệt cắt đứt.

Một khối cự thạch cực lớn hình như bị người ném tới, từ bên ngoài sơn trại hung hăng đập vào bên trong.

Tảng đá thật sự quá lớn, giống như cánh cửa, đụng nát cửa trại, hung hăng đập vào bên trong.

Số lớn nhân sĩ giang hồ cùng sơn phỉ lộ ra vẻ hoảng sợ, nhao nhao né tránh.

Nhưng vẫn có người bị cự thạch khủng bố này trực tiếp đâm chết.

“Ha ha ha... cái gì trời sinh Kim Cương, Hắc gia gia đến đây gặp người!”

Một đạo thanh âm cuồng tiếu cực kỳ điếc tai trực tiếp khuếch tán vào từ bên ngoài, chỉ thấy một tôn cự nhân lông đen vô cùng khủng bố, mang theo một thanh bản phủ thật lớn, bước đi nhanh về phía bên này.

Chương 112: Hành hạ cự nhân lông đen ! 1

Bùm! Bùm! Bùm!

Từng đợt thanh âm nặng nề không ngừng vang lên từ ngoài cửa trại, mặt đất chấn động, phát ra tiếng nổ vang.

Chỉ thấy một người thân cao hơn bốn thước, thân hình khôi ngô, lông đen rậm rạp, trong tay còn xách theo một cây rìu màu đen giống như cánh đại môn nhỏ, trong miệng cười ha ha, trực tiếp xuất hiện ở trong quảng trường của sơn trại.

Một thân sát khí của hắn quá mức nồng đậm.

Trùng trùng điệp điệp, khuếch tán hướng ra phía ngoài, thanh âm cuồng tiếu trong miệng càng là đỉnh tai nhức óc, tựa như lôi đình, chấn động bốn phía.

Toàn bộ sơn trại đã đại loạn một mảnh.

Tất cả nhân sĩ giang hồ đều lộ ra vẻ kinh hãi, quả thực không thể tin vào mắt mình.

“Là cự nhân lông đen của quân U Châu!”

“Trời ạ, đại tướng cự nhân lông đen thủ hạ của Mông Phóng, như thế nào hắn lại tới!”

“Xong rồi, bị cự nhân lông đen này giết tới cửa!”

Công Tôn Nghĩa đang nói chuyện cùng Giang Thạch thì biến sắc, cả da đầu trong nháy mắt đã tê dại.

Cự nhân lông đen?

Bị hắn theo dõi lúc nào!

Hắn gần như muốn rời đi ngay lập tức.

Mà rất nhanh, chuyện khiến mọi người càng thêm giật mình phát sinh.

Bên ngoài sơn trại truyền đến tiếng nổ vang trầm trọng, thùng thùng rung động, giống như là thủy triều đang mãnh liệt cuộn trào.

Từng tên từng tên Thiết Tu La ánh mắt lạnh như băng, thân hình cao lớn, từng bước một tiếp cận đến từ xa xa, đông nghịt một mảnh, bao vây toàn bộ sơn trại.

Trong nháy mắt toàn bộ sơn trại đại loạn một mảnh.

Vô số nhân sĩ giang hồ bắt đầu nhanh chóng trèo tường đào tẩu, càng có người trực tiếp hướng bắt đầu đau khổ cầu xin tha thứ với cự nhân lông đen kia, tỏ vẻ mình oan uổng, chính mình chỉ là bị uy hiếp.

Giang Thạch giận tím mặt, đột nhiên quát to: “Tất cả câm miệng, ai cũng không được đi!”

Thanh âm của hắn cực lớn, đột nhiên khuếch tán toàn bộ nơi đây, ngăn chặn thanh âm của tất cả mọi người.

Đông đảo nhân sĩ giang hồ nhất thời sắc mặt hoảng hốt, ngậm miệng lại, nhanh chóng dừng lại, lúc này mới nhớ tới Ma Bệnh Vương Giang Thạch này cũng là một nhân vật hung ác, có thể đem hòn đá ném ra xa bảy tám dặm.

Muốn chạy trốn ở trước mặt hắn, căn bản là không thực tế.

-Hắc hắc, có chút ý tứ!

Cự nhân lông đen mặt nhe răng cười, một đôi mắt to lớn giống như ngọn đuốc đồng dạng, xa xa nhìn chăm chăm vào thân thể Giang Thạch, nói: “Ngươi cái tiểu hầu tử này cũng dám tự xưng Tề Thiên Đại Thánh?”

Thanh âm của hắn điếc tai, trực tiếp nhắc lên từng mảnh cuồng phong khủng bố, trong nháy mắt khu vực quanh thân bắt đầu cát bay đá chạy.

Giang Thạch tiện tay cầm lấy Lang Nha Bổng của mình, sắc mặt chuyển lạnh, bàn tay nhẹ nhàng xoa xoa, lạnh lùng nói: “Súc sinh lông lá không biết sống chết, bên ta vừa mới khai trương, ngươi đã dám tới đập bãi, cái đầu lớn liền ra vẻ, một hồi ta muốn đem ngươi đánh thành bộ dạng so với ta còn thấp hơn.”

“Ngươi nói cái gì?”

Hung quang trong mắt Cự nhân lông đen hiện lên, nhe răng cười ra tiếng.

“Ta nói súc sinh lông lá nhà ngươi không biết sống chết!”

Giang Thạch nhìn chằm chằm vào cự nhân lông đen.

“Vật nhỏ, hôm nay Hắc gia gia muốn xé sống ngươi, cũng muốn nói cho thiên hạ, không phải bất luận cái gì a miều a cầu đều có tư cách xưng là trời sinh kim cương, ngươi chết cho ta!”

Sắc mặt Cự nhân lông đen dữ tợn, rống to một tiếng, thân thể khủng bố cao hơn bốn thước lập tức nhanh chóng vọt tới hướng bên này của Giang Thạch, bàn chân to lớn bước ra, tiếng Oanh tạc vang lên, giẫm mặt đất nứt vỡ, từng khối đá cứng rắn trực tiếp bắn về phía bốn phương tám hướng.

Hắn quá mức cuồng mãnh, thân hình to lớn, lực lượng vô biên, thời điểm vừa xông qua, bên người trực tiếp hiện ra một tầng sóng khí màu trắng thật dày, thanh thế cực lớn dọa đến không biết bao nhiêu người.

Văn sĩ trung niên theo sát bên cạnh hắn, sắc mặt âm trầm, nhìn chằm chằm vào trong sân, tức giận cắn răng.

Tên nô lệ lông đen chết tiệt này!

Tự cao tự đại, trong mắt chỉ có vũ lực, đồ đốc làm sao có thể giữ hấn lại.

“Vây quanh sơn trại, một người không được rời đi!”

Văn sĩ trung niên vung tay, âm trầm mở miệng.

Ầm ầm ầm ầm!

Đông đảo Thiết Tu La cùng Hoành Châu quân phía sau lập tức bắt đầu đi ra, đông nghịt một mảnh, đem toàn bộ sơn trại đều bao vây, đông đảo nhân sĩ giang hồ sợ tới mức run lấy bầy.

Nhưng mà rất nhanh, bọn họ liền kinh hãi trừng to mắt.

Bởi vì Giang Thạch cùng cự nhân lông đen ở giữa sân kia rất nhanh đã vọt tới cùng một chỗ.

Hai người đều nhanh giống như một trận gió đồng dạng, mang theo một cỗ cuồng phong gào thét vô cùng chói tai, một người vũ động lang nha bổng, một người vũ động đại phủ to bằng cánh đại môn, trực tiếp hung hăng nện vào chính giữa.

Giờ khắc này, thân thể Giang Thạch so sánh với cự nhân lông đen kia quả thực bé nhỏ không đáng kể.

Giống như một đứa trẻ đối mặt với một tên đại hán,

Nhưng mà trong cơ thể Giang Thạch bộc phát ra lực lượng lại để cho tất cả mọi người lộ ra vẻ kinh hãi, không dám tin vào mắt mình.

Rầm!

Hai cây binh khí va chạm, nhất thời phát ra từng đợt thanh âm khủng bố đinh tai nhức óc, giống như hai cái chuông lớn bằng đồng thau đụng vào nhau, Oanh một tiếng, tạo ra từng tầng sóng khí khủng bố menh mông trong không khí.

Chỉ riêng sóng âm chói tai đã khiến cho đông đảo nhân sĩ giang hồ nơi đây, nhao nhao phát ra tiếng kêu thảm thiết, thanh âm thể lương, hai tay dùng sức che hai tai lại, trực tiếp ngã xuống đất.

Ngay cả những Hoàn Châu quân vây quanh bốn phía cũng kêu rên thảm thiết.

Đây đã không giống như là hai thân thể huyết nhục đang chiến đấu, ngược lại là giống như là hai cái ma thân sắt thép khùng bổ đụng vào cùng một chỗ.

Cơ hồ vừa lên, Giang Thạch liền thi triển ra Xích Dương Bá Thể Công.

Lực lượng được tăng phúc 84%!

Bùm!

Một đạo thanh âm vô cùng đáng sợ phát ra, hai đạo nhân ảnh đều là bị chấn đến thân thể lắc lư, thất tha thất thểu lui về phía sau.

Chỉ bất quá, Giang Thạch chỉ là lùi lại hai ba bước.

Mà cự nhân lông đen kia lại không không chế được bàn chân, giẫm trên mặt đất thùng thùng nổ vang, một đường điên cuồng lui, trực tiếp lui ra xa hơn mười thước, giẫm trên mặt đất để lại một mảnh dấu chân thật sâu, đá vụn bắn tung tóe.

Không chỉ vậy!

Sau khi va chạm khủng bố, hai bàn tay to đầy lông đen của hắn đều bị chấn động đến cực kỳ đau đớn, hiện lên vết máu, tất cả lông đen trên người đều dựng thẳng lên.

Trong miệng hắn rống giận, quả thực là không thể tưởng tượng.

Chiến đấu trực diện cứng đối cứng, chính mình lại rơi vào hạ phong!

Khẩu đại phủ này thế nhưng là có dung hợp Tinh Thần Vãn Thiết!

Nói cách khác, đối phương là bằng vào lực lượng thuần túy của thân thể, áp chế chính mình.

-Tiểu Hầu Tử, ta muốn giết ngươi!

Cự nhân lông đen đột nhiên rống to, trong ánh mắt hiện ra lửa giận hùng hực, quả thực muốn tức điên rồi.

Từ khi xuất đạo tới nay, ngoại trừ tại dưới tay Đại Đô Đốc Mông ném qua tư vị này, còn không có bất luận kẻ nào có thể ở trên phương diện sức mạnh thân thể áp chế chính mình.

Một màn vừa rồi quả thực là sỉ nhục lớn lao, để cho hãn hân không thể lập tức huyết tẩy tất cả mọi người nơi đây.

Tất cả mọi người xông xao một mảnh, lộ ra vẻ kinh hãi.

Giang Thạch thể chấn lui cự nhân lông đen kia?

“Trời sinh Kim Cương, chẳng lẽ hãn thật sự là trời sinh Kim Cương?”

Có người run lẩy bẩy, mở miệng nói.

Vãn sĩ trung niên theo đuôi mà đến kia cũng là sắc mặt cả kinh, cảm thấy cực kỳ không thể tưởng tượng nổi.

Thực lực của Nô Lệ lông đen này mạnh bao nhiêu, hãn không thể rõ ràng hơn.

Huyết mạch đặc thù, thân thể vô song, phối hợp với đại phủ được dung hợp Tinh Thần Vãn Thiết, ở trong cấp bậc Võ Thánh tuyệt đối là gặp thần giết thần, ngay cả việc hành hình đối với Đại Long Thánh Chủ đều phải chỉ định hãn ra tay, có thể tưởng tượng được thân thể của hãn phải mạnh bao nhiêu.

Nhưng chính diện cứng đối cứng như vậy, hẳn lại bị Giang Thạch bức lui?

Điều này thật sự khiến người ta cảm thấy sợ hãi.

Cự nhân lông đen rống giận một tiếng, rất nhanh lại cầm chặt búa lớn, nhanh chóng vọt tới hướng Giang Thạch lần nữa, sắc mặt dữ tợn, gân xanh nổi lên toàn thân.

Chương 113: Hành hạ cự nhân lông đen ! 2

Giờ khắc này thân thể của hắn lại còn đang nhanh chóng biến lớn, từng khối cơ bắp phồng lên, da thịt đổi màu, cơ thể lại bành trướng ra một vòng so với lúc trước, tất cả lỗ chân lông đều đang phun ra khí lưu mỏng.

Hình thể lúc này đã đạt cao tới hơn năm thước.

Ngay cả làn da cũng hóa thành màu vàng đen, toàn bộ lông đen đều hóa thành màu vàng đen khùng bố, giống như hóa thành người kim loại.

Siêu phẩm võ học!

Vừa rồi vậy mà hắn còn không có thi triển siêu phẩm võ học?

Đến lúc này mới chính thức bắt đầu thi triển!

Hình thể khùng bố lao nhanh mà ra, tiếng Oanh tạc vang lên, như là một đầu cự tượng man cổ đáng sợ, mặt đất bị giẫm lên đều đang không ngừng nổ tung, khói lửa thổi quét, lực lượng khùng bố, khiến cho tất cả mọi người lại lộ ra vẻ hoảng sợ.

Đây mới là toàn bộ thực lực của Cự nhân lông đen!

Vừa rồi chỉ là món khai vị.

-Xong rồi, chờ đến khi sát tinh này bị đánh chết, chúng ta cũng xong rồi.

Trong lòng Triệu Hậu Tài lộ bộ một chút, lộ ra vẻ kinh hãi.

Cự nhân lông đen này trở nên khủng bố như vậy, hiển nhiên Giang Thạch không phải là đối thủ của hắn.

Một khi Giang Thạch chết thảm, như vậy mấy người có quan hệ mật thiết với Giang Thạch như bọn họ cũng đừng nghĩ sống sót.

“Cũng chỉ có người có siêu phẩm võ học?”

Thanh âm Giang Thạch phần nộ, khoảnh khắc nhìn thấy cự nhân lông đen xông tới, cơ hồ trong nháy mắt hắn cũng bắt đầu vận chuyển siêu phẩm võ học.

Giọt khí huyết Viêm Tượng đầu tiên ở khu vực lồng ngực cơ hồ nổ tung trong nháy mắt, Oanh một tiếng, thoáng cái hóa thành một cỗ lực lượng vô cùng mãnh liệt mà lại cuồng bạo lao nhanh ra từ trong lồng ngực Giang Thạch, trùng trùng điệp điệp, trực tiếp tuôn về tứ chi bách hài của Giang Thạch.

Trong nháy mắt!

Cơ thể của hắn cũng bắt đầu bành trướng rất nhanh, từng đạo gân xanh thô to bò đầy bên ngoài cơ thể, tất cả máu trong cơ thể đều giống như sôi trào.

Thân hình vốn còn rất nhỏ gầy, giờ khắc này cư nhiên cũng đang nhanh chóng phồng lên, bốp bốp rung động, thân thể bị kéo căng, làn da đỏ lên, cả người lập tức từ một thước bảy mấy ban đầu hóa thành chừng hai thước, tất cả da thịt, mạch máu trên người đều hóa thành màu đỏ thẫm.

Một cỗ khí tức ngang ngược không cách nào tưởng tượng được trực tiếp bộc phát ra từ trên người hắn.

Khí huyết Viêm Tượng!

Đây là lần đầu tiên Giang Thạch vận dụng khí huyết Viêm Tượng từ khi tu thành tới nay!

Cùng khí huyết Man Tượng lúc trước quả nhiên đã xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất, cực kỳ đáng sợ.

Tùng đột khí tức cuồng mãnh không ngừng kéo lên từ trên người hắn, dẫn theo không khí bốn phía đều hóa thành khí lưu khủng bố, một đám nhân sĩ giang hồ hoảng hốt nhao nhao trùng to mắt.

Giang Thạch này vậy mà cũng có át chủ bài?

“Đi chết đi!”

Giang Thạch giận dữ gầm một tiếng. vũ động Lang Nha Bổng, hung hăng vọt về phía cự nhân lông đen lần nữa, hung hăng quét ngang ra một gậy.

Bùm!

Bùm!

Cơ hồ trong nháy mắt, vũ khí của hai người lại hung hăng va chạm vào nhau.

Lần này, luồng sóng khí bộc phát trong không khí càng khủng bố hơn, căn bản không giống như là hai người đang chiến đấu, mà giống như là hai tòa núi nhỏ đụng vào nhau.

Vô số khí lưu bị lực lượng khủng bố trùng kích quét ra chung quanh, không biết bao nhiêu viên đá vụn trên mặt đất bắn nhanh ra khắp nơi, mang theo thanh âm rít gào càng làm cho người ta hoảng sợ.

Hầu hết mọi người đều đau đớn bịt tai lại.

Lực lượng của hai người này đã sớm vượt qua hạn chế của Võ Thánh!

Đây căn bản không phải là người.

Cạch!

Đột nhiên, có một tiếng trầm đục vang lên, cự phủ trong tay cự nhân lông đen rớt cuộc cũng khó có thể cầm được nữa, bị cự lực vô tận, cuồng bạo mà khủng bố của Giang Thạch hung hăng đập rớt tay phóng lên trời.

Sau đó Lang Nha Bồng thô to mang theo lực lượng cực kỳ đáng sợ, ở trong tiếng rống to phẫn nộ của cự nhân lông đen, đột phá tầng tầng lớp lớp khí lưu phong tỏa, lập tức hung hăng quét ở trên ngực bụng của cự nhân lông đen.

Bùm!

Dưới tác dụng của lực lượng khủng bố, cự nhân lông đen chỉ cảm thấy như mình bị một ngọn núi lửa nhỏ khủng bố đập trúng.

Bộ vị bị oanh kích trực tiếp nổ ra một cái động máu, số lớn máu tươi cùng nội phủ bắn tung tóe ra từ trên người hắn, toàn bộ thân thể như kim loại đều bị đập đến run bần bật, hung hăng bay ngược ra ngoài hơn mười thước, rầm một tiếng, nện ở xa xa, cuồng phun máu tươi, sắc mặt vặn vẹo, thống khổ không chịu được.

“Không thể nào, không thể nào!”

Văn sĩ trung niên trực tiếp bị một màn trước mắt này dọa sợ đến tột đỉnh.

Nếu như lúc trước hắn còn hoài nghi Giang Thạch có phải trời sinh Kim Cương hay không, như vậy giờ khắc này, hiện thực đã hung hăng đánh vào trên mặt của hắn.

Dưới tình huống cự nhân lông đen đã thi triển siêu phẩm võ học, lại vẫn không thể địch lại Giang Thạch.

“Quả nhiên, Giang Thạch này chính là quái vật a!”

Triệu Hậu Tài kêu rên trong lòng.

Hắn đã sớm cảm thấy Giang Thạch không đúng, bây giờ nhìn thấy thân thể của hắn còn có thể biến lớn, trong lòng nhất thời càng thêm sợ hãi.

Tất cả nhân sĩ giang hồ cũng đều tràn đầy kinh hãi và hoảng sợ.

Bùm! Bùm! Bùm!

Sau khi Giang Thạch đánh bay cự nhân lông đen, lập tức sai bước nhanh chóng vọt về phía trước, bước chân hạ xuống, mặt đất dưới chân không ngừng run rẩy, trong thân thể có loại cảm giác đau đớn nói không GejçỒ lời, khí huyết Viêm Tượng hùng hậu cung cấp cho hắn lực lượng khủng bố không thể tưởng tượng nổi.

Hắn phát hiện hắn vẫn là đánh giá thấp uy lực của khí huyết Viêm Tượng này!

Đây vẫn chỉ là đầu khí huyết Viêm Tượng thứ nhất!

Hắn cảm giác được lực lượng của bản thân ít nhất đã đột phá 20 vạn cân.

Nếu là bộc phát cả hai đầu khí huyết còn lại, cho dù là lão quái Hoán Huyết Cảnh đến cũng không phải là không thể đánh một trận!

Tại thời điểm hắn nhanh chóng phóng tới hướng của cự nhân lông đen, nguyên bản cự nhân lông đen bị hắn đánh gục trên mặt đất, bỗng nhiên rống giận một tiếng, cả người đầy máu tươi, toàn bộ thân thể hung hăng nhào tới hướng của Giang Thạch lần nữa.

Giờ khắc này, tốc độ của hắn nhanh đến cực hạn, vô cùng đột ngột, giống như tia chớp.

Không chỉ vậy!

Khi hấn nhào tới, trên người lại đột nhiên sáng lên hai đạo hào quang màu đen, mơ hồ có thể nhìn thấy trong hào quang màu đen kia rõ ràng là một đầu hung lang cùng ác hổ cực lớn, hung khí đằng đằng, trong miệng trực tiếp phát ra từng tiếng rít gào nặng nề mà điếc tai, chấn động đến toàn bộ sơn trại đều ong ong rung động.

Tất cả mọi người đều có cảm giác thất thần trong nháy mắt.

Giang Thạch đứng gần cự nhân lông đen nhất, trong đầu càng mơ hồ, trong nháy mắt giống như đã mất đi ý thức.

Bùm!

Nhân cơ hội này, hình thể khủng bố cao hơn năm thước của cự nhân lông đen đã đụng tới trong nháy mắt, đem Giang Thạch đụng đến bay ngược ra ngay tại chỗ, một bàn tay giống như cái mẹt lập tức hung hăng đè lại mặt Giang Thạch, đem thân thể Giang Thạch nện ở trên mặt đất, đập toàn bộ mặt đất đều lõm xuống, loạn thạch bắn tung tóe.

Cự nhân lông đen thân sắc dữ tợn, một thân máu tươi, hai đạo thú hồn hung lang cùng ác hổ chặt chẽ quấn ở trên người của hấn, cung cấp cự lực vô tận cho hấn.

“Vật nhỏ, có thể đem thú hồn bản mạng của Hắc gia gia ngươi bức ra, cho dù ngươi chết, cũng đủ để kiêu ngạo, xem ta bóp chết ngươi!”

Thanh âm cự nhân lông đen cực kỳ khủng bố, ánh mắt hung lệ, bàn tay to lớn trực tiếp vận toàn lực mà bóp, chuẩn bị đem đầu Giang Thạch triệt để bóp nát.

Nhưng điều đáng sợ là!

Mặc dù hấn đã vận dụng thú hồn bản mạng, nhưng toàn lực bóp xuống, vậy mà vẫn không thể bóp nát đầu Giang Thạch.

Lúc này, rốt cục Giang Thạch cũng thanh tỉnh lại từ trong cảm giác trống rỗng, miệng phát ra âm thanh mơ hồ.

“Ừm, đây là con muỗi gì, cứ nhiên dám cắn gia gia người một cái!”

Chương 114: Hoán Huyết lão quái xuất hiện! 1

Cự nhân lông đen không khỏi trừng to mắt, lộ ra vẻ kinh nộ, gắt gao nhìn chăm chăm Giang Thạch bị hấn đặt ở dưới người.

Tên này đang nói gì?

Muỗi nhỏ?

Chính mình bộc phát ra lực lượng khủng bố như vậy, hấn lại dám nói mình là con muỗi nhỏ!

“Ta bóp chết ngươi!”

Hấn rống to một tiếng, một bàn tay to khác cũng hung hăng chop lấy Giang Thạch, chuẩn bị bóp nát đầu Giang Thạch.

Nhưng ngay lúc này!

Một cỗ đại lực bàng bạc vô cùng khủng bố bộc phát ra từ trong cơ thể Giang Thạch lần nữa, khiến cho thân thể Giang Thạch bắt đầu biến to thêm một vòng, trong mạch máu thô to giống như có nham thạch cuộn cuộn không ngừng đưa vào, phát ra âm thanh ùng ục ùng ục.

Thân hình vốn đã cao hơn hai thước của hấn lại bành trướng một lần nữa, phồng lên, làn da trở nên đỏ hơn, nóng hơn, dày hơn, tất cả xương cốt trên người đều như muốn nổ tung.

Giờ khắc này, Cự nhân lông đen cảm giác Giang Thạch đã không còn là một người nữa.

Mà là hóa thành một đầu man long khủng bố, từng đợt lực lượng cuồng bạo vô biên đang không ngừng trùng kích về thân thể của hắn.

Trong khoảnh khắc ngắn ngủi, thân hình Giang Thạch cứ nhiên từ hai thước lúc trước đột nhiên tăng vọt tới hai thước hai ba, toàn bộ cơ bắp trên dưới bạo nhô ra, dữ tợn mà khủng bố.

Đầu khí huyết Viêm Tượng thứ hai!

Cột kệt!

Bàn tay Giang Thạch nhẹ nhàng nắm lấy, nắm lấy một bàn tay của cự nhân lông đen, mạnh mẽ tách bàn tay của hắn ra khỏi mặt mình, bóp mạnh khiến cho sắc mặt cự nhân lông đen ửng hồng, vặn vẹo, muốn liều mạng chống cự, nhưng vô luận như thế nào cũng không chống cự được.

Trên lực lượng, hắn lại bị Giang Thạch áp chế gắt gao.

Không chỉ vậy!

Rất nhanh, bàn tay kia của Giang Thạch cũng nắm chặt bàn tay lớn thứ hai của cự nhân lông đen, cũng từ từ tách bàn tay lớn thứ hai ra.

-A!

Trong miệng cự nhân lông đen phát ra tiếng rống to đình tai nhức óc, một mặt là bởi vì đau đớn kịch liệt mang đến, mặt khác thì là bởi vì ghen khuất quá độ, hung lang và ác hổ quần quanh ở trên người hắn đều đi theo rít gào mà ra, tiếp tục chấn động ra từng mảnh sóng âm khủng bố.

Nhưng trước đó Giang Thạch đã ăn thiệt thòi một lần, lần này tự nhiên không có khả năng tiếp tục chịu thiệt.

Cơ hồ tại khoảnh khắc hai đầu hung lang, ác hổ kia phát ra tiếng rít gào, hắn cũng trực tiếp rống to lên.

Tiếng rống này căn bản không giống như tiếng người,

Ngược lại giống như là một đầu thái cổ man tượng đang gầm rú, thanh âm đỉnh tai nhức óc, xuyên vân liệt thạch, tựa như từ trong năm tháng xa xưa vô tận có một đầu man tượng đang trở về đồng dạng.

Khí tức khủng bố chấn động mà ra, trực tiếp khiến cho hung lang, ác hồ đang gào thét bắt đầu run lẩy bẩy, thân thể hỗn loạn, trong nháy mắt ngừng gào thét, sau đó bắt đầu nhanh chóng rút vào trong.

Giang Thạch nhân cơ hội này, toàn bộ thân thể đột nhiên dùng sức giãy ra, bộc phát ra lực lượng cuồng mãnh không biết cỡ nào, trực tiếp mạnh mẽ chấn bay cự nhân lông đen từ trên thân thể của hắn ra ngoài.

Chỉ có điều, cự nhân lông đen vừa mới bay ngược, Giang Thạch liền xoay người bật dậy, một bàn tay vững vàng chế trụ bàn tay của cự nhân lông đen, đột nhiên vũ động lên, hung hăng nện thân thể đối phương xuống mặt đất.

“Dám cả gan nhéo ta, ngươi chết cho ta!”

Giờ khắc này, thân thể của cự nhân lông đen thật giống như hóa thành một con bù nhìn yếu ớt ở trong tay của hắn đồng dạng, tùy ý hắn rống to kêu to như thế nào, thủy chung không thể tránh thoát khỏi lòng bàn tay của Giang Thạch.

Bùm!

Một tiếng vang đỉnh tai nhức óc vang lên, toàn bộ mặt đất đều lắc lư kịch liệt, vô số đá vụn bắn nhanh về bốn phương tám hướng.

Giống như một khối thiên thạch khổng lồ rơi xuống đất.

Đem mặt đất nện ra một cái hố sâu hơn nửa thước ngay tại chỗ.

-A!

Cự nhân lông đen phát ra tiếng kêu thống khổ, cuồn cuộn phun máu tươi, cho dù hắc da dày thịt béo, cho dù có hung lang, ác hổ hộ thân, nhưng ở dưới một kích này của Giang Thạch cũng đã gãy bảy tám cái xương cốt, toàn bộ ngũ tạng lục phủ đều hỗn loạn, đụng vào nhau, khó chịu nói không nên lời.

“Dừng lại!”

Văn sĩ trung niên kia trừng to mắt, trước tiên mở miệng quát to, muốn ngăn cản tất cả.

Nhưng mà căn bản là Giang Thạch không quan tâm, sau khi đập một cái, theo sát lại nắm lên thân thể cự nhân lông đen lại lần, tiếp tục vũ động lên, hung hăng nện thân thể của hắn xuống mặt đất, lại là từng đợt tiếng nổ kinh khủng, đinh tai nhức óc truyền ra.

Sau đó Giang Thạch giống như là phát điên, cứ như vậy vũ động thân thể của cự nhân lông đen cao hơn năm thước, đập loạn khắp nơi ở trong phiến quảng trường này, lực lượng toàn thân được phát huy đến cực hạn.

Mỗi một lần đập loạn đều chấn đến mặt đất run rẩy, âm âm nổ vang, đá vụn giống như viên đạn bắn lung tung ở xung quanh, nhiều đến đếm không hết, toàn bộ mặt đất bị đánh đến vô cùng thâm thẳm.

Trong tiếng nổ âm âm, cự nhân lông đen không ngừng gào thét thê lương, không ngừng phun máu, nhưng căn bản không thể thay đổi được gì.

Trong nháy mắt ngắn ngủi, Giang Thạch đã đập không biết bao nhiêu cái.

Đây là một hình ảnh vô cùng khủng bố.

Nhân sĩ giang hồ, quân Hoành Châu, Thiết Tu La bốn phương tám hướng đều lộ ra vẻ kinh hãi, không thể tin vào mắt mình.

Giờ khắc này, bọn họ quả thực là như bị bấm tạm dừng hô hấp đồng dạng, một màn khủng bố mà lại cuồng dã này đã vĩnh viễn khắc sâu ở trong lòng bọn họ, cả đời này đều không cách nào có thể ma diệt!

Đây là cái quái vật khủng bố gì!

Có thể đem cự nhân lông đen ngược đánh thành bộ dáng như vậy.

“Nhanh, lập tức ra tay, cứu viện Hắc tướng quân!”

Văn sĩ trung niên mở miệng gầm lên, rốt cuộc không kiềm chế được nữa.

Còn tiếp tục như vậy nữa, hẳn cảm giác được cự nhân lông đen sắp bị Giang Thạch đập chết tươi.

Thân thể Giang Thạch quá mức cuồng dã, tốc độ lại nhanh, cơ hồ mỗi một hơi thở đi qua, tay đều có thể đập ra bốn năm cái, công kích nặng nề như vậy là không thể tưởng tượng.

Năm trăm Thiết Tu La cùng ba ngàn Hoành Châu quân nhận được mệnh lệnh, lập tức bắt đầu nhanh chóng khởi động, vây về phía trước.

Những Thiết Tu La kia tự nhiên không có bất kỳ vấn đề gì, ánh mắt lạnh như băng, lửa giận hừng hực, xung sát hướng về Giang Thạch, nhưng mà những quân Hoành Châu bình thường kia lại lộ ra vẻ kinh hãi, tuy rằng cũng đang tiếp cận phía trước, nhưng đi cực kỳ chậm chạp, cơ hồ mỗi đi được hai bước đều sẽ lùi lại một bước.

Có người thậm chí còn trực tiếp chen chúc cùng một chỗ, loạn thành một đoàn.

Văn sĩ trung niên giận tím mặt, một thanh tể kiếm sắc bén trong tay đã xuất khiếu trong nháy mắt, hóa thành vô số quang ảnh tàn toái, trong phút chốc đã giết ba người, miệng quát to: “Người nào can đảm rút lui, giết không tha, mau mau vây giết người này!”

Đông đảo Hoàn Châu quân nhất thời vô cùng hoảng sợ, cũng không dám tiếp tục rút lui, mà kiên trì nhanh chóng xông về phía trước.

Giang Thạch vốn đang điên cuồng đập cự nhân lông đen, đánh đến đôi phương kêu thảm thiết liên tục, thanh âm chói tai, xương cốt cả người không biết đã gãy bao nhiêu căn, giờ phút này bỗng nhiên nhìn thấy đông đảo Thiết Tu La cùng Hoàn Châu quân vọt tới bên này, nhất thời, lửa giận thiêu đốt trong ánh mắt càng nồng đậm.

“Muốn vây công ta, hôm nay ta để cho toàn bộ các người nằm ở nơi này !”

Khí tức cực kỳ khủng bố, cơ bắp toàn thân phồng lên, cầm lấy thân thể của cự nhân lông đen, trực tiếp điên cuồng vọt ra, thùng thùng rung động, đi đến phía trước nhất năm trăm Thiết Tu La. hung hăng quật thân thể của cự nhân lông đen đến.

Giờ khắc này, thân thể cao hơn năm thước của cự nhân lông đen ở trong tay hắn quả thật giống như hóa thành một cái vũ khí nặng, vô kiên bất tồi.

Cạch!

Chương 115: Hoán Huyết lão quái xuất hiện! 2

Vừa lên tới, thân thể đối phương liền hung hăng nện vào một nhóm Thiết Tu La ở trước nhất, lực lượng mạnh không biết bao nhiêu bộc phát ra, lập tức đánh cho nhóm Thiết Tu La phía trước nhất điên cuồng phun máu, xương cốt toàn thân vỡ nát, thân hình giống như là điều giấy trong gió, bay múa lung tung.

Máu đỏ phun khắp nơi.

“Mẹ ơi, chạy mau!”

“Quái vật, đúng là quái vật!”

Đám người đại loạn một mảnh, đủ loại thanh âm kêu gào đều có.

Giang Thạch tựa như đã giết đỏ mắt, cầm lấy thân thể của cự nhân lông đen chỉ lo đập điên cuồng về những Thiết Tu La kia, vốn Thiết Tu La còn muốn dựa vào thiết giáp có khắc trận phù thần bí mà lại cường đại, ý đồ dựa vào đội hình vây quanh Giang Thạch, nhưng mà rất nhanh bọn hắn liền phát hiện sự thật kinh khủng, căn bản là vô dụng.

Cạch cạch cạch!

Giang Thạch trực tiếp đập loạn một trận, Thiết Tu La điên cuồng phun máu, bay tứ tung, căn bản không theo kịp tốc độ của Giang Thạch.

Lúc này.

Khoảng cách nơi đây ước chừng hai ba trăm thước bên ngoài.

Trên một ngọn cây không đáng chú ý.

Đang có hai đạo nhân ảnh lảng lạng đứng ở nơi đây, vẻ mặt khiếp sợ, từ xa nhìn về hướng bên này.

Một người thân hình rộng lớn, chừng xấp xỉ một thước chín mấy, cơ bắp trên người phồng lên, làn da hiện ra màu vàng sậm, ăn mặc tăng nhân, nhưng so với tăng nhân bình thường thì càng lạnh, càng hung.

Một người khác thì là một nữ tử mặc quần áo màu xanh, đầu mang mặt nạ màu xanh, nhìn không ra tuổi tác cụ thể, chỉ có thể nhìn thấy dáng người yếu điệu mơ hồ, phập phồng hấp dẫn.

“Không thể tưởng tượng nổi, thật sự không thể tưởng tượng được, Thanh Y Lâu ta vẫn đánh giá thấp người này.”

Đôi mắt đẹp của nữ tử mặc quần áo màu xanh kia nhìn chăm chăm phía trước, trong lòng tràn ngập khiếp sợ thật sâu, bỗng nhiên mỉm cười, nhìn về phía tăng nhân bên cạnh, cười nói: “Kim Phật Tử, việc trọng đại như thế, ngươi không muốn thuận tiện ra tay một chút sao? Nếu không ra tay, cự nhân lông đen kia rất có thể sẽ chết ở trong tay người này.”

“Ngươi không cần kích ta, kích ta cũng vô dụng, lực lượng của người này chắc chắn đã đánh vỡ cực hạn của Võ Thánh, mặc dù còn không tới Hoán Huyết, nhưng là tuyệt đối đã không xa.”

Thanh âm tăng nhân kia lạnh lùng, gắt gao nhìn chăm chăm phía trước.

“Hoán Huyết?”

Nữ tử thanh y giật mình trong lòng, đôi mắt đẹp chuyển động, nói: “Xem ra trên thân người này quả nhiên là có bí mật khác, nếu không, lại làm sao có thể gánh chịu lực lượng vượt qua Võ Thánh mà cơ thể không sụp đổ.”

“Trên người mỗi người đều có bí mật, nếu như Thanh Y Lâu các người đối với bí mật của mỗi người đều hứng thú như vậy, chỉ sợ đến lúc chết cũng không biết chết như thế nào?”

Kim Phật Tử lạnh lùng nói.

“Người nói đúng, bất quá, mặc dù Thanh Y Lâu ta không thể truy căn tìm đáy của người này, nhưng có người lại có thể.”

Nữ tử thanh y lộ ra nụ cười, nói: “Vị lão quái kia đã biết được tin tức, đang chạy tới hướng bên này, khả năng bây giờ hắn đã đến dưới chân núi. ”

-Lão quái của Hoành Châu Vương thị?

Kim Phật Tử ánh mắt lạnh lẽo.

“Đúng vậy, 【 Hoành Châu Vương thị 】 đã có nhiều trưởng lão chết ở chỗ này như vậy, làm sao có thể từ bỏ ý đồ? Lão quái gia tộc bọn họ lần trước đã từng xuất động qua, chỉ là không tìm được người này thôi, bây giờ người này lại giết cường giả của bọn họ, vị lão quái này tự nhiên ngồi không yên.”

Nữ tử thanh y mỉm cười, nói: “Về phần Côn Sơn Long thị, Lũng Tây Trương thị bên kia cũng đều đã có người bắt đầu khởi hành, trên người Giang Thạch này rốt cuộc có bí mật gì, liền xem ba nhà này phân chia như thế nào.”

-Thanh Y Lâu, quả nhiên tuyệt không yên tĩnh.

Kim Phật Tử ngữ khí lạnh lùng.

“Chê cười rồi.”

Nữ tử thanh y mỉm cười nói.

Cạch! Cạch! Cạch! Cạch.....

Từng đợt tiếng oanh kích nặng nề cuộn cuộn không ngừng truyền ra, đánh cho từng Thiết Tu La vây quanh không ngừng bay tứ tung, cự nhân lông đen trong tay Giang Thạch điên cuồng phun máu, kêu thê lương thảm thiết.

Giang Thạch rất muốn đánh nát thân thể cự nhân lông đen này, thế nhưng hung lang, ác hổ trên người đối phương lại vô cùng thần bí, mặc dù bị chính mình dọa đến co đầu rụt cổ vào trong thân thể người này, nhưng vẫn vững vàng bảo vệ thân thể của đối phương, thế cho nên lực lượng của Giang Thạch đánh qua đều bị văng ra mấy lần.

Nhưng dù vậy, liên tục nện điên cuồng xuống, xương cốt toàn thân của cự nhân lông đen cũng gãy lìa trên chín thành, tất cả ngũ tạng lục phủ đều dời vị trí.

Mất thấy một loạt Thiết Tu La liên tiếp bị đập chết, Hoàn “Chết tiệt!”

Văn sĩ trung niên giận dữ, nghiêng răng nghiêng lợi, vội vàng muốn ngăn chặn những Hoàn Châu quân này rút lui.

Chỉ bất quá binh bại như núi đổ, tất cả Hoàn Châu quân đều đang kinh hoảng chạy trốn, mặc dù hấn mạnh mẽ giết chóc ở đằng sau, lại có thể ngăn chặn bao nhiêu người.

-A!

Ngay tại thời điểm cự nhân lông đen kêu thê lương thảm thiết, thân hình sắp không chịu nổi, xa xa, một cỗ khí tức áp lực tối nghĩa bắt đầu nhanh chóng lan tràn mà đến từ xa xa, giống như một tảng đá lớn đặt ở lồng ngực mọi người, có loại cảm giác làm cho người ta khó có thể thở dốc.

Tốc độ loại khí tức này cực nhanh, tựa hồ giống như cuồng phong thổi tới từ xa.

Đông đảo nhân sĩ giang hồ đều biến sắc, một bên nhanh chóng rút lui, một bên ngẩn đầu nhìn lại.

Không xa lắm.

Kim Phật Tử, nữ tử áo xanh đứng trên ngọn cây cũng chấn động trong lòng, đột nhiên quay đầu lại.

-Đến rồi, vị lão tổ Hoành Châu Vương thị kia lại đến nhanh như vậy.

Nữ tử áo xanh thất thanh nói.

Chính mình vẫn là đánh giá thấp tốc độ của đối phương!

Chính mình cho rằng đối phương mới chỉ đến dưới chân núi, cũng không ngờ đối phương đã sớm đi tới phụ cận.

Rầm rầm!

Trong rừng rậm rạp bỗng nhiên bắt đầu nổi lên cuồng phong, ô ô chói tai, từng cây đại thụ đều bắt đầu lắc lư, cành lá rung động, lắc lư rất nhanh.

Nó dường như bị ảnh hưởng bởi một loại khí nào đó.

Tiếp theo, một đạo bóng người mơ hồ đột nhiên lướt ra từ trong rừng, nhanh đến cực hạn, sắc mặt lạnh lùng, lấy một loại tốc độ không thể tưởng tượng nổi đang nhanh chóng tiếp cận.

Đối phương mặc hắc y hắc bào, đầu đầy tóc dài màu bạc, chòm râu màu bạc, quanh thân bị khí lưu dày nặng cuốn lấy, xông tới, trực tiếp phát ra thanh âm ù ù điếc tai.

Lúc đi ngang qua Kim Phật Tử cùng nữ tử áo xanh, ánh mắt lão giả như điện, trực tiếp lạnh lùng nhìn về phía hai người, thoáng chốc giống như là nhìn vào sâu trong linh hồn

bọn họ, khiến cho trong lòng hai người chấn động, toàn thân băng hàn một mảnh, lông tơ dựng thẳng lên.

Bất quá cũng may lão giả này cũng không dừng lại, mà là tốc độ cực nhanh, bàn chân đạp lên, điên cuồng lướt về phía sơn trại phía trước.

Trong trại.

Giang Thạch đang cầm lấy cự nhân lông đen đập loạn khắp nơi, cũng giống như tất cả mọi người, cảm giác được có một cỗ khí cơ khủng bố nồng đậm mà lạnh như băng đang tiếp cận, giống như vô số cương châm đâm vào người.

Hơn nữa hắn có thể cảm thấy rõ ràng, cỗ khí cơ này đang thẳng đến thân thể của hắn mà đến.

Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, hắn vung Cự nhân lông đen chắn ở trước mặt mình.

Nhưng dù vậy, hắn vẫn đánh giá thấp tốc độ của người tới.

Thân thể đối phương nhanh đến không thể tưởng tượng nổi, một bàn tay thò ra, trực tiếp nhanh chóng thăm dò qua từ khe hở dưới nách cự nhân lông đen, năm ngón tay khô gầy ẩn chứa lực lượng kinh khủng không biết bao nhiêu rơi vào trên người Giang Thạch.

Bùm!

Một tiếng nổ vang, không khí cuộn cuộn.

Thân thể Giang Thạch như bị sét đánh, gần như bay ngược ra ngay tại chỗ, thân thể gánh chịu lực lượng kinh khủng, giống như một khóa đạn pháo.

Điều đó chưa là gì cả.

Lão giả đánh ra một chiêu, thân hình lại nhoáng lên, cả người nhanh như tia chớp, đuổi theo thân thể Giang Thạch,

sau đó ra tay như điện, song chưởng liên hoàn, trong phút chốc
tất cả chiêu thức đều rơi vào trên người Giang Thạch.

Ầm ầm ầm ầm!

Ầm thanh nổ tung, đỉnh tai nhúc óc.

Trong nháy mắt không biết đã Oanh kích bao nhiêu lần.

Chương 116: Đối chiến Hoán Huyết lão quái!! 1

Một màn xảy ra bất thành linh, làm cho tất cả mọi người đều trợn tròn mắt.

Vừa rồi Giang Thạch còn cầm lấy cự nhân lông đen vung vẩy chung quanh, lâm vào điên cuồng, bách chiến bách thắng, giờ khắc này lại đột nhiên bị một tên lão giả khủng bố oanh kích cực nhanh, từng đợt thanh âm đinh tai nhức óc tựa như đánh vào trên trống da đồng liên tục phát ra, thanh âm đinh tai nhức óc, chỉ riêng sóng khí nổi lên đã giống như từng mảnh đao cương, thổi quét về bốn phương tám hướng.

Không chỉ vậy!

Càng là có một loại uy áp khủng bố, từ bên trong sóng khí đáng sợ mà nồng đậm không ngừng truyền đến, loại uy áp này để cho tất cả mọi người không tự chủ được mà run rẩy lên.

Có một loại áp bách bắt nguồn từ huyết mạch!

Thật giống như bên trong trung tâm sóng khí kia không phải người mà là một loại... quái vật hoàn toàn mới!

“Hoán Huyết lão quái!”

Công Tôn Nghĩa kinh hãi, dẫn đầu nói ra.

Hắn hồi hận đến xanh ruột.

Sớm biết như thế, nói cái gì cũng không nên tới đây.

Những nhân sĩ giang hồ khác cũng không khỏi xông xáo, lộ ra vẻ kinh hãi.

Hoán Huyết lão quái!

Cho dù không biết chuyện giang hồ, cũng phải biết hàm nghĩa của bốn chữ này.

Võ Thánh, đã là đỉnh phong mà người bình thường dùng cả đời cũng khó có khả năng đạt tới, nếu muốn tiến thêm một bước, nhất định phải lợi dụng các loại thiên tài địa bảo tiến hành thay máu, tục xưng hoán huyết.

Không nói những thiên tài địa bảo này có bao nhiêu trân quý, cho dù chiếm được, quá trình hoán máu cũng là cử tử nhất sinh, bất kỳ một tồn tại hoán huyết cảnh nào đều tuyệt đối không phải là người.

Thực lực sẽ phát sinh biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Giang Thạch lại bị hoán huyết cảnh lão quái oanh sát!

“Tốt, giết tốt lắm, tiền bối mau mau giết hần!”

Có người đầu tiên kêu to lên.

Những nhân sĩ giang hồ khác cũng nhao nhao phản ứng lại, cũng tất cả đều hô to theo.

“Tiền bối nhất định không thể buông tha sát tinh này, kính xin trừ hại thay giang hồ!”

-Giết chết Ma Bệnh Vương! Cầu tiền bối chủ trì công đạo!

Thanh âm liên tiếp vang lên, số lớn nhân sĩ giang hồ đang kêu to.

Bọn họ đều là bị Giang Thạch bức bách mà đến, e sợ sau này sẽ bị thanh toán, bây giờ lập tức đứng ra phủi sạch tất cả quan hệ với Giang Thạch, ngược lại đứng về phía vị lão quái Hoán Huyết Cảnh kia.

Công Tôn Nghĩa cùng một đám sơn phi đều lạnh lẽo trong lòng, theo bản năng nhanh chóng rút lui, vội vàng nhìn về phía

mọi người.

Mọi người rất nhanh đã lập tức nhìn về phía quần sơn phía này, trong mắt hàm chứa lửa giận,.

“Các người muốn làm gì?”

Công Tôn Nghĩa mở miệng hét lớn, trên người phát ra khí tức.

Tu vi khủng bố cấp Võ Thánh bộc phát ra, khiến cho khí lưu chấn động, cát bay đá chạy.

Đông đảo nhân sĩ giang hồ đều biến sắc, lần nữa kiềm chế xuống, đừng nói là Giang Thạch, Công Tôn Nghĩa cũng là nhân vật mà bọn hắn không trêu chọc nổi.

“Đi mau, đi mau, không thể ở lại nơi này nữa.”

Sắc mặt Triệu Hậu Tài trắng bệch, mồ hôi lạnh cuộn cuộn, liều mạng lau mồ hôi trán, vội vàng cầm lấy tay đồ đệ, nữ nhi, bắt đầu thừa dịp loạn rời đi, một khắc cũng không dám ở lâu.

Lại đợi tiếp, hắn lo lắng quần hùng sẽ trực tiếp xé sống ba người bọn họ.

Mà lúc này, Văn sĩ trung niên đã sớm nhanh chóng lướt ra, nâng thân thể cự nhân lông đen dậy, khóe mắt muốn nứt, kinh hãi trong lòng.

Cự nhân lông đen này chiến đấu với Giang Thạch, xương cốt, kinh mạch cả người gần như đã vỡ nát toàn bộ, ngay cả hai cánh tay cũng chỉ còn lại một nửa, toàn bộ từ khuỷu tay trở đi hóa thành huyết vụ, lộ ra xương cốt trắng hếu, vô cùng thâm.

Thậm chí giờ khắc này, cự nhân lông đen đã sớm rơi vào hôn mê, không nhúc nhích, ngũ quan vận vẹo, cơ hồ đã nhìn không ra hình người.

” Giang Thạch chết tiệt, đại đô đốc sẽ không bỏ qua cho ngươi!”

Một tay văn sĩ trung niên nắm lên cự nhân lông đen, bàn chân đạp một cái, hô một tiếng, thân hình như cuồng phong nhanh chóng rời đi nơi đây, để lại từng đoàn tàn ảnh mờ hồ.

Hôm nay Thiết Tu La và Hoành Châu quân tổn thất thảm trọng, tử thương vô số.

Đặc biệt là năm trăm Thiết Tu La, gần như toàn quân bị diệt.

Đây là tổn thất lớn mà bọn họ chưa từng nếm qua!

Bây giờ Cự nhân lông đen thân bị trọng thương, dù là hấn còn muốn ở hiện trường quan sát kết cục của Giang Thạch, cũng không thể đợi lâu, bởi vì đợi lâu một khắc, Cự nhân lông đen đều sẽ có nguy hiểm đến tính mạng.

“Lão tổ Vương Thị, đừng giết chết Giang Thạch, bắt sống hấn!”

Trước khi văn sĩ trung niên rời đi, mở miệng quát to, thanh âm truyền ra xa xa.

Tôn trời sinh Kim Cương thứ hai!

Vô luận như thế nào cũng không thể để cho hấn chết dễ dàng!

Hấn nhất định phải lấy danh nghĩa đại đô đốc để cho Lão tổ Vương Thị hạ thủ lưu tình!

Nhưng mà giờ phút này, Lão tổ Vương Thị đang ở trong trạng thái oanh kích cực nhanh, sắc mặt lạnh lùng, ánh mắt lạnh như băng, căn bản không có để ý tới lời nói của Văn sĩ trung niên, song chưởng gào thét, hóa thành vô số tàn ảnh, dày đặc tê dại, khủng bố khó lường, cũng không biết nhanh bao

nhieu, công kích như mưa rơi vẫn đang không ngừng rơi xuống các chỗ yếu hại trên người Giang Thạch.

Trong nháy mắt đã qua mấy chục chiêu!

Ầm một tiếng, thân thể Giang Thạch bị hấn oanh kích đâm vào trong một tòa kiến trúc cực lớn ở phía sau, chấn động toàn bộ kiến trúc sụp đổ ngay tại chỗ, sụp đổ, mảng lớn gỗ vụn, đá, gạch bay múa chung quanh, giống như đẩy kim sơn đồ ngọc trụ, lập tức đem thân thể của lão tổ Vương thị cùng Giang Thạch đều bao phủ ở bên trong.

Tất cả mọi người cực kỳ kinh hãi, gắt gao trừng to mắt.

Chỉ thấy bên trong bụi mù tràn ngập, một đạo nhân ảnh cao lớn khôi ngô, sắc mặt lạnh như băng đang lẳng lặng sừng sững, hắc y hắc bào trên người, đầu đầy tóc dài màu bạc, khuôn mặt già nua, quanh thân bị khí lưu khủng bố bao phủ, thế nhưng một đôi con ngươi lại khủng bố không nói nên lời, sắc bén, có loại cảm giác nhiếp hồn người khác.

Chính là Lão tổ Vương Thị!

Mà ở dưới bàn chân của hắn thì là Giang Thạch, quần áo trên người hắn nổ tung, lộ ra da thịt màu đồng thau, nằm ngửa trên mặt đất, toàn thân xuất hiện mảng lớn dấu tay màu đỏ, khoe miệng xuất huyết, tóc đen tán loạn, miệng từng ngậm từng ngậm mà thở hỗn hển.

Rầm rầm!

Tất cả mọi người bắt đầu xôn xao lẫn nữa, mỗi người đều cực kỳ chấn động.

Lão tổ Vương Thị đánh bại Giang Thạch, giẫm ở dưới chân?

“Tiền bối mau giết hắn!”

“Cầu tiền bối chủ trì công đạo cho chúng ta!”

“Giết chết Giang Thạch, trả cho Hoành Châu một cái thái bình!”

Đông đảo nhân sĩ giang hồ bắt đầu phân chấn hét lớn lên.

“Có vẻ như mọi thứ sắp kết thúc.”

Trên ngọn cây xa xa, nữ tử thanh y vẫn chú ý nơi đây, sắc mặt chấn động, hít một hơi thật sâu, lộ ra vẻ mỉm cười, nói: “Hoán Huyết cảnh đến cùng vẫn là Hoán Huyết cảnh.”

“Một tên hậu bối nho nhỏ không biết sống chết, lặp đi lặp lại trêu chọc Vương thị ta, cũng không biết là ai cho người ăn tim hùng gan báo.”

Lão tổ Vương Thị kia một cước giẫm lên Giang Thạch, ngữ khí lạnh như băng, giống như trời đông giá rét thảng chập, một đôi con người lại càng không có chút tình cảm nào, nhìn xuống Giang Thạch.

“Ồ trong mắt lão phu, người chính là một con rệp, giẫm chết người cũng giống như giẫm chết một con rệp, cùng người nói thêm một câu đều là lãng phí, con rệp, đi chết đi!”

Hắn nâng bàn chân lên, một tầng ô quang khủng bố bao phủ, giống như ma đao, trực tiếp hung hăng giẫm lên về cổ họng Giang Thạch, phát ra tiếng gào thét chói tai.

Căn bản không nhìn lời nói lúc trước của Văn sĩ trung niên!

Nhưng ngay lúc này!

Giang Thạch bị hắn giẫm ở dưới chân, lại đột nhiên rống giận một tiếng, làn da trên người lập tức trở nên đỏ rực, vô số mạch máu vừa khô quắt lại một hiện ra lần nữa, một cỗ khí tức cuồng dã hơn trực tiếp tản mát ra từ trong cơ thể hắn, tựa như có một con man tượng đáng sợ đang gào thét trong cơ thể hắn.

Đầu khí huyết Viêm Tượng thứ ba!

Phốc xuy!

Chương 117: Đối chiến Hoán Huyết lão quái!! 2

Một tay Giang Thạch bắt được cổ chân của Lão tổ Vương Thi, năm ngón tay siết chặt, liền giống như một cây kìm sắt bằng ngón tay đồng dạng, ngăn cản bàn chân đối phương tiếp tục đâm xuống.

“Lão súc sinh, ngươi không rên một tiếng đánh lên ta thì thôi, bây giờ còn ở đây nói nhảm cái gì?”

Về mặt Giang Thạch thống khổ, từng sợi gân xanh thô to bò đầy trên mặt.

Thi triển ra đầu khí huyết Viêm Tượng thứ ba, hắn cảm giác được lực lượng như muốn vượt qua cực hạn thân thể, để cho da thịt của hắn có loại cảm giác đau đớn, huyết nhục sôi trào, xương cốt đau nhức.

Thậm chí giờ khắc này, hắn có thể rõ ràng nghe được trái tim của mình đang điên cuồng đập thùng thùng, thanh âm cực lớn, giống như tiếng trống đồng dạng, mỗi một lần nhảy lên, gân xanh thô to quanh thân đều sẽ nhúc nhích theo cùng một chỗ.

Máu trên người đều giống như sôi trào.

Thân thể xuất hiện các loại cảm giác tiêu cực, đồng thời Giang Thạch cũng trực tiếp cảm giác được lực lượng bản thân đạt đến cực hạn.

Lực lượng thân thể đã vượt qua đại quan 30 vạn cân.

Con người Lão tổ Vương Thị co rút lại, thoáng giật mình nhìn về phía Giang Thạch nằm trên mặt đất, cảm thấy được bàn chân của mình đang truyền đến từng trận cảm giác đau đớn.

Dưới bàn tay của Giang Thạch nắm chặt, bàn chân này của hắn dĩ nhiên không cách nào có thể rơi xuống tiếp.

Tiểu tử này!

Thân thể rốt cuộc ẩn chứa bao nhiêu lực lượng!

Không phải là Hoán Huyết, nhưng có thể so với Hoán Huyết?

“Đi chết đi!”

Đồng tử của Lão tổ Vương Thị phát lạnh, đột nhiên khom người khom lưng, một chuồng hung hăng vồ tới về phía mặt Giang Thạch, riêng sóng khí mang theo đều đã trực tiếp phát ra âm thanh điếc tai.

Thiên tài gì?

Hắn thích nhất chính là bóp chết thiên tài!

Bùm!

Một tiếng nổ kịch liệt, thanh âm đình tai nhức óc, cát bay đá chạy, bụi mù cuồn cuộn.

Lão tổ Vương Thị rất nhanh đã lộ ra vẻ kinh sợ.

Bàn tay này của hắn vồ xuống, cư nhiên cũng không thể rơi vào mặt Giang Thạch, mà là bị một bàn tay khác của Giang Thạch bóp chặt.

Lực lượng khổng lồ vô biên truyền đến, để cho hắn cảm giác đau đớn truyền đến từ bàn tay lần nữa

“Lão súc sinh, nên đi chết hắn là người!”

Giang Thạch đột nhiên rống to, thân thể dùng sức bắn ra từ trên mặt đất, ầm một tiếng, chấn toàn bộ mặt đất đều kịch liệt nhúc nhích, trong nháy mắt xoay người dựng lên, hai bàn tay vẫn như cũ cầm lấy một tay một chân của Lão tổ Vương Thị, trong lúc bất chợt vung lên.

Nhưng mà rất nhanh hần liền phát hiện, Lão tổ Vương Thị cũng gầm lên một tiếng, trong thân thể bộc phát ra cự lực cuồng mãnh vô biên, một bàn tay khác trực tiếp vỗ tới dưới nách Giang Thạch.

Đại Nhật Viêm Bạo Chương!

Giang Thạch cảm thấy nguy cơ đánh úp lại, nhanh chóng buông bàn tay Lão tổ Vương Thị ra, trực tiếp đánh ra một chương về phía Lão tổ Vương Thị.

Một thân công lực của hai người cơ hồ ngưng tụ cùng một chỗ.

Bùm!

Âm thanh to lớn không thể tưởng tượng được, toàn bộ mặt đất dường như đều đang run rẩy dữ dội.

Vô số hòn đá, gạch, gỗ chất đồng ở bên người đều bị một cỗ lực lượng vô cùng khủng bố chấn động bay múa lung tung, rầm rầm rung động, giống như là một trận lốc xoáy đáng sợ trực tiếp nổ tung ở chỗ này.

Thân hình Giang Thạch cùng Lão tổ Vương Thị đều nhoáng lên một cái, bị một cỗ lực lượng khổng lồ vô biên đẩy lui ra ngoài, hung hăng rơi ở xa xa, cơ hồ là đồng thời phun ra một ngụm máu tươi.

Lão tổ Vương Thị vừa kinh vừa giận, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm Giang Thạch, lại nhìn về phía một ngụm máu tươi hần phun ra.

Hắn nhìn thấy gì?

Hắn cư nhiên bị con rệp này chấn thương?

Một con rệp ngay cả hoán huyết cũng chưa tới, cư nhiên chấn thương hắn?

Bên ngoài, vô số người lộ ra vẻ kinh sợ, không thể tưởng tượng nổi.

Ngay cả nữ tử thanh y, Kim Phật Tử trên ngọn cây cũng là đồng tử co rụt lại.

“Làm sao có thể?”

Nữ tử thanh y mở miệng kêu thất thanh.

“Tốt, tốt, tốt một con rệp, ngươi làm cho lão phu càng thêm muốn giết chết ngươi, ta xem ngươi có thể chống đỡ mấy chiêu nữa!”

Lão tổ Vương Thị phần nộ hét lớn, tóc bạc đầu đầy đều cuồng vũ, khí thế trên người bắt đầu phun trào lần nữa.

“Lão súc sinh, cả nhà ngươi đều là rệp!”

Giang Thạch phần nộ gầm lên.

“Nghịch súc, ta không muốn lại nói nhảm với ngươi, bây giờ ngươi mau đi chết cho ta, Nguyên Ma Quyết!”

Lão tổ Vương Thị đột nhiên rộng to lên, thân hình vốn đã cực kỳ đáng sợ, giờ khắc này lại bắt đầu bạo khí, từng tầng khí lưu đáng sợ bắt đầu phun trào ra từ lỗ chân lông của hắn, khiến cho toàn bộ quần áo nửa người trên của hắn đều đang nhanh chóng xé rách, lộ ra da thịt màu xanh vàng bên trong giống, cực kỳ khủng bố.

Hoán Huyết Cảnh!

Mạnh không chỉ có tu vi hung hãn của bản thân!

Càng là có... Siêu phẩm võ học!

Siêu phẩm võ học, chỉ có đến trong tay cao thủ Hoán Huyết Cảnh mới có thể phát huy ra uy lực chân chính.

Bởi vì thân thể của bọn họ đã trải qua cải tạo, không hề lo lắng bị năng lượng đáng sợ sinh ra khi thi triển siêu phẩm võ học xé rách, hơn nữa bởi vì tu vi cao thâm, cũng khiến cho bọn họ vận dụng siêu phẩm võ học so với Võ Thánh bình thường càng thêm thuần thực.

Đồng tử Giang Thạch hung hăng co rút lại.

Siêu phẩm võ học: Nguyên Ma Quyết!

Siêu phẩm võ học gia truyền của Hoành Châu Vương thị!

Hắn có thể rõ ràng cảm giác được, khí tức của Lão tổ Vương Thị đang nhanh chóng tăng vọt, từng mảnh khí lưu điên cuồng gào thét, phát ra thanh âm chói tai, mặt đất bốn phương tám hướng đều đang nhanh chóng nứt ra...

Một cỗ áp lực đáng sợ trước nay chưa từng có trong nháy mắt xuất hiện ở trong lòng Giang Thạch.

Không thể do dự nữa!

Do dự hắn phải chết!

Dù là lo lắng đồng thời thi triển hai môn siêu phẩm võ học sẽ làm cho gánh nặng đối với thân thể càng lớn, hắn cũng nhất định phải liều mạng.

-Hỗn Nguyên... Thần Chưởng!

Khuôn mặt Giang Thạch lạnh như băng, nhìn chằm chằm đối phương, nội tâm mặc niệm.

Bùm!

Trong nháy mắt, hai bàn tay của hắn bắt đầu lấy một loại tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được nhanh chóng biến

thành màu đen, giống như bị nhuộm sơn, lóe ra hàn quang bóng loáng.

Loại màu đen kịt này thậm chí bắt đầu nhanh chóng lan tràn đến toàn bộ hai tay của hắn, một cỗ ba động mang tính hủy diệt không nói nên lời trực tiếp bắt đầu nhanh chóng khuếch tán ra từ hai bàn tay Giang Thạch, đá vụn dưới chân cũng bắt đầu tuôn rơi nhảy lên, giống như là bị khí cơ thần bí ảnh hưởng.

Giờ khắc này, lực lượng toàn thân của Giang Thạch lại bắt đầu điên cuồng tăng lên, có loại ảo giác huyết nhục sắp sụp đổ, rống to một tiếng, mang theo một cỗ khí tức hung hãn cuồng bạo, hung hăng phóng tới Lão tổ Vương Thị lần nữa.

Cùng lúc đó, Lão tổ Vương Thị cũng quát to một tiếng, thân hình giống như một con yêu thú đáng sợ, nhanh chóng vọt tới, trực tiếp đánh ra một chương về phía Giang Thạch.

Giang Thạch không né tránh chút nào, đồng dạng cũng vung ra bàn tay, hung hăng vỗ tới hướng đối phương.

Không phải là không muốn trốn, mà là trốn không thoát.

Lực lượng, khí cơ của hai người đều ngưng tụ đến mức tận cùng, khóa chặt thân thể đối phương, bất kể trốn thế nào cũng không thể trốn thoát, chỉ có liều mạng.

Bùm!

Trong tiếng nổ vang thật lớn, lòng bàn tay hai người khuếch tán ra một tầng sóng năng lượng mà mắt thường cũng có thể thấy được, hoàn toàn là do khí lưu cùng khí kinh tạo thành.

Mặt đất dưới chân hai người đồng thời sụp đổ, nổ tung, xuất hiện từng đạo vết nứt đáng sợ, sau đó hai người rống giận một tiếng, trực tiếp bắt đầu lấy quyền đối quyền, lấy chương đối chương, bắt đầu điên cuồng đánh giết.

Lần đầu tiên, Giang Thạch gặp phải kinh địch!

Không thể một kích tất sát!

Hai người đều đang thiểm chuyển xê dịch rất nhanh, tất cả đều hóa thành tàn ảnh, chỉ có thể nghe được từng đợt tiếng nổ vang Oanh Oanh Oanh khủng bố xuyên ra, không thể thấy rõ thân thể hai người.

Tất cả mọi người bên ngoài đều trợn to mắt, trong lòng run rẩy.

Giang Thạch cứng rắn đối chiến lão quái Hoán Huyết Cảnh, không rơi vào hạ phong!

Sao có thể thế được?

Hơn nữa, những nhân sĩ giang hồ trước đó mở miệng bán đứng Giang Thạch, để Lão tổ Vương Thị đánh chết Giang Thạch càng là run lẩy bẩy, hoảng sợ không hiểu, trong lòng hối hận thật sâu.

Ngay cả Nữ tử thanh y và Kim Phật Tử trên ngọn cây cũng hoàn toàn khiếp sợ.

Bởi vì Giang Thạch mạnh đã hoàn toàn vượt qua lẽ thường, đây không nên là lực lượng cấp Võ Thánh có khả năng phát huy ra.

Ầm ầm ầm ầm!

Đảo mắt đã đối oanh không biết bao nhiêu lần.

Vèo!

Sau một lần oanh kích cuối cùng, thân thể hai người đều hung hăng bay ngược ra ngoài, như tia chớp, nặng nề nện về phía sau, oanh oanh hai tiếng, đem mặt đất nện đến xuất hiện hai cái hố sâu thật lớn, đều là miệng lớn ho ra máu, thân bị trọng thương.

Trong lòng Lão tổ Vương Thị tràn ngập rung động, phần nộ cùng không cam lòng, toàn bộ lồng ngực đều lõm xuống, có thể nói vô cùng thâm hiểm, mảng lớn máu tươi đang chảy ra bên ngoài, thậm chí có thể nhìn thấy bạch cốt sâm la ở bên trong.

Hắn đường đường là Hoán Huyết lão tổ, vậy mà không cách nào có thể đánh bại một tên văn bối?

Chuyện này mà truyền ra ngoài, quả thực là sỉ nhục lớn lao.

Bùm!

Hắn đột nhiên xoay người mà lên lần nữa, trong ánh mắt có lửa giận thiêu đốt, tóc bạc đầu đầy đều vũ động lên, thê lương rống to: “Tiểu bối đi chết đi!”

Thân thể điên cuồng nhào tới lần nữa.

Chương 118: Chấn kinh thiên hạ! 1

Ầm ầm ầm ầm!

Ầm thanh thật lớn, kinh phong gào thét, từng mảng từng mảng sóng khí bị đánh văng khắp nơi, vô số đá vụn bắn nhanh về phía đám người.

Tất cả mọi người chạy trời chết, kinh hãi vô cùng.

Đến bây giờ, ngoại trừ mấy vị cao thủ cấp Võ Thánh ra, hầu như tất cả mọi người đều không thể nhìn rõ tình huống trong sân, chỉ có thể nhìn thấy hai sóng khí kinh khủng đang dao động ở trong sân.

Đánh đến bây giờ, Giang Thạch và Lão tổ Vương Thị đều đã bị trọng thương, kinh mạch muốn nứt.

Lồng ngực của Lão tổ Vương Thị còn lồm vào một khối lớn, muốn khép lại cũng không thể khép lại, trên người Giang Thạch cũng xuất hiện một chương ấn thật lớn, bị chấn gãy bảy tám cái xương sườn.

Có một số mảnh xương thậm chí đã đâm thủng máu thịt.

Càng máu chột chính là mạch máu toàn thân hấn bạo lòi, sắp đến cực hạn mà thân thể có khả năng thừa nhận.

Lực lượng của ba đầu khí huyết Viêm Tượng đã sắp vượt qua năng lực thừa nhận của hắn, phía sau lại mạnh mẽ thi triển siêu phẩm võ học 【 Hồn Nguyên Thần Chương 】, đồng thời sử dụng hai loại siêu phẩm võ học, mang đến gánh nặng cho thân thể là không thể tưởng tượng được, dù cho thân thể của

hắn đủ mạnh, giờ phút này con mắt cũng đỏ lên, tim như nổi trống, máu toàn thân giống như là nham thạch, đang sôi trào.

-A!

Giang Thạch kêu to, như là hoàn toàn điên rồi, từng chiêu Hồn Nguyên Thần Chương tung ra như là không muốn sống, điên cuồng đánh về phía Lão tổ Vương Thị.

Miệng Lão tổ Vương thị đầy bọt máu, miệng rộng giậm, Nguyên Ma Quyết cũng thúc giục đến cực hạn, trên người hiện ra một tầng lân giáp nhỏ nhắn, vừa dính vừa trơn, như rắn độc, huy động song chương nhanh chóng trùng kích về hướng của Giang Thạch, cùng lúc đó, bỗng nhiên, mi tâm của hắn hiện ra một ấn ký quỷ dị màu đen, giống như hắc xà thật nhỏ.

Vèo!

Từ trong ấn ký này, đột nhiên bắn ra một chùm ánh sáng nhạt quai dị, chợt lóe qua, lập tức tiến vào trong đầu Giang Thạch.

Ong ong!

Trong đầu Giang Thạch ong ong lên, xuất hiện tình huống trống rỗng ngẩn ngui, như long trời lở đất, trong nháy mắt tai đã không còn nghe được bất kỳ thanh âm nào, mắt không thấy rõ sự vật gì trước mắt nữa.

Cả người ngây ngốc, không nhúc nhích, như là hồn phách thoát cái bay khỏi thân thể.

-Nghịch súc chịu chết!

Lão tổ Vương Thị bắt lấy cơ hội, liều mạng áp chế cảm giác đau đớn trong đầu, huy động hai bàn tay to khủng bố, trực tiếp hung hăng chương về phía lồng ngực Giang Thạch.

Bùm! Bùm!

Lại là hai đạo thanh âm vô cùng khủng bố truyền ra, hai cỗ kinh lực giống như xoắn ốc đáng sợ trực tiếp chui vào trong cơ thể Giang Thạch, điên cuồng phá hư thân thể của hắn, thiếu chút nữa đánh cho xuyên thủng cơ thể.

Phốc xuy!

Giang Thạch phun ra một ngụm máu tươi lớn, toàn bộ thân thể giống như đạn pháo, hung hăng bay ngược về phía sau, lần này phun ra máu tươi đều cực nóng bỏng, giống như là nước sôi.

Lão tổ Vương Thị nhanh chóng theo vào, thân như tàn ảnh, muốn tiếp tục oanh về phía thân thể Giang Thạch, nhưng mà giờ phút này Giang Thạch đã sớm khôi phục lại từ trong đàn độn, miệng lớn hộc máu, rõ ràng cảm giác được nguy cơ tử vong, bên tai ong ong, ngoại trừ tiếng tim đập của chính mình, cơ hồ không cảm ứng được bất cứ vật gì.

Giờ khắc này, ngược lại để hắn trở nên tỉnh táo trước nay chưa từng có.

Tất cả át chủ bài đều ra hết, không cách nào làm gì được Lão tổ Vương Thị!

Lão tổ Vương Thị nắm giữ một môn bí thuật liên quan đến phương diện tinh thần, có thể làm cho mình lâm vào trạng thái đàn độn ngắn ngủi.

Tuy rằng bí thuật loại tinh thần này cũng không thể thi triển một cách thường xuyên.

Nhưng cao thủ so chiêu, kém một chiêu chính là khác biệt long trời lở đất.

Bây giờ hắn đã rơi vào thế hạ phong, trừ phi.....

Giang Thạch trong miệng không ngừng hộc máu, một đôi mắt đều tràn ngập tơ máu, gắt gao nhìn chăm chăm Lão tổ

Vương Thị đang xông tới cực nhanh, nói: “Đây là người bức ta!”

Bùm!

Ở trong cơ thể hắc, hắc trực tiếp dẫn dắt kinh lực cùng man lực trong thân thể bắt đầu tiến hành hợp nhất, tiện đà hóa thành một loại lực lượng khủng bố hơn.

Từ lúc trước, hắc đã thử nghiệm dùng thiên phú đem hai loại lực lượng này tiến hành dung hợp qua, chẳng qua quá trình dung hợp quá mức gian nan, chỉ biết là hai cỗ lực lượng này hợp nhất quả thật có thể sinh ra một cỗ lực lượng khiến hắc kinh tâm động phách, bây giờ gặp phải nguy cơ sinh tử, hắc đã không còn lựa chọn nào khác.

Dù cho thân thể sụp đổ, cũng phải đánh lui cường địch!

Man lực cùng kinh lực dung hợp đơn thuần, cũng không phải là việc khó, cơ hồ ai tu luyện ra hai loại lực lượng này đều có thể làm được, khó chính là Giang Thạch muốn lợi dụng thiên phú 【ngộ đạo】 để sinh ra một loại năng lượng mới, đây là điều mà tất cả mọi người không cách nào làm được.

Ngộ Đạo có nghĩa là dung hợp sự vật cũ, sáng tạo sự vật mới, vô luận đối với công pháp hay là đối với lực lượng đều là như thế, không có bất đồng về bản chất.

Bùm!

Giang Thạch đột nhiên xoay người dựng lên từ trên mặt đất, mạch máu, cơ bắp trên người nhanh chóng run rẩy, một cỗ khí tức khủng bố khiến Lão tổ Vương Thị đều cảm thấy không đúng trong nháy mắt khuếch tán ra ngoài, khiến cho Lão tổ Vương Thị đang lao tới cực nhanh đều cảm giác được nguy cơ.

Tiểu tử này...

Còn có át chủ bài!

Không thể nào!

-Nghịch súc đi chết đi!

Lão tổ Vương Thị rống to một tiếng, đem công lực toàn thân ngưng tụ đến cực hạn, Nguyên Ma Quyết phối hợp Đại Nhật Viêm Bạo Chuyển, cộng thêm lực lượng Hoán Huyết Cảnh, trực tiếp hung hăng đập về phía Giang Thạch.

Đồng tử Giang Thạch đỏ tươi, vọt qua, bàn tay rộng lớn trực tiếp hung hăng đập vào cùng một chỗ với Lão tổ Vương Thị.

Bùm!

Huyết vụ bắn tung tóe, xương cốt bay múa, kèm theo từng đợt kêu to thê lương.

Một đạo nhân ảnh giống như mũi tên rời cung, trong nháy mắt bay ngược ra, hung hăng nện ở xa xa, chấn ngã một mảnh kiến trúc đồ sộ.

Tất cả mọi người ngây dại, run lẩy bẩy, lộ ra vẻ hoảng sợ.

Họ thấy gì?

Ngay cả nữ tử áo xanh trên ngọn cây cũng đột nhiên mở to hai mắt, hít sâu một hơi khí lạnh.

Lão tổ Vương Thị không địch lại Giang Thạch, bị một chuyển đánh bay?

Bùm!

Lão tổ Vương Thị hung hăng nhảy ra từ trong phế tích, sắc mặt vặn vẹo, thống khổ một mảnh, toàn thân đều là máu tươi sền sệt, cánh tay vừa mới đánh ra kia đã biến mất đến gốc, bị chấn thành huyết vụ, lực phủ ngũ tạng đều giống như nổ tung.

Đau đớn không nói nên lời.

Hắn gắt gao nhìn chằm chằm Giang Thạch, lộ ra nụ cười thâm, “Hôm nay tuy rằng ta bại bởi ngươi, nhưng là ngươi cũng sống không được bao lâu, ta có thể cảm giác, ngươi nhất định là dùng bí pháp so với ta còn kinh khủng, ha ha ha... Một thiên tài ngã xuống!”

Vèo!

Hắn xoay người bỏ chạy, không dám đợi lâu nữa, thân hình nhanh như tàn ảnh.

Con mắt Giang Thạch đỏ rực như máu, toàn bộ thể giới trước mắt đều giống như hóa thành màu đỏ, trong cơ thể tràn ngập một cỗ lực lượng không cách nào tưởng tượng được, tựa hồ tùy thời đều có thể bạo tạc trong cơ thể.

Mắt thấy Lão tổ Vương Thị muốn chạy trốn, bàn chân hắn đạp một cái, thân thể lập tức đuổi theo cực nhanh ở phía sau.

Hai người xông qua một đường, thanh âm oanh tạc vang lên, lần nữa tuôn ra không biết bao nhiêu sóng khí, thanh âm cách vài dặm đều có thể nghe được.

Tất cả nhân sĩ giang hồ trong trại đều sợ hãi đến cực hạn, run lẩy bẩy, tâm thần run rẩy.

“Mẹ ơi, chạy mau!”

“Chạy trốn đi!”

“Hoán Huyết lão quái cũng không địch lại Giang Thạch, bị Giang Thạch cường thế đánh chạy!”

Tất cả mọi người nhanh chóng chạy ra khỏi nơi này.

Trên ngọn cây, nữ tử áo xanh, Kim Phật Tử đều chấn động đến tột đỉnh.

Bỗng nhiên, ánh mắt nữ tử áo xanh kia biến ảo, bàn chân đạp lên, thân hình giống như bướm bướm nhẹ nhàng, lướt đi

ra, lại chủ động đuổi theo Giang Thạch và Lão tổ Vương Thị.

Chương 119: Chấn kinh thiên hạ! 2

“Muốn thăm dò bí mật, ít nhất phải nghĩ đến thực lực bản thân có xứng hay không, bằng không chỉ là uổng công chịu chết mà thôi!”

Kim Phật Tử ngữ khí lạnh lùng, xa xa truyền đến.

-Ha ha ha, Kim Phật Tử lo xa, Thanh Y Lâu ta từ trước đến nay làm bao nhiêu chuyện đều nắm chắc bấy nhiêu.

Tiếng cười như chuông bạc của nữ tử thanh y truyền đến từ xa, tiếp tục đuổi theo phía trước.

Một chỗ cứ điểm của Thanh Y Lâu bọn họ ngay tại Hoành Châu, đại sự như thế, há có thể mặc kệ?

Một khi chờ Giang Thạch sống mái với Lão tổ Vương Thị, bản thân cũng tất nhiên bị trọng thương, Thanh Y Lâu hoàn toàn có thể nhân cơ hội bắt được người này.

Về phần đến lúc đó nên xử trí như thế nào, liền hoàn toàn xem tâm tình của bọn họ.

Xa xa.

Giang Thạch cuồn mãnh đuổi theo một đường, bàn chân giẫm trên mặt đất, tiếng oanh tạc vang lên, đỉnh tai nhức óc, cũng không biết nhanh bao nhiêu, nhưng là Lão tổ Vương Thị ở phía trước lại không chút nào chậm hơn hẳn.

Dưới nguy cơ sinh tử, Lão tổ Vương Thị trực tiếp nghiền ép tất cả tiềm lực, tốc độ bộc phát nhanh đến không thể tưởng tượng.

Mắt thấy Lão tổ Vương Thị đã sắp chạy ra khỏi núi rừng, mà lực lượng cản trở trong cơ thể Giang Thạch cũng đang truyền đến không ngừng, càng lúc càng mạnh, rốt cục hắn không dám tiếp tục đuổi theo, mà là cầm lên bó lớn đá vụn dưới đất, rót lực lượng khủng bố vô tận vào đó, trực tiếp hung hăng ném tới xa xa.

Ầm ầm ầm ầm!

Từng viên đá giống như là sao băng, đập vào rừng cây, chấn đến đất rung núi chuyển.

Mặc dù Lão tổ Vương Thị liều mạng chạy trốn, nhưng vẫn là bị hòn đá khủng bố đuổi kịp, đánh trúng sau lưng, phát ra tiếng kêu thê lương thảm thiết, huyết vụ bắn tung tóe.

Sau đó Lão tổ Vương Thị chạy trốn càng nhanh.

Giang Thạch liên tục ném ra bốn năm viên đá, cơ hồ lại có hai viên đá hung hăng đánh vào trên người Lão tổ Vương Thị, đem toàn bộ khu vực sau lưng đều đánh thủng mấy cái lỗ máu to bằng cái chén.

Lão tổ Vương Thị cuồng mãnh học máu, rốt cục cũng hoàn toàn biến mất ở trong tầm mắt của Giang Thạch.

Giang Thạch cũng không dám ở lâu, xoay người bỏ chạy vào sâu trong rừng rậm.

Bây giờ thương thế của bản thân hẳn nặng bao nhiêu, chỉ có chính hắn biết.

Ngoại trừ đủ loại trọng thương Lão tổ Vương Thị lưu lại cho hắn, còn có cảm giác xé rách mang đến khi thân thể vượt qua cực hạn, nhất là bây giờ, hắn cảm giác được mỗi một tác máu thịt giống như là đang hòa tan vậy, thống khổ khó nhin, tùy thời có thể nổ tung.

Giang Thạch vẫn một mực vận chuyển kinh lực, tiến hành bình phục, dần dần giải trừ trạng thái kinh lực hợp nhất với man lực, sau đó lại nhanh chóng giải trừ Hồn Nguyên thần chướng, ba đầu man tượng khí huyết.....

Lúc này, hắn không do dự, điều động lực lượng không nhiều còn sót trong cơ thể, tiếp tục trốn vào chỗ sâu trong núi rừng.

Bất quá vừa giải trừ trạng thái, nhất thời hắn cảm thấy nơi trái tim truyền đến cảm giác đau đớn khó tả, máu màu đỏ tươi tươi bắt đầu toát ra theo toàn thân.

Hắn vội vàng che miệng vết thương, hạ thấp tốc độ, tiếp tục chạy trốn.

Loại thời khắc này, hắn quả thực có loại cảm giác sinh mệnh sắp sửa khô kiệt.

Và điều đó còn chưa phải tất cả.

Rất nhanh. hắn nhảy bén phát hiện, trong rừng bốn phương tám hướng có động tĩnh rất nhỏ truyền đến, tựa hồ có một đạo đạo nhân ảnh đang nhanh chóng tiếp cận, ánh mắt lạnh như băng, đang âm thầm nhìn trộm.

Bằng vào khí tức, đại khái có thể xác định, đó là một tên cao thủ cấp Võ Thánh.

Bọn họ muốn thừa dịp mình bị thương nặng, trực tiếp chiếm tiện nghi.

“Mẹ nó, toàn bộ đi chết đi!”

Giang Thạch cầm lên một hòn đá vụn, ném toàn lực về phía hắn cảm ứng được.

Dù là thân bị trọng thương, lực lượng thân thể của hắn mạnh đến 89.000 cân.

Cộng thêm có Xích Dương Bá Thể gia trì, thỏa đáng trên mười vạn cân!

Đương nhiên, bây giờ hắn không dám lại toàn lực vận chuyển Xích Dương Bá Thể Quyết, chỉ có thể vận chuyển tầng thứ nhất, bởi vì hắn lo lắng lực lượng quá mạnh, sẽ làm cho thân thể sụp đổ thêm một bước.

Nhanh!

Dù là như thế, lực lượng hơn mười vạn cân đối với Võ Thánh mà nói vẫn là tính hủy diệt.

Những Võ Thánh trốn trong bóng tối kia, ánh mắt vốn còn lạnh như băng, bỗng nhiên biến sắc, vội vàng liêu lĩnh nhanh chóng né tránh, chỉ nghe cự thạch bắn xuyên qua đại thụ bên người phát ra thanh âm oanh oanh khủng bố, giống như là bị sao băng đụng phải, không ngừng nổ tung.

Những Võ Thánh này đều kinh hãi, trên người đổ mồ hôi lạnh cuộn cuộn, xoay người bỏ chạy.

Nữ tử thanh y vừa mới tới cũng lộ ra vẻ kinh hãi, trong lòng nhanh chóng quay cuồng.

Đến bây giờ người này còn có lực lượng mạnh như vậy!

“Xem ra chỉ có thể viết thư cho phân đà, để đà chủ dẫn cao thủ tự mình xuất động.”

Sắc mặt nữ tử thanh y biến ảo, trầm nghĩ trong lòng.

Sau khi Giang Thạch ném ra một hòn đá, lại phun ra một ngụm máu tươi, trạng thái của bản thân càng thêm nghiêm trọng, tiếp tục nhanh chóng di chuyển về phía trước.

Bất quá rất nhanh, trong lòng của hắn dần dần phát lạnh, bởi vì hắn cảm giác được rõ ràng có người còn tiếp tục lặng lẽ theo đuôi tới.

Những người này ẩn nấp hành tung, thân pháp quýdị, tốc độ cũng rất nhanh.

Những tên này là những người nào, rõ ràng lúc trước cũng không thấy bọn họ?

Khỏe miệng Giang Thạch xuất huyết, sát cơ sôi trào trong lòng.

Mặc kệ lai lịch của những người này là gì, dụng tâm đều cực kỳ ác độc.

Không chính diện chiến đấu với hắn, mắt thấy bây giờ hắn đã trọng thương, muốn nhân cơ hội sửa nhà đột.

Đồng thời Giang Thạch cũng cảm giác được thời gian gần đây hắn quá xuất đầu rồi.

Từ khi rời khỏi Hoang Châu, tựa hồ hắn trở nên cực kỳ lớn mật, chuẩn xác mà nói là càn rỡ.

Điều này ở trong mắt bất kỳ thế lực nào khác, chỉ sợ cũng không thể chấp nhận được loại người càn rỡ như hắn tồn tại!

Hắn có thể có kiếp nạn hôm nay, hoàn toàn là gieo gió gặt bão.

Điều này làm cho hắn nghĩ tới một câu nói của kiếp trước.

【 Đi Ra Lăn Lộn, Phải Có Thực Lực, Phải Có Bối Cảnh, Một Mình Mạnh Lại Có Ích Lợi Gì 】

Hắn không có bối cảnh, cho dù bản thân mạnh hơn nữa, lại có thể đối kháng mấy người?

Một loại lo âu sâu sắc xuất hiện trong lòng Giang Thạch.

Bất quá cũng may, thiên phú thứ ba của hắn sắp mở khóa.

Chỉ cần sống qua vài ngày, giá trị danh vọng tuyệt đối có thể đột phá đại quan 1 vạn.

Vèo!

Hắn nhanh chóng biến mất ở rừng rậm xa xa, ven đường không ngừng hộc máu, tựa hồ thân thể hoàn toàn không chịu nổi, đi một chút dừng một chút, rốt cục vứt bỏ cường địch, triệt để tiến vào sâu trong núi rừng.

Giờ phút này cả người hắn đều đỏ mồ hôi lạnh, vô cùng suy yếu, có loại cảm giác sắp ngã xuống, nhanh chóng tìm một sơn động bí ẩn, chui vào, bắt đầu chữa thương.

Đáng tiếc lúc trước hắn dự trữ một ít đan dược chữa thương ở trên người, tất cả đều đã bị hủy diệt ở trong chiến đấu kịch liệt.

Hắn chỉ có thể dựa vào thể chất cường đại tiến hành chậm rãi khôi phục.

Giang Thạch vận chuyển Chân Vũ Cương Kinh, bao phủ thân thể, bắt đầu chậm rãi chữa thương.

Ngoại giới.

Hai ngày trôi qua, trực tiếp nhắc lên chấn động kinh thiên.

Vô số người lấp bắp kinh hãi, xôn xao một mảnh.

Tin tức giống như mọc cánh, truyền đi khắp nơi, cơ hồ tất cả nhân sĩ giang hồ vào núi đều cảm thấy kinh hãi.

[Ma Bệnh Vương] phạm phải huyết án ngập trời ở Phong Châu kia động thủ lần nữa, không chỉ có giết chết năm trăm Thiết Tu La, đánh bại Cự nhân lông đen, ngay cả Lão tổ của Hoành Châu Vương Thị cũng trọng thương dưới tay hắn, bỏ chạy?

Đây còn là người không?

“Giang Thạch sống mái với Lão tổ Vương Thị, bản thân cũng đã bị trọng thương, đang trốn vào chỗ sâu trong núi!”

“Thanh Y Lâu đã xuất động cao thủ, vào núi tìm kiếm Giang Thạch!”

“Lão tổ Vương Thị mời bằng hữu của mình, đồng dạng là lão quái Hoán Huyết cảnh, đang chạy tới hướng bên này, muốn thừa dịp Giang Thạch trọng thương, đem hắn tìm ra!”

“Đại tin tức, tổ chức sát thủ 【 Tam Thánh Hội 】 xuất động, có người mời 【 Tam Thánh Hội 】 giết chết Giang Thạch!”

“Không ít Võ Thánh cũng lục tục vào núi...”

Đủ loại tin tức nhanh chóng truyền đi trong hai ngày này.

Mọi tin tức đều gây sốc.

Đại bộ phận đều là người muốn đối phó Giang Thạch.

Giang Thạch thân bị trọng thương, sắp tới mức sụp đổ, đây là thời cơ tốt nhất để ra tay!

Chương 120: Cửu Sơn chân nhân!! 1

Sâu trong dãy núi sâu thẳm liên miên.

Trong một hang động bí ẩn.

Giang Thạch ngồi xếp bằng đã lâu, mở mắt ra lần nữa, sắc mặt của hắn cực kỳ tái nhợt, cau mày, toàn thân vô cùng đau đớn, cảm giác được xương cốt toàn thân đều giống như là rã rời đồng dạng, nhẹ nhàng khẽ động liền cực kỳ khó chịu.

Hai ngày liên tiếp trôi qua, vết thương của hắn vẫn rất nặng.

Hai ngày phục hồi, hiệu quả cực nhỏ.

Trên dưới toàn thân xuất hiện bảy tám cái chưởng ấn cực lớn, trong đó có ba chưởng ấn cực kỳ khủng bố, xâm nhập vài cm trong cơ thể, chấn gãy không ít xương sườn của hắn, ngay cả nội phủ cũng bị trọng thương.

Hoán Huyết Cảnh rốt cuộc vẫn là là Hoán Huyết Cảnh!

Nếu không phải thời khắc mấu chốt hắn vận dụng bí pháp, chỉ sợ người chết chính là hắn.

Dù vậy, bây giờ hắn cũng rơi vào một kết cục vô cùng thảm.

“Tiếp tục như vậy không được, chỉ dựa vào chính mình khôi phục mà nói, phỏng chừng mấy tháng đều không thể khôi phục lại, nhất định phải tìm chút đan dược tương trợ, nhưng lúc trước xuất hiện không ít cao thủ đang âm thầm theo đuôi ta, hư hư thực thực còn ẩn chứa địch ý, lấy trạng thái bây giờ

của ta, cho dù có thể giết chết bọn họ, thương thế trên người cũng sẽ nặng thêm, hơn nữa, vạn nhất cao thủ của Côn Sơn Long thị, Lũng Tây Trương thị chạy tới, ta cũng chỉ có một con đường chết.”

Trong lòng Giang Thạch mãnh liệt, âm thầm lo lắng.

Tình trạng suy yếu này thật đáng lo ngại.

Có thể bị phát hiện bất cứ lúc nào.

Hơn nữa hai ngày này đi qua, giá trị danh vọng mới đạt tới 8990 điểm, tuy rằng vẫn đang kéo về phía trước rất nhanh, nhưng là ít nhất phải qua một ngày nữa, mới có thể triệt để đạt đến một vạn.

Gia tăng giá trị danh vọng, cũng không phải là chuyện chỉ trong vòng một ngày

Đó là một quá trình mấy ngày liên tục.

Giang Thạch đành phải tiếp tục vận chuyển Chân Vũ cương kinh, bắt đầu thông thả khôi phục.

Một thời gian nữa trôi qua.

Giang Thạch mở hai mắt ra, bắt đầu thử nối xương gãy, bàn tay mạnh mẽ ấn lại xương gãy, khiến nó hợp lại với nhau.

Trong quá trình này có vẻ cực kỳ thống khổ, để cho toàn thân hắt toát ra mồ hôi lạnh, khuôn mặt đều vằn vẹo, thương thế vừa mới khép lại bắt đầu chảy máu.

Bất quá hấn cắn răng kiên trì, chậm rãi tiếp tục.

Toàn bộ sơn động đều tràn ngập một cỗ khí tức máu tanh nhàn nhạt.

Trọn vẹn qua mấy canh giờ, hấn mới rốt cục ngừng lại, thở hổn hển từng ngụm từng ngụm, cả khuôn mặt trắng bệch nói không nên lời.

Cũng may tình hình không quá nghiêm trọng, xương gãy đã trở lại vị trí cũ.

Tiếp theo chỉ cần chậm rãi khôi phục là được.

Giang Thạch cảm giác được miệng khô lưỡi khô, thân thể lung lay lắc lư, từ trong sơn động đi ra, tìm nguồn nước, chuẩn bị uống một phen.

Nhưng bỗng nhiên, con người hắn co rụt lại, nhìn dòng suối trước mắt.

Chỉ thấy trên dòng suối, từng con cá chết, bụng trắng nổi lên, đang theo dòng nước mà trôi.

Độc?

Hắn nhớ rõ lúc trước dòng suối cũng không phải như vậy?

Nhưng bây giờ lại xuất hiện rất nhiều cá chết?

Có người đầu độc dòng nước?

“Chẳng lẽ là đám người lúc trước muốn đối phó ta, cố ý đầu độc vì bức ta đi ra?”

Trong lòng Giang Thạch phát lạnh.

Đám cường giả đột nhiên xuất hiện kia, đến rốt cuộc là ai?

Hao tổn nhiều tâm cơ như vậy để đối phó chính mình, liên kích độc đều vận dụng, có thể nói cực kỳ ác độc.

Tuy rằng hắn có công năng độc kháng, nhưng bây giờ hắn bị trọng thương, cũng không dám tùy tiện đi đánh bạc, vạn nhất bị thương lại thêm thương liền phiền toái.

Giang Thạch xoay người bước đi, chạy về phía xa, chuẩn bị rời khỏi nơi đây.

Có người hạ độc ở dòng suối, chứng tỏ đã có người đuổi tới phụ cận, nơi đây không còn an toàn nữa.

Nhưng hấn vẫn đánh giá thấp tốc độ của người trong bóng tối.

Khi Giang Thạch vừa mới lao ra khỏi khu rừng này, vẫn nghe được một ít động tĩnh rất nhỏ, sắc mặt không khỏi khẽ biến, thân hình đột nhiên dừng lại, nghiêng tai lắng nghe.

“Người nói trên người tiểu tử kia thật sự còn có bí mật khác sao?”

Giọng nói của một người nam tử mơ hồ vang lên.

“Khẳng định là có, bằng không cho dù hấn là trời sinh Kim Cương cũng không có khả năng tăng thực lực lên nhanh như vậy, cấp trên cũng đã tra xét lai lịch của hấn mấy lần, từ khi hấn bắt đầu xuất đạo đến bây giờ, cũng bất quá mới hơn nửa năm mà thôi, cái này so với chiến tích năm đó của Mông Phóng còn đáng sợ hơn.”

Một người nam tử khác thì thầm.

“Thật sự là không thể tưởng tượng được, lại thật sự có tồn tại trời sinh Kim Cương thứ hai, nếu Thanh Y Lâu chúng ta có thể bắt được hấn, tin tưởng rất nhiều thế gia đều sẽ cảm thấy cực kỳ hứng thú đối với hấn.”

“Không nên khinh thường, bây giờ ngay cả Tam Thánh Hội khét tiếng cũng đã xuất động, hơn nữa còn có Cửu Sơn chân nhân, cao thủ của Côn Sơn Long thị và Lũng Tây Trương thị cũng đang chạy tới, cùng với những nhân sĩ giang hồ khác, Thanh Y Lâu chúng ta thật sự không có nắm chắc quá lớn.”

“Không sai, tóm lại chúng ta cứ tìm được tiểu tử kia trước rồi lại nói, lão Lưu, độc này của ngươi thật có thể có hiệu quả?”

“Yên tâm chính là, kịch độc này của ta, chỉ cần một giọt, là có thể độc chết cá tôm của một con sông lớn, ta đổ ba bình liên

tục, coi như hấn là Đại La Kim Tiên uống vào cũng phải trọng thương.”

“Vây là được, hắc hắc, nếu là thật sự không bức được hấn ra, vậy nói không chừng phải phóng hỏa đốt núi...”

-Ha ha, tiểu tử này cho dù cường đại như thế nào, cũng không có khả năng sống sót ở bên trong liệt hỏa hừng hực a?”

Trong mắt Giang Thạch bắn ra sát cơ lạnh lẽo, từ xa nhìn chăm chăm phương hướng thanh âm truyền đến.

Thanh Y Lâu?

Lại là thế lực này!

Tâm cơ thật ác độc!

Còn muốn phóng hỏa đốt núi?

Bất quá hấn cũng nhân tiện nghe được tin tức khác, trong lòng không khỏi lạnh lẽo.

Tam Thánh Hội, Côn Sơn Long Thị, Lũng Tây Trương Thị, ngoài ra còn có thêm một cái Cửu Sơn chân nhân không biết chui ra từ chỗ nào?

Giang Thạch cảm thấy cần phải biết rõ ràng tất cả.

Thân thể của hấn giống như một con báo săn đồng dạng, đột nhiên thoát ra từ nơi này.

Dù cho đã bị trọng thương, nhưng là trụ cột thân thể vẫn ở nơi đó, không phải người bình thường có khả năng tưởng tượng, cấp bậc Võ Thánh ở trước mặt hấn cũng chỉ có phần bị miểu sát.

Trong một khu rừng.

Giờ phút này đang có bốn năm tên nhân sĩ giang hồ mặc thanh y, mang theo các loại binh khí tụ tập ở chỗ này, nghị

luận sôi nổi, bỗng nhiên bọn họ nghe được một tiếng nổ khủng bố vang lên, biến sắc, vội vàng nhanh chóng quay đầu lại.

Bang bang bang!

Giang Thạch vừa lên đã nhanh chóng ra tay, chưởng lực đánh ra, trực tiếp đánh chết ba người trong đó, đem thân thể bọn họ đánh cho rách nát, bay ngược ra, chỉ còn lại có một lão giả, vẻ mặt trắng bệch, hoảng sợ vô cùng, run rẩy nhìn Giang Thạch giống như sát tinh ở trước mắt.

Mấy ngày nay tích tụ một bụng hỏa khí ở trong lòng, vừa vặn nhân dịp phát tiết một chút, thu một ít lợi tức của Thanh Y Lâu.

-Giang..... Giang ma đầu.....

Bộp!

Khuôn mặt Giang Thạch âm trầm, vung tay tát qua, thiếu chút tát nổ tung đầu lão giả này, cuồn phun máu tươi, bốn năm cái răng lập tức bay ra ngoài, thân thể nặng nề đập về một bên.

“Muốn chết hay muốn sống?”

Giang Thạch âm trầm hỏi.

“Muốn sống, muốn sống, Giang thiếu hiệp tha mạng a!”

Lão giả vội vàng bò dậy, bắt chập tất cả kêu rên.

“Muốn sống thì thành thật trả lời vấn đề, ngoại trừ Thanh Y Lâu các người, còn có người nào muốn đối phó ta?”

Giang Thạch giọng nói lạnh như băng.

“Cửu Sơn chân nhân là bằng hữu của Lão tổ Vương Thị, đồng dạng là lão quái Hoán Huyết cảnh, bị Lão tổ Vương Thị mời ra, muốn thừa dịp người trọng thương giết chết người, mà Tam Thánh Hội lại là tổ chức sát thủ ác lan xa danh nhất trong

thiên hạ, phía sau màn có không ít thế gia làm chỗ dựa, có người... Có người không muốn nhìn thấy tôn trời sinh Kim Cương thứ hai trưởng thành nên lúc này mới ra giá đề [Tam Thánh Hội] phải sát thủ đến đây giết người!”

Chương 121: Cửu Sơn chân nhân!! 2

Lão giả kia thanh âm run rẩy, mở miệng đáp lại.

“Thế à?”

Giang Thạch nheo mắt lại, trong lòng cảm thấy nặng nề.

Lại một lão quái Hoán Huyết cảnh!

Hơn nữa còn liên quan đến các thế gia khác!

“Vậy Tam Thánh Hội phái ra những ai? có Hoán Huyết Cảnh không?”

Giang Thạch hỏi.

“Không biết, còn không có tra ra, có lẽ đã tra ra, nhưng cấp bậc của ta cũng không thể biết loại cơ mật này, tha cho ta đi hảo hán.”

Lão giả run rẩy nói.

“Rác rưởi!”

Ngữ khí Giang Thạch lạnh như băng, nói: “Côn Sơn Long thị cùng Lũng Tây Trương thị có phái cao thủ tới không?”

“Có, căn cứ tin tức, Côn Sơn Long thị cùng Lũng Tây Trương thị đều có lão quái Hoán Huyết Cảnh đang chạy tới bên này...”

Lão giả kia run giọng nói.

“Tin tức cũng là Thanh Y Lâu các người thả ra?”

Ánh mắt Giang Thạch lạnh như băng, nhìn chăm chăm lão giả.

Trước đây không lâu hắn nghe Công Tôn Nghĩa nhắc tới thế lực này vì lợi ích, có thể bán đứng tất cả người trong giang hồ.

“Là Thanh Hoa sứ giả bán đứng, không liên quan đến ta...”

Lão giả hoảng hốt mở miệng.

-Muốn chết!

Giang Thạch nhận được đáp án chuẩn xác, hàn quang trong mắt chớp động, nghiêng răng nghiêng lợi, tiếp tục hỏi, “Bây giờ những người vào núi kia đang ở phương vị nào?”

“Phía nam, phía đông.”

Lão giả vội vàng mở miệng.

Răng rắc!

Giang Thạch tát chết hắn, đem thân thể lão giả đánh cho bay tứ tung ra ngoài, sau đó lấy túi nước từ bên hông một người, bắt đầu uống từng ngụm từng ngụm, một hơi uống hết toàn bộ túi nước, lại lấy lương khô từ trên người mấy người này ra, ăn điên cuồng, sau khi bổ sung một ít lương khô, thân hình trực tiếp trốn vào sâu trong núi rừng.

Vừa rồi lão giả kia nói địch nhân đều ở phía nam, phía đông, hắn cũng không dám tin tưởng toàn bộ, đối phương nói ra, chưa chắc chính là thật.

Bởi vậy vẫn là dựa theo ý nghĩ nguyên bản của hắn, tiếp tục trốn trong rừng sâu cho thỏa đáng.

Bất quá lộ trình kế tiếp cũng không dễ đi chút nào.

Vừa lúc hoàng hôn, Giang Thạch đã gặp phải ám sát.

Những sát thủ của Tam Thánh Hội đến rất nhanh.

Chính xác mà nói, đã sớm mai phục ở sâu trong rừng.

Hắn vừa mới lao ra từ một cánh rừng, liền có hai đạo nhân ảnh thoáng cái lóe ra từ trong sơn đạo, trên mặt che khăn mặt màu đen, cầm binh khí dài mà kỳ quái trong tay, ánh mắt lạnh như băng, không nói một lời, đi lên liền đánh tới Giang Thạch.

Vừa ra tay lập tức triển lộ thực lực, khí lưu trên người bạo dũng, thanh thế cực lớn, rõ ràng cũng đều là cường giả cấp Võ Thánh.

Nhưng mà Giang Thạch không tránh không né, trực tiếp xông qua, tốc chiến tốc thắng, song chưởng đánh ra, trực tiếp vỗ vào binh khí của hai người, rắc rắc hai tiếng, trực tiếp chấn nát binh khí trong tay hai người, cổ tay nứt toác, sắc mặt kinh hãi, vội vàng muốn nhanh chóng né tránh.

Nhưng Giang Thạch vừa ra tay, há có thể lại để cho bọn họ rời đi?

Cơ hồ sau một khắc, thân thể nhanh chóng đuổi theo, từng tên từng tên, bắt lấy thân thể của bọn họ, trực tiếp đập vào vách đá ở một bên.

Hai tên sát thủ thực lực cường đại, lập tức phát ra từng tiếng kinh hô, nhưng vô luận như thế nào cũng không ngăn được thân thể, chỉ có thể trơ mắt nhìn thân thể chính mình đập vào vách đá.

Bộp! Bộp!

Thanh âm thanh thúy, máu tươi bắn tung tóe, thanh âm xương cốt vỡ vụn giống như là trứng gà nứt ra đồng dạng.

Hai tên sát thủ công lực cao thâm đã chết thảm.

Nhưng Giang Thạch cũng bị tác động đến thương thế trên người, khoe miệng xuất huyết, thân hình lắc lư, nói: “Thứ

không biết sống chết, mãnh hổ mặc dù trọng thương, cũng không phải mèo bệnh có khả năng đối phó.”

Hắn bỗng nhiên tiến lên, lấy ra một thanh vũ khí khác từ bên hông một thi thể trên mặt đất, nhanh chóng rời đi.

Đáng tiếc Lang Nha Bồng của hắn rơi vào trong sơn trại, lúc ấy thời gian gấp gáp, không thể lấy lại, chỉ có thể chờ thương thể khôi phục, sau khi đánh lui cường địch, lại nghĩ biện pháp tìm về Lang Nha Bồng.

Cây vũ khí trong tay lúc này rõ ràng là một cây Thủy Ma Thiên Trượng rộng thùng thình, giống như vũ khí Lỗ Đề Hạc Xách trong phim truyền hình, trọng lượng bảy tám mươi cân, ở trong tay Giang Thạch giống như không có gì.

Hắn vừa mới rời đi không lâu.

Động tĩnh truyền đi hấp dẫn vài đạo bóng người áo đen nhanh chóng lướt tới, xuất hiện ở khu vực này.

Sau khi nhìn thấy thi thể hai tên sát thủ dưới vách núi, ánh mắt bọn họ khẽ biến, nhanh chóng chạy tới.

“Không có vết thương nào khác, bị đập chết tươi ngay tại chỗ?”

“Giang Ma Đầu ở phụ cận? Mau, thông báo cho Hồng giai sát thủ!!”

“Phát tín hiệu để mọi người ở nơi khác chú ý!”

Bọn họ khẽ quát một tiếng, nhanh chóng hành động.

Một thời gian nữa trôi qua.

Toàn bộ khu rừng càng thêm tối tăm, mơ hồ một mảnh, khí tức đè nén, từng gốc cây đại thụ nhẹ nhàng lay động ở dưới bóng đêm, tựa như từng con yêu ma giương răng múa vuốt đồng dạng.

Giang Thạch chỉ lo chạy về phía trước, bỗng nhiên bên tai lại truyền đến tiếng gió mạnh yếu ớt, nhanh chóng ngẩng đầu nhìn lên.

Chỉ thấy trên tán cây thô to đột nhiên có hai bóng người áo đen, tất cả đều nhanh đến mức tận cùng, ánh mắt lạnh như băng, không nói một lời, trường kiếm trong tay xuất khiếu nhanh như chớp, nhanh như gió lốc, đi lên liền công kích Giang Thạch.

Giang Thạch không né tránh chút nào, đột nhiên vung thiên trượng thô to trong tay lên, một trượng một cái, tất cả đều rơi vào trên người hai tên sát thủ này, bang bang hai tiếng, đem hai tên sát thủ đánh cho cuồng phun máu tươi, bay tứ tung ra, chết thảm.

Cùng lúc đó, trường kiếm trong tay hai tên sát thủ cũng trực tiếp đâm vào trên người hắn, phát ra âm thanh leng keng, xuất hiện hai cái hồng ấn nhọt nhọt, đồng thời một cỗ kiếm khí sắc bén cũng tràn vào trong cơ thể Giang Thạch, khiến cho khí huyết của Giang Thạch dâng lên lần nữa.

Hắn không quan tâm, tiếp tục chạy về phía trước.

Cứ như vậy, khu vực phía trước thật giống như bày ra thiên la địa võng, tùy ý hắn chạy không ngừng, thủy chung sẽ có sát thủ đột nhiên nhảy ra, dũng mãnh không sợ chết, đánh tới thân thể của hắn.

Yếu nhất cũng có nửa bước Võ Thánh.

Mạnh nhất đã là Võ Thánh đỉnh phong.

Sau một hồi chiến đấu, thương thế trên người Giang Thạch lại bắt đầu kích phát, khoe miệng lộ ra máu tươi, sắc mặt cũng càng tái nhợt.

Nhưng đó chưa phải là điều tồi tệ nhất.

Tệ nhất chính là, dọc theo con đường này lưu lại đủ loại tung tích chiến đấu, khiến cho Hồng giai sát thủ điên cuồng đuổi theo.

Cũng không chỉ có sát thủ phát hiện tung tích của hắn, còn có vị Cửu Sơn chân nhân kia đã phát hiện hắn, đang điên cuồng đuổi tới từ hướng khác.

Trộn vện hai tên lão quái Hoán Huyết Cảnh.

Bọn họ giống như là đang bao vây chặn đường, cực nhanh tiếp cận khu vực của Giang Thạch.

Trong lúc nhất thời, tình cảnh của Giang Thạch đã nguy cấp tới cực điểm.

Sau khi lao ra một đoạn, hắn rốt cục vẫn không thể hoàn toàn thoát ra khỏi phạm vi vòng vây của lão quái Hoán Huyết cảnh, bị Cửu Sơn chân nhân kia ngăn chặn.

Đây là một lão giả mặc đạo bào thuần trắng, làn da đen kịt, chòm râu hoa râm, nhìn không ra tuổi tác cụ thể, thân hình vừa cao vừa gầy, giống như cây gậy trúc, nhưng tinh khí ẩn chứa trong mắt lại vô cùng kinh người.

Hai con mắt tựa như đèn pin lấp lánh trong đêm tối, kinh tâm động phách, hơn nữa làn da của hắn còn lưu chuyển một loại ánh sáng màu vàng sậm.

Cái này nói rõ, thân thể đối phương rất mạnh, tinh khí rất khủng bố.

Giờ phút này, hắn đứng ở cách đó không xa, một đôi con ngươi nhìn về phía Giang Thạch, đầu tiên là cẩn thận đối chiếu với bức tranh trong tay một chút, sau đó bắt đầu gật đầu.

“Tốt tốt tốt!”

Liên tục nói ba tiếng chữ tốt, hắn xé bức tranh, nhìn chăm chú vào Giang Thạch lần nữa, nói: “Tiểu bối, ngươi có thể lấy

tu vi Võ Thánh, đánh bại Lão tổ Vương Thị, coi như là có một không hai, ngoại trừ Mông Phóng năm đó, không ai có thể làm được như ngươi, bất quá bây giờ ngươi bị trọng thương, sắp chết, ta cũng không muốn ra tay, ngươi chủ động thúc thủ chịu trói, theo ta đi một chuyến đi, miễn cho một hồi còn phải chịu tội!”

“Ngươi chính là vị bằng hữu kia của Lão tổ Vương Thị?”

Giang Thạch nhìn chằm chằm đối phương, bộ mặt trầm xuống.

“Đúng là lão phu!”

Cửu Sơn chân nhân ngửi khí lạnh lùng.

“Muốn ta đi theo ngươi, trừ phi ta chết!”

Giọng Giang Thạch lạnh như băng.

“Nói như vậy, ngươi yêu cầu chết?”

Cửu Sơn chân nhân nhướng mày, lạnh lùng nói: “Nếu đã như vậy, lão phu sẽ thành toàn cho ngươi.”

Bùm!

Bàn chân hấn đạp một cái, núi đá nổ tung, thân hình cao gầy trong nháy mắt đã vọt tới, cơ hồ khoảnh khắc xông tới, khí cơ trên người liền bắt đầu bạo liệt, từng khối cơ bắp, gân xanh hiện lên, cả người nhanh chóng biến lớn với tốc độ mắt thường cũng có thể thấy được, vô luận lực lượng hay là khí thế đều bạo tăng một đoạn.

Một chưởng hung hăng đánh tới trước mặt Giang Thạch.

Ánh mắt hấn lạnh như băng, cực kỳ quả quyết, trực tiếp lựa chọn tốc chiến tốc thắng, tuyệt không cho Giang Thạch bất cứ cơ hội nào.

Vừa lên đã là chiến lực mạnh nhất!

Siêu phẩm võ học.

Đồng tử Giang Thạch co rụt lại, cơ hồ trong khoảnh khắc đối phương nhào tới, liền không để ý sinh tử, nhanh chóng dẫn nổ khí huyết Viêm Tượng, vận dụng Hỗn Nguyên thần chưởng, kinh lực, man lực bắt đầu hợp nhất, trực tiếp phóng tới hướng đối phương.

Chương 122: Mở khóa thiên phú thứ 3, Giang Thạch đại khai sát giới!

Song phương vừa lên đã bộc phát chiến lực mạnh nhất, đột nhiên điên cuồng đánh về phía đối phương.

Thanh thể cực kỳ dọa người, sóng khí đều đang nổ tung âm ầm.

So với Cửu Sơn chân nhân, Giang Thạch càng hy vọng tốc chiến tốc thắng, bởi vì kéo dài thêm một khắc, thương thế của hắn sẽ nghiêm trọng hơn một phần.

Tuy nhiên!

Ngay khi hắn đánh một chiêu về phía thân thể Cửu Sơn chân nhân, lại đột nhiên trực tiếp xuyên thấu qua thân thể đối phương, quán tính của lực lượng cường đại để cho hắn biến sắc, toàn bộ thân thể lao về về phía trước, hung hăng ngã xuống.

Cùng lúc đó, một cỗ nguy cơ lớn lao nhanh chóng truyền đến từ khu vực phía sau của hắn, để toàn thân hắn bắt đầu nổi da gà.

Không tốt!

Ảo ảnh!

Cửu Sơn chân nhân trước mắt lại là giả!

Cửu Sơn chân nhân chân chính đã đến phía sau chính mình.

Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, Giang Thạch rống to một tiếng, bắt chập tất cả rất nhanh xoay người, huy động thiên trượng quét ngang, nhưng mà một chương vô cùng cuồng bạo của Cửu Sơn chân nhân vẫn hung hăng oanh vào ngực hắn.

Độc Sát Hắc Vân Chương!

Đông!

Giống như lôi động đánh vào tròng da đồng, thanh âm đinh tai nhức óc, sóng âm cuộn cuộn, quanh quẩn không biết bao nhiêu thước, thân thể Giang Thạch trực tiếp hung hăng bay ngược, bắn nhanh về phía sau.

Con người Cửu Sơn chân nhân lạnh như băng, thân thể theo sát, tiếp tục thúc giục toàn bộ công lực, đánh tới hướng Giang Thạch cực nhanh.

Giang Thạch đột nhiên xoay người dựng lên, nhanh chóng huy động thiên trượng, tiếp tục quét ngang về phía trước.

Nhưng lần quét qua này, nhất thời gặp phải tình huống giống lúc trước.

Thiên trượng của hắn trực tiếp quét ra ngoài thân thể Cửu Sơn chân nhân.

Lại là ảo giác!

Trong lòng Giang Thạch cả kinh, lần thứ hai cảm giác được nguy cơ khủng bố đánh úp lại từ một bên, hung hăng đánh về huyết Thái Dương của hắn, hắn vội vàng vung cánh tay lên, ngăn trở huyết Thái Dương trong nháy mắt.

Ầm ầm một tiếng, thân thể của hắn bị chấn động đến lắc lư, khoe miệng xuất huyết, trực tiếp lùi lại hai bước, mà Cửu Sơn chân nhân cũng bị Xích Dương Bá Thể Quyết của hắn phản chấn ra ngoài, lộ ra sơ hở.

Trên thực tế, từ đòn thứ nhất, Cửu Sơn chân nhân đã bị phản chấn trên người hấn đánh ra một lần, chẳng qua lúc ấy Giang Thạch đang bay ngược ra, căn bản không rảnh ra tay, lúc này mới khiến cho cơ hội trôi qua trong tức thì.

Lúc này cũng vậy.

Mặc dù hấn đã nhìn ra chân thân của Cửu Sơn chân nhân, nhưng bản thân cũng bị chấn động đến khí huyết hỗn loạn, không ngừng học máu, căn bản không rảnh để ra tay.

Hấn nhân cơ hội nhanh chóng rút lui, ổn định khí huyết, nhìn về khu vực trước mắt lần nữa.

Chỉ thấy sau khi Cửu Sơn chân nhân bị phản chấn một kích đã xuất hiện ở nơi cách hấn không xa, ánh mắt lạnh như băng, đang lạnh lùng nhìn về phía hấn.

Nhưng giờ phút này, căn bản Giang Thạch không biết Cửu Sơn chân nhân này rốt cuộc là thật hay giả!

Hấn liên tục thừa nhận hai trọng kích của đối phương, toàn thân đau đớn vô cùng, hơn nữa lực lượng trên người đang vận chuyển quá tải, đến biên giới sụp đổ lần nữa.

-A!

Giang Thạch phát cuồng, ánh mắt đỏ lên, trực tiếp mở miệng rống to lên, vũ động thiên trượng, giống như một cái máy xay sinh tố, điên cuồng đập loạn về bốn phương tám hướng trên mặt đất.

Ầm ầm ầm ầm!

Trong tích tắc, nơi đây giống như là gặp một trận động đất lớn.

Từng tầng từng tầng sóng khí khủng bố không ngừng bộc phát ra, chấn động toàn bộ mặt đất đều đang run rẩy, vô số đá

vận cùng cương phong khủng bố thổi quét về bốn phương tám hướng.

Ở dưới tình huống kinh lực cùng man lực hợp nhất, lực lượng của Giang Thạch đã đột phá trình độ 40 vạn cân khủng bố, điên cuồng nện xuống mặt đất, tạo thành ba động là không thể tưởng tượng.

Lực lượng cường đại dao động, khiến cho Cửu Sơn chân nhân cách đó không xa nhất thời trở nên mơ hồ, thân hình ảm đạm, bắt đầu nhanh chóng vụn vỡ.

Cùng lúc đó!

Một phương hướng khác, không khí bị chấn đến vụn vỡ một trận, một bóng người mơ hồ cũng bị chấn hiện ra từ trong không khí.

Ánh mắt Giang Thạch đỏ lên, trong nháy mắt phát giác được chân thân của Cửu Sơn chân nhân, rống to một tiếng, bàn chân đạp lên, cả người tựa như mũi tên rời cung, vọt tới cực nhanh về hướng Cửu Sơn chân nhân, vùng thiên trượng liên hung hăng đập tới thân thể của đối phương.

Cả người hấn sắp đến cực hạn.

Khoảng cách hơn mười thước, cơ hồ trong nháy mắt đã tới.

Khoảnh khắc thân thể Cửu Sơn chân nhân bị chấn ra liên biến sắc, né tránh đã không kịp, trong phút chốc bộc phát toàn bộ lá bài tẩy của bản thân, song chưởng liên hoàn, trực tiếp đánh ra từng tầng quang ảnh khủng bố về hướng thân thể của Giang Thạch.

“Đi chết đi!”

Giang Thạch rống to, tóc rối tung, giống như Ma vương phát cuồng, thanh âm lớn kinh thiên động địa, hung hăng nện thiên trượng tới.

Dưới kinh lực đáng sợ từ công kích của Cửu Sơn chân nhân, thiên trượng đúc thành từ Bách Luyện Tấn Thiết đều bị đánh đến uốn lượn, mảnh sắt bay tán loạn, vô cùng thâm hiểm.

Nhưng cùng lúc đó, cây thiên trượng thô to này cũng hung hăng nện vào trên hai tay của Cửu Sơn chân nhân, Oanh một tiếng, đánh hấn điên cuồng phun máu, thân hình bay ngược ra ngoài ngay tại chỗ, cũng không biết đã thừa nhận bao nhiêu lực lượng, rầm một tiếng, liên tục đụng gãy bốn năm cây đại thụ, thoáng cái đã khảm nạm ở phía sau một tòa thạch bích dày nặng.

Để lại một dấu ấn hình người thật lớn ở trên vách đá rộng lớn kia.

Phốc!

Cửu Sơn chân nhân điên cuồng phun máu tươi lần nữa, trong ánh mắt hiện đầy tơ máu, sắc mặt thống khổ, xương cốt hai bàn tay cơ hồ đã nát bấy toàn bộ, trong ánh mắt hiện ra lửa giận cùng kinh hãi thật sâu.

-Nghịch súc!

Bùm!

Hắn thoát ra từ trong vách núi tránh, sau đó không chút nghĩ ngợi, xoay người bỏ chạy, thúc dục tốc độ tới cực hạn, một khắc cũng không dám dừng lại.

Cũng vào lúc này, Giang Thạch trực tiếp phun ra một ngụm máu tươi, thừa nhận cản trả cường đại, thân thể sắp nổ, hắn cũng không dám truy kích Cửu Sơn chân nhân, mà là ném thiên trượng ra, xoay người liền đi, nhanh chóng giải trừ tất cả trạng thái của bản thân, mồ hôi lạnh, máu tươi chảy ròng, trốn vào trong bóng tối.

Chưa bao giờ hắn cảm giác được thời gian lại chậm chạp như thế.

Thật sự sống một ngày bằng một năm!

Hơn nữa hắn còn cảm giác được thương thể trên người không ngừng nặng thêm, cơ hồ sinh mệnh sắp đi đến điểm cuối cùng.

Nếu là gặp tiếp một tên lão quái Hoán Huyết Cảnh nữa, hắn hẳn phải chết không thể nghi ngờ.

Giang Thạch vội vã bỏ chạy, không dừng lại chút nào, chỉ lo chạy dọc vào trong rừng rậm dày đặc, không phân biệt phương hướng nữa, cũng không biết đã chạy bao nhiêu dặm.

Hướng khác.

Cửu Sơn chân nhân không ngừng học máu, một đường chạy ra, rốt cục cũng dừng lại, gặp một tên hắc y nhân đang đuổi tới cực nhanh.

Trên mặt đối phương mang theo một tấm mặt nạ thanh đồng, cực kỳ khiếp sợ, sau khi nhìn thấy kết cục của Cửu Sơn chân nhân, có loại cảm giác không thể tin được.

“Người gặp Giang Thạch kia rồi, là bị hắn đánh bại?”

“Nghiệt súc kia bị ta hai kích, cơ hồ sắp chết, lại mạnh mẽ vận dụng bí pháp, tuyệt đối sống không qua đêm nay!”

Cửu Sơn chân nhân thống khổ mở miệng.

“Tốt, người đi chữa thương trước, ta đi truy kích!”

Hồng giai sát thủ mang theo mặt nạ thanh đồng, lưu lại một câu nói, bắt đầu tiếp tục truy kích.

Chương 123: Mở khóa thiên phú thứ ba! Giang Thạch đại khai sát giới! 1

Cửu Sơn chân nhân run rẩy hai tay, một bên vận dụng lực lượng huyết mạch nhanh chóng khôi phục thương thế, một bên run rẩy lấy ra đan dược chữa thương, điên cuồng nhét vào trong miệng.

Trộn vện đi qua một hồi lâu, hắn mới cắn răng một cái, đuổi theo phương hướng lúc trước của Giang Thạch cực nhanh.

Cho dù Giang Thạch bị giết, hắn cũng phải tận mắt nhìn thấy thi thể của Giang Thạch mới được.

Xa xa.

Giang Thạch một thân máu tươi, chỉ lo chạy trốn, lâm vào tình trạng suy yếu trước nay chưa từng có, hắn biết không thể tiếp tục chạy như vậy, còn chạy nữa, sẽ bị suy yếu đến chết tươi.

Bỗng nhiên, hắn nhìn thấy phía trước xuất hiện một khu đầm lầy thật lớn, hàm răng cắn một cái, nhanh chóng vọt tới, đi tới giữa đầm lầy, trực tiếp nằm xuống, nắm lấy bùn và lá cây thối rữa bao bọc toàn thân, khóa hô hấp lại, gian nan vận chuyển 【 Chân Vũ cương kinh 】 , bắt đầu chậm rãi tiến hành trị thương.

Vết thương của hắn quá nặng.

Hai ngày trước đó cũng không có khôi phục bao nhiêu, lại bị Cửu Sơn chân nhân đánh hai trọng kích, thương càng thêm thương, vô cùng thâm trọng.

Hắn rất muốn vĩnh viễn nằm ở chỗ này.

Nhưng lòng ham sống lại chiến thắng sự mệt mỏi.

Hoàn cảnh bốn phía rất yên tĩnh, chỉ có thể nghe được từng đợt tiếng côn trùng kêu rất nhỏ, xèo xèo rung động, thỉnh thoảng còn có tiếng cú mèo kêu.

Bầu trời có một vầng trăng bạc hiện lên, chiếu từng đạo thanh huy xuống, đầm lầy đều sáng ngời một mảnh.

Cũng không biết đã trôi qua bao lâu.

Bỗng nhiên, Giang Thạch trở nên cực kỳ cẩn thận, thân thể ở vào trạng thái căng thẳng, bên tai rõ ràng nghe được thanh âm phá không sắc bén truyền đến từ xa.

Có người đuổi theo?

Là Cửu Sơn chân nhân lúc trước?

Hay là sát thủ của Tam Thánh Hội?

Hay là cường giả của Thanh Y Lâu?

Hắn thu liễm toàn bộ khí tức, muốn chờ đối phương rời đi, quả thật đối phương chột lóe mà qua, không có dừng lại quá nhiều, bắt quả ngay tại thời điểm hắn cho là an toàn, bỗng nhiên, thanh âm phá không bén nhọn kia đã vang lên lần nữa, sau khi đối phương vọt tới nơi xa, lại đi mà trở lại.

Tiếp theo đối phương lấy đầm lầy làm trung tâm, nhanh chóng lục soát bốn phương tám hướng, tựa hồ xác định tung tích của hắn ở phụ cận.

“Không xong, lúc trước chạy trốn quá nhanh, lưu lại quá nhiều manh mối, đối phương đang dọc theo đường tìm kiếm

manh mối!”

Trong lòng Giang Thạch nhanh chóng trầm xuống.

Bất quá cũng may hấn trốn ở chỗ sâu trong đầm lầy, bước chân cùng mùi máu tanh trên người lúc trước đều đã bị đầm lầy che lấp.

Thân thể hấn căng thẳng, không nhúc nhích, tăng nhanh tốc độ vận chuyển 【 Chân Vũ cương kinh 】 , lắng nghe ba động bên tai.

Vị cao thủ kia tìm tòi qua lại, tựa hồ trở nên không kiên nhẫn, trực tiếp bắt đầu ra tay loạn ở bốn phía, đem từng gốc cây đại thụ, núi đá đánh cho nát bấy.

Lại tiện tay lấy ra mấy hòn đá bắn nhanh về bốn phương tám hướng, mỗi một phiến đá được bắn ra đều phát ra thanh âm đình tai nhức óc.

Đã qua một thời gian dài.

“Thế nào rồi, người có tìm thấy hấn không?”

Xa xa, truyền đến một thanh âm âm trầm quen thuộc.

Chính là Cửu Sơn chân nhân lúc trước.

“Tung tích đã biến mất, khẳng định ngay tại phụ cận, phạm vi ba mươi dặm ta đều tìm qua!”

Một thanh âm lạnh như băng vang lên.

“Chẳng lẽ hấn còn có thể lên trời, nhất định đã tìm địa phương trốn đi, không phải ở trong đầm lầy này, thì là ở trong sơn động nào đó, cần thận tìm xem có sơn động nào bị bỏ sót hay không?”

Cửu Sơn chân nhân cắn răng nói.

“Ta tìm đầm lầy, người đi tìm sơn động!”

Thanh âm lạnh lùng kia mở miệng.

“Được rồi!”

Cửu Sơn chân nhân lên tiếng lần nữa, mang theo một cỗ tốc độ khủng bố, phóng về phía xa xa.

Vị Hồng giai thích khách này tiếp tục cầm lên rất nhiều hòn đá, điên cuồng ném về phía đầm lầy phía trước, diện tích đầm lầy rất lớn, chiếm cứ phạm vi hơn mười dặm, hẳn chỉ có thể dựa vào việc ném hòn đá loạn như vậy, muốn đi vào trong tìm kiếm từng tác từng tác, căn bản là không thực tế.

Trong tiếng nổ vang khủng bố, quả thật có không ít đá vụn đánh vào trên người Giang Thạch, nhưng Giang Thạch ngay cả hừ cũng không hừ một tiếng, nhin được.

Không biết đã qua bao lâu.

Mắt thấy sắc trời đã sắp sáng, tên Hồng giai thích khách kia tức giận mắng một tiếng, nhanh chóng rời đi.

Kết quả không quá mười phút, đối phương đi mà quay lại lần nữa, xuất hiện ở phụ cận.

“Đồ chết tiệt, mặc kệ ngươi trốn ở nơi nào, ta đều phải tìm được ngươi!”

Hắn mắng, bỗng nhiên nghĩ đến Cửu Sơn chân nhân lúc trước, trong lòng ngưng tụ.

Cửu Sơn chân nhân đến bây giờ còn không thấy tin tức, chẳng lẽ đã tìm được Giang Thạch?

Hắn xoay người liền đi, lướt cực nhanh về phía xa.

Giang Thạch tiếp tục chờ đợi, lại qua hơn nửa giờ, bỗng nhiên đứng dậy từ trong đầm lầy, không chút nghĩ ngợi, lập tức chần bay hết bùn trên người, điên cuồng chạy về hướng ban đầu.

Nơi nguy hiểm nhất là nơi an toàn nhất.

Chỉ có trốn về nguyên chỗ mới có thể thoát khỏi truy binh.

Lần này chạy trốn điên cuồng, dọc đường không còn gặp phải nguy hiểm.

Một hơi chạy điên cuồng hơn một canh giờ, mặt trời đã lên cao.

Giang Thạch chọn một khu vực rừng rậm rạp, trực tiếp đào mặt đất để nhanh chóng nằm xuống, sau đó nhanh chóng vùi lấp lại chính mình, phủ lá rụng lên, không nhúc nhích.

Hắn không dám tiếp tục chạy trốn, lo lắng bên ngoài còn có sát thủ cùng người của Thanh Y Lâu.

Vô luận là tổ chức sát thủ, hay là thám tử của Thanh Y Lâu, đều giống như ruồi bọ, ở nơi nào cũng có.

Ngay lúc này.

Giang Thạch nằm dưới lòng đất, một bên chậm rãi khôi phục thương thế, một bên mở ra bảng điều khiển, nhìn về phía bảng điều khiển.

Chỉ thấy giá trị danh vọng đã vọt lên 9500 điểm.

Chiếu theo xu thế này, hắn là đêm nay có thể hoàn toàn đạt tới một vạn.

Về phần có thể mở ra thiên phú gì, trong lòng hắn cũng không nắm chắc.

Có lẽ là thiên phú gân gà, có lẽ là thiên phú nghịch thiên.

Tất cả chỉ có thể dựa vào vận khí!

Vận nhất là thiên phú gân gà, như vậy hắn cũng chỉ có thể nằm im ở nơi đây, phá vòng vây từng chút từng chút một...

Nghĩ đến đây, trong lòng hắn càng thêm không yên, khó có thể bình tĩnh.

“Có lẽ ta thực sự cần một chỗ dựa vững chắc.”

Thời gian trôi qua.

Tin tức bên ngoài đã truyền đi ồn ào huyên náo, đủ loại tin đồn đều có.

Không có gì gây sốc hơn một tin tức.

Cửu Sơn chân nhân đã gặp Giang Thạch trong núi rừng.

Giang Thạch ở dưới tình huống thân bị trọng thương, đánh lui Cửu Sơn chân nhân, khiến cho Cửu Sơn chân nhân thân trọng thương!

Tin tức này một lần nữa gây nên sóng to gió lớn trong lòng một đám nhân sĩ giang hồ.

Vô số người bàn tán xôn xao.

Một thời gian nữa trôi qua.

Bỗng nhiên, Giang Thạch đang nằm dưới đất, gian nan chữa thương, bỗng nhiên hắn nghe được từng đợt thanh âm mơ hồ truyền đến từ nơi không xa.

“Số lớn cao thủ Thanh Y Lâu vào núi, cũng không biết bây giờ tìm được Giang Thạch kia chưa?”

“Thanh Y Lâu tính là cái gì, ngay cả Hồng giai thích khách của Tam Thánh Hội cũng đã xuất động, ta nghe nói sau lưng Tam Thánh Hội có siêu cấp thế gia ủng hộ, người có thể được gọi là Hồng giai thích khách, cơ bản đều là lão quái Hoán Huyết cảnh, có thể nói bây giờ trong núi ít nhất có hai vị lão quái Hoán Huyết.”

“Lại có thêm một lão quái Hoán Huyết cảnh nữa à?”

Chương 124: Mở khóa thiên phú thứ ba! Giang Thạch đại khai sát giới! 2

“Mặc kệ như thế nào, dù sao cũng không quan hệ với chúng ta, chúng ta chỉ tới tham gia náo nhiệt, tùy ý bọn họ đánh thế nào, cũng khẳng định không dính tới trên người chúng ta.”

“Không sai, đúng rồi, xế chiều ngày hôm qua lại triển khai bao vây tiểu trừ quần phi Hắc Vân trại, nghe nói một đám thổ phi đó, ngoại trừ chạy trốn một tên Công Tôn Nghĩa chạy trốn được, tất cả những người còn lại đều đã bị giết, hơn nữa 【Hoàn Châu Vương thị】 đang chuẩn bị phái người đi tìm tung tích của 【Chân Võ Quan】 đây là chuẩn bị đem tất cả người có liên quan với Giang Thạch đều tiêu diệt a....”

Trong lòng Giang Thạch băng hàn, sát khí mãnh liệt.

Hoàn Châu Vương thị, rõ ràng đã tiêu diệt quần phi, còn muốn xuất thủ với Chân Võ quan!

Quả thực muốn chết!

Hắn mạnh mẽ ngăn chặn lửa giận trong nội tâm, tiếp tục nhắm mắt chờ đợi.

“Các người đều ở nơi đó làm gì? Mau rời đi, chúng ta chuẩn bị lập tức phóng hỏa đốt núi!”

Bỗng nhiên, một tiếng hét lớn truyền đến từ không xa.

Một đám nhân sĩ giang hồ nhao nhao biến sắc, vội vàng quay đầu lại.

-Thanh Y Lâu? Các người là người Thanh Y Lâu?

“Các người làm việc cũng quá ác độc, vậy mà dám phóng hỏa đốt núi?”

“Các người lập tức rời đi, chúng ta muốn vạch ra đại cách ly ở chỗ này, đốt núi từ nơi này!!”

Thanh âm của một đại hán trung niên vang lên.

Đông đảo nhân sĩ giang hồ nghị luận sôi nổi, khiếp sợ một mảnh, vẫn là nhanh chóng rời đi nơi đây.

Trong lòng đất, Giang Thạch nắm chặt nắm đấm, lần nữa cảm thấy tức giận ngập trời.

Phóng hỏa thiêu sơn?

Đám nghiệt súc này, quả nhiên cái gì cũng có thể làm được.

Hắn tiếp tục nhìn chăm chú vào bảng điều khiển trước mắt.

Chỉ thấy giá trị danh vọng vẫn chậm rãi tăng lên, từ 9500 đến 9800.....

“Nhanh, nhanh hơn ta tưởng.”

Nội bên Giang Thạch vận chuyển kinh lực, một bên yên lặng chờ đợi.

Bên ngoài rất nhanh đã bắt đầu truyền đến từng đợt thanh âm đôn cây bang bang bang bang bang, số lớn cây cối bị chặt ngã, nện trên mặt đất, phát ra từng tiếng nổ vang.

Ước chừng qua mấy canh giờ, một mảnh khu vực cách ly đã bị bọn họ chém ra.

Một đám cao thủ Thanh Y Lâu, lộ ra nụ cười quái dị, trực tiếp đổ dầu hỏa, ném đuốc ra, lập tức đại hỏa ngập trời thiêu đốt lên ở chỗ này, Oanh một tiếng, mang theo từng đợt hơi nóng kinh khủng, theo gió lớn cuộn trào, hỏa diễm bắt đầu thiêu đốt khắp nơi.

Sâu dưới lòng đất.

Giang Thạch không nhúc nhích, tiếp tục nhìn chăm chăm vào bảng điều khiển trước mắt.

Đing!

Mở khóa thiên phú: Quy Nguyên!!

Quy Nguyên: Nạp thiên địa nguyên khí quy về bản thân, có thể chiết xuất và rèn luyện huyết mạch của bản thân, có thể tăng nhanh tốc độ khôi phục thương thế, Quy Nguyên vừa ra, nguyên khí tấn phục!

Rất nhiều tin tức bắt đầu nhanh chóng tràn vào trong đầu Giang Thạch.

Trong nháy mắt hân mừng như điên, khó có thể ngăn chặn.

Trời không tuyệt đường người!

Thật sự dễ hân mở được thiên phú như vậy.

Giang Thạch không hề chậm trễ, lập tức dẫn dắt Quy Nguyên, ầm một tiếng, trong mảnh rừng cháy hừng hực này trực tiếp hiện ra số lớn bạch quang, trùng trùng điệp điệp, giống như nước chảy vô tận đồng dạng, cuộn trào mà đến, điên cuồng vọt tới khu vực trong lòng đất, nơi Giang Thạch ẩn thân, khiến cho toàn bộ khu vực đều sáng ngời một mảnh.

Đứng ở bên ngoài ngọn lửa, một đám người của Thanh Y Lâu đang quan sát, bỗng nhiên lộ ra vẻ kinh hãi.

“Cái gì vậy?”

“Ánh sáng thật chói mắt, nơi đó có trân bảo!!”

“Sẽ không phải là bảo tàng của Đại Long Thánh Triều bị chúng ta đốt đi ra chứ?”

Một đám người vội vàng bắt đầu phóng thích Đan Tín Hiệu, chuẩn bị gọi càng nhiều người tới.

Theo đại hỏa thiêu đốt, bạch quang ở nơi đó càng ngày càng chói mắt, càng ngày càng rực rỡ, dẫn tới đám người liên tục phát ra tiếng kinh hô, nhưng mà liệt hỏa ngăn cách tầm mắt, bọn họ căn bản không dám tiến lên.

Trọn vẹn giằng co ước chừng hơn nửa canh giờ, ánh sáng trắng rực rỡ mới dần dần thối lui.

Lúc này, cao thủ Thanh Y Lôu cũng chạy tới.

Mắt thấy bạch quang đã rút lui, bọn họ cắn răng một cái, vận chuyển kinh lực hộ thể, nhanh chóng tiếp cận khu vực kia.

Nhưng!

Ngay tại thời điểm bọn họ vừa mới lao ra, mặt đất oanh một tiếng, bỗng nhiên bạo liệt, một đạo nhân ảnh tựa như mãnh hổ đồng dạng, tinh quang trong mắt bắn ra bốn phía, khí tức khủng bố, đột nhiên lao ra từ dưới đất, một chương một người.

Ầm ầm ầm!

Liên tục đánh ra mấy chương, lực lượng kinh khủng căn bản không thể tưởng tượng nổi, thật giống như từng cái núi nhỏ đùng vào trên người những người này, đem lồng ngực của bọn họ đánh xuyên thủng, thiếu chút nữa thân thể đã rách toạc, máu tươi phun trào, mỗi người đều bay ngược ra ngoài mấy trăm thước.

Xa xa, tất cả những người khác đều lộ ra vẻ kinh hãi, đột nhiên trừng to mắt, tam hồn thất phách đều muốn bay ra ngoài.

“Giang Thạch, Giang Thạch ở đây!”

“Mau chạy trốn a, Giang Thạch xuất hiện a!”

Từng tiếng kêu thảm thiết truyền ra.

Giang Thạch đột nhiên lao ra, lực lượng khủng bố, không nói một lời, đi lên liền điên cuồng đuổi theo đám người, thân thể khủng bố xông lên, phốc xuy một tiếng, trực tiếp vỗ nát thân thể của một tên nửa bước Võ Thánh, chấn toàn bộ thân thể của hắn đến chia năm xẻ bảy.

Đám nhân sĩ giang hồ cùng cao thủ Thanh Y Lâu còn lại, một người cũng không thể may mắn thoát khỏi, ở trong tay hắn giống như là người bùn đất, không chịu nổi một kích, bị đánh bay múa lung tung, thanh âm thê thảm, thi thể bay tứ tung, tử tướng thê thảm, cơ hồ không có một ai là toàn thân.

Mà ngay khi hắn vừa mới giết chết tất cả mọi người, bỗng nhiên, lòng sinh cảm ứng, đột nhiên quay đầu lại.

Chỉ thấy một phương hướng khác của biển lửa có một cỗ khí tức cực kỳ khủng bố truyền đến, Oanh Oanh rung động, khí lưu gào thét, đang lấy một loại tốc độ không thể tưởng tượng nổi mà tiếp cận nơi này, đem biển lửa phía trước đều hòa tan, rất nhanh đã xuất hiện ở cách đó không xa.

Cửu Sơn chân nhân!

Trong nháy mắt nhìn thấy Giang Thạch, con người Cửu Sơn chân nhân liền co rụt lại, lộ ra vẻ kinh hãi.

“Là ngươi, Giang Thạch! ngươi... ngươi khôi phục rồi?”

“Lão súc sinh, truy sát ta đủ thảm, bây giờ đến lượt ngươi trả nợ!”

Ngữ khí Giang Thạch lạnh lẽo.

Bùm!

Khí huyết Viêm Tượng!

Xích Dương Bá Thể tầng thứ ba!

Kình lực, lực lượng hợp nhất.

Hô một tiếng, thân thể của hắn thoáng cái đã biến lớn hai ba vòng, gân xanh nổi lên, lực lượng

Hỗ Nguyên Thân Chương!

Cửu Sơn chân nhân gầm lên một tiếng, không tránh không né, cũng là đột nhiên bạo khí, thân hình biến lớn, cơ bắp, huyết mạch toàn thân đều bạo nhô ra, Oanh một tiếng, nhanh chóng xung sát mà đến.

Thân thể hai người giống như là hai con mãnh thú phát điên đồng dạng.

Nhưng mà khoảnh khắc hai người sắp vọt tới cùng một chỗ, Giang Thạch lại không đánh về phía Cửu Sơn chân nhân, mà là tụ tập công lực toàn thân, rống giận một tiếng, trực tiếp đánh ra một chương hướng xuống mặt đất.

Bùm!

Khí lưu nổ tung, lực lượng khủng bố áp bách mà ra, mặt đất trong phương viên hơn mười thước đột nhiên chấn động, thoáng cái đã lõm xuống hơn nửa thước, khí lưu màu trắng khủng bố như là hóa thành thép đao, quét sạch về bốn phía.

Ở phía sau hắn đột nhiên truyền đến một tiếng rên rỉ, một bóng người mơ hồ trực tiếp chấn đi ra từ trong hư không.

Cùng lúc đó, đạo nhân ảnh ở trước mắt Giang Thạch lại bị chấn đến mơ hồ, trực tiếp tiêu tán.

Đồng tử Giang Thạch phát lạnh, chợt xoay người, thân hình nhanh đến cực hạn, lập tức hung hăng ôm lấy chân thân của Cửu Sơn chân nhân.

Bùm một tiếng.

Thân thể của Cửu Sơn chân nhân bị hai cánh tay như kìm sắt của Giang Thạch khóa lại gắt gao, cánh tay thô to to khóa

cùng một chỗ, da thịt như được đúc thành từ đồng thau, ẩn chứa lực lượng không biết kinh khủng bao nhiêu.

Đại Long quần thân!

-Hắc hắc hắc.....

Giang Thạch há miệng ra, lộ ra hàm răng xâm bạch, nụ cười trên mặt nồng đậm và khủng bố nói không nên lời.

Bắt được người rồi!

Chương 125: liên giết lão quái Hoán Huyết Cảnh! 1

Một màn xảy ra bất thành linh làm cho Cửu Sơn chân nhân biến sắc, trong nháy mắt cảm giác được một cỗ nguy cơ sinh tử nồng đậm, tiếp theo hắn cũng cảm giác được toàn bộ thân thể đột nhiên đau đớn, lục phủ ngũ tạng giống như là dòi vị trí trong nháy mắt, thân thể phát ra một tiếng ầm trầm đục, miệng hộc máu, phát ra tiếng kêu thảm thiết chói tai.

Thật giống như bị hai tòa đồng sơn vô cùng khủng bố nghiền qua thân thể của hắn vậy, không chỉ có nghiền xương cốt cánh tay hắn muốn nứt, liên xương sườn đều phát ra thanh âm rắc rắc sôi nổi, bắt đầu sụp đổ.

Mắt Cửu Sơn chân nhân đỏ lên, vội vàng đem hết toàn lực bắt đầu giãy dụa, gân xanh trên hai cánh tay nổi lên, cơ bắp nhúc nhích, toàn bộ cơ thể cũng bắt đầu hiện ra từng tầng lân giáp tinh tế, lân giáp tiết ra chất nhầy tanh hôi, khiến cho toàn bộ thân thể của hắn trong nháy mắt đã trở nên trơn trượt, giống như hóa thành cá chạch.

Giang Thạch trừng mắt, trong nháy mắt cảm thấy Cửu Sơn chân nhân này

Dưới sự siết chặt điên cuồng của hai tay hắn, lại bị đối phương tháo xuống không ít lực lượng.

Không chỉ vậy!

Hai cánh tay của đối phương cũng đang giãy dụa rất nhanh, mang theo vô số chất nhầy, lại có thể rút cánh tay ra từ dưới vòng xiết của hắn, sau đó không để ý thân thể của mình vẫn

đang bị ghì chặt gắt gao, đánh ra một chiêu xuyên qua sau gáy, hung hăng đánh tới huyết Thái Dương hai bên của Giang Thạch.

Giang Thạch giận tím mặt, sát khí bùng nổ.

Dưới tình huống mình đã vận dụng toàn lực, lại vẫn bị đối phương mạnh mẽ rút hai tay ra.

Đây quả thực là không thể tưởng tượng được.

Quái vật của những thế gia này đều không thể lấy lẽ thường để cân nhắc.

Trong khoảnh khắc hai bàn tay của Cửu Sơn chân nhân hung hăng đánh tới, hai tay Giang Thạch buông lỏng ra, đột nhiên nhanh chóng chộp ra, lập tức nắm chặt hai bàn tay của Cửu Sơn chân nhân.

Phốc xuy! Phốc xuy!

Ngón tay của hắn giống như biến thành ma trảo cực kỳ sắc bén, hung hăng đâm vào trong hai cổ tay của Cửu Sơn chân nhân, trực tiếp đâm thủng lân giáp tinh tể trên cổ tay hắn, xuyên vào trong xương cổ tay của đối phương.

Giờ khắc này, dù là dịch nhầy trên người Cửu Sơn chân nhân có nhiều hơn nữa, cũng không cách nào có thể phản chế được Giang Thạch.

-A!

Cửu Sơn chân nhân cảm giác được đau đớn ở cổ tay truyền đến, phát ra tiếng kêu chói tai, ánh mắt đỏ lên, trực tiếp huy động đầu hung hăng đập vào trán Giang Thạch.

Giang Thạch nhe răng cười một tiếng, không trốn không tránh, trực tiếp vung vẩy đầu, hung hăng đụng tới ót của đối phương.

Bùm!

Sóng khí cuộn cuộn, âm thanh thật lớn.

Căn bản không giống như là hai cái đầu đụng vào nhau, ngược lại giống như là hai tòa đỉnh đồng đụng vào nhau, phát ra thanh âm đỉnh tai nhức óc.

Đơn thuần chỉ là kinh phong phát ra đều đã vô cùng đáng sợ, đem hỏa diễm bốn phía quét ra khắp nơi.

Cửu Sơn chân nhân thâm cảm kêu to, toàn bộ khu vực ót bị đụng lõm xuống ngay tại chỗ, xương sọ vỡ vụn, tất cả lỗ mũi, khóe mắt, miệng đều đang phun máu tươi ra, hẳn cảm giác được đại não giống như là bị thiên thạch đập một cái vậy.

Cùng lúc đó, Giang Thạch cũng trực tiếp cảm thấy một chút mê muội trong đầu, toàn bộ da đầu nhanh chóng đỏ, sưng lên, giống như là một đầu đụng vào núi sắt.

Nhưng vừa nhìn thấy Cửu Sơn chân nhân thâm cảm như thế, Giang Thạch nhe răng cười một tiếng, tiếp tục huy động đầu, hung hăng đập vào đầu đối phương.

Bùm! Bùm! Bùm! Bùm!

Từng đạo thanh âm vô cùng đáng sợ không ngừng truyền ra, chấn động tứ phương.

Mỗi một lần điên cuồng đập xuống đều có thể mang theo sóng khí kinh khủng, không khí phát ra tiếng gào thét chói tai, hơn nữa liệt hỏa hùng hực ở bốn phía, toàn bộ tràng diện quả thực kinh khủng đến không thể hình dung.

Trong nháy mắt, Giang Thạch đập liên tục hơn mười cái, trán của hắn đều bị đập đến chảy máu.

Cửu Sơn chân nhân thì vô cùng thâm cảm, toàn bộ đầu cơ hồ đều hóa thành máu thịt mơ hồ, trán hoàn toàn lõm xuống một cái bát, số lớn tương não, máu không thể khống chế mà

liên tục chảy ra, muốn bao nhiêu thê thảm có bấy nhiêu thê thảm.

Dù vậy, hình như đôi phương vẫn chưa chết, trong miệng đang phát ra tiếng kêu thê lương.

Giang Thạch rút cục đành chỉ dập đầu, mà buông lỏng cổ tay Cửu Sơn chân nhân, đem hết toàn lực vận chuyển Hồn Nguyên thần chưởng trực tiếp đánh tới ba khu vực trái tim, ngực, cổ họng của Cửu Sơn chân nhân.

Mỗi một chưởng đi xuống đều mang theo lực lượng khủng bố khó lường, tiếng oanh tạc vang lên.

Phải biết rằng lúc trước hắn đánh một chưởng ra đã có thể đem một cánh tay của Vương thị lão tổ đánh thành bột máu.

Bây giờ liên tục đánh ra ba chưởng, uy lực khủng bố cỡ nào.

Thân thể Cửu Sơn chân nhân rốt cuộc không thể chịu đựng được nữa, thân thể nổ tung thành huyết vụ, xuất hiện từng cái lỗ hồng khủng bố, trực tiếp bay ngược ra, nện ở xa xa, triệt để xụi lơ đi xuống, chết oan chết uổng.

Hắn chết không thể nói là không ghen khuất.

Át chủ bài, thực lực một thân căn bản không có cơ hội thi triển.

Vừa lên đã bị Giang Thạch ôm chặt, ngay cả thoát thân cũng không thể thoát thân.

Cả thi thể gần như không còn hình người nữa.

Bất quá, Hoán Huyết Cảnh chung quy là Hoán Huyết Cảnh.

Dưới tình huống Giang Thạch chiếm thượng phong lớn như vậy, bản thân cũng bị chấn ra thương thế, xương sọ đau

đón, khí huyết dâng lên, cộng thêm trên người còn đang thi chuyển hai đại võ học siêu phẩm một cách bất chấp, cơ thể lại có dấu hiệu sụp đổ.

Hắn rống giận một tiếng, lần nữa thi triển Quy Nguyên bí pháp.

Từng mảnh bạch quang sáng chói nhất thời hộ tụ mà đến từ bốn phương tám hướng, nhanh chóng vọt vào thân thể của hắn, giờ khắc này, hắn giống như là được trù lên một tầng thánh quang, thương thể của bản thân đang không ngừng khép lại, khép lại lại nứt ra, nứt ra lại khép lại, vẫn luôn ở vào

Giang Thạch đột nhiên quay đầu lại, bỗng nhiên cảm ứng được động tĩnh mãnh liệt truyền đến một phương hướng khác, lúc này hắn nhanh chóng điên cuồng vọt tới hướng nơi đó.

Hắn là còn có một cường địch ở phụ cận!

Phải diệt hết!

Không còn một ai!

Hô!

Bàn chân Giang Thạch bước ra, chấn động đến mặt đất lắc lư, cát bay đá chạy, thân thể trực tiếp xuyên thấu ra từ trong biển lửa hùng hực, ngọn lửa khủng bố cực nóng chỉ có thể thiêu hủy một ít tóc, lông mày của hắn, nhưng căn bản không thể thương tổn đến thân thể của hắn.

Hắn mang thánh quang, xông ra, cơ hồ thời khắc vừa mới lao ra liền nhìn thấy một một bóng người mặc hắc y ở phương hướng khác, thân cao bình thường, mang theo mặt nạ thanh đồng đang vọt tới từ nơi đó.

Khoảnh khắc hai người chạm mặt nhau, con ngươi bóng người đeo mặt nạ thanh đồng kia liền co lại, dường như không thể tin được, mở miệng quát: “Ngươi là Giang Thạch?”

“Nói đúng, người cũng đi chết đi!”

Giang Thạch quát to một tiếng, thân thể mang theo một tầng cương phong vô cùng khủng bố, Oanh một tiếng, vọt tới rất nhanh.

Giờ phút này các đại trạng thái của hắn đều mở ra toàn bộ, lực lượng bản thân đã tập trung đến cực hạn.

Nếu như dùng số liệu trò chơi để biểu hiện trạng thái bây giờ của Giang Thạch, như vậy chính là khí huyết -200, khí huyết+180, khí huyết -200, khí huyết+180... Cứ lặp đi lặp lại tuần hoàn như thế.

Khí huyết-200 là chỉ năng lượng tiêu hao khi bản thân hắn đang vận chuyển quá tải mang đến tổn thương khủng bố cho thân thể.

Mà khí huyết+180 thì là chỉ Quy Nguyên bí thuật đang trị liệu cơ thể hắn.

Cứ như vậy, hai bên không ngừng dao động, không ngừng chuyển đổi qua lại, mặc dù vẫn có một chút tổn thương không trị liệu hết được, nhưng cũng không ảnh hưởng đến chiến lực chút nào.

Chương 126: liên giết lão quái Hoán Huyết Cảnh! 2

Hồng giai thích khách đeo mặt nạ thanh đồng, vừa nhìn thấy Giang Thạch chủ động giết tới, giận dữ trong lòng, một thanh trường kiếm màu đen bên hông nháy mắt đã ra khỏi vỏ.

“Sợ người sao?”

Hắc Tử Kiếm!

Lên!

Tùng đạo kiếm khí sắc bén, dày đặc tê dại, đen nhánh yêu dị, mang theo tử khí âm trầm dữ tợn, nhanh chóng bao phủ thân thể của Giang Thạch.

Kiểm pháp của hắn thật sự quá nhanh, giống như gió táp mưa sa, trong nháy mắt không biết đã đâm ra bao nhiêu kiếm, sau khi đâm ra trong nháy mắt, tất cả kiếm quang đã biến mất toàn bộ, ngược lại hóa thành từng đạo điểm đen nhỏ nhắn, dày đặc ma ma, như là một cơn bão táp màu đen.

Mà ở trong bão táp màu đen vô tận này, một cỗ khí tức tử vong lạnh lẽo âm trầm đang nhanh chóng lao về thân thể Giang Thạch, thật giống như có một thanh kiếm đáng sợ vô cùng sắc bén trong màn tối đang đuổi theo linh hồn của Giang Thạch, chém tới trái tim của hắn.

Kiểm Ý!

Chẳng biết tại sao, trong đầu Giang Thạch bỗng nhiên xuất hiện một từ như vậy.

Bàn tay của hắn vốn đang đánh về phía trước, rất nhanh đã thu hồi chiêu, đột nhiên che khuất hai mắt cùng khuôn mặt của mình, dựa vào thân thể cường đại cứng rắn đi về phía trước.

Đinh đinh đinh đinh!

Vô số điểm nhỏ màu đen rơi vào trên người của hắn, mặc dù lực phòng ngự của hắn cực kỳ nhưng trong nháy mắt vẫn cảm giác được từng đợt cảm giác đau đớn truyền đến.

Trong phút chốc, trên làn da xuất hiện vô số vết máu, mỗi vết máu đều sâu tới hai cm, máu tươi bắn tung tóe.

Trong đó, nghiêm trọng nhất là hai đạo kiếm khí đánh vào lòng bàn tay của hắn, vốn là thẳng đến hai mắt của hắn mà đi, kết quả bị hai tay ngăn trở được.

Giang Thạch rống to một tiếng, thân thể khủng bố vẫn đang hướng về phía trước như cũ, anh dũng điên cuồng xông lên, không khí xung quanh đều lồm xồm xuống trong nháy mắt, phát ra tiếng nổ vang trầm trọng, hắn muốn dựa vào lực lượng đáng sợ trực tiếp sinh sinh nghiền chết địch nhân.

Vị Hồng giai thích khách kia đánh ra một kích kết quả không được như mong đợi, sắc mặt đột biến, thân thể lập tức nhoáng lên, triển khai một môn thân pháp cực kỳ cao thâm, giống như quỷ ảnh, lắt mình liền đi.

Phát huy đầy đủ ưu thế tuyệt đối của hắn với tư cách là sát thủ.

Nhưng mà hắn lui, Giang Thạch lại căn bản không muốn buông tha hắn.

“Đi đâu?”

Giang Thạch rống to một tiếng, một thân đều là máu tươi, tiện tay một bóp vỡ một khối cự thạch, trong lòng bàn tay cầm

hơn mười viên đá vụn, trực tiếp hung hăng ném về phía thân thể của đối phương.

Huru!

Đá vụn đầy trời dày đặc như hạt mưa, bao phủ thân thể tên Hồng giai thích khách kia.

Thân hình Hồng giai thích khách nhoáng lên, trong phút chốc giống như là một phân làm bốn, bốn đạo nhân ảnh khó có thể phân biệt thật giả, tất cả đều đang nhanh chóng di động, trước người mỗi một đạo nhân ảnh đều có thanh âm chói tai phát ra.

Dường như mọi thân ảnh đều là thật.

Hai tay Giang Thạch nhanh như vũ bão, cầm đá vụn lên, một hơi liên tục ném ra bảy tám đợt, mắt thấy đã không cách nào có thể phân ra thật giả, đột nhiên vận chuyển công lực toàn thân, thân thể xông lên phía trước, hung hăng đánh tới mặt đất.

Hỗn Nguyên Thần Chuông!

Bùm!

Trong nháy mắt, một trận sóng khí vô cùng khủng bố bộc phát ra từ trên mặt đất.

Mặt đất phương viên hơn mười thước đều đang run rẩy, vô số đá vụn điên cuồng bắn về bốn phương tám hướng.

Mà ở trong đại chấn động đáng sợ này, bốn đạo nhân ảnh của Hồng giai thích khách đột nhiên lắc lư kịch liệt, có ba đạo nhân ảnh trong nháy mắt đã trở nên mơ hồ.

Chỉ có một đạo vẫn vô cùng rõ ràng.

“Ăn ta một chuông!”

Trong ánh mắt, hàn quang trong mắt Giang Thạch bắn ra, hô một tiếng, toàn bộ thân thể nhào tới cực nhanh, hung hăng đánh ra một chiêu.

Ánh mắt Hồng giai thích khách khẽ biến, thanh kiếm màu đen trong tay lập tức thi triển, trong nháy mắt, bão táp màu đen lại xuất hiện ở gần hấn, chít chít ma ma, nhanh chóng bao phủ thân thể Giang Thạch.

Giang Thạch đã có kinh nghiệm lúc trước, đã biết uy lực cụ thể của môn kiếm pháp quý dị này, một bàn tay che khuất mặt, bàn tay kia tiếp tục vung mãnh liệt.

Mặc cho vô số kiếm khí rơi vào trên người, tạo thành rất nhiều vết thương, bàn tay Giang Thạch đột nhiên nắm chặt thân kiếm màu đen.

Hồng giai thích khách chỉ cảm thấy giống như có một cây thần kim vô cùng cương mãnh đã kìm chặt trường kiếm của mình, mặc kệ hấn có chấn động như thế nào cũng khó có thể lay động một chút.

Mà lúc này cả người Giang Thạch đầy máu tươi, gầm lên một tiếng, đã sớm vận chuyển Hỗn Nguyên thần chú, hung hăng vỗ tới thân thể Hồng giai thích khách.

Dưới sự gia trì của Hỗn Nguyên thần chú, toàn bộ cánh tay của hấn đều hóa thành màu đen nhánh, kinh lực cùng man lực dung hợp, lực lượng không biết đã mạnh bao nhiêu.

Con người Hồng giai thích khách co rút lại, vội vàng buông trường kiếm ra muốn rút lui, cũng không ngờ Giang Thạch đột nhiên rống to một tiếng, giống như lôi đình, vô cùng đột ngột, trong nháy mắt chấn động đến đầu óc của Hồng giai thích khách nổ vang, ong ong rung động.

-Không tốt!

Hắn biết còn muốn trốn tránh tiếp đã không còn kịp, đành phải liều lĩnh vận khởi siêu phẩm võ học trực tiếp đối cứng.

Bùm!

Ôi!

Tùng đột tiếng kêu thảm thiết chói tai phát ra, thân thể Hồng giai thích khách hung hăng bay ngược ra ngoài, huyết vụ trên người bắn tung tóe, từng khối xương vụn mang theo thịt vụn bay khắp nơi, toàn bộ thân thể nện ở ngoài mấy chục thước ngay tại chỗ.

Cùng Vương thị lão tổ là một cái kết cục.

Một chương hạ xuống, toàn bộ cánh tay của hắn biến mất trong nháy mắt.

Lực lượng đáng sợ dọc theo vết thương đứt gãy, thậm chí vẫn một mực trùng kích về lực phủ ngũ tạng cùng xương cốt toàn thân của hắn, để cho sau khi hắn nện ở phía xa cũng đang tiếp tục học ra số lớn máu tươi, ánh mắt kinh hãi, không thể tưởng tượng nổi.

Sau đó thân thể hắn lảo lư, không chút nghĩ ngợi, trực tiếp chạy trốn hướng về phía xa.

Tên này!

Rốt cuộc có phải là người hay không?

Rõ ràng lúc trước đã trọng thương sắp chết!

Tại sao bây giờ lại đột nhiên trở nên đáng sợ như vậy?

Giang Thạch bỏ trường kiếm ra, nhanh chóng đuổi theo ở phía sau thân thể Hồng giai thích khách, Hồng giai thích khách xoay người tiếp tục đánh ra từng đạo ám khí mang kịch độc.

Nhưng Giang Thạch không quan tâm, che khuất mặt, mở ra trạng thái Quy Nguyên, tiếp tục điên cuồng đuổi theo, tùy ý vô

số ám khí đánh vào trên người, đại bộ phận đều bị kinh lực của hắn đánh bay ngược ra.

“Đi chết đi!”

Giang Thạch rống to một tiếng, lại là một chưởng hung hăng đánh về phía thân thể Hồng giai thích khách.

Hồng giai thích khách hoảng sợ, trong nháy mắt cảm giác được như là có một con man tượng thái cổ vô cùng đáng sợ xuất hiện ở phía sau mình, khí thế khổng lồ cùng lực lượng không thể địch nổi trực tiếp làm cho hắn sinh ra một loại cảm giác tâm linh run rẩy.

Bùm!

Phốc xuy!

Một tiếng trầm đục vang lên, máu tươi bay khắp nơi.

Một chưởng của Giang Thạch đánh vào phía sau lưng Hồng giai thích khách, trực tiếp đánh ra một mảnh bạch quang sáng tới mang theo huyết tinh, trái tim đều nổ tung, thân giống như là bao tải hung hăng nện ở xa xa, co quắp một chút, liền đã không thể nhúc nhích nữa.

Giang Thạch toàn thân máu tươi, miệng thở hỗn hển, vẫn đang không ngừng vận dụng thiên phú, từng mảnh thánh quang quét tới, không ngừng trị liệu thương thế trên người.

Trong ngọn lửa hùng hực, hắn tựa như một Ma Thần đáng sợ, một thân cơ bắp cuộn cuộn, mạch máu dày đặc, tóc đen đầu đầy giống như dây thép.

Bây giờ, trạng thái của hắn đáng sợ đến dọa người, cao chừng hai thước hai ba, tất cả đều là tác dụng của lực lượng bành trướng quá độ tạo thành.

Ánh mắt hắn lạnh như băng, nhìn chăm chăm thi thể Hồng giai thích khách, bước nhanh, chống đỡ liệt hỏa hùng hực ở

bốn phía, đi tới nơi đó.

Sau khi tiếp cận thân thể đối phương, hắn cúi người xuống, bắt lấy mặt đối phương, đột nhiên bóp, muốn bóp nát cả mặt nạ lần đầu của đối phương.

Nhưng mà cái bóp này, hắn chỉ cảm thấy chiếc mặt nạ cứng cỏi nói không nên lời.

Mặt nạ dưới lòng bàn tay tựa như được làm từ thần đồng, lại không bị bóp méo ngay tại chỗ.

Giang Thạch nhíu mày, trực tiếp kéo mặt nạ của đối phương xuống, cẩn thận quan sát một chút, sau đó lại nhìn về phía thi thể của tên Hồng giai thích khách này.

Chỉ thấy đây là một lão giả, chòm râu và tóc đều đã hoa râm, thất khiếu chảy máu, nằm trên mặt đất, không nhúc nhích, đã sớm khí tuyệt từ lâu.

Ba ba!

Hắn vẫn là giẫm xuống một cước, máu tươi bắn tung tóe, giống như dưa hấu nát đồng dạng, giẫm thi thể hắn bạo liệt ngay tại chỗ.

Hắn nhìn về phía mặt nạ trong tay lần nữa, suy tư trong lòng.

“Chất liệu của cái mặt nạ này thật là có chút cô quái?”

“Còn ai nữa không?”

Thân thể hắn ầm một tiếng, nhanh chóng vọt ra ngoài.

Một khu vực cách đây không xa.

Mấy tên cao thủ Thanh Y Lâu mặc áo xanh, thực lực không kém, sắc mặt kinh hãi, không thể tin được, tận mắt nhìn thấy một màn Giang Thạch diệt sát Hồng giai thích khách và Cửu

Son chân nhân, sự hoảng sợ trong lòng đã sớm không thể ức chế được.

“Không tốt, hắc đến rồi!”

“Chạy đi!”

Mấy tên cao thủ Thanh Y Lô hoảng sợ kêu to, xoay người rời đi.

Chương 127: Vương thị lão tổ! xem pháp bảo!! 1

Trong rừng hỗn loạn, ngọn lửa thiêu đốt, khói đặc cuộn cuộn.

Một mảnh thảm thiết.

Trong mảnh khu vực thảm thiết này liên tục truyền ra mấy tiếng nổ khủng bố, kèm theo từng tiếng kêu to hoảng sợ, từng cỗ thi thể như là vải rách, bị lực lượng cực hạn của Giang Thạch đánh bay tứ tung khắp nơi.

Đảo mắt, mấy tên cao thủ của Thanh Y Lâu kia đã bị Giang Thạch giết chỉ còn lại có một người.

Đối phương sợ tới mức run lấy bầy, sắc mặt trắng bệch, vô cùng hoảng sợ, quần đều bị nước tiểu làm ướt.

Bởi vì một màn trước mắt, thật sự quá kinh khủng.

“Thanh Y Lâu, ta vốn không thù không oán với các ngươi, vì sao các ngươi dám làm như thế...”

Thanh âm Giang Thạch lạnh như băng, sau đó nhìn chăm chăm cao thủ Thanh Y Lâu trên mặt đất, nói: “Cứ điểm của các ngươi ở nơi nào?”

“Ta... sau khi ta nói, ngươi có thể buông tha cho ta không?”

Tên cao thủ Thanh Y Lâu kia hoảng sợ mở miệng.

“Có thể!”

Giang Thạch hờ hững gật đầu.

“Không, không có khả năng, người đang gạt ta, sau khi ta nói ra, người khẳng định sẽ giết ta, có phải hay không?”

Cao thủ Thanh Y Lâu kia sợ hãi, nói: “Người phát thẻ độc, người phát thẻ độc buông tha ta, ta liền nói!”

“Vậy người đừng nói nữa.”

Ngữ khí Giang Thạch lạnh lùng.

Răng rắc!

Vung ra một cái tát, đem đầu hấn ấn vào khoang bụng ngay tại chỗ, chết thảm oan uổng.

Động tác của Giang Thạch rất nhanh, đầu tiên là giải trừ trạng thái của bản thân, sau đó lập tức cởi quần áo người này xuống, nhanh chóng mặc lên người mình.

Đợi đến khi thay xong, lại điên cuồng lao ra bên ngoài.

Dù là đối phương không nói, hấn cũng có thể hỏi ra từ trong miệng những người khác.

Những người dám động thủ qua với hấn, một tên cũng đừng nghĩ chạy thoát.

Ầm ầm ầm ầm!

Bàn chân bước ra, rừng rậm run rẩy, tốc độ của Giang Thạch cực kỳ cuồng dã, giống như là một con yêu thú đáng sợ đang giết ra từ sâu trong rừng rậm.

Giờ phút này, bên ngoài rừng rậm đang hội tụ không biết bao nhiêu nhân sĩ giang hồ, nghị luận sôi nổi, phần lớn mọi người đều đến xem náo nhiệt.

Tất cả các loại âm thanh liên tục phát ra từ đây.

“Giang Thạch kia rốt cuộc thế nào rồi? các người đoán hấn đã chết chưa?”

“Ta thấy cũng không sai biệt lắm là chết rồi, nghe nói có hai vị lão quái Hoán Huyết Cảnh đã xông vào, cho dù hấn mạnh hơn nữa, làm sao có thể đánh lại hai vị lão quái Hoán Huyết Cảnh, hơn nữa trước đó hấn liều mạng với Vương thị lão tổ, đã bị trọng thương!”

“Chắc chắc, tôn trời sinh Kim Cương thứ hai, thật sự là đáng sợ, ai có thể nghĩ đến trên đời này lại toát ra một cái quái vật như vậy!”

“Hừ, điệu thấp, ngươi không muốn sống nữa, bị người triều đình nghe được, cẩn thận bọn hấn lấy ngươi khai đao!”

“Lại nói tổn thất lần này thật là thảm trọng, trưởng lão gia tộc chết nhiều như vậy, ngay cả lão tổ cũng bị trọng thương, phỏng chừng gia tộc phải xuống dốc không phanh.”

“Cho dù xuống dốc, cũng nhất định sẽ mạnh hơn thế lực giang hồ bình thường, dù sao bọn họ có huyết mạch truyền thừa, lực lượng trong huyết mạch làm cho bọn họ bất cứ lúc nào cũng có thể quật khởi lần nữa.”

“Không sai, lần này thổ phỉ Hắc Vân trại chết thật thảm, tất cả đều bị trưởng lão của Hoành Châu Vương thị phái tới tiêu diệt.”

Àm âm âm âm!

Đang lúc nghị luận, bỗng nhiên nghe cánh rừng một bên truyền đến tiếng nổ vang trầm trọng, thanh thế dọa người, một đám người kinh hãi vội vàng nhanh chóng quay đầu nhìn lại.

Giống như cảm giác được có yêu thú đáng sợ gì đang lao ra đồng dạng, rất nhiều người nắm chặt vũ khí theo bản năng.

Nhưng mà khi thấy rõ người lao tới, nhất thời sắc mặt tất cả mọi người đều hoảng hốt, quả thực không thể tin được hai mắt của mình.

Giang Thạch!

Đây là Giang Thạch?

Hắn đã ra khỏi rừng an toàn?

Sao có thể thế được?

Sau khi nhìn thấy mọi người nơi đây, Giang Thạch nhướng mày, mở miệng quát: “Ai biết cứ điếm của Thanh Y Lâu và Vương thị ở đâu?”

Quần hùng bị dọa đến giật mình một cái, cực kỳ hoảng sợ, tất cả đều đã quên trả lời.

Giang Thạch nhướng mày, nhanh chóng vọt ra ngoài, rầm một tiếng, một chưởng vỗ vào trên người một tên nhân sĩ giang hồ, lực lượng khổng lồ đánh xuống, đánh tên này nằm rạp xuống mặt đất, biến thành bánh thịt ngay tại chỗ.

Tất cả xương gãy đều bay ra ngoài từ trong máu thịt, trong nháy mắt đã mất đi hình người.

“Ta chỉ hỏi lại một câu, ai biết cứ điếm của Thanh Y Lâu và Vương thị ở đâu?”

Giang Thạch tức giận quát lên.

“Ta! Ta biết!”

“Ta cũng biết!”

“Giang thiếu hiệp tha mạng a, van cầu Giang thiếu hiệp, tha mạng cho chúng ta, chúng ta chưa bao giờ làm ác, cũng chưa bao giờ bỏ đá xuống giếng, ta chỉ đến xem náo nhiệt!”

“Ô ô ô, mẹ ta gọi ta về nhà ăn cơm, ta muốn về nhà a...”

“Tất cả câm miệng!”

Giang Thạch đột nhiên hét lớn, chỉ vào đám người mấy người, quát to: “Các người lại đây!”

Hắn nhanh chóng hỏi tới cú điểm của Hoành Châu Vương thị và Thanh Y Lâu.

Mấy người run lẩy bẩy, vô cùng hoảng sợ, vội vàng đem tất cả những gì mình biết nói ra, sau đó lại có người hô lên, bây giờ có trưởng lão của Vương thị đứng ở Hắc Vân trại còn chưa đi, đang điều võ dương oai.

Ánh mắt Giang Thạch băng hàn, hỏi xong về sau, thân thể trực tiếp điên cuồng phóng đi về hướng Hắc Vân trại, tiếng oanh tạc vang lên, rất nhanh liền biến mất hoàn toàn khỏi nơi đây.

Đông đảo nhân sĩ giang hồ sợ tới mức thân thể run rẩy, sắc mặt trắng bệch, tất cả đều nhanh chóng chạy trốn.

Chuyện hôm nay thật sự là kinh thiên động địa.

Dưới sự truy kích của nhiều cao thủ như vậy, Giang Thạch này lại có thể lao ra ngoài?

Hắn lao ra, chẳng phải là nói Cửu Sơn chân nhân cùng tất cả sát thủ Tam Thánh Hội vào trong truy sát hắn đều đã chết?

Chỉ cần nghĩ một chút, bọn họ đều cảm giác được khủng bố.

Hắc Vân Trại.

Máu tanh tràn ngập, một mảnh thảm thiết.

Liên tục mấy ngày trôi qua, khí tức máu tanh nơi đây vẫn chưa tan, trêu chọc vô số ruồi bọ, đang ong ong rung động.

Toàn bộ trại đã bị phá hủy một cách thê thảm.

Bên ngoài đại môn ở trước nhất có bảy tám cây đại thụ, giờ phút này bên trên những đại thụ kia, treo đầy thi thể, rậm rạp ma ma, phơi nắng ở dưới ánh mặt trời, giống như phơi cá chết đồng dạng.

Không có một ngoại lệ, đều là người của Hắc Vân Trại, quan hệ tương đối gần với Giang Thạch.

Ngay từ đầu [Hoành Châu Vương thị] chỉ là giết chút sơn phỉ, về sau ngay cả một ít nhân sĩ giang hồ từng nói chuyện vài câu bình thường với Giang Thạch cũng trực tiếp giết, đem thi thể treo ở nơi đây.

Nếu không phải đám người cha con Triệu Hậu Tài lúc ấy chạy trốn đủ nhanh, khẳng định cũng chỉ còn một con đường chết.

Tuy nhiên, ngay cả như vậy, họ vẫn không muốn bỏ qua.

Giờ phút này bọn hắn đang thương nghị ở trong trại, chuẩn bị đi tới những đại châu khác, tìm kiếm dư nghiệt của Chân Võ Quan.

“Chân Võ quan chết tiệt, bồi dưỡng một nghiệt súc giết nhiều người của chúng ta như vậy, ngay cả lão tổ cũng bị hắn đánh trọng thương, mối thù lớn này không thể không báo, nhất định phải đem người của Chân Võ quan đào ra!”

Một tên nam tử trung niên đứng ở trong tụ nghĩa sảnh, cắn răng, thần sắc hung ác.

“Không sai, 【Hoành Châu Vương QFLkDJpkũ YfKsUậ】 chưa bao giờ trải qua nhục nhã như vậy, quả thực là sỉ nhục lớn lao, bất quá ngươi yên tâm, ta đã mua tin tức chỗ Thanh Y Lâu, lấy hiệu suất làm việc của Thanh Y Lâu, hẳn là qua không được vài ngày, sẽ tra ra tung tích của đám lão đạo kia!”

Một người nam tử trung niên khác mở miệng nói.

Chương 128: Vương thị lão tổ! xem pháp bảo!! 2

“Đám lũ mũi trâu Chân Võ Quan này thật sự là giáo hoạt, lúc trước bán đứng tổng binh Dương Hồng Thiên Hoang Châu, sau đó liền di dời toàn phái, trốn tránh lâu như vậy, bắt quá coi như lại có thể trốn, nhiều người ôm đoàn sinh hoạt như vậy, cũng khẳng định giấu không được, nhất định sẽ để lộ giấu vết!”

Người nam tử trung niên thứ ba lên tiếng.

Mấy người khác đều gật đầu.

“Nghịch súc Giang Thạch này, thật hy vọng Cửu Sơn tiên bối có thể bắt sống hắn, ta muốn tự tay lột da hắn, đến lúc đó treo ở trên ngọn cây, để cho hắn tru ba ngày ba đêm lại đi chết!”

Người nam tử trung niên đầu tiên cắn răng mở miệng.

Bùm!

Bỗng nhiên, một tiếng oanh minh vô cùng khủng bố truyền đến từ phía trước trại, nương theo từng đợt kêu to thê thảm, tiếp theo bên ngoài hỗn loạn một mảnh, không ngừng có từng tiếng trầm đục truyền ra, tiếng kêu thảm thiết vang lên.

Giống như đã trải qua đại loạn gì đó.

Mấy tên nam tử trung niên biến sắc, vội vàng nhanh chóng vọt ra.

Lúc này người nào còn dám đến tìm bọn họ phiền phức?

Nhưng mà ngay khi bọn họ vừa mới lao ra, thân thể Giang Thạch liền điên cuồng vọt tới, đánh bay tất cả người của Hoành Châu Vương thị đóng ở trong trại, khí tức máu tanh nồng đậm, cơ hồ trong nháy mắt xuất hiện ở trước mặt bọn họ, một trảo ra, đi lên liền gắt gao bóp chặt mặt của một nam tử trung niên.

“Gậy của Ta đâu?”

Ngữ khí của hắn lạnh như băng, nắm lấy đầu nam tử trung niên này, mở miệng hỏi.

Mấy tên nam tử trung niên khác đều giật mình, cực kỳ hoảng sợ, quả thực không thể tin được hai mắt của mình.

Giang Thạch?

Sao có thể thế được?

Bọn họ xoay người bỏ chạy theo bản năng, phân ra chạy về các phương hướng khác nhau.

Nhưng mà ánh mắt Giang Thạch phát lạnh, trong nháy mắt vọt tới, một chớp mắt một tên, hung hăng nện vào sau lưng bọn họ.

Mấy cái Võ Thánh Đệ Nhất Thang cũng muốn đào tẩu ở trước mặt hắn, cái này căn bản không có khả năng.

Ầm ầm ầm ầm!

Vài tên nam tử trung niên muốn chạy trốn cơ hồ là phun máu bay tứ tung cùng một lúc, sau lưng nổ tung, trước sau thông suốt, thân thể gãy làm đôi, hung hăng nện ở xa xa, chết đến không thể chết thêm nữa.

Chỉ còn lại có một nam tử trung niên, run lấy bầy, cực kỳ sợ hãi, hồn phách đều sắp tán.

“Gậy của Ta đâu?”

Giang Thạch lại lạnh lùng hỏi.

“Ở... ở... trong gia tộc...”

Tên nam tử trung niên sợ hãi mở miệng.

Ngày đó, sau khi Giang Thạch đào tẩu, Lang Nha Bồng của hắn rất nhanh đã bị đông đảo nhân sĩ giang hồ tiến hành tranh mua, nhưng sau đó Vương thị bọn họ ra mặt, đoạt lại Lang Nha Bồng từ trong tay đông đảo nhân sĩ giang hồ.

Sau đó mang về gia tộc để sưu tầm.

Về phần bả đại phủ kia của Hắc Mao Cự Nhân thì bị bọn họ đưa trở về quân đội.

“Gia tộc của ngươi?”

Trên mặt Giang Thạch lộ ra nụ cười, “Rất tốt, vậy ngựa của ta đâu?”

“Cũng... ở gia tộc.”

Nam tử trung niên run rẩy nói.

“Đa tạ ngài!”

Bùm!

Giang Thạch đánh ra một chưởng, trực tiếp rơi vào lồng ngực đối phương, đánh cho lồng ngực đối phương lõm xuống, máu thịt phun ra, thân thể bay ngược ra ngoài, nện ở xa xa.

Ánh mắt Giang Thạch lạnh như băng, tiếp tục tìm tòi ở trong trại một lần, phòng ngừa có dư nghiệt của Vương thị còn sống, xác định không có người sống về sau, thân thể lao ra lần nữa, điên cuồng vọt với bản doanh của Vương thị - Hoành Châu thành.

Giờ này khắc này, toàn bộ ngoại giới sớm đã xôn xao.

Tin tức truyền đi rất nhanh, dẫn phát vô số người kinh hãi.

Giang Thạch còn sống? Điều này sao có thể?

“Ma Bệnh Vương lúc trước đã trọng thương sắp chết, rõ như ban ngày, liên lão tổ Vương thị đều kết luận hẳn chống đỡ không quá vài ngày, làm sao có thể còn sống!”

“Không có khả năng, các người có phải nhìn lầm rồi hay không?”

“Là thật, ma đầu này hỏi cứ điểm Thanh Y Lâu cùng tổng bộ Vương thị, phỏng chừng đã sớm giết đến chỗ đó!”

“Đại tin tức, tất cả cao thủ Vương thị chiếm cứ tại Hắc Vân trại lúc trước đều đã chết, chết không toàn thân a!”

Rầm rầm!

Tin tức truyền đi càng nhanh, khiến cho vô số người chấn động.

Nếu như trước kia còn có hoài nghi, như vậy bây giờ tất cả hoài nghi đều đã tiêu tan.

Đám đông cực kỳ hoảng sợ.

Giang Thạch còn sống, chẳng phải là nói Cửu Sơn chân nhân, Hồng giai thích khách, khả năng đều đã chết?

-Có thể không phải, hơn phân nửa là Cửu Sơn chân nhân và Hồng giai thích khách lạc đường trong núi, không thể đi ra.

Có người mở miệng như vậy.

Rất nhanh các loại bồ câu đưa tin bay ra, truyền khắp các đại môn phái.

Đợi đến khi Giang Thạch tiếp cận đến Hoành Châu thành, ngẩng đầu nhìn lại.

Chỉ thấy tựa hồ Hoành Châu thành đã sớm nhận được tin tức, cửa thành bốn phương đã đóng chặt, phía trên đứng đầy quân sĩ, các loại cung nỏ, nỏ phá thành bày ra khắp nơi.

Tất cả mọi người sẵn sàng đón địch, khuôn mặt nghiêm túc.

Giang Thạch!

Đột nhiên, một tiếng quát lớn vang lên từ đầu thành.

Người lên tiếng chính là một trung niên tướng quân thân hình khôi ngô, cao chừng hai thước, một thân cơ bắp cuộn cuộn, mặc khôi giáp, tròn tròn mắt, mở miệng quát to: “Người còn không mau dừng lại?”

Giang Thạch nhíu mày, không để ý tới, nhìn chăm chú khép kín cửa thành, hít sâu một hơi, trong nháy mắt Xích Dương Bá Thể tầng thứ ba đã vận chuyển, lực lượng thân thể trực tiếp vượt qua 16 vạn cân, gân xanh toàn thân bạo khởi, cơ bắp hiện lên, trực tiếp điên cuồng va đến cửa thành.

“Bắn tên!”

Trung niên tướng quân mở miệng quát.

Vô số mũi tên được bắn xuống từ đầu thành, dày đặc tê dại, rơi về phía Giang Thạch.

Mũi tên này cũng không phải mũi tên bình thường, tất cả đều là nỏ mạnh, thuộc về loại 【Cung Phá Giáp】 , là một loại lợi khí mà triều đình Đại Huyền nắm giữ.

Ngoài năm trăm thước, thiết giáp cũng có thể xuyên qua!

Nhưng mà mũi tên dày đặc rơi vào trên người Giang Thạch, tiếng đinh đinh đương đương vang lên không ngừng, chỉ để lại một đám dấu vết màu trắng, thân thể của hắn trực tiếp hung hăng đụng vào trên cửa thành.

Đồng một tiếng, thanh âm cực lớn, chấn toàn bộ tường thành đều run rẩy theo, chấn đến tướng sĩ đầu thành đều thiếu chút nữa ngã sấp xuống, trong nháy mắt đã đại loạn một mảnh.

Nhưng mà để cho Giang Thạch ngạc nhiên chính là, hấn cuồn mãnh va chạm một cái, lại không thể đụng nát cửa thành, chỉ có thể đụng lõm xuống một cái.

Rất nhanh hấn đã phát hiện chỗ kỳ dị, ở phía sau cửa thành dày nặng, rõ ràng còn có một tầng cửa thành khác, chỉ bất quá tầng cửa thành kia đều là do Tấn Thiết đúc thành, giống như là núi sắt áp ở nơi đó, cũng không biết dày bao nhiêu.

Một cái va chạm này của hấn chấn đến tường thành hai bên đều nứt ra, kết quả tầm đại môn này cũng chỉ là lõm một khối lớn mà thôi.

Giang Thạch hít sâu một hơi, trong lòng không tin tà, tiếp tục điên cuồng đụng về phía cửa thành, lại là thùng thùng vài tiếng, mang theo sóng khí không thể tưởng tượng được, đám người trên đầu thành đều kinh hãi, cảm giác giống như là đã trải qua động đất siêu cấp đồng dạng, thân thể lắc lư, phát ra tiếng kinh hô.

Cuối cùng!

Sau khi va liên tục mấy lần, cánh cửa sắt lớn nặng nề này rốt cuộc không thể chịu đựng được nữa, rầm một tiếng, bị lực lượng cuồng dã của Giang Thạch đụng bay ngược, đập vào xa xa.

Giang Thạch xông lên, sau đó dọc theo tường thành, nhanh chóng leo lên trên, hô hô vài cái đã đến phía trên đầu thành.

Đại môn kia chính là năm đó lúc Đại Huyền còn ở thời kỳ đỉnh phong dùng Tấn Thiết đúc thành, cực kỳ cứng cỏi, lại vô cùng cao lớn, tồn thế mấy ngàn năm cũng không thành vấn đề, coi như là Võ Thánh cũng đừng nghĩ lay động nó mảy may.

Kết quả ở trước mặt Giang Thạch, vài cái đã bị đụng rời cửa thành, bay ngược ra.

Vừa nhìn thấy Giang Thạch xuất hiện ở trước mắt, tên tướng quân trung niên vô cùng hoảng sợ, không chút nghĩ ngợi, bùm một cái quỳ rạp xuống đất, bang bang đập đầu, kêu rên lên.

“Tha mạng, tha mạng a đại hiệp, mặt tướng cũng chỉ phụng mệnh làm việc, mặt tướng tuyệt đối không có ý đối địch với đại hiệp, tha mạng chó cho ta đi, đều là mệnh lệnh của cấp trên, mặt tướng cũng không muốn tuân thủ a, tha mạng a... Ô ô ô...”

Giang Thạch trực tiếp nở nụ cười.

Người này thấy cơ hội rất nhanh.

“Dù nói thế nào, người cũng hạ lệnh cho người bắn ta, như vậy đi, ta đem người ném xuống thành, có thể còn sống hay không nhìn chính người!”

Một tay Giang Thạch tóm lấy tên tướng quân trung niên, sau đó dùng sức ném ra ngoài, trong tiếng kêu hoảng sợ của tướng quân trung niên, hô một tiếng bay tứ tung ra ngoài, đập tới mặt đất phía xa, phát ra một tiếng nổ lớn.

Giang Thạch không hề để ý, mà là nhanh chóng lao xuống từ đầu thành, hấn nhắc lên khối đại môn sắt dày nặng tới gần vạn cân kia, hai chân cất bước, âm âm rung động, trực tiếp phóng về phía tổ trạch của Vương thị.

Trên đường phố hiển nhiên đã bị quân đội cố ý thanh trừ qua, giờ phút này ngoại trừ một ít người trốn ở trong nhà run lẩy bẩy ở ngoài, toàn bộ đường phố đã nhìn không thấy tung tích của những người khác.

Rất nhanh, Giang Thạch lao nhanh một đường, đi tới khu vực cực bắc Hoàng Châu thành.

Thành Hoàng Châu, chiếm diện tích cực lớn, một thành trì cực lớn ở Hoàng Châu, trong thành có núi, trong núi có thành,

là nơi nổi danh với phong cảnh tú lệ.

Hoành Châu Vương thị chiếm cứ một nơi phong thủy bảo địa tốt nhất của Hoành Châu thành, sơn trang thành bắc!

Giờ phút này, Giang Thạch kéo theo đại môn bằng sắt nặng gần vạn cân xông tới, xa xa liền thấy được một cái sơn trang ở giữa sườn núi.

“Ha ha ha, Vương thị lão tổ, xem pháp bảo!”

Khí huyết Viêm Tượng!

Xích Dương Bá Thê!

Kình lực, man lực hợp nhất!

Đột nhiên hấn toàn lực ném một cái, đại môn gần vạn cân nặng phát ra tiếng gào thét chói tai, ông một tiếng, bị hấn hung hăng ném qua, nặng nề đập tới tổ trạch của Vương thị.

Chỉ riêng âm thanh mang theo đã khiến màng nhĩ người ta muốn nứt ra.

Bùm!

Toàn bộ đại môn tổ trạch Vương thị nổ tung ngay tại chỗ, vô số hòn đá bay tán loạn chung quanh.

Cánh đại môn tấn thiết đập vỡ đại môn của tổ trạch Vương thị về sau còn đang tiếp tục bay về phía trước, âm âm rung động, đập chết không ít đám tử đệ Vương thị bên trong quảng trường, lại tiếp tục đụng bay bốn năm tòa kiến trúc, mới oanh một tiếng, cắm ở trong đại viện tổ trạch Vương thị, chấn toàn bộ mặt đất đều run rẩy mãnh liệt, xuất hiện vô số vết nứt.

Giang Thạch lộ ra một tia cười lạnh, sải bước đi về phía tổ trạch của Vương thị.

Chương 129: tiện nhân đi chết! 1

Toàn bộ Tổ trạch Vương thị đã đại loạn một mảnh.

Tiếng kêu thảm thiết, tiếng kinh hoảng loạn thành một mảnh.

Cửa lớn nặng gần vạn cân bị Giang Thạch toàn lực ném qua, tạo thành động tĩnh là không thể tưởng tượng được.

Chỉ riêng bị cái đại môn này đụng một cái, chỉ có một kết cục máu thịt be bét.

Tường mảnh kiến trúc cũng bị đập nát.

Toàn bộ Vương thị gặp phải tai nạn trước nay chưa từng có.

Đợi đến thời điểm Giang Thạch chính thức tiến vào Tổ trạch Vương thị, bỗng nhiên nghe được tiếng bước chân mật mật ma ma từ hậu viện Tổ trạch Vương thị truyền đến.

Chỉ thấy rất nhiều rất nhiều Hoàn Châu quân đang lao ra rất nhanh, từng người đều mặc chiến giáp toàn thân, ánh mắt khẩn trương, tay cầm các loại vũ khí bất đồng, như thủy triều đồng dạng, thoáng cái đã xuất hiện ở nơi này.

Ở trung gian của đông đảo Hoàn Châu quân xen lẫn một ít Thiết Tu La may mắn còn sống sót từ trận chiến lần trước, cũng không khỏi cực kỳ khẩn trương nhìn về phía Giang Thạch.

Người cầm đầu chính là đại danh鼎鼎 tổng binh Hoàn Châu quân, Từ Long!

Cùng với văn sĩ trung niên lúc trước đi cùng cự nhân lông đen chạy thoát từ dưới tay Giang Thạch.

Sắc mặt Giang Thạch hơi ngẩn ra, cơ hồ trong nháy mắt đã hiểu được chuyện gì xảy ra.

Vương thị lão tổ này xem ra là thật sự sợ rồi.

Đến bây giờ cũng không dám lộ diện, ngược lại mời tổng binh Hoành Châu quân cùng thủ hạ của Mông Phóng đến ngăn cản chính mình!

“Giang Thạch thiếu hiệp, mau dừng lại, chúng ta không có ác ý!”

Tổng binh Hoành Châu Từ Long mở miệng hét lớn.

“Thú vị.”

Trên mặt Giang Thạch bỗng nhiên lộ ra nụ cười nhè nhẹ, nhìn về phía trước, quát: “Vương thị lão tổ, ta đặc biệt tới cửa bái phỏng, người còn không ra gặp một lần?”

Hắn trực tiếp bỏ qua đám binh sĩ trước mặt, tiếp tục tiến về phía trước.

Một đám Hoành Châu quân cùng Thiết Tu La sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, vội vàng bắt đầu nhanh chóng rút lui, đám người vọt tới cùng một chỗ, đại loạn một mảnh.

“Giang Thạch, người đủ rồi!”

Văn sĩ trung niên kia đột nhiên quát lớn: “Người còn muốn gây ra bao nhiêu động tĩnh ở Hoành Châu thành này, giết nhiều người như vậy chẳng lẽ còn chưa đủ sao?”

“Hả?”

Giang Thạch dừng bước chân lại, sắc mặt chuyển lạnh, một đôi con ngươi đột nhiên nhìn về phía nam tử trung niên, sắc bén như điện, lạnh như băng nói: “Người đang nói cái gì? lúc

trước người may mắn chạy thoát được từ trong tay ta thì cũng thôi, bây giờ còn dám xông ra, xông ra liền xông ra, nhảy nhót cái gì?

“Người...”

Sắc mặt văn sĩ trung niên kịch biến.

“Người nói tiếp?”

Giọng Giang Thạch lạnh như băng.

Văn sĩ trung niên vừa sợ vừa giận, sắc mặt trở nên một trận xanh một trận trắng, sau lưng mồ hôi lạnh rơi như mưa, bị Giang Thạch uy hiếp như vậy, thật giống như bị yêu thú khủng bố nhìn chăm chăm, thật sự không dám nói thêm bất kỳ lời vô nghĩa nào.

-Ta thấy ngươi là người dưới trướng Mông Phóng, lúc này mới không động đến ngươi, đừng cho mặt mũi không biết xấu hổ.

Ngữ khí Giang Thạch lạnh lùng.

Lúc trước Văn sĩ trung niên cùng Hắc Mao cự nhân mang theo năm trăm Thiết Tu La, đến tìm phiên toái, sau đó Giang Thạch liều mạng với Vương thị lão tổ, bị trọng thương, lúc này mới đề đổi phương chạy thoát.

Bây giờ đôi phương không chỉ không e ngại, ngược lại còn dám chủ động nhảy ra!

Thật là buồn cười!

Giang Thạch tiếp tục đi về phía trước, nhìn về phía người trước mắt, mở miệng quát, “Còn có các người cũng vậy, đây là ân oán giữa ta và Vương thị, ai cũng đừng nhúng tay, ai dám nhúng tay nào, ta chặt cái tay đó.”

Đông đảo Hoành Châu quân cùng Thiết Tu La sắc mặt trắng bệch, cực kỳ khẩn trương, vội vàng nhanh chóng thối lui về phía sau lần nữa.

Tổng binh quân Hoành Châu Từ Long tức giận trong lòng.

Tên này!

Quá không để bọn họ vào mắt.

Cho dù nói thế nào, bọn họ cũng là người của triều đình.

“Giang Thạch thiếu hiệp, người đã phạm đủ nhiều huyết án, cũng là thời điểm nên thu tay lại, Vương thị lão tổ để cho chúng ta nói cho người biết, hấn nguyện ý bồi thường cho người, người muốn cái gì đều có thể, từ nay về sau, hai nhà bỏ qua, ân oán toàn bộ tiêu tan!”

Từ Long đột nhiên hét lớn lần nữa.

-Buồn cười, hấn dựa vào cái gì bồi thường cho ta? Nhiều thủ hạ của ta chết như vậy, chính ta thiếu chút nữa cũng bị người giết chết, hấn lấy cái gì bồi thường? Hai nhà chỉ có chết một nhà mới có thể hoàn toàn bỏ qua. “

Giang Thạch đáp lại, bỗng nhiên nhìn về phía Từ Long, nói: “Còn có người, đến lúc câm miệng rồi, người còn nói nữa, ta liền bóp chết người!”

Từ Long biến sắc, vừa muốn tiếp tục mở miệng đột nhiên nhanh chóng nuốt xuống, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, lùi về phía sau lần nữa.

Chết tiệt!

Đây là chuyện gì?

Sớm biết như vậy, hấn liền không lội vũng nước đục này.

Hiện tại bản thân cũng có nỗi lo về tính mạng.

-Đúng rồi, Vương thị lão tổ bế quan ở đâu? Nếu ngươi không nói, ta bóp chết ngươi, ngươi tự lựa chọn.

Giang Thạch nhìn về phía Từ Long.

“Ta... ta không biết.”

Sắc mặt Từ Long đều xanh biếc.

“Ngươi dám nói không biết, ta bây giờ liền bóp chết ngươi!”

Trong mắt Giang Thạch lóe ra hung quang.

“Mau, mau tra ra lão tổ Vương thị ở đâu?”

Từ Long biến sắc, vội vàng phân phó người bên cạnh.

Đông đảo Hoàn Châu quân lúc này bắt đầu nhanh chóng tản ra, bắt đầu tìm kiếm.

-Hi hi hi... Thật là có chút ý tứ!

Bỗng nhiên, từng đợt tiếng cười trong trẻo giống như chuông bạc truyền đến từ nóc nhà một bên, rõ ràng quanh quẩn ở bên tai mỗi người, thật giống như đang nói chuyện bên cạnh mọi người.

Tất cả mọi người đều cả kinh trong lòng, vội vàng nhanh chóng ngẩng đầu nhìn lại.

Giang Thạch cũng nhướng mày, thoáng nhìn qua.

Chỉ thấy một nữ tử kiều mỹ mặc váy dài trắng như tuyết, dung nhan tuyệt mỹ, để lại mái tóc dài màu đen, lại không biết lúc nào đã đứng ở trên nóc nhà, mang một đôi giày cao gót trắng như tuyết, trên mặt mang theo nụ cười hứng thú, đang nhìn xuống phía dưới.

“Không hổ là tôn trời sinh Kim Cương thứ hai, thật là làm người ta ghen tị, còn chưa trưởng thành cũng đã đáng sợ như vậy, nếu là thật sự trưởng thành, chẳng phải là càng làm cho

người ta e ngại, tiểu đệ đệ, người thật đúng là làm ta giật mình a.”

Nữ tử kia dịu dàng cười nói.

Giang Thạch nhíu mày, căn bản không để ý tới nàng, mà lại đi về phía trước, lạnh giọng nói: “Thôi, Từ Long, bảo người của người mau tản ra, ta muốn dọn dẹp.”

“Mau, toàn bộ tản ra, mau rút lui!”

Từ Long biến sắc, vội vàng tiến hành phân phó.

Hắn là bị Vương thị lão tổ dùng nhân tình mời tới để đàm phán với Giang Thạch, căn bản chưa từng nghĩ tới việc động thủ, giờ phút này Giang Thạch để cho hắn đi, hắn sao dám ở lâu một khắc.

Tất cả Hoành Châu quân, Thiết Tu La đều đang gia tốc thoát đi, hận không thể mọc thêm tám cái chân, nhanh chóng rời khỏi nơi đây.

Những người này vừa đi, lập tức đem đám người Vương thị ở phía sau đều lộ ra, bọn họ sắc mặt trắng bệch, lập tức lộ ra vẻ kinh hoàng.

“Từ tổng binh, người không thể như thế, mau cứu chúng ta!”

“Giang thiếu hiệp, có chuyện gì từ từ nói, chúng ta nguyện ý bồi thường...”

Giang Thạch lại sớm nhất lên một nắm đá vụn từ trên mặt đất, nghe răng cười một tiếng, đột nhiên hung hăng ném tới đám người phía trước.

Bồi thường?

Bồi thường cho Diêm vương gia đi!

Huu!

-A!

Toàn bộ phía trước thê lương một mảnh, tiếng kêu thảm thiết vang lên, huyết vụ bắn tung tóe khắp nơi.

Chương 130: tiện nhân đi chết! 2

Tùng tên tộc nhân Vương thị bị đánh nổ nát, thân thể bay ngược, máu thịt mơ hồ, toàn bộ chết thảm oan uổng.

Đại bộ phận tu vi của những người này cũng chỉ là nhập kinh, liền nửa bước Võ Thánh đều rất ít, đối mặt hòn đá của Giang Thạch, quả thực giống như là trứng gà đồng dạng.

Điều này làm cho sắc mặt Từ Long và văn sĩ trung niên đang chạy trốn càng thêm trắng bệch.

Nhất là Từ Long, mồ hôi lạnh cuộn cuộn, liên tục thấm mướt, có bao xa chạy bấy xa.

Nữ tử trên nóc nhà, vừa thấy Giang Thạch không để ý tới nàng, không khỏi nhíu mày, khẽ cười nói: “Thật sự là càng ngày càng làm cho tỷ tỷ giật mình, tiểu đệ đệ, cùng bọn họ chơi thì có ý nghĩa gì, không bằng đến chơi với tỷ tỷ đây? Tỷ tỷ có rất nhiều thứ tốt.”

Hô một cái, thân thể nàng chợt lóe, sát na đã xuất hiện ở phía trước Giang Thạch.

Giang Thạch chỉ cảm thấy tàn ảnh chợt lóe, gió thơm đập vào mặt, một đôi ngón tay trắng như tuyết cũng đã như tia chớp, cực nhanh đâm tới hai mắt của hắn.

Bộ mặt Giang Thạch trầm xuống, giận tím mặt.

“Con khốn, cút!”

Ầm ầm ầm ầm!

Hai tay hấn huy động nhanh đến cực hạn, như linh dương móc sừng đánh tới thân thể nữ tử.

Nhưng mà nữ tử nhanh đến không thể tưởng tượng nổi, liên tục lóc ra, tàn ảnh nặng nề, giống như là một trận gió lốc, nhanh chóng chuyển động vây quanh Giang Thạch, né tránh toàn bộ công kích của Giang Thạch, tiếng cười trong miệng vẫn nhẹ nhàng dễ nghe, nhẹ nhàng ung dung nói không nên lời.

“Hi hi hi, tiểu đệ đệ, chỉ có man lực không thể được, tới bắt ta a, ngươi nếu là bắt được tỷ tỷ, tỷ tỷ liền tùy ngươi xử trí!”

Tiếng cười của Nữ tử thanh thúy, nhanh như tia chớp, một bên xoay tròn cực nhanh xung quanh Giang Thạch, một bên nhanh chóng điểm đến huyết yếu toàn thân Giang Thạch.

Phốc phốc phốc!

Ngón tay của nàng trắng nõn mà lại dùng sức, lực ngón tay cường đại nói không nên lời, mỗi một chỉ điểm ra đều có một cỗ lực lượng giống như kim thép, đâm vào trong cơ thể Giang Thạch.

Liên tục mười mấy điểm.

Trong nháy mắt, Giang Thạch cảm giác được toàn thân đau đớn muốn nứt ra, phòng ngự cường đại tựa hồ căn bản ngăn không được chỉ lực của nữ tử này, thân thể muốn nổ tung.

-Tiện nữ nhân đi chết đi!

Hắn quát to một tiếng, tùy ý từng đạo ngón tay cường đại tiếp tục rơi vào trên người mình, điên cuồng vung vẩy hai tay, hô hô rung động, lực lượng khủng bố, nhưng hết lần này tới lần khác tùy ý hấn vung vẩy cánh tay như thế nào, nhưng từ đầu đến cuối đều không cách nào chạm đến nữ tử này dù chỉ một mảy may.

Nữ tử nhẹ nhàng cười, vẫn đang xoay tròn rất nhanh, ra tay cực nhanh, mỗi một chiêu đều vô cùng tinh chuẩn đánh vào trên người Giang Thạch, dẫn phát chấn động ở trong cơ thể hắn.

Phốc phốc phốc phốc.

Lại là mười mấy chỉ điểm xuống.

Mỗi một chỉ đều đâm vào cùng một vị trí trên người Giang Thạch, cho dù là phòng ngự của Giang Thạch, cũng bị điểm ra máu tươi, phát ra tiếng rống giận.

Nhưng thật tình không biết, giờ phút này trong lòng nữ tử kia cũng có chút giật mình.

Chiêu này của nàng gọi là Kim Quang Chỉ, chính là siêu phẩm võ học tiếng tăm lừng lẫy, có thể không nhìn phòng ngự, chuyên đánh nội tạng, cho dù là cao nhân Hoán Huyết Cảnh căn bản cũng không chịu nổi từng đó chiêu của nàng.

Nhưng Giang Thạch trước mắt này, rõ ràng còn không tới Hoán Huyết cảnh, lại chịu đựng được công kích mãnh liệt như vậy của nàng.

Hơn nữa còn cực kỳ hung mãnh!

-Hì hì hì, tiểu đệ đệ, biểu hiện của ngươi thật đúng là làm cho tỷ tỷ ngoài ý muốn, tỷ tỷ thương ngươi.

Nữ tử nhẹ nhàng cười, vẫn đang dựa vào lợi thế thân pháp, tiếp tục cực nhanh điểm về toàn thân Giang Thạch, bang bang rung động, huyết quang bắn tung tóe.

Trong nháy mắt lại không biết điểm xuống bao nhiêu lần.

Cơ hồ mỗi một chỉ đều điểm đến huyết quang trên người Giang Thạch bắn tung tóe, kinh mạch sụp đổ, vô cùng thâm.

Thẳng đến cuối cùng, Giang Thạch trợn tròn mắt, thân hình cao lớn tràn ngập không cam lòng chậm rãi ngã sấp xuống, phát ra âm một tiếng trầm đục, rốt cuộc không nhúc nhích, tựa hồ bị năng điểm chết đồng dạng.

Nhìn ‘Thi thể’ Giang Thạch, tươi cười trên mặt nữ tử không giảm.

“Tiểu đệ đệ, muốn giả chết đến lừa gạt tỷ tỷ, đây là không thể thực hiện được đâu!”

Trong mắt nàng hiện lên hàn quang, giờ ngón tay lên, lần nữa điểm về phía Giang Thạch.

Phốc phốc phốc!

Trong nháy mắt điểm bảy tám chỉ, tất cả đều điểm ở cùng một huyết vị phía sau Giang Thạch, trên người Giang Thạch máu tươi chảy ròng, tựa hồ nội tạng đều bị xuyên qua.

Nhưng thân thể Giang Thạch vẫn không nhúc nhích.

Không có phản ứng,

Đôi mày thanh tú của nữ tử nhăn lại, lộ ra nụ cười khế, tựa hồ hoàn toàn yên lòng.

“Không hổ là trời sinh kim cương, quả nhiên lợi hại, đáng tiếc, thân pháp quá chậm, trong mắt một ít cường giả chân chính, tựa như con kiến đồng dạng.”

Nàng nhẹ giọng cảm khái.

Hô hô hô!

Bỗng nhiên, phía sau truyền đến tiếng gió mạnh gào thét.

Vương thị lão tổ đứt một cánh tay, mặc một kiện trường bào màu vàng, nhanh chóng vọt tới từ phía sau một kiến trúc cách đó không xa, thoáng cái đã đến nơi này, sắc mặt trắng bệch, cực kỳ kính cẩn.

“Đa tạ sứ giả ra tay hỗ trợ, nếu không có sứ giả ra tay, lão phu suýt nữa đã bị tên này giết chết.”

“Được rồi, cái này cũng không thể trách người, ai có thể nghĩ đến phòng ngự của người này cường đại như vậy, thật sự là đáng tiếc một tôn trời sinh Kim Cương.”

Ngũ khí nữ tử bình thản, “Bất quá cái này vừa vặn, có thể đem thi thể của hắn mang về, giao cho sơn môn nghiên cứu, có lẽ có thể biết rõ ràng bí mật trên người tôn trời sinh Kim Cương này, như vậy cũng có thể đề cho chúng ta tìm được biện pháp, đối phó Mông Phóng!”

“Vâng, sứ giả nói đúng.”

Vương thị lão tổ cung kính nói.

“Ân, chuyện còn lại giao cho người, ta đi trước.”

Nữ tử váy trắng bình thản mở miệng, cất bước muốn trực tiếp rời đi.

Phốc xuy!

Vừa dứt lời!

Hai bàn tay to đấm máu không hề báo trước mà thò ra, lập tức nắm chặt cổ chân của nữ tử váy trắng kia.

Giang Thạch vốn đã chết đột nhiên ngẩng đầu lên, trên mặt lộ ra nụ cười dữ tợn, nói: “Bắt được người rồi tiện nữ nhân!”

Nữ tử váy trắng biến sắc, tựa hồ không nghĩ tới Giang Thạch còn sống, quát to một tiếng, vội vàng bộc phát lực lượng muốn chấn khai Giang Thạch.

Nhưng Giang Thạch sớm đã bật lên, lực lượng toàn thân trong nháy mắt đã bộc phát như là núi lửa phun trào, gân xanh bạo khởi trên hai tay, đen nhánh một mảnh, vung vẩy thân thể nữ tử trực tiếp toàn lực đập xuống mặt đất.

-A!

Rầm!

Một tiếng thét chói tai vô cùng khủng bố phát ra, toàn bộ mặt đất đang kịch liệt sụp đổ, phát ra vang nặng nề, vô số đá vụn bắn về bốn phía.

Vương thị lão tổ trừng to mắt, quả thực không dám tin.

Sao có thể thế được?

-Gào!

Giang Thạch tựa như phát điên, sau khi đập ra một kích cũng không chịu dừng lại, vũ động thân thể nữ tử váy trắng, tiếp tục điên cuồng nện xuống mặt đất bốn phương tám hướng.

Ầm ầm ầm ầm!

Ầm thanh nặng nề, đỉnh tai nhức óc, sóng khí cuộn cuộn, giống như động đất.

Không biết đã đập bao nhiêu lần.

Nữ tử thể lương kêu thảm thiết, thanh âm chói tai, liều mạng lợi dụng kinh lực ngăn cản, liều mạng sử dụng bí thuật đánh trả, nhưng mà căn bản vô dụng.

Về sức mạnh tuyệt đối, nàng kém xa Giang Thạch.

Lúc trước, hoàn toàn là dựa vào thân pháp cực nhanh cùng quỷ dị mới có thể đem áp chế Giang Thạch.

Nhưng hiện tại Giang Thạch bắt được thân thể của nàng, thân pháp cực nhanh của nàng cũng không phát huy được bất cứ tác dụng gì, hơn nữa Giang Thạch đã mở ra Quy Nguyên, mỗi một giây đều đang khôi phục thương thế, những tuyệt học này của nàng cũng chẳng có tác dụng gì với hắn.

Giang Thạch thiếu chút nữa bị nữ tử này cho thả điều tới chết, lửa giận trong lòng là khó có thể tưởng tượng.

Nếu không phải hấn giả chết, che đậy cảm ứng của nữ tử, chỉ sợ thật sự sẽ bị tươi sống thả điều đến chết, bây giờ thật vất vả mới bắt được đối phương, há có thể buông ra.

“Đi chết đi!”

Bang bang bang bang!

Giang Thạch cầm lấy thân thể đối phương, điên cuồng đập loạn, hoàn toàn đem thân thể đối phương trở thành công cụ, đập nữ tử thê lương kêu thảm thiết, thanh âm chói tai, cơ thể và mặt đất đã đều là máu tươi.

Đến bây giờ, kinh lực hộ thể của đối phương sớm đã bị đập vỡ tan tành, gương mặt, đầu, ngực tất cả đều tiếp xúc thân mật với mặt đất, vô cùng thê thảm, tất cả đều dập nát.

“Sứ giả!”

Vương thị lão tổ trừng to mắt, rống giận một tiếng, toàn bộ thân thể bắt đầu bạo khí, oanh một tiếng, biến lớn một vòng, tất cả cơ bắp, kinh mạch đều phồng lên, xuất hiện từng mảnh lân giáp quý di, bàn chân đạp lên, mang theo lực lượng cực kỳ khủng bố nhào tới hướng của Giang Thạch.

Giang Thạch gầm lên một tiếng, giơ một bàn tay trực tiếp đánh tới.

Hỗn Nguyên Thần Chương!

Bùm!

Phốc xuy!

Vương thị lão tổ kêu thảm một tiếng, nguyên bản chỉ còn lại có một cánh tay, cũng ở một cái đối oanh này với Giang Thạch mà trực tiếp vỡ nát, máu thịt bay múa, xương cốt bắn ra, toàn bộ thân thể giống như là bao tải rách đồng dạng, hung hăng nện về phía sau, đau đớn khó nhịn.

Sau khi Giang Thạch đánh bay Vương thị lão tổ, tiếp tục bắt lấy thân thể nữ tử, đập loạn khắp nơi.

Sau khi lại đập không biết bao nhiêu cái, Giang Thạch rốt cục dừng lại, một chân giẫm lên cổ chân trái của nữ tử, hai bàn tay bắt lấy cổ chân kia của đối phương, đột nhiên quát to một tiếng.

“Tiện nữ nhân chết đi, xé cho ta!”

Chương 131: phân đà Thanh Y Lâu! Diệt!! 1

-A!

Toàn thân nữ tử đều là máu tươi, kêu thê lương thảm thiết, giống như hủy dung, xương cốt cả người đã gãy mất không biết bao nhiêu, hiện tại lại bị Giang Thạch bẻ đùi, tựa hồ muốn xé sống từ chính giữa, đau đớn kinh khủng trước nay chưa từng có để cho giờ phút này nàng hoảng sợ đến cực hạn.

Trong miệng của nàng liêu lĩnh đè lại tiếng kêu thê lương, bắt đầu cầu xin tha thứ, cảm giác hai chân đau đớn nói không nên lời.

Nhưng ở trước sự phản nộ của Giang Thạch, lại căn bản vô dụng.

Răng rắc!

Một tiếng xương vỡ vang lên, phốc một tiếng, máu phun tung tóe.

Một cái đùi của nữ tử bị Giang Thạch tươi sống xé ra khỏi thân thể, một chân bị xé ra từ sương chậu, tràng diện cực kỳ kinh khủng huyết tinh.

Nữ tử thê lương kêu thảm thiết, thiếu chút nữa đau ngất đi.

Ngay cả Giang Thạch cũng bị loại cảm giác hụt hẫng sau khi xé thịt ra này làm cho lão đảo một cái, thiếu chút nữa ngã xuống.

Hắn nhanh chóng ổn định thân thể của mình, sắc mặt kinh nghi, nhìn một cái chân trắng trong tay.

Thân thể đôi phương cũng quá giòn!

Mới như vậy đã gãy rồi sao?

“Giang Thạch, tha mạng, tha mạng cho ta, hu hu hu, người bảo ta làm cái gì cũng được, đừng đánh ta nữa, hu hu hu...”

Nữ tử diễm đạm đáng thương, không ngừng khóc.

Sắc mặt Giang Thạch trầm xuống, ném đui đi, đột nhiên vỗ một chưởng về phía trán đối phương, ầm một tiếng, đánh

-Rên rỉ cái gì, ta ghét nhất loại nữ nhân như ngươi!

Hắn âm trầm mở miệng.

Bất quá vì phòng ngừa nữ tử này cũng giả chết giống hắn, hắn vẫn nhổ đầu của đối phương ra từ trong lòng đất, vặn hơn mười vòng dọc theo cổ, đột nhiên túm, phốc một tiếng, toàn bộ đầu của nàng bị hắn vặn rớt.

Cho đến lúc này, Giang Thạch mới hoàn toàn yên lòng.

Tùy ý những thế gia các ngươi có huyết mạch cường hãn thế nào, không có đầu, ta không tin các ngươi còn có thể nghịch thiên?

Giang Thạch vẫn không yên tâm, dùng toàn lực, trực tiếp ném đầu đối phương về phía xa.

Huu!

Dưới sự gia trì của lực lượng mấy chục vạn cân, cái đầu này trong nháy mắt phá không mà ra, lập tức bị hắn ném ra ngoài hơn mười dặm, hung hăng nện ở xa xa, hoàn toàn biến mất không thấy gì nữa.

Cái này coi như đối phương là Tôn Hầu Tử chuyển thế, cũng đừng nghĩ sống lại.

-Vương thị lão tổ, bây giờ nên thanh toán ân oán giữa chúng ta.

Giọng Giang Thạch thản nhiên, xoay người lại.

-Ha ha ha ha.....

Đột nhiên, Vương thị lão tổ phát ra từng đợt tiếng cười điên cuồng rung trời, không có chút e ngại cùng sợ hãi nào mà người sắp chết nên có, ngược lại cười cực kỳ lớn tiếng, sắc mặt ửng hồng, liên tục ho khan, tựa hồ đã trải qua chuyện gì rất vui vẻ giống nhau.

Miệng hân đầy máu tươi, hai tay đã đứt tận gốc, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm Giang Thạch, điên cuồng cười nói: “Giang Thạch, ngươi chết chắc rồi, lần này ngươi chết chắc rồi, ha ha ha, ngươi biết nữ tử vừa rồi là ai không?”

“Ha ha ha, ngươi chỉ biết Vương Thị có cái lão tổ là lão phu ta, nhưng ngươi biết không? Tổ tiên của Vương thị Hoành Châu ta thật ra là xuất thân từ một đại phái cực kỳ thần bí, hơn một ngàn năm trước đã bị đại phái kia phái tới cấm rử ở Hoành Châu, tuy rằng hơn một ngàn năm trôi qua, nhưng chúng ta cùng đại phái kia vẫn có quan hệ huyết mạch tương thừa.”

“Nữ tử ngươi vừa giết chết kia, chính là truyền nhân hạch tâm của đại phái kia!”

“Giang Thạch, ngươi chết chắc rồi, ha ha ha..... Khụ khụ khụ.....”

Hắn cười đến mức bắt đầu ho khan kịch liệt, miệng, lỗ mũi đều đang chảy máu.

Nhưng mà sắc mặt Giang Thạch vẫn lạnh lùng, bất vi sở động.

Nhất thời, tiếng cười điên cuồng của Vương thị lão tổ dừng lại, sắc mặt ghen đến đỏ bừng, gắt gao nhìn chằm chằm Giang Thạch.

“Nói xong chưa?”

“Người... người không sợ?”

“Tại sao ta phải sợ?”

Giang Thạch bình tĩnh nói.

“Người... người chết chắc rồi, ai cũng không cứu được người!”

Vương thị lão tổ nghiêng răng nghiêng lợi, dữ tợn mở miệng.

Vèo!

Giang Thạch xông tới, nhanh đến cực hạn, một chưởng đánh về phía thân thể Vương thị lão tổ, lực lượng toàn thân ngưng tụ đến cực hạn, toàn bộ cánh tay đều hóa thành màu đen nhánh.

Bùm!

Một tiếng trầm đục vang lên, thân thể của Vương thị lão tổ bị hấn đánh từ trên mặt đất bay lên cao.

Chưa xong.

Hai tay Giang Thạch vung ra, nhanh đến cực hạn, liên tục đánh ra, không ngừng đánh vào trên người đối phương.

Lập tức đánh bảy tám chưởng rơi xuống, đem đối phương đánh cho rách rưới, không thành hình người, thân thể chia năm xẻ bảy, lúc này mới hoàn toàn dừng lại.

Bùm!

Từng mảnh thi thể lão tổ Vương thị rơi nặng nề trên mặt đất, hoàn toàn không nhúc nhích.

“Lão tổ bị giết!”

“Chạy đi!”

“Chạy trốn đi!”

Một tên tộc nhân Vương thị vô cùng kinh hoàng, vội vàng nhanh chóng thoát đi.

Chỉ bất quá, sắc mặt Giang Thạch lãnh đạm, tiện tay bóp ra từng mảnh đá vụn trên tường, bắt đầu gập tay bắn ra, cho dù chỉ là nhẹ nhàng bắn ra, đá bắn ra đều có được lực lượng không thể tưởng tượng nổi.

Bang bang bang bang!

Ôi!

Nguyên một đám tộc nhân Vương thị không ngừng chết thảm, máu tươi bắn tung tóe, thân thể bay ra, cơ hồ mỗi người đều bị đá đánh ra một lỗ thủng xuyên người, chết oan chết uổng.

Động thủ một phen, toàn bộ Tổ trạch Vương thị trực tiếp bị Giang Thạch thanh trừ không còn một người sống.

Hắn không chút khách khí, lúc này bắt đầu lục soát ở bên trong Tổ trạch Vương thị.

Không bao lâu, đi tới trong bảo khố của Tổ trạch Vương thị.

Chỉ thấy trong bảo khố khổng lồ này tổng cộng chia làm ba tầng, tầng thứ nhất chứa đầy các loại binh khí và kim loại hiếm, tầng thứ hai chứa đầy các loại dược liệu, tầng thứ ba thì chứa rất nhiều bí tịch.

Giang Thạch tìm được Lang Nha Bổng của mình ở tầng thứ nhất, sau đó tiến vào tầng thứ hai, đem tất cả các loại dược liệu hữu dụng như Nhập Kính Đan, Trị Thương Đan, Định Tâm Đan, đều lấy đi.

Chất đầy đủ ba túi lớn.

Sau đó lại nhanh chóng tiến vào tầng thứ ba, trong tầng thứ ba, đem từng quyển bí tịch hắn cảm thấy hứng thú đều lấy.

Liên tục chiến đấu mấy ngày, để cho hắn rõ ràng thấy được khuyết điểm của mình.

Hắn không thể chỉ lo tăng lực lượng thân thể lên, còn phải chiều cố đến thân pháp mới được.

Lần này phải chú trọng thân pháp.

Chính mình gặp phải ba tên lão quái Hoán Huyết Cảnh, không có một ai là đơn giản.

Tất cả đều tinh thông một ít thân pháp cao thâm, di chuyển nhanh như điện, làm cho hắn khó có thể chạm tới.

Cho nên hắn nhất định phải mau chóng tăng cường phương diện thân pháp.

Đáng tiếc duy nhất chính là bên trong Tổ trạch Vương thị cũng không có bí tịch thân pháp cấp bậc siêu phẩm, tất cả bí tịch thân pháp cũng chỉ là một chút võ học hơi lợi hại một chút.

Bất quá Giang Thạch cũng không kén chọn, tất cả đều lấy đi.

Hắn có được thiên phú ngộ đạo, chỉ cần đem công pháp luyện đến viên mãn, về sau nhất định có thể dung hợp ra thân pháp càng cao thâm đi ra.

Tìm tòi một phen, Giang Thạch lại chất đầy một túi bí tịch lớn.

Trừ những thứ đó ra, hắn lại cướp đoạt các loại vàng bạc châu báu trong Vương thị, ước chừng chứa đầy hai bao lớn.

Đây vẫn là dưới tình huống hắn không có lực soát tỉ mỉ, nếu như tỉ mỉ đi lực soát, phỏng chừng mấy xe ngựa đều không đủ được.

Dù sao đây cũng là bảo khổ hơn ngàn năm của Hoành Châu Vương thị!

Hắn muốn dọn hết trong thời gian ngắn, nói dễ vậy sao?

Nhưng lúc này, Giang Thạch cũng đã hoàn toàn thỏa mãn.

Không cần phải tham lam vô độ.

Chương 132: phân đà Thanh Y Lâu! Diệt!! 2

Phải biết rằng bây giờ hấn vẫn không hoàn toàn giải trừ nguy cơ, cao thủ của Côn Sơn Long thị, Lũng Tây Trương thị còn đang trên đường chạy tới, hơn nữa bây giờ lại nhiều ra một cái đại phái thần bí, hấn đợi thêm một ngày liền có nhiều nguy cơ hơn một ngày.

Lúc này nên rời đi càng sớm càng tốt.

Dựa vào những thứ này, hoàn toàn có thể để cho hấn tu luyện từ Võ Thánh đệ nhất thang đột phá đến thang thứ hai, thậm chí thang thứ ba.

Bất quá trước khi hoàn toàn rời đi, còn có một chuyện quan trọng phải làm.

Trong lòng Giang Thạch nhanh chóng bắt đầu suy tư, sát khí trong mắt lóe lên.

Thanh Y Lâu!

Thế lực này đổ thêm dầu vào lửa, e sợ thiên hạ không loạn.

Ba lần bảy lượt tính kế chính mình, muốn chết!

Giang Thạch nhanh chóng mang xe ngựa, đem Lang Nha Bồng cùng tất cả bao bọc đều nhét vào trong xe ngựa, nhanh chóng thúc ngựa rời đi.

Toàn bộ Hoành Châu thành tĩnh mịch một mảnh.

Trên đường phố, không ai dám bước ra.

Cơ hồ tất cả mọi người đều thấp thỏm trong lòng, bị quân đội cường chế ước thúc ở nhà.

Đợi đến khi Giang Thạch xua xe ngựa, một đường chạy tới cứ điểm Thanh Y lâu, chỉ thấy toàn bộ cứ điểm Thanh Y lâu đã sớm người đi nhà trống, không còn tung tích của bất kỳ người nào.

Bộ mặt Giang Thạch trầm xuống.

Xem ra Thanh Y lâu này là sớm nhận được tin tức, cho nên chạy trốn?

Giang Thạch đột nhiên nhớ tới một chuyện, trực tiếp điều động tuần mã, xua xe ngựa, chạy về phương hướng phủ tổng binh.

Hai mươi phút sau.

Giang Thạch trực tiếp dừng ở ngoài đại môn phủ tổng binh, nhắc Lang Nha Bồng lên, nhanh chóng phóng vào trong phủ tổng binh.

Tổng binh Từ Long vừa mới trở về không bao lâu, biến sắc, vội vàng nhanh chóng đi ra phủ đệ, lộ ra vẻ kinh hãi, nói: “Giang Thạch, người... người còn muốn làm gì nữa?”

“Ta muốn biết người của Thanh Y lâu chạy trốn đi đâu, chạy về hướng nào, bây giờ lập tức nói cho ta biết!”

Giang Thạch âm trầm mở miệng.

Trước đó cửa thành đóng chặt, đường phố lại bị sơ tán, người của Thanh Y lâu muốn đi, khẳng định không qua mắt được quân đội, quân đội muốn nói không biết căn bản là không có khả năng.

“Cái này...”

“Nghĩ rõ ràng rồi trả lời, người dám giấu mà không nói, ta liền giết cả nhà ngươi!”

“Ta!”

Từ Long vừa định nói không biết, vội vàng mở miệng, “Ta quả thật biết, mấy canh giờ trước bọn họ mới đi, đi ra từ cửa thành bắc, hẳn là đi men theo con sông huyện, nơi đó chỉ có một con đường, nối thẳng ven sông huyện, mặc kệ bọn họ có dừng lại ở ven sông huyện hay không, đều sẽ phải đi qua nơi đó!”

“Đường ven sông, công thành phía bắc.”

Giang Thạch lặp lại một câu, nói: “Ta liền đuổi theo, nếu như ngươi dám gạt ta, cũng đừng trách ta lòng dạ độc ác.”

Hắn xoay người đi, nhảy lên tuần mã, kéo xe ngựa, nhanh chóng phóng về phía cửa thành phía bắc.

Mồ hôi lạnh Từ Long chảy ròng ròng, vội vàng lau mồ hôi lạnh trên người.

Mẹ nó, làm sao việc gì cũng có thể liên quan đến hắn?

Cho dù Giang Thạch không đuổi kịp đám người Thanh Y lâu, vậy cũng không liên quan gì đến mình mới đúng.

Hắn làm cái tổng binh này cũng quá nghẹn khuất!

Xa xôi.

Trên con đường núi rộng rãi.

Giờ phút này có đại lượng xe ngựa, xe bò, đang từ từ đi về phía trước, đám người đều ăn mặc như thương thân bình thường, ước chừng xấp xỉ bảy tám mươi người, trên mỗi một cỗ xe ngựa, xe bò cơ hồ đều chứa đầy vật phẩm.

Dẫn đầu là hai nữ tử, cưỡi trên tuần mã.

Một người trong đó mặc váy xanh, tuổi tác không lớn, chính là nữ tử lúc trước ở trong rừng ba lần bảy lượt bán tin tức của Giang Thạch.

Giờ phút này nàng đang vẽ mặt không cam lòng, mở miệng thở dài: “Thật sự là không nghĩ tới, Giang Thạch kia rõ ràng lúc trước đã trọng thương sắp chết, bây giờ lại còn có thể nghịch thiên lật ngược tình thế, thương thế không chỉ phục hồi, thậm chí còn có thể phản sát Cửu Sơn chân nhân cùng Hồng giai thích khách, quả thực rất không hợp lẽ thường, đà chủ, người nói xem có phải hắn đã chiếm được bảo tàng của Đại Long Thánh triều hay không?”

“Rất khó nói, bất quá vùng nước đục này bây giờ đã không phải cấp bậc chúng ta có khả năng lội tiếp, liền lão quái Hoán Huyết Cảnh đều liên tiếp chết thảm, chuyện này bảy tám năm qua chưa từng phát sinh qua, ta có loại dự cảm thiên hạ này lại đến thời khắc đại loạn.”

Đà chủ Thanh Y lâu mở miệng than nhẹ.

Trên mặt nàng che kín khăn che mặt màu đen, trên đầu đội nón đen, tuổi tác ước chừng trên dưới bốn mươi, phong vận vẫn còn, khuôn mặt xinh đẹp.

“Thiên hạ lại đến thời khắc đại loạn?”

Ánh mắt nữ tử thanh y chớp động, lặp lại một câu, nói: “Cái này không phải là càng hợp tôn chỉ Thanh Y lâu chúng ta sao, thiên hạ phong vận nắm nơi tay, duy ta Đại Huyền Thanh Y lâu!”

“Người nghĩ quá đơn giản!”

Đà chủ bên cạnh nhẹ nhàng lắc đầu, cười khổ nói: “Thanh Y lâu cố nhiên có bối cảnh cực sâu, người bình thường không dám trêu chọc, thế nhưng loạn thế xuất yêu nghiệt, những yêu nghiệt kia làm việc không kiêng nể gì, cũng sẽ không bận tâm

bối cảnh của chúng ta, coi như sau đó tổ chức có thể báo thù cho chúng ta thì thế nào? Người đã chết thì báo thù có làm được gì đây ?”

Nhất thời, nữ tử thanh y không nói một lời, trong lòng cuộn cuộn mãnh liệt, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Họ tiếp tục đi về phía trước.

Đột nhiên, nữ tử áo xanh chăm chú nhìn lại, nói: “Đà chủ, hình như phía trước có một quán trà, chúng ta tới đó nghỉ ngơi một chút đi.”

-Được rồi.

Nữ tử bên cạnh nhẹ nhàng gật đầu.

Ngay khi các nàng thúc giục tuần mã, dẫn dắt đoàn xe tiếp tục đi về phía trước.

Đột nhiên!

Phía sau truyền đến âm thanh chạy cực nhanh, nương theo từng đợt tiếng bánh xe lăn lộn âm âm, bụi mù tràn ngập.

Một đám người nhanh chóng quay đầu lại quan sát theo bản năng, đồng thời trợn mắt há hốc mồm.

Chỉ thấy một thiếu niên gầy như que củi, lôi kéo một cái xe ngựa chất đầy hàng hóa đang lao đến rất nhanh, trên xe ngựa thỉnh thoảng còn có một thớt tuần mã toàn thân đen nhánh, không hề tạp sắc đang nằm.

Tuần mã kia một bên nằm đó, một bên còn thỉnh thoảng gặm cỏ đã chuẩn bị tốt trên xe.

Thật giống như tuần mã kia mới là chủ nhân, thiếu niên mới là gia súc đang kéo xe!

Phải biết rằng người bình thường đều là cưỡi xe ngựa, tự mình ngồi ở trên xe, nào có người dùng chính mình để kéo xe,

ngựa ngồi ở trên.

Cảnh tượng này khiến cho rất nhiều người vừa kinh ngạc vừa kinh hãi.

Nhưng mà rất nhanh thì có người trừng to mắt, lộ ra vẻ kinh hãi khó có thể che giấu.

Nhất là nữ tử áo xanh kia, con người đột nhiên co rụt lại, trong lòng nhấc lên sóng to gió lớn.

Giang Thạch!

Đây là Giang Thạch kia!

Hắn đuổi kịp?

Sao lại như vậy?

Giang Thạch vốn đang kéo xe ngựa chạy rất nhanh, bỗng nhiên nhìn thấy một thương đội ở phía trước, ánh mắt sáng lên, nhanh chóng đuổi theo, quay đầu nhìn về phía bọn họ, nói: “Các người có nhìn thấy một đám người mặc áo xanh không?”

Ánh mắt của hắn nhìn thẳng nữ tử áo xanh trước đó, một đôi ánh mắt giống như là dao nhỏ, muốn trực tiếp nhìn thấu nàng.

Nữ tử thanh y kia trong lòng có quỷ, cực kỳ hoảng sợ.

Nàng quả thực quá mức coi thường Giang Thạch, cho rằng Giang Thạch không thể đuổi kịp các nàng nên cũng không thay đổi cách ăn mặc, bây giờ vẫn là một thân trang phục màu xanh.

“Không, không thấy, vị tráng sĩ này, người tìm bọn họ làm gì?”

Đà chủ Thanh Y lâu tự trấn định, mở miệng nói.

“Không có gì, ta muốn mời bọn họ ăn đại bảo bối của ta!”

Giang Thạch móc ra lang nha bổng, ánh mắt vẫn như cũ trực chăm chăm mà nhìn nữ tử váy xanh bên cạnh.

“Tráng sĩ, có hiểu làm gì không?”

Đà chủ Thanh Y lâu miễn cưỡng cười nói.

“Là có hiểu lắm, nếu không có bọn họ, ta cũng sẽ không thiếu chút nữa đã bị người giết chết, còn có, người thấy không, bây giờ ta đang kéo ngựa của ta, vốn là nên để ngựa kéo ta, đều là vì đuổi kịp đám súc sinh kia, mới biến thành ta kéo ngựa, loại sỉ nhục này chỉ có giết bọn họ, mới có thể tẩy sạch.”

Giang Thạch gắt gao nhìn chăm chăm nữ tử váy xanh, lộ ra hàm răng trắng bạch, nói: “Cho nên, các người chuẩn bị tốt chưa?”

“Người!”

Sắc mặt nữ tử thanh y đại biến, vội vàng ngẩng đầu.

Phốc xuy!

Giang Thạch đã đập một gậy tới, hơn 16 vạn cân lực lượng rơi vào trên người nữ tử thanh y, đem nàng đánh thành vãi rách ngay tại chỗ, bay tứ tung ra, chết đến không thể lại chết thêm.

“Tiện nhân, người biến thành quỷ, ta cũng có thể nhận ra bộ quần áo này của người!”

Giang Thạch mở miệng.

“Lục Hoa!”

Đà chủ Thanh Y lâu bên cạnh biến sắc, mở miệng kinh hô.

“Người cũng đi chết đi!”

Bùm!

Giang Thạch theo sát lại là hung hăng quét ra một gậy, đem cả người lẫn ngựa đánh cho bay tứ tung ra, thân thể bạo nổ, vô cùng thê thảm, hung hăng bay tứ tung ra ngoài.

Toàn bộ đám người đại loạn một mảnh.

Giang Thạch bắt tới một con ngựa từ bên cạnh, trực tiếp ném qua phía đám người, lấy ngựa làm ám kh nện tới trong đám người.

Chương 133: Yêu thú 1

Hoàng hôn.

Trong rừng sâu thẳm, yên tĩnh một mảnh.

Nắng chiều màu vàng nhạt từ trên cao vãi xuống, phủ thêm một tầng sa mỏng nhàn nhạt cho cả khu rừng.

Trong một hang động bí mật.

Giang Thạch đang toàn lực vận dụng thiên phú 【 Quy Nguyên 】 , trị liệu ám thương trên người lúc trước bị nữ tử váy trắng kia lưu lại, lúc trước tuy rằng hắn đã giết chết nữ tử váy trắng đó, nhưng là loại chỉ lực thần bí của đối phương lại giống như đinh thép, đóng chặt ở chỗ sâu trong kinh mạch của hắn, đến nay đều chưa thanh trừ sạch sẽ.

Lúc trước hắn chỉ lo báo thù, căn bản không rảnh đi bận tâm những thứ này.

Giờ phút này, đại cừu đã toàn báo, lại cần quét toàn bộ tài phú của phân đà Thanh Y lâu, tự nhiên phải nghiêm túc thanh trừ đi những tai họa ngấm trong cơ thể này.

Từng mảnh bạch quang sáng chói hội tụ mà đến, giống như thủy triều đồng dạng, từng đợt lại từng đợt hội tụ vào trong cơ thể hắn.

Toàn bộ sơn động đều bị bạch quang bên ngoài cơ thể hắn chiếu rọi, giống như đèn sợi đốt đang lóe lên.

Từ chập tối đến đêm khuya.

Lại từ đêm khuya đến sáng sớm.

Thời gian đó kéo dài hơn mười tiếng đồng hồ.

Giang Thạch mệt mỏi đến cả người đầy là mồ hôi, sắc mặt đều có mấy phần trắng bệch, lần nữa mở hai mắt, thở hắt hắt.

“Tiện nhân, đây là tuyệt học gì, quả nhiên là cực kỳ quý dị!”

Suốt một đêm loại trừ, vẫn còn dư lại một ít ở trong cơ thể mình.

Xem ra phải đợi ít nhất một hai ngày nữa mới có thể hoàn toàn diệt trừ tận gốc.

Điều này làm cho Giang Thạch nặng nề trong lòng.

Thiên hạ này to lớn, thế gia, môn phái ẩn dấu sau màn nhiều biết bao, các loại tuyệt học quý dị cũng nhiều đến đếm không hết, cùng bọn họ so sánh, chính mình chung quy cũng chỉ là ếch ngồi đáy giếng.

Lần này nếu không phải hấn nắm giữ thiên phú Quy Nguyên, kết cục hấn phải chết không thể nghi ngờ!

Cho dù có thể chạy thoát từ trong tay Cửu Sơn chân nhân và Hồng giai thích khách, cũng sẽ bị nữ tử váy trắng kia thả điều thả chết tươi!

Tuyệt học, bí kỹ mà những người này nắm giữ đều là chính mình chưa từng thấy trước đây.

Đây chính là nội tình của thế gia!

Hơn nữa bây giờ mặc dù hấn đã giải quyết Hoành Châu Vương thị cùng phân đà Thanh Y lâu, nhưng phiền toái sau đó tất nhiên cũng là lớn ngập trời.

Côn Sơn Long thị, Lũng Tây Trương thị đã ở trên đường chạy tới rất nhanh, nếu là thêm đại thế lực thần bí sau lưng Hoành Châu Vương thị nữa, chỉ sợ lập tức hấn lại phải lâm vào phiền toái lớn.

“Quả nhiên, thực thực tự thân là xa xa không cách nào có thể đối kháng dòng chảy thời đại, trước khi chưa trở thành cường giả tuyệt đối, chung quy là phải so thế lực sau lưng cùng bối cảnh...”

Giang Thạch tự nói.

Trong lòng của hắn nảy sinh ý nghĩ muốn tìm một thế lực lớn để đầu nhập vào.

Nhưng trước mắt loại tình huống này, thế lực bình thường sao dám thu hắn?

Thu hắn sẽ có ý nghĩa đồng thời đắc tội Côn Sơn Long thị, Lũng Tây Trương thị, cùng với thế lực thần bí sau lưng Hoành Châu Vương thị, hơn nữa còn có một Thanh Y lâu.....

Áp lực như vậy, thế gia bình thường căn bản là gánh không nổi.

Huống hồ, bây giờ hắn vẫn không có triệt để thăm dò ra những thế lực đứng đầu của thế giới này.

Cho dù muốn đi đầu nhập, cũng là ruồi không đầu mà thôi.

“Bây giờ, thế lực duy nhất ta nhận thức cũng chỉ có Hắc Liên thánh giáo, lần trước Hắc Liên thánh giáo còn lôi kéo ta, thái độ cực kỳ coi trọng ta, hơn nữa nghe Lục Trọng Sơn nói, Hắc Liên thánh giáo này cũng là thế lực cường đại không kém Lũng Tây Trương thị, không chừng ta có thể đến chỗ bọn họ thử một lần.”

Giang Thạch suy nghĩ.

Rất nhanh hắn đã hạ quyết tâm, chờ thương thế phục hồi xong, lập tức trở về Phong Châu, đi tìm Lục Trọng Sơn.

Đầu nhập vào người khác cũng không làm cho hắn cảm thấy có gì xấu hổ.

Bất kể như thế nào, trước tiên phải đối phó với phiên toái trên người rồi nói sau.

Tuy rằng Lục Trọng Sơn không bảo vệ được hắc, nhưng sau lưng Lục Trọng Sơn lại là Hắc Liên Thánh Giáo, có thể để Lục Trọng Sơn thay mặt tiến cử, như vậy hắc có thể nhìn thấy cao tăng của Hắc Liên Thánh Giáo nhanh nhất.

Giang Thạch mở bảng điều khiển ra, bắt đầu quan sát.

Tên thật: Giang Thạch

Tu vi: Võ Thánh đệ nhất thang

Công pháp: Chân Vũ Cương Kính Đại Thành

Vũ kỹ: Phá Long Thương (tầng thứ hai), Thân Pháp Như Hình Với Bóng (viên mãn), Mãn Thiên Hoa Vũ (tầng thứ hai), Tượng Viêm Nộ Hỏa Công (viên mãn), Xích Dương Bá Thế Công (viên mãn), Hồn Nguyên Thần Chương (tầng thứ hai)

Thiên phú: Long Tượng (89400 cân), Ngô Đạo (phân tích công pháp, dung hợp công pháp), Quy Nguyên (tinh khiết huyết mạch, khôi phục thương thế)

Giá trị danh vọng: 2640 (tập hợp đủ 10.000 giá trị danh vọng có thể mở khóa thiên phú tiếp theo)

“Bảng điều khiển này quả nhiên vẫn giống như lần trước, mỗi lần mở khóa thiên phú mới, mặc kệ là có bao nhiêu giá trị danh vọng đều sẽ tự động về 0, sau đó sẽ tích lũy lại từ 0 điểm.”

Giang Thạch nhíu mày.

Bây giờ hắc có 2640 điểm danh vọng, chính là số lượng tích lũy được sau khi mở khóa thiên phú thứ ba.

Lúc trước ở trong rừng, giá trị danh vọng nhất cử đã đột phá một vạn, còn thừa ra một đoạn rất lớn, nhưng là sau khi

mở khóa thiên phú 【 Quy Nguyên 】 , toàn bộ đã biến thành con số 0.

Như đã đề cập từ lần trước.

Làm cùng một loại sự tình sinh ra giá trị danh vọng chỉ có lần đầu tiên là cao nhất.

Sau đó sẽ giảm dần.

Cho nên muốn dựa vào chỉ làm một việc nào đó, nhất cử đạt tới đại quan một vận điểm giá trị danh vọng là không thể nào.

“Bất quá 2640 điểm này khẳng định còn không phải cực hạn, hai ngày nay còn có thể tiếp tục tăng lên trên, liền xem nó có thể lên tới một bước nào.”

Giang Thạch tự nói.

Giá trị danh vọng tăng trưởng, từ trước đến nay không phải một ngày là có thể hoàn thành, mà là liên tục mấy ngày.

Giang Thạch khẽ hít một hơi, lần nữa nhắm hai mắt lại, tiếp tục vận dụng Quy Nguyên.

Lực lượng kỳ dị trong kinh mạch còn không có thanh trừ triệt để, bây giờ cho dù hắn muốn dựa vào đan dược để trùng kích Võ Thánh thang thứ hai cũng không thể làm được.

Bởi vì thời khắc mấu chốt, những lực lượng kỳ dị này cũng có thể phản phệ bất cứ lúc nào.

Bên ngoài ồn ào huyên náo, oanh động một mảnh.

Mấy ngày trôi qua.

Tất cả nhân sĩ giang hồ trong ngoài Hoành Châu thành đều đang nghị luận sôi nổi, cực kỳ chấn động.

Ảnh hưởng của Giang Thạch là không thể tưởng tượng được.

Một cái thế gia ngàn năm bị diệt, để cho tất cả mọi người khó có thể tin.

Ở trong lòng rất nhiều nhân sĩ giang hồ, thế gia đều là quý tộc trời sinh, trực tiếp tách rời với tầng lớp nhân sĩ giang hồ và toàn bộ triều đình.

Nếu như nhất định phải so sánh, như vậy thế gia liền tương đương với..... Gia tộc tu tiên có Trúc Cơ kỳ tọa trấn.

Mà bọn họ lẫn lộn giang hồ, lẫn lộn quan trường, chung quy đều là cấp bậc người bình thường, cho dù có trâu bò, so với Tu Tiên gia tộc có Trúc Cơ Kỳ trấn thủ, cũng là yếu hơn một mảng lớn.

Hiện tại một cái thế gia bị diệt, thử hỏi ai có thể không kinh hãi?

Tổng binh Hoàn Châu quân Từ Long, vào ngày Giang Thạch rời đi, liền bắt đầu nhanh chóng viết mật hàm cho triều đình, ngoài ra, vị Văn tiên sinh kia cũng khó có thể bình tĩnh, nhanh chóng viết một phong thư gửi cho Đại đô đốc Mông Phóng.

Các loại tin tức đang tiếp tục lên men.

Tổng bộ Thanh Y lâu biết được tin tức, giận tím mặt, vận dụng lên tất cả hệ thống tình báo dưới quyền, bắt đầu điên cuồng điều tra tung tích Giang Thạch.

Một cái phân đà bị diệt!

Đây quả thực là vô cùng nhục nhã!

Chưa từng có trong hàng trăm năm qua.

Chương 134: Yêu thú 2

Sau lưng Thanh Y lâu bọn họ có mấy thế gia cùng ủng hộ, ai dám đối với bọn họ như vậy?

Hơn nữa trận chiến này cũng làm cho cao tầng Thanh Y lâu phát hiện rất nhiều chỗ không đúng.

Biểu hiện của Giang Thạch quá mức khủng bố, chính xác mà nói là quỷ dị.

Theo lý thuyết coi như hắn là trời sinh Kim Cương, nhưng cũng xa xa chưa đạt tới trình độ thay máu, vì sao có thể giết chết nhiều cao thủ Hoán Huyết Cảnh như vậy?

Coi như là Mông Phóng năm đó, chém giết một cao thủ Hoán Huyết Cảnh, bản thân cũng bị trọng thương, dựa vào thánh dược mới chịu đựng được.

Nhưng Giang Thạch dựa vào cái gì?

Ai đưa thánh dược cho hắn?

Lúc trước rõ ràng hắn đã bị trọng thương, lập tức sẽ chết thảm, kết quả một đêm đi qua lại trở nên sinh long hoạt hổ, loại hiệu quả này tuyệt không kém thánh dược!

Trên người Giang Thạch tất có bí bảo!

Trong lúc nhất thời, tổng bộ Thanh Y Lâu nhanh chóng tiết lộ tin tức này cho mấy thế gia phía sau màn, trực tiếp chọc cho mấy thế gia chú ý.

Cùng lúc đó, một tin tức khác cũng truyền ra rất nhanh.

Cao thủ Côn Sơn Long thị, vào giữa trưa ngày hôm qua đã chính thức tiến vào địa giới Hoành Châu, đang chạy tới Hoành

Châu thành, ven đường đã có người tận mắt nhìn thấy bọn họ.

Ngoài ra, người của Lũng Tây Trương thị, cũng đã xuất hiện ở phía bắc, lập tức sẽ tiến vào Hoành Châu thành.

Toàn bộ Hoành Châu thành lần nữa lâm vào tình cảnh lòng người bất an lo sợ.

Mà ngay tại thời điểm phong vân biến ảo này, lại có một đại sự phát sinh.

Có người ở chỗ sâu trong thâm sơn, phát hiện một trận pháp to lớn, liên miên bất tuyệt, chiếm diện tích mênh mông, đã có bảy tám nhân sĩ giang hồ lục tục mất tích ở bên ngoài chỗ trận pháp kia.

Nghi ngờ là một trong những nơi cất giấu bảo tàng của Đại Long Thánh Triều đã được phát hiện.

Tin tức vừa truyền ra, lập tức dẫn tới trong ngoài Hoành Châu thành một mảnh oanh động, tất cả nhân sĩ giang hồ tất cả đều liều lĩnh hướng thâm sơn chạy tới.

So sánh với động tĩnh Giang Thạch tạo thành, bảo tàng của Đại Long Thánh Triều không thể nghi ngờ mới là tin tức chấn lòng người nhất.

Nếu thật phát hiện bảo tàng, cho dù chỉ là được phân một chút lợi nhuận, đều có thể làm cho bọn họ ăn cả đời không hết.

Trong một hang động bí mật.

Giang Thạch mở hai mắt ra, lóe ra tinh quang nhè nhẹ, cả người thần thanh khí爽 nói không nên lời.

Vết thương trên người hắn cuối cùng đã được hắn thanh trừ sạch sẽ vào buổi sáng hai ngày trước.

Không chỉ có như thế, thời gian hai ngày này càng là dựa vào số lớn nhập kinh đan, để cho hắn nhất cử đạt tới Võ Thánh

thang thứ hai.

Thực lực bản thân lại tăng lên một đoạn rất lớn!

Mỗi bước ra một thang ở Võ Thánh, thực lực sai biệt đều là long trời lở đất!

Huống chi thể chất của hắn khác hẳn người thường!

Hắn đột phá Võ Thánh mang đến lực lượng là hoàn toàn bất đồng cùng những người khác khi

“Đáng tiếc chính là, kinh lực cùng man lực vẫn không cách nào có thể dung hợp hoàn mỹ, mỗi lần dung hợp, lực lượng đều sẽ hỗn loạn, duy trì không được bao lâu sẽ xé rách thân thể, tạo thành nội thương.”

Giang Thạch nhíu mày.

Sau khi hắn đột phá đến thang thứ hai của Võ Thánh, hắn cũng thử dung hợp kinh lực và man lực, nhưng kết quả gần như không khác lúc trước.

Luôn luôn có một thứ gì đó ngăn cản ở giữa hai lực lượng này.

Trong vòng 10 phút, cả hai sẽ lại tách ra và gây tổn thương lớn cho các cơ quan nội tạng.

Điều này làm cho Giang Thạch vô cùng khổ não.

-Cuối cùng cũng là không thành công, cho dù có thiên phú, cũng phải rèn luyện thêm một chút mới được.

Giang Thạch tự nói.

Bỗng nhiên, bên ngoài sơn động truyền đến tiếng ngựa rít dài không an phận, cùng lúc đó, Giang Thạch cũng đột nhiên sinh ra cảm ứng, cảm thấy có chút không đúng.

Một cỗ khí tức áp lực cực mạnh từ bên ngoài sơn động truyền đến, mặt đất đều đang rất nhanh rung động, ầm ầm rung

động.

Hắn nhắc Lang Nha Bổng lên, thân hình chột lóe, nhanh chóng ra khỏi sơn động.

Hô!

Mới vừa ra khỏi sơn động, một luồng cuồng phong hung ác liền nổi lên từ trong rừng, mang theo từng đợt lá rụng, xen lẫn từng luồng khí tức máu tanh nhàn nhạt, vô số đá vụn đang bay múa lung tung.

Giống như có một con quái vật cực kỳ đáng sợ ở xung quanh vậy.

“Yêu thú!”

Trong lòng Giang Thạch ngưng tụ, vội vàng nhìn về bốn phương tám hướng.

Sau đó thân hình nhảy lên, nhanh chóng rơi vào bên cạnh tuấn mã của mình.

Hắn không sợ yêu thú tập kích mình, hắn sợ yêu thú này tập kích ngựa của mình.

Hơn nữa đến bây giờ hắn vẫn không thấy tung tích của yêu thú, thật giống như... nó biết đòn thổ vậy.

Bùm!

Bỗng nhiên, mặt đất trước mắt nổ tung, đá vụn bay múa.

Một con quái vật hung tàn đáng sợ đầu to lớn, lân giáp màu vàng tối che kín toàn thân, trong nháy mắt đã thoát ra từ trong lòng đất, nâng lên một cái móng vuốt to bằng cái met, cực kỳ sắc bén, hung hăng đánh tới Giang Thạch.

-Nghịch súc!

Giang Thạch giận dữ, không chút nghĩ ngợi, vũ động Lang Nha Bổng, trực tiếp hung hăng nện về phía quái vật này.

Bùm!

Một tiếng nổ vang, trong không khí phát ra tiếng nổ khủng bố.

Giống như là hai cái đỉnh núi nhỏ đụng vào nhau, mang theo từng mảnh sóng khí cuộn cuộn.

Răng rắc một cái, móng vuốt sắc bén của quái vật bị đánh cho máu tươi bắn tung tóe, gãy xương tại chỗ, trong miệng phát ra một tiếng gào thét chói tai, ánh mắt lộ ra một tia lệ khí đỏ tươi.

Ngay tại thời điểm Giang Thạch huy động lang nha bổng, lần nữa đánh tới quái vật kia, bỗng nhiên hấn biến sắc, chỉ thấy mặt đất dưới chân không hề có dấu hiệu nào thoáng cái đã nứt ra.

Một cái đầu rắn to lớn đột nhiên vọt ra từ trong lòng đất oanh, to bằng đùi người, lân giáp sâm sâm, mở ra miệng rộng, một ngụm tấp tới thân thể của hắn.

Giang Thạch ném Lang Nha Bổng ra, hai bàn tay bắt được đầu rắn khổng lồ kia, một tay chống cầm dưới, một tay chống cầm trên, khiến cho nó căn bản không cách nào có thể khép miệng lại.

Nhưng đầu rắn khổng lồ kia đột nhiên cuộn lại, giống như sợi xích thô to, lập tức cuốn chặt Giang Thạch lại, cùng lúc đó, quái vật màu vàng tối trước đó cũng rít gào một tiếng, nhanh chóng nhào tới, hung hăng cắn vào thân thể Giang Thạch.

Điều đó chưa là gì cả.

Càng mấu chốt chính là, dưới đất lại chui ra một đầu rắn, một ngụm cắn về phía ngựa của hắn, tuần mã sợ tới mức hí vang, không ngừng nhảy nhót.

“Súc sinh!”

Giang Thạch rống to một tiếng, thân hình giống như núi lửa phun trào, trong nháy mắt bộc phát ra cự lực vô cùng kinh khủng.

Xích Dương Bá Thể tăng thứ ba!

Rầm ầm!!

Hai tay hắn dùng sức, trực tiếp tách hai hàm trên dưới đầu rắn ra, máu tươi phun tung tóe, sau đó thân thể dùng sức, trực tiếp chấn gãy xương cốt toàn thân rắn, khiến cho thân rắn thô to vồn quăn quanh người hắn trong nháy mắt đã xụi lơ.

Gào!

Nhưng mà quái dị chính là, khi hắn bẻ gãy hai hàm của con rắn này, chấn gãy xương cốt của nó, cái đầu màu vàng sậm đang cắn tới con ngựa của hắn lại đột nhiên kêu thê lương thảm thiết, thanh âm chói tai, giống như đang chịu thống khổ lớn lao gì đồng dạng.

Giang Thạch không chút nghĩ ngợi, một phát bắt lấy đầu lâu ám kim sắc to lớn của con rắn, đột nhiên vũ động, như là coi nó thành đồ chơi đồng dạng, sinh sinh lôi nó ra từ trong lòng đất, hung hăng nện tới con rắn đang cắn về phía ngựa của mình.

Nhưng một đập này, hắn lập tức lộ ra vẻ kinh ngạc, phát hiện một chút quái dị.

Đây là quái vật gì?

Thân hình đối phương cực kỳ to lớn, dài chừng mười mấy mét, giống như cá sấu, nhưng chỗ đuôi lại không giống đuôi rắn bình thường, mà là một đầu mãng xà cực kỳ to lớn khác.

Hai con mãng xà này rõ ràng chính là hai con vừa tập kích mình và tuần mã, giờ phút này lại bị chính mình nhả ra.

Hai con rắn này chính là một loại sinh vật.

Hơn nữa có một con trong đó bởi vì bị hấn chấn nát xương cốt toàn thân, đến nay còn đang co quắp kêu thảm thiết.

Sinh vật này thật kỳ lạ!

Bùm!

Giang Thạch đem quái vật khổng lồ này hung hăng nện xuống mặt đất ở một bên, nhất thời chấn động đến toàn bộ mặt đất đều lắc lư kịch liệt, cát bay đá chạy, sóng khí cuộn cuộn, lồm xồm ngay tại chỗ.

Nhưng yêu thú kia thấy cơ hội cực nhanh, cơ hồ mới vừa bị Giang Thạch ngã trên mặt đất, một đầu rắn hoàn hảo không tổn hao gì khác cũng đã nhanh chóng cắn tới đuôi Giang Thạch.

Giang Thạch giận tím mặt, một tay bắt lấy đầu rắn, đột nhiên dùng sức, muốn đem quái vật kia nhấc lên lần nữa, kết quả lại đem đầu rắn này sinh sôi kéo đứt, phốc một tiếng, số lớn máu tươi phun ra, thiếu chút nữa để hấn ngã sắp xuống.

Quái vật kia bị đau kêu thảm thiết, tại khoảnh khắc đuôi bị đứt đoạn, vội vàng chui xuống mặt đất tẩu thoát.

Cắt đuôi cầu sinh!

Cái đuôi rắn này lại giống như nó chủ động từ bỏ vậy.

Quan trọng hơn là!

Chỗ phun ra máu tươi ở cái đuôi kia lại vô cùng tinh hôi gay mũi, ẩn chứa kịch độc, nếu không phải Giang Thạch tránh đủ nhanh, thiếu chút nữa đã có thể phun lên người hấn.

Giang Thạch giật mình, sau đó lại vọt tới, trong nháy mắt cơ bắp toàn thân hiện lên, làn da đỏ lên, từng đạo gân xanh thô to trực tiếp nhô ra, cả người thoáng cái đã lớn hơn một vòng.

Song trọng siêu phẩm võ học đều đã kích hoạt!

“Chết!”

Bùm!

Hắn nện một chưởng ở trên mặt đất, chấn động mặt đất phương viên hơn mười thước run rẩy kịch liệt, phát ra tiếng nổ vang, vỡ ra từng cái lỗ hổng thật lớn, trực tiếp đánh nát mặt đất, đánh vào đầu con yêu thú kia.

“Gào...”

Một tiếng kêu thảm thiết thê lương phát ra từ trong miệng con yêu thú kia.

Thân thể của nó vừa mới chui vào lòng đất, đã bị lực lượng khủng bố hơn 40 vạn cân của Giang Thạch đánh trúng, trong nháy mắt, đầu lâu bị đánh cho vỡ nát, máu tươi bốc lên, thân thể trực tiếp ngã xuống đất, kịch liệt co quắp vài cái, rất nhanh liền không thể nhúc nhích.

Chương 135: Tuần Mã Thăng Cấp! Đại Yêu Mã! 1

Võ Thánh, thực lực yêu thú này đạt tới cấp Võ Thánh, thực sự là hiếm thấy.

Giang Thạch đã móc con yêu thú khổng lồ từ trong lòng đất ra, dùng lực vung tròn xung quanh, trong lòng không khỏi ngưng trọng.

Con yêu thú này từ đâu ra vậy?

Đáng tiếc hình thể này cũng quá to lớn, có vẻ quá rêu rao khắp nơi, bằng không dùng để làm tọa kỵ khẳng định cũng không tệ.

Bỗng nhiên Giang Thạch nghĩ đến chuyện chân huyết của yêu thú, vội vàng xoay người đi về phía xe ngựa, chuẩn bị lấy đao đến giải phẫu.

Quay người lại, nhất thời hấn lộ ra vẻ kinh hãi.

Chỉ thấy một ít nọc độc phun ra từ trong đầu rắn lúc trước lại có một ít rơi vào trên người tuần mã của hắn, giờ phút này tuần mã kia đã nằm trên mặt đất, đang kịch liệt co quắp, phát ra tiếng tê minh, trong miệng không ngừng phun ra bọt mép, mắt thấy liền đã sống không được.

Giang Thạch kinh sợ trong lòng.

Mẹ nó, ngàn phòng vạn phòng!

Vấn đề cho tuần mã của hắn trúng chiêu.

Hắn nhìn không được mà đau lòng một trận, bỗng nhiên nhớ tới một chuyện, nhanh chóng lấy đao tới, nhanh chóng bỏ

về phía yêu thú, cắm ở trên thân thể nó, bắt đầu mạnh mẽ giải phẫu, bàn tay sờ soạng một trận ở bụng đối phương.

Rất nhanh đã sờ đến túi máu, hấn trực tiếp cắt xuống.

Hấn nhìn túi máu này, nhanh chóng lấy túi nước từ trên xe ngựa, cẩn thận đổ một phần vào trong túi nước, một phần còn lại thì bị hấn nhanh chóng đổ vào trong miệng con tuần mã kia.

Yêu thú chân huyết, chính là tinh hoa của yêu thú, có đủ loại kỳ hiệu không thể tưởng tượng nổi.

Nhất là đối với kịch độc trên người con tuần mã này, nếu có thứ gì có thể giải độc cho nó thì chắc chắn chỉ có thể là chân huyết yêu thú!

Bất quá, con ngựa này có thể kháng cự chân huyết yêu thú trùng kích hay không, Giang Thạch cũng không biết.

Bây giờ hấn cũng chỉ có thể làm đến thế, còn lại xem thiên mệnh.

“Người gia hỏa này cũng không tính uống phí đời này, ít nhất đã ném qua tư vị của chân huyết yêu thú, những ngựa khác đi theo chủ nhân đông chinh bắc chiến, nào có biết chân huyết yêu thú là tư vị gì? ”

Sắc mặt Giang Thạch phức tạp.

Chết tiệt!

Chính mình cũng coi như là nhân sĩ yêu ngựa, nhưng hết lần này tới lần khác mệnh cách của bản thân dường như tương khắc với tuần mã vậy.

Không có con ngựa nào đi theo hấn mà có kết cục tốt.

Con tuần mã này là hấn cướp được từ Viên Khai Thái, cực thông linh tính, ngày đi ngàn dặm, tính nhẫn nại rất mạnh, là

con ngựa tốt khó có được.

Vô luận như thế nào, hắn cũng không muốn nhìn thấy nó chết thảm như vậy.

Sau khi tuần mã ăn vào yêu huyết, rất nhanh liền bắt đầu hí vang thống khổ, tiếng thở dốc trong miệng cũng bắt đầu tăng lên, hồng học rung động, giống như thổi ống bễ rách nát.

Sau đó, toàn thân nó đột nhiên bắt đầu bạo khởi từng cây mạch máu thô to, dày đặc ma ma, trải đầy toàn thân, cả bộ lông đều dựng thẳng lên, ngay cả một đôi mắt đều trở nên đỏ ngầu lên, trong miệng phát ra tiếng hí minh thê thảm.

Giang Thạch biến sắc, vội vàng dùng kinh lực truyền vào trong cơ thể tuần mã.

Sau khi truyền kinh lực, thống khổ của con ngựa này dường như thoáng cái đã giảm bớt rất nhiều, không tiếp tục hí vang nữa, nhưng vẫn còn thở hổn hển, thanh âm cực kỳ to lớn.

“Không được, nơi này không thể ở lâu, động tĩnh vừa rồi to lớn như thế, vạn nhất thu hút sự chú ý của một ít nhân sĩ giang hồ cùng tai mắt của Thanh Y Lâu, liền phiền toái.”

Giang Thạch trầm nghĩ trong lòng.

Hắn khiêng tuần mã, một bên vận chuyển kinh lực, một bên đặt nó ở trên xe ngựa, lôi kéo xe ngựa liền chạy về phía xa.

Đúng như mong đợi.

Giang Thạch vừa mới rời đi không bao lâu, xa xa liền có một ít nhân sĩ giang hồ lục tục xuất hiện, nghe được động tĩnh đang chạy tới nơi này.

Khi bọn họ thấy rõ tình cảnh nơi này, nhất thời đều trợn mắt há hốc mồm.

“Yêu thú, trời ạ, thi thể yêu thú thật lớn, đây là vị tiền bối nào động thủ?!”

“Không đúng, yêu thú này... Yêu thú này hình như là con yêu thú hôm trước chạy ra từ trong trận pháp khổng lồ kia!”

“Là nó, hai ngày trước nó giết một đám lớn nhân sĩ giang hồ, bây giờ lại bị người giết chết.”

“Vị tiền bối nào giúp chúng ta diệt trừ con yêu thú này!”

Thoáng cái mọi người đã vọt tới, ai nấy đều cực kỳ phấn chấn.

Bất quá bọn họ tìm một vòng, cũng không thấy phụ cận có người, lại thấy trên bụng yêu thú còn có một cái lỗ lớn, túi máu yêu thú đã không cánh mà bay, nhất thời hiểu được thi thể yêu thú này chỉ sợ là bị vị tiền bối kia vứt bỏ ở nơi này.

Một đám nhân sĩ giang hồ phát ra tiếng cười to, lúc này cười ha hả khiêng thi thể yêu thú lên, bắt đầu rời khỏi nơi đây.

Hô! Vù!

Bỗng nhiên, khu vực trước mắt cát bay đá chạy, cuồng phong gào thét.

Lập tức hai đạo bóng người cao lớn xuất hiện, vô cùng đột ngột, giống như là đột nhiên xuất hiện, hai người đều là tuổi tác không nhỏ, râu hoa râm, tóc hoa râm, ánh mắt sắc bén.

Trên người mặc trường bào màu chàm thống nhất, góc tay áo của trường bào thêu hoa văn rồng màu vàng sậm.

Sau khi bọn họ xuất hiện, ánh mắt lập tức nhìn về đám nhân sĩ giang hồ kia, sau đó lại rơi vào trên thi thể yêu thú khổng lồ kia.

Một đám nhân sĩ giang hồ đều hoảng sợ, còn tưởng rằng con yêu thú này là bọn họ giết, nhất thời trở nên cực kỳ khẩn

trương.

“Tiền bối, thi thể yêu thú này ngài còn muốn sao?”

Một tên nhân sĩ giang hồ cẩn thận hỏi.

“Mùi của Hắc Trùng Hương kéo dài đến nơi này, Giang Thạch kia từng xuất hiện ở đây, trên thi thể yêu thú kia cũng có mùi của Hắc Trùng Hương, yêu thú này là do hắn giết.”

Lão giả cao lớn bên trái nhìn một con côn trùng thật nhỏ trong tay, phát ra thanh âm lạnh lùng.

“Không sai, tiếp tục đuổi theo!”

Lão giả bên cạnh lạnh lùng mở miệng.

Hô! Vù!

Thân thể bọn họ mang theo tầng tầng cương phong, nhanh chóng vọt ra ngoài, biến mất không thấy gì nữa.

Hắc Trùng Hương, là một loại mùi thơm kỳ lạ do Thanh Y Lôu lấy bí pháp đặc thù luyện chế, mùi vị cực nhạt, mũi nhân loại căn bản là không ngửi được, chỉ có dựa vào côn trùng đặc biệt mới có thể truy tung.

Lúc trước Thanh Y Lôu vận chuyển vật tư, đã sớm rải đầy hắc trùng hương ở trên xe ngựa, côn trùng màu đen trong tay hai tên lão giả này rõ ràng cũng là do Thanh Y Lôu cung cấp, cho nên mới có thể tìm tới nơi này.

Theo hai tên lão giả biến mất, một đám nhân sĩ giang hồ nhất thời trợn mắt há hốc mồm, lộ ra vẻ kinh hãi.

Yêu thú này là do Giang Thạch giết?

“Mẹ ơi, Giang ma đâu xuất hiện ở nơi này?”

“Đi mau!”

“Yêu thú thi thể, không thể lãng phí, Giang ma đầu đã đi rồi, đừng uống phí!”

Xa xa,

Giang Thạch kéo xe ngựa, một đường chạy như điên, nhanh chóng xuyên qua từ trong rừng rậm, trong lúc đó thỉnh thoảng hắn cũng dừng lại, vận chuyển từng cỗ kinh lực vào trong cơ thể tuần mã.

Bất quá theo thời gian trôi qua, sắc mặt của hắn trở nên càng ngày càng khó coi.

Con ngựa này, ngoại trừ ngay từ đầu hô hấp nặng nề ra, đến bây giờ cứ nhiên lại bắt đầu sốt cao, làn da toàn thân nóng bỏng giống như hàn thiết vậy.

Hắn hoài nghi thịt của đôi phương đều sắp bị nướng chín, có thể đi lên cắn một miếng.

Nhưng hết lần này tới lần khác con ngựa này còn chưa chết, nằm ở trên xe ngựa, vẫn đang hí vang yếu ớt như cũ, thỉnh thoảng lại đánh một cái hắt xì.

Giang Thạch cắn răng một cái, đành phải khiêng xe ngựa tiếp tục chạy như điên về phía trước.

Đương nhiên, trong quá trình này, hắn cũng lấy các loại nhân sâm, đan chữa thương từ trong xe ngựa đưa vào trong miệng con ngựa.

Trước tiên mặc kệ có hữu dụng hay không, ăn trước rồi nói sau.

Cho nên dọc theo đường đi, con ngựa này ăn các loại nhân sâm, đan dược cũng không phải là một con số nhỏ, so với tài sản của một môn phái cỡ nhỏ còn cao hơn.

Nhưng đi đoạn đường này, Giang Thạch cũng phát hiện vấn đề khác, trở nên cảnh giác cực kỳ.

Người trong rừng ngày càng đông hơn.

Hắn đã chuyên chọn con đường nhỏ hẻo lánh để đi, nhưng vẫn gặp không ít nhân sĩ giang hồ.

Rất nhanh hắn cũng nghe được một ít tin tức hữu dụng từ trong miệng những nhân sĩ giang hồ này.

Chương 136: Tuấn Mã Thăng Cấp! Đại Yêu Mã! 2

Trong núi xuất hiện một trận pháp cực lớn, liên miên hơn mười dặm, bảo tàng Đại Long Thánh Triều hư hư thực thực đã bị phát hiện, đã hấp dẫn rất nhiều cao thủ thăm dò.

Tiếp theo!

Cao thủ Côn Sơn Long thị, Lũng Tây Trương thị đều đã đến Hoành Châu thành vào ngày hôm qua.

Đặc biệt là Côn Sơn Long Thị, nghe nói đã chính thức lên núi.....

Ngoài ra Thanh Y Lâu bên kia, cũng phái ra số lớn thám tử, lục soát tung tích Giang Thạch ở chung quanh.

Thậm chí còn có một ít thế gia bọn họ không biết cũng đang tìm kiếm Giang Thạch...

“Côn Sơn Long thị, Lũng Tây Trương thị, tới thật nhanh, khó trách mấy ngày nay giá trị danh vọng của ta tăng lên nhanh chóng như vậy ...”

Giang Thạch suy tư.

Mấy ngày nay, giá trị danh vọng từ 2640 điểm trước đó trực tiếp tăng lên đến 6480 điểm, tương đương tăng gần 4000 điểm.

Phải biết rằng lúc trước hắn ở trong mấy chục vạn đại quân giết tới giết lui, cũng không thấy tăng nhiều như vậy.

Có thể tưởng tượng được các loại tin tức mấy ngày nay mang đến trùng kích đối với mọi người là đáng sợ cỡ nào.

Hơn nữa, 6480 điểm này vẫn chưa phải kết thúc mà đường như còn đang tăng dần.

“Thôi, mặc kệ là chuyện bảo tàng hay không bảo tàng, đi đầu nhập vào Hắc Liên thánh giáo trước đã.”

Giang Thạch nâng xe ngựa, lại chạy như điên về phía xa xa.

Nếu có thể, không ai muốn tự tìm cho mình một đại gia ở trên đầu.

Nhưng bây giờ hắn đã phạm quá nhiều huyết án mà một mình hắn không thể chịu đựng được áp lực.

Bây giờ vẫn chỉ là Côn Sơn Long thị, Lũng Tây Trương thị, còn có một thế lực sau lưng Hoành Châu Vương thị chưa xuất động.

Nếu là thế lực kia tiếp tục thêm vào, chẳng khác nào ba mặt thụ địch.

A, còn có Thanh Y Lâu, tứ phía thụ địch.

Một ngày rười rượi trôi qua.

Giang Thạch cực tốc chạy không ngừng nghỉ, rốt cục cũng đã vọt ra từ trong rừng rậm rạp.

Mà lúc này, hắn kiểm tra trạng thái của ngựa một lần nữa.

Chỉ thấy con tuần mã màu đen này tựa hồ rốt cục cũng đã vượt qua thời kỳ nguy cấp nhất, nhiệt độ trên người bắt đầu hạ xuống, chẳng qua vẫn thở dốc trầm trọng như cũ, hơn nữa còn lâm vào hôn mê, không nhúc nhích, ngay cả miệng cũng không rạo.

Trong cơ thể nó giống như đang thiếu nước nghiêm trọng.

“Nước?”

Trong lòng Giang Thạch khẽ động, khiêng xe ngựa tiếp tục chạy như điên về phía xa xa.

Con mẹ nó, người chỉ cần sống sót, để ta khiêng người mỗi ngày cũng được!

Hắn lại bắt đầu phi tốc lao nhanh, rốt cục cũng phát hiện một cái quán trà không lớn ở phía trước.

Giờ phút này, số lớn nhân sĩ giang hồ đang hội tụ ở nơi đó, vẻ mặt kinh ngạc, nhìn về một người thuyết thư bên trong quán trà.

“Lại nói Giang Thạch kia, từ lúc ở địa vực Phong Châu lúc đã là uy danh hiển hách, diệt Lạc Hà kiếm phái, quét ngang đại hội võ lâm, giết chết cao thủ Long thị, tàn sát tám trăm Thiết Tu La, quả nhiên là không người có thể địch...”

Lão Hoàng đứng ở trong quán trà, Tinh Đường Mộc trong tay vỗ một cái, một đôi ánh mắt nhìn về phía mọi người, hỏi: “Các người nói Tề Thiên Đại Thánh Giang thạch này trông như thế nào?”

“Trông như thế nào?”

“Đúng vậy, đừng thừa nước đục thả câu nữa, vậy Giang Thạch rốt cuộc trông như thế nào?”

“Có thể giết chết nhiều cao nhân cùng cao thủ của thế gia như vậy, khẳng định là ngực lớn eo tròn, hồ thể hùng nhan!”

Mọi người nhao nhao mở miệng.

“Sai rồi!”

Lão Hoàng sắc mặt nghiêm túc, ngưng thanh mở miệng nói: “Người này là trời sinh Kim Cương, dáng dấp là gầy như que củi, mặt như lệ quỷ, thân cao còn thấp hơn một ít so với người bình thường, tứ chi cộng lại phỏng chừng ngay cả hai

cân thịt lạc đều không có, nhưng hết lần này tới lần khác một người như vậy, lại lực lớn vô cùng, vô song trên đời...”

Mọi người đều kinh ngạc.

“Gầy như vậy?”

“Kéo con bê hả?”

“Kéo con bê?”

Lão Hoàng hắc hắc cười lạnh, mở miệng nói: “Lão Hoàng ta vào Nam ra Bắc mấy chục năm, cái gì cũng kéo qua, chỉ là chưa từng kéo con bê qua, nói thật cho các người biết, lúc trước ở Nham Thành Phong Châu, lão Hoàng ta đã may mắn gặp được Giang Thạch, còn may mắn qua mấy chiêu với hắn, hắn trông như thế nào, trong lòng lão Hoàng ta hiểu rõ nhất. ”

“Người so chiêu với hắn, người nói mê sảng cái gì?”

Mọi người mở miệng.

Lão Hoàng lộ ra khinh thường, nói: “Trên đời này, việc các người chưa từng thấy qua nhiều đi...”

“Chủ quán, mau lấy nước sạch đưa tới đây!”

Đột nhiên, ngoài quán trà truyền đến một tiếng hét lớn, cực kỳ to lớn, quanh quẩn ở bên tai mỗi người.

Lão Hoàng vừa muốn chuẩn bị tiếp tục thuyết thư, khoảnh khắc nghe được thanh âm này, nhất thời giật mình một cái, Kinh đường mộc trong tay đều thiếu chút nữa rời tay mà ra.

Thanh âm này? Sao nghe quen tai như vậy?

Ban ngày ban mặt thấy quỷ sao?

“Được rồi!”

Một tên tiểu nhị mang theo một ấm trà nhanh chóng đi tới.

“Mẹ nó, ta muốn thùng nước, mau lấy thùng đựng!”

Giang Thạch giận dữ, đem xe ngựa trên đỉnh đầu buông xuống, thân thể trực tiếp vọt tới, tiến vào quán trà, bắt đầu chủ động tìm nước.

Điểm tiểu nhị thấy Giang Thạch giờ xe ngựa mà đến, đã sớm sợ tới trợn mắt há hốc mồm.

Đợi đến sau khi Giang Thạch xông vào quán trà, lão Hoàng kia lại càng run rẩy, khuôn mặt căng thẳng, thiếu chút nữa bình ra quần, hoảng sợ trong lòng căn bản không cách nào có thể hình dung.

Giang Thạch!

Đây là Giang Thạch kia?

Tại sao mình lại gặp hắn nữa?

“Là người, người lại đang bôi nhọ ta?”

Giang Thạch vừa vọt vào quán trà, liền thấy được lão Hoàng, nhú mày, lộ ra vẻ không vui.

“Không có, không có, Giang thiếu hiệp tha mạng!”

Lão Hoàng quỳ xuống đất, kêu rên.

Giang thiếu hiệp?

Đông đảo nhân sĩ giang hồ đều sắc mặt ngẩn ngơ, đồng loạt nhìn về phía Giang Thạch, sau khi nhìn thấy cơ thể da bọc xương của Giang Thạch, nhất thời rùng mình một cái.

Không phải chứ?

Đây là Giang Thạch?

“Mẹ ơi, chạy đi!”

Mọi người kêu to hoảng sợ, xoay người bỏ chạy.

“Không ai được đi!”

Giang Thạch đột nhiên hét lớn, nói: “Đều ở lại đây cho ta!”

Muốn đi cũng là sau khi hấn cho ngựa ăn xong mới có thể đi.

Bằng không để đám người này truyền tin tức của mình ra, nhất định sẽ rước lấy phiền toái.

Trong lòng mọi người sợ hãi, thật sự đứng im không dám nhúc nhích.

Giang Thạch nhanh chóng xách lên một cái vại nước lớn chứa đầy nước, nhanh chóng đi tới, đem miệng của con tuần mã kia tách ra, trực tiếp rót nước vào trong miệng nó.

Theo từng luồng nước lạnh thấm vào miệng nó, trạng thái của con tuần mã này dường như bắt đầu dần dần chuyển biến tốt đẹp, ngay cả tiếng thở dốc vốn trầm trọng cũng bắt đầu yếu đi rất nhiều.

Càng máu chót chính là, Giang Thạch phát hiện trong miệng con tuần mã này chẳng biết lúc nào đã phát sinh thay đổi, mọc ra từng cái răng nanh bén nhọn giống như mảnh hổ vảy.

Phải biết rằng, ngựa là động vật ăn cỏ thuần túy, răng bằng phẳng.

Con ngựa này của hấn lại trực tiếp mọc ra răng nanh, giống như là từng cái đao nhỏ.

Ngay cả cơ bắp trên người nó cũng không biết từ lúc nào đã phồng lên một khối lại một khối, lấy tay sờ lên, quả thực giống như là thép tấm.

Thậm chí móng của nó cũng không biết lúc nào đã toát ra một cây gai nhọn, giống như là lân giáp.

“Con ngựa này sẽ không thật nhân họa đặc phúc, bắt đầu tiến hóa đi?”

Ánh mắt Giang Thạch chớp động, mừng thầm trong lòng.

Được rồi!

Cũng không tệ lắm!

Hô! Vu!

Bỗng nhiên, xa xa truyền đến thanh âm phá không trầm trọng, sóng khí cuộn cuộn, cát bay đá chạy, đang nhanh chóng tiếp cận nơi này, mang đến một cỗ khí tức cường hãn.

Trong lòng Giang Thạch ngưng tụ, nhanh chóng quay đầu lại quan sát.

Dọc theo đường đi, không chỉ một lần hắn cảm giác được phía sau truyền đến một cỗ khí tức cường đại.

Bây giờ cỗ khí tức này rốt cục tiếp cận tới.

Chỉ thấy trên con đường cách đó không xa, bụi bặm cuộn cuộn, rất nhanh đã dừng lại, xuất hiện thân ảnh của hai lão giả vô cùng cao lớn, đều là râu tóc hoa râm, mặc trường bào màu chàm, bên trên còn thêu long văn màu ám kim.

Đồng tử Giang Thạch nheo lại, trong nháy mắt đã đoán được thân phận người tới.

Côn Sơn Long thị!

-Giang Thạch!

Một lão giả lạnh lùng mở miệng.

“Các người tới thật nhanh!”

Thanh âm Giang Thạch lạnh lùng, cẩn thận từng li từng tí khiêng xe ngựa lên, đặt ở một bên, để tránh bị chiến đấu lan đến, bỗng nhiên nhíu mày, nói: “Các người là tìm được ta như thế nào?”

Hắn di chuyển chuyên chọn đường nhỏ, chưa từng bại lộ tung tích qua, làm sao đối phương có thể tới nhanh như vậy?

-Lát nữa người đi hỏi Diêm vương gia sẽ biết.

Một tên lão giả khác lạnh giọng mở miệng.

“Đừng giết hắn, hắn là trời sinh Kim Cương, mang về nghiên cứu!”

Lão giả bên cạnh mở miệng nói.

Đông đảo nhân sĩ giang hồ trong quán trà vô cùng hoảng sợ, vội vàng bắt đầu nhanh chóng thoát đi.

Côn Sơn Long thị!

Mấy ngày nay, tin tức cao thủ của Long thị đã đến truyền đi ồn ào huyên náo rất cực cũng xuất hiện?

Bọn họ hận không thể lập tức biến mất nơi này.

Chỉ có lão Hoàng Đầu là sắc mặt kinh hãi, nói là không dám nhúc nhích liên tục sợ không nhúc nhích.

-Khẩu khí thật lớn, nếu đã như vậy, vậy thì động thủ đi.

Khuôn mặt Giang Thạch âm trầm, không muốn lãng phí thời gian, bàn chân vừa đạp, thân thể vọt tới trong sát na, toàn bộ thân thể bắt đầu trực tiếp bạo khí, trong nháy mắt đã lớn một vòng.

Hai tên lão giả rống to một tiếng, vừa lên liền triển lộ toàn bộ thực lực, quần áo trên người kéo một cái đã nát bấy, lộ ra làn da màu chàm bên trong, nhanh chóng mọc ra lân giáp, thân thể biến lớn, hóa thành cao hai ba thước, thân thể lao thẳng về phía Giang Thạch.

Chương 137: Người Cũng Là Người Của Thế Gia? 1

Ba đạo nhân ảnh không có bất kỳ lời nói nhảm nào, cơ hồ vừa mới đối mặt liền trực tiếp xông về phía lẫn nhau, lực lượng toàn thân ngưng tụ, bàn chân giẫm ra đem mặt đất đều cho giẫm đến bạo liệt liên tục, đá vụn bay tán loạn.

Chỉ riêng sóng khí mang theo đã trầm trọng giống như là động cơ xe thể thao, tiếng Oanh tạc vang lên không ngừng.

Lão Hoàng bị dọa đến sắc mặt hoảng hốt, trực tiếp nằm sấp xuống dưới bàn, sợ gặp phải liên lụy.

Giang Thạch bên này vừa mới tiến lên, bỗng nhiên cảm thấy trước mắt hoa lên, khoảnh khắc hai lão giả tại tiếp cận hắn, thân hình cũng đồng thời chột lóe, lấy một loại tốc độ không thể tưởng tượng nổi tránh đối cứng chính diện với hắn, ánh mắt lạnh như băng, hai tay như kiếm, trực chỉ phía sau thân thể của hắn, hung hăng đâm tới.

Giang Thạch phần nộ trong lòng.

“Lại là một chiêu này, tất cả đều chết cho ta!”

Hắn đột nhiên xoay người lại, hai tay vung vẩy, Oanh Oanh nện loạn, hoàn toàn không chú ý bất kỳ kết cấu cùng chiêu số nào, tốc độ cả người nhanh đến cực hạn, giống như cuồng phong vậy.

Hai lão giả vừa mới điểm tới, liền thấy hai tay Giang Thạch Oanh kích, nương mảy, nhanh chóng thu hồi ngón tay, tiếp tục dựa vào thân pháp cấp bậc siêu phẩm võ học, cấp tốc chuyển động vây quanh Giang Thạch.

Kinh nghiệm chém giết của bọn họ vô cùng phong phú, trước khi biết rõ toàn bộ thực lực của Giang Thạch, căn bản không muốn lấy cứng chọi cứng, chỉ có sau khi hiểu rõ toàn bộ át chủ bài của Giang Thạch, mới có thể ngang nhiên ra tay, bắt lấy.

Bắt quá theo thân pháp siêu phẩm của bọn họ liên hoàn triển khai, tốc độ của Giang Thạch vậy mà cũng đang tăng lên nhanh chóng, đuổi theo bọn họ trong khu vực này chạy như điên đuổi khắp nơi, tiếng oanh tạc vang lên không ngừng.

Sự khác biệt lớn nhất giữa thân pháp của Giang Thạch và thân pháp của bọn họ chính là... không thể chuyển hướng.

Thân pháp siêu phẩm của bọn họ ở trên phương diện xê dịch chớp nhoáng có thể bỏ qua quán tính, tùy ý biến hóa.

Mà thân pháp của Giang Thạch có quán tính rất lớn, sau khi xông lên phía trước, muốn đột nhiên chuyển hướng, rất dễ dàng bị quán tính ảnh hưởng, không thể hoàn thành trong nháy mắt.

Cho nên điều này liền dẫn đến việc hắn so sánh với cao thủ chân chính, luôn luôn kém một đoạn như vậy.

Hai tên lão giả sau khi liên tục thăm dò cùng né tránh, ánh mắt phát lạnh, dường như rốt cục biết rõ thực lực chân chính của Giang Thạch ở giai đoạn nào, không tiếp tục né tránh nữa, mà là rống to một tiếng, thân hình giống như đạn pháo, hướng thẳng về phía Giang Thạch mà đi.

Cánh tay hai người đồng thời bắt đầu nhanh chóng biến lớn, giống như bơm hơi vậy, nguyên bản cũng đã có vẻ cực kỳ dữ tợn, bây giờ trở nên càng thêm khủng bố, ánh lửa chói mắt, ngay cả nhiệt độ đều chợt tăng vọt.

Côn Sơn Thăng Long Quyền!

Hai người rống to, vung nắm đấm thật lớn trực tiếp hung hăng đánh tới hướng của Giang Thạch.

Giang Thạch không tránh không tránh, trong khoảnh khắc hai người xông tới, toàn bộ thực lực cũng đã bộc phát ra trong nháy mắt, kinh lực cùng man lực hợp nhất, song chương trực tiếp oanh kích ra.

Bùm! Bùm!

Ba người va chạm, tựa như ba ngọn núi sắt nhỏ va chạm vào nhau.

Bạo phát ra từng đợt thanh âm đinh tai nhức óc, mặt đất bốn phía chấn động, bạo liệt liên hoàn, nhấc lên một mảnh lại một mảnh đá vụn.

Dù là lấy lực lượng của Giang Thạch, khi toàn lực oanh kích hai người này, đều bị chấn đến trực tiếp rút lui ra ngoài, cả người tê dại, huyết khí toàn thân sôi trào, kinh mạch đau đớn, lộ ra vẻ giật mình, lập tức lui ra xa ba bốn bước.

Hai tên lão giả kia cũng không dễ chịu, cũng là sắc mặt đỏ lên, khí tức hỗn loạn, lập tức trượt ra ngoài, thật vất vả mới dừng được thân thể, đem mặt đất đều cho giẫm nát bấy.

“Tốt, tốt, không hồ là người có thể tạo thành động tĩnh lớn như vậy ở Hoành Châu, quả nhiên có bản lĩnh!”

Lão giả bên trái lạnh giọng nói.

“Có thể ngăn trở 【 Côn Sơn Thăng Long Quyền 】 , quả thật không đơn giản, ta đến vận dụng 【 Huyết Mạch Cẩm Pháp 】 quán lấy hắc, người nhân cơ hội sử dụng 【 Phong Ma Chỉ 】 , phong kinh mạch của hắc, bắt sống hắc mang về!”

Lão già bên phải trầm giọng nói.

“Được rồi!”

Lão già bên trái lập tức gật đầu.

Chỉ thấy sau khi lão già bên phải nói xong, hai tay đột nhiên kết ấn, gầm lên một tiếng, toàn bộ gương mặt trong nháy mắt đã đỏ bừng một mảnh, gân xanh nổi lên, nguyên bản trên cánh tay đã mọc ra từng tầng lân giáp, giờ khắc này theo bí pháp của hắn được thi triển, những lân giáp này lập tức bắt đầu khuếch tán nhanh chóng, rậm rạp tê dại, mọc ra toàn thân.

Toàn bộ ngũ quan của hắn đều vặn vẹo lên, trán khu vực cũng bắt đầu nhanh chóng nhô lên, dường như muốn mọc ra sừng vậy.

Mà ngay cả hai tay cũng đang biến hóa chậm rãi hướng về hình thái long trảo, cả người khí tức đang nhanh chóng kéo lên, gào thét rung động, chấn đến sóng khí bốn phía không ngừng gào thét, phun trào lên trên.

Bất quá, Giang Thạch lại làm sao có thể đứng ở chỗ này, ngốc hồ hồ để cho hắn có thể yên ổn biến thân thành công?

Cơ hồ trong nháy mắt tên lão già này vừa mới thi triển bí pháp huyết mạch, đồng tử Giang Thạch liền co rút lại, thân hình vọt tới cực nhanh, giờ tay liền vỗ ra một chưởng, chưởng lực hỗn nguyên nhằm vào các chỗ yếu hại toàn thân của lão già mà nhanh chóng rơi xuống.

Tên lão già bên cạnh kia biến sắc, gầm lên một tiếng, lập tức liều lĩnh nhào lên phía trước, nhanh chóng ngăn cản, nhưng Giang Thạch không quan tâm, ỷ vào phòng ngự cường đại của thân thể, chỉ muốn một lòng đánh chết tên lão già trước mắt lại nói.

Mặc kệ đối phương có bí pháp gì, hắn cũng không muốn lại nhìn thấy có bất kỳ biến cố phát sinh nữa.

Thủ đoạn tốt nhất bây giờ chính là dùng loạn quyền đánh chết!

“Chết cho ta!”

Ầm ầm ầm ầm!

Ầm thanh ầm ầm, tràng diện cực kỳ đáng sợ.

Nhưng vừa ra tay, rất nhanh Giang Thạch đã lộ ra vẻ kinh hãi, cảm thấy không đúng.

Kình lực cường đại của Hồn Nguyên Thần Chương rơi xuống, cảm giác cũng không giống như là đánh ở trên cơ thể người, mà như là đánh vào bên trong một cái vũng bùn thật lớn, lại như là đánh ở trên một đồng cao su, phần lớn kình lực bị hóa giải, cực kỳ khó chịu.

Lập tức, hắn đánh ra bảy tám chương liên tục, vẫn không thể ngăn cản tên lão giả kia biến thân thuận lợi.

Trong ánh mắt tên lão giả kia tràn ngập lửa giận, tuy rằng mặt ngoài như không có việc gì, nhưng là khóe miệng vẫn đang tràn ra máu tươi, đau đớn bên trong nội phủ vượt qua tưởng tượng.

Thân thể của hắn nâng cao ba bốn mươi cm trên cơ sở ban đầu, mạch máu cùng lân giáp trên người trở nên càng nhiều, khí tức cũng càng hùng hậu.

-Nghịch súc, ta muốn ngươi chết!

Lão giả kia gầm lên một tiếng, toàn bộ thân thể tại khoảnh khắc biến thân hoàn thành liền đột nhiên nhào một cái về phía trước, nhanh đến cực hạn, rầm rầm một cái, đem thân thể Giang Thạch đang công kích hắn văng văng khóa ở trong ngực.

Trước kia chỉ có Giang Thạch khóa người khác theo kiểu này, nhưng lần này lại bị những người khác khóa.

Khoảnh khắc bị khóa cơ thể, Giang Thạch liền điên cuồng giãy dụa, hai bàn chân bỗng nhiên đạp lung tung, mang theo

một cỗ lực bàng bạc khó có thể tưởng tượng, điên cuồng đá vào bụng và hai chân lão giả kia.

Mặc dù là tên giả kia thi triển 【 Bí Pháp Huyết Mạch 】 , kích hoạt long huyết trên người, đều cảm giác sắp chịu không nổi, toàn bộ bụng cùng nội phủ bên trong như muốn nổ tung.

Lực lượng Giang Thạch thực sự quá lớn, bị hấn khóa vào trong ngực không giống như là một người, ngược lại càng giống như là một con man tượng khổng lồ đang dấy giữa điên cuồng.

Dù cho thân thể của hắn có mạnh hơn nữa, cũng sắp bị đập gãy xương, trong miệng liên tục tràn máu tươi ra.

-Mau dùng [Phong Ma Chỉ]!

Tên lão giả đang khóa Giang WSrsqĐ GknOkApkuỒ gất gao, tức giận rống to.

Tên lão giả sau lưng kia lập tức kết ấn, phát ra tiếng gầm giận dữ, một tầng lửa hùng hực lao ra từ trong cơ thể, nhanh chóng tuôn về hai tay ngón tay của hắn.

Thi triển Phong Ma Chỉ mười hai thành công lực!

Vèo!

Chương 138: Người Cũng Là Người Của Thế Gia? 2

Thân thể của hắn lao đến cực nhanh, ngón tay điểm ra, hung hăng đâm tới kinh mạch cùng huyết vị trọng yếu trên người Giang Thạch.

Phốc! Phụt! Phụt!

Cho dù huyết vị trên người Giang Thạch đã khép kín, nhưng dưới công kích cường đại như vậy, vẫn bị đâm ra máu tươi, xuất hiện từng cái động máu trên cơ thể.

Cảm giác thông khổ vô cùng nồng đậm đang liên tục không ngừng vọt tới thân thể của hắn.

Càng mấu chốt chính là, theo từng đạo chỉ lực mà tên lão giả kia đánh xuống, Giang Thạch rất nhanh phát hiện thân thể của mình dần dần trở nên cứng ngắt, giống như hóa đá, dường như sắp mất đi tri giác vậy.

Hắn gầm lên một tiếng, vội vàng liều lĩnh thúc giục thiên phú Quy Nguyên, từng mảnh bạch quang hiện lên ở trên người hắn, huyết động vừa mới bị đâm ra lập tức bắt đầu khép lại nhanh chóng, máu tươi ngừng lại, kinh mạch bị phong bế cũng đang nhanh chóng bị đả thông...

Thật giống như nhân vật trong Vương Giả Vinh Diệu sau khi trúng đại chiêu, lập tức kích hoạt trị liệu, hô một tiếng, nửa ống máu đã trở về.

Mấu chốt là thiên phú của Giang Thạch còn có thể tác dụng liên tục, không cần thời gian hồi.

Trừ phi hắn bị người ta giết chết trong nháy mắt, nếu không đều có thể khôi phục trở lại.

Tên lão giả đang điên cuồng điểu ở trên người hắn trùng to hai mắt, lộ ra vẻ sợ hãi.

“Sức khôi phục biến thái này! Người... người cũng là người thế gia? Người là người của Lũng Tây Trương thị?”

Hắn quả thực không thể tin vào mắt mình.

Lực khôi phục nghịch thiên biến thái như vậy, ngoại trừ Lũng Tây Trương thị, còn có YnYUfBabX là ai?

Huyết mạch của Côn Sơn Long thị bọn họ tuy rằng cũng có hiệu quả khôi phục nhất định, nhưng so sánh với Lũng Tây Trương thị, căn bản không tính là gì!

Cái gì?

Tên lão giả đang ôm Giang Thạch gất gao cũng đột nhiên trùng to hai mắt.

Lũng Tây Trương thị?

Chẳng lẽ hắn là con riêng của trưởng lão Trương thị Lũng Tây?

“Coi như hắn là con riêng của gia chủ Trương thị, cũng phải mang hắn trở về, mau ra tay, ta sắp chịu không nổi!”

Tên lão giả kia tức giận rống to, sắc mặt ửng hồng, tất cả gân mạch trên dưới đã dựng thẳng lên.

Giang Thạch giãy dụa quá mãnh liệt, hai chân đá loạn, đá đến toàn bộ phần bụng của hắn đều nát như, nội phủ sắp lộ ra.

Lão giả phía sau gầm lên một tiếng, đành phải tiếp tục thúc giục kinh lực điên cuồng đâm vào lưng Giang Thạch.

Phốc phốc phốc!

Từng mảnh huyết quang không ngừng hiện lên, lại không ngừng khép lại.

Lão hoàng đầu nằm úp sấp dưới bàn, đang run lẩy bẩy, trực tiếp lộ ra vẻ kinh hãi khó tin.

Con riêng của Trương thị?

Giang Thạch này là con riêng của Trương thị Lũng Tây?

Đây tuyệt đối là tin tức kinh thiên động địa!

Nhưng hắn lại che miệng gắt gao, căn bản không dám ra ngoài nói lung tung.

Sau khi liên tục đá loạn mấy trăm cái, rốt cục, Giang Thạch thoát khỏi vòng tay của tên lão giả kia, tuy rằng toàn bộ khu vực sau lưng đã bị đâm đến máu tươi đầm đìa, nhưng cũng may có thiên phú Quy Nguyên, căn bản không tính là trọng thương gì, vừa mới giãy ra, liền vung ra một chưởng hung hăng đánh tới cằm của tên lão giả kia.

Tên lão giả kia rống giận một tiếng, hoàn toàn không tránh không né công kích của Giang Thạch, trực tiếp đánh ra một đập tới mặt của Giang Thạch.

Lấy thương đổi thương, vậy thì đến đi!

Bùm! Bùm!

Hai tiếng trầm đục, máu tươi bắn tung tóe.

Toàn bộ cằm của hắn thiếu chút nữa bị Giang Thạch đánh lệch, nếu không phải dưới hình thái biến thân, các loại năng lực của hắn tăng lên đến cực hạn, một chưởng này tuyệt đối có thể đánh nát toàn bộ mặt của hắn.

Nhưng trên mặt Giang Thạch cũng nhận một kích của tên lão giả kia, máu tươi đầm đìa, nhưng cũng may có thiên phú

【 Quy Nguyên 】 , hào quang lóe lên, rất nhanh máu tươi đã ngừng lại.

“Nghịch súc!”

Lão giả kia rống giận, song quyền oanh ra liên hoàn, nhanh chóng đập tới phía Giang Thạch.

Hai người lấy thương đối thương, không ngừng công kích lẫn nhau.

Lại đánh hơn mười chiêu, hai người đều một thân máu tươi, vô cùng thâm trọng.

Giang Thạch phát hiện thật sự đánh không chết được tên này, giận dữ trong lòng, xoay người lại đối phó với một tên lão giả khác, tên lão giả kia vẫn đang thi triển Phong Ma Chỉ, điên cuồng đâm tới phía sau lưng Giang Thạch, căn bản không nghĩ tới Giang Thạch sẽ đột nhiên xoay người lại như vậy.

Đôi mắt một cái, hần bị Giang Thạch đột nhiên cầm chặt hai ngón tay, dùng sức vặn vẹo.

Răng rắc!

-A!

Từng đợt kêu thảm thiết thê lương xuyên qua, thanh âm kiệt lực.

Hai ngón tay của lão giả kia bị bẻ gãy ngay tại chỗ, xương cốt trắng hếu nhô ra, máu tươi đầm đìa, sắc mặt trắng bệch, vội vàng liêu lĩnh lui về phía sau.

Giang Thạch nắm lấy cơ hội, cơ thể xông lên, nhanh như cuồng phong, mang theo một cỗ cự lực cuồng bạo, trực tiếp thi triển Hỗn Nguyên thần chưởng liên hoàn đánh về phía lão giả kia.

Tên lão giả kia vội vàng cong hai tay lên, dốc hết toàn lực tiến hành chống cự, sắc mặt đau đớn ửng hồng, mồ hôi rơi như mưa, chỉ cảm thấy mỗi một chương của Giang Thạch rơi xuống đều giống như là từng ngọn núi nhỏ vỡ qua, lực lượng kinh khủng, khó có thể thừa nhận, đánh cho cánh tay hắn đều sắp vỡ nát.

Ngay lúc này!

Tên lão giả biến thân sau lưng biến thành kia rống giận một tiếng, mang theo cả người đầy máu đỏ tươi, hung hăng đánh tới Giang Thạch lần nữa.

-Nghịch súc, đối thủ của ngươi là ta!

Hắn lộ ra long trảo cực lớn hung hăng xé tới gáy của Giang Thạch.

Giang Thạch giận dữ trong lòng, lại liên tục vỗ ra bảy tám cái Hồn Nguyên Thần Chương đánh, nhanh chóng xoay người, hung hăng oanh tới lão giả phía sau.

Hai người tiếp tục rơi vào trong trận chiến đáng sợ.

Và ngay lúc này!

Lão giả lúc trước bị hắn bẻ gãy ngón tay, mặt mũi vặn vẹo, lộ ra vẻ oán hận, rút cục thôi lui đến xa xa, đột nhiên rống giận một tiếng, hai tay nhanh chóng kết ấn, bắt đầu vận dụng lên 【 huyết mạch cấm pháp 】 của bản thân, toàn bộ thân thể cũng giống lão giả kia, bắt đầu nhanh chóng biến lớn, biến đỏ, mọc sừng, tiến hành chuyển biến lần thứ hai.

“Tiểu bối, ta muốn để ngươi trả giá thật lớn!”

Thanh âm của hắn cực kỳ thống khổ, khí tức nóng bỏng cuộn cuộn khắp cả người, từng mảnh lân giáp màu đỏ sẫm sẫm đập vào mắt, tựa như hóa thành một tôn nhân ma

hình rồng, bàn chân đạp ầm một tiếng, lần nữa vọt tới Giang Thạch.

Cứ như vậy, ba người trực tiếp lâm vào bên trong chém giết kịch liệt.

Giang Thạch hoàn toàn là đang lấy thương đổi thương, ỷ vào có thiên phú 【 Quy Nguyên 】, không ngừng mà tiến hành đổi thương, nhưng cơ thể hai tên lão giả Côn Sơn Long thị cũng có công năng khôi phục thương thế.

Quan trọng hơn là phòng ngự của họ cũng không thấp.

Ba người trực tiếp đánh nhau gần nửa canh giờ, bang bang rung động, cực kỳ vất vả, cuối cùng tất cả đều là máu, nhanh chóng bay ngược ra ngoài.

Hai tên lão giả sắc mặt trắng bệch, há miệng thở hổn hển, trong con ngươi ẩn chứa vẻ ghen ghét thật sâu.

Bọn hắn biết đã đến lúc phải rút lui.

Bởi vì 【 Cẩm Pháp Huyết Mạch 】 của bọn họ đã đến cực hạn.

Lại tiếp tục chống đỡ, thân thể sẽ sụp đổ, vĩnh viễn không cách nào khôi phục.

Loại cẩm pháp huyết mạch này kỳ thật không khác gì bí pháp thiêu đốt huyết mạch, trong khoảng thời gian ngắn đem toàn bộ tiềm lực của long huyết trong cơ thể bọn họ bức bách ra ngoài.

Nhưng mà một khi vượt qua một lượng nhất định, long huyết sẽ bắt đầu hoại tử.

Cho dù là như bây giờ, sau khi bọn họ trở về cũng phải tu dưỡng thời gian rất lâu.

“Giang Thạch, mặc kệ ngươi là thân phận gì, từ nay về sau, ân oán của Côn Sơn Long thị với ngươi cũng sẽ không kết thúc như vậy!

Lão già bên trái lộ ra nụ cười giận dữ.

Đến bây giờ hắn vẫn còn tưởng rằng Giang Thạch là truyền nhân của Lũng Tây Trương thị.

“Lão quỷ, đánh tới lúc này, chúng ta cũng coi như không đánh không quen biết, có thể nói cho ta biết, hai người các ngươi rốt cuộc là ở cảnh giới gì sao?”

Thân thể Giang Thạch bành trướng vài vòng, gân xanh toàn thân hiện lên, cơ bắp cuộn cuộn, tựa như người bơm hơi, ánh mắt nhìn chăm chăm hai tên lão giả trước mắt, trầm thấp hỏi thăm.

Hắn rất muốn biết thực lực bây giờ của mình, ở trong thế gia rốt cuộc là tiêu chuẩn gì!

-Cảnh giới gì? Nằm mơ đi!

Tên lão giả kia tức giận cười rộ lên, cũng không đợi lâu nữa, xoay người rời đi, bàn chân đạp một cái, đem mặt đất giẫm vỡ nát lần nữa.

Lão giả bên cạnh cũng lập tức rời đi.

“Bên trong thế gia chúng ta, huyết mạch càng mạnh, thực lực càng mạnh, lần sau người đến truy sát ngươi, chắc chắn huyết mạch còn mạnh hơn chúng ta, ha ha ha...”

Lão giả kia cất tiếng cười to, nhanh chóng biến mất.

“Huyết mạch càng mạnh, thực lực càng mạnh.”

Giang Thạch trầm ngưng trong lòng, lặp lại những lời này.

Cái khác không nói, thực lực hai lão quỷ này mạnh hơn lão tổ của Hoành Châu Vương thị không chỉ một bậc.

Phương thức tồn tại của bọn họ, thật là quái dị.

Giang Thạch hít sâu một hơi, bắt đầu nhanh chóng giải trừ trạng thái trước mắt, thân thể khôi phục về nguyên dạng, sau đó vận dụng thiên phú Quy Nguyên, bắt đầu khôi phục thương thể.

Bảy tám phút sau, sắc mặt Giang Thạch trắng bệch, xoay người rời đi.

Nhưng bỗng nhiên hắn nhớ tới một chuyện, đột nhiên quay đầu lại, nhìn về phía lão Hoàng trong quán trà, con người bắn ra ánh sáng hung ác.

“Hôm nay mặc kệ ngươi nhìn thấy cái gì, nghe được cái gì, dám can đảm truyền bá loạn ra ngoài, ta sẽ bóp chết ngươi!”

“Được, tiểu nhân không nói lung tung, Giang thiếu hiệp yên tâm!”

Lão Hoàng vội vàng kinh hoảng mở miệng.

“Đúng rồi, con ngựa lần trước ta giao cho ngươi đâu?”

Đồng tử Giang Thạch lạnh lẽo.

“Không có, tuyệt đối không có chuyện gì, bây giờ con ngựa kia còn đang được cung phụng ở trong nhà ta, do con ta tự mình chăm sóc nó, thiếu hiệp yên tâm, con ta tuyệt đối sẽ coi nó như cha ruột mà chăm sóc!”

Lão Hoàng vội vàng mở miệng.

“Lần sau ta đến nhà ngươi xem ngựa, tốt nhất ngươi nên bảo đảm lời ngươi nói là thật.”

Giang Thạch uy hiếp nói.

Hắn xoay người nhấc xe ngựa lên, điên cuồng chạy về phía xa.

Lão hoàng đầu sợ tới mức đổ mồ hôi lạnh toàn thân, vội vàng nhanh chóng lau mồ hôi, không dám tiếp tục chờ lâu ở chỗ này, nhảy lên tuấn mã, điên cuồng chạy về hướng nhà.

Cmn! Hấn sợ con trai mình sẽ coi lời nói của mình như gió thoảng qua tai.

Nếu không chăm sóc tốt cho con ngựa, bọn hấn đều phải tiêu đời.

Chương 139: Yêu Mã Có Thể Ăn Thịt Bò! 1

Tin tức giật gân!

Lần nữa truyền khắp địa vực Hoành Châu, dẫn tới vô số nhân sĩ giang hồ giật mình, không cách nào tin được.

Tiền bối Long thị Côn Sơn đã đuổi kịp Giang Thạch?

Song phương giao thủ ở một quán trà ven đường, cuối cùng song phương lưỡng bại câu thương, cùng nhau rút lui?

Vô số giang hồ người lâm vào xôn xao, lần nữa bộc phát ra đủ loại nghị luận.

hướng khác.

Phong Châu địa vực.

Trong một doanh trại lớn.

Lục Trọng Sơn sắc mặt rung động, khó có thể bình tĩnh, nhanh chóng nhìn một phong thư vừa mới truyền tới, trong lòng giống như có sóng lớn cuộn cuộn vậy.

“Ta biết ngay, ta biết ngay người này không phải vật trong ao.”

Lục Trọng Sơn thở dài, tiện tay đưa thư cho nhi tử, nói: “Hắn ở Hoành Châu lại làm ra loại đại sự này, thật sự không thể tưởng tượng được.”

“Phụ thân, chẳng lẽ Giang Thạch thật sự đã thay máu thành công?”

Lục Thừa Thiên có chút không thể tin.

“Có thay máu hay không, ta cũng không rõ ràng lắm, trời sinh kim cương vốn là không thể lấy lễ thường để cân nhắc tính toán, năm đó lúc Mông Phóng ở cảnh giới Võ Thánh, cũng từng đánh giết lão quái Hoán Huyết.”

Lục Trọng Sơn mở miệng.

“Phụ thân, trong thư nói Côn Sơn Long thị, Lũng Tây Trương thị đều đã đi trước truy sát Giang Thạch, chỉ sợ phiền toái của Giang Thạch sau này vẫn không giải trừ được, chúng ta nên làm cái gì bây giờ?”

Sắc mặt Lục Thừa Thiên biến ảo.

Nói thế nào đi nữa, Giang Thạch cũng là có ân cứu mạng đối với bọn họ.

“Làm sao bây giờ?”

Lục Trọng Sơn cười khở mở miệng, nói: “Bây giờ ta lại có thể có biện pháp gì, chuyện này liên quan đến lão quái hoán huyết cảnh, cho dù chúng ta muốn đi trợ giúp hắn, cũng căn bản không đủ tư cách, trừ phi hắn có thể gia nhập Hắc Liên Thánh Giáo ta, nói không chừng giáo chủ sẽ tự mình đứng ra bảo vệ hắn, nhưng hắn đối mặt với sự lôi kéo của chúng ta căn bản là thờ ơ...”

Trong lòng Lục Trọng Sơn cực kỳ phức tạp.

Ngay từ đầu, hắn là muốn đem Giang Thạch lưu ở bên người, thẳng đến sau lại phát hiện, người này không phải vật trong ao, lúc này mới dần dần tắt tâm tư này.

Nhưng lúc này mới đi qua bao lâu? Giang Thạch liền có thể giết chết lão quái Hoán Huyết cảnh

Quả nhiên không thể tưởng tượng nổi!

Địa vực Hoàn Châu.

Trong rừng rậm rạp.

Hai tên lão giả Long thị khoanh chân ngồi ở trên hai khối đá thật lớn, hai mắt nhắm chặt, huyết khí lượn lờ quanh thân, khí tức bốc lên, đang toàn lực trị liệu thương thế.

Trọn vẹn đi qua một hồi lâu, hai người mới mở hai mắt ra, miệng hô máu.

Sắc mặt bọn họ trắng bệch, cảm thấy phần hận.

Lần này để đối phó Giang Thạch, hai người đã kích phát tiềm lực Long Huyết, cần thời gian rất lâu nữa mới có thể khôi phục hoàn toàn.

-Giang Thạch tiểu nhi!

Lão già bên trái nghiêng răng nghiêng lợi.

Bỗng nhiên bọn họ sinh ra cảm ứng, đồng loạt quay đầu lại, đột nhiên nhìn về cánh rừng phía sau.

“Ai?”

“Ra đây!”

Vèo! Vèo!

Hai đạo nhân ảnh mang theo dao động yếu ớt, tung bay ra từ sâu trong rừng, trên người mặc trường bào màu trắng như tuyết, cao cao gầy ốm, thoáng cái đã rơi vào phía trước cách bọn họ không xa.

Tuổi tác đều không sai biệt lắm với bọn họ, chẳng qua là sống mũi tẹt, môi dày.

-Lũng Tây Trương thị!!

-Trương Long Trương Hồ hai huynh đệ!

Hai lão giả Long thị mở miệng, ngũ khí trầm thấp, ẩn chứa lửa giận.

Hai tên lão giả Trương thị vừa mới đến, nhướng mày, nhìn về phía hai lão giả Long thị trước mắt, không hiểu vì sao mình vừa mới đến liền nổi giận với hai người mình.

“Hai vị, Trương thị chúng ta chưa từng trêu chọc các người chứ?”

Trương Long cười ha hả nói.

“Không có trêu chọc chúng ta? Các người cũng dám nói lời này?”

Lão giả Long thị bên trái phát ra tiếng cười to, lạnh giọng nói: “Vừa rồi chúng ta đã giao thủ với Giang Thạch, lưỡng bại câu thương, các người có biết vì sao mà phải lưỡng bại câu thương không? Giang Thạch này cũng nắm giữ lực khôi phục siêu phàm, không phân cao thấp với Lũng Tây Trương thị các người.”

Con người Trương Long, Trương Hồ co rút lại, lộ ra vẻ kinh hãi.

“Hắn cũng nắm giữ năng lực khôi phục?”

“Có bí mật, nhất định phải bắt được hắn!”

Thanh âm của hai người trầm thấp.

“Vớ vẩn, hắn tuyệt đối là con riêng của Trương thị các người!”

Lão giả Long thị kia giận dữ quát lên, “Ngoại trừ Trương thị các người, còn có ai có thể có được lực khôi phục như vậy?”

-Không có khả năng! Trương thị ta làm sao có thể có con riêng ở bên ngoài?

“Các người đừng nói lung tung!”

Trương Long, Trương Hồ biến sắc.

“Cho dù không phải là con riêng của hai người các người, nhưng các người dám khẳng định không phải là con riêng của trưởng lão khác trong gia tộc các người?”

Lão giả Long thị bên phải lộ ra nụ cười lạnh, nói: “Hoặc là nói, gia chủ Trương thị các người, theo ta được biết, mười mấy năm trước, gia chủ Trương thị các người từng ra ngoài một lần, rất khó bảo đảm không phải là ra ngoài lưu tình!”

“Đánh rắm!”

“Đừng có ngậm máu phun người!”

Trương Long, Trương Hồ tức giận mắng, nhưng trong lòng cũng có chút kinh hoảng.

Cmn? Chẳng lẽ thật sự là gia chủ ra ngoài lưu tình gây ra tai họa?

Nếu thật sự chuyện này liên lớn!

“Vậy các người giải thích thế nào?”

Lão giả Long thị bên trái cả giận nói.

“Giang Thạch đi đâu rồi, chúng ta muốn tự mình đi hỏi hần!”

Trương Long tức giận nói.

“Ta xem dường như hần đi hướng Phong Châu, chính xác là nơi nào thì ta không biết.”

Lão giả Long thị bên trái mở miệng, nói: “Nếu hần thật sự là con riêng của gia chủ Trương thị các người, Trương thị các người nhất định phải cho chúng ta một cái công đạo!”

“Không sai!”

Một tên lão giả khác cũng trầm giọng mở miệng.

Trương Long, Trương Hồ tức giận mắng một tiếng, căn bản không giải thích nữa, bàn chân đạp một cái, thân hình nhanh chóng đuổi theo.

Dù thế nào, cũng phải làm rõ chuyện này.

Nếu không trong lòng bọn hắn thật sự khó chịu.

Chỉ bất quá thời điểm bọn họ điên cuồng đuổi theo, Giang Thạch đã sớm chạy ra không biết bao nhiêu dặm.

Trên đường đi.

Giang Thạch vẫn đang suy nghĩ vấn đề lúc trước.

Hai tên lão giả của Long thị kia rốt cuộc là tìm được chính mình như thế nào?

Hắn di chuyển cực kỳ thận trọng, trên cơ bản là chưa bao giờ bại lộ qua, cho dù bọn họ có được mũi chó, cũng không có khả năng tìm được chính mình ở trong hoàn cảnh phức tạp như vậy.

“Có vấn đề, tuyệt đối có vấn đề, bọn hắn có phương pháp truy tung?”

Giang Thạch suy nghĩ.

Hắn bỗng nhiên dừng lại lần nữa, ngẩng đầu nhìn thoáng qua xe ngựa bị hắn nâng lên.

Chẳng lẽ là xe hàng hóa có vấn đề?

Trong xe ngựa ngoại trừ tài sản hắn cướp được từ Hoành Châu Vương thị ra, còn lại chính là tài sản của phân đà Thanh Y Lâu.

Thanh Y Lâu!

Giang Thạch kịp phản ứng, trong lòng minh bạch, đem xe ngựa trên đỉnh đầu buông xuống.

Mẹ kiếp, nhất định là bọn họ!

Bọn họ động tay động chân trên hàng hóa!

Giang Thạch lập tức đưa tuần mã đang lột xác xuống xe ngựa, đặt ở một bên, sau đó lấy hết hàng hóa lấy được từ trên xe ngựa của Thanh Y Lâu ra ngoài

Có đan dược, dược liệu, vàng bạc, vũ khí, các loại kim loại quý hiếm...

Mật ma ma chất thành một đồng lớn.

Giang Thạch không cách nào kết luận rốt cuộc là thứ nào xảy ra vấn đề, hoặc có lẽ là tất cả vật phẩm ở đây đều có vấn đề.

Hắn xé góc áo, bao lấy bàn tay, đầu tiên là cầm lên hơn hai mươi bình Nhập Kinh đan, một hơi nuốt tất cả vào trong bụng.

Dù sao ăn vào trong bụng, cho dù có vấn đề cũng biến thành không vấn đề.

Sau đó trực tiếp ném bình sứ trong tay lên trời cao,

Huru!

Thoáng cái bị hắn ném ra xa hơn mười dặm.

Cái này còn chưa xong, hắn lại đem những dược liệu, vàng bạc, vũ khí khác đều ném về bốn phương tám hướng khác nhau.

Mỗi một đồ vật đều bị hắn ném bay ra hơn mười dặm.

Mặc kệ có vấn đề hay không, bây giờ hắn chỉ có thể đánh cuộc, ném tất cả đi rồi nói sau.

Dù sao cũng là vật ngoài thân!

Rất nhanh, trên xe ngựa chỉ còn lại có tài sản của Hoành Châu Vương thị, Giang Thạch đem tuần mã đưa lên xe ngựa,

nhanh chóng đi xa.

“Nếu như sau này còn có người đuổi theo, vậy chúng tôi không phải là vấn đề của Thanh Y Lâu.”

Chương 140: Yêu Mã Có Thể Ăn Thịt Bò! 2

Giang Thạch tự nói trong lòng.

Hắn chạy toàn lực về phía trước, thân thể bắt đầu truyền đến từng đợt cảm giác khó chịu, giống như than lửa đang thiêu đốt, hơn mười bình Nhập Kinh đan rốt cục bắt đầu phát sinh phản ứng ở trong thân thể của hắn.

Một cỗ kinh lực cường hãn cuộn cuộn không ngừng đang phóng xạ từ bụng của hắn hướng về bốn phía, lực lượng mãnh liệt, khiến cho làn da toàn thân hắn cũng bắt đầu dần dần đỏ lên.

Hắn lập tức vận chuyển tâm pháp, vừa chạy, vừa luyện hóa.

Người bình thường nào dám ăn kinh đan như uống nước giống hắn, đừng nói ăn mấy chục bình một lúc, coi như ăn hết một bình trong thời gian ngắn đều có khả năng bị nổ vỡ kinh mạch, bán thân bất toại, nhưng ai bảo thân thể của hắn cường hãn, có thể so với Long Tượng.

Phía sau.

Hai huynh đệ Trương Long, Trương Hồ đang dựa vào Hắc Trùng Hương đuổi theo phía trước, sắc mặt rất nhanh liền biến đổi, thân thể nhanh chóng dừng lại.

Bọn họ vội vàng nhìn về phía Hắc Trùng Hương trong tay, chỉ thấy Hắc Trùng Hương trở nên xao động một trận, giống như là không thể khống chế, xoay một vòng ở lòng bàn tay, một hồi hướng bên trái, một hồi hướng bên phải, một hồi lại

hướng phía trước..... Căn bản là không tiếp tục chỉ về một phương hướng.

“Chuyện gì xảy ra vậy, Hắc Trùng Hương làm sao vậy?”

Trương Long giật mình nói.

“Chẳng lẽ ba phương hướng đều có mùi truyền đến?”

Sắc mặt Trương Hồ biến ảo, nói: “Chẳng lẽ Giang Thạch đã phát hiện điểm quái dị, đem những thứ đó ném về ba cái phương hướng bất đồng?”

“Chết tiệt, phải làm sao đây?”

Trương Long cắn răng mở miệng.

Nơi này lớn như vậy, ba phương hướng đều có mùi thơm truyền đến, bọn họ làm sao biết Giang Thạch đi phương hướng nào.

Trương Hồ thở nhẹ một hơi, cũng cảm thấy nghẹn khuất.

“Đi, đi bên trái trước!”

Hắn cắn răng một cái, dẫn đầu xông ra ngoài.

Trương Long bên cạnh lập tức theo sát mà qua.

Lại là một ngày trôi qua.

Giang Thạch rút cục triệt để tiến vào địa vực của Phong Châu, trên đường đi quả nhiên không còn có người tiếp tục đuổi theo.

Điều này làm cho hắn khẳng định suy đoán trong lòng.

Xem ra suy đoán lúc trước của mình là đúng.

Trên đồ đạc của Thanh Y Lâu đều đã động tay động chân qua, sau khi bị chính mình ném về các phương hướng bất đồng, rất nhanh liền mê hoặc được địch nhân.

Bất quá cả ngày trôi qua, dưới tác dụng của số lớn Nhập Kinh đan, tu vi của hắn cũng rất cực đã đột phá từ cảnh giới Võ Thánh thang thứ hai đến Võ Thánh thang thứ ba, kinh lực trong cơ thể tăng lên xấp xỉ mấy lần.

Trừ lần đó ra, tuần mã được hắn vẫn mang theo, chưa bao giờ buông tha cũng rất cực hoàn toàn thoát khỏi trạng thái nguy cơ, hô hấp đều đều, không hề thở hổn hển như trước nữa.

Toàn bộ thân ngựa trở nên lớn một vòng, trên người lại vừa khô vừa gầy, giống như là ngoại trừ một cái khung xương to lớn bên ngoài, cũng không có bao nhiêu thịt, miệng đầy răng nanh bén nhọn, bờm ngựa cũng không giống bờm ngựa bình thường, mà là mọc ra từng hàng gai ngược giống vây cá.

Khi không dùng đến, những cây gai này đều là úp vào trên lưng ngựa, một khi sử dụng sẽ lập tức dựng thẳng lên, cực kỳ sắc bén.

Càng mầu chột chính là đuôi con ngựa này dần dần cũng đang chuyển hóa hướng về hình thái mãng xà...

Điều này làm cho Giang Thạch không khỏi âm thầm lấy làm kỳ lạ.

Con tuần mã này đã hoàn toàn biến thành yêu mã.

....

Con ngựa có lẽ là đói bụng, không ngừng rít dài ở trên xe ngựa, cực kỳ vang dội.

Giang Thạch đem nó thả xuống, trực tiếp lấy cỏ cho nó ăn, kết quả con ngựa này căn bản không ăn, một móng đem tất cả cỏ xem đều giẫm ở dưới chân.

“Nghiệt súc, ngươi không muốn ăn cỏ, chẳng lẽ còn muốn ăn thịt hay sao?”

Thanh âm Giang Thạch trầm thấp.

Con tuần mã quả nhiên là liên tục gật đầu, tựa hồ thật có thể nghe hiểu lời nói của Giang Thạch.

Giang Thạch giật mình.

Thứ này thật sự thành tinh sao?

Không chỉ có thể nghe hiểu lời nói của mình, còn còn muốn ăn thịt?

Giang Thạch trực tiếp tức cười, bỗng nhiên trong lòng khẽ động, cười nói: “Cũng tốt, ta cái này mang người đi ăn thịt, bắt quá ta đã kéo người một đường, bây giờ cũng nên đến người kéo ta!”

Hắn đem xe ngựa bao ở trên người đối phương, nhẹ nhàng tung lên, rơi vào trên lưng ngựa, hai chân nhẹ nhàng kẹp.

Yêu mã hí dài, lập tức chạy như bay về hướng xa xa.

Vừa chạy, Giang Thạch lập tức phát hiện, tốc độ của con tuần mã này đâu chỉ tăng lên bảy tám lần so với lúc trước.

Nếu như nói trước kia là một chiếc xe máy nhỏ, như vậy bây giờ quả thực chính là siêu xe.

Cũng không uống công dọc theo đường hắn cho nó ăn nhiều đan dược như vậy, vận chuyển cho nó nhiều kinh lực như vậy.

Nghĩ vậy, Giang Thạch trực tiếp cười ha ha.

Mấy canh giờ sau.

Đại doanh Nghĩa Minh quân.

Lục Trọng Sơn chính đang ngồi ở trong soái trướng, yên lặng xem binh thư, cân nhắc thực lực đối lập trước mắt giữa địch ta, đúng lúc này, bên ngoài đột nhiên một tên tiểu binh đến báo.

“Đại soái, có người cầu kiến!”

“Không gặp!”

Lục Trọng Sơn cũng không nâng đầu lên, thanh âm bình tĩnh.

“Là... là Giang Thạch kia...”

Tiểu binh khản trương nói.

Sắc mặt Lục Trọng Sơn thoáng biến đổi, đột nhiên đứng dậy.

“Nhanh, cho mời từ cửa hông!”

“Vâng, đại soái!”

Tiểu binh kia ôm quyền một cái, nhanh chóng lui ra ngoài.

Trong trại lớn.

Giang Thạch tiện tay đem ngựa giao cho một tên tiểu binh, miệng liên tục phân phó, nói: “Nhớ kỹ, không nên cho nó ăn cỏ, cho nó nếm thử mười cân thịt bò, nếu nó có thể ăn quen, liền cho nó nhiều hơn một ít, ăn không quen, liền đổi một ít thịt khác thử xem, hiểu chưa?”

“Được rồi, được rồi!”

Tiểu binh dắt ngựa sợ hãi đến trợn mắt há hốc mồm.

Không hổ danh là Ma Bệnh Vương!

Ngay cả ngựa cũng phải ăn thịt!

Hắn chưa bao giờ nhìn thấy một con ngựa có thể ăn thịt bò.

Giang Thạch phân phó xong, trực tiếp đi tới soái trường.

“Giang huynh đệ...”

Lục Trọng Sơn lộ ra vẻ kích động, nhanh chóng nghênh đón, nói: “Ta lo lắng bị quá nhiều binh lính nhìn thấy, dẫn đến phiền toái không cần thiết, cho nên không có tự mình nghênh đón, mong rằng thứ lỗi!”

-Lục đại soái khách khí rồi.

Giang Thạch mở miệng, trực tiếp ngồi xuống, nói, “Ta tới đây không có ý gì khác, tin tưởng người cũng biết được tình cảnh bây giờ của ta, cho nên ta liền nói thẳng, ta muốn gia nhập Hắc Liên thánh giáo các người, người xem có thể thay mặt tiến cử hay không.”

“Giang huynh đệ thật sự muốn gia nhập Hắc Liên Thánh giáo ta?”

Sắc mặt Lục Trọng Sơn vui sướng, nói: “Yên tâm, ta có thể giới thiệu!”

“Vậy là được, nói thật, ta chọc nhiều họa lắm, phỏng chừng thế gia tầm thường đều không chứa nổi ta.”

Giang Thạch mở miệng.

Lục Trọng Sơn lộ ra vẻ ngưng trọng, nói: “Sự tích gần nhất của Giang huynh đệ, xác thực mỗi một kiện đều làm người giật mình, như vậy đi, ta lập tức viết thư cho đường chủ, đề đường chủ báo cáo giáo chủ, Giang huynh đệ yên tâm, tối đa ba ngày sẽ có tin tức!”

-Vậy là được, chuẩn bị cho ta một cái lều trống, ta muốn bế quan một chút.

Giang Thạch nói.

“Được rồi!”

Lục Trọng Sơn tự mình an bài.

Lều vẫn là cái lều lần trước, cơ bản không thay đổi, bên trong quét dọn cực kỳ sạch sẽ, không nhiễm một hạt bụi, có thể thấy được trong khoảng thời gian này Lục Trọng Sơn cũng là bỏ ra không ít tâm tư.

Sau đó Lục Trọng Sơn trực tiếp lui ra ngoài.

Giang Thạch xếp bằng giường, mở bảng điều khiển ra, tiến hành nhìn lại.

Tên thật: Giang Thạch.

Tu vi: Võ Thánh thang thứ ba

Công pháp: Chân Vũ cương kinh Đại Thành

Vũ kỹ: Phá Long Thương (tầng thứ hai), Thân Pháp như hình với bóng (viên mãn), Vũ Hoa Tật Thiên (tầng thứ hai), Tượng Viêm Nộ Hỏa Công (viên mãn), Xích Dương Bá Thể công (viên mãn), Hồn Nguyên Thần Chương (tầng thứ hai)

Thiên phú: Long Tượng (89700 cân), Ngộ Đạo (phân tích công pháp, dung hợp công pháp), Quy Nguyên (tinh khiết huyết mạch, khôi phục thương thế)

Giá trị danh vọng: 7100 (đạt đến 1 vạn có thể mở khóa thiên phú tiếp theo)

“Tây giờ tu vi của ta đã đạt tới Võ Thánh đỉnh phong, phía sau muốn đi tiếp, muôn vàn khó khăn, chỉ có chờ đợi cơ hội tiến hành thay máu, nhưng Hồn Nguyên Thần Chương còn có không gian có thể tăng lên, ân, trước đem Hồn Nguyên Thần Chương luyện đến viên mãn rồi nói sau.”

Giang Thạch tự nói.

Ngoài ra, lần này nhất định phải luyện khinh công.

Trước đó hắn vẫn có ý định này, nhưng chưa bao giờ có thời gian thực hiện.

Lần này ở trong quân doanh nhất định phải tu luyện.

Giang Thạch lấy ra mấy quyển bí tịch từ trong ngực, tiện tay đặt ở một bên, đều là một ít công pháp hắn cướp đoạt được ở Hoành Châu Vương thị cùng phân đà của Thanh Y Lâu.

Yến Tử Thủy công!

Kim Yến công!

Phi Long Thối!

Quý Ảnh Mê Tung Bộ!

Không có ngoại lệ, đều là loại khinh công.

Chương 141: Thiên Hạ Chân Tướng! Ngũ Đại Liên Minh!

1

Vùng đất Hoành Châu ồn ào huyền náo, các loại tin tức về Giang Thạch bay múa đầy trời.

Nhưng nó nhanh chóng được thay thế bằng một sự kiện lớn khác!

Chuyện bảo tàng của Đại Long Thánh Triều đã hoàn toàn được xác nhận.

Khu vực bị trận pháp thần bí vây quanh, quả thật là một trong những nơi chôn cất bảo tàng của Đại Long Thánh Triều, trước mắt đã hấp dẫn rất nhiều nhân sĩ giang hồ chú ý.

Nghe nói triều đình cũng phải lập tức phái cường giả xuôi nam, tiến vào dãy núi kia.

Trừ lần đó ra, các thế gia cũng đều đã liên tiếp phái ra từng tên lão quái Hoán Huyết Cảnh cường đại, chạy tới Hắc Vân sơn mạch.

Bất quá bảo tàng Đại Long Thánh Triều lại không dễ dàng bị lấy đi như vậy.

Bên ngoài không chỉ có trận pháp trùng trùng điệp điệp, bên trong càng là có không biết bao nhiêu cơ quan, cạm bẫy dày đặc.

Thậm chí trong đại trận còn xuất hiện rất nhiều tung tích của yêu thú.

Mấy ngày nay, chỉ riêng nhân sĩ giang hồ mất mạng đã có hơn mười người.

Mà rất nhanh lại có một tin tức bị truyền ra.

Trong tàng bảo này lại được Đại Long Thánh Triều chôn xuống một khối hài cốt chân long, nghe nói là một trong những khối xương sống của chân long, bên trong ẩn chứa long huyết và long tủy bất diệt.

Nếu ai có thể đạt được thứ này, sẽ đạt được long huyết cùng long tủy gia trì, từ nay về sau chắc chắn có thể một bước lên mây, bước vào cảnh giới thường nhân khó có thể tưởng tượng được.

Tin tức vừa ra, không chỉ có những nhân sĩ giang hồ, các thế gia đều kinh động.

Nhất là người của Côn Sơn Long thị.

Sự khiếp sợ trong lòng hai tên lão giả kia là không cách nào có thể hình dung.

Long thị bọn họ vốn là hậu duệ của Long tộc, trong huyết mạch vẫn có long huyết chảy xuôi, chỉ có điều trải qua vô số năm, long huyết trong huyết mạch bọn họ đã sớm mỏng manh tới cực điểm.

Bây giờ bên trong khu bảo tàng này lại cất giấu một khối xương sống của Chân Long?

Nếu là có thể đạt được khối xương sống chân long này, lấy bí pháp tiếp dẫn long tủy cùng long huyết bên trong ra, vậy thực lực chính thể của Côn Sơn Long thị bọn họ hẳn chắc chắn có thể nâng lên một cái bậc thang.

Nói không chừng có thể thoáng cái đạt tới thời đại huy hoàng của mấy ngàn năm trước.

Trong lúc nhất thời, hai tên lão giả đều ngồi không yên, trước tiên là báo cáo về gia tộc, căn bản không rảnh tiếp tục bận tâm sự tình của Giang Thạch.

Cùng lúc đó, những thế gia khác cũng là như thế, oanh động một mảnh.

Vô số cao thủ đang hội tụ hướng về Hắc Vân sơn mạch.

Hướng khác.

Trong một doanh trại lớn.

Giang Thạch nhắm mắt ngồi xếp bằng, không nhúc nhích, toàn bộ thân thể tỏa ra nhiệt độ cực nóng, trên trán bắt đầu toát ra từng mảnh khói trắng, đang vận dụng thiên phú ngộ đạo, đem hai môn khinh công thân pháp trong đầu tiến hành dung hợp vào nhau.

Thời gian năm ngày, hắn đã đem môn khinh công thứ hai (Phi Long Thối) luyện đến cảnh giới viên mãn.

Lấy thực lực Võ Thánh thang thứ ba bây giờ hắn, hơn nữa còn có thiên phú, học tập bất luận võ học cấp thấp nào cơ hồ đều nhanh vô cùng.

Bây giờ chân chính có thể làm khó hắn cũng chỉ có siêu phẩm võ học.

Các loại tin tức không ngừng lóe ra trong đầu, áo nghĩa thân pháp Như Hình Với Bóng cùng Phi Long Thối đang bù đắp lẫn nhau, lấy dài bù ngắn, giống như hai dòng mực màu sắc hoàn toàn bất đồng, sắp hóa thành một loại màu sắc hoàn toàn mới.

Rất lâu.

Khói trắng nơi trán Giang Thạch mới bắt đầu chậm rãi giảm bớt, cuối cùng hoàn toàn bình ổn lại.

Hắn hai mắt mở ra, miệng nhẹ nhàng phun ra một ngụm trọc khí, vẻ mặt mệt mỏi.

Thành công!

Thân pháp Như Hình Với Bóng và Phi Long Thối, dung hợp thuận lợi thành 【Phi Long Truy Ảnh Bộ】!

“Vẫn là quá chậm, năm ngày trôi qua mới đem một môn khinh công luyện đến viên mãn, bên cạnh ta còn dư lại nhiều khinh công như vậy, không có một hai tháng căn bản là luyện không xong, xem ra trong khoảng thời gian này, ta cần phải hảo hảo mà lắng đọng một chút.”

Giang Thạch tự nói trong lòng.

Có thiên phú này, tuyệt đối có thể làm cho thực lực của hắn tăng lên một cấp độ mới trong khoảng thời gian ngắn.

Ngay khi hắn cảm lấy Kim Yến công ở một bên, chuẩn bị tiếp tục tu luyện, bỗng nhiên bên ngoài lều truyền đến tiếng bước chân rầm rầm, như người nào đang nhanh chóng tiếp cận.

-Ha ha ha, Giang huynh đệ, lão phu Ngũ Hành đường đường chủ Viên Khiếu, đặc biệt tới bái kiến Giang tiểu huynh đệ, tiểu huynh đệ còn đang bế quan sao?

Bên ngoài lều đột nhiên truyền đến một trận cười ha ha.

-Giang huynh đệ, đường chủ Ngũ Hành đường tự mình tới, còn có một tên Hộ Pháp Vương cũng tới.

Thanh âm khản trương của Lục Trọng Sơn vang lên ở bên ngoài.

Lúc này trong lòng Lục Trọng Sơn cực kỳ khiếp sợ, trên người toát mồ hôi lạnh.

Địa vị của tứ đại Hộ Pháp Vương trong Hắc Liên Thánh Giáo cực kỳ tôn sùng, tất cả đều là cao thủ Hoán Huyết Cảnh, thực lực và địa vị chỉ dưới một mình Giáo chủ, đã hơn ba mươi năm không xuống núi.

Kết quả lần này sau khi nghe được tin tức Giang Thạch muốn gia nhập Hắc Liên Thánh Giáo, trực tiếp có một tên Hộ Giáo Vương tự mình xuống núi.

Có thể tưởng tượng được, Thánh giáo coi trọng Giang Thạch như thế nào!

Giang Thạch trực tiếp đứng dậy từ trên giường, đi tới mở cửa trường ra.

Chỉ thấy người đầu tiên đập vào mắt, rõ ràng là một lão giả tóc bạc phơ, thân hình cực kỳ khôi ngô, thân cao hai thước hai ba, mặt đầy thịt, lộ ra nụ cười nồng đậm, ánh mắt lấp lánh hữu thần, làn da trên người đều là màu đồng thau.

Không hề nghi ngờ, đây chính là vị đường chủ Ngũ Hành Đường Viên Khiếu kia!

Sau lần đầu tiên nhìn thấy Giang Thạch, hai mắt vị đường chủ Ngũ Hành Đường Viên Khiếu này sáng lên, cười ha hả, thanh âm vang dội, nói: “Mọi người đều nói Giang tiểu huynh đệ là trời sinh Kim Cương, cốt nhục như củi lại lực lớn vô cùng, vốn lão phu còn không tin, lại không ngờ lại là thật, ha ha ha...”

-Viên đường chủ, mời vào đi.

Giang Thạch mở miệng.

Lúc này Viên Khiếu bước nhanh muốn đi vào bên trong, bỗng nhiên phản ứng lại, vội vàng xoay người, tránh qua một bên, lộ ra nụ cười nịnh nọt, nói: “Pháp Vương, ngài đi trước!”

Thẳng đến khi hấn tránh qua một bên, lúc này Giang Thạch mới nhìn thấy, Hộ Pháp Vương Hắc Liên Thánh Giáo lúc trước bị Viên Khiếu che ở phía sau.

Chỉ thấy vị Pháp Vương này thân hình cũng không cao, không sai biệt lắm với Giang Thạch, chỉ có chừng một thước bảy, thân hình cũng chỉ no đủ hơn một ít so với Giang Thạch, tuổi tác không nhỏ, mặc một bộ trường bào màu tím, để lại râu dê, ánh mắt thâm thúy, nhẹ nhàng gật đầu, cất bước đi vào trong lều.

Lúc hấn vừa mới đi vào, vị đường chủ Ngũ Hành Đường Viên Khiếu lập tức nhỏ giọng nói nhỏ bên tai Giang Thạch, “Giang tiểu huynh đệ không cần để ý, tính tình vị Pháp vương này chính là như vậy, gặp ai cũng là như thế, bất quá hấn cũng không phải người xấu, chỉ cần biết tính tình của hấn, lâu lâu quen thuộc là tốt rồi. ‘’

“Không sao đâu.”

Giang Thạch gật đầu.

“Đúng rồi, tứ đại hộ pháp vương của thánh giáo ta phân biệt là 【 Phong Vũ Lôi Điện 】 vị trước mắt này chính là 【 Phong Hành Pháp Vương 】 Vương Đạo Nghĩa!”

Ngũ Hành Đường Chủ tiếp tục thì thầm.

Bọn họ theo sau đi vào trong lều.

“Giang tiểu huynh đệ, về sự tích của ngươi, Thánh giáo đã biết toàn bộ, ngươi đắc tội rất nhiều thế lực, hơn nữa xuất thân của ngươi cũng để rất nhiều thế gia kiêng kỵ không thôi.”

Vị Vương Đạo Nghĩa kia vừa mới tiến vào lều trại, liền quay người lại, trầm giọng mở miệng, “Có mấy lời ta liền nói thẳng, ngươi là trời sinh Kim Cương, là cái Mông Phóng thứ hai, cái này là điểm mà các đại thế gia không muốn nhìn thấy nhất.

Một cái Mông Phóng cũng đã làm cho bọn hấn cực kỳ đau đầu, nếu là lại xuất hiện thêm một cái, những thế gia này đều sẽ ăn ngủ không yên, cho nên, người như ngươi, theo lý thuyết là không có bất kỳ thế lực nào dám đi tiếp nhận, một khi tiếp nhận ngươi, chẳng khác nào là đồng thời đắc tội đại bộ phận thế gia cùng tông môn ẩn thế.”

“Hộ Pháp Vương, lúc tới không phải đã nói rồi sao?”

Ngũ Hành đường chủ biến sắc, hấn nghe ra chỗ không đúng từ trong lời nói của hộ pháp vương.

Kết quả Phong Hành Pháp Vương vung tay lên, ý bảo hấn im lặng.

Ngũ Hành đường chủ lập tức ngậm miệng lại, cường ép nhẫn nại.

Lông mày Giang Thạch lại gắt gao nhăn lại, nói: “Không muốn tiếp nhận ta, là bởi vì kiêng kị Mông Phóng? Nhưng theo ta biết, những thế gia này không phải đều là cao cao tại thượng, xem thường thế tục sao? Tại sao lại kiêng kị với một cái Mông Phóng như vậy? Chẳng lẽ bọn hấn cũng không giải quyết nổi một cái Mông Phóng?”

Chương 142: Thiên Hạ Chân Tướng! Ngũ Đại Liên Minh!

2

Ở thế giới này, đủ loại sự tích liên quan đến Mông Phóng, hẳn nghe nhiều đến mức lỗ tai đều muốn nổi kén.

Hầu như bất cứ chuyện gì lớn cũng có thể liên quan đến người này.

“Không đơn giản như vậy, người không phải người của thế gia, không biết chân tướng chân chính của thế giới này.”

Phong Hành Pháp Vương nhẹ nhàng lắc đầu, nói: “Người chỉ biết là số lớn thế gia, môn phái ẩn thế không muốn nhập thế, chỉ nguyện ý sau lưng điều khiển phong vân trong thiên hạ, nhưng trên thực tế là bởi vì bọn họ muốn tranh đoạt thứ quan trọng hơn.”

-Muốn tranh đoạt thứ quan trọng hơn?

“Đúng vậy, nơi nào có người thì có xung đột, những lời này không chỉ áp dụng cho thế tục, đồng dạng cũng áp dụng cho các đại thế gia cùng môn phái ẩn thế, mà đồ vật những thế gia này cùng ẩn thế môn phái phải tranh đoạt, chính là [phúc địa].”

Phong Hành Pháp Vương trầm giọng nói.

“Phúc địa?”

“Đây là một loại khu vực tập hợp thiên địa tạo hóa mà sinh, ở bên trong phúc địa, không chỉ có thể tăng nhanh tốc độ tu luyện của bản thân, đồng dạng cũng có thể làm cho tỷ lệ thay

máu thành công tăng lên, càng máu chốt chính là bên trong phúc địa sẽ sinh ra rất nhiều tài liệu dùng để thay máu, cho nên các đại thế gia cùng tông môn ẩn thế vì tranh đoạt những phúc địa này, sớm đã minh tranh ám đấu vô số năm, đây chính là nguyên nhân vì sao bọn họ không đi ra tranh đoạt thiên hạ!

Mà trong vô số năm tranh đấu gay gắt này, các đại thế gia cùng tông môn Ẩn Thế đã hình thành năm liên minh cực lớn.

Tên của năm liên minh không lộ này theo thứ tự được xưng là Nhất Nguyên, Lưỡng Nghi, Tam Tài, Tứ Tượng, Ngũ Hành!

Ngoại trừ một số thế gia thực lực nhỏ yếu, tự nguyện từ bỏ quyền tranh đoạt phúc địa và không ở trong năm liên minh này, tất cả thế gia, môn phái ẩn thế khác đều quy về năm liên minh quản chế!

Sở dĩ không người nào dám động đến Mông Phóng, một mặt là bởi vì hắn là trời sinh Kim Cương, thực lực khủng bố, mặt khác, cũng là bởi vì hắn là đệ tử của Nhất Nguyên minh chủ!”

Thanh âm Phong Hành Pháp Vương sâu xa.

-Đệ tử của Minh Chủ Nhất Nguyên Minh?

Giang Thạch cả kinh trong lòng.

Khó trách!

Khó trách Mông Phóng có thể hoành hành vô kỵ!

-Nhưng nếu hắn đã là đệ tử minh chủ, vì sao còn phải tiếp tục ở lại thế tục? Không trực tiếp đi tới liên minh bế quan tu luyện?

Giang Thạch hỏi.

“Mông gia cùng hoàng thất Đại Huyền từng có thể ước huyết mạch, tổ tiên Mông gia tại thời điểm Đại Huyền lập

quốc, phát xuống lời thề huyết mạch, mười đời Mông gia từ đó về sau, đời đời trung thành với Đại Huyền, bảo vệ Đại Huyền bất diệt, truyền tới đời này của Mông Phóng, vừa vặn là đời thứ mười, hơn nữa sau lưng hoàng thất Đại Huyền cũng là có một cái thế gia trong [Nhất Nguyên Minh] ủng hộ.”

Phong Hành Pháp Vương mở miệng nói:

“Bất quá sự tình liên quan đến lợi ích, xưa nay luôn cực kỳ rối rắm, không nói cái khác, chính người bên trong bốn cái liên minh khác cũng đều là mặt ngoài hòa khí, kì thực sau lưng đều có cạnh tranh, cho nên cho dù sau lưng hoàng thất Đại Huyền có thế gia ủng hộ, vẫn không thể ngăn chặn những thế gia khác chú ý đến bọn họ, chỉ cần những thế gia này không tại thời điểm tranh đoạt 【 phúc địa 】 mà tự giết lẫn nhau, các minh chủ căn bản là mở một con mắt, nhắm một con mắt đối với cạnh tranh của bọn họ. “

“Khó trách thiên hạ này lại loạn thành như vậy?”

Giang Thạch hiểu được.

Xem ra ngoại trừ phúc địa này là không thể thay thế trong mắt thế gia, bất cứ thứ gì khác trong mắt bọn họ đều là có cũng được mà không có cũng không sao, muốn tranh thì tranh, muốn cướp thì cướp, cho dù cùng một liên minh cũng có thể hạ độc thủ với nhau.

Đây không phải cũng là một giang hồ khác sao?

“Vậy Hắc Liên Thánh Giáo thuộc về liên minh nào?”

Giang Thạch hỏi.

-Tứ Tượng Minh!

Phong Hành Pháp Vương mở miệng, nói: “Cùng liên minh với chúng ta còn có Lũng Tây Trương thị, Lư Dương Vương thị, cùng một ít thế lực lớn nhỏ khác.”

Lũng Tây Trương thị?

Giang Thạch cả kinh, nói: “Bọn họ cũng cùng một cái liên minh với các ngươi?”

Hắn vụt một cái bắt đầu bạo khí, liền chuẩn bị hạ thủ với người trước mắt.

“Đừng động thủ, ta sẽ không bắt ngươi!”

Phong Hành Pháp Vương nhanh chóng phát tay, trầm thấp nói: “Nói nhiều như vậy, có phải ngươi cho rằng Thánh Giáo ta không dám tiếp nhận ngươi, trên thực tế ngươi sai rồi, nói nhiều với ngươi như vậy, chỉ là vì để cho ngươi càng thêm hiểu rõ thế giới này, để ngươi càng thêm nguyện ý gia nhập Hắc Liên Thánh Giáo ta.”

“Các ngươi nguyện ý tiếp nhận ta?”

Ánh mắt Giang Thạch lóe lên, nhìn về phía Phong Hành Pháp Vương.

-Phải.

Phong Hành Pháp Vương gật đầu, nói: “Giáo chủ chuẩn bị đánh cuộc, có lẽ một ngày nào đó ngươi có thể được mình chủ chọn trúng, đến lúc đó ngươi không chỉ sẽ thăng tiến rất nhanh, ngay cả Hắc Liên Thánh Giáo ta cũng sẽ cất cánh theo.”

Nhất Nguyên Minh chủ chính là ở hai mươi năm trước thu Mông Phóng làm đệ tử, hai mươi năm ngắn ngủn, cảnh giới của Mông Phóng phun trào tựa như núi lửa, một đường tu luyện dừng mãi, đã sớm đến cảnh giới không thể tưởng tượng nổi.

Rất nhiều người đều suy đoán, hắn đã thay máu đại thành!

Cho nên lúc trước hắn ngựa đạp giang hồ, biết rõ một ít môn phái giang hồ là do thế gia vận hành ở sau lưng, nhưng

vẫn không chút lưu tình, một đường san bằng, chính là bởi vì tự tin tuyệt đối đối với thực lực bản thân.

Cũng giống như Đại Long Thánh Triều cách đây không lâu.

Phía sau Đại Long Thánh Triều kì thực là [Ngũ Hành Minh] bí mật ủng hộ, nhưng vẫn bị Mông Phóng trực tiếp đánh tan, căn bản không cho [Ngũ Hành Minh] bất cứ mặt mũi nào.

Cho dù [Ngũ Hành Minh] phái ra cao thủ viện trợ, cũng bị một cây Phượng Sí Kim Thương của hắn đánh cho chia năm xẻ bảy, [Ngũ Hành Minh] đành phải cắn răng từ bỏ, tro mắt nhìn Đại Long Thánh Chủ bị xử tử!

Bây giờ lại xuất hiện Mông Phóng thứ hai, nói không chắc ngày nào đó liền được quý nhân nhìn trúng.

Trong lòng Giang Thạch đầy sóng gió cuộn cuộn.

Đây mới là sự thật của thiên hạ.

Nếu như cứ ở trong thế tục giang hồ, chỉ sợ cả đời này hắn cũng khó tiếp xúc đến những thứ này.

Nhưng những gì Hộ Pháp Vương nói hôm nay thực ra đã mở ra một cánh cửa hoàn toàn mới cho hắn.

“Hắc Liên Thánh Giáo ở trong Tứ Tượng Minh thuộc về cấp độ nào?”

Giang Thạch nhin không được hỏi.

“Xem như trung thượng đẳng đi, không kém bao nhiêu với Lũng Tây Trương thị, bất quá thực lực của giáo chủ chúng ta lại mạnh hơn một chút so với gia chủ Trương thị bọn họ.”

Phong Hành Pháp Vương mở miệng.

“Các đại thế gia kiêng kỵ Mông Phóng như thế, chỉ sợ sẽ không nguyện ý nhìn ta trưởng thành đi?”

Giang Thạch hỏi.

“Cho nên, người phải mau chóng thay máu thành công!”

Ngữ khí của Phong Hành Pháp Vương trầm xuống, ánh mắt thâm thúy đột nhiên rơi vào trên người Giang Thạch.

“Thay máu thành công?”

Giang Thạch trong lòng ngưng tụ.

“Đúng vậy, chỉ cần người thay máu thành công, Hắc Liên Thánh Giáo ta chẳng khác nào đồng thời có được sáu vị cao thủ Hoán Huyết Cảnh, đến lúc đó các đại thế gia cho dù nhìn người không thuận thế nào, cũng không dám lại dễ dàng động đến người, thay máu cùng không thay máu, chênh lệch ở giữa là thường nhân không cách nào có thể tưởng tượng được, hơn nữa còn là Trời sinh Kim Cương, một khi thay máu thành công, lực lượng gần như nghịch thiên!”

Phong Hành Pháp Vương nhìn chằm chằm Giang Thạch, nói: “Năm đó Mông Phóng vừa thay máu thành công, tiến nhập cảnh giới Hoán Huyết, một người độc chiến ba tên cao thủ Hoán Huyết Cảnh, giết chết toàn bộ, trong đó có hai vị đều là Hoán Huyết tầng thứ hai!”

“Thế à?”

Ánh mắt Giang Thạch nhanh chóng lóe lên.

Đáng tiếc chính là, hắn không phải trời sinh Kim Cương!

Nhưng!

Coi như không phải hắn không phải trời sinh Kim Cương, nhưng hắn có thiên phú Long Tượng, khí lực một ngày gia tăng thêm 100 cân, có thể không hạn chế tu luyện công pháp

hoành luyện, hơn nữa còn có thiên phú ngộ đạo, lại có thể dung hợp tuyệt học không hạn chế, chưa chắc yếu hơn so với trời sinh Kim Cương.

Tài liệu dùng để Hoán Huyết, Thánh giáo các người có thể cung cấp không?”

Giang Thạch mở miệng.

“Phương diện Vật liệu, Thánh Giáo sẽ nghĩ biện pháp, nhưng bây giờ việc người muốn làm chính là củng cố cảnh giới, ta có thể nhìn ra được, người hắc là vừa mới đột phá Võ Thánh thang thứ ba không lâu, căn cơ bất ổn, khí tức không đều, dưới loại tình huống này tiến hành thay máu, dù cho người là trời sinh Kim Cương, cũng là hắc phải chết không nghi ngờ!”

Ngữ khí Phong Hành Pháp Vương lạnh lùng, nói: “Quá trình thay máu, nguy cơ trùng trùng, phạm là có một chỗ không cẩn thận, đều sẽ để người sụp đổ ngay tại chỗ, vạn kiếp bất phục!”

“Được rồi.”

Giang Thạch mở miệng.

Chương 143: Thực Lực Bạo Tăng! Lực Lượng Tăng Phức 95%. 1

Giang Thạch và Phong Hành Pháp Vương nói chuyện rất lâu trong lều.

Mấy canh giờ sau.

Hai người mới từ trong lều đi ra.

“Lục Trọng Sơn, người tiếp tục ở lại quân doanh, Giang Thạch cùng chúng ta trở về tổng bộ trước, ta muốn dẫn hắn đi gặp mặt giáo chủ.”

Phong Hành Pháp Vương đi ra lều trại, mở miệng nói.

-Vâng, Pháp Vương.

Lục Trọng Sơn cung kính ôm quyền.

Phong Hành Pháp Vương nhẹ nhàng gật đầu, nhìn thoáng qua Giang Thạch, nói: “Đi thôi.”

Giang Thạch trực tiếp gật đầu, đi theo phía sau.

Sự tình đến mức này, căn bản không cần lo lắng đối phương sẽ có ác ý, nếu quả thật có ác ý, vậy lần này tới đây cũng không phải là một Phong Hành Pháp Vương đơn giản như vậy.

-Hí !

Bỗng nhiên, xa xa truyền đến một đạo tiếng ngựa hí to rõ, giống như là kim loại ma sát vậy, cực kỳ chói tai, tiếp theo nghe được âm thanh náo loạn.

“Chạy mau a, yêu mã kia lại nổi điên rồi.”

“Mẹ ơi, đừng cản ta, ta không dám cho người ăn thịt bò nữa!”

“Mau, mau lấy xiềng xích!”

Các loại tiếng la hét loạn thành một đoàn.

Sắc mặt Giang Thạch ngẩn ra, sau đó bước nhanh đi tới.

Đợi đến thời điểm vọt tới chuồng ngựa, mới thành linh phát hiện một con yêu mã màu đen vô cùng to lớn, trên người quần bảy tám cái xiềng xích, ở nơi đó hưng phấn không ngừng nhảy lên, đem một đám quân sĩ xung quanh đụng bay múa lung tung.

Mấy ngày không thấy yêu mã này, nó lại trở nên càng thêm cổ quái.

Da dày thịt thô, đầu, thân thể cùng tứ chi đều sinh ra một tầng giáp cốt thật dày, giống như mang theo từng tầng khô cứng, dưới ánh mặt trời chiếu rọi, hiện ra ánh sáng kim loại.

Những xiềng xích kia vạch ở trên người nó, thậm chí trực tiếp toát ra từng mảnh Hỏa Tinh, nhếch miệng càng là lộ ra đầy răng cưa sắc bén, quái dị không nói nên lời.

-Nghịch súc, ngươi muốn làm gì? Còn không dừng lại!

Giang Thạch giận dữ.

Yêu mã kia vốn đang vui vẻ, bỗng nhiên nhìn thấy Giang Thạch đi tới, lúc này rất nhanh chạy về phía Giang Thạch, lắc đầu vẩy đuôi, giống như là đại cầu, vươn đầu lưỡi, liếm tới liếm lui trên người Giang Thạch, kết quả trên đầu lưỡi của nó tất cả đều là gai ngược, liếm ở trên mặt Giang Thạch trực tiếp bắt đầu bốc hỏa.

Trong lòng Giang Thạch hoàn toàn cả kinh.

Cái thứ này!

IQ thật cao!

“Giang đại nhân, rốt cục ngài đã tới, con ngựa này tiểu nhân không dám hầu hạ, tiếp tục hầu hạ, nó sẽ ăn sống người.”

Một tên quan dưỡng mã ở bên cạnh gào khóc mở miệng, “Con quái mã này một bữa có thể ăn hơn ba mươi cân thịt bò, còn thích uống rượu, vừa uống rượu liền khóc lóc om sòm.”

“Còn uống rượu?”

Giang Thạch lộ ra vẻ kinh dị.

Thằng này học ở đâu vậy?

Không biết hẳn ghét nhất uống rượu sao?

“Giang Thạch, xem ra vận khí của ngươi không tệ, huyết mạch của con ngựa này phi phàm, đã thành khí hậu, hảo hảo bồi dưỡng, sau này nhất định không phải vật trong ao.”

Phong Hành Pháp Vương đi tới, mở miệng nói.

-Hảo nghiệt súc, để lão tử cười một cái.

Giang Thạch trực tiếp xoay người lên ngựa, nhẹ nhàng kẹp một cái, giục ngựa lao nhanh lên.

Chỉ cảm thấy tốc độ của con ngựa này tăng lên không ít so với lúc trước, chạy nhanh, tứ chi mạnh mẽ, qua lại như gió.

Gần nửa canh giờ sau.

Giang Thạch mới dừng lại, siết chặt dây cương, lộ ra vẻ hài lòng.

-Pháp Vương, chúng ta có thể trở về Thánh giáo rồi.

Giang Thạch nhìn về phía Phong Hành Pháp Vương.

Phong Hành Pháp Vương nhẹ nhàng gật đầu, đi ra ngoài cửa.

Lần này hần cùng Ngũ Hành đường chủ cũng cưỡi ngựa chạy tới, chẳng qua cưỡi tuần mã bình thường, hoàn toàn không thể so sánh với yêu mã của Giang Thạch.

Hai ngày sau.

Cuối cùng đoàn người mới đến được tổng bộ của Hắc Liên giáo.

Đây là một vách núi cực lớn, toàn thân đen nhánh, địa thế khúc khuỷu, bốn phương tám hướng giống như là bị đao gọt qua, cực kỳ bằng phẳng, thẳng lên thẳng xuống, cao chừng mấy ngàn thước.

Mà ở phía trên vách núi này rõ ràng có một khu cung điện cực kỳ rộng lớn, từng sợi xích thô to buông xuống từ bốn phía cung điện, rơi xuống giữa sườn núi.

Tựa hồ chỉ có cầm lấy những xiềng xích này, mới có thể leo lên, từng tia ánh mặt trời chiếu rọi xuống, khiến cho toàn bộ cung điện đều mờ hồ nhiều ra một tầng sắc thái thần bí.

“Đây là tổng bộ Thánh Giáo chúng ta, thế nào?”

Ngũ hành đường chủ Viên Khiếu ở một bên mở miệng cười nói:

“Thực sự khác biệt.”

Giang Thạch ngẩng đầu nhìn lại.

Người khinh công yếu, hoặc người lực cánh tay không đủ mạnh, căn bản không thể đi lên.

“Đi thôi, người bên trong đã đi ra nghênh đón, đem ngựa giao cho bọn họ, chúng ta muốn đi bộ lên!”

Ngũ Hành đường chủ mở miệng nói.

Chỉ thấy phía trước có một đám người Hắc Liên Thánh giáo nhanh chóng cất bước đi tới, nhao nhao ôm quyền hành

lẽ.

“Bái kiến Pháp Vương!”

-Bái kiến Ngũ Hành đường chủ!

Phong Hành Pháp Vương, Ngũ Hành đường chủ nhẹ nhàng gật đầu, lập tức xoay người xuống ngựa, đem ngựa giao cho đám người này.

Giang Thạch cũng học theo, từ trên ngựa xuống, vỗ vỗ con yêu mã này, nói: “Không nên gây chuyện!”

Yêu mã kia hí vang một tiếng, cực thông nhân tính, tiến hành đáp lại.

Kế tiếp ba người trực tiếp đi tới vách núi cao chót vót kia, lập tức hai tay cùng dùng sức, nhanh chóng leo lên trên.

Hai mươi phút sau.

Mấy người mới rốt cục cũng leo đến đỉnh núi, vững vàng rơi vào phía trên cùng.

Chỉ thấy trên đỉnh núi, đã sớm đứng đầy cao thủ của Hắc Liên Thánh Giáo, chia làm hai hàng cùng đứng, ánh mắt sắc bén, nhìn về bên này.

Bọn họ mặc đủ loại quần áo, cầm đủ loại binh khí khác nhau, có nam có nữ, có già có trẻ, tu vi tất cả đều không yếu.

“Khá lắm, chẳng lẽ là muốn cho ta ra oai phủ đầu?”

Trong lòng Giang Thạch chuyển động, không tránh không né, một đôi con ngươi sắc bén trực tiếp quét về những người này.

Cái nhìn này, không ít người nhất thời sắc mặt khê biến, một đám đều quay đầu đi, không dám trực tiếp đối diện với hắn, càng là có không ít người trong nháy mắt cúi đầu đến.

Người có tên, cây có bóng, chiến tích của Giang Thạch ở bên ngoài kia, bọn họ đều đã từng nghe nói qua.

Cùng hấn âm thầm phân cao thấp, muốn chết còn không sai biệt lắm.

“Pháp vương, đường chủ, giáo chủ cho mời!”

Một tên giáo chúng lập tức ôm quyền mở miệng.

Phong Hành Pháp Vương, Ngũ Hành đường chủ nhẹ nhàng gật đầu, lúc này mang theo Giang Thạch, đi về phía cung điện trước nhất.

Không lâu lắm.

Bọn họ đã tiến vào trong đại điện không lồ.

Chỉ thấy trong toàn bộ đại điện, khí tức sâm nghiêm, bóng người đông đảo, cũng đồng dạng là đứng đầy cường giả, ở giữa phía trước nhất có một lão giả mặc hồng bào, tóc hoa râm.

Thân hình lão giả này cực kỳ hùng vĩ, hai tay mang theo hai cái găng tay màu vàng, dù là ngồi đều cao đến một thước bảy mấy, một đôi ánh mắt như điện, nhìn về phía Giang Thạch.

Giang Thạch vừa mới đi vào, liền có loại cảm giác bị đã thú nhìn chăm chăm, sắc mặt không khỏi ngưng tụ, kinh nghi bất định nhìn về phía tên lão giả kia.

Đây chính là Hắc Liên giáo chủ Trần Huyền Thiên!

Ngoại trừ lão giả kia.

Ở trước người hấn, đồng dạng còn có ba người, cho hấn loại cảm giác tương tự này.

Ba người kia mặt mũi lãnh đạm, ánh mắt sắc bén, từ trên cao nhìn xuống, lẳng lặng quét tới phía bên này của hấn.

Trong ba người, có hai nam một nữ, mặc trang phục đặc chế, tay áo chỗ ngực khắc chữ khác nhau, theo thứ tự là [Vũ], [Lôi], [Điện].

“Giáo chủ, Giang Thạch đến!”

Phong Hành Pháp Vương ôm quyền một cái, mở miệng nói.

Giang Thạch cũng chấp tay ôm quyền theo, nói: “Bái kiến Hắc Liên giáo chủ!

“Anh hùng xuất thiếu niên, quả nhiên là không giống người thường!”

Tên lão giả phía trước nhất kia lộ ra nụ cười, nhìn về phía Giang Thạch, cười nói: “Tin tức có liên quan đến Giang tiểu huynh đệ, lão phu ở trong giáo cũng là nghe nói đã lâu, hôm nay rốt cục nhìn thấy chân nhân, ha ha ha...”

Thanh âm của hắn sang sảng, quanh quẩn nơi đây, chấn động màng nhĩ của tất cả mọi người tê dại, ánh mắt nhìn về mọi người nhìn quanh, cười nói: “Các vị, đối với chuyện lúc trước còn ai có cái nhìn khác?”

Chương 144: Thực Lực Bạo Tăng! Lực Lượng Tăng Phức 95%. 2

Mọi người trong đại diện cau mày, không nói một lời.

Có mấy người mặt mũi trầm xuống, nhìn Giang Thạch một chút, lại nhìn về phía giáo chủ, tựa hồ có chút không cam lòng.

Bất quá chung quy là không ai dám nói cái gì.

“Đã như vậy, từ nay về sau, Giang huynh đệ chính là Giang hữu sứ của Hắc Liên Thánh Giáo chúng ta, ba mươi sáu đường chủ, bảy mươi hai phân đà đều dưới quyền Thánh sứ, gặp hấn như giáo chủ đích thân tới.”

Hắc Liên giáo chủ bình tĩnh mở miệng.

“Giáo chủ, cái này có chút không ổn đi?”

“Có gì không ổn?”

Hắc Liên giáo chủ nhìn về phía Lôi Hành Pháp Vương.

Ngay cả Giang Thạch cũng nhướng mày, nhìn thoáng qua, có chút không vui.

Lão già này từ đâu chui ra vậy?

Giáo chủ người ta đều đã đưa ra quyết định, người này còn đang nói lung tung cái gì?

Nói thật, hấn cũng không nghĩ tới Hắc Liên Thánh Giáo coi trọng hấn như thế.

“Giáo chủ, lịch đại tới nay, tả hữu song sứ đều có do cao thủ Hoán Huyết cảnh đảm nhiệm, từ hai mươi năm trước, tả hữu song sứ cùng nhau ngã xuống về sau, chức vị này liền một mực trống không, hôm nay Giang Thạch mới đến, tác công chưa lập, để cho hắn đảm nhiệm vị trí cao như thế, chỉ sợ huynh đệ trong giáo không phục, hưởng hồ, Giang Thạch ở bên ngoài phạm phải huyết án ngập trời, nếu là bị Lũng Tây Trương thị, Côn Sơn Long thị biết được hắn ở trong giáo ta đảm nhiệm chức vị trọng đại như thế, sợ rằng hai nhà này cũng sẽ không dễ dàng bỏ qua.....”

Lôi Hành Pháp Vương mở miệng.

-Lũng Tây Trương, Côn Sơn Long thị? Bọn chuột nhắt mà thôi, có gì phải sợ.

Hắc Liên giáo chủ hừ lạnh, nói: “Mười tám năm trước, thân tử của bốn tọa chính là bị Lũng Tây Trương thị ám hại, huyết cừu không đội trời chung, bốn tọa vẫn ghi tạc trong lòng, sớm muộn gì ta cũng diệt bọn hắn!”

“Vâng, giáo chủ, nhưng vẫn là câu nói kia, Giang Thạch mới đến, lại chưa lập một tác công, nếu đảm nhiệm chức vị quan trọng như thế, cho dù ngoài sáng các huynh đệ không nói, chỉ sợ sau lưng cũng sẽ nghị luận.”

Hắc Liên giáo chủ nhướng mày, ánh mắt nhìn về phía đám người.

Chỉ thấy phía dưới, từng tên đường chủ, đà chủ cúi đầu, khuôn mặt ửng hồng, không rên một tiếng, không ít người cũng đã nắm chặt nắm đấm, hiển nhiên trong lòng cũng có chút cảm xúc.

Hữu Lộ Thánh Sứ, đại biểu không chỉ là một chức vị, càng là quan hệ đến cơ hội thay máu!

Chỉ cần đạt được chức vị này, liền có tư cách lĩnh vật liệu thay máu, tiến hành thay máu.

Không ít người trong bọn họ đã đạt tới cảnh giới Võ Thánh thang thứ ba, sớm đã có thể thay máu, chẳng qua công lao không đủ, vẫn bị đè ép ở dưới, không có cơ hội thay máu.

“Giáo chủ, ta có một biện pháp, có thể ngăn chặn miệng người!”

Bỗng nhiên, [Điện Hành Pháp Vương] lộ ra vẻ mỉm cười, Mở miệng nói: “Thực lực Giang tiểu huynh đệ cường hãn, chính là trời sinh kim cương, đảm nhiệm chức vị hữu sứ hoàn toàn là dư dả, bây giờ khiếm khuyết chỉ là một cái thuyết pháp, đã như vậy, sao không cho mọi người một cái thuyết pháp, trong giáo bây giờ còn tồn đọng một cái 【 nhiệm vụ cấp A】 , đến nay không người dám đi hoàn thành, đã như vậy, sao không giao cho Giang tiểu huynh đệ, chỉ cần hắn có thể hoàn thành thuận lợi, tự nhiên không người sẽ nói thêm cái gì.”

-Nhiệm vụ cấp A? Là chuyện Hồ Bưu phản bội?

Ngữ khí Hắc Liên giáo chủ trầm xuống.

“Vâng, thưa Giáo chủ.”

Điện Hành Pháp Vương cung kính đáp lại, sau đó mỉm cười, nhìn về phía Giang Thạch nói:

“Giang tiểu huynh đệ, vào ba tháng trước, bên trong thánh giáo ra một tên phản đồ, đánh cắp một phần cơ mật trọng yếu của thánh giáo, chỉ bất quá thực lực của tên phản đồ này không kém, sớm đã là Võ Thánh đỉnh phong, vả lại tinh thông hai môn siêu phẩm võ học, giáo chủ đã từng phái người đi truy bắt qua, chỉ là thực lực phản đồ này rất mạnh, đem tất cả cao thủ chúng ta phái ra đánh lui, đến nay còn tiêu dao ở bên ngoài,

lấy thực lực của Giang tiểu huynh đệ đối phó một cái Võ Thánh đỉnh phong, hẳn là không khó Phải không? “

-Võ Thánh thang thứ ba?

Giang Thạch lặp lại một câu, ngược lại không cảm thấy cái gì, chỉ là đề cho hắn hồ nghi chính là, vị pháp vương này vì sao phải trợ giúp mình?

Điện Hành Pháp Vương là một lão giả thân thể khô gầy, tựa như cây gậy trúc vậy, râu dê, hai má không thịt, trên mặt lúc nào cũng mang theo nụ cười, tựa hồ đối với ai cũng rất hiền lành.

- Như vậy cũng tốt.

Thanh âm Hắc Liên giáo chủ bình thản, nhìn về phía Giang Thạch, nói: “Giang tiểu huynh đệ, ngươi nghĩ như thế nào?”

-Nếu như vậy, tại hạ nguyện ý nhận nhiệm vụ, bất quá tại hạ có một thỉnh cầu, hi vọng giáo chủ thành toàn.

Giang Thạch ôm quyền.

“Nói đi.”

Hắc Liên giáo chủ mở miệng.

“Tại hạ muốn quan sát diễn tịch trong giáo một chút, nhưng giáo chủ yên tâm, tại hạ tuyệt không động đến siêu phẩm võ học, chỉ nhìn võ học loại hoành luyện bình thường là được, nhớ rõ lúc trước thánh giáo lôi kéo ta, đã từng hứa hẹn điều kiện này với ta.”

Giang Thạch mở miệng.

“Võ học loại hoành luyện bình thường?”

Hắc Liên giáo chủ nhíu mày, nói: “Cũng tốt, Viên đường chủ, ngươi mang Giang tiểu huynh đệ tiến vào kho bí tịch!”

“Vâng, thưa giáo chủ!”

Viên Khiếu chấp tay mở miệng.

Giang Thạch cũng ôm hai quyền, lui xuống.

Kế tiếp trong đại điện lại nghị luận một ít chuyện khác.

Mười mấy phút sau, cuối cùng mới tan họp.

Kho vũ khí của Hắc Liên Thánh Giáo cực kỳ to lớn, cũng đồng dạng là xây ở bên vách núi, chừng bảy tầng, cực kỳ hiểm trở, chung quanh không chỉ có đại trận vờn quanh, càng là có cao thủ đóng giữ thời thời khắc khắc.

Dưới sự dẫn dắt của Ngũ Hành Đường Chủ, Giang Thạch trực tiếp tiến vào tầng thứ nhất của kho bí tịch, cười nói: “Giang tiểu huynh đệ, tầng thứ nhất, tầng thứ hai của nơi này cất chứa đều là võ học bình thường, chỉ cần đến chức vị Đà Chủ, đều có thể lật xem bất cứ lúc nào, tầng thứ ba chính là siêu phẩm võ học, bây giờ ngươi còn chưa lập được công lao, cho nên chỉ có thể cho người xem tầng thứ nhất, tầng thứ hai.”

“Được rồi!”

Giang Thạch gật đầu, nói: “Đúng rồi Viên đường chủ, chuẩn bị cho ta một gian phòng, vận chuyển dược liệu ta mang đến lúc trước tới nơi đó, một lát nữa ta phải dùng.”

“Dược liệu?”

Sắc mặt Viên đường chủ ngẩn ra, nghĩ đến lúc trước Giang Thạch kéo một cái xe ngựa lại đây, gật đầu nói: “Được, ta đi an bài.”

Hắn trực tiếp rời khỏi nơi này.

Kế tiếp Giang Thạch không chút khách khí, lập tức bắt đầu lật xem bí tịch ở kho bí tịch tầng thứ nhất, tầng thứ hai.

Không hổ là Hắc Liên Thánh Giáo!

Nội tình của môn phái ngàn năm quả thực là không tầm thường.

Rất nhanh hắn đã lục tục tìm được năm quyển bí tịch Hoàn Luyện chưa bao giờ luyện qua.

Điều này làm cho hắn cực kỳ mừng rỡ.

Chỉ cần luyện tất cả bí tịch này đến viên mãn, lại dung hợp vào bên trong Xích Dương Bá Thể Công, thực lực của hắn khẳng định còn có thể tiếp tục tăng lên.

Nghĩ là làm. Giang Thạch lập tức sao chép bí tịch, đi ra ngoài.

Không bao lâu, hắn đã tiến vào trong phòng Viên Khiếu chuẩn bị cho hắn, trực tiếp bắt đầu tu luyện.

Viên Khiếu nhìn âm thầm nhú mày, nhìn không được nhắc nhở.

“Giang huynh đệ, nhiệm vụ cấp bách, ngươi không thể tu luyện thời gian quá dài...”

“Yên tâm, thời gian năm ngày là đủ!”

Giang Thạch mở miệng.

“Vậy thì tốt.”

Viên Khiếu liên tục gật đầu.

Nhìn thấy Giang Thạch cảm nhiều bí tịch như vậy, hắn còn tưởng rằng đối phương ít nhất phải bế quan mấy UIkLsW

Thời gian năm ngày, liền da lông cũng đừng nghĩ luyện được.

Nhưng hắn lại không biết, Giang Thạch có thiên phú, nói là thời gian năm ngày đều đã nhiều, kỳ thật hai ngày rưỡi là có thể hoàn thành, sở dĩ nói năm ngày, là bởi vì hắn còn phải dung hợp bí tịch.

Thời gian tiếp theo cùng dự liệu của Giang Thạch giống nhau, không đến ba ngày thời gian, năm môn bí tịch hoành luyện đã viên mãn.

Sau đó, phải mất thêm một ngày để hợp nhất.

Xích Dương Bá Thể công trực tiếp biến thành Liệt Dương Thánh Thể Công.

Hiệu ứng đặc biệt đã được cường hóa.

(cường hóa phòng ngự 7 cấp, phản chấn lực lượng 4 cấp, kháng độc 2 cấp, lực lượng tăng phúc 90%).

Sau khi dung hợp Liệt Dương Thánh Thể công rõ ràng lại rơi xuống tầng cảnh giới thứ hai. Điều này đại biểu khi công pháp này đạt đến viên mãn, thuộc tính sẽ càng thêm kinh khủng.

Sau khi nhìn thấy còn không ít thời gian, Giang Thạch lập tức tiến hành tu luyện Liệt Dương Thánh Thể công, chỉ trong một ngày, Liệt Dương Thánh Thể công đã thuận lợi viên mãn.

(cường hóa phòng ngự 9 cấp, phản chấn lực lượng 4 cấp, kháng độc 3 cấp, lực lượng tăng phúc 95%).

Cùng lúc đó, Liệt Dương Thánh Thể công viên mãn cũng trực tiếp cung cấp cho hắn gần hai vạn cân khí lực.

Khiến cho lực lượng thân thể của hắn trong nháy mắt đã đạt tới trình độ 112000 cân.

Giờ khắc này, Giang Thạch có loại cảm giác cường đại nói không nên lời.

“Liệt Dương thánh thể công này bị ta dung hợp nhiều loại võ học hoành luyện như vậy, hắn là sắp đạt tới trình độ siêu phẩm rồi đi?”

Giang Thạch trầm nghĩ trong lòng.

Nếu như hai môn siêu phẩm võ học dung hợp thuận lợi, thực lực của hắn tuyệt đối còn phải bạo tăng gấp đôi.

Chương 145: Thánh Tượng Trần Thể Công! Đuổi Giết Đã Đến! 1

Đêm khuya.

Bầu trời đầy sao.

Trong sân rộng rãi.

Một đạo nhân ảnh đang lẳng lặng ngồi ở chỗ này, mang theo vẻ mặt tươi cười, một bên thưởng thức trà thơm, một bên nhấp nháy từng ngón tay ở trên bàn, thỉnh thoảng ngâm nga lên từng đạo hí khúc uyển chuyển.

Ánh trăng chiếu xuống, chiếu vào trên gò má của hắn, rõ ràng chính là Điện Hành Pháp Vương trước đó đã gặp.

Điện Hành Pháp Vương đang ngâm nga hí khúc, bỗng nhiên trong lòng khẽ động, quay đầu lại, thản nhiên nói: “Lão Lôi, đến thì đến, sao không hiện thân?”

-Năm ngày rồi, tiểu tử kia vẫn chưa có dấu hiệu khởi hành.

Phía sau truyền đến một đạo thanh âm lạnh lùng, thân hình khôi ngô của Lôi Hành Pháp Vương cất bước đi tới.

“Hắn đã đáp ứng giáo chủ, cho dù kéo dài như thế nào, lại có thể kéo dài được bao lâu?”

Điện Hành Pháp Vương mỉm cười, nói: “Huống hồ, căn cứ vào tin tức ta nhận được, hắn là hắn sẽ lên đường vào ngày mai.”

“Ngày mai?”

Lôi Hành Pháp Vương nhú mày, nói: “Người xác định?”

“Tin tức là ta lấy từ chỗ Viên Khiếu ra, có phải là thật hay không, ta liền không cách nào bảo đảm, lần này vì trợ giúp lão Lôi người, ta cũng là mạo hiểm thật lớn, nếu bị giáo chủ biết, ta khó thoát tội, cho nên, Lúc trước ta thu nhiều đồ của người như vậy, người còn cảm thấy đắt sao?”

Điện Hành Pháp Vương tựa tiêu phi tiêu.

-Hừ!

Lôi Hành Pháp Vương hừ lạnh, nói: “Trong mắt Giang Thạch này không có người, giết thủ hạ của ta, còn dám đến đầu nhập vào Hắc Liên thánh giáo ta, thật cho rằng thánh giáo không có người sao, ta thấy giáo chủ chính là lão hồ đồ.”

“Thận trọng!”

Điện Hành Pháp Vương hoảng sợ, vội vàng đứng dậy mở miệng, “Người điên rồi? người muốn nổi điên cũng đừng mang theo ta, ta chỉ đáp ứng giúp người đối phó Giang Thạch, những thứ khác cùng ta không có quan hệ!”

“Biết rồi.”

Ngữ khí Lôi Hành Pháp Vương lãnh đạm, mở miệng nói: “Ta diệt trừ Giang Thạch, không chỉ là vì chính ta, đồng dạng cũng là vì mọi người, tin tưởng ai cũng không muốn nhìn thấy trong giáo đột nhiên xuất hiện một cái khác loại như vậy, hướng hồ lưu hấn ở trong giáo, nhất định sẽ chiếm cứ tài nguyên thay máu trong thánh giáo, dựa vào cái gì những tài nguyên này phải tiện nghi hấn?”

-Những chuyện này người làm là được, đừng nói với ta, ta cũng không muốn biết.

Điện Hành Pháp Vương nhanh chóng phát tay.

Hắn là cáo già, sau khi hoàn thành chuyện đã đáp ứng đối phương lúc trước, hận không thể lập tức rửa sạch mọi hiềm nghi trên người.

“Điện huynh, mặc kệ ngươi có biết hay không, chuyện này đều đã làm, bây giờ đôi ý còn có ý nghĩa gì?”

Lôi Hành Pháp Vương bình tĩnh mở miệng, nói: “Bất quá ngươi yên tâm, người chặn giết Giang Thạch cực kỳ an toàn, sẽ không hoài nghi đến trên người ta và ngươi.”

“Ngươi muốn tìm ai?”

Điện Hành Pháp Vương giật mình nói.

-Lũng Tây Trương thị!

Ánh mắt Lôi Hành Pháp Vương chuyển lạnh, nói: “Nhị trưởng lão Trương thị đang chạy tới Hắc Vân sơn mạch, vừa vặn muốn đi ngang qua phụ cận tổng bộ, ta đã bí mật viết thư cho hắn, tất cả đều có hắn đến hoàn thành!”

“Hùng chương Trương Khoát Hải!”

Điện Hành Pháp Vương biến sắc.

Không thể nghi ngờ, đây chính là tên của vị Trương thị nhị trưởng lão kia!

“Ba mươi năm trước Trương Khoát Hải đã là cao thủ Hoán Huyết cảnh, chỉ bất quá sau đó tẩu hỏa nhập ma một lần, lâm vào trạng thái tê liệt, bị Trương gia đóng băng ba mươi năm, thẳng đến trước đó không lâu mới truyền ra tin tức, Trương Khoát Hải đã khôi phục lại từ bên trong trạng thái tẩu hỏa nhập ma, mà một lần nữa thay máu thành công, người phá mà lập lại như vậy, tâm tình cùng ý chí sẽ không thụt lùi ba mươi năm, thậm chí còn khủng bố hơn không biết bao nhiêu lần!”

Lôi Hành Pháp Vương nói.

Một bên, sắc mặt Điện Hành Pháp Vương biến ảo một trận, trầm mặc không nói.

Sáng sớm hôm sau.

Mặt trời mọc.

Giang Thạch rốt cục cũng từ trong phòng đi ra, cả người thần thanh khí爽, tinh thần sáng láng, toàn thân có loại cảm giác thoải mái nói không nên lời.

Ông trời không phụ lòng người.

Không uổng công hẩn chấp nhất dung hợp nhiều công pháp như vậy, 【 Tượng Viêm Nộ Hỏa Công 】 cùng 【 Liệt Dương Thánh Thể công 】 rốt cục cũng dung hợp thành công vào tối hôm qua.

Tiêu hao suốt một đêm, đại não của hẩn thiếu chút nữa ngừng hoạt động, nhiều lần trước mắt đều xuất hiện ảo giác, chính đến hẩn thiếu chút nữa hoài nghi nhân sinh.

Nhưng cũng may tất cả đã qua.

Bây giờ bảng điều khiển của hẩn đã thay đổi một lần nữa.

Tên thật: Giang Thạch

Tu vi: Võ Thánh thang thứ ba

Công pháp: Chân Vũ cương kinh (Đại Thành)

Vũ kỹ: Phá Long Thương (tầng thứ hai), Phi Long Truy Ảnh Bộ (viên mãn), Vũ Hoa Tật Thiên viên mãn, Hồn Nguyên Thần Chương (viên mãn), Thánh Tượng Trán Thể công (tầng thứ nhất)

Thiên phú: Long Tượng (138000 cân), Ngộ Đạo (phân tích công pháp, dung hợp công pháp), Quy Nguyên (tinh khiết huyết mạch, khôi phục thương thế)

Giá trị danh vọng: 7900 (tập hợp đủ 1 vạn giá trị danh vọng có thể mở khóa thiên phú tiếp theo)

Hai đại công pháp đã dung hợp thuận lợi, biến thành một loại huyền công cường đại gọi là Thánh Tượng Trần Thể công.

【 Thánh Tượng Trần Thể công 】 này đồng dạng chia làm tam trọng cảnh giới, luyện đến viên mãn về sau, sẽ tu thành mười tám đầu khí huyết Thái Cổ Thánh Tượng cực kỳ đáng sợ ở trong cơ thể.

Uy lực của Thánh Tượng so với Viêm Tượng lúc trước còn mạnh hơn không biết bao nhiêu lần.

Bây giờ hắn chỉ tu luyện đến tầng thứ nhất, trong cơ thể vừa vận là sáu đầu khí huyết Thánh Tượng,

Mâu chốt hơn chính là, công pháp này còn giữ lại những đặc hiệu khác trước đó.

(cường hóa phòng ngự cấp 11, phản chấn lực lượng cấp 7, kháng độc cấp 4).

Ngoại trừ dòng tăng phúc lực lượng đã biến mất ra, toàn bộ những thứ khác đều tăng lên trên diện rộng.

Nhưng tăng phúc lực lượng một chỉ là biến mất ở mặt ngoài, kì thực là bởi vì loại đặc tính tăng phúc lực lượng này sớm dung nhập vào bên trong khí huyết Thánh Tượng.

Một khi hắn kích phát sáu đầu khí huyết Thánh Tượng trong cơ thể, lực lượng toàn thân sẽ bạo tăng lên trong nháy mắt, sẽ chỉ càng thêm khủng bố hơn so với trước.

“Ngoại trừ tăng cường những đặc hiệu này, lực lượng bản thân ta cũng từ 112.000 cân nhảy vọt tới trình độ 138.000 cân, tương đương với gia tăng 26.000 cân khí lực chỉ trong một đêm.”

Giang Thạch nắm chặt nắm đấm.

Bây giờ chính mình,

Lúc này mới ngăn ngùn năm ngày mà thôi, thực lực của hắc lại tăng lên gấp đôi có thừa.

“Giang huynh đệ, người rốt cục cũng xuất quan, tin tức của tên phản đồ kia, chúng ta đã tra ra, trước mắt hắc đang ở bên trong địa vực Bình Châu.”

Đường chủ Ngũ Hành Viên Khiếu nhanh chóng đi tới, mở miệng cười nói, “Bình Châu này là một đại bình nguyên vô tận, khác với bốn châu ở Tây Nam chúng ta, nơi đó đã tiếp cận Trung Nguyên, nhân sĩ giang hồ càng nhiều, môn phiệt thế gia cũng nhiều hơn, bất quá người yên tâm, người này căn bản không có Thế gia ủng hộ, hắc vì có thể sống sót, cư nhiên đã đầu nhập vào triều đình, trở thành nanh vuốt của triều đình.”

-A? Đầu nhập vào triều đình?

“Đúng vậy, bất quá lấy thực lực của người, những mặt hàng kia của triều đình hắc là không làm gì được người mới đúng.”

Viên Khiếu cười ha hả.

“Nếu như vậy, ta đây liền khởi hành, đúng rồi, hắc ở nơi nào của Bình Châu, có bản đồ cùng tin tức cụ thể không?”

Giang Thạch hỏi.

“Có.”

Viên Khiếu lấy ra một tấm bản đồ màu vàng đất từ trong ngực, mở miệng cười nói: “Người này ở một nơi gọi là Tuyên Dương thành, lấy thủ đoạn của người, đến nơi đó rất dễ dàng là có thể tìm hiểu được hắc!”

Giang Thạch tiếp nhận bản đồ, nhìn kỹ, trực tiếp thu vào trong ngực, nói: “Ngựa của ta đâu?”

“Đã cho ăn no rồi, ngay dưới núi.”

Viên Khiếu đáp lại.

Giang Thạch bắt đầu chạy về phía chân núi.

Mấy ngày không thấy, con yêu mã này bị nuôi đến càng thêm mập mạp cường tráng, khớp xương toàn thân cứng rắn, có ô quang chảy xuôi, có loại cảm giác quái dị nói không nên lời.

Chương 146: Thánh Tượng Trần Thể Công! Đuổi Giết Đã Đến! 2

Giang Thạch nhắc Lang Nha Bồng lên, nhảy lên tuần mã, ha ha cười, nói: “Viên đường chủ, thay ta nói một tiếng cho giáo chủ, ta đi một thời gian liền trở về!”

Hai chân hần kẹp lại, yêu mã dưới háng hí vang một tiếng, lao nhanh như gió về phía xa.

Xa xa.

Trên dãy núi cao lớn hùng vĩ.

Một đạo bóng người gầy gò cao cao đứng sừng sững ở đây, hai tay chấp sau lưng, ánh mắt lạnh như băng, xa xa nhìn về phương hướng Giang Thạch rời đi, nói: “Phát đi tin tức ra cho Trương Khoát Hải!”

Linh Linh Linh!

Lúc này, một người bên cạnh thả một đầu hùng ưng quái dị toàn thân màu tím ra, hùng ưng kia sải cánh dài hơn một thước, tốc độ cực nhanh, phù diêu mà lên, trong nháy mắt đã bay lên cao ngàn thước.

Tử Linh Ưng, một loại yêu thú, tốc độ cực nhanh, cực kỳ hiếm thấy, một canh giờ có thể bay thẳng bảy trăm dặm, một ngày có thể bay bảy canh giờ, chuyên môn dùng để truyền tống tình báo cấp bách.

“Giang Thạch tiểu nhi, ngươi tốt nhất vĩnh viễn đừng trở lại.”

Lôi Hành Pháp Vương lạnh lùng mở miệng.

Gió núi thổi tới, khiến cho ống tay áo trên người hắn phiêu động, có loại cảm giác thần bí không nói nên lời.

Đêm buông xuống.

Lửa trại nhảy nhót.

Trong nháy mắt, Giang Thạch đã chạy suốt một ngày đường.

Giờ phút này đang ngồi ở trong một miếu cỏ bỏ hoang, kiên nhẫn nướng một con lợn rừng mập mạp trước người.

Trên thực tế lấy sức ăn của một mình hắn, căn bản ăn không hết đầu đại lợn rừng này, nhưng ai bảo bên người hắn còn dẫn theo một con yêu mã đây?

Sức ăn của yêu mã này bây giờ so với hắn còn khủng bố hơn, một bữa có thể ăn mấy chục cân thịt, nhưng cũng may con yêu mã này không kén ăn, sống chín, tất cả đều có thể ăn hết.

Nếu không Giang Thạch thật là phải tốn tâm tư đi chuẩn bị đồ ăn cho nó.

Hơn nữa sức chịu đựng bây giờ con yêu mã này cũng cực kỳ khủng bố, một hơi chạy suốt một ngày không ngừng nghỉ, mạnh hơn không biết bao nhiêu so với lúc trước.

“Bình Châu, chiếu tốc độ như vậy mà chạy, ít nhất còn phải chạy thêm hai ngày mới có thể đến, thế giới này thật đúng là đủ lớn.”

Giang Thạch trầm nghĩ, tiện tay kéo một khối thịt heo xuống, nhét vào trong miệng.

Tuy rằng mùi vị có chút tanh tươi, nhưng chỉ cần có thể lấp đầy bụng, cũng không tính là gì.

Đang ăn điên cuồng, bỗng nhiên, Giang Thạch sinh ra cảm ứng, đột nhiên ngẩng đầu, nhìn về phía ngoài miếu cổ, lập tức đứng dậy từ trên mặt đất, sinh ra cảnh báo.

Một thanh âm phá phong khủng bố đang từ xa xa trong rừng nhanh chóng tiếp cận đến, hô hô rung động, thanh âm bén nhọn, như là có đồ vật đáng sợ nào đó đang tiếp cận cực nhanh.

Giang Thạch cảm lấy Lang Nha Bổng bên người theo bản năng.

Rốt cục, cái loại thanh âm phá phong đó hoàn toàn ngừng lại, thoáng cái dừng lại ở bên ngoài miếu.

Đôi phương cứ lẳng lẳng đứng ở nơi đó như vậy, cũng không nhúc nhích, chỉ có một đôi con người lạnh như băng nhìn về phía Giang Thạch, mang theo tính xâm lược cùng áp bách nhè nhẹ.

Giang Thạch nhất thời nhú mày, ánh mắt nhìn về phía bóng người trong bóng tối kia.

Nhưng ngay lúc này!

Đột nhiên, lại là một đạo tiếng kêu cực kỳ điếc tai từ trên cao truyền đến, xuyên vân liệt thạch, giống như là con mãnh cầm gì đang tiếp cận đến, mang đến một cỗ khí tức hung hãn vô hình.

Giang Thạch lập tức ngẩng đầu lên.

Chỉ thấy dưới ánh trăng trong sáng.

Một đầu hùng ưng cả người đen nhánh, cực kỳ to lớn, đang nhanh chóng bay tới từ xa, ánh mắt lạnh như băng, sắc bén mà lại đáng sợ, nó sải cánh chừng sáu bảy thước, song trảo như móc, lông vũ toàn thân như là từ thép tán đúc thành, ở dưới ánh trăng phản chiếu ô quang sáng quắc.

Nó xuất hiện ở trên cao, lơ lửng trên đỉnh đầu của Giang Thạch.

Trên lưng con chim ưng khổng lồ kia, rõ ràng còn có một nữ tử đứng thẳng, không thấy rõ dung nhan, chỉ biết là dáng người xinh đẹp, một thân quần áo pháp phới trên bầu trời đêm.

Bỗng nhiên, nữ tử kia phát ra tiếng cười, vẫy mái tóc trên vai, cười nói: “Giang Thạch? chạy thật đúng là nhanh, một ngày liền chạy ra mấy ngàn dặm, thật đúng là để cho chúng ta phí công tìm một trận.”

Giang Thạch lập tức hiểu ra, mấy người này đang truy tung hắn.

Bất quá rất nhanh hắn lại nhìn về phía bóng ma bên ngoài miếu.

Nữ tử trên không trung, hắn không thềm để ý, khí tức của đối phương cũng không mạnh, chỉ có cảnh giới Võ Thánh mà thôi, xem ra chỉ là người phụ trách truy tung.

Mà chân chính khiến hắn cảm thấy nguy hiểm chính là cường giả ẩn núp trong bóng tối kia.

Đối phương từ lúc xuất hiện đến bây giờ chỉ đứng ở trong bóng tối, không lộ diện chút nào, lấy thị lực của hắn cư nhiên cũng nhìn không thấu chỗ bóng tối kia.

Thật giống như bên ngoài cơ thể đối phương chảy xuôi một loại lực lượng thần bí, ngăn cách ánh mắt của hắn.

“Các ngươi là ai, tới giết ta?”

Giang Thạch có vẻ rất bình tĩnh, mở miệng nói.

Bây giờ hắn chân chính đắc tội chết chỉ có bốn thế lực.

Lũng Tây Trương, Côn Sơn Long, Thanh Y Lô cùng thế lực sau lưng Hoàn Châu Vương thị!

Không biết hai người này xuất thân từ thế lực nào?

-Giang Thạch, người rất tự tin, bắt quả người cho rằng người hôm nay còn có thể sống sót sao? Tuy rằng lần trước người đánh lui Long Hải, Long Đằng liên thủ, bắt quả lần này cũng không giống.

Nữ tử trên không trung tiếp tục phát ra tiếng cười.

Giấu đến bây giờ cũng không dám lộ diện, ta không nhìn thấy các người lợi hại hơi gì so với hai tên trưởng lão Long thị kia.

Ngữ khí Giang Thạch bình tĩnh, tiếp tục nhìn chăm chú bóng ma phía trước, đối với nữ tử trên đỉnh đầu cũng không nhìn một cái, nói: “Nếu các hạ không chủ động xuất hiện, vậy để cho ta tới moi người ra tốt rồi!”

Lang nha bỗng trong tay hắn kéo lê trên mặt đất, chân bước ra từng bước một, đi về phía bên ngoài.

Nhưng ngay lúc này!

Bóng người trong bóng tối kia rút cục đi ra, tựa hồ biết cứ ần núp như vậy cũng không làm gì được Giang Thạch, theo thân thể của hắn đi ra, nhất thời Giang Thạch thấy rõ dung mạo của đối phương, không khỏi hơi ngẩn ra.

Chỉ thấy đây là một lão nhân đầu đầy tóc bạc, thân hình khô ngô, nói là lão nhân, có lẽ có chút không thích hợp, thân thể đối phương rất quái lạ, từ chính giữa bắt đầu chia làm hai, một nửa khô héo, như là vỏ cây khô, một nửa khác thì hồng nhuận có ánh sáng, như là da thịt trẻ con.

Hai mắt cũng hoàn toàn khác nhau.

Một con mắt lóe ra hung quang sáng quắc, lệ khí bức người, tựa hồ tràn ngập bạo ngược cùng giết chóc.

Con mắt còn lại thì trong suốt thấy đáy, tựa hồ cực kỳ tinh táo.

Thật giống như hai cái hình thể không giống nhau, bị người cứng rắn chấp vá đến cùng một chỗ, một cỗ khí tức áp lực không ngừng tản mát ra từ trên người đối phương.

Nhưng rất nhanh, Giang Thạch nhíu mày, biết lai lịch của đối phương.

Trường bào trên người đối phương không thay đổi, giấu hiệu của gia tộc không thay đổi.

-Lũng Tây Trương Thị!

Hắn mở miệng tự nói, tiện tay ném lang nha bổng trong tay qua một bên.

Đối phó loại cao thủ thế gia này, Lang Nha Bổng được đúc từ Tinh Thần Vãn Thiết không chỉ vô dụng, ngược lại sẽ là trở thành gánh nặng của hắn.

Bởi vì cao thủ của những thế gia này đều có thủ đoạn khắc chế Tinh Thần Vãn Thiết.

Rõ ràng nhất chính là loại găng tay mỏng như cánh ve trên tay đối phương!

“Giang Thạch, hôm nay cũng để cho ngươi chết rõ ràng, người ở trước mặt ngươi, chính là Nhị gia Trương Khoát Hải tiếng tăm lừng lẫy của Trương thị chúng ta, có thể để cho Nhị gia tự mình ra tay, cho dù ngươi tiến vào cứu tuyền, cũng đủ để tự hào.”

Nữ tử trên lưng Hùng Ưng, tiếp tục phát ra tiếng cười, ánh mắt tràn ngập chế nhạo.

Nhị gia Trương Khoát Hải!

Từ người nhập ma, từ ma nhập người.

Suốt ba mươi năm công phu, trải qua đau khổ, chịu đủ xem thường, hôm nay phá rồi lập, sớm nửa người nửa ma, thực lực so với lúc trước khi tẩu hỏa nhập ma mạnh hơn không biết bao nhiêu.

“Đi với Ta.”

Ánh mắt Trương Khoát Hải lạnh như băng, ngữ khí khàn khàn, như là kim thạch ma sát vào nhau, làm cho người ta một loại cảm giác cực kỳ không thoải mái.

“Được rồi!”

Giang Thạch trực tiếp giơ lên một bàn tay, bình thản nói: “Đánh thắng ta!”

“Hả?”

Ánh mắt Trương Khoát Hải lạnh lẽo, không nói thêm nữa, trên người bắt đầu bạo khí trong nháy mắt, ầm một tiếng, tóc trắng đầu đầy bắt đầu bay múa lung tung, thân hình vốn chỉ cao hơn hai thước cũng đột nhiên nhanh chóng bạo trưởng, sinh ra từng mảng vảy đáng sợ, gân xanh nổi lên, khí tức đẩy lên.

Đảo mắt hần đã hóa thành cự nhân cao hai thước bốn hai thước năm, trên người tràn một loại ma tính nói không nên lời, khí lưu ở bên cạnh hần cũng chịu không được nghịch không mà lên, giống như là máy bay phản lực đồng dạng, phát ra chói tai nổ vang.

Chương 147: Đánh Giết Nhị Trưởng Lão Trương Thị! 1

Ánh mắt Trương Khoát Hải lạnh như băng, khí tức khủng bố, cơ hồ trong nháy mắt đã hoàn thành biến thân, khí lưu gào thét quanh thân, lân giáp dày đặc, mọc đầy mạch máu thô to, chen chúc cùng một chỗ giống như là giun đất, toàn bộ quần áo nửa người trên đều bị phồng đến rách nát.

Hắn tẩu hỏa nhập ma ba mươi năm, ma tính cực nặng, kiên kị nhất có người ở trước mặt hắn nói ra lời như vậy, một khi nói ra, kích phát ma tính của hắn, đó chính là một con đường chết!

Muốn chấm dứt giữa chừng cũng không thể làm được!

Cũng như lúc này...

Lời nói của Giang Thạch, không thể nghi ngờ đã kích thích hắn thật sâu!

Bùm!

Trương Khoát Hải không nói một lời, bàn chân vừa đạp, mặt đất phát ra tiếng bạo liệt khủng bố, một tầng gợn sóng mắt thường có thể thấy được trong nháy mắt khuếch tán ra, bao phủ phạm vi hơn mười thước.

Mặt đất hơn mười thước xung quanh lõm xuống trong nháy mắt, thật giống như bị một viên đạn đạo khủng bố cho nổ qua vậy, vô luận là cây cối hay là cự thạch trong phạm vi hơn mười thước, tất cả đều nát cả nát bấy, phát ra tiếng oanh tạc, tràn diện khủng bố.

Theo vô số tiếng nổ này truyền ra, một đạo thân ảnh màu đen đáng sợ đột nhiên bạo xạ ra, lấy một loại tốc độ không thể tưởng tượng nổi trong nháy mắt xuyên qua khoảng cách hơn mười thước, sát na đã xuất hiện ở gần Giang Thạch.

Một chương nặng nề oanh ra.

Tốc độ của Trương Khoát Hải quá nhanh, Giang Thạch thậm chí có loại cảm giác hoa mắt, khi ý thức được nguy hiểm tiến tới, đôi phương đã sớm xuất hiện ở trước mặt của hắn, sắc mặt không khỏi cả kinh, theo bản năng cong cánh tay ngăn cản.

Bùm!

Một cỗ cự lực khủng bố không cách nào tưởng tượng trong nháy mắt truyền đến, tựa như một tòa núi sắt hung hăng va chạm qua, không khí chỗ Giang Thạch nổ tung trong nháy mắt, mảng lớn sóng khí bắn nhanh về phía sau.

Sau đó toàn bộ mặt đất cũng đang bắt đầu vỡ nát, vô số đá vụn theo sát bay về phía sau.

Thân thể Giang Thạch chỉ là chống đỡ không đến hai giây, thân thể liền bị một cỗ lực lượng cực kỳ khủng bố đánh bay ra ngoài, giống như là đạn pháo đập về phía sau.

Mà ngay khi hắn vừa mới bay ngược ra ngoài, Trương Khoát Hải đã đuổi theo cực nhanh, ánh mắt lạnh như băng, không hề có cảm tình, tựa hồ đã hoàn toàn nhập ma, song chưởng liên hoàn, trực tiếp bắt đầu oanh kích lên người Giang Thạch, trong nháy mắt chỉ có thể nghe được vô số tiếng sóng khí nổ tung.

Toàn bộ khu vực ầm ầm nổ vang, long trời lở đất, tiếng nổ vang không dứt, khắp nơi đều là cương khí khủng bố màu đen.

Siêu phẩm võ học!

Tử Dương Huyền Cương!

Từ trên cao nhìn lại, đã hoàn toàn không thấy rõ thân ảnh của Trương Khoát Hải và Giang Thạch, ngoại trừ vô số đá vụn thì chỉ còn cương khí dày đặc.

Vị nữ tử đứng sừng sững tại trên lưng hùng ưng màu đen, nụ cười trên mặt càng thêm nồng đậm, hai tay khê vuốt, cười nói: “Không hổ là Nhị gia, yên lặng ba mươi năm, một khi bộc phát, quả nhiên kinh người, phong mang đóng băng ba mươi năm, làm sao có thể dễ dàng mai một?”

Bùm!

Bỗng nhiên lại là một đạo tiếng nổ mạnh cực kỳ khủng bố truyền ra, lần này chấn động toàn bộ mặt đất đều đang lắc lư kịch liệt, đếm không hết đá vụn bắn về phía không trung.

Hai người đang di chuyển với tốc độ cao, cuối cùng cũng dừng lại, lần nữa lộ ra bóng người.

Chỉ bất quá, vị nữ tử trên hùng ưng cũng không khỏi trừng to hai mắt, lộ ra vẻ giật mình.

Chỉ thấy mặt đất phía dưới đã lõm xuống sâu gần nửa thước.

Ở trong chỗ lõm này, hai đạo nhân ảnh lẳng lặng đứng sừng sững.

Thân hình Giang Thạch cư nhiên cũng không biết từ lúc nào từ hình thái nhỏ gầy ban đầu, hóa thành hình thái cao hơn hai thước, làn da toàn thân lóe ra ánh sáng bóng như thần đồng, từng mạch máu thô to bò đầy toàn thân hần, toàn bộ cơ bắp trên người no đủ, nhô lên cao cao, có loại cảm giác cuồng dã nói không nên lời.

Tóc đen xõa tung, khoe miệng xuất huyết, nhiều chỗ trên người có thể thấy được dấu tay rõ ràng, hai bàn tay giờ phút

này cư nhiên đã nắm chặt hai bàn tay của Trương Khoát Hải, khiến cho hai bàn tay của Trương Khoát Hải dường như không thể hạ xuống được.

“Lão thất phu, còn tưởng rằng người mạnh bao nhiêu, cũng không gì hơn cái này!”

Giọng Giang Thạch lạnh như băng.

Bùm!

Nhưng Trương Khoát Hải phản ứng cực nhanh, trong nháy mắt bị Giang Thạch cầm chặt hai tay, một bàn chân lại dùng tốc độ không thể tưởng tượng nổi đá ra cực nhanh, mang theo cương khí màu đen vô kiên bất tồi trực tiếp hung hăng oanh tới mặt của Giang Thạch, tựa hồ muốn đem toàn bộ mặt Giang Thạch cho trực tiếp dẫm nát.

Nhưng phản ứng của hắn nhanh, Giang Thạch cũng không chậm chút nào.

Bạo phát bốn đầu khí huyết Thánh Tượng, bây giờ hắn quả thực cường đại đến tột đỉnh, một cái bàn chân nhanh như tia chớp, đá ra trong sát na, phát sau mà tới trước, không khí mang theo đều trực tiếp nổ tung.

Bùm!

Một tiếng trầm đục vang lên, máu tươi bắn tung tóe, từng mảnh lân giáp vỡ vụn bay múa lung tung, tràng diện kinh người.

Nữ tử trên lưng Hùng Ưng giật mình trong lòng, không thể tin.

Nhị gia Trương Khoát Hải bị thương?

Sao có thể thế được?

Trương Khoát Hải cũng nhìn thấy bàn chân của bản thân bị đá máu tươi đầm đìa, cốt nhục nổ tung, thậm chí có thể nhìn thấy xương trắng bên trong, không khỏi hét lớn một tiếng, trực tiếp phát ra một đạo sóng âm vô cùng chói tai.

Bùm!

Một tầng gợn sóng màu đen truyền ra từ trong miệng của hắn, giống như sóng siêu âm, thổi quét mà đến trong đầu Giang Thạch, nhưng trước đó Giang Thạch đã sớm ném qua thiết thời từ loại công kích sóng âm này, cơ hồ tại thời điểm Trương Khoát Hải vừa mới rống to, hắn cũng trực tiếp theo sát rống to lên.

“Gào!”

Hai đạo sóng âm vô cùng đáng sợ trong nháy mắt giao kích lên không trung, chấn động bốn phương tám hướng không ngừng nổ tung, vô luận là yêu mã của Giang Thạch, hay là hùng ưng giữa không trung tất cả đều phát ra tiếng rít chói tai, đang giãy dụa kịch liệt.

Trong lòng Giang Thạch lạnh lẽo, tơ máu trong mắt dày đặc, mặc dù lấy thanh âm ngăn cản sóng âm của Trương Khoát Hải, nhưng dù sao hắn cũng chưa từng tu luyện qua công pháp sóng âm, chỉ dựa vào tiếng rống to thuần túy của thân thể, cho nên tuy rằng chống cự được một bộ phận sóng âm của đối phương, nhưng trong đầu cũng bị chấn động đến đau đớn.

“Ta muốn xé ngươi!”

Ngữ khí của hắn cực kỳ khủng bố, bắt lấy hai tay của Trương Khoát Hải đột nhiên vũ động, lực lượng toàn thân bộc phát, muốn dựa vào lực lượng tuyệt đối sinh sinh xé rách Trương Khoát Hải.

Nhưng Trương Khoát Hải cũng cực kỳ khủng bố, bị Giang Thạch bắt lấy hai tay, không thể tránh thoát, cư nhiên mạnh mẽ

vặn vẹo cánh tay, rắc rắc hai tiếng trầm đục, hai cánh tay đều trật khớp trong nháy mắt, sau đó cánh tay của hắn giống như là hóa thành cá chạch không xương, trở nên trơn trượt, tiết ra vô số chất nhầy, cư nhiên có thể tránh thoát từ trong hai tay Giang Thạch.

Bên này vừa mới giãy thoát, bàn chân hắn giậm một cái, ầm một tiếng, trong nháy mắt bay ngược ra, hung hăng rơi ở xa xa, một thân khí tức phập phồng mãnh liệt, hai cánh tay vừa mới trật khớp nhanh chóng khép trở về, phát ra thanh âm ca ca.

Trong hai lòng bàn tay của Giang Thạch, xuất hiện số lớn lân giáp cùng chất nhầy, tràn ngập mùi tanh hôi, hiển nhiên những thứ này đều là từ trên người Trương Khoát Hải lưu lại.

Đối phương vì có thể đào thoát từ dưới tay hắn, không chỉ có toàn bộ lân giáp tróc ra, ngay cả máu thịt dưới lân giáp cũng bị xé xuống một tầng.

“Lão già, không phải muốn giết ta sao?”

Ngữ khí Giang Thạch lạnh như băng, vung vung tay, từng mảnh lân giáp cùng chất nhầy bay đến khắp nơi.

Lòng bàn tay của hắn truyền đến từng đợt cảm giác đau đớn nóng bỏng.

Hiển nhiên những lân giáp và chất nhầy này đều ẩn chứa kịch độc.

Tuy rằng hắn có năng lực kháng độc, nhưng bây giờ cũng không thể đem những kịch độc này ngăn cản toàn bộ ở bên ngoài.

Chương 148: Đánh Giết Nhị Trưởng Lão Trương Thị! 2

Tên nhị gia Trương thị này, luận thực lực tuyệt đối mạnh hơn hai tên trưởng lão Long thị mà hắn gặp phải.

“Ta thừa nhận ta xem thường ngươi!”

Ngữ khí Trương Khoát Hải lạnh như băng, xuất hiện ở xa xa, mạch máu toàn thân đang không ngừng nhảy lên, thùng thùng rung động, trái tim càng là giống như nổi trống.

“Bất quá ta đáp ứng gia tộc muốn mang ngươi về, tuyệt không có khả năng nuốt lời!”

“Hừ?”

Đôi mắt Giang Thạch phát lạnh.

Bùm!

Trên người Trương Khoát Hải đột nhiên bắt đầu phát ra từng mảnh huyết quang hùng hực, giống như là thiêu đốt, từng mảnh tinh khí sinh mệnh nồng đậm bắt đầu hiện ra từ trên dưới toàn thân hắn, khiến cho khí thế vốn cực kỳ đáng sợ của hắn lại bắt đầu cấp tốc tăng lên một lần nữa.

Toàn bộ thân thể tại trên cơ sở vốn có, vậy mà rất nhanh đã xảy ra lần chuyển biến thứ hai, từng khối vật chất giống như là lớp biểu bì từ trong thân thể hắn chui ra, trong nháy mắt đã lớn hơn một vòng.

Bí thuật: Ngũ Long Trấn Thiên!!

Ngũ tạng cộng hưởng!

Tâm can tỳ phế thận, toàn bộ bộc phát!

Giống như là hóa thành năm cái lò nung đáng sợ, tạo ra năm cỗ lực lượng mãnh liệt hoàn toàn bất đồng, điên cuồng trùng kích ở trong thân thể của hắn.

Giờ khắc này, Trương Khoát Hải cho người ta có một loại cảm giác giống như không còn là người, mà là... một con yêu thú.

“Đây chính là bí thuật ta yên lặng ba mươi năm, vất vả mới có thể luyện thành, vốn là chuẩn bị cho những người khác, nhưng nếu đã gặp người, liền để cho người... ném thử trước đi!”

Trương Khoát Hải gầm nhẹ một tiếng, toàn bộ thân thể mang theo tầng tầng sóng khí, bàn chân đạp lên, cấp tốc vọt tới hướng Giang Thạch, sóng khí mãnh liệt, trùng trùng điệp điệp.

Lực lượng toàn thân kinh khủng thật khó tưởng tượng.

Ánh mắt Giang Thạch ngưng tụ, cảm giác được nguy cơ nồng đậm, không hề do dự, hai đầu khí huyết Thánh Tượng còn lại trong cơ thể cũng trực tiếp kích phát.

Cùng lúc đó, kinh lực cùng cự lực đã hợp nhất!

Hỗn Nguyên Thần Chương!

Bàn chân hắn đạp một cái, khí lưu xung quanh thân thể nổ tung, thân thể cấp tốc phóng về phía trước, một chương nặng nề vỗ về phía Trương Khoát Hải.

Mười hai tầng công lực!

Ngay từ đầu sở dĩ không bộc phát toàn bộ thực lực là bởi vì không muốn để cho thân thể vượt qua gánh nặng chịu đựng, nhưng bây giờ đối phương đã xuất ra toàn bộ át chủ bài, hắn tự nhiên cũng không thể giữ lại.

Bùm!

Trời lở đất, loạn thạch bay múa.

Toàn bộ khu vực như là bị thiên thạch va chạm, trong nháy mắt lồm xuống sâu hơn nửa thước, sóng khí cùng năng lượng vô tận quét ngang bốn phía.

Phốc xuy!

Một mảnh máu tươi bắn tung tóe ra, máu thịt xương cốt bay múa khắp nơi.

Một cánh tay của Trương Khoát Hải bị Giang Thạch đánh cho nát bấy ngay tại chỗ, sau khi chưởng lực khủng bố đánh nát cánh tay của hắn, rất nhanh lại rơi vào lồng ngực của hắn, đem lồng ngực của hắn cũng cho đánh cho lồm xuống, trước sau thông suốt.

Toàn bộ cơ thể bay thẳng về phía sau với tốc độ không thể tưởng tượng được, đập mạnh vào tảng đá phía sau.

“Nhị gia!”

Nữ tử trên không trung mừng rỡ, phát ra tiếng kinh hô.

Giờ phút này, lực lượng của Giang Thạch tràn đầy, ánh mắt đỏ lên, trên mặt đầy mạch máu, toàn thân máu giống như là thiêu đốt, mang đến từng đợt cảm giác đau đớn khó tả, cảm giác được thân thể sắp bị nổ vỡ vậy.

“Súc sinh đáng chết, ta vốn là không muốn bại lộ loại lực lượng này, vì cái gì nhất định phải bức ta, đây chính là toàn bộ thực lực của ngươi, ta còn tưởng rằng ngươi mạnh bao nhiêu đây!”

Ngữ khí Giang Thạch cực kỳ khủng bố, giống như là hóa thành một con đại yêu thú, một chương đánh bay biển rộng, có thể ngay cả lác cũng không lác một cái, đầu đầy tóc đen nhánh tựa như dây thép, căn căn đều vô cùng khủng bố.

Hắn cất bước, đi về phía Trương Khoát Hải, tàn ảnh chột lóe, khoảnh khắc đã xuất hiện ở gần Trương Khoát Hải, một tay bắt lấy da đầu của Trương Khoát Hải, hung hăng đập một cái hướng về mặt đất.

Phốc xuy!

Một mảnh máu tươi bắn tung tóe ra.

Toàn bộ da đầu của Trương Khoát Hải đều bị Giang Thạch sống sờ sờ kéo xuống, máu tươi đầm đìa, muốn bao nhiêu thì thấm có bấy nhiêu thì thấm.

Bản thân Trương Khoát Hải càng là cuồng thổ máu tươi, thân thể nặng nề nện trên mặt đất, đem mặt đất đều cho nện ra một hố lõm thật lớn, thương thế trên người bị đập đến càng nặng.

Nữ tử trên không trung vô cùng hoảng sợ, nhìn về phía Giang Thạch, giống như nhìn quái vật.

Nàng vội vàng thúc giục hạ hùng ung, điên cuồng chạy về phía xa.

“Chạy, ngươi có thể chạy thoát không?”

Giang Thạch ngẩng đầu lên, ánh mắt sung huyết, toàn thân đau đớn mãnh liệt, hắn đem tất cả căn nguyên đều quy kết cho hai người trước mắt.

Nhìn thấy nữ tử muốn chạy, hắn tiện tay cầm lên một nắm đá vụn, dùng đủ khí lực, trực tiếp hung hăng ném về phía hùng ung màu đen dưới chân nữ tử.

Hừ!!

Đá vụn khủng bố, uy lực quả thực không thể hình dung.

Nó giống như những quả tên lửa nhỏ.

Ngoại trừ mấy viên đá ban đầu bị con hùng ưng kia tránh đi, những viên đá còn lại đều đánh vào trên người con hùng ưng kia.

Phốc phốc phốc!

Máu tươi bắn tung tóe, tiếng kêu thảm thiết liên tục.

Lông vũ như thép tấm của con hùng ưng này ở trước mặt Giang Thạch quả thực giống như là không tồn tại vậy, bị dễ dàng đánh thủng, lưu lại từng cái huyết động lớn bằng chậu rửa mặt ở trên người nó.

Hùng ưng hí vang, trực tiếp chịu không nổi, bắt đầu rơi xuống từ trên không.

Nữ tử trên lưng hùng ưng càng là hoảng sợ không thôi, phát ra tiếng thét chói tai, dùng toàn lực muốn ổn định hùng ưng, lại căn bản vô dụng.

Sau đó Giang Thạch lại là ném ra bảy tám viên đá.

Huu!

Bang bang bang bang!

Cả cơ thể Hùng Ưng bị đánh thành cái sàng, vô cùng thâm, nữ tử mang theo tiếng thét chói tai hung hăng nện xuống đất cùng với hùng ưng, Oanh một tiếng, rơi trên mặt đất, hùng ưng bị thảm hí vang hai tiếng, liền hoàn toàn không nhúc nhích nữa.

Về phần nữ tử kia, mặt đầy máu tươi, xương cốt toàn thân vỡ nát, thời điểm nện xuống bị thân thể cực lớn của hùng ưng đè ở dưới thân, cả người thống khổ vô cùng.

“Ai đã bán đứng tung tích của ta?”

Giọng Giang Thạch lạnh như băng, nhìn chằm chằm vào nữ tử toàn thân đầy máu tươi kia.

“Ha ha ha, ngươi muốn biết?”

Nữ tử kia lộ ra nụ cười thảm, nói: “Nói cho cũng không sao, là... là Lôi Hành Pháp Vương của Hắc Liên giáo các ngươi, ngươi đi giết hắn đi, ha ha ha...”

Trước khi nàng chết còn muốn kéo xuống một người.

Phốc xuy!

Bàn chân Giang Thạch đá một cái, một viên đá bay ra, sát na đánh xuyên qua đầu của nàng, làm toàn bộ đầu của nữ tử đều chia năm xẻ bảy.

Giang Thạch xoay người lại, đi về phía tên Nhị gia Trương thị đã trọng thương ngã xuống đất kia.

Không thể không nói huyết mạch của Trương thị rất mạnh, trước đó Trương Khoát Hải còn bị trọng thương, gần như không thể nhúc nhích, lúc này mới qua bao lâu nhưng đã khôi phục lực hành động, máu tươi trên người ngừng chảy, khí tức cũng khôi phục không ít.

Hắn rống giận một tiếng, xoay người liền chạy, cực nhanh phóng vào trong rừng.

Sắc mặt Giang Thạch âm trầm, nói: “Trương nhị gia, ngươi thật sự là để cho ta thất vọng, quá để cho ta thất vọng a!”

Bước chân của hắn bước ra, thân hình như mũi tên rời cung, đuổi theo phía sau.

Người cấp độ này cũng biết chạy trốn?

Không phải nên tử chiến đến cùng sao?

Ầm ầm ầm ầm!

Dưới sự truy đuổi điên cuồng của Giang Thạch, Trương Khoát Hải căn bản là trốn không được bao lâu, rất nhanh đã bị

Giang Thạch đuổi kịp từ phía sau, một chưởng vỗ vào phía sau lưng hắn.

Oanh một tiếng, có thể dùng mắt thường có thể thấy được một tầng khí lãng khùng nổ tung ra ở sau lưng Trương Khoát Hải, toàn bộ phía sau lưng đều lồm xuống ngay tại chỗ, huyết vụ bắn tung tóe.

Cơ hồ bị một chưởng trực tiếp đánh xuyên phía sau lưng.

Trương Khoát Hải hung hăng nện ở xa xa, miệng lớn hộc máu, thương thế trên người bắt đầu nhanh chóng khép lại lần nữa, nhưng lần này Giang Thạch căn bản không muốn cho hắn cơ hội nữa, mà là sải bước đi ra, chế trụ đầu đối phương.

-Trương Khoát Hải, đi chết đi!

Chương 149: Gặp Lại Dương Hồng Thiên! 1

Trong khu rừng tối đen.

Rầm một tiếng, máu bắn tung tóe, mùi hôi thối xộc lên.

Giống như một đài phun nước nhỏ bắn lên.

Giang Thạch chậm rãi đứng dậy từ dưới đất, nắm lấy đầu Trương Khoát Hải, nâng cao lên, đầu bị đứt lìa còn dính những sợi thần kinh đen đỏ ở phần cổ, quần quai như những con giun đất.

Hắn sòng sò sửa nhỏ luôn cả cái đầu của Trương Khoát Hải.

Trương Khoát Hải trợn mắt trừng trừng, máu chảy ra khoeo mắt, như không nhắm mắt nổi vậy.

Thân thể không đầu vẫn có vùng vẫy trên mặt đất, lòng bàn tay co giật liên tục, muốn tích tụ lực lượng, nhưng mất đầu rồi, cả thân thể như một cọng lau sậy trôi nổi, dù có vùng vẫy thế nào cũng vô ích.

Một lúc sau, cuối cùng thi thể của hắn cũng nằm im bất động, cứng đờ.

Giang Thạch lộ nụ cười lạnh lùng, nhìn chăm chăm vào cái đầu trên tay, nói: “Trương nhị gia, chúc người ra đi bình an!”

Hừ!

Hắn dồn hết sức, quăng thật mạnh cái đầu đi, lực lượng hơn cả chục vạn cân tác động lên cái đầu, lập tức đã quăng cái

đầu đi cả chục dặm, xé gió bay đi, nhanh chóng biến mất trong không trung.

Làm xong tất cả, Giang Thạch quay người bỏ đi.

Không nhìn thêm lần nào nữa vào cái xác không đầu.

Thân thể hắn bắt đầu nhanh chóng phục hồi lại bình thường, giải trừ tất cả các trạng thái, lực lượng siêu tải khổng lồ xé thân thể của hắn ra nhiều vết thương, tim đau đớn, kinh mạch đau đớn, máu thịt đau đớn, khắp người như bị dao cắt.

Hắn trực tiếp sử dụng thiên phú Quy Nguyên, bắt đầu phục hồi nhanh chóng, ánh sáng trắng lóe lên khắp cơ thể, nhanh chóng chữa lành những vết thương do gánh nặng siêu tải lên cơ thể gây ra.

Nhưng Giang Thạch nhanh chóng nhíu mày, nhìn vào đôi bàn tay, cánh tay, ngực của mình, cảm thấy những nơi đó ngứa ngáy khó chịu, như bị kiến cắn vậy, nổi lên những nốt đỏ nhỏ...

Tất cả những vùng này không ngoại lệ, đều bị máu độc của Trương Khoát Hải tẩm vào.

Với thiên phú Quy Nguyên của hắn, trong thời gian ngắn lại khó có thể đẩy lùi hoàn toàn chất độc này ra khỏi cơ thể.

“Đám quái vật thế gia chết tiệt!”

Giang Thạch rửa thầm, vừa tiếp tục dùng Quy Nguyên kháng độc, vừa vô thức sờ lên đầu, đồng thời, não cũng nhanh chóng suy nghĩ, ánh mắt lạnh dần.

Lôi Hành Pháp Vương!

Trước đây ở tổng bộ Hắc Liên Thánh giáo, người này đã âm hiểm, cản trở Hắc Liên giáo chủ bổ nhiệm hắn.

Bây giờ lại câu kết với Lũng Tây Trương thị, để lộ ra vị trí của mình!

May mà trước đây hắn đã dành 5 ngày để bổ quan gia tăng lực lượng.

Nếu không, hôm nay hắn thực sự không chắc có thể thoát khỏi tay Trương nhị gia.

Lôi Hành Pháp Vương, hắn muốn giết ta!

“Ai muốn giết ta, ta nhất định để người đó sống không bằng chết!”

Giang Thạch nói lạnh lùng, não vẫn đang suy nghĩ không ngừng.

Vụ truy sát lần này, thực sự chỉ có một mình Lôi Hành Pháp Vương đứng sau điều khiển sao?

Liệu Hắc Liên giáo chủ có liên quan không?

“Không có khả năng lắm, nếu Hắc Liên giáo chủ muốn giết ta, lúc ta ở tổng bộ, hắn chỉ cần tập hợp cao thủ vây đánh ta là xong, đâu cần mượn dao giết người.”

Giang Thạch tự nói, chợt não hắn hiện lên bóng dáng của Điện Hành Pháp Vương.

Khi đó đối mặt với sự cản trở của Lôi Hành Pháp Vương, phản ứng của lão hồ li này cũng hơi bất thường.

Chuyển nhiệm vụ ra ngoài lần này, chính là lão già này một mực thúc đẩy.

Liệu có phải hắn ta cũng có dính líu không?

Một lúc, não Giang Thạch tràn ngập suy nghĩ.

Nhưng dù thế nào đi nữa, Lôi Hành Pháp Vương đã vào danh sách đen của Giang Thạch rồi, khi quay lại tổng bộ Hắc Liên Thánh Giáo, nhất định phải tìm cơ hội thanh toán tất cả.

Khi Giang Thạch trở lại ngôi miếu hoang, lập tức sắc mặt thay đổi, nhìn về phía con yêu mã của mình.

Chỉ thấy con yêu mã này đang hưng phấn bất thường, hí dài, nằm trên xác một con hùng ưng khổng lồ, hăng hái gặm ăn, đầy miệng răng sắc nhọn như thép, xé xác con hùng ưng ra từng mảnh, nhét vào miệng.

“Con ngựa chết tiệt này thậm chí còn ăn thịt yêu thú, đúng là không biết sợ bị cắn đến chết.”

Nhưng rất nhanh Giang Thạch lại vui mừng trong lòng.

Con ngựa ăn càng nhiều, sau này không gian tiến hóa càng lớn, biết đâu thực sự có thể tiến hóa thành một đại yêu thú.

Tiếp theo, hắn quay lại ngôi miếu hoang, bắt đầu toàn lực khôi phục.

Một đêm trôi qua.

Sáng sớm hôm sau.

Giang Thạch nhú mày, đứng dậy từ mặt đất, vẫn cảm thấy hai cánh tay và ngực truyền đến cảm giác tê dại ngứa ngáy.

Một đêm trôi qua, chất độc trong người vẫn chưa được đẩy ra hoàn toàn, chỉ là những nốt đỏ nhỏ trên bề mặt giảm đi khá nhiều.

Độc chất trong máu Trương Khoát Hải thực sự không đơn giản, nếu mạnh hơn chút nữa, e rằng thực sự có thể khiến hắn sống không bằng chết?

Hắn bước ra khỏi ngôi miếu, nhìn về phía con yêu mã.

Chỉ thấy con yêu mã này đã ăn gần hết xác con hùng ưng, thân hình gầy guộc ban đầu giờ phình ra như cái bể nước nhỏ.

Thấy Giang Thạch đi tới, con yêu mã lập tức cố gắng bò dậy từ mặt đất, lắc lư đầu, thể hiện sự thân thiện.

“Con ngựa chết tiệt, người ăn nhiều thế còn đi đường được không?”

Giang Thạch cười gằn.

Con yêu mã lập tức gật đầu liên tục, hí dài.

Giang Thạch trực tiếp nhảy lên lưng ngựa, một lần nữa xua ngựa phóng đi.

Tiếp theo là hai ngày nữa trôi qua.

Với tốc độ của con yêu mã, cuối cùng ngày thứ ba Giang Thạch cũng đi vào Tuyên Dương Thành thuộc Bình Châu.

Trong 3 ngày, điểm danh vọng của hắn cũng từ 7900 điểm, tăng lên 8900 điểm, vẫn đang tăng chậm dần.

Khoảng cách đến mốc 1 vạn điểm ngày càng gần.

Lúc đó sẽ là lúc thiên phú thứ 4 mở khóa.

...

Trong Tuyên Dương Thành.

Đúng lúc buổi chiều, khắp nơi sôi nổi nhộn nhịp.

Hai bên đường phố đầy ắp người, tụ tập thành từng nhóm, bàn tán sôi nổi, nhìn về phía đại lộ phía xa.

“Dương Tổng Binh Hồng Thiên này, một đường đi tới thật đúng là thăng tiến vượt bậc, nhớ cách đây nửa năm, hắn chỉ là Tổng binh ở Hoang Châu, không ngờ lại được triều đình thăng chức nhanh như vậy, điều động đến làm Tổng binh Bình Châu, Bình Châu giàu có phồn vinh hơn Hoang Châu nhiều, quan trọng hơn là Bình Châu không có chiến loạn, cũng không có người tị nạn, làm Tổng binh ở đây, không biết thoải mái hơn bao nhiêu lần.”

Trong đám đông, Triệu Hậu Tài liên tục luôn lách, không giấu được vẻ ngưỡng mộ nhìn về phía một nhóm quan binh

trên đại lộ.

Chỉ thấy trên đại lộ rộng lớn, rất nhiều Xích Diễm quân đi lại, còn có người của cửa nha môn, còn có bộ đầu của Lục Phiến Môn chuyên trách bảo vệ trật tự.

Ở giữa, một nam tử trung niên cao lớn, mặc áo xanh, giáp xanh, cưỡi chiến mã, vẻ mặt bình thản, trong sự hộ tống của các tướng soái bên cạnh, tiến về phía trước.

Bên cạnh hắn là Tuyên Dương Thành Chủ, Thái úy Bình Châu v.v., mỉm cười nịnh nọt theo sau hòa âm.

Ngoài ra còn có một số cao thủ Lục Phiến Môn, cũng đều mỉm cười, vẻ mặt đầy xu nịnh.

“Cha, nghe nói Dương Tổng binh đã đánh bại quân khởi nghĩa Hồng Cân quân của Triệu Thiên Long nên mới được thăng chức Tổng binh Bình Châu, có thật không?”

Triệu Phi Yến xinh đẹp ở bên cạnh chớp chớp đôi mắt to, nhìn về phía Dương Hồng Thiên.

“Hơn phân nửa là thật, Dương Hồng Thiên này, ta từng gặp, thủ đoạn cay độc tàn nhẫn, quả thực không phải người thường có thể sánh kịp.”

Triệu Hậu Tài nói.

“Không uổng người ta leo lên cao được như vậy.”

Triệu Phi Yến gật đầu liên tục, liếc nhìn phụ thân mình, nói: “Cha, người nhìn xem người một chút, từ Hoang Châu chạy tới Bình Châu, thật sự là hỗn càn tụt lùi!”

“Đồ con hoang!”

Triệu Hậu Tài tức giận quát.

“Sur muội, người nên nói ít lại đi.”

Thượng Quan Vân cười khỏ.

Chương 150: Gặp Lại Dương Hồng Thiên! 2

Tật nói nhiều của sư muội sao vẫn chưa sửa được.

“Phụ thân, họ sắp đi đâu vậy?”

Triệu Phi Yên nhăn mặt, lại nhìn về phía đại lộ, thắc mắc hỏi.

“Ai mà biết được.”

Triệu Hậu Tài lắc đầu nhẹ.

“Sao lại không biết? Dương Tổng Binh vừa được điều động tới đây, Tuyên Dương Thành Chủ và Thái úy Bình Châu chuẩn bị tại Túy Tiên Lâu để nghiên yển Tổng binh Dương, không chỉ họ, tất cả thế lực có mặt mũi trong thành cũng được mời, thậm chí một số nhân vật giang hồ nổi danh cũng được gửi thiệp mời, thật đáng ghen tị!”

Một gã đại hán bên cạnh đột nhiên lên tiếng.

“Ồ? Nhiều người như vậy ai cũng được mời tới sao?”

Triệu Hậu Tài kinh ngạc.

“Các ngươi đừng nghĩ lung tung nữa, người giang hồ được mời tới thiểu cũng phải đạt cảnh giới Nhập Kinh quan thứ mười, các ngươi có không?”

Gã đại hán nhìn Triệu Hậu Tài.

Triệu Hậu Tài ho nhẹ vài tiếng, không nói nữa.

Thực ra hán ta cũng đạt cảnh giới Nhập Kinh quan thứ mười!

Tuy nhiên, hắn vẫn không tham gia sự kiện náo nhiệt này.

Nếu bị Dương Hồng Thiên bắt đi làm binh sĩ thì rắc rối lắm.

Ở Hoang Châu, hắn đã quá hiểu tiếng tăm cùng tính cách của Dương Hồng Thiên, tình trạng hỗn loạn ở Hoang Châu cũng liên quan không nhỏ tới phong cách hành sự của Dương Hồng Thiên.

“Đi thôi, đừng nhìn nữa.”

Triệu Hậu Tài nói, rồi quay người rời đi cùng đồ đệ và nữ nhi.

“Ồ, phía trước không phải là Triệu tiên bối sao?”

Vừa đi ngang một ngã tư, đột nhiên một giọng nói vui mừng vang lên không xa.

Triệu Hậu Tài đầu tiên là sửng người, lộ vẻ hoài nghi, đột nhiên giật mình, suýt nữa nhảy dựng lên.

Giọng nói này sao nghe quen thế?

Hắn vội nhanh chóng quay đầu quan sát, đồ đệ và nữ nhi cũng quay đầu lại nhìn.

Nhìn thấy thì thôi, vừa thấy Triệu Hậu Tài đã tròn tròn mắt, sợ đến run lẩy bẩy, suýt chút nữa không nhận được quay người chạy.

Giang Thạch!

Sao lại gặp phải tên sát tinh này!

Triệu Hậu Tài kêu khóc trong lòng.

Hắn đã chạy từ Hoang Châu tới Bình Châu, sao vẫn gặp quái vật này?

Đồ đệ và nữ nhi hấn cũng đều sợ đến sắc mặt tái thước, trở mặt ngây ra.

Chỉ thấy Giang Thạch vẻ mặt vui mừng, cười trên con yêu mã khổng lồ, tiến lại gần.

“Triệu tiên bối, chúng ta thật có duyên, gặp lại nhanh thế, ta cứ tưởng lần trước ở Hắc Vân Trại, ngươi cũng bị tiêu diệt rồi.”

Giang Thạch cười nói.

Cảm giác gặp lại người quen ở nơi xứ lạ này thật kỳ diệu!

“Đúng vậy, trùng hợp quá, thật trùng hợp!”

Triệu Hậu Tài đổ mồ hôi lạnh đầm đìa, liên tục lau mồ hôi trán, miễn cưỡng cười nói: “Giang tiểu hiệp, ta chợt nhớ ra còn việc khác, hay là ta mời ngươi ăn cơm vào ngày khác?”

“Không cần đâu, ta tới đây chính là có chuyện muốn hỏi Triệu tiên bối.”

Giang Thạch lắc đầu nhẹ, cười nói: “Sang chỗ khác nói chuyện?”

“Ừm... được thôi.”

Triệu Hậu Tài kêu khổ trong lòng.

Đối với lời mời của Giang Thạch, hấn thật sự không dám từ chối.

Mười mấy phút sau.

Một quán rượu ven đường.

Giang Thạch trước tiên gọi ba mươi cân thịt bò và một thùng rượu mạnh cho con yêu mã của mình, sau đó gọi thêm vài cốc trà, mời Triệu Hậu Tài cùng hai người ngồi xuống.

” Triệu Tiên bối, các người đến Bình Châu được một thời gian rồi phải không? Ta muốn hỏi xem, người này các người có gặp qua chưa?”

Giang Thạch tùy tiện đưa một bức chân dung cho Triệu Hậu Tài.

Triệu Hậu Tài lộ vẻ nghi ngờ, nhẹ nhàng mở ra xem, sắc mặt hơi thay đổi.

“Kim Nhân Độc Cô Bưu! Đây không phải là tên thân bộ ngân bài mới được bổ nhiệm gần đây của Lục Phiến Môn sao? Xuất thân bí ẩn, thực lực cao thâm, nghe nói tu vi đã đạt tới cảnh giới Võ Thánh, trấn giữ ở Tuyên Dương thành, từ khi nhậm chức đến nay đã bắt được không biết bao nhiêu thổ phỉ, trong toàn bộ vùng Bình Châu đều có một chỗ đứng!”

Triệu Hậu Tài nhanh chóng giải thích.

“Ồ? Bây giờ hẳn gọi là Độc Cô Bưu à?”

Giang Thạch nheo mắt lại.

Theo tài liệu thì người này vốn tên là Hồ Bưu, xem ra bây giờ đã quy phục triều đình nên dùng tên mới.

“Bây giờ hẳn ở đâu?”

“Người tìm hẳn có việc gì à?”

Triệu Hậu Tài thận trọng hỏi.

“Có chút việc thôi, xin tiền bối Triệu chỉ giáo.”

Giang Thạch đáp lại nhàn nhạt.

“Giang huynh đệ khách khí rồi, thực ra nếu người đến sớm hơn một chút, có lẽ không cần hỏi ta, vừa rồi ta còn thấy Độc Cô Bưu được Dương tổng binh mời cùng đi đến Túy Tiên Lâu.”

Triệu Hậu Tài vội vàng nói.

” Dương Tổng binh? Dương tổng binh nào? Dương Hồng Thiên!”

Mắt Giang Thạch lóe lên, nói: “Hắn cũng ở đây à?”

“Đúng...đúng vậy.”

Sắc mặt Triệu Hậu Tài thay đổi.

Hắn đã nghe nói trước đây Giang Thạch từng là người trong quân của Dương Hồng Thiên, sau đột nhiên phản bội, dẫn đến Dương Hồng Thiên thảm bại trong trận chiến giữa hai quân ở Hoành Châu.

Dương Hồng Thiên truy nã Giang Thạch ở khắp nơi trong địa vực Hoang Châu, bây giờ thực lực của Giang Thạch đã tăng lên, không có lý do gì mà không đi trả thù.

“Thật đúng là hữu duyên thiên lý năng tương ngộ a...”

Giang Thạch lẩm bẩm, ánh mắt lóe lên.

Dương Hồng Thiên, hắn vẫn nhớ lúc trước người này chèn ép hắn như thế nào ở trong quân!

Bỗng nhiên, bên ngoài cửa vang lên tiếng hí vang của con yêu mã.

Ánh mắt Giang Thạch lạnh lẽo, quay đầu nhìn ra cửa sổ.

Có người muốn ăn trộm ngựa?

Muốn chết!

Hắn đứng thẳng dậy, nhanh chóng bước ra ngoài.

Triệu Hậu Tài không dám chạy trốn, đành vội vàng đứng dậy theo sau Giang Thạch.

Chỉ thấy bên ngoài quán rượu xuất hiện bảy tám bóng người, đang vây quanh con yêu mã của hắn, hai người trong

đó đang nhanh chóng cưỡi dây cương, còn vài người khác thì vây quanh bốn phía, không cho ai tiếp cận.

Người đứng đầu lại là một công tử trẻ tuổi hơn hai mươi, tóc dài, mặt phấn, quần áo hào nhoáng, tay cầm một cái quạt xếp, bên cạnh còn có một tên võ sư trên bốn mươi tuổi.

Thực lực của vị võ sư kia cũng không yếu, râu mép, hơi thở hùng hậu, chỉ cần nhìn là biết đã đạt đến cảnh giới Nhập Kinh quan thứ mười.

“Các người đang làm gì đó? Bình thường êm đẹp lại đi ăn cắp ngựa của ta?”

Giang Thạch cầm Lang Nha Bổng, bước ra.

“Ngựa của người? tiểu tử, đây rõ ràng là ngựa của phủ thành chủ chúng ta, con ngựa này rõ ràng là con ngựa mà phụ thân ta mất trước đây, bây giờ sao lại chạy đến chỗ người? tiểu tử, ta nghi ngờ người đã ăn trộm ngựa của phủ chúng ta, bây giờ người mau chóng đi với chúng ta một chuyến!”

Công tử phấn son kia quát lên.

“Ngựa của phủ các người?”

Giang Thạch nhướn mày lên.

Thật là có ý tứ đấy.

Ngày nay cũng có kiểu lừa đảo này à?

Bên cạnh, Triệu Hậu Tài kinh hãi thâm nghĩ.

Phủ thành chủ à?

Một phủ thành chủ nhỏ nhoi cũng dám chọc giận tên sát tinh này?

Đừng nói đến phủ thành chủ các người, chốc nữa Dương tổng binh gặp hẳn có thể giữ bình tĩnh hay không còn là chuyện khác.

“Đúng vậy, người biết ăn trộm ngựa sẽ phạm tội gì không?!”

Công tử quát lên.

“Người nói nó là ngựa của phủ các người? Vậy người gọi nó một tiếng xem nó có trả lời không?”

Giang Thạch kì lạ hỏi.

“Đồ ngốc, nó đâu có biết nói chuyện, ta gọi nó sao nó có thể trả lời được?”

Công tử quát.

“Vậy thôi, ta không quan tâm. Người tự xem xét đi.”

Giang Thạch nhàn nhạt nhìn tên công tử bột này, nhìn con yêu mã một cái, nói: “Tự người xem xét đi.”

Xoẹt!

Con yêu mã trước tiên hí một tiếng, sau đó há mồm cắn vào đầu công tử, ngay lập tức cắn bay cả đầu của hắn, nuốt một cái xuống bụng.

Cổ không đầu nháy mắt phun ra vòi máu, ngã nhào xuống đất.

“Công tử!”

Một nhóm người kinh hoàng, vội la hét hoảng sợ.

“Tiểu tử, người dám thả ngựa tấn công người!”

Vị võ sư Nhập Kinh quan thứ mười kia mắt đỏ ngầu, quát một tiếng, không suy nghĩ, trực tiếp tung một chưởng về phía Giang Thạch.

Giang Thạch không nhìn, để mặc hắn đánh trúng mặt mình, kết quả là rầm một tiếng, hắn đứng yên tại chỗ, không hề lay

động, ngược lại là tay vị võ sư kia đã gãy lìa, bay ra xa rồi rơi xuống đất.

Giang Thạch nở nụ cười nồng nặc trên mặt, nói: “Náo đủ chưa? Đến lượt ta rồi !”

Hắn cầm Lang Nha Bổng, bước tới.

“Thiếu hiệp, có chuyện từ từ nói, tha mạng cho ta, ta là người của phủ thành...”

Vị võ sư kia sợ hãi đến cực điểm, không còn suy nghĩ gì nữa, bắt đầu van xin tha mạng.

Rầm!

Một gậy đập xuống, tại chỗ lập tức xuất hiện một hố sâu hơn một thước.

Trong hố là những mảnh thịt và xương vụn, xác không còn nguyên vẹn.

Hoàn toàn không nhìn ra hình người.

Nhóm gia đình khác kinh hoàng vô cùng, sợ đến mức lẫn lộn bò chạy, miệng kêu khóc, không suy nghĩ gì cả chỉ biết chạy trốn khỏi nơi đây.

Nhưng Giang Thạch nhặt lên một nắm đá vụn trên đất, cười nhẹ, trực tiếp ném mạnh về phía những người kia.

Xèo!

Bọt bọt bọt bọt!

Máu bắn tứ tung.

Một cỗ lại một cỗ thi thể liên tiếp bay tứ tung ra, nện ở xa xa, chết đến không thể lại chết thêm.

-Thật là không có ý nghĩa.

Giang Thạch vỗ vỗ tay, nhìn thoáng qua Triệu Hậu Tài, thản nhiên nói: “Triệu tiên bối, bây giờ ta muốn đi Túy Tiên lâu, đa tạ tin tức của người, sau này mọi người hữu duyên gặp lại!”

Chương 151: Thủ Đoạn Lôi Đình!! 1

Giang Thạch cười lên yêu mã, trực tiếp thúc ngựa chạy về phía xa.

Trong quán rượu, mọi người hoảng hốt, ai nấy đều lộ vẻ sợ hãi, vội vàng chạy tán loạn.

Thậm chí có người lập tức chạy đến phủ thành chủ để báo cáo.

Triệu Hậu Tài sợ đến mồ hôi lạnh đầm đìa, lập tức phản ứng lại, vội vàng ra hiệu cho đồ đệ và nữ nhi, chuồn thật nhanh.

Mẹ kiếp!

Mỗi lần ra ngoài hẳn lại gặp Giang Thạch.

Mỗi lần gặp hẳn lại thấy hắn giết người!

Thật tà môn!

Đôi khi hắn thực sự muốn tìm một tên cao tăng để xem bói cho mình, nếu không thì làm sao mỗi lần ra ngoài đều gặp chuyện như vậy.

Giang Thạch bây giờ đang hướng về Túy Tiên Lâu, không cần hỏi cũng biết, hắn là sẽ giết chóc thả cửa.

Bây giờ có rất nhiều người đã thấy Giang Thạch ở chung với bọn họ, một khi bị liên lụy, nhất định sẽ gặp họa.

Đồ đệ và nữ nhi bên cạnh run lẩy bẩy, vội vàng theo Triệu Hậu Tài rời đi.

...

Hoàng hôn buông xuống.

Ánh chiều nhuộm chân trời thành màu vàng rực rỡ, giống như từng vân lửa trôi nổi.

Toàn bộ Túy Tiên Lâu đã sớm náo nhiệt, rực rỡ, bên ngoài treo đầy lồng đèn, bên trong nhân sĩ tụ tập, tiếng ồn ào sôi nổi, bàn tán sôi nổi.

Thậm chí còn có người cố ý từ nơi xa chạy tới.

Không ngoại lệ, đều là những thương gia giàu có, thế lực cường đại ở Bình Châu, còn có rất nhiều cao thủ nổi danh giang hồ.

“Bang chủ Tam Hà bang đến!”

“Môn chủ Thiết Kiếm môn đến!”

“Lão bang chủ Kim Dương Võ Quán đến!”

...

Tiếng hô liên tục vang lên, khiến bốn phía những nhân sĩ giang hồ hiếu kỳ, liên tục bàn tán sôi nổi.

Hôm nay, Tuyên Dương Thành Chủ cùng Thái Úy Bình Châu chiêu đãi Dương tổng binh, thực sự đã mời gần hết những nhân vật nổi tiếng trong giang hồ Bình Châu.

Rất nhiều là đều là những nhân vật truyền thuyết.

“Lão bang chủ của Võ Quán Kim Dương đã là Võ Thánh rồi phải không?”

“Đương nhiên, còn có lão trưởng môn của Vãn Tâm kiếm phái, nghe nói cũng đã là Võ Thánh...”

Nhiều người liên tục kinh ngạc.

Toàn bộ khu vực bên ngoài Túy Tiên Lâu còn đứng đầy bọn bộ đầu, mặt mày nghiêm nghị, ánh mắt như điện, cảnh giác nhìn xung quanh, đầy vẻ cảnh giác.

Một lát sau.

Cuối cùng không còn ai tiếp tục tới nữa.

Một nhóm bộ đầu lập tức bắt đầu hành động, nhanh chóng bao vây chặt Túy Tiên Lâu, ngay cả một con chim cũng không bay vào được.

Tại tầng ba của Túy Tiên Lâu.

“Các vị!”

Dương Hồng Thiên mặc áo xanh giáp xanh, giọng oang oang, đứng dậy từ chỗ ngồi, tay cầm một chén rượu, nói: “Bản soái có tài đức gì, may mắn được thuyền chuyển từ vùng hoang vu lạnh lẽo đến Bình Châu, từ nay trông coi Bình Châu, vẫn phải nhờ công lao của các vị, hôm nay các vị có thể đến cổ động, thực sự là vinh hạnh lớn của bản soái...”

“Tổng binh quá khiêm tốn.”

“Đúng vậy, quá khách khí a.”

Đông đảo hào môn vọng tộc, giang hồ nhân sĩ nhao nhao đứng dậy chúc mừng, một mảnh náo nhiệt.

...

Lúc này.

Trên con phố rộng rãi.

Một con yêu mã màu đen khổng lồ, bước nhanh, chở một thiếu niên gầy gò, lao nhanh tới hướng phía này, bước chân lộp cộp, thu hút sự chú ý của nhiều nhân sĩ giang hồ.

“Dừng lại!”

“Nhanh dừng lại, hôm nay tòa lâu này là đại nhân nhà ta đặt trước, bất kỳ ai không được lại gần!”

Một nhóm bộ đầu thay đổi sắc mặt, quát lớn một tiếng, nhanh chóng nhảy tới, đứng chặn ở phía trước đường, chặn lại con ngựa của Giang Thạch.

Trong lòng họ kinh hãi, nhìn về phía con yêu mã khổng lồ kia.

Quý thân ơi, đây là yêu mã!

Thiếu niên này đến từ đâu, lại dùng yêu mã làm Tọa kỵ?

“Dương Tổng Binh hiện ở bên trong phải không? Ta có chút chuyện cần gặp hắn. Đúng rồi, Độc Cô bộ đầu của các ngươi cũng ở đó phải không, ta cũng có chút việc muốn gặp hắn.”

Giang Thạch nói.

“Thiếu... thiếu hiệp, ngươi có thiệp mời không?”

Một tên bộ đầu béo hỏi.

“Không có!”

Giang Thạch lắc đầu.

“Không có thiệp mời thì không được vào trong, xin hãy rời đi ngay!”

Tên bộ đầu nói.

“Bắt buộc phải có thiệp mời mới được à? Thôi được, vậy ta đột nhập thẳng vào vậy.”

Giang Thạch không muốn lãng phí thời gian nữa, cười ngựa lao thẳng tới.

“Tiểu tử, dừng lại ngay!”

“Đứng lại!”

Một nhóm bộ đầu thay đổi sắc mặt, vội vàng tóm lấy ngựa, nhưng bị con yêu mã húc một cái, lập tức bay ngược ra, kêu la thảm thiết.

Một nhóm bộ đầu thay đổi sắc mặt, vội vàng tóm lấy ngựa, kết quả bị con yêu mã này húc một cái, bay tứ tung, kêu thảm thiết.

Các bộ đầu từ các hướng khác vội vàng nhanh chóng chạy tới đây.

“Vương đầu, có kẻ gây sự!”

“Làm càn, tiểu tử nào dám gây sự ở đây, cút xuống cho ta!”

Một gã bộ đầu râu quai nón, tu vi ở cảnh giới Nhập Kinh quan thứ mười, mặt đỏ gay, nhảy phốc lên, hấn đang tức giận vì Dương Tổng binh không mời mình, bây giờ thấy có kẻ dám gây sự ở đây, giận dữ cực kỳ.

Hú một tiếng, tên bộ đầu râu quai nón nhảy phốc lên, tay vồ lấy, khí thế rít gào, tóm thẳng vào vai Giang Thạch.

Kết quả bị Giang Thạch nắm ngược lại, một tay bắt chặt cánh tay của hắn, miệng cười ha hả, quay tròn lên, trực tiếp coi hắn như vũ khí, ném thẳng về phía Túy Tiên lâu ở phía trước.

Tên bộ đầu râu quai nón kêu thảm thiết, lập tức mất khống chế, bay ngang qua, rầm một tiếng, đập nát cả tường lâu tầng ba.

Toàn bộ tửu lâu đều hỗn loạn.

Giang Thạch ném xong đối phương, hai tay đập lên lưng ngựa, toàn thân từ lưng ngựa nhảy lên, một tay nắm lấy cái bàn tầng ba, cười ha hả to:

“Dương Tổng binh, Độc Cô bộ đầu, ta tới tìm các người rồi!”

Cả tăng ba đều ồ lên.

Tất cả nhân sĩ giang hồ phần nộ, đập bàn đứng dậy.

“Làm càn!”

“Ngươi là môn hạ nhà nào, dám làm loạn ở đây!”

“Không biết sống chết!”

Một loạt tiếng quát tháo vang lên liên tiếp.

Trong mắt tất cả nhân sĩ giang hồ Bình Châu, Giang Thạch làm thế cũng không khác gì tự sát.

Dù sao họ chưa từng thấy Giang Thạch, cũng không biết sự tích của hắn. Một thanh niên trẻ tuổi mà thôi, cho dù tu luyện từ trong bụng mẹ, thì có thể tu luyện đến đâu!

“Giang Thạch!”

Con người Dương Hồng Thiên co rút, lông tơ dựng đứng, vô thức lùi lại liên tục, trong lòng không thể tin được.

Hắn thấy Giang Thạch?

Làm sao có thể?

Sao tên này lại ở đây?

Khác với giang hồ Bình Châu sống hòa bình lâu năm, người từ nơi binh hoang mã loạn điều động tới như hắn, làm sao lại không biết chiến tích của Giang Thạch.

Chưa nói đến những chuyện hắn làm ở Phong Châu bên cạnh, chỉ riêng ở Hoành Châu, đã đủ khiến người ta kinh hãi.

Bởi vì Giang Thạch có chiến tích thật sự giết chết lão quái Hoán Huyết cảnh!

“Giang Thạch, ngươi muốn làm gì? Muốn ám sát bốn soái không thành? Hay quên ân nghĩa ngày xưa của bốn soái dẫn dắt ngươi?”

Dương Hồng Thiên sắc mặt xanh mét, vội lên tiếng quát.

“Ân nghĩa dẫn dắt? Ha ha ha...”

Giang Thạch cười to, nói:

“Dương Tổng binh, ta sẽ không quên, lúc trước trong doanh trại của ngươi, ngươi là đối xử với ta thế nào? Nhưng ngươi yên tâm, hôm nay ta không dùng nhiều sức, ta chỉ nhẹ nhàng ném ngươi từ tầng ba xuống, nếu ngươi có thể sống sót, thì mối thù giữa chúng ta đã xong!”

“Ngươi...”

Dương Hồng Thiên kinh phần, vội nhìn mọi người xung quanh, quát:

“Vị đại hiệp nào sẵn lòng giúp bản soái diệt tên phản loạn này?”

“Tổng binh đừng hoảng, hôm nay nhiều anh hùng hảo hán ở đây như vậy, làm sao để hắn làm loạn được, tiểu tử, ta không quan tâm ngươi có lai lịch gì, hôm nay ngươi đã chọc phải họa lớn bằng trời, lập tức đầu hàng, còn có thể để lại mạng ngươi, bằng không khiến mọi người ở đây tức giận, nhất định sẽ để ngươi chết không toàn thân!”

Đột nhiên, một người nam tử trung niên mặc quan phục đỏ, đập bàn quát tháo, uy thế vô cùng.

“Ngươi là ai nữa?”

Giang Thạch nhướng mày.

Chương 152: Thủ Đoạn Lôi Đình!! 2

“Bồn quan là Thành Chủ Tuyên Dương Thành!”

Người nam tử trung niên quát.

“VẬY Ờ, CON TRAI NGƯỜI VỪA BỊ TA GIẾT, TA LIỀN TIỀN NGƯỜI ĐI GẶP CON TRAI NGƯỜI!”

Giang Thạch nói.

“Cái gì?”

Mắt thành chủ Tuyên Dương mở to, muốn lòi ra, gấp gáp quát:

“Nhanh, xông lên, bắt hắn bằng mọi giá!”

Toàn bộ mọi người trong tử lâu gầm lên, lập tức xông ra, mang theo một luồng khí thế mạnh mẽ, lao thẳng tới Giang Thạch.

Trong đám đông, Độc Cô Bưu khẽ thay đổi sắc mặt, cảm thấy không ổn, đã bắt đầu lùi về phía xa, quay người chạy trốn.

Tiếng tăm Giang Thạch, người khác không biết.

Nhưng hắn ít nhiều cũng có nghe qua...

RẦM!

Đột nhiên, một tiếng nổ lớn vang lên, trời long đất lở, sóng khí cuộn cuộn, như động đất âm âm, rung chuyển tất cả mọi người.

Giang Thạch dùng Lang Nha Bổng đập thẳng xuống sàn của tử lâu.

Lực lượng khủng khiếp tản mát ra, khiến toàn bộ sàn gỗ khổng lồ rung chuyển dữ dội, xuất hiện vô số vết nứt lớn, tiếp đó sàn nhà tầng 3 lập tức bắt đầu sập xuống, đè mạnh xuống sàn gỗ khu vực tầng hai.

Vô số nhân sĩ giang hồ ở tầng hai la hét kinh hoàng, không biết chuyện gì xảy ra, nhao nhao nhảy ra ngoài cửa sổ.

Chỉ nghe rầm một tiếng, toàn bộ sàn tầng ba đè mạnh lên sàn tầng hai, áp lực kinh khủng truyền tới, khiến sàn tầng hai cũng bắt đầu rung chuyển dữ dội, xuất hiện vô số vết nứt lớn, rồi từ tầng hai đè xuống tầng một.

Mọi người đều hoảng hốt la hét, bất chấp tất cả chạy ra phía ngoài.

Nhưng vẫn có người không thể chạy thoát, bị các tấm ván sàn đổ ập xuống đè chết tươi, phát ra tiếng động kinh thiên.

“Ha ha ha...”

Tiếng cười của Giang Thạch vang dội tầng một.

Tất cả nhân sĩ giang hồ giật mình kinh hoàng, không thể tin vào mắt mình.

Võ Thánh?

Chẳng lẽ thiếu niên này là một Võ Thánh?

“Tiểu tử cuồng vọng, đừng tự phụ!”

Một tên lão quán chủ tóc bạc phần nộ găm lên, mặt đỏ bừng, run rẩy vì tức giận, cảm thấy cực kỳ xấu hổ.

Hôm nay có bao nhiêu anh hùng hào kiệt ở đây nhưng lại để một tiểu tử làm loạn!

Tin này nếu mà lan truyền ra, mặt mũi bọn hấn còn đâu nữa?

“Kim lão quán chủ, lão phu đến giúp người!”

Tiếng găm thét khác vang lên, vị lão giả thứ hai lao ra ngay sau đó, người này thân hình to lớn, vai rộng lưng hùm, tay cầm một thanh kiếm dài màu đen, vỏ kiếm khắc đầy hoa văn.

Chính là lão chương môn của Ván Tâm kiếm phái, Ván Thiên kiếm Ngô Minh!

“Hai vị lão tiền bối, mau bắt lấy người này, đừng để hấn ngông cuồng!”

Dương Hồng Thiên vừa thấy có người xuất hiện liền hoảng hốt la lên, đồng thời cũng nhanh chóng rút lui về phía sau.

Tên Giang Thạch này điên rồi, thực sự dám đến ám sát hấn!

“Ngô huynh, cùng ra tay!”

Kim quán chủ găm lên, khí tức trên người dâng trào, lao thẳng tới.

Bên cạnh, lão chương môn Ván Tâm kiếm phái cũng găm lên, rút kiếm ra khỏi vỏ, theo sát tới.

Giang Thạch cau mày, không khách khí, trực tiếp vung Lang Nha Bổng đánh mạnh về phía hai lão giả này.

Với thực lực của hai tên Võ Thánh thang thứ nhất này, trước mặt Giang Thạch chẳng khác gì rom rạ.

Rầm! Rầm!

Hai tiếng động vang lên, máu bắn tung tóe, xác chết bay ra.

Chỉ trong nháy mắt, hai vị lão tiền bối danh tiếng bị Giang Thạch đập thành thịt nát, bắn ra với tốc độ kinh hoàng.

Cảnh tượng đáng sợ khiến tất cả mọi người mắt tròn tròn kinh hoàng, nghi ngờ mình đang mơ.

Tuyên Dương Thành Chủ cũng suýt rớt hàm.

“Dương Hồng Thiên, Độc Cô Bru! Ta chuyên môn đến đây vì các ngươi, các ngươi còn muốn chạy à?”

Giang Thạch cười lớn, nhảy thẳng tới Độc Cô Bru.

Độc Cô Bru kinh hãi, vốn muốn lên đi, nhưng bị Giang Thạch đập sập tầng ba, suýt bị ván đè chết, may mắn thoát ra, đang định chạy trốn lại bị Giang Thạch chặn ngay trước mặt.

Hắn vội lùi lại, kinh hãi:

“Giang Thạch, ta với ngươi không oán cũng không thù, sao ngươi có ý tìm ta?”

“Tại sao à? Tất nhiên là vì có người bảo ta diệt trừ ngươi, nên thực sự xin lỗi.”

Giang Thạch lao tới.

Độc Cô Bru gầm lên, không cam chịu chết, liền ném ra hàng chục cái phi tiêu, đồng thời cơ thể phát ra khí thể đáng sợ, gân xanh nổi lên, phình to gấp đôi.

Rầm!

Giang Thạch đập một cái, đập nát hẳn ngay tại chỗ, dính bẹp xuống đất, chết không còn nhận ra nhân dạng.

Giải quyết xong Độc Cô Bru, Giang Thạch lao tới, chặn đường Dương Hồng Thiên, cười lớn.

” Dương tổng binh, đã lâu không gặp, ngươi khiến ta nhớ mong lắm đấy!”

“Ngươi... Giang Thạch, ngươi quên rằng bốn soái đã từng đối xử tử tế với ngươi, nếu không nhờ có bốn soái, ngươi đâu có ngày hôm nay!”

Dương Hồng Thiên kinh hãi, vội nói.

“Ta chắc chắn không quên, người sai Trương Sơn âm mưu hạ sát ta, còn sai Hạ Long Hải theo dõi ta, ép buộc 【Chân Vô Quan】 giải tán, Dương tổng binh, ở dưới trướng người, ta thế nhưng là cực kỳ khâm trọng, nhưng ta đã nói chỉ cần ném nhẹ người là đủ rồi, tiếc Túc Tiên lâu này đã bị ta đập nát, vậy này, ta sẽ ném người sang nơi khác, nếu người còn có thể sống sót, chúng ta hòa nhau.”

Giang Thạch cười rạo rỡ, bàn tay vút một cái chụp lấy.

Dương Hồng Thiên vội lùi nhanh, nhưng vẫn bị Giang Thạch tóm cánh tay, bật lên hất mạnh một cái, Dương Hồng Thiên bay thẳng lên cao 3, 4 trăm thước, la hét kinh hoàng, rồi bị Giang Thạch ném thẳng xuống đất.

Dù là Vô Thánh, Dương Hồng Thiên cũng không biết bay, bị ném cao 3, 4 trăm thước, sợ hồn phách bay mất, la hét hoảng loạn, toàn lực vận công đỡ dụa.

Nhưng vô dụng, thân thể của hắn như thiên thạch lao xuống đất, càng lúc càng nhanh, càng mạnh.

Rầm! Rung chuyển cả mặt đất, máu bắn tung tóe, tiếng kêu thảm thiết vang lên, đập ra một cái hố sâu.

Giang Thạch nhìn xuống hố, liên tục khen, nói lớn:

” Dương tổng binh, ngài vẫn ổn chứ?”

Trong hố im lặng, không có tiếng trả lời.

Nhìn kỹ, đâu còn dấu vết nào của Dương Hồng Thiên, chỉ còn là một bãi bùn nhão.

“Thật đáng tiếc.”

Giang Thạch thở dài, nhìn đám đông nhân sĩ giang hồ ở xung quanh, làm họ run sợ, kinh hoàng tột độ.

Ánh mắt bỗng dừng trên người Tuyên Dương Thành Chủ, cười nói:

“Đúng rồi, Tuyên Dương thành chủ, con trai ngươi vừa bị ta giết, ngươi có muốn báo thù không?”

“Không, không báo thù, ta có 26 người con, ngài cứ giết, ta còn trẻ, ta có thể sinh lại, tuyệt đối đừng giết ta!”

Tuyên Dương Thành Chủ kinh hoàng, vội nói.

“Ngươi thật đúng là biết điều.”

Giang Thạch cười ha hả, vác Lang Nha Bổng nhảy lên ngựa, đi nhanh khỏi đó, nói:

“Nếu ngươi muốn báo thù, cứ tìm ta bất cứ lúc nào!”

Tuyên Dương Thành Chủ sợ đến mồ hôi lạnh đầm đìa, mặt tái thóc, người mềm nhũn, như sắp ngất xỉu vậy, kinh hoàng tột độ.

Chương 153: Mở Khóa Thiên Phú Thứ Tư! 1

Bên trong Tuyên Dương Thành, tất cả mọi người chấn động.

Tất cả nhân sĩ giang hồ đều kinh ngạc bàn tán, cho đến khi Giang Thạch rời đi đã lâu, cả thành vẫn chưa yên tĩnh trở lại.

Khu ngoại thành.

Giang Thạch cưỡi ngựa phi nước đại, đi thẳng về phía xa xa, mở ra bảng điều khiển.

Chỉ thấy giá trị danh vọng giờ đây đã là 9000 điểm, sau khi chuyện hôm nay truyền ra, chắc chắn có thể tăng tiếp.

“Cho dù lần này không phá vỡ cột mốc 1 vạn điểm, nhưng khoảng cách đến 1 vạn điểm chắc chắn sẽ rất gần.”

Giang Thạch tự nói.

Lần ra ngoài thi hành nhiệm vụ này, chắc chắn là đại lợi.

Quan trọng hơn, khi quay về, người có thể đảm nhiệm chức Hữu sứ của Hắc Liên Thánh Giáo, lúc đó phần lớn công pháp của Hắc Liên Thánh Giáo, hẳn đều có thể xem.

Đảm nhiệm chức Hữu sứ của Hắc Liên Thánh Giáo, lợi ích lớn nhất là có thể nhận được hai môn siêu phẩm võ học miễn phí.

Bây giờ siêu phẩm võ học trên người hẳn rất ít.

Tổng cộng chỉ có hai môn, một môn là Hồn Nguyên Thần Chương, một môn là Thánh Tượng Trấn Thể công.

Nếu có thể có thêm hai môn siêu phẩm võ học nữa, thực lực của hắn chắc chắn sẽ tiếp tục tăng trưởng.

Đúng lúc Giang Thạch vừa ra khỏi thành, phi ngựa về phía xa xa, bỗng nhúu mây, cảm thấy có gì đó, liền kéo cương ngựa lại, quay đầu lại.

“Người lên lút theo ta một đường, quá thất đức đi! Có chuyện gì không thể đi ra nói rõ sao?”

Giọng hắn lạnh lùng, nhìn về phía khu rừng tối tăm ở sau.

Mặt trời đã lặn, khu ngoại thành âm u, tầm nhìn bị che khuất.

Theo lời Giang Thạch, có một bóng người bước ra từ trong rừng tối, thân mặc áo dài màu vàng nhạt, dáng vẻ trung niên, thân hình cao gầy, môi mỏng, khí chất có phần nho nhã, đôi mắt nhìn về phía Giang Thạch.

“Tiểu huynh đệ ra tay tàn nhẫn, vô tình giết nhiều người trong Tuyên Dương Thành như vậy, nói ra tiểu huynh đệ mới là người vô đạo đức nhất!”

Người nam tử trung niên nói nhẹ nhàng.

“Người là ai? Là người của thế gia?”

Giang Thạch nhúu mây.

Võ thánh bình thường nhìn thấy hành động của hắn ở Túy Tiên Lâu chắc chắn không dám đuổi theo nữa.

Chỉ có thể là người của thế gia mới có lá gan và thực lực như vậy!

“Ta là ai không quan trọng, quan trọng là tiểu huynh đệ tâm sát quá nặng, vẫn nên thu liễm lại cho tốt, nếu không một ngày nào đó gặp phải một số cao thủ, chỉ sợ sẽ vô cớ liều mạng với tiểu huynh đệ.”

Người nam tử trung niên nói bình tĩnh.

“Đa tạ các hạ nhắc nhở, còn việc khác không? Nếu không thì thỉnh quay về, đừng đi theo ta nữa.”

Giang Thạch lên tiếng.

“Ta muốn cứu một mạng của tiểu huynh đệ, nhưng tiểu huynh đệ lại bất kham lời khuyên của ta, thật khó nói thông với kẻ sắp chết, thôi vậy, nếu tiểu huynh đệ muốn đi thì cứ đi đi.”

Người nam tử trung niên thở dài.

“Ngươi rút cuộc muốn gì?”

Sắc mặt Giang Thạch sầm lại.

“Không có gì cả, những lời nên nói ta đã nói rồi, nếu tiểu huynh đệ có tâm, tự nhiên sẽ hiểu ý ta, còn nếu không có tâm, dù ta nói nhiều cũng vô nghĩa, thật đáng tiếc, đáng tiếc a!”

Người nam tử trung niên lại nói.

“Giả thần giả quỷ, có chuyện thì nói thẳng, đừng có ở đây tạo vẻ huyền bí!”

Giang Thạch trầm giọng nói.

“Thôi, coi như ta chỉ đến để cảnh báo tiểu huynh đệ một câu, tiểu huynh đệ hãy cẩn thận trên đường đi.”

Người nam tử trung niên lại thở dài, thân ảnh chớp nhoáng rồi biến mất.

Trong lòng Giang Thạch băng lãnh, chăm chú nhìn theo bóng người nam tử trung niên biến mất rồi cũng không đợi lâu, liền thúc ngựa đi xa, nhanh chóng rời khỏi nơi đây.

Lời nói của người nam tử trung niên, dù có chủ ý hay vô ý, cũng khiến hắn phải suy nghĩ.

Chuyện Lôi Hành Pháp Vương phản bội hấn trước đây vẫn còn rất gần.

Đối phương đã phản bội hấn một lần, không có nghĩa là không thể phản bội hấn lần thứ hai, thứ ba... Nhưng nếu đối phương trốn trong tổng bộ của Hắc Liên Thánh giáo, hấn muốn ra tay quả thật không dễ.

“Ngoài tên Lôi Hành Pháp Vương này, còn có tên Điện Hành Pháp Vương chắc chắn cũng có vấn đề, rất có thể hai người này đang âm mưu tính kế chống lại ta.”

Giang Thạch nghĩ thầm.

...

Đêm khuya thanh vắng, vầng trăng tròn treo cao.

Muôn sao lấp lánh như ngọc trên bầu trời đêm.

Trong một sân rộng.

Điện Hành Pháp Vương kinh ngạc nhìn Lôi Hành Pháp Vương: “Người nói gì? Trương Khoát Hải chết rồi? Làm sao có thể?”

“Là thật, tin tức từ phía Trương thị truyền ra, hồn đăng của Trương Khoát Hải đã tắt, hoàn toàn chết rồi.”

Lôi Hành Pháp Vương ngữ điệu vô cảm, nói: “Có vẻ chúng ta đều xem thường Giang Thạch.”

“Chết tiệt, nếu thật sự là do Giang Thạch gây ra, Giang Thạch rất có khả năng đã biết được chuyện của chúng ta từ Trương Khoát Hải, với tính cách của hấn, chắc chắn sẽ trả thù, giờ thì rắc rối rồi.”

Sắc mặt Điện Hành Pháp Vương thay đổi liên tục, đi đi lại lại, nói: “Lão Lôi, người hại ta rồi.”

Ta vốn yên ổn làm pháp vương của Thánh Giáo, sống nhàn hạ không tốt sao? Lại bị dùng lợi ích đánh động để đối phó Giang Thạch.

Giờ Trương Khoát Hải chết rồi, Giang Thạch vẫn còn sống, với tính khí của Giang Thạch, làm sao chịu tha cho chúng ta?”

“Đừng vội, Ta biết tính khí của Trương Khoát Hải, hắn sẽ không phản bội chúng ta đâu.”

Lôi Hành Pháp Vương lạnh lùng nói.

“Làm sao ngươi dám bảo đảm? Giả sử hắn phản bội chúng ta thì sao? Đồ khôn kiếp, cuối cùng Giang Thạch tu luyện đến cấp độ nào rồi, Trương Khoát Hải phá rồi lại lập, thực lực tăng vọt, ít nhất cũng tương đương với Hoán Huyết trọng thứ hai, thế mà vẫn chết thảm dưới tay hắn!”

Điện Hành Pháp Vương tức giận đến nghiêng răng.

“Bây giờ hồi hận cũng vô dụng, vẫn phải nghĩ cách đối phó với hắn.”

Lôi Hành Pháp Vương nói.

Điện Hành Pháp Vương tuy tức giận vô cùng, nhưng vẫn hít một hơi thật sâu, bắt đầu bình tĩnh lại, suy nghĩ.

“Đúng, nhất định phải nghĩ cách...”

...

Ba ngày sau.

Tổng bộ Hắc Liên Giáo.

Giang Thạch trở về, một lần nữa gặp Hắc Liên giáo chủ Giáo.

Vẫn là vách núi cũ, cung điện cũ.

Hắc Liên giáo chủ thánh giáo ngồi cao ở trên chủ tọa, mặt lộ ý cười, nói: “Quả nhiên không hổ là Giang tiểu huynh hệ, nhiệm vụ này quả thật không làm khó được ngươi.”

“Giáo chủ quá khen, thuộc hạ cũng nhờ hồng phúc của Giáo chủ!”

Giang Thạch chấp tay, ánh mắt vô thức nhìn về phía Lôi Hành Pháp Vương, Điện Hành Pháp Vương phía trước Giáo chủ...

Lôi Hành Pháp Vương vẻ mặt lạnh lùng, bất động.

Điện Hành Pháp Vương thì cổ nhếch mép cười, tỏ vẻ hòa nhã, trông như một người tốt.

Hắc Liên giáo chủ mỉm cười, nói: “Theo như thỏa thuận trước, ngươi hoàn thành nhiệm vụ thành công, từ hôm nay, ngươi sẽ là Hữu sứ của Hắc Liên Thánh Giáo ta, hy vọng Giang Hữu sứ sau này có thể lấy Thánh Giáo làm trọng, lập nhiều công trạng cho Thánh Giáo.”

Một hạ nhân bên cạnh lập tức bưng một cái khay, đi tới trước mặt Giang Thạch.

Trong khay đặt một tấm lệnh bài màu đen thẫm, bề mặt khắc một chữ Hữu lớn, kiểu chữ cổ xưa, mang cảm giác nặng nề.

Chính là lệnh bài Hữu sứ Hắc Liên Thánh giáo!

“Giáo chủ quá khen, thuộc hạ nhất định sẽ hết sức!”

Giang Thạch nâng hai tay lên, cầm lấy tấm lệnh bài.

Đây chính là tượng trưng cho thân phận.

Từ hôm nay, thân phận của hắn sẽ hoàn toàn khác với trước đây.

“Giáo chủ, Giang Hữu sứ thật sự là phúc tinh của Thánh Giáo chúng ta, vừa mới gia nhập đã hoàn thành nhiệm vụ lớn như vậy, thật hiếm thấy, vừa vặn 10 ngày nữa sẽ diễn ra mật hội, với thực lực của Giang Hữu sứ, có thể sẽ có cơ hội thể hiện thiên phú, mang về danh tiếng cho Thánh Giáo.”

Điện Hành Pháp Vương bên cạnh cười nói.

“Mật hội?”

Giang Thạch nhướn mày.

“Đúng vậy, 10 ngày nữa, Tứ Tượng Minh sẽ có một mật hội, tham dự là các gia tộc và môn phái ẩn thế nổi danh xa gần, nhằm bí mật liên minh, xâm nhập Hoa Sơn, tranh giành bảo tàng của Đại Long Thánh Triều, mật hội này vô tình đến lượt Hắc Liên Thánh Giáo chúng ta chủ trì, Giang Hữu sứ vừa gia nhập đã gặp sự kiện lớn như vậy, thật đáng hâm mộ, lúc đó có cơ hội làm quen với nhiều nhân vật cao tầng của các gia tộc và môn phái ẩn thế, rất có lợi cho Giang Hữu sứ và Thánh Giáo chúng ta sau này.”

Điện Hành Pháp Vương cười nói.

Chương 154: Mở Khóa Thiên Phú Thứ Tư! 2

Giang Thạch nhíu mày.

Bây giờ thân phận của hắn cực kỳ nhạy cảm.

Đối phương yêu cầu hắn tham dự mật hội này, rõ ràng là muốn gây rắc rối cho hắn.

“Thôi, hội nghị này, Giang Hữu sứ không nên tham gia.”

Hắc Liên giáo chủ đột nhiên vỗ tay, nhẹ giọng nói, “Thân phận của Giang Hữu sứ không thích hợp lộ diện trước mặt các gia tộc và môn phái ẩn thế khác, bây giờ vẫn nên tạm thời giấu mũi nhọn.”

Các gia tộc lớn và môn phái ẩn thế đều e ngại thân phận trời sinh Kim Cương của Giang Thạch.

Việc hắn thu Giang Thạch vào trong giáo đã là một canh bạc rồi.

Hắn không muốn Giang Thạch chạm mặt với các thế gia và môn phái kia ngay thời điểm này.

“Ân, Giáo chủ nhìn xa trông rộng, thuộc hạ thán phục.”

Điện Hành Pháp Vương cúi đầu cười.

“Giang Hữu sứ, người có đồng ý với sắp xếp của bản tọa không?”

Hắc Liên giáo chủ một lần nữa nhìn Giang Thạch, hỏi.

“Tất cả tùy Giáo chủ an bài!”

Giang Thạch chấp tay trả lời.

“Ân, vậy Giang Hữu sứ tạm thời lui xuống nghỉ ngơi đi.”

Hắc Liên giáo chủ bình tĩnh nói.

“Tuân lệnh, Giáo chủ!”

Giang Thạch một lần nữa chấp tay, đôi mắt lại vô thức nhìn Lôi Hành Pháp Vương và Điện Hành Pháp Vương...

Hai lão già quả nhiên không có ý tốt!!

Lần đầu đối phó với mình không thành, lại muốn đổi độc kế khác!

Ra khỏi điện, Giang Thạch không chần chừ, lập tức đi thẳng về kho bí tịch của Hắc Liên Thánh Giáo.

Vẫn là kho bí tịch lúc trước.

Chỉ bất quá lần trước Giang Thạch chỉ có thể quan sát ở tầng thứ nhất, tầng thứ hai, nhưng lần này lại có thể trực tiếp tiến vào đến tầng thứ ba.

Không ngoài dự đoán, vị trí tầng thứ ba quả nhiên có người trông coi.

một tên lão giả tóc trắng xóa xuất hiện ở trước mặt Giang Thạch, thân thể còng xuống, tuổi tác rất lớn, thoạt nhìn giống như là đã bước một bước chân xuống đất, nhưng một đôi mắt lại cực kỳ sắc bén, quang mang lóe ra, giống như là có thể nhìn thẳng lòng người vậy.

Chỉ nhìn Giang Thạch một cái, hắn liền nhận ra thân phận của Giang Thạch, phát ra thanh âm khàn khàn, nói: “Thì ra là Giang Hữu sứ đến, Giang Hữu sứ muốn chọn loại bí tịch gì?”

“Người biết thân phận bây giờ ta?”

Giang Thạch hỏi.

“Đúng vậy, từ lần trước Giang Hữu sứ tiến vào, lão phu cũng đã biết sớm muộn gì người cũng sẽ được vị trí hữu sứ

này.”

Lão giả khàn khàn nói.

“Vậy ta có thể tự chọn không?”

Giang Thạch hỏi.

“Có thể, bất quá chỉ có thể chọn lựa hai môn, không thể tiến hành lật xem, cần quyền bí tịch nào, lão hủ giới thiệu cho ngươi!”

Lão giả nói.

“Được rồi!”

Giang Thạch gật đầu, trực tiếp đi về phía trước.

Toàn bộ khu vực tầng thứ ba cất giấu rất nhiều bản bí tịch.

Không hổ là thế lực nội tình mấy ngàn năm, nhìn lướt qua đã có mười tám bản siêu phẩm võ học.

Mỗi một quyển đều huyền diệu cao thâm, uy lực cường đại, làm người ta sinh lòng hướng tới.

Giang Thạch vốn là muốn tìm một quyển siêu phẩm võ học loại Hoành Luyện cùng một quyển siêu phẩm võ học loại Khinh công, kết quả tìm một vòng, cũng không thể tìm được loại Hoành Luyện.

Cuối cùng dưới sự giới thiệu của lão giả này, Giang Thạch đành phải chọn một môn siêu phẩm võ học loại tâm pháp.

Tâm pháp trên người hắn đã đại thành, nhưng còn lâu mới theo kịp nhu cầu bây giờ, bởi vậy chuyển sang chú trọng công pháp tâm pháp cũng là chuyện tất nhiên.

Hắn lựa chọn tâm pháp được xưng là Cửu Cực Tâm Pháp, chính là tâm pháp vô thượng xếp hạng thứ hai của Hắc Liên Thánh Giáo.

Chữ “cửu” của Cửu Cực Tâm Pháp chính là ý nghĩa cực hạn của thân thể, tên như ý nghĩa, tổng cộng chia làm Cửu Trọng Thiên, có thể đánh vỡ cực hạn của thân thể liên tục chín lần, đẩy tiềm năng và huyết mạch của thân thể đến cực hạn.

Đương nhiên, chữ “cửu” này cũng không có nghĩa là tuyệt đối, rốt cuộc có thể phá giới hạn đến chín lần hay không, chưa từng có ai thử nghiệm qua.

Mà ngoại trừ môn siêu phẩm tâm pháp này ra, Giang Thạch rất nhanh lại chọn một môn siêu phẩm võ học loại thân pháp ra.

Môn thân pháp này được gọi là Vô Tướng Mê Ảnh.

Vô tướng chính là ngôn ngữ Phật giáo.

Vô ngã tướng, vô nhân tướng, vô chúng sinh tướng, vô thọ giả tướng, ý nghĩa nhanh đến cực hạn, không hề câu nệ với bất kỳ biến ảo nào, có thể vượt qua bất kỳ cảm giác nào.

Một khi luyện thành, có thể bù đắp khuyết điểm của Giang Thạch ở trên phương diện thân pháp.

Hai môn công pháp cường đại tới tay, Giang Thạch cũng không trì hoãn, lập tức trở về phòng, bắt đầu bế quan tu luyện.

Hắn giống như võ si, hai tai không nghe thấy chuyện bên ngoài, một lòng tiến hành khổ tu.

Đương nhiên, khi chính thức tu luyện hai môn võ học siêu phẩm này, Giang Thạch cũng đang lợi dụng lượng lớn tài nguyên của Hắc Liên Thánh Giáo, tiến hành tu luyện Thánh Tượng Trấn Thể công.

Mười ngày trôi qua.

Không chỉ có đem Cửu Cực Tâm Pháp cùng Vô Tướng Mê Ảnh luyện đến cảnh giới tầng thứ nhất, Thánh Tượng Trấn Thể công trên người cũng là nhất cử đạt tới tầng thứ hai viên

mãn, thuận lợi ngưng kết ra mười hai đầu khí huyết Thánh Tượng ở trong cơ thể.

Trong phòng.

Giang Thạch trần trụi cả thân trên, huyết khí toàn thân bốc lên, toàn bộ làn da đều mơ hồ phát ra động tầng huyết quang, tựa như trên người phủ một tầng sa y màu đỏ sậm, tản ra một loại chấn động khủng bố nói không nên lời.

Hai mắt hần mở ra, nhìn về phía bảng điều khiển.

“Thánh Tượng Trần Thể công quả nhiên càng đến phía sau càng khó luyện, khoảng cách con khí huyết Thánh Tượng thứ mười ba vẫn còn kém một ít, xem ra ta cần đi tập hợp một ít tài nguyên Thánh Giáo lần nữa mới được.”

Trong những ngày này, tài nguyên Hắc Liên giáo bị hần nợ quả thực nhiều không thể đếm được.

Tuy rằng hần thân là Hữu Sứ Hắc Liên Thánh giáo, mỗi tháng đều có một nhóm tài nguyên miễn phí có thể lĩnh, nhưng tài nguyên hần sử dụng để tu luyện thật sự quá nhiều, loại tài nguyên miễn phí này căn bản không đủ dùng.

Cho nên mười ngày qua, trên cơ bản hần đều là dựa vào ghi nợ để tu luyện.

Ánh mắt Giang Thạch nhìn xuống phía dưới, bỗng nhiên ánh mắt lóe lên.

Thiên phú thứ tư đã mở khóa? Vạn Độc Bất Xâm! Thiên phú thứ tư đúng là Vạn Độc Bất Xâm? Không phải loại liên quan đến lực lượng?

Giang Thạch kinh ngạc.

Chỉ thấy thiên phú vừa nhìn, rõ ràng nhiều ra một hàng chữ viết.

Vạn độc bất xâm: miễn dịch kịch độc, bỏ qua kịch độc, giải độc máu.

“Thật thú vị.”

Giang Thạch lộ ra nụ cười khẽ, số lớn tin tức theo đó tiến vào đến trong đầu của hắn.

Chương 155: Chuẩn Bị Thay Máu. 1

Trong kho dược liệu

Giang Thạch một lần nữa đi tới, đưa ra một mảnh da đầy chữ, nói: ” Liệt Lão, lấy cho ta những dược liệu trên này, vẫn ghi nợ như thường lệ.”

Người trông coi kho dược liệu là một lão giả tóc bạc trắng, mặt nhăn nheo đầy nếp nhăn, lông mi gần như rụng hết. Khi thấy những dược liệu được ghi trên giấy da của Giang Thạch, hắn lập tức cau mày, tức giận đến nỗi râu tóc cũng dựng lên.

“Giang Hữu sử, dù ngươi là Hữu sử của Thánh Giáo, ngươi cũng không thể mượn nợ lung tung như vậy! Ngươi có thể mượn nợ, nhưng vấn đề là những dược liệu ngươi mượn quá trân quý, mượn một lần chưa đủ, còn mượn hai ba lần nữa. Không được, tuyệt đối không được!”

Liệt lão rất kiên quyết, lập tức vẫy tay từ chối.

Những dược liệu và tài nguyên mà Giang Thạch đã sử dụng trong thời gian tu luyện tam đại siêu phẩm công pháp gần đây nhiều đến không thể tưởng tượng nổi, rất nhiều trong số đó là những thứ cực kỳ trân quý.

Gần như mỗi lần tu luyện hắn đều mượn nợ, khiến vị lão giả trông coi kho dược liệu này đau lòng không thôi.

Tên này coi những dược liệu này là rau muống hả?

Dược liệu nào cũng là do đệ tử và cao tăng Thánh Giáo hết mình tranh đấu mới có được, một số thậm chí chỉ có một hoặc

hai phần, một khi dùng hết sẽ không biết bao nhiêu năm nữa mới tích lũy lại được.

“Lão Liệt, cho nợ hết lần này, sau này ta cam đoan sẽ hoàn lại, ngươi cứ yên tâm, tuyệt đối đã là lần cuối cùng.”

Giang Thạch nói cười.

“Giang Hữu sử, không có quy tắc thì không thành khí hậu, Ta biết ngươi là để tăng cường lực lượng, nhưng nếu ai trong Thánh Giáo cũng như ngươi, vậy xin hỏi Thánh Giáo còn duy trì thế nào? ngươi giữ chức cao, không những không chia sẻ gánh nặng cho Thánh Giáo, thay vào đó lại đặt Thánh Giáo vào thế khó xử? Không cho nợ nữa, dù có nói cho thủng trời cũng không thể cho ngươi mượn thêm, trừ khi ngươi giết chết ta!”

Liệt lão rất ngoan cố, cứng cổ lên, quát lớn.

Giang Thạch thấy mình chẳng nói được gì.

Chết tiệt, hần đâu thể thật sự đánh chết lão giả này.

“Cũng được, vậy thì đa tạ Liệt lão nhiều rồi.”

Giang Thạch nói rồi quay người bỏ đi, cực kỳ quyết đoán.

Không thể mượn dùng chức vụ của mình nữa, vậy hần sẽ đi tìm Trưởng lão Ngũ Hành Đường, nhờ hần đến nợ thêm lần nữa, không tin Liệt lão sẽ không cho Trưởng lão Ngũ Hành Đường nợ.

Giang Thạch cảm thấy mình thật cơ trí.

Liệt lão thì bị hành động quyết đoán của Giang Thạch làm cho mơ hồ.

Tên này thật sự bỏ đi rồi sao?

Không tranh cãi thêm nữa?

...

Khu vực tiền viện.

Vừa mới đến đây, Giang Thạch đã nghe thấy tiếng ồn ào phía trước không xa, có vẻ như rất đông người, ồn ào om sòm, còn có tiếng hô hào liên tục.

“Trương Tam gia Lũng Tây Trương thị đến!”

“Lý thị Vũ Vân Sơn đến!”

“Hoàng gia thiếu chủ Dĩnh Nam Hoàng thị đến!”

“Tứ trưởng lão Thiên Kiếm Môn đến!”

“Khúc Châu Không nhị gia đến!”

...

Những thanh âm cách xa vẫn có thể nghe rõ.

Giang Thạch nhướng mày, chân bước đột nhiên dừng lại, bấy giờ mới nhớ ra, hôm nay dường như là ngày mật hội của các đại thế gia và môn phái ẩn thế của Tứ Tượng Minh.

Rất nhiều thế lực tập trung ở đây để cùng Hắc Liên Thánh Giáo bàn bạc, cùng nhau tranh đoạt bảo tàng của Đại Long Thánh triều.

“Thôi, không đi tìm Trưởng lão Ngũ Hành Đường nữa, các đại thế gia đều rất có thành kiến với ta, nếu ta xuất hiện, không những sẽ gây rắc rối cho bản thân mình, rất có thể cũng sẽ gây rắc rối cho Hắc Liên Thánh Giáo. “

Giang Thạch suy nghĩ cẩn thận, quay người rời đi, cực kỳ quyết đoán.

Mặc dù hẳn không sợ gây sự, nhưng cũng không muốn vô cớ gây sự.

Đó chỉ là hành động thiếu khôn ngoan!

Không bao lâu sau khi Giang Thạch rời đi.

Tại đại đường tiền viện, các thế lực đã gần như đã đến đông đủ.

Trong đại đường rộng rãi, bóng người tụ tập, dày đặc như kiến, gần như đã ngồi kín chỗ.

Hắc Liên giáo chủ mặc áo màu đen chạm vàng, đầu đội mũ quần tử kim khâu, tóc bạc trắng, mặt mỉm cười, bàn tay to đeo đôi găng tay vàng đồng, thân hình to lớn, ngồi cao sừng sững ở chủ tọa, nhìn xuống mọi người cười nói: “Các vị, Tứ Tượng Minh chúng ta đã lâu không tập hợp đông đủ như thế này, mặc dù số người đến không nhiều, nhưng cũng khiến bản giáo rạng rỡ không ít!”

“Trần giáo chủ, hiền chất có thể hỏi một câu không?”

Đột nhiên, Trương Tam gia ngồi dưới chấp tay vào nhau, mặt mày nghiêm nghị, nhìn về phía Hắc Liên giáo chủ.

Hắc Liên giáo chủ mặt không đổi sắc, đáp: “Trương hiền chất muốn hỏi, tất nhiên được.”

“Trần giáo chủ, ta nghe nói Giang Thạch bây giờ đang ở trong giáo của ngài, phải không?”

Trương Tam gia mặt mày chùng xuống, thấp giọng nói: “Nếu đúng, xin Trần giáo chủ giao người này cho Lũng Tây Trương thị ta, người này với có thù không đội trời chung với Trương thị chúng ta, Trương nhị gia của hiền chất không lâu trước bị người giết, theo tin tức, chính là người này xuống tay, huống hồ hắn là trời sinh Kim Cương, về sau nhất định sẽ là một Mông Phóng thứ hai, nếu để hắn lớn mạnh, nhất định sẽ là tai họa, Trần giáo chủ hãy giao người này ra!”

Tiếng nói vừa dứt, cả đại đường lập tức im phăng phắc.

Mọi người đều đồng loạt đưa mắt nhìn về phía Hắc Liên giáo chủ.

Tùng đôi mắt sắc bén, lạnh lùng, giống như một loạt lưỡi dao, chớp sáng lấp lánh.

Bầu không khí chợt trở nên quỷ dị.

Đông đảo đà chủ, đường chủ của Hắc Liên Thánh Giáo liên tục thay đổi sắc mặt, cảm nhận được có chút không ổn.

Hắc Liên giáo chủ thì sắc mặt bình tĩnh, dường như không hề dao động, ngược lại nhìn về phía Trương tam gia Trương Vân Long, nói: “Trương hiền chất, tin tức này ngươi biết từ đâu?”

“Trần giáo chủ, muốn người không biết, trừ khi mình không làm! Muốn biết tin tức về Giang Thạch, con đường quá nhiều, giáo chủ sao phải hỏi điều này.”

Trương tam gia thấp giọng nói, nhìn chằm chằm Hắc Liên giáo chủ .

“Vậy sao?”

Hắc Liên giáo chủ sắc mặt nhàn nhạt, lộ ra nụ cười, nói: “Giang Thạch người này, bây giờ quả thật đang ở trong bản giáo, tuy nhiên, người này vẫn còn hữu dụng với bản giáo, e rằng sẽ phải làm Trương hiền tôn thất vọng rồi.”

“Trần giáo chủ, đây há không phải là người muốn gây thù với các đại thế gia sao?”

Sắc mặt Trương tam gia hơi thay đổi, nói: “Các đại thế gia và tông môn ẩn thế, không ai không muốn trừ khử Giang Thạch để yên tâm, tuyệt đối không muốn nhìn thấy Mông Phóng thứ hai lớn lên, bất kể Trần giáo chủ giữ Giang Thạch làm gì, tốt nhất nên bỏ ý định, lập tức loại bỏ hắn, chỉ có như vậy mới là kết cục tốt nhất!”

“Không sai, ta cảm thấy Trương tam gia nói có lý.”

Đột nhiên, bên cạnh lại có một người nam tử trung niên đứng lên, ngữ điệu bình tĩnh, mặc một bộ thân quần áo tía nâu đất đỏ, cầm quạt xếp, nói: “Giang Thạch người này liên tiếp gây ra huyết abs, lại giết chết rất nhiều cao thủ các thế gia, đủ thấy tính cách ngông cuồng của hắn, người này tuyệt đối không phải kẻ có thể dễ dàng phục tùng, giữ lại hắn chỉ sợ sẽ nuôi hổ làm hại, tuyệt đối vô ích.”

Khúc Châu Không thị!

Đây cũng là một đại thế gia, truyền thừa hàng ngàn năm, còn lớn hơn cả Lũng Tây Trương thị.

Gia vị thế gia từng có lúc đạt tới mức thế gia bá chủ.

Lão quái Hoán Huyết cảnh trong tộc cực kỳ đông đảo, người nam tử trung niên này tên Không Thịnh chính là một trong số đó, bề ngoài trông rất trẻ, thực ra đã là trăm tuổi có hơn.

Trong Tứ Tượng Minh, các thế gia và môn phái ẩn thế hầu như không ai có thể không nhìn mặt mũi của Không thị, có Không thị ra mặt, các việc trong minh gần như đều có thể thúc đẩy.

“Trần giáo chủ, lời Không huynh nói cũng đúng lý, giáo chủ người tài cao đại lược, chưa bao giờ sai sót trong bất cứ việc gì, tại sao lại giữ Giang Thạch bên người, người này nên phải loại bỏ càng sớm càng tốt!”

Trưởng lão của Dĩnh Nam Hoàng thị nói.

Chương 156: Chuẩn Bị Thay Máu. 2

“Đúng vậy, giáo chủ tại sao vì một tiểu bối này mà phá hỏng tình nghĩa trong Tứ Tượng Minh chúng ta.”

Có người nói.

Mọi người lần lượt lên tiếng.

Phía trước nhất, Lôi Hành pháp vương, Điện Hành pháp vương thì khoe miệng lộ ra nụ cười quỷ dị, cười lạnh không thôi.

Hắc Liên giáo chủ Trần Huyền Thiên thì dần dần sắc mặt âm trầm, nói: “Hôm nay các vị đến là muốn ép bốn giáo chủ thoái vị sao?”

Giọng hần trầm thấp, toàn thân tuy ngồi nhưng toát ra khí thế kinh khủng, ánh mắt lạnh thấu xương: “Xử lý Giang Thạch như thế nào, bốn giáo tự có quyết định, còn phiền lòng các vị làm gì? Bốn giáo dù nhỏ, cũng không sợ các vị, nếu các vị thật muốn ép buộc, bốn tông phụng bồi tới cùng.”

Ánh mắt hần lạnh lẽo, lướt qua từng người.

Mọi người liên tục thay đổi sắc mặt.

Lão quái vật này sống đến hai trăm tám mươi mấy tuổi, thực lực đã sâu không lường được, hôm nay vì Giang Thạch mà thật sự muốn động thủ với nhiều thế lực như thế?

“Giáo chủ...”

Lôi Hành pháp vương thay đổi sắc mặt, không nhận được nhắc nhở.

Hắc Liên giáo chủ lại giơ tay ngăn lại lời nói của hắn, lạnh lùng nói: “Bồn giáo đã nói rồi, bồn giáo giữ Giang Thạch còn có chỗ hữu dụng. “

“Trần giáo chủ không phải là muốn dùng người này để đổi phó Mông Phóng đi?”

Một người rung mình trong lòng, dường như nghĩ ra điều gì, nói: “Chỉ sợ người này cũng không nhất định nghĩ như vậy, ta cũng từng cẩn thận điều tra qua Giang Thạch, người này tính tình nổi loạn, vô tình vô nghĩa, hành sự tàn nhẫn, chỉ sợ về sau hắn không nhất định có thể đứng về phía giáo chủ.”

“Chuyện tương lai, ai có thể nói trước được.”

Hắc Liên giáo chủ lại lên tiếng: “Vì một điều không chắc chắn mà tiêu diệt người này, quá vô đoán, bồn giáo lại muốn làm điều không thể trên đời này!”

Trong lòng mọi người sóng biển dâng trào, vẫn muốn lên tiếng, nhưng chỉ cần nhìn vào đôi mắt của Hắc Liên giáo chủ, lập tức nuốt lại lời nói.

Lão quái vật này nếu thật sự tức giận lên, chắc chắn có thể làm ra bất cứ chuyện gì.

“Trần giáo chủ thần võ vô song, tiêu bồi ngưỡng mộ, ngưỡng mộ!”

Không Thịnh lộ ra nụ cười nhẹ, cúi đầu nói: “Ngày sau trưởng bối trong nhà nhất định sẽ đích thân đến hỏi thăm giáo chủ, hy vọng lúc đó giáo chủ vẫn thần uy vô song như bây giờ.”

“Người khỏi cần đe dọa bồn giáo, nhà các người muốn đến, Hắc Liên Thánh Giáo luôn rộng mở cửa đón các người!”

Hắc Liên giáo chủ lạnh lùng nói: “Bồn giáo tám mươi năm qua không động thủ, cũng muốn ném thử tuyệt học Không thị

các người từ lâu.”

“Tốt lắm, tốt lắm, ngày sau nhất định sẽ không làm giáo chủ thất vọng.”

Khổng Thịnh cúi chào cười.

“Xem ra Giáo chủ thật sự muốn bảo đảm Giang Thạch này, thôi được, ngày sau gia chủ nhà ta cũng sẽ đến thương lượng, chuyện hôm nay, để gia chủ đến quyết định vậy!”

Trương tam gia thấp giọng nói.

Sau khi nói xong, họ cũng không ở lại nữa, quay người rời đi.

Việc đã đến tình trạng này, liên thủ cũng không còn ý nghĩa gì, không cần ở lại nữa.

Có Khổng Thịnh và Trương tam gia dẫn đường, số còn lại các thế gia trung hạ lưu và môn phái ẩn thế đều đi theo sau ra bên ngoài.

Chỉ còn lại rất ít tộc có quan hệ tốt với Hắc Liên Thánh Giáo vẫn ở lại.

Sắc mặt Lôi Hành Pháp Vương biến đổi, nói nhỏ: “Giáo chủ, vì một mình Giang Thạch đắc tội nhiều thế gia như vậy, đáng giá không?”

“Là các người đem tin tức của Giang Thạch tiết lộ ra ngoài?”

Ánh mắt Hắc Liên giáo chủ lạnh lùng, nhìn về phía Lôi Hành Pháp Vương và Điện Hành Pháp Vương.

“Giáo chủ, muốn tra ra Giang Thạch có vô số phương pháp, sao lại cần chúng ta tiết lộ?”

Lôi Hành Pháp Vương lên tiếng.

Hắc Liên giáo chủ không nói thêm gì nữa, mà nhìn về phía những gia tộc và môn phái còn lại, nói: “Hôm nay bốn giáo đón tiếp không chu đáo, mong các vị thứ lỗi, đưa bọn họ xuống nghỉ ngơi!”

Mấy vị đường chủ lập tức đứng dậy, ra hiệu mời những người từ các thế gia và môn phái kia ra.

Những người từ các thế gia và môn phái này liên tục cúi đầu, lui xuống.

Trong lòng Hắc Liên giáo chủ dậy sóng, bàn tay vỗ nhẹ lên tay vịn, đôi mắt vô cùng sâu thẳm, dường như đang suy nghĩ điều gì đó.

Sau một lúc lâu, hắn mới quyết định.

“Chỉ có thể làm như vậy!”

Hắn đứng thẳng dậy, trực tiếp biến mất khỏi nơi này.

...

Bên ngoài Hắc Liên Thánh Giáo.

Trong khu rừng rậm rạp.

Trương thị Trương Tam Gia tức giận đến mức mặt xanh thóc, nghiến răng.

“Lão già dám làm thế, thực sự tưởng Hắc Liên Thánh Giáo vô địch thiên hạ rồi à?”

Trong lòng hắn căm phẫn, một cái tát vỡ nát một khối đá lớn, quay đầu nhìn về phía tổng bộ của Hắc Liên Thánh Giáo.

Chuyện hôm nay khiến lòng hắn căm phẫn không thôi.

Hắn cảm thấy nhất định phải bảo vệ gia chủ, liên hợp tất cả thế gia cùng bức bách Hắc Liên Thánh giáo mới được, tất nhiên lão già này không biết điều, vậy thì đánh tới hắn khuất phục.

“Trương tiên bối, cần gì phải tức giận thế? Giận dữ không giải quyết được vấn đề đâu.”

Bên cạnh, Không Thịnh mặt bình tĩnh, không sóng gió, nói.

“Không công tử, Hắc Liên Thánh Giáo không để ai vào trong mắt, chúng ta cũng chẳng cần phải cãi nhau với họ, quay về báo lên gia chủ, cùng uy hiếp đối phương, ta cũng không tin Hắc Liên Thánh Giáo sẽ không khuất phục?”

Trương Tam Gia nghiêng răng nói.

“Đúng, Trần Huyền Thiên ỷ vào thực lực thâm hậu, không coi chúng ta ra gì, vậy thì cứ xé mặt ra luôn đi, xem ai thiệt hơn!”

Một bóng người khác lên tiếng.

Hắn là thiếu chủ Dương Nam Hoàng thị, tuy gọi là thiếu chủ nhưng tuổi đời đã trên một trăm sáu mươi tuổi, đã thay máu thành công.

Cao thủ các thế gia có huyết mạch cường đại, sống lâu hơn người thường.

“Điều này tất nhiên phải làm, ngoài ra còn vài việc nữa cũng phải làm, Giang Thạch không chịu xuất hiện, ta sẽ chủ động ép hắn ra, các người trước tiên loan tin, nói Giang Thạch có được một khúc long cốt của Đại Long Thánh Triều, khiến hắn trở thành công địch trong thiên hạ, thứ hai, tìm cho ra môn phái cũ của Giang Thạch, bắt hết bọn lão đạo Chân Võ Quan cho ta, mỗi ngày giết một người, ta không tin Giang Thạch thực sự còn có thể trốn.”

Không Thịnh nói lạnh lùng.

“Ý hay!”

“Cao minh, Không công tử quả nhiên có diệu kế!”

Một số người xung quanh mắt sáng lên.

Hai kế sách này dù không thể trăm phần trăm đối phó được Giang Thạch, nhưng dùng để quấy rối hắn cũng đủ rồi.

“Không công tử, bọn lão đạo Chân Võ Quan, người khác không biết ở đâu, nhưng Dĩnh Nam Hoàng thị ta lại biết, bởi vì không lâu trước họ từng đến Dĩnh Nam.”

Thiếu chủ Hoàng thị nở nụ cười.

“Ồ?”

Không Thịnh khuôn mặt lạnh nhạt, nói: “Vậy thì làm phiền Dĩnh Nam Hoàng thị.”

“Vì Không công tử phân ưu, nói gì đến làm phiền.”

Thiếu chủ Hoàng thị cười nói.

Bộp bộp!

Đột nhiên, một con chim quái dị từ xa bay tới, lao xuống bên này.

Trương Tam Gia vung tay tóm lấy, lực lượng vô hình tuôn ra, tức thì trực tiếp bắt lấy con chim quái dị, nhanh chóng lấy ra một mảnh giấy từ móng vuốt nó, mắt quét qua, sắc mặt biến đổi.

“Hắc Liên giáo chủ chuẩn bị đưa Giang Thạch đi thay máu! Rắc rối lớn rồi!!”

“Gì? Giang Thạch thay máu nhanh thế sao?”

Mọi người kinh ngạc.

“Thư tín nói, Hắc Liên giáo chủ chuẩn bị để Giang Thạch đến Hắc Vân Sơn Mạch, Phong Hành Pháp Vương và Vũ Hành Pháp Vương ở đó đã có được dược liệu thay máu quan trọng, hơn nữa phát hiện một khu phúc địa nhỏ trong Hắc Vân Sơn Mạch, Giang Thạch rất có thể sẽ thay máu ở đây!”

Trương Tam Gia nói.

“Tốt, đây là trời cũng giúp chúng ta a!”

Không Thịnh mắt lóe lên, nói: “Ban đầu ta còn đang nghĩ cách ép buộc Giang Thạch xuất hiện, giờ hắn ra ngoài thay máu, đây chính là tự tìm diệt vong!”

“Không công tử có ý định phục kích Giang Thạch giữa đường?”

Thiếu chủ Hoàng thị nhanh chóng phản ứng lại.

“Đúng!”

Không Thịnh gấp quạt lại.

“Nếu Hắc Liên Giáo chủ tự thân bảo hộ hắn thì sao?”

Thiếu chủ Hoàng thị thắc mắc.

” Hắc Liên Thánh Giáo hôm nay đã có xung đột lớn như vậy với chúng ta, nếu còn dám một mình rời giáo thì đừng trách chúng ta sát thẳng tới Hắc Liên Thánh Giáo, chúng ta tuy không thể đối phó với Hắc Liên Giáo chủ, nhưng đối phó với những người khác của Hắc Liên Thánh giáo vẫn là nhẹ nhàng.”

Không Thịnh mở miệng.

“Được, làm như vậy!”

Trương tam gia gật đầu.

...

Trong phòng.

Hắc Liên Giáo chủ nhìn chằm chằm Giang Thạch, đã nói rõ toàn bộ sự tình vừa xảy ra, mở miệng nói: “Vì vậy bây giờ chỉ có một cách phá thế, đó là để cho người trở nên mạnh mẽ hơn!”

“Giáo chủ định để ta thay máu rồi sao?”

Ánh mắt Giang Thạch hơi nheo lại.

“Đúng vậy, chỉ có thay máu, người mới có thể vượt qua ải này, Thánh giáo của ta cũng mới có thể vượt qua ải này.”

Hắc Liên Giáo Chủ nói.

“Nhưng thay máu này chính xác là quy trình gì, xin Giáo chủ nói rõ.”

Giang Thạch vội vàng mở miệng.

“Gọi là thay máu chỉ là cách nói khái quát, nói chính xác là thăng hoa các thừa số trong huyết mạch, để những thừa số huyết mạch này trải qua lột xác, đạt đến một trình độ siêu phàm, từ đó khác với phàm huyết tầm thường trước đây.

Tương đối mà nói, quá trình thay máu của cao thủ thế gia dễ dàng hơn, bởi vì huyết mạch của họ khác thường, vốn đã chứa đựng lực lượng thần bí, trong quá trình thay huyết, cũng rất dễ dàng kích hoạt và tinh lọc hết những lực lượng này, còn đối với người bình thường muốn thay huyết, quá trình đó thì cần trải qua vô vàn gian khó và thử thách, chỉ cần sơ sót một chút, kinh mạch sẽ đứt đoạn, thân thể nổ tung mà chết. ‘’

Hắc Liên Giáo chủ nói thấp giọng, “Còn cách nào để tinh lọc các thừa số trong huyết mạch, chỉ có một phương pháp, đó là sử dụng thiên tài địa bảo đặc thù để tích lũy, quá trình thay máu cần rất nhiều tài nguyên, ngay cả một thế gia nhỏ cũng không thể gánh vác, tuy Thánh giáo của ta lớn, nhưng tài liệu thay máu vẫn thiếu mất một thứ, nên ta định phái người đi tới Hắc Vân Sơn Mạch.

“Hắc Vân Sơn Mạch?”

“Đúng vậy. Phong Hành Pháp Vương và Vũ Hành Pháp Vương của giáo đoàn ta đã tới đó trước, không chỉ thuận lợi

lấy được những vật liệu thay máu còn thiếu, mà còn tìm được một phúc địa nhỏ, bước vào phúc địa nhỏ đó sẽ khiến tỷ lệ thay huyết của người tăng lên rất nhiều.”

Hắc Liên Giáo Chủ nói.

“Được, vậy ta khởi hành ngay!!”

Giang Thạch gật đầu.

...

Chương 157: Sự Nhỏ Yếu Của Các Người Khiến Ta Cảm Thấy Buồn Cười! 1

Hắc Liên Giáo Chủ lấy ra một tấm bản đồ da thú cổ xưa, ngón tay to nhẹ nhàng chạm vào một dấu màu đỏ trên bản đồ, nói: “Thấy chỗ này chưa? Đây là bản đồ Hắc Vân Sơn Mạch, và dấu này là nơi Phong Hành Pháp Vương và Vũ Hành Pháp Vương đang ở, Giang Hữu Sứ, ta phải trấn thủ Thánh giáo, không thể đi cùng người, người chỉ có thể tự mình đi tới đó, đến nơi rồi, hai vị Pháp Vương tự biết phải làm gì, còn nữa!”

Hắn rất trịnh trọng lấy ra một quyển sách vàng úa từ trên người, nói thấp: “Đây chính là bí kíp thay máu của Thánh giáo ta, nhất định phải dựa vào quyển bí kíp này, thay máu mới có thể thành công!”

Mắt Giang Thạch lóe lên, tiếp nhận quyển bí kíp để xem xét.

“Thiên Ma Tội Huyết Bí Pháp?”

Mấy chữ đen to lớn hiện ra trên bìa.

“Đúng vậy, Hắc Liên Thánh Giáo của ta truyền thừa lâu đời, có thể truy nguyên lên gần vạn năm, Tổ sư khai giáo là một đệ tử truyền thụ chân truyền của Thiên Ma thời cổ đại, bí pháp thay máu này cũng trực tiếp truyền từ Thiên Ma, chỉ là hàng vạn năm qua, Thánh Giáo đã nhiều lần đổi tên để trốn tránh kẻ thù, mới dần dần thành Hắc Liên Thánh Giáo.”

Hắc Liên Giáo Chủ nói lạnh lùng.

“À?”

Giang Thạch vô cùng kinh ngạc.

Hắc Liên Thánh Giáo còn có nguồn gốc như vậy.

“Đa tạ Giáo chủ đã ban tặng bí pháp, đúng rồi, trước khi đi xin hỏi Giáo chủ, thuộc hạ còn muốn mượn thêm một số dược liệu, không biết có được không?”

Giang Thạch hỏi.

“Dược liệu?”

“Ân, Giáo chủ yên tâm, sau này thuộc hạ nhất định sẽ lập công chuộc lại những thứ này. “

Giang Thạch nói.

“Người cầm lệnh bài của ta đi lấy đi, tuy nhiên đừng chậm trễ quá lâu, càng lâu càng nhiều biến cố, trong Thánh Giáo nhất định còn có gián điệp, có thể theo dõi hành tung của người từng giây từng phút.”

Giọng Hắc Liên Giáo Chủ trầm thấp, đưa một lệnh bài màu đen cho Giang Thạch.

Hắn đã giúp Giang Thạch rất nhiều, tất nhiên sẽ không còn để ý đến một ít dược liệu tầm thường.

“Giáo chủ yên tâm, nhiều nhất năm ngày nữa, thuộc hạ nhất định sẽ lên đường.”

Giang Thạch đón lấy lệnh bài bằng hai tay.

Dù Hắc Liên Giáo Chủ trước đây có ý đồ gì đi nữa, nhưng trong hoàn cảnh hoạn nạn như vậy vẫn sẵn lòng giúp đỡ hắn, bản thân hắn tuyệt đối sẽ không quên.

Giang Thạch không phải người tốt, nhưng có ân báo ân, có oán báo oán, vốn rõ ràng phân minh giữa ân và oán.

Tiếp theo hắn đi thẳng tới kho dược liệu của Thánh Giáo.

Liệt Lão vẫn trông coi ở bên ngoài kho dược liệu, vừa thấy Giang Thạch đi tới, lập tức không kìm được mỉm cười, nói: “Giang Hữu sứ, ngươi lại tới đây làm gì vậy?”

“Liệt Lão, Ta có lệnh bài của Giáo chủ, Giáo chủ bảo ta sang đây lấy một ít tài nguyên.”

Giang Thạch mỉm cười, đưa ra tấm lệnh bài màu đen kia.

“Lệnh bài của Giáo chủ?”

Sắc mặt Liệt Lão thay đổi, vội vàng đón lấy tấm lệnh bài, quan sát cẩn thận, lập tức lộ vẻ cung kính, quỳ gối xuống, bắt đầu lạy.

“Được rồi, Giáo chủ vẫn khỏe, người nhanh lấy dược liệu đưa cho ta đi.”

Giang Thạch cười.

“Được, được!”

Liệt Lão một lần nữa đứng dậy, lau mồ hôi lạnh, chỉ đành quay người chuẩn bị dược liệu cho Giang Thạch, trong lòng thì đầy hoài nghi và bối rối.

Sao Giáo chủ lại trở nên hào phóng như vậy? Hắn có biết Giang Hữu sứ trước đây đã nợ bao nhiêu tài nguyên không?

Dù sao, dưới tình thế khó xử, Liệt Lão cũng không dám hỏi nhiều, chỉ đành bắt đầu chuẩn bị nhanh chóng,

Không lâu sau, Giang Thạch cầm theo một đống dược liệu quý giá, bắt đầu quay về phòng bế quan.

Nhưng rốt cuộc hắn vẫn đánh giá thấp trình độ của của 【Thánh Tượng Trấn Thể Công】 sau khi dung hợp.

Ban đầu hắn tưởng rằng 5 ngày đã đủ để tu luyện môn công pháp này đến trình độ viên mãn, kết quả 5 ngày trôi qua,

chỉ có thể xem là vừa mới đột phá đến tầng thứ ba.

Khoảng cách tầng thứ ba viên mãn, vẫn còn thiếu khá xa.

【 Thánh Tượng Trần Thể Công 】 khi đến viên mãn, tổng cộng có thể ngưng tụ thành mười tám đầu khí huyết Thánh Tượng trong cơ thể, bây giờ người mới vừa đột phá đến tầng thứ ba, chỉ ngưng tụ được mười bốn đầu khí huyết Thánh Tượng mà thôi.

Tuy nhiên, vạn sự khởi đầu nan, 5 ngày qua cũng không phải uống công, giúp hắn thuận lợi từ tầng thứ hai tu luyện lên tầng thứ ba, dù sao cũng có tiến bộ!

Trước đây hắn đã thất bại vài lần khi cố gắng vượt qua ngưỡng tầng thứ ba.

Bây giờ thuận lợi bước vào tầng thứ ba, ngược lại về sau sẽ dễ dàng hơn nhiều, chỉ cần tuần tự dùng tài nguyên tích lũy là được.

“Đáng tiếc, đã nói với Giáo chủ năm ngày sẽ lên đường, thời gian đã hết, nếu không, chờ thêm hai ngày chắc chắn có thể luyện công pháp này hoàn toàn viên mãn, bây giờ chỉ có thể mang theo những dược liệu còn lại trên đường đi.”

Giang Thạch tự nhủ.

Hắn lập tức bắt đầu thu dọn đồ đạc, đem tất cả những thảo dược chưa dùng hết nhét vào, chuẩn bị dùng trên dọc đường.

Đầy đủ hai bao lớn, sau đó cầm Lang Nha Bổng, bước ra khỏi phòng.

Suy nghĩ kỹ càng, Giang Thạch vẫn một lần nữa đi gặp Hắc Liên giáo chủ .

“Giang Hữu sứ, người đến rồi, bây giờ tình hình không lạc quan, vừa nhận được tin tức, Hắc Vân Sơn Mạch đã thu hút sự chú ý của các liên minh khác, rất có thể cả Mông Phóng cũng

sẽ đi tới, mức độ nguy hiểm so với năm ngày trước tăng lên không biết bao nhiêu, người nhất định phải cẩn thận.”

Hắc Liên giáo chủ trầm giọng nói.

Chân chừ thêm 5 ngày, khiến biến số ở Hắc Vân Sơn Mạch càng gia tăng.

Bây giờ Hắc Vân Sơn Mạch, có thể nói mỗi ngày đều thay đổi.

Gần như tất cả năm đại liên minh đều có cao thủ xuống núi.

“Mông Phóng cũng sẽ đi tới?”

Giang Thạch giật mình trong lòng.

“Đúng vậy, nhưng Phong Hành Pháp Vương, Vũ Hành Pháp Vương bên kia có lẽ vẫn chưa có việc gì, nếu người cản trở hành sự, có lẽ sẽ không gặp Mông Phóng.”

Hắc Liên giáo chủ nói.

“Tốt, Ta sẽ chú ý.”

Giang Thạch trịnh trọng bái tay.

“Ân.”

Hắc Liên giáo chủ gật đầu.

Tiếp theo, Giang Thạch bắt đầu lên đường, xuống vách núi, lập tức cưỡi lên yêu mã, hướng về phía xa xông tới.

...

Một nơi vách núi bí mật.

Lôi Hành Pháp Vương đứng cao vợi vợi, ánh mắt bình lặng, cả người bất động, toàn thân toát lên một loại khí chất nói không nên lời, mở miệng nói: “Báo cho những người kia, Giang Thạch đã xuống núi.”

“Vâng, Pháp Vương.”

Bên cạnh, một tâm phúc gật đầu, lập tức thả nhanh một con yêu phượng màu tím, bay lên trời, nhanh chóng biến mất ở đây.

...

Khu vực khác.

Bên trong một ngôi chùa hoang ven đường.

Khổng Thịnh, Trương thị Tam Gia, Dĩnh Nam Hoàng thị, Thiên Kiếm môn Tứ Trưởng lão... tất cả đều tập hợp tại đây.

Ngoài ra còn có hai vị lão quái Hoán Huyết cảnh mà Khổng Thịnh và Dĩnh Nam Hoàng thị vội vàng triệu từ trong gia tộc tới.

Hai vị lão quái này, thực lực sâu khó lường, thật sự là vô cùng khủng bố.

Một người là Khổng Châu ngoại môn tổng quản của Khổng thị, tổng quản tất cả sinh ý bên ngoài của Khổng thị. Tu vi sâu khó lường.

Một người khác là thái thượng trưởng lão của Dĩnh Nam Hoàng thị.

Vốn ban đầu Dĩnh Nam Hoàng thị không có thù oán gì với Giang Thạch, cũng không đến nỗi phải hao tâm tổn trí mai phục Giang Thạch, nhưng ai bảo Dĩnh Nam Hoàng thị khoảng cách nơi này gần nhất, và còn là Khổng Châu Khổng thị trực tiếp mời, cho nên bọn hắn không thể không coi trọng

Dù sao địa vị của Khổng thị để ở nơi đó.

Truyền thừa vô số năm tháng, trong các đại thế gia từng có thời gian làm lãnh tụ quần hùng, dù bây giờ vị thế của Khổng

thị đã không còn như xưa nhưng vẫn đề bọn hắc không thể không toàn lực ứng phó.

Cho nên Hoàng thị trực tiếp phái ra cao thủ đứng thứ hai trong gia tộc, chỉ đứng sau gia chủ là Thái Thượng Trưởng Lão đến trợ giúp.

Vị Thái Thượng Trưởng Lão này tóc bạc phơ, mặt nhăn nhoe, toàn thân trông già nua tàn tạ, đã hơn một trăm năm không bước xuống núi.

Chương 158: Sự Nhỏ Yếu Của Các Người Khiến Ta Cảm Thấy Buồn Cười! 2

Tuy nhiên, thực lực của hắn tuyệt đối không thể xem thường, nghe nói là đã thành công thay máu lần thứ ba, Hoán Huyết đệ tam trọng, thực lực sâu không lường được.

“Liên tiếp năm ngày rồi, vẫn chưa có tin tức gì về Giang Thạch, Khổng công tử, có phải là tên kia cố ý chơi khăm chúng ta?”

Trương tam gia mặt sắc biến đổi, đi đi lại lại ở đây.

Thời gian của tất cả bọn họ đều rất trân quý, không có nhiều thời gian để lãng phí ở đây.

Hắc Vân Sơn Mạch mỗi ngày một thay đổi, mỗi ngày các liên minh khác đều có cao thủ xuất trận, họ chậm trễ một ngày, phe liên minh bên này sẽ bị thiệt hại một ngày.

“Yên tâm, Lôi Hành Pháp Vương tuyệt đối không dám nói dối trong việc này, đợi thêm một chút nữa, có lẽ sắp xuất hiện rồi.”

Khổng Thịnh lắc quạt, bình tĩnh nói.

“Nhưng kéo dài như vậy chẳng phải hơi bị bị động sao.”

Trương tam gia nói.

Khổng Thịnh nhướng mày, nói: “Thế này đi, đợi thêm hai ngày nữa, nếu sau hai ngày mà hắn vẫn chưa xuất hiện, chúng ta sẽ lên đường trước đến Hắc Vân Sơn Mạch, đúng rồi,

Hoàng thiếu chủ, người đừng ở lại đây nữa, để lại Thái Thượng Trưởng Lão là được, người trở về Dĩnh Nam trước, tìm nhóm đạo sĩ Chân Võ Quan kia, phòng ngừa trường hợp không ngăn được Giang Thạch, cũng có cách để ứng phó.”

“Được, vậy ta đi ngay.”

Hoàng thiếu chủ gật đầu, nhìn về phía Thái Thượng Trưởng Lão nhà mình, nói: “Thái Thượng Trưởng Lão, nơi này giao cho ngài.”

“Có lão phu ở đây, thiếu chủ hoàn toàn có thể yên tâm!”

Tên lão giả kia trầm giọng gật đầu.

Hoàng thiếu chủ lập tức bắt đầu vội vã rời đi, hướng về phía Dĩnh Nam.

Lại qua một khoảng thời gian.

Bỗng nhiên, từ trên cao truyền đến tiếng vỗ cánh gấp gáp, lách cách vang lên, một con phượng màu tím bay nhanh tới.

Con mắt Trương tam gia lóe lên, bàn tay vung lên, tóm lấy con phượng màu tím, lấy một mảnh giấy nhỏ viết đầy chữ từ chân phải nó.

“Giang Thạch xuất hiện rồi!”

Trương tam gia vui mừng nói.

“Rất tốt.”

Khổng Thịnh lộ nụ cười, quạt trong tay vỗ một cái, cười nói: “Đừng vội mừng, bây giờ vẫn chưa rõ hẳn sẽ đi theo hướng nào, thế này đi, ta và Khổng Tổng Quản chặn ở Hoàng Thạch lộ, Trương tam gia và Hoàng thị thái thượng trưởng lão cùng huynh đệ Thiên Kiếm Môn chặn ở U Minh lộ, từ tổng bộ Hắc Liên đi ra, nhất định phải qua hai con đường này, bất kể

hắn xuất hiện ở con đường nào, mọi người trước hết báo hiệu!”

“Được!”

Thái Thượng Trưởng Lão Hoàng thị lạnh lùng nói.

“Lão phu cũng không có ý kiến.”

Không thị ngoại môn Tổng Quản gật đầu.

“Vậy thì, chúng ta lập tức lên đường!”

Không Thịnh vùng dậy.

Một nhóm người nhanh chóng, lập tức lao vụt ra ngoài.

...

Trong rừng tối om.

Giang Thạch một đường thúc ngựa phi nhanh, nhanh như gió, tiếng gió hú hú vang lên.

Con yêu mã này sau khi ăn thịt con hùng ưng thì huyết mạch dường như lại một lần nữa phát sinh biến dị, chạy nhanh hơn so với trước không ít.

Chỉ nửa ngày, đã xa tổng bộ Hắc Liên hơn hai trăm dặm đường.

“Với tốc độ này, nhiều nhất ba ngày nữa, ta có thể đến được Hắc Vân Sơn Mạch, tuy nhiên, đêm nay vẫn phải tìm một nơi dừng chân, tranh thủ luyện xong Thánh Tượng Trấn Thể Công đã, nếu không vẫn là một mối lo.”

Giang Thạch trầm nghĩ.

Đang thúc ngựa phi nhanh, bỗng nghe phía trước truyền đến tiếng nổ long trời lở đất, tiếng gió hú dữ dội, khí thế kinh khủng. Nhìn lên, chỉ thấy một hòn đá lớn bằng cái thùng nước bị người dùng lực lượng kinh khủng vô cùng ném từ xa tới,

toàn thân đá cọ xát với không khí, trực tiếp hiện ra từng mảng tia lửa.

Giống như một thiên thạch, hung hăng lao tới Giang Thạch và yêu mã.

Ánh mắt Giang Thạch lạnh lùng, không tránh né, Lang Nha Bồng trong tay quay vòng lên, hung hăng đập tới hòn đá khổng lồ đang lao tới với tốc độ kinh hoàng kia.

Rầm!

Tiếng nổ kinh thiên động địa.

Một luồng khí lưu lớn từ đây phun trào ra, mang theo vô số mảnh đá bay tới tập về phía xa, dày đặc khắp nơi.

Con yêu mã dưới háng phát ra tiếng hí, đứng thẳng dậy, đôi mắt lóe lên một tia hung tàn, nhìn về tứ phía.

“Không hổ danh là trời sinh Kim Cương, quả nhiên có chút môn đạo!”

Một giọng lạnh lẽo đáng sợ vang lên từ trong rừng.

Giang Thạch kéo ngựa lại, nhanh chóng nhìn tới.

Chỉ thấy phía trước, bóng người lóe lên, khí thế gào thét, liên tiếp hiện ra vài bóng người, nhanh chóng xông tới, bàn chân đạp trên cành cây, liên tục nhảy lên, tiếng xé gió liên tục vang lên.

Rất nhanh đã rơi xuống ở ngay phía trước hấn.

Hết thấy ba bóng người, đều vô cùng bất phàm.

Người đứng đầu là một lão giả tóc bạc trắng, mặt đầy nếp nhăn, hai người còn lại chỉ là tóc bạc, râu bạc, chắn ở phía trước, đôi mắt sắc bén như điện chớp, có thể nhìn thấu tận tâm can.

Giang Thạch nhíu mày, cảm thấy ba người trước mặt không ai là người hãn từng gặp.

“Các người là ai? Đến đây để cướp bóc giết người à?”

“Giang Thạch Tiểu tử, hôm nay để cho ngươi biết, lão phu là tam trưởng lão Trương thị!”

Lão giả Trương thị nói lạnh lùng, nhìn thẳng vào Giang Thạch, lạnh lùng cười: “Không lâu trước, lão phu từng truy sát ngươi trên Hắc Vân Sơn Mạch, nhưng ngươi chạy quá nhanh, hôm nay xem ngươi còn chạy đâu cho thoát!”

“Người Trương thị?”

Sắc mặt Giang Thạch chẳng đánh, nói: “Nói như vậy Trương Khoát Hải bị ta giết chết trước đây là huynh trưởng của ngươi?”

Sắc mặt lão giả Trương thị ẩn hiện sát khí, lạnh lùng nói: “Nói đúng, hôm nay thù cũ, hận mới sẽ tính hết với ngươi.”

“Vậy ra các người có thể tìm được ta, là nhờ Lôi Hành Pháp Vương phản bội à? Hãn thật đúng là cái gì cũng có thể làm a!”

Giang Thạch nói bình thản, ánh mắt nhìn về phía hai người còn lại, nói: “Hai vị không cần giới thiệu nữa, ta chưa từng gặp qua các ngươi, cũng không muốn biết danh tự của các ngươi!”

“Tiểu tử tìm chết!”

Tứ trưởng lão Thiên Kiếm Môn thay đổi sắc mặt, đột nhiên ánh mắt biến đổi, nhìn về phía Giang Thạch, như thấy thứ gì kinh khủng, lộ vẻ kinh hoàng.

“Động thủ!”

Hãn hét lớn.

Bên cạnh, lão giả Hoàng thị, lão giả Trương thị cũng thay đổi sắc mặt, cảm nhận được khí thế kinh khủng, không suy nghĩ, chân vừa đạp xuống đất, lao thẳng tới.

Trương Tam gia thì bắn ra một khóa pháo tín hiệu thẳng lên trời.

Lúc họ vừa động thủ, Giang Thạch trên lưng ngựa bắt đầu phình ra, toàn thân phình to hơn một vòng, làm rách quần áo, mạch máu khắp người sưng phồng, toát ra khí thế khủng khiếp, hung tàn.

Không khí bốn phía rung động, phát ra tiếng vo vo đình tai.

Ngay cả con yêu bên dưới cũng run rẩy, hí dài.

Mười bốn đầu khí huyết Thánh Tượng cùng bộc phát!

Lúc này, Giang Thạch giống như một con quái thú hình người, cười tà, nói: “Ta không đi tìm các ngươi phiền phức, các ngươi lại tới đây ám sát ta, thật có ý tứ đấy, nhưng các ngươi nhỏ yếu đến buồn cười a!”

Giọng nói trầm thấp, kinh khủng, hoàn toàn không giống tiếng người.

Cứ như là tiếng yêu thú ngàn năm vậy.

Rầm!

Toàn thân Giang Thạch bay thẳng lên từ lưng ngựa, mang theo khí thế không thể tưởng tượng được, chớp mắt xuất hiện trước mặt tên trưởng lão Thiên Kiếm Môn, khí lưu nóng rực và khủng khiếp từ người hắn trực tiếp khiến vị trưởng lão này kinh hãi tột độ, như một ngọn núi lửa khủng khiếp đè tới.

Tên trưởng lão gầm lên, tiếng vang trời, đôi mắt đỏ ngầu, cuồng nộ kích phát siêu phẩm võ học, khắp người nổi lên từng chiếc gai sắc bén, kiếm trong tay như sóng dậy, hiện ra vô số kiếm quang, đem lực lượng phát huy đến cực hạn.

Tuy nhiên, một gậy của Giang Thạch đã ngang tàng đánh tới.

Rầm!

Không khí nổ tung, đất trời náo động, mặt đất lồm xồm xuống.

Một khối bom thịt nổ tung ngay tại chỗ, trong khối máu là những mảnh xương vụn bay tán loạn.

Thanh kiếm đen cong vênh bay lên bầu trời.

Thi thể tàn tạ như bùn đất, bay đi chẳng biết bao xa.

“Yếu ớt, quá yếu ớt!”

Tiếng Giang Thạch vang dội, đôi mắt hung tàn nhìn sang Trương tam gia và thái thượng trưởng lão Hoàng thị.

...

Chương 159: Diệt Sát Quái Vật Không Thi!! 1

Khi bị Giang Thạch nhìn, tim Trương tam gia thất lại, đột nhiên cảm nhận được sự sợ hãi không thể tưởng tượng, chỉ cảm thấy tim như bị vật nặng đè xuống, không kìm được mà lạnh toát từ đầu đến chân, vô thức lùi lại.

Trong lòng hắn không thể tin được.

Giang Thạch thay máu thành công rồi sao?

Nếu không, sao lại kinh khủng đến thế!

Tứ trưởng lão Thiên Kiếm Môn dù sao cũng là lão quái Hoán Huyết nhất trọng, sao lại bị đánh chết chỉ trong một chiêu?

Chỉ có Thái thượng trưởng lão Hoàng thị bên cạnh dường như không hề ảnh hưởng, gầm lên một tiếng, thân thể khổng lồ lao tới nhanh chóng.

Khắp người cơ bắp sưng phồng, cứng nhắc như sắt, mười ngón tay biến thành móc sắt hung tàn, đôi mắt cũng biến thành màu lục.

Lúc này, hắn giống như một cái xác sống khủng bố.

Đây là huyết mạch đặc hữu của Dĩnh Nam Hoàng thị.

Một khi kích hoạt, cơ thể cứng như thép, tự mang lực lượng tử vong và độc tố kinh khủng, thậm chí cả cảm giác đau đớn và sợ hãi cũng biến mất.

Biến thành cỗ máy chỉ biết giết chóc!

Đối mặt với vuốt sắt hung tàn, Giang Thạch vẽ mặt khùng bố, không hề lùi bước, xoay chuyển Lang Nha Bồng, chớp mắt đã lao tới, một gậy đập xuống, mang theo tiếng xé gió, thẳng vào ngực đối phương.

Thái thượng trưởng lão Hoàng thị gầm lên, không tránh né, hai vuốt sắc bén hung tàn vồ lấy ngực Giang Thạch.

Rầm! Rầm!

Hai tiếng nổ long trời kinh thiên vang lên, khí lưu mạnh mẽ không thể tưởng tượng được .

Va chạm giữa hai người khiến mặt đất xung quanh nổ tung ra một hố sâu không lồ.

Một cây gậy của Giang Thạch đập trúng ngực của Thái thượng trưởng lão Hoàng thị, phát ra tiếng động kinh hoàng, lực lượng khủng khiếp không hề khiến thân thể hắn nổ tung, chỉ nghe một tiếng lép xẹp, giống như bị lồm xuống.

Đồng thời, ngực Giang Thạch cũng bị hai vuốt sắc nhọn của đối phương đánh tới.

Két! Két!

Những móng vuốt kinh khủng như móc sắt có thể xé kim liệt thạch, đánh vào trên ngực hắn lại phát ra tia lửa, ngoài hai vết lồm nông thì không để lại thương tổn gì.

Giang Thạch nổi giận, quay cuồng Lang Nha Bồng to lớn, hung hãn đánh thẳng vào thân thể đối phương, toàn bộ lực lượng trên cánh tay tập trung đến cực hạn.

Thái thượng trưởng lão Hoàng thị gầm lên, tiếp tục giao chiến quyết liệt với Giang Thạch.

Hai người dựa vào lực lượng cùng lực phòng thủ khủng khiếp của bản thân, đấu tay đôi, bùm bùm vang lên, lực lượng kinh hoàng, vô số luồng khí và mảnh vỡ bay khắp nơi.

Chỉ trong chốc lát, hai người đã giao chiến hàng chục hiệp.

Ngay cả với khả năng phòng thủ của Giang Thạch cũng bị chấn thương nội phủ, nhưng may mắn là hắn có thiên phú “Quy Nguyên”, ánh sáng lóe lên, mọi vết thương lập tức phục hồi như ban đầu.

Nhưng Thái thượng trưởng lão Hoàng thị lại không may mắn như thế, cả đầu của hắn bị Giang Thạch dùng Lang Nha Bổng đập nát, liên tục hứng chịu công kích mãnh liệt của Giang Thạch.

Hàng chục đòn công kích gần như chỉ tập trung vào một vùng trán, đập nát trán đối phương, máu bắn tung tóe, dịch não gần như bắn ra ngoài.

Nhưng đối phương vẫn gằm lên, ánh mắt kinh khủng, hoàn toàn không có ý định lùi bước.

Trương Tam gia chứng kiến cảnh tượng kinh hoàng này, trong thời khắc nguy cấp, hắn dường như mất hết dũng khí, không suy nghĩ gì nữa, quay người bỏ chạy.

Trong lòng hắn vẫn còn hình ảnh Giang Thạch một chiêu tiêu diệt Trưởng lão Thiên Kiếm môn!

Với cảnh giới của hắn, ngay cả lúc này xông lên cũng chẳng giúp ích được gì.

Bây giờ chỉ có thể chờ người của Không Thị, Không Tường, Không Thịnh đến!

Nhìn thấy Thái thượng trưởng lão Hoàng thị không có ý định quay đầu kiên quyết ngăn cản hắn, Giang Thạch nổi giận, không muốn chần chừ thêm, đột nhiên ném bỏ Lang Nha Bổng, gằm lên một tiếng.

“Hỗn Nguyên Thần Chương!”

Rầm!

Hai cánh tay hấn chột đen kịt với tốc độ có thể thấy được bằng mắt thường, bốc lên sát khí kinh hoàng, khí thể toàn thân nhanh chóng dâng cao, thối tung những mảnh vải rách trên người, lực lượng bị Tinh Thần Văn Thiết chế áp cũng hoàn toàn bộc lộ.

Lực lượng cơ thể và kinh lực kết hợp!

Toàn thân Giang Thạch đỏ bừng, dưới lực lượng khổng lồ kinh khủng này, cơ thể hấn dường như lớn thêm một vòng, phát ra những tiếng kết kết đáng sợ, đặc biệt là hai bàn tay to như nồi sắt, tỏa ra cảm giác lực lượng kinh khủng khó tả.

Hấn lao tới, một lần nữa hung hấn lao về phía Thái thượng trưởng lão Hoàng thị.

“Chết đi!”

“Gào!”

Rầm!

Lực lượng khổng lồ kinh hoàng bùng nổ, khu vực này như bị một quả bom dữ dội nổ tung, vô số luồng khí và mảnh đá từ đây bắn ra, cuốn lên bao nhiêu mảnh gỗ vụn.

Trong tiếng nổ dữ dội, bàn tay Giang Thạch mang theo lực lượng vô địch tàn nhẫn đập thẳng vào mặt đối phương, khiến nửa khuôn mặt của Thái thượng trưởng lão Hoàng thị nổ tung máu bắn tung tóe.

Nửa khuôn mặt biến thành thịt nát, lộ ra xương sọ trắng hếu.

Máu đen nhớp nháp bay tứ tung, chứa độc tính ăn mòn.

Thái thượng trưởng lão Hoàng thị cuối cùng cũng lộ vẻ đau đớn, phát ra tiếng gầm kinh thiên động địa, trong gang tấc, hai cánh tay như sắt thép ôm chặt lấy Giang Thạch, hiện lên vô số gân xanh khổng lồ, muốn khống chế hấn.

Kết quả bị lực lượng cuồng bạo của Giang Thạch đẩy mạnh, rầm một tiếng, tay hắn bị bẻ ngang, Giang Thạch tiếp tục đánh ra một chưởng đập thẳng xuống cầm đối phương.

Bộp!

Máu bắn tung tóe khắp nơi.

Phần còn lại của nửa khuôn mặt cuối cùng cũng không chịu nổi, bị Giang Thạch đập nát cầm, cổ rung chuyển, toàn thân đối phương như quả đạn pháo bay thẳng ra, mang theo luồng khí nóng bỏng, đập mạnh xuống mặt đất cách đó mười mấy thước, phát ra tiếng động lớn.

Giang Thạch lạnh lùng nhìn qua, nhanh chóng giải trừ trạng thái dung hợp lực lượng và kinh lực, nhìn theo hướng Trương Tam Gia chạy trốn, rồi nhìn về phía Thái thượng trưởng lão Hoàng thị, nhanh chóng tiến lên.

Để phòng ngừa đối phương chưa chết, hắn dậm chân xuống, đập thẳng vào nửa khuôn mặt còn lại của Thái thượng trưởng lão Hoàng thị, đập nát hoàn toàn khuôn mặt đối phương, rồi lập tức đuổi theo hướng của Trương Tam Gia.

Lúc này, Giang Thạch vẫn còn hơi khó gánh vác lực lượng kinh khủng khi mười bốn đầu khí huyết Thánh Tượng cùng kích hoạt, trái tim đập thành thịch như trống nổi, mạnh mẽ hữu lực.

Nhưng hắn không còn lựa chọn nào khác, để tránh những rủi ro tiếp theo, hắn phải giải quyết nhanh chóng việc ở đây.

...

Trong khu rừng tối tăm.

Trương Tam Gia mặt tái thốc, đầy lo lắng và sợ hãi, đầu óc chỉ toàn là cảnh tượng Giang Thạch tiêu diệt Trương lão

Thiên Kiếm môn, giao đấu với Thái thượng trưởng lão Hoàng thị!

Trong lòng hấn rửa thâm.

Sao Giang Thạch lại trở nên đáng sợ đến thế!

Ngay cả khi là trời sinh Kim Cương, cũng không có lý do có thể mạnh đến như thế.

“Chết tiệt, tình báo sai rồi, sai rồi!”

Hấn gào thét trong lòng.

Mặc dù bọn hấn liên tục nâng cao mức độ ước tính lực lượng của Giang Thạch, nhưng không ngờ vẫn đánh giá thấp hấn.

Tốc độ tăng trưởng thực lực của Giang Thạch hoàn toàn phi lý.

Trong tiếng gió rít bên tai, dưới chân vang lên những tiếng nổ liên hồi.

Lúc này, Trương tam gia phát huy tốc độ của mình đến cực hạn.

Thấy khoảng cách đến khu vực của Không Thịnh đang ở ngày càng gần, trong lòng Trương Tam gia không khỏi mừng rỡ, mặt lộ vẻ phấn khích.

Nhưng ngay lúc đó! Một bóng đen vô cùng khủng khiếp, mang theo tiếng rú kinh hoàng, giống như một quả tên lửa, đột ngột lao ra từ rừng rậm bên cạnh, nhanh đến không tưởng.

Mặt Trương Tam gia thay đổi, vội quay đầu quan sát.

Kết quả, một bàn tay khổng lồ vô cùng khủng khiếp, tóm lấy cổ họng hấn, toàn thân mang theo lực lượng man rợ vô biên, vừa siết cổ hấn vừa lao thẳng thêm hàng trăm thước.

Rầm! Một tiếng nổ kinh hoàng vang lên, đá vụn bay tung tóe khắp bốn phía.

Trương Tam gia nhỏ máu, kêu thảm thiết, toàn thân bị Giang Thạch túm cổ đè thẳng vào vách núi cách đó hàng trăm thước, đập ra một vết lõm hình người lên vách núi.

“Trương Tam gia!”

Chương 160: Diệt Sát Quái Vật Khổng Thị!! 2

Ánh mắt Giang Thạch lạnh lùng, tay vẫn siết chặt cổ họng hắn, nói: “Xác nhận một chuyện, hy vọng ngươi có thể hợp tác, ngoài Lôi Hành Pháp Vương, còn ai khác tiết lộ vị trí của ta?”

Trương Tam gia hoảng hốt, miệng nhô máu, hoàn toàn bị Giang Thạch dọa sợ, nhìn vào hắn như nhìn quái vật.

Tên quái vật này!

Hắn dường như còn chưa thay máu!

Nhưng tại sao lại có thể phát ra lực lượng khủng khiếp như vậy?

“Ta nói ra, ngươi sẽ tha cho ta chứ?”

Trương Tam gia hoảng hốt hỏi.

“Không thể, nhưng ta có thể đưa bọn hắn xuống địa ngục cùng ngươi, như vậy dưới suối vàng ngươi cũng không cô đơn.”

Giang Thạch lạnh lùng nói.

Trương Tam gia lộ vẻ đau khổ.

“Được, tốt một cái Giang Thạch a, ngoài Lôi Hành Pháp Vương còn có Điện Hành Pháp Vương, chính họ tiết lộ vị trí của ngươi, nhưng đừng kiêu ngạo, sớm muộn gì ngươi cũng xuống địa ngục, ta sẽ đợi ngươi dưới đó!”

Trương Tam gia gào thét.

“Yên tâm, người sẽ không đợi được ta!”

Giang Thạch siết mạnh, tay phát ra lực lượng cuồng bạo, giật mạnh lên trên, phụt một tiếng, đầu Trương Tam gia bị giật lìa khỏi cổ.

Máu bắn tung tóe, tràn diện cực kỳ kinh khủng.

Thi thể không đầu của Trương Tam gia vẫn còn giãy giụa, mãi mới không còn động đậy.

Nhưng ngay lúc đó! Giang Thạch đột nhiên cảm nhận được một luồng khí thể vô cùng mạnh mẽ từ rừng bên cạnh lao tới, huyết khí cuộn cuộn, giống như một lò lửa, khí thể trên người còn mạnh hơn cả thượng trưởng lão nhân Hoàng thị trước đây.

Mặt hắn chùng xuống, lập tức cảm nhận được uy hiếp, vội vàng quay đầu quan sát.

Rầm rầm rầm!

Trong rừng liên tục nổ vang, mảnh vụn bay tung tóe.

Toàn bộ mặt đất bụi bay mù mịt, giống như một con rồng đất dữ tợn đang lao nhanh dưới mặt đất.

Lập tức! Một bóng người vô cùng khủng khiếp xuất hiện trước mặt hắn.

Người đến thân hình cao lớn, mặc trường bào màu vàng, hai cánh tay to dày, tay vượt quá vai, cơ bắp cuộn cuộn, giống như một con khỉ đột, còn cầm một cây gậy đồng nặng nề, đôi mắt to lạnh lùng, nhìn về phía Giang Thạch.

Đặc biệt, khí thể kinh khủng trên người hắn có thể cảm nhận rõ ngay cả khi Giang Thạch còn đứng ở xa.

“Người giết Trương tam gia?”

Người đến lạnh lùng hỏi.

“Người là ai?”

Giang Thạch hỏi.

“Không thị ngoại môn tổng quản, Không Tường!”

Đối phương đáp.

“Chưa nghe nói tới, ngươi cũng đến để ra tay à?”

Giang Thạch hỏi.

“Đúng vậy, chưa nghe tới không sao, từ hôm nay trở đi, cái tên này sẽ mãi mãi in sâu trong linh hồn ngươi, cho đến khi xuống địa ngục, ngươi cũng sẽ nhớ rõ!”

Không Tường lạnh lùng nói.

“Buồn cười! Ta nghĩ kẻ xuống địa ngục kế tiếp có thể chính là ngươi.”

Giọng Giang Thạch lạnh lùng vang lên.

“Giang Thạch tiểu nhi, sắp chết đến nơi còn dám mạnh miệng?”

Bỗng nhiên, một giọng quát tháo vang lên.

Sau Không Tường đến, phía sau lại có một bóng người lao tới nhanh chóng, khí thế dữ dội, tiếng xé gió ù ù vang lên, chớp mắt đã đến gần.

Là một người nam tử trung niên hoàn toàn xa lạ, mặc áo dài hoa quý màu tím nâu, cầm một cây quạt xếp, thắt lưng đai ngọc, khoảng bốn mươi tuổi.

“Thái thượng trưởng lão Hoàng Thị đâu?”

Không Thịnh vừa đến, đã quát lên.

“Không biết, dù sao thì ta đã giết chết ba tên, cộng thêm hai người các ngươi, hôm nay là gom đủ năm tên!”

Giang Thạch bình tĩnh nói.

“Ngươi giết thái thượng trưởng lão Hoàng Thị?”

Đồng tử Không Thịnh co lại, kinh ngạc trong lòng, quát lên.

Không Tường cũng nhíu mày, lập tức nắm chặt cây côn đồng trong tay, nói thấp giọng: “Công tử mau lui lại, thực lực của người này có vẻ không đơn giản, ta cần phải lấy ra toàn bộ thực lực giao chiến với hắn.”

Rầm!

Người hắn lập tức bắt đầu phún khí, từ hàng vạn lỗ chân lông nhanh chóng bắn ra những luồng khí kinh khủng, bắn tung tóe khắp nơi, sau đó toàn thân cũng nhanh chóng phình to ra, da khắp người chớp mắt hóa thành màu xanh thẫm, to hơn một vòng so với trước đó.

Ánh mắt Giang Thạch trầm xuống, thấy đối phương phún khí, cũng không do dự nữa, cơ thể lập tức lao về phía Không Tường cực nhanh, bàn chân dẫm xuống, cả mặt đất rung chuyển ầm ầm.

“Lực chi áp nghĩa! Đại Liệt côn!”

Không Tường đột nhiên gầm lên, gần như trong khoảnh khắc Giang Thạch hành động, cả cây côn đồng trong tay cũng lập tức sáng lên một tầng hào quang rực rỡ màu vàng, quay vòng vòng, trực tiếp đập mạnh hướng xuống mặt đất.

Rầm!

Một tiếng nổ vô cùng chói tai vang lên, cả mặt đất rung chuyển dữ dội, sau đó một vùng đất rộng lớn lập tức vỡ tung lên, như hóa thành một con thú khổng lồ kinh khủng, trùm trời trùm đất, trực tiếp đè nghiêng về phía Giang Thạch.

Giang Thạch tát ra một cái, rầm một tiếng, đánh tan tành lớp đất dày nặng đang đè tới, khí thế kinh khủng, tiếp tục lao tới.

Không Tường sau một cú đập xuống, toàn thân cũng nhanh như điện lao tới Giang Thạch, mang theo lực lượng cực kỳ kinh khủng, chớp mắt xuất hiện trước mặt Giang Thạch, một gậy đập thẳng xuống Giang Thạch.

Giang Thạch giơ một bàn tay lên, tóm lấy cây côn đồng, tay kia trực tiếp đâm mạnh vào mặt đối phương.

Bốp!

Cây côn đồng đập vào bàn tay Giang Thạch, khiến da hắc lập tức nứt toác ra, một lực xoắn kinh khủng lập tức xé rách phòng thủ của hắc, xuyên thấu máu thịt và kinh mạch, nhanh chóng cuộn cuộn vào cánh tay, vai, ngực Giang Thạch, trên đường đi làm da Giang Thạch liên tục nứt vỡ, bốp bốp vang lên, cây côn đồng cầm trong tay cũng lập tức rớt xuống!

Máu bắn tung tóe trên không trung!

Nhưng cùng lúc đó, bàn tay Giang Thạch cũng đâm thẳng vào mặt đối phương, khiến Không Tường phát ra tiếng gầm đau đớn, cả khuôn mặt lập tức lõm xuống, máu bắn tung tóe, máu thậm chí còn phun ra từ hai lỗ tai.

Chỉ một chiêu, khuôn mặt hắc bị đâm lõm đến 3, 4 cm, thịt nát bầy, mũi biến mất, răng vỡ vụn, nhìn không ra hình người.

Nhưng bất chấp vậy, đối phương vẫn không né tránh, gầm lên, quay vòng vòng cây côn đồng to lớn, tiếp tục đập mạnh vào người Giang Thạch.

Máu Giang Thạch bắn tung tóe, ánh sáng trắng lóe lên, dưới tác dụng của thiên phú 【Quy Nguyên】 , vết thương nhanh chóng lành lại, hắc gầm lên, vẫn dùng một tay tóm lấy cây côn đồng, tay kia tiếp tục đâm mạnh vào mặt Không Tường.

Rầm! Rầm!

Cảnh tượng vô cùng tàn khốc lại diễn ra.

Người Giang Thạch liên tục nổ tung, xuất hiện vết máu, rồi nhanh chóng lành lại, khuôn mặt Không Tường lại hứng chịu từng công kích kinh khủng, cũng dưới tác dụng của lực lượng kỳ lạ nhanh chóng cầm máu.

Hắn phát ra tiếng gầm không rõ.

“Cự thần áo nghĩa! Thiên Liệt Chương!”

Xé!

Toàn thân trên cơ sở vốn có lại sinh sinh phình to thêm một vòng, như bơm phồng, chớp mắt đã hóa thành hình thái khổng lồ đáng sợ cao hơn 3 thước, làn da khắp người từ màu đỏ ban đầu giờ hoàn toàn hóa thành màu đỏ vàng, cực kỳ bắt mắt.

Sắc mặt Giang Thạch thay đổi, cảm thấy không ổn.

Một bàn tay to của đối phương đã đâm thẳng về phía cơ thể hắn.

Rầm!

Không khí nổ ra một tầng sóng xung kích, lập tức quét ngang bốn phía, toàn thân Giang Thạch cũng bị đâm bay, văng về phía xa.

“Không tổng quản tốt lắm, đánh gãy tứ chi của hắn, trước đừng giết hắn!”

Không Thịnh vui mừng quát lớn.

Lúc này Không Tường đã không còn giống người nữa, khắp người cơ bắp cuộn cuộn, đầy gân xanh lớn nhỏ phình ra, đập đập quần quai, mặt đầy máu, khí thế hùng hùng, tựa như muốn bốc cháy.

Trên tứ chi của hắn thậm chí còn mọc vảy giáp, thân hình cao tới ba thước năm. Cây côn đồng cũng đã bị hắn ném đi,

khí thế mạnh gấp đôi so với trước.

Lúc này, mặt hấn lõm xuống, im lặng, bước những bước nặng nề, giống như một chiếc xe tăng lao tới Giang Thạch, tay tiếp tục đâm xuống Giang Thạch trên mặt đất.

“Cho ta chết đi!”

Giang Thạch gầm lên, miệng đầy máu, đột nhiên lộn người dậy, mắt đỏ ngầu, lực lượng và kinh lực trong cơ thể lập tức hợp nhất, Hỗn Nguyên Thần Chương, Cửu Cực Tâm Pháp, tất cả đều thi triển đến cực điểm, lực lượng bùng nổ, một chương đánh thẳng vào bàn tay đối phương.

Rầm rầm!

Hai bàn tay lớn nhỏ chạm nhau, mặt đất nổ tung, một làn sóng xung kích kinh khủng có thể thấy được bằng mắt thường nhanh chóng lan tràn ra.

“Ngươi!”

Thân thể không lồ của Không Tường bất động, da thịt trên người dường như bị ảnh hưởng gì đó, lập tức chuyển sang màu đỏ tươi, gân xanh nổi rõ trên trán, nhìn chăm chăm vào Giang Thạch, có vẻ không thể tin được.

“Ngươi ẩn giấu thật sâu a? Với thực lực của ngươi, không phải Hoán Huyết mà hơn cả Hoán Huyết, ngay cả Mông Phóng cũng không thể ẩn giấu sâu được như ngươi!”

“Hừ!”

Giang Thạch cười dữ tợn, toàn thân dường như lại lớn thêm không ít, tầm nhìn dần chuyển sang màu đỏ tối, mạch máu trên người giãn nở đến cực hạn.

Ánh mắt lướt qua, nhìn chăm chăm Không Tường, cười khẩy: “Chắc ngươi không còn lá bài tẩy nào nữa đúng không?”

“Ân?”

Khổng Tường trừng mắt.

Lực lượng trên người Giang Thạch lại tăng vọt, gầm lên một tiếng, nắm lấy bàn tay khổng lồ của Khổng Tường dùng sức vặn một cái, rắc một tiếng, bẻ gãy tay đối phương, xương cốt trắng hếu hiện ra, đau đến mức Khổng Tường trực tiếp phát ra tiếng gầm chói tai, nhưng nắm đấm của Giang Thạch đã nhanh chóng đập xuống cổ đối phương.

Bộp!

Máu bắn tung tóe, cổ bị đấm đứt lìa.

Bàn tay to lớn từ sau gáy Khổng Tường sò sò đâm xuyên qua đằng trước, cầm luôn một đoạn xương cổ.

...

Chương 161: Thu Được Cự Thần Kinh! 1

Miệng Không Tường liên tục phun máu, đôi mắt trợn trừng nhìn chăm chăm vào Giang Thạch. Toàn thân hắn nổi gân xanh, màu máu đỏ rực rỡ lấp lóe ở cổ họng. Máu tươi từ cổ hắn ào ào chảy ra.

Bàn tay còn nguyên vẹn của Không Tường vô vọng bịt chặt vết thương, nhưng hoàn toàn vô dụng. Một đoạn xương sống của hắn đã bị Giang Thạch moi ra. Cả đầu Không Tường như mất gốc, không thể đứng thẳng được nữa. Sinh mệnh dần dần trôi đi.

Đôi mắt trừng trừng đầy oán hận và không cam lòng, như muốn nhìn rõ Giang Thạch trước khi chết.

Cách đó không xa, Không Thịnh mở to mắt kinh sợ không thôi.

“Không tổng quản!”

Điều này làm sao có thể.

Giang Thạch có thể giết được Không tổng quản đã là Hoán Huyết tam trọng?

Không Thịnh hoảng sợ, quay người chạy thực mạng, không kịp nghĩ ngợi gì.

Trên mặt Giang Thạch hiện lên nụ cười điên cuồng, mắt nhìn chăm chăm vào Không Tường đang hấp hối.

“Đã đến lúc kết thúc!”

Hắn túm lấy cổ Không Tường và giật mạnh, xé toang cả cổ đối phương. Chiếc đầu to lớn không còn chống đỡ được, lặn khỏi vai rơi xuống đất.

Giang Thạch đá mạnh, biến chiếc đầu thành quả bóng bay xa cả trăm trượng, sau đó lạnh lùng nhìn theo hướng Không Thịnh.

“Không Thị!”

Giang Thạch gần giọng, cầm lấy cây côn đồng trên mặt đất rồi lao nhanh về phía Không Thịnh.

Lúc này, cơ thể Giang Thạch đau nhức và sưng phù, từng tế bào như vỡ tung, máu chảy ra từ lỗ chân lông nhuộm đỏ cơ thể.

Dù có thiên phú quy nguyên, hắn vẫn không thể triệt tiêu cảm giác đau này.

Rõ ràng, đây là hậu quả của việc sử dụng lực lượng vượt quá giới hạn chịu đựng.

Giang Thạch chưa Hoán Huyết, cơ thể và sức chịu đựng của hắn có giới hạn. Một khi vượt ngưỡng nhất định sẽ gây ra tổn thương.

Không Thịnh hoàn toàn sợ hãi. Giờ đây hắn cảm nhận được những gì mà Trương tam gia cảm nhận trước đây, chỉ muốn chạy trốn khỏi nơi này. Trong đầu đã có bóng ma tâm lý của Giang Thạch.

Cuối cùng, Không Thịnh lao ra khỏi khu rừng rậm rạp phía trước.

Toàn thân hắn đâm sầm vào một con đường lớn, phía trước xuất hiện một Thương đội lớn với đám đông chen chúc, đại kỳ giờ cao.

“Ta là truyền nhân Khổng Thị ở Khúc Châu, mau cứu ta...”

Hắn hét lên, hy vọng được nhân sĩ giang hồ cứu giúp.

Nhưng ngay sau đó đằng sau hắn vang lên tiếng rít kinh hoàng, cây côn đồng lao nhanh như sao băng, đốt cháy không khí, đâm thẳng vào lưng Khổng Thịnh.

Khổng Thịnh kinh hãi nhưng không kịp tránh, chỉ kịp quay người đỡ. Nhưng cây côn đồng đã đâm xuyên ngực hắn, đóng sầm xuống đất.

Thương đội hỗn loạn.

Mọi người giật mình, kéo cương ngựa, rút đao kiếm ra.

“Có chuyện gì vậy?”

“Nhanh phòng thủ!”

...

“Giang... Giang Thạch, chuyện gì cũng từ từ, tha ta một mạng...”

Khổng Thịnh nói trong vũng máu, vô cùng hoảng sợ nhìn về phía rừng rậm.

Một bóng người cao lớn bước ra từ trong rừng, thân thể đầm máu, khí thế kinh khủng, nhanh chóng xuất hiện trước mặt Khổng Thịnh.

Khí tức huyết tinh và tàn bạo khiến Thương đội càng thêm kinh hãi. Ngựa hí dài, chân run lên, lông tóc dựng đứng như đối mặt quái thú kinh khủng gì đó.

Giang Thạch cười gằn, không nói gì mà trực tiếp lao tới, xé đứt hai tay và hai chân Khổng Thịnh trước mặt Thương đội. Khổng Thịnh gào thét đau đớn, máu bắn tung tóe.

Sau khi xé xuống tứ chi của Không Thịnh, Giang Thạch nhấc thân thể đầm máu của hắn lao đi nhanh như gió, biến mất khỏi tầm mắt mọi người.

Suốt quá trình, hắn không nói một lời.

Đám người thương đội xông vào một mảnh, toàn bộ đều rung động không thôi.

“Giang Thạch? Người kia nói gì? Hắn là Giang Thạch?”

“Trời ạ, Giang Thạch nhấc lên tinh phong huyết vũ khắp giang hồ lại xuất hiện!”

“Lực lượng thật kinh khủng, hắn là quái vật!”

...

Tên đầu lĩnh áp tiêu cho thương đội cũng là ghen hòng nhìn trân trối, bỗng nhiên phản ứng lại, lẩm bẩm nói:

“Không Thị ở Khúc Châu? Nguy rồi, người nam tử kia có nói hắn là hậu nhân Không Thị Khúc Châu!”

Tim hắn đập loạn, lạnh toát, chỉ cảm thấy giống như chứng kiến điều gì đó vô cùng khủng khiếp, chỉ muốn bất chấp tất cả rời khỏi đây.

...

Xa xa.

Giang Thạch vừa lao vào rừng rậm, yêu mã liền cấp Lang Nha Bổng của hắn, chở bọc đồ của hắn, lao tới nhanh chóng, giống như tự biết nhận đường vậy.

Giang Thạch ha ha cười, nhảy lên lưng yêu mã, mang cơ thể đã thành nhân côn của Không Thịnh nhanh chóng rời khỏi nơi này.

Trong lúc đó hắn nhanh chóng giải trừ trạng thái của bản thân, ánh sáng trắng không ngừng lóe lên trên người, thiên phú

Quy Nguyên liên tục chữa trị các vết thương trên người.

Một hơi lại lao ra hơn ba trăm dặm.

Con yêu mã này cuối cùng mới dừng lại.

...

Trong một thôn xóm hoang vắng.

Vết thương trên người Giang Thạch cuối cùng cũng phục hồi được bảy tám phần mười.

Cơ thể Không Thịnh như một khúc thịt không lò, bị Giang Thạch mang đến một gian nhà hoang vắng, lúc này, vết thương trên người Không Thịnh đã bắt đầu bong vảy, trên mặt đầy vẻ hoảng sợ.

“Giang... Giang huynh, người thế nào mới không giết ta? Người buông tha ta được không? Chỉ cần người tha cho ta, ta bảo đảm từ nay về sau, Khúc Châu Không Thị sẽ không bao giờ xen vào chuyện của người nữa.”

“Yên tâm, ta không dễ dàng giết người như vậy.”

Giang Thạch nở nụ cười, nói: “Không huynh, chúng ta cũng coi như là không đánh nhau thì không quen biết, bây giờ ta có vài nghi vấn muốn hỏi thăm một hai, chắc Không huynh tuyệt đối sẽ không từ chối chứ?”

“Yên tâm, tại hạ tất nhiên biết gì nói lấy, nói không giấu giếm, Giang huynh cứ hỏi đi.”

Không Thịnh vội nói.

“Vậy ta hỏi đây.”

Giang Thạch gật đầu, cười nói: “Người giao chiến với ta lúc trc, Không Tường gì đó kia, người chắc phải rất quen, ý ta là, người chắc cũng biết tuyệt học mà hắn luyện, phải không?”

Khổng Tường sử dụng võ học lúc đó khiến hắn cực kỳ hứng thú.

Hắn nhận ra ngay đó là một môn siêu phẩm võ học loại hoành luyện.

Nếu có thể đạt được nó, có lẽ có thể dung hợp với siêu phẩm võ học của bản thân.

“Người... người muốn tuyệt học trên người Khổng tổng quản?”

Sắc mặt Khổng Thịnh thay đổi.

“Không sai, mọi người hợp tác tốt, người cũng không phải chịu khổ, ta cũng không phí thời gian, ai nấy đều có lợi, há chẳng hoàn hảo sao?”

Giang Thạch ngữ điệu thản nhiên, nói: “Nếu không tra tấn người, người cũng đủ khổ, tâm trạng của ta cũng không tốt, cuối cùng làm cho đôi bên càng thêm mất mặt, há chẳng quá tổn hại hòa khí sao.”

Tâm tình Khổng Thịnh nhanh chóng xoay chuyển, nghiêng răng nghiêng lợi.

Tâm tư thật độc ác, Giang Thạch lưu lại ta không giết, hóa ra có ý đồ này!

Mặt hắn lại gạt ra một nụ cười, nói: “Tuyệt học tổng quản Khổng luyện, quả thật ta có biết một hai, là một siêu phẩm võ học gọi là Cự Thần Kinh.”

“Cự Thần Kinh?”

Mắt Giang Thạch lóe lên, cười nói: “Thật là tên hay, nói kinh văn cụ thể một chút?”

“Nếu ta nói, người có thực sự tha cho ta?”

Khổng Thịnh thăm dò hỏi.

“Đó là tất nhiên, Giang Thạch ta vẫn luôn già trẻ không gát, nói một không hai.”

Giang Thạch trang nghiêm nói.

“Tốt, vậy ta nói.”

Khổng Thịnh gật đầu, trong lòng cười lạnh không thôi, lập tức cắt bớt một số đoạn quan trọng của bí tịch, cố ý bóp méo một số áo nghĩa, bắt đầu thuật lại cho Giang Thạch.

Những áo nghĩa này nếu không bị bóp méo thì luyện rất phải cẩn thận mới được, hễ có chút sai lầm là kinh mạch nghịch loạn, rơi vào điên cuồng.

Giờ lại bị hấn cố ý bóp méo, có thể nói là nguy hiểm trùng trùng, chỉ cần luyện sai một bước ,hậu quả không đơn giản chỉ là điên cuồng.

Giang Thạch im lặng lắng nghe, thỉnh thoảng gật đầu nhẹ.

Chương 162: Thu Được Cự Thần Kinh! 2

Nửa canh giờ sau.

Toàn bộ bí tịch cuối cùng cũng được Khổng Thịnh nói hết.

“Khổng công tử, ta lại có vài nghi vấn, không biết ngươi có thể giải đáp?”

Giang Thạch mở miệng, lập tức nêu ra nghi vấn của bản thân.

Điều khiến Khổng Thịnh vô cùng kinh hoàng là, những nghi vấn Giang Thạch đưa ra, trùng hợp đều là những chỗ bị hấn bóp méo.

Tên Giang Thạch này có thể phát hiện sai sót trong bí tịch?

Làm sao có thể?

Điều này chứng minh thiên phú của hắn đã đạt tới mức yêu nghiệt.

“Cái này... cái này...”

Toàn thân Khổng Thịnh lạnh run, não nhanh chóng chuyển động, lộ nụ cười xấu hổ, liền vội giải thích, chỉ là giải thích của hắn cũng đầy là oai lý tà thuyết, càng giải thích càng sai thêm.

“Không đúng, ta cảm thấy giải thích của ngươi không ổn.”

Giang Thạch lắc đầu một cái, cặp mắt trực tiếp nhìn thẳng về phía Khổng Thịnh mà nói: “Ngươi có phải đang gạt ta

không? Người có ý soán cái bí tịch đúng? Muốn để ta tẩu hỏa nhập ma?”

Đôi mắt của hắn giống như ngọn đuốc vậy, dường như có thể nhìn thấu tâm can.

Dưới thiên phú 【Long Tượng】 của hắn, bất kỳ công pháp loại hoành luyện nào trước mặt hắn đều có thể bị hắn nhìn thấu chỉ với một cái nhìn, giống như trực tiếp nhìn xuyên qua lớp vỏ bề ngoài để thấy bản chất vậy.

Vài chỗ sửa đổi của đối phương dễ dàng bị hắn nhìn ra sơ hở.

Giống như một học sinh tiểu học muốn lừa gạt một sinh viên đại học về một bài toán vậy.

“Không, không, chính là tu luyện như thế này.”

Khổng Thịnh vội vã lên tiếng.

“Thế sao? Nhưng ta không tin, ta cảm thấy những áo nghĩa này vốn phải tu luyện thế này.”

Hắn lập tức nói ra quan điểm của mình.

Tâm trí Khổng Thịnh lập tức càng kinh hoàng hơn, nhìn Giang Thạch như nhìn yêu nghiệt.

Đây còn là người sao?

Tên này thậm chí dựa vào bí tịch sai lệch suy luận ra toàn bộ bí tịch chính xác, những phần bị hắn sửa đổi đều bị Giang Thạch sửa lại hết.

Hắn chắc chắn đã luyện qua 【Cự Thần Kinh】 , nếu không thì không thể suy luận ra được 【Cự Thần Kinh】 hoàn chỉnh, hắn đang cố ý đùa bỡn ta?

“Tha mạng, tha cho ta một mạng, Giang huynh, ta biết lỗi rồi, có thể là trí nhớ của ta xuất hiện sai lệch, ta tuyệt đối

không có ý gạt người, tha cho ta đi.”

Khổng Thịnh vội vã sợ hãi khóc lóc.

“Nói như vậy người thực sự đã sửa đổi bí tịch?”

Giang Thạch nhú mày.

Hắn hoàn toàn dựa vào sự am hiểu của bản thân đối với công pháp hoành luyện để đưa ra quan điểm, không ngờ như chọc vào yếu điểm của tên này vậy, khiến hắn lập tức thừa nhận.

Bùm!

Hắn vỗ một chưởng vào trán Khổng Thịnh, lực chưởng kinh khủng tức thì phá hủy toàn bộ trán đối phương, máu bắn tung tóe, thi thể không đầu bay ra, chết thảm không toàn thây.

Hắn nhanh chóng đứng dậy, nhặt củi khô trong thôn xóm hoang vắng, châm lửa hủy thi diệt tích rồi lấy hết dược liệu còn lại ra, bắt đầu tiếp tục tu luyện.

...

Lại thêm ba ngày trôi qua.

Giang Thạch ban ngày đi đường, đêm tu luyện, trong thời gian đó không gặp thêm bất kỳ chuyện gì.

Cuối cùng vào buổi sáng ngày thứ tư, Giang Thạch thuận lợi đến được một căn cứ của Hắc Liên Thánh Giáo ở chân núi Hắc Vân Sơn Mạch,.

Khi vừa bước vào căn cứ, một nhóm cao thủ Hắc Liên Thánh Giáo lập tức ra đón.

“Gặp qua Giang Hữu Sứ.”

“Giang Hữu Sứ, ngài cuối cùng cũng tới, mau mau mời vào.”

“Bây giờ tình hình trên núi thế nào? Phong Hành Pháp Vương, Vũ Hành Pháp Vương ở đâu?”

Giang Thạch đi hướng căn cứ, hỏi.

“Bây giờ tình hình trên núi vô cùng hỗn loạn, bảo tàng của Đại Long Thánh Triều vượt ngoài tưởng tượng, không chỉ có chỗ chôn giấu bảo tàng của bọn họ, mà sâu trong núi lại bị bọn họ phong ấn một phúc địa cực kỳ khổng lồ, xung quanh đại phúc địa đó còn có thêm bốn phúc địa nhỏ, Hắc Liên Thánh Giáo ta bây giờ chỉ chiếm được một phúc địa nhỏ, nhưng cho dù vậy, cũng trở thành cái gai trong mắt các đại thế gia, liên tiếp mấy ngày qua, không ngừng có lão quái Hoán Huyết cảnh tập kích Phong Hành Pháp Vương, Vũ Hành Pháp Vương, hai ngày trước, cả hai vị Pháp Vương đều đã bị thương nặng.”

Một Đường chủ ngũ khí uể oải, nói nhỏ.

Hắn tên Bành Hồ, chính là Đường chủ Long Hồ Đường, thực lực cao thâm, đã sớm đạt tới Võ Thánh đỉnh phong.

“Ân? Hai vị Pháp Vương bị thương?”

Sắc mặt Giang Thạch kinh nghi.

“Đúng vậy, tuy nhiên những người khác của các thế gia cũng không dễ chịu, hầu như đều để lại thương tích, bây giờ trên núi hỗn loạn thành một đoàn, rất khó phân biệt địch ta.”

Bành Hồ tiếp tục nói.

Dù sao cũng liên quan đến phúc địa, lại xuất hiện nhiều như thế một lúc, các đại thế gia, tông môn ẩn thế gần như đều điên rồi, ngay cả những cao thủ cùng liên minh cũng rất khó tin tưởng lẫn nhau.

“Vậy đại phúc địa kia thì sao? Không ai tranh đoạt à?”

Giang Thạch hỏi.

“Tất nhiên cũng có, chỉ là trận pháp xung quanh đại phúc địa đó vẫn chưa tan, lại người nhìn ra được trận pháp đó là tự nhiên mà thành, sau đó mới bị Đại Long Thánh Triều phát hiện, lại gia cố thêm vài lớp bên ngoài, bây giờ vài lớp gia cố của Đại Long Thánh Triều đã bị phá, chỉ là trận tự nhiên ở bên trong, rất khó phá.”

Bành Hồ nói, “À đúng rồi, nghe nói bây giờ Mông Phóng đã vào núi, mục tiêu chỉ thẳng vào đại phúc địa đó.”

“Thế sao?”

Ánh mắt Giang Thạch lóe lên.

Tên này quả nhiên đã tới.

Chương 163: Tiến Vào Tiểu Phúc Địa 1

“Đại phúc địa quan trọng như thế, những minh chủ của năm đại liên minh có ra tay không?”

Giang Thạch hỏi.

Nếu ngay cả liên minh chủ năm đại liên minh cũng tự mình xuống tay, trình độ hỗn loạn trong núi sẽ càng vượt ra ngoài tưởng tượng.

Với cấp bậc của hắn, tham gia vào cũng giống như đi tự sát vậy.

“Vẫn chưa, nghe nói bảo tàng ở các long mạch khác cũng được người ta phát hiện, minh chủ năm đại liên minh dường như bị cầm chân ở các long mạch khác, tóm lại, bây giờ mười đại long mạch trong thiên hạ đều không yên ổn, nói từng tấc đất đều nhuộm máu cũng không quá đáng.”

Bành Hồ mở miệng.

Đại Long Thánh Chủ thực sự dùng sức một mình, hoàn toàn khuấy đảo cả thiên hạ.

Vốn bảo tàng của hắn cũng không thể không thu hút sự chú ý của năm vị minh chủ, nhưng bảo tàng ẩn giấu phía dưới bảo tàng của Đại Long Thánh Triều cũng khiến năm vị minh chủ cũng ngồi không yên.

“Được rồi.”

Giang Thạch nói: “Chuẩn bị phòng cho ta, ta nghỉ một đêm, sáng mai sớm tới chỗ Phong Hành Pháp Vương, Vũ

Hành Pháp Vương.”

Lý do hấn trì hoãn thêm một đêm, chẳng qua là muốn luyện Thánh Tượng Trấn Thê Công đến viên mãn.

Qua vài đêm liên tiếp, Thánh Tượng Trấn Thê Công của hấn cách viên mãn chỉ còn một bước.

“Vâng, Giang Hữu Sử.”

Bành Hồ cung kính mở miệng, nhanh chóng chuẩn bị phòng cho Giang Thạch.

Qua một đêm.

Như dự đoán, Thánh Tượng Trấn Thê Công của Giang Thạch quả nhiên thuận lợi viên mãn, trong cơ thể ngưng tụ mười tám đầu khí huyết Thánh Tượng, ngay cả lực lượng cũng tăng thêm hai vạn cân nữa.

Hấn lại mở bảng điều khiển nhìn lên.

Tên: Giang Thạch

Tu vi: Võ Thánh đệ tam thang

Công pháp: Chân Võ Cương Kinh (Đại thành), Cửu Cực Tâm Pháp (Đệ nhất trọng)

Võ kỹ: Phá Long Thương (Đệ nhị trọng), Thân Pháp Như Hình Với Bóng (Viên mãn), Vũ Hoa Tật Thiên (Viên mãn), Hỗn Nguyên Thần Chưởng (Viên mãn), Thánh Tượng Trấn Thê Công (Viên mãn), Vô Tướng Mê Ảnh (Đệ nhất trọng), Cự Thần Kinh (Đệ nhất trọng)

Thiên phú: Long Tượng (145.600 cân), Ngô Đạo (Phân tích công pháp, Dung hợp công pháp), Quy Nguyên (Tinh luyện huyết mạch, Khôi phục thương thế), Vạn độc bất xâm (Miễn dịch kịch độc, Vô hiệu hóa kịch độc, giải độc máu)

Giá trị danh vọng: 2400 (Tích đủ một vạn giá trị danh vọng, có thể mở khóa thiên thú kế tiếp)

...

“Giá trị danh vọng cũng tăng quá chậm, mới đạt 2400 điểm, thực sự ngày càng giảm.”

Giang Thạch cau mày.

Hắn biết cùng một loại sự việc tạo ra giá trị danh vọng chỉ có lần đầu tiên là cao nhất, sau đó sẽ giảm dần.

Vì vậy hắn nghĩ dựa vào giết người để liên tục gia tăng giá trị danh vọng là cực kỳ khó khăn.

Bởi vì sau khi giết chết một tên lão quái Hoán Huyết cảnh, hệ thống sẽ xác định lần đó là lần thứ nhất, sau đó giết những lão quái Hoán Huyết cảnh khác, đều thuộc về lần thứ hai, lần thứ ba.

Như vậy, việc hắn giết chết Khổng Thịnh, Khổng Tường v.v... tự nhiên sẽ không thu được giá trị danh vọng quá cao.

Thứ hai, còn một khả năng, đó là tin tức vẫn chưa lên men hoàn toàn.

Có lẽ đợi tin tức lên men hoàn toàn, vẫn có thể tăng thêm không ít.

Tuy nhiên bây giờ Giang Thạch cũng đã thấy đủ.

Bây giờ tất cả đã chuẩn bị xong, liền chuẩn bị bắt đầu thay máu, nhập Hoán Huyết cảnh.

Hắn lập tức cầm Lang Nha bổng, đi ra bên ngoài.

“Giang Hữu Sứ, có tin tức, là một tin tức liên quan tới ngài.”

Đột nhiên, Bành Hồ một mặt lo lắng, nhanh chóng đi tới từ bên ngoài.

“Tin tức liên quan tới ta? Tin tức gì?”

Giang Thạch cau mày.

“Ngài xem sẽ biết.”

Bành Hồ đưa tờ giấy trong tay cho Giang Thạch.

Thế lực Hắc Liên Thánh Giáo cực kỳ khổng lồ, hệ thống tình báo trải dài bốn phía tám hướng, theo dõi bất cứ động tĩnh gì trên giang hồ, cho nên bất kỳ việc lớn nào gần như đều không thể giấu qua con mắt của bọn họ.

Giang Thạch nhận lấy tờ giấy, ánh mắt quét qua, hai mắt lập tức dựng thẳng.

“Tìm chết!”

Khí lưu quanh thân thể của hắn bùng nổ, phát ra âm thanh ầm ầm, vạn lỗ chân lông đều nở ra, thổi bay quần áo và mái tóc trên người hắn.

Dĩnh Nam Hoàng thị bây giờ đã bắt được tàn dư Chân Võ Quan, thông báo thiên hạ, nếu Giang Thạch không xuất hiện, sẽ tàn sát tàn dư Chân Võ Quan này, cho thiên hạ một cái công đạo.

Còn nói, biểu hiện bây giờ của Giang Thạch, hoàn toàn do Chân Võ Quan bồi dưỡng thành, nếu không phải Chân Võ Quan bồi dưỡng Giang Thạch thành một quái thai như vậy, cũng sẽ không dẫn tới nhiều người chết thảm như thế.

Nhóm lão đạo này khó trốn tránh tội lỗi!

Trong lòng Giang Thạch cười lạnh không thôi.

“Dĩnh Nam Hoàng thị, mẹ nó chứ bây giờ thứ gì cũng dám khiêu khích ta?”

“Dĩnh Nam Hoàng thị ở đất Dĩnh Châu, cách tổng bộ giáo phái của ta khoảng tám trăm dặm, thực lực không yếu, nghe

nói tỏ tiên của bọn họ là một Tà Thi kinh khủng, toàn bộ gia tộc có vẻ rất quái dị.”

Bành Hồ giải thích.

“Tà Thi?”

Giang Thạch cau mày.

“Đúng vậy.”

Bành Hồ đáp lại.

Giang Thạch lập tức nhớ lại cảnh tượng mấy ngày trước hắn đánh giết một người hình như cũng là một tên của Hoàng thị, lúc đó lão giả Hoàng thị dường như đã biến thành một thứ kinh khủng giống tà thi này, thân thể không những cứng như thép, trên người còn chứa chất độc chết người, toát ra mùi xác chết thối rữa.

“Chẳng lẽ là hắn?”

Giang Thạch suy nghĩ, lộ vẻ lạnh lùng: “Thực sự tưởng bắt được Chân Võ Quan có thể làm gì ta sao? Thật ngu xuẩn!!”

Trong mắt hắn ánh sáng lạnh lẽo lóe lên, mặc dù trong lòng tức giận muốn quay lại tàn sát một cái cho thống khoái, nhưng hắn vẫn kiềm chế được. Bây giờ hắn gây thù chuốc oán quá nhiều, tuyệt đối không nên chạy lung tung.

Cho dù ra tay, cũng phải đợi sau khi Hoán Huyết thành công.

“Bây giờ ta vào núi, việc gì có chuyện đợi ta trở lại rồi nói.”

Giang Thạch nói.

“Vâng, Giang Hữu Sử.”

Bành Hồ đáp.

Giang Thạch cũng không cưỡi ngựa, sợ mục tiêu quá lớn, dễ gây chú ý, trực tiếp đi bộ lao vào rừng sâu.

Tốc độ của hắn hết sức kinh người.

Lực lượng hàng chục vạn cân đẩy nhanh, cho dù không dùng bất kỳ thân pháp nào cũng vượt quá tốc độ âm thanh.

Tất nhiên, lợi ích của việc sử dụng thân pháp là có thể giảm thiểu sóng chấn động trên người, khiến âm thanh phá vỡ không khí không còn rõ ràng như vậy.

Dọc đường, quả nhiên thấy cả khu rừng nhuộm đầy máu, toát ra một mùi máu tươi nồng nặc.

Gần như mỗi khoảng cách là có thể nhìn thấy xác chết nằm ngang ngựa, phần lớn đều là những nhân sĩ giang hồ tàng dưới, chỉ có cảnh giới Nhập Kinh quan thứ năm đổ lại, xông vào rừng sâu đã nhanh chóng bị yêu thú giết chết, thi thể nằm lại ở đây.

Khi càng đi sâu vào, Giang Thạch dần dần phát hiện ra một số người thế gia.

Bọn họ vẻ mặt lạnh lùng, canh giữ một số quan đạo trọng yếu lên núi, nghiêm cấm bất kỳ nhân sĩ giang hồ khác liên minh lên núi.

Muốn vào sâu trong rừng, chỉ có thể đi đường vòng.

Nhưng đi vòng cũng không an toàn, bởi vì một số lối đi gần như đều đã bị họ canh giữ.

Giang Thạch từ xa lao tới, rất nhanh bị chặn ở trước một quan đạo.

Ngăn lối là một nhóm cao thủ Thiên Kiếm Môn, đứng đầu chỉ có thực lực cấp Võ Thánh, bên cạnh còn không ít nhân sĩ giang hồ tình nguyện theo họ, đều có cảnh giới Nhập Kinh quan thứ mười đổ lên.

“Người là ai? Nơi này đã bị Tứ Tượng Minh chiếm đóng, bất kỳ ai cũng không được tiếp cận!”

Tên Võ Thánh kia mở miệng quát.

“Ta chính là Tứ Tượng Minh, bây giờ ta muốn vào núi.”

Chương 164: Tiến Vào Tiểu Phúc Địa 2

“Có thứ gì chứng minh không?”

Tên Võ Thánh này quát.

Giang Thạch trực tiếp đưa cho hắn lệnh bài của Hắc Liên Hữu Sử.

Tên này thay đổi sắc mặt, sợ đến nỗi lắp bắp, toàn thân run rẩy, ánh mắt đầy kinh hoàng, giống như đối mặt quái vật khủng bố.

Hắn đã nhận được tin tức, môn phái họ mất một vị tứ trưởng lão.

Nghe nói liên quan đến Giang Thạch.

“Ta có thể vào chứ?”

Giang Thạch hỏi.

“Được được.”

Đối phương vội vàng trả lại lệnh bài cho Giang Thạch.

Giang Thạch cầm lấy, trực tiếp lao vào phía sâu trong núi.

Sắc mặt Võ Thánh tái mét, run rẩy, vội vàng nói: “Nhanh, nhanh thả yêu cầm, báo với môn phái, nói Giang Thạch đến rồi.”

Bên cạnh đã có đồ đệ thả ra một yêu cầm đen bay lên, biến mất.

Tiếp theo, Giang Thạch một đường lao nhanh, tốc độ kinh người, lại gặp cản trở, cũng không nói chuyện, trực tiếp lao

thăng tới, dùng sức một nhảy, sức bật kinh khủng phun trào, đạp nền đất nứt vỡ, thân thể trực tiếp nhảy qua đầu nhóm người cản đường.

Một nhóm người cản đường đều lộ vẻ kinh hãi.

“Lão quái Hoán Huyết cảnh!”

Vù vù vù!

Giang Thạch không dừng lại, tiếp tục lao tới.

Cuối cùng sau một lúc, hắn cũng tới khu vực của Phong Hành Pháp Vương, Vũ Hành Pháp Vương.

Chỉ thấy nơi đây đã bao bọc bằng hàng rào gỗ, xây dựng giống một doanh trại, chiếm diện tích gần 100 thước.

Bốn phía đứng đầy đồ đệ của Hắc Liên Thánh Giáo, ánh mắt cảnh giác, tay cầm đại đao, ai nấy đều tỉnh táo.

Khắp bốn phía doanh trại, bốc lên một mùi máu nhạt, hơi gai mũi, từ xa đã ngửi thấy.

“Ai?”

Một đồ đệ Hắc Liên Thánh Giáo bỗng quát lên, trở nên căng thẳng.

Giang Thạch trực tiếp ném lệnh bài Hữu sứ sang.

Tên đệ tử Hắc Liên Thánh Giáo kia một tay đón lấy lệnh bài, sắc mặt chớp biến, nói: “Thuộc hạ tham kiến Giang Hữu Sứ!”

Những người khác cũng liên tục biến sắc, vội vã quỳ sụp xuống đất.

“Tham kiến Giang Hữu Sứ!”

“Ta muốn gặp Phong Hành Pháp Vương, Vũ Hành Pháp Vương.”

Giang Thạch nói.

“Hữu sứ xin theo ta đến!”

Đệ tử Hắc Liên kia cung kính trả lại lệnh bài cho Giang Thạch, lập tức dẫn đường cho Giang Thạch, nhanh chóng đi tới một hang động phía sau.

Giang Thạch trực tiếp đi theo phía sau.

Không bao lâu cuối cùng cũng gặp được Phong Hành Pháp Vương, Vũ Hành Pháp Vương.

Hai người cũng sớm đã được thông báo, từ trong hang động nhanh chóng bước ra.

“Giang Hữu Sứ, người cuối cùng cũng tới, Giáo chủ đã sớm truyền tin cho chúng ta.”

Vũ Hành Pháp Vương nói.

Đây là một lão ầu tuổi đã quá trăm, mặc áo tím nâu, cầm một cái gậy bằng vàng, giọng nói khàn khàn cổ quái, sắc mặt hơi tái nhợt, trên người toát ra mùi máu nhạt.

Chỉ cần liếc nhìn là biết lão ầu này đã bị thương nặng.

Không chỉ là nạng, Phong Hành Pháp Vương im lặng ít nói bên cạnh cũng giống thế, vẻ mặt trắng bệch, chưa hồi phục thương thế.

“Tốt, địa điểm Hoán Huyết ở đâu? Dược liệu đều chuẩn bị xong chưa?”

Giang Thạch hỏi.

“Mọi thứ đã chuẩn bị sẵn sàng, chỉ là phúc địa bây giờ bị các cao thủ khác của [Tứ Tượng Minh] canh giữ, chúng ta cần nói trước với bọn họ.”

Vũ Hành Pháp Vương khó khăn nói.

“Sao lại bị bọn họ canh giữ?”

Giang Thạch nhíu mày.

“Bây giờ trong núi quá hỗn loạn, đều tại chúng ta không lâu trước bị thương nặng, khi chúng ta bị thương nặng, [Tứ Tượng Minh] dùng danh nghĩa liên minh tìm đến chúng ta, nói lúc này chúng ta không còn thích hợp canh giữ phúc địa, họ thay chúng ta canh giữ phúc địa, ta và Phong Hành Pháp Vương vạn bất đắc dĩ, chỉ có thể đồng ý.”

Vũ Hành Pháp Vương sắc mặt u ám.

Lúc đầu bọn cao thủ [Tứ Tượng Minh] kia, nói là vì tốt cho bọn họ mà canh giữ phúc địa, thực chất đã nửa uy hiếp nửa lợi dụ.

Hai người bọn họ nếu như dám từ chối, nói không chừng cũng đã chết ở đó, bất đắc dĩ, chỉ đành tạm thời nhường phúc địa ra.

“Cái gì?”

Giang Thạch nhăn mày, nói: “Mang dược liệu lên, lập tức mang ta đi phúc địa!”

Bên cạnh, hai người gạt đầu, sai người mang tất cả dược liệu cần thiết, lập tức dẫn đầu đi về phía xa.

Giang Thạch nhanh chóng đi theo phía sau.

Cách doanh trại của bọn họ hai ba dặm, xuất hiện một khu vực đặc thù, cả khu vực bao phủ bởi sương mù trắng xóa, khí tức thần bí, nhìn qua, trắng xóa một mảnh.

Tại phía trước sương mù này là một hang động kỳ dị, phát ra luồng ánh sáng kỳ lạ, cách xa cũng cảm nhận được khí tức khiến người ta huyết mạch phún trương.

Ở lối vào hang động này xuất hiện một nhóm cao thủ thế gia, đa phần là cảnh giới Võ Thánh, đứng đầu là hai tên lão giả Hoán Huyết cảnh.

Bọn họ cùng thuộc [Tứ Tượng Minh], là hai lực lượng khác nhau.

Một bên là Khúc Châu Không thị, một bên là Vân Châu Lưu thị.

“Phong Hành Pháp Vương, Vũ Hành Pháp Vương, các người đến đây làm gì?”

Lão giả Khúc Châu Không thị mở miệng quát.

“Nơi phúc địa này là Thánh Giáo chúng ta phát hiện, chúng ta đến đây, còn cần báo cáo với các người?”

Phong Hành Pháp Vương trầm thấp mở miệng.

Sắc mặt lão giả Khúc Châu Không thị biến đổi, sau đó nở nụ cười, nói: “Các người phát hiện? Ta xem chưa chắc, nơi phúc địa này rõ ràng là Không thị chúng ta phát hiện, Phong huynh, Vũ bà bà, ta thấy hai người các người có phải là già hồ đồ rồi, thậm chí cả nói chuyện cũng trở nên vô lý!”

“Ha ha ha.”

Bên cạnh, lão giả Vân Châu Lưu thị cũng trực tiếp chế nhạo.

“Các người muốn tham ô phúc địa Thánh Giáo chúng ta phát hiện?”

Sắc mặt Phong Hành Pháp Vương, Vũ Hành Pháp Vương biến đổi, mở miệng kinh hô.

“Đủ rồi, Thánh Giáo cái gì? Lão phu đã nói, đây là Không thị ta, là chúng ta phát hiện, Phong huynh, Vũ bà bà, các người nói chuyện tốt nhất vẫn là chú ý một chút.”

Lão giả Khúc Châu Không thị lạnh lùng mở miệng, ngạo nghễ đứng sừng sững.

Nơi này đã rơi vào tay Không thị bọn họ, thì làm sao còn có thể tiếp tục giao cho Hắc Liên Thánh Giáo?

Giang Thạch nhăn mày, mắng: “Thao đàn, liên biết sẽ gặp vấn đề như thế này.”

“Tiểu tử, ngươi là ai?”

Lão giả Vân Châu Lưu Thị quát to.

“Người giết các ngươi!”

Giang Thạch lao ra vung một quyền, nhanh tới cực hạn, bóp một tiếng, đâm trúng giữa mi tâm tên lão giả kia, tức khắc máu phun tung tóe, sọ não vỡ nát, làm cho hắn thê thảm kêu một tiếng, đương trường bay ngược ra, đập vào chỗ xa, mất nửa cái mạng.

Bên cạnh, tên lão giả Khúc Châu Không Thị thay đổi sắc mặt, vội vàng nhìn về Giang Thạch.

Nhưng Giang Thạch ra tay tốc độ cực nhanh, hầu như một khoảng khắc sau đó đã lại vung một quyền đâm mạnh vào người tên lão giả Khúc Châu Không Thị, mặc dù hắn phản ứng cực nhanh, thời điểm cuối cùng giơ tay chống đỡ, vẫn bị một quyền đập nát hai tay, máu phun ra cuồn cuộn, phát ra tiếng kêu thê lương, tiếp theo bị Giang Thạch nhanh chóng lao tới, một tay tóm lấy cổ họng, hai chân vọt lên trời, giống cầm người rơm, quật mạnh xuống đất một cái, phát ra đùng một tiếng nổ âm vang, đá núi vỡ văng ra.

Những cao thủ cấp Võ Thánh còn lại đều cực kỳ kinh hoàng, mỗi người đều không dám tin, vội vàng chạy trốn.

“Ai dám chạy? Ai chết!”

Giang Thạch hét lớn.

Phong Hành Pháp Vương, Vũ Hành Pháp Vương phản ứng cực nhanh, liền vội vàng nhanh chóng ra tay, chớp nhoáng đã giết chết năm người.

Những người còn lại đều lộ vẻ kinh hãi, nhanh chóng dừng lại, không dám động đậy.

Sắc mặt Giang Thạch lạnh lùng, không nhìn hai tên lão giả này một cái, mà hỏi: “Chung quanh còn có người nào của Tứ Tượng mình không?”

“Có, tuy nhiên bọn họ đều đã đi ra ngoài tranh đoạt đại phúc địa kia, hai ngày mới quay lại bổ sung vật tư một lần, tính thời gian, hẳn là đêm nay sẽ quay lại.”

Vũ Hành Pháp Vương mở miệng.

“Đêm nay quay lại? Tốt, ta ở đây đợi bọn họ.”

Giang Thạch mở miệng.

Hắn nhất định phải giải quyết sạch sẽ đám khốn kiếp này mới có thể yên tâm bắt đầu thay máu.

Nếu không bị để bọn hắn quấy rầy trong lúc hoán thay máu, vấn đề lớn rồi.

“Đúng rồi, thực lực của bọn hắn thế nào?”

Giang Thạch hỏi.

“Khúc Châu Khổng thị đến một cao thủ hoán Hoán Huyết tam trọng, Thiên Kiếm môn đến một cao thủ hoán Hoán Huyết nhị trọng, còn lại trên cơ bản đều là Hoán Huyết nhất trọng đỉnh phong, tuy nhiên đây không phải toàn bộ lực lượng, tiếp theo hẳn là còn có cao thủ Tứ Tượng mình tiếp tục đuổi tới.”

Vũ Hành Pháp Vương nói.

“Được rồi, cái gì cao thủ tiếp theo ta không hỏi, bọn chết tiệt này một tên cũng đừng nghĩ chạy thoát.”

Giang Thạch lạnh lùng mở miệng.

Chương 165: Thay Máu Thành Công! Hoán Huyết Cảnh! 1

Trong rừng rậm, sương mù cuộn cuộn, Giang Thạch không đi đâu cả mà ngồi thiền ngay trước cửa hang động, bắt đầu chờ đợi. Trong thời gian chờ đợi, hắn bắt đầu vận chuyển Cửu Cực Tâm Pháp, điều chỉnh trạng thái của bản thân.

Còn Phong Hành Pháp Vương, Vũ Hành Pháp Vương thì ngồi thiền cách đó không xa, vừa lặng lẽ hồi phục thương thế, vừa canh giữ hai tên lão quái Hoán Huyết cảnh bị xiềng xích từ Tinh Thần Vãn Thiết trói chặt.

Giang Thạch này thật đúng là quái vật.

Mới vài ngày trôi qua thôi!

Lực lượng của hắn thế mà đã tăng lên đến mức độ như vậy.

Phong Hành Pháp Vương không khỏi nhớ lại cảnh lần đầu tiên hắn gặp Giang Thạch, trong lòng thầm cười khò.

Thật buồn cười, khi đó hắn còn lên giá đỡ trước mặt Giang Thạch.

Nhưng chỉ mới vài ngày, đối phương đã mạnh mẽ như thế...

Lại qua một lúc nữa.

Mặt trời cuối cùng cũng lặn.

Màn đêm ập đến.

Tuy nhiên, sơn mạch trong đêm dường như càng thêm hỗn loạn, thỉnh thoảng vang lên những âm thanh rung động điếc tai, giống như núi lửa phun trào, âm thanh vô cùng lớn.

Lại thêm những tiếng gầm của yếu thú xen lẫn, mang theo lực lượng xuyên thủng tâm hồn, vang lên trong đêm đen, cả sơn mạch dường như đang rung chuyển.

Khoảng hai canh ban đêm.

Cuối cùng, từ phía rừng rậm vang lên tiếng xé gió vù vù. Rất nhiều người dường như đang lao đến, lá cây và đá vụn bay tứ tung.

Giang Thạch đang ngồi thiền bỗng mở mắt, ánh mắt sắc bén, đứng phắt dậy và nói: “Đến!”

Chỉ thấy liên tiếp 6, 7 bóng người từ xa lao tới với tốc độ cực nhanh, bàn chân đạp trên cành cây, liên tục bật nhảy, tốc độ nhanh như chớp.

Mỗi lần nhảy có thể lao ra hàng chục thước.

6, 7 bóng người nhanh như gió, chớp mắt đã xuất hiện gần khu vực phúc địa nhỏ này.

Vừa rơi xuống, nhanh chóng thay đổi sắc mặt, cảm nhận được bất thường.

“Phong Hành Pháp Vương, Vũ Hành Pháp Vương! Các ngươi đang làm gì? Các ngươi bắt cao thủ, muốn tự giết lẫn nhau sao?”

Một người trong số đó quát lớn, âm thanh giận dữ tràn ngập khí tức áp bách.

“Trương Lão Tứ, ngươi đừng chụp mũ lung tung. Hắc Liên Thánh Giáo ta chỉ lấy lại phúc địa thuộc về mình, trước đây các ngươi ỷ đông hơn mạnh hơn liền dám ra tay với chúng ta, ép buộc chúng ta, nói giúp chúng ta canh giữ phúc địa nhưng

lại chiếm đoạt phúc địa làm của riêng. Bây giờ chúng ta chỉ làm điều mình phải làm.”

Phong Hành Pháp Vương lạnh lùng nói.

“Thật lớn mật, ai cho các người lá gan dám làm như vậy?”

Trương Tứ Gia tức giận quát.

“Cái gì ai cho ta lá gan? Lấy lại đồ vật của mình mà còn sai nữa sao?”

Phong Hành Pháp Vương cười gằn.

“Các người phá vỡ quy củ liên minh, chẳng khác nào tự tìm diệt vong!”

Trương Tứ Gia nói với một tên cầm đầu khác: “Khổng Thập Tam Gia, chúng ta không thể tha thứ dễ dàng cho bọn chúng!”

Bên cạnh hắn là một người nam tử mặc áo tím, lông mày rậm rạp, tuổi tác không rõ, vẻ mặt lạnh lùng, ánh mắt như điện, chính là một vị trưởng lão trọng yếu của Khổng thị, cũng là một tên lão quái Hoán Huyết tam trọng duy nhất trong số những người có mặt.

Ánh mắt hắn lạnh lùng nhìn sang bên cạnh.

Vừa nhìn đã thấy người của gia tộc mình bị trói chặt.

“Phong Hành Pháp Vương, Vũ Hành Pháp Vương, các người quá lộng hành, dám bắt người của Khổng thị ta? Khổng thị ta tốt bụng giúp các người canh giữ phúc địa mà các người không biết điều, còn dám công kích người ta!”

Tên cao thủ Khổng thị lạnh lùng nói:

“Bây giờ lập tức thả người của chúng ta, chủ động nhận sai, ta sẽ xem mặt mũi Hắc Liên giáo chủ, tha các người không chết!”

“Trò cười, các ngươi chiếm đoạt phúc địa của Thánh Giáo ta, còn muốn ra tay với chúng ta trước, chúng ta chỉ là bị động phản kích. Các ngươi lật lọng trắng đen, tưởng Thánh Giáo ta không người sao, dù bầm báo lên giáo chủ, giáo chủ cũng sẽ huyết chiến tới cùng!!”

Phong Hành Pháp Vương lạnh lùng nói.

“Thôi, đừng cãi nữa.”

Đột nhiên, Giang Thạch bình thản vẫy tay, cắt ngang lời tất cả mọi người, bước tới phía trước.

“Tiểu tử, ngươi là ai?”

Một tên quái khác gầm lên hỏi Giang Thạch.

“Ta chính là Giang Thạch các ngươi muốn tìm.”

Giang Thạch bình tĩnh nói:

“Các ngươi không phải tìm ta lâu rồi sao? Giờ ta xuất hiện, các ngươi cũng đừng cãi nữa, trực tiếp ra tay đi.”

“Giang Thạch? Ngươi là Giang Thạch?”

“Tiểu tử gan lớn, đúng là tìm chết!”

“Mọi người cùng ra tay, bắt lấy hắn!”

Mọi người kinh ngạc gầm lên, gần như đồng loạt lao về phía Giang Thạch.

“Bắt ta ư? Vậy thì cứ tới đi!”

Giang Thạch cười lớn, cũng không nói thêm, lao thẳng về phía mọi người, tung một bàn tay về phía tên lkaox quái Hoán Huyết phía trước nhất.

Tên quái Hoán Huyết kia gầm lên, bắt đầu biến hình, vừa mới biến xong đã thấy bàn tay Giang Thạch ập tới gần, không kịp suy nghĩ, tung ngay một bàn tay đánh trả lại.

Rầm!

-A!

Một cái tát xuống, máu tươi bắn tung tóe, xương gãy lẫn thịt nát bay tứ tung.

Tên quái lão Hoán Huyết kia hét lên đau đớn, tay bị đập nát ngay lập tức, đó chưa phải hết, bàn tay của Giang Thạch sau khi đập nát cánh tay hắn, không giảm sức, còn tiếp tục đánh xuống cơ thể hắn.

Toàn bộ lòng bàn tay biến thành màu đen thẫm, giống như được đúc bằng thép tấn kinh khủng.

“Tránh mau!”

Tên cao thủ Không Thị hét lên, thân hình như ảo ảnh, nhanh như chớp, muốn cứu giúp, đồng thời, tên cao thủ Hoán Huyết nhị trọng của Thiên Kiếm Môn, trong nháy mắt đã rút kiếm, mũi kiếm rung động, tức thì xuất hiện hơn mười đạo ảo ảnh, ánh sáng lấp lánh, trực tiếp bắn nhanh vào mặt và tim Giang Thạch.

Nhưng động tác của Giang Thạch quá nhanh, bàn tay đã sớm đánh thẳng vào ngực đối phương, bùm một tiếng, đập cho ngực đối phương lồm xuống, trái tim nổ tung, máu bắn tứ tung, ngã bay ra xa, đập xuống đất chết không toàn thân, ngực bị thủng ra một cái lỗ lớn.

Sau đó Giang Thạch tóm lấy thanh kiếm sắc bén, mạnh tay xoắn một cái, dù cho hơn chục đạo kiếm ảnh gào thét đánh tới cũng không làm hắn trầy xước chút nào.

Toàn bộ thanh kiếm bị hắn xoắn nát như bún ngay lập tức, dưới ánh mắt hoảng hốt của tên cao thủ Thiên Kiếm Môn, bàn tay kia của Giang Thạch đã vỗ mạnh về phía hắn.

Cao thủ Thiên Kiếm Môn buông kiếm, vội vã lùi lại, cực kỳ kinh hãi.

Đúng lúc đó! Tên cao thủ Không Thị cuối cùng cũng lao tới, cả bàn tay to như nắp nồi, đánh thẳng về phía Giang Thạch.

Bốp!

Lực lượng hai người va chạm nhau, có thể thấy rõ làn sóng kinh hoàng lan ra, chấn động bốn phía.

Sau một đòn, cả hai rung mạnh, đất nứt, khí huyết dồn dập.

Tên cao thủ Không Thị thay đổi sắc mặt, dường như không tin nổi, gầm lên, toàn thân lớn hơn một vòng, mọc ra lân giáp kinh khủng, huyết khí sôi sục dữ dội.

“Cự Linh Cự Hận!!”

Rầm rầm rầm rầm!

Hắn không tránh né, hung hăng xông tới, hai bàn tay mang theo lực lượng khó tưởng tượng jdc, trực tiếp đánh liên tiếp xuống Giang Thạch.

Giang Thạch nhíu mày, mười tám đầu khí huyết Thánh Tượng cũng bùng nổ ngay lập tức, toàn thân phồng lên, huyết khí hùng hực, như biến thành lò lửa, dùng Hỗn Nguyên Thần Chương đón đỡ.

Trong nháy mắt, hai người trực tiếp đấu vài chục chiêu.

Giống như hai vòi rồng kinh khủng quần chặt lấy nhau, trực tiếp đập nứt cả mặt đất, không biết bao nhiêu mảnh đá và mảnh gỗ bay lên trời.

Đến lúc này, tên cao thủ Không Thị đã hoàn toàn lộ vẻ kinh sợ, trong lòng như thấy quỷ,

Sao tiểu tử còn chưa thay máu này lại có thể chịu đựng nổi lực lượng Hoán Huyết tam trọng của mình.

Hay thể chất của hắn phát triển còn đáng sợ hơn cả Mông Phóng?

“Gầm!”

Đột nhiên, tên cao thủ Không Thị gầm lớn, đột ngột thay đổi chiêu thức, toàn thân tức thì xuất hiện một lớp khí huyết rất nồng nặc, giống như được phủ thêm một lớp khí máu màu đỏ tươi,

Chương 166: Thay Máu Thành Công! Hoán Huyết Cảnh! 2

Thân thể hần mờ mịt như ma, lưng chừng chuyển động, biến ảo khó lường, huyền bí, giống như biến thành huyết ma thần, cả hai tay cũng biến thành dạng đao máu mờ mịt, dựa vào thân pháp quái dị di chuyển vây quanh Giang Thạch.

Một loạt huyết đao khí kinh khủng liên tục giáng xuống khiến Giang Thạch nhú mày, chỉ có thể đưa tay ra ngăn cản.

Qua vài chục chiêu, Giang Thạch dường như cuối cùng cũng nắm được giới hạn lực lượng của đối phương, sắc mặt hung ác, nói trầm giọng: “Đủ, không rảnh để người chơi nữa!”

Hắn đột nhiên gầm lên, lực lượng và kinh lực hợp nhất, tức thì bùng nổ ra một lực lượng đáng sợ hiện tại không biết bao nhiêu lần, vạn lỗ chân lông đều phun ra huyết quang, toàn thân hung hăng xông tới, một bàn tay đập mạnh xuống tên cao thủ Không Thị.

Năm ngón tay mở ra, mang theo luồng khí nóng rất cực kỳ nặng nề, như thái sơn áp đỉnh, ép xuống cực nhanh và nặng, chỉ riêng cuồng phong mang theo đã như ác đao chém vào cơ thể.

Tên cao thủ Không Thị thay đổi sắc mặt, vội thay đổi chiêu thức, huyết quang trên người cũng bùng lên, toàn thân như biến thành một thanh ma kiếm vút lên trời, lao tới bàn tay của Giang Thạch.

“Huyết Vưu Kiếm!”

Rầm!

Một tiếng nổ vang động, khí lưu bốn phía, đất đai nứt toác.

Hai người va chạm mạnh vào nhau.

Không biết bao nhiêu mảnh đá bắn ra bốn phía, toàn bộ mặt đất nổ tung thành một cái hố lớn bảy tám thước.

Bịch!

Tên cao thủ Khổng Thị phun máu, hai chân quỳ rạp xuống hố lớn, mặt tái nhợt, mạch máu nổ tung, hai bàn tay gần như vỡ vụn, lộ ra bộ xương trắng hếu rùng rợn.

Trên mặt đầy vẻ kinh hoàng.

Sao lại như vậy?

“Ngươi...”

“Chết đi!”

Giang Thạch cười gằn, một đòn đánh hấn quỵ xuống, thân hình di chuyển cực kỳ nhanh, đột nhiên vòng tay, ôm chặt cơ thể đối phương trong ngực, siết mạnh, muốn siết lão giả này thành thịt vụn.

-A!

Tên cao thủ Khổng Thị thét thảm thiết đau đớn.

Một cảnh tượng như vậy, không chỉ khiến Phong Hành Pháp Vương, Vũ Hành Pháp Vương thay đổi sắc mặt, ngay cả những người còn lại cũng lần lượt biến sắc.

“Giang Thạch dừng tay, đừng giết hắn!”

Phong Hành Pháp Vương vội hét lớn.

Đây là trưởng lão cực kỳ quan trọng của Khổng Thị, có địa vị vô cùng cao, một khi bị giết, tất nhiên sẽ kết thù không đội

trời chung với Không Thị, Thánh Giáo dù lớn nhưng kết thù với quái vật như Không thị cũng có phiền phức rất lớn.

Rắc rắc!

Trong tiếng kêu thảm thiết, tên cao thủ Không Thị bị nghiền nát xương toàn thân, nội phủ vỡ vụn, máu me đầm đìa, bất tỉnh nhân sự, toàn thân như bùn nhão.

Nghe rầm!

Tay Giang Thạch cuối cùng cũng buông ra, lộ nụ cười, nhìn về phía Phong Hành Pháp Vương, nói: “Ta không giết người này!”

Hắn biết việc giết chết cao thủ Không Thị như thế này, chắc chắn sẽ khiến cho Hắc Liên Thánh Giáo gặp rắc rối, cho nên trong lòng vẫn còn một phần cố kỵ ở đó.

Nếu trong bóng tối, hắn sẽ không do dự trực tiếp giết chết đối phương.

Nhưng ở tràng diện công khai thế này, hắn hành sự khó tránh khỏi việc bị ràng buộc bởi Hắc Liên Thánh Giáo.

Hắc Liên Giáo chủ đối xử tốt với hắn, hắn không muốn để Hắc Liên Thánh Giáo chịu quá nhiều áp lực.

Bỗng nhiên, ánh mắt của Giang Thạch nhìn thẳng về phía những lão quái Hoán Huyết cảnh còn lại.

Mấy người đều thay đổi sắc mặt, vô thức nhanh chóng lùi lại rồi quay người chạy trốn, tốc độ của mỗi người đều cực nhanh.

Ánh mắt của Giang Thạch lạnh lẽo, thân hình lao tới như điện, tay vung ra như chớp, mỗi tát một người, tất cả đều bị đánh cho bay ngược ra, phun máu dữ dội, lồng ngực vỡ nát, mỗi người đều bị thương nặng.

“Tất cả đều ở đây phải không?”

Giang Thạch quay đầu hỏi, nói: “Trời tất cả lại, không cho bất kỳ ai làm phiền ta!”

Phong Hành Pháp Vương, Vũ Hành Pháp Vương sắc mặt chấn động, tâm tình phức tạp.

Họ chậm rãi gật đầu, đành phải tiến lên, lấy ra xích sắt đúc từ Tinh Thần Văn Thiết để trời tất cả mọi người.

Chỉ cần Giang Thạch không giết chết những người này, những thứ khác đều có thể nói chuyện.

Mặc dù giữa họ từng có mâu thuẫn, nhưng ngay lập tức giết chết nhiều cao thủ như vậy, ngay cả Tứ Tượng Minh Chủ cũng không chắc có thể che chở được Thánh Giáo của họ.

Giang Thạch phục hồi trạng thái, một lần nữa sử dụng thiên phú Quy Nguyên, bắt đầu toàn lực khôi phục thương thế, sau đó cầm lấy dược liệu, đi về phía hang động phía trước.

Lần này mặc dù không thể công khai giết chết những người này, nhưng cũng đã đánh trọng thương tất cả.

Lần sau gặp lại, những người này sẽ không còn may mắn như vậy nữa!

“Đây chính là khuyết điểm khi gia nhập lực lượng lớn, hành động một bước đều phải tính kỹ càng, xa không tự do bằng độc hành.”

Giang Thạch tự nhủ.

Nếu bản thân vẫn còn là kẻ cô độc, muốn giết thì giết, muốn tha thì tha, không ai có thể ngăn cản hắn, thật tự do biết bao!

Nhưng nói về nguyên nhân, nếu hắn vẫn còn là người cô độc, thì cơ hội thay máu này cũng sẽ không có.

Thành tựu cả đời chỉ có hạn, có được có mất, không thể nói rõ ràng bên nào thiệt hơn.

Không lâu sau.

Giang Thạch đã bước sâu vào trong hang động.

Ở nơi này, hần quả thực cảm nhận được một thứ lực lượng thần bí khó tả, dù chỉ hít thở không khí ở đây, cũng khiến người cảm thấy khí huyết dồn dập, thân thể dường như có dấu hiệu lột xác.

Giang Thạch trực tiếp chọn một khu vực rộng rãi, bước tới, đặt tất cả các dược liệu mà Phong Hành Pháp Vương, Vũ Hành Pháp Vương chuẩn bị cho hần xuống đất, sau đó khiêng một thùng nước lớn đầy nước từ bên ngoài vào, bắt đầu chuẩn bị.

Quá trình thay máu đã được ghi chép rõ ràng trong bí pháp Thiên Ma Tội Huyết kia, Giang Thạch chỉ cần thực hiện theo các bước trong bí pháp Thiên Ma là được.

Một đồng dược liệu bị hần lần lượt bỏ vào thùng, dùng chày giã nát, sau đó đun nóng, thùng liền bắt đầu sôi lùng bùng, bốc lên rất nhiều bọt khí.

Toàn bộ chất lỏng trong thùng hoàn toàn thay đổi, trở thành một thứ chất lỏng màu đỏ đặc quánh, giống như chất lỏng ngọc mã não, có cảm giác chói lóa đỏ au.

Giang Thạch cởi bỏ áo trên người, hít sâu, nhảy thẳng vào trong thùng, bắt đầu ngồi xếp bằng, nhắm mắt, vận chuyển Thiên Ma Tội Huyết Bí Pháp.

Rầm!

Một mảng chất lỏng nóng rực dường như bị lực lượng thần bí dẫn dắt, lập tức lao về vạn vạn các lỗ chân lông trên người hần.

Trong nháy mắt Giang Thạch cảm thấy giống như có vô số dung nham đâm thẳng vào trong người, mang đến hàng loạt cảm giác đau đớn khó tả, khiến mạch máu trên khắp cơ thể hần lập tức nổi đầy lên, thậm chí da cũng lập tức đỏ bừng.

Hần nhin đau, dùng Thiên Ma Tội Huyết Bí Pháp dẫn dắt luồng chất lỏng đi khắp các kinh mạch trong người.

Chỉ thấy những vùng chất lỏng đặc quánh rất nhanh bị lực lượng được lực đẩy ra khỏi cơ thể hần, chỉ còn lại máu tinh khiết nhất và được lực vô cùng mạnh mẽ du tẩu bên trong mạch máu.

Những máu và được lực bắt đầu nhanh chóng hòa tan vào nhau, dần dần chuyển hóa về một trạng thái cao thâm hơn.

Rầm! Rầm! Rầm!

Lúc này, Giang Thạch thậm chí có thể nghe rõ ràng tiếng tim đập của chính mình, vô cùng lớn, máu được đẩy đi dồn dập, tim đập giống như trống, cuối cùng vang vọng khắp hang động.

Hơn nữa, cùng với sự vận hành liên tục Thiên Ma Tội Huyết Bí Pháp, lực phủ ngũ tạng trong người hần cũng theo đó thay đổi, dường như dần trở nên trong suốt, toàn bộ máu, tim và tinh khí trong các tạng phủ như sóng đập, bắt đầu biến chất từ trong ra bên ngoài.

Giống như toàn bộ cơ thể thực sự trải qua một sự thay đổi từ trong ra ngoài.

Vào lúc sau cùng, thậm chí xương cốt, kinh mạch trên khắp cơ thể hần dường như cộng hưởng cùng huyết khí, bắt đầu liên tục rung động, phát ra âm thanh kim loại, mạch máu trên bề mặt cơ thể hần nổi rõ hơn, thân thể cũng bắt đầu co quắp.

Cảm giác đau đớn chưa từng có liên tục tràn ngập cơ thể hần, giống như đang thay đổi nội phủ, thay đổi toàn bộ máu

trong cơ thể...

Đặc biệt là tiếng tim đập kinh khủng đó, rầm rầm vang lên, càng lúc càng lớn, rung chuyển cả cơ thể hắn, khiến mạch máu như muốn nổ tung.

“Gầm!”

Miệng Giang Thạch phát ra tiếng gầm đinh tai nhức óc, vô cùng chấn động, khiến những người bên ngoài hang động có thể nghe rõ.

Hắn nghiến chặt răng, tiếp tục dẫn dắt chất lỏng xông vào cơ thể.

Quá trình Hoán Huyết chính là như vậy vô cùng nguy hiểm, cử tử nhất sinh, chỉ cần một chút sơ suất là có thể dẫn tới kết cục vạn kiếp bất phục.

Đặc biệt là người có thể chất càng mạnh, quá trình thay máu lại càng khó khăn, bởi căn cơ quá dày, muốn kích hoạt hết tiềm năng trong máu, nhất định phải có sự xung kích dài đằng đẳng mà mãnh liệt mới được.

Cứ như vậy, thời gian liên tục trôi qua.

Phong Hành Pháp Vương, Vũ Hành pháp vương trong lòng kinh nghi bất định, thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn về phía hang động.

Liên tục ba ngày .

“Trời sinh Kim Cương, thể chất cực kỳ khác thường nhân, quá trình thay máu cũng tất nhiên cũng khác biệt..”

Phong Hành Pháp Vương tự nói.

Cuối cùng!

Tại lúc hoàng hôn ngày thứ ba, động tĩnh trong hang động hoàn toàn biến mất , một tầng khí tức đáng sợ không cách nào

tưởng tượng được lập tức mãnh liệt trào ra từ trong hang động, khiến cho sương trắng xung quanh phúc địa đều đang cuộn trào.

Tựa như có yêu thú đáng sợ gì sắp đi ra từ trong hang động vậy.

Phong Hành Pháp Vương, Vũ hành pháp vương đều là thần sắc đột biến, cùng nhau quay đầu.

Những người khác bị giam cầm cũng là nhao nhao đồng tử co rút lại, lông tơ dựng đứng.

Giang Thạch Thay máu thành công?

Chương 167: Phát Tiết Lực Lượng, Oanh Sát Toàn Bộ! 1

Trong hang động tối đen.

Thân thể Giang Thạch trở nên to lớn bất thường, ngồi xếp bằng trên mặt đất, cơ bắp nổi lên, gân xanh cuộn cuộn, mỗi tác da thịt đều lấp lánh một thứ ánh sáng màu đồng cổ.

Mái tóc dài rối bù, đen nhánh và dày đặc, giống như những sợi dây thép đen lấp lánh, ánh sáng lò mờ.

Đôi mắt hấn càng trở nên sắc bén đáng sợ, phóng ra ánh mắt kinh khủng, giống như một pho tượng thần ma.

Hắn nâng nắm đấm lên, nhìn vào cánh tay mình, chỉ cảm thấy thân thể như vừa mới thoát khỏi một thứ gì đó, tứ chi và lực phủ ngũ tạng đều trở nên nhẹ nhàng.

Ánh mắt sắc bén, thính giác được cường hóa.

Toàn bộ cảm nhận của cơ thể đều mạnh hơn không biết bao nhiêu.

Vùng cánh tay, thậm chí có thể cảm nhận được lực lượng huyết mạch chảy trong cơ thể, nhắm mắt, càng có thể thấy rõ ràng từng phân từng tác mạch máu, chứa đựng một luồng chất lỏng màu đỏ như thể chì thủy.

Hoán Huyết cảnh!

Đây chính là Hoán Huyết cảnh!

“Quả nhiên khác biệt, toàn bộ cơ thể như được tái tạo vậy.”

Giang Thạch tự nói.

Sau đó hắn lại nhìn về phía bảng.

Chỉ thấy toàn bộ bảng đã phát sinh thay đổi lớn.

Tên: Giang Thạch

Cảnh giới: Hoán Huyết cảnh đệ nhất trọng

chấn pháp: Chân Võ Cương Kinh (đại thành), Cửu Cực Tâm Pháp (đệ nhất trọng)

Võ kỹ: Phá Long Thương (đệ nhị trọng), Thân Pháp Như Hình Với Bóng (viên mãn), Mạn Thiên Hoa Vũ (viên mãn), Hồn Nguyên Thần Chưởng (viên mãn), Thánh Tượng Trấn Thể công (viên mãn), Vô Tướng Mê Ảnh (đệ nhất trọng), Cự Thần Kinh (đệ nhất trọng)

Thiên phú: Long Tượng (301900 cân), Ngô Đạo (phân tích công pháp, dung hợp công pháp), Quy Nguyên (tinh luyện huyết mạch, phục hồi thương thể), Vạn độc bất xâm (miễn dịch độc tính, bỏ qua độc tính, máu giải độc máu)

Giá trị danh vọng: 2400 (đạt đủ 10000 điểm giá trị danh vọng, có thể mở khóa thiên phú tiếp theo)

...

Lực lượng từ con số 145900 cân trước đây một lúc tăng lên 301900 cân.

Tăng thêm 16 vạn cân lực lượng ròng rã!

Đây chỉ là Hoán Huyết cảnh đệ nhất trọng!

Đây vẫn chỉ là lực lượng thuần túy của cơ thể, nếu tính thêm mười tám đầu khí huyết Thánh Tượng trong cơ thể, cộng với lực lượng và kinh lực kết hợp, sẽ càng thêm kinh khủng.

“Khó trách trước kia lúc Mông Phóng lần đầu thay máu thành công đã có thể đối phó cao thủ Hoán Huyết cảnh đệ nhị

trọng liên thủ, ngay cả ta cũng đáng sợ như vậy, huống hồ là Mông Phóng.”

Giang Thạch nắm chặt nắm đấm, cẩn thận cảm nhận lực lượng trong máu.

Lúc này, hắn có cảm giác có thể phá hủy tất cả.

Đặc biệt là mười tám đầu khí huyết Thánh Tượng bị hắn nén lại ở vùng ngực, giống như được hồi sinh vậy, không ngừng quằn quại, phát ra tiếng gầm trầm thấp, giống như có thể bùng nổ bất cứ lúc nào.

Giang Thạch từ dưới đất đứng dậy, vô thức chậm rãi đánh ra một quyền.

Chỉ đơn giản là lực lượng thể xác, nhưng hàng vạn lỗ chân lông ở lòng bàn tay đồng thời phát tán huyết quang, giống như một bàn tay ma thần khổng lồ đập tới, trực tiếp tạo ra cảnh tượng gió hú dữ dội, cát bay đá chạy, ù ù rung động, tạo cảm giác đè nén kinh khủng.

“Quả thật khác biệt.”

Đôi mắt Giang Thạch lóe lên.

Vừa lúc hắn định tiếp tục trải nghiệm thì bỗng dung bụng truyền đến tiếng kêu ùng ục, một loại cảm giác đói chưa từng có trực tiếp truyền đến, giống như đã không ăn uống được vài ngày, cơ thể truyền đến cảm giác yếu ớt khó tả.

Thậm chí tầm nhìn của Giang Thạch cũng bắt đầu xuất hiện cảm giác chóng mặt, tối sầm.

“Đói, sao đột nhiên lại trở nên đói thế này.”

Giang Thạch nhẹ nhàng lắc đầu, lão đảo bước ra ngoài.

Thân hình to lớn cồng kềnh đang nhanh chóng phục hồi lại bình thường, ngoài mái tóc dài trở nên dày đặc hơn, chiều cao

hình thể gần như rất nhanh đã trở lại như cũ, sắc mặt toát lên vẻ mệt mỏi khó tả, đôi mắt dường như nhìn bất cứ thứ gì cũng giống như là thức ăn.

-A a a a!

Đột nhiên, bên ngoài hang động, trực tiếp truyền đến tiếng kêu thảm thiết.

Giống như bên ngoài đang có giao chiến dữ dội nào đó.

Giang Thạch bỗng nhiên ngẩng đầu lên, nhíu mày.

Có biến?

Hay là những người khác trong Tứ Tượng Minh đuổi đến?

Hắn không do dự nữa, thân thể lập tức lao ra khỏi hang động.

Kết quả vừa mới lao ra, đã thấy lượng lớn độc vụ, độc dịch, độc tiễn từ bên ngoài bắn vào, dày đặc, vây quanh hắn.

Giang Thạch dùng một tay che mắt, tay kia đột nhiên vung lên, tạo ra luồng gió cuốn bay tất cả độc tiễn, độc tiên bắn ra ngoài.

Nhưng mặc dù hắn đánh bay những mũi tên độc, vẫn có một lượng lớn độc vụ, độc dịch đổ xuống người Giang Thạch.

“Ha ha ha, hắn trúng chiêu rồi!”

“Trúng Thiên độc môn của 【Diêm Vương tiếu】 ta, dù ngươi là Đại La Kim Tiên cũng phải chết!”

“Tứ Tượng Minh vì tranh giành tiểu phúc địa mà tự tàn sát lẫn nhau, thật là trời giúp chúng ta a!!”

Một loạt tiếng cười vang lên từ bên ngoài.

Giang Thạch hạ tay che mắt xuống, sắc mặt âm u, nhìn về mọi hướng, chỉ thấy khoảng 7, 8 bóng người hoàn toàn xa lạ,

không biết từ lúc nào đã xuất hiện xung quanh hang động.

Những đệ tử Hắc Liên Thánh Giáo ban đầu ở lại bảo vệ chung quanh hang động, lúc này đều ngã xuống chết vì trúng độc, kể cả Phong Hành pháp vương, Vũ Hành pháp vương cũng mặt tái xanh, ngồi thiền trên mặt đất, gắng gượng chống đỡ.

Những cao thủ Không thị, Trương thị bị trói chặt thì càng thê thảm hơn, miệng phun máu, mặt nhợt nhạt co quắp trên mặt đất.

Độc tính kinh khủng!

Độc tính có thể ảnh hưởng đến cao thủ Hoán Huyết cảnh!

Giang Thạch ánh mắt lạnh lẽo, nhìn tám chín bóng người xa lạ mới xuất hiện ở xung quanh, nói: “Thiên Độc môn? Các người từ đâu chui ra?”

“Giang Hữu Sử, mau... mau chạy đi, bọn chúng là Lưỡng Nghi Liên minh, mau đi báo cáo giáo chủ!”

Vũ Hành pháp vương khó nhọc kêu lên, miệng và lỗ mũi chảy ra máu đen.

“Muốn chạy? Hôm nay để chúng ta may mắn phục kích được các người, còn muốn chạy, thật là coi thường chúng ta!”

Một người nam tử trung niên mặc áo trắng cười lạnh, nói.

“Ha ha, nghe nói tiểu tử này là tôn Trời Sinh Kim Cương thứ hai, hôm nay đừng nói chỉ là Trời Sinh Kim Cương, cho dù là Đại La Kim Tiên hạ phàm, cũng không thể thoát khỏi độc tố của lão phu.”

Một lão giả xấu xí, mặc áo đen dài cười gian tà, mặt đầy những nốt mụn xấu xí, từng nốt mụn còn chảy ra chất nhầy dính nhớp, khiến cả khuôn mặt trở nên kinh khủng đáng sợ.

Chính là trưởng lão của Thiên Độc môn!

“Trời Sinh Kim Cương gì đó, chẳng qua là lời đồn thổi mà thôi, ta sẽ tự mình ra tay thử xem, bản sự của tôn Trời Sinh Kim Cương này thế nào, ha ha ha...”

Một tên hán tử to lớn cười vang, ánh mắt bắn ra tia sát khí.

“Đừng giết hắn ngay, cắt tứ chi của nó, bắt sống hắn, còn những người khác thì giết sạch, đừng để sót một ai!”

Một cao thủ thế gia bên cạnh cười lạnh nói.

“Đề ta đi!”

Một cao thủ thế gia khác ánh mắt lạnh lùng, phịch một tiếng, để lại một vết ảo ảnh, bất ngờ lao tới Phong Hành pháp vương.

Hắn định loại trừ những người khác trước, rồi mới đối phó với Giang Thạch.

Bây giờ Giang Thạch vừa mới trúng độc, chất độc trong cơ thể chưa chắc đã phát tác nhanh như vậy, hắn không muốn bây giờ đối mặt với Giang Thạch, định chờ Giang Thạch bị thương nặng rồi mới ra tay.

Tuy nhiên!

Gần như ngay khi hắn lao ra, tấn công Phong Hành pháp vương, thì bất ngờ thấy hư ảnh của Giang Thạch lóe lên trước mặt, làm hắn giật mình, gần như chưa kịp phản ứng thì đã cảm thấy cổ tay đau nhói, xương cốt như muốn vỡ vụn, không những sắc mặt thay đổi, mà còn kinh ngạc không thể tin được.

Giang Thạch chẳng hiểu từ lúc nào đã xuất hiện ngay trước mặt hắn, một bàn tay đã nắm chặt cổ tay của hắn, lực lượng dữ dội kinh khủng khiến hắn cảm thấy mình như một khúc rom trước mặt Giang Thạch.

Chương 168: Phát Tiết Lực Lượng, Oanh Sát Toàn Bộ! 2

“Đám con bọ, nói bậy bạ gì đó!”

Giang Thạch sắc mặt âm trầm, siết chặt cổ tay tên cao thủ Hoán Huyết cảnh này.

“Người...”

Cao thủ kia sắc mặt kinh hãi, tiếp theo chỉ cảm thấy cơ thể mình như ngồi tàu lượn siêu tốc, bị Giang Thạch quăng mạnh xuống đất, phát ra tiếng kêu thảm thiết, nện xuống nền đất.

Rầm!

Mặt đất vỡ vụn, khí lưu bắn tung tóe, giống như một quả bom khủng bố dội xuống đất, bụi đất mù mịt bay lên.

Cao thủ kia máu tươi phun trào, kêu thảm thiết, cảm nhận lực phủ ngũ tạng và toàn bộ xương cốt như vỡ vụn.

Tiếp đó Giang Thạch tóm lấy cánh tay hắn, pịch một tiếng, nhẹ nhàng giật đứt cánh tay của hắn, như không hề tổn sức, máu tươi ào ra từ gốc vai.

“Rác rưởi, tưởng ngươi còn có bao nhiêu bản sự đây, chết đi!”

Giang Thạch sắc mặt lạnh lùng, giẫm một cái lên mặt đối phương, nhanh đến cực hạn, dưới ánh mắt kinh hoàng của đối phương, ngay lập tức đạp nát cả đầu đối phương, bóp xèo một tiếng, máu bắn tung tóe, một nửa cơ thể trên của đối phương cũng vỡ nát.

Những người khác thay đổi sắc mặt, đơn giản không thể tin nổi.

Không phải nói Giang Thạch đã trúng độc sao?

Sao có thể như vậy?

Hắn thoảng chốc đã tiêu diệt một cao thủ Hoán Huyết Nhất trọng của phe mình?

“Giang Thạch đã thay máu thành công!”

“Độc Xà chân nhân, độc của ngươi vô dụng!”

Những người khác kêu lên kinh ngạc, mắt mở to.

Lão già xấu xí kia càng là tức giận khôn xiết, cảm thấy mặt bồng rát, vừa rồi hắn khoát lác độc tố của mình vô song thiên hạ, thậm chí có thể độc chết cả Đại La Kim Tiên, kết quả Giang Thạch vẫn sinh long hoạt hổ, lên tiếp đó giết ngay một người của phe mình.

“Đừng hoảng sợ, lúc này ta đã thả ra Nhiên Huyết tổ độc, tiêu tử này hẳn phải chết không thể nghi ngờ!”

Độc Xà chân nhân vội la lên.

Mọi người lại thay đổi sắc mặt.

Lão quái vật này dùng Nhiên Huyết tổ độc lúc nào?

“Ồn ào!”

Ngữ khí của Giang Thạch lạnh lẽo, nhìn về phía mọi người, nói: “Tất cả các ngươi đều chết đi!”

Thân thể hắn đột ngột lao tới, thân khí cuộn cuộn, huyết quang bốc lên khắp người, giống như tia sét máu.

“Cùng ra tay!”

Tên hán tử to lớn kia hét lớn, lập tức lao về phía Giang Thạch chủ động tấn công.

Những người khác liên tiếp gào lên, tất cả đều kích phát huyết khí trong nháy mắt, tên đại hán trước nhất khí tức kinh khủng, thân thể phình to, mọc ra lân giáp dữ tợn, mạch máu nổi lên quện chằng chịt, da đen sạm, như một con thú hoang, xông tới Giang Thạch.

Tuy nhiên, Giang Thạch vung tay đánh ra, va chạm ngay với tên hán tử to lớn kia, bốp một tiếng, đánh nổ tung cánh tay đối phương, tiếng kêu thảm thiết vang lên, vô cùng đau đớn.

Hắn chưa kịp phản ứng, Giang Thạch một tay đã tóm lấy hắn, tóm lấy hai bàn chân của hắn, gào lên một tiếng, toàn thân phát ra lực lượng khủng khiếp khôn lường.

“Tha mạng ta, đừng giết ta!”

Gã đại hán hoảng sợ la lên, nước mắt rơi lả tả, sợ hãi cực điểm.

Nhưng hoàn toàn vô ích.

Xoạc một tiếng, thân thể hắn bị Giang Thạch xé toang, máu và nội phủ văng tung tóe.

Những tên đang lao tới giết mình, đồng loạt dừng lại, biểu lộ sợ hãi, không suy nghĩ gì, trực tiếp quay đầu bỏ chạy, kinh hoàng cực độ.

Nếu lúc trước chỉ là phỏng đoán, thì bây giờ họ đã hoàn toàn xác định!

Giang Thạch thay máu thành công!

Không chỉ thế!

Hắn bị trúng độc mà vẫn bình an vô sự, đây thật sự là quái vật!

Ngay cả Độc Xà chân nhân cũng kinh hãi, trong lòng không thể tin nổi.

Vừa rồi, hắn đã thả ra hàng chục loại kịch độc kinh khủng, tất cả đều là tinh hoa mà Thiên Độc Môn vắt vả nghiên cứu. Nhưng kết quả vẫn không có tác dụng gì.

Bách độc bất xâm!

Giang Thạch thật sự bách độc bất xâm?

Làm sao có thể?

Hắn hoảng sợ, cũng vội vàng chạy theo đám người.

Giang Thạch mặt lạnh lẽo, gân máu dày đặc nổi khắp mặt, nhìn đám cao thủ không còn tiết tháo mà bỏ chạy này, chân nhún xuống, mặt đất vỡ nát tung tóe, toàn thân lao tới.

Rầm!

Huyết vụ tung bay, tiếng kêu thảm thiết.

Thân thể hắn dữ tợn xông ra từ thân thể một người, lực lượng khủng khiếp trực tiếp xé nát kẻ đó thành mảnh vụn, cảnh tượng cực kỳ kinh khủng.

Giang Thạch vừa thay máu thành công, lúc này đang nhao nhao muốn thử lực lượng của mình, 18 đầu khí huyết Thánh Tượng đồng thời bùng nổ, phát ra lực lượng cuồng bạo, hoàn toàn không có ý định nương tay.

Bùm! Bùm! Bùm!

Sau khi đập chết một người, lại nhanh chóng ra tay, mỗi công kích đều như như núi lửa rơi xuống.

Những tên này không ai có thể tránh khỏi, tất cả đều bị hắn đập nát lồng ngực, lực lượng kinh khủng chấn nát nội phủ, bay ra từ lỗ hổng ngực, cảnh tượng khủng khiếp.

Chỉ chốc lát, sáu bảy tên lão quái Hoán Huyết cảnh đến đã chỉ còn Độc Xà chân nhân.

Độc Xà chân nhân kinh hãi nhìn Giang Thạch đứng chắn trước mặt, liên tục lùi lại.

“Tha...tha mạng...tha mạng ta, ngươi muốn ta làm gì cũng được, tha ta...”

Hắn hoảng sợ van xin, đồng thời tiếp tục thả độc.

Lại hàng chục loại độc khủng khiếp được hắn thả ra.

Nhưng Giang Thạch vẫn không có dấu hiệu nhiễm độc, điều này khiến Độc Xà chân nhân gần như tê liệt, lần đầu nghi ngờ chính độc của mình.

Không lẽ hôm nay ra ngoài, ta mang nhằm đan dược thay vì độc dược?

Nhưng nếu thế, Phong Hành Pháp Vương, Vũ Hành Pháp Vương và những người khác trúng độc phải giải thích làm sao?

Bốp!

Giang Thạch nhanh chóng nắm lấy mặt Độc Xà chân nhân, cảm thân thể hắn như gà con, kéo trên đất, đi về phía Phong Hành Pháp Vương, Vũ Hành Pháp Vương.

“Giải độc cho bọn họ!”

Giang Thạch lạnh lùng nói.

“Được, được.”

Độc Xà chân nhân run rẩy, vội bò dậy, trong lòng đã kinh hoàng Giang Thạch cực độ.

Vừa rồi Giang Thạch dùng bàn tay nắm mặt mình, nhưng vẫn không hề hấn gì?

Độc trên mặt mình là mạnh nhất trong các loại độc của mình, bất kỳ ai chạm vào đều chết, nhưng hắn vẫn không sao.

Hắn hoàn toàn tuyệt vọng...

Rất nhanh, màu tím đen trên mặt Phong Hành Pháp Vương, Vũ Hành Pháp Vương biến mất, khí lực dần phục hồi, thở đều trở lại.

Độc Xà chân nhân lại tiến về phía những cao thủ Tứ Tượng mình bị trói.

“Người làm gì?”

Giang Thạch lạnh lùng hỏi.

“Người... người không phải bảo giải độc cho bọn họ sao?”

Độc Xà chân nhân sợ hãi hỏi lại.

“Ta nói sẽ giải độc cho bọn chúng bao giờ?”

Giang Thạch hỏi ngược lại.

“?”

Độc Xà chân nhân mở to mắt.

Trên đất, những cao thủ Khổng thị, Trương thị và các cao thủ khác đều kinh hoàng nhìn Giang Thạch, rồi nhìn Độc Xà chân nhân.

Giang thạch ngữ điệu bình thản, cơ thể đột nhiên lao tới,

Hắn muốn mượn dao giết người?

“Bọn họ chết thì chết, không liên quan gì tới ta, còn người, vừa rồi muốn đầu độc ta, còn giết bao nhiêu đệ tử Thánh Giáo của ta, vậy nên người cũng chết đi được rồi.”

Giang thạch ngữ điệu bình thản, cơ thể đột nhiên lao tới, nhanh đến cực điểm!

Ầm ầm!

Một luồng sóng khí phun trào từ đây, trào ngược về sau, rung chuyển cả rừng cây.

Độc Xà chân nhân bị một bàn tay của Giang Thạch vỗ nút đầu, xác không đầu bay ra xa xa, đập mạnh xuống nơi xa.

“Mấy vị cũng đừng trách ta, các vị là bị Thiên Độc môn giết, nghĩa là bị Lưỡng Nghi Liên Minh giết, không liên quan gì tới Hắc Liên Thánh Giáo ta.”

Giang Thạch lạnh nhạt nhìn về phía mấy người.

Trước đó bị bắt buộc tha mạng cho mấy người này, hắn đã có chút khó chịu.

Bây giờ Thiên Độc Môn này vừa vặn giúp hắn một việc lớn, tất cả đều có thể đổ hết trách nhiệm lên Thiên Độc Môn.

“Người...người không chết tử tế được!”

Cao thủ Trương thị oán độc la lớn, đột nhiên nôn ra máu, kêu thảm thiết, kịch độc lại phát tác, khiến cả người hắn bắt đầu nhanh chóng tan chảy.

...

Chương 169: Tái kiến Mông Phóng!! 1

Sáng sớm.

Lửa trại cháy trong rừng, mùi thịt bay ra.

Giang Thạch ngồi trên một hòn đá lớn, đang nếm một cái chân gấu to ăn ngon lành, giải quyết vấn đề ăn uống của bản thân, hoàn toàn không để ý tới xác chết xung quanh.

Phong Hành Pháp Vương, Vũ Hành Pháp Vương thì mặt vô cảm, không nói gì, gấp gáp xử lý xác chết.

Lần này Tứ Tượng Minh thiệt hại quá nặng.

Trước tiên bị Giang Thạch chém giết một phen, sau lại bị Lưỡng Nghi Liên Minh phục kích một phen nữa.

Bây giờ chỉ còn lại ba người họ sống sót, có thể giữ được tiểu Phúc Địa này hay không vẫn là chưa biết.

Không, có Giang Thạch ở đây, họ chắc

Nhưng một khi Giang Thạch rời đi, với lực lượng của hai người họ chắc chắn không thể giữ được chỗ Phúc Địa này.

Giang Thạch có ở lại đây không?

Rõ ràng là không!

“Bây giờ chỉ có thể trước tiên báo tin cho Giáo Chủ, để Giáo Chủ liên lạc với Tứ Tượng Liên Minh, từ Tứ Tượng Liên Minh điều động thêm nhiều cao thủ tới.”

Phong Hành Pháp Vương một bên xử lý thi thể, một bên nói.

“Lão thân đến viết thư.”

Động tác của Vũ Hành Pháp Vương dừng lại, già nua nói.

Đối với cuộc thảo luận của họ, Giang Thạch không hề để ý.

Ăn no cuối cùng lộ vẻ thỏa mãn, tùy tiện lau miệng, đứng dậy nói: “Đôi khi ăn no cũng là một loại hạnh phúc, nếu mọi người trên thế giới này chỉ vì ăn, không tranh danh lợi, ta nghĩ cả thiên hạ sẽ bình yên nhiều.”

Hắn ngẩng đầu lên, nhìn về phía khu rừng.

Buổi sáng trong rừng, vẫn có thể rõ ràng nghe thấy tiếng động ào ào vọng lại từ xa, như sấm mùa hè, không ngừng vang lên, cực kỳ chói tai.

“Các người nói bây giờ tình hình trong khu Đại phúc địa kia thế nào rồi? Bọn họ phát hiện ra gì ở trong đó? Nghe nói Đại Long Thánh Triều chôn rất nhiều báu vật bên trong, thật hay giả?”

Ánh mắt Giang Thạch hơi đông lại, hỏi.

Phong Hành Pháp Vương dừng động tác lại, nhìn Giang Thạch, trầm giọng nói: “Theo tin tức của Thánh Giáo những ngày qua, tranh giành bên Đại phúc địa kia ngày càng ác liệt, nói mỗi tấc đất một tấc máu cũng không quá. Cao thủ tử thương vô số, ngay cả cao thủ Hoán Huyết trong đó cũng rất khó toàn thân mà lui.”

“Nghiêm trọng đến vậy sao?”

Giang Thạch nhướng mày.

“Đúng vậy, kể từ khi Mông Phóng xuất hiện, mọi thứ đều thay đổi, Mông Phóng cưỡng ép giải tán tất cả mọi người, liên tục mấy ngày qua giết chết quá nhiều cao thủ, các liên minh lớn khác gần như không ai có thể cản, giống như một tên ác thần.”

Phong Hành Pháp Vương trầm giọng nói.

Mông Phóng không chỉ là một điều cấm kỵ tuyệt đối trong giang hồ thế tục, mà còn là một tồn tại đáng sợ trong Ngũ Đại Liên Minh.

“Lẽ nào các thế lực khác liên thủ cũng không ngăn được hắn sao?”

Giang Thạch hỏi.

“Không phải vấn đề nhiều người hay ít người, người cũng là Trời Sinh Kim Cương, người có cảm thấy người cùng cảnh giới có thể ngăn được người nếu chỉ dựa vào số lượng không? Những người như thế đã vượt ra ngoài lẽ thường, không thể dùng bất cứ suy luận thông thường nào để đánh giá thực lực của !”

Phong Hành Pháp Vương nói.

Giang Thạch chấn động trong lòng.

Hắn không phải Trời Sinh Kim Cương.

Hắn là quái bức đến từ Trái Đất!

“Nếu hắn thực sự dày vò như vậy, há chẳng phải là nói chỗ đại phúc địa này sớm muộn sẽ rơi vào tay hắn, nghĩa là sẽ rơi vào tay triều đình ư?”

Giang Thạch thăm hỏi.

“Cũng không hoàn toàn là không ai có thể ngăn cản, các liên minh lớn khác cũng có cao thủ, theo tin tức, Lương Nghi liên minh bên ấy hình như có một tên cuồng nhân cũng sắp đến trong mấy ngày gần đây, thực lực khủng bố, hắn là có thể so chiêu với Mông Phóng a.”

Phong Hành pháp vương mở miệng.

“Cuồng nhân?”

“Đúng vậy, không ai biết hấn gọi là gì, chỉ biết cái biệt hiệu này, tên này cũng chẳng phải thường nhân, hấn là một tên tuyệt đại cường giả của Bàn thị Lương Nghi liên minh, khi ra đời liền huyết mạch phản tổ, lúc ba tuổi liền có lực lượng ngàn cân.”

Phong Hành pháp vương ngữ khí uyển chuyển, mở miệng nói, “Có quan hệ với nguồn gốc các thế gia, vẫn là bí ẩn khó lường, chỉ biết huyết mạch của mỗi người bọn họ đều không giống nhau, người có huyết mạch càng tinh khiết, thực lực càng cao thâm, huống hồ loại người huyết mạch phản tổ này, ý nghĩa là nồng độ huyết mạch gần như giống hết tổ tiên, căn bản không thể tính là người.”

“Nói như vậy tên này có thể chiến đấu với Mông Phóng?”

Giang Thạch thăm hỏi.

“Có lẽ, mấy chục năm qua, hai người đã từng có hai lần giao thủ, hai lần giao thủ đều bất phân thắng bại, thế nên thế nhân xưng tên này là cuồng nhân.”

Phong Hành pháp vương mở miệng, đạo: “Tên này một khi thật đến, có thể ngăn chặn Mông Phóng, nhưng có thể chiến thắng Mông Phóng hay không thì rất khó nói.”

“Được rồi.”

Giang Thạch suy nghĩ trong lòng.

Xem ra hấn cuối cùng vẫn là xem thường thế giới này.

Chỗ hấn tiếp xúc chỉ là tảng băng nổi của thế giới này.

Vẫn còn rất nhiều cường giả ẩn giấu, không phải là hấn có thể hiểu rõ.

“Người vừa nói bên trong bốn liên minh lớn đều có nhân vật như vậy, còn Tứ Tượng minh của chúng ta có không?”

Giang Thạch thăm hỏi.

“Cũng có, Khổng thị Khổng Thiên Nhật, Khổng Tuyền!!”

“Khổng thị?”

Giang Thạch nhướng mày.

“Người vừa mới gia nhập Thánh Giáo không lâu, không rõ Khổng thị mạnh đến mức nào, từng ở trong lịch sử, thế gia này từng trở thành minh chủ của đại bộ phận thế gia, chỉ là sau đó mới dần dần suy tàn, tuy nhiên ngay cả suy tàn, cũng không phải thế gia và môn phái ẩn thế thông thường có thể cự lại, thánh giáo ta nếu không xuất ra một người tuyệt đại hùng tài như giáo chủ, chỉ sợ cũng sớm bị Khổng thị nuốt chửng.”

Phong Hành pháp vương mở miệng.

“Vậy giáo chủ của chúng ta là thực lực gì? Có thể nói rõ được không?”

Giang Thạch tầm mắt lóe lên.

“Thâm bất khả trắc, giáo chủ tám mươi năm trước đã rất ít giao thủ trước mặt người ngoài, tuy nhiên tám mươi ba năm trước từng có một tên tuyệt thế cao thủ đến luận đạo với giáo chủ, lúc đó giáo chủ đã là Hoán Huyết cảnh thất trọng.”

Phong Hành pháp vương trầm ngâm nói.

“Nói như vậy giáo chủ đã sắp đạt tới Hoán Huyết viên mãn?”

Giang Thạch tâm thần chấn động.

Tám mươi ba năm trước là Hoán Huyết cảnh thất trọng, bây giờ chắc chắn không thể đậm chân tại chỗ.

Không ngạc nhiên Hắc Liên giáo chủ dám mạo hiểm đắc tội với cả thiên hạ để bảo hộ hắn.

Tu vi như vậy, các đại thế gia dù có liên thủ muốn động hấn, cũng phải chuẩn bị tinh thần tổn thất thê thảm.

“Vậy chỗ đại phúc địa này xuất thế, thánh giáo ta không qua tranh đoạt một hai sao?”

Giang Thạch thăm hỏi.

“Thánh giáo ta nội tình quá mỏng, ngoại trừ đạo chủ một người ở ngoài, người khác đều không thể đặt lên mặt bàn, cho dù là tứ đại pháp vương của chúng ta, cũng chỉ có Lôi Hành pháp vương là Hoán Huyết cảnh đệ tam trọng, các vị khác đều là Hoán Huyết cảnh đệ nhất trọng và đệ nhị trọng, cho dù qua cũng rất khó tranh đoạt được chỗ cơ duyên này, huống hồ chúng ta có thể được chỗ tiểu phúc địa này, không cần lại đi liều mạng.”

Phong Hành pháp vương nói.

“Cũng có lý.”

Giang Thạch đồng ý, nhưng trong lòng đang tiêu hóa tin tức từ lời nói của đối phương.

Lôi Hành pháp vương, Hoán Huyết đệ tam trọng...

Hắn lại nhìn về phía sâu trong sơn mạch, nói: “Tuy nhiên ta lại rất cảm thấy hứng thú với chỗ đại phúc địa kia và bảo tàng của Đại Long Thánh Triều, trước khi rời đi, ta muốn qua xem một chút.”

“Được, người muốn đi thì mau đi, đừng ở đây lưu lại lâu. “

Chương 170: Tái kiến Mông Phóng!! 2

Phong Hành pháp vương chỉ dẫn, nói: “Trước đó ta muốn nhắc nhở ngươi, thân phận của ngươi quá nhạy cảm, sau này cao thủ Tứ Tượng minh còn sẽ tiếp tục hội tụ ở chỗ này, một khi bị bọn họ phát hiện ngươi, khó bảo đảm sẽ không còn rắc rối khác, tốt nhất là nên rời đi!”

Bây giờ tình hình trong Hắc Vân sơn mạch càng lúc càng loạn, ngũ đại liên minh còn tiếp tục tăng thêm tiền cược ở chỗ này, cường giả đến sau này sẽ càng lúc càng mạnh.

Giang Thạch vừa mới hoán huyết thành công, có thể không đỡ nổi Hoán Huyết ngũ trọng, lực trọng sao?

Vạn nhất Không thị phái ra Không Thiên Nhật, Không Tuyên thì sao?

Giang Thạch nhẹ gật đầu, tự nhiên cũng không muốn tiếp tục ở lại dẫn đến rắc rối, nói: “Vậy thì ta liền lên đường.”

“Đợi chút, mang cái này theo!”

Phong Hành pháp vương móc ra một vật lạ từ trong ngực, giao cho Giang Thạch .

“Đây là cái gì?”

Giang Thạch tiếp nhận, cẩn thận quan sát, lộ vẻ kinh ngạc, đạo: “Mặt nạ da người?”

“Đúng vậy, trong sơn mạch quá hỗn loạn, vượt xa sự tưởng tượng của ngươi, nếu bị Mông Phóng và những cường giả thật sự phát hiện, ngươi càng khó thoát chết, tốt nhất đeo nó lên.”

Phong Hành Pháp Vương nói thấp giọng.

Giang Thạch liền cảm thấy có lý, đeo trực tiếp lên mặt, quay người đi ngay.

Mặc dù hắn cũng rất muốn tích lũy giá trị danh vọng, nhưng cũng phải phân biệt hoàn cảnh.

Trong tình huống này, ngũ đại liên minh đều có cường giả chân chính xuất hiện, nếu hắn vẫn không biết sống chết mà đi lung tung khắp nơi, đó chính là tự tìm chết.

Vì vậy, chiếc mặt nạ da người này tốt nhất nên đeo.

“Nhưng lần này ta chủ yếu là ở bên ngoài xem náo nhiệt, sẽ không dính dáng bên trong, hắn là sẽ không gặp những cường giả đó chứ?”

Giang Thạch tự nói trong lòng.

Giá trị danh vọng, bất cứ lúc nào cũng có thể tích lũy.

Mạng nếu mất rồi, đó thực sự là mất luôn.

...

Giang Thạch chạy nhanh một mạch, tiến lại gần khu vực âm thanh oanh tạc ở phương xa, càng vào sâu bên trong, càng có thể cảm nhận được sự hỗn loạn ở nơi này.

Dọc đường đã phát hiện ra vài hiện trường chiến đấu qua, thi thể phần lớn là người của giang hồ, đao kiếm binh khí đều bị gãy, trên người cũng xuất hiện dấu vết móng vuốt máu me kinh khủng.

Giống như bị quái thú nào đó giết chết vậy.

Lòng Giang Thạch cũng dần nặng nề xuống.

Lại đi thêm một đoạn nữa.

Hắn phát hiện ra một đám đông ở phía trước, tụ tập ở đó, mọi người đều bị thương, đang bàn tán sôi nổi, nhiều người mặt mày tái nhợt, có người thậm chí cánh tay còn bị đứt lìa.

“Mông Phóng quái vật này quá bạo ngược!”

“Phải, ai bảo người ta có thực lực cao siêu, bây giờ hắn cưỡng ép thanh lý khu vực, ngay cả các đại tộc cũng bó tay với hắn, chúng ta có thể làm gì được?”

“Đúng chết tiệt, tên này thực sự không coi ai ra gì cả, ngay cả cao thủ của thế gia cũng nói giết là giết, huống hồ chúng ta những người giang hồ này.”

“Đó là bảo khố của Đại Long Thánh Triều, chỉ cần chia một chút cũng đủ cho chúng ta ăn cả đời, giờ phần lớn đều bị quái vật này chiếm hết rồi.”

“Đừng vội, cường giả chân chính của các thế gia chắc chắn chưa tới đông đủ, chờ đã, chắc chắn sẽ có người có thể khuất phục Mông Phóng!”

“Những quái vật đó thực sự có thể ngồi yên nhìn Mông Phóng lấy bảo tàng đi sao, không tính toán xuất hiện cho tới giây phút cuối cùng sao?”

“Theo tin đồn có một người sắp tới, từng đấu với Mông Phóng hai ba lần mà không phân thắng bại, nếu người này xuất hiện, rất có thể sẽ cản trở được quái vật này.”

...

Một loạt tiếng nghiêng răng vang lên.

Giang Thạch kinh ngạc, bước tới hỏi: “Các vị, tình huống phía trước thực sự nghiêm trọng như vậy, phúc địa và bảo khố đều bị Mông Phóng chiếm cứ rồi sao?”

“Còn có giả sao? Bây giờ Mông Phóng đứng một mình ở đó, không ai có thể địch, dưới chân là vô số xác chết, ngay cả

các thế gia cũng chỉ có thể đứng nhìn bên ngoài, thực sự khiến người ta phẫn nộ!”

Một nhân sĩ giang hồ nghiêng răng nói.

“Đại Long Thánh Chủ thật là thủ đoạn thông thiên, hắc phong ấn bảo khố ở bên cạnh khu phúc địa đó, bây giờ trận pháp của Đại Long Thánh Triều đã bị phá, nhưng trận pháp của phúc địa vẫn còn lớp cuối cùng.”

“Có vẻ như từ phúc địa đó lộ ra một chút hào quang, có người suy đoán nói rằng bên trong chôn giấu một bảo vật vô cùng trọng yếu!”

“Bảo vật gì, chính là long cốt!”

“Không chỉ long cốt, có vẻ còn có những bảo vật quý giá khác!”

Đám đông lại bàn tán sôi nổi.

Ban đầu tưởng long cốt là bảo khố của Đại Long Thánh Triều, sau đó mới phát hiện suy đoán này hoàn toàn sai, khí tức long cốt lại phát ra từ trong phúc địa.

Bây giờ vì tranh giành long cốt, đã có rất nhiều cao thủ thiệt mạng.

“Tiểu huynh đệ, đừng tiến lên nữa, bên trong hỗn loạn thành một đoàn, một mình ngươi đi vào, rất dễ gặp nguy hiểm.”

Một nhân sĩ giang hồ khuyên.

“Đúng đấy, vẫn là ở đây với chúng ta an toàn.”

Lại một nhân vật giang hồ nói.

“Đa tạ các huynh, ta chỉ ở bên ngoài xem thôi, sẽ không sao chứ?”

Giang Thạch cười nói, từ chối lòng tốt của đám người, lại tiến về phía trước.

Lại đi thêm một lúc nữa.

Trên đường núi dần xuất hiện dấu vết của không ít người của thế gia, mỗi nhóm ba năm người, phần lớn đều bị thương, sắc mặt khó coi, tụ tập trong khu rừng gần đó.

Cảnh giới của họ cao thấp khác nhau, tất cả không phải toàn là Hoán Huyết cảnh, có rất nhiều Võ Thánh.

Không ít thế gia còn bắt nhân sĩ giang hồ khắp nơi để sai xử, khiến không ít nhân sĩ giang hồ oán than dậy đất.

Mà phía sau họ không xa, dường như chính đại phúc địa tọa hạ.

Chỉ thấy địa hình ở đó rất kỳ dị.

Xuất hiện rất nhiều ngọn đồi nhỏ liên tiếp, mỗi ngọn đồi đều có không ít người, từng người sắc mặt lạnh lùng, nhìn chăm chăm về phía xa, vừa nhìn vừa nghiêng răng nghiêng lợi.

Dường như ở đó có thứ gì khiến họ vô cùng phẫn nộ vậy.

Giang Thạch cau mày, cũng chuẩn bị đi qua.

Nhưng bất ngờ, một tên cao thủ thế gia đã gần giọng ngăn cản hẳn.

-Tên kia, đừng đi, ngươi quay lại đây!

Đối phương nhanh chóng bước đến, thái độ kiêu căng, đem một thùng dược liệu lỏng trực tiếp giao vào tay của Giang Thạch, trong ánh mắt nghi ngờ của Giang Thạch, mở miệng quát: “Đi, đem thùng dược liệu này nấu hết, đừng chậm trễ, nhanh chóng đi làm đi!”

“Huynh đệ, chúng ta hình như không quen biết?”

Giang Thạch liếc mắt nhìn, hỏi.

“Làm càn, ai là huynh đệ ngươi, dựa vào ngươi một tên giang hồ phiến tử cũng xưng huynh gọi đệ với ta sao, ta là hậu nhân của Vân Vũ Lý thị, bây giờ tạm thời trung dụng ngươi, nhanh đi nấu được liệu!”

Đối phương quát.

“Chưa nghe nói qua, không nấu.”

Giang Thạch trực tiếp lắc đầu, nhìn thùng dược liệu một cái, nói: “Tuy nhiên, loại dược liệu này trông có vẻ không tồi, ta cũng trung dụng nó!”

Ngay trước mặt đối phương, hắn trực tiếp hướng đồ dược liệu vào miệng mình tu ừng ực, giống như uống nước vậy, một hơi uống sạch cả thùng dược liệu.

Người kia trực tiếp trợn mắt, lộ vẻ kinh ngạc, nói: “Tiểu tử, ngươi... ngươi dám uống dược liệu của ta? Mau nạp mạng!”

Hai tay hắn như vuốt hồ, phát một cái, mang theo lực lượng cường hãn, hung hăng cào tới ngực Giang Thạch.

Kết quả Giang Thạch thoăn thoắt một cái, ngay tại chỗ bóp lấy mặt của hắn, cười nói: “Thú vị đấy, tuy nhiên ta không chấp nhận với ngươi, ngươi cũng đừng đến khiêu khích ta! Cút đi!”

Hắn nhẹ nhàng ném một cái, ngay tại chỗ ném đối phương ra xa mười mấy thước, đập mạnh vào xa xa, phát ra âm thanh đùng đoàng.

Những cao thủ khác của Vân Vũ Lý thị khuôn mặt lập tức biến sắc, vội vàng chịu đựng thương thế, nhanh chóng đứng dậy.

“Tiểu tử từ đâu đến?”

“Ngươi dám đối địch với Lý thị ta?”

...

“Dừng tay!”

Đột nhiên một tiếng quát ngăn lại tất cả mọi người, một tên lão giả vội vã từ phía sau đi tới, khuôn mặt âm u, trước tiên nhìn tên tộc nhân bị Giang Thạch ném ra ngoài kia, tiếp theo nhìn về Giang Thạch, sắc mặt lập tức hơi biến.

“Là hiểu lầm, tiểu huynh đệ không sao chứ? Tiểu huynh đệ muốn vào núi, cứ tự nhiên, có chỗ mạo phạm, mong huynh đệ nhiều thứ lỗi. “

Tên lão giả đó chấp hai tay lại, mở miệng nói.

“không sao, chúng ta chỉ đùa thôi.”

Giang Thạch mỉm cười nhẹ, tiếp tục đi về phía trước.

Đám người phía sau lập tức bàn tán ầm ĩ.

“Tứ trưởng lão, sao ngài lại nói chuyện với tiểu tử đó như vậy, chẳng lẽ hắn cũng là lão quái Hoán Huyết?”

Một đệ tử kinh nghi nói.

Tên lão giả kia ánh mắt trợn trừng, âm u nói: “Tất cả rút về hết cho ta, thu cái vẻ mặt kia về!”

Đệ tử đó lập tức cười trừ, không dám nói thêm gì.

Lão giả nhìn Giang Thạch một cái, có vẻ suy tư, quay người rời đi.

...

Không lâu sau, Giang Thạch cuối cùng cũng đến được nơi sâu nhất của sơn mạch, chọn một ngọn đồi nhỏ ít người, leo lên đỉnh thật nhanh, theo ánh mắt của mọi người, nhìn thẳng về phía trước.

Nhìn một cái, lập tức lộ ra vẻ trầm trọng.

Quả nhiên là Mông Phóng!

Khó trách cao thủ của mấy thế lực lớn khuôn mặt lại khó coi như vậy...

Chỉ thấy khoảng cách nơi này hàng ngàn dặm, phía trước có một khu vực chất đồng đá cuội, không mọc một cọng cỏ, nơi đó bị ánh sáng thần bí bao phủ, huyền bí khó lường, mơ hồ còn có rất nhiều dấu tích hoa văn cổ xưa.

Bên ngoài vùng ánh sáng bao phủ này có một bóng người cao ngất giống như thần giống như ma, một thân áo giáp vàng, thân hình cao lớn, khuôn mặt lạnh lùng, tay cầm một Phượng Sí Kim Thương, giống như một pho tượng thâm ma, nửa bên tóc đều bị máu nhuộm đỏ.

Dưới chân hắn, nằm đó rất nhiều thi thể, máu chảy ra từ những thi thể này lóe lên ánh đỏ rực rỡ, giống như ngọc mã não.

Chỉ cần nhìn là biết là những cường giả Hoán Huyết cảnh cao giai.

Số lần thay máu càng nhiều, máu biến đổi càng lớn, cuối cùng máu sẽ như chì thủy, tự động phát sáng, thường có thể dò xét thực lực của đối phương thông qua điểm này.

Ít nhất những cường giả mà Giang Thạch đã giết trước đây, không một ai có máu phát ra ánh sáng đỏ như vậy.

Trong khi đó, phía đối diện Mông Phóng, vẫn còn không ít cường giả, sắc mặt khó coi, thân bị vấy máu, mỗi người đều khí thế cuồng bạo, giằng co gắt gao với Mông Phóng, cơ thể mỗi người đều biến thành giống yêu thú, thấp nhất cũng có cao hai thước rưỡi, hình thái cực kỳ đáng sợ, khí thế trên người sôi trào, ánh mắt phần nộ.

Tiếc rằng dù cho bọn họ người đông thế mạnh nhưng không còn một ai dám xông lên nữa.

Chương 171: Cuồng Nhân Đến! Bảo Vật Hiện Thế! 1

“Khủng khiếp, thật là khủng khiếp, Mông Phóng thực sự càng ngày càng biến thái, bảy tám năm trước hắn vẫn chưa có thực lực như thế này, bây giờ ngay cả Hoán Huyết đệ thất trọng cũng bị hắn chém rồi, mẹ nó, lão quái vật nào đi ra trấn áp hắn đi!”

Một cao thủ thế gia bên cạnh Giang Thạch âm thầm chửi rủa, sắc mặt khó coi.

Những người khác cũng phản uất, nắm chặt nắm đấm.

Tuy nhiên, đa số người không dám la ó ầm ĩ, sợ bị tên quái vật này nghe thấy.

không có cách nào, trước đây họ thực sự bị Mông Phóng làm cho sợ mất mật rồi.

“Ngay cả Hoán Huyết đệ thất trọng cũng bị giết?”

Giannng Thạch lẩm bẩm, chăm chăm nhìn đối phương.

“Mông Phóng, bảo tàng của Đại Long Thánh Triều và nơi phúc địa này là của tất cả mọi người, người không thể ngang ngược như vậy!”

Bỗng nhiên, đối diện Mông Phóng, có người tức giận cất tiếng.

Thân hình hắn cao tầm ba thước, trên dưới đầy giáp vảy, thân hình to lớn cường tráng, cơ bắp sưng to, cả người nổi gân xanh, khí tức trên người hắn rất đáng sợ.

Giống như một con cá sấu đứng thẳng vậy.

“Đúng vậy, bảo tàng ở đây thuộc về tất cả mọi người!”

“Mông Phóng, ta có thể chấp thuận giao toàn bộ bảo tàng của Đại Long Thánh Triều cho ngươi, nhưng đại phúc địa này ngươi không thể chiếm hữu riêng!”

“Phải, ngươi không thể chiếm hữu riêng, phúc địa này là thuộc về tất cả mọi người!”

Mọi người liên tục gầm thét.

Mỗi người đều thân hình to lớn, thi triển công pháp mạnh nhất của bản thân, nghiêng răng nghiêng lợi, khí thế đáng sợ.

Tuy nhiên, Giang Thạch biết, khi nhóm người này nói bảo tàng thuộc về mọi người, điều đó đã có nghĩa là họ bắt đầu sợ rồi.

Thường chỉ có kẻ yếu mới dùng những lời đó làm cái cớ.

Gã này quả thực có kinh khủng như vậy!

Chẳng trách mà hắn có thể một mình đánh tan Đại Long Thánh Triều!

Đối với tiếng la hét của mọi người, Mông Phóng sắc mặt lạnh lùng, thân hình cao lớn, tay cầm chùy Phượng Sí Kim Thương chạm trở đẫm máu. không hề nói lời nào, vẫn như một thần ma, oai nghiêm đứng tại đây.

Hắn trực tiếp dùng hành động bày tỏ ý nghĩ!

Đối với lời nói của mọi người, hoàn toàn như không nghe thấy.

Muốn có được bảo tàng, rất đơn giản, đánh bại hắn!

Mọi người đều tức giận đến mặt tái xanh, nắm chặt nắm đấm.

Bọn hắn biết chỉ với số người này thì không thể giết chết Mông Phóng, chỉ có thể tiếp tục chờ đợi, tuy nhiên nếu cứ chờ

thêm nữa, phía Nhất Nguyên Minh cũng sẽ có cao thủ đến, lúc đó sẽ càng khó đối phó với Mông Phóng.

Bởi vì ngoài địa vị siêu phàm ở thế tục, Mông Phóng cũng có địa vị cực cao trong Nhất Nguyên Minh, là đệ tử chân truyền của Minh chủ Nhất Nguyên Minh.

Một người như vậy thực sự khiến bọn họ bó tay bó chân.

“Mông Phóng, ngươi đừng can rỡ, ngươi thực sự muốn đối địch với tất cả thế gia sao?”

Một cự nhân giống tảng đá cao ba thước rưỡi gằm thét.

“Đúng vậy, có người có thể đánh bại ngươi, chỉ là người đó không muốn chấp nhận với ngươi thôi, mau mau thôi lui!”

Lại có người gằm lên.

Mông Phóng sắc mặt lạnh lùng, không nói lời nào, nhưng Phượng Sí Kim Thương trong tay hắn bỗng rung động, phát ra âm thanh ken két, hắn nhẹ nhàng vung lên, chĩa xuống mặt đất.

Mọi người đều thay đổi sắc mặt, vô thức triển khai thế phòng thủ.

Tuy nhiên, ngay lúc đó!

Họ hiểu tại sao Mông Phóng lại làm như vậy.

Ngay cả Giang Thạch cũng giật mình, quay đầu nhìn lại.

Chỉ nghe thấy trong rừng truyền đến tiếng nổ ù ù kinh khủng, giống như núi lửa phun trào, rung chuyển cả mặt đất, âm thanh chói tai, sau đó chỉ thấy rừng cây xa xa nhanh chóng vỡ vụn, mảnh gỗ bay tứ tung, giống như có một con quái thú khổng lồ khiếp đang ào ào từ trong rừng xông ra.

Thân hình cao lớn lóe lên ánh đỏ rực rỡ, chói mắt và tràn ngập sát cơ, đang lao tới với tốc độ kinh khủng.

Chớp mắt!

Trong tiếng nổ kinh hoàng, một bóng người xuất hiện ở hiện trường.

Người đến thân hình cao lớn, cực kỳ uy nghiêm, cao hơn hai thước ba bốn, thân trên trần trụi, lộ ra làn da màu đồng cổ, tóc màu đỏ rực, cầm một thanh đao khổng lồ, đôi mắt lạnh lẽo đáng sợ, như quái vật, vừa nhìn vào đã khiến tim người ta đập nhanh.

Những người đối mặt Mông Phóng trước đó đều thay đổi sắc mặt.

“Là tên điên đó!”

“Cuồng Nhân đến rồi!”

...

“Mông Phóng!”

Vừa đến, đối phương liền nhìn Mông Phóng, ánh mắt khiến người ta rùng mình, khí thế cuộn cuộn, như có một con quái thú hung ác bốc lên từ cơ thể, khiến người ta cảm thấy áp lực khó tả.

“Cuối cùng cũng đến!”

Mông Phóng lạnh lùng nói, Phượng Sí Kim Thương trên tay dần sáng lên ánh vàng rực rỡ.

“Ta đã muốn đánh với ngươi từ lâu!”

Cuồng Nhân lạnh lùng nói, nhìn chằm chằm vào đối phương.

Hai người từng đối đầu hai lần, cả hai lần đều bị ngang tài ngang sức, kết thúc mà không phân thắng bại, bảy tám năm trôi qua, hấn vẫn khổ tu, chỉ vì gặp lại Mông Phóng.

Àm!

Cuồng Nhân không nói thêm gì, nhắc chân, cả người như ác thú khùng khiếp, ào tới.

Khi lao ra, cơ thể hắn bắt đầu biến đổi, găm thét, khí thể đáng sợ, khắp người nhanh chóng mọc lông xù, nanh nhô ra, đồng tử thu nhỏ lại, gân mạch và cơ bắp toàn thân căng phồng lên, phình to thêm hai vòng nữa so với hình thể lúc đầu.

Từ hai thước ba bốn, chớp mắt đã biến thành ba thước năm sáu.

Hóa thành một con khỉ đột khổng lồ đáng sợ.

Toàn thân phủ lông vàng óng ả, mắt sáng quắc như ngọn lửa, tiếng gầm rung trời, quái thú xoay đao, lao thẳng tới Mông Phóng.

Mọi người trước mặt thay đổi sắc mặt, né tránh nhanh chóng.

Một luồng khí đáng sợ bùng nổ, người chưa tới nhưng mặt đất đã nứt toác, tiếng ầm ầm vang lên, tạo ra từng đợt sóng khí khùng khiếp.

-Không hổ là người huyết mạch phản tổ!

-Nồng độ huyết mạch của hắn đã không khác gì tổ tiên!

Bùng phát khí thế, cả người hóa thành một tôn Thần Viên!

Mông Phóng không nói gì, mặt lạnh lùng, Phượng Sí Kim Thương trên tay phát ra ánh sáng chói lòa, thân hình lao tới, đánh thẳng vào cuồng nhân.

Rầm!

Ầm!

Giữa hai người lập tức bốc lên vô số tia sáng, quét ngang bốn phía, không khí như biến thành đạn pháo, cuốn về mọi hướng, làm vỡ vụn không biết bao nhiêu tảng đá và cây cối.

Mọi người trợn tròn mắt kinh ngạc.

Mặc dù mắt đau nhức vì tia sáng nhưng vẫn cố gắng nhìn.

“Đỡ được! Đỡ được Mông Phóng rồi!”

“Trời ạ, hần thật sự đỡ được Mông Phóng à?”

“Lực lượng Cuồng Nhân thật kinh khủng, huyết mạch phản tổ, vô địch thiên hạ!”

Nhiều người hô lớn.

“Mông Phóng, nhận lấy cái chết!”

Cuồng Nhân gầm lên chấn động trời đất, khiến nhiều người xung quanh vội bật tai, cảm thấy màng nhĩ sắp nứt ra, mặt đất ầm ầm nổ tung không ngừng, cự viên xoay đao, tiếp tục đánh tới Mông Phóng, cả thanh đao phát ra ánh sáng đáng sợ, uy lực kinh khủng khiến đám lão quái Hoán Huyết cao phẩm đều kinh sợ không thôi.

“Đủ rồi, ta không có thời gian lãng phí với ngươi!”

Mông Phóng lạnh lùng nói, cơ thể phát ra ánh vàng rực, Phượng Sí Kim Thương trên tay như sống dậy, phát ra tiếng hót chói tai của phượng hoàng, vung lên một kích về phía Cuồng Nhân.

Rầm! Rầm! Rầm!

Tiếng vang kinh khủng liên tục vang lên.

Bốn bề mặt đất vỡ vụn, tảng đá bay tứ tung, ánh sáng kinh khủng quét ngang tám hướng, khiến cho đám cường giả trước kia đều chấn động.

“Nhanh, giúp đỡ Cuồng Nhân, trấn áp Mông Phóng!”

“Đúng, cùng ra tay, trấn áp con quái vật này!”

Những cường giả kia phát ra tiếng gầm giận dữ, hành động nhanh chóng chuẩn bị xông lên phía trước.

Kết quả cuồng nhân bỗng chốc phát ra tiếng gầm kinh khủng hơn, lông vàng toàn thân dựng đứng, gầm lên: “Đây là trận chiến giữa ta và Mông Phóng, không ai được can thiệp, ta muốn đơn đấu với hắn, ai dám xen vào, kẻ đó chết!”

Rầm!

Hắn quay đao, tiếp tục hung hăng đập xuống cơ thể Mông Phóng.

Dù bàn tay vỡ nát, lông trên người rối tung, nhưng hắn không hề sợ hãi, trái lại càng thêm hưng phấn, liên tục gầm lên, như đã hóa thành một người điên thực sự.

Mông Phóng vẻ mặt lạnh lùng, từ đầu đến cuối đều rất bình tĩnh, Phượng Sí Kim Thương phát ra ánh vàng rực rỡ, liên tục đánh vào thân thể đối phương.

Chương 172: Cuồng Nhân Đến! Bảo Vật Hiện Thế! 2

Đám người sắp lao tới nghe được, lập tức mặt giận dữ, tức giận đến đầm ngực dậm chân, hận đến nghiến răng.

Tên cuồng nhân chết tiệt này!

Bây giờ còn muốn đơn đấu!

Đây là thời cơ tốt nhất để tiêu diệt Mông Phóng a!

Dù không giết được hắn, cũng có thể làm hắn bị thương nặng!

Nhưng tên này lại muốn đơn đấu!

“Khôn kiếp!”

Có người gầm lên, tát nứt tảng đá, nhưng cũng không dám lao tới.

Chọc giận tên cuồng này, kết cục cũng chẳng khá khẩm hơn chọc giận Mông Phóng là mấy.

...

Một bên sườn núi.

Giang Thạch im lặng, mắt sáng ngời, nhìn chăm chăm hai bóng người kinh khủng phía trước, chiến đấu của hai người in sâu vào não, đồng thời trong lòng hắn cũng nhanh chóng cân nhắc, nếu toàn lực ra tay, hắn sẽ ở cấp độ nào.

Nhưng rất nhanh, hắn lắc đầu nhẹ, lộ vẻ trầm trọng.

Bây giờ ta vẫn còn quá yếu.

Cho dù bùng nổ hoàn toàn chiến lực, cũng không thể chống lại bọn họ.

Trừ khi... là so đấu thuần túy về lực lượng cơ thể!

“Tuy nhiên, Cuồng Nhân này cuối cùng vẫn là yếu hơn nửa phần, liên tiếp vài chiêu, bàn tay hắn đã nứt toác, trái lại Mông Phóng không hề hấn gì.”

Giang Thạch trầm nghĩ.

Mặc dù bề ngoài có vẻ ngang sức, nhưng kém một chút vẫn là kém.

Điều này là không thể thay đổi.

Lúc bọn họ đang quan sát chiến đấu, bỗng nhiên, khu vực bị thần quang bao phủ phát ra một luồng khí cơ kinh khủng, trong nháy mắt lan tỏa khắp bốn phương tám hướng, khiến mọi người đều thay đổi sắc mặt.

Một đôi mắt nhìn về phía vùng có ánh thần quang.

“Cái gì đây?”

“Có bảo vật, có vẻ như có bảo vật sắp lộ ra!”

“Khí cơ kinh khủng thế này, đây là bảo vật gì!”

“Trận pháp phong ấn có vẻ sắp vỡ, khí cơ của bảo vật đã lộ ra!”

Rất nhiều người kêu lên.

Ngay cả Giang Thạch cũng lộ vẻ kinh ngạc.

Loại khí cơ này khiến người ta rùng mình, như một thanh thần khí gác ở trên cổ, sinh ra cảm giác sinh tử không nắm trong tay mình.

Đám người đang quan sát ở bên ngoài xôn xao lên.

không chỉ thế, xa xa lại có không ít người bắt đầu đổ tới, tốc độ cực nhanh, lao về phía khu vực này, dường như bị khí cơ kinh khủng này thu hút tới.

Rất nhanh, một nhóm bảy tám người lao đến ngọn đồi của Giang Thạch.

Bọn họ sắc mặt lạnh lùng, cực kỳ kiêu căng, trước tiên quan sát xung quanh, rồi trực tiếp bắt đầu đuổi mọi người xuống núi, Lương Nghi Minh đã để mắt đến ngọn đồi này.

Bọn họ nhìn ra đám người trước mặt phần lớn là tiểu thế gia không có thế lực, ngay cả cao thủ Hoán Huyết cảnh cũng rất ít, vì vậy cũng không khách khí, trực tiếp quét sạch.

Mặc dù đám tiểu thế gia rất tức giận, nhưng đối mặt với Lương Nghi Minh cường thế chỉ biết nhịn nhục, không dám nói thêm lời nào, đành phải lần lượt xuống núi.

Chỉ riêng Giang Thạch vẫn không hề lay chuyển, vẫn đứng yên lặng, nhìn về chiến trường.

“Tiểu tử, ngươi điếc à?”

Một cao thủ thế gia Lương Nghi Minh lạnh lùng nói, chuẩn bị ra tay.

Kết quả bị một người tên nam tử trung niên sắc mặt tái mét chặn lại, người nam tử nở nụ cười, tóc đen nhánh, môi tím đen, trông khá kỳ lạ.

“Huynh đệ không biết xuất thân từ đâu?”

Hắn mỉm cười nhẹ, bước tới, nhìn về phía Giang Thạch.

Đám người bên cạnh lạnh lùng cười khẩy.

Người nam tử trung niên này xuất thân từ Thiên Độc Môn, một thân độc thuật cao thâm, bá đạo vô cùng, nói khiến người

khác sống không bằng chết, là thật sự có thể khiến người khác sống không bằng chết.

Dù muốn chết cũng chết không được.

Giang Thạch nhíu mày, cũng nhảy bèn ngửi thấy khí tức kỳ lạ trong không khí, lập tức hiểu ra, lạnh lùng nói: “Côn Sơn Long thị!”

“Người là người của côn Sơn Long thị?”

Người nam tử trung niên mắt lóe lên, hơi bất ngờ.

Những người khác thì sắc mặt lạnh lẽo, chẳng hề dao động.

Côn Sơn Long thị thì thế nào, Lương Nghi Liên Minh bọn họ cũng không để vào mắt!

“Huynh đệ ý chí thật kiên định, trúng phải Tam Tiểu Đoạn Hồn Tán của ta mà vẫn giữ được bất động, thật là lợi hại, Huyết Long Xích Dương Công của Côn Sơn Long thị quả thật danh bất hư truyền!”

Người nam tử trung niên lộ ra nụ cười, tay cầm quạt, nhẹ nhàng quạt.

“Người hạ độc với ta?”

Giang Thạch lộ vẻ tàn nhẫn, một bàn tay vỗ mạnh về phía tên nam tử trung niên, ý định tóm lấy người này.

Tên nam tử trung niên vẫn mỉm cười, quạt một cái, lại là hàng chục loại độc đồng thời ập tới, vô thanh vô tức, tất cả đều dọc theo lỗ chân lông của Giang Thạch xâm nhập vào cơ thể.

Tuy nhiên khiến hắn ngạc nhiên là, tất cả độc chất tràn vào nhưng hoàn toàn không thấy Giang Thạch có dấu hiệu bị trúng độc, trong lúc hắn kinh ngạc, ảo ảnh thoáng qua, Giang Thạch đã tóm lấy cổ hắn, trong vẻ kinh hoàng của hắn, tóm lấy thân thể hắn, trực tiếp tàn nhẫn nện xuống đất.

Rầm!

Mặt đất vỡ vụn, xuất hiện một hố sâu khổng lồ.

Tên nam tử trung niên nhô máu, kêu thảm thiết, xương cốt toàn thân đều bị chấn vỡ.

“Dám hạ độc với ta, đây là kết cục!”

Sau khi đập xuống, Giang Thạch tóm lấy thân thể đối phương, trực tiếp ném mạnh xuống núi, nói: “Cút đi!”

Những người khác nhanh chóng thay đổi sắc mặt.

“Tiểu tử, mau dừng tay!!”

“Ngươi tìm chết!”

Bọn họ lộ vẻ kinh ngạc tức giận, lập tức lao tới.

Giang Thạch nhảy dựng lên, một cước đá ra, đá trúng bàn tay một người, cho dù đối phương đã vận khí thành công, bàn tay to hơn một vòng, nhưng vẫn bị một cước của hắn đá gãy cổ tay, kêu thảm thiết, bay ra.

Tiếp theo Giang Thạch hành động nhanh chóng, trực tiếp bắt đầu dọn sạch hiện trường.

Trong nhóm người này, mạnh nhất chỉ là Hoán Huyết Tam Trọng Thiên, trước mặt Giang Thạch hoàn toàn không đủ nhìn, sáu bảy người rất nhanh đều bị đánh đập tàn nhẫn rồi ném xuống núi.

Xa xa những người khác nhìn tròn tròn mắt, lộ vẻ kinh ngạc.

Thậm chí nhóm người vừa mới xuống núi cũng hoàn toàn sửng sốt.

Dù thế nào họ cũng không ngờ rằng, một đỉnh đồi nhỏ như vậy lại có cao thủ ẩn náu?

-Tên này là ai?

Chỉ vài chiêu đã đánh bại một nhóm cao thủ hoán huyết!

“Côn Sơn Long thị, chúng ta sẽ tính sổ sau!”

Một cao thủ Lương Nghi Liên Minh cất tiếng gầm lên, vai bị đánh gãy, miệng phun máu, lộ vẻ đau đớn.

Xa xa.

Nhóm cao thủ Côn Sơn Long thị nhú mày, lộ vẻ nghi hoặc, nhìn về phía Giang Thạch.

Bọn họ mới vừa tới, làm sao còn dính líu tới họ?

“Phụ thân, có vẻ như có người mạo nhận chúng ta?”

Một tên nam tử trung niên nhú mày nói.

“Trước mắt đừng vội vàng hành động thiếu suy nghĩ, trước hết quan sát.”

Bên cạnh, một lão giả thấp giọng nói.

Quá nhiều cao thủ bị bảo tàng và đại phúc địa thu hút tới, phong vân hội tụ, ngư long hỗn tạp, Côn Sơn Long thị cũng không muốn gây thêm nhiều thù oán.

Cho dù ra tay, cũng phải đợi thêm vài đồng minh nữa tới mới nói.

Côn Sơn Long thị, thuộc Nhất Nguyên Liên Minh.

Ừ ừ!

Trong lúc mọi người quan sát, đột nhiên, khu vực bị ánh sáng thần bí bao phủ lại truyền đến rung động nhẹ, từng lớp khí cơ thâm trầm lan tỏa ra.

Thậm chí cả khu vực có ánh sáng thần bí cũng bắt đầu run rẩy, loạt xoạt.

Cứ như có cái gì đó sắp phá vỡ ra từ bên trong.

Mọi người đều thay đổi sắc mặt, trợn mắt trừng trừng nhìn về phía đó.

Chỉ thấy khu vực ánh sáng rung động ngày càng mạnh, càng lớn xôn, thậm chí cả ánh sáng cũng trở nên rối loạn, đột nhiên một âm thanh chấn động vang lên, như tiếng dây cung.

Một vật bị ánh sáng thần bí bao phủ đột nhiên lao ra.

“Có bảo vật bay ra!”

“Mau nhìn!”

Mọi người hoảng hốt.

...

Chương 173: Cung Thần Tới Tay! 1

Trong tiếng hô hoàn của mọi người, một luồng ánh sáng bị ánh sáng trắng bao bọc đột ngột xuyên thủng phong ấn, từ bên trong phúc địa lao ra nhanh như chớp.

Vừa mới bật ra, cả thiên địa đều bị bao phủ bởi một thứ khí tức huyết sát ghê rợn, cảm giác như một cây thần binh đặt sát cổ họng mọi người, gần như tất cả đều thay đổi sắc mặt, tóc gáy dựng đứng, thậm chí cả lỗ chân lông cũng truyền đến cảm giác đau nhói.

Trong lòng họ giật mình.

Bảo vật!

Chắc chắn là bảo vật hiếm có!

Bằng không sẽ không có phản ứng như vậy.

Những cao thủ đang đối đầu với Mông Phóng trước đó, tất cả đều gầm lên, không suy nghĩ, thân hình khổng lồ lao ra, bàn chân dẫm lên đất, in lại những vết lõm đáng sợ, lao thẳng tới thứ bị ánh sáng trắng bọc lấy.

Rầm rầm rầm!

Đám người vừa lao ra đã bắt đầu giao chiến khủng khiếp, những luồng sóng xung kích, quyền phong, đao quang, kiếm ảnh va chạm lẫn nhau, tạo ra tiếng nổ chấn động.

Bảo vật bị ánh sáng trắng bao quanh vừa bay ra đã bị sóng xung kích của trận chiến làm văng lên cao, phát ra tiếng vo vo,

mang theo âm thanh sấm sét, giống như bên trong ánh sáng ảm
chứa một con yêu thú hung tợn.

Cuối cùng, lớp vỏ ánh sáng trắng bên ngoài bị mọi người
xung kích nứt vỡ, lộ ra hình dáng thật sự của bảo vật bên
trong.

Bốn phía đều vang lên tiếng kinh hô.

Là một cây cung đen kịt, thân cung dày nặng, cực kỳ to
lớn, trên đó khắc họa một hình con kỳ lân hung tợn, bao bọc
bởi khí tức sấm chớp tà khí.

Vừa rơi xuống từ trên cao, cung đen bùng lên những tia sét
loé lên tí tách.

“Thần cung!”

“Đó là một cây thần cung!”

“Nhanh giành lấy!”

Mọi người hô hoán.

Rầm! Rầm! Rầm!

Lại thêm không ít bóng người nữa bộc phát khí tức dữ dội,
từ trong bóng tối xông ra, ánh mắt lạnh lùng, tốc độ kinh
khủng, dọc đường đạp nứt vỡ mặt đất, không biết bao nhiêu
mảnh đá văng tung tóe.

Rõ ràng là những cao thủ ẩn nấp từ lâu.

Lúc này thấy bảo vật xuất thế, không kiềm chế được nữa,
lao tới cung thần với tốc độ cực nhanh.

Thậm chí ngay cả Mông Phóng đang giao chiến với Cuồng
Nhân cũng thay đổi sắc mặt, cảm nhận được khí tức của cây
cung, không muốn lãng phí thời gian nữa, thân thể bộc phát
một luồng lực lượng kinh thiên, rầm một tiếng, giống như một

ngọn núi lửa bùng phát từ cơ thể hắn, không khí xung quanh lập tức lan tỏa một lớp gợn sóng lửa trong suốt.

“Cuồng Nhân, ta không có thời gian chơi với ngươi nữa, rút ra!”

Hắn gầm lên, mái tóc đen bù xù, như quỷ thần giáng thế, mười hai thành công lực toàn thân bùng nổ, vận Phượng Sí Kim Thương nặng nề đập mạnh về phía Cuồng Nhân.

Lúc này phượng hoàng chạm khắc trên thân thường như sống lại, phát ra tiếng kêu chấn động màng nhĩ, phượng hoàng trên đó như sống dậy, không khí sáng lên thành từng vệt lấp lánh.

Đôi mắt dã thú của Cuồng Nhân lấp lóe, toàn thân lông vàng đã bị nhuộm một lớp màu máu màu đỏ tươi, cơ bắp phồng lên, khí thế đáng sợ, không những không chút sợ hãi mà còn hưng phấn hơn.

“Mông Phóng, tới đi, cho ta xem một chiêu mạnh nhất của ngươi!”

Hắn gầm lên, vận chuyển quái đao trong tay, phát huy một môn siêu phẩm võ học loại đao pháp đến mức tuyệt đỉnh, vo vo một tiếng, đón đầu một kích này Mông Phóng.

Rầm!

Hai người va chạm lại tạo ra một luồng chấn động kinh khủng, giống như hai ngọn núi lửa va chạm.

Không biết bao nhiêu tia sáng đáng sợ gào thét bắn về mọi phía.

Rầm một tiếng, khu vực của Cuồng Nhân đứng nổ tung, mặt đất vỡ vụn, xuất hiện một hố sâu vô cùng lớn, miệng hắn phun máu, thân thể khổng lồ cùng quái đao bị Mông Phóng đập xuống đất.

Tuy Mông Phóng đập Cuồng Nhân xuống đất nhưng bản thân cũng bị phản chấn, mặt lúc xanh lúc đỏ, máu dâng lên não, khoe miệng rỉ máu, lòng bàn tay lộ ra máu tươi.

Ánh mắt hần lạnh lẽo, hần cầm Phượng Sí Kim Thương, lao thẳng tới cây cung thần.

“Ai cản ta, người đó chết!”

Giọng hần cực kỳ đáng sợ, thân thể to lớn hung ác, trong cơ thể như ẩn chứa vô tận lực lượng, Phượng Sí Kim Thương xoay chuyển, không ai địch nổi.

Xoẹt xoẹt!

-A!

Như đang thu hoạch lúa mùa, chỉ mới xông tới, đã chém giết rất nhiều cao thủ.

Máu đỏ tươi bắn tung tóe khắp nơi.

“Cùng nhau đối phó hần!”

“Trước tiên trấn áp Mông Phóng!”

Mọi người găm thét, một lúc đã chú ý về phía này, người người đều ra tay như điện, khí thế bùng nổ, bắt đầu toàn lực Oanh kích Mông Phóng.

Mông Phóng hét dài, tiếng hét kích động và kinh khủng, ánh mắt lạnh lẽo, thực sự giống như thần ma tái thế, Phượng Sí Kim Thương vung lên, quét về tám hướng, áp đảo tứ phương.

Rầm!

Dùng sức đập một cái đã hóa giải tức thì đã hóa giải công kích liên thủ của mọi người, toàn bộ mặt đất bắt đầu sụp đổ.

Ở trước nhất lại có vài người ngậm máu phun ra, bị Mông Phóng sinh sinh đập bay ra ngoài.

Lúc này!

Cung thần khổng lồ kia cuối cùng từ trên không trung hung hăng rơi xuống, mang theo vô số tia chớp, giống như một ngôi sao băng rực rỡ rơi xuống mặt đất.

Rầm!

Một tầng sóng năng lượng cực kỳ kinh khủng lấy cung thần làm trung tâm tức thì lan tràn ra, mặt đất phạm vi hàng chục thước ngay lập tức phủ một tầng tia chớp, khiến một số đá núi, cây cối hoàn toàn bị điện đến cháy đen.

Đồng thời!

Cuồng nhân trước đó bị Mông Phóng dùng toàn lực đánh một kích đập xuống lòng đất cũng lấy lại tinh thần, máu me đầy người, nhảy ra từ dưới lòng đất, cánh tay nhuốm máu, vẻ mặt hung tàn, miệng phát ra tiếng gầm đinh tai.

Hắn chưa chết, chỉ bị Mông Phóng đập thành trọng thương.

Chỉ là huyết mạch của hắn đã phản tổ gần bằng với tổ tiên, vết thương như vậy đối với hắn chẳng đáng kể gì.

Hắn cầm quái đao, ánh mắt kinh khủng, toàn thân lại phình to hơn một vòng, lại phát ra khí thế, bắt đầu sử dụng cấm thuật, mọi mạch máu trên người đều như bùng cháy dữ dội.

“Mông Phóng, đối thủ của ngươi là ta!”

Hắn gầm thét một tiếng, thân thể to lớn như một con quái thú, mang theo khí thế cực kỳ khủng khiếp, lại lao về phía Mông Phóng với tốc độ cực nhanh, phát ra tiếng nổ ầm ầm, một nhát chém mạnh xuống.

Lực lượng nhát chém này gần như gấp đôi so với trước.

“Cút đi!”

Mông Phóng gầm lên, Phượng Sí Kim Thương đập bay mọi người, lực lượng vô tận trong người bùng nổ, khí thế ngút trời, lập tức đánh thẳng vào về phía cuồng nhân.

Bùm!!

Hai người lại va chạm dữ dội, bùng nổ ra sóng xung kích kinh khủng hơn so với trước.

Chỉ riêng tiếng động này đã khiến rất nhiều người bốn phía xung quanh bị chấn động đến mức màng nhĩ sắp nứt ra.

Rất nhiều người đau đớn bịt tai lại.

Một số người ở gần còn bị tiếng nổ này chấn cho phun máu, lộ vẻ hoảng sợ.

Nhưng không thể không nói Mông Phóng thật đáng sợ.

Mặc dù cuồng nhân đã sử dụng cấm thuật, bắt đầu hết sức thiêu đốt khí huyết, nhưng một đòn toàn lực này vẫn bị Mông Phóng chặn xuống, thân thể rung chuyển, máu chảy ra ở lòng bàn tay.

Nhưng hắn không quan tâm, gầm lên một tiếng, tiếp tục vung đao, hung hăng chém xuống người Mông Phóng.

Những người còn lại thì nhanh chóng vờ lấy cung thần.

Mông Phóng gầm lên, Phượng Sí Kim Thương ánh vàng lấp lánh, đánh cho cuồng nhân liên tục phun máu, phát ra tiếng gầm gừ, xương cốt toàn thân sắp bị đánh nát.

Cuối cùng, vào lúc này, cung thần bị một tên cao thủ thế gia nắm lấy trong tay.

Đây là cao thủ Hoán Huyết tầng thứ bảy, khí thế bùng nổ đã hóa thành hình dạng cao hơn 3 thước, toàn bộ thân thể đều là vảy giáp kinh khủng, đang chảy máu không ngừng, tất cả đều là do bị Mông Phóng chấn thương trước đó.

Hắn nắm chặt cung thần, trực tiếp lấy một cây thương dài làm tên, dùng sức kéo, nhắm thẳng về phía Mông Phóng, toàn bộ sức lực trong người hắn tuôn ra mất kiểm soát, bị cung thần hấp thu.

Đồng thời, hắn cũng cảm nhận rõ ràng linh tính của cung thần.

Cung thần dường như đang hồi sinh, chủ động bài xích hắn, muốn thoát khỏi tay hắn.

Cung thần này có ý thức, thậm chí muốn tự chọn chủ nhân?

“Ta không cần nó tự động chọn chủ nhân, ta chính là chủ nhân của ngươi, bắn chết Mông Phóng đi, giết!”

Chương 174: Cung Thần Tới Tay! 2

Cao thủ Hoán Huyết tầng thứ bảy này phát ra tiếng gầm trời long đất lở, toàn lực kéo dây cung đến nửa cung trăng, lực lượng khắp người sôi sục, tất cả đều bị hút đi.

Thật sự là cung thần này quá kinh khủng, quá nặng, hẳn không thể kéo hết hoàn toàn.

Nửa cung trăng đã là cực hạn.

Xoẹt!

Bàn tay hẳn buông lỏng, cây thương dài được Cung Thần gia trì bay thẳng ra, mang theo tia chớp và khí thế vô tận, hướng thẳng về phía Mông Phóng.

Lúc này, ngay cả Mông Phóng cũng không khỏi cảm thấy nguy cơ dày đặc, lông tóc toàn thân dựng đứng, mắt co rút lại, gầm lên một tiếng, toàn bộ công lực bùng nổ, một lần nữa đâm mạnh xuống, rầm một tiếng, lại đập mạnh cuồn cuộn nhân xuống lòng đất, máu tươi phun trào, rung chuyển cả mặt đất, vô số tảng đá bay lên trời.

Mặt đất xuất hiện một cái lỗ sâu hoắm.

Sau đó hẳn quay người vụt xuống, chém mạnh về cây thương dài đang bay tới.

Rắc!

Lại một luồng ánh sáng kinh khủng bốc lên, bao trùm tất cả.

Vô số tia chớp bay lượn khắp nơi, vang lên tiếng tí tách, trời đất như bị bao phủ trong màn trắng xoá, rầm một tiếng, toàn bộ mặt đất rung chuyển mạnh.

“Hừ...!”

Mông Phóng hét lên, tóc đen tung bay, thân hình to lớn, tiếng gầm vang dội cả vùng trời trong bán kính bảy tám dặm, khiến vô số người kinh hãi.

Mũi tên bắn ra từ Cung Thần quá đáng sợ, với thể chất trời sinh Kim Cương của hắn cũng không đỡ nổi, mặc dù đã chém nát cây thương nhưng cánh tay vẫn bị lôi điện nổ đến đen xì,

Một mảnh vỡ xuyên qua vai trái của hắn, để lại một lỗ thủng xuyên thẳng ra đằng sau lưng, máu tươi chảy ra ồ ồ.

Đôi mắt của hắn cực kỳ lạnh lùng, đáng sợ, mặc dù bị cây thương bắn trúng, nhưng nhanh chóng áp chế vết thương, đôi mắt nhìn về phía Cung Thần xa xa, giống như một con thú dữ.

Bốn phía, vô số người chứng kiến đều kinh hãi.

Mông Phóng bị thương!

Tên quái vật này bị thương!

“Ha ha ha, bắn trúng Mông Phóng rồi, nhanh bắn giết hắn đi!”

“Lại kéo cung, bắn chết Mông Phóng!”

Những lão quái vật đang đứng ở ngoài vây công điên cuồng cười, thân thể đầm máu, the thảm không dám nhìn.

Tuy nhiên, tên cao thủ vừa bắn mũi tên lúc nãy bây giờ hoàn toàn không còn sức bắn thêm mũi thứ hai, không chỉ bị hút sạch khí lực, mà còn cảm nhận rõ Cung Thần đang lắc lư dữ dội, cảm xúc phản kháng càng lúc càng mạnh, hai cánh tay

hắn đã bị giật cháy sém, truyền đến cảm giác đau nhức khó tả, nội phủ cũng sắp chín.

“A, ta chịu không nổi nữa, các người mau cầm lấy Cung Thần, bắn giết Mông Phóng, a...”

Tên cao thủ Hoán Huyết thất trọng thiên này rên rỉ, lập tức buông Cung Thần ra.

Vù một tiếng, toàn bộ Cung Thần bắn lên trời cao một lần nữa, hóa thành vệt sáng, bắn về phía xa.

Đôi tay của hắn bị điện giật dữ dội, trông thảm không chịu nổi, giống như bị dòng điện cao thế truyền qua, toàn thân run rẩy, đau đớn tột cùng.

Cung Thần này quá đáng sợ, nhục thân của hắn hoàn toàn không chịu nổi.

Mọi người thấy Thần Cung bay ra, lại thay đổi sắc mặt, gầm lên, nhanh chóng đuổi theo.

Về mặt Mông Phóng càng lúc càng âm u, cầm Phượng Sí Kim Thương đi ra.

Chỉ là khi hắn vừa mới xông ra, cuồng nhân bị hắn đập xuống lòng đất lại một lần nữa lao ra, khuôn mặt đầm máu, ánh mắt điên cuồng, gầm lớn: “Mông Phóng, ta chưa chết!”

Hắn xoay chuyển quái đao trong tay, một lần nữa giết về phía Mông Phóng.

Toàn bộ khu vực hoàn toàn hỗn loạn.

Tất cả cao thủ đều toàn lực tranh giành Cung Thần, Thần Cung bay ra lại bị đánh bay qua lại, tiếng đùng đùng vang lên, mọi người trên các ngọn đồi xung quanh đều nhìn mà kinh hãi.

Mặc dù có vài lần Cung Thần bay về phía bọn họ, nhưng hoàn toàn không có ai dám tranh giành.

Thấy Cung Thần sắp bay ngang qua đầu mình, Giang Thạch bê một tảng đá nặng vài ngàn cân, trực tiếp ném mạnh về phía Thần Cung.

Xoẹt!

Rắc!

Một tiếng động ù tai, Thần Cung đang bay cao trên không trung thật sự bị Giang Thạch đánh trúng một phát, phát ra tiếng động ù tai, lập tức rơi xuống từ trên cao.

“Thần Cung rơi xuống rồi!”

“Ồ kia!”

Vô số lão quái vật ở phía xa gầm lên, nhanh chóng đuổi tới.

Giang Thạch một chân đạp xuống, lực bộc phát kinh khủng phát ra, cả người lao lên, trực tiếp tóm lấy Cung Thần đang rơi xuống.

Nhưng vừa chạm vào, hắn liền thay đổi sắc mặt, đã biết vì sao trước đó lão quái vật kia lại buông Thần Cung ra.

Thần Cung có ý thức tự chủ, đang chủ động bài xích hắn, bề mặt có một dòng điện chạy qua, truyền qua lòng bàn tay hắn, mang theo một trận đau nhức, định đẩy bàn tay hắn ra.

“Tiểu tử chết đi!”

Một lão quái vật giận dữ gầm lên, tay cầm một thanh trường đao, trực tiếp chém mạnh về phía Giang Thạch.

Sắc mặt Giang Thạch biến đổi, nhanh chóng tránh né, nhưng vẫn bị đao khí từ thanh trường đao lướt qua cạnh người, cắt đứt không ít tóc trên đầu, da đầu truyền đến cảm giác nhói.

Thật sự những lão quái vật này quá mạnh!

Thấy từng lão quái vật lao tới, hắn quyết đoán lấy một cây thương dài của đám người Lương Nghi Liên Minh để lại trước

đó, dùng sức chót lên dây cung, lực lượng toàn thân bùng nổ, lực lượng không biết mạnh đến mức nào truyền vào.

Thế Cung kiên cố ban đầu bị hấn một kéo giãn ra.

Chỉ là hấn cũng giống như lão quái vật Hoán Huyết Thất Trọng kia, chỉ kéo được hơn nửa cung trăng.

Bởi vì Thần Cung tự động bài xích người sử dụng, nửa còn lại hoàn toàn không thể kéo ra.

Rầm!

Một loạt ánh chớp lấp lánh hiện ra, cuộn cuộn dữ dội, cảnh tượng kinh khủng, bị hấn bùng lỏng một cái, thanh thương dài kinh khủng trong nháy mắt bay ra, xé gió, phát ra tiếng nổ đinh tai nhức óc, bắn thẳng về phía đám người.

Vô số lão quái vật thay đổi sắc mặt, vội vàng nhanh chóng tránh né.

Nhưng vẫn chậm.

Tốc độ của thanh thương bắn ra quá nhanh, hoàn toàn vượt ngoài nhận thức của bọn hấn, gần như chớp mắt đã tới, bụp một tiếng, xuyên thủng người một lão quái vật, máu tươi bắn tung toé, phát ra tiếng kêu thảm thiết, thân thể bay ra ngoài.

Hấn cảm thấy cả người như muốn vỡ vụn, nội phủ và toàn thân xương cốt đều đau nhức vô cùng, chỉ một thoáng, kinh mạch trên cơ thể bị điện giật nát hết, thân thể cháy đen.

Mấy lão quái vật khác lộ vẻ kinh hãi, vội vàng dừng lại.

“Không được dừng, Cung Thần rất cổ quái, chỉ có thể bắn một lần là khí lực sẽ bị rút khô, mau giết hấn!”

Lão quái vật Hoán Huyết thất trọng vừa rồi hét to.

Những người còn lại phản ứng lại, lập tức lao về phía Giang Thạch.

Tuy nhiên Giang Thạch nhanh chóng nhặt thêm một thanh trường kiếm, chốt lên dây cung, trực tiếp dùng sức kéo mở, khí thể cuộn cuộn, bùng nổ một luồng lực lượng cực kỳ kinh khủng, lại bắn về phía đám người.

“Tránh!”

Mọi người hét lên, di chuyển nhanh chóng.

Nhưng vẫn có người bị thanh kiếm bắn trúng, bụp một tiếng, máu văng trời, kêu thảm thiết, thân thể bay ra xa một lần nữa.

“không phải nói chỉ có thể bắn một lần sao?”

“Chết tiệt, sao lại như vậy?”

Mọi người phần nộ kêu to.

Ngay cả tên quái vật Hoán Huyết thất trọng kia cũng lộ vẻ kinh ngạc.

Đây là ai?

Tại sao Cung Thần không hút hết khí lực của hắn?

Giang Thạch nhanh chóng nhặt thêm những binh khí khác, đặt lên dây cung, lại dùng sức kéo, khí thể toàn thân cuộn cuộn, huyết khí xông thẳng lên trời, ngàn vạn lỗ chân lông trên người đều phun ra khí lưu mạnh mẽ, giống như có thần chiến phụ thể.

Nhục thân của hắn cực kỳ mạnh mẽ, dù không dùng kinh khí cũng có lực lượng 30 vạn cân, tuyệt đỉnh thiên hạ, có thể bỏ qua mọi quy tắc.

Thêm vào đó hắn còn có thiên phú [Quy Nguyên], có thể liên tục phục hồi nguyên khí, khí lực xem như vĩnh viễn vô tận, càng tiêu hao nhiều thì càng bổ sung nhiều.

Chương 175: Chiến Đấu

Kịch Liệt!! 1

Khí thể trên người Giang Thạch bùng nổ, cơ bắp nổi lên, dưới sự gia trì liên tục của thiên phú Quy Nguyên, khí lực hao hụt trực tiếp được bổ sung, dùng sức kéo dây cung, một lần nữa bắn vũ khí ra bên ngoài.

Soạt!

Ngón tay thả lỏng, một thanh vũ khí được hất bắn ra với tốc độ cực kỳ khủng khiếp, phát ra tiếng xé gió đinh tai nhức óc, giống như một quả đại bác hung hăng lao tới.

Một nhóm lão quái vật biến đổi sắc mặt, né tránh không kịp, chỉ đành tạm thời liên thủ, gầm lên một tiếng, cùng một lúc oanh kích về phía thanh vũ khí đang bắn tới.

Rầm!

Vô số tia chớp lóe lên cực kỳ chói mắt, trời long đất nổ, vô số tia chớp bắn về tứ phía, tiếng lách cách vang lên, thanh vũ khí mang lực lượng khủng khiếp cuối cùng cũng bị nhóm lão quái vật này đánh nát.

Nhưng cùng lúc đó, đám lão quái vật cũng bị một lực lượng khủng khiếp đánh cho lùi lại nhanh chóng, khí huyết mỗi người dâng trào, kinh mạch đau nhói, cánh tay đều bị điện cháy, mỗi người đều lộ vẻ kinh ngạc.

“Không phải nói Cung Thần này chỉ có thể dùng một lần sao?”

“Sao lại như vậy?”

“Chẳng lẽ Cung Thần đã nhận chủ rồi?”

...

Giang Thạch bắn ra ba mũi tên liên tiếp, cũng cảm nhận được sức bài xích của Cung Thần đang tăng lên, một luồng điện lưu mãnh liệt cuộn cuộn không ngừng truyền ra từ trên Cung Thần, tiếng lách cách vang lên, tràn tới thân thể của hắn, ý đồ trực tiếp đẩy bay cánh tay của hắn.

Tuy nhiên, hắn lại biết, lúc này dù thế nào cũng không thể buông lỏng.

Nếu không, đám lão quái vật kia chắc chắn sẽ xông lên đây xé xác hắn.

Bản thân liên tiếp bắn trọng thương hai lên lão quái vật, nếu kết xuống tử thù, chỉ có thể đi một con đường đến cùng.

Hắn nghĩ cũng không nghĩ nữa, lại nhặt lên vài thanh đao thanh kiếm từ dưới đất, quay người liền đi, lao xuống dưới núi.

“Hắn muốn chạy, mau đuổi theo!”

“Tiểu tử, đừng chạy!”

Một nhóm lão quái vật gầm lên, bộc phát lực lượng, đuổi theo phía sau.

Đồng thời, Mông Phóng cũng hoàn toàn phát cuồng, liên tục bị Cuồng Nhân kéo lại, khiến hắn tức giận đến cực điểm, khí lực toàn thân bộc phát, thân thể như là lò lửa vậy, vũ động Phượng Sí Kim Thương điên cuồng công kích Cuồng Nhân, máu tươi không ngừng bắn ra, hai cánh tay cuồng nhân hoàn toàn sụp đổ.

Sau đó hắn một kích chém đến tận gốc vai của cuồng nhân, bộc một tiếng, chém rời một cánh tay của Cuồng Nhân, phun ra một mảnh máu vàng lớn, sau đó hung hăng quét ngang, lực

lượng khủng khiếp trực tiếp hất bay Cuồng Nhân ra xa hàng trăm thước.

Sắc mặt hắc u ám, khoe miệng rỉ máu, cánh tay vẫn ở trạng thái nửa cháy đen, trực tiếp truy kích về phía Giang Thạch với tốc độ cực nhanh.

Liên tục giao chiến với cuồng nhân, cho dù là hắc, cũng không thể tránh khỏi bị thương nặng.

Cuồng Nhân huyết mạch phản tổ, cực kỳ đáng sợ, gần như không yếu hơn hắc, quan trọng hơn là cực kỳ khó giết chết, nếu toàn lực quần lấy hắc thì hắc rất khó thoát thân.

Hắc cũng phải sử dụng đến một môn cấm pháp, mới có thể áp chế được cuồng nhân.

“Ai lấy cung thần, chết!”

Thanh âm Mông Phóng lạnh buốt, cực kỳ đáng sợ, thân thể giống như xúc địa thành thốn vậy, gần như chớp mắt đã đuổi tới.

Giang Thạch vừa mới lao xông xuống đồi, liền cảm nhận được một luồng khí thể cực kì khủng khiếp, khiến lông tơ dựng đứng, tim đập thành thịch, không dám chần chừ chút nào, hung hăng quay người, trên tay chột một thanh đao dài lên dây cung, dùng sức kéo dây cung.

Vù!

Ánh sáng chói mắt, tiếng xé gió hú vang, cả cung thần như là bốc cháy trong chớp nhoáng, số lớn tia chớp hiện ra, dùng hình dạng xoắn ốc vây quanh mũi đao kéo dài ra đằng sau, phát ra tiếng lẹt đẹt đinh tai nhức óc.

“Chết!”

Giang Thạch phát ra tiếng gầm, thả lỏng dây cung.

Rầm!

Một luồng ánh sáng lấy tốc độ cực kỳ khủng khiếp bắn ra trong chớp nhoáng, phát ra tiếng sấm sét, giống như một con khủng long lao ra, ánh sáng kinh khủng, cực kỳ chói mắt, bắn tới thân thể Mông Phóng với tốc độ cực nhanh.

Mông Phóng sắc mặt lạnh lẽo, tốc độ cực nhanh, hắn đã được lĩnh giáo qua lực lượng của cung thần, cơ thể nhanh chóng trượt ngang, tránh khỏi thanh đao dài, đồng thời bàn tay cầm Phượng Sí Kim Thương hung hăng đập xuống thanh đao dài.

Ken!

Bùm!

Một tiếng nổ vang, tia chớp bắn tung tóe, thanh đao dài vừa bị bắn ra gần như nổ tung trong nháy mắt, giống như một quả đạn pháo, vô số tia chớp quét ngang bốn phía.

Ngay cả như vậy, thân thể của hắn vẫn loạn choạng một phen, lại bị sóng điện giật đến tê dại, cánh tay bị cháy càng trầm trọng hơn.

Ánh mắt của hắn lạnh lẽo, mái tóc đen bay phát phơ, thân thể khô ngô oai vệ cháy đen đứng thẳng tắp, toàn thân có một thứ ma lực khó tả.

Phương hướng khác.

Đám lão quái vật đuổi theo từ đồi núi, cuối cùng cũng xuống đến nơi, sắc mặt thay đổi, nhanh chóng dừng lại, một đôi mắt âm u trực tiếp nhìn về phía Giang Thạch và Mông Phóng ở trước mặt.

Chết tiệt!

Hóa ra đã bị Mông Phóng chặn trước!

“Tiểu huynh đệ, nếu ngươi có thể bắn chết Mông Phóng, nay mai chắc chắn nổi danh thiên hạ!”

Một lão quái vật cao ba thước năm, toàn thân như đá, lộ ra nụ cười khinh khỉnh, mở miệng nói.

“Không sai, bắn chết Mông Phóng, cung thần này là của ngươi!”

“Chúng ta có thể giúp ngươi, giết chết Mông Phóng!”

“Chỉ cần giết chết Mông Phóng, ngươi sẽ được thiên hạ tung hô!”

Các lão quái vật khác cũng lần lượt nở nụ cười nghiền ngẫm, nói ra.

Bốn phương tám hướng im phăng phắc.

Tất cả mọi người chứng kiến đều chấn động, không thể tin nổi.

Ngày hôm nay bọn họ chứng kiến quá nhiều việc, mỗi một việc đều khiến lòng người chấn động.

Trước tiên là Mông Phóng bị cung thần kia bắn trọng thương, sau đó trong tình trạng bị thương nặng, vẫn có thể đánh bại cuồng nhân, chém đứt một cánh tay của cuồng nhân.

Mông Phóng thật sự không hổ danh là trời sinh Kim Cương.

Hoàn toàn không thể lay chuyển!

Nhưng bây giờ lại xuất hiện thêm một nhân vật bí ẩn mạnh mẽ, dường như cũng giao thủ với Mông Phóng!

Người này là ai?

Giang Thạch cau mày, nhìn về phía đám người bên cạnh, rồi nhìn về phía Mông Phóng phía trước, trong lòng cũng dần trở nên nặng nề.

Mặc dù bây giờ hắn không muốn va chạm với Mông Phóng, chỉ là vừa nảy hoàn cảnh nguy cấp, hắn hoàn toàn không dám do dự.

Sát khí của Mông Phóng quá nặng, nếu hắn do dự một chút, cho dù không chết, cũng bị thương nặng, chỉ có thể nhanh chóng lấy cung công kích trước!

Lúc này, rơi vào thế kẹt giữa hai thế lực, quả thực có cảm giác như cưỡi hổ khó xuống.

“Xem ra hôm nay người muốn chết nhiều lắm, ta sẽ thỏa mãn từng người một.”

Giọng nói Mông Phóng cực kỳ âm u lạnh lẽo, thân thể cao lớn mà hùng tráng, bề mặt cơ thể phát ra một luồng khí thể kinh khủng, từng bước đi tới, mang theo áp lực đè nén tâm can.

Lòng Giang Thạch như rơi xuống vực sâu, lập tức đặt thanh đao thứ hai lên dây cung, dùng sức kéo mở một lần nữa, rầm một tiếng, tia chớp hiện ra, tiếng vang chấn động màng nhĩ, lại nhằm thẳng Mông Phóng mà bắn.

Mông Phóng ánh mắt lạnh lẽo, nhưng không hề có ý định dừng bước, bàn chân vững chắc ổn định, tiếp tục đi về phía trước, dường như coi thường công kích của Giang Thạch.

Xẹt!

Giang Thạch không do dự nữa, trực tiếp thả lỏng dây cung, lại là một luồng ánh sáng khủng khiếp bắn ra.

Sau đó hắn lần lượt đặt hết vũ khí trên người lên dây cung, nhanh chóng bắn hết ra.

Sau khi bắn hết vũ khí, hắn trực tiếp cầm lấy một nhánh cây bên cạnh, dùng nhánh cây làm tên, phóng ra những luồng ánh sáng rực rỡ.

Ngay cả thời khắc này, cung thần cũng đang không ngừng bài xích hấn, khiến bàn tay hấn bị điện cháy thành than, nhưng Giang Thạch không hề có ý định buông tay.

Rầm rầm rầm rầm!

Từng đợt mũi tên khủng khiếp liên tiếp bắn về phía Mông Phóng, mỗi mũi tên đều mang khí thế kinh khủng, giống như sao băng, phát ra tiếng rú đinh tai nhức óc.

Cơ thể Mông Phóng di chuyển nhanh đến cực điểm, để lại vô số tàn ảnh, sắc mặt lạnh lẽo, tiến hành tránh né.

Chương 176: Chiến Đấu

Kịch Liệt!! 2

Nhưng rất nhanh hắn phát hiện, mũi tên bắn ra ngày càng nhiều, hắn đã rất khó có thể tránh né hoàn toàn, cánh tay, sườn dưới, đùi, má liên tục bị mũi tên quét qua, chủ là vết thương gây ra từ tia chớp, một mảng thâm đen, máu chảy ào ào.

Điều này đối với hắn là cực kỳ khó có thể tin!

Ngày nay nói hắn bị một lão quái vật Hoán Huyết thất trọng thiên bắn trọng thương cũng được, nhưng người trước mắt có vẻ mới bước vào Hoán Huyết cảnh, thế mà cũng có thể bắn trọng thương hắn!

Quan trọng hơn là, dường như đối phương có khí lực vô tận, bắn mãi không hết.

Ngay cả lão quái vật Hoán Huyết thất trọng thiên kia cũng chỉ có thể bắn ra một mũi tên, còn đối phương thì trực tiếp bắn ra hàng chục mũi tên liên tiếp.

-À!

Mông Phóng ngửa mặt lên trời hét lớn, tiếng gầm rung chuyển cả khu vực, toàn bộ lực lượng trong người hắn áp súc đến cực điểm, sử dụng không chỉ một môn siêu phẩm võ học, thân thể còn bắt đầu phun ra khí lưu cuồng bạo, trở nên càng thêm đáng sợ, bàn tay cầm Phượng Sí Kim Thương vung lên, bắt đầu chính diện đối bính với những mũi tên này.

Mũi tên dày đặc, hắn không có cách nào tránh né, chỉ có thể đối bính chính diện như vậy.

Ầm ầm ầm ầm!

Một loạt âm thanh kinh khủng vang lên, vô số tia chớp tàn phá khắp nơi, cả khu vực hỗn loạn một mảnh.

Hắn chống đỡ vô số mũi tên, một bên chống đỡ, một bên lao về phía Giang Thạch với tốc độ cực nhanh, ánh mắt lạnh lẽo đáng sợ, không chém giết Giang Thạch thì không bỏ qua.

Lực lượng của hắn thật sự vô cùng đáng sợ.

Dưới mưa tên dày đặc của Giang Thạch, hắn thậm chí còn có thể sống sót, đập vỡ vô số mũi tên, liên tục rút ngắn khoảng cách với Giang Thạch.

Tuy nhiên, mũi tên nổ tung, uy năng sấm sét bên trong lại truyền đến thân thể hắn, khiến vết thương do tên cuồng nhân gây ra trước đó càng thêm nghiêm trọng, khóe miệng đã bắt đầu rỉ máu, thân thể trở nên loạng choạng.

Chớp mắt lại là vô số mũi tên bắn ra.

Giang Thạch vừa bắn cung với tốc độ cực nhanh, vừa nhanh chóng lùi về phía rừng rậm đằng sau.

Trong mắt của Mông Phóng lóe lên ngọn lửa giận dữ, một lần nữa đập vỡ hàng chục mũi tên, hắn biết đã không thể tiếp tục xung phong nữa, vết thương do cuồng nhân để lại trên người hắn đang ngày càng trầm trọng, nếu cứ tiếp tục xung phong, hậu quả khó lường.

Ầm!

Hắn dậm chân xuống, toàn bộ thân thể một lần nữa dịch chuyển sang hướng khác, về mặt u ám, ánh mắt đáng sợ, nhìn chòng chọc vào Giang Thạch.

Hai cánh tay Giang Thạch đau nhói, thân thể run rẩy, cũng phải dừng lại, mặc dù thiên phú Quy Nguyên liên tục chữa trị, nhưng cơn đau thấu xương này vẫn khó tránh khỏi.

Quan trọng hơn là, sức bài xích của cung thần càng ngày càng mạnh, đã rất nhiều lần muốn vượt khỏi sự kiểm soát của hắn, thực sự như là có sự sống vậy, rất quý dị!

Toàn bộ khu vực, một lần nữa trở nên im lặng.

Tất cả mọi người đều chấn động.

Hôm nay, Mông Phóng thực sự bị một tên vô danh tiểu tốt bắn trọng thương, còn bị buộc phải lui lại!

Nếu chuyện này lan truyền ra ngoài, thực sự là không thể tưởng tượng nổi.

Tuy nhiên, nếu nhìn từ góc độ khác có thể thấy được sự cường đại của cung thần này!

Một lúc sau, trong mắt rất nhiều người đều hiện lên những tia sáng lấp lánh.

Đặc biệt là những lão yêu quái chặn đường Giang Thạch trước đó, nhìn chằm chằm Giang Thạch với ánh mắt đáng sợ.

Hôm nay, một tiểu bối cũng có thể bắn trọng thương Mông Phóng, nếu cung thần này nằm trong tay họ, hoàn toàn có thể giết chết Mông Phóng!

Trong sự chấn động và giằng co của mọi người, khu vực bị ánh sáng thần bao phủ lại một lần nữa bắt đầu sinh ra dao động, từng lớp ánh sáng kỳ lạ như gợn sóng, đang xoắn ốc, tràn lan, dang rộng ra bên ngoài.

Tiếp theo đó là một luồng khí tức đáng sợ, làm người ta cảm thấy lạnh lẽo truyền ra.

Mọi người đều thay đổi sắc mặt, vội quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy lần này trực tiếp có ba luồng ánh vàng bay ra từ bên trong, vù một tiếng, kéo theo một loạt cát bụi bay tứ tung, trực tiếp xuyên thủng bầu trời.

Sau khi bay ra, ánh vàng bên ngoài lập tức biến mất, lộ ra thứ được ẩn giấu bên trong.

Mọi người đều kinh hô.

“Thần Tiễn, trời ạ, còn có cả Thần Tiễn!”

“Nhanh đoạt lấy những Thần Tiễn kia!”

Xèo xèo xèo!

Ba mũi tên vàng cổ xưa vừa bay ra phát ra âm thanh chói tai, bay ngang từ trên cao qua trong nháy mắt, tốc độ kinh khủng, lập tức biến mất khỏi nơi đây.

Tất cả mọi người đều tiếc đến đầm ngực dậm chân.

Ba mũi Thần Tiễn này chắc chắn là cùng một bộ với cung thần.

Một khi hai thứ này kết hợp với nhau, lực lượng của cung thần chắc chắn sẽ được phát huy đến mức tối đa.

Ngay cả Giang Thạch cũng giật mình, mắt mở to nhìn Thần Tiễn biến mất trên bầu trời xa xăm, sau khi Thần Tiễn biến mất, Thần Cung trong tay hắn dấy giữa dữ dội hơn, vô số tia sét bùng ra, bao trùm lên thân thể hắn.

Lần này, Giang Thạch thực sự có cảm giác gần như không thể khống chế được nữa, cơn đau nhói ở hai cánh tay cũng dữ dội hơn.

Hắn nghĩ cũng không dám nghĩ nhiều nữa, quay người liền đi.

Nhưng đám lão quái vật lại di chuyển nhanh cực nhanh, nhanh chóng chặn lại đường đi của hắn, hoàn toàn không muốn để Giang Thạch dễ dàng rời đi.

Mông Phóng cũng là ánh mắt lạnh lẽo, một lần nữa lao tới.

Tâm tình của Giang Thạch u ám đến cực điểm, vội vàng nhặt lại một thanh đao dài, chột lên dây cung, đối đầu với mọi người.

Rất nhiều lão quái vật đều thay đổi sắc mặt, một lần nữa dừng lại.

Phía Mông Phóng cũng là mặt âm trầm, nhìn chằm chằm Giang Thạch, lạnh lùng nói: “Để cung thần xuống, ta cho người đi, với thực lực của người, không thể bảo vệ được cung thần!”

“Đa tạ, tuy nhiên ta không tin tưởng các người.”

Giang Thạch lạnh lùng nói.

Mông Phóng cũng không nói thêm, tay cầm Phượng Sí Kim Thương, thân hình to lớn uy nghiêm, vẫn gắt gao giằng co với Giang Thạch.

Chỉ là sự giằng co của họ không duy trì được lâu, lại một lần nữa bị phá vỡ.

Kèm theo ba mũi Thần Tiễn lao ra, lớp ánh sáng thần bí bao bọc bên ngoài Đại Phúc Địa lúc này đột nhiên tan biến như thủy triều.

Đồng thời còn có một âm thanh giống như long ngâm từ bên trong truyền ra, vang vọng bầu trời.

“Trận pháp phong ấn tản ra! Đại Phúc địa xuất thế rồi!”

“Long cốt xuất thế rồi!”

“Mau xông lên!”

Gần như tất cả mọi người đều kêu lên kinh ngạc, cực kỳ vui mừng, nhanh chóng xông tới phía khu vực đó.

Chính đang vây bắt Giang Thạch, rất nhiều lão quái vật đều thay đổi sắc mặt, quay đầu lại, không suy nghĩ chuyện cung

thần nữa, đồng loạt xông tới khu vực phúc địa.

Chỉ riêng Mông Phóng, ánh mắt lạnh lẽo, vẫn chết sống giằng co với Giang Thạch.

Tuy nhiên chính lúc này, lại có biến cố xảy ra.

Lớp ánh sáng thần bí bên ngoài Đại Phúc Địa vừa tan biến, lại là một lớp sóng mạnh từ đó lan tràn ra, hùng vĩ như là sóng thần, lập tức cuốn phăng tất cả.

Phạm vi bao trùm mười mấy dặm xung quanh.

Tức thì, tất cả mọi người đều thay đổi sắc mặt, phát ra tiếng kinh hô.

“Kình lực của ta biến mất rồi?”

“Sao lại như vậy? Kình lực của ta cũng không còn!”

“Đại Phúc Địa chế ngự tất cả kình lực, điều này rất bình thường, mọi người đừng hoảng loạn, nhanh xông vào!”

Có người hô to lên.

Ngay cả phía Giang Thạch và Mông Phóng cũng lập tức cảm nhận được một lớp khí tức thần thánh và vô biên bao trùm toàn thân, khiến kình lực của họ nhanh chóng biến mất.

Mông Phóng và Giang Thạch đồng thời thâm thở phào nhẹ nhõm, ánh mắt chuyển lạnh.

Mông Phóng lạnh lùng nhìn Giang Thạch như đang nhìn một người chết, cầm Phượng Sí Kim Thương, bước tới trước, “Đã hết thời gian rồi.”

Không còn kình lực gia trì, cung thần này sẽ rất khó có thể phát huy lực lượng.

Với thể chất trời sinh Kim Cương của hắn, ở đây chính là tồn tại vô địch!

“Thế sao, ta xem chưa chắc đâu!”

Giang Thạch cũng lạnh lùng nói, không hề có ý định chạy trốn, toàn thân đột nhiên bắt đầu nhanh chóng phình to thêm hai ba vòng so với ban đầu, vùng da bên ngoài bắt đầu dãn ra, gân xanh và cơ bắp bắt đầu nhanh chóng nhô ra.

Mười tám đầu khí huyết Thánh Tượng, bùng nổ!

Xoẹt!

Quần áo bị căng vỡ thành từng mảnh, trực tiếp treo trên người.

Toàn thân chợt biến thành quái vật đáng sợ cao hai thước hai, cơ bắp trên dưới toàn thân đều lấp lánh màu đồng cổ.

Chỉ là trạng thái bình thường, lực lượng thuần túy của hắn đã có hơn ba mươi vạn cân.

Thêm của mười tám đầu khí huyết Thánh Tượng gia trì, nhục thân đã mạnh đến tình trạng kinh khủng, lại có thiên phú Quy Nguyên có thể liên tục khôi phục thể lực và thương thế!

Cho dù là trời sinh Kim Cương cũng chỉ đến thế thôi!

Hôm nay hắn muốn thử xem! Cái gì gọi là trời sinh Kim Cương!

...

Chương 177: Đám Người Chấn Kinh! 1

Toàn bộ sơn mạch đều loạn lên.

Các cao thủ của thế gia đều không kiềm chế được, đều đang lướt nhanh về phía khu vực ánh sáng thần bí đã tiêu thất kia.

Một đoàn người giống như một đoàn kiến lửa khổng lồ, người người thi triển thân pháp bay nhảy lên, tranh nhau chạy trước. Cơ thể ai cũng bùng phát một luồng khí huyết rực rỡ.

Mắt Mông Phóng trở nên u ám, sát ý trong lòng không thể kiềm chế, không do dự nữa, bàn chân một đạp, rầm một tiếng, cả khu rừng lập tức rung chuyển.

Mang theo vô số luồng sóng khí đáng sợ, tiếng gió rít vang lên vù vù, trực tiếp lao tới Giang Thạch với tốc độ cực nhanh, không khí cũng lập tức bốc cháy.

Giang Thạch đang giằng co với Mông Phóng, đồng tử co lại, cảm nhận được uy hiếp kinh khủng, không suy nghĩ, cơ thể lao ngược về phía sau như tia chớp.

Khu vực phía trước lập tức xảy ra vụ nổ lớn, đây là không khí bị cơ thể của Mông Phóng lao ngang qua gây ra tiếng nổ.

Trong nháy mắt Giang Thạch lao ngược ra.

Thân hình đáng sợ vô đối thủ của Mông Phóng lập tức lao tới nơi Giang Thạch vừa đứng, một thân khí huyết nóng rực của hắn thiêu đốt trong không khí, Phượng Sí Kim Thương hung hăng đập xuống.

Rầm!

Trời đất rung chuyển dữ dội.

Toàn bộ mặt đất rung chuyển mạnh như bị thiên thạch đâm trúng, xuất hiện vô số vết nứt trong nháy mắt, vô số khối đá khổng lồ bay tứ tung, bị chấn nát ra, bay lung tung.

Một vết nứt dài hơn mười thước xuất hiện trên mặt đất, sâu tới nửa thước, rung chuyển dữ dội, cả dãy núi dường như cũng bị một kích này rung chuyển.

Lực lượng nhục thân của hắn, đáng sợ không ai sánh bằng.

Giống như một con rồng, toàn thân tỏa ra hơi nóng kinh khủng, máu nóng như dung nham.

Động tĩnh đáng sợ không chỉ khiến Giang Thạch kinh ngạc, lộ vẻ trầm trọng.

Ngay cả những cao thủ của thế gia khác đang chạy tới Đại Phúc Địa cũng đều thay đổi sắc mặt, cảm nhận được sự rung chuyển dữ dội của mặt đất, lập tức dừng lại, ánh mắt kinh hoàng nhìn về phía Mông Phóng.

Đây còn là người sao?

Đây là do lực lượng nhục thân thuần túy của Mông Phóng tạo ra?

Lực lượng nhục thân của hắn mạnh đến mức nào!

“Lui, lui mau!”

“Chạy nhanh!”

Một số thế gia nhỏ, người đứng đầu cực kỳ kinh hoàng, quyết định ngay tại chỗ, vội vàng ra lệnh cho mọi người lui lại.

Thực sự là bị lực lượng đáng sợ của Mông Phóng dọa mất hồn.

Mông Phóng có kinh lực đã rất đáng sợ!

Mông Phóng không có kinh lực thì càng đáng sợ hơn!

Có lực lượng như vậy, ai có thể chống lại!

Ngay cả những người thuộc các đại thế gia trong ngũ đại liên minh, cũng có không ít người hoảng sợ, lập tức có không ít người lui ra.

Nếu trước đó bị Mông Phóng chặn ở Đại Phúc Địa, liệu có phải tất cả mọi người ở đây đều sẽ bị hấn giết chết không?

Lực lượng này hoàn toàn không phải của nhân loại.

Quái vật!

Thực sự là một quái vật!

“Có thể tránh được một đòn của ta cũng không dễ, nhưng ta đã nói rồi, tất cả đã kết thúc.”

Mông Phóng lạnh lùng, cầm Phượng Sí Kim Thương, quay người nhìn các gia tộc đang lao tới chỗ Đại Phúc Địa, lạnh lùng nói: “Còn các ngươi, không ai được rời khỏi nơi này, bất kỳ ai đặt chân qua đây đều phải chết!”

Rầm!

Nói xong, thân hình hấn lại lao nhanh về phía Giang Thạch, nhanh như sao băng, khiến không khí lập tức bốc cháy, phát ra âm thanh đáng sợ, giống như một cái máy bay chiến đấu.

Giang Thạch không tránh né nữa, vẻ mặt tàn nhẫn, đột nhiên gầm lên, thân hình cao hơn hai thước cũng lao thẳng tới.

“Mông Phóng còn có thể thế nào? Ta cũng không tin tà!”

Vụt !

Hắn xoay vòng cung thần trong bàn tay, dùng cây cung như một vũ khí, hung hăng đập tới phía Mông Phóng.

Mông Phóng nét mặt sâm nhiên, tay cầm Phượng Sí Kim Thương xoay vòng lên, phát ra tiếng rít ghê tai, lao tới giống như một thiên thạch, trên thân thương hiện lên một lớp ánh lửa, hoàn toàn là do ma sát với không khí mà sinh ra.

Rầm!!

Một tiếng vô cùng chói tai vang khắp nơi đây, cực kỳ kinh khủng.

Giống như một trăm cái chuông đồng thời rền vang, lại giống như một cái loa siêu âm công suất cao vang lên bên tai tất cả mọi người, chỉ riêng âm thanh tạo ra đã khiến rất nhiều người trong bán kính bảy tám dặm kêu thảm thiết, tiếng kêu thê lương, bịt chặt lỗ tai, quy xuống đất, cuống loạn lẫn lộn.

Màng nhĩ không ít người đã nứt, não bị chấn, lỗ mũi chảy máu.

Lực lượng gần như không kém Sur Hồng Công của Tiểu Long Nữ! (Trong phim Tuyệt Đỉnh Công Phu của Châu Tinh Trì)

Rầm rầm!

Theo tiếng nổ đinh tai nhức óc, rất nhanh lại có một tiếng nổ kinh khủng truyền đến, nhục thân của hai người quá mạnh, khiến không khí bị nén lại, phát ra tiếng nổ, trực tiếp nổ ra một cái hố sâu vô cùng khổng lồ, mặt đất rung chuyển, núi đá vỡ vụn, lập tức lan truyền ra một làn sóng kinh khủng.

Bùm! Bùm!

Sau một chiêu, Mông Phóng và Giang Thạch đồng thời lùi ra.

Chỉ có Giang Thạch là bay ngược ra, giống như điều đứt dây, hung hăng đập xuống vách đá cách đó bảy tám thước.

Mông Phóng thì lùi ra, thân hình lảo đảo, tay đầy máu tươi, lùi lại sáu bảy thước, khoe miệng trào máu, những vết thương trên người vừa mới cầm máu kia lần này lại bắt đầu rỉ máu, máu tươi thấm đỏ nửa người, khiến hắn mở to mắt, lộ ra ánh mắt lạnh lẽo và cực kỳ phẫn nộ.

Trong cái nhìn của hắn, tất cả những điều vừa xảy ra đầy bất khả tư nghị.

Một kẻ vô danh tiểu tốt thế mà chặn đứng được hắn?

Cân bằng lực lượng với hắn?

Xa xa, những người đầu đón lẫn lộn và những người bị Mông Phóng dọa lui lại, tất cả đều mở to mắt, lộ vẻ kinh ngạc như gặp phải quỷ.

Đây là ai?

Chặn được rồi!

Chiến đấu bằng lực lượng nhục thân thuần túy, hắn đỡ được Mông Phóng!

So với cuồng nhân trước đó còn đáng sợ hơn!

Một quái vật như thế này, tại sao trước đây chưa hề nghe nói đến?

“Mông Phóng, ta sẽ quay lại, ngươi đợi ta, đợi ta ghép lại cánh tay, ta sẽ quay lại.”

Phía bên kia, cuồng nhân vừa mới bò ra từ đồng đồ nát, thân thể đầy máu, thậm chí không chịu nổi, cầm theo cánh tay bị đứt của mình, phát ra gào đau đớn mà lạnh lùng:

“Còn ngươi, tất cả những ai ta coi là đối thủ, đều không thể thoát, cuồng nhân ta mới là bất khả chiến bại, ta là bất khả

chiến bại, ha ha ha ha...”

Rầm!

Thân hình hần lão đảo, cơ thể xông ra, trực tiếp điên cuồng chạy về phía rừng cây ở xa.

Tức thì đã biến mất.

Khỏe miệng Giang Thạch rỉ máu, cánh tay tê dại, cổ tay cũng đã bị chấn nứt, cảm giác như xương bên trong đều sắp không chịu nổi.

Mông Phóng, quả nhiên vẫn là Mông Phóng!

Đồng thời kích phát mười tám đầu khí huyết Thánh Tượng, vẫn không chiếm được lợi ích gì.

Nhưng!

Giang Thạch hít sâu một hơi, thiên phú Quy Nguyên trên người lại phát huy tác dụng, ánh sáng trắng lóe lên, tất cả vết thương lại nhanh chóng phục hồi, ánh mắt lạnh lẽo, nhìn về phía Mông Phóng.

“Tới đây!”

Hần thấp giọng gầm lên.

Trong mắt Mông Phóng lộ ra vẻ phần nộ, vết thương trên người hần cũng đang liền da non, nhanh chóng cầm máu, gầm lên một tiếng, tóc dài bay múa, thân thể khủng bố lao tới Giang Thạch với tốc độ nhanh đến mức khó nhìn thấy, trực tiếp vượt qua tốc độ âm thanh.

“Thiên Địa Đại Đồng!”

Toàn bộ cơ thể hần đột nhiên phình to, từng khối cơ bắp sưng lên, khí thể vốn đã kinh khủng đột nhiên tăng mạnh, một kích vô cùng khủng bố, hung hăng đập về phía Giang Thạch.

Thiên địa đại đồng, siêu phẩm võ học loại hoành luyện!

Vừa rồi lực lượng của hắn còn chưa phải là cực hạn.

Con người Giang Thạch co rút lại, Thánh Tượng Trấn Thế Công kích phát đến cực hạn, đồng thời găm lên, xoay vòng cây cung khổng lồ, một lần nữa hung hăng quét tới Mông Phóng.

“Cự Thần Cực hạn!”

Chương 178: Đám Người Chấn Kinh! 2

Siêu phẩm võ học cướp được từ Không thị, Cự Thần Cự Hạn.

Dù mới chỉ luyện đến đệ nhất trọng, nhưng hắn cũng hoàn toàn không quan tâm nữa, hai cánh tay nháy mắt lại phình to thêm một vòng.

Rầm!

Lại một tiếng nổ cực kỳ kinh khủng truyền ra, so với trước còn chói tai hơn, khiến những người vốn đã bị rách màng nhĩ lại phát ra tiếng kêu thảm thiết, lại một lần nữa bịt chặt tai, đau đớn lẫn lộn ngay tại chỗ.

Một làn sóng khí kinh hoàng lại truyền ra.

Hai thân hình một lần nữa hung hăng lùi lại, máu tươi văng đầy không trung, sau đó nhanh chóng phục hồi, gào lên một tiếng, lại lao về phía nhau, giao chiến dữ dội.

Keng Keng Keng Keng!

Một loạt âm thanh khủng bố liên tiếp vang lên, âm thanh chói tai, giống như hai ngọn núi sắt khủng bố liên tiếp va chạm vào nhau.

Mỗi lần va chạm đều nổ ra một luồng khí kinh khủng không biết lớn đến mức nào.

Xa xa, những cao thủ của thế gia sợ đến mức không thể tả, sau đó họ không dám do dự, vội vàng báo cho những người trong gia tộc, nhanh chóng rút lui khỏi phạm vi Đại Phúc địa.

Lực lượng của Mông Phóng quá kinh khủng, hoàn toàn không phải nhân loại, dưới tình huống kinh lực bị áp chế, hắn muốn tàn sát mọi người ở đây quả thực quá dễ dàng.

Nếu chờ đến sau đó bị hắn chặn đứng bên trong Đại Phúc địa, tất cả mọi người đều chỉ có con đường chết.

Rầm rầm!

Trong nháy mắt, hai người va chạm liên tiếp hàng chục lần.

Thân thể Giang Thạch lại bị đẩy mạnh bay ra, rơi xuống xa xa, cơ thể đầy máu, cánh tay biến thành thịt nát, một phần bị Mông Phóng đập nát, một phần bị điện của cung thần giật nát, nhưng hắn lộn người dậy, gần như lập tức đã khôi phục lành lặn.

Phía Mông Phóng cũng thổ huyết, cơ thể rung chuyển, mặt lúc xanh lúc đỏ, mất kiểm soát lùi lại, vết thương trên người đã tiếp tục nứt vỡ không biết lần thứ mấy.

Khí thế của hắn hỗn loạn, nhìn chăm chăm Giang Thạch, đôi mắt như lưỡi lê, muốn nhìn thấu tận tâm can.

“Ngươi là ai?”

Hắn giọng lạnh lùng, nói: “Nhục thân mạnh như vậy, nhất định không phải kẻ vô danh, để lại danh tự!”

“Giang Vô Danh!”

Giang Thạch đáp lại.

“Giang Vô Danh.”

Mông Phóng nghiêng răng, não không ngừng suy nghĩ.

Nhưng hắn chưa từng nghe cái tên này.

Lực lượng nhục thân của Giang Thạch khiến trong lòng hắn trào dâng trào một cơn thịnh nộ ngập trời, đi kèm theo đó cũng là một nỗi tuyệt vọng sâu sắc.

Hôm nay nếu hắn không bị thương bởi cung thần, hoặc không bị kẻ điên chấn thương, có lẽ sẽ không bị đối phương ép đến tình trạng này.

Nhưng trên người hắn liên tiếp bị thương nhiều lần, ảnh hưởng lớn đến trạng thái cơ bản của hắn.

Đặc biệt là lỗ hồng trên vai mà cung thần để lại, phá hủy kinh mạch và cánh tay của hắn, khiến lực lượng toàn thân hắn khó có thể phát huy trọn vẹn.

“Lần sau chém đầu ngươi!”

Mông Phóng lạnh lùng nói, cầm Phượng Sí Kim Thương xoay người đi, rầm một tiếng, phóng nhanh về phía Đại Phúc địa, một đường điên cuồng tàn phá.

Dọc đường, mặt đất liên tục nổ tung, mặt đất vỡ vụn, tiếng động ào ào.

Giống như một tên lửa đạn đạo bay tới sát mặt đất, lửa cháy rừng rực, cảnh tượng không biết kinh khủng đến mức nào.

Những cao thủ thế gia đã rút lui trước đó đều kinh hãi, vội vàng tăng tốc, quay người chạy trốn. Có người thậm chí tóm lên đồng bạn trên mặt đất, nhanh chóng đào tẩu.

Tên Mông Phóng này điên rồi!

Bây giờ ai xông vào người đó chết.

Đối mặt với con quái vật này, ai có thể cản được?

“Tất cả đi chết đi!”

Mông Phóng gầm lên, nhìn thấy những người phía trước chưa kịp rút lui, không chút do dự, Phượng Sí Kim Thương vung lên, phát ra tiếng vù vù chói tai, sóng khí cuộn trào, tiếng

nổ vang lên, phát tiết cơn thịnh nộ cuồng bạo tích tụ từ chỗ Giang Thạch, đổ hết lên đầu những người này.

-A!

Đôi mắt một cái, tiếng kêu thảm thiết vang lên liên tiếp.

Khí thế của hắn nóng rực và kinh khủng, giống như một ngọn núi lửa lao tới.

Những cao thủ chạy trốn chậm, liên tiếp kêu thảm thiết, bị xé nát thành năm mảnh bảy mảnh dưới sự công kích của Mông Phóng.

Phượng Sí Kim Thương như lưỡi liềm của tử thần, điên cuồng thu hoạch sinh mạng, lực lượng nhục thân vô địch tuyệt đối, gần như không ai có thể cản Mông Phóng.

Thậm chí vũ khí trong tay họ cũng bị Mông Phóng đập một cái liền biến dạng, bay lung tung, cảnh tượng thảm không chịu nổi.

Rầm!

Sau khi dọn sạch đám người phía trước, Mông Phóng lập tức lao vào bên trong khu vực Đại Phúc địa.

Bên trong Đại Phúc địa, vẫn còn rất nhiều cao thủ đang tranh giành quyết liệt, hoàn toàn không hề hay biết Mông Phóng tên quái vật này đã xông vào bên trong.

Ngay khi Mông Phóng mới vừa xông vào, Giang Thạch cũng gần như không chịu đựng nổi nữa, cung thần trong tay liên tục bài xích, liên tục chống lại hắn, mặc dù hắn có năng lực Quy Nguyên, có thể liên tục hồi phục, lúc này cũng bị điện của cung làm cho cơ thể đau nhức vô cùng, vượt quá giới hạn.

“A!”

Hắn phát ra tiếng gầm kinh thiên động địa, xoay vòng cung thần trong tay hung hăng đập xuống mặt đất, lực lượng kinh khủng, rầm một tiếng, khiến cả mặt đất rung chuyển dữ dội, mặt đất trong phạm vi hơn mười thước lập tức nứt vỡ, giống như bạo tạc, nhưng cuối cùng hắn vẫn không khống chế được cung thần, trong nháy mắt đập xuống, cung tuột khỏi tầm kiểm soát của hắn, rầm một tiếng, hiện lên vô số tia chớp, hướng thẳng lên cao với tốc độ cực nhanh, nhanh chóng biến mất ở chân trời.

Thân thể Giang Thạch lão đảo, hai cánh tay máu me đầm đìa, kinh mạch và nội phủ cũng đau nhức vô cùng, vận dụng thiên phú Quy Nguyên đến tối đa.

Ánh sáng trắng liên tục hiện ra trên thân thể hắn, khiến vết thương đang nhanh chóng lành lại.

“Cuối cùng cũng chỉ giỏ trúc mức nước, không thể có được thần binh, ta quả thực vẫn quá yếu.”

Giang Thạch tự nói, thở hồn hển.

Cơn đau trên người nhanh chóng biến mất, tất cả vết thương đang phục hồi với tốc độ mắt thường cũng có thể nhìn thấy, rất nhanh hắn nhặt lấy một cây Tấn Thiết Thương lớn, bước chân nhấn xuống, thân thể lao thẳng vào khu Đại Phúc địa.

Vì Đại Phúc địa áp chế tất cả kinh lực, nên hắn tất nhiên cũng không cần kiêng kị.

Lần này đã tới đây, hắn tuyệt đối không muốn trở về tay không!

Rầm rầm!

Khi Giang Thạch hoàn toàn xông vào khu vực Đại Phúc Địa, hắn kinh ngạc phát hiện cái gọi là Đại Phúc địa là một hang núi khổng lồ.

Lúc này từ bên trong hang núi khổng lồ liên tục truyền ra âm thanh chói tai, tiếng nổ ầm ầm cùng tiếng kêu thảm thiết, rõ ràng là Mông Phóng đang tàn sát bên trong.

Lực lượng của Mông Phóng quá kinh khủng, vượt ngoài tưởng tượng, ngoài hẳn ra, có lẽ thực sự không ai là đối thủ của Mông Phóng.

Rầm!

Vừa mới xông vào, Giang Thạch đã thấy Mông Phóng điên cuồng, xoay vòng Phượng Sí Kim Thương hung hăng đập xuống một lão quái vật cao tới ba thước năm.

Mặc dù lão quái vật cầm một cây búa đồng khổng lồ, chống đỡ hết sức, nhưng vẫn vô dụng, bị Mông Phóng đập một cái lên cây búa, rầm một tiếng, đánh cho cây búa bay ngược, hung hăng đập vào ngực lão, lồng ngực lập tức bị chấn nứt, bay ngược ra.

Sau đó Mông Phóng càng thêm điên cuồng, ngửa mặt lên trời gầm lên, liên tục xông tới đập bay đám người xung quanh, dường như đã tiết chế điên loạn.

Giang Thạch chỉ nhìn thoáng qua, không để ý nữa.

Mà bị một vật khác thu hút.

Ở phía trước hang núi, một đoạn xương sáng lóa, giống như xương sống người đang bị tranh dành kịch liệt.

Hơn mười tên lão quái vật đánh nhau tới bời, ầm ỉ, đánh đoạn xương sống đó bay lên trời nhiều lần, nhưng không ai có thể thực sự nắm được.

“Long cốt!”

Giang Thạch kinh hãi, một từ hiện lên trong đầu.

Đây chắc chắn là long cốt!

Không suy nghĩ, hắn cảm thương, lập tức xông tới.

Mông Phóng đang nhanh chóng dọn sạch đám lão quái vật cản đường, ngửa mặt lên trời gầm lên, liên tiếp đập ba, thấy Giang Thạch xông qua từ bên cạnh mình, đôi mắt lạnh giá, phần nộ, không kịp dọn sạch đám lão quái, cầm Phượng Sí Kim Thương xông thẳng tới đoạn long cốt.

“Mông Phóng tới rồi, mau phá hủy long cốt đi!”

“Thà phá hủy còn hơn để Mông Phóng đạt được!”

Đám lão quái vật gào lên.

Xoẹt!

Nhưng ngay lúc bọn hắn định phá hủy long cốt, Giang Thạch đột ngột ra tay, Tấn Thiết Thương trong tay bị hắn hung hăng ném ra, đâm thẳng vào long cốt.

Chương 179: Đoạt Bảo Rời Đi! 1

Choang!

Cây thương sắt xuyên thẳng qua đám người, hung hăng đâm vào long cốt, phát ra tiếng kim loại va nhau, tia lửa bắn tung tóe, đâm cho long cốt bay ngược ra.

Đám lão quái biến sắc, gầm lên một tiếng, lập tức nhảy bổ lên, lại một lần nữa lao thẳng về phía đoạn long cốt.

Hơn nữa, ba bốn lão quái vật giật mình, mắt đầy giận dữ, lao thẳng tới Giang Thạch.

Bon hấn chính là những người xông vào hang núi nhanh nhất, hoàn toàn chưa chứng kiến cảnh Giang Thạch chiến đấu với Mông Phóng, trong lòng bọn họ, Giang Thạch chỉ nhờ cung thần mới có thể uy hiếp được bọn họ.

Giờ cung thần đã mất, chính là thời cơ tốt nhất để giết Giang Thạch.

“Tiểu tử chết đi!”

“Tiểu tử, dám phá hỏng chuyện tốt của chúng ta!”

Ba lão quái gầm lên, đột ngột điên cuồng phóng tới, thân thể mạnh mẽ khủng bố, bàn tay vồ, tát tới, mang theo lực lượng kinh khủng, muốn trực tiếp xé nát thân thể Giang Thạch.

Tuy nhiên, Giang Thạch không thềm liếc nhìn, thân thể đột ngột lao lên, bàn tay tát tới một lão quái vật cao hơn ba thước.

Rắc!

Bịch!

Máu thịt bay tung tóe, xương vụn bắn ra, giống như tát vào quả dưa hấu, lập tức đập nát cánh tay lão quái vật, khiến lão thét lên đau đớn, sau đó bàn tay tiếp tục tát xuống, trực tiếp rơi xuống vai lão, rầm một tiếng, đập lún cả vai, lão quái vật lập tức bay ngược ra, đập xuống xa xa.

Hai lão quái còn lại sắc mặt biến đổi, đơn giản không thể tin được.

Lông tơ dựng đứng, không cần biết gì nữa bắt đầu rút tay về, vắn vẹo thân thể, bắt đầu lùi nhanh, như thấy quỷ vậy.

Lực lượng nhục thân của tiểu tử này lại kinh khủng đến thế, đùa gì vậy.

Một bạt tai làm kém chút lấy mạng của Công Tôn lão quái, chẳng hẳn cũng là trời sinh Kim Cương hay sao?

Tuy nhiên, bọn hắn muốn lùi lại đã hoàn toàn không kịp.

Thân thể Giang Thạch nhanh như gió, lập tức lao ra, tóm lấy hai tay của hai tên lão quái vật.

Hai lão quái vật sắc mặt kinh hãi, lập tức cảm giác không còn kiểm soát được cơ thể nữa, giống như hài nhi gặp phải quái thú, bị Giang Thạch nắm lên xoay vòng.

-A!

Bịch! Bịch!

Hai thân thể lão quái vật bị Giang Thạch xoay vòng vòng, hung hăng đập vào nhau, phát ra tiếng động ù ù, khí lưu cuộn cuộn, xương gãy lộ ra, máu bắn tung tóe.

Sau đó Giang Thạch xoay thân thể một người, hung hăng ném về phía đám người đang đuổi theo long cốt, thân thể lão quái vật còn lại bị hắn ném thẳng về phía Mông Phóng.

Hai lão quái vật mặt đầy máu, kinh hãi, kêu thảm thiết.

Đặc biệt là lão quái vật bị Giang Thạch ném về phía Mông Phóng, sợ muốn mất mật.

“Mông Phóng, ngươi không thể giết ta, ta là Yên Châu Tư Mã thị...”

Rầm rầm!

Mông Phóng nhảy bỏ lên, sắc mặt dữ tợn, khí huyết hùng hực trên thân thể, giống như một con rồng hung tợn, Phượng Sí Kim Thương hung hăng đập xuống.

Lão quái vật mắt tròn to, kêu thảm, rầm một tiếng, bị Mông Phóng đập xuống từ trên cao, nửa người tan nát, máu tươi bắn tung tóe, thảm không chịu nổi.

Nửa người còn lại cũng bị phần lực cuồng bạo kéo theo, đập thẳng xuống đất, rầm một tiếng, đập ra một cái hố lớn, kêu đau đớn thảm thiết.

Sau khi đánh giết một lão quái vật chỉ với một chiêu, mắt Mông Phóng như điện, khuôn bố vô song, bước chân đạp đất, lại lao nhanh về phía long cốt.

Giang Thạch cũng giật mình, không dám chần chừ, lúc xông tới, nhanh chóng nhặt một cây thương gần đó, sau đó đưa tay nhanh chóng với tới đoạn long cốt.

Bây giờ hẳn không có cung thần, vũ khí bình thường không chặn đỡ nổi Phượng Sí Kim Thương trong tay Mông Phóng.

Rất có thể trong lúc va chạm, đôi mắt một cái đã bị Phượng Sí Kim Thương chấn nát, lúc đó đôi mắt Mông Phóng, chắc chắn sẽ ở thế yếu.

Vì vậy nhất định phải rút lui kịp thời.

Rầm! Rầm! Rầm!

Khu vực phía trước nhất, bàn tay Giang Thạch túm lấy, va chạm với bàn tay một tên lão quái vật, hai bàn tay va vào nhau, giống như hai ngọn núi nhỏ đâm vào nhau, phát ra âm thanh ù ù.

Trong thời gian ngắn lão quái vật kia lại không bị đẩy bay.

Giang Thạch kinh hãi trong lòng.

Đây là ai?

“Côn Sơn Long thị!”

Giang Thạch gầm lên.

Lão quái trước mặt đầy vảy giáp, da đỏ lửa, đỉnh đầu mọc sừng, nhục thân mạnh mẽ, giống như một con rồng hình người, chính là lão quái vật của Côn Sơn Long thị.

Đúng là không ngờ!

Lão quái vật của Côn Sơn Long thị cũng kinh hãi trong lòng, không thể tin được.

Rốt cuộc tiểu tử này là ai?

Lấy lực lượng thuần túy của nhục thaa liên tiếp va chạm với hắn, làm vảy giáp của hắn nứt vỡ, cánh tay đau nhức!

Cho dù là Mông Phóng, cũng chỉ đến như thế!

Để tranh giành long cốt, hắn đã sớm thi triển bí pháp thiêu đốt long huyết, phát huy lực lượng huyết khí trong cơ thể đến cực hạn, thể xác được huyết khí long huyết tăng cường, mạnh mẽ vô cùng.

Kết quả vẫn liên tiếp thua dưới tay đối phương.

Nhưng!

Nghĩ đến tầm quan trọng của long cốt đối với gia tộc, sắc mặt lão quái vật này lập tức méo xẹo, phát ra gầm thét, một

làn sóng vô hình có thể nhìn thấy bằng mắt thường lập tức từ miệng lão lan tràn ra.

“Gầm!”

Siêu phẩm võ học loại tinh thần: Sóng Long Ngâm!

Sắc mặt Giang Thạch biến đổi, gần như trong khoảnh khắc đối phương gầm lên, đã biết chuyện gì sắp xảy ra, dù sao hắn cũng từng giao đấu với cao thủ của Côn Sơn Long thị nhiều lần, không chỉ một lần ăn thua thiệt dưới chiêu này của đối phương.

“Gầm!”

Nhưng Giang Thạch đột nhiên gầm lên một tiếng, âm thanh chói tai muốn rách cả màng nhĩ, vang vọng trong cả hang núi, hoàn toàn là tiếng gầm thuần túy từ thể xác.

Chỉ là tiếng gầm của hắn rõ ràng không thể chặn đứng sóng tinh thần này.

Rầm rầm!

Não hắn như muốn nổ tung, chao đảo, bắt đầu ảnh hưởng nhanh chóng đến bộ não.

Thân thể Giang Thạch lùi nhanh, tâm trí rơi vào ảo giác, cây thương trong tay vẫn điên cuồng xoay, toàn thân như hóa thành một con ốc kinh khủng, ngăn không cho người khác tiếp cận.

Lão quái vật Long thị cũng bị tiếng gầm đột ngột của Giang Thạch làm cho thân rung chuyển, màng nhĩ muốn nứt, truyền đến cảm giác đau nhói khó tả, sắc mặt tái mét, lập tức kìm nén đau đớn trong đầu, nhanh chóng lao tới túm lấy đoạn long cốt bị cây thương cắm chặt.

“Cho ta!”

Một tay hấn nhỏ cây thương, một tay túm long cốt.

Tuy nhiên chưa kịp mừng, bỗng sắc mặt biến đổi, cảm nhận được một cỗ khí thế nguy hiểm kinh khủng truyền đến từ phía sau, không khí phát ra tiếng rú, nhiệt độ nóng rực đập thẳng vào người hấn.

“Ai động đến long cốt, chết!”

Mông Phóng gầm lên, khí thế nổi lên cuộn cuộn, bá đạo vô song, Phượng Sí Kim Thương trong tay hung hăng đập xuống.

Lão quái Long thị sắc mặt kinh hãi, vội vàng bắt chấp hậu quả sử dụng Long Ngâm Sóng một lần nữa, Phượng Sí Kim Thương trong tay Mông Phóng cũng truyền ra một tiếng hót thanh cao, ùng một tiếng, trực tiếp chặn đứng Long Ngâm Sóng của hấn.

Vũ khí tự động hộ chủ.

Miễn dịch tất cả công kích tinh thần.

Phượng Sí Kim Thương mạnh mẽ và khủng bố mang theo lực lượng kinh khủng long trời lở đất, chấn động không khí, tiếp tục đập thẳng về phía lão quái Long thị.

Lão quái Long thị tránh né không kịp, vội vàng vung thương đón đỡ, kết quả rầm một tiếng, không ngoài dự đoán của Giang Thạch trước đó, thương bị đập vỡ vụn, tia lửa bay tứ tung, vô số mảnh vụn bắn ra xung quanh.

Sóng xung kích mạnh mẽ làm cánh tay lão quái vật Long Thị nứt toác, máu me đầm đìa.

Nhìn Phượng Sí Kim Thương không suy giảm lực lượng, tiếp tục đập tới, lão quái Long thị kinh hoàng tột độ, gầm lên một tiếng, vô thức vung long cốt đập mạnh về phía trước.

Chương 180: Đoạt Bảo Rồi Đi! 2

Rầm!

Phượng Sí Kim Thương sáng lóa đập mạnh vào long cốt.

Tức thì, một tiếng long ngâm chói tai truyền ra từ long cốt, thê lương mà hào hùng, cổ xưa mà u buồn, như long thần thời cổ quay trở lại thế gian, vang lên bên tai tất cả mọi người.

Giang Thạch vốn đang chìm trong ảo cảnh, không tự chủ được, nhưng nghe tiếng long ngâm này, não bồng tỉnh táo, rầm một tiếng, cảnh trước mắt tan biến.

Sắc mặt hấn biến đổi, nhanh chóng dừng xoay thương, kiểm tra thân thể, rồi nhìn về phía long cốt.

Chỉ thấy thân thể Mông Phóng to lớn mà khủng bố, tóc đen như từng sợi dây thép tung bay, khí thế vọt lên, Phượng Sí Kim Thương trong tay tung hăng chém xuống long cốt, bắn tung tóe ra vô số tia lửa.

Rầm rầm!

Đột nhiên, từ long cốt bay ra một long ảnh vàng óng ả, tiếng gầm chói tai, đầy khí tức u buồn và thê lương, nhanh chóng quán quanh một vòng trên không trung, giống hệt như chân thân.

Giống như long thần sống dậy, khiến tất cả mọi người kinh hô.

Sau đó long ảnh nhanh chóng quay trở lại long cốt.

Long cốt cũng không thể duy trì được nữa, bịch một tiếng, trục vỡ vụn, từ một hóa thành ba, hai phần trong đó bay thẳng lên trời, bay múa lung tung.

Chỉ còn một phần vẫn nắm trong tay lão quái vật của Long thị.

Lão quái vật Long thị đầy mặt kinh hoàng, cánh tay đầm máu, lùi nhanh, kêu lớn:

“Mông Phóng, gia tộc Côn Sơn Long thị ta cùng người đều là thuộc Nhất Nguyên Liên Minh, đoạn long cốt này giao cho chúng ta, sau này nhất định sẽ có hậu tạ!”

Hắn nắm chặt phần còn lại của long cốt, quay người chạy trốn, kinh hãi trong lòng, không dám ở lại thêm chút nào, nếu do dự sợ ngay cả mảnh nhỏ còn lại cũng không bảo vệ được.

Hôm nay tình huống quá hỗn loạn.

Không chỉ có Mông Phóng tên sát tinh này, còn có một cao thủ vô cùng bí ẩn, nhục thân không thua kém Mông Phóng, hắn càng ở lại lâu, càng thêm bất an.

Nhìn hai đoạn long cốt còn lại bay lượn trên không, Giang Thạch không suy nghĩ nhiều, nhanh chóng xông tới.

Ánh mắt Mông Phóng lạnh lẽo, đáng sợ đến tận cùng, vừa định đuổi theo lão quái vật Long thị, thấy Giang Thạch lao ra, lập tức quay người, vồ tới đoạn long cốt trên không.

Những lão quái khác vốn cũng định xông theo, nhưng thấy Mông Phóng và Giang Thạch cùng nhau lao ra, sắc mặt lập tức biến đổi, vội dừng lại, rồi vội vã lao về các hướng khác.

Bọn họ biết long cốt nhất định không có phần của bọn hắn.

Cứ lao tới nữa chỉ là giao mạng cho Mông Phóng mà thôi.

Xoẹt! Xoẹt!

Gần như cùng một lúc, Giang Thạch và Mông Phóng mỗi người nắm được một đoạn long cốt, nhanh chóng lùi về phía sau.

Khoảnh khắc cầm được long cốt, Giang Thạch lập tức cảm nhận được một luồng khí thể vô biên và một luồng long uy mạnh mẽ khó tả từ long cốt trào ra, hướng thẳng vào thân thể hắn, khiến huyết dịch trong người hắn như sôi lên, từng giọt huyết dịch dưới sự tẩm bổ của long khí, bắt đầu cường hóa một lần nữa.

Long cốt!

Bảo vật thuộc tính chí dương chí cương bậc nhất trong thế gian, cương mãnh vô song, thần bí khó lường, là khắc tinh tuyệt đối của yêu ma ngoại đạo, đồng thời cũng có tác dụng cực lớn trong việc gột rửa nhục thân.

Có được vật này, hoàn toàn có thể đưa lực lượng nhục thân của Giang Thạch lên một tầng cao mới.

Thiên phú Long Tượng kết hợp với long cốt hợp nhất sẽ tăng phúc thêm một tầng lực lượng!

“Nhanh chặn những quyền trục này lại, đừng để chúng chạy mất!”

“Là bí tịch, tất cả đều siêu phẩm võ học!”

Đột nhiên, tiếng hô hoảng loạn vang lên.

Giang Thạch và Mông Phóng nhanh chóng quay đầu lại, nhìn về phía đám lão quái vật khác.

Chỉ thấy một đám lão quái đã xông vào bên trong, ở đó xuất hiện một khe núi, lúc này từ trong khe núi trực tiếp bay ra năm sáu luồng ánh sáng.

Bên trong mỗi luồng ánh sáng đều là một quyển trục thần bí.

Lúc này những quyền trục này dường như có ý thức, trực tiếp bay thẳng ra ngoài hang động.

Đám lão quái lập tức nhanh chóng ra tay, vồ tới những quyền trục này.

Thân thể Giang Thạch xông tới như một con thú dữ, khiến không khí phát ra tiếng nổ ùm ùm, tóm lấy một quyền trục bay tới.

Khi Giang Thạch tóm được hai quyền trục kia, nguyên bản trước đó có hai lão quái vật đuổi theo, thấy Giang Thạch xông tới, toàn bộ đều biến đổi sắc mặt.

Lực lượng Giang Thạch thể hiện ra trước đó, tất cả bọn hắn đều nhìn thấy, tất nhiên biết sự kinh khủng của Giang Thạch, nhưng vẫn không muốn từ bỏ quyền trục trước mắt, lợi dụng lúc Giang Thạch tóm lấy quyền trục, hai lão quái vật ra tay cùng lúc, thân thể nhanh đến cực điểm, như chớp giật, bàn tay to bằng nồi sắt trực tiếp đập lên ngực Giang Thạch.

Rầm! Rầm!

Hai bàn tay đập tới, phát ra tiếng động ù ù, khí lưu cuộn cuộn, quần áo nổ tung, lập tức đẩy bay thân thể Giang Thạch.

Sắc mặt Giang Thạch âm trầm, đột nhiên bật người dậy, khoe miệng rỉ máu, nhìn hai lão quái vật lao tới, xoay cây thương, trực tiếp hung hăng quét tới hai lão quái vật này.

Lực lượng nhục thân bùng nổ toàn diện!

Mười tám đầu khí huyết Thánh Tượng bùng nổ!

Một kích này, âm thanh xé rách không khí vù vù, phía sau hắn thậm chí xuất hiện dị tượng, hiện lên hư ảnh mờ mờ của một con Thánh Tượng khổng lồ màu đen, ngửa mặt lên trời gầm lên, chấn động trời đất.

Sắc mặt hai lão quái vật biến đổi, vội vàng né tránh, thực sự cảm nhận được nguy cơ sinh tử, giống như đôi mắt bọn hắn không phải là người, mà thật sự là một con ma thú kinh khủng.

Nhưng bọn hắn vẫn tránh chậm, rầm một tiếng, không khí bị Giang Thạch đánh bật ra một luồng khí nén kinh khủng tạo thành từ khí lưu, luồng khí này hung hăng đập vào người bọn họ, bốp một tiếng, lập tức đập bay thân thể hai lão quái vật, cuồng phun máu tươi, xuất hiện vết thương sâu đáng sợ.

Giang Thạch xông qua, tóm lấy quyên trục, chuẩn bị tiếp tục ra tay.

Nhưng đột nhiên sắc mặt hắn biến đổi, vội vàng che khuất khuôn mặt.

Lúc này, lớp mặt nạ da người trên mặt hắn đột nhiên vỡ vụn.

Liên tiếp trải qua chiến đấu khốc liệt, chất liệu của cái mặt nạ da người này không thể chịu đựng được, rách thành từng mảnh, tan biến.

Giang Thạch quay người, cực tốc lao ra ngoài hang.

Dù sao mục đích hôm nay đã đạt được, không cần ở lại thêm.

Một khi thân phận bại lộ, phiền phức của hắn liền lớn.

Bây giờ hắn chỉ nhờ lực lượng nhục thân tạm thời hung hăng!

Chỉ cần rời khỏi khu vực Đại Phúc địa này, rất nhiều lão quái vật có thực lực đưa hắn vào chỗ chết.

Xoẹt!

Trong nháy mắt, Giang Thạch đã biến mất.

“Mặt nạ da người, tên kia đeo mặt nạ da người!”

“Hắn che giấu thân phận! Rốt cuộc là ai?”

Đám lão quái vật đều biến đổi sắc mặt, kinh ngạc kêu lên.

Ngay cả Mông Phóng cũng là sắc mặt âm trầm, xuất hiện ở nơi mặt nạ người của Giang Thạch vỡ vụn, nhìn xuống đất những mảnh da rơi lả tả trên đất, lửa giận trong lòng càng thêm kinh khủng, như núi lửa bộc phát.

Chiến đấu với đối phương lâu như vậy, hóa ra toàn trình đối phương đều đang che giấu thân phận!

Hắn từ từ ngẩng đầu lên, đôi mắt lạnh lẽo đáng sợ khó tả, quần áo tung bay không gió, khí thế kinh khủng, lạnh lùng nói: “Hôm nay không ai có thể rời khỏi nơi này!”

Sát ý của hắn cuộn cuộn như biển cả, Phượng Sí Kim Thương trong tay phát ra tiếng hót thanh thúy mà phần nổi, giống đồng bộ cảm xúc với chủ nhân, muốn uống máu tươi của mọi người.

Chương 181: Dư Ba! 1

Xa xa.

Giang Thạch lao ra cực nhanh, như một quả tên lửa, sợ bị người khác phát hiện thân phận thật.

Nhưng may mắn là từ khi ra hang động đến giờ, không ai dám đuổi theo phía sau.

Một hơi xông ra hơn mười dặm khỏi Đại Phúc địa.

Cuối cùng hắn dừng lại, thấy nhiều thi thể trên mặt đất, lập tức lấy một kiện trường sam trên một thi thể, nhanh chóng khoác lên người.

Quần áo ban đầu trên người hắn do chiến đấu mãnh liệt đã bị xé rách từ lâu, chỉ còn mỗi cái quần rách rưới. Lúc này hắn nhanh chóng phục hồi vẻ bề ngoài, thân thể trở lại bình thường, dùng thiên thú Quy Nguyên, khôi phục từng đợt từng đợt nguyên khí, đồng thời không nhận được cảm long cốt và quyền trục trong tay bắt đầu quan sát.

Dù chỉ là một đoạn long cốt ngắn cũng to bằng đầu người, sáng lóa óng ánh, chứa đựng khí thể thần bí, cầm trong tay liên tục có cảm giác ấm áp lan tỏa.

“Chuyến này không uổng.”

Giang Thạch tự nói, ánh mắt có tinh quang lóe lên.

Có long cốt trợ giúp, hắn có cảm giác thực lực bản thân còn có thể tăng thêm một tầng nữa.

Long cốt, chí cương chí dương, chứa đựng lực lượng chí dương chí cương tuyệt đối, là chí bảo vô thượng trong mắt

người tu luyện.

Rất nhanh, Giang Thạch cắt kỹ long cốt, lại nhìn về quyền trục trên tay.

Trên quyền trục lóe lên ba chữ được khắc rất sâu.

Kim Quang Chương!

“Là một bộ chương pháp?”

Giang Thạch mắt sáng lên.

Chương pháp càng tốt!

Chương pháp có thể kết hợp với Hỗn Nguyên Thần Chương của hắn!

Giang Thạch không kịp xem kỹ, nhanh chóng cắt quyền trục, tốc độ bùng nổ, lại lao nhanh về phía xa, chân đạp xuống đất, rầm rầm nổ vang, nhanh chóng biến mất.

Toàn bộ Đại Phúc địa vẫn hỗn loạn như cũ.

Tiếng chiến đấu bên trong vẫn vang lên liên tục, khốc liệt vô cùng.

Không chỉ thế, không lâu sau khi Giang Thạch rời đi, phía Ngũ Đại Liên Minh lại có cao thủ lần lượt đi đến, thực lực kinh khủng, toàn là lão quái vật, lao vào trong hang.

Một thời gian ngắn sau toàn bộ hang động càng thêm hỗn loạn.

Nhưng tất cả thứ này đã không liên quan gì đến Giang Thạch.

...

Một hơi chạy ra khỏi nơi này, một ngày sau, rốt cuộc Giang Thạch cũng đến chân núi, trở lại tổng bộ Hắc Liên Thánh Giáo.

“Giang Hữu sử, người trở lại rồi, tình hình trong sơn mạch thế nào?”

Bành Hồ vội vàng đón, liên tục hỏi thăm.

“Loạn, chết rất nhiều người, các thế gia đều có cao thủ tử vong, Mông Phóng tán sát khắp nơi.”

Giang Thạch trả lời.

“Vậy Phong Hành Pháp Vương và Vũ Hành Pháp Vương thì sao?”

Bành Hồ liên hỏi.

“Bọn hần có lẽ không sao, lúc ta rời đi, họ vẫn ổn, nhiều nhất cũng chỉ bị thương nhẹ, được rồi, chuẩn bị một gian phòng cho ta, ta muốn tắm rửa, ngoài ra chuẩn bị bộ quần áo sạch sẽ.”

Giang Thạch nói.

Lúc này thân thể của hần đầy máu bản, hôi thối nồng nặc, tóc rối bù, rất cần sửa sang lại một chút.

“Được.”

Bành Hồ gật đầu, lập tức ra lệnh cho bộ hạ chuẩn bị.

Không lâu sau, Giang Thạch vào một gian phòng, ngâm mình trong bồn tắm, bắt đầu nhanh chóng làm sạch vết bản trên người, vừa tắm, vừa quan sát long cốt.

Đồng thời trong đầu hần không ngừng hồi tưởng lại cảnh chiến đấu với Mông Phóng.

Bây giờ lực lượng nhục thân đơn thuần của hần, so với Mông Phóng, có lẽ vẫn kém một chút.

Bởi vì lúc đó Mông Phóng đang ở trong tình trạng bị thương nặng mà giao chiến với hần.

Nhưng nếu sau này hắn có thể hợp nhất thêm mấy bộ công pháp loại hoành luyện, lực lượng nhục thân có lẽ sẽ dần bắt kịp được, thậm chí hoàn toàn vượt qua Mông Phóng.

Lúc đó cho dù đối phương có long cốt, hắn cũng không sợ.

Bởi vì bản thân hắn cũng có!

“Quả nhiên xứng danh Trời Sinh Kim Cương, thực sự mạnh mẽ, dù ta vận dụng toàn bộ át chủ bài, vẫn bị chấn thương nặng, nếu không có thiên phú Quy Nguyên, chắc chắn phải ròi đi tay không.”

Giang Thạch trầm nghĩ.

Tuy nhiên, lần giao chiến này giúp hắn có nhận thức rõ ràng hơn về thực lực bản thân.

Sau khi Hoán Huyết, cơ thể sẽ biến đổi toàn diện từ trong ra ngoài, cho dù là kinh mạch, huyết dịch, nội phủ đều được lột xác so với trước đây. Từ điểm này có thể thấy, quả thực đã vượt ra khỏi phạm vi thường nhân.

Nếu phải định nghĩa, thì đó là Bán Tiên!

Giang Thạch nhanh chóng rửa sạch vết bẩn trên người, chuẩn bị ăn no nê trước, liên tiếp giao chiến, tiêu hao năng lượng không thể tưởng tượng nổi.

Nhưng ngay lúc này.

Giọng Bành Hồ lại vang lên bên ngoài: “Giang Hữu sử, ngài xong chưa? Có chuyện quên nói với ngài.”

“Chuyện gì?”

“Chuyện Đinh Nam Hoàng thị và Chân Võ Quan...”

Rầm rầm!

Trong phòng vang lên tiếng động ù ù, bốn tấm nỏ tung, nước văng tung tóe, một luồng sát cơ cuồng bạo từ trong

phòng cuốn ra, thổi bay cửa sổ bốn phía.

Sắc mặt Giang Thạch vô cùng khó coi.

Chết tiệt!

Suýt nữa quên mất chuyện này.

Hắn đứng dậy từ trong phòng, nhanh chóng mặc một bộ trường bào xanh sạch sẽ, cắt long cốt và quyên trục, vung đầu, tóc bay hết nước, nét mặt lạnh lùng, mở cửa bước ra.

“Bây giờ Chân Võ Quan thế nào?”

Giang Thạch ngữ điệu lạnh nhạt.

“Đề bắt ngài xuất hiện, Dĩnh Nam Hoàng thị bây giờ mỗi ngày giết một đệ tử Chân Võ Quan, mấy vị trưởng lão cũng đã bị giết. Ngoài ra, Đại Huyền Hoàng tộc cũng đang truy nã ngài, nghe nói là do áp lực từ Khúc Châu Không thị.”

Bành Hồ nói: “Theo tin tình báo của Thánh Giáo những ngày gần đây, lý do Dĩnh Nam Hoàng thị quyết tâm đối phó với ngài, có lẽ cũng là theo chỉ thị của Khúc Châu Không thị!”

“Khúc Châu Không thị!”

Giang Thạch sắc mặt âm trầm, trong lòng căm giận nghiền răng.

Không thị này, hắn vốn không oán không cừ gì với bọn hắn, mà đám người này cứ ba lần bảy lượt đối phó với hắn!

Giờ đến cả thủ đoạn hèn hạ này cũng dùng!

“Ta rời đi ngay bây giờ.”

Giang Thạch nói, rồi hỏi: “Ngựa của ta thời gian này có được cho ăn uống tốt không?”

“Cho ăn tốt rồi, Giang Hữu sử, có nên nói với Giáo chủ một tiếng không?”

Bành Hồ liền hỏi.

“không còn thời gian nữa.”

Sắc mặt Giang Thạch âm trầm, không kịp ăn cơm, bảo Bành Hồ nhanh chóng chuẩn bị một bao lương khô, cưỡi lên yêu mã, liền trực tiếp phi thẳng về phía xa.

Vẫn câu nói đó, hắn Giang Thạch không phải kẻ vong ân phụ nghĩa.

Chân Võ Quan không chỉ có tình hương hỏa với hắn, trước đây trong trại của Dương Hồng Thiên còn nhiều lần chiếu cố hắn, hắn liên tục ba lần bảy lượt kéo Chân Võ Quan vào trong nước lửa, trong lòng rất khó chịu.

Nếu không phải vì hắn, Chân Võ Quan đâu phải lâm nguy!

Sắc mặt Bành Hồ biến ảo, mắt nhìn Giang Thạch biến mất ở phía xa, cuối cùng vẫn nhanh chóng quay về gửi thư tín cho Giáo chủ.

...

Thời gian trôi qua.

Toàn bộ Hắc Vân Sơn mạch vẫn hỗn loạn.

Sau hai ngày ròng rã.

Hỗn loạn của Hắc Vân Sơn mạch dần dần lắng xuống, nhiều tin tức khác nhau truyền ra khắp nơi, khiến mọi người kinh hãi không thôi.

Đúng là Mông Phóng đã chiếm được Đại Phúc địa.

Mông Phóng dùng sức một người tàn sát không biết bao nhiêu cao thủ của các thế gia, cuối cùng khiến một số đại thế gia phải tới lão quái vật chân chính vây công, bị một lão quái vật đánh lén bị thương nặng, suýt chết.

Nhưng thời khắc quan trọng, lão quái vật của Nhất Nguyên Minh cũng xuất hiện, không những cứu Mông Phóng, còn tìm chân lão quái vật kia, Mông Phóng trong tình trạng bị thương nặng, như thú dữ phát cuồng, không những không lui, ngược lại sức chiến đấu càng kinh khủng, giết sạch tất cả những kẻ xông vào Đại Phúc địa, máu chảy thành sông.

Các đại thế gia đều kinh hãi, trong vòng hai ngày bắt đầu chỉ thị nhanh chóng rút lui.

Bây giờ Nhất Nguyên Minh đã thuận lợi tiếp quản Đại Phúc địa.

Ngoài các tin tức này, còn có các tin đồn khác cũng lan tràn khắp nơi.

Trong đó không chỉ có tin đồn về cuồng nhân lại xuất hiện, còn rất nhiều tin đồn liên quan đến Giang Thạch.

Chương 182: Dư Ba! 2

Đặc biệt là những tin đồn về Giang Thạch, khiến vô số người vô cùng chấn động.

Nhân vật thần bí bán trọng thương Mông Phóng, quyết đấu kịch liệt với Mông Phóng, lực lượng nhục thân không kém Mông Phóng, nhiều lần ép Mông Phóng lui lại, thậm chí cướp được một đoạn long cốt và một quyển trục ngay dưới mắt Mông Phóng.

Một thời gian ngắn, tin đồn về nhân vật thần bí này đã lan khắp nơi.

Cho dù là người giang hồ, hay người các thế gia, đều chấn động trong lòng.

Thân phận Mông Phóng, có thể nói là thiên hạ đều biết.

Không chỉ có danh tiếng lớn trong thế tục, ngay cả ở trong vòng tròn thế gia cũng là như sấm bên tai, nói là ma thần tái thế cũng có người tin.

Ngoài những siêu cấp lão quái vật kia, ai có thể cướp đồ từ tay hắn?

Nhưng bây giờ thật sự đã xuất hiện người có thể đối đầu với Mông Phóng.

Về danh tính của Giang Thạch, rất nhiều người đoán già đoán non.

Có người bảo là cao thủ bị các đại thế gia giấu kín, có người nói là lão quái vật nào đó cải trang, còn có người bảo người mạnh bí ẩn đó chính là Giang Thạch.

Bởi vì Giang Thạch vốn được gọi là tôn Trời Sinh Kim Cương thứ hai!

Chỉ có Trời Sinh Kim Cương mới có thể đối đầu Trời Sinh Kim Cương.

Nhưng rất nhanh giả thuyết này bị bác bỏ.

Bởi vì thực lực Giang Thạch quá yếu, còn xa mới chưa đạt tới cấp độ của Mông Phóng, cho dù thực sự là Trời Sinh Kim Cương, nhưng cũng thuộc về giai đoạn đang trưởng thành, không thể sánh với Mông Phóng loại “đã trưởng thành” này, làm sao có thể đối đầu Mông Phóng?

Cho dù Hoán Huyết thành công, hắn cũng không thể bắt kịp Mông Phóng trong thời gian ngắn như vậy, trừ khi Giang Thạch có thể nâng tu vi cảnh giới lên ngang bằng Mông Phóng, lúc đó nhục thân mới có thể tăng theo.

Tuy nhiên, cho dù không phải do Giang Thạch gây ra, nhưng chuyện này vô hình trung vẫn đẩy Giang Thạch vào trong sóng gió.

Không còn cách nào, lực lượng Mông Phóng quá đáng sợ.

Mỗi lần xuất hiện đều kinh khủng hơn lần trước, giết chết không biết bao nhiêu người.

Lực lượng đó khiến các thế gia sinh ra lòng sợ hãi, không muốn thấy xuất hiện thêm một cái Mông Phóng thứ hai.

Một Mông Phóng đã quá đáng sợ, nếu xuất hiện thêm một người nữa, thiên hạ sẽ càng hỗn loạn hơn.

Nhưng cũng có những thế lực không nghĩ như vậy.

Mông Phóng càng đáng sợ, họ lại càng muốn kéo Giang Thạch về phe mình.

Nếu có thể trói Giang Thạch lên chiến xa của mình, vận dụng tài nguyên để bồi dưỡng, chỉ cần thời gian, hẳn nhất định có thể đạt tới độ cao của Mông Phóng.

Tuy nhiên, về tài nguyên cần phải đầu tư vào Giang Thạch, đây chắc chắn không phải con số nhỏ.

Hơn nữa, một khi trói Giang Thạch lên chiến xa của mình, chắc chắn sẽ đối mặt với tình cảnh thiên hạ công địch.

Lúc đó, các thế gia Giang Thạch kết thù từ trước sẽ liên tục tấn công tới, đây không phải điều mà các thế lực bình thường có thể chịu đựng nổi.

Một thời gian, các thế gia lớn đều đang cân nhắc, suy tính, tâm trạng nặng nề.

...

Trong một khu rừng rậm.

Mấy cao thủ của Khúc Châu Khổng thị, Thiên Kiếm Môn và Trương thị, tất cả đều tập trung ở đây, người nào người nấy đều mang thương, tổn thất nặng nề, tình trạng thê thảm.

Không chỉ những cao thủ canh giữ ở Tiểu Phúc địa bị tiêu diệt sạch, lần này bọn hắn xâm nhập Đại Phúc địa cũng bị Mông Phóng chém giết không chừa mảnh giáp.

“Mông Phóng tiêu nhi, khí số chưa hết, thật đáng tiếc!”

Một lão quái vật của Khổng thị ngửa mặt thở dài, đầu tóc trắng xóa, khí thế trên người rối loạn.

Hắn chính là siêu phàm lão quái cấp suýt giết chết Mông Phóng lúc trước.

Chỉ là trong thời khắc quan trọng, bị Đại trưởng lão Nhất Nguyên Minh đuổi tới ngăn lại.

Nếu không, lần này thật sự có thể tiêu diệt tên quái thai này!

“Thái Thượng trưởng lão đừng quá đau lòng, lần này không thành công, nhất định còn có lần sau, rồi sẽ bắt được cơ hội, ta không tin Hồng Thiên lão tặc Nhất Nguyên Minh có thể bảo hộ bên cạnh Mông Phóng mọi lúc mọi nơi, hơn nữa, thế gian này còn có Tôn Trời Sinh Kim Cương thứ hai, nếu có thể bắt được người này, nghiên cứu ra bí mật của Trời Sinh Kim Cương, chắc chắn sẽ có thể tìm ra phương pháp đối phó Mông Phóng.”

Bên cạnh, một tên nam tử trung niên mắt sáng lên, nói.

“Trời Sinh Kim Cương thứ hai? Các người thật sự có thể xác nhận Giang Thạch là Trời Sinh Kim Cương sao?”

Tên này là Thái Thượng trưởng lão của Không thị, Không Đạo Vinh trầm thấp nói.

Trời Sinh Kim Cương, mấy chục năm mới có thể xuất hiện một tôn.

Bây giờ lại một lúc xuất hiện hai tôn, quả thực khiến hấn nghi ngờ.

“Đúng vậy Thái Thượng trưởng lão, chuyện này chúng ta đã kiểm chứng nhiều lần, người này tuyệt đối là Trời Sinh Kim Cương, nhục thân cường hãn vô địch, từng nhiều lần vượt qua chiến tích của Mông Phóng.”

Người nam tử trung niên nói.

“Nếu vậy, quả thực phải bắt lấy hấn.”

Không Đạo Vinh ánh mắt sâu thẳm, nói: “Trời Sinh Kim Cương có thể hoành trận thiên hạ, đánh đến đâu thắng đến đó, trên người hấn nhất định chứa đựng bí mật kinh thiên, nếu bắt được, lấy ra bản nguyên của hấn, cung cấp cho Thiên Nhật và

Huyền Nhi hấp thụ, nhất định có thể để Thiên Nhật và Huyền Nhi lên một tầng cao mới...”

Nói đến đây, hắn đột nhiên nhìn về phía đám người, nói trầm thấp: “Bây giờ Giang Thạch ở đâu?”

“Thái Thượng trưởng lão, bây giờ chỉ biết Giang Thạch nương nhờ Hắc Liên Thánh Giáo, nhưng cách đây không lâu hắn rời khỏi Hắc Liên Thánh Giáo, bây giờ đi đâu không ai biết, tuy nhiên phía Dĩnh Nam Hoàng thị đã bắt được người có liên quan với hắn, đang thả thông tin, dự đoán hắn xuất hiện, ta đoán hắn có lẽ sẽ tới Dĩnh Nam Hoàng thị.”

Người nam tử trung niên nói.

“Dĩnh Nam Hoàng thị?”

Khổng Đạo Vinh mắt lấp lóe, nói: “Khổng thị ta có cao thủ nào ở đó không?”

“Có, Cửu trưởng lão, Thập trưởng lão đang trấn giữ nơi đó, ngoài ra thực lực của lão tổ Hoàng thị cũng không yếu, sống quá bốn trăm tuổi, sắp tọa hóa rồi, muốn làm điều gì đó cho gia tộc trước khi chết!”

Người nam tử trung niên nói.

Lý do Dĩnh Nam Hoàng thị chấp nhận hợp tác với Khổng thị bọn họ, đối phó Giang Thạch, là vì muốn đầu nhập Khổng thị, chuẩn bị đường lui cho hậu duệ tử tôn.

Dĩnh Nam Hoàng thị, không có thiên tài có thể đứng ra gánh vác, ngoài lão tổ thực lực cao thâm ra, những người còn lại tiềm lực hạn chế, phần lớn đều là không có gì nổi bật.

Lão tổ Hoàng thị lo lắng sau khi hắn chết, gia tộc sẽ bị các thế gia khác nuốt chửng, nên muốn làm điều gì đó cho gia tộc trước khi chết, đầu nhập Khổng thị cũng là vì lý do này.

Như vậy, cho dù sau này hấn qua đời, các tộc lớn khác cũng sẽ không dám làm quá với Hoàng Thị vì còn có Khổng thị ở nơi đó.

“Lão tổ Hoàng thị Hoàng Thiên Long, thực lực quả thực không yếu.”

Thái Thượng trưởng lão Khổng thị gật gù, nói: “Vậy thì chúng ta chờ tin tức từ Cửu trưởng lão và Thập trưởng lão bên kia.”

“Vâng, Thái Thượng trưởng lão.”

Người nam tử trung niên nói: “Đúng rồi, phía Thiên Nhật và Huyền Nhi...”

“Bọn hấn vẫn chưa tu luyện công pháp đến đại thành, cần chờ thêm một thời gian nữa mới có thể xuất quan.”

Khổng Đạo Vinh nói.

“Vâng.”

Người nam tử trung niên gật đầu, sắc mặt thay đổi: “Thật mong chờ ngày Thiên Nhật và Huyền Nhi xuất quan, lúc đó cả thiên hạ sẽ chấn động vì hai người bọn hấn...”

...

Hai ngày trôi qua.

Dưới tình huống yêu mã toàn lực phi nước đại, Giang Thạch gần như không dừng lại, cuối cùng đến trưa ngày thứ ba hoàn toàn đi vào địa giới Dĩnh Nam.

Chỉ là sau khi vào địa vực Dĩnh Nam, hấn lại không rêu rao khắp nơi mà nhanh chóng ẩn nhẫn lại, ngay cả yêu mã cũng tạm thời thả vào rừng.

Hấn không phải măng phu.

Dĩnh Nam Hoàng thị dám công khai chờ hấn xuất hiện như thế, chắc chắn có chỗ dựa, trước khi hiểu rõ thực lực cụ thể của Hoàng thị, hấn sẽ không liều mình xông vào.

Lúc này.

Giang Thạch mặc một bộ quần áo vải thô xấu xí, đầu đội mũ rộng vành, ngồi trong quán rượu ven đường, ánh mắt đang nhìn về phía một người nam tử áo xanh không xa trên phố.

Người nam tử mặc áo xanh, khăn xanh, tóc xanh, dây thắt lưng xanh!

Thanh Y Lâu!

Giang Thạch vừa uống rượu, vừa chăm chú nhìn tên nam tử Thanh Y Lâu này.

Một lúc sau, trong lòng hấn đã có chủ ý.

Chương 183: Hấp Thu Tinh Hoa Long Cốt! Khí Huyết Long Tượng! 1

Trương Hùng An mặt mang nụ cười, bước ra từ Tầm Vĩ Lâu, nhìn cảnh tượng hai bên đường đèn đuốc rực rỡ, trong lòng nảy sinh một cảm giác thỏa mãn.

Đây chính là công sức của chính hắn, là thành quả mà hắn vất vả bôn ba nửa đời trước.

Toàn bộ con đường này, có một nửa là đất của hắn.

Xem như ngoại môn tổng quản tiếng tăm lừng lẫy của Thanh Y Lâu, bao nhiêu người muốn mua tin tức đều phải thông qua sự dẫn dắt của hắn.

Nếu không có sự dẫn dắt của hắn, rất nhiều người thậm chí còn không biết cửa của Thanh Y Lâu ở đâu.

Mỗi lần buôn bán tin tức, không thể không bị hắn ăn chặn một phần, chính nhờ vào phần ăn chặn nhỏ nhoi đó, tích lũy dần dần, mới giúp hắn dần dần làm lớn, mua được từng chỗ rồi lại từng chỗ sản nghiệp.

“Thiên hạ phong vân nắm nơi tay, duy ta Đại Huyền Thanh Y Lâu”.

Trương Hùng An lộ ra nụ cười, trong lòng không tự chủ được mà lại ngâm nga câu nói này.

Thiên hạ càng loạn càng tốt.

Chỉ có càng loạn, bọn họ mới được lợi ích càng lớn.

“Trong loạn thế, mạng người như heo chó, duy chỉ có chúng ta càng sống càng thoải mái”.

Trương Hùng An cười khẩy tự nói.

Đang tưởng tượng thì đột nhiên, phía sau có một bóng người như quỷ mị xuất hiện, tốc độ cực kỳ nhanh, khí thế kinh khủng, mang theo tiếng gió rít gào khó chịu.

Sắc mặt Trương Hùng An thay đổi, vừa định phản ứng thì chớp mắt đã bị đối phương bắt lấy sau gáy, trực tiếp lao về phía xa, không khỏi kinh hãi trong lòng, mồ hôi lạnh toát ra, vội vàng đứng im không cử động, sợ bị diệt khẩu.

“Muốn chết hay muốn sống?”

Trong hẻm ngõ, Giang Thạch dừng lại, túm lấy thân thể đối phương từ phía sau, lạnh lùng hỏi.

“Muốn sống muốn sống, hảo hán tha mạng!”

Trương Hùng An kinh hoảng lên tiếng.

“Dĩnh Nam Hoàng thị bên kia rốt cuộc là tình huống gì? Nghe nói bọn họ chuẩn bị giăng bẫy, chờ Giang Thạch lọt bẫy, đúng không?”

Giang Thạch hỏi.

“Cái này... hảo hán, gần đây quả thực có tin tức của Dĩnh Nam Hoàng thị, tuy nhiên tình huống cụ thể thế nào, tiểu sinh cũng không rõ, loại tin tức này luôn do cao tầng trong lâu năm giữ, ta chỉ biết Dĩnh Nam Hoàng thị gần đây bắt được không ít lão đạo của Chân Võ Quan, mỗi ngày giết một người, bây giờ đã giết không ít người, còn việc Hoàng thị có cao thủ trợ giúp hay không, tiểu sinh thực sự không biết, hảo hán tha mạng a...”

Trương Hùng An kinh hãi, vội vàng lên tiếng.

“Phế vật!”

Giang Thạch ngữ điệu lạnh nhạt, nói, “Người biết gì?”

“Tiểu sinh... tiểu sinh...”

Trương Hùng An cực kỳ căng thẳng, mồ hôi lạnh rịn ra, như ngâm mình trong nước lạnh, đột nhiên dường như nghĩ đến điều gì, đôi mắt sáng lên, vội vàng nói: “Ta biết một tử đệ của Hoàng thị gần đây mê đắm Thanh Phật Tự ngoại thành, thường thường sẽ đi dâng hương ở Thanh Phật Tự, hảo hán nếu muốn tìm hiểu tình hình cụ thể Hoàng thị, có thể hỏi tên tử đệ Hoàng thị đó, hẳn là truyền nhân chính thống Hoàng thị, nhất định hiểu rõ tình hình gia tộc. “

“Hừm?”

“Tiểu sinh tuyệt đối không dám lừa gạt hảo hán, hảo hán tra là biết.”

“Thanh Phật tự ở đâu? Tử đệ Hoàng thị đó tên gì?”

Giang Thạch hỏi.

“Thanh Phật tự ở ngay ngoại thành không xa, rất dễ tra, còn tử đệ Hoàng thị đó, là cháu của trưởng lão Hoàng thị, tên là Hoàng Bá!”

Trương Hùng An vội vàng nói.

“Hoàng Bá...”

Giang Thạch tự nói, “Người dẫn ta đi, nếu dám lừa ta, ta sẽ bóp chết người!”

“Hảo hán tha mạng.”

Trương Hùng An hoảng sợ nói.

...

Thời gian nén hương sau.

Ngoại thành Thanh Phật Tự.

Giang Thạch ngược nhìn, chỉ thấy ngôi chùa miếu này quả nhiên nằm sâu trong rừng rậm, cực kỳ bí ẩn, cũng không có mấy khách hành hương.

Trông hoang vu lạnh lẽo, cực kỳ ảm náu, nếu không có người dẫn đường thì thực sự khó tìm.

“Người chần chẫn Hoàng Bá ở trong đó?”

Giang Thạch hỏi.

“Đúng, tiểu sinh vài lần nhìn thấy Hoàng Bá đi vào.”

Trương Hùng An vội vàng nói.

“Ân, người cùng ta đi vào.”

Giang Thạch nói, trực tiếp đi về phía chùa chiền.

Trong lòng Trương Hùng An âm thầm than thở, đành phải cứng da mặt, tiếp tục bước đi, theo Giang Thạch đi về phía trước.

Rất nhanh đôi mắt Giang Thạch lóe lên, nhìn thấy ở cửa chính chùa, hai gã đại hán đứng im lìm ở đó, phát ra khí thế người sống chớ gần.

Vừa thấy Giang Thạch đi tới, một trong hai gã đại hán cao lớn sắc mặt lạnh lùng, mở miệng quát: “Đứng lại, đây là trọng địa tư nhân, lập tức rời đi!”

“Ta đến đây tìm một người.”

Giang Thạch mở miệng.

“Ở đây không có người ngươi tìm, mau mau rời đi.”

Gã đại hán lạnh lùng nói.

“Ta đến tìm Hoàng Bá cũng không được sao?”

Giang Thạch nhướng mày.

“Cần rồi! Bảo người lập tức rời đi!”

Gã đại hán kia gầm lên.

Bùm!!

Tiếng vừa dứt, một tiếng nổ kinh hoàng vang lên, khí sóng nổ tung kèm theo còn có một vũng máu lớn.

Một thi thể bay ngược ra như viên đạn, lao thẳng vào trong miếu, rầm một tiếng đập xuống mặt đất cách đó hàng chục thước, chết không còn nguyên hình.

Giang Thạch mặt lạnh như băng, lơ đãng phủ tay.

“không biết sống chết! Ôn ào cái gì?”

Bên cạnh, tên đại hán còn lại sợ tái mặt, run rẩy, suýt tè ra quần, nhìn Giang Thạch với vẻ sợ hãi.

Ngay cả Trương Hùng An cũng há hốc mồm, giật mình.

Hắn thấy gì?

Tên này một đám đập bay cao thủ Hoàng thị ra xa hàng chục thước?

“Hoàng Bá còn ở trong không? Ta có việc tìm hắn.”

Giang Thạch lạnh lùng hỏi, nhìn sang tên đại hán còn lại: “Người dám nói không có, ta vỗ người thành thịt vụn!”

“Có, có!”

Tên đại hán kia kinh hãi vô cùng, run run trả lời.

Hoàn toàn bị Giang Thạch dọa sợ.

“Thế mới đúng, dẫn ta đi gặp hắn!”

Giang Thạch ngữ khí lạnh lẽo, trực tiếp bước vào trong.

Nhưng mới vừa bước vào, Giang Thạch đột nhiên dừng bước, ngược nhìn.

Lại ra là tiếng động lớn đã làm kinh động tất cả mọi người trong miếu, một loạt đại hán hùng hổ lao ra, vẻ tức giận trên mặt, mắt như muốn phun lửa.

Đứng đầu là vài người mặc trường bào màu vàng, độ ba mươi tuổi, mặt giận dữ, thực lực không yếu, đặc biệt là người ở giữa, thân hình cao gầy, mặt tái nhợt, toát lên khí tức âm u.

“Hảo hán, đó chính là Hoàng Bá!”

Trương Hùng An lộ vẻ hoảng sợ, vội nói.

“Ngươi là Hoàng Bá!”

Mắt Giang Thạch như điện, trực tiếp nhìn người nam tử trung niên cao gầy kia, rất nhanh cau mày, ngửi thấy mùi nước hoa nhạt trên người hắn, lại thấy khí tức âm nhu này, gần như lập tức hiểu ra, sắc mặt âm trầm.

Thái âm bổ dương?

“Tiểu tử, ngươi từ đâu chui ra? Dám làm loạn ở đây, ngươi có biết ta là ai không?”

Hoàng Bá giận dữ quát.

Những người xung quanh cũng nổi giận, như một lời không hợp liền xông lên.

Nhưng trước khi bọn họ hành động, Giang Thạch đã lao tới với tốc độ như tên lửa, mang theo tiếng gió rít kinh khủng, khí thế đáng sợ, trực tiếp vung tát vào những người bên cạnh Hoàng Bá.

Bốp bốp bốp bốp!

Một bạt tai một tên, máu bắn tung tóe, tiếng thét kinh hoàng vang lên, xác không đầu bay tứ tung.

Những gã đại hán bị tát nát mặt, đầu nổ như dưa hấu, tràng diện kinh khủng, chết ngay tại chỗ.

Một lão giả bên cạnh Hoàng Bá thay đổi sắc mặt, kêu lên, “Công tử cẩn thận, là Hoán Huyết cảnh!”

Keng!

Thanh kiếm trong tay lão giả lóe sáng, vạch ra vô số ánh kiếm, tốc độ và lực lượng kinh khủng, lao thẳng tới Giang Thạch.

Hoàng Bá và mấy người xung quanh mở to mắt kinh hoàng, vội lùi lại.

“Viên Cung Phụng, mau bắt lấy hắn!”

Hoàng Bá hét lớn.

Tuy nhiên, hắn nhanh chóng lộ vẻ kinh hoàng, không suy nghĩ, sợ hãi đến linh hồn xuất khiếu, quay người chạy trốn.

Đối mặt với ánh kiếm cực nhanh của Viên Cung Phụng , đối phương dường như không thèm nhìn, tay túm lấy thanh kiếm, để mặc khí kiếm kinh khủng trên đó cuộn về phía cơ thể mình, ngoài việc bắn ra vô số tia lửa, hoàn toàn không hề hấn gì.

Chương 184: Hấp Thu Tinh Hoa Long Cốt! Khí Huyết Long Tượng! 2

Đây là cảnh giới kinh khủng thế nào!

Ngay cả Viên Cung Phụng cũng lộ vẻ kinh hãi, không tin nổi.

Cho dù thế nào đi nữa, bản thân hắn cũng là Hoán Huyết đệ nhất trọng đỉnh phong, toàn lực xuất kiếm thế mà không thể làm ra một vết xước trên người đối phương.

Làm sao có thể như vậy?

Hắn buông kiếm, quay người chạy.

Tuy nhiên tất cả đã muộn.

Rầm!

Một tiếng nổ vang lên, bùng lên vô số sóng khí cuộn trào dữ dội, kèm theo mưa máu và thịt vụn, Viên Cung Phụng phun máu, ngã sấp xuống, toàn bộ lưng bị Giang Thạch đánh nát bấy, lưng cả trước lẫn sau, tất cả xương và nội phủ bay về phía trước ngực, rơi xuống xa xa, chết không còn hình người.

Trương Hùng An run rẩy, càng thêm kinh hãi.

Khoái Kiếm Khách Viên Tùng!

Cung Phụng tiếng tăm lừng lẫy của Dĩnh Nam Hoàng Thị, cao thủ Hoán Huyết chân chính, thế mà không đỡ nổi một chiêu của đối phương, bị giết ngay tại chỗ!

Đầu óc hấn ong ong, cảm thấy những gì thấy hôm nay hoàn toàn lật đổ nhận thức.

Dĩnh Nam Hoàng Thị, bọn hấn chọc đến tên quái vật kinh khủng này?

Hầm hầm!

Thân thể Giang Thạch lập tức lao tới, mang theo tiếng gió rít chói tai, chớp mắt bắt được Hoàng Bá và những người đang chạy trốn, túm từng người, quật xuống đất, khiến mặt đất rung chuyển, làm mấy người phun máu, gãy xương, thương tích khắp người.

“Hảo hán tha mạng!”

“Có chuyện từ từ nói!”

Hoàng Bá và mấy tên tử đệ Hoàng thị kêu thảm thiết.

“Thú vị.”

Giang Thạch lộ nụ cười, trước tiên túm Hoàng Bá, kéo đi về phía xa hàng chục thước, ném xuống, cười nói: “Ta hỏi ngươi, gia tộc các ngươi bây giờ thế nào, nghe nói các ngươi chuẩn bị liên thủ đối phó Giang Thạch, cao thủ mạnh nhất trong gia tộc các ngươi cảnh giới thế nào? Có át chủ bài nào, ngươi tốt nhất nên cẩn thận trả lời, ta sẽ hỏi từng người một, nếu thông tin các ngươi đưa ra không khớp nhau, ta không đảm bảo được tính mạng các ngươi đâu.”

“Hảo hán, ngươi...ngươi là ai?”

Hoàng Bá kinh hãi hỏi.

“Yên tâm, ta đến để giúp gia tộc các ngươi, không phải kẻ địch, nhưng ta cần biết rõ tình hình gia tộc các ngươi, để tránh bị lão tổ nhà ngươi đâm sau lưng.”

Giang Thạch cười nói.

“Là đến giúp gia tộc chúng ta?”

Hoàng Bá kinh hoàng trong lòng, nhưng dù thế nào cũng không tin được.

Đối phương cực kỳ tàn nhẫn, ra tay không thương tiếc, thậm chí giết luôn Cung Phụng cùng bao nhiêu thuộc hạ của bọn hắn, làm sao có thể đến giúp họ?

Nhưng lúc này hắn không dám do dự chút nào.

Không còn cách nào, hắn sợ chết, hắn không muốn chết.

“Ta chỉ biết lão tổ nhà ta là Hoán Huyết tứ trọng, hoặc có thể là ngũ trọng, ngoài lão tổ nhà ta, còn có vài cao thủ Khổng thị, nghe nói Cửu Trường Lão, Thập Trường Lão Khổng thị trực tiếp đến, thực lực của họ...có lẽ không yếu hơn lão tổ nhà ta...”

Hoàng Bá run run nói.

“Không yếu hơn lão tổ nhà ngươi? Như vậy cũng ít nhất Hoán Huyết tứ trọng hoặc ngũ trọng?”

Giang Thạch hỏi.

“Đúng vậy.”

Hoàng Bá hoảng sợ đáp.

Giang Thạch suy nghĩ, nói: “Còn cao thủ nào ẩn núp không?”

“Không biết, có lẽ không còn, ta không thấy, hảo hán, đừng giết ta...”

Hoàng Bá van xin.

“Ừ, ngươi hợp tác rất tốt, ta sẽ đi hỏi mấy người kia.”

Giang Thạch nói.

Hắn đứng dậy đi tới chỗ những tử đệ Hoàng thị khác, tách ra từng người, hỏi lại một lượt nữa, quả nhiên nhận được câu trả lời gần như giống hệt nhau.

Lão tổ Hoàng Thị, Hoán Huyết tứ trọng thiên đỉnh phong hoặc có thể là ngũ trọng thiên sơ kỳ!

Sống đến nay đã hơn bốn trăm ba mươi tuổi, gần đất xa trời, sắp tọa hóa.

Quả thực là một lão quái vật thực thụ!

“Đã gần tọa hóa rồi, ngoan ngoãn đi chết không tốt sao, sao lại cố tình đi gây hấn với ta trước khi chết?”

Giang Thạch tự nói.

Hoàng Bá và mấy đệ tử Hoàng thị, ai nấy đều hoảng sợ trong lòng, cầu xin tha mạng.

Nhưng cuối cùng vẫn không tránh khỏi vận mệnh bị Giang Thạch tàn sát tất cả.

Giang Thạch bước đi, vào sâu trong miếu, quả nhiên trong các sương phòng thấy rất nhiều nữ nhân bị bắt cóc, tay chân bị trói, người đầy máu, tóc tai rối bù, cực kỳ thảm thương.

Có người đã bị hại, có người chưa kịp bị hại.

Rõ ràng Hoàng Bá đang luyện một môn võ công tà đạo, nhưng hắn còn xa mới đạt đến Hoán Huyết cảnh, chút võ công đó trước mặt Giang Thạch hoàn toàn vô dụng.

Giang Thạch đi tới, xé dây trói từng người, nói: “Các người được cứu rồi, mau đi thôi.”

“Hu hu, cảm tạ đại hiệp!”

“Đại hiệp ân cứu mạng không thể báo đáp...”

“Đại hiệp nhận tiểu nữ ba lạy, hu hu...”

Mấy tên nữ tử khóc lóc, lần lượt lạy tạ.

“Thôi, mau đi đi.”

Giang Thạch phát tay, khuôn mặt khó chịu.

Mấy tên nữ tử vội vàng đứng dậy, lau nước mắt, nhanh chóng chạy trốn.

“Đại... đại hiệp, còn ta, ta có thể đi rồi chứ?”

Trương Hùng An run rẩy hỏi.

“Người? Người không thể đi! Đám người Thanh Y Lâu các người đều là cái loa phóng thanh, người vừa đi, nói không chắc sẽ ngay lập tức bán đứng ta, người tuyệt đối không thể đi.”

Giang Thạch nói bình thản.

Trương Hùng An sợ run lên, quỳ sụp xuống đất, than khóc: “Đại hiệp tha mạng! Đừng giết ta diệt khẩu, tiểu sinh thê không hé răng nửa lời, xin thương xót ta trên có mẫu thân tám mươi tuổi, dưới có con nhỏ thơ dại, tha ta một lần...”

Bốp!

Giang Thạch tát một cái vào đầu Trương Hùng An, làm đầu hắn nứt toác, mắt trắng dã, người loạng choạng, không kịp rên một tiếng đã ngã nhào xuống đất, bất tỉnh.

Hắn không dùng nhiều sức, bởi nếu hơi mạnh tay, đầu Trương Hùng An sẽ vỡ toang.

Nhưng dù thế, cũng đủ để hắn nằm đây vài ngày rồi.

“Hoán Huyết tứ trọng hoặc ngũ trọng, lại có hai lão quái vật Khổng thị trợ giúp, thực sự rắc rối, với thực lực bây giờ của ta, cho dù có thể đổi đầu, cũng sẽ phải trả giá đắt...”

Giang Thạch suy nghĩ.

Vì thế!

Trước tiên hấp thụ Long Cốt!

Hấp thụ tinh hoa trong Long Cốt, thực lực của ta có thể nâng cao thêm một cấp độ.

Lúc đó hành động cũng chưa muộn!

Chỉ cần thêm vài ngày nữa thôi!

Nghĩ là làm, Giang Thạch lập tức tìm một sương phòng sạch sẽ, lấy Long Cốt ra, bắt đầu hấp thu.

Rầm!

Một luồng long khí mạnh mẽ và nồng đậm tức thì bị hấp dẫn từ bên trong Long Cốt ra, ào ạt cuộn vào cơ thể, lập tức mang đến một luồng năng lượng chí cương chí dương, tuyệt thế vô song.

Toàn bộ sương phòng đột nhiên bị một luồng khí lưu âm áp bao trùm, mang theo tiếng long ngâm uy nghiêm oai vệ.

Hình như có một cái long ảnh hoàng kim lớn đột nhiên từ Long Cốt bật ra, mang theo khí thể hung mạnh, bao quanh thân thể Giang Thạch, gầm rống âm ỉ, rồi lao thẳng vào ngực Giang Thạch.

Rầm!

Tinh hoa Long Cốt nhập thể, chớp mắt Giang Thạch cảm nhận máu thịt huyết dịch, kinh mạch trên người được tẩy rửa toàn diện, cả người như ngâm trong thạch cao nóng rực, từng luồng tinh hoa năng lượng mạnh mẽ nhanh chóng tẩy luyện máu thịt và kinh mạch của hắn, nhanh chóng đẩy lực lượng nhục thân hắn lên một tầm cao mới.

Đồng thời.

Mười tám đầu Khí huyết Thánh Tượng bị hấn nén trong ngực cũng đang thay đổi nhanh chóng, dưới tác dụng của tinh hoa Long Cốt, từng giọt khí huyết từ từ cô đặc lại.

Từ mười tám giọt ban đầu đại biểu cho mười tám đầu khí huyết Thánh Tượng nay chỉ còn 3 giọt.

Ba giọt khí huyết đổi màu sắc, dưới sự tác động của tinh hoa Long Cốt, lấp lánh màu hoàng kinh, lực lượng tích xúc khủng khiếp.

Thậm chí, hình dáng khí huyết cũng không còn là Thánh Tượng, mà hóa thành... Long Tượng!

Như long như tượng!

Thực sự là Long Tượng!

...

Chương 185: Lão Tổ Hoàng Thị! Ta Tới! 1

Bốp!

Trong một căn phòng, Đại Trưởng lão Hoàng Đào tức giận đập nát một cái bình sứ quý trên bàn xuống đất.

“Vô dụng! Đều là lũ vô dụng! Đến bây giờ vẫn chưa tìm ra hung thủ giết chết Bá Nhi, nuôi các người có ích gì?”

Hắn gầm lên.

Một nhóm Trưởng lão Hoàng thị im lặng, cúi đầu không nói.

Chết tiệt, làm như chỉ mình người mất cháu trai vậy.

Cháu trai của chúng ta cũng chết a!

Hai ngày trước, linh đăng của Hoàng Bá, Hoàng Vân, Hoàng Hổ... tắt cùng lúc, sau đó thi thể cũng được tìm thấy ở ngoại thành, cao thủ Hoàng thị được phái đi truy tìm hung thủ cũng chết hết.

Rõ ràng có người đang nhắm vào Hoàng thị!

“Đại Trưởng lão bớt giận, theo lý bình thường thời điểm này không ai dám chọc giận chúng ta, hơn nữa bây giờ còn có Khổng thị che chở, càng không có ai dám ra tay, kẻ thù không đội trời chung với chúng ta, lại dám ra tay vào lúc này, chỉ có thể là... Giang Thạch!”

Một Trưởng lão nói trầm thấp.

“Giang Thạch?”

Đại Trưởng lão Hoàng Đào nổi cơn thịnh nộ, trong lòng ngập tràn sát khí, lạnh lùng nói: “Hay đấy, thật hay đấy, xem ra ta đã đánh giá thấp tiểu tử đó rồi.”

Ánh mắt hấn độc ác, nắm tay siết chặt ken kết, gân xanh nổi lên.

Bao nhiêu ngày qua, bọn hấn dùng mọi cách để dụ Giang Thạch xuất hiện nhưng không thành công.

Giờ đây hấn lại trực tiếp giết mấy tên truyền nhân trọng yếu của bọn họ.

Đặc biệt là Hoàng Bá, cháu trai duy nhất của hấn!

Huyết mạch Hoàng Thị cực kỳ khác thường, tổ tiên là tà thi đắc đạo, sức sinh sản kém, hậu duệ ít ỏi, truyền nhân chính thống càng hiếm hoi.

Giờ đây, bọn hấn và Giang Thạch trở thành địch nhân không đội trời chung.

“Không cần biết là ai, lập tức phát đi tin tức, nói từ hôm nay, Dĩnh Nam Hoàng thị ta sẽ giết hai đạo nhân Chân Võ Quan mỗi ngày, tất cả đều bị tra tấn đến chết, công khai hành hình, để chúng chết dần trong kêu gào!”

Hoàng Đào nghiêng răng ra lệnh.

“Vâng, Đại Trưởng lão!”

Một nhóm Trưởng lão lạnh lùng đáp, sát khí bốc lên.

Truyền nhân của bọn hấn đều chết rồi, phải lấy mạng đền mạng. Giang Thạch không xuất hiện, bọn họ sẽ giết cho đến khi hấn xuất hiện.

Sắc mặt Hoàng Đào u ám, vẫn cảm thấy không yên tâm, lập tức đuổi mọi người ra, đi gấp đến chỗ lão tổ gia tộc, báo cáo hết thấy sự việc và kế hoạch cho lão tổ Hoàng thị.

“Như vậy, Giang Thạch đã xuất hiện rồi.”

Giọng lão tổ Hoàng thị cực kỳ già nua, tóc rụng gần hết, mặc trường bào đỏ dài, trông gần đất xa trời, toát lên khí tức mực nát.

“Đúng vậy lão tổ!”

Hoàng Đào đáp lạnh lùng, “Ta lo Giang Thạch có thể công kích gia tộc bất cứ lúc nào, thỉnh lão tổ và hai vị tiên sinh Khổng thị chuẩn bị sớm.”

“Yên tâm, có ta tại đây, có thể bảo đảm an toàn cho Hoàng thị.”

Bên cạnh lão tổ Hoàng thị, hai tên nam tử mặc trường bào tím nâu ngồi xếp bằng, thanh âm bình tĩnh nói nhỏ.

Dù tuổi tác của họ cũng không nhỏ, nhưng trạng thái tinh thần rõ ràng mạnh hơn lão tổ Hoàng thị, hai con mắt như chứa kim châm, nhìn vào làm người ta nhói mắt.

Ngoài hai người này ra còn có ba người nữa, hai nam một nữ, đều mỉm cười, khí tức không tầm thường.

Họ không phải người Khổng thị, cũng không phải Hoàng thị.

Chỉ là được Khổng thị hấp dẫn tới mà thôi.

Nghe Cửu Trưởng Lão, Thập Trưởng Lão Khổng thị đến Hoàng thị làm khách, họ đặc biệt đến thăm hỏi, dù gọi là tề tựu hàn huyên, nhưng thực chất cũng muốn giúp Khổng thị một tay, tranh thủ nhân tình.

Có nhân tình của Khổng thị, về sau dù tử đệ bọn hắn sa sút, cũng có thể nương nhờ Khổng thị, đảm bảo huyết mạch không bị cắt đứt.

“Có hai vị Không huynh và các bằng hữu trợ giúp, lão phu an tâm rồi.”

Lão tổ Hoàng thị ngồi giữa, mỉm cười nói, giọng già nua.

“Hoàng huynh khách khí.”

Cửu Trưởng Lão Không thị cười nói, nhìn Hoàng Thô: “Hoàng hiền tôn, bây giờ ngươi cứ theo kế hoạch mà làm, đừng bận tâm gì khác, nếu Giang Thạch thật sự dám xuất hiện, tự nhiên có chúng ta ra đỡ, ngươi cứ yên tâm mạnh dạn làm!”

“Đúng vậy, có thủ đoạn gì thì ngươi cứ dùng đi, không ai dám động vào các ngươi.”

Thập Trưởng Lão cũng bình thản nói .

“Vâng, Không tiền bối.”

Hoàng Đào cung kính chấp tay, rồi lại chấp tay về phía lão tổ nhà mình, bắt đầu chậm rãi rút lui, quay người đi, vừa mới ra khỏi đại điện, ánh mắt đã lạnh lùng.

Không lâu sau.

Trong Dĩnh Châu Thành lại lan truyền tin tức, gây chấn động.

Tất cả nhân sĩ giang hồ đều kinh ngạc.

Hoàng thị lại có đại động tác, từ bây giờ sẽ giết hai đạo nhân Chân Võ Quan mỗi ngày, chuẩn bị hành hình công khai, dùng tra tấn ép Giang Thạch xuất hiện.

Tin tức vừa ra, vô số người xôn xao.

...

Ngoài thành.

Trên một ngọn đồi, thi thể nằm la liệt, đều là người của Hoàng thị được phái đi do thám tình hình, bị Giang Thạch tiêu

diệt sạch.

Giang Thạch vốn đang bế quan ở miếu, sau khi thấy có người xông vào mới đi ra.

Lúc này, hắn đã chính thức xuất quan, khí tức cuộn cuộn khắp người, nắm tay siết chặt, cơ bắp trên cánh tay nổi gân xanh như dây sắt.

Hắn mở bảng điều khiển, nhìn lại.

Tên: Giang Thạch

Cảnh giới: Hoán Huyết nhị trọng thiên.

Công pháp: Chân Vũ Cương Kinh (đại thành), Cửu Cực Tâm Pháp (cấp 1)

Võ kỹ: Phá Long Thương (cấp 2), Thân Pháp Như Hình Với Bóng (viên mãn), Vũ Hoa Tật Thiên (viên mãn), Hỗn Nguyên Thần Chưởng (viên mãn), Long Tượng Trấn Thể công (viên mãn), Vô Tướng Mê Ảnh (cấp 1), Cự Thần Kinh (cấp 1)

Thiên thú: Long Tượng (412300 cân), Ngô Đạo (phân tích công pháp, hợp nhất công pháp), Quy Nguyên (tinh lọc huyết mạch, phục hồi thương thể), Vạn Độc Bất Xâm (miễn dịch kịch độc, vô hiệu hóa kịch độc, giải độc máu)

Giá trị danh vọng: 4400 (tích đủ 10000 giá trị danh vọng có thể mở khóa thiên phú tiếp theo)

...

“Quả nhiên Long Cốt không hổ là chí bảo, không uổng các thế gia tranh giành thứ này đến phát điên, thứ này thực không quá dị, không hợp lẽ thường!”

Giang Thạch tự nói.

Không chỉ giúp lực lượng nhục thân của hắn tăng từ hơn hơn ba vạn lên hơn bốn vạn cân.

Ngay cả cảnh giới của hắn cũng tăng lên đến Hoán Huyết nhị trọng!

Thực sự là bất khả tư nghị!

Thậm chí ngay cả Thánh Tượng Trần Thể công cũng trực tiếp biến thành Long Tượng Trần Thể công.

Toàn bộ công pháp đã thay đổi hoàn toàn, điều này có nghĩa về sau hắn luyện ra khí huyết rất có thể đều là khí huyết Long Tượng.

“Lực lượng của bây giờ ta so với trước, hắn là đã tăng thêm hơn một nửa.”

Giang Thạch nhìn năm đấm siết chặt của mình.

Tiếp đó rầm!

Rầm!

Một luồng sóng khí kinh khủng từ năm đấm của hắn phóng ra, không khí rú lên, toát ra hơi nóng, mặt đất bị cuốn đến cát bay đá chạy.

Chốc lát sau.

Giang Thạch thu kinh lực, lại nhìn về bảng điều khiển, suy ngẫm.

“Nhưng giá trị danh vọng của ta trong vài ngày qua lại tăng thêm hơn 1000 điểm, thật kỳ lạ.”

Không lẽ chuyện hắn làm ở

Nhưng cũng không hợp lý a!

Nếu bị lộ, không thể chỉ tăng có nhiều đây.

Hắn cứng đối cứng với Mông Phóng, chấn động thiên hạ, truyền ra ngoài tuyệt đối sẽ mang lại nhiều giá trị danh vọng

hơn việc giết chết lão quái Hoán Huyết cảnh trước đó, sao chỉ có 1000 điểm?

Nhưng rất nhanh hẳn lắc đầu, không bận tâm nữa, tắt bảng điều khiển, lao tới thành trì phía trước.

Lực lượng đã tăng cường xong, cũng đến lúc tính sổ rồi.

Rầm!

Ánh mắt Giang Thạch lạnh băng, toàn thân lao nhanh, trực tiếp tạo ra một đường đầy cát bụi ở phía sau, chừng mười phút sau, xuất hiện ở cổng Dĩnh Châu Thành.

Chương 186: Lão Tổ Hoàng Thị! Ta Tới! 2

Hắn ngược nhìn, chăm chú nhìn cánh cổng dày nặng, rồi nhanh chóng roi tầm mắt lên thanh song sắt lớn chắn phía sau cổng.

Như dự đoán, Dĩnh Châu Thành giống như Hoành Châu Thành trước đây, thành cao, phía sau cổng là một thanh song sắt nặng hàng vạn cân, làm tầng phòng thủ thứ hai.

Giang Thạch không khách khí, trực tiếp đập một cái, rầm một tiếng, làm cho cả thanh song rung chuyển dữ dội, phát ra tiếng động chói tai, như động đất, dọa quan binh trên thành và người ở cổng thành tái mặt, tưởng có động đất.

Tiếp theo, trước ánh mắt há hốc của mọi người, Giang Thạch trực tiếp bẻ chốt sắt trên cửa thành.

Rắc rắc rắc!

Rầm!

Toàn bộ chốt sắt cố định cửa thành bị hắn xé toang, bắn tung tóe tia lửa, cánh cửa sắt to lớn bị hắn nhấc bổng lên, vác qua đầu, bước chân tiến về phía tổng bộ Hoàng thị.

Trên thành và trên đường, vô số người lộ vẻ sợ hãi, run rẩy suýt ngã ngối xuống đất, không thể tin vào mắt mình.

“Trời ơi, ta thấy cái gì thế này?”

“Quái vật, có quái vật!”

“Chết tiệt! Đại môn hàng vạn cân của Dĩnh Châu Thành bị nhô đi rồi!”

“Cái quý gì vậy?”

...

Trong sự xôn xao kinh hoàng của vô số người, Giang Thạch nâng cánh cửa khổng lồ, chạy như điên, động tĩnh âm ỉ, lao thẳng đến tổng bộ Hoàng thị.

Dọc đường, không biết bao nhiêu người kinh hãi, vội vàng tránh né, sợ chậm chân bị dè chết.

Khu vực cổng thành, một nhóm binh lính đã sợ đến mức trợn mắt há hốc mồm.

Cho đến khi Giang Thạch chạy đi xa, bọn hắn mới giật bắn mình, như nhớ ra điều gì.

“Nhanh, nhanh báo thành chủ, nói cửa thành bị đánh cấp!”

Một binh sĩ hét lớn.

Bốp!

Lời còn chưa dứt, tên đội trưởng đã tát một phát vào mặt hắn, làm hắn quay cuồng vài vòng, mặt mày ngu ngơ.

“Báo cái mẹ gì, kẻ có thể bẻ cửa thành hàng vạn cân là cảnh giới gì? Thành chủ dám chọc hắn không? Đàng hoàng đứng canh cửa!”

Đội trưởng chửi thề.

“Dạ, dạ!”

Binh sĩ kia kinh hãi gật đầu liên tục.

Đội trưởng cũng hoảng hốt, nhìn về hướng Giang Thạch đi xa.

Quái vật nào vậy?

Không biết Đinh Châu Thành là bản doanh của Hoàng thị trấn giữ sao?

Hắn cầm đại môn đi đâu?

...

Tổng bộ Hoàng thị.

Giang Thạch cầm cửa lao tới, khí tức cuộn cuộn, tiếng động ầm ỉ, nhìn thấy một tổ hợp kiến trúc hoành tráng, bài trí hoa mỹ, cách đó không xa. Gương mặt hắn lộ nụ cười điên cuồng, đột nhiên gầm lên.

“Lão tổ Hoàng thị, ta đến tìm ngươi rồi!”

Rầm!

Hắn vung cánh cửa nặng hàng vạn cân, ném mạnh, cả cánh đại môn phát ra tiếng rít kinh khủng, âm thanh xé gió vang dội, khí thế đáng sợ, như thiên thạch, bay thẳng vào tổng bộ Hoàng thị.

Giống hệt lúc đối phó Hoành Châu Vương thị...

Chỉ khác duy nhất là lực lượng của Giang Thạch.

Không còn như xưa nữa!

Rầm rầm rầm!

Tiếng gió rú dữ dội, khí thế kinh khủng.

Cánh cửa khổng lồ xông tới, không gì cản nổi, đập đến đâu kiến trúc vỡ vụn tới đó, đại môn tổng bộ Hoàng thị vỡ vụn, các kiến trúc liên tiếp nổ tung, không khí đều đang phát ra tiếng rít.

Đệ tử Hoàng thị phía sau đại môn và trong các kiến trúc chưa kịp phản ứng, chỉ thấy đại môn vỡ vụn, cánh đại môn khổng lồ lao thẳng qua người họ.

A!

Một cái lướt qua, thương vong vô số.

Không biết bao nhiêu đệ tử Hoàng thị bị cánh cửa khổng lồ đập bay ngược, kêu thảm thiết, thân thể như quả trứng nổ tung, máu bắn tung tóe.

Cuối cùng cả cánh cửa bay thẳng vào sâu trong tổng bộ Hoàng thị.

Nơi sâu nhất tổng bộ.

Đại Trưởng lão Hoàng Đào vừa truyền lệnh xuống, sắc mặt biến đổi, vội dẫn người xông ra khỏi phòng.

Mới vừa lao ra, đã thấy cánh đại môn khổng lồ từ trên trời rơi xuống, đâm thẳng về phía họ, ai nấy đều giật mình.

Cái quái gì thế này?

Mọi người thay đổi sắc mặt, hoàn toàn vô thức ra tay đỡ, gập lên, gập như tức khắc đã bùng nổ khí thế, thân thể phình to một vòng, biến thành hình dạng tà thi đáng sợ, đưa tay ra, cùng đánh về phía cánh đại môn khổng lồ.

Rầm rầm rầm!

Tiếng động chói tai kinh khủng vang lên, động tĩnh lớn chưa từng có, vô số sóng khí bùng nổ.

Cuối cùng cánh đại môn bị bọn hắc đánh bay đi, nhưng sau khi đánh bay đại môn, miệng bọn hắc phun máu, mặt tái nhợt, lộ vẻ kinh hoàng.

Cánh tay của Tam Trưởng lão bị đập nát ngay lập tức, thân thể bay lùi, chỉ có Nhị Trưởng lão không bị đập nát tay nhưng cũng phun máu liên tục.

Vừa khi bọn họ đẩy bay cánh đại môn khổng lồ, trước mắt lại vang lên tiếng động kinh khủng, khí lưu cuộn cuộn, không khí nóng rực, một bóng người đáng sợ từ bên ngoài lao tới, nhảy lên cao, lại nắm lấy cánh cửa nặng nề, như bắt lấy một

món đồ chơi, không hề vát vả, rồi lại vững vàng đáp xuống đất.

Rầm!

Hai bàn chân đập xuống mặt đất, lập tức rung chuyển cả mặt đất, vô số vết nứt xuất hiện, đá vụn bay tung tóe khắp nơi, gió rít ào ào.

Đại Trưởng lão Hoàng Đào và đám người thấy mặt đất trước mắt bị đối phương đập xuống một hố sâu bảy tám thước.

Hoàng Đào trợn mắt, nhìn chăm chăm vào bóng người đáng sợ kia, khi nhận ra người đến, không khỏi kinh hãi, khó tin.

“Lão tổ mau tới, Giang Thạch đến rồi!”

Hắn gầm lên.

“Giang Thạch?”

“Các tiên bối, mau ra tay!”

Các Trưởng lão bên cạnh cũng kinh hoàng gầm lên.

Lực lượng của Giang Thạch không thích hợp!

Hắn rõ ràng đã Hoán Huyết thành công!

“Ra tay?”

Giang Thạch cười điên cuồng, nói: “Còn dám ra tay!”

Rầm rầm!

Hắn đập mạnh, thân thể kinh khủng lao tới, xoay vòng cánh đại môn, quét thẳng về phía đám Trưởng lão này.

Lúc này, tốc độ của hắn cực kỳ nhanh.

Cánh cửa hàng vạn cân trong tay hắn như không hề có sức nặng, hoàn toàn bị hắn coi như vũ khí bình thường, quét

ngang, vô cùng đáng sợ.

“Mau tránh!”

Hoàng Đào kinh hãi hét lớn, hai chân đạp mạnh xuống, mặt đất vỡ vụn, thân thể bắn ra ngoài.

Các Trưởng lão khác cũng kinh hãi, cũng vội vàng tránh né.

Nhưng trước tốc độ của Giang Thạch, ngoài Hoàng Đào tránh kịp, các Trưởng lão khác đều chậm hơn rất nhiều, bị cánh cửa nện trúng.

Dù họ có huyết mạch tà thi, thân thể tạm thời biến thành tà thi, đao kiếm không thể xuyên, không cảm nhận đau đớn, nhưng lúc này cũng hoàn toàn vô dụng.

Rầm rầm rầm!

Quét ngang một cái, ba tên Trưởng lão bị hấn đánh bẹp dí, cánh cửa khủng khiếp quét qua như quét trên dưa hấu, chưa quét xuống mặt đất thân thể bọn hấn đã nổ tung trên không trung, máu thịt văng ra không biết bao nhiêu, bị khí áp thổi bay khắp nơi, ào ào rơi xuống.

Chương 187: Một Võ Một Người! 1

“Ha ha ha ha...”

Giang Thạch cười lớn, chấn động cả đất trời, như yêu ma tái thể, khí thế cuồng dã, bá chủ, xoay vòng cánh đại môn, vung mạnh về phía đám tử đệ Hoàng thị.

Rầm rầm rầm!

Tiếng động âm ỉ, đây giống như một vụ tàn sát, máu thịt văng tung tóe khắp nơi, tràng diện thê thảm không nỡ nhìn.

Trong chớp mắt hắn đã đánh chết không biết bao nhiêu đệ tử Hoàng thị.

Dưới ánh mắt kinh hoàng của Đại Trưởng lão Hoàng Đào, Giang Thạch lại ném mạnh cánh cửa khổng lồ về phía hắn.

“Lão tổ, mau cứu ta!”

Hoàng Đào hoảng hốt hét lớn.

Xoẹt!

Một bóng người bay nhanh đã từ phía sau tổng bộ Hoàng thị lao tới, thân hình nhảy lên, đưa một bàn tay ra, vỗ mạnh lên cánh đại môn.

Rầm!

Bùm!

Tiếng động kinh thiên động địa, trên cánh cửa xuất hiện một dấu tay sâu, cánh đại môn bị Giang Thạch ném bay bị đối phương vỗ một cái bay đi xa, như chẳng hề tốn nhiều sức lực.

Sau khi vỗ bay cánh cửa, người đó rơi xuống đất, hóa thành một lão giả mặc trường bào xám, râu rậm, gầy gò, mắt phát ra tia sáng, toàn thân toát ra khí thế khó tả, mắt nhìn Giang Thạch, lạnh lùng đáng sợ.

“Đồ không biết sống chết, dám xông vào đây!”

Lão giả lạnh lùng nói.

“Từ tiền bối, mau bắt lấy hắn, hắn chính là Giang Thạch!”

Đại Trưởng lão Hoàng Đào hoảng hốt nói.

Đây là một trong ba tên bằng hữu của Trưởng lão Không thị, tên Từ Phong, huyết mạch thế gia, cũng là nhân vật cầm đầu thế gia, chỉ là thế gia của hắn cũng sắp suy tàn, giống như Hoàng thị, cần nương nhờ Không thị.

“Giang Thạch cái gì loạn thất bát tao, hôm nay lão phu cầm xuống người này, công bố thiên hạ, uy chấn tứ phương!”

Từ Phong lạnh lùng nói, tinh thần hăng hái, râu rậm tua tủa như kim châm, đập mạnh xuống, lao thẳng tới Giang Thạch.

Hắn vô tình đang đi tìm dược liệu ở tiền viện, nghe thấy động tĩnh nên lao ra trước, đám người còn lại đang ở sâu trong hậu viện, cần thời gian mới có thể đến.

Ào ào!

Vừa lao ra, hắn liền bùng nổ khí thế, thân thể phình to nhanh chóng, xé rách trường bào, ngoài da nháy mắt biến thành màu đen, cơ bắp và mạch máu nổi lên dữ tợn, như thép tấn, tốc độ nhanh đến cực hạn, tạo ra tiếng vút trong không khí.

Giang Thạch lộ vẻ kinh ngạc.

Hoàng thị chuẩn bị thật đúng là kỹ lưỡng!

Một cao thủ chưa từng nghe tên!

Tuy nhiên!

Giang Thạch cũng không để ý, hai mắt lập tức phát ra tia sáng lấp lánh, hai giọt khí huyết Long Tượng ở ngực lập tức bộc phát.

Rầm!

Tức thì, da khắp người hắn đỏ rực, vạn lỗ chân lông cùng phun ra khí lưu, tạo ra cơn lốc nhỏ, thân thể phình to với tốc độ mắt thường cũng có thể nhìn thấy, một luồng khí thể khó tin bùng nổ từ trong người hắn, mạnh mẽ hơn cả lúc mười tám đầu khí huyết Thánh Tượng cùng phát ra lúc trước, một cảm giác lực lượng bành trướng khiến Giang Thạch cảm thấy có thể phá hủy tất cả.

Hắn cười ha hả, đập mạnh xuống, thân thể rầm một tiếng, lập tức lao tới.

“Bàn Long Cửu Sát!”

Từ Phong gầm lên, vừa lao tới, trên cả hai cánh tay đồng loạt nổi lên 9 mạch máu đen khổng lồ, đột nhiên đâm ra, phóng thẳng 9 luồng xoắn ốc kinh khủng về phía Giang Thạch.

Tuy nhiên, Giang Thạch không nhìn công kích của hắn, tát ra một cái.

Bốp!

Rắc!

Máu văng tung tóe, thịt vụn xương vụn bay loạn xạ trên không trung.

Từ Phong hét dữ dội, tiếng gào khàn khàn, cả người như điều đứt dây, bay ngược ra xa hàng chục thước, máu me đầy mình, đầu bị tát nát bấy.

Cú tát của Giang Thạch không chỉ đập nát cánh tay hắn, mà còn tát thẳng vào mặt khiến da thịt hắn nát bét, xương sọ méo mó, thê thảm vô cùng.

Nhưng hắn vẫn chưa chết, mà từ đông đổ nát bò dậy, một con mắt rớt ra, con mắt còn lại nhìn chằm chằm Giang Thạch, lộ vẻ kinh hãi và không tin nổi.

Đây là Giang Thạch!

Không thể nào!

Không thể nào!

Sao hắn có lực lượng như vậy?

“Quả nhiên đều là quái vật, sau cú đó còn có thể sống!”

Giang Thạch cười điên cuồng: “Nhưng ta không có thời gian chơi với ngươi, hôm nay ta đến diệt môn, tất cả người ngăn đường ta đều phải chết, ngươi cũng không ngoại lệ, chết đi!”

Hắn đột nhiên lại lao tới, mang theo tiếng gió rít kinh khủng, thân thể gần như ảo ảnh.

Chỉ sử dụng 2 giọt khí huyết Long Tượng thôi mà đã kinh khủng như vậy.

Có thể nói là dùng đao mổ trâu cắt tiết gà!

Đồng tử Từ Phong co rút lại, mắt trừng trừng nhìn Giang Thạch đang điên cuồng lao tới, gầm lên: “Giang Thạch, ngươi đừng ép ta, lão phu không sợ ngươi, a...”

Như điên cuồng, tiếng hét thấu tận tâm can, thân thể tức thì nổi lên hàng chục mạch máu to, vừa xuất hiện, các mạch máu liền nổ tung tóe, huyết dịch như phát sáng, mạch máu bạo liệt khiến hắn càng thêm thê thảm.

Nhưng đồng thời một luồng khí thể mạnh mẽ hơn từ trong người hắn bộc phát, khí thể tăng vọt so với lúc trước. Hắn lao nhanh về phía Giang Thạch.

Khoảnh khắc Giang Thạch tát tới, hắn không tránh né, ngực đột nhiên lõm xuống như cao su, toàn thân lại phình to thêm một vòng, biến thành cự nhân cao trên 4 thước, như một quả bóng thịt khổng lồ, khi Giang Thạch tát trượt, liền ôm chặt lấy Giang Thạch, xiết mạnh vào giữa cơ bắp của hắn.

Bịch!

Lúc này, cơ thể hắn co quắp lại, hoàn toàn biến thành viên cầu thịt, dựa vào cơ bắp khắp người định siết chết Giang Thạch trong đó.

Giang Thạch cau mày, đột nhiên cảm thấy kỳ quái.

Như thể bản thân đã biến thành Tôn Ngộ không vậy.

Đối phương biến thành Ngũ Hành Sơn, quăn chặt mình, chỉ lộ ra đầu, phần còn lại bị đối phương cuốn trong cơ bắp.

Sắc mặt hắn lập tức dữ tợn, vùng vẫy, nhưng phát hiện khớp xương bị cơ bắp đối phương siết chặt, dù cố sức vùng vẫy cũng không thể phát lực.

Chiêu thức của đối phương thật quái dị.

“Hoàng huynh, hai vị Không huynh, ta đã bắt được Giang Thạch, mau mau đến!”

Từ Phong duy trì hình dạng cầu thịt kinh khủng, kêu thảm thiết chói tai, lúc này giống như một cái bể nước khổng lồ, máu chảy khắp người, khóa chặt Giang Thạch.

Xoẹt xoẹt xoẹt xoẹt!

Ở nơi sâu trong tổng bộ Hoàng thị, nhiều bóng người bay nhanh, đang dùng tốc độ khó tưởng tượng điên cuồng lao tới.

Khoảng cách mười mấy dặm gần như trong nháy mắt đã bị họ vượt qua.

Một lão tổ Hoàng thị!

Hai Trưởng lão Không thị !

Cùng một nam một nữ lạ mặt!

Vừa xuất hiện, họ kinh ngạc nhìn thấy hình dáng Từ Phong, rồi nhanh chóng lao tới, Cửu Trưởng Lão Không thị gầm lên: “Từ huynh, mau thả hã ra, chúng ta cùng trấn áp!”

“A!”

Chưa dứt lời, miệng Từ Phong phát ra tiếng thét dữ dội, đau đớn.

Như gặp phải cực hình nào đó.

Toàn bộ cơ bắp khổng lồ co quắp, vặn xoắn, rồi cảnh tượng kinh hoàng xuất hiện.

Bịch!

Toàn bộ thân thể Từ Phong bị Giang Thạch xé làm đôi từ bên trong, máu thịt nội phủ bay tứ tung, hai nửa thân thể kinh khủng bay về hai phía, rầm rầm rơi xuống, giật giật, vẻ mặt kinh hãi, chết không nhắm mắt.

Sắc mặt Giang Thạch âm trầm, thoát ra, máu me đầy người, khí thể hùng hực, thê thảm và đáng sợ, trên người nổi gân xanh.

“Thứ chết tiệt, ép ta dùng chiêu này!”

Vừa rồi khớp xương hã bị kẹp, thân bị bọc, hoàn toàn không thể phát lực, phải phóng ra giọt khí huyết Long Tượng thứ ba mới xé được đối phương.

Lúc này, thực lực Giang Thạch hoàn toàn bộc lộ, khí lưu gào thét khắp người, lực lượng kinh khủng, dữ dội vô cùng.

Vừa xé xác Từ Phong, đôi mắt liền nhìn thẳng Cửu Trường
Lão Không thị đang lao tới, quát: “Ngươi cũng đi chết!”

Chương 188: Một Võ Một Người! 2

Rầm!

Thân thể hần lao tới, nhanh đến khó tin, không nói thêm gì, trực tiếp tát một cái.

Ba giọt khí huyết Long Tượng!

Cộng thêm Hồn Nguyên Thần Chương!

Kinh lực và lực lượng kết hợp!

Đồng tử Cửu Trường Lão co lại, lập tức cảm nhận được một cỗ nguy cơ tử vong khủng khiếp khó tả, khoảnh khắc đó như thể đôi mắt hần không phải một bàn tay mà là một quả núi khổng lồ, hần kinh hãi, không suy nghĩ, liền hết sức thi triển Cự Thần Cự Hận, thân thể nhanh chóng phình to, huyết khí cuộn cuộn, cố gắng hết sức chống đỡ.

Tuy nhiên hoàn toàn vô dụng.

Thân thể Giang Thạch quá nhanh.

Lực lượng quá kinh khủng.

Tát mạnh vào người hần, bóp một tiếng, nửa người hần bị tát thành bánh thịt, kêu thảm thiết, máu phun tung tóe, thịt văng khắp nơi, hoàn toàn không kháng cự nổi, nửa người còn lại cũng bay lùi, rơi xa xa, thảm không thể tả.

“Lão Cửu!”

Thập Trường Lão Khổng thị kinh hô.

Hai người bên cạnh cũng kinh hãi.

Cửu Trường Lão bị một tát đánh tàn phế, miếu sát ngay lập tức!

Đùa gì thế này?

Đây là lực lượng gì? Hoàn toàn vượt quá tưởng tượng!

Hai tên nam nữ lạ mặt bên cạnh thay đổi sắc mặt, vội lùi lại, nói: “Giang huynh đệ, chuyện này không liên quan đến chúng ta, chúng ta chỉ đi ngang qua thôi, cáo tứ!”

Hai người không suy nghĩ, quay người chạy trốn.

Mặc dù bọn hăn rất muốn đầu nhập vào Khổng thị , muốn gắn gia tộc mình vào chiến xa của Khổng thị , nhưng Giang Thạch lúc này rõ ràng không đúng.

Lực lượng đó quá đáng sợ.

Một cái tát giết chết Cửu Trường Lão Khổng thị !

Đây là yêu quái !

Có thể dễ dàng giết tất cả mọi người!

“Các ngươi!”

Thập Trường Lão Khổng thị vội nhìn hai người kia, vừa sợ vừa giận, lưng lạnh toát.

Hai tên này muốn bỏ đi?

“Bây giờ muốn đi đã quá muộn rồi! Ta sẽ tiễn các ngươi một đoạn!”

Giang Thạch quát lớn, thấy hai người muốn đi, thân thể kinh khủng lao thẳng tới, chân đạp xuống đất, gần như bay tới ngay lập tức.

Hai người kia biến đổi sắc mặt, lộ vẻ sợ hãi.

“Giang Thạch, ngươi đừng quá đáng!”

“Cùng ra tay!”

Bà lão giả hét lớn.

Hai người vội vàng quay lại, bùng nổ khí thế, không suy nghĩ nữa, trực tiếp lao về phía Giang Thạch.

Giang Thạch gầm lên, lại sử dụng Hỗn Nguyên Thần Chưởng, kinh lực và lực lượng tiếp tục kết hợp, thân thể thậm chí phát ra tia sáng lấp lánh, phía sau ẩn hiện hư ảnh của yêu thú Long Tượng cổ xưa gầm rú, như vượt qua dòng thời gian từ thời cổ đại mà đến.

Chưa ra chiêu nhưng đã có một luồng khí thế hoang dại áp đảo bao trùm xung quanh.

Rầm!

Hắn tát vào người nữ tử duy nhất, lực lượng không biết mạnh mẽ nhường nào, bốp một tiếng, nữ tử thét lên đau đớn, nửa người biến thành mưa máu, gần như cùng kết cục với Cửu Trảo Lão Khổng thị, thân thể bay ngang qua, rơi xa xa, co giật vùng vẫy một lúc rồi chết thảm.

Đúng lúc đó!

Tên nam tử kia đã hóa thành vô số ảo ảnh, sắc mặt dữ tợn, toàn lực ra tay, mười ngón tay như mười lưỡi kiếm, điên cuồng tấn công về phía Giang Thạch.

Mười ngón tay đều phát ra chớp lửa đỏ kỳ dị, mang độc tố, chứa lực lượng khôn lường, thậm chí cả không khí cũng bắt đầu bốc cháy.

“Thiên Độc Vạn La Thủ!”

Nam tử gào thét, “Khổng huynh đệ, Hoàng lão tổ, mau mau ra tay!”

Rầm rầm!

Lời còn chưa dứt, Giang Thạch đột ngột lao tới, thân thể như hóa thành Long Tượng cổ đại thực sự, khí thể kinh khủng, lực lượng tuyệt thế, đâm mạnh vào người nam tử.

Bịch!

Nam tử phun máu, mắt trợn ngược, cảm giác như bị một quả núi đâm vào, xương cốt và nội phủ trong người hứng chịu một lực tác động khủng khiếp không thể tưởng, rắc rắc vang lên, như thể cả người sắp vỡ vụn.

Tiếp theo, trước khi hấn kịp phản ứng, Giang Thạch đã tát vào cằm hấn, bốp một tiếng, nửa khuôn mặt hấn bị đánh văng vẹo, nửa đầu biến mất, thân thể bay lên cao rồi rơi xuống như đạn pháo, đập mạnh xuống đất, co giật dữ dội.

“Đến lượt các ngươi.”

Ngữ khí Giang Thạch bình thản, quay lại, nhìn về phía lão tổ Hoàng thị và Thập Trưởng Lão Không thị còn lại.

Độc tổ trên người đối phương không có tác dụng gì với hấn, bị thân thể của hấn hấp thụ hết.

Chỉ trong nháy mắt, toàn bộ Hoàng thị gặp thảm họa chưa từng có!

Hàng loạt đệ tử thiệt mạng, sản nghiệp gia tộc bị phá hủy!

Thậm chí các cao thủ chạy đến trợ giúp cũng gần như tử vong sạch sẽ!

Kết quả này khiến lưng Thập Trưởng Lão Không thị lạnh toát, ánh mắt kinh hoàng, đứng chôn chân ngay tại chỗ, não như bị đứng máy. Trong lòng hạo thét.

Sao lại như vậy được?

Sao Giang Thạch lại mạnh như thế?

Thực lực của hấn không phải như vậy!

Hắn rất muốn quay người chạy trốn, nhưng biết với tốc độ của Giang Thạch, bản thân không có hy vọng!

Hắn hoảng sợ, vô thức nhìn về phía lão tổ Hoàng thị.

Chỉ thấy lão tổ Hoàng thị, đứng yên không cử động, sắc mặt già nua vẫn giữ nguyên như trước.

Dường như không hề hoảng loạn.

Có đôi sách?

Trong lòng Thập Trưởng Lão Khổng thị lại trào lên hy vọng, cảm thấy mình đã đánh giá quá thấp Hoàng thị...

...

Trong Dĩnh Châu Thành , hỗn loạn.

Khi Giang Thạch kéo cánh đại môn đi qua, không biết bao nhiêu nhân sĩ giang hồ và phu xe bàn tán sôi nổi, thậm chí còn có người liều mạng đi theo sau Giang Thạch.

Lúc này, rất nhiều người tụ tập xa xa bên ngoài tổng bộ Hoàng thị, bàn tán náo nhiệt, mắt đầy kinh ngạc và hào hứng.

“Tổng bộ Hoàng thị bị diệt rồi!”

“Có người xông vào tổng bộ Hoàng thị!”

“Không biết có phải Giang Thạch không, các người có nhìn rõ không?”

Vô số người xì xào bàn tán.

Mọi người cảm thấy khó tin.

Thời gian qua, Hoàng thị làm đủ mọi cách ép Giang Thạch xuất hiện.

Nay Giang Thạch chủ động giết tới, chấn chấn chấn động thiên hạ.

...

Sâu trong sâu.

Lão tổ Hoàng thị vẫn đứng im lặng, khuôn mặt già nua, dường như vô cảm trước tất cả, toát ra khí tức mực nát sâu đậm, cuối cùng mở miệng: “Người già rồi, làm chuyện gì cũng lực bất tòng tâm. Nhìn thế hệ tiêu bồi chết trước mắt, ta cũng chẳng cảm thấy thương tâm.”

Hắn chậm rãi cúi đầu, nhìn lòng bàn tay, rồi thở dài, lại chậm rãi ngẩng đầu lên: “Tuy nhiên, ngươi không nên giết quá nhiều người Hoàng thị chúng ta!”

“Không nên ư?”

Giang Thạch cười gằn, cũng nhận ra sự bất thường của lão tổ Hoàng thị: “Vậy ngươi giết bao nhiêu bằng hữu của ta?”

Lão tổ Hoàng thị lặng thinh.

Một lúc sau.

Lại lên tiếng trầm thấp: “Ta không muốn tranh luận ai đúng ai sai với ngươi, ngươi đã đến đây, hôm nay chỉ có một người sống sót ra đi! Đa tạ ngươi đã hộ ta giết nhiều hậu bối như vậy, giúp ta có thể nhanh chóng phục hồi trạng thái đỉnh cao!”

Hắn đột nhiên gầm lên, đập mạnh xuống đất, quần áo trên người tức thì vỡ vụn, da và tóc đều phình to nhanh chóng, khối cơ bắp đen lớn như thép tấn nổi lên khắp người, toát ra khí tức âm u.

Đồng thời!

Cảnh tượng kỳ quái hơn xuất hiện.

Bốn phía, thi thể hậu nhân Hoàng thị bị Giang Thạch tiêu diệt trước đó, giờ đây, tất cả đều phóng ra luồng khí máu đỏ cuộn cuộn ào ạt về phía lão tổ Hoàng thị.

Khu vực của hắn như vạn giang nhập hải, đang hấp thụ tinh huyết tất cả hậu nhân Hoàng thị đã chết.

Tức thì, khí thế lão tổ Hoàng thị đang thay đổi nhanh chóng, tăng vọt, mái tóc dài cuộn cuộn, đôi mắt phóng ra tia sáng lấp lánh, thoát khỏi trạng thái già nua mục nát.

Trở nên nhanh nhẹn cường tráng phi thường!

...

Chương 189: Long Khí Hiển Uy! Giết Lão Tổ Hoàng Thị!!

1

Khuôn mặt của Lão tổ Hoàng thị đại biến dạng, thật sự giống như là hóa thành một tôn thi ma, thân cao ba thước năm, đầu đầy tóc trắng mọc dài dày đặc, bay phát phơ phía sau, cơ bắp toàn thân tím đen, khối khối lồi lên, gân xanh nổi tung, quỷ dị khủng bố.

Trên người hắn thậm chí mọc ra một khối khối vẩy xương màu trắng hếu, toàn thân đều toát ra khí tức thối rữa và ô uế. Miệng, lỗ mũi đều chảy ròng ròng một mảng mảng chất nhầy màu vàng sậm.

Những chất nhầy này nhỏ xuống đất, xèo xèo đốt cháy, giống như từng giọt axit mạnh, đốt ra từng cái hố sâu hoắm.

Thật quá quái dị.

Thậm chí Thập Trưởng Lão Không thị bên cạnh cũng lộ vẻ kinh hãi, khó có thể tin nổi.

Truyền thuyết Dĩnh Nam Hoàng thị là hậu nhân của tà thi, chỉ là bấy lâu nay, Hoàng thị không nổi bật, trong các thế gia cũng không được tính là một thế gia mạnh, Không thị cũng chưa từng để mắt tới.

Nhưng không ngờ, thời khắc then chốt, Lão tổ Hoàng thị lại có thể bộc lộ lực lượng như thế này!

Hắn có thể cảm nhận rõ ràng khí thế kinh khủng mà điên cuồng từ trên người Lão tổ Hoàng thị.

Thêm với thân hình cao to đầy khối cơ bắp, tử khí quán quanh, đôi mắt xanh lè như thực vật, trực tiếp tạo ra một cảm giác chấn động tới tận linh hồn.

Giống như đây không còn là một nhân loại.

Mà hoàn toàn biến thành một cỗ tà thi!

Đặc biệt là mùi hôi thối, ô uế kinh khủng từ trên người hắt, giống như vô số xác chết chồng chất lên nhau, thối rữa từ lâu tạo thành vậy.

“Giết chết nhiều hậu bối của ta như vậy, khiến Hoàng thị sa sút trầm trọng, Giang Thạch tiểu nhi, người thật sự muốn đẩy Hoàng ta vào chỗ vạn kiếp bất phục, hôm nay không ai có thể cứu người, lão phu sẽ giết người, dùng máu tươi của người để tế điện cho tất cả hậu bối đã chết của Hoàng thị.”

Giọng hắt khàn khàn khủng khiếp, thân hình tiến lên phía trước, không còn giống giọng người, nghe giống như giọng thú vật, như thanh quản bị tổn thương.

Không thể phát ra âm thanh bình thường.

Giống như hoàn toàn biến thành xác chết!

“Tốt, Hoàng lão tổ được lắm!”

Thập Trưởng Lão Khổng thị vui vẻ hô to: “Nhưng đừng giết hắt, bẻ gãy tứ chi của hắt, chặt đứt xương sống, bắt sống hắt, tên này có tác dụng lớn với Khổng thị!”

Trời sinh Kim Cương còn sống chẵn chẵn có giá trị hơn chết!

Nhưng rất nhanh Thập Trưởng Lão Khổng thị chợt nghĩ tới một vấn đề khác.

Giang Thạch, thật sự là Trời sinh Kim Cương sao?

Tại sao hắt lại có thể có được lực lượng đáng sợ đến vậy!

Đã hoàn toàn vượt qua chiến tích của Mông Phóng hồi đó...

Sắc mặt Lão tổ Hoàng thị âm trầm, không đáp lại, mà đột ngột tăng tốc, mang theo luồng khí hôi thối bay xông thẳng lên trời, trực tiếp lao về phía Giang Thạch với tốc độ cực nhanh.

Khoảng cách mấy chục thước trong mắt hắn, dường như hoàn toàn không tồn tại. Người còn chưa tới, mùi hôi thối khủng khiếp đã xông tới trước.

Một bàn tay hung tợn chọc thẳng ra.

Bàn tay khủng bố với vô số vảy xương màu trắng hếu, rung chuyển không khí, mang theo một luồng lực lượng khổng lồ bùng nổ.

Thêm cái mùi hôi thối đó, giống như chứa đựng sức công kích tinh thần, khiến đầu óc đối thủ căng thẳng.

Giang Thạch tức giận, không suy nghĩ nhiều, đánh trả ngay một quyền.

“Cút!”

Rầm!

Hai bàn tay va chạm, cả hai đều không tránh né, quyết tâm dùng lực lượng áp đảo đối phương.

Trong nháy mắt, bốn phía nổ tung, toàn bộ mặt đất vỡ vụn, xuất hiện một hố sâu rộng tám chín thước, vô số mảnh đá văng tung tóe.

Mùi hôi thối và sóng kinh chồng lẫn nhau, rít lên chói tai, lan khắp mọi nơi.

Mùi hôi thối này, đơn giản ngửi vào đã muốn nôn mửa.

Bùm!

Sau một đòn, hai bóng người bị một lực lượng kinh khủng thổi bay, rơi xuống cách đó mấy chục thước.

Sắc mặt Lão tổ Hoàng thị âm trầm, nhanh chóng phân tán lực lượng dư chấn trên bàn tay, toàn thân không có phản ứng, giống như không hề có cảm giác.

Tuy nhiên, hắn nhìn xuống bàn tay của mình.

Bởi vì hắn cảm thấy cú đâm vừa rồi của mình, giống như đâm vào một khối thiên thạch nóng đỏ nghìn năm, không những không thể lay chuyển đối phương chút nào, ngược lại còn bị bỏng cháy lòng bàn tay.

Hắn là hậu nhân tà thi, kích phát lực lượng trong huyết dịch, hóa thành tà thi, thân thể cứng hơn thép, vốn không cảm nhận được đau đớn gì, nhưng lúc này lại xuất hiện cảm giác đau rất!

Đồng thời, Giang Thạch bên kia cũng sắc mặt âm trầm, hạ xuống đất, lập tức lắc mạnh bàn tay, nhìn về phía lòng bàn tay.

Chỉ thấy vùng lòng bàn tay bắt đầu đen nhanh, khi va chạm với đối phương, hắn cảm giác giống đâm vào trong bể axit siêu đậm đặc, da bắt đầu cháy đến biến dạng nhẹ.

“Thi độc!”

Không hổ vẫn là huyết mạch tà thi!

Cơ thể thể mà chứa đựng chất độc kinh khủng như vậy!

Tuy nhiên, Giang Thạch chỉ nhìn một cái rồi không để ý nữa.

Thi độc cũng là độc!

Hắn có thiên phú [Vạn độc bất xâm], có thể tự hóa giải.

Rầm!

Đột nhiên Giang Thạch vùng tay lên, nhanh chóng chống đỡ trước mặt, tốc độ cực kỳ nhanh, vì tai hắn đã nghe thấy tiếng gió rít kinh khủng.

Là Lão tổ Hoàng thị lại một lần nữa lao tới cực nhanh, khí tức hôi thối cực nặng, mang theo sóng khí kinh hoàng, mắt xanh lè, như yêu quái ngàn năm, hai bàn tay tấn công ào ạt xuống.

Sắc mặt Giang Thạch hơi thay đổi, nín thở, huy động toàn bộ lực lượng, trực tiếp bồi bính với đối phương.

Lực lượng của Lão tổ Hoàng thị bị đánh giá quá thấp!

Lực lượng như thế chần chẫn không phải cảnh giới Hoán huyết tứ trọng thiên ! Ít nhất cũng là ngũ trọng thiên đỉnh phong!!

Ngay cả hắn cũng bị chấn đến tay run lên, lực phủ ngũ tạng chấn động dữ dội.

Rầm rầm rầm rầm!

Trong nháy mắt hai người giao chiến hàng chục hiệp.

Tất cả đều không tránh né, dùng lực lượng áp đảo lẫn nhau, nơi đi qua đất đá rung chuyển, phá hủy hoàn toàn các kiến trúc mặt đất trên đường đi.

Sau hơn chục hiệp, hai bóng người lại một lần nữa bay ngược ra xa, rầm một tiếng rơi xuống nơi xa.

Chỉ có điều thân thể Giang Thạch vẫn đứng vững, dù bàn tay bị đau rát, bị thi độc ăn mòn, nhưng thi độc này rất nhanh đã bị hóa giải.

Trái lại Lão tổ Hoàng thị rơi xa, cơ thể rung lắc, vảy xương trên người vỡ nát, chảy ra dòng chất lỏng màu xanh đặc sệt, mùi hôi thối càng nồng nặc.

Đặc biệt hai bàn tay hấn, trong khi giao thủ với Giang Thạch đã bị chấn nát, truyền đến cảm giác đau rát, một luồng năng lượng chí dương chí cương không ngừng xâm nhập vào thân thể hấn, như ngọn lửa đang thiêu đốt không ngừng.

“Long khí!”

Về mặt vô cảm ban đầu của Hoàng thị lão tổ, lần đầu lộ ra chút kinh ngạc, nhìn Giang Thạch, nói: “Thân người có long khí, từng phục dụng qua long huyết hoặc long châu!”

Long huyết, long châu, vốn là bảo vật chí dương chí cương nhất thiên hạ, là khắc tinh tuyệt đối của huyết mạch tà thi bọn họ.

Khó trách khi giao thủ với Giang Thạch hấn cảm thấy bàn tay đau rát như bị thiêu đốt.

Đây chắc chắn là long khí!

Là long khí tinh khiết hơn cả long khí của Côn Sơn Long thị !

“Long khí?”

Thập Trưởng Lão Không thị bên cạnh thay đổi sắc mặt, lộ vẻ kinh ngạc.

Làm sao có thể?

Hấn chợt nhớ ra, không lâu trước ở Hắc Vân sơn mạch từng xuất hiện một khối long cốt, sau đó chia làm ba, một khối rơi vào tay Mông Phóng, một khối về Long thị, còn một khối bị người bí ẩn nào đó lấy đi!

“Người chính là người bí ẩn đó?”

Hấn kêu lên kinh ngạc, nhìn Giang Thạch.

Giang Thạch nheo mắt nhìn chằm chằm lão tổ Hoàng thị, không ngờ đối phương có thể cảm nhận được long khí trong

lực lượng của mình.

Hắn luyện hóa long cốt, hấp thu long tủy, không chỉ giúp khí huyết Thánh Tượng thuận lợi lột xác thành khí huyết Long Tượng, còn kéo theo công pháp cũng biến thành [Long Tượng Trần Thể Công].

Lúc thi triển công pháp đương nhiên khó tránh khỏi mang theo chút long khí.

Chương 190: Long Khí Hiển Uy! Giết Lão Tổ Hoàng Thị!!

2

Một chút thay đổi vi diệu này cũng có thể bị đối phương phát hiện.

Trong nháy mắt, sát khí trong lòng Giang Thạch cuộn trào như biển cả, bằng mọi giá phải giết sạch tất cả những người ở đây.

Hắn lạnh lùng nói: “Loạn thất bát tao! Người bí ẩn gì đó, ta không biết các ngươi nói cái gì, ta chỉ biết hôm nay không một ai trong các ngươi được sống sót rời khỏi đây!”

Hắn nhìn chăm chăm lão tổ Hoàng thị, vẻ mặt âm trầm đáng sợ, nắm chặt hai tay, gân xanh đột nhiên nổi lên khắp người, thế mà trên cơ sở lực lượng bây giờ còn có thể bùng nổ thêm một lần.

“Cự thần cự hạn!”

Rắc!

Quần áo trên người đã rách nát hoàn toàn, từng khối từng khối cơ bắp và mạch máu khổng lồ nhanh chóng hằn, da tím sẫm, khắp người toát ra khí thế đáng sợ.

Một luồng khí lưu cực kỳ cuồng bạo đột ngột bùng lên từ Giang Thạch, khiến không khí xung quanh lập tức hỗn loạn, cuốn cát đá, phát ra tiếng rít chói tai.

Thập Trưởng Lão Khổng thị trợn mắt kinh hãi, lộ rõ vẻ mặt hoảng sợ.

Cự thần cự hạn!

Đây là tuyệt học gia truyền của không thị!

Sao đối phương biết được?

Hắn không có huyết mạch Không thị, sao có thể học được?

“Không huynh, hôm nay Hoàng thị ta thất bại, hy vọng Không thị có thể xem ở phân thượng lão phu khổ cực chiến đấu, sau khi lão phu chết đi sẽ đối xử tốt với thế gia ta, cho dù lão phu chết, cũng không hối tiếc.”

Giọng Lão tổ Hoàng thị khàn khàn trầm thấp, mắt nhìn chăm chăm Giang Thạch, đôi mắt lóe lên lục quang, khí thế trên người cũng đang nhanh chóng tích xúc.

Thập Trưởng Lão Không thị vội lên tiếng quát: “Hoàng lão tổ, người yên tâm tử chiến, Không thị ta tồn tại một ngày, cam đoan Hoàng thị bất diệt, nếu bắt được Giang Thạch, từ nay về sau Hoàng thị chính là quý khách của Không thị ta!”

“Vậy thì lão phu dốc sức!”

Giọng Lão tổ Hoàng thị thay đổi, lạnh lẽo đáng sợ, như hoàn toàn biến thành âm binh địa phủ: “Hắc Tử Thánh Pháp!!”

Xào xạc!

Từ trên người hắn nhanh chóng mọc ra những sợi lông đen dày đặc, quỷ dị thần bí, toàn thân tỏa ra khí tức âm u quái ác, mùi hôi thối tăng vọt gấp bội.

Nhưng thân thể Giang Thạch đã lao tới cực nhanh, hoàn toàn không cho hắn cơ hội, cả người nhanh đến cực hạn.

Lão tổ Hoàng thị gầm lên, tích xúc lực lượng trong nháy mắt, mang theo lực lượng vô cùng khủng khiếp, trực tiếp lao về phía Giang Thạch.

Lúc này, cả hai đều đẩy lực lượng bản thân lên cực điểm.

Trực tiếp đối đầu một chiêu!

Rầm!

Lực lượng không lồ bùng nổ, khí lưu xung quanh nổ tung, như một quả tên lửa nhỏ nổ tung ngay tại chỗ.

Trong tiếng nổ dữ dội, bàn tay Giang Thạch mang theo lực lượng kinh hoàng không thể tưởng tượng nổi, trực tiếp đập nát cánh tay lão tổ Hoàng thị, đánh mạnh vào cơ thể hắn.

Bùm!

Lão tổ Hoàng thị chỉ cảm thấy một luồng lực lượng vô tận chí dương chí cường đánh thẳng vào thân thể, vùng chịu công kích tức thì nổ tung ra, máu đen văng tứ tung, hơi thở kinh khủng.

Thân hình khổng lồ của hắn như sao băng, bay ngược ra xa.

Sau đó trước khi hắn rơi xuống, thân thể Giang Thạch đã nhanh chóng lao tới, khoe miệng rỉ máu, mắt lạnh như băng, hai bàn tay như điện, mang theo lực lượng không thể tưởng tượng được, liên tiếp đánh mạnh vào thân thể đối phương.

Bùm bùm bùm!

Trong nháy mắt đánh ra liên tiếp hơn mười chiêu, mỗi chiêu đều kinh khủng tuyệt luân.

Thập Trưởng Lão Không thị nhìn mà sửng sò, trợn mắt há hốc.

Hắn rửa thắm, không suy nghĩ nhiều, quay người chạy trốn, dậm mạnh xuống đất, toàn thân bùng nổ, không dám chậm trễ chút nào.

Ban đầu tưởng rằng sau khi Lão tổ Hoàng thị sử dụng bí pháp, cho dù không ngăn được Giang Thạch cũng có thể giao

chiến một hai, lưỡng bại câu thương, nhưng không ngờ chỉ một chiêu Lão tổ Hoàng thị đã bị đánh chết.

Đùa cái gì thế này!

Nếu biết Lão tổ Hoàng thị không địch nổi Giang Thạch, hẳn đâu dám ở lại!

Lão tổ Hoàng thị này đúng là hồ hãn a!

Giang Thạch liên tục vỗ ra hơn mười chiêu, tất cả đều là lực lượng của Cự Thần cực hạn, đánh thân thể Hoàng thị lão tổ thành sương máu.

Ánh mắt hắn đột ngột nhìn về phía Thập trưởng lão Không thị, chân đạp mạnh, trực tiếp lao về phía Thập Trưởng Lão Không thị.

Tất cả những việc này, đều là tại Không thị!

Nếu không phải bọn chúng, bản thân cũng sẽ không gây thù oán nhiều như vậy.

Đối với bọn chúng, Giang Thạch không muốn tha một ai, gặp một giết một.

Thập Trưởng Lão Không thị kinh hoàng, rõ ràng cảm nhận được phía sau có một khí thế đáng sợ đang lao tới cực nhanh, vội vàng toàn lực thi triển Cự Thần cực hạn.

“Giang Thạch, tha cho ta lần này, từ nay ân oán của Không thị với ngươi xóa bỏ!”

Thập Trưởng Lão Không thị gầm lớn.

“Ồn ào!”

Giang Thạch lạnh lùng nói, thân thể lao nhanh tới, một quyền bổ mạnh xuống.

Rầm!

không khí trước mặt nổ tung, khí nóng bùng lên, tạo thành một lực lượng xoắn ốc kinh khủng, phá hủy toàn bộ khu vực bên dưới, vô số đá vụn bắn lên.

Tuy nhiên, Giang Thạch nhú mày.

Bởi vì thân thể Thập Trưởng Lão Khổng thị chợt biến mất, thoát khỏi tay hắn trong gang tấc, từ trước mặt hắn dịch ra chuyển xa hàng chục thước trong nháy mắt.

Đây là bí pháp mà hắn nắm giữ, gọi là [Tránh Lôi Bộ].

Luyện đến mức thuần thục, có thể dịch chuyển ngay lập tức trong khoảng cách ngắn, vô cùng hữu dụng trong chiến đấu và trốn chạy.

Chỉ có điều lượng kinh lực của hắn, chỉ có thể sử dụng được bí pháp này ba lần.

Sau ba lần sẽ cạn kiệt toàn bộ kinh lực, trở thành cá nằm trên thớt.

Giang Thạch dường như cũng không ngờ đối phương thoát khỏi đòn sát thủ của mình, sắc mặt lạnh băng, thân thể lại lao tới cực nhanh, một quyền đánh xuống Thập Trưởng Lão Khổng thị.

Nhưng giống như lần trước, thân thể Thập Trưởng Lão Khổng thị lại biến mất trước mắt Giang Thạch, xuất hiện ở hướng khác, sắc mặt càng thêm sợ hãi, điên cuồng chạy về phía trước.

Sử dụng hai lần [Lân Lôi Bộ] liên tiếp, kinh lực toàn thân hắn đã giảm đi bảy phần mười.

Nếu thi triển lần nữa, hắn chắc chắn phải chết.

“Giang Thạch, người đã giết nhiều người như vậy, thật sự muốn đấu với Khổng thị ta tới cùng sao? Tha cho ta lần này, từ

nay về sau Khổng thị thật sự sẽ không quấy rầy ngươi nữa, ta nguyện ý thề với trời!”

Thập Trưởng Lão Khổng thị lại gầm lên.

“Thật là bí pháp kỳ dị!”

Giang Thạch nhìn chăm chăm vào thân thể Thập trưởng lão Khổng thị, lộ ra chút kinh ngạc, thân thể lại lao tới cực nhanh.

Chỉ có điều lần này ngay khi Thập Trưởng Lão Khổng thị vừa dịch chuyển, Giang Thạch đã phát hiện ra dấu vết, thân thể vội quay, rầm một tiếng, vỗ ra một bạt tai, đập mạnh thân thể Thập Trưởng Lão Khổng thị bay ra xa, phun máu, rơi xuống đất, đau đớn vô cùng.

Giang Thạch không có ý định giết chết hắn ngay, mà ánh mắt lạnh lẽo, bước đến chỗ Thập trưởng lão Khổng thị.

Bí pháp dịch chuyển ngay lập tức này khiến hắn cực kỳ hứng thú.

Nếu có thể nắm trong tay, tuyệt đối là bí pháp vô cùng hữu dụng.

“Giang Thạch, dừng! dừng giết ta, tha mạng cho ta, ngươi muốn làm gì ta cũng có thể nghe theo, mọi chuyện đều có thể bàn bạc...”

Thập Trưởng Lão Khổng thị kêu đau đớn.

“Yên tâm, bây giờ ngươi còn hữu dụng!”

Giang Thạch cười.

Bốp! Lại tát xuống một cái, ngay lập tức đánh cho Thập Trưởng Lão Khổng thị ngất đi.

Ở xa, một nhóm đệ tử Hoàng thị còn sống sót đều sắc mặt tái thốc, sợ hãi không thể tả, nhiều người chân run cầm cập, hoảng loạn chạy trốn.

Trong lòng bọn hán đây quả thực là chuyện không thể tưởng tượng được.

Hoàng thị tọa trấn Dĩnh Châu mấy ngàn năm, không ai dám chọc, bây giờ lại bị diệt!

Lão tổ thế gia cũng bị giết!

Làm sao có thể như vậy!

“Không... không phải thật, không phải thật, chắc chắn là mơ, tuyệt đối là mơ!”

Đại trưởng lão Hoàng Đào giọng run run, thân thể cũng run bần bật, lảo lộn chạy trốn xa.

Lão tổ chết thảm, trưởng lão Khổng thị cũng bị bắt!

Làm sao bọn họ còn sống nổi?

Cho dù Giang Thạch tha cho họ, các thế gia khác cũng sẽ không buông tha!

Thấy môn nhân Hoàng thị còn sống muốn chạy trốn, Giang Thạch lạnh lùng, không chút lưu tình, trực tiếp cầm một nắm đá vụn, liên tiếp ném về phía những người này.

Xèo!

Bùm bùm bùm bùm!

Từng viên đá vụn xé gió bay tới, chính xác đánh trúng đám người của Hoàng thị, đập nát thân thể bọn họ, như bị pháo nổ, bay ra xa, chết thảm không còn hình người.

Cuối cùng hán giữ lại một đệ tử Hoàng thị, hỏi ra tin tức về nhóm đạo nhân Chân Võ Quan, nhanh chóng biết được nhóm đạo nhân bị giam trong địa lao Hoàng thị.

Giang Thạch khẽ búng ngón tay, giết chết tên đệ tử Hoàng thị này, bắt đầu lục lợi tổng bộ Hoàng thị từ trong ra ngoài.

Chương 191: Chiến Lợi Phẩm! 1

Tổng bộ rộng lớn của Hoàng thị tan hoang, đất đá nứt vỡ, xác chết ngổn ngang, khắp nơi đều là mùi máu tanh.

Từ trên xuống dưới, không một đệ tử Hoàng thị thoát chết.

Cách đây vài ngày, bọn chúng ép buộc Giang Thạch như thế nào, đến nay bọn chúng tự nếm trải hậu quả tàn khốc!

Có thể nói mọi thứ đều có nhân quả tuần hoàn.

Lúc này.

Giang Thạch đi bộ trong tổng bộ rộng lớn của Hoàng thị, tùy ý lục soát tất cả tài nguyên thấy được, lượng lớn dược liệu bị hắn tìm ra từ bảo khố.

Ngoại trừ những thứ cất giấu trong hầm hoặc những nơi bí mật mà hắn không tìm thấy được, phần lớn dược liệu gần như không thể tránh khỏi.

Dù sao tổng bộ Hoàng thị quá lớn, cho dù có hầm bí mật, hắn cũng rất khó tìm ra trong thời gian ngắn.

Nhưng cho dù vậy, hắn vẫn thu về một lượng lớn dược liệu.

Đủ để chất đầy bảy tám xe ngựa.

Tất cả những dược liệu có ích với hắn, đều được hắn đặt riêng ra một xe, chỉ tiếc là những thứ hữu dụng với hắn không nhiều, chỉ chất được nửa xe.

Kế đó là bí tịch.

Hoàng thị có rất nhiều bí tịch, rất phức tạp, có cả bí tịch bình thường mà giang hồ thể tục hay tu luyện, cũng có những bí tịch đặc trưng riêng thể gia bọn hắc, gọi là [Hắc Linh Kinh], [Hắc huyết Cương], [Độc Sát Chưởng], tất cả đều liên quan tới huyết mạch của Hoàng thị, cần có huyết mạch tà thì mới có thể tu luyện.

Đặc biệt là Hắc Linh Kinh, thân bí dị thường, người không phải huyết mạch tà thì nhưng tu luyện, rất có thể sẽ biến huyết mạch của mình thành huyết mạch tà thì.

Hoàn toàn không phải người bình thường có thể tu luyện.

Giang Thạch lướt qua nhanh, lập tức nhíu mày, lại đóng lại.

Những bí tịch này, hắc không định đụng tới.

Với huyết mạch nhân loại của mình, hắc không cần tu luyện loại công pháp để trở thành quái vật này.

Trước đây tuy cũng tu luyện [Cự Thần Kinh] của Không thị, nhưng [Cự Thần Kinh] ít nhất không quái dị như thế này, nhìn chung vẫn coi là công pháp bình thường.

“Toàn bộ tổng bộ Hoàng thị mà chỉ có thể thu hoạch được từng này thật đáng thất vọng, khó trách mà Hoàng thị suy tàn như vậy.”

Giang Thạch nhìn xung quanh, tự nhủ.

Thậm chí được liệu hoán huyết cũng rất ít, góp tất cả cũng không được một bộ hoàn chỉnh.

Nhưng nghĩ lại cũng hợp lý, dù sao ngay cả Hắc Liên Thánh Giáo còn thiếu được liệu hoán huyết, huống hồ Hoàng thị.

So với Hắc Liên Thánh Giáo, Dĩnh Nam Hoàng thị vẫn kém xa.

“Bất quá những dược liệu vô dụng với hần vừa vặn có thể trả nợ cho bảo khố của Hắc Liên Thánh Giáo, sau đó tiếp tục mua nợ thêm dược liệu khác hữu dụng với ta, cũng là một phương án hay.”

Giang Thạch trầm nghĩ.

[Cự Thần Kinh] của hần vẫn chưa viên mãn, [Kim Quang Chưởng] cũng chưa luyện, tất cả đều cần dược liệu trân quý làm nền tảng, chỉ có Hắc Liên Thánh Giáo mới có thể cung cấp những thứ này.

Hơn nữa hần tiến đưa nhiều đồ như vậy cho Hắc Liên Thánh Giáo, hoàn toàn có thể lấy thêm vài bộ siêu phẩm võ học từ Hắc Liên Thánh Giáo.

Giang Thạch tiếp tục lục lợi trong Tổng bộ rộng lớn của Hoàng thị.

Bên ngoài sôi động.

Đám đông

Tất cả đều kinh hãi không thôi.

Bởi vì họ phát hiện tiếng động bên trong Tổng bộ Hoàng thị dường như đã biến mất.

Không còn vang lên những tiếng nổ như sấm đánh như trước.

“Đã xảy ra chuyện gì? Đã kết thúc rồi sao?”

“Lão tổ Hoàng thị thật sự đã trấn áp được địch nhân?”

“Vậy cuối cùng người đó có phải là Giang Thạch không?”

...

Trong một căn phòng.

Giang Thạch lại phát hiện ra thứ gì đó, đập tay vào tường, phát ra âm thanh trống rỗng, giống như bên trong có mật thất.

Hắn nghi ngờ, đập mạnh một cái, rầm một tiếng, tường vỡ tung, quả nhiên phát hiện ra một ngăn mật thất bí mật bên trong.

“Thật có đồ, đám người Hoàng thị này ẩn giấu thật sâu.”

Mắt Giang Thạch sáng lên.

Hắn bước thẳng vào, phát hiện bên trong ngoài vàng bạc chất đầy, còn có nhiều dược liệu, vũ khí, giống như một bảo khố riêng.

Thậm chí còn có giá sách, trên đó đặt không ít công pháp bí tịch.

Giang Thạch xem từng cuốn một, cuối cùng kéo toàn bộ ra ngoài, chất được thêm một xe ngựa nữa.

Làm xong tất cả, Giang Thạch mới cuối cùng đi về phía địa lao của Hoàng thị.

Trong địa lao lạnh ẩm, ngột ngạt kèm theo các loại mùi hôi thối, bản thiu và lộn xộn, mùi máu và mùi ôi thiu hun đến mắt Giang Thạch khô muốn rơi nước mắt.

Cửa vào địa lao rộng thênh thang, từ lâu đã không còn người.

Hắn nín thở, tiến vào sâu bên trong địa lao.

:

Các tiếng la hét, van xin vang khắp địa lao, hỗn loạn thành một đồng.

“Ta bị oan, các huynh đệ Hoàng thị, xin các người, đừng nhốt ta nữa!”

“Hu hu hu, ta sẵn lòng dâng toàn bộ tài sản nhà ta cho Hoàng thị, thả ta ra.”

“Xin các người, thả ta ra!”

“Đám nghiệt súc tà ma Hoàng thị, các người vong ân phụ nghĩa, ta thao tổ tiên 18 đời của các ngươi...”

...

“Thật khó chịu!”

Giang Thạch nhíu mày, đi một mạch xuống tận tầng sâu nhất, nhanh chóng phát hiện ra nhóm đạo nhân bị giam cầm.

Nhóm đạo nhân bị tra tấn đến mức như không còn hình dạng người, áo quần tả tơi, máu me đầy mình, tóc bù xù, máu khắp nơi, đói đến da bọc xương, muốn bao nhiêu thảm liễn có bấy nhiêu thảm.

“Có phải là Xích Dương chân nhân không?”

Giang Thạch hỏi.

Một bóng người từ góc tối từ từ đứng dậy, tóc rối bù, nhấc đôi mắt đỏ ngầu lên nhìn Giang Thạch, nói: “Ngươi... muốn làm gì?”

Bên cạnh, các đạo nhân khác cũng ngẩng đầu lên nhìn Giang Thạch, lộ vẻ căm phẫn và hận thù.

Ánh đèn mờ mờ, tầm nhìn của họ bị ảnh hưởng nặng.

Vẫn tưởng Giang Thạch là người của Hoàng thị.

Giang Thạch thở phào nhẹ nhõm, lập tức đập nát cửa ngục, bước vào trong, nói: “Tiền bối, đừng hoảng sợ, ta là Giang Thạch, ta đến cứu các vị.”

Hắn tháo từng xiềng xích trên người các lão đạo, giải thoát họ.

“Giang Thạch, ngươi là Giang Thạch?”

Nhóm lão đạo không thể tin được, giọng nói trở nên sắc bén.

Làm sao có thể?

Giang Thạch thật sự đến cứu họ?

Giang Thạch trực tiếp vén tóc hai bên, lộ khuôn mặt ra, nói: “Thế nào, tin chưa? nhanh lên!”

Nhóm lão đạo cuối cùng nhìn rõ khuôn mặt Giang Thạch, không thể chịu đựng thêm, ôm đầu khóc thét, kêu la âm ỉ, không còn thể thống gì, hoàn toàn sụp đổ.

Thời gian này, họ chịu quá nhiều uất ức.

Bây giờ được thoát ra, không thể chịu đựng thêm.

“Được rồi, đừng khóc nữa, mỗi người đều bảy tám chục tuổi rồi, cũng không sợ bị cười, nhanh lên!”

Giang Thạch nói.

“Đúng vậy, đừng khóc nữa, mau đi!”

Quan chủ Xích Dương chân nhân lau nước mắt, nói.

Nhóm đạo nhân lão đạo, liên tục chùi nước mắt, đứng dậy rời đi cùng Giang Thạch.

Những tù nhân khác trong ngục thấy Giang Thạch cứu nhiều người như vậy, lập tức cũng kêu la khóc lóc, yêu cầu Giang Thạch thả họ.

Giang Thạch không chút do dự, tháo từng xiềng xích của họ, giải phóng tất cả mọi người.

Nhóm tù nhân cảm kích vô cùng, ào ào chạy ra ngoài.

Bên ngoài địa lao.

Nhóm đạo nhân ánh mắt mông lung, nhìn ánh nắng chói chang bên ngoài, ai nấy đều cảm giác như sống lại một đời.

Sau đó họ lại nhìn cảnh tượng tan hoang, xác chết ngổn ngang trong tổng bộ Hoàng thị, ai nấy đều rùng mình.

“Giang Thạch, ngươi...”

Xích Dương chân nhân giọng run run, nhìn Giang Thạch.

“Đúng vậy, tất cả đều do ta làm, tiền bối, lần này vì việc của ta mà mang họa đến cho các vị, ta cảm thấy có lỗi, về sau không bằng các vị theo ta gia nhập Hắc Liên Thánh Giáo, thế nào?”

Giang Thạch nói thẳng.

“Ngươi gia nhập Hắc Liên Thánh Giáo?”

Các đạo nhân khác liên tục thốt lên kinh ngạc.

Đây là ma giáo đích thực, dụ dỗ mê hoặc nạn dân nổi dậy khắp nơi, khiến thiên hạ rối loạn.

Chương 192: Chiến Lợi Phẩm! 2

“Đúng vậy.”

Giang Thạch gật đầu.

Nhóm lão đạo lập tức im lặng.

Cuối cùng vẫn là Xích Dương chân nhân thở dài, lên tiếng đầu tiên: “Chính tà trong thiên hạ này, ai có thể phân biệt rõ ràng? Giống như các thế gia, cao cao tại thượng, tự xưng theo chính đạo, nhưng vẫn vì mục đích riêng mà không từ thủ đoạn, bây giờ chúng ta không còn lựa chọn nào khác, cần gì phải cố chấp phân biệt chính tà nữa?”

Trong lòng hắn vô cùng phức tạp, nhìn Giang Thạch.

Từ ngày rời Chân Võ Quan, hắn đã biết Giang Thạch không phải là vật trong ao.

Bây giờ mới qua mấy tháng ngắn ngủi, quả nhiên ứng nghiệm!

Thật là kỳ lân!

Các đạo nhân khác thấy chương môn phát biểu, lập tức cũng không cố chấp nữa, lặng lẽ gật đầu.

“Vậy thì bây giờ chúng ta lên đường.”

Giang Thạch nói.

Hắn đi tới nhắc thân thể Thập Trưởng Lão Không thị lên, ném lên xe ngựa, rồi thúc ngựa rời đi.

Nhóm lão đạo vội vã theo sau.

Bên ngoài đã sôi sục.

Tất cả nhân sĩ giang hồ mở to mắt, kinh ngạc, chứng kiến Giang Thạch dẫn nhóm lão đạo đi ra từ Tổng bộ Hoàng thị.

Nơi đây lập tức sôi sùng sục.

...

Hai ngày sau.

Giang Thạch cuối cùng đưa nhóm lão đạo đến một căn cứ lớn của Hắc Liên Thánh Giáo, nhờ người phụ trách bố trí chỗ ở cho nhóm lão đạo.

Bản thân Giang Thạch mang theo thân thể Không thị thập trưởng lão, đi thẳng vào một khu rừng bí mật gần đó.

Trong rừng trống vắng.

Giang Thạch lại vỗ tỉnh Thập trưởng lão Không thị.

“Giang Thạch, mọi việc đều có thể bàn bạc, ta sẵn sàng hợp tác với ngươi, đừng giết ta!”

Thập Trưởng Lão Không thị vừa tỉnh dậy liền hoảng loạn van xin.

“Yên tâm, bây giờ ta vẫn giữ ngươi lại, tất nhiên sẽ không dễ dàng giết ngươi, kỳ thực ta cảm thấy rất hứng thú với bộ thân pháp ngươi sử dụng trước đây, không bằng ngươi dạy lại cho ta, như thế nào?”

Giang Thạch cười.

“Thân pháp?”

Thập Trưởng Lão Không thị lập tức phản ứng, không khỏi lòng dạ lạnh ngắt.

Đối phương nhìn trúng bộ thân pháp dịch chuyển của mình?

Là muốn học được rồi giết hấn sao?

Hấn nhìn vào đôi mắt Giang Thạch, thấy đáy mắt đối phương trong veo khó tả, dường như không có biểu lộ thừa thãi.

Nhưng hấn không dám đặt cược vào sự nhân từ của Giang Thạch, vì hấn biết rõ đối phương đã tiêu diệt toàn bộ Hoàng thị.

Đây tuyệt đối là một tên tàn nhẫn, giết người không ghê tay!

“Nếu ta dạy ngươi, ngươi có thể tha cho ta không?”

Giọng hấn run run.

“Được.”

Giang Thạch gật đầu.

“Không, ngươi sẽ không tha, ngươi đang lừa ta, ngươi chỉ muốn lừa ta nói ra bí pháp, ha ha ha...”

Thập Trưởng Lão Khổng thị ngửa mặt cười to, sắc mặt thâm.

“Ngươi xem, ta nói sẽ tha cho ngươi mà ngươi không tin, thật thiếu niềm tin giữa người với người, vậy nếu ngươi không tin thì ta chỉ có thể tra tấn ngươi thôi.”

Giang Thạch thở dài.

Dưới ánh mắt bi phẫn của Thập trưởng lão Khổng thị, hấn trực tiếp bóp miệng đối phương, tay khác nhẹ nhàng bóp vai đối phương, rắc một tiếng, từng khúc xương bắt đầu bị nóp nát...

Trong rừng, lá rơi xào xạc đình tại nhức óc.

Chim bay loạn xạ, liên tục vang lên tiếng chân đạp mạnh xuống đất, cùng với âm thanh ghen ngào giống như miệng bị

kìm nét, phát ra từ một nơi nào đó.

Giống như có ai đó đang chịu cực hình khủng khiếp.

Cảm giác bị bịt miệng, không thể kêu gào được kết hợp với mùi máu tanh nồng nặc khó tả, khiến đàn thú trong rừng cũng cảm thấy hoảng sợ, liền chạy tán loạn.

Không biết đã trôi qua bao lâu.

Cuối cùng, tất cả im bật hoàn toàn.

Thay vào đó là tiếng khóc thảm thiết, ú ớ đầy nghẹn ngào: “Đừng tra tấn ta nữa, ta nói, ta nói hết... Người đừng bịt miệng ta, hu hu... Ta nói mà...”

Thập Trưởng Lão Không thị nằm trên đất, máu me đầy mình, mặt đầm nước mắt, khóc lóc không ngừng, cả người sắp sửa sụp đổ.

Đường đường là lão quái vật Hoán Huyết tứ trọng thiên, giờ phút này lại khóc lóc thảm thiết, thậm chí từ phía dưới bốc lên mùi hôi thối, hoàn toàn là đại tiểu tiện không kiểm soát.

Giang Thạch tra tấn quá tàn nhẫn.

Bịt chặt miệng đối phương, từ từ bóp nát xương cốt, hành hạ đối phương đến chết đi sống lại nhưng không thể kêu la chút nào, liên tục ngắt đi nhiều lần, lại bị Giang Thạch mạnh mẽ cứu tỉnh.

Cảm giác liên tục lơ lửng trước cửa trước Cửa Môn Quan, khiến Thập Trưởng Lão Không thị không thể chịu đựng.

Lần đầu ngắt đi, hắn đã muốn nói ra, nhưng Giang Thạch bịt chặt miệng khiến hắn không thể phát ra tiếng động nào, thậm chí không thể nói.

Sau đó liên tiếp ngắt đi thêm bảy tám lần, trải qua bảy tám lần tra tấn vô nhân đạo, cuối cùng Giang Thạch mới thả tay ra.

Ngay khi miệng Thập Trưởng Lão Không thị được thả ra, hắn đã không còn suy nghĩ được gì, sụp đổ khóc lóc thảm thiết.

“Thật xin lỗi, ta cũng không muốn như vậy, nhưng ta không biết bí thuật thôi miên hay võ học tinh thần, nên chỉ có thể dùng cách này.”

Giang Thạch vẻ mặt hối lỗi, nói: “Người còn đau không?”

Hu hu, đau không cái tê liệt a.

Mặt Thập Trưởng Lão Không thị đầy nước mắt, trong lòng đau khổ chửi thề, khắp người đau đến gần như mất cảm giác.

“Không đau thì nói đi.”

Giang Thạch cười.

Nhìn nụ cười giống như ma quỷ trên mặt Giang Thạch, Thập Trưởng Lão Không thị kinh hoàng vô cùng, run lẩy bẩy, vội vàng nói ra bí pháp [Lân Lôi Bộ].

Giang Thạch chăm chú lắng nghe, thỉnh thoảng hỏi vài câu.

Thập Trưởng Lão Không thị tuy nước mắt đầy mặt, nhưng vẫn giải thích nhanh chóng, sợ giải thích chậm sẽ khiến Giang Thạch nghi ngờ.

Sau khi hỏi lại đi hỏi lại lại căn kẽ bảy tám lượt, chán chán câu trả lời nhất quán, Giang Thạch mới yên tâm.

“Tiền bối, đây là người tự chủ động xin chết, ta đâu có nói sẽ giết người, vậy nên, thật xin lỗi.”

Giang Thạch nói.

Hu hu. Giang Thạch chết tiệt, ta làm quỷ cũng không tha cho người.

Thập Trưởng Lão Không thị nước mắt đầy mặt, trong lòng đầy căm phẫn.

Cuối cùng Giang Thạch cũng giải thoát cho đôi phương.

Hắn đứng dậy, xử lý thi thể sạch sẽ, nhìn lên bảng điều khiển, mắt lóe lên.

Hai ngày qua, giá trị danh vọng tăng lên rất nhiều.

Từ 4400 điểm trước đó, một mạch tăng lên 7800 điểm.

Đây chưa phải là tất cả, trong hai ngày nữa khẳng định giá trị danh vọng còn có thể tiếp tục tăng chậm.

“Có lẽ khoảng cách đến thiên phú thứ năm đã không xa.”

Giang Thạch trầm nghĩ.

Nhưng hắn nhanh chóng nhớ lại, nhìn về [Cự Thần Kinh] và [Kim Quang Chương], hai môn võ học này nhất định phải tu luyện viên mãn nhanh chóng.

Chỉ cần hai môn võ học này dung hợp thuận lợi, lực lượng của hắn chắc chắn sẽ tăng lên không ít.

“Ừm, trước tiên quay lại Thánh Giáo, lĩnh tài nguyên.”

Giang Thạch bắt đầu lên đường.

Ngoài việc này, còn một việc cần xử lý.

Ánh mắt Giang Thạch lập tức trở nên lạnh lùng, tốc độ tăng vọt.

Lôi Hành Pháp Vương!

Điện Hành Pháp Vương!

Chương 193: Long Tượng Thập Thần Kinh! 1

Không ngoài dự đoán.

Tin tức về Dĩnh Nam Hoàng thị ở trong những ngày sau đó tiếp tục lan truyền, nhanh chóng vang khắp thiên hạ, khiến các thế gia lớn nhỏ đều vô cùng kinh hãi, một lần nữa khuấy động giang hồ phong vân, khiến lòng người dao động.

Hoàng thị ở Dĩnh Nam bị diệt!

Toàn bộ đệ tử bị tàn sát không còn một móng!

Tin tức vừa ra, các thế gia đều chấn động dữ dội, cảm thấy kinh ngạc khó tin.

Trước đó không lâu, dưới sự chỉ đạo của Không thị, Hoàng thị bắt đi một lượng lớn đạo nhân có quan hệ với Giang Thạch, mỗi ngày giết một người, dùng nhóm đạo nhân này để như Giang Thạch xuất hiện.

Ban đầu họ cho rằng Giang Thạch tuyệt đối không dám xuất hiện dễ dàng, hoặc cho dù xuất hiện, cũng chần chừ sẽ huy động lực lượng Hắc Liên Thánh Giáo để đối đầu với Không thị.

Nhưng không ngờ, Giang Thạch lại đơn độc xuất hiện, một mình tiêu diệt Hoàng thị.

Toàn bộ Hoàng thị từ trên xuống dưới, tuyệt diệt, không một ai có thể sống sót,

Thậm chí Cửu trưởng lão và Thập trưởng lão Không thị cũng bị giết sạch.

Ba gia chủ thế gia khác đi giúp đỡ cũng lần lượt tử vong thảm khốc.

Tin tức này khiến giang hồ chấn động, các thế gia sợ hãi.

Suy nghĩ đầu tiên của họ là Giang Thạch đã thay máu thành công, bước vào hàng ngũ Hoán Huyết cảnh.

Một Mông Phóng thứ hai đã xuất hiện!

Nhưng suy nghĩ lại, bọn hắn lại cảm thấy vô cùng kinh hãi!

Bởi vì thực lực của Cửu trưởng lão và Thập trưởng lão Không thị không yếu, ở Hoán Huyết cảnh tứ trọng thiên đỉnh phong!

Kết quả tất cả đều bị tàn sát thảm khốc!

Điều này không thể chỉ nếu hung thủ là Hoán Huyết nhất trọng thiên!

Nhưng Giang Thạch đã làm được?

Toàn bộ sự việc gây ra vô số chấn động và chú ý, các tộc trưởng thế gia và các lão quái đều đứng ngồi không yên, cảm nhận được áp lực và sợ hãi.

“Giang Thạch tuyệt đối không chỉ là Hoán Huyết nhất trọng thiên, chưa từng có ai ở Hoán Huyết nhất trọng có thể đấu chính diện chứ đừng nói tàn sát nhiều cao thủ Hoán Huyết tứ trọng thiên như vậy!”

“Cho dù là Trời sinh Kim Cương cũng không thể, Giang Thạch nhất định đã bí mật thay máu thành công, ít nhất cũng là Hoán Huyết nhị trọng hoặc tam trọng!”

Nhiều lão quái tự cho là đúng phân tích.

Sự trưởng thành của Giang Thạch khiến họ sợ hãi, tâm thần chấn động.

Không biết từ lúc nào, Giang Thạch đã trở thành một quái vật như vậy.

Nếu không phải vì sự việc lần này, có lẽ mọi người vẫn còn mù mờ!

Có thể đến khi hắn thực sự trưởng thành đến mức độ Mông Phóng thứ hai vẫn không ai chú ý đến!

Đây là một tồn tại ẩn nhẫn và đáng sợ hơn cả Mông Phóng!

Một Mông Phóng đã khuấy động thiên hạ đến trời long đất lở, giờ lại xuất hiện thêm một người nữa, tuyệt đối không ai mong muốn.

Và!

Giang Thạch đã tiêu diệt toàn bộ Hoàng thị, thậm chí hai trưởng lão Không thị cũng bị giết. Điều này chắc chắn sẽ khiến Không thị vô cùng căm phẫn.

Không thị, địa vị tôn quý, căn cơ sâu dày, có địa vị siêu nhiên trong hàng ngũ thế gia.

Giang Thạch chọc giận họ, có nghĩa là sẽ trở thành kẻ thù của phần lớn các thế gia.

Một thời gian, các thế gia bàn tán sôi nổi, tâm tình náo động, không ít thế gia lập tức để mắt tới phía Không thị, muốn xem họ có phản ứng gì.

Lúc này.

Một nơi khác.

Trong một tiểu trấn yên tĩnh.

Thái Thượng trưởng lão Không thị Không Đạo Vinh đã biết rõ sự việc xảy ra cách đó hàng ngàn dặm qua mật tín, đôi mắt âm u đáng sợ, nhìn chăm chăm vào dòng chữ trên giấy, nắm tay siết chặt, làm tờ giấy nát vụn.

Lão Cửu, Lão Thập đã chết!

Lão tổ Hoàng thị cũng bị giết!

Môn nhân Hoàng thị bị tiêu diệt sạch!

Giang Thạch đã thay máu thành công, ẩn giấu lực lượng?

“Đây là kế hoạch của các ngươi?”

Giọng Không Đạo Vinh lạnh băng, nhìn chăm chăm vào một tên nam tử trung niên đang đổ mồ hôi lạnh trước mặt, ánh mắt lạnh lẽo khiến tên nam tử kia run sợ, căng thẳng khó tả, thân thể run rẩy.

“Thái Thượng trưởng lão nguôi giận, tại hạ cũng không ngờ Giang Thạch lại giấu sâu đến thế, theo tin tức, hẳn ít nhất đã Hoán Huyết nhị trọng hoặc tam trọng, hẳn giao chiến với Lão Cửu, Lão Thập chần chẫn cũng bị thương nặng, có người thấy hẳn phun máu phè phè...”

Tên nam tử kia nói run rẩy.

“Toàn là phé vật!”

Không Đạo Vinh lạnh lùng nói.

Bị thương nặng thì sao?

Không thị mất đi hai vị trưởng lão trọng yếu!

“Thái Thượng trưởng lão, bây giờ không nên nổi giận, mà nên nhanh chóng hành động, không thể chậm trễ nữa, Giang Thạch đã thay máu thành công, đã thành gió đông, chậm nữa hẳn thật sự có thể trở thành Mông Phóng thứ hai, nếu như hắn lọt vào mắt xanh của Tứ Tượng Minh Chủ thì tình hình sẽ càng bất lợi!”

Một trưởng lão không nhận được khuyên.

Bây giờ Tứ Tượng Minh Chủ thực lực cao siêu, hùng tài đại lược, chỉ một mình đã có thể đè ép các đại thế gia, cướp

đoạt vị trí minh chủ. Đây là cường giả vô cùng đáng sợ, từ trước đến nay quan hệ của hắn với Không thì rất phức tạp, luôn tìm cách để suy yếu, trấn áp không thì.

Lý do đến nay vẫn chưa hành động dứt khoát, chính là vì không có nắm chắc, không muốn nội bộ liên minh tổn hao, nếu biết được chuyện của Giang Thạch, rất có thể sẽ thu hắn làm đệ tử, truyền thụ y bát.

Giống như Nhất Nguyên Minh Chủ đã thu Mông Phóng.

Đợi đến khi tôn Trời sinh Kim Cương thứ hai trưởng thành, e rằng lúc đó sẽ là ngày tận thế đến với không thì.

Trong lòng Không Đạo Vinh chùng xuống, tự nhiên hiểu rõ nguy cơ, lạnh lùng nói: “Các người nói đúng, việc này không thể chậm trễ, lợi dụng lúc minh chủ Hồng Thiên Môn vẫn chưa quay lại, nên hành động ngay lập tức, nhưng nếu bây giờ Giang Thạch thật sự đã đến cảnh giới Hoán Huyết nhị, tam trọng thiên thì rắc rối lớn, muốn đối phó với hắn, nhất định phải huy động lực lượng mạnh hơn, một sơ suất có thể khiến căn cơ thế gia lung lay.”

Một khi Trời sinh Kim Cương đã hoán huyết thành công, rất khó có thể trấn áp.

Nếu đối phương quyết tử chiến đến cùng, tuyệt đối sẽ kéo theo rất nhiều người chết theo, việc này cần một kế hoạch thận trọng và tỉ mỉ!

“Thái Thượng trưởng lão, Hồng Thiên Môn Minh chủ bị vây khốn là thật sao?”

Nam nam tử trung niên hỏi.

“Đúng vậy, nhưng tạm thời không có nguy hiểm, chỉ cần một thời gian để thoát ra.”

Không Đạo Vinh lạnh lùng nói: “Bây giờ các người lập tức thông báo cho các đại thế gia, bảo tất cả tập trung lại, nói Không thị ta chuẩn bị dẫn đầu, nếu sẵn lòng thì cùng đi.”

“Vâng, Thái Thượng trưởng lão!”

Nam tử trung niên chấp hai tay, nói.

...

Thời gian trôi qua.

Hắc Liên Thánh Giáo.

Bốn ngày trước, Giang Thạch đã an toàn quay lại.

Chỉ có điều hắn không lập tức ra tay với Lôi Hành Pháp Vương, Điện Hành Pháp Vương, lý do không gì khác, hai người thấy hắn an toàn quay lại, sợ đến lạnh xương sống, để tránh hắn ra tay giết người, bọn hắn luôn dính chặt bên người giáo chủ, khiến Giang Thạch rất khó tìm được cơ hội xử lý bọn chúng.

Không còn cách nào, txVGIFjuZ đành phải tạm gác lại, tập trung thời gian vào tu luyện.

Dù sao hai người này đã lọt vào danh sách tất sát của hắn, sớm muộn gì hắn cũng giết, sớm hay muộn đã không quan trọng với hắn.

Bây giờ tăng cường lực lượng mới là quan trọng.

Bởi vì hắn có linh cảm, chuyện ở Dĩnh Nam Hoàng thị một khi lan truyền ra, chắc chắn sẽ tạo ra một cơn địa chấn, người Không thị sẽ không dễ dàng buông tha.

Ban đầu hắn không có ý định động vào người không thị, nhưng không động thì cũng chẳng được, vì mọi thứ đều do bọn chúng gây ra.

Tóm lại, bây giờ mâu thuẫn giữa hấn và Khổng thị ngày càng lớn, thực sự đã đến mức không thể hòa giải.

Chương 194: Long Tượng Thập Thần Kinh! 2

Trong phòng.

Giang Thạch ngồi xếp bằng trong thùng dược liệu, cơ bắp sung lên, gân xanh trên người như những con rắn nhỏ, bò khắp người, thậm chí từ lỗ chân lông cũng đang toát ra tia sáng rực rỡ.

Cự Thần Kinh!

Công pháp này thật đúng là kinh khủng, có tác dụng không thể tưởng tượng trong việc phá vỡ cực hạn của cơ thể.

Một người khi sử dụng công pháp này có lực lượng cực hạn là mười vạn cân, thì khi luyện Cự Thần Kinh có thể trực tiếp phá vỡ giới hạn đó.

Không quan trọng người đã tu luyện công pháp gì, nó có thể tăng thêm lực lượng trên cơ sở công pháp mà người đã tu luyện.

Có thể nói là tồn tại cực kỳ đặc thù trong công pháp.

Rất nhiều lần Giang Thạch chuyển bại thành thắng, đều nhờ vào [Cự Thần Kinh] này.

Vì vậy hắn rất muốn xem trạng thái viên mãn của công pháp này là như thế nào.

Qua mấy ngày, nhờ tác dụng của thiên phú Long Tượng, [Cự Thần Kinh] đã thuận lợi đột phá lên tầng thứ ba sơ kỳ, lúc này, một luồng dược lực mạnh mẽ nhờ công pháp mà không

ngừng tuôn chảy vào cơ thể hắn, làm cho huyết dịch của hắn cảm thấy nóng rất.

Tổng bộ Hắc Liên Thánh Giáo.

Toàn bộ Hắc Liên Thánh Giáo những ngày này đều trở nên cực kỳ bất ổn.

Theo sau huyết án mà Giang Thạch phạm phải ở Dĩnh Châu truyền ra, không chỉ các thế gia kinh động mà ngay cả Hắc Liên Thánh Giáo cũng chịu một áp lực khổng lồ trong nháy mắt.

Tất cả mọi người đều bận rộn, tâm tình thấp thỏm bất an, liên tục xử lý tin tức.

Hắc Liên Giáo chủ Trần Huyền Thiên, xoa xoa trán, thờ ơ đặt một mảnh mật tin mới chuyển đến bên cạnh, mệt mỏi nói: “Giang Hữu Sứ còn chưa xuất quan sao?”

“Vâng, ngài ấy vẫn đang bế quan.”

Ngũ Hành đường chủ Viên Khiếu Thiên nói.

“Thế à...”

Trần Huyền Thiên tự nói, thở dài trong lòng.

Bất quá Giang Thạch bế quan cũng tốt.

Trời sinh kim cương, thiên tài dị bẩm, tiềm lực khổng lồ, thực lực mỗi ngày một khác, có lẽ lần bế quan này cũng sẽ nâng cao không ít thực lực.

Nói thật ra, ngay cả bây giờ hắn cũng cảm nhận được áp lực cực lớn.

Giang Thạch vừa trở lại đã nói với hắn tin tức tiêu diệt Hoàng thị mà không có bất kỳ che giấu nào, thậm chí cả việc giết chết hai trưởng lão Khổng thị cũng nói ra hết.

Trong khoảnh khắc biết tin, Trần Huyền Thiên chỉ biết im lặng, đồng thời cảm thấy rắc rối lớn rồi.

Chỉ riêng việc tiêu diệt một cái Hoàng thị nho nhỏ, có lẽ không đáng kể gì, nhưng vấn đề là chuyện này còn liên quan đến Không thị.

Không thị là cái đức hạnh gì, hẳn biết rõ hơn ai hết.

Hắn cũng chẳng hề nghĩ Giang Thạch ra tay lại tàn nhẫn đến thế.

“Giáo chủ, những ngày này các thế gia khác liên tục có tiêu động tác, nhiều thế gia trước đây quan hệ tốt với chúng ta, những ngày này liên tục thay đổi thái độ, lá mặt lá trái, không ít thế gia đã bí mật tụ họp với Không thị, e rằng, phía Không thị sắp có đại động tác.”

Điện Hành Pháp Vương nhin không được nói.

Ngụ ý, nếu vẫn bảo vệ Giang Thạch, e rằng thực sự sẽ mang đến đại họa cho Thánh Giáo.

“Giáo chủ, bây giờ Giang Hữu Sứ đã thay máu thành công, chúng ta cũng đã làm tròn nghĩa vụ rồi, không cần phải liều toàn bộ Thánh Giáo vào đó nữa.”

Lôi Hành Pháp Vương cũng không nhin được mở miệng.

“Đúng vậy Giáo chủ, một khi Không thị liên kết các thế gia khác cùng tạo áp lực, Thánh Giáo ta dù có dựa vào nơi hiểm yếu, e cũng khó chống lại...”

“Còn mong Giáo chủ suy nghĩ kỹ...”

Các Đường chủ liên tục lên tiếng, người nói câu này người nói câu kia, ánh mắt căng thẳng, ồn ào xôn xao.

Sắc mặt Trần Huyền Thiên lạnh lùng, nhìn về phía đám người.

Ánh mắt đảo qua, những Đường chủ vừa mở miệng nói chuyện lập tức thay đổi sắc mặt, lặng thinh, nhanh chóng cúi đầu xuống.

Giống như đã làm điều gì sai.

“Giao Giang Thạch ra, Hắc Liên Thánh Giáo ta có thể thoát nạn chăng?”

Ngữ điệu của Trần Huyền Thiên lạnh lẽo, nhìn chằm chằm mọi người, nói, “Đám thế gia kia là loại người gì, còn cần ta giải thích thêm sao? Lão phu giống như lão tổ Hoàng thị kia, thọ nguyên đã không còn bao nhiêu, sắp tọa hóa rồi, nếu không nghĩ tới truyền thừa sau này của Thánh giáo, sao lại tự mình tìm rắc rối như vậy? Giờ thậm chí có nộp Giang Thạch ra, một khi lão phu mất đi, các người có thể ngăn cản nổi các đại thế gia không?”

Mọi người đối mặt nhìn nhau, im lặng.

“Giáo chủ phúc thọ cao niên, nhất định có thể thiên thu vạn đại...”

Một Đường chủ cẩn thận lên tiếng.

“Thiên thu vạn đại?”

Trần Huyền Thiên lộ ra nụ cười lạnh lùng, nói: “Nói nhảm! Ngay cả các người cũng không tin, nếu không phải trước kia nhận qua âm thương, lão phu quả thật có thể sống thêm 30, 50 năm nữa, nhưng 30, 50 năm thời gian thì có tác dụng gì, Thánh Giáo ta thiếu sót là thế hệ sau, không có người có thể đứng ra chống ngọn cờ lên, căn bản không thể ngăn cản được xâm lược của các đại thế gia...”

Mọi người lại im lặng không nói, áp lực cực lớn.

Dù họ đều biết Giáo chủ nói đúng, nhưng trong lòng vẫn có cảm giác không muốn tin tưởng.

“Thôi, chuyện này đã quyết như vậy, các người hãy theo dõi sát Không thị và các đại thế gia, một khi họ chuẩn bị động thủ, báo ngay cho ta.”

Trần Huyền Thiên mệt mỏi nói.

“Vâng, Giáo chủ.”

Mọi người lần lượt đáp lời, cúi người lui xuống.

Trần Huyền Thiên thở dài trong lòng, lại xoa xoa trán.

Theo tuổi tác tăng lên, tinh lực của hắn càng ngày càng không bằng xưa. Chỉ cần tức giận một chút là cảm thấy mệt mỏi ập đến.

Nói tóm lại, hắn và lão tổ Hoàng thị đều giống nhau, đều là vì sự truyền thừa.

Điều khác biệt là, lão tổ Hoàng thị chọn Không thị.

Còn hắn chọn Giang Thạch...

Bây giờ nhìn lại, con đường lựa chọn Giang Thạch của hắn cũng không dễ đi hơn con đường của lão tổ Hoàng thị.

Một yêu nghiệt trời sinh Kim Cương, vận mệnh phải chống lại cả thiên hạ.

Nếu có thể gánh chịu được áp lực, tất nhiên là tốt nhất, gánh không nổi áp lực, chính là toàn bộ giáo phái phải chôn vùi theo.

Nhưng cho dù hắn không chọn Giang Thạch, toàn bộ Hắc Liên Thánh Giáo cũng chỉ có thể từng bước đi tới diệt vong mà thôi.

Cho đến nay Không thị không động đến bọn họ còn không phải là vì e ngại thực lực của hắn sao? Một khi hắn tọa hóa, Hắc Liên Thánh Giáo cuối cùng cũng khó tránh khỏi số phận bị nuốt chửng.

“Tiếc rằng Hồng Minh Chủ bên đó bị di tích thượng cổ vây khốn, nếu không có Hồng Minh Chủ ở đó, hẳn là không bị bị động như thế này.”

Trần Huyền Thiên thở dài.

Bây giờ hẳn ngoài chống đỡ, không còn cách nào khác.

...

Trong phòng.

Giang Thạch bịt tai không nghe chuyện thiên hạ, vẫn ngồi xếp bằng trong thùng dược liệu, hết sức hấp thụ.

Toàn bộ thùng dược liệu đang sôi sục, phát ra tiếng ục ục, thoát ra vô số bọt khí, khiến cơ thể Giang Thạch phát ra tia sáng rực rỡ.

Cuối cùng cũng qua thêm mười mấy phút.

Bùm! Toàn bộ thùng đan dược nổ tung, những mảnh chất lỏng đặc sệt bay tứ tung, văng khắp nơi.

Đôi mắt Giang Thạch mở to, như tia chớp sắc bén, trong miệng thở dài nhẹ nhõm.

“Cự thần kinh viên mãn hoàn toàn!”

Hắn lại mở bảng điều khiển.

Tên: Giang Thạch

Tu vi: Hoán Huyết đệ nhị trọng

Công pháp: Chân Võ Cương Kinh (đại thành), Cửu Cực Tâm Pháp (đệ nhất trọng)

Võ kỹ: Phá long thương (đệ nhị trọng), Thân Pháp Như Hình Với Bóng (viên mãn), Vũ Hoa Tật Thiên (viên mãn), Hỗn Nguyên Thần Chưởng (viên mãn), Long Tượng Trần Thế Công (viên mãn), Cự thần kinh (viên mãn), Kim Quang

Chưởng (đệ nhất trọng), Vô Tướng Mê Ảnh (đệ nhất trọng),
Lân Lôi Bộ (đệ nhất trọng)

Thiên tài: Long Tượng (493600 cân), Ngô đạo (Phân tích
công pháp, hợp nhất công pháp), Quy nguyên (tinh lọc huyết
mạch, phục hồi thương thế), Vạn độc bất xâm (miễn dịch kịch
độc, bỏ qua kịch độc, giải độc máu)

Giá trị danh vọng: 9100 (tích đủ 10000 giá trị danh vọng,
có thể mở khóa thiên phú tiếp theo)

...

Chương 195: Long Tượng Thập Thần Kinh! 3

Cự thần kinh Viên mãn, khiến lực lượng nhục thân của hắn tăng thêm tám vạn cân dựa trên cơ sở ban đầu!

Đây còn chưa kể hiệu ứng tăng cường từ Cự Thần Cự Hạn.

Một khi thi triển Cự thần cự hạn, kích phát ba đầu huyết khí Long Tượng, thực lực sẽ vượt trội hoàn toàn.

“Cự Thần Cự Hạn này có phần giống với Xích Dương Rèn Thể Quyết mà ta từng tu luyện, nhưng còn kinh khủng hơn Xích Dương Rèn Thể Quyết nhiều.”

Giang Thạch vận động cơ thể, cảm nhận lực lượng tràn ngập cơ thể.

Tuy nhiên, hắn không mê thất trong cảm giác thỏa mãn mà nhanh chóng nhắm mắt lại, bắt đầu dùng thiên phú Ngộ Đạo để hợp nhất Cự Thần Kinh với Long Tượng Trấn Thể công.

Đây đã là lần thứ ba Long Tượng Trấn Thể Công hợp nhất với một siêu phẩm võ học khác!

Một khi hợp nhất thành công, lại là một lần biến đổi mới.

Trong tâm trí, vô số thông tin bắt đầu hiện ra, dày đặc, quán quýt với nhau, khiến đầu hắn lại bắt đầu bốc khói như đang cháy.

Lần hợp nhất này cũng hoàn toàn không dễ dàng.

Có vẻ như càng hợp nhất nhiều loại siêu phẩm võ học cùng thể loại, về sau càng khó hợp nhất.

Chớp mắt đã qua thêm ba ngày.

Đầu óc Giang Thạch hoạt động cực tốc, từng văn tự thần bí va chạm nhanh chóng trong đầu hắn, cuối cùng dừng hẳn vào buổi chiều ngày thứ ba.

“Khụ khụ khụ...”

Giang Thạch ho khan, sắc mặt tái nhợt, khóe miệng còn bị ho ra vài giọt máu, cảm giác cơ thể như bị móc rỗng.

Nội thương huyết khí, tinh thần tiêu hao quá mức.

“Máu, ta thậm chí bị ho ra máu?”

Giang Thạch kinh ngạc, nhìn vết máu tươi trên lòng bàn tay, rục rịch chói mắt, giống như hồng mã não.

Hắn lại nhìn vào bảng thông số.

Chỉ thấy Cự Thần Kinh và Long Tượng Trấn Thể công đã biến thành một môn võ học hoàn toàn mới.

Long Tượng Thập Thần Kinh (Đệ nhị trọng).

(Tăng Cường Phòng Thủ 18 cấp, Phản Chấn Lực Lượng 12 cấp, Tăng Phúc Lực Lượng 40%).

“Tăng phúc lực lượng đã biến mất trước đây lại xuất hiện?”

Giang Thạch kinh ngạc.

Trước đây khi hắn hợp nhất Xích Dương Thần công, toàn bộ hiệu ứng tăng phúc lực lượng đã bị nén vào trong huyết khí Thánh Tượng, nên hiệu ứng này biến mất hẳn.

Nhưng bây giờ huyết khí Long Tượng vẫn còn, cột hiệu ứng này lại xuất hiện trở lại.

Thật không hổ danh là Cự Thần Kinh!

Long Tượng Thập Thần Kinh mới hợp nhất tăng cường lực lượng lớn hơn, tiềm năng lớn hơn, chia làm thất trọng thiên,

mỗi trọng thiên có thể ngưng tụ ba đầu huyết khí Long Tượng trong cơ thể.

Bây giờ hắn dừng ở nhị trọng thiên, có nghĩa là trong cơ thể xuất hiện tới sáu đầu huyết khí Long Tượng!

Lực lượng gấp đôi so với trước.

“Khó trách để ta bị thương ho ra máu, huyết khí đột ngột tăng vọt, vượt quá giới hạn của nhục {0} hân, không tránh khỏi tự gây tổn thương!”

Giang Thạch nói.

Nhưng hắn nhanh chóng kích hoạt thiên phú Quy Nguyên, trong làn sáng lấp lánh, những vết thương vừa hình thành trong cơ thể lập tức được chữa lành với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường.

Giang Thạch thở dài nhẹ nhõm, cảm thấy thanh thản nhẹ nhõm

Sau đó hắn lại nhìn vào bảng điều khiển, cau mày.

“Mở khóa thiên phú thứ 5 vẫn quá chậm, điểm danh vọng của hắn dừng ở 9400 điểm, tức là mỗi ngày chỉ tăng 100 điểm.”

Phải biết 3 ngày trước, điểm danh Vọng của hắn đã là 9100.

Quả nhiên càng về sau càng chậm.

Hắn nhanh chóng lắc đầu, rời phòng đi về phía kho dược liệu.

Liệt Lão thấy Giang Thạch xuất hiện, vội vàng cử người đi báo cáo Giáo Chủ.

“Hắn lại tới vay dược liệu à?”

Trần Huyền Thiên hỏi.

“Vâng, Giáo chủ.”

Hạ nhân báo cáo.

“Ừ, bây giờ hấn cần gì thì cho hấn, không cần hạn chế.”

Trần Huyền Thiên nói.

“Vâng, Giáo chủ.”

Hạ nhân đáp lại rồi vội vã lui ra.

“Giáo chủ, làm như vậy thực sự ổn không?”

Điện Hành Pháp Vương không nhin được lo lắng, nói: “Tin tức từ dưới núi đã truyền lên, các đại thế gia đang tăng tốc hành động, e rằng... e rằng thực sự sẽ nhắm vào chúng ta...”

Dù hấn biết tuổi thọ của Giáo chủ sắp hết, nhưng có thể kéo dài thêm vài năm, hấn chần chẫn Giáo chủ vẫn muốn kéo dài. Chứ không phải như bây giờ, giáo chủ dường như muốn đặt cược toàn thánh giáo lên người Giang Thạch.

“Những người lần trước ta bảo người liên lạc, có phản hồi tin tức gì không?”

Trần Huyền Thiên hỏi.

“Ngoại trừ U Minh Tông đã phản hồi, rõ ràng nói sẽ không đến, các lực thế lực khác vẫn chưa có phản hồi.”

Điện Hành Pháp Vương nói.

Bây giờ các thế gia và môn phái ẩn thế đều cảm nhận được cơn thịnh nộ từ phía Không thị, rõ ràng không muốn dính dáng để tránh khiêu khích Không thị.

Trần Huyền Thiên nhíu mày, nói: “Đều là một lũ cỏ đầu tường!”

Hấn suy nghĩ, đột nhiên đứng dậy, đi thẳng ra ngoài.

“Giáo chủ...”

“Ta ra ngoài đi dạo!”

“Vâng, Giáo chủ.”

Điện Hành Pháp Vương thay đổi sắc mặt, cúi đầu đáp lại, nhưng trong lòng đã chửi thề.

Lần này thực sự bị Giang Thạch hố thảm.

Không, không phải bị Giang Thạch hại, mà là Lôi Hành Pháp Vương!

Nếu không phải Lôi Hành Pháp Vương muốn đối phó Giang Thạch nên cố ý rò rỉ tin tức, việc này đã không trở nên không thể cứu vãn như bây giờ.

“Mẹ kiếp, đều là những chuyện vớ vẩn!”

...

“Liệt Lão, thế nào? Giáo chủ đồng ý chưa?”

Giang Thạch mỉm cười, nhìn Liệt Lão.

Một hạ nhân chạy tới, thì thầm vào tai Liệt Lão.

Sắc mặt Liệt Lão âm trầm, lập tức im lặng, sau đó nhìn Giang Thạch, đành nói: “Đồng ý rồi.”

Cmn, hấn thực sự không muốn quản nữa.

Thậm chí Giáo chủ còn không quản, hấn còn quản được gì?

Dù sao Giang Thạch lần trước cướp bóc bảo khố Hoàng thị, cũng đem rất nhiều tài nguyên về cho giáo phái, giáo phái cũng chẳng thiệt thòi gì.

Liệt Lão quay người lấy một lượng lớn dược liệu mà Giang Thạch cần, nhanh chóng đóng chặt đầy hai bao lớn, đưa cho Giang Thạch, nói: “Giang Hữu Sứ, về sau cần dược liệu gì cứ nhanh chóng qua lấy.”

“Ân? Đa tạ Liệt Lão!”

Giang Thạch vui mừng, cầm hai bao dược liệu quay người rời đi, đột nhiên nhớ ra, lấy một quyển trục từ trong người ra, ném cho Liệt Lão.

“À, lần trước còn lấy được mấy thứ hay ho, đặc biệt để lại cho người.”

Nói xong hắn hớn hở quay người đi.

Liệt Lão lộ ra vẻ nghi hoặc, nhanh chóng nhặt quyển trục lên xem, sắc mặt đỏ bừng, giận đến nghiến răng.

Xuân Cung Đồ!

Hắn đã gần trăm tuổi rồi, hắn cho hắn cái này làm gì?

Hắn tức giận run người, nhưng vẫn nhanh chóng cất vào người, ra vẻ đứng đắn.

“Giang Hữu Sứ...”

Mới đi khỏi kho dược liệu không xa, một giọng nói nhẹ nhàng già nua vang lên.

Con mắt Giang Thạch lóe lên, nhìn theo giọng nói, cúi đầu nói: “Giáo chủ!”

“Gần đây tu luyện thế nào?”

Chương 196: Long Tượng Thập Thần Kinh! 4

Trần Huyền Thiên tóc bạc trắng, thân hình to lớn, mặc trường bào tơ lụa tím đỏ, nở nụ cười.

“Vẫn ổn, có chút thành tựu.”

Giang Thạch đáp lời.

“Có chút tiến bộ? Không lẽ lại đột phá nữa?”

Trần Huyền Thiên mỉm cười.

“Không dám nói có đột phá gì, chỉ mạnh hơn một chút so với trước.”

Giang Thạch nói.

“Ồ?”

Trần Huyền Thiên hứng thú, mắt lóe lên, nhìn Giang Thạch, nói: “Vậy để lão phu thử xem như thế nào? Người yên tâm, lão phu không dùng hết thực lực, chỉ dùng ba phần mười thôi.”

“Cũng được!”

Giang Thạch suy nghĩ một chút, gật đầu.

Thật ra hắn cũng rất muốn thử xem thực lực bây giờ của mình đến đâu.

Trần Huyền Thiên, 83 năm trước là Hoán Huyết Đệ Thất Trọng.

83 năm trôi qua, không có lý gì hắn không đạt đến Hoán Huyết Cảnh Viên Mãn.

Trần Huyền Thiên lộ ra nụ cười, giơ lên bàn tay già nua, chậm rãi đẩy ra phía trước, nói: “Vậy người phải cẩn thận, ba phần mười thực lực của ta cũng không dễ đỡ đâu.”

Toàn bộ lòng bàn tay của hắn đen dần, như được nhuộm, tự nhiên toát ra một khí thế mạnh mẽ, cả sân đột nhiên thổi lên từng luồng gió xoáy âm trầm.

Giống như đó không phải bàn tay, mà là một quả núi nhỏ khổng lồ đột nhiên hóa thành, áp lực kinh khủng vượt sức tưởng tượng.

Ánh mắt Giang Thạch lạnh lùng, chăm chú nhìn bàn tay của Trần Huyền Thiên, không dám chủ quan chút nào, hít sâu một hơi, sáu đầu huyết khí Long Tượng gần như bộc phát ngay lập tức, hóa thành lực lượng nóng rực, trong nháy mắt tuần hoàn khắp người, khiến cả thân thể hắn đột nhiên phình to, mạch máu hằn rõ, lực lượng dâng trào.

Hỗn nguyên thân chuồng!

Cơ thể hắn đột ngột lao tới, vỡ ra một chuồng nhanh như điện.

Rầm!

Một tiếng nổ vang dội, cả sân chấn động dữ dội, như long trời lở đất.

Các kiến trúc bốn phía đột nhiên rung chuyển, vô số gạch ngói nổ tung trong nháy mắt, mặt đất trong phạm vi mười mấy thước lập tức sụp đổ, không đỡ nổi, vô số mảnh vỡ bắn ra bốn phía.

Giống như hai thiên thạch kinh khủng va chạm vào nhau.

Tuy nhiên sau một chuồng này, Giang Thạch đột nhiên thay đổi sắc mặt, lần đầu cảm nhận được cảm giác như đánh vào một quả núi sắt khổng lồ.

Thông thể lay chuyển, khó mà nhúc nhích!!

Không những thế, từ lòng bàn tay đối phương còn bộc phát ra một lực phản chấn cực kỳ khủng khiếp, ào tới người hắn.

Giang Thạch hét lên, song chương giao thoa liên tiếp, như biến thành máy đập khủng bố, mang theo vô số tàn ảnh và kinh phong, trực tiếp bao trùm lòng bàn tay Hắc Liên Giáo Chủ, công kích dày đặc, tiếng vang long trời lở đất, giống như vô số thiên thạch va chạm.

Hiếm khi có cao thủ đứng yên cho hắn công kích, để hắn kiểm tra lực lượng bản thân, hắn tất nhiên phải hết sức.

Chớp mắt, Giang Thạch liên tiếp đánh ra hàng trăm chương.

Thấy vẫn không lay chuyển được Hắc Liên Giáo Chủ, cơ bắp hắn co rút, khí thể bộc phát, lực lượng thậm chí tăng thêm mấy thành so với bây giờ.

“Cự thần cự hạn!”

Rắc!

Quần áo khắp người nổ tung, mạch máu hắn rõ, lực lượng khủng khiếp, cơ bắp, huyết mạch đều chuyển thành màu tím đen, toàn thân lại phình to thêm một vòng so với trước.

Chẳng những lực lượng mà ngay cả khí thể cũng tăng vọt.

Phía Trần Huyền Thiên cuối cùng cũng không nhịn được thay đổi sắc mặt.

Thực tế, từ lúc Giang Thạch liên tiếp công kích vào lòng bàn tay, hắn đã gần như không chịu đựng nổi, trong lòng nổi lên sóng to gió lớn, kinh hãi vô cùng.

Lần đầu tiên, hắn trực tiếp cảm nhận được lực lượng của Trời Sinh Kim Cương chân chính!

Quái vật!

Thật sự là quái vật!

Dù hấn chỉ sử dụng ba phần mười thực lực, nhưng vẫn là không thể tưởng tượng, kết quả bị Giang Thạch công kích liên tiếp, trực tiếp bị chấn động đến khí huyết dâng lên, ám thương nhiều năm trước bắt đầu nứt vỡ, kinh mạch đau nhói.

Lúc này hấn đang cố nén bản thân, không cho mình ho ra máu!

Nếu không nhất định phải phun ra một búng máu tươi.

Nhưng bây giờ, lực lượng của Giang Thạch thậm chí còn tăng thêm mấy thành!

Còn chịu nổi nữa không?

Nếu hấn vẫn sử dụng ba phần mười thực lực, chắc chắn sẽ bị đánh đến bay ngược ra ngoài, ám thương tái phát.

“Đủ rồi!”

Trần Huyền Thiên quát lớn, Hắc Liên Giáo Chủ không thể chịu đựng thêm, bùm một tiếng, lực lượng đột nhiên bộc phát, từ ba phần mười nhảy lên năm phần mười, đánh ra một chưởng đè lên chưởng của Giang Thạch.

Rầm!

Lại một tiếng nổ vang dội, thân thể Trần Huyền Thiên rung chuyển, lùi lại phía sau.

Giang Thạch thì như quả đạn pháo, bay ngược ra ngoài, nặng nề rơi xuống cách đó vài chục thước.

“Lợi hại, thật lợi hại!”

Giang Thạch lộ vẻ kinh ngạc, khoe miệng rỉ máu, cảm nhận cơ thể, xương cốt đau nhói.

Không hổ là lão Giáo chủ!

Hắn bộc phát toàn bộ thực lực, dùng hết lá bài tẩy, vẫn không làm gì được đối phương, thậm chí bị đánh bay ngược ra.

Không ngờ, lúc này sắc mặt Trần Huyền Thiên cũng lúc xanh lúc đỏ, khí huyết dâng lên, máu tươi nhiều lần đã tràn tới cổ họng nhưng bị hãm nuốt xuống.

Nắm tay hắn nắm chặt, mí mắt giật giật, mặt vẫn giả bộ bình tĩnh, thực chất trong lòng đã bị kinh hoàng vô cùng thay thế.

Lần đầu tiên, hắn cảm thấy mình có vẻ... đã chọn đúng!

Nhưng đồng thời hắn cũng nảy sinh một suy đoán khủng khiếp khác.

Giang Thạch này... thực sự là trời sinh Kim Cương sao?

Sao hắn cảm giác Giang Thạch còn đáng sợ hơn cả trời sinh Kim Cương?

Một thể chất quái dị và kinh khủng hơn?

“Tốt, thật tốt...”

Đôi mắt Trần Huyền Thiên lóe lên, nhìn chăm chăm Giang Thạch.

“Giáo chủ thực lực cao thâm, lực lượng kinh khủng, thuộc hạ khâm phục!”

Giang Thạch lau máu ở khóe miệng, đi từ xa tới, cúi đầu nói.

Thật không hổ là người có thể đã Hoán Huyết Viên Mãn!

Chỉ ba phần mười thực lực đã khiến hắn phải dùng hết đáy hòm, thật đáng sợ!

“Ta già rồi, thật sự già rồi!”

Ánh mắt kinh ngạc của Trần Huyền Thiên vẫn khó kiềm chế, lắc đầu nhẹ, cảm thấy một quái thai chưa từng có dường như đã được mình khám phá ra.

Nếu có thể bồi dưỡng tốt một nhân tài như thế này, Mông Phóng kia lại tính là gì?

Đây mới là thật sự quái thai!

“Giang Thạch, lần trước ta cho ngươi Thiên Ma Tội Huyết Bí Pháp, ngươi còn tu luyện không?”

Trần Huyền Thiên đột nhiên hỏi.

“Vẫn luyện.”

“Tốt, vậy thì được, đến lúc này, ta cũng không giấu ngươi nữa, bí pháp này thực chất liên quan tới một cục bí mật vô cùng trọng yếu.”

Giọng Trần Huyền Thiên nặng trĩu.

“Bí mật?”

“Đúng, bí pháp này có công dụng vô thượng là có thể giao tiếp với Thiên Ma, chỉ là quá trình giao tiếp với Thiên Ma lại tràn đầy rủi ro, cần có ý chí vững vàng và cần thời gian đặc thù, mỗi đến đêm trăng tròn ngày mười năm, là lúc âm khí tràn ngập trời đất, cũng là lúc dễ giao tiếp với Thiên Ma nhất, nếu giao tiếp thành công, được ban cho chân huyết, sẽ có ích lợi khó có thể tưởng tượng.”

Trần Huyền Thiên nói.

Bây giờ hắn đã hoàn toàn coi Giang Thạch là người của mình.

Thậm chí đã tiết lộ cả bí mật trọng yếu nhất trong của Thiên Ma Tội Huyết Bí Pháp cho Giang Thạch.

“Ồ?”

Đôi mắt Giang Thạch lóe lên.

Giao tiếp với Thiên Ma?

Thiên Ma còn sống?

...

Chương 197: Cứu Dương Liệt Hỏa Đan! 1

Giang Thạch kinh ngạc nhìn Trần Huyền Thiên, dường như vừa nghe được cơ mật bất khả tư nghị gì vậy.

Trần Huyền Thiên nhẹ gật đầu: “Chính xác mà nói, Thiên Ma Tổ Sư chưa bao giờ chết qua, nhưng cũng chưa từng thực sự sống lại.

Giọng hắn ngừng lại, rồi nói: “Thiên Ma Tổ Sư tu vi cao tuyệt, từ lâu đã đến cảnh giới khó có thể tưởng tượng, vô số năm trước, Thiên Ma Tổ Sư gặp đối thủ mạnh, nhục thân bị phá hủy, hồn phách bị người phong ấn trong trời đất, từ đó rơi vào trạng thái huyền diệu, không chết không sống!

Nhất niệm sinh, nhất niệm tử!

Muốn giao tiếp với hồn phách của Thiên Ma Tổ Sư, chỉ có thể dùng bí pháp [Thiên Ma Tội Huyết Bí Pháp] vào những thời điểm đặc biệt, chỉ có điều quá trình giao tiếp vô cùng khó khăn, sẽ gặp vô số ảo cảnh và thử thách, chỉ cần sơ sẩy một chút là sẽ lâm vào mê thất, điên loạn, tẩu hỏa nhập ma mà chết!

Lão phu nói điều này với ngươi, không phải hy vọng ngươi lập tức giao tiếp với Thiên Ma, mà là hy vọng về sau khi ngươi ở tình thế tuyệt lộ, không còn con đường nào xoay chuyển, có thể thử một lần.”

“Hồn phách Thiên Ma? Bất tử bất diệt?”

Trong lòng Giang Thạch cuộn cuộn, lại hỏi: “Vậy phải làm thế nào để giao tiếp với hồn phách Thiên Ma? Ta từng tìm hiểu

Thiên Ma Tội Huyết Bí Pháp rất kỹ nhưng dường như cũng không có gì đặc biệt?”

“Đó chính là sự cao minh của Thiên Ma Tổ Sư.”

Trần Huyền Thiên mỉm cười: “Bề ngoài xem, Thiên Ma Tội Huyết không có gì khác biệt so với công pháp thông thường, nhưng nếu luyện ngược lại, đó chính là pháp môn vô thượng để giao tiếp với Thiên Ma!”

“Luyện ngược lại?”

Giang Thạch kinh ngạc.

“Đúng vậy, đêm trăng tròn, đảo ngược bí pháp, bí pháp này sẽ trở thành một cỗ pháp tế lễ, người có thể nhìn thấy thứ khác thường.”

Trần Huyền Thiên nghiêm nghị nói.

Giang Thạch trầm ngâm, bắt đầu suy đoán.

Không phải sẽ bị Thiên Ma chiếm xác chứ?

Nghe thế nào cũng giống Thiên Ma là một quái vật bất tử bị phong ấn hàng ngàn năm...

“Trong Thánh Giáo, có ai từng giao tiếp thành công với Thiên Ma chưa?”

Giang Thạch hỏi.

“Có, gần như tất cả các đời giáo chủ đều từng giao tiếp với Thiên Ma, lão phu cũng không ngoại lệ, đã thử qua, tuy nhiên phần lớn đều thất bại, theo ghi chép, chỉ có bảy người thành công.”

Trần Huyền Thiên nói.

“Vậy giáo chủ thành công chưa?”

Giang Thạch tò mò hỏi.

“Thiên phú của lão phu quá tệ, vẫn thiếu một bước!”

Trần Huyền Thiên thở dài nhẹ.

“Được rồi.”

Giang Thạch nói, trong lòng vẫn suy nghĩ: “Tại sao hôm nay giáo chủ đột nhiên muốn nói việc này với ta?”

Đôi mắt hần nhìn Trần Huyền Thiên, thoáng có chút đoán già đoán non, không khỏi có chút áp lực.

“Không có gì, chỉ là gần đây Thánh Giáo có thể sẽ hỗn loạn một thời gian, tốt nhất là đừng để bí pháp này bị thất truyền.”

Trần Huyền Thiên nói vô cùng bình thản.

“Có phải là Không thị đến xâm phạm?”

Mắt Giang Thạch lóe lên.

“Không thị bây giờ chưa thật sự hành động, chỉ là âm mưu không ngừng, toàn bộ Tứ Tượng Minh có cảm giác phong vân biến ảo, rất có thể trong vài ngày tới sẽ tấn công tới.”

Trần Huyền Thiên không giấu diếm, nói thẳng.

Sắc mặt Giang Thạch trầm xuống.

Quả nhiên như vậy!

“Vậy tộc trưởng Không thị bây giờ ở cảnh giới nào?”

Giang Thạch hỏi.

“Sâu không lường được, chắc chắn mạnh hơn lão phu ở thời đỉnh cao, rất có thể đã thành công bước qua bước quan trọng nhất, nếu ngày xưa lão phu không bị thương, cũng đã đi đến bước này, tuy nhiên, bây giờ tộc trưởng Không thị cùng phần lớn cao thủ cũng như Ngũ Đại Minh Chủ bị mắc kẹt

trong một di tích thượng cổ, không thoát ra được, không cần lo lắng chuyện của họ.”

Trần Huyền Thiên nói bình thản:

“Huống hồ, Hắc Liên Thánh Giáo ta đứng vững được nhiều năm như vậy vẫn không sụp đổ, cũng không phải không có chỗ dựa, trong âm thầm Hắc Liên Thánh Giáo có quan hệ mật thiết với [Tam Tài Minh], chỉ cần Khổng thị dám động thủ, [Tam Tài Minh] tuyệt đối sẽ không bỏ qua cơ hội này.”

“Tam Tài Minh?”

Giang Thạch nghi ngờ.

“Đúng vậy, Ngũ Đại Liên Minh vốn đã rắc rối, quan hệ phức tạp, xa không đơn giản như bề ngoài, nhiều thế gia vừa có quan hệ với một liên minh, vừa có quan hệ rắc rối với liên minh khác.”

Trần Huyền Thiên nói: “Cho nên có [Tam Tài Minh] rình rập, Khổng thị chưa chắc đã dám động thủ, huống hồ [Nhất Nguyên Minh] còn có Mông Phóng, Mông Phóng nhất định sẽ không bỏ qua cơ hội này, khi lão phu chưa chết, Khổng thị muốn hành động cũng không dễ dàng.”

Chỉ cần hắn còn sống, có thể răn đe các đại thế gia, không dám liều lĩnh tấn công, dù sao, chọc giận một lão quái vật Hoán Huyết cảnh đỉnh phong, ngay cả Khổng thị cũng không chịu nổi hậu quả.

“Thế à?”

Giang Thạch suy nghĩ, vẫn cảm thấy áp lực cực lớn.

Dù thế nào, lần này hắn không muốn chạy nữa.

Bao lâu nay, quá nhiều người bị hắn liên lụy.

Hắn đã chạy đủ rồi, cũng chán ngán chạy rồi, không thể vượt qua được đạo khảm trong lòng.

Tộc trưởng Không thị và Ngũ Đại Minh Chủ không có ở đây, hắn không nhất định là không có một chút hy vọng nào.

“Đa tạ giáo chủ đã nói cho ta những tin tức này.”

Giang Thạch nói.

“Những thứ này không đáng gì, tất cả đều là thứ người nên biết, nói thật, thời gian của lão phu không còn nhiều, trách nhiệm chấp trưởng Hắc Liên Thánh Giáo sau này, phần lớn sẽ rơi vào vai người.”

Trần Huyền Thiên ho nhẹ một tiếng, phát tay nói.

“Thời gian không còn nhiều?”

Giang Thạch kinh ngạc.

Sao lại thế?

“Không phải vết thương gần đây, mà là ám thương tái phát.”

Trần Huyền Thiên nhẹ lắc đầu, nói: “Tuy nhiên nếu người nắm quyền Hắc Liên Thánh Giáo, sẽ không để người thiết thời, lão phu từng nói, Hắc Liên Thánh Giáo do đệ tử truyền nhân chân chính của Thiên Ma thời cổ đại sáng lập, thực tế Thiên Ma Tổ Sư không chỉ có một đệ tử truyền nhân, chính Thiên Ma Tổ Sư cũng có phái phái truyền lại trong thế gian, chỉ là môn phái trực hệ của ngài và Hắc Liên Thánh Giáo chúng ta không cùng một phe, sau này người sẽ biết.”

“Ồ?”

Giang Thạch sắc mặt thay đổi.

Vậy là Hắc Liên Thánh Giáo còn có lực lượng khác ở sau à

Một thời gian, hẳn lại cảm thấy thực trạng của thế giới này không đơn giản như vậy.

Tiếp theo, hai người nói chuyện thêm một lúc.

Hắc Liên Giáo chủ vô cùng kiên nhẫn, gần như mọi thứ về sinh ý, địa bàn của Hắc Liên Thánh Giáo đều nói rõ với Giang Thạch.

Mãi đến vài giờ sau.

Trời dần tối.

Hắc Liên Giáo chủ mới dừng lại, mỉm cười, lấy một cái lọ thủy tinh tinh xảo màu đỏ ra từ trong ngực: “Giang Hữu Sứ, từ trước đến nay có vẻ người rất chú ý đến công pháp, đan dược loại hoành luyện, vừa vặn lão phu còn ba viên [Cửu Dương Liệt Hỏa Đan], là đan dược lão phu đã luyện chế nhiều năm trước, tiêu hao rất nhiều tài nguyên trân quý, ban đầu dùng để củng cố căn cơ của lão phu, nhưng giờ lão phu không cần nữa, giao cho người, xem có ích gì với người không?”

Mắt Giang Thạch lóe lên, nhận lấy lọ thủy tinh đỏ, đang định mở ra, đột nhiên dừng lại, cúi đầu nói: “Đa tạ giáo chủ.”

“Ừm. Ta sẽ không làm phiền người nữa, người về tu luyện đi.”

Trần Huyền Thiên mỉm cười, vỗ vai Giang Thạch, quay người rời đi.

Chờ hẳn đi xa hoàn toàn, Giang Thạch mới mở nắp lọ, lấy trực tiếp ra một viên đan dược màu đỏ, tròn và nhỏ.

Viên đan dược rơi trên lòng bàn tay, lập tức toát ra một luồng khí tức cương dương, từ màu sắc đến mùi hương đều rất đặc biệt, chỉ cần liếc nhìn đã biết là đan dược trân quý.

Giang Thạch cũng không do dự, trực tiếp bỏ viên đan vào miệng, nhai vài cái rồi nuốt xuống, sau đó đi về phòng, chuẩn

bị tiếp tục tu luyện [Long Tượng Thập Thần Kinh].

Một nơi khác.

Trần Huyền Thiên vừa rời khỏi sân, sắc mặt đỏ bừng, không thể chịu đựng thêm, một ngụm máu tươi tuôn ra từ khóe miệng, thân hình lão đảo, vội vàng nhấn xuống mấy huyết đạo trên người.

“Quái thai, thật là quái thai!”

Chương 198: Cứu Dương Liệt Hỏa Đan! 2

Hắn kinh hãi vô cùng, lại không nhìn được quay đầu nhìn lại.

Trời mới biết hắn đã phải cố gắng như thế nào mới đè xuống được ngum máu này!

Một cao thủ Hoán Huyết đỉnh phong, cho dù không còn ở trạng thái đỉnh cao nhưng ít nhất vẫn có tám thành công lực, kết quả bị một tiểu bối mới thay máu thành công đánh ra ám thương âm ỉ.

Đùa gì thế!

Nhưng rất nhanh, Trần Huyền Thiên lại nở nụ cười, đi về phía xa.

Chỉ cần vượt qua cửa ải này, Hắc Liên Thánh Giáo sẽ không lo!

“Báo cáo! Giáo chủ, Vô Cực chân nhân Tam Bàn Sơn đến bái kiến giáo chủ!”

Một đệ tử từ bên ngoài chạy nhanh tới, nói.

“Vô Cực lão quái?”

Trần Huyền Thiên nhíu mày.

Lão quái này đến gặp hắn làm gì đây?

Vô Cực lão quái và hắn là cùng một thời đại, tu vi sâu không lường được, ẩn cư thâm sơn, đã bảy tám mươi năm

không xuất hiện, nhưng lại đột nhiên xuất hiện trong thời điểm này!

Trần Huyền Thiên rất nhanh cười lạnh, nói: “Mời hấn vào đại điện chờ ta!”

“Vâng, giáo chủ!”

Đệ tử kia nhanh chóng lui ra.

Không lâu sau.

Trần Huyền Thiên thay một bộ trường bào đen dài, thân thể cao lớn, râu tóc bạc phơ, xuất hiện trong đại điện, giọng oang vang, cười lớn: “Vô Cực lão đệ, nhiều năm không gặp, vẫn khỏe chứ?”

Chỉ thấy trong đại điện, một lão giả cơ thể tàn tạ, mặc trường bào nhạt màu, cầm gậy, im lặng đứng thẳng, mặt đầy nụ cười, quay người lại, nhìn Trần Huyền Thiên.

“Giáo chủ bận rộn nhiều việc, lão phu muốn gặp giáo chủ một lần thật khó khăn.”

“Vô Cực lão đệ nói gì vậy? Lão phu có thể ngăn cản người khác, chẳng lẽ lại ngăn cản được lão đệ ngươi hay sao?”

Trần Huyền Thiên cười lớn, bước lên chủ tọa, trực tiếp ngồi xuống: “Lão đệ ngươi vô sự không lên Tam Bảo Điện, lần này đến đây làm gì?”

“Giáo chủ, ta với ngươi quen biết nhiều năm, khác với người khác, lần này đến, thực ra muốn nói vài lời thật tâm, không biết giáo chủ có muốn nghe không?”

Vô Cực chân nhân cười nhẹ, nói.

“Cứ nói đi, không sao.”

Trần Huyền Thiên bình thản đáp.

“Giáo chủ đã lâm đại nạn, cách diệt vong không xa! “

Vô Cực chân nhân thở dài: “Lão phu không đành nhìn giáo chủ đi vào diệt vong, nên không tiếc ngàn dặm tới khuyên giáo chủ, mong giáo chủ hãy suy nghĩ kỹ, đừng sinh thị phi nhất thời!”

“Ý ngươi là sao?”

Sắc mặt Trần Huyền Thiên bình thản, hỏi lại.

“Giáo chủ cần gì phải giả vờ không biết, Giang Thạch là Trời Sinh Kim Cương, vận mệnh là kẻ địch của muôn người, hướng hồ hấn đã giết nhiều cao thủ của Khổng thị như vậy, đã trở thành thù không đội trời chung với Khổng thị, lực lượng của Khổng thị ở Khúc Châu ra sao, giáo chủ biết rõ hơn ta, sao lại vì một Giang Thạch mà cố đầu với Khổng thị, Khổng thị từng đứng đầu thiên hạ, lãnh đạo thế gia, cho dù không còn huy hoàng nhưng vẫn có vô số ‘trung thần’ đi theo, còn Hắc Liên Thánh Giáo ngoài giáo chủ ra còn ai có thể trọng dụng? Dùng toàn bộ Hắc Liên Thánh Giáo để bảo vệ Giang Thạch, không khác nào lấy trứng chọi đá, nếu giáo chủ rút lui kịp thời, vẫn chưa muộn.”

Vô Cực chân nhân thở dài.

“Vô Cực lão đệ, ngươi đến đây chỉ để nói những điều này với ta?”

Sắc mặt Trần Huyền Thiên bình thản, nói: “Nếu ngươi chỉ nói những điều này, Trần mỗ đa tạ tấm lòng của ngươi, việc này nên làm thế nào, Trần mỗ đã quyết từ lâu, khỏi phiền lòng lão đệ.”

“Giáo chủ, lão phu vì tình cảm nhiều năm mà không tiếc ngàn dặm đến khuyên, sao giáo chủ lại cố chấp, nếu lòng lão phu không mang hảo ý, đâu cần tự mình tới cửa?”

Vô Cực chân nhân nói.

“Danh tiếng của Vô Cực lão đệ người, Trần mỗ há lại không rõ?”

Trần Huyền Thiên nói: “Chỉ có điều việc trong giáo, có người trong giáo quyết định, nếu lão đệ không có việc gì, ở lại uống vài chén rồi đi.”

Hắn đứng dậy, tay ra hiệu mời Vô Cực chân nhân đi ra ngoài.

“Giáo chủ, hãy cân nhắc thận trọng.”

Vô Cực chân nhân lại lên tiếng.

“Chánh tà thiện ác, Trần mỗ đã quyết định từ lâu, lần này không bàn chuyện này nữa, chỉ uống rượu, đi!”

Trần Huyền Thiên cười lớn.

...

Một ngày sau.

Trong một thôn trang yên tĩnh.

Vô Cực chân nhân sắc mặt phức tạp, đã rời khỏi Hắc Liên Thánh Giáo, xuất hiện ở đây.

Hắn nhìn về phía tiểu viện phía trước, do dự một chút, vẫn tiến thẳng tới.

“Vô Cực huynh, việc ra sao? Trần Huyền Thiên vẫn không chịu nhượng bộ?”

Trong sân rộng vang lên tiếng cười ôn hòa.

Tụ tập không ít người, nam nữ đủ cả, tu vi thâm hậu, đều là những cao thủ đến từ nhiều nơi, đại diện các thế gia.

Người đứng đầu, tóc trắng râu bạc, mặt nhăn nheo, mặc trường bào tím nâu, trên người mang quý khí, mỉm cười, tiến về phía Vô Cực chân nhân.

Hắn là Không Cao Vân.

Là tứ trưởng lão của Không thị, tu vi sâu không lường được, mưu kế nhiều, chịu trách nhiệm giao thiệp với thế lực bên ngoài.

“Trần Huyền Thiên tính cách cố chấp, như thường lệ, lão phu không thể thuyết phục được hắn, đã phụ lòng Không huynh!”

Vô Cực chân nhân sắc mặt xấu hổ.

“Vô Cực huynh quá lễ độ, dù thế nào, Vô Cực huynh đã hết sức, chỉ cần hết sức là không phụ lòng của ta.”

Không Cao Vân nói, rồi nhìn về phía mọi người còn lại, cười nói: “Các vị đã nghe thấy, Không thị ta nay đã làm đạo nhân nghĩa, là Hắc Liên Thánh Giáo không biết sống chết, cố chấp, sẵn lòng chống lại cả thiên hạ, không trách được Không thị ta ra tay tàn nhẫn.”

“Lời của Không tiền bối sai chỗ nào, bây giờ Giang Thạch đã giết nhiều cao thủ các thế gia như vậy, là kẻ thù không đội trời chung của các thế gia chúng ta, cho dù chúng ta không ra tay, cũng sẽ có người khác ra tay.”

“Đúng vậy, một Mông Phóng đã đủ đáng sợ, tuyệt đối không thể để Mông Phóng thứ hai xuất hiện!”

“Mông Phóng tiểu tử giết nhiều trưởng lão của Đường Châu Tổng thị ta, chúng ta từ lâu đã muốn ăn thịt uống máu của hắn!”

...

Các cao thủ các thế gia xung quanh lần lượt lên tiếng.

“Không tiền bối, có một câu nói không biết nên nói hay không?”

Đột nhiên, một gã đại hán thay đổi sắc mặt, nhìn không được lên tiếng.

Thân hình hắn to lớn, da đen sạm, thân thể như tháp sắt, da trên cánh tay xuất hiện vòng vòng vân màu đỏ.

Đây là môn chủ của Thiết Tuyển Môn ở Thanh Châu, cảnh giới Hoán Huyết tam trọng.

“Cứ nói!”

Không Cao Vân bình thản đáp.

“Ta nghe nói giáo chủ Hắc Liên Giáo Chủ Trần Huyền Thiên thực lực kinh khủng, cao thâm khó lường, rất có thể đã đạt tới cảnh giới Hoán Huyết đỉnh phong, nếu chúng ta liều lĩnh hành động, với lực lượng của bọn ta... sợ rằng... sợ rằng giống như lấy trứng chọi đá...”

Môn chủ Thiết Tuyển Môn nói.

Những cao thủ các thế gia khác xung quanh cũng đều thay đổi sắc mặt, nhìn quanh, nhanh chóng giữ bình tĩnh.

Đúng vậy! Ngày hôm nay những cao thủ tụ tập ở đây không thể nói là nhiều.

Và tất cả đều là người từ các thế lực nhỏ, hoặc là trong thế gia có rất ít cao thủ ở cảnh giới Hoán Huyết, hoặc là người của các thế gia đã bị Mông Phóng diệt triệt để. Sót lại đều là một chút cá nát tôm vụn mà thôi

Mặc dù có cao thủ Hoán Huyết ngũ trọng, nhưng đó gần như là cột sống của mỗi thế lực, một khi chết, thế lực sẽ nhanh chóng suy tàn, bị người khác thôn tính.

Với số người này mà muốn đối đầu với Hắc Liên Thánh Giáo, Không thì có đùa không đấy?

“Không tiền bối, sao không thấy các thế lực lớn như Lũng Tây Trương thị, Thiên Kiếm Môn, hay Thanh Y Lô? Nếu có họ trợ giúp, việc này hẳn hẳn đơn giản hơn, huống hồ ba nhà đó cũng có thù với Giang Thạch, không lý do gì không đến.”

Một người phụ nhân bên cạnh không nhịn được lên tiếng.

Cũng là thế lực nhỏ, gọi là [Khổng Tước Môn], chính là môn chủ Đan Đình Phương của Khổng Tước Môn.

Lần này nhận được thư tín của Khổng thị, nàng suy nghĩ cũng không suy nghĩ đã đến ngay, ban đầu tưởng rằng với sự dẫn dắt của Khúc Châu Khổng thị, nơi đây hẳn hẳn sẽ tập hợp rất nhiều cao thủ.

Bản thân chỉ cần trộn vào đám người, không chỉ không có nguy hiểm gì, ngược lại còn có thể lợi dụng cơ hội cướp bóc Hắc Liên Thánh Giáo một phen, thậm chí còn có thể dựa vào đó đầu nhập Khổng thị, thật sự là một mũi tên trúng ba đích.

Nhưng không ngờ, khi đến nơi mới phát hiện, xung quanh toàn là người của những thế lực nhỏ hoặc thế gia xuống dốc như bọn họ.

Điều này khiến nàng không khỏi lo lắng, cực kỳ bất an.

Chương 199: Không Biết Sống Chết! 1

“Ha ha ha...”

Khổng Cao Vân phá lên cười lớn, nhìn mọi người, nói: “Mọi người yên tâm, việc đối phó với Hắc Liên Thánh Giáo, tất nhiên không chỉ có mấy người chúng ta, lo nghĩ của các vị đều thừa thãi, Khổng thị ta đã chuẩn bị sẵn một kế hoạch hoàn hảo, Thực ra, chúng ta ở đây chỉ là một bộ phận nhỏ, Thái Thượng trưởng lão Khổng Đạo Vinh bên kia đã tập hợp phần lớn các thế gia trong Tứ Tượng Minh, Chúng ta làm nhiệm vụ tấn công Hắc Liên Thánh Giáo từ phía sau núi, và bây giờ dưới chân núi của Hắc Liên Thánh Giáo đã có bốn đại trưởng lão của Khổng thị ta đang chờ sẵn, sau khi hội quân với họ, cùng tiến lên núi, các vị còn sợ nữa chứ?”

“Ra là thế.”

Mọi người lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Bọn họ nói đúng! Chỉ dựa vào mấy người này muốn chiếm Hắc Liên Thánh Giáo, cơ bản là không thể.

Trần lão quái thực lực sâu không lường được, có thể đã là Hoán Huyết cảnh đỉnh phong, chọc giận hắn, tất cả đều chỉ có một con đường chết.

Nguyên lai Khổng thị đã chuẩn bị sẵn!

“Và để giảm thiểu tối đa thương vong, về phía Trần lão quái, chúng ta cũng có sẵn kế sách, người này thực lực cao siêu, rất khó đối phó, nên chúng ta không định giao chiến chính diện với hắn mà sẽ nhờ Vô Cực huynh đi dụ Trần lão

quái đi, Vô Cực huynh với Trần lão quái quan hệ sâu xa, chỉ cần dụ Trần lão quái đi, những người còn lại trong Hắc Liên Thánh Giáo tự nhiên không đáng lo, các vị còn sợ không đối phó được với một đám phàm nhân Hắc Liên Thánh Giáo sao?”

Không Cao Vân bình thản nói.

:

Bên cạnh, Vô Cực chân nhân nhẹ gật đầu, không có ý kiến gì.

Hắn nhận qua ân tình của Không thị, dụ Trần Huyền Thiên đi là nhiệm vụ thỏa thuận từ trước.

“Vậy thì ổn rồi!”

“Kế hoạch này chính xác an toàn không lo!”

“Có Không tiền bối, chúng ta yên tâm!”

“Không có Trần Huyền Thiên, Hắc Liên Thánh Giáo như hổ mất nanh, không đáng lo!”

Mọi người cười nói, ai nấy đều hào hứng.

Không Cao Vân mỉm cười, không biết trong lòng dần dần chuyển lạnh.

Hắc Liên Thánh Giáo từng sống mấy nghìn năm, ngoài giáo chủ Trần Huyền Thiên, liệu còn có cao thủ nào khác trấn giữ hay không, ai cũng không rõ.

Từ trước tới nay, việc này luôn bị các cao thủ Không thị đoán già đoán non.

Dù có đoán, ai cũng không dám đánh cược, nhỡ ngoài giáo chủ Trần Huyền Thiên, còn xuất hiện một lão quái Hoán Huyết đỉnh phong khác, không phải sẽ khiến Không thị thiệt hại nặng nề sao?

Vì vậy lần này hẳn triệu tập nhiều thế lực nhỏ, thực chất chỉ là một đám tốt thí, dùng để thăm dò Hắc Liên Thánh Giáo.

Trong số này có cường giả có kẻ yếu, cũng có một cao thủ Hoán Huyết ngũ trọng.

Thêm với bốn vị trưởng lão Khổng thị phái tới, tổng cộng đúng năm cao thủ Hoán Huyết ngũ trọng.

Có nhóm người này lên trước, dưới tình huống Trần Huyền Thiên bị dụ đi, nếu tất cả vẫn bị tiêu diệt, đồng nghĩa với việc Hắc Liên Thánh Giáo nhất định còn cao thủ khác.

Còn nếu họ không bị giết, ngược lại bắt được Giang Thạch, thì đồng nghĩa Hắc Liên Thánh Giáo thật sự chỉ là hổ giấy.

Còn việc nếu gặp nguy hiểm, bốn vị trưởng lão Khổng thị có thể lui an toàn hay không?

Đương nhiên là có thể lui an toàn!

Bởi vì bốn vị trưởng lão đều mang theo chí bảo, có thể đảm bảo thoát thân khi gặp tình huống nguy cấp.

Lần hành động này, dù tính thế nào cũng là Khổng thị có lợi.

Cho dù đám người trước mắt bị tiêu diệt sạch, Khổng thị cũng không tổn thất, đến lúc đó trực tiếp nuốt lấy các thế lực của bọn họ, cũng có thể ăn một miếng thành mập.

“Việc không thể chậm trễ, vậy chúng ta lên đường ngay.”

Khổng Cao Vân nói bình thản.

Mọi người liên tục gật đầu, lập tức đứng dậy.

...

Trong phòng.

Khắp người Giang Thạch bốc cháy dữ dội, khí thể cuộn cuộn, đã nuốt hết ba viên Cửu Dương Liệt Hỏa đan, chỉ cảm thấy cả nhục thân lẫn kinh lực đều tăng trưởng mạnh mẽ, trong cơ thể như có một lò lửa, khí huyết không ngừng tuôn chảy, tỏa ra bốn phía.

Cửu Dương Liệt Hỏa đan do Trần Huyền Thiên tốn nhiều tài nguyên trân quý mới luyện thành, nhằm củng cố căn cơ, có tác dụng cực kỳ mạnh mẽ đối với cả nhục thân lẫn kinh lực.

Gần một giờ đồng hồ.

Cảm giác bị lửa thiêu đốt, bốc cháy khắp người mới dần dịu xuống.

Giang Thạch thở dài nhẹ nhõm, mở mắt ra, lại nhìn về bảng điều khiển, đồng thời cảm nhận nội lực trong người.

“Hoán Huyết nhị trọng tầng hai đỉnh phong, đã rất gần với Hoán Huyết tam trọng, [Long Tượng Thập Thần Kinh] cũng đột phá đến tầng 3.”

Mắt Giang Thạch lóe sáng.

Lực lượng của viên đan dược này thật đáng sợ.

Mỗi lần [Long Tượng Thập Thần Kinh] đột phá một tầng đồng nghĩa trong cơ thể sẽ có thêm ba đầu khí huyết Long Tượng, bây giờ trong người hắn đã có chín đầu khí huyết Long Tượng.

Lực lượng nhục thân so với trước không biết tăng lên bao nhiêu lần.

Giang Thạch nhẹ nhàng động dậy cơ thể, bình ổn khí huyết cuộn cuộn, nhanh chóng lấy thêm dược liệu của [Long Tượng Thập Thần Kinh], tiếp tục tu luyện.

...

Bên ngoài, sóng ngầm âm thầm nổi lên, không khí căng thẳng.

Tất cả đệ tử Hắc Liên Thánh Giáo đều bận rộn.

Đêm xuống.

Một khối mây đen dày đặc lặng lẽ xuất hiện, che khuất vầng trăng tròn khổng lồ, khiến toàn bộ tổng bộ Hắc Liên Thánh Giáo trở nên tối tăm,

Thậm chí các ngọn đuốc cũng dường như trở nên âm u hơn.

Nhiều giáo đồ nhất thời sắc mặt thay đổi, lập tức trở nên căng thẳng, bắt đầu tăng cường tuần tra.

Xèo!

Một bóng người nhanh như quỷ dị, chớp mắt đi qua, chỉ để lại một cơn gió lạnh kỳ quái.

Ánh mắt Vô Cực chân nhân lạnh lẽo, khí thế hung mãnh, đeo mặt nạ quỷ dị, xuất hiện trong bóng tối gần đó, như ác quỷ ẩn núp trong bóng tối, nhìn trụ sở của giáo chủ Trần Huyền Thiên ở xa xa, cố ý phát ra khí tức cực mạnh, thu hút sự chú ý của Trần Huyền Thiên, rồi trực tiếp lao về phía khu cấm địa gần đó của Hắc Liên Thánh Giáo, có ý định gây rối khu cấm địa, như Trần Huyền Thiên ra ngoài.

Quả nhiên!

Hắn vừa lao về phía cấm địa, một tiếng thào như sấm vang lên, làm rung chuyển cả trời đất.

“Cả gan!”

Rầm!

Khí thế Trần Huyền Thiên khủng bố, trường bào bay phấp phới, như một đầu ác long đáng sợ, màu da khắp người đã đổi

màu, cơ bắp sưng to, gân xanh nổi cuộn cuộn, một bước phi ra ngoài, tát thẳng về phía Vô Cực chân nhân.

Vô Cực chân nhân giả vờ đã lấy được bảo vật từ trong cầm địa, thân hình lướt qua, tránh công kích của Trần Huyền Thiên, cầm bảo vật chạy trốn nhanh như bay.

“Xâm nhập cầm địa, đáng chết!”

Giọng Trần Huyền Thiên lạnh buốt, truy đuổi phía sau, lại vỗ mạnh xuống một chưởng.

“Ha ha, trọng bảo của Hắc Liên Thánh Giáo, hôm nay tiện nghi lão phu rồi.”

Vô Cực chân nhân giọng khàn khàn, cười lạnh, tiếp tục chạy thực mạng về phía xa.

Mắt Trần Huyền Thiên lạnh băng, tốc độ bùng nổ, đuổi theo sau lưng, sát ý không thể chế ngự, mặc dù cũng đoán ra có thể là kế dụ hồ ly sơn, nhưng đối phương xâm nhập cầm địa, cướp bảo vật, khiến hắn bắt buộc phải truy đuổi, chỉ mong nhanh chóng bắt được đối phương, tránh bị sập bẫy.

Hai bóng người một trước một sau, lao về phía xa với tốc độ kinh khủng.

Một nơi khác.

Trong núi tối tăm, bóng người lướt qua.

Hơn mười cao thủ từng bị Không Cao Vân mời đến cuối cùng hiện ra.

Ngoài ra còn bốn vị trưởng lão Không thị, từ hướng khác tiến lại, mỗi người đều tu vi không thấp, ánh mắt lạnh lẽo.

Chính là bốn đại trưởng lão mà Không Cao Vân từng nói.

Mọi người đều vô cùng vui mừng, biết Không Cao Vân không nói dối, không đùa giỡn với họ.

“Thời gian không nhiều, không được hỏi nhiều, tất cả gần đường đều diệt sạch, không để sót một ai!”

Một tên trưởng lão Không thị lạnh lùng nói.

“Không tiền bối, Không Đạo Vinh tiền bối có ra tay không?”

Môn chủ Thiết Tuyên Môn vẫn không nhin được hỏi thêm một câu.

Chương 200: Không Biết Sống Chết! 2

“Đúng vậy, thái thượng trưởng lão tộc ta ở đó vây giết Trần Huyền Thiên, nhưng giết cao thủ Hoán Huyết đỉnh phong không dễ, lơ là rất có thể đối phương sẽ thoát vây, nên thời gian không nhiều, nhất thiết phải nhanh chóng bắt được Giang Thạch!”

Trưởng lão Khổng thị lạnh lùng nói.

“Được!”

Môn chủ Thiết Tuyển Môn vội gật đầu.

Một nhóm người tốc độ nhanh như chớp, lập tức lao thẳng lên núi, ai nấy đều nhanh không tưởng, tạo ra từng tiếng xé gió kinh khủng, rất nhanh đã đáp xuống đỉnh núi.

Ánh mắt băng giá, vừa xuất hiện, lập tức nhắm vào nhóm đệ tử tuần tra Hắc Liên Thánh Giáo không xa, thân thể như gió, mang theo khí thế hùng hậu ào tới.

“Các ngươi là ai...?”

“Các ngươi...”

Bùm bùm bùm!

Nhóm đệ tử Hắc Liên Thánh Giáo mới phát hiện bất thường, lời còn chưa dứt thì đã bị một quyền đánh bay, tan xương nát thịt, bay ra xa, chết thảm.

Cao thủ Hoán Huyết giết ở dưới cảnh giới này, đơn giản đến không thể tưởng. Trong mắt họ, giết nhóm người này cũng chẳng khác gì dẫm chết kiến.

Xèo xèo xèo!

Một đám cao thủ Hoán Huyết tốc độ như bay, mắt lộ vẻ tham lam, nhìn về phía Hắc Liên Thánh Giáo rộng lớn, như đang nhìn vào bảo khố của bọn họ.

Bình thường bọn hắc không dám xâm nhập thế lực lớn như vậy, nhưng bây giờ có Không thị trợ giúp, mọi việc đều thuận lợi.

“Các ngươi là ai?”

Một đường chủ kinh hô, nhanh chóng lao tới.

“Người đưa các ngươi lên đường!”

Một cao thủ Hoán Huyết cười gằn, ào tới, đánh ra một quyền, bóp một tiếng, đường chủ kia tan thành mưa máu, nổ tung ngay tại chỗ.

“Làm càn!!”

Tiếng quát tháo vang lên, Lôi Hành Pháp Vương, Điện Hành Pháp Vương tốc độ như gió, lao ra từ trong phòng, khí thế dữ dội, ào tới chỗ đám người.

Một bên khác, Phong Hành Pháp Vương, Vũ Hành Pháp Vương cũng nhanh chóng lao ra, trực tiếp tấn công một nhóm người khác.

“Đừng lãng phí thời gian, rút đi!”

Một tên trưởng lão Không thị mắt lạnh băng, vồ ra một cái, toàn bộ lòng bàn tay

Thiên Liệt Chương!

Sắc mặt Lôi Hành Pháp Vương thay đổi, lập tức lộ vẻ kinh hoàng, cảm nhận được một luồng khí thế khủng khiếp lao tới, khiến tóc gáy dựng đứng, vội vàng không dám suy nghĩ bắt đầu chống đỡ.

Cao thủ Hoán Huyết cao giai!

Bốp!

Một tiếng động lớn vang lên, Lôi Hành Pháp Vương kêu đau đớn, cả cánh tay biến thành thịt nát, máu thịt văng tung tóe, thậm chí không chịu nổi, thân thể bay ngược ra xa.

Một bên, Điện Hành Pháp Vương lộ vẻ kinh hãi, càng không dám chống cự, lập tức lùi về sau, la lớn: “Có chuyện gì cứ nói, các vị muốn làm gì? Ta có thể hợp tác!”

“Xin tha mạng, ta cũng sẵn sàng hợp tác với các vị!”

Lôi Hành Pháp Vương ôm cánh tay đứt lìa, kêu thảm thiết, trong lòng kinh hoàng tột độ.

Chưa bao giờ hắn lại gần cái chết đến thế!

Tên trưởng lão Khổng thị vừa mới ra tay lập tức thu tay lại, lạnh lùng hỏi: “Giang Thạch ở đâu?”

“Các người tìm Giang Thạch à, tốt, ta có thể dẫn đường, ta sẵn sàng dẫn đường!”

Giọng Lôi Hành Pháp Vương đầy vẻ kinh hãi, vội vàng nói.

“Lôi Hành Pháp Vương, Điện Hành Pháp Vương, các người...”

Một bên khác, Phong Hành Pháp Vương, Vũ Hành Pháp Vương vừa chiến đấu với mọi người, vừa nhanh chóng quay đầu lại, phần nộ kêu to.

“Mọi người mau theo chúng ta!”

Điện Hành Pháp Vương lập tức quay người, chạy về phía xa.

Lôi Hành Pháp Vương cũng toàn thân run rẩy, ôm cánh tay cụt, nhanh chóng đuổi theo.

Bốn đại trưởng lão Không thị cùng cao thủ các thế gia, lập tức theo sau.

Đặc biệt những cao thủ của các thế gia, ai nấy đều mắt sáng lên, khó có thể tin.

Đã tìm được Giang Thạch rồi sao?

Quá đơn giản!

Ngoài giáo chủ, Hắc Liên Thánh Giáo không còn cao thủ nào khác sao?

Bảo sơn này dễ dàng bị bọn hán xâm nhập đến thế!

Vù vù vù!

Một nhóm người tốc độ cực nhanh, mang theo khí thế mãnh liệt, dọc đường tiếp tục tiêu diệt không ít đệ tử Hắc Liên Thánh Giáo, cuối cùng đến một khu tiểu viện.

“Các vị, Giang Thạch ở trong đó!”

Lôi Hành Pháp Vương chỉ về phía trước, hô to.

Tên trưởng lão Không thị cảm đầu mắt lạnh băng, hoàng quang lấp lóe, không suy nghĩ, tát ra một cái, xuất hiện một bàn tay khổng lồ khí thế khủng khiếp, cuốn theo sóng khí lớn, trực tiếp tát mạnh xuống hướng căn phòng đang đóng cửa của Giang Thạch.

Lúc này.

Trong phòng, cơ thể Giang Thạch nóng rực, khuôn mặt đỏ bừng, da khắp người hoàn toàn biến thành màu sắt nung, toàn bộ dược liệu trong thùng sôi sùng sục, liên tục bốc hơi.

Dưới sự trợ giúp của lượng lớn dược liệu trong Hắc Liên Thánh Giáo, [Long Tượng Thập Thần Kinh] của hán tiến triển nhanh chóng, cuối cùng thuận lợi bước vào cảnh giới thứ tư.

Trong nháy mắt, hần cảm giác huyết dịch trong người như bốc cháy, mỗi tế bào máu đều sôi sục, phát sáng.

Trên da lan tràn hần lên những mạch máu thô to.

Thậm chí bên trong mạch máu còn truyền đến tiếng sôi sục, giống như nước sôi đang cuộn cuộn.

“Có người?”

Đột nhiên, mắt Giang Thạch chuyển lạnh, quay đầu lại.

Rầm!

Toàn bộ phòng dưới tác động của lực lượng khổng lồ, chớp mắt đã vỡ tan thành ngàn mảnh, sóng khí ào ào, đất đá nứt vỡ, tất cả đồ đạc trong phòng không ngoại lệ đều vỡ vụn, bay khắp trời.

Ngay cả thùng dược liệu của Giang Thạch cũng nổ tung trong nháy mắt.

Thân thể hần hiện ra trước mắt mọi người, hai chân vững vàng đứng trên mặt đất, khuôn mặt lạnh như băng, mắt như điện, da vẫn đỏ rực, bốc lên một luồng lực lượng cực kỳ kinh khủng, quét mắt nhìn đám người.

“Giang Thạch!”

“Quả nhiên là Giang Thạch!”

Các cao thủ thế gia liên tiếp quát lên.

“Tiểu tử Giang Thạch!”

Một tên trưởng lão Khổng thị giọng lạnh băng, quát lên.

“Các ngươi... Khổng thị!”

Giang Thạch mắt lóe lên, nhận ra ngay biểu tượng đặc trưng của thế gia trên trường bào của đối phương, sau đó mắt

như điện, nhìn sang Lôi Hành Pháp Vương, Điện Hành Pháp Vương bên cạnh, lập tức như hiểu ra chuyện gì.

Không thị đến?

“Tiểu tử Giang Thạch, ngươi làm đủ chuyện ác, phạm vô số huyết án, bây giờ còn không mau mau quỳ xuống chịu chết!”

Lôi Hành Pháp Vương vội quát lên.

Trước mặt mọi người, hắn muốn lập tức thể hiện bản thân.

“Giang Thạch, ngươi đừng chống cự nữa, nhanh chóng đầu hàng, các tiên bối Không thị sẽ tha mạng cho ngươi!”

Điện Hành Pháp Vương cũng la lên.

“Tốt, hai tên phế vật các ngươi, nhiều lần tính kế hãm hại ta, ta còn chưa tính sổ với các ngươi, giờ lại dám dẫn giặc vào nhà? Thật là không biết sống chết, giáo chủ đâu?”

Giang Thạch lạnh lùng hỏi.

“Trần Huyền Thiên? Chỉ sợ bản thân hắn cũng khó tự bảo vệ!”

Một tên trưởng lão Không thị cười lạnh.

“Đừng nói nhiều nữa, mau bắt hắn!”

Một tên trưởng lão Không thị khác quát.

Rầm!

Bốn người giẫm chân xuống, khí thể xông thẳng lên trời, trường bào trên người xé toạc, cơ bắp hiện ra, vô số gân xanh lòi lên, vạn vạn lỗ chân lông phun ra khí thể khủng khiếp, như tên lửa, lao thẳng tới.

Cự Thần cực hạn!

Sư tử vô thỏ cũng dùng toàn lực!

Chương 201: Chạy Được Không? 1

Một nơi khác.

Trong đêm tối đen kịt.

Dốc núi cheo leo.

Vô Cực chân nhân tốc độ cực nhanh, đầu đeo mặt nạ, cơ bắp khắp người sưng to, khí lưu vù vù, đang cực tốc lao về phía xa, mỗi bước đạp ra có thể bay vọt cả chục thước, phát huy lực lượng bản thân đến cực hạn.

Rất nhiều lần hắn muốn thoát khỏi Trần Huyền Thiên nhưng đều thất bại.

Tốc độ của Trần Huyền Thiên cực kỳ khủng bố, khí thế cuồn cuộn khắp người, một con ác long phấn nộ, không quan tâm hắn thay đổi hướng như thế nào, khoảng cách vẫn liên tục bị rút ngắn.

Khí thế kinh khủng đáng sợ khiến Vô Cực chân nhân cũng lộ vẻ kinh hãi.

Bảy tám mươi năm trôi qua, Trần lão quái quả nhiên càng thêm đáng sợ.

“Hạng giá áo túi cơm, đứng lại cho ta!”

Trần Huyền Thiên quát lớn, thấy khoảng cách với đối phương ngày càng gần, đột nhiên giẫm chân xuống, triển khai bí pháp, thân thể đột ngột biến mất, vượt qua tốc độ âm thanh, chớp mắt đã na di ra hàng chục thước, trực tiếp xuất hiện ở phía sau Vô Cực chân nhân, tát mạnh xuống.

Sắc mặt Vô Cực chân nhân thay đổi, vội vàng nhanh chóng quay người lại, hô to: “Giáo chủ dừng tay, là ta!”

Hắn liêu lĩnh tiên hành chống đỡ.

Con người Trần Huyền Thiên co lại, tức giận xông thẳng lên đầu.

Vô Cực lão quái?

Lão quái này cố ý dụ hắn ra ngoài, đang điều hỏ ly sơn!

“Súc sinh đi chết!”

Trần Huyền Thiên gầm lên, cơ bắp trên người phình to, gân xanh nổi cuộn cuộn, không những không thu tay, cơ thể còn phình lên gấp đôi so với vừa rồi, biến thành cự nhân cao đến năm thước, da khắp người đen sẫm, bàn tay to như thùng nước.

Thiên Ma Bá Thể!

Rầm!

Một bàn tay to và một bàn tay nhỏ va chạm mạnh, phát ra tiếng động đáng sợ kinh thiên động địa, như sấm nổ dữ dội.

Bốn phía tám hướng sóng khí cuộn cuộn, trời long đất lở.

Không biết bao nhiêu đá tảng, cây cối

Mặt đất trong phạm vi bán kính mười mấy thước bị san bằng ngay lập tức, xuất hiện miệng hố lớn.

-A!

Vô Cực lão quái phát ra tiếng kêu thảm thiết, thân thể bay ngược ra sau như đạn pháo, cả cánh tay nổ tung ngay tại chỗ, tan thành mưa máu, hoàn toàn không thể chống đỡ công kích của Trần Huyền Thiên, thậm chí ngực hắn còn bị lực lượng dư ba của Trần Huyền Thiên vỡ trúng, lõm sâu, lục phủ ngũ tạng suýt nữa vỡ vụn.

Trần Huyền Thiên gầm thét, tiếng vang kinh thiên động địa, khí huyết trên người bốc lên tận trời, giống như một tôn ma vương vừa thoát khỏi, con thính nộ không thể tưởng tượng.

Vô Cực lão quái có giao tình mấy trăm năm với hắn, nhưng lại theo phe Khổng thị, cố ý dụ hắn ra ngoài, chạm vào vảy ngược của hắn, chỉ có con đường chết.

Kấn không tiếc sử dụng bí pháp, cũng phải tiêu diệt người này.

Rầm!

Hắn giẫm chân xuống, thân thể bắn ra cực nhanh, khi thân thể Vô Cực lão quái còn chưa rơi xuống, đôi bàn tay khổng lồ đã liên tiếp công kích vào thân thể Vô Cực lão quái như đạn pháo.

“Giáo chủ, tha mạng cho ta, ta với người giao tình mấy trăm năm...”

Bùm bùm bùm bùm!

Tiếng vang chấn động trời đất, sóng năng lượng kinh hoàng nhanh chóng nuốt chửng thân thể hắn.

Trong cơn điên cuồng, Trần Huyền Thiên cực kỳ đáng sợ, cho người ta một cảm giác tà ý không nói lên lời, loạn đấm loạn đá, đánh nát xác Vô Cực lão quái, thi thể biến thành mưa máu.

Thậm chí ngay cả thân thể đứt đoạn cũng bị xé thành vô số mảnh.

Sau đó Trần Huyền Thiên quay người bỏ đi, bàn chân khổng lồ gân xanh nổi cuộn cuộn giẫm mạnh xuống đất, rầm một tiếng, để lại dấu chân kinh khủng, rung chuyển cả khu vực, một lần nữa lao về hướng Hắc Liên Thánh Giáo.

Chỉ có điều!

Khi hắn mới vừa chạy đi chưa xa.

Phía trước có mấy đạo khí thể bùng nổ, lại có vài bóng người xuất hiện cực nhanh, thân thể to lớn, cao ba bốn thước, cơ bắp cuộn cuộn, gân xanh quằn quại, vừa xuất hiện đã lao về phía Trần Huyền Thiên.

Sắc mặt Trần Huyền Thiên lạnh lẽo, giơ tay tát tới, bàn tay đen thẫm kinh khủng va chạm với công kích của nhóm người kia, lập tức phát ra hàng loạt âm thanh kinh thiên động địa, giống như hàng loạt núi sắt va chạm mạnh với nhau, chớp mắt đã liên tiếp giao chiến hàng chục chiêu.

Rầm rầm!

Cuối cùng trong tình huống giao chiến hỗn loạn, đá vụn bay tứ tung.

Trần Huyền Thiên cùng vài bóng người đều bay ngược ra xa, rơi xuống cách đó hàng chục thước.

“Khổng Đạo Vinh!”

Âm thanh của Trần Huyền Thiên đáng sợ, mắt trừng trừng, từng đạo mạch máu dữ tợn bò đầy gương mặt, trong ánh mắt như chứa đựng ác quỷ dữ tợn, nhìn chăm chăm vào vài bóng người phía trước.

Đứng đầu là một người, thân hình khổng lồ, cao tới bốn thước năm, cơ bắp toàn thân tím đen, đầu tóc trắng bạc, khí huyết bốc lên như lò lửa.

Chính là Thái Thượng trưởng lão Khổng thị Khổng Đạo Vinh.

Ngoài ra còn ba cường giả khác, thân thể khổng lồ, cơ bắp cuộn cuộn, mặt lạnh lùng, ánh mắt như thú dữ, trong mắt có

ánh sáng lạnh lẽo đáng sợ lấp lánh trong đêm tối, toát ra khí thể cực kỳ nguy hiểm.

“Thanh Y Lâu Chủ, Trương thị tộc trưởng, cùng Cửu Huyền lão quái Ván Đạo Sơn!”

Giọng Trần Huyền Thiên trầm thấp, nhìn chăm chăm vào đám người, nói: “Các người... muốn tìm chết à?”

“Phô trương thanh thế!”

Khổng Đạo Vinh cười lạnh: “Trần Huyền Thiên, trận chiến năm đó quả nhiên để lại cho người ám thương không thể chữa khỏi, cho dù không gặp biến cố lần này, người cũng không sống được bao lâu nữa, đêm nay người lại sử dụng bí pháp, cường chế bộc phát, chỉ khiến người chết nhanh hơn.”

“Cho dù thương thế bộc phát, đêm nay lão phu cũng phải giết sạch các người... tất cả đều đi chết...”

Âm thanh của Trần Huyền Thiên cực kỳ đáng sợ, vang vọng khắp nơi, không muốn lãng phí thời gian, giẫm chân xuống, thân thể khổng lồ kéo theo từng luồng sóng khí nóng rát, trực tiếp lao nhanh tới, giơ tay chém mạnh xuống nhóm người.

Trong bốn người, chỉ có Khổng Đạo Vinh mới thực sự ngang tài ngang sức với hắn.

Ba người còn lại đều là hạng giá áo túi cơm mà thôi.

Hắn tập trung công kích rơi hết vào trên người Khổng Đạo Vinh.

Khổng Đạo Vinh gầm thét, khí thể kinh khủng, trong chiến cuộc lại đột nhiên bùng nổ, thân thể đã cao bốn thước năm ban đầu lại nhanh chóng phình to, các mạch máu trên người như được bơm phồng, đập loạn xạ, bắt đầu mọc lên vảy giáp dày đặc.

Cự Thần Cự Hận!

Toàn bộ khu rừng chớp mắt đã hỗn loạn, tiếng nổ chấn thiên động địa vang khắp nơi.

“Trần Huyền Thiên, ngươi không thể bảo vệ Giang Thạch, đêm nay, Giang Thạch nhất định phải chết!”

Không Đạo Vinh hô to.

...

Hắc Liên Thánh Giáo.

Trong sân.

Rầm!

Một thi thể trưởng lão Không thị bay ngược ra, thân thể như đạn pháo, bị Giang Thạch vỗ chết, tan nát không thể nhận ra hình người, nửa người trên bị tát nổ tung, đập mạnh xa xa.

Ba tên trưởng lão Không thị còn lại đều thay đổi sắc mặt, thân thể đang lao tới vội dừng lại, đơn giản không thể tin được.

Thậm chí những cao thủ thế gia khác phía sau cũng thay đổi sắc mặt, giật mình.

Đùa cái gì thế này!

Giang Thạch dùng một chiêu đánh chết một vị trưởng lão Không thị Hoán Huyết ngũ trọng?

“Tiểu tử, ngươi...”

“Không ổn, Giang Thạch này cổ quái!”

Ba tên trưởng lão Không thị bỗng kinh hãi hô lên.

Lúc này, thân thể Giang Thạch sung phòng, sắc mặt âm trầm, khắp người liên tục bốc lên khói trắng, trong cơ thể như

ẩn chứa một cái lò khí huyết vô tận, không ngừng bơm ra ngoài những luồng khí huyết nóng rực từ lỗ chân lông.

Mỗi lần bơm, thân thể hần dờng như sưng to lên, có thể thấy rõ tốc độ da hần phình lên từng chút một, khiến không khí xung quanh rung động tạo thành từng vòng khí trắng.

Thậm chí đá vụn dưới chân cũng bay tán loạn khắp nơi, ong ong ào ào.

Nơi

“Nói nhảm nhiều quá! “

Giọng Giang Thạch âm trầm lạnh lùng, cơ bắp và mạch máu khắp người đang nhanh chóng phình to, khiến xung quanh hần xuất hiện từng luồng gió xoáy vô hình.

Chương 202: Chạy Được Không? 2

“Chỉ với lũ phế vật các ngươi, đêm nay cũng dám xâm nhập Hắc Liên Thánh Giáo ta, còn dám giết nhiều người như vậy, đêm nay, không một ai được rời khỏi đây!”

Ba tên trưởng lão Khổng thị kinh hãi, nhận ra trạng thái bây giờ của Giang Thạch.

“Cự Thần cực hạn, hắn sao lại có Cự Thần cực hạn của Khổng thị ta!”

“Nhanh ra tay, cùng giết Giang Thạch, không cho hắn cơ hội!”

“Nhanh nhanh ra tay!”

Ba vị trưởng lão Khổng thị vội la lớn, đột nhiên lùi lại, thậm chí nhanh chóng ra tay với những người bên cạnh, đẩy tất cả các cao thủ các thế gia về phía Giang Thạch.

Một số người thậm chí bị bọn hắn ném thẳng tới.

Bản thân mấy người Khổng thị thì đầy hoảng sợ, giẫm chân xuống, không do dự lập tức chạy trốn, tốc độ bùng nổ đến cực hạn.

Giang Thạch này quá quái dị!

Lực lượng đáng sợ, vượt ngoài tưởng tượng!

Một quyền đã đánh chết một tên đồng bạn của bọn hắn.

Quan trọng hơn, thậm chí bây giờ hắn còn sử dụng [Cự Thần cực hạn]!

Cái này còn có thể đánh sao?

Giống như một người ban đầu bị coi như cừ non, đột nhiên biến thành ác long vậy.

Ngay cả Lôi Hành Pháp Vương, Điện Hành Pháp Vương cũng kinh hãi, không thể tin được.

Những cao thủ thế gia khác bị ném tới, càng là sợ hãi, la hét thảm thiết.

“Không tiền bối, các người làm gì...”

“Giang thiếp hiệp có chuyện gì cứ nói!”

Bùm bùm bùm!

Thi thể nổ tung, máu bắn khắp nơi.

Giang Thạch xông qua, khí thế kinh khủng như ma thần, một quyền một người, đánh tan tành những cao thủ các thế gia bị ném tới, bước chân không chậm một nhịp nào.

Mưa máu tung toé khắp trời, thảm không chịu nổi.

“Giang Hữu Sứ, ta vô tội, ta không phản bội ngươi, ta muốn bảo vệ Hắc Liên Thánh Giáo, ngươi không thể giết ta, để ta sống còn có ích...”

Điện Hành Pháp Vương hoảng sợ la lớn, quay đầu chạy trốn.

Chỉ có điều hắn vừa chạy đi không xa, Giang Thạch lập tức xuất hiện phía sau hắn, ánh mắt lạnh băng, không chút do dự, trực tiếp dùng hết sức vỗ xuống một cái.

Rầm!

Giống như một thiên thạch khủng khiếp đâm tới, khu vực trong phạm vi mười mấy thước bị kinh khí phát ra từ trên tay hắn cuốn vỡ nát.

Trong vụ nổ kinh thiên động địa, vô số sóng khí quét ngang bốn phía, như mười mấy quả bom nổ cùng lúc.

Sóng xung kích kinh hoàng từ trung tâm chỗ Giang Thạch tỏa ra cả chục thước, dọc đường đất đá nứt vỡ, kiến trúc đổ sụp, vô số mảnh thi thể cùng cát bụi bị cuốn bay lên cao.

Điện Hành Pháp Vương phát ra tiếng kêu thảm thiết, bị công kích trực diện của Giang Thạch đánh trúng, cả người nổ tung ngay tại chỗ, cơ thể biến thành vô số mảnh vụn bay tứ tung theo đất đá.

Giang Thạch tiêu diệt người khác chỉ dùng một quyền một người, không dùng hết sức.

Chỉ riêng việc tiêu diệt Điện Hành Pháp Vương, hẳn trực tiếp sử dụng toàn lực.

Thậm chí lực lượng và kinh lực kết hợp, đánh nổ cơ thể hẳn, không còn lại mẩu xương nào.

Còn Lôi Hành Pháp Vương thì từ lâu đã chạy trốn ra ngoài viện, máu me đầy mình, sợ hãi tột cùng, khi nghe thấy tiếng nổ kinh hoàng phía sau càng thêm hoảng loạn, thậm chí đại tiện tiện không kiểm soát được.

“Mau cứu ta, Giang Thạch muốn phản loạn, mau cứu ta...”

Lôi Hành Pháp Vương hoảng sợ gào thét.

Một bên la hét, một bên kinh hãi chạy.

Xoạch!

Đột nhiên, một bàn tay không lồ đáng sợ xuyên thẳng qua thân thể hẳn, từ lưng đâm xuyên ra ngực trước, kéo theo huyết dịch và mảnh vỡ nội phủ.

Lôi Hành Pháp Vương trợn mắt kinh hoàng, cảm nhận đau đớn khôn xiết nhanh chóng lan khắp thân thể, khiến hẳn khó

khăn quay đầu lại, nhìn về phía sau.

“Người không nên chọc ta!”

Giọng của Giang Thạch lạnh như từ dưới cửu u truyền đến, ánh mắt như điện.

Sau đó dưới ánh mắt kinh hoàng của Lôi Hành Pháp Vương, tay giật mạnh, lập tức xé Lôi Hành Pháp Vương ra làm đôi, văng mạnh ra hai bên.

Trong đêm tối âm u.

Xa xa vẫn truyền đến âm thanh động đất dồn dập, tiếng chiến đấu vẫn không ngừng.

Giang Thạch nhìn theo ba tên trưởng lão Khổng thị đã chạy trốn, ban đầu muốn trực tiếp đuổi theo giết chết, nhưng lại nhú mày, đổi ý, quay người lao về hướng truyền đến động tĩnh chiến đấu.

Một khu vực khác.

Môn chủ Thiết Tuyên Môn, môn chủ Khổng Tước Môn đang dẫn người vây công Phong Hành Pháp Vương, Vũ Hành Pháp Vương, liên tục vang lên âm thanh chiến đấu kinh khủng, rung chuyển cả đất trời.

Không xa, còn có ba bốn cao thủ Hoán Huyết, đang nhanh chóng lao về bảo khố và kho dược liệu, nhưng bị Ngô lão và Liệt lão canh giữ bảo khố và kho dược liệu chặn lại, xảy ra cuộc chiến nhỏ.

Còn lại là âm thanh các đệ tử Hắc Liên Thánh Giáo chiến đấu thảm khốc, máu tươi bay khắp, xác chết ngổn ngang.

Những cao thủ thế gia này đối phó người khác thì khó khăn, nhưng nếu đối đầu với các võ giả bình thường thì dễ dàng, giống như một cuộc tàn sát vậy.

Ngay cả Liệt lão cũng không chịu nổi.

Bị một gã cao thủ cơ thể khổng lồ khuôn mặt dữ tợn, mặt đầy nụ cười quái dị tát một cái, phun máu tươi, đập mạnh xa xa.

“Hắc Liên Thánh Giáo ngày thường khinh thường chúng ta, hôm nay lão sẽ ném thử đan dược bí truyền của Hắc Liên Thánh Giáo, ha ha ha!”

Gã khổng lồ cười lớn, sau khi đánh Liệt lão bay đi vẫn không tha, thân hình đáng sợ kéo theo một luồng gió cuồng, lại tàn nhẫn tát xuống.

Tuy nhiên vừa tát xuống, không xa có một bóng người lao tới cực nhanh, nhanh đến cực điểm, khí thế toàn thân như sao băng khủng khiếp, mắt lạnh băng, tay cũng tát thẳng vào mặt gã khổng lồ.

Gã khổng lồ thay đổi sắc mặt, cảm nhận được nguy hiểm, muốn phản ứng đã quá muộn, chỉ kịp gào lên, điều động lực lượng toàn thân tấn công Giang Thạch.

Kết quả bóp một tiếng, hắn bị Giang Thạch đánh nửa người trên thành mưa máu, một nửa cơ thể còn lại bay ngược ra xa, đập mạnh xuống, chết thảm ngay tại chỗ.

Những người còn lại đều thay đổi sắc mặt, kêu lên kinh ngạc, cùng nhìn về Giang Thạch.

Giang Thạch ra tay nhanh như điện, không cho bọn họ cơ hội nói chuyện, tay vồ loạn xạ, nhanh chóng tóm lấy những cao thủ các thế giá, chặt tay xé chân, ném cơ thể không còn tay chân của bọn hắn xuống đất giống như vài con côn trùng.

Chớp mắt nhóm người này đã bị dọn sạch.

Một bên khác, Môn chủ Thiết Tuyển Môn và những người khác đang trấn áp Phong Hành Pháp Vương, Vũ Hành Pháp

Vương, cũng cảm nhận được bất thường.

Thực ra, ngay từ đầu Môn chủ Thiết Tuyền Môn đã cảm thấy không đúng.

Hắn là người thận trọng, vốn chỉ cần có chút động tĩnh là lập tức chạy trốn, nên mới sống sót đến giờ, thuận lợi sống tu luyện đến Hoán Huyết tam trọng.

Kết quả chỉ vừa rồi, hắn rõ ràng nghe thấy tiếng kêu thảm thiết xa xa của đồng bạn.

“Tình huống không ổn, rút lui!”

Môn chủ Thiết Tuyền Môn kinh hô.

Hắn không dám suy nghĩ nhiều, cũng chẳng quan tâm những người xung quanh, trực tiếp quay đầu chạy trốn.

Không chần chừ chút nào.

Môn chủ Khổng Tước Môn đi cùng hắn trước đây cũng lập tức thay đổi sắc mặt, hầu như chỉ do dự một chút rồi nhanh chóng đuổi theo Môn chủ Thiết Tuyền Môn, chạy về phía xa.

Môn chủ Thiết Tuyền Môn là người thế nào, năng rõ như ban ngày.

Lão già giáo hoạt này, gần như mỗi lần gặp nguy hiểm đều biến mất, năng lực cảm nhận nguy cơ cao hơn bất kỳ ai.

Sắc mặt các cao thủ thế gia phía sau cũng thay đổi, chưa kịp phản ứng chuyện gì đã xảy ra thì biến cố đã ập tới.

Một bóng người cực kỳ đáng sợ đột nhiên lao tới từ xa, mang theo áp lực không thể tưởng tượng được, hoàn toàn không cho họ bất kỳ cơ hội nói chuyện hay van xin nào, nhanh đến cực độ, tóm lấy thân thể họ, giống như xé búp bê rom, kêu rộp rộp, xé lung tung như vải rách.

Chớp mắt, tất cả mọi người đều bị xé thành nhân côn, ném xuống đất, kêu thảm thiết, giống như biến thành những con nhộng bò lổm ngổm trên mặt đất, tay chân bị xé đứt hết, thảm không chịu nổi.

Tiếp theo, Giang Thạch không giảm tốc độ, bàn chân dẫm mạnh, thân thể khùng bố lao thẳng tới Môn chủ Thiết Tuyên Môn và Môn chủ Không Tước Môn với tốc độ cực nhanh, ánh mắt lạnh như băng.

“Chạy được không?”

Chương 203: Truy Kích 1

Trong khu rừng u ám dốc đứng.

Môn chủ Thiết Tuyền Môn cực kỳ hoảng sợ, toát mồ hôi như mưa, không màng gì cả, dốc hết tốc lực, chạy thực mạng về phía xa. Hai bàn chân hấn lộp cộp, dậm xuống đất, có chút hỗn loạn chạy lung tung.

Nhưng cùng với việc hấn chạy xông ra, nỗi căng thẳng và bất an quán quanh trong lòng hấn không những không giảm đi, trái lại còn càng ngày càng nồng đậm.

Trong lòng hấn không ngừng rửa thầm.

Chết tiệt!

Người Không thị rốt cuộc đang làm gì?

Không phải đã nói Khổng Đạo Vinh dẫn đầu cao thủ tấn công lên núi từ trước sao?

Sao vẫn chưa thấy đâu?

-A!

Lúc hấn hoảng loạn chạy thực mạng, bỗng phía sau vang lên một tiếng kêu thảm thiết.

Hấn nghe rất rõ, trong lòng càng thêm hoảng sợ, rõ ràng là tiếng kêu của Môn chủ Khổng Tước Môn!

Môn chủ Khổng Tước Môn, Hoán Huyết tam trọng. Thực lực gần như ngang với hấn, chỉ là tốc độ kém hấn một chút, kết quả bây giờ đã gặp bất trắc.

Nếu biết trước như thế, hấn đã không đồng ý đi cùng người Không thị!

Hắn kinh hãi không thôi, phía sau có một âm thanh chói tai đang nhanh chóng tiếp cận, giống như một thứ nguy hiểm khủng khiếp nào đó đang lao tới vậy.

Môn chủ Thiết Tuyền Môn sợ tới mức hồn vía lên mây, không kịp suy nghĩ, vội vàng lẩn tránh, lùi sang một bên.

Một thi thể gần như dán sát vào người hắn, hung hăng bay ngang qua, đập mạnh vào cây cổ thụ cách trước mặt hắn mười trượng.

Khoảnh khắc nhìn thấy thi thể đó, Môn chủ Thiết Tuyền Môn trợn to mắt, kinh hoàng.

Môn chủ Không Tước Môn!

Đây là thi thể của Môn chủ Không Tước Môn?

Hắn hoảng sợ tới độ, giây phút này thậm chí không dám chạy nữa, ngã sấp xuống đất, hai tay giơ cao, gào khóc.

“Đại hiệp tha mạng, tiểu nhân không giết ai cả...”

Giang Thạch đang truy đuổi hết tốc lực, nhú mào, thân hình dừng lại ngay, xuất hiện trước mặt hắn, đánh giá tên nam tử cao to mặt đầy nước mắt trước mặt.

“Nhát gan thế này, người cũng dám học người khác làm chuyện diệt môn cướp bóc?”

“Giang đại hiệp tha mạng, tiểu nhân không cướp cái gì cả, tiểu nhân bị ép, tiểu nhân không đi không được, người Không thị ép tiểu nhân...”

Mới nói xong.

Lòng bàn tay của Giang Thạch đã nhanh chóng tóm lấy mặt của hắn, năm ngón tay hung ác đột nhiên bóp mạnh, làm nát bét cả khuôn mặt Môn chủ Thiết Tuyền Môn, máu me đầm đìa, trong miệng hắn kêu thảm thiết.

“Nghe, ta không quan tâm người có bị ép hay không, bây giờ ta muốn biết tối nay các người có kế hoạch gì? Sao dám tập kích Hắc Liên Thánh Giáo? Giáo chủ chúng ta đâu? Nói cho rõ ràng bằng không đi chết!”

Ngữ khí Giang Thạch lạnh nhạt, siết chặt mắt của Môn chủ Thiết Tuyền Môn, mở miệng nói.

“Ta nói, đêm nay là người Khổng thị cầm đầu, mục đích là thăm dò Hắc Liên Thánh Giáo, tất cả chúng ta đều bị người Khổng thị lừa, người Khổng thị nói Thái Thượng Trưởng Lão của họ dẫn đầu cao thủ tấn công Hắc Liên Thánh Giáo từ trước núi, bảo chúng ta tập kích từ sau núi, nhưng đánh ra mới biết chẳng có người nào của Khổng thị ở trước núi cả, còn Hắc Liên Giáo Chủ bị Vô Cực Chân Nhân dẫn đi rồi, tình huống bây giờ ra sao, tiểu nhân cũng không rõ...”

Môn chủ Thiết Tuyền Môn đau khổ trả lời.

“Vậy sao?”

Ánh mắt Giang Thạch hơi lạnh.

Vô Cực Chân Nhân dẫn Hắc Liên Giáo Chủ đi?

Vô duyên vô cớ lại đột nhiên nhảy ra một cái Vô Cực Chân Nhân!

“Thực lực của Vô Cực Chân Nhân này thế nào?”

“Sâu không lường được, cũng là cao thủ ẩn dật từ nhiều năm trước, nghe nói... nghe nói hắn với Giáo Chủ Hắc Liên còn có giao tình, ai mạnh ai yếu, hạ nhân cũng không rõ.”

Môn chủ Thiết Tuyền Môn đáp lại.

“Vậy tối nay người cầm đầu để các người tập kích Hắc Liên Thánh Giáo là người nào của Khổng thị? Tu vi ra sao?”

Ngữ khí Giang Thạch càng thêm lạnh lùng, “Trước đó bốn cao thủ Không thị cùng các người tiến vào, có vẻ cũng không yếu đúng không? Bọn hấn là người cầm đầu?”

“Không phải họ, còn có một người, tên Khổng Cao Vân, là Tứ trưởng lão Không thị, bây giờ đang ở trong một tiểu viện tại Tam Thạch trấn, Khổng Cao Vân mưu lược cực cao, luôn được gọi là Trí Đa Tinh của Không thị, đêm nay tất cả chúng ta đều bị hấn lừa, bề ngoài hấn bảo chúng ta cùng người Không thị liên thủ đối phó Hắc Liên Thánh Giáo, thực chất chần chẫn là coi chúng ta làm tốt thí!”

Môn chủ Thiết Tuyền Môn khóc lóc trả lời.

Những vấn đề này là những điều này hấn cũng vừa mới hiểu ra mà thôi.

Hấn vốn tự cho là thông minh, tâm tư nhanh nhạy, khoảnh khắc chạy thoát khỏi Hắc Liên Thánh Giáo đã nghĩ ra tất cả, bây giờ để cứu mạng, tất nhiên sẽ khai báo tất cả.

“Khổng Cao Vân? Thực lực thế nào?”

Giang Thạch hỏi.

“Hoán Huyết tứ trọng đỉnh cao!”

Môn chủ Thiết Tuyền Môn đau khổ trả lời, “Giang thiếu hiệp, tiểu nhân thực sự không giết bất cứ đệ tử nào của Hắc Liên Thánh Giáo cả, tiểu nhân chỉ đến đục nước béo cò thôi!”

“Tốt, ta không giết ngươi, nhưng để ngăn ngươi chạy trốn, ta phải dùng một số thủ đoạn.”

Ngữ khí Giang Thạch bình thản.

Rắc rắc!

Hấn ra tay như chớp, nhanh chóng bẻ gãy tứ chi của Môn chủ Thiết Tuyền Môn, ném vào khe đá gần đó, suy nghĩ, nhìn

về phía xa xăm.

Suu!

Thân hình Giang Thạch lướt nhanh, biến mất khỏi nơi này.

...

Đêm vẫn chưa tan.

Mịt mờ tối đen.

Những đám mây u ám trên cao dần dần tan đi, lộ ra một vầng trăng tròn sáng ngời khổng lồ, chiếu sáng khắp nơi, khiến cả khu rừng ánh lên một tầng bóng mờ.

Tam Thạch trấn.

Ba bóng người y phục rách nát, tốc độ nhanh chóng, cơ bắp sung phồng, gân xanh nổi lên, như ba cự nhân thân hình to lớn, lao nhanh trong đêm tối, hướng tới một tòa kiến trúc rộng lớn.

Suu Suu Suu!

Không gõ cửa, bọn họ trực tiếp phi qua tường.

Trong sân.

Khổng Cao Vân đang khấn trương chờ đợi, sắc mặt thay đổi, nhanh chóng ngẩng đầu lên.

“Ba vị trưởng lão, Hắc Liên Thánh Giáo thực sự còn có lá bài chưa lật?”

Hắn nhanh chóng bước tới, hỏi.

Nếu không, nhìn ba vị trưởng lão đâu đến nổi chặt vật như thế!

“Không, không có lá bài tẩy nào khác, là Giang Thạch, thực lực Giang Thạch vượt ngoài dự liệu, không thể tưởng, tất

cả chúng ta đều sai, Không Ninh trưởng lão cũng bị giết, nơi này không thể ở lâu, mau chạy!”

Một trưởng lão Không thị thở hồng hộc, quyết đoán ra lệnh.

“Gi?!”

Sắc mặt Không Cao Vân lập tức kinh ngạc.

Nhưng hắn cực kỳ quyết đoán. không suy nghĩ nhiều, lập tức bắt đầu nhanh chóng rời đi.

Không thu dọn, ngay lập tức lao ra ngoài sân.

Ba tên trưởng lão lập tức bảo vệ chặt bên cạnh, tốc độ nhanh như gió phóng ra.

Dọc đường, Không Cao Vân không kiểm chế được, bắt đầu nhanh chóng hỏi về tình huống cụ thể lần hành động này.

Bốn vị trưởng lão đều mang theo chí bảo, là một loại [Thần Hành Phù], vô cùng bí ẩn, kích hoạt có thể khiến tốc độ tăng vọt trong thời gian ngắn, có thể thoát khỏi truy sát.

Kết quả, trong tình huống như vậy Không Ninh trưởng lão cũng bị giết?

“Không Ninh trưởng lão không kích hoạt [Thần Hành Phù]?”

“Sai rồi, tất cả chúng ta đều sai, Giang Thạch đột ngột bùng nổ, vượt ngoài phản ứng của chúng ta, hắn thậm chí không có cơ hội sử dụng [Thần Hành Phù]...”

Một trưởng lão gầm lên giải thích.

Tuy nhiên, khi họ mới chạy ra khỏi Tam Thạch trấn không xa, âm thanh đột nhiên dừng lại, sắc mặt thay đổi, đồng loạt dừng lại, cùng nhìn về phía bên ngoài trấn.

Trong ánh trăng sáng rực.

Một thân ảnh cao lớn, vượt quá hai thước, da đỏ au, lỗ chân lông đang phun ra luồng khí nóng rực, chẳng biết từ lúc nào đã đứng lặng ở đây.

Trong cơ thể hắn, dường như có sóng khí vô hình lan tỏa ra bốn phía, mỗi lần lan tỏa đều mang đến một đợt gợn không khí vẩn vèo.

Một luồng lực lượng hủy diệt khó tưởng tượng tỏa ra từ thân thể đối phương, giống như đây không phải là một nhân loại...

Mà là một cỗ máy giết chóc chân chính, một khi bùng nổ khó có thể tưởng tượng được...

Chương 204: Truy Kích 2

“Giang Thạch!”

Đồng tử một trưởng lão Khổng thị co lại, kinh hãi.

Tốc độ nhanh quá!

Đối phương đuổi theo nhanh đến thế?

“Có chút thú vị, ta vừa nghĩ, Tam Thạch trấn lớn như vậy, tìm các người phải tốn không ít sức, nhưng không ngờ, các người lại chủ động chui ra.”

Giang Thạch kinh ngạc, giọng nói âm trầm vang vọng dưới đêm tối, đôi mắt sáng ngời khó tả, rơi trên người mọi người, có cảm giác như kim châm.

“Cho nên, các người chuẩn bị xong chưa?”

“Cao Vân mau chạy!”

Một trưởng lão Khổng thị hét lớn, không suy nghĩ, trực tiếp tóm lấy Khổng Cao Vân, chân dẫm mạnh, rầm một tiếng, sức bộc phát kinh khủng tuôn trào, cả người như tia chớp, lập tức bắn ngược ra.

Lúc bắn ngược, tay hắn đã xuất hiện một ngọc bội, toàn lực vận dụng, sáng lên những hoa văn thần bí mà đỏ, gia trì lên bản thân, khiến tốc độ của hắn tăng vọt, quay người lao thẳng về phía xa.

Hai trưởng lão Khổng thị khác cũng thế, gần như cùng lúc lấy ra ngọc bội giống hệt, lần lượt kích hoạt, toàn lực chạy về phía xa.

Sắc mặt Giang Thạch thay đổi, rồi vội vàng đuổi theo, hai chân dẫm mạnh, nhanh như bóng ma, trực tiếp đuổi nhanh phía sau.

Vô Tướng Mê Ảnh!

Lôi Lân Bộ!

Suru Suru!

Một loạt tiếng xé gió đinh tai liên tục ù ù phát ra, âm thanh chói tai.

Giang Thạch phát huy tốc độ của mình đến cực hạn, nhưng thậm chí như vậy, vẫn không thể bắt kịp bọn họ, thậm chí ba người phía trước còn dần dần tăng tốc, có vẻ đang dần cách xa.

“Hồn trưởng!”

Giang Thạch giận dữ, không tin tã, hai chân điên cuồng dậm mặt đất.

Đồng thời khi lướt qua một tảng đá, tay cào lấy một đồng đá vụn, toàn lực ném về phía trước.

Trong tình huống này, đá ném ra bởi lực lượng của hắn, uy lực không thể tưởng được.

Mỗi hòn đá vừa ném ra đã bắt đầu bốc cháy dữ dội, hoàn toàn do ma sát với không khí, lao tới như tên lửa.

Rầm rầm rầm rầm!

Đá bắn thẳng về phía trước, gây ra từng vụ nổ âm thanh.

Một loạt âm thanh chói tai liên tục vang lên phía trước, đất rung núi chuyển, đá đâm xuống đất như đạn pháo bạo tạc, vô số sóng khí cuộn cuộn bành trướng.

Bốn bóng người đang chạy thật nhanh phía trước, ai cũng cực kỳ kinh hãi.

Chết tiệt!

Tên Giang Thạch này sắp bắt bịp Mông Phóng rồi!

Đây còn là người nữa không?

Suru!

Giang Thạch vừa đuổi vừa liên tục ném đá, dưới công kích dày đặc như vậy, dù bốn người phía trước tốc độ nhanh đến cực hạn, vẫn có người bị đá của hắn trúng.

Một hòn đá nhỏ bé đơn giản ẩn chứa lực lượng không thể tưởng, đánh trúng một trưởng lão, lập tức đánh thủng cả cơ thể thông thấu trước sau, thét thảm, bay ra, lục phủ ngũ tạng nổ tung.

Hai trưởng lão còn lại càng kinh hãi, không dám dừng chân, vẫn điên cuồng chạy.

Nhưng rất nhanh dưới công kích dày đặc của mưa đá, lại có người bị đá lướt qua.

A!

Máu bắn tung tóe, tiếng thét vang lên.

Một trưởng lão bị đá bắn trúng vai, cả bả vai đã biến mất, như bị quái thú cắn sạch, thê thảm, bay ra.

Thậm chí Không Cao Vân cũng kêu thảm, che chặt một bên tai, đau đến ngũ quan vặn vẹo.

Vừa rồi có một hòn đá bay sượt qua tai hắn.

Dù không trúng trực tiếp, chỉ lướt qua một chút nhưng kinh lực mang theo quét qua khiến tai của hắn đã biến mất, cả nửa khuôn mặt cũng biến mất theo.

“Khanh, nhanh hơn nữa, a!”

Không Cao Vân kêu thảm thiết.

Bên cạnh, trưởng lão đang tóm hắc găm lên, ngọc bội trong tay như đang cháy, ánh đỏ rực rỡ, khiến tốc độ cường ép tăng vọt.

Giang Thạch đuổi theo, liên tục ném đá, đá bay ra cả bảy tám dặm, cả vùng phía trước liên tục nổ vang, ù ù điếc tai, tràng diện kinh khủng.

Trong tiếng nổ ầm ỹ hỗn loạn lại có tiếng kêu thảm thiết vang lên.

Nhưng rất tiếc, Giang Thạch cuối cùng vẫn không bắt kịp hắc hai người phía trước.

Ngọc bội thân bí của đối phương, cộng với rừng rậm che khuất tầm nhìn, rất nhanh thân ảnh hai người kia đã biến mất hoàn toàn, khiến hắc phải dừng lại.

“Chết tiệt!”

Sắc mặt Giang Thạch khó coi

Nhưng đột nhiên nhớ ra, trước đó có hai người bị hắc đánh trúng, lập tức quay người, lao nhanh về khu rừng phía sau.

Không lâu sau.

Giang Thạch tìm thấy hai trưởng lão Không thị bị hắc ném trúng trong khu rừng tan hoang.

Một người bị hắc đánh trúng vai, cả bả vai biến mất, máu me đầm đìa, đau đớn vô cùng.

Một người khác bị hắc ném trúng ngực, lưng cả trước sau, lục phủ ngũ tạng đều hóa thành thịt nát, đã chết thảm trong rừng.

Xem ra ngay cả cao thủ hoán huyết ngũ trọng, trong tình huống lục phủ ngũ tạng vỡ vụn hoàn toàn cũng không thể sống sót.

Giang Thạch nhìn chăm chăm vào trưởng lão Không thị bị ném trúng vai, đang rên rỉ đau đớn, trực tiếp bước lại, ánh mắt quét qua, rất nhanh nhất được một ngọc bội màu đỏ thẫm cách đó không xa, hỏi: “Đây là gì?”

“Thần Hành Phù, nhưng uy lực có hạn, chỉ có thể dùng được ba lần, ngươi đã không còn cơ hội, ba lần đều đã bị ta dùng hết.”

Trưởng lão Không thị cười khò.

“Thế sao?”

Ngữ điệu Giang Thạch lạnh nhạt, bước tới, trực tiếp kéo trưởng lão Không thị đi về phía Thánh Giáo.

Khi đi qua khu rừng dưới chân núi Hắc Liên Thánh Giáo, hắc cũng kéo theo Môn chủ Thiết Tuyền Môn đi lên đỉnh núi.

Môn chủ Thiết Tuyền Môn vừa thấy Giang Thạch kéo một tên trưởng lão Không thị tới, lập tức chửi rủa, trực tiếp nhổ một nước bọt mang theo máu vào mặt tên trưởng lão Không thị.

“Đồ chó đẻ Không thị, vô đạo đức, sinh con không có lỗi, dám lợi dụng gia gia ngươi, các ngươi đáng đời chịu kết cục này, ta nhổ vào!”

Sắc mặt hắc cực kỳ phẫn nộ, không kiêng nể gì, hết sức chửi rủa đối phương.

Nếu không phải bị đám người này hù, người nhát gan như hắc tuyệt đối không dám tham dự loại chuyện này.

“Im miệng!”

Giang Thạch lạnh giọng.

Môn chủ Thiết Tuyền Môn lập tức ngậm miệng, không dám nói thêm.

Không lâu sau.

Giang Thạch đã quay lại đỉnh núi.

Chỉ thấy toàn bộ đỉnh núi hỗn loạn dưới sự xử lý của Phong Hành Pháp Vương, Vũ Hành Pháp Vương, nhanh chóng phục hồi bình thường, tất cả đệ tử trong giáo đều bận rộn dọn dẹp chiến trường.

“Đem tất cả những người còn sống sót lúc trước, nhốt hết vào địa lao, ta muốn thẩm vấn từng người một!”

Giang Thạch lạnh lùng nói.

“Vâng, Giang Hữu Sứ.”

Phong Hành Pháp Vương sắc mặt phức tạp, đã bị biểu hiện của Giang Thạch chấn động sâu sắc, lập tức vung tay, nhanh chóng áp giải những cao thủ thế gia bị Giang Thạch chặt lìa tứ chi lúc trước.

Giang Thạch thì mang theo trưởng lão Khổng thị và Môn chủ Thiết Tuyền Môn, đi về phía địa lao.

...

Khu rừng tối đen.

Tiếng nổ ầm ầm không ngừng, một trận pháp khổng lồ đang hoạt động hết công suất, hình thành những luồng ánh sáng trắng kinh khủng, giống như một cái chậu lấp biển úp ngược xuống.

Xung quanh trận pháp là Khổng Đạo Vinh, Thanh Y Lô Chủ, gia chủ Trương thị và Cửu Huyền lão quái của Vãn Đạo Sơn, thân thể bốn người đều khổng lồ, gân xanh nổi cuộn cuộn, huyết khí sôi trào, đang hết sức đem kinh lực hướng nhập vào lòng ánh sáng trắng kinh khủng trước mặt.

Trong lòng sáng trắng liên tục vang lên tiếng nổ kinh thiên động địa, như có thứ gì vô cùng khủng bố đang vật lộn, rầm một tiếng, một bàn tay đen kích thước bằng thùng nước bỗng xông ra, đập vỡ hoàn toàn lòng sáng lấp lánh này.

Sắc mặt Không Đạo Vinh thay đổi, gầm lên, thân thể như bị phản phệ, lập tức bay ngược ra.

Thanh Y Lâu Chủ, Gia chủ Trương thị, Cửu Huyền lão quái cũng thế, mỗi người phun ra một ngụm máu, bị đẩy bay ra.

Rầm rốp!

Thân thể khủng bố của Hắc Liên Giáo chủ Trần Huyền Thiên lại xông ra từ trong trận pháp, huyết khí toàn thân như đốt cháy, cơ bắp cuộn cuộn, thô bạo không lồ.

Vừa xuất hiện, đôi mắt đã lộ vẻ sát khí lạnh lẽo, đáng sợ vô cùng.

Tuy nhiên, hắn lại không truy sát bốn người Không Đạo Vinh, mà trực tiếp điên cuồng lao tới tổng bộ Hắc Liên Thánh Giáo.

Hắn bị điệu hồ ly sơn, lực lượng còn lại của Hắc Liên Thánh Giáo chần chẫn không ngăn được các thế gia khác.

Có thể, lúc này Giang Thạch đã bị bắt!

Thậm chí cả Hắc Liên Thánh Giáo cũng có thể bị tiêu diệt.

“Không Đạo Vinh, chuyện hôm nay chưa xong đâu, aaa...”

Giọng nói đáng sợ Giáo chủ Hắc Liên vang lên trong đêm tối, như thú dữ phát cuồng, khiến người ta run sợ.

“Trần Huyền Thiên, ngươi sống không được bao lâu nữa, ta đợi ngày ngươi chết!”

Không Đạo Vinh cũng sắc mặt hung tàn, hét lớn.

Chương 205: Mở Khóa Thiên Phú Thứ 5!! 1

Rầm!

Đỉnh núi Hắc Liên Thánh Giáo.

Thân thể khổng lồ của Trần Huyền Thiên nặng nề rơi xuống, khí thế rung chuyển bốn phía, hai bàn chân to lớn hiện màu xanh đen, lấp lánh như kim loại, gân xanh nổi lên, cơ bắp cuộn cuộn, có vẻ đáng sợ khó tả.

Hắn đưa mắt quét nhìn, nhanh chóng nhìn về phía trước.

Chỉ là khoảnh khắc nhìn lại lộ ra vẻ kinh ngạc, có vẻ vượt ngoài dự liệu.

Ban đầu tưởng rằng hắn bị điệu hổ ly sơn, Hắc Liên Thánh Giáo chấn chấn thiệt hại nặng nề, không đỡ nổi các thế gia, nhưng không ngờ cảnh trước mắt... có vẻ cũng không tệ lắm?

Bọn họ ngăn chặn được kẻ địch?

Phong Hành Pháp Vương, Vũ Hành Pháp Vương đang chỉ huy xử lý hiện trường thay đổi sắc mặt, quay đầu lại, rất nhanh lộ vẻ vui mừng, vội vàng chạy tới.

Các đệ tử khác cũng buông việc trong tay, nhanh chóng lễ bái.

“Bái kiến giáo chủ!”

“Giáo chủ!”

“Ân, Giang Thạch đâu? Sau khi ta đi có chuyện gì xảy ra?”

Giọng Trần Huyền Thiên trầm thấp, thân thể không lộ dấu tợn nhanh chóng co lại, phục hồi nguyên dạng, rất nhanh đã giống như trước đây, quần áo trên người rách nát.

“Sau khi giáo chủ đi, một nhóm cao thủ thuộc các thế gia dưới sự dẫn dắt của vài vị trưởng lão Khổng thị trực tiếp tập kích, giết không ít người của chúng ta, thậm chí Lôi Hành Pháp Vương, Điện Hành Pháp Vương cũng bị bọn chúng giết, sau đó Giang Hữu Sứ đột nhiên bùng nổ, giết một bộ phận kẻ địch, những kẻ còn lại bị thương nặng đã bị nhốt hết vào trong địa lao, Giang Hữu Sứ hiện đang thăm vấn chúng ở đó.”

Phong Hành Pháp Vương nói.

“Ồ? Lôi Hành Pháp Vương, Điện Hành Pháp Vương chết rồi?”

Sắc mặt Trần Huyền Thiên trầm xuống, sau đó hỏi, “Ai dẫn đầu đám người Khổng thị? Thế gia tháp tùng có những ai, thực lực mạnh nhất ra sao?”

“Là bốn người Khổng Ninh, Khổng Vân dẫn đầu, bên cạnh còn có Thiết Tuyên môn, Khổng Tước Môn môn, Thanh Châu Tôn thị, Nhiệt Hà Chu thị...”

Phong Hành Pháp Vương trả lời.

“Khổng Ninh, Khổng Vân!”

Mắt Trần Huyền Thiên híp lại, lãnh quang hiện lên.

Chính là bọn họ!

Mấy tên trưởng lão có chút danh tiếng của Khổng thị trong một trăm năm gần đây.

“Bất quá ngay cả Thiết Tuyên môn, Khổng Tước Môn môn thế lực tam lưu này cũng dám xông vào Hắc Liên Thánh Giáo của ta, thật sự không biết sống chết.”

Ngữ khí của hắn lạnh nhạt, đi thẳng về phía địa lao, miệng không ngừng ho khan, cơ thể run rẩy, nhổ ra máu.

“Giáo chủ!”

Phong Hành Pháp Vương, Vũ Hành Pháp Vương thay đổi sắc mặt, vội lấy ra đan dược trị thương, nhanh chóng đi theo.

Trần Huyền Thiên nhẹ nhàng đưa tay ra hiệu, nói: “Đan dược trị thương bình thường không còn tác dụng với thương thể của ta nữa, các người thu dọn chiến trường đi, ta đi địa lao xem thử.”

“Dạ, Giáo chủ!”

Phong Hành Pháp Vương, Vũ Hành Pháp Vương lòng thất lại, sắc mặt tái nhợt, cung kính đáp.

Vết thương của giáo chủ lại trầm trọng thêm?

Trong lòng Trần Huyền Thiên thất vọng, thở dài nhẹ, bước đi, cảm thấy vô lực.

Hắc Liên Thánh Giáo thật sự đã lụi tàn rồi sao?

Thậm chí Thiết Tuyền môn, Không Tước Môn môn những thế lực tầm thường này cũng dám xông vào tổng bộ của bọn họ?

Toàn bộ giáo phái ngoại trừ hắn, không một người có thể chống lên ngọn cờ.

Nếu không có Giang Thạch, kết cục tương lai của Hắc Liên Thánh Giáo sợ là cũng chẳng hơn mấy thế lực Thiết Tuyền môn, Không Tước Môn môn đó là mấy.

...

Trong địa lao tối tăm ẩm ướt.

Ngọn nến lung lay.

Một nhóm người bị Giang Thạch chặt đứt hoặc bẻ gãy tứ chi, sắc mặt bi thảm, tái nhợt, bị Giang Thạch ném lung tung trong góc, run rẩy, nhìn về phía bóng người đáng sợ người.

“Đều tỉnh táo lại chưa?”

Giang Thạch ôm tay, trên người đã thay một bộ trường bào sạch sẽ, nhìn đám người trước mặt.

“Giang thiếu hiệp, ta tỉnh táo rồi, ta đã sớm tỉnh táo rồi, ngài muốn làm gì? Ta có thể hết sức phối hợp với ngài, tuyệt đối không nên động thủ a.”

Môn chủ Thiết Tuyển Môn Hà Đại Trùng lập tức nói trước.

“Ân, thông minh, ta rất thích nói chuyện với người thông minh.”

Giang Thạch rất tán thưởng, nhìn đối phương, nói: “Yên tâm, ta ghét giết chóc, những gì ta cần rất đơn giản, ta muốn siêu phẩm võ học của các ngươi, cũng như thế lực và thế gia của các ngươi!”

“Thế lực?”

Mọi người thay đổi sắc mặt, lộ vẻ kinh ngạc.

“Đúng, ghi lại tất cả siêu phẩm võ học của môn phái và thế gia các ngươi, ngoài ra đại gia có thể chung sống hòa thuận, từ giờ trở đi, các ngươi sát nhập thế gia và môn phái vào Hắc Liên Thánh Giáo của ta, hoàn toàn nghe theo chỉ huy của ta, như vậy tất cả đều là người nhà, cũng không xảy ra xung đột nữa.”

Giang Thạch đưa ra đề nghị, đột nhiên nhìn về phía trưởng lão Khổng Vân của Khổng thị trong đám người, nói: “Đương nhiên, trừ Khổng thị, Khổng thị quá lớn, sát nhập vào thì Hắc Liên Thánh Giáo cũng không tiêu hóa nổi, vì vậy ngươi chỉ cần ghi lại công pháp là được.”

“Hahaha, muốn ta ghi lại tuyệt học của Không thị, đi nằm xuân thu đại mộng đi thôi!”

Không Vân cười lớn.

Bịch!

Giang Thạch đá nhẹ, một mảnh sỏi bay ra, rơi thẳng lên ngực Không Vân, lập tức đánh bay hẳn, va mạnh vào tường phía sau, lộ vẻ đau đớn.

“Rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt, sau này chúng ta có nhiều thời gian.”

Giang Thạch lãnh đạm nói, nhìn những người khác, hỏi: “Các ngươi thì sao? Cân nhắc thế nào?”

Lúc này ngay cả Môn chủ Thiết Tuyền Môn Hà Đại Trùng cũng thay đổi sắc mặt, cúi đầu.

Bất hấn ghi lại võ học bí truyền của môn phái đã là việc cực kỳ nghiêm trọng rồi, kết quả đối phương còn muốn nuốt chửng Thiết Tuyền môn của hắn...

Thiết Tuyền môn trải qua hàng ngàn năm, lúc thịnh lúc suy, từng có thời huy hoàng, cũng từng có lúc sa sút, khó khăn lắm mới vượt qua đến thế hệ của hắn, dần dần có khởi sắc.

Không lẽ đến thế hệ của hắn phải hoàn toàn đoạn tuyệt?

“Sao? không ai chịu à?”

Giang Thạch nhíu mày, nói: “bây giờ ta hảo ngôn hảo ngữ thuyết phục các ngươi, các ngươi vẫn không biết cân nhắc, không phải là ép ta động thủ hay sao? Huống hồ, không sát nhập vào Hắc Liên Thánh Giáo của ta, các ngươi nghĩ mình có thể tồn tại sao? Chưa những thứ khác, riêng Không thị chấn chấn sẽ không tha cho các ngươi đâu.”

“Giang thiếu hiệp, ta sẽ ghi lại tuyệt học trước, ta sẽ ghi lại tuyệt học.”

Hà Đại Trùng lập tức lên tiếng.

“Cũng được, trước cứ để lại tuyệt học đi.”

Giang Thạch lạnh lùng đáp.

Cho dù đám người này đồng ý hay không, nếu không có Hắc Liên Thánh Giáo bọn hắn đứng ra, các môn phái và thế gia của đám người này cũng nhất định không giữ nổi.

Hà Đại Trùng lập tức bắt đầu ghi lại.

Tuyệt học mạnh nhất của Thanh Châu Thiết Tuyến môn, tất nhiên là [Hỗn Nguyên Thiết Tuyến Quyền], là siêu phẩm võ học, một khi luyện thành, có thể hiện ra mười tám sợi tuyến khí huyết trên cánh tay.

Mỗi sợi tuyến khí huyết có nghĩa là một tia khí huyết.

Mười tám sợi tuyến khí huyết, có nghĩa là tổng cộng mười tám tầng khí huyết.

Mười tám tầng khí huyết một khi bùng nổ, sẽ có lực lượng kinh khủng như dòi sông lấp biển.

Chỉ là cho đến nay, xuyên suốt lịch sử truyền thừa của Thiết Tuyến môn, số người có thể luyện được mười tám tầng khí huyết rất hiếm.

Hà Đại Trùng thiên phú phi phàm, cáo già nhất chết, trải qua gần 100 năm, cũng chỉ luyện được chín tầng khí huyết mà thôi.

Khoảng hai mươi phút.

Hà Đại Trùng đã đọc lại một lần đường môn tuyệt học [Hỗn Nguyên Thiết Tuyến Quyền], trong lúc đó Giang Thạch

liên tục hỏi lại, xác nhận không nghi ngờ gì, mới hỏi người thứ hai.

Người thứ hai thấy Hà Đại Trùng vâng lời như vậy, tất nhiên càng không dám do dự, lập tức đọc lại siêu phẩm võ học của mình.

Thời gian cứ trôi qua như vậy.

Mỗi người tuy đều có bất mãn trong lòng, nhưng đều ngoan ngoãn hợp tác với Giang Thạch, sợ hãi bị hấn giết.

Nói thật, đa phần bọn họ là cao thủ mạnh nhất trong thế lực của mình, có người thậm chí là cao thủ Hoán Huyết cảnh duy nhất của thế lực.

Chương 206: Mở Khóa Thiên Phú Thứ 5!! 2

Một khi chết, thể lực của họ cũng tuyên bố chấm dứt.

Vì vậy, dù thế nào họ cũng không muốn chết.

Bên ngoài địa lao.

Không biết từ lúc nào Trần Huyền Thiên đã tới, im lặng nghe động tĩnh bên trong, cho đến khi Giang Thạch tra hỏi xong, mới ho nhẹ một tiếng, đi vào địa lao.

Giang Thạch vừa nghe tiếng, lập tức đứng dậy quay đầu lại.

“Giáo chủ!”

“Giang Hữu Sứ, có vẻ thu hoạch không tồi.”

Trần Huyền Thiên nở nụ cười miễn cưỡng, quần áo trên người đã thay đổi từ lúc nãy.

“Giáo chủ, ngươi không sao chứ?”

Giang Thạch hỏi han, nhảy bén nhận ra sắc mặt Trần Huyền Thiên tái nhợt, khí huyết dao động.

Chấn chấn không đơn giản như vẻ bề ngoài.

“Không có gì, đây là thương thế cũ.”

Trần Huyền Thiên nhẹ nhàng vẫy tay, nói: “Ra ngoài nói chuyện?”

“Được!”

Giang Thạch gật đầu, trực tiếp đi ra ngoài.

“Giang Hữu Sứ, thích võ học là chuyện tốt, nhưng tham nhiều nuốt không trôi, người luyện võ kỹ nhất là học nhiều mà không tinh, với thiên phú của ngươi, tốt nhất nên tập trung tu luyện một môn tuyệt học, chứ không phải đồng thời tu luyện nhiều môn võ học cùng một lúc!”

Ngữ điệu Trần Huyền Thiên nghiêm túc, với tư cách người đi trước khuyên nhủ Giang Thạch.

“Giáo chủ yên tâm, thuộc hạ tự có phương án.”

Giang Thạch nói.

Làm sao hắn không biết tham nhiều nuốt không trôi chứ.

Hắn ép buộc đòi hỏi võ học chỉ là để tìm ra siêu phẩm võ học phù hợp với mình.

Còn các siêu phẩm võ học không hợp với hắn ở thời điểm này, cho dù bây giờ không luyện, nhưng ghi nhớ trong đầu cũng không sao, bất cứ lúc nào rảnh rỗi đều có thể tu luyện, hoàn toàn không lãng phí thời gian.

“Vậy thì tốt.”

Trần Huyền Thiên yên tâm, nói: “Giang Hữu Sứ, không phiền đi dạo với lão phu một lát chứ?”

“Được.”

Giang Thạch gật đầu.

Hai người lập tức cùng đi.

...

Trưa hôm sau.

Địa phận Khúc Châu.

Đây là một tòa sơn trang cực kỳ rộng lớn, kiến trúc uy nghi, cảnh sắc tuyệt mỹ, trong trang viên có núi, ngoài núi là

trang viên, tầng tầng lớp lớp, cực kỳ độc đáo.

Đây chính là tổ trạch Khổng thị!

Không chỉ có danh tiếng hiển hách trong giang hồ thế tục, mà thậm chí trong vòng tròn thế gia cũng có địa vị tôn quý, trong mắt nhiều tiểu tộc tầm thường, nơi này không khác gì thánh địa vậy.

Chỉ là lúc này tổ trạch Khổng thị chẳng hề bình yên chút nào.

Trong sân khắp nơi là giấu vết tàn phá, kiến trúc sụp đổ, mặt đất nứt vỡ, thi thể nằm ngổn ngang, trong không khí ngập mùi máu tanh nồng.

Giống như vừa trải qua thảm họa, không khí tràn ngập khí tức đè nén căng thẳng.

“Lần ta quá đáng, Mông Phóng tiểu nhi, lần ta quá đáng!”

Sắc mặt Khổng Đạo Vinh tức giận, trong miệng gầm lên, đập mạnh cái bình sứ tinh xảo xuống đất, mặt tức giận nổi gân xanh, kỳ dị vô cùng.

Vừa tối hôm qua, lúc bọn họ hợp lực đối phó Trần Huyền Thiên, Mông Phóng lại dẫn cao thủ tập kích tổ trạch Khổng thị, chỉ trong một đêm giết hại hàng chục cao thủ của Khổng thị, thậm chí cả tổ trạch Khổng thị cũng bị phá hủy thảm hại.

Nếu không phải thời khắc then chốt, vị Thái Thượng trưởng lão còn ở lại tổ trạch kịp thời xuất trận, tổ trạch Khổng thị đã bị Mông Phóng san bằng!

Đây quả thực là sỉ nhục.

Tổ trạch hàng ngàn năm của Khổng thị bị xâm nhập?

“Đêm qua ngoài Mông Phóng ra tay, bên Tam Tài Minh cũng có động thái, vài căn cứ dưới quyền Khổng thị của ta bị

Tam Tài Minh tiêu diệt, tổn thất không ít dược liệu và vàng bạc.”

Một nam tử trung niên nhanh chóng nói.

“Vô dụng, đều là một lũ vô dụng!”

Khổng Đạo Vinh càng tức giận, đập mạnh bàn.

“Lão tam, đủ rồi, đừng nóng giận nữa, bây giờ gia chủ chưa về, Khổng thị không thể loạn, sau này không thể tùy tiện ra tay nữa.”

Một lão giả bên cạnh ngữ điệu trầm thấp, mặt đầy nếp nhăn, khí huyết hỗn loạn, nói nhỏ.

Đây là vị Thái Thượng trưởng lão thứ hai của Khổng thị, tên Khổng Đạo Huyền.

Thực lực cao thâm, không thua Khổng Đạo Vinh!

Đêm qua Mông Phóng xâm nhập tổ trạch, chính hắn đứng ra ngăn chặn Mông Phóng, chỉ là rất nhanh lại có một lão quái của Nhất Nguyên Minh xuất hiện cầm chân hắn, nên Mông Phóng mới được tung hoành giết chóc, trong một đêm tàn sát qua một vòng trong tổ trạch Khổng thị.

Nếu không phải thời khắc mấu chốt hắn mang nội tình chân chính ra, hàng ngàn năm cơ nghiệp của Khổng thị sợ là đã tiêu vong.

Khổng Đạo Vinh giận đến run người, sắc mặt xanh xám, trong lòng như có ngọn lửa đang bốc cháy.

Lần này đôi phó Hắc Liên Thánh Giáo đã khiến hắn cực kỳ bức bối, kết quả bây giờ lại xảy ra chuyện này, thật sự để hắn khó chịu không thôi.

“Vết thương của Cao Vân thế nào?”

Khổng Đạo Vinh gằn giọng hỏi.

“Tứ trưởng lão bị Giang Thạch làm bị thương nặng, mất một cánh tay và nửa khuôn mặt, hiện vẫn hôn mê, chắc... chắc còn cần một thời gian nữa mới tỉnh lại!”

Nam tử phía trước cẩn thận nói.

“Giang Thạch!”

Không Đạo Vinh cảm phần nghiêng răng, nắm tay bóp kèn kẹt.

“Bây giờ không được hấp tấp động thủ nữa, tất cả chờ gia chủ về bàn lại, hơn nữa, Thiên Nhật và Tuyết Nhi sắp xuất qua. Những sỉ nhục này sớm muộn cũng có thể rửa sạch!”

Không Đạo Huyền nói thấp.

“Thiên Nhật và Tuyết Nhi!”

Không Đạo Vinh ngẩng đầu lên, ánh mắt lấp lóe, vui mừng nói: “Hay lắm, thật tốt, Kỳ Lân tử của Không thị rốt cuộc sắp xuất thế...”

...

Hắc Liên Thánh Giáo.

Trong phòng.

Giang Thạch im lặng nhìn một chiếc giới chỉ đen trên tay, toàn bộ giới chỉ phong cách cổ xưa, màu đen thẫm, mang khí tức thần bí.

Ai có thể nghĩ Trần Huyền Thiên lại đưa thứ này cho mình!

Đây không phải giới chỉ bình thường!

Hắc Liên Giới Chỉ!

Là tượng trưng thân phận Giáo chủ của Hắc Liên Thánh Giáo!

Mặc dù Trần Huyền Thiên vẫn chưa nói rõ ràng sẽ truyền lại chức vị cho hắn, nhưng việc bàn giao chiếc giới chỉ này đã là biểu thị trực tiếp nhất.

“Trọng trách này cũng không nhẹ...”

Giang Thạch tự nhủ.

Cho dù hắn từ chối nhiều lần, nhưng không thể chống lại Trần Huyền Thiên cưỡng ép đưa cho hắn.

Hơn nữa, hắn có cảm giác Trần Huyền Thiên giống như đang giao phó hậu sự vậy.

Hay là vết thương của Trần Huyền Thiên thực sự nghiêm trọng như thế?

Trong lòng Giang Thạch buồn bã.

Ban đầu hắn chỉ muốn tìm nơi ẩn nấp tránh đầu sóng ngọn gió, không ngờ vô tình lại trở thành đầu lĩnh của Hắc Liên Thánh Giáo?

Hắn thở dài, lập tức nhìn về phía bảng điều khiển, mắt sáng lên.

“Điểm danh vọng vượt quá một vạn rồi?”

Hắn vui mừng trong lòng.

Chỉ thấy bảng điều khiển lúc này đang phát ra tia sáng mờ ảo, điểm danh vọng chính thức vượt qua mốc một vạn, đột nhiên!

Đỉnh!

Mở khóa thiên phú: Thấu Thị!

Thấu Thị: nhìn thấu ảo ảnh, tăng cường trí tuệ, tăng cường tinh thần, nhìn thấu điểm yếu của địch nhân!

Trong nháy mắt, vô số tin tức xuất hiện tràn vào não bộ, nhanh chóng được não bộ hấp thụ.

“Thiên phú loại tinh thần?”

Không đúng!

Có vẻ xa xa không chỉ thế!

Ngoài tinh thần, còn có thể nhìn thấu điểm yếu của địch, giống như có chức năng quét vậy.

Giang Thạch không nhìn được nhìn về phía phòng, chỉ thấy trong nháy mắt thế giới trước mắt đối với hắn trở nên khác hẳn, chưa bao giờ thế giới trong mắt hắn rõ ràng đến thế.

Không những thế, dưới tác dụng của [Thấu Thị], bộ não của hắn cũng hoạt động nhanh chóng, giống như biến thành máy tính tốc độ cao, liên tục mô phỏng tất cả vị trí có thể có địch nhân ẩn nấp.

Từng góc phòng, trong mắt hắn đều trở thành điểm ẩn nấp, dường như bất kỳ động tĩnh nào cũng không thể tránh khỏi mắt hắn, giống như rada quét hình đang quét nhanh.

“Kỳ lạ thật, cảm giác này... thật kỳ lạ.”

Giang Thạch càng nhìn càng kinh ngạc, cúi xuống nhìn bàn tay, chỉ thấy các đường vân trên lòng bàn tay trở nên vô cùng thô to, cực kỳ rõ ràng.

Từ giờ trở đi!

Võ học loại tinh thần sẽ không còn tác dụng với hắn nữa.

Chương 207: Chuẩn Bị Thay Máu Lần Nữa! 1

Không lâu sau.

Giang Thạch lại bước ra từ thùng đan dược, nhúu chặt mày, nhìn về phía bảng điều khiển trước mặt.

Long Tượng Thập Thần Kinh đạt đến tầng thứ ba, dường như trở nên khó tu luyện hơn, có vẻ như là... nhục thân của hắn đã đạt giới hạn mới.

Nói cách khác, hắn rơi vào tình cảnh tương tự như trước đây, nhục thân không chịu nổi lực lượng của Long Tượng Thập Thần Kinh tầng thứ tư, mỗi lần cố đột phá, khí huyết sẽ chảy ngược, cơ thể đau nhức, mạch máu đau nhức, cảm giác thân thể sắp nứt vỡ.

Tất cả đều cho thấy!

Hắn cần thay máu lần nữa!

Chỉ có tiếp tục thay máu, mới có thể khiến nhục thân đạt giới hạn mới, từ đó chịu đựng nổi lực lượng của Long Tượng Thập Thần Kinh tầng thứ tư.

“Nhưng có vẻ thiên phú Long Tượng của ta không bị ảnh hưởng, vẫn tăng 100 cân lực lượng mỗi ngày, nhưng bây giờ một ngày tăng 100 cân, đối với ta, giống như muối bỏ biển vậy, quá nhỏ nhoi, nên cho dù nhục thân đạt đã đạt tới cực hạn cũng không cảm thấy khó chịu.”

Giang Thạch tự nhủ.

Lực lượng nhục thân của hắn bây giờ đã đạt tới 572300 cân.

Đây còn chưa tính cửu đầu khí huyết Long Tượng trong lồng ngực!

Vì vậy một khi bùng nổ toàn lực, lực lượng chất chứa trong cơ thể hắn là không thể tưởng tượng nổi.

Tuy nhiên!

Giang Thạch lại không cảm thấy hài lòng với lực lượng bây giờ.

Nguyên nhân chẳng qua áp lực vẫn còn, mối đe dọa vẫn còn.

Nếu bùng nổ toàn bộ lực lượng của hắn bây giờ, hắn có thể tương đương với Hoán Huyết ngũ trọng đỉnh phong, trong khoảnh khắc lực lượng và kinh lực hợp nhất ngắn ngủi, có thể phá vỡ giới hạn này, ngang ngửa Hoán Huyết lục trọng.

Nhưng so với Không thị không lồ, vẫn còn chưa đủ.

Nếu không phải người của Không thị còn phải cân nhắc đến Giáo chủ Trần Huyền Thiên, hắn vẫn có nguy hiểm tính mạng.

Vì vậy!

Hắn vẫn phải nhanh chóng thay máu lần nữa...

Trời mới biết Trần Huyền Thiên bị thương nặng như vậy còn có thể che chở cho hắn được bao lâu nữa.

“Tuy nhiên, nguyên liệu để thay máu, trong giáo khan hiếm, thậm chí phúc địa cần thiết cho việc thay máu, bây giờ cũng không còn an toàn... thật khó xử...”

Giang Thạch suy nghĩ.

Hắc Liên Thánh Giáo mâu thuẫn với Không thị, liên tục bị Không thị nhắm vào, một khi hấn dám đi đến phúc địa thay máu, chần chẫn sẽ bị Không thị đánh úp, nếu lúc then chốt bị cắt đứt, hấn nhất định sẽ hỏa nhập ma mà chết...

Suy nghĩ một hồi, Giang Thạch cuối cùng lấy ra một quyển trục cổ xưa.

Kim Quang Chương!

“Thôi, giờ không thể thay máu thuận lợi, vậy thì chỉ có thể tu luyện trước mấy võ học khác, tranh thủ tăng thêm bao nhiêu hay bấy nhiêu.”

Giang Thạch trầm nghĩ.

Hấn lập tức tham cứu siêu phẩm võ học lấy được từ Hắc Vân Sơn Mạch trong phòng.

Có thiên phú Ngô Đạo, gần như rất nhanh môn võ học này đã được hấn phân tích rõ ràng.

Như tên gọi, Kim Quang Chương là một môn chương pháp cường đại thượng thừa, luyện đến đại thành, kinh lực vô hạn ngưng kết, sẽ hình thành một tầng kim quang rực rỡ, giống như ngọn lửa thiêu đốt, uy mãnh vô song.

Kim quang này không chỉ có thể phá hủy vạn vật, đồng thời sẽ mang lại một loại ảo giác kỳ dị trực tiếp cho đối thủ, khiến đối phương chưa ra tay đã rơi vào ảo cảnh.

Thậm chí luyện đến cực hạn, càng có thể tụ tập chương thể trên người, đối mặt với kẻ địch yếu hơn, không cần ra tay, chỉ cần xuất động chương thể từ trên người, đã có thể khiến đối phương rơi vào ảo giác, thân thể tự thiêu mà chết.

Quả thật là uy lực vô cùng!

Hừ! Hừ! Hừ!

Trong phòng, Giang Thạch di chuyển, động tác mạnh mẽ hữu lực, như long như tượng, bắt đầu toàn lực tu luyện chương pháp này, có thiên phú Ngô Đạo, tu luyện bất kỳ công pháp nào đối với hắn cũng trở nên vô cùng nhanh chóng.

...

Năm ngày trôi qua nhanh chóng.

Ngoại giới đã sôi sục.

Các hệ thống tình báo của Hắc Liên Thánh Giáo được phát huy đến cực hạn, trong vài ngày liên tục thám thính mọi tin tức liên quan đến Không thị, đồng thời chú ý mọi động thái có thể phát sinh xung quanh.

Rất nhanh, các tin tức về Không thị được truyền vào Hắc Liên Thánh Giáo.

“Tổ trạch Không thị bị Mông Phóng tập kích, tộc nhân Không thị đang thu liễm trên diện rộng!”

“Năm ngày trước, Mông Phóng tàn sát Không thị, nghi ngờ có thể đã đạt tới Hoán Huyết bát trọng, trong một đêm liên tiếp giết chết ba mươi sáu tên trưởng lão và chấp sự của Không thị...”

“Tam Tài Minh, Lưỡng Nghi Minh cũng đang hành động, sóng ngầm cuồn cuộn nổi lên giữa các đại thế gia...”

Một loạt tin tức nhanh chóng lan truyền tới.

“Tốt!”

Sắc mặt Vũ Hành Pháp Vương phấn khởi, gậy trong tay đập mạnh xuống đất, nói: “Không thị gieo nhân nào gặt quả đó, có Mông Phóng tên quái thai này, trong thời gian ngắn Không thị nhất định không dám tiếp tục khiêu khích chúng ta!”

Phong Hành Pháp Vương thở dài.

Chỉ vài năm thôi? Mông Phóng đã trưởng thành đến mức này!

Đây thực sự là một tồn tại đáng sợ, khiến mọi người cảm thấy bất khả tư nghị.

Gọi là thiên mệnh chi tử của thế này cũng không quá đáng!

Chỉ trong vòng bảy tám năm, hắn đã đạt tới độ cao mà nhiều lão quái vật dùng bốn năm trăm năm vẫn chưa thể đạt tới.

Hơn nữa, người này hùng tâm tráng chí quét sạch thiên hạ, tương lai các thế gia chắc chắn sẽ bị hắn dọn sạch, giống như bảy tám năm trước khi hắn giáng lâm giang hồ vậy.

Lúc đó, còn ai có thể ngăn cản?

“Mông Phóng người này hùng tâm tráng chí, nhưng muốn quét sạch các đại thế gia cũng không đơn giản như vậy, điều ta lo ngại bây giờ là Khổng Thiên Nhật, Khổng Tuyết Nhi của Khổng thị, đây là hai tồn tại đáng sợ không thua kém Mông Phóng, từ lúc sinh ra, gần như bị Khổng thị đem đi ần tích, càng là không rõ, càng khiến lòng người bất an.”

Trần Huyền Thiên già nua nói.

Việc Mông Phóng nhân cơ hội tập kích tổ trạch Khổng thị, từ đầu hắn đã có thể đoán trước, nên hoàn toàn không ngạc nhiên mấy.

Điều thực sự khiến hắn bất an, là hai thiên tài bị Khổng thị ần tích hàng chục năm qua!

Dưới tình huống tổ trạch Khổng thị suýt bị phá hủy, cũng không ai đi báo cho hai người họ biết, có thể thấy, cả Khổng thị dốc bao nhiêu tâm huyết vào hai người này.

“Khổng Thiên Nhật? Khổng Tuyết Nhi?”

Phong Hành Pháp Vương, Vũ Hành Pháp Vương đều nhíu mày, suy nghĩ trong lòng.

Không sai!

Từ trước tới nay, Thánh Giáo hiểu biết về hai người này quá ít ỏi.

Ngoài việc biết hai người này cũng có chiến tích tương tự Mông Phóng cách đây hơn mười năm, sau đó không có thêm thông tin gì về hai người.

Toàn bộ Khổng thị giữ bí mật vô cùng chặt chẽ, giống như hai người đã biến mất hoàn toàn vậy.

“Giáo chủ, có phải chúng ta lo xa quá? Hai người này có thể sớm đã không khác người thường rồi.”

Vũ Hành Pháp Vương nói.

“Ta cũng hy vọng hai người bọn hắn bình thường như bao người.”

Trần Huyền Thiên nói, “Nhưng cảnh giác hơn chút cũng không sai.”

Suy ngẫm một lúc, Trần Huyền Thiên lại nói: “Giang Hữu Sứ vẫn đang bế quan à?”

“Vâng, Giáo chủ.”

Vũ Hành Pháp Vương đáp.

“Khi nào hắn xuất quan, bảo hắn đến gặp ta, ta muốn để hắn đi thay máu một lần nữa!”

Trần Huyền Thiên trầm giọng nói.

Thời gian của hắn không còn nhiều, lúc này Khổng thị tạm thời bị chặn lại, không rảnh chú ý đến Hắc Liên Thánh Giáo,

đây chẵn chẵn là thời cơ tốt nhất để Giang Thạch đột phá.

“Vâng, Giáo chủ!”

Phong Hành Pháp Vương, Vũ Hành Pháp Vương đáp.

...

Lại thêm bảy tám ngày trôi qua.

Trong phòng.

Giang Thạch mở mắt, thở dài nhẹ nhõm, một lần nữa nhìn về phía bảng điều khiển.

Gần nửa tháng trôi qua.

Nửa tháng gần như Giang Thạch chỉ ở trong phòng tu luyện, ngoài Kim Quang Chương, các võ học khác trên người cũng đang nhanh chóng tiến triển.

Kim Quang Chương (tầng 2).

Vô Tướng Mê Ảnh (viên mãn).

Lôi Lân Bộ (tầng 2).

Hỗn Nguyên Thiết Tuyến Quyền (tầng 1).

Chương 208: Chuẩn Bị Hoán Huyết Lần Nữa! 2

Chỉ đáng tiếc, bây giờ chỉ có Vô Tướng Mê Ảnh là võ học duy nhất tu luyện viên mãn.

Tốc độ tu luyện Kim Quang Chưởng không nhanh như hắc tử tượng, cùng khoảng thời gian đó chỉ đạt tới tầng 2, trong tình huống này, tất nhiên là khó có thể hợp nhất.

“Thôi, chỉ có thể đợi sau này tu luyện đến viên mãn rồi tính tiếp.”

Giang Thạch tự nhủ, nhẹ nhàng xoa xoa trán.

Bế quan lâu như vậy, ngay cả hắc tử cũng cảm thấy mệt mỏi, bây giờ hắc tử rất cần thư giãn.

Giang Thạch rời khỏi giường, cuối cùng cũng bước ra khỏi phòng.

“Giang Hữu Sứ, ngài xuất quan rồi, Giáo chủ bảo ngài đến gặp một chút.”

Một đệ tử lập tức cung kính nói.

“Bao giờ vậy?”

“Bảy tám ngày trước Giáo chủ đã nói, bảo ngài xuất quan là qua liền.”

Đệ tử đáp.

“Được, ta đi ngay.”

Giang Thạch gật đầu, bước đi.

...

Tiểu trúc giữa hồ.

Gió hiu hiu thổi tới, sóng nước lăn tăn.

Trần Huyền Thiên mặc trường bào màu đen vàng, ngồi trên ghế, im lặng nhìn đàn cá bơi lội trong hồ, khi những đợt thức ăn rơi xuống nước, lập tức thu hút đàn cá ào tới giành giật.

“Người đến rồi.”

Trần Huyền Thiên nở nụ cười, vừa cho cá ăn, vừa nói.

Hắn không ngẩng đầu lên đã biết Giang Thạch tới.

“Giáo chủ, nghe nói người tìm ta?”

Giang Thạch chấp tay.

“Không sai, gần đây người tu luyện thế nào? Có phải sắp đạt giới hạn rồi không?”

Trần Huyền Thiên cười nhẹ.

“Ân, sao Giáo chủ biết?”

Giang Thạch hỏi.

“Điều này rất bình thường, cảnh giới hoán huyết, vốn là quá trình liên tục phá vỡ giới hạn của cơ thể, mỗi lần phá vỡ, sẽ mở rộng trình độ cơ thể lên một độ cao mới, nhưng khi thực lực của người dần vượt qua độ cao đó, thực lực sẽ không tiếp tục tăng trưởng, đó là giới hạn, chỉ có thông qua thay máu lần nữa, mới có thể một đẩy giới hạn đó lên cao hơn lần nữa.”

Trần Huyền Thiên cười nhẹ, ném thức ăn cá xuống, quay người lại, nói: “Vì vậy, ta chuẩn bị cho người cơ hội thay máu lần nữa!”

“Thay máu lần nữa?”

Giang Thạch mắt lóe lên, nói: “Giáo chủ có biện pháp?”

Trần Huyền Thiên mỉm cười, lấy ra một miếng ngọc bội màu lục thẫm từ trong ngực, vuốt nhẹ, lộ ra vẻ hoài niệm rồi đưa cho Giang Thạch, nói: “Năm xưa ta có một người bạn cũ, sống ở trung nguyên, hiện là gia chủ Thanh Dương Tiêu gia, người cầm miếng ngọc bội này, đến Thanh Dương, bọn hần chỉ cần nhìn thấy miếng ngọc bội này, sẽ thoả mãn một điều kiện của người, lúc đó muốn thay máu, chỉ cần nói với họ là được.”

“Ân?”

Giang Thạch lộ vẻ kinh ngạc, nhận lấy tám ngọc bội, quan sát kỹ, nói: ” Thanh Dương Tiêu gia này với Giáo chủ là quan hệ gì?”

“Năm xưa, ta với gia chủ Tiêu gia có quan hệ không tệ, từng có giao tình sinh tử, nên được gia chủ Tiêu gia tặng tám ngọc bội này, tuy nhiên, đừng nghĩ đây là lừa gạt, ta nói cho người biết, chỉ cần nhìn thấy tám ngọc bội này, gia chủ Tiêu gia nhất định sẽ phụng người thành khách quý, bởi vì tên này có điểm yếu trong tay ta.”

Trần Huyền Thiên cười nhẹ, nói:

“Nói đến Thanh Dương Tiêu thị, bọn họ là một thế gia cường đại của [Nhất Nguyên Minh], ngoài gia chủ hơi kém ta một chút, lực lượng tổng thể thế gia này vẫn mạnh hơn Hắc Liên Thánh Giáo của ta, tuy nhiên người tốt nhất nên giữ bí mật, như vậy sẽ không thu hút sự chú ý của các thế gia khác, cũng sẽ an toàn hơn.”

Giang Thạch suy nghĩ một chút, gật đầu nói: “Được, ta sẽ chuẩn bị mặt nạ.”

“Ân, việc này không nên chần chừ, còn về Không thị, người khỏi lo, bọn hần đã bị nhiều thế lực kìm hãm, đêm tập kích tổng bộ của chúng ta, đã bị Mông Phóng xâm nhập tổ

trạch, bây giờ bọn hấn sẽ không dám liều lĩnh hành động, miễn là người không lộ ra dấu vết, bọn hấn không dám ra ngoài tìm người đâu.”

Trần Huyền Thiên mỉm cười.

“Vậy ta đi ngay.”

Giang Thạch nói.

“Ân, đi đi, đi sớm về sớm, Ngũ Đại Minh Chủ có lẽ sắp trở về, một khi bọn hấn trở về, ước tính sẽ lại có một cuộc biến động lớn.”

Khuôn mặt hấn lộ vẻ suy tư.

“Ngũ Đại Minh Chủ?”

Giang Thạch nghi ngờ.

“Đúng, khi Tứ Tượng Minh chủ trở về, ta sẽ đưa người đến gặp Tứ Tượng Minh chủ, miễn là Tứ Tượng Minh chủ chịu thu người làm đồ đệ, mọi hiểm nguy sẽ tự động được giải quyết.”

Trần Huyền Thiên nói, “Nhưng bây giờ người đừng suy nghĩ nhiều, tập trung vào việc thay máu là được.”

“Vâng!”

Giang Thạch gật đầu lần nữa, chấp tay rời đi.

Tứ Tượng Minh chủ?

Chắc không phải ai cũng có suy nghĩ giống Trần Huyền Thiên...

Lòng hấn cuộn cuộn, lại nhìn ngọc bội một lần nữa.

Nhưng Giáo chủ thậm chí còn quan hệ với thế gia thuộc Nhất Nguyên Minh nữa sao?

Quả thật, các thế lực lớn có quan hệ quán quýt với nhau, xa không đơn giản như bề ngoài, chỉ cần có lợi, dường như không có gì là không làm được.

Ra khỏi nơi này, Giang Thạch rất nhanh nhận được một chiếc mặt nạ da người tinh xảo, thay một bộ trang phục hoàn toàn mới, gọi yêu mã, trực tiếp lên đường.

...

Phía bắc Đại Huyền.

Địa phận U Châu.

Xưa nay nơi này luôn là cứ điểm trọng yếu của Mông Phóng.

Lúc này.

Trong một quán trọ vô danh, hai bóng người hội tụ ở đây, thân hình cực kỳ khổng lồ, cao lớn, mặt đeo mặt nạ đồng cổ thần bí, người mặc áo lông gấu dày cộm.

Khí huyết của họ rất mạnh, ánh mắt sắc bén, từ lỗ chân lông phát ra luồng huyết quang mờ ảo.

Không nghi ngờ gì, đây tuyệt đối là hai cường giả vô cùng đáng sợ.

Nếu có người biết kiểu mặt nạ này ở đây, nhất định có thể nhận ra ngay, đây không phải người của Đại Huyền, mà là của Bắc Chu.

Là hai cao thủ nổi danh trong Bắc Chu Hắc Bảng, lần lượt là xếp hạng thứ 30 [Hổ Thái Thủ] Viên côn, và xếp hạng thứ 28 [Độc Phụng] Kiều Nguyệt.

“Địa phận U Châu này thật sự phồn hoa tươi đẹp, qua U Châu chính là Trung Nguyên vô tận, nơi đó càng phồn hoa hơn, càng phú cường hơn, là nơi tổ tiên chúng ta mơ ước, chỉ

tiếc, hơn mười năm trước U Châu bị Mông Phóng trấn thủ, khiến quân Bắc Chu không thể vượt qua, bị vây trong vùng đất phương Bắc lạnh giá, người dân Bắc Chu chúng ta thật cơ khổ a!”

[Độc Phụng] Kiêu Nguyệt đeo mặt nạ thở dài.

“Yên tâm đi, sẽ không lâu nữa, Đại Huyền không cần nổi vó ngựa sắt của chúng ta, Đại Huyền nội loạn đã sinh, các nơi nổi dậy liên tục, từ lâu đã nghìn lũng trăm lỗ, thậm chí các đại thế gia trấn thủ Đại Huyền bây giờ cũng ly tâm ly khẩu, chia làm Ngũ Đại Liên Minh, cách đây vài ngày, Ngũ Đại Liên Minh này còn đánh lộn với nhau, đủ thấy tình hình hỗn loạn bây giờ của Đại Huyền, lấy tình hình của bọn chúng bây giờ không thể cản nổi chúng ta đâu.”

[Hồ Thái Thủ] Viên côn ngữ điệu lạnh lùng, nói.

“Chuyện này ta cũng nghe qua, nghe nói là do mâu thuẫn giữa Khúc Châu Khổng thị với Hắc Liên Thánh Giáo, hơn nữa bên trong Đại Huyền xuất hiện thêm một tôn trời sinh Kim Cương thứ hai, chính là điểm phát nổ, chỉ trong một đêm, Khổng thị tổn thất nặng nề, thậm chí các thế lực khác thân cận Khổng thị cũng bị tiêu diệt không ít, nghe nói Mông Phóng còn tập kích tổ trạch của Khổng thị, chính vì vậy, chúng ta mới có thể lặng lẽ xuyên qua U Châu.”

[Độc Phụng] Kiêu Nguyệt nói.

Nếu không có Mông Phóng trấn thủ, hai người bọn họ muốn xuyên qua U Châu là điều hoàn toàn không thể.

Mông Phóng uy mãnh bá đạo, tầm nhìn vượt trên phạm nhân, trước đây đã có nhiều cao thủ Bắc Chu mưu toan trà trộn vào, đều bị đối phương đánh chết.

“Một tôn trời sinh Kim Cương đã đáng sợ như thế, thế mà Đại Huyền còn xuất ra tôn thứ hai, cũng may tôn trời sinh

Kim Cương này tựa hồ còn đang trong kỳ trưởng thành, cũng không có đạt đến loại trình độ của Mông Phóng, này liền cho chúng ta cơ hội có thể gạt bỏ hắn.”

[Hồ Thái Thủ] Viên Côn ngữ điệu lạnh lẽo: “Hơn nữa bên Bắc Chu chúng ta cũng chẳng phải ăn chay, các bộ lạc bây giờ đã thống nhất dưới [Trường Sinh Giáo], đạt trình độ ngưng kết trước nay chưa từng có, chỉ đợi Tát Mãn ra lệnh, có thể kỵ binh xuôi nam, lúc đó cho dù là Mông Phóng cũng không thể chặn đứng, lần này chúng ta chỉ do thám tin tức trước, nắm thêm thông tin có lợi, rồi tìm cơ hội xem có thể loại trừ tôn trời sinh Kim Cương thứ hai kia không!”

“Ừm, khả thi!”

[Độc Phụng] Kiều Nguyệt đáp.

...

Vài ngày sau.

Thanh Dương.

Triệu Hậu Tài mặc trường bào vàng nâu, cưỡi ngựa, dẫn theo đồ đệ và nữ nhi đi tới phía trước.

Dọc đường chiêm ngưỡng vô số quan cảnh của Trung Nguyên.

“Lần này gia chủ Thanh Dương Tiêu gia mừng thọ 400 tuổi, mở đại tiệc mừng thọ, mời nhân sĩ giang hồ, bất kỳ nhân sĩ giang hồ nào cũng có quyền đến dự tiệc, sự kiện hiếm có này, một trăm năm mới gặp một lần, lần này đi tham gia, các người nhớ, đừng nói nhiều, tuyệt đối đừng nói nhiều.”

Triệu Hậu Tài lại nhắc nhở thêm lần nữa.

“Yên tâm đi phụ thân, nữ nhi của người người còn không biết sao? Đảm bảo chỉ ăn, không nói!”

Triệu Phi Yến vỗ ngực, ngẩng đầu nói.

Bên cạnh, Thượng Quan Vân lắc đầu nhẹ, cười khỏ.

Sư muội thật sự như thế thì tốt rồi.

Bọn họ cũng không đến nỗi phải chạy từ Tuyên Dương đến Thanh Dương này.

Mặc dù địa danh đều có chữ [Dương], nhưng cách nhau ít nhất bảy tám ngàn dặm.

“Sư phụ, lần này chúng ta không... không gặp lại tên đó chứ?”

Thượng Quan Vân bỗng lên tiếng, không hiểu sao, lại có linh cảm không lành.

Dường như mỗi lần gặp chuyện lớn, đều sẽ gặp tên đó.

“Yên tâm, Thanh Dương cách Hắc Liên Thánh Giáo hơn mười ngàn dặm, dọc đường không việc gì, đủ chứng tỏ, chúng ta và hắn đã hết duyên, sẽ không gặp lại nữa.”

Triệu Hậu Tài ngửa khí bình thản, nói.

“Vậy thì tốt.”

Thượng Quan Vân liên tục gật đầu.

“Đám người phía trước có vẻ đều đi dự tiệc mừng thọ, đi thôi, chúng ta cũng qua giao lưu.”

Triệu Hậu Tài cười, dẫn đồ đệ và nữ nhi đi nhanh hơn.

Phía trước.

Rất nhiều nhân sĩ giang hồ tụ tập ở đây, ồn ào náo nhiệt, ít nhất vài chục người.

Giang Thạch lẫn trong đám người, đang lắng nghe các loại tin tức, suy nghĩ có thể lợi dụng cơ hội lên vào Tiêu gia cùng

mọi người, bỗng mắt lóe lên, nhìn thấy vài bóng người quen thuộc.

“Ồ, phía trước không phải Triệu tiên bối sao?”

Hắn vui mừng hô.

...

Chương 209: Viện Trợ Bên Ngoài? 1

Triệu Hậu Tài, đang bước tới, bỗng thân thể run lên, tóc gáy dựng đứng, vội vàng dừng lại, quay đầu lại nhìn.

Sao thế này...không thể nào?

Ảo giác sao?

Bên cạnh đồ đệ Thượng Quan Vân cũng bỗng quay đầu lại, nhìn về phía Giang Thạch, vẻ mặt hoảng sợ.

Giọng nói này sao quen tai vậy?

Nhưng rất nhanh bọn hắn mở to mắt, lộ vẻ nghi ngờ.

Không phải Giang Thạch?

Đây là...một khuôn mặt xa lạ.

“Không đúng, mặt nạ da người, đây là mặt nạ da người, là tên đó...”

Tâm can Triệu Hậu Tài thất lại, nhìn thấy đôi mắt của Giang Thạch, lông tơ toàn thân dựng đứng, không suy nghĩ nhiều, dẫn theo đồ đệ, nữ nhi quay người chạy.

Ánh mắt đó dù thế nào hắn cũng không thể quên.

Thêm vào đó là khuôn mặt tươi cười đối phương, đang hớn hở tiến về phía bọn hắn...

Đây tuyệt đối không phải biểu hiện của một người xa lạ.

“Triệu tiên bối, đừng chạy.”

Giang Thạch hô lớn. nhanh chóng đuổi theo.

Triệu Hậu Tài rên rỉ trong lòng.

Giờ hẳn hoàn toàn xác nhận được rồi.

Đúng là Giang Thạch!

Đây chắc chắn là tên Giang Thạch chết tiệt đó.

Đối phương đơn giản là khắc tinh mệnh số của bọn hắn, bất kể bọn hắn có chạy đến đâu cũng có thể gặp đối phương.

Hơn nữa mỗi lần gặp đối phương đều không có chuyện gì tốt.

Ba người bọn hắn bị Giang Thạch lừa chạy từ vùng hoang dã tới tận Trung Nguyên, trên đường chạy liên tục hơn vạn dặm, kết quả vẫn không thể chạy thoát.

Ở địa phận Thanh Dương này, vẫn có thể gặp đối phương.

Cái này đi đâu nói rõ lý lẽ?

“Giang...Giang thiếu hiệp, sao ngươi cũng ở đây, ta bỗng nhớ ra, đồ đạc của ta quên ở khách điếm rồi, hay là ngươi lo việc của ngươi trước đi, ta lấy xong đồ đạc sẽ tìm ngươi.”

Da đầu Triệu Hậu Tài tê dại, nhanh chóng dừng lại, quay người lắp bắp nói.

Một bên, nữ nhi Triệu Phi Yến cũng mở to mắt, lộ vẻ hoảng sợ, cũng vội vàng theo sau phụ thân.

Gần như mỗi lần gặp Giang Thạch, Giang Thạch đều phải tàn sát một đám người, thực sự để lại cho nàng có một chút bóng ma tâm lý rồi.

“Triệu tiên bối, sao mỗi lần gặp ta, ngươi đều có đồ đạc bỏ quên ở khách điếm? Hay là, ta đi cùng ngươi lấy đi?”

Giang Thạch cười nói.

“Cái này...cái này...”

Triệu Hậu Tài lập tức toát mồ hôi lạnh, sắc mặt thay đổi liên tục, liên tục cười khổ, nói: “Được rồi, Giang thiếu hiệp, lần này ngươi có chuyện gì?”

“Không có gì, còn nhớ lần trước ta có nói không, lần sau gặp mặt ta sẽ mời ngươi ăn cơm, bây giờ chúng may mắn hữu duyên gặp lại, tất nhiên phải mời ngươi ăn no say một bữa, đi thôi.”

Giang Thạch lộ ra nụ cười, không nghe giải thích, trực tiếp kéo Triệu Hậu Tài đi về phía trước.

Triệu Hậu Tài lộ ra vẻ kinh ngạc, nói: “Giang thiếu hiệp, phía trước là địa bàn của Thanh Dương Tiêu thị, ngươi cũng đi Thanh Dương Tiêu thị sao?”

Hắn điên rồi à?

Thanh Dương Tiêu thị nổi danh là một thế gia lớn, lần này lại là sinh thân lần thứ bốn trăm của tộc trưởng Tiêu thị, danh gia vọng tộc và cao thủ ẩn sĩ đến chúc mừng chần chẫn sẽ không ít.

Hắn không sợ bị người ta phát hiện sao?

Nhưng rất nhanh sắc mặt hắn thay đổi, lại im lặng.

Phải rồi, Giang Thạch mang mặt nạ da người trên mặt, chỉ cần không nói chuyện, có lẽ không ai có thể nhận ra được hắn, giống như lúc này, nếu hắn không tự giới thiệu, hắn cũng không thể nhận ra.

Nhưng nói thì dễ, nếu bị người ta nhận ra thì rắc rối lớn.

“Tộc trưởng Tiêu thị mở tiệc rượu chiêu đãi nhân sĩ giang hồ, là cơ hội hiếm có ăn uống miễn phí, ngu gì mà không ăn.”

Giang Thạch cười nói.

Triệu Hậu Tài im lặng một lúc, không thoát thân được, chỉ có thể nở nụ cười khổ, theo phía sau.

Khi bọn họ tới nơi, chỉ thấy toàn bộ tộc viện Tiêu thị rộng mở, nơi nơi treo đèn kết hoa, một cảnh tượng hỉ khí dương dương, trong tộc viện đã bày hơn 100 bàn tiệc rượu, hầu hết các bàn đều ngồi đầy nhân sĩ giang hồ, tiếng người ồn ào, mùi rượu thơm ngào ngạt, cực kỳ náo nhiệt.

Giang Thạch cũng không khách khí, trực tiếp xô đẩy qua đám đông, tìm một cái bàn tròn còn trống, ngồi xuống.

“Triệu tiên bối cứ ăn tự nhiên đi!”

Giang Thạch vừa lấy một cái đùi gà to, bắt đầu tự lo ăn, nói: “Triệu tiên bối có hiểu biết về Thanh Dương Tiêu thị này không?”

Triệu Hậu Tài ngồi bên cạnh hắn, lòng còn không yên, đầu còn tâm trạng ăn uống, nghe vậy mới mở miệng nói: “Nói thật với ngươi, về Thanh Dương Tiêu thị này, ta quả thực có nghe được một hai, đây là một thế gia nhất lưu, truyền thừa hàng ngàn năm, căn cơ vững chắc, là một thế gia nổi danh ở Trung Nguyên, tuy nhiên...lần này sinh thần bốn trăm tuổi của Tiêu lão tộc trưởng có vẻ không đơn giản.”

“Không đơn giản sao?”

Giang Thạch nghi ngờ.

“Đúng vậy.”

Triệu Hậu Tài gật đầu, nhìn xung quanh, thì thầm: “Khi đến, ta cẩn thận dò xét tin tức, giữa Thanh Dương Tiêu thị và Lang Gia Trần thị có vẻ như có mâu thuẫn, hai nhà kết ân oán từ mấy chục năm trước, cả hai đã thỏa thuận mỗi 5 năm sẽ đấu võ một trận, quyết định quyền sở hữu của một khu phúc địa, đồng thời bên thua cuộc cũng phải cung kính nhường ra một phần tài nguyên để thay máu, vì thỏa thuận năm năm này, mấy

chục năm qua cả hai bên đã tổn thất nặng nề, đã đem cả thế gia ra đánh đổi.

Nghe nói lần năm năm về trước chính là Thanh Dương Tiêu thị thua, chu kỳ năm năm lại sắp đến...Lang Gia Trần thị rất có thể sẽ lợi dụng dịp sinh thần 400 tuổi của Tiêu lão tộc trưởng mà đến gây sự...”

“Ồ?”

Giang Thạch nhíu mày.

Khi đến, giáo chủ có vẻ không nói với hắn chuyện này.

“Tuy nhiên, tất cả những chuyện đó đều không liên quan gì đến chúng ta, chúng ta cứ ăn uống rồi đi, tuyệt đối không được dính vào vũng nước đục này a.”

Triệu Hậu Tài không thể không nói.

Nhưng khi nói xong, hắn cũng hơi bất an nhìn về phía Giang Thạch.

Nói đến, vị đại gia này có phải là người có thể ngồi yên được không?

“Vậy theo người, lần này Thanh Dương Tiêu thị có thể thắng không?”

Giang Thạch tiếp tục gặm đùi gà.

“Khó nói, tuy nhiên ta nghe nói Lang Gia Trần thị bên đó xuất hiện vài thiên tài, khá là phiền phức, đặc biệt là tên cầm đầu Trần Nguyên Long, danh tiếng cực thịnh ở Trung Nguyên, Thanh Dương Tiêu thị đã thua lần 5 năm trước, lần này chưa chắc có thể thắng được.”

Triệu Hậu Tài nói.

Giang Thạch trầm ngâm, gật đầu nhẹ:“Có vẻ có lý.”

Hắn cúi đầu gặm đùi gà, khiến Triệu Phi Yến nhìn chăm chăm, nuốt nước miếng, ghen tị vô cùng.

Nàng cũng rất muốn ăn, nhưng sợ phụ thân mắng.

Trong lúc nói chuyện, ngày càng nhiều nhân sĩ giang hồ vừa bàn tán vừa đi vào từ bên ngoài, đủ loại tiếng ồn ào huyên náo.

Lại qua một lúc, bỗng một tiếng chuông trong trẻo vang lên, cả sân trở nên im lặng.

Mọi người đều ngẩng đầu nhìn lên.

Chỉ thấy phía trước, Tiêu lão tộc trưởng Tiêu Vạn Đình, mặc một bộ trường bào đỏ thêu vân rồng, xuất hiện ở khu vực trước nhất, hắn thân hình cao lớn, mặt đầy râu quai nón, không hề giống người đã bốn trăm tuổi, tóc bạc trắng, ánh mắt sáng ngời, giống như một lão nhân bình thường sáu bảy mươi tuổi.

Bên cạnh hắn, là các trưởng lão và đệ tử trong Tiêu thị, tụ tập rất đông, chừng hai ba chục người.

Trên mặt rất nhiều đệ tử Tiêu thị đều có vẻ lo lắng, thiếu đi vẻ kiêu ngạo thường ngày, liên tục nhìn về phía đám đông.

“Phụ thân!”

Một nam tử trung niên nhìn về phía đám đông, sau đó nói.

“Ừm.”

Tiêu Vạn Đình gật đầu nhẹ, không nói thêm.

Nam tử trung niên lập tức hiểu ra, bước lên phía trước, nói to: “Các vị, đa tạ các vị đã từ xa đến chúc thọ cho phụ thân, khách đến nhà là khách quý, Thanh Dương Tiêu thị rất thích kết giao với nhân tài thiên hạ, có thể tụ hội cùng các vị thật sự là niềm vinh hạnh lớn lao, hôm nay xin mời các vị, đừng khách sáo, cứ ăn uống thoải mái...”

“Ha ha, Tiêu lão gia chủ, sinh thần hoan hỉ, chúc Tiêu lão gia chủ vạn sự như ý, tục hạc trường xuân, xuân thu bất lão, phú quý song toàn, chúng ta có đến trễ không?”

Bỗng, một tiếng cười vang lên từ ngoài sân, vọng vào tai mọi người.

Một nhóm trưởng lão và đệ tử Tiêu thị lập tức nhãn mặt, ngẩng đầu nhìn ra.

Chương 210: Viện Trợ Bên Ngoài? 2

Đến rồi!

Lang Gia Trần thị...

Thật nhanh.

Giang Thạch, Triệu Hậu Tài cũng không khỏi liên tục quay đầu nhìn ra.

Các nhân sĩ giang hồ khác càng bàn tán sôi nổi.

Chỉ thấy ngoài đại môn xuất hiện khoảng mười bóng người, khí thế cường hãn, đang bước tới, hướng về phía này.

Người đi đầu là một lão giả tóc bạc phơ, dung mạo thanh tú, mặt mang nụ cười, mặc trường bào đen, đôi tay rộng lớn, cầm một thanh kiếm dài, khí chất phiêu dật.

”Đại Trưởng lão “Vô Ảnh Kiếm” Trần Phong của Lang Gia Trần thị!”

Có người kinh ngạc nói ra, nhận ra người này.

“Trần Phong, danh chấn Trung Nguyên từ hai trăm năm trước, Lạc Già Sơn Trần lão tiên bối sao?”

“Ra là Phong Trưởng lão!”

“Quả thực là nhân vật huyền thoại, thần tiên sống a!”

Rất nhiều nhân sĩ giang hồ lập tức sôi sục lên, bàn tán liên miên.

Bọn họ lớn lên trong giang hồ thế tục, từ nhỏ đã nghe đủ chuyện giang hồ, đối với nhiều võ lâm thần thoại đều đã quen

tai, chỉ là chưa từng gặp chân nhân.

Giống như Phong Trưởng lão này là một huyền thoại sống!

Giang Thạch nhìn một cái, rồi lại nhìn về phía mấy người đi sau Trần Phong.

Chỉ thấy sau Trần Phong là hai nam tử trẻ tuổi, trong đó một người thân hình cao gầy, sắc mặt lạnh nhạt, mặc áo choàng xám, khí chất hơi lạnh lùng.

Một người kia là nam tử trẻ tuổi mặt đầy nụ cười, mặc áo xanh, luôn luôn nở nụ cười trên mặt, giống như ánh mặt trời rực rỡ, nhưng nhìn kỹ lại cảm thấy trong ánh mặt trời ẩn chứa sự lạnh lẽo đáng sợ.

“Nhìn thấy nam tử áo xám kia chưa? Nam tử áo xám đó chính là kỳ tài Trần Nguyên Long của Trần thị, lần trước đánh bại Tiêu Hỏa của Tiêu thị.”

Triệu Hậu Tài không khỏi thì thào: “Còn thanh niên áo xanh kia, ta cũng chưa nghe nói qua, không lẽ là thiên tài Trần thị ẩn tàng?”

Mặt hắn hiện vẻ hoài nghi.

“Vậy người trung niên đi sau thanh niên áo xanh là ai?”

Giang Thạch bỗng chỉ về phía thanh niên áo xanh ở đằng sau.

Chỉ thấy gò má người này nhô cao, râu quai nón ngắn, thân thể to lớn, đôi mắt không phải màu bình thường, mà là một màu vàng nhạt, ánh mắt di chuyển, như thể sở hữu một lực lượng kỳ lạ, có thể phản xạ ánh sáng, khiến người nhìn không tự chủ được sinh ra ảo giác.

Triệu Hậu Tài nhìn một cái, hơi ngạc nhiên, nói: “Có vẻ... có vẻ không phải người Đại Huyền của chúng ta, mắt vàng, đây là đặc điểm của người Bắc Chu...”

“Người Bắc Chu?”

“Đúng vậy, ở phía bắc Đại Huyền của chúng ta, có một vương triều hùng mạnh, người nơi đó khác với chúng ta, mắt bọn họ sinh ra vốn là màu vàng nhạt, thân thể cao hơn, da cũng thô hơn, đó là người Bắc Chu, nói đến Bắc Chu và Đại Huyền của chúng ta vốn là kẻ địch, gần như mỗi vài chục năm lại đánh nhau một trận, tuy nhiên mười mấy năm gần đây không đánh nữa...”

Triệu Hậu Tài nhanh chóng nói.

“Thế à? không ngờ kiến thức của tiền bối cũng uyên bác như vậy đấy?”

Giang Thạch lại nhìn Triệu Hậu Tài một cái.

Hóa ra Triệu Hậu Tài lại nhạy bén với tin tức trong giang hồ như vậy.

Mỗi lần gặp hãn đều có thể lấy được không ít tin tức, điều này không phải nhân sĩ giang hồ bình thường có thể làm được.

“Khách sáo khách sáo.”

Triệu Hậu Tài liên tục cười khở, trong lòng lại suy nghĩ nhanh chóng.

Người Bắc Chu thậm chí còn có quan hệ với Lang Gia Trần thị?

Đây là hợp tác sao?

Hay là bọn họ chỉ là nô lệ của Lang Gia Trần thị?

Hắn nghe nói nhiều thế gia thích nuôi người Bắc Chu làm nô lệ, điều này cũng không lạ...

“Trần Phong, lão tộc trưởng nhà ngươi đâu? Sao không tới?”

Tiêu lão tộc trưởng Tiêu Vạn Đình, ngữ điệu bình thản, hỏi.

“Lão tộc trưởng nhà ta có việc khác, không thể tới chúc thọ trực tiếp được, chỉ có thể sai tiểu bối đại diện tới chúc mừng, mong tiên bối thông cảm.”

Trần Phong lộ ra nụ cười, chấp tay, nói.

“Ân, Trần thị nhà ngươi bao giờ nuôi nô lệ Bắc Chu vậy? Ngược lại là ẩn tàng rất sâu.”

Tiêu Vạn Đình liếc nhìn sơ qua người Bắc Chu mắt vàng kia, nói.

“Nhà ta vốn có người như vậy, tiên bối bề quan nhiều năm, không rõ cũng bình thường.”

Trần Phong cười nhẹ, nói: “Tiên bối, lão tộc trưởng sai ta đến thực hiện thỏa thuận năm năm, mong tiên bối tha thứ.”

“Yên tâm, lão phu sẽ không để các ngươi chịu thiệt.”

Tiêu Vạn Đình nói điềm đạm.

Tính cách hần cứng rắn, nói một không hai, ban đầu các trưởng lão trong tộc đều khuyên hần hoãn sinh thần hoặc không mời quá nhiều người.

Nhưng hần cố tình không làm vậy, cố ý mời tất cả nhân sĩ giang hồ đến tiệc mừng thọ ăn cơm, chính là muốn nói với Lang Gia Trần thị, Tiêu thị bọn hần cũng không sợ. Luôn sẵn sàng chờ đợi bọn chúng đến.

“Vậy thì chúng ta không khách khí nữa.”

Trần Phong cười nhẹ, nói: “Lần trước Nguyên Long may mắn thắng hai chiêu, đánh bại Tiêu Hỏa của các ngươi, lần này không bằng vẫn để hai người bọn họ ra tay?”

“Ừm?”

Một nhóm trưởng lão và đệ tử Tiêu thị lập tức sắc mặt thay đổi, nhìn về Trần Phong.

Trần Nguyên Long, Tiêu Hỏa đều là thiên tài của hai tộc, dùng để làm át chủ bài trong trận đấu cuối cùng, lần trước cũng xuất chiến trong trận cuối cùng.

Trần Phong này lại muốn đưa Trần Nguyên Long ra ngay từ đầu?

Quả nhiên là kẻ đến không thiện.

Các nhân sĩ giang hồ khác cũng lập tức bàn tán sôi nổi, tiếng động ồn ào, cảm nhận được không khí căng thẳng.

“Lang Gia Trần thị xem ra lần này tự tin không nhỏ, có chút cảm giác chiếm lý không tha người vậy.”

Giang Thạch vừa ăn vừa mở miệng nói, không giữ gìn lời nói, cũng chẳng quan tâm người khác có nghe được không.

Bên cạnh, Triệu Hậu Tài lập tức bị lời nói của hắn dọa đến toát mồ hôi lạnh, lau mồ hôi trán, thì thầm: “Giang thiếu hiệp, xin nói nhỏ thôi, nhỏ thôi...”

Lời vừa rồi của hắn quả thực có chút đại bất kính, nếu bị đối phương nghe thấy, ít nhất cũng phải vướng vào không ít rắc rối.

“Sợ gì, bọn họ đánh bọn họ, ta nói chuyện của ta, không liên quan gì đến bọn chúng!”

Giang Thạch thờ ơ, lại cầm lấy một con ngỗng quay, xé một đùi ngỗng, đưa cho Triệu Phi Yến, cười nói: “Ăn đi, dù sao cũng không mất tiền!”

Triệu Phi Yến vừa thấy đùi ngỗng, lập tức mắt sáng lên, cũng không lo lắng nữa, vội vàng cầm đùi ngỗng, bắt đầu ăn nhanh, giống như con sóc ăn trộm được gà vậy.

Triệu Hậu Tài sợ đến mồ hôi lạnh đầm đìa, tâm can muốn nhảy ra lồng ngực, muốn lập tức bịt miệng Giang Thạch lại.

Nếu như lời nói lúc này đã coi như là hiềm nghi đại bất kính rồi, thì câu nói sau đó chắc chắn càng thêm bất kính.

Lần này xong con nhé!

Nói không chừng sẽ chọc giận cả hai thế gia lớn một lúc.

Quả nhiên!

Sau khi Giang Thạch nói xong, cho dù là Tiêu thị phía trước, hay Trần thị đều nhú mày, sắc mặt hơi lạnh, tìm theo tiếng nói nhìn về phía Giang Thạch, Triệu Hậu Tài.

Triệu Hậu Tài cúi đầu xuống, dùng tay áo che mặt, thân thể co rút sát mặt bàn, đồng thời chủ động tạo khoảng cách với Giang Thạch.

“Thanh Dương Tiêu thị, danh tiếng lớn quá, thật sự là khách nào cũng mời vào nhà.”

Người Bắc Chu kia cười nhàn nhạt một tiếng, nhìn về phía Giang Thạch.

“Khách đến nhà là khách quý, lời nói của tiểu huynh đệ kia cũng có lý.”

Tiêu Vạn Đình nói điềm đạm, liếc nhìn Giang Thạch một cái, không để ý nữa, nói: “Nếu các ngươi muốn Tiêu Hỏa xuất chiến trước, lão phu tất nhiên cũng không từ chối, Hỏa nhi!”

“Vâng, gia chủ!”

Phía sau hắn, một thanh niên cao lớn mặc trường bào màu thiên thanh nhạt bước ra, tay cầm một thanh kiếm đen, sắc mặt lạnh lùng, đôi mắt sáng quắc, nhìn về phía đối diện.

Bề ngoài trông như chỉ là thanh niên, nhưng thực tế do huyết mạch thế gia lão hóa chậm hơn người bình thường, tuổi

người này đã qua ba mươi.

“Nguyên Long!”

Phía Trần Phong cũng bình tĩnh nói.

Phía sau hắn, thanh niên áo xám cười nhàn nhạt một tiếng, lập tức đi ra từ phía sau Trần Phong, ánh mắt hẹp dài, khí chất lạnh lùng, nhìn về phía Tiêu Hỏa.

Chương 211: Viện Trợ Bên Ngoài? 3

Rất nhiều nhân sĩ giang hồ lập tức bàn tán sôi nổi, trong mắt lộ vẻ mong đợi.

Cuối cùng cũng đến rồi.

Ngay từ đầu đã là trận chiến của cao thủ mạnh nhất!

Hai người cũng không khách khí, sau khi xuất hiện, ánh mắt lạnh lẽo, binh khí đồng thời rút ra, mang theo hào quang rực rỡ, chớp mắt lao tới, trực tiếp nhanh chóng xông tới phía đối phương.

Rầm rầm rầm!

Một loạt tiếng va chạm dồn dập nhanh chóng vang lên, âm thanh chói tai, kiếm quang nhanh đến mức không nhìn rõ, giống như hai con lốc nhỏ đang giao chiến.

Nếu không phải nơi này cố ý dành ra chỗ trống cho họ chiến đấu, chỉ kiếm khí bắn loạn cũng đủ làm nhiều người bị thương nặng.

“Kiếm thuật thật kinh khủng!”

“Siêu phẩm võ học!”

“Hoán Huyết cao nhân...”

Rất nhiều nhân sĩ giang hồ liên tục kêu la kinh hãi.

Hai người ở giữa thi triển kiếm thuật của mình lên cực hạn, bỗng cùng hét lớn một tiếng, thân thể bùng nổ khí thế, mạch máu nổi lên, cơ bắp hiện ra, phá vỡ quần áo, toàn thân phình ra

gấp đôi, thanh kiếm trong tay mang theo lực lượng kinh khủng lao thẳng vào đối phương.

Rầm!

Một tiếng nổ chấn động trời đất, điếc tai, giống như hai thiên thạch va chạm.

Mặc dù xung quanh có Tiêu Vạn Đình và Trần Phong phòng ngự kịp thời, nhưng vẫn có rất nhiều nhân sĩ giang hồ kêu rên đau đớn, bay người ra, các bàn tiệc ở gần phía trước nứt vỡ.

Hai thanh kiếm của bọn hắn chạm mạnh vào nhau, giăng co ngăn ngủi.

Trong mắt Trần Nguyên Long lộ vẻ kinh ngạc, nhìn chăm chăm vào Tiêu Hỏa phía trước.

Không ngờ năm năm qua, thực lực Tiêu Hỏa tăng vọt nhanh thế!

Năm năm trước, hắn yếu hơn ta nhiều, nhưng bây giờ lại có thể đánh ngang sức với ta!

Tuy nhiên!

Khóe miệng Trần Nguyên Long lộ nụ cười tàn nhẫn, nói: “Đã đến lúc kết thúc!”

Rầm!

Khí thế của hắn lại bùng nổ thêm một tầng, giống như núi lửa phun trào không thể kiềm chế, mang theo sóng lớn dâng lên, hiện trường lập tức bắt đầu cát bay đá chạy, mặt đất rung chuyển.

Hắn còn ần giấu lực lượng!

Vừa rồi không phải là thực lực thật sự của hắn.

“Giả heo ăn thịt hổ, cố ý giấu thực lực!”

Một giọng nói không hợp lại vang lên, vọng khắp nơi truyền vào tai mọi người.

Người Trần thị lập tức sắc mặt âm trầm, nắm tay siết chặt.

Thậm chí cả người Tiêu thị cũng sắc mặt khó coi.

Bởi vì... Tiêu Hỏa cũng giấu lực lượng!

Quả nhiên, khi cơ thể Trần Nguyên Long bùng nổ lần thứ hai, lực lượng tăng vọt, phía Tiêu Hỏa cũng là đôi mắt âm trầm, bỗng hét lớn một tiếng, thân thể cũng bùng nổ lần thứ hai, huyết khí sôi sùng sục, bắt đầu phình to, lực lượng và khí thế trên người tăng nhanh...

“Ồ? Tiêu thị cũng giấu lực lượng? Thế thì được rồi.”

Tiếng nói không hợp kia lại vang lên.

Giang Thạch ăn xong con ngỗng lớn, tiếp tục bắt một con ba ba, xé một cái đùi ba ba cho Triệu Phi Yến, miệng Triệu Phi Yến ăn đến đầy dầu mỡ, càng ăn càng thơm, mắt to híp lại.

“Xong con ghé, xong con ghé rồi...”

Triệu Hậu Tài thâm than, cúi đầu xuống gầm bàn, không dám ngẩng lên.

Này là chuyện gì chứ?

nữ nhi của hắn mới vừa mới chữa được thói hay nói bậy, kết quả bây giờ Giang Thạch cũng trở nên thích nói bậy.

Người ta đấu võ trên sàn, người thì ở dưới la lối lung tung!

Không sợ chết sao?

Rầm!

Lại là một loạt tiếng va chạm dữ dội kinh khủng, âm thanh chói tai, cực kỳ lớn, rung động tất cả mọi người, giống như

sấm sét đánh bên tai, đám người vội vàng bịt tai, vô cùng kinh hãi.

Hiện trường đã hỗn loạn thành một đoàn, lực lượng của hai người đều được đẩy lên cực hạn, thanh kiếm trong tay dưới va chạm dữ dội như vậy đều trực tiếp vỡ vụn, vô số mảnh vụn bắn tung tóe khắp nơi.

Tiêu Vạn Đình, Trần Phong liền nhanh chóng ra tay, ngăn chặn tất cả mảnh vụn.

Trong luồng sóng khí dữ dội, máu bắn tung tóe, thân thể Tiêu Hỏa ngã bay ra ngoài, rơi thẳng xuống ngoài sân, một trưởng lão Tiêu thị sắc mặt thay đổi, liền vội vàng nhảy dựng lên, nhanh chóng đỡ lấy Tiêu Hỏa.

Ngược lại Trần Nguyên Long bên kia, cũng bị sắc mặt đỏ bừng, phun ra một ngụm máu lớn, thân thể lùi nhanh ra sau, chân đạp xuống đất, liên tục lùi ra bảy tám bước, cũng bị thương nặng.

“Nguyên Long!”

Sắc mặt Trần Phong hơi thay đổi, thân thể lướt nhanh, xuất hiện bên cạnh Trần Nguyên Long, nhanh chóng điểm huyết đạo cho hắn, đồng thời lấy đan dược chữa thương nhanh chóng nhét vào miệng Trần Nguyên Long.

“Hảo, hảo một cái Tiêu Hỏa, năm năm qua thế mà có thể thật sự trưởng thành đến mức này!”

Giọng điệu Trần Phong trầm thấp, nhìn về phía Tiêu Hỏa đã bị thương nặng bất tỉnh.

Lần này tuy Trần Nguyên Long thắng, nhưng cũng bị thiệt hại nặng nề.

Tiếp theo chần chẫn không thể thi đấu nữa.

“Đủ rồi, còn hai trận, ta nghĩ các người không cần phiên toái như vậy nữa.”

Bỗng nhiên, thanh niên áo xanh bên phía Trần Phong im lặng từ đầu đến giờ trực tiếp nhảy lên, ngũ khí bình thản, ánh mắt lạnh lùng, quét về phía tất cả người Tiêu thị, lạnh giọng nói: “Hai trận tiếp theo, để ta đảm nhiệm đi, ngoại trừ Tiêu lão tộc trưởng, còn lại tất cả lên luôn đi, kể cả trưởng lão của các người, tất cả lên hết đi!”

“Cùng lên?”

“Ngông cuồng?”

“Đúng là không biết sống chết!”

“Người là ai?”

Rất nhiều người Tiêu thị phần nộ.

Bên ngoài sân, các nhân sĩ giang hồ cũng kinh ngạc.

Bảo người Tiêu thị cùng lên?

Gan lớn thật!

“Tiêu lão tộc trưởng thứ lỗi, đây là thiên tài thứ hai của Trần thị ta, tên Trần Húc, lời nói của Trần Húc hơi thô lỗ, xin Tiêu lão tộc trưởng đừng để ý, tuy nhiên đề nghị của Trần Húc có vẻ cũng có lý!”

Trần Phong lộ ra nụ cười, nhìn Tiêu Vạn Đình.

Tiêu Vạn Đình dù tính khí tốt đến đâu, sắc mặt cũng trở nên âm trầm.

Bảo người Tiêu thị cùng lên!

Hảo một tên hậu bối cuồng vọng!

Tuy nhiên tình hình Tiêu thị quả thực không lạc quan nổi, giống như hầu hết các thế gia đều phải đối mặt với tình trạng

không người kế nghiệp, Tiêu thị ngoại trừ lão tộc trưởng tu vi có một không hai, bên dưới cũng không người có thể kế tục, thậm chí một đám trưởng lão cũng là hạng giá áo túi com.

“Tốt, thật tốt, không ngờ Lang Gia Trần thị thậm chí còn bồi dưỡng được thiên tài như vậy.”

Tiêu Vạn Đình thở dài, biết rằng trận chiến này không cần thiết nữa.

Cho người trong tộc lên nữa cũng chỉ là bị đánh mặt mà thôi.

“Tiêu thị nhận thua!”

Tiêu Vạn Đình nói.

“Phụ thân!”

“Gia chủ!”

Các trưởng lão Tiêu thị sắc mặt thay đổi.

“Nếu các ngươi không phục, cứ đi lên, nếu vẫn sợ hãi mà nói, có thể đi tìm trợ giúp bên ngoài, Trần Húc ta một mình tiếp tất cả!”

Mặt Trần Húc mang nụ cười lạnh lùng, đưa mắt nhìn xuống dưới đám đông.

Rất nhiều nhân sĩ giang hồ sắc mặt hơi thay đổi, nhanh chóng đứng dậy lùi về phía sau, sợ bị Trần Húc chú ý tới.

Triệu Hậu Tài càng là sắc mặt thay đổi, kéo nữ nhi và đồ đệ, đi về phía sau.

“Một lũ vô dụng!”

Trần Húc lạnh nhạt.

Không biết là chửi mọi người, hay là chửi người Tiêu thị, khiến một nhóm trưởng lão Tiêu thị đều sắc mặt tím tái, càng

thêm xấu xí.

“Tiêu tộc trưởng, hôm nay thật có lỗi, mong Tiêu tộc trưởng tha thứ, ngoài khu phúc địa kia, còn có một phần nguyên liệu Hoán Huyết, mong Tiêu tộc trưởng nhanh chóng lấy ra, bọn ta sẽ rời đi.”

Trần Phong cười nhẹ, nhìn Tiêu Vạn Đình.

Tiêu Vạn Đình thở dài, cả người như già đi mấy tuổi trong nháy mắt, vẫy tay :“Mang ra cho bọn họ!”

“Phụ thân!”

Một nam tử trung niên nghiêng răng.

“Mang ra đi!”

Tiêu Vạn Đình nói.

Nam tử trung niên vô cùng không cam lòng, giậm chân một cái, chỉ đành quay người đi lấy.

“Quả thực là cuồng vọng không biên giới, đánh bại người còn không chịu tha, còn bắt người khác đi tìm viện trợ bên ngoài, ức hiếp người cũng không nên ức hiếp như vậy.”

Giọng nói trước đó lại vang lên.

Trần Húc tất nhiên nổi giận, bỗng quay đầu lại, gằn giọng:“Mẹ nó, ta nhìn ngươi lâu lắm rồi, mau lên đây cho ta!”

Đôi mắt hắn trực tiếp rơi vào Giang Thạch, khí thế cuộn cuộn, sát ý ngập tràn.

Sắc mặt Giang Thạch tức giận, “Thảo con mẹ ngươi!”

...

Chương 212: Huyền Âm Độc Thử!! 1

Trần Húc nổi giận, đôi mắt trực tiếp hướng về phía đám đông, đôi mắt toát lên sát khí, khiến các nhân sĩ giang hồ có mặt hoảng sợ lùi về phía sau, vội vàng tăng tốc bước chân, sợ bị Trần Húc nhận ra.

Ngay cả Triệu Hậu Tài cũng sợ đến mồ hôi lạnh đầm đìa, kéo đồ đệ và nữ nhi chạy nhanh ra xa Giang Thạch, sợ bị người ta phát hiện bọn họ từng ngồi chung một bàn.

Đây không phải trò đùa!

Một khi bị phát hiện, ba người bọn họ khó thoát khỏi cái chết.

Không ngờ Giang Thạch lúc này cũng lửa giận ngập trời.

Ban đầu hắn không định can thiệp, nhưng không còn cách nào, sau này hắn còn phải nhờ vả Tiêu thị để thay máu.

Lúc này nếu không ra tay, sau này tìm Tiêu Vạn Đình, Tiêu Vạn Đình cũng có thể không giúp hắn.

Huống hồ, nguyên liệu Hoán Huyết cực kỳ hiếm.

Ngay cả Hắc Liên Thần hắn cũng không thể tìm đủ một bộ.

Tiêu thị bây giờ đưa ra một bộ, trời biết Tiêu thị còn dư thừa không?

Chuyện liên quan đến lợi ích của Giang Thạch, hắn nhất định phải đứng ra.

“Cút lên đây cho ta!”

Trần Húc quát.

Giang Thạch đem đui ba ba vỗ mạnh xuống bàn, cũng không từ chối, trực tiếp bước lên, đi về phía sân đấu.

Lúc này tất cả nhân sĩ giang hồ đều kinh ngạc bàn tán.

Ngay cả người Tiêu thị cũng choáng hoàn toàn.

Tên này thật sự không biết sống chết, hay là giả vờ không biết sống chết?

Dám ồn ào dưới đài đã xong, bây giờ còn dám thật sự lên đài.

Tuy nhiên!

Hắn lên đài bây giờ cũng tốt, vừa vặn có thể nhờ người này dò xét thực lực của Trần Húc.

“Chú ý, lai lịch người này không rõ, thực lực chưa biết, rất có thể có âm mưu...”

Ngũ điệu nam tử trung niên Tiêu thị hơi đông lại, truyền âm với người bên cạnh.

Người bên cạnh lập tức tâm chấn động, lại nhìn về phía Giang Thạch.

Không sai!

Hoặc là tên này có vấn đề về đầu óc, hoặc là, thật sự có âm mưu.

“Không biết sống chết, thật sự là vật hợp theo loài, người cùng chí hướng!”

Ngũ điệu Trần Húc lạnh lẽo, nhìn chằm chằm Giang Thạch, đuôi mắt lại liếc người Tiêu thị, lạnh lùng nói: “Đây là nội tình ngàn năm của Tiêu thị sao? Thật sự là ai cũng có thể mời vào nhà, cũng không sợ bôi nhọ gia môn.”

Người Tiêu thị tức giận trong lòng, lại siết chặt nắm đấm.

“Tiểu huynh đệ, người lui xuống đi, đây là ân oán giữa Tiêu thị và Trần thị của chúng ta, không liên quan gì đến người, ta không truy cứu chuyện của người, mau lui đi.”

Lão tộc trưởng Tiêu thị Tiêu Vạn Đình nói.

“Không được.”

Giang Thạch vừa đi tới, vừa nói: “Ta ghét nhất là bị người khác chửi, tên này vừa chửi ta, ta nhất định phải lên!”

Trần Húc cười lạnh trong lòng, đôi mắt nhìn chằm chằm Giang Thạch, không muốn để hắn nói tiếp nữa, bỗng nhiên vung tay ra, cả lòng bàn tay trực tiếp phình to gấp đôi, giống như cái quạt, khí thế kinh khủng, công kích hướng thẳng Giang Thạch, chỉ riêng sóng khí mang theo cũng phát ra tiếng rít chói tai, như vô số lưỡi đao.

Đồng thời!

Người Bắc Chu đứng bên cạnh Trần Phong từ lúc này, cũng là ánh mắt lạnh lùng, ngẩng đầu lên, hai con ngươi màu vàng nhạt bỗng chốc lóe lên gợn sóng vô hình.

Võ học loại tinh thần!

Rầm!

Lực lượng tinh thần vô hình nhanh chóng bao trùm thân thể Giang Thạch, ảnh hưởng đến tinh thần của hắn.

Hắn không quan tâm Giang Thạch có gì kỳ lạ, cũng không quan tâm lai lịch Giang Thạch, để đảm bảo tuyệt đối an toàn, trực tiếp âm thầm can thiệp chiến đấu.

Tuy nhiên!

Sắc mặt Giang Thạch tức giận, giống như không bị ảnh hưởng, tay vung ra, hoàn toàn không tránh né, trực tiếp đón

đầu công kích của Trần Húc.

Trần Húc cười lạnh trong lòng, bỗng tăng thêm lực đạo, cả lòng bàn tay lập tức biến thành màu đen thẫm, sương mù cuộn cuộn, phát ra mùi hôi thối kinh khủng.

Dám đối đầu trực diện với ta, ta sẽ tiễn ngươi lên đường.

Chết đi!

Bốp!

Lòng bàn tay hấn va vào lòng bàn tay của Giang Thạch, trực tiếp phát ra tiếng nổ âm âm, mặt đất rung chuyển, âm thanh cuộn cuộn, khí độc trực tiếp bốc lên bốn phía.

Rất nhanh sắc mặt Trần Húc thay đổi, cảm giác như đâm vào một ngọn núi, không lay chuyển được chút nào, không những thế, còn có một luồng lực lượng dữ dội tràn vào thân thể, lập tức đập bay hắn ra xa, va mạnh vào bức tường ở xa.

Mọi người trong sân đều thay đổi sắc mặt, kinh ngạc không nói nên lời.

Trần Húc bị Giang Thạch đánh bay?

Đùa gì thế?

Ngay cả cao thủ Bắc Chu vừa dùng võ học tinh thần cũng hơi thay đổi sắc mặt, lại nhìn về phía Giang Thạch.

“Bí bảo tinh thần!”

Ngữ điệu hắn trầm thấp, nhìn chăm chăm Giang Thạch.

“Cái gì?”

Sắc mặt Trần Phong tức giận.

“Trên người tiểu tử này có bí bảo loại tinh thần, có thể đón đỡ công kích tinh thần của ta.”

Cao thủ Bắc Chu nhanh chóng truyền âm.

Rầm!

Không xa, Trần Húc lại lật người đứng dậy, sắc mặt dữ tợn, nhìn lòng bàn tay, rồi nhìn Giang Thạch, đơn giản là không tin vào mắt mình.

Không thể nào!

Điều này không thể!

“Tiểu tử, ta để ngươi chết!”

Hắn hét lớn một tiếng, thân thể bỗng bùng nổ, xột xoạt một tiếng, quần áo trên người nổ tung, cơ bắp nhanh chóng phình to, da thịt chuyển thành màu xanh đen với tốc độ có thể nhìn thấy được bằng mắt thường, mỗi lỗ chân lông đều bắt đầu phát ra chất độc, thân thể kinh khủng, khí thể bùng nổ.

Toàn thân phình to ra hơn hai ba lần so với lúc trước.

Lão tộc trưởng Tiêu thị Tiêu Vạn Đình mắt co lại, hoảng hốt nói: “Huyền Âm Độc Thể, không ổn, Lang Gia Trần thị thậm chí còn có một Huyền Âm Độc Thể, tiểu huynh đệ mau tránh!”

“Huyền Âm Độc Thể?”

Người Tiêu thị lớn tiếng kinh ngạc.

Huyền Âm Độc Thể là thể chất chí âm chí độc nhất thiên hạ, tàn nhẫn cay độc, quỷ dị khó lường, ai sở hữu thể chất này, rất khó sống qua được đạo khảm hai mươi tuổi.

Tuy nhiên một khi sống sót qua, mức độ kinh khủng sẽ vượt ngoài tưởng tượng, không chỉ máu trong người sẽ sinh ra kịch độc cực mạnh, mà còn là tạo thành căn cơ tuyệt vời để tu luyện công pháp âm tính, độc tính.

Bất kỳ công pháp âm tính, độc tính nào đến tay người có thể chất này, đều sẽ được phát huy hết tất cả uy lực.

Quan trọng hơn, máu của hắn có độc tính kinh khủng, chỉ cần một giọt cũng đủ giết chết cao thủ cùng cảnh giới, thậm chí cảnh giới cao hơn dính phải cũng

Lúc này, khí thế của Trần Húc cực kỳ kinh khủng, gầm lên một tiếng, khí thế hoàn toàn bùng nổ, da thịt nhanh chóng rỉ máu, nhuộm đỏ cả lòng bàn tay.

Không suy nghĩ, hắn trực tiếp nhảy bổ lên, cả người mang theo khí tức ô uế hỗn loạn, trực tiếp xé toang không khí, nhanh chóng lao tới hướng Giang Thạch, tiếng nổ rầm rầm.

Hai bàn tay đồng loạt công kích.

Là cao thủ mạnh nhất của Lang Gia Trần thị, hắn thậm chí bị một tên vô danh tiểu tốt một chiêu đánh bay, thật sự là sỉ nhục lớn.

Để hắn liều lĩnh phát huy toàn bộ thực lực, nhất định phải giết chết đôi phương.

“Hay lắm, Húc công tử đã dùng Huyền Âm Độc Thể, tên này nhất định phải chết!”

Cao thủ Bắc Chu lạnh lùng nói.

Trần Phong cũng thở phào nhẹ nhõm, ánh mắt lạnh lẽo, nhìn Giang Thạch như nhìn người chết.

Không quan tâm đây là ai, liều lĩnh can thiệp vào việc giữa Lang Gia Trần thị và Thanh Dương Tiêu thị, cũng đừng trách bọn họ ra tay tàn nhẫn.

Một khi Trần Húc đã dùng Huyền Âm Độc Thể, chắn chắn sẽ không thể để lại người sống.

Tuy nhiên, chuyện khiến bọn họ mở to mắt kinh ngạc lại xảy ra.

Chỉ thấy Giang Thạch nhú mày, vẫn như lúc trước, hoàn toàn không tránh né, tương tự lao nhanh ra, lại đánh thẳng về hướng Trần Húc.

Hoàn toàn không để ý đến lời cảnh báo của lão tộc trưởng Tiêu thị.

Rầm rầm!

Lại một tiếng nổ vang lên, khí thế cuộn cuộn, âm thanh vang dội, một bóng người bị bắn ra như viên đạn, lập tức bay ngược trở lại, va mạnh vào khu vực xa xa.

Bịch một tiếng, rơi xuống nơi xa xa, tóc tai bù xù, sắc mặt tái mét, miệng phun máu.

Chính là Trần Húc!

Chương 213: Huyền Âm Độc Thể!! 2

“Người...”

Hắn kinh hãi, đơn giản không thể tin được, bị thực lực của Giang Thạch hoàn toàn chấn động.

Hắn đã dùng toàn bộ thực lực, thi triển Huyền Âm Độc Thể, kết quả vẫn bị đối phương mạnh mẽ đánh bay!

Làm sao có thể?

Giống như Huyền Âm Độc Thể của hắn hoàn toàn không có tác dụng gì, ngoài việc khiến Giang Thạch lùi lại vài bước, không khiến đối phương phun ra dù chỉ một ngụm máu.

Toàn trường sôi sục.

Mọi người mở to mắt kinh ngạc, bàn tán ầm ĩ.

“Húc nhi!”

Trần Phong sắc mặt giận dữ, thân thể lướt nhanh, gần như trong nháy mắt đã xuất hiện bên cạnh Trần Húc, vội vàng kiểm tra thương thế, cho hắn ăn đan dược, đồng thời đôi mắt liếc nhanh về phía Giang Thạch, sát ý trong ánh mắt không che giấu được.

“Tốt, tốt, tốt!”

Hắn nén giận, liên tục nói ba tiếng tốt.

Ngay cả cao thủ Bắc Chu cũng mặt đen xì, nhìn chằm chằm Giang Thạch.

Võ học loại tinh thần vô dụng với hắn!

Độc tố kinh khủng của Húc công tử cũng vô dụng với hắn!

Tên này chần chẫn có chí bảo bàng thân!

Không kể thế nào, phá hoại kế hoạch của Trần thị, kế hoạch của Bắc Chu, tên này nhất định phải chết!

Lúc này ngay cả Triệu Hậu Tài đã lui ra ngoài cũng hoàn toàn sững sờ, vẻ mặt chấn động, không thể tưởng tượng nổi.

Tên Giang Thạch này...làm sao...làm sao lần nào xuất hiện cũng kinh khủng hơn lần trước?

Hắn dễ dàng đánh bại đệ nhất thiên tài của Trần thị?

Rất nhanh Triệu Hậu Tài phản ứng lại, rung mình, vội vàng ra hiệu đồ đệ và nữ nhi, lợi dụng lúc đám đông hỗn loạn, vội vã bỏ chạy.

Chết tiệt, vùng nước đục này tuyệt đối không được lộ.

Mỗi lần gặp Giang Thạch đều có tai họa ngập đầu!

Quả thực xúi quẩy!

Phía Thanh Dương Tiêu thị càng là ai nấy đều kinh ngạc, ánh mắt tập trung vào Giang Thạch, sau đó hả hê.

Nam tử trung niên Tiêu thị liền vội vàng quát: “Trần Phong, đây không phải là các người vừa nói, để Tiêu thị ta tùy ý mời ngoại viện sao? Thế nào, bây giờ các người thua có phục không?”

“Người...”

Sắc mặt Trần Phong giận dữ, mí mắt giật liên hồi, nhìn nam tử trung niên Tiêu thị, rồi nhìn Giang Thạch, muốn xé xác Giang Thạch ra.

Đây là hỗn tiểu tử từ đâu chui ra!

Dám phá việc tốt của bọn họ!

“Trần Phong, Tiêu Minh nói có lý, chuyện này là do Trần thị các người yêu cầu, giờ Trần thị các người lại thua, không thể trách Tiêu thị ta không đúng, bây giờ nhiều người như vậy đang nhìn, không phải Tiêu thị ta cố ý chơi xỏ lá!”

Lão tộc trưởng Tiêu thị Tiêu Vạn Đình bình tĩnh nói.

Trần Phong nghiêng răng, cố gắng nén xuống cảm giác muốn tát mình một cái.

Ai có thể nghĩ rằng trong đám người này thật sự có người có thể chống lại Huyền Âm Độc Thể!

Huyền Âm Độc Thể, vừa âm vừa độc, thêm vào thực lực Trần Húc vốn là Hoán Huyết tam trợn thiên, thực lực như thế ai có thể chống lại?

Ban đầu là chuyện chắc như đinh đóng cột, ai ngờ thật sự xảy ra biến cố!

“Được, Trần thị ta thua, Tiêu lão tộc trưởng, năm năm sau chúng ta lại tính toán món nợ hôm nay!”

Trần Phong nghiêng răng nói, lại nhìn Giang Thạch thật sâu một lần nữa.

Người Bắc Chu kia cũng mất lạnh lùng, ánh mắt như rắn độc, quét ngang trên người Giang Thạch, cuối cùng cũng rời khỏi với đám người Trần thị.

Các nhân sĩ giang hồ bàn tán sôi nổi, kinh ngạc không thôi.

Tiêu Minh lập tức bước ra, nhìn mọi người, nói: “Các vị, vừa rồi chỉ là sự cố nhỏ, mong các vị đừng hoảng sợ, tiếp tục dùng tiệc, các vị yên tâm, Tiêu thị ta sẽ dùng rượu tốt nhất để khoản đãi tất cả mọi người!”

Đám đông reo hò, liên tục hô to.

“Tiểu huynh đệ, không biết xưng hô thế nào? Có thể mượn một bước nói chuyện?”

Tiêu lão tộc trưởng nhìn Giang Thạch, nói.

“Đang có ý này.”

Giang Thạch gật đầu.

Tiêu lão tộc trưởng cúi đầu nhẹ, lập tức dẫn Giang Thạch đi vào sâu trong tộc viện Tiêu thị.

...

Phía khác.

Trần Phong sắc mặt lạnh lẽo, nghiêng răng, lại nhìn về phía tộc viện Tiêu thị ồn ào náo nhiệt một lần nữa, lạnh lùng nói: “Cao tiên sinh, giết chết tên vừa rồi cho ta, ta không quan tâm hắn là ai, cũng không muốn biết hắn là ai, mang đầu hắn cho ta!”

“Được.”

Người Bắc Chu cao gầy gật đầu nhẹ, lạnh nhạt nói: “Trên người tên vừa rồi chắn chắn có chí bảo, có thể đồng thời chống đỡ độc tố của Húc công tử và công kích tinh thần của ta, loại chí bảo như thế chắn chắn phi phàm, Bắc Chu ta cũng có cao thủ trên Hắc Bảng, Hồ Thái Thủ Viên Côn và Độc Phong Kiêu Nguyệt. Bọn họ ở gần đây, ta sẽ liên lạc với bọn họ, tuy nhiên...”

Nói đến đây, hắn lại nhìn Trần Phong, trầm giọng nói: “Việc Trần trưởng lão hứa với chúng ta, nhất định không được quên.”

Sắc mặt Trần Phong âm trầm, nói: “Yên tâm, Lang Gia Trần thị ta không đến nỗi phải thất ước.”

“Ừm, Trần trưởng lão yên tâm, đến lúc chúng ta chiếm được Trung Nguyên, Trần thị vẫn là Trần thị.”

Cao thủ Bắc Chu điềm đạm nói.

Mọi người lập tức nhanh chóng rời khỏi.

...

Sâu trong tộc viện Tiêu thị.

Trong đại sảnh rộng rãi.

Sắc mặt Tiêu Vạn Đình âm trầm, cầm một chiếc ngọc bội màu xanh nhạt, ánh mắt thay đổi, không ngừng nhìn chăm chăm.

Trong lòng Giang Thạch thất lại, cảm thấy không ổn.

Từ lúc vào đại sảnh, hắn đã đưa ngọc bội cho Tiêu Vạn Đình.

Nhưng điểm quan trọng là Tiêu Vạn Đình cầm ngọc bội, cứ nhìn mãi, cũng không nói gì, không lẽ lão già này muốn nuốt lời?

Lần này xong đời!

Nếu hắn muốn nuốt lời, vậy chuyện này chính là hoàn toàn uổng công.

“Tiền bối...”

Giang Thạch lại không nhận được mở miệng.

Ánh mắt Tiêu Vạn Đình lạnh lùng, vô cùng sâu thẳm, như biến thành hai hố đen quỷ dị, nhìn Giang Thạch, khiến trong lòng Giang Thạch rung mình, tóc gáy dựng đứng, cảnh giác nguy cơ tồi tệ.

Lão già này muốn ra tay?

“Trần Huyền Thiên lão già này vẫn chưa chết?”

Tiêu Vạn Đình lạnh lùng nói.

“Khụ, giáo chủ vẫn bình an.”

Giang Thạch đáp lời.

“Bình an? Hừ!”

Tiêu Vạn Đình lạnh nhạt, khiến người không biết hắn nghĩ thế nào, lạnh lùng nói: “Người có yêu cầu gì, nói đi.”

“Vẫn bồi muốn thay máu.”

Giang Thạch không che giấu, nhìn chăm chăm đối phương.

“Thay máu?”

Mắt Tiêu Vạn Đình híp lại, lại nhìn Giang Thạch, nói: “Thực lực của ngươi không yếu, có thể đánh bại Huyền Âm Độc Thể, càng là hiếm thấy, ngươi là người nào của Trần Huyền Thiên? Bây giờ đang ở cảnh giới gì?”

“Ta... là sư đệ của giáo chủ!”

Giang Thạch nói dối.

“Sư đệ?”

Mắt Tiêu Vạn Đình lạnh lùng, bàn tay với ra chớp nhoáng, tóm lấy Giang Thạch, năm ngón tay như từ thép tấn đúc thành, sắc bén vô song, phát ra tiếng rít chói tai.

Sắc mặt Giang Thạch thay đổi, nhẹ nhàng tránh né, đồng thời tay nhanh chóng tóm vào huyết đạo trên tay Tiêu Vạn Đình, trong nháy mắt tay Tiêu Vạn Đình hạ xuống, buộc Tiêu Vạn Đình phải rút tay lại.

“Phản ứng không tồi!”

Tiêu Vạn Đình cười lạnh, nói: “Trần Huyền Thiên có nói với ngươi điều gì đặc biệt không?”

Đôi mắt hắn lạnh lùng sâu thẳm, lại nhìn Giang Thạch, như muốn nhìn thấu Giang Thạch, chỉ cần Giang Thạch dám nói dối bất cứ điều gì, hắn sẽ lập tức nhận ra.

“Không có!”

Giang Thạch trả lời.

“Thế à?”

Tiêu Vạn Đinh im lặng một lúc, sau đó thở dài nhẹ: “Thôi, ta không khó để ngươi nữa, đưa ngươi đi Hoán Huyết, đi thôi!”

Giang Thạch mắt mở to.

Thành công?

Hắn liền vội vàng đứng dậy, nhanh chóng theo sau.

Chương 214: Hoán Huyết Tam Trọng Thiên ! Thực lực tăng vọt!! 1

“Tiêu thị ta gia đại nghiệp đại, hiện nắm giữ hai khu phúc địa, một ở ngoài tộc địa, chính là nơi trước đây phát hiện cùng Lang Gia Trần thị, một ở sau núi của tộc địa, bây giờ ta đưa người đến chính là nơi sau núi tộc địa.”

Tiêu Vạn Đình giọng điệu già nua, nhìn về phía một hang động thần bí phía trước, bước tới.

Bên ngoài hang động, vài vị trưởng lão tộc địa đang im lặng canh giữ.

“Gia chủ!”

“Ân, ta đưa người đến thay máu.”

Tiêu Vạn Đình nói một câu, bước vào bên trong hang động.

Giang Thạch im lặng đi theo.

“Đưa người đến thay máu?”

Vài vị trưởng lão canh giữ khu phúc địa lộ vẻ kinh ngạc, vội vàng quay đầu lại, nhìn Giang Thạch.

Đây là ai?

Sao bọn họ chưa từng gặp?

Nguyên liệu thay máu của gia tộc vốn đã cực kỳ khan hiếm, ngay cả bọn họ cũng không đủ dùng, bây giờ gia chủ lại đưa một người xa lạ đến thay máu?

Vài vị trưởng lão thay đổi sắc mặt, nhưng không dám cản trở.

Bên trong phúc địa, không gian thoáng đãng, trong lành dễ chịu, nơi này gần như giống hệt với khu tiểu phúc địa mà Giang Thạch từng thấy ở Hắc Vân Sơn Mạch, tự nhiên khiến hắn cảm thấy cảm giác quen thuộc, huyết dịch sục sôi.

Chỉ cần ngồi đây một lúc cũng có thể khiến huyết mạch khai thông.

“Thế nào? Nơi này so với Hắc Liên Thánh Giáo các ngươi thế nào?”

Tiêu Vạn Đình hỏi.

“Không sai biệt lắm.”

Giang Thạch nói.

” Không sai biệt lắm? Hừ!”

Tiêu Vạn Đình cười lạnh, nói: “Tự nhiên, Hắc Liên Thánh các ngươi gia đại nghiệp đại, truyền thừa hàng vạn năm, làm sao Tiêu thị nhỏ bé này có thể sánh được.”

“Khụ khụ, Tiêu gia chủ quá khiêm tốn.”

Giang Thạch cười khở.

Lão già này, lời nói đậm chọt, thỉnh thoảng chọc hắn một phát.

“Nói thật, may mắn ngươi lúc trước chọn ra tay trong tiệc sinh thần, nếu không, e là ngươi phải đợi thêm ba năm nữa mới có thể thay máu ở Tiêu thị ta, vì phần nguyên liệu thay máu đó là phần cuối cùng của Tiêu thị ta, nếu để đám người kia mang đi, ít nhất ba năm, mới có thể tìm đủ được!”

Tiêu Vạn Đình nói.

“Ba năm?”

Giang Thạch mở to mắt.

“Đúng vậy, nguyên liệu Hoán Huyết cực kỳ quý hiếm, cần thời gian dài tìm kiếm mới có thể thu thập đủ.”

Tiêu Vạn Đình nói.

Giang Thạch không khỏi thầm cảm thấy may mắn.

Quả nhiên chọn đúng rồi.

Hắn nói không sai, chuyện có thể liên quan đến lợi ích của bản thân, làm sao có thể đứng nhìn.

“Trần Huyền Thiên có thể bồi dưỡng ra nhân tài như ngươi, thật không dễ, tuổi còn trẻ mà đã có thực lực như vậy, Hắc Liên Thánh Giáo hẳn có hy vọng hưng thịnh.”

Tiêu Vạn Đình lại nhìn sâu Giang Thạch một lần nữa, nói: “Thôi, ta cũng không ở đây nhiều lời nữa, ngươi chờ đây, ta sai người mang nguyên liệu thay máu tới.”

“Vâng, cảm tạ tiền bối.”

Giang Thạch cúi đầu.

Tiêu Vạn Đình gật đầu nhẹ, quay người đi.

Cho đến khi ra khỏi hang động, hắn vẫn nhìn chăm chăm vào ngọc bội trong tay, suy tư...

...

Không lâu sau.

Trong đại sảnh tộc viện Tiêu thị.

Tiêu Minh và các trưởng lão, đệ tử Tiêu thị liên tục lộ vẻ kinh ngạc, nhìn về phía gia chủ Tiêu Vạn Đình, họ đơn giản không thể tin được.

Gia chủ điên rồi?

Nguyên liệu thay máu trân quý như vậy mà cho người ngoài sử dụng?

“Phụ thân!”

Tiêu Minh không nhịn được lại nói, “Người này rốt cuộc là ai? Cho dù đã giúp Tiêu thị chúng ta, cũng không thể trực tiếp đưa nguyên liệu thay máu cho hắn chứ? Không chỉ tặng nguyên liệu thay máu, còn cho phép hắn thay máu ở Tiêu thị ta, ân tình này quá lớn!”

“Đúng vậy, gia chủ, còn xin gia chủ suy nghĩ thêm!”

“Nguyên liệu thay máu vốn đã quý hiếm, trong tộc địa chúng ta còn nhiều người chưa thay máu thành công, nguyên liệu quý giá như vậy, làm sao có thể nhường cho người ngoài?”

“Phụ thân, tôn nữ Tiêu Nguyệt của phụ thân, năm ngoái đã đến cảnh giới Võ Thánh đỉnh phong, cho đến nay vẫn chưa bước vào cảnh giới Hoán Huyết, phụ thân nhẫn tâm để nàng chờ thêm ba năm nữa à?”

“Gia chủ...”

Mọi người liên tục nói, sắc mặt không cam lòng, đầy phẫn nộ.

Tiêu Vạn Đình nhíu mày, nhìn về phía tộc nhân trước mắt, không khỏi im lặng.

Một lúc sau, thở dài.

“Không được nói nữa, việc này ta đã quyết định, bất kỳ ai cũng không được thay đổi, A Nô, mang nguyên liệu thay máu cho hắn.”

“Vâng, gia chủ.”

Một hạ nhân già dặn cung kính nói, chậm rãi lui ra.

Các trưởng lão và đệ tử Tiêu thị lập tức giận đến nghiến răng.

Đồ chết tiệt!

Đây không phải là con hoang của gia chủ chứ?

Chỉ có lý do này, bọn họ thực sự không nghĩ ra được lý do nào khác!

Chấn chấn là con hoang của gia chủ, thêm vào thực lực của đối phương mạnh như vậy, chiếm đại danh tiếng trong đại thụ, giờ đã chiếm được niềm vui của lão gia chủ, để gia chủ sẽ không tiếc bất cứ người trong gia tộc mà đưa nguyên liệu thay máu ra.

Ngay cả Tiêu Minh cũng không khỏi lòng thất lại, bất an, suy nghĩ thêm một chút.

Một đứa con hoang từ trên trời rơi xuống, liệu có chấn ngang vị trí gia chủ của hắn không?

Một lúc, trong lòng hắn chỉ cảm thấy tương lai mù mịt, dường như vị trí gia chủ sắp không giữ được...

...

Lúc này trong phúc địa, Giang Thạch vẫn chưa hay biết gì, bị tộc nhân Tiêu thị bí mật gắn móc là con hoang của Tiêu Vạn Đình...

Bây giờ, hắn chỉ nhìn chăm chăm vào nguyên liệu thay máu vừa được gửi tới, có chút kinh ngạc.

“Giáo chủ rốt cuộc dùng phương thức gì đe dọa Tiêu Vạn Đình, khiến Tiêu Vạn Đình thật sự bỏ qua lợi ích gia tộc cũng phải dâng ra nguyên liệu thay máu cho ta, thật bất khả tư nghị.”

Giang Thạch tự nói.

Hắn nghĩ thế nào cũng không hiểu được tại sao, cuối cùng đành bỏ qua, trực tiếp dùng nguyên liệu bắt đầu vận chuyển Thiên Ma Tội Huyết Đại Pháp, bắt đầu bế quan.

Dù sao, chỉ cần có thể giúp hắn thành công thay máu, mọi thứ đều tốt.

Còn lý do cụ thể là gì, hắn không quan tâm!

...

Không biết bao lâu.

Trong hang không không tuế nguyệt.

Trong thời gian Giang Thạch bế quan, Ngũ Đại Liên Minh biến đổi vi diệu, trở nên im lặng quỷ dị không thôi, ngay cả Khúc Châu Khổng thị, Lũng Tây Trương thị cũng trở nên ngoan ngoãn.

Bất quá, phía dưới mặt ngoài bình tĩnh, dường như lại che giấu một hồi giông bão càng lớn.

Ba ngày trôi qua.

Trong phúc địa.

Tia sáng nóng rực chiếu rực rỡ, tản ra từng đợt khí tức nóng rực.

Liên không khí nơi này đều hoàn toàn biến thành khí tức nóng rực, thật giống như ở vào một khu vực sa mạc quanh năm dưới ánh sáng mặt trời chiếu xạ vậy.

Loại nhiệt khí này tản ra, khiến cho hang động nguyên bản đã nóng bỏng bây giờ trở nên càng thêm khô nóng.

Giang Thạch trần trụi thân trên, làn da đỏ lên, trong ngàn vạn lỗ chân lông không ngừng bốc lên tí ti nhiệt khí, cơ bắp trên thân phồng lên, kinh mạch hần lên, một đôi ánh mắt sáng ngời có thần, chậm chậm nhô một ngụm nhiệt khí.

Giang Thạch nhìn hướng bàn tay của mình, nhẹ nhàng nắm chặt, lập tức tiếng không khí bạo mình vang lên, bành trướng ra từng mảnh từng mảnh sóng nhiệt cường đại.

Thật giống như cái này đã không phải tay của một người mà là biến thành Long Trảo

Giang Thạch lần nữa nhìn về phía bản điều khiển trước mặt.

Tu vi: Thay máu đệ tam trọng

Công pháp: Cửu Cực Tâm Pháp (Đệ tam trọng)

Võ kỹ: Phá Long thương (Đệ nhị trọng), Thân Tháp Như Hình Với Bóng (Viên mãn), Vũ Hoa Tật Thiên (Viên mãn), Hồn Nguyên thần chưởng (Viên mãn), Long Tượng Thập Thần Kinh (Đệ tam trọng), Kim Quang Chưởng (Đệ nhị trọng), Vô Tướng Mê Ảnh (Viên mãn), Lân Lôi Bộ (Đệ nhị trọng), Hồn Nguyên Thiết Tuyền Quyền (Đệ nhất trọng)

Thiên phú: Long Tượng (640600 cân), Ngô Đạo (Phân tích công pháp, dung hợp công pháp), Quy Nguyên (Tinh luyện huyết mạch, khôi phục thương thế), Vạn Độc Bất Xâm (Miễn dịch kịch độc, bỏ qua kịch độc, giải độc máu), Thấu Thị (Bỏ qua ảo cảnh, đề thăng trí tuệ, đề thăng tinh thần)

Điểm danh vọng: 100(Tập hợp đủ 10000 giá trị danh vọng, có thể mở khóa thiên phú tiếp theo)

Chương 215: Hoán Huyết Tam Trọng Thiên ! Thực lực tăng vọt!! 2

“Sức mạnh nhục thân nâng cao một bước, tăng lên gần tới mười vạn cân, đột phá một cực hạn mới .”

Giang Thạch tự nói.

Chỉ cần cực hạn này vừa vỡ, mang ý nghĩa hẳn còn có thể tiếp tục ngưng kết khí huyết Long Tượng.

Giang Thạch hơi hơi suy tư, quyết định tiếp tục lợi dụng phúc địa của Tiêu thị, tu luyện những võ học khác.

Dù sao bây giờ cũng không có sự tình để cho hắn làm, không bằng thừa cơ hội này, đem các võ học khác tu luyện một lượt lại nói.

Bây giờ hắn muốn tu luyện nhất chính là Kim Quang Chưởng.

Một khi Kim Quang Chưởng viên mãn, liền có thể dung hợp với Hỗn Nguyên thần chưởng .

Đến lúc đó, uy lực chắc chắn có thể bạo tăng.

Nghĩ liền làm, Giang Thạch bắt đầu tiếp tục nhắm mắt tu luyện.

Ngoại giới.

Tiêu Minh, Tiêu Khắc và mấy vị tộc nhân Tiêu thị, sắc mặt khó coi, mấy lần muốn đi vào phúc địa, đều bị trưởng lão trông coi phúc địa ngăn lại.

“Gia hỏa này còn không có xuất quan sao?”

Tiêu Minh hỏi thăm.

“Đúng vậy, đại công tử.”

“Thật đúng là có thể bế quan, lâu như vậy còn không xuất quan, hơn phân nửa đã thay máu thất bại, sớm biết liền nên đem cơ hội thay máu giao cho Nguyệt nhi.”

Tiêu Khắc mắng: “Chết tiệt con tư sinh, ta ghét nhất là con tư sinh.”

“Đi, chó mắng!” Tiêu minh phẫn uất nói.

Một đám người đành phải quay người rời đi.

Lại qua hơn mười ngày thời gian.

“Không hổ là phúc địa, tu luyện ở đây quá nhiều chỗ tốt, thật là khiến người ta có chút không nỡ đi ra, hơn mười ngày thời gian, Kim Quang Chương triệt để viên mãn.”

Kim Quang Chương uy lực vô tận, luyện tới đại thành, có thể ngưng tụ chương thể, không cần ra tay, một ánh mắt liền có thể làm cho địch nhân tự thiêu huyết dịch mà chết.

Quả nhiên cực kỳ kinh khủng!

Giang Thạch nhắm mắt lại, kích hoạt thiên phú Ngộ Đạo, tiến hành hợp nhất Kim Quang Chương và Hồn Nguyên Thần Chương, theo từng luồng hào quang trắng bốc lên từ trên đỉnh đầu, vô số thông tin nhanh chóng giao thoa, tiến hành tính toán...

Nửa ngày sau, Giang Thạch mới dừng lại, thở hổn hển, đầm đìa mồ hôi, nhưng vẻ mừng rỡ trên mặt khó tả xiết.

Hồn Nguyên Kim Quang Chương (Tầng 1)

Mấy chữ lớn mới hiện ra trên bảng điều khiển.

“Ha ha ha...”

Giang Thạch cười lớn, nhưng lại cảm thấy đói bụng khó tả.

Hắn nhìn chăm chăm bảng thông số trước mặt.

Chỉ thấy lực lượng nhục thân do thiên phú Long Tượng mang lại đã đạt tới 723200 cân!

Bây giờ hắn chỉ còn lại bốn siêu phẩm võ học chưa viên mãn.

Long Tượng Thập Thần Kinh (Tầng 3).

Hỗn Nguyên Kim Quang Chương (Tầng 1).

Lân Lôi Bộ (Tầng 2).

Hỗn Nguyên Thiết Tuyến Quyền (Tầng 1).

Trong số đó Hỗn Nguyên Thiết Tuyến Quyền là loại hoành luyện, sau này một khi tu viên mãn, cũng có thể hợp nhất vào Long Tượng Thập Thần Kinh!

Còn Lân Lôi Bộ có thể hợp nhất vào Vô Tướng Mê Ảnh, đều có thể tăng uy lực võ học lên rất nhiều.

Giang Thạch hài lòng, không định ở lại đây nữa.

Bế quan thời gian đủ lâu rồi, bây giờ vẫn nên quay về sớm nhất có thể.

Tuy nhiên trước khi đi, nhất định phải ăn no một bữa.

Hắn thay quần áo, bước ra khỏi hang động.

“Ra rồi, tên đó ra rồi, mau đi báo lại cho thiếu gia!”

Không xa, vài hạ nhân Tiêu thị nhìn về phía Giang Thạch, trong đó có vài người vội vã chạy đi.

“Thiếu hiệp này... xin hãy đợi chút, thiếu gia chúng ta có việc muốn gặp ngài.”

Một tên quân gia vội tiến lại, nở nụ cười nịnh nọt.

“Có chuyện à? Cũng được, chuẩn bị đồ ăn cho ta, ta đói bụng rồi.”

Giang Thạch nói.

“Đồ ăn? Xin ngài chờ chút, thiếu gia sẽ sắp xếp ngay.”

Quân gia vội nói.

Bỗng, không xa vang lên tiếng bước chân cực nhanh.

Chỉ thấy Tiêu Minh, Tiêu Khắc, Tiêu Lễ... một nhóm nam tử trung niên từ xa xuất hiện, ban đầu sắc mặt lộ vẻ u ám, sau đó nở nụ cười, nhanh chóng tiến lại gần.

“Ồ, tiểu huynh đệ xuất quan rồi, thật khiến chúng ta lo lắng, còn tưởng tiểu huynh đệ gặp chuyện gì, chúng ta suýt nữa không nhận được xông vào.”

Tiêu Minh giả vờ ngạc nhiên.

“Phải rồi, thật may tiểu huynh đệ không sao.”

Hai người kia cũng lên tiếng.

“Mấy vị khách khí, không biết có thể chuẩn bị đồ ăn không, ta hơi đói.”

Giang Thạch nói.

“Tiểu huynh đệ cứ yên tâm, chúng ta đã chuẩn bị sẵn ở Dạ Dương lâu.”

“Đúng vậy, mau đi với chúng Ta.”

Mấy người trung niên mặt đầy nụ cười, kéo Giang Thạch đi xa.

Ra khỏi cửa, trực tiếp lên xe ngựa, phóng nhanh đi.

Giang Thạch nhú mày, ban đầu hẳn định đi gặp Tiêu Vạn Đình trước, nhưng nghĩ lại vẫn nên ăn cơm trước đã, ăn xong

lại tới từ biệt không muộn.

Thật không biết trong lòng ba người trung niên bên cạnh hắn đang nghiền răng nghiền lợi.

Vương bát đản con tư sinh!

Lần này nhất định phải dạy cho tên này một bài học.

Dù trên mặt vẫn mỉm cười, trong lòng đã sôi sục thù hận.

“Hừm?”

Giang Thạch thì lại nhú mày nhẹ, nhạy bén cảm nhận được bất thường.

Có thiên phú Thấu Thị, gần như mọi chi tiết đều không thể qua được mắt hắn, thậm chí cả sự thay đổi vi diệu trong tâm tình nhân loại cũng không thoát khỏi đôi mắt hắn.

“Ba tên này không đúng... Bọn hắn định hãm hại ta?”

Giang Thạch suy nghĩ, nhìn ba người một cái.

Ba người vẫn mỉm cười, không hề động đậy.

Thôi, nhờ vào Tiêu thị mà hắn mới có thể thay máu thành công, không đánh chết đám người này, chỉ dạy cho bọn hắn một bài học là đủ rồi.

Xe ngựa nhanh chóng dừng lại, Dạ Dương lâu hùng vĩ đã hiện ra trước mắt Giang Thạch.

Giang Thạch xuống xe, ngẩng đầu nhìn, sắc mặt bình thản, vẫn bước tới.

“Tiểu huynh đệ, mời!”

“Tiểu huynh đệ mời qua đây!”

Ba người Tiêu Minh nụ cười rạng rỡ, dẫn Giang Thạch đến phòng riêng.

Đẩy cửa ra, bên trong đã sắp đặt đầy thức ăn, đủ loại món ngon, hương vị tuyệt hảo, khiến người ta thòm thèm.

“Ừ, các người có tâm.”

Giang Thạch ngồi xuống, bình thản nói một câu, cũng không khách khí, trực tiếp vớ lấy một cái dò heo, ăn ngấu nghiến, dường như hoàn toàn không lo có độc.

Ba người trung niên nhìn mà âm thầm cười lạnh, liếc nhau.

Đột nhiên một người trong ba người cười nói: “Không biết tiểu huynh đệ người tên gì? Có quan hệ thế nào với gia chủ chúng ta? Nửa tháng trước, biểu hiện của tiểu huynh đệ người thật khiến người ta chú ý, thật không giấu diếm, Ta có một người bạn rất ngưỡng mộ tiểu huynh đệ người, rất muốn giao lưu một hai chiêu, không biết tiểu huynh đệ người có đồng ý không?”

“Giao lưu thì thôi đi, không rảnh.”

Giang Thạch cúi đầu ăn cuồn nhiệt.

“Tiểu huynh đệ người vẫn là gặp mặt đi, người kia đã tới rồi, ít ra cũng lộ một hai chiêu cũng được.”

Tiêu Minh cười nói.

Két một tiếng, cửa gian phòng mở toang, một tên nam tử cao lớn áo đen, sắc mặt lạnh lẽo xuất hiện trong phòng, ánh mắt sắc bén như đao, nhìn về phía Giang Thạch.

“Người là người đánh bại Trần Húc phải không?”

Ngữ điệu đôi phương lạnh lùng, hỏi ngay.

Giang Thạch không nhìn thẳng, cứ như không nghe thấy.

“Không biết sống chết, tôn trọng cơ bản nhất cũng không rõ à?”

Giọng tên nam tử áo đen lạnh buốt, nói: “Đứng dậy đấu với ta!”

“Tiểu huynh đệ, đây là cao thủ nổi danh trong Hắc Bảng của Đại Huyền, xếp hạng 24 [Hắc Tử Kiếm] Giang Đào, tuyệt đối không được chủ quan.”

Tiêu Minh không nhin được nhắc nhở.

“Khỏi giao lưu, không hứng thú.”

Giang Thạch tiếp tục ăn cuồng nhiệt.

“Tiểu huynh đệ ngươi nên lộ một ít thân thủ đi, người này là kẻ cuồng chiến, nếu ngươi không đồng ý, hắn sẽ làm bất cứ chuyện gì, có thể sẽ hạ thủ với Tiêu gia chúng Ta.”

Tiêu Minh lại nói, vội vàng ra hiệu với hai người bên cạnh, nhanh chóng dỡ bàn đi, dọn chỗ trống.

Giang Thạch lập tức nhíu mày, lộ vẻ khó chịu, ngừng đầu lên, ánh mắt bạo ngược.

“Giang Đào? Ngươi cũng xứng mang họ Giang?”

“Tìm chết!”

Giang Đào phản nộ, không suy nghĩ, rầm một tiếng xông tới, Hắc Tử Kiếm trong tay lóe lên, chỉ trong chớp mắt cả phòng đột nhiên bao phủ một lớp Hắc Tử Khí, u ám đáng sợ, tràn ngập tuyệt vọng, khắp nơi đều là âm u và sát khí.

Toàn bộ đồ đạc trong phòng như bàn ghế ván gỗ, mặt đất... đều rã rời với tốc độ có thể nhìn thấy được bằng mắt thường, giống như bị hút cạn tinh khí thần chỉ trong chớp mắt.

Một luồng khí u ám đáng sợ đột nhiên bao trùm cả phòng.

Tâm trạng Tiêu Minh ba người hưng phấn không thôi.

Cho dù không giết được hắn, cũng phải đánh tàn phế hắn!

Khiến hấn mất khả năng tranh chấp ngôi vị gia chủ!

Rầm rầm!

Tiếng nổ vang lên, thi thể bay ngược ra, máu me đầm đìa, cực kỳ thê thảm.

Toàn bộ Hắc Tử Khí trong phòng biến mất ngay lập tức.

Sắc mặt Giang Thạch bình thản, thu tay về, nhẹ nhàng vẩy vẩy huyết dịch trên atu, bước đi ra ngoài, “Thật đúng là mất hứng!”

Ánh mắt hấn liếc nhìn ba người Tiêu Minh, có vẻ hàm ý sâu xa, đi xuống lầu.

Ba người Tiêu Minh mắt chữ o miệng chữ a, tâm thần hoảng sợ, há hốc mồm nhìn thi thể không đầu của Giang Đào bay ra, đập mạnh vào vách tường.

Giang Đào, Hoán Huyết tứ trọng thiên đỉnh cao.

Hào Cường Hắc Bang, hung danh hiển hách.

Bọn hấn tiêu một số tiền không nhỏ mới có thể mời tới.

Kết quả bị miểu sát trong một chiêu?

Làm sao có thể?

Ba người run rẩy, linh hồn cũng đang run sợ.

...

Chương 216: Thời Khắc Săn Giết. 1

Trong tổ viện Tiêu thị.

Đại điện thoáng dăng.

Giang Thạch đến chào từ biệt, đồng thời nói lời cảm tạ.

Tiêu Vạn Đình ngồi ở vị trí chủ tọa, nhìn Giang Thạch, cảm khái nói: “Nhiều ngày không thấy ngươi xuất quan, ta còn tưởng ngươi thay máu thất bại, nhưng bây giờ nhìn, khí sắc ngươi còn tốt hơn trước, có vẻ là đã đột phá thành công.”

“Tất cả nhờ hồng phúc của Tiêu tiên bối.”

Giang Thạch cúi đầu.

“Khiêm tốn, đó là nhờ bản lĩnh của ngươi.”

Tiêu Vạn Đình nói: “Ngươi đã muốn đi, lão phu sẽ không ngăn cản, đây là một ít lộ phí, ngươi mang theo dùng dọc đường.”

Một hạ nhân bưng một khay đầy nén bạc lấp lánh.

Giang Thạch hơi do dự, chỉ lấy hai nén, nói: “Đa tạ Tiêu gia chủ, nếu vậy, hậu bối xin cáo lui.”

“Đi đi, lão phu tự mình tiễn ngươi.”

Tiêu Vạn Đình nói, đứng dậy khỏi chủ tọa, đi ra ngoài.

Giang Thạch im lặng suy nghĩ, theo sau.

Không biết Hắc Liên Giáo chủ nắm được điểm yếu gì của đối phương mà khiến hắn ngoan ngoãn đến vậy?

Không lâu sau, hai người đi qua hành lang, ra tới đại môn.

Những tử đệ Tiêu thị trong tổ viện thấy Giang Thạch và gia chủ đi ra, lập tức cảm phần đến nghiên răng.

Từ khi tên không rõ lai lịch này đến, vinh dự nguyên bản thuộc về họ dường như đều bị tên này cướp đi hết.

Gia chủ chẳng những đưa một phần nguyên liệu thay máu duy nhất cho hắn.

Giờ còn tiền hắn ra ngoài.

Thật khiến người ta tức giận.

Nhưng nghĩ lại thực lực đáng sợ của Giang Thạch, họ đành nuốt xuống cay đắng, cúi đầu.

Chỉ cảm thấy bản thân mình vô dụng, nếu không thì sao lại để một tên ngoại lai lộng hành như vậy...

“Có hắn ở đây, gia nghiệp của Tiêu thị sợ là thật sự phải truyền cho hắn.”

Một thanh niên Tiêu thị lắc đầu thở dài.

“Tiêu tiên bối, để hậu bối tự trở về được rồi. “

Ngoài đại môn, Giang Thạch cúi đầu.

“Chuyến đi này ngươi nhất định phải cẩn thận, phía Lang Gia Trần thị ở chỗ ngươi ăn quả đắng, sẽ không buông tha dễ dàng đâu. “

Giọng Tiêu Vạn Đình bình tĩnh: “Dù những cao thủ họ phái tới không chắc có thể làm gì được ngươi, nhưng mình thương dễ đỡ, ám tiễn khó phòng, cẩn thận vẫn hơn, Giang thiếu hiệp!”

Ánh mắt Giang Thạch lóe lên, lập tức trở nên sắc bén, nhìn Tiêu Vạn Đình.

Đối phương biết thân phận thật của hắn sao?

Hắn chưa bao giờ nói tên thật với đối phương, làm sao đối phương biết hắn họ Giang?

“Ta nói đúng chứ?”

Tiêu Vạn Đình vẻ mặt bình thản, nhìn Giang Thạch nói: “Giang thiếu hiệp cảm thấy lão phu thế nào?”

“Còn tạm được.”

Giang Thạch gật đầu, không phủ nhận.

“Vậy là được rồi, lão phu có một yêu cầu nhỏ, hi vọng Giang thiếu hiệp có thể đồng ý.”

Giọng Tiêu Vạn Đình nặng nề thêm.

“Tiền bối cứ nói.”

“Hy vọng Giang thiếu hiệp có thể xem trên duyên phận gặp gỡ hôm nay của chúng ta, ngày sau nếu Tiêu thị gặp họa diệt môn, giữ lại một huyết mạch của Tiêu thị ta không diệt, không biết Giang thiếu hiệp có thể đồng ý không?”

Tiêu Vạn Đình nói.

“Tiêu thị đang thịnh vượng, nhân tài xuất hiện lớp lớp, không đến nông nổi đó chứ?”

Giang Thạch cau mày.

“Việc về sau ai dám chắn chắn, nếu lão phu chết đi, có lẽ Tiêu thị sẽ bị tiêu diệt, chỉ cần Giang thiếu hiệp hứa một câu là được rồi.”

Tiêu Vạn Đình nói.

“Được, hậu bối sẽ cố gắng.”

Giang Thạch đáp.

“Vậy lão phu không còn gì nuôi tiếc nữa.”

Tiêu Vạn Đình mỉm cười.

“Tạm biệt!”

Giang Thạch lại chấp tay cúi đầu, quay người đi.

Tiêu Vạn Đình cúi đầu nhẹ, không nói thêm.

...

Rời Thanh Dương, Giang Thạch lập tức triển khai tốc độ, lao như bay về phía xa, tốc độ nhanh đến kinh người, giống như một cơn gió.

Chừng mười mấy phút sau, hắn đã xuất hiện cách đó hàng chục dặm.

Tuy nhiên, bùng nổ tốc độ như thế khó mà kéo dài được lâu, vận động mạnh khiến cả người hắn nóng rát, máu như sôi sục, nếu tiếp tục như thế, nội phủ chắc chắn không chịu nổi.

Nhưng hắn không dừng lại, vẫn tiếp tục chạy, muốn xem giới hạn của bản thân ở đâu.

Lần này còn đáng sợ hơn.

Trực tiếp một hơi xông một đường hơn hai trăm dặm.

Khoảng ba bốn mươi phút sau, hắn mới dừng lại, thở hổn hển, cả đầu và cơ thể bốc khói trắng, nóng kinh khủng, da đã một màu đỏ rực.

“Tốc độ của ta nhanh gần bằng tàu cao tốc rồi có phải không?”

Giang Thạch thở hổn hển.

Bùng nổ trong nháy mắt thì chẳng có gì đáng sợ.

Đáng sợ là sự bùng nổ của hắn có thể duy trì liên tục trong bốn mươi phút.

Kiểu đó mới thật sự kinh khủng.

Giang Thạch không tiếp tục chạy nữa, mà là đi tới khu rừng gần đó.

Trước đây để tránh lộ thân phận, hắn cố ý cất đại yêu mã trong khu rừng này, bây giờ đã đến lúc gọi nó ra.

Giang Thạch thẳng tiếng huýt dài, tiếng huýt vọng vào sâu trong rừng.

Không lâu sau, tiếng phì phì vang lên, cát bay đá chạy, kèm theo mùi máu tươi nồng nặc, như thể ác thú dữ tợn lao ra từ rừng vậy.

Con đại yêu mã thân thể mập khỏe, lông đen bóng như sơn, vô cùng vui mừng, miệng còn vương vãi máu tươi, chạy nhanh tới chỗ Giang Thạch, lưỡi đầy gai nhọn liếm khắp mặt hắn.

“Người súc sinh này, chắc mấy ngày này chắc săn không ít động vật trong rừng!”

Giang Thạch xoa đầu ngựa.

Đại yêu mã phát ra tiếng phì ồn lớn, liên tục gật đầu.

“Thôi, ăn thì ăn thôi.”

Giang Thạch nhảy lên lưng ngựa, vỗ nhẹ lưng nó, nói: “Đi thôi, về nhà!”

Đại yêu mã lập tức chở Giang Thạch, lại lao nhanh như gió, ào ào xé gió, phong ba gào thét.

Dĩ nhiên, tốc độ hết công suất của con yêu mã này không thể sánh với Giang Thạch, nhưng ưu điểm là có thể duy trì.

Giang Thạch không thể dồn sức chạy suốt đường, như vậy gặp cao thủ địch nhân, chần chẫn không đỡ nổi, nên việc di chuyển phần lớn vẫn phải nhờ đại yêu mã.

Lại một hơi chạy thêm vài giờ đồng hồ nữa.

Đã hoàn toàn thoát khỏi lãnh thổ Tiêu thị hàng ngàn dặm.

Trời dần tối, mặt trời khuất sau ngọn núi.

Không lâu sau, cả thiên địa hoàn toàn tối om.

Giang Thạch mới dừng lại.

“Không thể đi nữa, hôm nay chúng ta phải ngủ trong rừng vậy.”

Giang Thạch nói.

Phì!

Đại yêu mã đáp lại, gật đầu liên tục, tỏ vẻ đồng ý.

A!

Đột nhiên, từ trong khu rừng tối đen vang lên tiếng kêu thảm thiết, kèm tiếng bước chân rối loạn, có vẻ như có người đang hoảng sợ chạy trốn.

Giang Thạch đột ngột quay đầu lại, ánh mắt sắc nhọn, như tia chớp giữa đêm đen.

Đại yêu mã cũng quay đầu lại, nhưng nhanh chóng lông tơ dựng đứng, cảm nhận được nguy hiểm, đây là bản năng vốn có của yêu thú.

Khả năng cảm nhận nguy cơ thấm vào máu, bắt nguồn từ sự sợ hãi đối với yêu thú cấp cao hơn.

Tiếng bước chân hỗn loạn nhanh chóng tiến lại gần, đại yêu mã cũng trở nên bất an.

Trong lúc đó vẫn vang lên tiếng kêu thảm thiết kinh hoàng.

“Chạy đi, nó không phải chúng ta có thể chống đỡ!”

“Quái vật!”

“Cha!”

Các tiếng kêu hỗn loạn vang lên, rất nhanh một nhóm người hoảng loạn chạy ra khỏi lối mòn trong rừng, người nào

người này đều máu me nhơ nhuồn, túm tóc bù xù, như vừa trải qua biến cố lớn.

Họ chạy ra khỏi rừng, nhanh chóng phát hiện Giang Thạch, một người hô to: “Tiểu huynh đệ, mau chạy đi, có yêu thú, khu vực này có yêu thú, chạy mau!”

Chương 217: Thời Khắc Săn Giết. 2

Người bên cạnh nhanh chóng kéo hắn, tiếp tục chạy xa.

Không dám dừng chân chút nào.

Yêu thú?

Giang Thạch cau mày.

Ở vùng Trung Nguyên, thế gia rất nhiều, phong võ cường hãn, nơi như thế này cũng có yêu thú sao?

Kiệt...!

Đột nhiên, một tiếng kêu thấu xương vang lên từ trên cao, kèm theo một cơn cuồng phong khủng bố, có bóng đen to lớn che phủ từ trên xuống.

Nhóm người đang chạy loạn xạ càng hoảng sợ hơn, kêu toáng lên.

Giang Thạch cũng ngẩng đầu lên.

Không phải loài yêu thú bình thường!

Là yêu phụng!

Chỉ thấy một con ác điều khổng lồ màu xanh, sải cánh dài 7, 8 thước, nhanh như điện, giống thiên thạch lao xuống chỗ Giang Thạch, móng nhọn như gai ngược.

Tê!

Tu La đại yêu mã bất an kêu inh ỏi liên hồi.

Sắc mặt Giang Thạch lạnh băng, không tránh né, giờ thẳng một bàn tay to, tóm lấy con ác điều.

Không biết sống chết!

Nếu đã đến thì làm thức ăn cho ta đi!

Tuy nhiên, con ác điều cực kỳ thông minh, dường như cảm nhận được điều gì đó, ngay khi sắp nhào xuống, đột nhiên quật cánh lại, bật lên cao, bay vòng vòng trên không, mắt lạnh băng nhìn xuống Giang Thạch.

“Yêu vật thật thông minh!”

Giang Thạch ngẩng đầu lên, vô thức lấy ra vài viên bi thép kích thước bằng quả trứng gà từ bọc đồ trên lưng đại yêu mã.

Kiệt!

Con chim ác điều phát ra âm thanh như kim loại ma sát, ánh mắt lạnh lẽo, nhìn Giang Thạch lần cuối, đột nhiên đập cánh, biến mất khỏi nơi này.

Giang Thạch cau mày.

Đi rồi?

Hắn siết chặt viên bi thép trong tay, thấy khoảng cách đã xa, cuối cùng cũng không ra tay.

Xa xa, đám người trốn chạy cũng trợn mắt kinh ngạc, không ngờ con quái vật vừa nảy suýt giết sạch họ lại đi như vậy?

Bọn họ đoán già đoán non về thực lực của Giang Thạch, nhưng dù sao cũng không dám dừng chân, tiếp tục chạy xa.

Trước đó bọn hắn bị con quái vật kia đuổi vật vơ như chuột, liên tục hành hạ đến chết đi sống lại, khiến cả bọn suýt súp đổ.

Cảm giác tuyệt vọng đó, bọn hắn không thể quên được.

Giang Thạch cất bi thép, nhảy xuống ngựa, nhặt một ít củi khô trên đất, chắt đông lại, chuẩn qua đêm tại đây.

Không lâu sau, đông lửa bắt đầu bùng lên.

Vừa khi Giang Thạch nghiêng tai nghe ngóng, chuẩn bị sẵn bắn một ít thú nhỏ làm bữa tối, đột nhiên từ trên cao lại vang lên tiếng kêu thâu xương của ác điều.

Con ác điều xem vừa rời đi lại một lần nữa lao ra từ xa, đôi mắt đỏ ngầu, trên lưng còn đứng vài bóng người, đang nhìn xuống Giang Thạch.

“Là hấn, xuống mau!”

Một người lạnh lùng ra lệnh.

Con ác điều kêu thâu xương, đôi mắt tàn nhẫn, có chủ nhân chống lưng, hoàn toàn không còn sợ Giang Thạch, lại lao xuống từ trên cao.

Cách mặt đất chừng mười mấy thước, những người trên lưng nó cười khẩy, thân thể vọt ra, phát huy lực lượng, nhảy từ lưng chim xuống, rơi thẳng xuống đất.

Bùm! Bùm! Bùm!

Ba người ổn định đáp xuống, không phát ra tiếng động, nhẹ tênh như không hề có trọng lượng.

Đủ thấy thân pháp của ba người cao siêu, vượt xa phàm nhân.

Kiệti!

Ác điều liền bay lên cao, đôi mắt tàn nhẫn, nhìn chăm chăm vào đại yêu mã của Giang Thạch, coi như đó là con mồi.

Bất cứ lúc nào cũng có thể lao xuống.

Đại yêu mã tức thì hoảng loạn, vội chạy đến sau lưng Giang Thạch tránh né.

Giang Thạch vẽ mặt bình tĩnh, nhẹ nhàng vuốt ve đầu ngựa, mắt quét qua, nhìn người ở giữa, nói: “Là người!”

“Còn nhớ ta?”

Giọng người đó lạnh lùng, chừng bốn mươi tuổi, râu tóc ngắn, thân thể khá lớn, hai gò má nhô lên cao, đặc biệt là đôi mắt rất kỳ quái.

Dù là trong đêm tối, vẫn như phản chiếu ánh sáng, khiến người ta liên tưởng tới hai lăng kính đa diện hội tụ ánh sáng tự phát.

Là tên người Bắc Chu ở bên cạnh Lang Gia Trần thị lúc trước!

Ngoài hăn, hai người còn lại cũng cực kỳ quái dị, thân hình cao lớn, dù mặc trang phục vùng trung nguyên nhưng mắt cũng không phải màu bình thường.

Không ngoại lệ, đều màu vàng sẫm.

Hơn nữa hai người này râu tóc rậm rạp, rất kỳ quái.

Lại là người Bắc Chu!

“Thú vị đấy, ta không có chuyện gì với các người, sao đột nhiên lại xuất hiện ba cao thủ Bắc Chu truy sát ta?”

Giang Thạch hứng thú nói, nhìn ba người trước mặt: “Chỉ vì ta làm mất mặt Trần thị ở yến hội sao?”

“Lấy đầu người, Trần thị sẽ đồng ý vài điều kiện của chúng ta, sẽ dọn đường cho việc tiến quân Trung Nguyên của chúng ta.”

Gã Bắc Chu kia nói.

“Tiến quân Trung Nguyên?”

Giang Thạch ngạc nhiên.

“Đúng. “

Gã Bắc Chu lạnh lùng nói: “Bắc Chu giá lạnh, môi trường khắc nghiệt, dân Bắc Chu bị Đại Huyền khóa chết ở ngoài ải, chịu vô vàn cực khổ, vùng Trung Nguyên thịnh vượng này từ lâu phải mở cửa cho chúng ta, không lâu nữa, vó ngựa Bắc Chu sẽ xuôi nam.”

Giang Thạch liền suy ngẫm.

Có vẻ Đại Huyền vương triều này thật sự là thùng trăm ngàn lỗ.

Trong có nội loạn, ngoài có giặc ngoại xâm.

“Người nói hết cho ta những thứ này, tự tin là có thể giết ta à

Giang Thạch hỏi.

“Có thể!”

Gã cao thủ Bắc Chu lạnh lùng đáp: “Để đối phó với người, hôm nay có hai cao thủ Hắc Bàng Bắc Chu trực tiếp xuất động!”

“Ồ?”

Sắc mặt Giang Thạch thay đổi.

Lại là cao thủ Hắc Bàng!

Đại Huyền có, Bắc Chu cũng có!

“Thôi đủ rồi, đừng nói nhảm với hấn nữa, giết hấn nhanh lên, hai người chúng ta còn chuyện quan trọng khác phải xử lý!”

Bên trái, cao thủ Hắc Bàng Hồ Thái Thủ Viên Côn lạnh lùng nói.

“Viên huynh, cùng xuất thủ đi.”

Cao thủ bên cạnh là Độc Phụng Tiêu Nguyệt nói nhẹ.

“Ừm.”

Viên Côn cũng không từ chối, lạnh lùng gật đầu, chỉ nghĩ tới giải quyết nhanh chóng, để bọn hắn tiếp tục điều tra tin tức của Giang Thạch. Nháy mắt, cơ bắp hai người phồng lên, rầm một tiếng, trực tiếp bộc lộ lực lượng, cuồng phong gào thét khắp người, phát ra âm thanh xé gió thấu xương.

Trong tích tắc, cơ thể phình to gấp đôi, phía trước cát bay đá chạy, phong ba gào thét, trực tiếp ào tới chỗ Giang Thạch.

“Chết đi!”

Tiếng Viên Côn vang dội, gầm lên như một con gấu khổng lồ, cao 3, 4 thước, mặt đen nhánh, ào tới như muốn xé xác Giang Thạch.

Còn Độc Phụng Tiêu Nguyệt thì biến mất tăm tích trong nháy mắt, như ẩn thân vào không khí vậy.

Tuy nhiên trước đòn công kích của Viên Côn, Giang Thạch chỉ cau mày không nhìn, tóm lấy cánh tay Viên Côn nhanh như chớp, quật thẳng xuống đất, khiến Viên Côn không kịp phản ứng.

Viên Côn chỉ cảm giác một cỗ lực mãnh liệt truyền từ Giang Thạch tới, cánh tay như vỡ vụn, theo đó toàn thân bị một lực lượng vô cùng khổng lồ quật xuống đất.

Khoảng cách hai bên quá chênh lệch khiến hắn kinh hãi, hoàn toàn không phản ứng kịp.

Rầm!

Toàn bộ mặt đất rung chuyển dữ dội, vang lên tiếng nổ long trời nổ đất.

Ngay tại chỗ, Viên Côn bị đập ra một cái hố sâu 2, 3 thước, vô cùng khủng khiếp, bị đánh cho xương cốt toàn thân gãy nát, miệng phun máu ồ ồ.

Ngay khi Giang Thạch vừa đập Viên Côn xuống đất, đột nhiên đất dưới chân hắn vỡ ra, một bàn tay cầm một mũi độc kích sắc bén đâm thẳng lên sườn Giang Thạch.

Chương 218: Sóng gió nổi lên! Đối phó Mông Phóng! 1

“Người cũng nằm xuống đây cho ta!”

Giang Thạch quát to, trong khoảnh khắc độc kích vừa Rầm!

Tiếng nổ vang dội, cuồng phong gào thét.

Mặt đất vốn đã bị hấn đập nứt toang, lại một lần nữa bị Giang Thạch đập rung chuyển dữ dội, xuất hiện nhiều đường rạn nứt to tướng.

Mũi độc kích vậy mà bị dư chấn đè ép đến cong vẹo, thậm chí cả cánh tay chĩa ra phía sau cũng nổ tung, máu bắn tung tóe kèm theo tiếng thét thảm thiết.

Độc Phụng Tiêu Nguyệt đang bí mật ở dưới đất chỉ cảm giác lục phủ ngũ tạng như hóa thành bùn nhão, lớp đất như biến thành tấm sắt trọng vạn cân nghiền ép cơ thể của hắn.

Lực của đập của Giang Thạch không biết kinh khủng đến mức nào, khiến hắn lập tức mất khả năng chiến đấu, phun máu, cơ thể chôn sâu dưới lòng đất, chỉ có cánh tay đầy máu lộ ra ngoài.

Vút!

Đúng lúc này, đột nhiên, tầm mắt Giang Thạch bắt đầu xoắn lại, ảo cảnh dâng trào.

Giang Thạch chỉ cảm giác tầm nhìn trước mắt nhòa màu, cơ thể đột ngột xuất hiện trong một ngôi làng kỳ dị hoàn toàn

xa lạ, ánh sáng mờ tối, vắng vẻ không bóng người, giống như đã lâu không có người lui tới.

Mặt đất phủ dày lá khô.

Những ngôi nhà nhỏ tối tăm chật chội, áp sát vào nhau, kỳ quái khó có thể diễn tả.

Con đường dưới chân đi thẳng xa tít tắp, sương mù bao trùm, không khí quỷ dị, như không thấy được kết thúc.

Ảo cảnh!

Ánh mắt Giang Thạch đầy tàn nhẫn, nhìn mọi thứ xung quanh, khóe miệng nhếch lên, nói: “Loạn thất bát tao, tưởng chỉ một cái ảo cảnh có thể ngăn cản ta à? Ta xem ngươi nằm luôn dưới đó đi cho rồi.”

Đôi mắt hấn liếc nhìn, cơ thể đột ngột xé gió lao tới cực nhanh, mạnh đến mức không khí lập tức lồm xuống, như một tên lửa lao tới.

Hấn vung tay lên, võ thẳng xuống, toàn bộ bàn tay đột nhiên phình to, khí thể khủng bố, gân xanh nổi rõ trên lòng bàn tay, cơ bắp sưng lên, to như cái nồi sắt, toát ra khí tức nóng rực.

Hỗn Nguyên Kim Quang Chương!

Đang bí mật chữa thương cho Viên Côn trong ảo cảnh, tên cao thủ Bắc Chu kia thay đổi sắc mặt, không thể tin vào mắt mình.

Bỏ qua ảo cảnh?

Hấn vận dụng công pháp tinh thần tới cảnh giới cao nhất, nhưng vẫn bị đối phương phá vỡ.

Thấy chương của Giang Thạch đã võ tới, hấn gầm lên, cơ thể nhanh chóng bùng nổ, ào ào, phình to gấp đôi, đỡ đòn

Giang Thạch.

Đồng thời, Viên Côn cũng gầm lớn, đột ngột bật dậy từ dưới đất, lông tơ trên người dựng đứng, lỗ chân lông đều phun máu phè phè, mắt tròn tròn, vận dụng cấm pháp đánh thẳng ra lần nữa.

Nhưng hoàn toàn vô dụng.

Dưới tình huống Giang Thạch bùng nổ, đánh ra Hỗn Nguyên Kim Quang Chưởng, dù hai người hợp lực cũng quá yếu ớt, giống hai đứa trẻ đối mặt với một tay đô vật khổng lồ.

Rầm! Rầm!

Không khí nổ tung, sóng xung kích kinh khủng lan ra bốn phía, mang theo luồng gió mạnh.

Hai người phun máu, thân thể bay ngược ra, rơi thẳng xuống cách đó mười mấy thước, hai tay đứt lìa.

Ảo cảnh lập tức biến mất.

Mọi thứ trở lại ban đầu.

Sắc mặt Giang Thạch lạnh băng, quần áo pháp phối, tóc dài bay múa, mặt nạ da người trên mặt bị dư ba chấn mạnh đến nỗi vỡ vụn, giống thiên nữ tán hoa bay loạn xạ.

Bàn tay to như nồi sắt của hắn cũng đang dần phục hồi.

Chớp mắt đã trở lại bình thường.

“Không biết sống chết, không biết các ngươi tự tin thế nào mà dám đến giết ta? Nhưng hôm nay đã tới đây rồi, thì hòng có một ai có thể trở về.”

Ngữ điệu Giang Thạch lạnh lẽo, bước đến hai người Viên Côn và gã cao thủ Bắc Chu bị đập bay, toát ra khí thế khó tả.

“Khụ khụ...”

Viên Côn ho ra máu, kinh hãi nhìn Giang Thạch, đột nhiên đồng tử co rút, không thể tin được: “Người... người là Giang Thạch?”

Kẻ mà hai người bọn hắn đi tìm khắp nơi, muốn bí mật thu thập tin tức, thế mà đang ở ngay trước mắt?

Vị thiên tài trời sinh Kim Cương thứ hai của Đại Huyền!

Chẳng phải nói đối phương chỉ đang ở kỳ trưởng thành sao?

Sao có thể mạnh đến thế?

“Người biết ta?”

Giang Thạch cau mày.

“Không, không thể nào, người không thể là Giang Thạch, người... thực lực của người sao có thể như vậy?”

Giọng Viên Côn run rẩy, nói.

“Thực lực ta sao không thể như vậy?”

Giang Thạch lạnh lùng hỏi: “Các người làm thế nào mà biết ta?”

“Trời sinh Kim Cương, người là tôn thứ hai, người không nên mạnh như vậy...”

Giọng Viên Côn run run, tiếp tục nói lộn xộn.

“Nói hươu nói vượn, chết đi cho ta.”

Giang Thạch lạnh lùng nói, không buồn nhiều lời nữa, đột ngột lao tới, mang theo luồng khí thể tàn bạo, bàn tay to tóm thẳng mặt Viên Côn.

Viên Côn thay đổi sắc mặt, muốn gơ tay chống đỡ, nhưng quên mất tay mình đã bị đánh thành huyết vụ sau một kích vừa rồi. Lúc này mặt hắn bị Giang Thạch tóm lấy, siết chặt.

Bốp!

-A!

Tiếng kêu thảm thiết vang lên, Giang Thạch bốp mặt của Viên Côn, quăng thẳng vào tên cao thủ Bắc Chu bên cạnh.

Gã cao thủ Bắc Chu trợn mắt trừng trừng, hoàn toàn không phản ứng kịp, bị thân thể khổng lồ của Viên Côn đập trúng, lập tức gân đứt xương gãy, máu bắn tứ tung, người lộn xuống đất, đập nát cả mặt đất.

Lực lượng của Giang Thạch quá tàn bạo, cả khuôn mặt của Viên Côn bị giật sạch, máu tuôn trào như vòi nước.

Giang Thạch ra tay nhanh như điện, tiếp ngay một chương đòn sức vỗ lên đầu Viên Côn.

Rầm!

Khí sóng nổ tung, khí nóng cuộn cuộn dâng trào.

Như dòng nham thạch nóng rực bắn ra từ lòng bàn tay Giang Thạch, đập nát đầu Viên Côn ngay tại chỗ, biến thành mưa máu.

Lực lượng kinh khủng còn dư xuyên thẳng qua, thậm chí cả gã cao thủ Bắc Chu bị đập xuống đất cũng bị chấn chết ngay tại chỗ, nửa người biến thành huyết vụ.

Sắc mặt Giang Thạch lạnh băng, thu tay về, gân xanh nổi đột ngột rút vào, cơ thể bình tĩnh trở lại.

Hắn ngược đầu lên nhìn con chim ác diệu trên không.

Thấy nó ban đầu vẫn còn rình rập đại yêu mã, nhưng giờ đã sợ hãi, cánh vỗ bay cao, bay càng xa càng tốt, không còn dám tiếp cận chút nào.

Miệng nó kêu thất thanh kéo dài, tiếng vang đinh tai nhức óc, xé mây đập gió.

“Súc sinh, ngươi còn muốn chạy à?”

Giang Thạch nhặt hòn đá, đột ngột ném thẳng lên trời.

Vút!

Hòn đá lập tức bốc cháy, tốc độ khủng khiếp, giống như tên lửa bắn thẳng lên bầu trời.

Ác điều vội vã vỗ cánh né tránh trên không.

Nhưng Giang Thạch liên tiếp ném thêm bảy tám hòn đá nữa.

Cuối cùng, ác điều kêu thất thanh, thân thể bị ném xuyên, những chiếc lông to rơi lả tả từ trên cao xuống, cơ thể lao thẳng xuống đất.

Tê!

Đại yêu mã phản khởi kêu ầm ỹ, vật chân xuống đất, nhìn con ác điều đang rơi xuống.

Yêu thú cao giai loại phi cầm, nó không dám khiêu khích, nhưng bây giờ đối phương bị thương nặng, là con mồi của nó, là thức ăn để nó tiến hóa thêm.

Kèm theo những tiếng ầm ầm, con ác điều rơi xuống đất, đau đớn kêu thảm thiết, đại yêu mã lao tới, cắn thẳng vào cổ nó, bắt đầu hút máu.

Sắc mặt Giang Thạch lạnh xuống, đột ngột quay đầu lại nhìn xuống mặt đất gần đó.

“Suýt quên, còn một tên.”

Hắn đi về chỗ đứng của mình lúc nãy.

Mặt đất nơi đó tan nát, có mấy đường rạn nứt lớn, bị hắn dậm cho tàn tạ.

“Tự ra hay muốn ta lôi ra đây?”

Giang Thạch lạnh lùng nói.

Mặt đất rung chuyển, một tên nam tử trung niên thân thể đầy máu, nửa bên thân thể đập nát, chập vật bò lên từ dưới đất, thân thể mềm nhũn, nửa người đã vỡ vụn, máu me đầm đìa thảm không chịu nổi.

“Giang thiếu hiệp, xin... xin tha mạng...”

“Thú vị, ta với các ngươi không hề quen biết, ngươi cũng biết thân phận thật của ta?”

Giang Thạch nói.

“Xin tha mạng, chúng ta... chúng ta đã từng điều tra ngài, biết Đại Huyền xuất hiện tôn trời sinh Kim Cương thứ hai...”

Độc Phụng Tiêu Nguyệt khó nhọc nói.

“Ra là thế.”

Giang Thạch nói: “Điều tra ta, mục đích là để tiêu diệt ta?”

“Không, tuyệt đối không phải vậy, ta có thể đại diện cho Trường Sinh Giáo Bắc Chu kết giao với ngài, Giang thiếu hiệp, chúng Ta sẵn sàng trả giá, ngài muốn gì cũng được, miễn là trong khả năng chúng ta có thể đáp ứng, Trường Sinh Giáo là giáo phái lớn nhất Bắc Chu, cao thủ nhiều vô số, sẽ có tất cả những gì ngài cần...”

Độc Phụng Tiêu Nguyệt hoảng hốt nói.

Nhưng Giang Thạch chỉ liếc mắt, qua một chút biến hóa trên gương mặt của hắn, nhìn ra sự gượng gạo.

Với thiên phú Thấu Thị, các chi tiết vi mô hắn đều có thể nhạy bén nắm bắt.

Bất kỳ ai nói dối trước mặt hắn đều không thể qua được con mắt của hắn.

“Khỏi cần, ta ở Đại Huyền rất bình yên, không muốn gia nhập Bắc Chu các ngươi, đa tạ lời mời.”

Giang Thạch nói: “Để đáp lại, ta sẽ tự tay tiễn ngươi một đoạn.”

“Ngươi...”

Bốp!

Một chương vỡ ra, đầu nổ tung.

Giang Thạch vung vung tay, vẻ mặt trầm trọng.

Tin tức của hắn thậm chí đã lan đến tận Bắc Chu.

Chương 219: Sóng gió nổi lên! Đối phó Mông Phóng! 2

Bây giờ ngay cả Bắc Chu cũng đã biết xuất hiện tôn trời sinh Kim Cương thứ hai của Đại Huyền.

Vấn đề là, bản thân hấn căn bản không phải trời sinh Kim Cương a.

Bọn chúng không từ một thủ đoạn nào đối phó với Mông Phóng, bây giờ lại nhắm hấn làm mục tiêu, thật đúng là xúi quẩy a.

“Từ đầu, ta liên tục không ngừng công nôi thay cho Mông Phóng, về sau nếu hấn không có biểu thị gì cũng không được.”

Giang Thạch tự nói.

Hơn nữa, Bắc Chu đã sớm chuẩn bị xuất binh Đại Huyền.

Đến lúc đó, có lẽ các thế gia và môn phái ẩn thế cũng sẽ bị cuốn vào.

Hắc Liên Thánh Giáo dĩ nhiên cũng khó tránh khỏi.

Thật là cây muốn lặng mà gió chẳng dừng...

Giang Thạch suy nghĩ một lúc, quay người đi về phía thi thể con ác điều, rạch ra một miếng thịt lớn, bắt đầu nướng trên đồng lửa.

Mùi thơm phức nhanh chóng bốc lên từ thịt ác điều khiến người ta thèm nhỏ dãi.

...

Ở cách xa hàng vạn dặm.

Khúc Châu.

Trong tổ trạch Khổng thị.

Gia chủ Khổng Phục Thiên bây giờ ngồi cao tại vị trí chủ tọa, nét mặt âm u, thân thể to lớn, mặc trường bào thêu nhung màu tím đỏ, oai phong lẫm liệt.

Dù không cử động nhưng vẫn toát ra vẻ uy nghi không gì sánh bằng, trong ánh mắt tràn ra cảm giác áp bách khiến người ta không dám nhìn thẳng, giống như một tên chúa tể tôn quý cao cao tại thượng.

Ngoài hẳn ra, phía sau vẫn còn mây trường lão cấp cao của Khổng thị, tu vi sâu không lường nổi, ánh mắt tràn ngập hàn quang.

Một thời gian, không khí trong đại điện áp bách khó tả.

Lần này, bọn hắn theo Ngũ Đại Minh Chủ cùng thám hiểm di tích thượng cổ, mấy ngày trước mới thoát ra được, đêm nay vừa vặn về đến trong gia tộc.

Tuy nhiên khi bọn hắn về đến gia tộc, biết được đủ loại đại sự phát sinh khiến tất cả đều tràn ngập lửa giận, muốn chụp chết những tên tộc nhân này.

Đám phế vật!

Trước khi đi để bọn hắn trấn thủ gia tộc, không được gây chuyện.

Nhưng bọn hắn vẫn muốn làm đại sự, thậm chí còn để Mông Phóng đột nhập vào tổ trạch, giết hàng chục tên trưởng lão.

Căn cơ Khổng thị gần như sụp đổ!

“Gia chủ, chuyện này ngoài dự đoán của chúng ta...”

Sắc mặt Khổng Đạo Vinh khó coi, lại đào chữa.

“Đủ rồi!”

Khổng Phục Thiên ngữ điệu lạnh lẽo, rất đáng sợ, tay ra hiệu ngăn lời Đạo Vinh: “Chuyện qua thì thôi, không cần nhắc lại, về sau ta không cho phép bất kỳ chuyện ngoài ý muốn nào phát sinh nữa, Khổng thị truyền thừa trên vạn năm, trải qua vô số chiến hỏa nhưng tổ trạch chưa từng bị xâm phạm qua, lần này Mông Phóng là người đầu tiên có thể xông vào tổ trạch Khổng thị!”

Mọi người đều nghiêng răng nghiêng lợi, cúi đầu xuống, lửa giận dâng trào trong lòng.

“Tuy nhiên Nhất Nguyên minh lần chúng ta như vậy, chúng ta cũng không phải ăn chay, ta quyết định huy động lực lượng toàn tộc tiêu diệt Mông Phóng, tiêu diệt Nhất Nguyên minh!”

Hắn lạnh lùng mở miệng.

Mọi người đều kinh ngạc to

Tiêu diệt Nhất Nguyên minh?

Tiêu diệt Mông Phóng?

Chỉ riêng bọn hắn?

“Gia chủ, tứ đại Minh Chủ còn lại đồng ý rồi sao?”

Khổng Đạo Vinh kịp phản ứng, ngạc nhiên nói.

Việc này chần chừ phải bắn tiếng với tứ đại minh chủ còn lại, nếu không chỉ riêng họ, không thể nào đối phó nổi Nhất Nguyên minh được.

Nhất Nguyên minh thế lớn, căn cơ vững chắc, trong số các thế gia phụ thuộc Nhất Nguyên Minh, ai cũng không yếu, từ trước đến nay vẫn luôn là vị trí tối cường trong Ngũ Đại Liên Minh.

Trừ khi Không thị còn ở thời kỳ cực thịnh đỉnh cao mới có thể chống đỡ họ.

Huống hồ, bây giờ còn thêm một tên quái thai Mông Phóng!

“Đúng vậy.”

Không Phục Thiên lạnh lùng nói: “Thế giới này, vì lợi ích, không có gì không thể xảy ra, lần này chúng ta xâm nhập di tích thượng cổ, Minh chủ Nhất Nguyên Minh đạt được một bảo vật thượng cổ, uy lực kinh khủng, không thể để hãn hội bảo vật này thành công, một khi lĩnh hội thành công, thực lực nhất định sẽ tăng lên đến mức độ không thể tưởng tượng nổi, lúc đó sẽ không còn ai có thể thẳng sống lưng được nữa, bởi vậy tứ đại minh chủ còn lại đã thỏa thuận, lợi dụng lúc Minh Chủ Nhất Nguyên Minh còn chưa kịp lĩnh hội bảo vật, tạm thời kết minh, triệt để tiêu diệt hãn!”

“Bảo vật thượng cổ?”

“Ra là thế.”

Tộc nhân Không thị nhao nhao liếc nhìn, âm thầm chờ mong.

Nếu tứ đại Minh Chủ thực sự kết minh, có thể tiêu diệt được Nhất Nguyên minh.

Dù Nhất Nguyên minh có mạnh đến đâu, cũng không thể hơn lực lượng của Tứ Đại Liên Minh còn lại liên hợp.

“Quá tốt rồi, chỉ cần tiêu diệt được Mông Phóng, về sau sẽ không còn ai có thể đe dọa Thiên Nhật và Tuyên Nhi nữa, bọn hãn xuất thế cũng sẽ không ai ngăn cản được!”

Có người hưng phấn nói: “Cũng chưa chắc đâu, đừng quên còn có tôn trời sinh Kim Cương thứ hai, tôn trời sinh Kim

Cương thứ hai này sắp trưởng thành rồi. Theo ta thấy, không bằng lợi dụng thời cơ này, cùng diệt trừ hắc!”

Có người nói: “Khả thi, giết cả hai, đào bản nguyên ra, để Thiên Nhật và Tuyết Nhi hấp thụ, chắc chắn sẽ khiến thực lực của hai người tăng thêm một tầng nữa!”

“Đúng rồi!”

“Kế hoạch không tồi!”

Những người khác lên tiếng, ai nấy đều hưng phấn.

“Giang Thạch kia?”

Không Phục Thiên ngữ khí lạnh lùng, nói: “Bây giờ đừng động đến hắc, sau này có vô vàn cơ hội đối phó với hắc, sau khi tiêu diệt Nhất Nguyên minh rồi giết hắc cũng không muộn. Hơn nữa, Thiên Nhật và Tuyết Nhi cũng cần một bàn đạp, nếu chúng ta dọn sạch tất cả bàn đạp, về sẽ chỉ có hại cho Thiên Nhật và Tuyết Nhi.”

“Vâng, gia chủ!”

Mọi người đồng thanh.

...

Một đêm trôi qua.

Mặt trời mọc lên.

Giang Thạch đứng trong một hồ nước trong veo, cẩn thận rửa sạch bụi bặm trên người, toàn thân cường tráng hữu lực, đã thay đổi rất nhiều so với trước đây.

Đón ánh mặt trời ban mai, da thịt dường như phát ra ánh sáng kim loại.

Như đúc từ đồng cổ.

Đây chính là biểu hiện của tu luyện nhục thân đến đại thành, cho dù không dùng chút kinh lực nào, nhục thân vẫn cứng như thần kim.

Hắn vắt khô áo trong tay, mặc lên người, sau đó cười trên lưng đại yêu mã, lại bắt đầu phi nước đại về phía xa.

Hai ngày sau.

Cuối cùng!

Giang Thạch một lần nữa trở lại Hắc Liên Thánh Giáo.

“Có vẻ như lần này người thu hoạch không ít, thay máu thành công rồi sao?”

Giáo chủ Trần Huyền Thiên ngồi ở vị trí chủ tọa, giọng điệu bình thản, cười nói.

“Không sai, đa tạ giáo chủ đã cho ta cơ hội này,”

Giang Thạch cúi đầu chấp tay.

“Cơ hội thì người khác cho, nhưng nỗ lực thì chỉ có bản thân người, Hoán Huyết cửu trọng thiên, nhất trọng nhất đẳng thiên, bao nhiêu người dừng lại ở nhị tam trọng không thể đi lên được điểm nào, người có thể đi đến một bước này, không thể không tính thiên phú của bản thân.”

Trần Huyền Thiên nói: “Lần này người trở về vừa đúng lúc, ta có một đại sự cần báo cho người biết, Tứ Tượng Minh chủ đã quay trở về.”

“Tứ Tượng Minh chủ quay trở về?”

Đôi mắt Giang Thạch lóe lên.

“Đúng vậy, không chỉ có hắn, các minh chủ khác đều đã quay trở về.”

Trần Huyền Thiên nói: “Tuy nhiên bây giờ, Lưỡng Nghi, Tam Tài, Tứ Tượng, Ngũ Hành bốn liên minh lớn chuẩn bị

chính thức liên thủ đối phó Nhất Nguyên minh.”

“Hai ngày nữa sẽ hội quân tại Đông Tuyết Lĩnh, quyết một trận sinh tử với Nhất Nguyên minh!”

Giang Thạch kinh ngạc.

“Bốn liên minh lớn liên thủ đối phó Nhất Nguyên minh?”

“Nghe nói Nhất Nguyên Minh Chủ đã thu được một bảo vật, một khi lĩnh hội thông suốt có thể định thiên hạ, các minh chủ khác không muốn nhìn thấy cảnh tượng này, cho nên liên thủ quyết tâm diệt trừ hắn, tất nhiên, trong đó cũng có ảnh hưởng của Mông Phóng, Mông Phóng trưởng thành quá nhanh cũng khiến bốn vị minh chủ cảm thấy áp lực. Cho nên vì nhiều nguyên nhân, bốn liên minh quyết định liên thủ.”

Trần Huyền Thiên nói.

Giang Thạch hít một hơi, trong lòng chột cuộn cuộn.

Rối loạn.

Đại Huyền này thật sự quá rối loạn.

Phía bắc còn có Bắc Chu đang nhìn chăm chăm.

Bây giờ bên trong bốn liên minh lại muốn liên thủ để diệt trừ Nhất Nguyên minh.

Đoán chừng thiên hạ Đại Huyền này sắp chia năm xẻ bảy.

“Nếu lần này Mông Phóng thực sự bị diệt trừ, chắc sắp đến lượt ngươi, bởi vì ngươi là người duy nhất có thể thế chỗ Mông Phóng, rất nhiều thế gia đều coi ngươi làm đá mài dao kiếm để rèn luyện tộc nhân trong gia tộc, một khi phát hiện ngươi vượt khỏi tầm kiểm soát, đó là lúc diệt trừ ngươi.”

Trần Huyền Thiên nói.

“Coi ta làm đá mài kiếm?”

Sắc mặt Giang Thạch lạnh băng, “Muốn chết!”

“Nhưng trước mắt người không cần hoảng, mấy ngày tới ta sẽ đi dò xét thái độ của Tứ Tượng Minh chủ, nếu không có vấn đề gì, ta sẽ đưa người đi gặp Tứ Tượng Minh chủ, như vậy có thể bảo đảm an toàn của người sau này.”

Trần Huyền Thiên nói.

“Được, đa tạ giáo chủ.”

Giang Thạch lại cúi đầu chấp tay, suy nghĩ một chút rồi cũng kể ra chuyện gặp cường giả Bắc Chu ở dọc đường.

“Bắc Chu?”

Lông mày Trần Huyền Thiên nhú lại, nói: “Xem ra bọn hắc vẫn không từ bỏ ý đồ xâm chiếm Đại Huyền ta?”

...

Chương 220: Hội quân Đông Tuyệt Lĩnh!! 1

“Bắc Chu bề ngoài gọi là một quốc gia, thực chất là một liên minh lỏng lẻo của hàng chục bộ lạc, từ lâu nay các bộ lạc này liên tục chiến tranh với nhau, rất khó thống nhất, nhưng cho dù vậy, chúng vẫn cực kì đáng sợ. Một số bộ lạc thực lực kinh khủng, thường xuyên đột kích xuôi nam, cướp phá Trung Nguyên, tuy nhiên kể từ khi Mông Phóng trấn thủ U Châu thì tần suất cướp phá cũng giảm bớt nhiều.”

Giọng Trần Huyền Thiên nặng nề nói: “Ngoài ra, ta nghe nói Bắc Chu đời này xuất hiện một vị tuyệt thế hùng chủ, tên là Trần Xạ Thiên, trong hàng chục năm qua, dần thống nhất các bộ lạc, đã hợp nhất các bộ lạc thành thành một khối chinh thể. Nếu tin đồn này là thật, Đại Huyền gặp phiền phức lớn rồi.”

Bắc Chu, lãnh thổ bao la vô cùng vô tận.

Mặc dù khí hậu cần cỗi khắc nghiệt, nhưng cũng chính vì thế mà bồi dưỡng nên phong cách dũng mãnh hiếu chiến của người Bắc Chu.

Thông thường bọn chúng chỉ cần vài bộ lạc đã dám xuôi nam cướp phá.

Một khi tất cả các bộ lạc thống nhất, thực lực chắn chắn vượt ngoài tưởng tượng.

“Như vậy tên gia hỏa Mông Phóng này, cũng không phải là điểm nào cũng xấu?”

Giang Thạch cau mày.

“Đúng vậy, Mông Phóng trấn thủ U Châu, ngăn chặn phần lớn cường địch ở Bắc Chu, nhưng hấn tham vọng quá lớn, tám bảy năm trước dẫn thân vào giang hồ, quét sạch Đại Huyền, khi thực lực dần tăng trưởng, lại hướng ánh mắt đến các thế gia và tông môn ẩn thế, có ý định quét sạch các thế gia và tông môn ẩn thế này, đó chính là lý do các thế gia không thể chấp nhận được sự tồn tại của Mông Phóng!”

Trần Huyền Thiên nói.

“Được rồi.”

Giang Thạch tự nhủ.

Nói cách khác, tên Mông Phóng này bộc lộ lực lượng quá nhanh!

Muốn thống trị thiên hạ trong một sớm một chiều, không nghi ngờ đó là điều bất khả thi.

Nếu là bản thân hấn, ít nhất phải đợi đến khi hoàn toàn trưởng thành, rồi mới thực hiện không muộn.

“Trong Bắc Chu không nhiều giáo phái, nổi tiếng nhất là 【Trường Sinh Giáo】 , tín đồ Trường Sinh Giáo cực kỳ cuồng nhiệt và mù quáng, bọn chúng tin tưởng, cho dù bản thân chết đi, hồn phách cũng sẽ quay về với vòng tay của phụ thân, nên căn bản không coi chết là chuyện lớn.”

Trần Huyền Thiên nói.

“Nghĩa là chiến đấu sẽ giống như điên dại không sợ chết à?”

Giang Thạch cau mày.

“Đúng vậy, nhưng cũng có một số ít người tỉnh táo, chỉ là cực kì hiếm thôi.”

Trần Huyền Thiên mở lời.

Giang Thạch nhẹ gật đầu.

Sau đó Trần Huyền Thiên tiếp tục giới thiệu với Giang Thạch một số tình hình đại khái của Bắc Chu, cuối cùng mới nhẹ vẫy tay, nói: “Người cứ xuống nghỉ ngơi đi, sáng mai sẽ chính thức lên đường, Đông Tuyệt

Giọng hần nhấn mạnh, lưỡng lự nói: “Nếu có thể, người cố hết sức ẩn nấp thực lực, không đến nỗi không thể làm gì, nhưng cũng đừng phơi bày toàn bộ thực lực.”

Hắn lo lắng những thế gia kia.

Những thế gia này nếu thực sự tiêu diệt được Mông Phóng, thấy Giang Thạch trưởng thành nhanh như vậy, nhất định sẽ không ngồi yên, lúc đó rắc rối sẽ tiếp tục ập đến.

“Vâng, giáo chủ!”

Giang Thạch gật đầu.

“Ừm, đi đi.”

Hắc Liên giáo chủ mở lời, lại xoa xoa trán.

Giang Thạch một lần nữa chấp tay cúi đầu, lui ra ngoài.

...

Hôm sau, từ sớm.

Toàn bộ Hắc Liên Thánh Giáo lập tức bắt đầu hoạt động hối hả, các đường chủ, chấp sự nhanh chóng tập trung.

Ngoài ra còn có không ít tiểu thế gia phụ thuộc Hắc Liên Thánh Giáo cũng sáng sớm đã kéo đến hội họp, hợp binh cùng Hắc Liên Thánh Giáo, chuẩn bị cùng tiến về hướng 【Đông Tuyệt Lĩnh】.

Vài tiểu tộc này lần lượt là Trần Châu Ngô thị, Hoang Châu Mã thị, Vân Châu Tào thị, cùng Phục Ngưu Cung.

Toàn bộ Tây Nam đại lục, Hắc Liên giáo là thế lực nhất lưu năm thực quyền, có rất nhiều thế gia và tiểu thế lực phụ thuộc vào bọn họ.

Bốn thế lực này đều nằm trong số đó.

“Giang Hữu Sứ, dọc đường mong ngài chỉ giáo nhiều hơn.”

“Đúng vậy Giang Hữu Sứ, đây là chút lòng thành không thành kính ý, mong lão nhân gia ngài thu nhận.”

“Giang Hữu Sứ tuổi trẻ tài cao, thật đáng ngưỡng mộ.”

Các gia chủ Ngô thị, Mã thị, Tào thị, Phục Ngưu cung liên tục nịnh nọt cười cợt, lần lượt lấy đan dược, bảo bối trên người ra, biếu tặng Giang Thạch.

Bọn hắn đều thuộc về các thế lực cực kì yếu trong Tứ Tượng Minh.

Bên trong gia tộc, cao thủ Hoán Huyết rất ít ỏi, mỗi nhà cũng chỉ hai ba người mà thôi. Nhưng trong thời điểm này, hai ba cao thủ Hoán Huyết cảnh cũng đều được điều động ra ngoài hết.

Không đến cũng không được.

Nếu không đến, phía Tứ Tượng Minh sẽ lập tức lấy cớ coi thường mà tiêu diệt bọn họ trước.

Cho nên bốn gia tộc cũng cực kì khó xử, đối mặt với thế lực bá chủ Tây Nam là Hắc Liên Thánh giáo, chỉ có thể hết sức nịnh nọt, cầu mong Hắc Liên giáo trên dọc đường không cố ý hại họ.

Một khi Hắc Liên giáo có mưu đồ với bọn họ, đoán chừng không tới được Đông Tuyết Lĩnh, bọn hắn phải chết mất một nửa nhân số trước.

“Thôi, đừng nói nhảm nữa, mau lên ngựa đi.”

Giang Thạch vừa mới nhận lấy chỗ tốt của bốn tiểu thế gia, Phong Hành Pháp Vương đã lạnh lùng cất tiếng, chủ động mở lời:

“Giang Hữu Sứ, những thứ bọn họ cho, ngươi cứ thu đi, không cần để ý tới bọn hắn, tất cả đều là một đám cỏ đầu tường thôi, ngay cả hôm nay ngươi không nhận hiếu kính của bọn hắn, sau này có cơ hội bọn hắn vẫn sẽ bán đứng ngươi thôi!”

Phong Hành Pháp Vương lạnh lùng nói.

Trong lịch sử, những tiểu gia tộc này từng làm không ít việc như vậy.

“Thế à?”

Giang Thạch kinh ngạc, cầm lấy đan dược mà bọn họ kính dâng, ngửi ngửi nhẹ rồi lộ ra nụ cười, vẫn trực tiếp ném vào miệng.

“Đúng rồi, giáo chủ đã lên đường chưa?”

“Chưa, cần chờ thêm một chút nữa.”

Phong Hành Pháp Vương đáp.

“Vết thương của giáo chủ vẫn chưa đỡ à?”

Giang Thạch do dự.

“Đúng vậy.”

Phong Hành Pháp Vương thấp giọng đáp: “Vết thương của giáo chủ khác hẳn với người khác, đan dược thông thường khó mà phát huy được tác dụng, trừ phi tìm được một số dược liệu trong truyền thuyết, nhưng những thứ đó, gần như đã tuyệt diệt trong thế gian.”

Giang Thạch lập tức im lặng, không nói nữa.

Không lâu sau, đoàn người khởi hành, bắt đầu hướng về phương xa.

Ngoài Hắc Liên giáo huy động hơn 200 cao thủ, bốn tiểu thế gia kia cộng lại cũng huy động được hơn 100 người, phần lớn đều là cao thủ Võ Thánh cảnh.

Cao thủ Hoán Huyết cảnh thực sự quá ít.

Và đây vẫn chưa phải là tất cả.

Dọc đường, lại có thêm không ít thế gia thuộc Tứ Tượng minh gia nhập.

Không ngoại lệ, những thế gia hội nhập sau đó, lập tức bày ra vẻ tươi cười khúm núm đối với Giang Thạch, lấy ra đan dược bảo bối hiệu kính Giang Thạch.

Giang Thạch cũng không từ chối, thu vào hết.

Ngoài ra, bên người hắn cũng mang theo rất nhiều dược liệu.

“Có lẽ ngày mai, Long Tượng Thập Thần Kinh của ta có thể đột phá đến cảnh giới thứ tư...”

Giang Thạch vừa ăn đan dược, vừa cảm nhận dòng chảy khí huyết trong cơ thể.

Một khi đạt tới tầng thứ tư, bên trong cơ thể lập tức sẽ có thêm ba đầu khí huyết Long Tượng nữa, nhục thân sẽ đạt đến một tầm cao mới.

Tuy nhiên trên đường hành quân, hắn không có thời gian tắm thuốc, bây giờ chỉ có thể dùng phương pháp bình thường nhất để tu luyện.

Đó là ăn!

Chương 221: Hội quân Đông Tuyệt Lĩnh!! 2

...

Một ngày sau.

Khi đi qua Dĩnh Châu, đi ngang một khu rừng rậm, bỗng phát hiện ở khu vực phía trước xuất hiện rất nhiều bóng người, cờ xí kim đông đúc, khí tức hỗn tạp, từ rất xa đã nghe thấy tiếng ngựa hí dài.

Thám mã của Hắc Liên Thánh Giáo rất nhanh từ phía trước phi mã trở về.

“Bẩm, Giang Hữu Sứ, Tứ Tượng minh cùng các thế gia khác đang đợi đã lâu, đang thúc giục ngài mau mau hội họp!”

Tên thám mã kia nhảy xuống ngựa, chấp tay nói.

“Biết rồi.”

Giang Thạch đáp lại, ngồi trên lưng đại yêu mã, dẫn mọi người đi về phía trước.

Không lâu sau,

Đám người đã đuổi tới trước khu rừng, ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy giữa khu rừng đã sớm được dựng đại kỳ lên, trên đó viết những chữ đen to tướng.

【Khúc Châu Không thị】 , 【Bình Châu Thôi thị】 , 【Lũng Tây Trương thị】 , 【Thiên Kiếm Môn】 , 【Huyền Long Cốc】 , 【Địa Ma Tông】 , 【Tam Huyền Tông】 ...

Một loạt thế lực hiện ra trước mắt.

Dưới từng cái đại kỳ là vô vàn bóng người, đen nghịt một mảng.

Những tiểu thế gia ban đầu theo Hắc Liên Thánh Giáo, thấy đồng minh đều tập trung tại đây, lập tức lộ vẻ vui mừng, thậm chí phào nhẹ nhõm, vội vàng nhanh chóng tiến lại gần.

Họ biết bản thân tạm thời được an toàn, Hắc Liên giáo không còn cơ hội hãm hại họ nữa.

Người của Không thị đã tới.

Bây giờ tất cả chần chẫn sẽ dựa theo Không thị làm chủ!

Trong nháy mắt, bên Hắc Liên Thánh Giáo nhân mã xông xao, chớp mắt đã chỉ còn lại riêng nhân mã của bọn họ.

“Một lũ cỏ đầu tường!”

Phong Hành Pháp Vương lộ ra nụ cười lạnh lùng, cực kỳ khinh thường đám tiểu thế gia này.

“Kệ đi, ai cũng có chí hướng của họ.”

Vũ Hành Pháp Vương thở dài.

Hắc Liên Thánh Giáo bao la rộng lớn mà bây giờ thực sự có thể sử dụng được chỉ còn ba người bọn họ, thực sự quá thảm!

Giang Thạch vừa ăn đan dược, vừa mở lời: “Chúng ta cũng nghỉ ngơi ngay tại chỗ này đi.”

Vũ Hành Pháp Vương nhẹ gật đầu, vung tay ra lệnh cho nhân mã chỉnh đốn ngay tại chỗ.

“Phía trước là Hắc Liên Thánh Giáo!”

Bỗng nhiên, một đệ tử của một thế gia cổ tình hỏi, đứng không xa, cất giọng lớn: “Không tiền bối có lệnh, bây giờ tất cả người đứng đầu các thế lực lên trước đây họp mặt, bàn kế hoạch!”

Lông mày Giang Thạch nhíu lại: “Ta đi qua một chuyến.”

“Giang Hữu Sứ nhất định phải thận trọng!”

Phong Hành Pháp Vương, Vũ Hành Pháp Vương nhất thời sắc mặt ngưng kết, vội vàng mở lời.

“Ừ.”

Giang Thạch ứng thanh một tiếng, lại cầm hai nhánh dược liệu quý trong tay, vừa gặm vừa bước đi về phía trước.

“Đi bên này.”

Đệ tử của thế gia kia dẫn Giang Thạch đi về phía sau, trong lòng lắm bảm.

Từ lúc sinh ra tới giờ, hẳn là lần đầu nhìn thấy có người ăn dược liệu như vậy.

Không sợ ăn no chết à?

“Người cũng muốn thử?”

Giang Thạch thấy hẳn liếc mình, bèn hỏi.

“Không không, không dám.”

Đệ tử thế gia kia vội vàng lúng túng mở lời, nhanh chóng dẫn đường.

Không lâu sau.

Giang Thạch đã được dẫn đến khu vực trống trải sâu trong khu rừng.

Chỉ thấy nơi đây đầy ắp người, khí tức hỗn loạn, đã tụ tập rất nhiều cao thủ, có nam có nữ, có già có trẻ, ai nấy đều sắc mặt nặng nề, ở đây thảo luận.

Phía khu vực chính giữa, một người cao lớn mặc trường bào màu tía huyết đang ngồi, lông mày rậm rạp, mũi cong như móc chim ưng, vẻ mặt lạnh lùng, uy nghiêm, cho dù chỉ là

ngồi yên không cử động, cũng để cho người ta một loại cảm giác sợ hãi đáng sợ.

Đặc biệt là đôi mắt của hắn, như thể có thể nhìn thấy tận sâu linh hồn đối phương.

Xung quanh hắn có vài tên lão giả đang đứng, mắt lạnh băng, khí thế thâm sâu khó lường.

Trong đó có cả thái thượng trưởng lão của Không thị Không Đạo Vinh!

Phụt!

Đối với sự xuất hiện của Giang Thạch, đột nhiên, người đứng đầu ngẩng đầu lên, ánh mắt quét qua như điện, lạnh lùng, uy nghiêm, như hai thanh kiếm chọc thẳng về phía Giang Thạch.

Nháy mắt, tóc gáy Giang Thạch dựng đứng, sắc mặt hơi biến, nhìn về phía đối phương.

Cường giả chân chính!

Chưa bây giờ hắn cảm nhận được áp lực bức này.

“Người chính là Giang Thạch?”

Người kia ngữ khí lạnh nhạt, nói: “Không hổ là tôn trời sinh Kim Cương thứ hau, khí huyết thực sự mạnh mẽ, biết ta là ai không?”

“Tiền bối là...?”

Giang Thạch lộ vẻ nặng nề, cực kỳ cảnh giác.

“Giết nhiều người Không thị như vậy, người thực sự không biết gia chủ Không thị là ai sao?”

Tên nam tử trung niên kia ngữ khí lạnh nhạt.

Ánh mắt Giang Thạch đọng lại, lộ vẻ kinh ngạc.

Gia thủ Không thị?

Hắn vô thức lùi về phía sau, tóc gáy dựng đứng, đồng thời các công pháp cũng chuẩn bị vận dụng.

“Hừ!”

Không Phục Thiên phát ra tiếng cười lạnh, đôi mắt nhìn rất đáng sợ, âm u lạnh buốt, nói: “Không thị truyền thừa vạn năm, chưa từng có ai dám đối xử với Không thị như thế, nếu là lúc trước, bốn tòa sớm đã ra tay diệt trừ ngươi rồi...”

“Khụ khụ, Không gia chủ, vẫn nên nói chuyện chính trước đi.”

Bỗng nhiên, một tên lão giả bên cạnh nhẹ nhàng ho khan, lộ nụ cười, nhắc nhở Không Phục Thiên.

Dù sao Giang Thạch cũng là Hữu hộ pháp của Hắc Liên Thánh Giáo.

Trong thời điểm nhạy cảm này mà nói ra những lời mang sát ý với hắn, tuyệt đối không phải điều khôn ngoan.

Một khi lọt vào tai Tứ Tượng minh chủ, chỉ sợ Tứ Tượng minh chủ cũng sẽ không vui.

Tứ Tượng minh chủ hùng tài đại lược, tâm kế cực sâu, luôn tìm cơ hội để đối phó với Không thị, trong thời điểm này nếu Không thị dám ra tay trước, không nghi ngờ gì chính là dâng cơ hội diệt trừ Không thị lên cho Tứ Tượng minh chủ.

Không Phục Thiên ánh mắt lạnh lùng, lại nhìn Giang Thạch thêm một lần nữa, không để ý đến nữa, mà mở lời nói: “Lần này bốn liên minh lớn xuất hết quân, cùng hội quân ở Đông Tuyệt Lĩnh, Tứ Tượng Minh tạm thời là do lão phu chỉ huy, lão không quan tâm ý định của ba liên minh kia thế nào, nhưng lão muốn nói với các ngươi, cuộc đại chiến lần này không đơn giản như vẻ bề ngoài đâu, lão hy vọng các ngươi

nhất định phải đoàn kết, bất kể quan hệ qua lại với nhau lúc trước thế nào, tất cả đều phải gác lại, sau khi diệt trừ Nhất Nguyên minh rồi tính!”

Người ở đây liên tục gật đầu, thể hiện tán thành,

Nhưng cũng có người trong lòng lăm bằm, cười lạnh không thôi.

Mẹ nó người nói câu này không phải cần lại câu trước sao.

Bây giờ bảo chúng ta gác ân oán lại, nhưng vừa rồi gần như đã muốn ra tay với Giang Thạch của Hắc Liên Thánh Giáo, thật là miệng nói một đằng, sau lưng làm một nẻo...

Còn Giang Thạch thì thâm bĩu môi, trong lòng chửi thầm.

Lão già này thật đúng là biết nói nhảm.

Nhưng vẻ mặt hắn nhanh chóng nghiêm túc lại.

Gia chủ Không thị là Không Phục Thiên, theo phỏng đoán của giáo chủ, gần như đã đạt tới cảnh giới Thánh Linh.

Đây tuyệt đối là một tên lão quái vật thực thụ!

“Bị lão quái này nhắm tới, e rằng sẽ không có ngày yên ổn, mong giáo chủ sớm liên lạc được với Tứ Tượng minh chủ...”

Giang Thạch trầm nghĩ.

Tiếp theo, Không Phục Thiên ngữ khí lạnh nhạt, tiếp tục nói thêm vài vấn đề khác.

Các thế gia và tông môn ẩn thế liên tục gật đầu.

Vào khoảng hai mươi phút sau.

Không Phục Thiên mới nhẹ nhàng vẫy tay, ra lệnh giải tán.

Người xung quanh lập tức tản đi.

Giang Thạch cũng không chờ đợi lâu, nhanh chóng rời đi.

“Gia chủ, lúc này không bằng bóc lên một chút phong hiểm, diệt trừ hẳn luôn cho xong.”

Chương 222: Hội quân Đông Tuyệt Lĩnh!! 3

Không Đạo Vinh ngữ khí âm lạnh.

“Không cần, không thể vì hấn mà đưa cơ hội cho Tứ Tượng mình chủ!”

Không Phục Thiên ngữ khí lạnh nhạt, ánh mắt uy nghiêm, nhìn về phương xa, nói: “Sau này có vô vàn cơ hội, hơn nữa ta đã gieo xuống hạt giống tâm linh trên người hấn, hấn chạy không thoát đâu!”

“Ồ?”

Người xung quanh đồng loạt tỏ vẻ đã hiểu.

...

Xa xa.

Sắc mặt Giang Thạch u ám, một đường quay lại, trong lòng có cảm giác kì lạ nói không nên lời, dưới thiên phú 【Thấu Thị】, hấn chỉ cảm thấy trong lòng như có thêm một bóng đen vô hình, mơ màng, ẩn náu trong nội tâm của mình, thỉnh thoảng lóe lên làm hấn khó chịu.

“Không đúng, chần chẫn có vấn đề, lão già đó vừa rồi ám toán ta?”

Não hấn nhanh chóng suy tư, càng cảm nhận kĩ càng, càng cảm thấy hoảng hốt trong nội tâm.

Rất nhanh, Giang Thạch quay trở lại căn cứ.

“Giang Hữu Sứ, Không gia chủ có làm khó người không?”

“Tình huống thế nào?”

Phong Hành Pháp Vương, Vũ Hành Pháp Vương mở lời hỏi.

“Không sao, ta cần thanh tịnh một lát.”

Giang Thạch nhẹ lắc đầu.

“Được!”

Hai người thấy Giang Thạch không sao, lập tức thâm thở phào nhẹ nhõm, nhẹ gật đầu.

Giang Thạch đi đến xa xa, ngồi xếp bằng trên một tảng đá lớn, sắc mặt hơi ngưng kết, lại một lần nữa khởi động thiên phú 【Thấu Thị】 , dốc toàn lực quan sát chỗ sâu thẳm nhất trong nội tâm.

Nháy mắt, hần như hóa thân thành góc nhìn của thượng đế, nhìn xuống từ trên cao, phóng tầm mắt xuống toàn bộ nội tâm rộng lớn.

Một cái nhìn này, lập tức phát hiện chỗ bất thường ở sâu thẳm trong nội tâm.

Một cái kén kì lạ bị bao phủ bởi ánh sáng đen, không biết từ lúc nào đã xuất hiện trong sâu thẳm của nội tâm hần, cái kén này dường như có ý thức của chính nó, theo sự chìm nổi của nội tâm đi qua đi lại.

Đồng tử Giang Thạch co lại.

“Quả nhiên có vấn đề!”

Đây là cái gì?

Ánh mắt hần lạnh như băng, cuối cùng tập trung toàn bộ tinh thần lực, xông thẳng tới cái kén.

Bề ngoài của cái kén không cứng cho lắm, giống như vỏ trứng, hần chỉ hao phí chút sức lực, kén đã nứt ra từng đường

rạn dài, bên trong chảy ra dòng chất lỏng kì lạ.

Những chất lỏng này rất nhanh lại hóa thành những đốm đen kỳ lạ, từ trong nội tâm của hắn mà trôi nổi phát tán ra bên ngoài.

Giang Thạch thả lỏng, vừa định nghiền nát tất cả, nhưng đột nhiên khựng lại động tác, lông mày nhíu chặt.

Không được!

không thể làm như vậy!

Nếu thực sự là ám chiêu do lão già đó để lại, bản thân giải quyết quá nhanh chóng nhất định sẽ khiến sự chú ý của lão già đó dồn sang phía hắn.

Lúc đó bản thân sẽ càng nguy hiểm hơn.

Trong lòng hắn cuộn cuộn, rút tinh thần lực lại, tầm mắt dần trở nên lạnh lẽo, thở ra một hơi.

“Thôi, cứ để những thứ này ở trên người ta một thời gian vậy...”

“Với thực lực của bây giờ ta, nếu bùng nổ toàn lực, có lẽ có thể miễn cưỡng đối phó cao thủ Hoán Huyết thất trọng, nhưng muốn đối phó cao thủ bát trọng, e là còn thiếu xa.”

Không Phục Thiên là người mạnh nhất Không thị, có thể đã sắp đạt cảnh giới Thánh Linh!

Cho dù chưa chạm đến Thánh Linh, Hoán Huyết đỉnh phong cũng chắc chắn là không sai vào đâu được.

Bản thân thì thua đối phương ít nhất hai cảnh giới...

“Thực lực của ta thật sự vẫn còn chưa đủ!”

Sắc mặt Giang Thạch u ám, nhìn bàn tay của mình, nắm chặt nắm đấm.

Nếu còn hai khối long cốt để hấn hấp thu, trước mặt Không Phục Thiên hấn mới có hy vọng tự bảo vệ bản thân.

Và điều này còn dựa trên giả thuyết Không Phục Thiên còn chưa chạm tới cảnh giới Thánh Linh.

Một khi đôi phương thực sự là Thánh Linh cảnh, thì cho dù thêm nhiều long cốt nữa, hấn cũng khó thoát.

Cảnh giới Thánh Linh, không còn là nhân loại!!

“Hừ!”

Rất nhanh Giang Thạch thở ra nhẹ nhàng một hơi, sắc mặt phục hồi bình tĩnh, không suy nghĩ nhiều nữa, mà bắt đầu thử ngưng kết huyết khí Long Tượng...

Bây giờ nóng vội chẳng có ích lợi gì.

Chỉ có thể tiếp tục kiên nhẫn và giấu nấp!

Nếu ngưng kết thêm được sáu đầu khí huyết Long Tượng nữa, bản thân có lẽ có thể đối cứng Hoán Huyết bát trọng, thậm chí cửu trọng...

Thời gian không còn nhiều.

Đến giữa trưa.

Không xa vang lên động tĩnh, âm thanh rất lớn, kèm theo tiếng kêu thảm thiết, sau đó còn có giọng đám đông tức giận gào thét, nghe như ở ngay trước mắt.

Đôi mắt Giang Thạch mở to, quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy cách đó vài chục thước, lượng lớn nhân mã đang đối đầu, miệng quát tháo không ngừng.

Sắc mặt Giang Thạch lạnh xuống, rất nhanh nhận ra là người của Hắc Liên Thánh Giáo, lập tức đứng bật dậy, bước tới.

“Giang Hữu Sứ đến rồi!”

“Xin Giang Hữu Sứ giúp chúng ta phân xử công bằng!”

Vài vị chấp sự tức giận mặt đỏ bừng, quỳ sụp xuống đất.

Bên cạnh còn có một chấp sự bị đánh gãy cả hai cánh tay, sắc mặt đau đớn, nằm trên đất, cơ thể đầy máu, khó mà cử động được.

Đối diện là đứng vài gã cường giả của các thế gia khác, mặt mũi hung hăng, nhìn sang bên này, trong đó có một tên cười lạnh không ngừng, là cảnh giới Hoán Huyết.

“Xảy ra chuyện gì?”

Giang Thạch vẻ mặt sa sầm, nhìn về tên chấp sự bị đánh gãy hai tay, bị thương nặng.

“Người chính là Giang Thạch? Người của người cũng không biết quản giáo cho tử tế, đụng phải Tam Huyền Tông của chúng ta không biết xin lỗi đã đủ, còn dám chủ động ra tay trước, ta chỉ là thay người dạy dỗ bọn chúng một chút, lần này đánh gãy hai tay hắn, không lấy mạng của hắn, đã là cho người mặt mũi.”

Hắn nhìn Giang Thạch, đầy mặt cười lạnh.

“Câm mồm!”

Ngữ khí Giang Thạch lạnh buốt, đột nhiên ngẩng đầu lên, nhìn về tên cao thủ Hoán Huyết kia.

Sắc mặt cao thủ Hoán Huyết kia run lên, còn muốn nói gì đó, nhưng bị Giang Thạch nhìn trừng một cái, lập tức vô thức run lên bần bật, như bị quái thú kinh khủng nào đó nhìn chằm chằm, lông tơ toàn thân dựng đứng, trong lòng kinh hoàng, không thể nói thêm lời nào.

“Thực sự đã xảy ra chuyện gì?”

Ngữ khí Giang Thạch lạnh nhạt, không để ý đến cao thủ Hoán Huyết của Tam Huyền Tông nữa, tiếp tục nhìn xuống chấp sự dưới đất, mở lời hỏi.

“Giang Hữu Sứ, xin ngài phân xử công bằng!”

Chấp sự kia sắc mặt đau đớn, nói: “Là bên kia cố ý khiêu khích trước, ta bị ép phải đánh trả, nhưng lại bị các cao thủ của bọn chúng đánh thành trọng thương, đánh gãy hai tay ta, oan uổng a...”

“Thế à?”

Sắc mặt Giang Thạch âm trầm, ngẩng đầu lên, nhìn về cao thủ Hoán Huyết của Tam Huyền tông, nói: “Chính người đã thương hấn hả?”

“Người... Người muốn làm gì?”

Cao thủ Hoán Huyết kia sắc mặt kinh ngạc tức giận.

“Đủ rồi, các người đứng làm gì đây?”

Bỗng nhiên có tiếng quát vang lên.

Thái thượng trưởng lão Không thị Không Đạo Vinh sắc mặt lạnh lẽo, trực tiếp từ nơi không xa bước tới, có vẻ như đã ngầm theo dõi được một lúc, đôi mắt nhìn Giang Thạch cực kỳ lạnh giá.

“Giang tiểu huynh đệ, người muốn làm gì?”

Ngữ khí hần lạnh nhạt, mở lời nói.

Cao thủ Hoán Huyết của Tam Huyền tông thấy chỗ dựa tới, vội vàng lùi người, nhanh chóng mở lời: “Không tiền bối, xin đứng ra phân xử công bằng, Giang Thạch này manh động không nói lý, không chỉ tay sai của hấn hung hăng càn quấy, chính hấn cũng không nói lý, không phân biệt thiện ác, xin tiền bối lập tức trấn áp hấn, Hắc Liên Thánh Giáo rõ ràng là

đến phá hoại liên minh, có ý đồ xấu, mong Không tiền bối
phán xét!”

“Giang Thạch, là như vậy sao?”

Chương 223: Hội quân Đông Tuyệt Lĩnh!! 4

Khổng Đạo Vinh ngữ điệu băng giá, mắt nhìn chăm chăm Giang Thạch.

Giang Thạch nắm tay thành quyền, khí huyết trong người kịch liệt cuộn cuộn, đôi mắt cũng lạnh lùng vô tình, nhìn chăm chăm Khổng Đạo Vinh.

“Người muốn ra tay à?”

Mắt Khổng Đạo Vinh híp lại, sát khí nổi lên, hai tay áo đã bắt đầu từ từ xé rách, lộ ra làn da tím ngắt phía dưới.

“Giang Hữu Sứ, chuyện này là hiểu lầm, lỗi tại chúng ta, vẫn xin đừng đề ý.”

Bỗng nhiên, không xa Phong Hành Pháp Vương nhanh chóng đi tới, lập tức mở lời, cực kì quyết đoán.

“Không tiền bối, trấn áp hẩn đi, mau trấn áp hẩn...”

Cao thủ Hoán Huyết của Tam Huyền tông tiếp tục mở lời, không ngừng xúi giục Khổng Đạo Vinh.

“Không tiền bối, Giang Hữu Sứ chúng ta còn quá trẻ, xúc phạm đến tiền bối, mong tiền bối vì liên minh mà bỏ qua, đừng làm to chuyện.”

Phong Hành Pháp Vương lại mở lời, nhanh chóng kéo Giang Thạch lui lại.

“Trẻ không phải có để mắc sai lầm, thỉnh thoảng sai sót nhỏ không sao, nhưng chính là sợ mắc phải sai lầm lớn, một khi sai lớn, đó là không còn cơ hội hồi cải.”

Ngũ khí Không Đạo Vinh như băng giá, mắt nhìn chăm chăm Giang Thạch.

Ánh mắt Giang Thạch lạnh lùng, lại liếc nhìn thêm Không Đạo Vinh một lần nữa, đột nhiên vô thức nhìn về phía khu rừng đen kịt phía sau Không Đạo Vinh.

Ở đó, một tên nam tử trung niên cao lớn đứng sừng sững, đôi mắt như điện đang liếc nhìn mình.

Gia chủ Không thị!

Không Phục Thiên!

Giang Thạch hít một hơi, ép buộc bản thân bình tĩnh lại, mỉm cười: “Là hiểu lầm, Không tiên bối, cảm tạ ngài giáo huấn tay sai của ta, là ta hiểu lầm ngài, mong tiên bối đừng trách tội!”

Hắn nhìn Phong Hành Pháp Vương: “Đưa người này đi, sáng mai cho hắn trở lại giáo đi.”

“Vâng, Giang Hữu Sứ.”

Phong Hành Pháp Vương cúi đầu chấp tay.

Giang Thạch nở nụ cười, xoay người bước đi.

Không Đạo Vinh mắt hẹp lại, nhìn chăm chăm vào bóng lưng Giang Thạch, trong lòng sóng to gió lớn.

Lòng dạ thâm sâu thế này!

Không tức giận?

Đáng sợ! Quá đáng sợ!

Người này không chết, Không thị chẳng bao giờ được yên.

Bên cạnh cao thủ Hoán Huyết của Tam Huyền tông thì run bần bật, lòng bất an, nhìn theo hướng Giang Thạch.

Không biết vì sao hắn đột nhiên có linh cảm, Tam Huyền Tông của hắn sắp đại họa lâm đầu ...

Khiêu khích tôn Trời Sinh Kim Cương thứ hai!

Hơn nữa đối phương còn ần nhẫn đến mức này...

Một khi bộc phát, tất còn không ai có thể kiềm chế!

Theo lửa giận của đối phương hôm nay, ngày sau bộc phát chắc chắn phải tắm máu Tam Huyền Tông hắn.

“Nhưng ta chỉ là tuân theo mệnh lệnh của Khổng thị thôi, ta cũng rất oan uổng a!”

Cao thủ Hoán Huyết của Tam Huyền tông đang cay đắng nghĩ.

Xa xa,

Khổng Phục Thiên chỉ nhìn thoáng qua Giang Thạch, thu lại đôi mắt vô tình, không để ý nữa.

Phải đến khi tầm nhìn của đối phương hoàn toàn biến mất, phía Giang Thạch mới lộ vẻ u ám, nắm tay siết chặt ken kết.

Khổng thị khinh người quá đáng!

Nếu cứ tiếp tục khiêu khích, thà rằng trực tiếp giết ngược một cái phản theo Nhất Nguyên mình đi!

Sát cơ trong lòng hắn sôi trào đến cực điểm, lúc này suýt nữa đã không nhịn được mà ra tay.

May vẫn còn Phong Hành Pháp Vương kịp thời chạy tới, nhắc nhở bản thân.

Nếu không hắn đã cho Khổng thị cơ hội xuống tay rồi.

Mặc dù hôm nay nhịn xuống được, nhưng về sau Khổng thị nhất định sẽ không buông tha.

“Thao, đừng cho ta cơ hội, bằng không ta nhất định giết sạch đám súc sinh các ngươi, trực tiếp theo phe Mông Phóng!”

Giang Thạch thầm cắn hận, muốn ngược sát tất cả.

...

Nửa ngày trôi qua.

Đến giữa trưa.

Các thế lực mới theo lệnh của Không thị lại một lần nữa lên ngựa, trang nghiêm hùng dũng, cưỡi lên tuần mã, bắt đầu lên đường.

Để che giấu hành tung, bọn hắn chỉ có thể di chuyển vào lúc nửa đêm.

May mắn nơi này cách Đông Tuyết Lĩnh đã không còn xa, chỉ cần hơn 1000 dặm nữa là tới.

Mặc dù dọc đường, Không Đạo Vinh và vài cao thủ của thế gia vẫn ánh mắt không tốt, thỉnh thoảng liếc nhìn Hắc Liên Thánh Giáo, nhưng may mắn là chẳng có xảy ra sự cố gì nữa.

Cuối cùng vào buổi trưa ngày thứ hai.

Mọi người hoàn toàn đến Đông Tuyết Lĩnh.

Chỉ thấy lúc này Đông Tuyết Lĩnh, mật độ nhân mã dày đặc, cờ bay phấp phới, khí tức hỗn loạn thành một đoàn, cũng không biết đã tụ tập bao nhiêu người, từ xa nhìn lại, đen nghịt một mảng.

Tuy nhiên bọn họ cũng không hoàn toàn hỗn loạn, nếu nhìn từ trên cao sẽ thấy, bây giờ người tụ tập ở Đông Tuyết Lĩnh rõ ràng đã bắt đầu phân thành bốn phe.

Đại diện cho Lương Nghi, Tam Tài, Tứ Tượng, Ngũ Hành, bốn đại liên minh lớn.

Khi Không Phục Thiên đến nơi, rất nhanh có người từ trên núi vội vã chạy xuống, báo cáo tình huống.

“Người nói gì? Bốn minh chủ đã lên đường từ sáng nay, đi nhắm vào Nhất Nguyên minh chủ?”

Không Phục Thiên cau mày.

“Đúng vậy, trước khi đi bốn minh chủ có dặn các thế lực, bảo họ thành lập hội đồng trưởng lão để tạm thời chỉ huy liên minh.”

Cao thủ tộc kia nói.

“Vậy những minh chủ có nói hội đồng trưởng lão theo ai làm chủ không?”

Con người Không Phục Thiên lóe lên, hỏi ra vấn đề.

“Không, chỉ bảo mọi người tự bàn bạc, họ sẽ sớm quay trở lại.”

Cao thủ tộc kia nói.

“Được, ta sẽ dẫn người đi ngay.”

Không Phục Thiên gật đầu, lạnh giọng hỏi: ” Nhất Nguyên minh có tin tức gì không?”

“Có, Nhất Nguyên minh đã xếp trận xong hết, ở phía bên kia của Đông Tuyệt Lĩnh, nhưng không thấy Mông Phóng đâu.”

Cao thủ tộc kia nói.

“Không thấy Mông Phóng?”

Không Phục Thiên cau mày.

“Đúng vậy, bây giờ các đại tộc đang nghi ngờ, không biết Mông Phóng có mưu đồ gì khác chăng?”

Cao thủ thế gia kia nói.

“Hừ, biết rồi, ta sẽ đi gặp bọn họ.”

Khổng Phục Thiên ngữ điệu lạnh nhạt, lập tức dẫn theo các Thái Thượng Trưởng Lão và đầu lĩnh các thế lực, hướng vào sâu trong Đông Tuyệt Lĩnh.

Dĩ nhiên, đối với một số thế lực trung tiêu, bọn họ không có tư cách tham gia cuộc họp này.

Ngay cả Giang Thạch cũng không ngoại lệ, bị tự động loại bỏ ra bên ngoài.

Tuy nhiên điều này cũng chẳng ngoài dự đoán của Giang Thạch.

Hắn vui mừng thông dong, khỏi phải tiếp tục chịu khiêu khích của Khổng thị và ác ý của các thế gia khác.

Lúc này.

Hắn cho người Hắc Liên Thánh Giáo được nghỉ ngơi ngay tại chỗ, còn mình tìm một nơi yên tĩnh, ngồi xếp bằng nhắm mắt, bắt đầu tiếp tục ngưng kết khí huyết Long Tượng...

Hai canh giờ trôi qua nhanh chóng.

Cuối cùng, mắt Giang Thạch lại mở ra, thở ra nhẹ nhàng một hơi, ánh mắt hơi sáng.

“Xong!”

Long Tượng Thập Thần Kinh tầng thứ tư!

Trong cơ thể ngưng kết 12 đầu khí huyết Long Tượng.

Tuy nhiên, đây vẫn chưa phải mục tiêu của hắn.

Đám người Khổng Phục Thiên vẫn chưa quay lại, Giang Thạch sai người lấy dược liệu, tiếp tục tu luyện.

Một ngày một đêm lại trôi qua.

Trên đỉnh Đông Tuyệt Lĩnh liên tục vang lên tiếng ồn ào chói tai, cùng tiếng cãi vã huyên náo, khiến các thế lực dưới chân núi bàng hoàng không thôi, ngẩng đầu nhìn lên.

Rõ ràng là những đầu lĩnh trước đó đi lên, vì xung đột lợi ích mà cãi vã, không chỉ cãi vã mà còn đánh nhau...

Rất nhiều thế lực lập tức bàn tán sôi nổi, trở nên bất an.

“Cuối cùng vẫn là lợi ích động nhân tâm, bây giờ thậm chí chưa đối mặt Nhất Nguyên minh mà đã lục đục với nhau rồi.”

Phong Hành Pháp Vương lộ ra nụ cười lạnh lùng, đầy khinh miệt.

Vũ Hành Pháp Vương cũng nhẹ gật đầu, nhìn thoáng phía đỉnh núi, rồi lại nhìn về Giang Thạch.

Chỉ thấy suốt hai ngày qua, Giang Thạch vẫn đang nhắm mắt tu luyện.

Dưới hoàn cảnh ồn ào thế này, Giang Hữu Sứ dường như chẳng hề bị ảnh hưởng...

Thiên phú như thế, quả thực hiếm có.

Lại nửa ngày trôi qua.

Phù!

Giang Thạch lại mở mắt ra, ánh mắt vui mừng, toàn bộ khí huyết có vẻ như dày đặc thêm gấp đôi, hắt thở ra một hơi, nhanh chóng thu hồi khí tức, cẩn thận cảm nhận lực lượng trong cơ thể.

“Long Tượng Thập Thần Kinh tầng thứ năm, tốt, thật tốt!”

Giang Thạch trầm nghĩ.

Mỗi lần Long Tượng Thập Thần Kinh đột phá một tầng, lực lượng nhục thân đều tăng lên rất nhiều.

Cộng với lực lượng và kinh lực hợp nhất, bây giờ hấn đã mạnh hơn đêm hôm đó mấy lần.

Nhưng mà!

Dược liệu bên cạnh cũng đã tiêu hao gần hết, muốn tu luyện tiếp chắn chắn rất khó khăn.

Hấn từ từ đứng dậy từ mặt đất, mạch máu chảy đầy lực lượng dư thừa kinh khủng, đi về phía Phong Hành Pháp Vương và Vũ Hành Pháp Vương.

“Bọn họ vẫn chưa thương lượng ra kết quả à?”

Giang Thạch hỏi.

“Vâng, Giang Hữu Sứ, có vẻ như hai ngày nay bọn họ đã đánh nhau không ít lần.”

Vũ Hành Pháp Vương nói.

“Thế à?”

Giang Thạch thâm cười lạnh, ngẩng đầu nhìn lên đỉnh núi.

Không có gì phải bất ngờ!

Không có ai đủ tầm nhìn xa, ai cũng muốn làm lớn, ai cũng muốn đòi lợi ích tối đa.

Ngồi lại nói chuyện, ai có thể phục ai?

“Có tin tức gì từ giáo chủ chưa?”

Giang Thạch hỏi.

“Vẫn chưa!”

Vũ Hành Pháp Vương đáp.

Giang Thạch lập tức rơi vào trạng thái suy tư, im lặng.

...

Chương 224: Đại Khai Sát Giới! Oanh Sát Khổng Đạo Vinh! 1

Khu vực đỉnh núi.

Tiếng ầm ầm trầm thấp lại vang lên, cực kỳ chói tai, cuốn theo từng mảng từng mảng sóng khí, giống như xảy ra động đất nhỏ vậy, lại khiến vô số thể lực bên dưới rung động.

Liên tiếp vài ngày qua, họ đã không nhớ đây là lần thứ mấy người trên đỉnh núi ra tay đánh nhau.

Tuy nhiên tốt ở chỗ, lần động tĩnh này kéo dài không lâu, nhanh chóng lắng xuống.

Sâu trong đỉnh núi.

Khổng Phục Thiên sắc mặt lạnh lùng, một thân trường bào tía hồng, khuôn mặt uy nghiêm, thân hình cao lớn, đứng sừng sững ở một góc, bên cạnh tụ tập đầy cường giả.

Ở phía đối diện, còn có hai gia tộc khác, cũng mỗi người đều thực lực cao thâm, nhân thủ dưới tay nhiều, ánh mắt lạnh như băng.

Sau 3 ngày tiếp xúc thảo luận và ganh đua, thành viên Hội trưởng lão cuối cùng cũng được xác định.

Thành viên Hội trưởng lão tổng cộng 18 người.

Lấy Không thị Không Phục Thiên, Chu thị Chu Thiên Hùng, Chí Tôn Thánh Giáo thánh giáo chủ Bàn Vạn Khôn làm chủ, mỗi nhà xuất ra 3 trưởng lão, các thế gia khác xếp

theo thực lực mạnh yếu, mỗi nhà một người, gộp đủ mười tám, cùng thành lập Hội trưởng lão.

“Mọi người đều không còn ý kiến gì, vậy chúng ta đừng lãng phí thời gian nữa, ban lệnh ngay lập tức bố trí binh lính là tốt nhất, thành lập Hội trưởng lão đã lãng phí quá nhiều thời gian, giai đoạn này chần chẫn đã cho Nhất Nguyên Liên Minh cơ hội rất lớn, vạn nhất Nhất Nguyên Liên Minh bên kia đã bố trí xong bầy chờ chúng ta, tội lỗi của chúng ta liền lớn.”

Gia chủ Chu thị, Chu Thiên Hùng ngữ khí trầm trọng, lên tiếng.

Thái Nguyên Chu thị nổi danh khắp trung nguyên, xét về căn cơ và truyền thừa không thua gì Khổng thị ở Khúc Châu.

Nếu truy nguyên tới hàng vạn năm trước, triều đại đầu tiên thiết lập ở thiên hạ chính là do Chu thị bọn hắn lập ra.

Từ xưa được tán dương là dòng dõi thiên sinh hoàng tộc, huyết thống tôn quý.

“Lão phu cách đây 3 ngày đã nói rồi, đừng lãng phí thời gian vào những chuyện rườm rà, là các người không nghe, cứ muốn đo sức.”

Ngữ điệu Khổng Phục Thiên bình thản, lên tiếng.

“Đủ rồi, Khổng gia chủ, đừng chiếm lý không tha người.”

Bàng Vạn Khôn ngữ điệu trầm thấp, phát tay nói, “Bây giờ chúng ta lập tức bố trí người, còn chưa muộn đâu, hơn nữa cử thám báo, tiến đến dò xét kỹ thực lực Nhất Nguyên Liên Minh, như vậy cũng tốt để xác nhận bọn họ có âm mưu gì, nghĩ đến Mông Phóng, tên này đến giờ vẫn chưa xuất hiện, trong lòng ta lo lắng, cứ cảm giác sắp có đại sự sắp xảy ra.”

Khổng Phục Thiên nhẹ gật đầu, nói: “Việc cử thám báo, ta sẽ sắp xếp, trước hết hãy phân chia từng thế gia một.”

Mọi người liên tục gật đầu.

Không lâu sau.

Một mệnh lệnh từ đỉnh núi lan xuống lọt vào tai từng thế lực.

Lập tức tất cả các gia tộc nhanh chóng hành động.

Mọi người trực tiếp chia thành 8 phương trận, gồm Càn, Khôn, Chấn, Tốn, Khảm, Ly, Cấn, Đoài, hiện ra thế trận Bát quái, ở chân núi xếp thành trận hình.

Mỗi một phương trận đều có hàng chục thế lực cấu thành, từ hàng chục thế lực này lại chọn ra cường giả, đảm nhiệm chức Tổng binh phương trận đó.

Mệnh lệnh Hội trưởng lão sẽ trực tiếp đến tai người Tổng binh này, rồi Tổng binh sẽ phát lệnh xuống cho các thế lực dưới quyền.

Hắc Liên Thánh Giáo mà Giang Thạch đang ở dĩ nhiên lại một lần nữa được phân vào phương trận của Khổng thị.

Được gọi là doanh Khôn!

Tổng binh này chính là Thái Thượng Trưởng Lão của Khổng thị!

Khổng Đạo Vinh!

“Giang Hữu sứ, Giáo chủ đến giờ vẫn chưa quay về, bây giờ tất cả lấy kiên nhẫn làm trọng, tuy chúng ta được phân về dưới quyền Khổng thị, nhưng chỉ cần không gây sự, không khiêu khích, Khổng thị cũng không dễ dàng công khai trấn áp chúng ta.”

Phong Hành Pháp Vương từ nơi xa đi tới, khuôn mặt thâm trầm, lại nhắc nhở:

“Ta thực sự lo ngại quá nóng vội.”

Nhiều chuyện chỉ cần nhẫn nại là qua đi.

Không nhất thiết phải thấy máu.

“Yên tâm, ta là người thích hòa bình, vốn không thích đánh đấm giết chóc.”

Giang Thạch bình tĩnh nói.

“Vậy thì tốt.”

Phong Hành Pháp Vương liên tục gật đầu, lại nhìn về phía Giang Thạch.

Không hiểu sao lo lắng trong lòng càng sâu.

Tên này cũng quá bình tĩnh.

Hồ càng tĩnh càng sâu.

Càng bình tĩnh càng khiến người ta cảm thấy rợn tóc gáy.

Đặc biệt là Giang Thạch vốn đã nổi danh thích tàn sát này.

Không lâu sau khi phương trận mới vừa được phân chia, có một đệ tử của một thế gia từ nơi xa chạy đến, nói:

“Giang Hữu sứ Hắc Liên Thánh Giáo, Tổng binh cho gọi.”

“Biết rồi.”

Giang Thạch đáp một tiếng, sắc mặt bình thường, tiến về phía xa.

“Giang Hữu sứ, nhớ kỹ, bắt buộc phải kiên nhẫn!”

Phong Hành Pháp Vương sắc mặt biến đổi, lại không nhịn được nhắc nhở.

“Yên tâm.”

Giang Thạch bình tĩnh đáp lại, đầu cũng không quay lại.

Dưới sự dẫn đường của tên đệ tử kia, Giang Thạch đi xuyên qua rừng cây, không lâu sau đã vào một doanh trại tạm

thời được dựng lên ở dưới chân núi.

Khu vực phía trước, một chiếc lều lớn màu đen vững chắc nổi bật, bên trong chứa đầy khí tức áp bức, khí cơ giao cảm, âm u mạnh mẽ, giống như ẩn giấu nguy hiểm vô hình nào đó.

Giang Thạch thân nhiên, trực tiếp bước lớn vào trong.

“Bái kiến Tổng binh.”

Vừa vào lều lớn, sắc mặt hắn bình thường, hai tay làm lễ.

Vị trí chủ tọa.

Không Đạo Vinh sắc mặt lãnh đạm, một thân trường bào tía nâu, tóc trắng râu trắng, ánh mắt sâu thẳm, ngồi yên lặng, cho người cảm giác bình tĩnh khác thường.

Xung quanh hắn, là hàng chục tên cường giả Hoán Huyết Cảnh ngồi san sát.

Không ngoại lệ, đều là gia chủ hoặc thành viên quan trọng của các gia tộc trong doanh Khôn.

Bọn hắn đều sắc mặt lạnh lùng, ánh mắt như điện, khi Giang Thạch vừa bước vào đã lướt ánh mắt sắc bén trên người hắn.

“Giang Hữu sứ, ngươi đến rồi.”

Không Đạo Vinh bình tĩnh nói, “Lão phu là Tổng binh, bây giờ có một số việc, cũng nói thẳng ra, bây giờ hai quân đối lập, tất cả cao thủ đều đã vào vị trí, duy chỉ có tình hình địch ta đến nay vẫn chưa thể dò xét thấu triệt, ngươi thực lực cao thâm, từng có chiến tích chém giết qua cao thủ Hoán Huyết Ngũ trọng, khiến người khâm phục, khả năng đào tẩu cũng đáng là nhất lưu, lão phu dự định giao cho ngươi một nhiệm vụ, sai ngươi đi do thám tình hình địch, xem Mông Phóng đang làm gì? Có mưu đồ gì không? Nếu có mưu đồ, lại là mưu đồ gì,

nhiệm vụ này cực kỳ trọng yếu, hy vọng ngươi có thể cẩn thận hoàn thành!”

“Ồ? Nhiệm vụ?”

Lông mày Giang Thạch nhướn lên, ánh mắt đột nhiên nhìn về phía Không Đạo Vinh, rồi lại rơi xuống trên người các thế gia khác trong lều, mở miệng hỏi:

“Tổng binh đại nhân, tại sao nhiệm vụ này lại chọn ta? Ta mới vừa Hoán Huyết thành công, trong doanh có rất nhiều cao thủ, nhiệm vụ này còn phải rơi lên đầu ta? Thứ lỗi, không phải ta sợ chết, ta chết không sao, nhưng làm hỏng nhiệm vụ của Tổng binh, há chẳng phải tội lớn sao?”

“Giang Hữu sứ, ta biết ngươi là người cố chấp, thích ngọt lời, nay xem ra quả thật như thế.”

Sắc mặt Không Đạo Vinh đột nhiên lạnh lẽo xuống, đôi mắt lạnh lùng:

“Nhiệm vụ được sắp xếp thế nào, tự lão phu quyết định, lão phu là Tổng binh danh chính ngôn thuận, ban ra nhiệm vụ tất nhiên là đã cân nhắc kỹ tình huống của mỗi người, giờ ngươi phản bác coi như khiêu khích ta, khiêu khích đồng liêu, ngươi có biết đó là tội gì không?”

“Tổng binh đại nhân, ai cũng nói Giang Hữu sứ Hắc Liên Thánh Giáo này là kẻ không thích an phận, nay xem ra quả thật như thế!”

Bên cạnh, cao thủ Hoán Huyết cảnh của Tam Huyền Tông cười lạnh nói.

Hắn biết bản thân đã mất hết cơ hội hòa giải với Giang Thạch.

Giờ chỉ còn cách cầu kết với Không Đạo Vinh, triệt để tiêu diệt Giang Thạch.

“Giang huynh, lệnh của Không Tổng binh hợp lý, người vẫn nên nghe theo thì tốt hơn.”

“Đúng đây, doanh Khôn vừa mới thành lập, cần phải tuyệt đối tuân lệnh, tuyệt đối không thể có hành động nghi vấn Tổng binh, Giang tiểu huynh đệ, người quá đáng.”

“Phải đây, người nên lập tức nhận lỗi với Tổng binh, tổng binh nhất định khoan hồng xử phạt!”

Chương 225: Đại Khai Sát Giới! Oanh Sát Khổng Đạo Vinh! 2

Mọi người liên tục lên tiếng, xàm ngôn bàn tán.

Lão tử cầu cái con mẹ các ngươi ấy!

Trong lòng Giang Thạch cười lạnh không thôi, đã có chủ ý.

“Vậy ta tuân lệnh.”

Hắn cung kính chấp hai tay, vẻ mặt không vui không buồn, vẫn nhìn không ra biểu cảm gì.

“Giang Thạch, ngươi nhớ kỹ, hôm nay ngươi nghi ngờ lão phu, đó là tội lớn, lão phu bây giờ có thể dựa vào tội không tuân lệnh mà đánh ngươi vào đại lao, nhưng lão phu không muốn ứng xử tầm thường như ngươi, hoàn toàn là vì các đồng liêu mà cho ngươi một cơ hội, hy vọng ngươi biết trân trọng, không nên không biết điều!”

Khổng Đạo Vinh ngữ điệu lạnh lùng, lạnh lùng quét mắt nhìn Giang Thạch.

“Vâng, Tổng binh.”

Giang Thạch cúi đầu.

“Ngươi rút đi.”

Khổng Đạo Vinh lạnh lùng nói, xoay đầu sang một bên, không thèm nhìn Giang Thạch thêm một cái nữa.

Dường như cả một cái nhìn cũng xem như mất thân phận vậy.

Giang Thạch cười cười, trực tiếp quay người rời đi, biến mất khỏi nơi này.

Không Đạo Vinh chậm rãi quay đầu, lại nhìn theo bóng lưng Giang Thạch, đáy mắt hiện lên sát khí.

Thật là quá ần nhẫn!

Tính cách của tên này so với những gì hắn tưởng tượng còn đáng sợ hơn nữa!

...

Xa xa, Giang Thạch thở dài, liên tục nhiều lần mới nén xuống được lửa giận, lại không nhịn được quay đầu nhìn về phía doanh trại, sát khí dâng trào, trực tiếp bước lớn rời đi.

“Giang Hữu sứ, tình hình thế nào?”

Phong Hành Pháp Vương, Vũ Hành Pháp Vương nhanh chóng đi tới, lên tiếng hỏi.

“Không Đạo Vinh sai ta đơn độc đi do thám tình hình địch, tìm hiểu Mông Phóng đang làm gì? Lão già đó muốn lợi dụng Nhất Nguyên Liên Minh để diệt trừ ta.”

Giang Thạch ngữ điệu lạnh lùng, nhìn về phía Phong Hành Pháp Vương, Vũ Hành Pháp Vương:

“Bốn liên minh lớn, ta không định ở nữa, ngay đêm nay xuất phát, mang theo tất cả mọi người, đầu quân cho Nhất Nguyên Liên Minh.”

“Đầu quân cho Nhất Nguyên Liên Minh?”

Sắc mặt Phong Hành Pháp Vương, Vũ Hành Pháp Vương biến đổi, thấp giọng kinh hô.

“Bây giờ ngoại trừ cách này ra không còn con đường nào khác, trừ phi chờ Giáo chủ quay về.”

Giang Thạch thì thầm, suy nghĩ kỹ càng:

“Như vậy, nếu các người không muốn đầu quân Nhất Nguyên Minh, tôi nay cứ đi theo ta, chúng ta đi trốn vài ngày trong rừng, chờ Giáo chủ và Minh Chủ trở lại, có lẽ tình thế sẽ thay đổi.”

Tuy nhiên, cũng có thể tình hình càng tồi tệ hơn.

Tóm lại, Giang Thạch không muốn giao sinh tử vào tay người khác.

Hắn nhất định phải tìm lối thoát cho riêng mình.

Không chỉ bản thân hắn phải đi, đám người này cũng phải đi, nếu không với tính cách của Khổng Đạo Vinh chắc chắn sẽ giết sạch mọi người, vu cho Hắc Liên Thánh Giáo tội phản bội.

Phong Hành Pháp Vương, Vũ Hành Pháp Vương lập tức thay đổi sắc mặt, trong lòng nhanh chóng cân nhắc.

“Được, trước tiên đi trốn trước đã.”

“Một khi đầu hàng Nhất Nguyên Liên Minh, chúng ta sẽ cùng lúc chọc giận 4 liên minh lớn, bây giờ 4 liên minh lớn mới vừa ổn định, tuyệt đối sẽ không dung thứ kẻ phản bội xuất hiện, nên việc đầu nhập Nhất Nguyên Minh vào lúc này tuyệt đối không khôn ngoan!”

Hai người thì thầm.

Ngay cả khi đầu nhập Nhất Nguyên Minh cũng chưa chắc đã tin tưởng họ, lúc đó ngược lại sẽ rơi vào thế lưỡng nan.

Nếu Nhất Nguyên Minh lại coi họ làm vũ khí sử dụng, vậy tình thế càng thêm tồi tệ.

“Ừm, thông báo xuống dưới, tôi nay lập tức lên đường.”

Giang Thạch thì thầm.

Phong Hành Pháp Vương, Vũ Hành Pháp Vương nhẹ gật đầu, lập tức đi sắp xếp.

May mắn lần này đi theo toàn bộ là tinh nhuệ của giáo phái, việc di chuyển ban đêm cũng có thể đảm bảo đè ép tất cả âm thanh, không bị phát hiện.

Giang Thạch đi tới nơi xa, thở dài, tiếp tục giải tỏa áp lực trong lòng, đôi mắt trở nên u ám và đáng sợ, ẩn chứa lệ khí khó tả.

Không thì, không đồ toàn tộc các người, lòng ta khó yên
SWmrHỖ

...

Buổi chiều nhanh chóng trôi qua,

Mặt trời lặn sau núi.

Cả khu rừng trở nên tối đen.

Tất cả cao thủ Hắc Liên Thánh Giáo bắt đầu nhanh chóng hành động, vội vã đi về phía xa.

Giang Thạch vô cảm, tự mình đi phía sau để cắt đuôi.

Bỗng hần mắt sáng lên, đột nhiên quay đầu, thân thể trực tiếp lao ra như chớp giạt, hướng về một góc tối phía xa, nhanh chóng cuồn phóng tới.

Chỉ thấy trong góc tối ấy, một bóng người ẩn nấp, đang nhìn về phía họ.

Thấy Giang Thạch xông tới, người kia sắc mặt biến đổi, không nghĩ ngợi, quay người bỏ chạy.

Chỉ có điều, tốc độ của hắn quá chậm.

Gần như chưa đầy 0,1 giây, Giang Thạch đã bay đến ngay phía sau lưng.

“Người...”

Bụp!

Miệng hắn vừa mới phát ra âm thanh, Giang Thạch nắm chặt sau đầu hắn, xoay mạnh một cái, tay kia che chặt miệng, bịt kín hàm hắn, khiến hắn không thể phát ra bất kỳ tiếng động nào.

Người kia biểu tình hoảng sợ, run bần bật, bị quán chặt trong cơ thể Giang Thạch, chỉ cảm thấy như bị quái thú hung tợn bao trùm, hồn phách gần như tan rã.

“Là người!”

Giang Thạch cười gằn, miệng há hốc, vô cùng phẫn khích.

Cao thủ Hoán Huyết của Tam Huyền Tông!

Thật là oan gia ngõ hẹp!

Tên này liên tục ba lần bảy lượt nhắm vào Hắc Liên Thánh Giáo hắn, giờ còn dám bí mật theo dõi.

“Người yên tâm, ta sẽ từ từ mổ xẻ từng miếng thịt trên người ngươi, đảm bảo cho ngươi chịu vô vàn tra tấn, khiến ngươi muốn chết cũng không xong, à đúng rồi, Tam Huyền Tông của ngươi, sau này có cơ hội ta cũng phải đi một chuyến, chó gà không tha.”

Giang Thạch bình tĩnh nói, giọng vang vào tai tên cao thủ Hoán Huyết cảnh này.

Tên cao thủ Hoán Huyết càng hoảng sợ, trong miệng kêu ư ử, mí mắt đập loạn xạ, muốn van xin nhưng hoàn toàn vô dụng.

Bốp!

Giang Thạch vỗ ngất tên cao thủ Hoán Huyết này, sắc mặt lạnh lùng, quán tên cao thủ Hoán Huyết lên rồi lao về phía

đoàn người Hắc Liên Thánh Giáo.

Toàn bộ Hắc Liên Thánh Giáo di chuyển nhanh chóng, trong chớp mắt đã biến mất.

...

Mười dặm xa hơn.

Một khu rừng rậm rạp khác.

Phong Hành Pháp Vương cẩn thận quan sát phía trước và xung quanh, dừng bước mọi người, nói: “Giang Hữu sứ, chỗ này khả năng an toàn rồi.”

“Ừ, nghỉ ngơi vài ngày ở đây, chờ tin tức của Giáo chủ.”

Giang Thạch nói, ngón tay lơ đãng vỗ, đánh thức tên cao thủ Hoán Huyết Tam Huyền Tông, vừa tỉnh dậy, tay hắn chớp nhoáng, lập tức bẻ gãy tứ chi của đối phương, phá hủy kinh mạch đối phương, khiến cho đối phương kêu thảm thiết.

Bịch!

Giang Thạch ném tên Cao thủ Hoán Huyết xuống đất, bình tĩnh nói: “Tên chấp sự bị bẻ gãy tay lúc trước, bảo hắn đến đây, giao tên này cho hắn!”

“Vâng, Giang Hữu sứ!”

Một tên chấp sự đáp lời, nhanh chóng kêu tới một tên chấp sự hai tay quấn băng bó dày cộm khác.

Chỉ thấy tên chấp sự này mặt đầy căm hận và hưng phấn, cầm một con dao bén, cười gian, tiến về phía tên Cao thủ Hoán Huyết.

Ban đầu lẽ ra hắn phải được đáng lẽ đưa về giáo phái, chỉ là đêm đó mệnh lệnh của Khổng thị truyền xuống quá nhanh, khiến hắn không thể lên đường, chỉ đành theo đại quân suốt một đoạn đường đến đây.

Bây giờ hai tay hắn đã được nối lại, dù trong thời gian ngắn không thể hoạt động, nhưng dùng dao rọc xác một người vẫn dư sức rồi.

“Xin tha mạng, Giang huynh tha mạng, ta bị ép, Tam Huyền Tông oan uổng a...”

Tên Cao thủ Hoán Huyết Tam Huyền Tông hoảng sợ van xin.

Xoẹt!

-Aaaa...

Tên Cao thủ Hoán Huyết tức thì đau đớn kêu thảm thiết, miệng đầy máu me phun trào, bị tên chấp sự dùng dao bén chọc thẳng vào miệng, xoay nát lưỡi.

Mặt chấp sự đầy hận thù, cầm dao bén, nhanh chóng chém xuống người đối phương.

Phong Hành Pháp Vương, Vũ Hành Pháp Vương đều thầm thở dài, im lặng, nhanh chóng bắt đầu sắp xếp mọi người nghỉ ngơi ngay tại chỗ.

“Các người ở lại canh chừng, ta đi kiểm tra xung quanh, tránh bị người áp sát.”

Giang Thạch ngữ điệu bình tĩnh, nói một câu rồi đi về phía trước.

Chương 226: Đại Khai Sát Giới! Oanh Sát Khổng Đạo Vinh! 3

Nhưng đột nhiên, hắn dừng bước, ánh mắt nheo lại, trở nên sắc bén, nhìn vào khu rừng tối đen.

“Có chuyện gì vậy, Giang Hữu sứ?”

Vũ Hành Pháp Vương sắc mặt hơi thay đổi, hỏi.

“Xem ra ta vẫn xem thường bọn chúng.”

Ngữ điệu Giang Thạch lạnh lẽo, xoay trở cổ, phát ra tiếng khớp xương rõ ràng, ngược lại không còn sợ hãi, mà chủ động tiến về phía khu rừng tối tăm phía trước.

Phong Hành Pháp Vương, Vũ Hành Pháp Vương giật mình, cùng nhìn về phía rừng.

Sâu trong rừng đột nhiên truyền đến tiếng cát đá lăn tăn, mang theo một luồng khí tức khủng bố ảm ảm, khiến người ta cảm thấy áp lực, giống như vô số dây sơn mạch vô hình ào ạt đổ ập tới.

Có cao thủ!

Bốp bốp bốp!

Đột nhiên, những tiếng vỗ tay lạnh lẽo vang lên từ trong rừng đen tối, rõ ràng chói tai, dội khắp nơi này.

Một loạt bóng người khổng lồ, từ trong rừng từng bước bước ra, mỗi người đều ánh mắt đều lạnh lùng, như muốn xé

rách không gian, nhìn về phía Giang Thạch, khoảng 7, 8 người.

Không ngoại lệ, đều là Cao thủ Hoán Huyết cảnh!

Người đứng đầu chính là...

Thái Thượng Trưởng Lão Khổng thị!

Khổng Đạo Vinh!

“May mắn ta không yên tâm người, đặc biệt phái người theo dõi người, cũng may người trên người vẫn còn hạt giống tâm linh gia chủ lưu lại, nếu không thật dễ người gây chuyện lớn chưa nói, còn dễ người chạy thoát.”

Ngữ khí Khổng Đạo Vinh lạnh lùng, đi đầu, cơ thể tía đen lặng im trong gió, song mi nhập tẩn, ánh mắt sắc bén, lạnh băng băng nhìn về phía Giang Thạch:

“Giang Thạch, người thật khiến ta bất ngờ!”

“Phải không?”

Giang Thạch ngữ điệu bình tĩnh, nhìn về hướng Khổng Đạo Vinh trước mặt và những cao thủ phía sau, nói: “Không ngờ Giang Thạch ta được vinh dự đến vậy, lại có thể một lần thu hút được nhiều huynh đệ doanh Khôn đến chiếu cố như thế, thật không uống sống kiếp này.”

“Giang Thạch!”

Một tên cự nhân ngữ điệu lạnh lẽo, quát lớn: “Giờ người sắp chết rồi, còn muốn giở trò

“Im mồm!”

Giang Thạch ngữ điệu lãnh đạm, hai mắt như điện, quét nhìn tên cự nhân kia, lạnh lùng nói: “Người là cái thá gì cũng dám lăm lăm ở trước mặt ta, bất quá là một phế vật tiện tay một chương cũng có thể vỗ chết!”

“Người nói gì?”

Tên cự nhân kia mắt mở trừng trừng, vừa giận vừa sợ, tức muốn điên lên.

Hắn là một trong những trưởng lão trọng yếu nhất của Thiên Kiếm môn, lại bị đối phương nói là thứ rác rưởi chỉ cần vỗ một cái là chết!

“Thôi, Ngô huynh đâu cần sinh khí với một kẻ sắp chết.”

Không Đạo Vinh đôi mắt thâm thúy, giọng nói già nua, nói: “Nói thật, nếu người không chọc giận Không thị ta, có lẽ lão phu vẫn có thể tha cho người thêm một lần nữa, nhưng tiếc thay, thật tiếc!”

“Tiếc?”

Giang Thạch dừng thân, ánh mắt lạnh lẽo, chằm chằm nhìn Không Đạo Vinh, hai con mắt trong đêm lóe lên lệ khí không nên lời, nói: “Không có gì đáng tiếc, gia tộc của người đến tốt cùng là loại người gì không cần ta nói thêm, ta cũng chẳng bao giờ muốn tha thứ gì của các người, đêm nay nếu đã gặp, vậy hãy để ta lãnh giáo một chút Thái Thượng Trưởng Lão Không thị đến cùng mạnh đến mức nào!”

Ngữ khí của hắn lạnh lẽo, khí thế toàn thân bộc phát, trường bào tung bay, bàn chân dồn hết sức đạp mạnh xuống đất.

Ầm một tiếng, một luồng khí thế khủng khiếp tức thời từ dưới chân hắn bộc phát ra, cuộn cuộn dâng trào, như long quyển phong, cuốn khắp bốn phía.

Thân thể hắn giống như bom hơi, bắt đầu nhanh chóng phình to, từng khối cơ bắp ghê rợn nổi lên, từng đường gân máu ghê rợn nhanh chóng hằn ra, toàn thân trong chớp mắt trở thành cự nhân cao hơn ba thước.

Mười lăm đầu khí huyết Long Tượng bùng nổ!

Gầm...

Trong chốc lát, phía sau lưng hắn hiện ra hư ảnh của một con Long Tượng thời thượng cổ, trong miệng phát ra tiếng gầm vang vọng, chấn đến điếc tai nhức óc, giống như từ thời gian trường hà xuyên không mà qua, mang theo một áp lực kinh khủng, khiến đám người bên kia đều thay đổi sắc mặt.

Ngoại trừ Không Đạo Vinh, tất cả Cao thủ Hoán Huyết đều lộ ra vẻ kinh hãi, lập tức cảm nhận được nguy cơ sinh tử!

Làm sao có thể!

Và đây vẫn chưa phải tất cả.

Sau khi toàn bộ mười lăm đầu khí huyết Long Tượng bộc phát, thân thể Giang Thạch vẫn tiếp tục phình to, toàn bộ da thịt đỏ rực như hồng mã não, ngàn vạn lỗ chân lông đều phun ra khí lưu nóng rực, vang lên tiếng xèo xèo, ánh đỏ chớp lóa.

Cự Thần Cự Hận!

Thân thể Giang Thạch trực tiếp chạm đến độ cao đáng sợ hơn ba thước năm, ánh mắt dữ tợn, tóc đen nhánh, từng sợi từng sợi như thép bện thành, trong khoảnh khắc như biến thành đại ma thần chương quân thế gian.

Khắp thân đầy những mạch máu xung kích đỏ rực, những mạch máu này đều do khí huyết hùng hậu của hắn chạy qua mà sinh ra dao động.

Tình cảnh đáng sợ này khiến cả đồng tử của Không Đạo Vinh cũng co rút, lần đầu lộ ra biểu cảm kinh hãi.

Hắn không tưởng tượng được.

Giang Thạch này lại ẩn giấu sâu đến vậy!

Ngay cả bí pháp Cực Hạn Không Thần của gia tộc hãn mà Giang Thạch cũng học được!

Thực lực như vậy ngay cả hãn cũng cảm thấy áp lực cực lớn!

Đêm nay nếu không phải chính hãn chủ động xuất hiện ra tay, há không phải vẫn bị Giang Thạch che con mắt tiếp tục trưởng thành!

Thêm hai năm nữa không, chỉ cần thêm một năm, sẽ rất khó trấn áp hãn rồi.

“Tốt, Giang Thạch, người thật khiến lão phu ngoài dự liệu, lão phu thật không ngờ người lại mạnh đến thế, thật để lão phu hưng phấn, đêm nay lão phu nhất định phải đánh chết người!”

Không Đạo Vinh đột nhiên gầm lên, thân thể trong khoảnh khắc phình to.

Rầm một tiếng, toàn bộ quần áo trên người xé nát bầy, cả thân thể lập tức biến thành cự nhân cao đến bốn thước năm, một thân máu thịt đều

Cực Hạn Không Thần!

Nhưng vừa biến hình xong, không khí trước mặt hãn nổ tung, Giang Thạch mang theo một khí tức đáng sợ, giống như một khóa đạn đạo lao thẳng đến, nhanh đến khó tưởng.

Hoàn toàn không câu nệ bất cứ chuyện gì.

Nhưng Không Đạo Vinh phản ứng vô cùng nhanh, hai cánh tay khổng lồ nâng lên, để ở trước người, như phá vỡ giới hạn không gian, mạnh mẽ công kích về phía trước.

Ầm!

Không khí vỡ tung, chấn động cả núi sông.

Giống như vô số quả tên lửa nổ tung cùng một lúc.

Sóng khí kinh khủng quét ngang bốn phía, khiến vô số Cao thủ Hoán Huyết bên cạnh Đạo Vinh hoảng sợ, cảm giác như hàng ngàn lưỡi đao khí bắn hướng về phía mình.

Rất nhiều người mặt đầy máu tươi, quần áo bị xé toạc.

Bọn hăn rống lên, giẫm chân đạp mạnh bay ra ngoài, tránh né.

Nắm tay khổng lồ của Giang Thạch đánh mạnh vào hai cánh tay to của Khổng Đạo Vinh, bị hai cánh tay đó chặn cứng lại.

Cả hai đều dùng toàn lực, đầy mặt gân xanh, bốc khói xung quanh cơ thể, giống như hóa thành hai cỗ người máy, ngang nhiên hun đúc khí lưu bốn phía.

“Tiểu súc sinh, ngươi thực quá ngoài dự liệu, không thể để mặc ngươi, hôm nay bất kể thế nào cũng không thể để ngươi sống sót, ngươi thể hiện càng mạnh, ngược sát ngươi mới càng thêm phấn khích, tốt lắm, cảm nhận tuyệt vọng đi!”

Khổng Đạo Vinh nở nụ cười lệch lạc, chăm chú nhìn Giang Thạch, khí tức trên người cực kỳ đáng sợ.

Tuy nhiên đúng lúc đó, hăn mím mắt, chỉ thấy lòng bàn tay Giang Thạch đột nhiên tỏa ra vàng hào quang vàng rực rỡ, chói lóa mắt, như thần quan đang thiêu đốt vậy, khiến mắt hăn cháy khô, khó mà nhìn rõ vật gì.

Hỗn Nguyên Kim Quang Chương!

Giang Thạch đang lợi dụng ánh sáng chói chang ở lòng bàn tay mê hoặc Khổng Đạo Vinh tạm thời, hai bàn tay như hai khẩu súng máy điên cuồng công kích dồn dập lên hai cánh tay của Khổng Đạo Vinh.

Ầm ầm ầm ầm...

Tiếng nổ khủng bố liên tiếp vang lên, khí thế đáng sợ.

Chương 227: Đại Khai Sát Giới! Oanh Sát Khổng Đạo Vinh! 4

Luồng khí thế giữa hai người phun trào như núi lửa, cuộn cuộn về bốn phía, toàn bộ mặt đất bị chấn méo mó, vô số mảnh đá vụn bay về tứ phía xung quanh.

Ai nấy đều kinh hoàng.

Cho dù là đệ tử Hắc Liên Thánh Giáo hay đám Cao thủ Hoán Huyết do Khổng Đạo Vinh dẫn tới đều choáng váng.

Một mình Giang Thạch, hoàn toàn chặn đứng Khổng Đạo Vinh?

“Đủ rồi!”

Không biết chịu bao nhiêu đòn, Khổng Đạo Vinh đột nhiên gầm lên giận dữ, tiếng rống vang trời, khí nóng tỏa ra bên ngoài bộc phát dữ dội.

“Đại Uy Liệt Thiên Chương!”

Hắn giờ bàn tay không lồ đáng sợ lên, to bằng cái xô nước, hoàn toàn hóa thành màu đen thẫm, trực tiếp đập mạnh vào người Giang Thạch, khí thế nổ tung, vô số tia sáng đen bắn ra.

Toàn bộ không khí trước mắt dường như đột nhiên chìm xuống, giống như một bức tường nặng trĩu hung tợn đập ập tới.

Giang Thạch giờ hai tay cản ngang.

RẦM!

Thân thể hắn lập tức bay ngược ra, như viên đạn pháo, rơi xa mười thước, đập vỡ tảng đá khổng lồ đối diện.

“Giang Hữu sứ!”

Phong Hành Pháp Vương, Vũ Hành Pháp Vương đồng thời biến sắc, bắt đầu kinh hô.

Sột!

Thân thể Giang Thạch đột nhiên bật người dậy, vỗ bay mảnh đá trên người, miệng đầy máu, ngực lõm xuống, hai cánh tay ong ong đau nhức.

Nhưng trong mắt vẫn không lộ chút hoảng sợ mà đầy vẻ kinh ngạc, hơi có khó tin.

“Lực lượng của ngươi... hình như không mạnh như ta tưởng!”

Mắt Giang Thạch nhấp nháy, vặn thân thể, lại nhìn về hướng Khổng Đạo Vinh, nói: “Ngươi không phải Hoán Huyết Cử trọng, ngươi là Hoán Huyết bát trọng!”

Sắc mặt Khổng Đạo Vinh âm u, khí thế đáng sợ, thân thể cao bốn thước năm một kích đập bay Giang Thạch vẫn không hề rung động, khí thế cuồn cuộn bao phủ, hơi trắng bốc lên, bàn chân khổng lồ giẫm sâu vào đất, dẫm ra vô số dấu chân sâu.

“Nói đúng, ta là Hoán Huyết bát trọng trung kỳ, nhưng liên quan gì? Ta muốn giết ngươi, cũng dễ như bóp chết con kiến thôi, nếu Hắc Liên Giáo chủ nếu không bị thương, chắc có thực lực Hoán Huyết cử trọng, nhưng trước đó hắn chiến đấu lưu lại ám thương, thực lực chỉ còn Hoán Huyết bát trọng trung kỳ, vẫn ngang ngửa ta, ngươi so với Trần Huyền Thiên thì thế nào?”

Khổng Đạo Vinh ngũ diệu lạnh lùng, thân thể đáng sợ càng đi càng gần, dưới ánh trăng trắng kéo ra bóng đen rộng lớn, giống như thú dữ.

Nhưng!

Mặt Giang Thạch đột nhiên cười ha hả, cười cực kỳ càn rỡ.

Dưới đêm trăng, hàm răng trắng muốt của hắn hiện ra, cười gần nói: “Ta không biết ta so với Giáo chủ như thế nào, nhưng ta biết, hôm nay ngươi không thể giết ta được!”

“Ừm?”

Khổng Đạo Vinh mắt nheo lại, chăm chăm nhìn Giang Thạch, ánh mắt như ngọn lửa cháy rực, nhưng rất nhanh trong con ngươi lại lóe lên vẻ kinh hãi.

Lực lượng và kinh lực hợp nhất!

ẦM ẦM!

Bên trong cơ thể Giang Thạch đột nhiên vang lên tiếng nổ, như hàng chục động cơ bất ngờ khởi động, phát ra lực lượng khủng khiếp, khiến luồng khí từ lỗ chân lông phun ra càng nhiều, càng kinh khủng.

Da hắn càng thêm đỏ tươi!

Đây còn chưa tính gì!

Rất nhanh Giang Thạch rống lên, ánh mắt trợn to, gân xanh nổi đầy người, hai nắm đấm siết chặt: “Thiên Ma Bạo Huyết!”

Vụt!

Tất cả các mạch máu trên cơ thể đột nhiên biến thành màu đỏ au, phun ra dòng máu đỏ thẫm từ bên trong, khí thể trên người còn tiếp tục dâng cao, trong cơ thể giống như có ngọn núi lửa đang phun trào.

Thiên Ma Bạo huyết Bí Pháp, chính là cấm pháp trong Thiên Ma Tội huyết Đại Pháp!

Áp bức tiềm lực trong huyết dịch làm đại giới.

Tương tự Thiên Ma Giải Thể Đại Pháp!

Một khi sử dụng, thân thể nhất định sẽ rơi vào trạng thái hôn mê nguy kịch chưa từng có.

Nhưng Giang Thạch không để ý điều này.

Hắn có Thiên Thú Quy nguyên, như mang theo thần đan diệu dược trên người, chỉ cần không chết, không cần biết tổn thương nặng nhẹ thể nào cũng có thể mau chóng tự khôi phục.

Không Đạo Vinh mở mắt đầy kinh hãi, không thể tin nổi.

Trong lúc Giang Thạch dung hợp lực lượng và kinh lực, hắn đã cảm nhận được bất thường, lúc này Giang Thạch tung ra Thiên Ma Bạo huyết Bí Pháp, càng khiến hắn cảm giác được khủng hoảng.

Giống như đột nhiên đối mặt với quái thú cực kỳ đáng sợ, khiến lông tơ trên người hắn dựng đứng.

Tuy nhiên hắn hoàn toàn không có thêm thời gian phản ứng, Giang Thạch biến mất tức khắc, tốc độ nhanh cực điểm, mang theo luồng sóng khí nóng rực, gần như đột ngột tan biến.

Không Đạo Vinh giật mình, vội vàng lập tức tránh né, muốn lánh mũi nhọn.

Nhưng hắn hoàn toàn đánh giá thấp tốc độ của Giang Thạch!

Lúc này Giang Thạch chỉ có thể mô tả là quái thai.

ẦM ẦM!

Không Đạo Vinh mới vừa né tránh, đã bị Giang Thạch vỗ trúng, bàn tay không lồ đáng sợ vỗ thẳng vào người hắn, tức

thì giống như trời sập đất nứt, núi lửa phun trào.

Cùng với một tiếng kêu the thé cực kỳ thảm thiết, máu tươi bắn tung tóe khắp nơi.

Không khí phạm vi mười mấy thước chung quanh nổ tung, chân điếc tai nhức óc, toàn bộ mặt đất tức thì xuất hiện một cái hố sâu ba bốn thước.

Toàn thân Khổng Đạo Vinh đập mạnh vào đáy hố, kêu thảm thiết, máu me be bét, đau đớn khôn xiết, cánh tay trái đã hoàn toàn biến mất.

Ngay cả toàn bộ gốc vai cũng biến mất, gốc xương trắng hếu lộ ra, đau đớn khôn xiết, rõ ràng có thể nhìn thấy cả nội phủ bên trong.

Không xa, những cao thủ thể gia do Khổng Đạo Vinh dẫn tới, không ai không thay đổi sắc mặt, kinh hãi hô to.

“Khổng tiên bối!”

Vù Vù Vù!

Thân thể Giang Thạch không ngừng bốc khói, như cái lò hơi, ngay cả miệng, lỗ mũi cũng đang không ngừng phun khói trắng, ánh mắt nhìn về phía Khổng Đạo Vinh trong hố sâu.

“Khổng Đạo Vinh, ngươi càn rỡ như vậy, ta còn tưởng ngươi mạnh lắm chứ, ai ngờ lão súc sinh ngươi chẳng qua cũng đến vậy thôi, chết đi!”

Hắn gầm lên, hoàn toàn không cho Khổng Đạo Vinh bất kỳ cơ hội nói chuyện hay ra tay nào, ngay sau đó giơ bàn chân khổng lồ hung hăng đạp xuống đầu Khổng Đạo Vinh.

Con người Khổng Đạo Vinh co rút, kinh hãi và giận dữ, lửa giận bốc lên trong lòng, gần như muốn điên cuồng.

Đã xảy ra chuyện gì?

Hắn bị Giang Thạch vỗ nát một cánh tay?

“Các người không cùng ra tay!”

Hắn gầm lên, đột ngột vươn mình lên từ hố sâu, cơ bắp nổ tung, vung cánh tay còn lại, hung hăng lao tới thân thể của Giang Thạch.

ẦM ẦM!

Giang Thạch chỉ vừa đạp trượt, bàn tay khổng lồ của hắn đã biến chiêu như chớp giật quét ngang vào mặt Không Đạo Vinh, bốp một tiếng, toàn bộ nửa khuôn mặt Không Đạo Vinh biến dạng, vỡ vụn.

Mặt giống như dưa hấu vỡ, máu tươi bắn tứ tung khắp nơi, cực kỳ đau đớn.

Những người khác định xông lên, liền sắc mặt biến đổi, chứng kiến cảnh tượng này.

Bây giờ Giang Thạch thực sự quá kinh khủng!

Đơn giản là quái thai!

Không Đạo Vinh và hắn dường như không cùng một tầng cấp.

“Nhanh chạy!”

Một cao thủ thế gia kinh hô.

“Đừng chạy, mau mau ra tay giúp!”

Không Đạo Vinh giọng thống khổ gầm lên, khuôn mặt biến dạng, lưỡi gần như đứt rời, vẫn còn điên cuồng nện về phía Giang Thạch, tiếng bốp bốp vang lên.

Tuy nhiên một chiêu Hỗn Nguyên kim quang chương trực tiếp đánh vào cằm dưới của hắn, như lưỡi dao cạo sắc bén, cả cằm dưới của hắn nát bươm cùng cả khuôn mặt hoàn toàn biến mất.

Tiếp đó một bàn tay xuyên thủng ra từ cổ Không Đạo Vinh, búp một tiếng, máu tươi bắn tung tóe.

Sắc mặt hắn lãnh đạm, tay vẫn cắm vào cổ Không Đạo Vinh, nhìn về phía những người đang chạy trốn.

“Muốn chạy? Đêm nay ai có thể chạy thoát!”

Sắc mặt Không Đạo Vinh đau khô, miệng lẩm bầm, máu chảy ra từ thất khiếu, nhưng hắn vẫn chưa chết, treo lủng lẳng trên cánh tay Giang Thạch, quần quai đau đớn.

...

Chương 228: Minh Chủ, Giáo Chủ Trở Về! Đại Khai Sát Giới! 1

Trong khu rừng hỗn loạn.

Máu me ngập tràn. Khí tức nồng nặc.

Giống như có quái thú kinh khủng đang tàn sát, tiếng gió rú không dứt.

Rất lâu sau.

Mọi thứ mới lắng dịu xuống.

Thân thể Giang Thạch đỏ như hồng mã não, bên ngoài bị máu nhuộm, miệng phun máu, cả người cứng đờ, nằm sấp mặt đất,

Xung quanh hắn đầy xác chết, chi thể, nội phủ rơi vãi khắp nơi.

Đám Cao thủ Hoán Huyết theo Không Đạo Vinh tới, không một ai thoát chết.

Trong tình huống Giang Thạch không tiếc sử dụng Thiên Ma Bạo Huyết, tất cả bị diệt sạch.

Tuy nhiên Giang Thạch cũng phải trả giá đắt, thân thể muốn nứt ra, nội phủ lệch vị trí, máu dưới áp lực chảy ra từ mạch máu, thấm ướt cả người hắn.

Thân hình đáng sợ cao tới hơn ba thước ban đầu bây giờ đã phục hồi như cũ, cả người máu tươi, như mất ý thức.

Chưa bao giờ có lúc nào hắn cảm thấy mệt mỏi như vậy, như đã bước một chân vào quỷ môn quan.

Giang Thạch gắng cắn đầu lưỡi, miễn cưỡng bình tĩnh, toàn lực thi triển Thiên Phú Quy nguyên.

Cảm giác mơ màng không ngừng truyền đến não hắn, cảm giác mệt mỏi dữ dội như muốn nuốt chửng hắn, trước mắt còn như có vô số bóng đen quỷ dị đang xoáy vòng vòng.

Một loạt ánh sáng trắng thân bí lóe lên trên người hắn.

Tiên thiên khí tứ tám hướng bị lực lượng vô hình dẫn dắt tới, bắt đầu nhanh chóng chữa lành vết thương của hắn.

Quy nguyên: phục hồi nguyên khí, phục hồi thương thế!!!

Chỉ cần còn một hơi thở, có thể liên tục tự chữa lành!

Thật là hiệu quả nghịch thiên!

Không lâu sau...

Trong khu rừng vừa yên ắng lại vang lên động tĩnh, tiếng lá xào xạc, tiếp theo là những tiếng xé gió sắc nhọn, nhanh chóng tới gần.

Không lâu sau, Phong Hành Pháp Vương, Vũ Hành Pháp Vương xuất hiện ngay phía trước.

Khi thấy cảnh tượng đầm máu trước mặt, hai người giật mình, chấn động trong lòng, rồi không suy nghĩ nhiều, nhanh chóng lao tới bên Giang Thạch.

“Giang Hữu sứ!”

Họ nhanh chóng đỡ Giang Thạch dậy, một bên dẫn khí vào trong cơ thể Giang Thạch, một bên lấy đan dược chữa thương, nhét vào miệng Giang Thạch.

Chỉ là vết thương Giang Thạch quá nặng, miệng không thể mở ra được, tất nhiên cũng không thể uống đan dược, thân thể

như hoàn toàn tê liệt, không nhúc nhích, ngoại trừ những ánh sáng trắng liên tục hiện lên, cả người như không thể cử động được chút nào.

“Đừng lãng phí đan dược nữa, hắn đang tự chữa lành vết thương!”

Con người Phong Hành Pháp Vương nhúu lại, chăm chú nhìn vào thân thể Giang Thạch.

“Tự chữa lành?”

Vũ Hành Pháp Vương sắc mặt kinh ngạc.

“Không thể tin nổi, thật không thể tin nổi, Giang Hữu sứ hình như cũng không phải người thường, hắn cũng có huyết thống thể gia sao? Nếu không sao có thể có khả năng khôi phục kinh khủng như thế này?”

Phong Hành Pháp Vương khàn giọng nói.

Hắn nhận ra ánh sáng trắng trên người Giang Thạch thần bí khác thường, khiến kinh mạch đứt rời đang nối lại, xương cốt trên cơ thể dần dần liên kết lại, thân thể như được tẩy rửa dưới thánh quang.

Tự chữa lành nhanh nhưng Giang Thạch lúc này vẫn không thể cử động.

Không cách nào, vết thương của hắn quá nặng.

Chủ yếu là do Thiên Ma Bạo Huyết khiến tất cả kinh mạch trọng yếu của hắn đứt gãy, máu trong các mạch máu chảy ra rất nhiều.

Đây là át chủ bài ngọc đá cùng vỡ của Hắc Liên Thánh Giáo!

Xưa nay là chiêu mà Hắc Liên Thánh Giáo dùng để cùng kéo địch nhân vào chỗ chết!

Từ xưa tới nay, chỉ cần sử dụng chiêu này, người thi triển tuyệt đối không có hy vọng sống sót!

Giang Thạch là người duy nhất còn sống.

“Nhanh, mang theo hắn, mau mau bỏ đi!”

Phong Hành Pháp Vương gấp gáp nói.

Hai người cẩn thận công Giang Thạch, thân thể lập tức vọt về hướng xa, tốc độ kinh người.

Nơi đây đã chết quá nhiều người.

Không Đạo Vinh dẫn theo gần một nửa cao thủ doanh Khôn ra ngoài, đều bị Giang Thạch tàn sát ở chỗ này, cảnh tượng không thể tưởng tượng.

Nếu như có người truy đuổi đến, họ tuyệt đối khó trốn thoát.

“Nhanh chạy, tất cả nghe lệnh, nhanh theo chúng ta!”

Vũ Hành Pháp Vương hô lớn, gọi kêu đám người Hắc Liên Thánh Giáo phía trước.

Mọi người bình tĩnh lại, lập tức lần nữa di chuyển cực nhanh trong rừng, người nào cũng kinh ngạc trong lòng, thần thức, không nói không hỏi nhiều, tốc độ nhanh như gió.

Cứ như vậy trải qua cả đêm.

Đến khi mặt trời lên cao.

Một nhóm người mới lại dừng lại, cách Đông Tuyệt Lĩnh đã không biết bao xa.

Phong Hành Pháp Vương, Vũ Hành Pháp Vương thận trọng đặt Giang Thạch xuống, lại một lần kiểm tra thân thể Giang Thạch, không khỏi kinh hãi.

Giang Hữu Sứ quả nhiên là quái thai!

Đêm qua bị thương nặng như vậy, qua một đêm đã hồi phục được 6, 7 phần!

Phải biết lúc đó kinh mạch của hắn đứt hết, cơ bắp, máu cũng bị hòa tan khắp cơ thể, gần như là tử vong là chắc chắn, thế nhưng chỉ qua một đêm đã có thể khôi phục đến mức này.

“Không cần chạy nữa, ở đây thôi.”

Giang Thạch nhẹ thở dốc, Thiên Phú Quy nguyên vẫn liên tục hồi phục chân thương cho hắn.

Thiên Ma Bạo huyết quá ác liệt.

Cho dù Giang Thạch có thiên phú Quy nguyên cũng không thể phục hồi nhanh chóng, đêm qua quả thật như khiêu vũ trước Tử Môn Quan.

Cảm giác đó hắn thật không muốn trải qua lần thứ hai.

Lúc này ngoài việc tiếp tục thi triển thiên phú Quy nguyên, còn có việc quan trọng hơn phải làm.

Đó là triệt để tiêu trừ hạt giống tâm linh Không Phù Thiên để lại trong nội tâm của hắn.

Chỉ có như vậy, mới có thể hoàn toàn cắt đuôi Không thị.

“Được!”

Phong Hành Pháp Vương, Vũ Hành Pháp Vương gật đầu, đặt Giang Thạch xuống lần nữa.

Giang Thạch ngồi xếp bằng dưới đất, ánh sáng trắng tiếp tục trôi lên từ trong cơ thể hắn.

Phong Hành Pháp Vương, Vũ Hành Pháp Vương lập tức sai mọi người tản ra, bắt đầu tìm thức ăn.

Thời gian trôi qua nhanh chóng.

Đến chiều, vết thương của Giang Thạch mới hoàn toàn phục hồi, hần mở mắt ra, thở dài nhẹ nhõm, từ từ đứng dậy khỏi mặt đất.

“Vết thương tuy đã lành nhưng khí huyết thiếu hụt trong máu còn cần vài ngày mới có thể bù đắp lại.”

Giang Thạch thì thầm, nắm chặt nắm đấm.

Thiên Ma Bạo Huyết tương đương với ép hết khí huyết và nguyên khí trong huyết dịch ra ngoài, khí huyết này không dễ phục hồi đến đỉnh phong.

May là không còn trở ngại lớn.

Ngay cả hạt giống tâm linh trong nội tâm cũng đã bị triệt để xóa bỏ.

“Giang Hữu sứ, ngài không sao chứ?”

Vũ Hành Pháp Vương kinh ngạc đi tới.

“Không sao.”

Giang Thạch nhẹ gật đầu, nói: “Hai ngày nữa các người tiếp tục liên lạc với Giáo chủ, ta đi tìm cách thoát thân!”

Hắn diệt Không Đạo Vinh, tàn sát vô số cao thủ doanh Khôn, rồi dẫn theo nhiều người như vậy, lan truyền ra ngoài, tất nhiên là tai họa lớn.

Bây giờ tuyệt đối không thể coi là thực sự an toàn.

“Vâng, Giang Hữu sứ!”

Hai người đồng thanh đáp lại.

...

Đông Tuyết Lĩnh.

Doanh Khôn.

Gia chủ Khổng thị Khổng Phục Thiên sắc mặt âm u, không nói một lời, trường bào bay phấp phật, khí thế đáng sợ, đơn giản là khó có thể tưởng tượng.

Bên cạnh hắn, các cao thủ khác đều sắc mặt biến đổi, cúi đầu xuống, không mở miệng.

Ai nấy đều rõ ràng cảm nhận được thứ lực lượng như dùi sông lấp biển từ trên người Khổng Phục Thiên.

“Gia chủ, đã xác nhận... Thái Thượng Trưởng Lão... hồn đăng của Thái Thượng Trưởng Lão đã tắt...”

Chương 229: Minh Chủ, Giáo Chủ Trở Về! Đại Khai Sát Giới! 2

Một trưởng lão vội vàng chạy tới từ xa, sắc mặt tái mét, hoảng hốt nói.

Bịch!

Khổng Phục Thiên nổi giận sắc mặt đỏ bừng, một quyền đập vào cái bàn, cái bàn bằng gỗ bên cạnh, vô số mảnh vụn rơi loảng xoảng, sóng khí mạnh cuốn bay mảnh gỗ ra tứ phía.

“Trần lão nhi lần ta quá đáng!!”

Hắn ngữ điệu âm trầm, khí thế bức người.

Trong suy nghĩ của hắn, cả Hắc Liên Thánh Giáo chỉ có Giáo chủ Trần Huyền Thiên là có khả năng giết Khổng Đạo Vinh, không ai khác.

Đêm qua Khổng Đạo Vinh dẫn một nhóm cường giả đi truy sát Giang Thạch, rất có thể đã gặp Trần Huyền Thiên ở dọc đường, nếu không thì không thể giải thích được hồn đăng của Khổng Đạo Vinh đã tắt.

Huống hồ hạt giống tâm linh hắn để lại trong nội tâm Giang Thạch cũng bị xóa sạch!

Với thực lực của Giang Thạch, muốn làm được hai điều này, chán chán không thể.

Khuôn mặt Khổng Phục Thiên âm u, lòng sôi sùng sục, càng nghĩ càng giận dữ, nắm chặt nắm đấm, lạnh lùng nói:

“Truyền lệnh của ta, nói Hắc Liên Thánh Giáo đã phản bội, đầu quân cho địch, bốn liên minh lớn, bất cứ ai gặp giáo đồ Hắc Liên Thánh Giáo phải giết không tha!”

“Vâng, gia chủ!”

Tên trưởng lão Không thị cúi đầu hô lớn, nhanh chóng lui ra.

“Trần Huyền Thiên, Trần Huyền Thiên...”

Ngữ khí Không Phục Thiên lạnh lẽo, lặp đi lặp lại.

Bây giờ Nhất Nguyên Liên Minh mới là đại địch, uất ức này hẳn chỉ có thể nuốt vào bụng.

Một khi giải quyết xong Nhất Nguyên Liên Minh, hẳn nhất định sẽ diệt sạch Hắc Liên Thánh Giáo.

...

Trong núi rừng âm u.

Tốc độ Giang Thạch nhanh cực kỳ, lại đi vòng quanh khắp khu rừng một lượt, vừa tuần tra vừa chuẩn bị dò xét tình hình Nhất Nguyên Minh.

Nhưng tiếc là phòng bị của Nhất Nguyên Minh quá nghiêm ngặt, cao thủ nhiều như mây, hẳn chỉ quanh quẩn ngoài vài vòng, không dám thực sự tiếp cận.

Có lẽ đúng như Phong Hành Pháp Vương nói, Nhất Nguyên Minh hoàn toàn không tin tưởng họ.

Nếu phe đối phương không tin, vậy hẳn không khác gì dê vào miệng cọp.

“Bốn liên minh đã không thể quay về, bây giờ cũng không thể đánh liều gia nhập Nhất Nguyên Liên Minh, từ đây về sau phải chăng chỉ có thể vô rừng làm cướp à? Khó a, thật khó.”

Giang Thạch cau mày.

Tất cả vẫn quy về hấn không có đủ lực lượng.

Nếu thực lực của hấn đủ mạnh, có thể áp đảo Khổng Phục Thiên, thì cần gì phải đi đến ngày hôm nay?

Hấn thở dài trong lòng, chỉ đành một lần nữa đi về phía Phong Hành Pháp Vương, Vũ Hành Pháp Vương.

Nhưng vừa mới bước vào rừng, đột nhiên sắc mặt hấn hơi thay đổi, thân thể dừng lại, nhìn về phía trước.

Chỉ thấy phía trước có hai bóng người, một trước một sau, lao vút vào rừng, nhanh như quỷ mị, chỉ lướt qua khỏi mắt hấn trong khoảnh khắc rồi biến mất, khiến hấn tưởng chừng như ảo giác.

Giang Thạch nhíu mày, kinh ngạc trong lòng.

Đây là ai?

Hai bóng người kia đi về hướng Phong Hành Pháp Vương, Vũ Hành Pháp Vương?

Ngay khi Giang Thạch kinh nghi, kinh ngạc trong lòng thì đột nhiên, mắt nhòe đi, hai bóng người biến mất vừa rồi lại xuất hiện, lao ra từ trong rừng, tốc độ cực nhanh, trong chớp mắt xuất hiện cách Giang Thạch không xa, nhìn về phía hấn.

Giang Thạch đầu tiên giật mình, nhưng rất nhanh lộ vẻ vui mừng.

“Giáo chủ!”

Hai người xuất hiện trước mắt, một trong số đó chính là Giáo chủ Hắc Liên Thánh Giáo - Trần Huyền Thiên!

“Giang Hữu sứ, sao ngươi lại ở đây? Người Khổng thị đã động thủ?”

Trần Huyền Thiên mặc trường bào đỏ, khuôn mặt già nua, râu tóc phấp phới, cau mày, hỏi.

“Đúng vậy, Giáo chủ, ta bị Không Phục Thiên cưỡng ép, phải dẫn người trốn xa, đêm qua, Không Đạo Vinh còn dẫn người đuổi giết ta, giờ ta đang phân vân phải làm thế nào!”

Giang Thạch nói.

“Cái gì?”

Sắc mặt Trần Huyền Thiên giận dữ, trong mắt lóe lên sát khí: “Không Đạo Vinh tìm chết, lão phu sẽ nhất định phải giết hắn!”

“Không Đạo Vinh chết rồi.”

Giang Thạch nhẹ lắc đầu.

“Đã chết rồi?”

Sắc mặt Trần Huyền Thiên biến đổi, mất tiếng hỏi: “Ai làm?”

Giang Thạch bất đắc dĩ nhìn Trần Huyền Thiên, mặc dù không nói thêm câu nào, nhưng qua ánh mắt, Trần Huyền Thiên cũng hiểu ngay, không khỏi chấn động trong lòng, thở hắt ra.

Là Giang Thạch làm sao?

Điều này làm sao có thể?

Không Đạo Vinh, Thái Thượng Trưởng Lão Không thị, siêu cấp lão quái vật sống hơn 400 năm, Hoán Huyết bát trọng, Giang Thạch có thể giết được hắn?

Ngay cả bóng người bên cạnh Trần Huyền Thiên cũng lộ vẻ kỳ dị, đôi mắt như ngọn đuốc soi khắp người Giang Thạch.

Như muốn nhìn thấu Giang Thạch, lại như mang chút vẻ thương thức và kinh ngạc.

“Ta đã sử dụng Thiên Ma Bạo Huyết, suýt chết, may mắn trước đó ta đặt được thần đan bảo mệnh, uống trước, nên mới

tránh được cái chết, nhưng mặc dù vậy, ta cũng bị trọng thương.”

Giang Thạch đáp lời, lựa chọn che giấu một phần sự thật.

Không phải để giấu Trần Huyền Thiên, mà là để giấu người bên cạnh hắn.

Hắn không muốn tiết lộ nội tình trước mặt người lạ.

“Được rồi.”

Trần Huyền Thiên thở dài, trong lòng nhiều suy nghĩ xoay mòng mòng, nhưng nhanh chóng phản ứng lại, nhìn về phía bóng người bên cạnh: “Hồng huynh, đây là Hữu sứ Thánh Giáo ta, Hồng huynh thấy thế nào?”

“Haha, Trần huynh, người thật đúng là cho ta một cái tin vui không nhỏ a!”

Bóng người bên cạnh đột nhiên cười lớn tiếng, giọng vang trời, cực kì sáng khoái.

Thân hình hắn không quá cao lớn, chỉ tầm một thước tám, mặc thanh y tao nhã, trông như một văn sĩ trung niên, cằm có ba lọn râu dài, cười như gió xuân ấm áp, khiến người ta tự nhiên sinh ra cảm giác thân thiện khó diễn tả.

“Giang Hữu sứ, đây là Minh Chủ Tứ Tượng Minh đại danh鼎鼎 Hồng Thiên Môn.”

Trần Huyền Thiên ngữ khí bình thản, giới thiệu.

Giang Thạch giật mình.

Minh chủ Tứ Tượng Minh?

“Bái kiến Hồng minh chủ!”

Giang Thạch cúi đầu hành lễ.

“Không cần khách khí, ta ghét nhất lễ nghi, nghe Trần huynh nói, Hắc Liên Thánh Giáo của hắn xuất hiện tôn Trời Sinh Kim Cương thứ hai, lực lượng phi thường, vượt xa cùng thể hệ nên ta đặc biệt đến xem, không ngờ người còn vượt quá kỳ vọng của ta, tốt, thật tốt.”

Hồng Thiên Môn cười ha ha nói.

“Minh chủ quá khen.”

Giang Thạch lại cúi đầu lễ.

“Giang Thạch, Khổng thị đến cùng là bức bách người như thế nào, bây giờ nói tất cả ra, tự có minh chủ làm chỗ dựa cho người.”

Trần Huyền Thiên nói trầm thấp.

“Vâng, Giáo chủ.”

Giang Thạch liền thuật lại từng chuyện xảy ra trước khi hội quân với liên minh cho đến nay.

Mí mắt Trần Huyền Thiên và Hồng Thiên Môn nheo lại, ánh mắt lóe sáng, gật gật đầu nhẹ.

“Hiểu rồi, Khổng Phục Thiên sử dụng người khác, muốn cô lập người, lại xúi giục người khác ra tay với giáo đồ Hắc Liên Thánh Giáo, liên tục chèn ép không gian sinh tồn của các người, cố ý khiến các người không thể nhẫn nhục mà phải ra tay, thật là độc kế.”

Hồng Thiên Môn nhẹ giọng nói, mỉm cười: “Tuy nhiên điều này cũng cảnh tỉnh ta, bản tọa đã sớm muốn diệt trừ Khổng thị, chỉ vì không có cơ, bây giờ có thể mượn việc này để ra tay.”

Giang Thạch nghi ngờ nhìn về phía Hồng Thiên Môn.

“Giang tiểu huynh đệ, lần này cũng phải nhờ người chịu khó một chút nữa, đi thôi, quay lại Đông Tuyết Lĩnh với ta, Khổng thị đã chèn ép người như thế nào, người trả đũa hết lại cho bọn họ, nếu chúng còn dám ra tay, tự có lão phu ra mặt.”

Hồng Thiên Môn ngữ điệu bình tĩnh, nói.

Mắt Giang Thạch lóe lên, gần như hiểu ngay.

Hồng Thiên Môn muốn đối phó Khổng thị?

Đây là muốn lấy hấn làm có, để hấn đi khiêu khích Khổng thị, Hồng Thiên Môn thì tìm cơ hội ra tay.

Chương 230: Minh Chủ, Giáo Chủ Trở Về! Đại Khai Sát Giới! 3

Trong tình huống này, bản thân hắn không nghi ngờ trở thành vai trò của tên cao thủ của Tam Huyền Tông trước đây.

Mặc dù điều này sẽ lại đẩy bản thân hắn vào thế đối đầu với Khổng thị, khiến Khổng thị càng thêm cừu hận hắn, nhưng hắn đã giết nhiều người của Khổng thị như vậy, đã là thù không đội trời chung, dù thêm chút oán hận cũng không tính là gì.

“Vâng, Minh chủ!”

Giang Thạch lạnh lùng nói.

Không lâu sau, hắn một lần nữa liên lạc Phong Hành Pháp Vương, Vũ Hành Pháp Vương, chuẩn bị lên đường.

Khi biết Minh chủ và Giáo chủ đã trở về, Phong Hành Pháp Vương, Vũ Hành Pháp Vương đều vui mừng, dẫn dắt mọi người, bắt đầu quay trở lại.

...

Sâu trong Đông Tuyệt Lĩnh.

Nơi Hội trường lão đóng quân.

Trong một căn nhà gỗ tạm bợ.

Khổng Phù Thiên cau mày, đột nhiên đứng phắt dậy, nói: “Người nói gì? Minh chủ đã trở về, còn đem cả Giang Thạch về nữa?”

“Vâng, gia chủ, bây giờ bốn đại minh chủ đều đã trở lại, Tứ Tượng minh chủ đã đến Hội trưởng lão, giờ Tứ Tượng minh chủ triệu ngài tới.”

Một trưởng lão Khổng thị sắc mặt biến đổi, đáp lại.

Sắc mặt Khổng Phù Thiên âm trầm, trong lòng dâng trào.

Hồng Thiên Môn về thì về đi.

Còn đem theo cả Giang Thạch nữa!

Hắn muốn làm gì?

“Hừ!”

Khổng Phù Thiên hừ lạnh, đứng dậy nói: “Biết rồi, lão phu sẽ qua ngay bây giờ.”

Hắn khoác trường bào, bước ra ngoài cửa.

Toàn bộ Tứ Tượng Minh đều xôn xao.

Tất cả chú ý của các thế lực đổ dồn về hướng minh chủ Tứ Tượng Minh.

Lúc này.

Trong đại điện.

Sắc mặt Tứ Tượng minh chủ bình thản, ngồi cao tại vị trí chủ tọa, nhìn khắp thế gia dưới quyền Tứ Tượng Minh, ánh mắt khiến ai cũng không khỏi cảm thấy bất an trong lòng, cúi đầu xuống, trong lòng lo âu không thôi.

Tứ Tượng minh chủ Hồng Thiên Môn, bề ngoài nho nhã ôn hòa, thực chất là tên điên chính hiệu.

Thực lực cao thâm, khó lường, ngày xưa lấy lực lượng áp đảo chiếm đoạt vị trí minh chủ.

Nhiều năm qua, trong chỗ tối không biết bao nhiêu cao thủ các thế gia bị hắn giết, đếm cũng đếm không xuể.

“Minh chủ, đa tạ minh chủ bắt trọn đám phản đồ Hắc Liên Thánh Giáo, Hắc Liên Thánh Giáo đã phản bội, tội không thể tha, xin minh chủ lập tức tru diệt chúng, cho mọi người một cái công đạo!”

Không Phù Thiên tiến tới, ngữ điệu trầm thấp, nói.

“Thế sao?”

Tứ Tượng minh chủ ngữ điệu bình tĩnh, nhìn mọi người một vòng: “Bồn tọa sao không hay tin Hắc Liên Thánh Giáo đã phản bội? Theo những gì bồn tọa biết, dường như hoàn toàn không phải như vậy, các vị ai có thể nói rõ tình hình cụ thể rõ ràng cho bồn tọa?”

Trong tầm mắt của hắn, toàn bộ cao thủ thế gia thuộc Tứ Tượng Minh đều da đầu tê dại, không dám nói gì cả, cúi đầu xuống, như hoàn toàn biến thành câm điếc.

Sắc mặt Không Phù Thiên hơi biến đổi, vội nhìn về mấy thế gia thân cận.

Kết quả mấy thế gia kia cũng không lên tiếng, chỉ trơ mắt nhìn.

“Xem ra có vẻ ai cũng đều cho rằng đây là hiểu lầm, Không Phù Thiên, ý người thế nào?”

Ánh mắt Tứ Tượng minh chủ trực tiếp nhìn về phía Không Phù Thiên.

Con người Không Phù Thiên co rút, bị Tứ Tượng minh chủ nhìn chăm chăm, lập tức sinh ra cảnh giác áp bức mạnh mẽ, toàn thân căng cứng, huyết tuần hoàn không thuận, đầu óc ong ong.

Hồng Thiên Môn... quả nhiên muốn che chở Giang Thạch!

Hắn định nhận Giang Thạch làm đệ tử?

“Đúng vậy, hẳn là hiểu lắm.”

Khổng Phù Thiên cúi đầu, đáp lại.

“Vì là hiểu lắm, vậy chuyện này coi như xong, nhưng trước kia Khổng thị cưỡng ép Giang tiểu huynh đệ mấy lần, liệu có cần bù đắp gì không?”

Tứ Tượng minh chủ bình thản nói tiếp.

“Đúng thế, là hiểu lắm, Khổng thị ta sẵn lòng dâng ra thần dược trị thương để đền bù cho Giang tiểu huynh đệ.”

Khổng Phù Thiên đáp lại.

“Giang tiểu huynh nghĩ sao?”

Tứ Tượng minh chủ nhìn về phía Giang Thạch bên cạnh, hỏi.

“Không cần đan đan dược thần dược gì, tự ta cũng có, ta muốn một thứ khác, mong Khổng gia chủ thành toàn.”

Giang Thạch nói.

Sắc mặt Tứ Tượng minh chủ bình thản, một lần nữa nhìn về phía Khổng Phù Thiên.

Sắc mặt Khổng Phù Thiên âm trầm, hỏi: “Giang tiểu huynh muốn gì?”

“Ta muốn nguyên liệu thay máu!”

Giang Thạch lên tiếng, ánh mắt sáng lên.

Ai nấy đều kinh ngạc, đồng loạt nhìn Giang Thạch rồi lại nhìn Khổng Phù Thiên.

Khá lắm, thế mà có thể thực sự nói ra!

Quả nhiên là sư tử há mồm!

Nguyên liệu thay máu, cho dù là Khổng thị cũng không phải nói muốn lấy ra là có thể lấy ra được!

Huống hồ!

Một khi dâng nguyên liệu thay máu ra, đó là viện trợ kẻ địch!

Chấn chấn Khổng Phù Thiên sẽ không bao giờ đưa ra mặc kệ lý do là gì!

“Giang tiểu huynh quá cao đánh giá lão phu rồi, Khổng thị ta suy tàn nhiều năm, nguyên liệu thay máu cũng khan hiếm, nếu người đợi thêm 2, 3 năm nữa, lão phu sẽ xoay sở cho người.”

Khổng Phù Thiên nói.

Giang Thạch tức thì tim lặng.

Mẹ kiếp, biết ngay mà!

“Vậy siêu phẩm võ học, Khổng thị chắc có phải không, không lẽ thậm chí ngay cả cả thứ này cũng khan hiếm?”

Lông mày Giang Thạch nhíu lại, nhìn Khổng Phù Thiên.

Mắt Khổng Phù Thiên hí hí, lại nhìn chăm chăm Giang Thạch, không nói gì.

“Khổng huynh, siêu phẩm võ học, Khổng thị nhất định không thiếu, muốn xin lỗi, cũng phải làm ra đáng một chút chứ, người nghĩ sao?”

Ngữ khí Tứ Tượng minh chủ phẳng lặng, nhìn Khổng Phù Thiên.

Mí mắt Khổng Phù Thiên giật giật, trong lòng sục sôi.

Lúc này hần tức thì sinh ra cảm giác bức bối vô lực nhưng vô phương cứu chữa mấy ngày trước của Giang Thạch.

“Vâng, minh chủ nói đúng, gia tộc ta đúng là không thiếu siêu phẩm võ học, thế này đi, ta quay về sẽ sai người đưa tới, thế nào?”

Khổng Phù Thiên trả lời.

“Không cần quay về, ở đây liền đọc ra đi, ta lo Khổng thì thân ôm nhiều chức trách, về tới nhà lại quên nữa, bên này có Minh chủ làm chứng, không ai oán ai, không phải hay hơn sao.”

Giang Thạch nói.

Trong lòng Khổng Phù Thiên tràn ngập sát ý, nhìn Tứ Tượng minh chủ một cái, nói: “Được rồi, lão phu trước mặt minh chủ đọc ra một môn siêu phẩm võ học.”

Môn siêu phẩm võ học mà hắn đọc ra, tên Xích Dương Dao Cương, là một thức đao pháp, thực chất là tập trung cực hạn khí lực trong cơ thể, hình thành một hình thái đao khí vô kiên bất tồi, đao khí chém ra sẽ cực kỳ kinh khủng.

Luyện đến đỉnh cao, có thể đánh ra đao cương hơn mười trượng, lấy mạng đối phương ở ngoài chục thước, cực kỳ đáng sợ.

Giang Thạch đóng tai, kích hoạt Thiên Thú Thấu Thị, lập tức nghe toàn bộ võ học vào não bộ, giữa chừng không ngừng đặt ra nghi vấn, đến khi nắm rõ mới khẽ gật đầu: “Đa tạ Khổng gia chủ!”

“Minh chủ, không có việc gì thì lão phu xin cáo từ.”

Giọng Khổng Phù Thiên già nua, nhìn Tứ Tượng minh chủ.

“Khổng huynh thoải mái đi.”

Tứ Tượng minh chủ nhẹ nhàng đáp lại.

Khổng Phù Thiên cúi đầu, quay người rời đi.

Mọi người trong điện không dám thở mạnh, trong lòng xao động, lặng lẽ kinh ngạc.

Ngày hôm nay, nhục nhã mà Không gia chủ phải gánh chịu...

ẦM ẦM!

Đột nhiên, xa xa vang lên tiếng nổ đì đùng, kinh phong vù vù, cực kỳ bén nhọn.

Ngay có người chạy ra ngoài xem, sắc mặt ngạc nhiên, lại vội vã chạy trở lại.

“Không gia chủ đang luyện chương pháp, đánh tan tảng đá nặng vạn cân thành bột!”

“Không huynh, uất ức sinh bệnh đấy...”

Tứ Tượng minh chủ ngữ điệu bình thản, chậm rãi vọng ra ngoài.

Bên ngoài không còn bất kỳ động tĩnh gì.

“Các ngươi cũng giải tán đi.”

Chương 231: Minh Chủ, Giáo Chủ Trở Về! Đại Khai Sát Giới! 4

Tứ Tượng minh chủ nhìn đám người một vòng, ngón tay gõ gõ mặt bàn, nói: “Hai ngày nữa chuẩn bị chiến đấu sinh tử với Nhất Nguyên Minh!”

Mọi người đều hoảng hồn.

“Minh chủ, lần này truy sát Nhất Nguyên minh chủ, không biết kết quả ra sao?”

Có người hỏi.

“Nhất Nguyên minh chủ lão luyện thành tinh, đưa chúng ta đuổi một vòng lớn, để hắn chạy thoát, nhưng mà hắn liên tục di chuyển, chần chẫn không có thời gian luyện hóa bảo vật, vậy nên, quyết chiến càng sớm càng tốt, một khi tình báo đến, đó là ngày quyết chiến.”

Tứ Tượng minh chủ lạnh lùng nói.

“Dạ, minh chủ!”

Mọi người liên tục đáp lại rồi rời đi.

Toàn bộ đại diện nhanh chóng chỉ còn ba người là Tứ Tượng minh chủ, Trần Huyền Thiên, Giang Thạch.

Mắt Tứ Tượng minh chủ nheo lại, lạnh lùng nhìn ra ngoài: “Khổng thị thế lớn rễ sâu, muốn diệt trừ không dễ, thật không dễ.”

Hắn đột nhiên liếc nhìn Giang Thạch: “Giang tiểu huynh hệ, xuống tay càng sớm càng tốt, nên tìm cơ hội trước khi quyết chiến.”

Hắn vỗ vai Giang Thạch, đứng dậy rời đi.

Giang Thạch giật mình trong lòng.

không hiểu sao, mặc dù biết đối phương cùng kẻ địch với mình, nhưng hắn vẫn có cảm giác bị người ta dùng làm vũ khí.

“Đi về trước đi.”

Giọng Trần Huyền Thiên già nua, nói.

Giang Thạch nhẹ gật đầu, đứng dậy đi.

...

không lâu sau.

Ở dưới chân núi.

Trần Huyền Thiên giải tán đám người, nhìn Giang Thạch: “Hôm nay về phía mình chủ, không biết ngươi có ý kiến gì?”

Giang Thạch hơi im lặng, cau mày: “Khó nói.”

“Thành thật nói ra, không cần do dự.”

Trần Huyền Thiên nói.

“Không thoải mái lắm, có cảm giác bị người ta cưỡng ép sử dụng, nhưng lại không cách nào từ chối.”

Giang Thạch đáp lại.

Trần Huyền Thiên yên lặng giây lát, thở dài nhẹ: “Đó chính là Hồng Thiên Môn, Hồng Thiên Môn hùng tài đại lược, làm bất cứ việc gì cũng luôn như vậy, hơn nữa sau khi diệt Không thị, chắc chắn sẽ không chân thành đối đãi ngươi, ta mời ngươi tới, chính là để ngươi cảnh giác với hắn, một khi Không

thị bị diệt, tên này nhất định là tồn tại đáng sợ hơn cả Không thị, lúc đó ngươi sẽ nguy hiểm.”

Không thị bị diệt, Mông Phóng bị diệt, Giang Thạch là tôn Trời sinh Kim Cương thứ hai, nhất định sẽ thành cái gai trong mắt Hồng Thiên Môn.

Với tính cách của Hồng Thiên Môn, nhất định sẽ không để người khác trưởng thành trở thành nguy cơ của hắn!

“Vậy đây gọi là xua hồ nuốt sói?”

Giang Thạch con ngươi lóe lên.

“Ngươi diễn tả rất đúng.”

Trần Huyền Thiên đáp lại.

“Vậy ta phải làm gì?”

Giang Thạch hỏi.

Trần Huyền Thiên hơi yên lặng, sau đó nói: “Đừng khiêu khích quá mạnh với Không thị, tránh Không thị chó cùng dứt đuôi, thật sự bị Hồng Thiên Môn tiêu diệt, hơn nữa ta có tin tức Nhất Nguyên Minh bên kia có chuẩn bị có đại động tác, chắc chắn sẽ chủ động ra tay, kéo cho tới khi Nhất Nguyên Minh chủ động động thủ, ngươi mới có thể an toàn.”

“Nhất Nguyên Minh chủ động ra tay?”

Giang Thạch hỏi.

“Phải, khả năng là trong hai ngày nội.”

Trần Huyền Thiên đáp.

“Được!”

Giang Thạch gật đầu.

Bây giờ hắn đã hiểu thấu cảm giác gì gọi là bất đắc chí.

Một câu, Không thị nhất định phải diệt, nhưng tuyệt đối không phải bây giờ, cũng tuyệt đối không thể nhờ Hồng Thiên Môn ra tay diệt, nếu không một khi Không thị bị diệt, bản thân chần chẫn cũng sẽ gặp nguy hiểm.

Tốt nhất vẫn là tự tay tiêu diệt Không thị!

Chỉ cần bản thân hấn có thực lực tiêu diệt Không thị, tự nhiên cũng có thực lực đối đầu Hồng Thiên Môn.

Giang Thạch trở về.

...

Tiếp đó hai ngày trôi qua.

Giang Thạch quả nhiên nghe theo chỉ thị của Hồng Thiên Môn đi tìm rắc rối với Không thị, chỉ là hấn lại cố ý tránh đám trưởng lão trọng yếu của Không thị, chỉ tìm tòi mấy thành viên vòng ngoài của Không thị và mấy tên chó săn để khiêu khích.

Hai ngày qua, hấn hung hăng ngang ngược, vồ chết mấy tên tộc nhân Không thị, ai dám nhiều lời một câu đều bị hấn trừ sạch ngay lập tức, không nương tay chút nào.

Còn mấy tên chó săn thì chết la chết liệt, máu nhuộm đỏ cả doanh Khôn.

Thời gian này, các thế lực lân cận ai cũng lo sợ cho bản thân.

Ngay cả Không thị cũng giận đến mặt xanh thước, vội đóng cửa không ra, hiển nhiên họ cũng đều nhận ra ý đồ của Giang Thạch, biết Giang Thạch là làm theo chỉ thị của ai.

Một cảm giác uất ức và giận dữ chưa từng có bao trùm khắp mỗi tộc nhân của Không thị.

Đúng lúc này!

Một đại sự xảy ra, chấn động khắp Đông Tuyệt Lĩnh.

Bốn liên minh lớn ai cũng kinh hãi, bắt đầu đổ xô tụ tập, khí thế dâng trào.

Nhất Nguyên Minh thế mà chủ động ra tay, đã bố trí quân đội ở phía đông thung lũng.

Theo thám báo, Mông Phóng vẫn chưa xuất hiện, nhưng cho dù thế, bốn liên minh đại cũng không kìm chế nổi, dưới lệnh của tứ đại minh chủ, các lực lượng lập tức hành quân về phía đông thung lũng.

Lúc này!

Toàn bộ thung lũng, đại kỳ rợp trời, nhân ảnh khắp nơi, khí tức cực kỳ hỗn tạp.

Nhìn từ xa, hai đạo quân đoàn đối diện nhau, ánh mắt như điện, cưỡi ngựa phi, ai nấy đều như tiên thần trong truyền thuyết, đều như thần như ma.

Đặc biệt là những người đứng hàng đầu, khí tức trầm lắng, thân thể khổng lồ, khí huyết hùng hậu không tưởng, bên trong thân thể lộ ra huyết quang.

Trong tứ đại minh chủ, Lưỡng Nghi minh chủ Bạch Bá Thiên, Tam Tài minh chủ Quách Hưng Hoài, Tứ Tượng minh chủ Hồng Thiên Môn, Ngũ Hành minh chủ Cơ Hoàn, mỗi người sắc mặt lãnh đạm, cưỡi những tọa kỵ dữ tợn, oai vệ không tầm thường, như bốn vị thần ma bá chủ, đứng trước đại quân của bốn liên minh lớn.

Đối diện với họ.

Là bóng người đông đúc, vô tận vô biên.

Khu vực phía trước nhất có một thân ảnh khổng lồ, cánh tay thon dài, mặc trường bào xanh, sắc mặt âm trầm, da có màu vàng nhạt thần bí, khí thế phi phàm, ánh mắt nhìn về phía đối diện.

Chính là Nhất Nguyên minh chủ!

Vân Phi Dương!

Cũng là Sư phụ của Mông Phóng!

Là người một tay bồi dưỡng Mông Phóng!

“Bạch, Quách, Hồng, Cơ, các người muốn có bảo vật thượng cổ, bây giờ ở trong tay lão phu, hôm nay các người tập hợp nhiều binh lực như vậy muốn đối phó lão phu, cũng quá chuyện nhỏ nói thành to.”

Vân Phi Dương âm trầm, giơ tay lên, mơ hồ xuất hiện một đoàn kim quang nhạt nhòa, ánh sáng rực rỡ chói lòa, khí thế cuộn cuộn, tự động thu hút mọi ánh mắt.

Dù ở xa, cũng có thể cảm nhận rõ ràng uy thế đáng sợ từ vàng kimmuons quang, chỉ cần nhìn qua, đã có cảm giác thân thể tan vỡ.

Khiến không ít người bàng hoàng.

Đặc biệt Giang Thạch, con người co lại, khó tin, hẳn có Thiên Phú Thấu Thị, thấy rõ cảnh tượng bên trong.

Đó có vẻ là... một Kim Ẩn?

“Vân Phi Dương, hôm nay không cần nói nhiều, bất luận vì cái gì, đã tới nông nỗi này, một trận tử chiến là không thể tránh khỏi, nếu muốn đề dàn xếp ổn thỏa ở đây, hãy giao chí bảo, giao Mông Phóng ra!”

Lưỡng Nghi minh chủ Bạch Bá Thiên thúc ngựa tiến ra, lạnh lùng nói.

“Giao chí bảo? Giao Mông Phóng?”

Nhất Nguyên minh chủ cười ha ha: “Đáng tiếc, hai thứ này, lão phu sẽ không giao, nếu các người đủ can đảm cứ tới, lão phu tiếp.”

Hắn đưa mắt nhìn tất cả mọi người, cười nhạt một tiếng, thân ảnh vụt mất khỏi nơi đây.

“Đi đâu?”

Bạch Bá Thiên quát, thân hình chuyển động, nhanh chóng đuổi theo.

Ba vị đại minh chủ khác cũng lập tức lao ra.

“Bốn vị minh chủ có lệnh, toàn quân tiến công, diệt sạch Nhất Nguyên Minh!”

Có người hô to.

“Xông lên!”

“Giết!”

Đám người trong thung lũng nhất tề ủa về phía đối phương, khí thế bộc phát, bay cát đá chạy, hỗn loạn vô cùng.

...

Chương 232: Tái Chiến

Mông Phóng! 1

Trong đại bản doanh Nhất Nguyên minh, bên trong một hang động kín đáo.

Mông Phóng ngồi xếp bằng yên lặng, không cử động, xung quanh người hắn bị một lớp hào quang lấp lánh vàng rực bao phủ, giống như một bộ chiến giáp vàng rực rỡ lấp lánh. Toàn thân hắn toát ra khí thế bàng bạc khó tả.

Không xa có hai lão giả, thân hình cao gầy, mặc trường bào tím nhạt, râu tóc bạc phơ, lẳng lặng nhìn về phía Mông Phóng.

“Mông tiểu tử, ngươi suy nghĩ thế nào? Hay là đi cùng chúng ta, vương quốc này không phải là nơi có không gian trưởng thành tốt nhất, ngươi hẳn phải có không gian rộng lớn hơn.”

Một lão giả lên tiếng.

“Không sai, bây giờ ngươi đã thuận lợi tấn thăng, đạt đến đột Hoán Huyết bát trọng thiên, thêm một bước nữa, là Hoán Huyết viên mãn, ở khu hải ngoại lao tù này, muốn đột phá Thánh Linh khó như trèo lên trời, ngươi không nên lãng phí thời gian ở đây.”

Lão giả kia nói tiếp.

“Hai vị tiền bối, ta đã nghĩ kỹ, ta vẫn còn chuyện quan trọng chưa hoàn thành, sau khi san bằng các thế gia, quét sạch trong ngoài Đại Huyền vương triều, tự nhiên ta sẽ đi theo các ngươi.”

Mông Phóng nói:

“Với thực lực bây giờ của ta, cho dù theo các người đi đến nơi đó, cũng chỉ có thể bị người khác kiềm chế.”

“Mông tiểu tử, người phải suy nghĩ cho kỹ, người đang đùa với tương lai của mình, người không vì bản thân mình nghĩ sao, thì cũng vì gia tộc của mình nghĩ, từ khi tổ phụ của người bị lưu đày đến đây, cả gia tộc người không lúc nào không muốn rời khỏi nơi này.”

Một lão giả lại không nhìn được nhắc nhở.

“Ta sớm muộn cũng sẽ dẫn dắt gia tộc ra khỏi nơi này, nhưng không phải bây giờ, ta muốn hoàn thành giấc mộng của ta!”

Mông Phóng đáp lại.

Hai lão giả tiếp tục thở dài.

“Được rồi, nếu như vậy, vài ngày nữa chúng ta trở về phục mệnh, còn về phía Vân Phi Dương, người yên tâm, hẳn nhờ có Kim Quang Ấn trợ giúp, đã sớm đứng trên vị trí bất bại, không dễ gì giết chết, giờ chúng ta bí mật bảo vệ người là chính, thể chất của người mới vừa mở thần quan thứ nhất, vẫn chưa áp chế nổi cao thủ Thánh Linh cấp.”

Một lão giả nói:

“Hơn nữa, ở trung tâm chiến trường, chúng ta đã chôn [Khôn Long Trụ], một khi khởi động, sẽ bao trùm phạm vi mười mấy dặm, lúc đó tất cả mọi người đều sẽ tạm thời mất đi kinh lực, như vậy, thực lực của người có thể phát huy đến cực hạn.”

“Đa tạ hai vị tiên bối.”

Mông Phóng nói.

“Ừm, không có gì.”

Hai lão giả nhẹ gật đầu, nhưng trong lòng tiếp tục thở dài.

Họ nghĩ rằng lấy nội tình của Mông thị nhất tộc tiếng tăm lừng lẫy, bây giờ còn là thời điểm then chốt bồi dưỡng Thánh Tử, với thân phận của Mông Phóng quay lại chủ mạch, hẳn là có thể nhận được vô vàn tài nguyên bồi dưỡng, kết quả hẳn lại không biết trân trọng cơ hội.

Đáng tiếc!

Hai người quay người rời khỏi hang động.

Ngay sau khi họ mới đi, ánh sáng vàng bên ngoài cơ thể của Mông Phóng như một làn sóng, bắt đầu dần co lại, chảy ngược vào bên trong cơ thể.

Đôi mắt của hắn trở nên sâu thẳm chưa từng có, như chứa đựng vô vàn tinh thần đại hải, mái tóc đen dài đến eo tự do tung bay mà không cần gió.

Toàn bộ thân hình cường tráng của hắn chậm rãi đứng dậy từ trên giường đá, tạo ra một ảo giác cực kỳ quái dị, như một ngọn núi vươn lên từ dưới mặt đất...

Bang!

Tay Mông Phóng chậm rãi nắm lấy Phượng Sí Kim Thương ở một bên, có thể cảm nhận rõ ràng thân thương đang rung động phấn khích dưới bàn tay hắn, phát ra âm thanh kim loại chói tai.

Hắn bình tĩnh bước đi ra ngoài, tay cầm Phượng Sí Kim Thương.

Phía ngoài hang động.

Một con tuấn mã cao hơn 2 thước, ở bốn móng chân mọc ra vô số vảy giáp, hăng hái đập móng, phát ra tiếng hí chói tai,

đôi mắt như có ngọn lửa đốt cháy, ánh sáng lóe lên, có thể cảm nhận rõ sự phấn khích trong tiếng hí của nó.

“Lão bằng hữu, ta mang người đi đại khai sát giới!”

Giọng Mông Phóng vang lên rất bình tĩnh, cười lên tuần mã, cầm Phượng Sí Kim Thương, như một tôn thần ma thống trị thiên hạ, hướng về chiến trường đang chờ đợi hắn ở phía xa.

Lúc này.

Bên trong hẻm núi, hỗn loạn một mảnh, tiếng gào thét chấn động trời đất, từng luồng khí huyết bốc lên cao như trụ trời, cát bay đá chạy, cảnh tượng hỗn loạn không thể miêu tả.

Tổng số người hai phe tham chiến quá đông.

Đây là năm Liên Minh lớn, hầu hết tinh binh của tất cả đều va chạm vào nhau.

Để giải quyết vấn đề của [Nhất Nguyên minh], bốn Liên Minh lớn khác đã lôi ra hầu hết nội tình áp đáy hòm của mình, có thể nói những người tập trung ở đây, tất cả đều là Võ Thánh trở lên.

Trận chiến này, định sẽ được ghi vào sử sách.

Định trở thành một cảnh tượng mà vô số nhân sĩ giang hồ sẽ thường xuyên bàn tán.

“Xông lên!”

“Giết!”

Rầm rầm!

Một hồi đôi mắt, đám đông lao về phía nhau, một số kẻ yếu hầu như bị nện bay ra ngay lập tức, điên cuồng phun máu, thân thể bị xé toạc như bao tải.

Một tên tên cao thủ Hoán Huyết cảnh điên cuồng gầm thét, giận dữ, khí tức bùng nổ, thân thể giống như bom căng phồng lên, bắt đầu phình to ra, phát huy siêu phẩm võ học của bản thân đến mức tối đa.

Ngay cả các cao thủ cảnh giới Võ Thánh cũng đang điên cuồng bộc phát khí tức.

Trong nháy mắt, toàn bộ hẻm núi rộng lớn gần như trở thành chiến trường của những cự nhân.

Bất cứ ai bộc phát gần như đều biến thành những cự nhân cao khổng khiếp hai đến ba thước, càng có người cao đến năm sáu thước, trên người mọc ra vảy giáp, trán mọc sừng, mắt đỏ ngầu, da thịt đen thui, đỏ chói, hoặc mọc ra vô số lông lá.

Toàn bộ đều không còn hình người nữa!

Tràng cảnh thay đổi càng thêm kinh khủng hỗn loạn.

Những cao thủ ra tay bộc phát khi, sức tàn phá không thể tưởng tượng được.

Rầm Rầm Rầm!

-Á!

Rất nhiều người chết thảm ngay lập tức, bị đánh tan xác.

Giang Thạch cười đại yêu mã, nhìn cảnh tượng tàn khốc cũng hơi khó kiềm chế.

Máu me, tiếng gào thét, bóng người hỗn loạn, tất cả đều đang kích thích sâu sắc dây thần kinh não của hắn.

Ngay cả con đại yêu mã dưới hạ bộ cũng trở nên phần khích bất thường, kêu ré lên, hai móng ngựa có vảy liên tục cào xới, hàm răng nhỏ như cưa sắt đều lộ ra ngoài, có vẻ như muốn há miệng ra, dùng sức cắn vào đám đông.

!

Con đại yêu mã bắt chột gầm lên một tiếng, mắt hùng hực, không thể chịu đựng thêm, chở Giang Thạch, trực tiếp lao vào đám đông hỗn loạn.

Thực ra ngay cả khi nó không xông tới, cũng có cao thủ lao đến bên hướng Giang Thạch.

Hai tên cự nhân với thân hình cao tới 3 thước 5, giống như tảng đá sắt đỏ chói, gầm lên một tiếng, cuồn cuộn lao về phía Giang Thạch.

Dọc đường đi, bàn tay khổng lồ không ngừng đập ngang qua, không biết bao nhiêu cao thủ ngăn đường bị đánh nát xác, máu tươi văng đầy, bàn tay khổng lồ hung hãn tóm thẳng tới chỗ Giang Thạch.

Giang Thạch cau mày, vung cây Lang Nha Bổng trong tay, quát thẳng về phía trước, tiếng bạc tác vang lên. Khí tức kinh khủng chứa trong Lang Nha Bổng, không gian quét qua bị lõm xuống, lực lượng khủng bố.

Rầm! Rầm!

Chỉ hai tiếng oanh tạc, giống như đại thụ bứt gốc, đánh hai tên cự nhân giống bay ngược ra như đạn pháo, cánh tay gãy lìa, đập xuống xa xa hàng chục thước.

“Điên rồi, tất cả đều điên rồi, coi như để phân thắng bại, cũng không cần giết nhau man rợ thế chứ?”

Giang Thạch cau mày, miễn cưỡng kìm lại đại yêu mã dưới hạ bộ.

Ở giữa chiến trường hỗn loạn như thế này, hắn cảm thấy tư duy bị ảnh hưởng nghiêm trọng.

Cho dù biết rõ hai bên đối đầu, tất yếu là sinh tử, nhưng nếu nghĩ kỹ, dưới tình trạng lý trí bình thường, thế gia nào cũng muốn đặt mình và gia tộc bên ngoài trận chiến này.

Những thế gia có thể truyền thừa hàng ngàn năm, ai cũng là hồ ly xảo quyệt, thấy nguy hiểm, lập tức chạy trốn, thế mới là việc họ nên làm, hơn nữa ít nhất cũng phải giấu kha khá thực lực, đục nước béo cò mới là lựa chọn tốt nhất.

Nhưng bây giờ tất cả mọi người giống như điên rồi, mắt đỏ ngầu, khí thế hùng hực, liều mạng xông về phía nhau như không còn gì để mất, dồn hết thực lực của bản thân ra.

Điều này cực kỳ quái dị!

Chương 233: Tái Chiến Mông Phóng! 2

Rầm! Rầm!

Giang Thạch quay tròn Lang Nha Bổng, đánh bay vài tên cao thủ thế gia xông lên, ánh mắt như điện, nhìn khắp bốn phía.

Bổng nhiên, ánh mắt hắn co lại, nhìn hướng về phía mặt đất gần đó, lộ ra vẻ kinh hãi, cảm thấy không thể tin nổi.

Bởi vì hắn phát hiện những cao thủ thế gia vừa bị hắn đập bay, sau khi ngã xuống đất, máu trên người rơi xuống nền đất bị bốc hơi rất nhanh, như bị miếng bọt biển thấm hút.

Giang Thạch nhanh chóng nhìn về các hướng khác.

Chỉ thấy tất cả nơi khác cũng vậy.

Toàn bộ chiến trường hỗn loạn, ngoài cát đá bay và từng cỗ kinh phong đang gào thét thì không nhìn thấy một chút vết máu nào trên mặt đất, như thể tất cả vết máu chưa từng xuất hiện vậy.

“Không ổn, Giang Hữu Sứ nhất định phải cẩn thận, chỗ này có vấn đề.”

Trần Huyền Thiên vừa đánh chết hai tên cường giả, thân ảnh lóe lên, ngay lập tức xuất hiện bên cạnh Giang Thạch, nói.

Hắn trường bào phát phơ, râu tóc trắng bệch, đôi mắt lóe lên tia chớp, sắc bén và nhanh nhạy.

“Thật sự có vấn đề, chiến trường đang hút cạn tinh huyết của mọi người, rồi ngược lại ảnh hưởng tới tâm trí của họ.”

Giang Thạch nói, tiếp tục quan sát xung quanh.

“Nhất Nguyên minh có âm mưu.”

Trần Huyền Thiên trầm giọng nói.

Nhưng bốn phía quá hỗn loạn, bụi bay mù mịt, tiếng gào thét khắp nơi, dù muốn báo cho mọi người biết cũng không thể.

Có thể đã có những người khác cũng phát hiện ra điều bất thường.

Nhưng bây giờ hai quân đang giao chiến ác liệt, người chết la liệt, không ai có thể lay tỉnh toàn bộ đám người đã giết đến đỏ mắt này.

Rầm!

Ngay lúc đó!

Toàn bộ chiến trường không lồ đột nhiên vang lên hai tiếng nổ long trời lở đất, khiến cả mặt đất rung chuyển, giống như xảy ra trận động đất cực lớn.

Những người đang cuồng chiến ở giữa chiến trường chỉ cảm thấy thân thể lão đảo, như đang ở trong vô tận sóng biển dữ dội, cơ thể xóc nảy mạnh mẽ theo đó.

Kế đến, một luồng sức ép vô cùng lớn vụt xuất hiện, mênh mông bao phủ hàng nghìn dặm như hóa thành một vùng không gian đáng sợ, bao trùm toàn bộ chiến trường.

Trong khoảnh khắc, những người còn đang chiến đấu mãnh liệt đột nhiên tỉnh táo lại, thần sắc kinh hãi, không nghĩ ngợi gì nữa, bắt đầu nhanh chóng lùi lại, giống như một lớp sương mù trong đầu tan biến, lấy lại được sự tỉnh táo.

Bọn hắn hoàn toàn không hiểu tại sao bản thân lại điên cuồng đến thế!

“Không ổn, kinh lực của ta biến mất!”

Đột nhiên, có tiếng ai đó hô lên kinh hãi giữa chiến trường, vang khắp xung quanh.

“Ta cũng vậy!”

“Kinh lực của ta cũng không còn!”

“Trời ạ, sao lại có chuyện này?”

“Không tốt, có lực lượng thần bí đang ảnh hưởng đến chúng ta!”

Đám đông hô lên, hoảng loạn.

“Đừng hoảng sợ, đây là đại trận pháp, ở trung tâm chiến trường cất giấu đại trận pháp, chúng ta bị lừa!”

Có tiếng gầm lên.

Người nói chính là Chu Thiên Hùng, gia chủ Chu thị.

Hắn thấy nhiều biết rộng, nội lực cao thâm, ngay từ lúc đầu đã cảm nhận thấy điều bất thường, chỉ là trước đó tình hình quá hỗn loạn, mọi người bị tác động tinh thần, hắn không có cách nào ngăn đám đông lại.

“Gì? Đại trận pháp!”

“Nhất Nguyên minh, các người quá âm hiểm!”

“Mọi người đừng hoảng loạn, chúng ta mất kinh lực, Nhất Nguyên minh cũng mất kinh lực, cùng ra tay, giết sạch bọn chúng trước!”

Vẫn có người hô lên.

Nhưng, các cao thủ thế gia trong Nhất Nguyên minh thì lộ nụ cười lạnh lùng, không nói gì cả, thân thể lại lùi nhanh về phía sau.

Hành động rút lui của bọn họ khiến không ít người phe Tứ Đại Liên Minh lộ vẻ vui mừng.

Nhưng ngay khi bọn hãn tướng đối phương sợ hãi, thì đột nhiên, tất cả mọi người đồng loạt thay đổi sắc mặt, lưng lạnh ngắt, thân thể đứng khựng lại, như rơi vào vực thẳm băng giá, vẻ kinh hoàng hiện lên trên mặt tất cả mọi người.

-Mông Phóng!

-Mông Phóng đến rồi!

Một tiếng hí dài chói tai vang lên trước, theo sau là từng tiếng đá cuội lăn xuống, cao thủ phe [Nhất Nguyên minh] đồng loạt lùi ra, nhường lối cho một người một ngựa ở phía sau.

Người này là trời sinh Kim Cương, mặc một bộ áo giáp vàng rực, vẻ mặt lạnh lùng, tóc đen nhánh, thân hình thon dài nhưng vạm vỡ, tay cầm một cây Phượng Sí Kim Thương chạm hình hai phượng hoàng.

Hai con phượng hoàng trên thân thương điêu khắc như sống động, lóe ra ánh sáng chói lòa dưới ánh mặt trời, phát ra những tiếng kêu hót chói tai.

Ngựa là Thanh Long Mã cực kỳ hiếm có, cao 2 thước 2, dài 6 thước 3, khắp người đầy vảy cứng, oai phong凛冽, khí thế bốc ra ngoài, đôi mắt toả sáng, mang theo vẻ kiêu ngạo khinh thường vạn vật.

Phịch ùng, phịch ùng, phịch ùng...

Thân hình Mông Phóng chậm rãi bước tới, xuất hiện trước mặt mọi người, không nói một lời nào nhưng đáng sợ hơn bất cứ lời nói nào vào lúc này.

Ngay cả Khổng Phục Thiên, Chu Thiên Hùng, Bàn Vạn Khôn đều thay đổi sắc mặt.

Đúng là kế hay!

Nhất Nguyên minh tính toán thật sâu!

Trước tiên dụng đại trận pháp bao vây bốn phía, ảnh hưởng kinh lực của tất cả mọi người, sau đó để một mình Mông Phóng đi ra, Vân Phi Dương thật chắn chắn Mông Phóng có thể đối phó với tất cả người ở đây?

“Chu huynh, Bằng huynh, đừng do dự nữa, bây giờ là thời điểm tốt nhất để tiêu diệt Mông Phóng, Trời Sinh Kim Cương không có nghĩa là bất khả chiến bại, cả ba chúng ta đều đạt tới cảnh giới Bán Bộ Thánh Linh, lực lượng nhục thân sau 9 lần thay máu đã bắt đầu có dấu hiệu phản tổ, cùng ra tay, giết hắn!”

Khổng Phục Thiên lạnh lùng nhìn chằm chằm Mông Phóng.

Bán Bộ Thánh Linh, không phải nói suông.

Thánh Linh cửu trọng thiên, so với các cảnh giới trước đã có thay đổi về chất, đạt đến cảnh giới này, mỗi trọng thiên tương ứng với một lần huyết mạch được phản tổ.

Sau 9 lần phản tổ, nồng độ huyết mạch sẽ tương đương với nồng độ huyết mạch của vị tổ tiên mạnh nhất trong lịch sử!

Tuy bọn họ mới chỉ Bán Bộ Thánh Linh, nhưng ở phương diện thể chất đã không còn là người nữa rồi.

Chu Thiên Hùng, Bằng Vạn Khôn đều tái mặt, gật đầu.

“Xuất thủ!”

Khổng Phục Thiên quát to, vút một tiếng, đã chủ động lao tới phía Mông Phóng đầu tiên, khi lao tới, nhục thân hắn bắt đầu nhanh chóng phình to, huyết nhục phát sáng, da thịt hóa thành màu tím xem, tốc độ nhanh đến cực hạn.

Đồng thời, Chu Thiên Hùng, Bàn Vạn Khôn cũng gầm lên, thân thể sát sau lao tới phía Mông Phóng, khí thế cực kỳ đáng sợ.

Tuy nhiên, trước đợt công kích của bọn họ, Mông Phóng không nói gì, ánh mắt lạnh lẽo, Thanh Long Mã dưới hạ bộ đã hí vang, phấn khích vô cùng, trực tiếp lao nhanh về phía ba tên gia chủ mạnh nhất đương đại.

Mông Phóng im lặng, Phượng Sí Kim Thương quét ngang, lực lượng vạn cân bùng nổ, giữa không trung lóe lên tia sáng lấp lánh vàng rực, giống như một quả núi vàng khổng lồ đập tới.

Lực lượng của hắn quá mạnh, so với lần trước ở Hắc Vân Sơn Mạch còn đáng sợ hơn không biết bao nhiêu lần.

Lúc trước Không Đạo Vinh nhờ bảo vật, âm toán Mông Phóng một chiêu, đánh hắn bị thương nặng, sau đó dưới sự trợ giúp của long cốt và đại phúc địa, Mông Phóng không những chữa lành thương thể mà còn liên tục tăng hai cảnh giới, còn thuận lợi mở ra thần quan thứ nhất của thể chất Trời Sinh Kim Cương, nhục thân của hắn giờ đây giống như mãnh thú vậy.

Ba vị gia chủ kinh hãi biến sắc mặt, chỉ một lần đối mặt đã cảm nhận được sức ép mạnh mẽ đáng sợ từ phía đối phương, bọn họ gầm lên một tiếng, không kịp tránh né, chỉ có thể đón đỡ một kích này.

Rầm! Một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên.

Khắp nơi là những luồng khí áp đáng sợ đang gầm rú, âm thanh chói tai, phạm vi trong vòng mười mấy thước xung quanh lập tức hóa thành tro bụi, rất nhiều người bên cạnh bị chấn động rách màng nhĩ, kêu thảm thiết.

Nếu không phải Thanh Long Mã dưới hạ bộ Mông Phóng có huyết mạch phi phạm, chỉ một đòn này, con ngựa đã có thể

bị chấn chết tươi.

Ba gia chủ hoàn toàn đổi sắc mặt, tâm thần chấn động, bị đẩy ngược rơi xuống xa xa, cánh tay bị chấn đến tê dại.

Yêu nghiệt!

Mông Phóng này thật là yêu nghiệt tuyệt thế!

Chương 234: Tái Chiến

Mông Phóng! 3

Một mình trực tiếp chống đỡ công kích của cả ba người bọn hắn!

Ba người đều đã có dấu hiệu huyết mạch phản tổ, lại trải qua 9 lần thay máu tẩy rửa huyết dịch, trên phương diện nhục thân thể mà không chiếm được tiện nghi gì!

Khổng Phục Thiên gầm dài, thân thể khổng lồ, đôi tay giống như cái nia, mang theo lực lượng tuyệt đối, lại nhanh chóng ào tới phía Mông Phóng, bàn chân dẫm lên mặt đất tạo ra từng cái hố sâu hoắm, đá vụn bắn tung tóe khắp nơi, giống như một con địa long kinh khủng đang cuộn người.

Đồng thời, hai tên gia chủ còn lại cũng nhanh chóng ra tay, từng người tạo ra từng làn khói bụi khủng bố ở sau lưng.

Mông Phóng nét mặt lạnh băng, thúc Thanh Long Mã, Phượng Sí Kim Thương trong tay thật sự như một quả núi nặng vạn cân, vung lên, liên tục oanh sát về phía ba gia chủ tam đại thế gia.

Rầm! Rầm! Rầm! Rầm!...

Âm thanh nổ vang đinh tai nhức óc, cảnh tượng kinh hoàng chấn động bốn phía.

Cao thủ hai phe không ai không chấn động, lòng đầy kinh hãi.

Không hổ là Mông Phóng a!

Lực lượng nhục thân vô đối!

Trên phương diện nhục thân, thậm chí cả ba gia chủ tam đại thế gia cũng không làm gì được hẳn!

Chỉ trong chớp mắt, hàng chục chiêu đã qua...

Rầm!

Một kích cuối cùng càng đáng sợ hơn, tiếng nổ long trời lở đất vang lên khắp nơi, từng luồng khí áp kinh khủng cuộn cuốn bốn phía, con chiến mã dưới hạ bộ Mông Phóng đứng thẳng lên, phát ra tiếng hí chói tai, từng sợi lông dựng đứng, suýt bị thổi bay đi, nhưng ánh mắt nó vẫn sáng quắc, toát lên vẻ tự ngạo khó tả.

“Quả nhiên xứng danh Bán Bộ Thánh Linh, cường đại, nhưng hôm nay ta không có thời gian chơi với các ngươi.”

Mông Phóng lạnh lùng nói, nhìn về phía đám đông phía sau, nói:

“Hai vị tiên bối, ta giao cho các hạ.”

Xoạt! Xoạt!

Hai luồng khí tức vô cùng đáng sợ từ phía sau đám đông nhanh chóng bứt ra, hóa thành hai lão giả mặc trường bào tím nhạt, cao gầy, râu tóc bạc phơ, ánh mắt sắc bén, vừa xuất hiện, thân thể liền nhanh chóng phình to, chớp mắt quần áo đã rách toạc, không nói lời nào, trực tiếp lao về phía ba vị gia chủ tam đại thế gia.

“Thánh Linh!”

Ba người Không Phục Thiên, Chu Thiên Hùng, Bàng Vạn Khôn kinh hãi.

Lại xuất hiện hai tên cao thủ Thánh Linh xa lạ?

Làm sao có thể?

Nhưng may mắn kinh lực của đối phương cũng bị trấn áp, chỉ còn lại lực lượng nhục thân.

“Cùng ra tay!”

Không Phục Thiên quát lên, nhưng thân thể vô cùng quyết đoán, lập tức lùi về phía xa đầu tiên, quay người bỏ chạy, âm mưu thoát khỏi khu vực đại trận bao phủ.

Chu Thiên Hùng, Bàn Vạn Khôn cũng vô cùng quyết đoán, gần như hành động cùng lúc.

Hai lão giả bật cười, thân thể nhanh chóng truy kích tới.

Nơi đây lập tức hỗn loạn thành một đoàn.

Mọi người xôn xao, bắt đầu chạy tán loạn khắp nơi.

Ánh mắt Mông Phóng lạnh băng, không chút do dự, Thanh Long Mã dưới thân oai phong hí vang, hăng hái vô cùng, trực tiếp phi nước đại về phía đám đông phía trước.

Mông Phóng nắm chặt Phượng Sí Kim Thương bằng một tay, như một tôn thần ma thống trị thiên hạ, trực tiếp vung về phía đám đông, toàn bộ Phượng Sí Kim Thương chứa đựng một lực lượng khủng khiếp không thể đo lường.

Rầm!

-A!

Đôi mắt một cái, tiếng kêu thảm thiết vang lên, giống như một cơn lốc xoáy khủng khiếp quét qua, cảnh tượng cực kỳ đáng sợ, các cao thủ thế gia như rom rạ, cơ thể nhanh chóng tan nát khi Mông Phóng xông qua, không thể chống cự nổi một chiêu.

Lúc này, Giang Thạch mới thực sự hiểu tại sao các thế gia đều sợ Mông Phóng đến vậy.

Một phần là nhục thân vô song!

Mặt khác, tốc độ trưởng thành của người này quá nhanh!

Lần trước ở Hắc Vân Sơn Mạch, nhục thân đối phương chưa mạnh đến mức thái quá như bây giờ.

Nhưng chỉ qua một thời gian ngắn, nhục thân của Mông Phóng đã đến tình trạng đáng sợ như vậy!

Tốc độ trưởng thành như thế này, ngoại trừ bản thân hắn có thể theo kịp nhờ có ngoại quải, người khác muốn đuổi theo tốc độ trưởng thành của hắn quả thật là người si nói mộng.

“Giáo chủ, nhanh chạy, dẫn người phá vây!”

Giang Thạch bình tĩnh nói, không muốn bại lộ thực lực quá sớm, quay đầu ngựa, đi thẳng về phía xa.

Hắc Liên Giáo Chủ nhẹ gật đầu, vẻ mặt vô cùng nghiêm trọng, lại nhìn Mông Phóng một lần nữa, trong lòng suy nghĩ ngàn vạn nhưng vẫn quay người đi ngay.

Phần còn lại, các đệ tử Hắc Liên Thánh Giáo cũng kinh hoàng vô cùng, lật đật đuổi theo Giang Thạch.

Toàn bộ chiến trường như thành một máy nghiền thịt khổng lồ,

Mông Phóng hoàn toàn dựa vào lực lượng một mình truy sát đại quân Tứ Đại Liên Minh, Phượng Sí Kim Thương không lồ kinh khủng quất lên, đơn giản không ai có thể ngăn chặn, chạm là chết, lướt qua là bị thương, dọc đường đi, khắp nơi là thi thể bay tứ tung.

Máu tươi, thân thể tan vỡ, cờ xí rơi rụng, vũ khí gãy nát... ở khắp mọi nơi.

-Aaaaaa!

không biết bao nhiêu tiếng kêu thảm thiết liên tục vang lên.

Toàn bộ Tứ Đại Liên Minh hoàn toàn hỗn loạn, không biết đã có bao nhiêu cao thủ tử vong.

Mông Phóng như hóa thân thành một tôn huyết ngục ma thần vậy, lực lượng đáng sợ không thể tưởng tượng được, đang điên cuồng tàn sát vô số mạng người.

Nhưng chẳng bao lâu sau, vô số kinh hãi tiếp tục vang lên từ mọi phía.

“Không thoát được. Bốn phía đã bị phong ấn!”

“Phía xa xuất hiện một cây trụ, khóa chặt khu vực này, nhốt chặt tất cả chúng ta!”

“Đây là trận pháp gì? Không thể thoát, tất cả chúng ta không ai thoát nổi!”

...

Hắc Liên Giáo Chủ thay đổi sắc mặt, nhanh chóng xông ra ngoài, ngẩng đầu nhìn lên, thất thanh kêu, “Khốn Long Trụ? Đây là Khốn Long Trụ đã bị thất truyền từ lâu sao? Làm sao có thể?”

“Khốn Long Trụ là gì?”

Giang Thạch hỏi, cũng chú ý đến cây cột lớn ở phía trước nhất.

Cây cột đó cao tầm 8 thước, to bằng hai người ôm, đứng sừng sững ở phía trước, bất động, nhưng lại tạo cho hắn cảm giác nặng trĩu, giống như một quả núi vậy.

Đám đông phía trước hỗn loạn cả lên, nhiều người muốn chạy xuyên qua bên cạnh cột trụ, nhưng lại như va vào một màn sáng vô hình, bị đẩy lùi ngược trở lại ngay lập tức.

“Khốn Long Trụ là một trận pháp nghịch thiên, tối thiểu được cấu thành từ tám cái trụ đồng khắc trận văn, nhiều nhất

có thể lên tới 36 trụ, càng nhiều trụ đồng thì uy lực càng lớn, một khi vận hành cả 36 trụ, có tin đồn rằng ngay cả chân long cũng có thể bị phong ấn lại, dù có hơi phóng đại nhưng cũng có thể thấy được uy lực đáng sợ của trận pháp này, [Nhất Nguyên minh] thậm chí còn biết vận hành trận pháp này, không biết bọn chúng đã chôn bao nhiêu trụ?”

Hắc Liên Giáo Chủ sắc mặt thất thường, nhanh chóng nói.

“Cái gì? Vậy có thể nhô mấy cái trụ này lên không?”

Giang Thạch hỏi.

“Khó, rất khó!”

Hắc Liên Giáo Chủ đáp lại.

“Dù khó hay không cũng phải thử một lần!”

Giang Thạch thúc đại yêu mã, nhanh chóng lao tới cây trụ đồng phía trước nhất.

Hắn nhảy xuống ngựa, ném Lang Nha Bổng ra, ôm chặt cây trụ đồng phía trước, lập tức huy động lực lượng, gân xanh nổi lên khắp người, cơ bắp sưng phồng, thân thể phình ra như bơm căng, cả các lỗ chân lông đều phun ra khí huyết.

“Lên!”

Hắn điên cuồng lay động cây trụ, lực lượng toàn thân tích tụ đến cực điểm, toàn thân như một quái thú khổng lồ kinh khủng.

Rầm! Rầm! Rầm!

Toàn bộ cây trụ đồng bắt đầu lung lay dữ dội, mặt đất rung chuyển như có động đất, tức khắc cát bay đá chạy, gió rít quanh quần.

Cây trụ đồng khổng lồ đứng sừng sững trên mặt đất bây giờ thật sự bị Giang Thạch lay động!

Hắc Liên Giáo Chủ trố mắt há hốc mồm, biến sắc.

Thật sự có thể nhỏ ra?

Sao lại có thể?

Đang ráo riết tàn sát trong đám đông, Mông Phóng sở hướng vô địch cũng cảm thấy trời đất như muốn rung chuyển, toàn bộ chiến trường đang phát ra tiếng nổ âm âm.

Hắn rất nhanh nhận ra.

Có người đang lay động Khốn Long Trụ?

Chương 235: Tái Chiến

Mông Phóng! 4

Hắn vẽ mặt băng lãnh, thúc Thanh Long Mã, trực tiếp xông pha một đường, ào tới hướng phát ra âm thanh.

Giang Thạch gầm lên, lực lượng toàn thân bộc phát, cả người biến thành cự nhân khổng lồ cao hai thước rưỡi, khắp người kín đặc cơ bắp và mạch máu, như đã hóa thành một tôn tiểu cự nhân, cây trụ đồng khổng lồ đang dần bị kéo lên từ trong lòng đất, xấp xỉ hơn một thước.

Chỉ có điều trong lòng đất giống như ẩn chứa một lực hấp dẫn kinh khủng, đang liên tục tác dụng lên cây trụ đồng này, cố kéo nó trở lại vào lòng đất.

Để tránh cột rơi trở lại, Giang Thạch đành phải ôm chặt lấy.

“Giáo chủ, nhanh chạy!”

Giang Thạch gầm lên, khắp người đều là cơ bắp tím bầm.

“Giang Hữu Sứ, người...”

Hắc Liên Giáo Chủ đột biến sắc.

“Nhanh chạy đi!”

Giang Thạch gầm lên lần nữa.

“Mông Phóng đến rồi, chạy mau!”

Đột nhiên, đám cao thủ thế gia hốt hoảng bỏ chạy, lập tức ào ào chui qua chỗ sơ hở của cây cột vừa bị Giang Thạch nhắc lên.

Đám đông chen lấn, đập lên nhau.

Hắc Liên Giáo Chủ lập tức ra lệnh Phong Hành Pháp Vương, Vũ Hành Pháp Vương, cùng các đệ tử khác nhanh chóng chui qua.

Chỉ là!

Trước khi tất cả chạy ra hết, Giang Thạch đã đột biến sắc mặt, thả hai tay ra, cột trụ đồng khổng lồ nhanh chóng rơi trở lại đúng vị trí cũ, phát ra âm thanh đing tai nhức óc.

Hắn nhanh chóng quay đầu lại, mắt bắn ra lãnh quang.

Khu vực phía sau cùng.

Tiếng hí dài của chiến mã, sát khí ập tới, khí tức dâng trào, như một tôn yêu thú cái thể đang điên cuồng ào tới, huyết khí nồng đậm kinh khủng gần như nhấn chìm mọi thứ.

Mông Phóng một người một ngựa, toàn thân đầy máu, tay cầm Phượng Sí Kim Thương, đôi mắt rét lạnh đến đáng sợ, cuối cùng hiện ra trước mặt Giang Thạch.

“Là người vừa rút Khốn Long Trụ ra?”

Giọng hần lạnh buốt, nhìn chăm chăm Giang Thạch, Phượng Sí Kim Thương trong tay không ngừng phát ra âm thanh chói tai.

“Mông Phóng!”

Trong lòng Giang Thạch trầm xuống, không chút do dự, trực tiếp cầm lấy Lang Nha Bổng, nhảy lên lưng đại yêu mã.

!

Con đại yêu mã không hề sợ hãi, trái lại càng thêm phấn khích, ánh mắt tràn đầy tính xâm lược, vó ngựa liên tục đập loạn xạ, nhìn chăm chăm con Thanh Long Mã dưới thân Mông Phóng.

Thanh Long Mã cực kỳ tức giận, cũng hí vang, thân đầy vẩy lấp lánh ánh sáng, oai vệ phi thường.

“Không ngờ còn cao thủ, người chết đi!”

Mông Phóng lạnh lùng nói, Thanh Long Mã dưới thân hí dài chói tai, tứ chi như gió, trực tiếp phi nước đại, mang theo Mông Phóng nhanh chóng cuồn phá về phía Giang Thạch.

Con đại yêu mã của Giang Thạch cũng hí dài, tứ chi nhảy bật, toàn thân lao nhanh như điên, khoan khoái hí vang, đánh thẳng về phía Mông Phóng.

Mông Phóng không nói một lời, Phượng Sí Kim Thương trong tay phát ra âm thanh chói tai đáng sợ, xoay lên, cả không gian giống như bị xoắn ốc, từng luồng khí áp cuồn cuộn vang lên, tuyệt đối không thể tưởng tượng một kích này ẩn chứa một lực lượng khủng khiếp thế nào, trên cánh tay hắn, mạch máu cơ bắp phồng lên, trông cực kỳ khủng bố.

Giang Thạch không hề tránh né, vung Lang Nha Bổng lên, giống như một khóa thiên thạch khủng khiếp, ẩn chứa lực lượng ngập trời, đập thẳng về phía Mông Phóng.

Hai võ giả nhục thân mạnh nhất đương thời, cuối cùng cũng đối mặt lần thứ 2.

Rầm! Một tiếng nổ lớn kinh thiên động địa, vang khắp trong vòng mười mấy dặm.

Khiến đám đông đang hỗn loạn kia, lập tức bị chấn động đến màng nhĩ vỡ toang, kêu thảm thiết, không biết bao nhiêu người ôm tai, nằm sấp xuống đất, kêu thất thanh khàn cả giọng.

Rầm!

Một làn sóng khí kinh khủng nối tiếp nhanh chóng lan ra từ giữa hai người Giang Thạch và Mông Phóng, lực lượng kinh

khủng như gợn sóng, cuộn cuộn khắp tám hướng, toàn bộ mặt đất lập tức tan thành tro bụi, giống như làm bằng giấy trước xung kích của sóng khí khủng bố.

!

Hai con chiến mã đồng thời hí thảm, tiếng rất khó nghe.

Đây vẫn là kết quả của hai người tự nguyện giảm lực lượng, nếu không một cú va chạm như thế này có thể đã giết chết luôn cả hai con chiến mã.

Đại yêu mã cảm thấy đau đớn, há cái miệng đầy răng nanh bén nhọn ra, trực tiếp cắn thẳng vào thân Thanh Long Mã, Thanh Long Mã kêu thảm thiết, một miếng thịt xuyết bị cắn rời.

Thanh Long Mã điên cuồng lắc đầu, đau đớn kinh khủng, cũng nhanh chóng cắn lại thật mạnh vào con đại yêu mã.

Bộp!

Hai con chiến mã cắn nhau trầy trụa máu me, mắt nhìn chăm chăm vào đối phương, đều không chịu buông.

Hai người trên lưng ngựa cùng nhất thời kinh hãi biến sắc trước thực lực đáng sợ của đối phương, nhưng Mông Phóng gầm lên một tiếng, lại vung Phượng Sí Kim Thương công kích liên hoàn lên người Giang Thạch, mang theo khí thể Thái Sơn Áp Đỉnh.

Điều này trong mắt hắn thật không thể tưởng tượng nổi.

Bản thân hắn đã là Hoán Huyết bát trọng thiên, thể chất mở ra thần quan thứ nhất, lực lượng nhục thân ngang ngửa Man Long, nhục thân như vậy lẽ ra phải vô địch đương thời, làm sao cyFHQyFUKZEZó thể còn đối thủ?

Giang Thạch cũng gầm lên một tiếng, vung Lang Nha Bổng đánh ra, bao bọc vô số khí áp, nhắm thẳng Mông Phóng mà quét liên hoàn.

Rầm! Rầm! Rầm!

Vô số tiếng nổ kinh hoàng một lần nữa vang dội giữa hai người, rung chuyển mặt đất trong vòng mười mấy dặm, khiến càng nhiều người phun máu tươi, màng nhĩ nổ tung, đau đớn vô cùng.

Vô số người đều lộ ra vẻ khiếp sợ, ôm tai, nhìn về phía trước nhất.

Vừa nhìn, ngay lập tức thấy cảnh tượng cả đời khó quên.

Trên hai con chiến mã đầy quái dị, hai bóng người đáng sợ đang nhanh chóng giao chiến, Lang Nha Bổng và Phượng Sí Kim Thương liên tiếp va chạm, tiếng nổ đinh tai nhức óc, mỗi lần va chạm, đều phát ra tiếng nổ long trời lở đất, vô số luồng khí áp bùng nổ về bốn phía.

Giống như hai bóng người kia hoàn toàn không phải là người!

Mà là hai tuyệt đại hung thú đang giao phong!

“Giang Thạch, đó là Giang Thạch!”

“Không thể nào!”

Vô số người kinh hãi kêu thất thanh, tiếng thét đinh tai nhức óc, đau đớn quần quai dưới đất.

Lực lượng nhục thân của Giang Thạch đã không kém Mông Phóng?

Ngang ngựa Mông Phóng trên lưng ngựa?

Không phải nói hấn còn trong thời kỳ trưởng thành ư?

Tại sao nhục thân có thể mạnh đến như vậy?

Rầm! Rầm! Rầm!

Rầm!

Hai người trên lưng ngựa giao chiến hàng chục hiệp trong chớp mắt, tiếng nổ cuối cùng càng kinh khủng hơn, cả hai bị một lực lượng vô hình đập mạnh bay ra, cả hai con chiến mã cũng bị xung kích đẩy mạnh ra xa.

Hai con ngựa đau đến nước mắt rùng rùng, miệng đầy máu, hắt hơi mạnh ra ngoài, da thịt trên người đều bị cắn rách, thiếu không ít thịt.

Nhìn chung, con đại yêu mã vẫn chiếm ưu thế hơn, cần Thanh Long Mã trông thâm hiểm hơn.

Thanh Long Mã đau đớn liên tục hí dài, không ngừng lắc đầu, đôi mắt đầy phần nộ và uất ức, muốn ngửa cổ hí vang.

Mông Phóng thấy chiến mã yêu quý ra nông nổi này, lập tức trong ánh mắt băng lãnh vộ ra từng tia ánh sáng lạnh, nắm chặt Phượng Sí Kim Thương.

“Giang Thạch, ngươi chính người gọi Giang Thạch kia sao?”

Giọng hấn cực kỳ đáng sợ, vang khắp chiến trường.

...

Chương 236: Lưỡng Bại Câu Thương! Mở Khóa Thiên Phú! 1

Trong chiến trường hỗn loạn.

Sóng khí cuộn cuộn, từ trường vụn vụn, khắp nơi là cát bay đá chạy, thậm chí bầu trời cũng dường như trở nên mờ mịt.

Vô số bóng người khiếp sợ, tai, mũi, mắt đều đầy máu, mặt tái nhợt, nhìn về phía trước nơi Mông Phóng và Giang Thạch đang giao chiến.

Mọi thứ diễn ra ở đây quả thực quá khó tin!

Giang Thạch có thể sánh ngang Mông Phóng trên phương diện nhục thân thuần túy?

Làm sao có thể?

Tuy hắn cũng là Trời Sinh Kim Cương, nhưng hắn không giống Mông Phóng đã phát triển thể chất đến trình độ thành thực, hắn chỉ mới vừa bước vào cảnh giới Hoán Huyết, thể chất không thể nào theo kịp Mông Phóng.

“Giang Thạch... thực sự là Trời Sinh Kim Cương sao?”

Có lão quái vật Hoán Huyết cảnh phát ra tiếng kinh hãi, nghĩ đến một chuyện vô cùng kinh khủng.

Từ trước đến nay, hầu như tất cả mọi người đều cho rằng Giang Thạch là Trời Sinh Kim Cương!

Nhưng thực tế chuyện hôm nay lại hoàn toàn lật đổ nhận thức của họ.

Các lão quái vật khác cũng giật mình, cảm thấy sợ hãi.

Đúng rồi!

Câu hỏi này dường như tất cả bọn họ từng nghĩ đến!

Nhục thân mạnh, sức lực lớn thì chắc chắn phải là Trời Sinh Kim Cương sao?

Có khả năng thế giới này còn tồn tại một loại thể chất còn vượt trội hơn cả Trời Sinh Kim Cương?

Lúc này...

Giữa chiến trường.

Mông Phóng tóc đen bù xù, đen như mực, thân hình thon dài mà vẫn hữu lực, chiến giáp hoàng kim tỏa ra lực lượng đáng sợ, vẻ mặt lạnh lùng vô tình, siết chặt cây Phượng Sí Kim Thương.

Thanh Long Mã mắt đỏ ngầu, đầy căm phẫn, nhìn chằm chằm con đại yêu mã dưới háng Giang Thạch, hí dài, cơ bắp trên người cường tráng, có vẻ như muốn xé nát con đại yêu mã.

“Ta nhớ ra rồi, người chính là tên ở Hắc Vân Sơn Mạch lúc đó!”

Mông Phóng lạnh lùng nhìn Giang Thạch.

Giao chiến liên tục với Giang Thạch, hắn cảm nhận rõ ràng long khí trong cơ thể Giang Thạch, long khí này cộng hưởng với khí long trong cơ thể hắn, cùng một nguồn gốc.

Rõ ràng tất cả đều từ đoạn long cốt bị cướp đi hôm đó.

“Hắc Vân Sơn Mạch gì, ta không biết”.

Giang Thạch lắc cánh tay, nắm chặt cây Lang Nha Bổng, mở miệng: “Hôm nay ta chỉ muốn rời khỏi đây, Mông Đô độc, ta không muốn trở mặt với ngươi, cũng không muốn đánh

nhau với ngươi, để ta đi, chúng ta từ nay về sau là bằng hữu, thế nào?”

“Bằng hữu? Đánh tiếc ta người này không bao giờ kết giao bằng hữu!”

Mông Phóng lạnh lùng nói, Thanh Long Mã dừng lại, khoảng cách với Giang Thạch chỉ còn hơn 10 thước, tay phải cầm chặt Phượng Sí Kim Thương.

Tâm Giang Thạch chùn xuống, trong mắt là ánh sáng lạnh buốt.

“Mông Phóng, đừng khinh người quá đáng, ta cũng không sợ ngươi!”

“Phải không? Lấy ra lực lượng của ngươi đi!”

Mông Phóng lạnh lùng nói, cây Phượng Sí Kim Thương chĩa về phía Giang Thạch.

Lúc trước tình cảnh ở Hắc Vân Sơn Mạch dường như vẫn còn chiếu trước mắt!

Người khiến hắn thua thiệt rất nhiều, nhưng cuối cùng cũng sẽ chỉ có một kết cục.

Giang Thạch siết chặt Lang Nha Bổng, hít sâu một hơi, huyết khí trong cơ thể lưu động, làn da nhanh chóng đỏ lên, phát nhiệt, bốc khói trắng tỏa ra xung quanh.

“Nếu vậy thì cứ đến đi!”

Hừ!

Thân thể Mông Phóng lóe lên, cực kỳ nhanh chóng, hoàn toàn dựa vào nhục thân trần trụi thi triển thể công, tốc độ đạt tới cực hạn, nhanh như chớp rời khỏi lưng Thanh Long Mã, lao thẳng tới chỗ Giang Thạch.

Hắn đã biết giới hạn của chiến mã, không muốn bảo mã tiếp tục chịu áp lực, nếu không Thanh Long Mã rất có thể sẽ bị chấn vỡ nội phủ mà chết.

Tuy nhiên, Giang Thạch cũng không chậm chút nào.

Thiên phú Thấu Thị vẫn luôn hoạt động, trong mắt Giang Thạch, mọi động tác của Mông Phóng giống như chuyển động chậm, dù cho nhanh cỡ nào cũng bị hắn bắt được rõ ràng.

Giang Thạch cũng lóe lên, cũng cực kỳ nhanh chóng, như một tia chớp màu đỏ, trực tiếp biến mất khỏi lưng đại yêu mã trong nháy mắt.

Phía trước nhất là một tia chớp màu vàng lao đang lao ra cực kỳ ác liệt.

Tất cả lão quái vật Hoán Huyết cảnh đều kinh hãi, vội vàng bật tai, điên cuồng lui lại, bọn họ biết một vụ va chạm kinh khủng hơn trước sắp tới.

Dư ba của những vụ va chạm trước đã khiến bọn họ rách màng nhĩ, nội phủ vỡ vụn, nếu lại đến thêm vài lần như vậy, chấn chấn bọn họ sẽ chấn đến đầu óc vỡ toang mà chết.

“Giết!”

“Giết!”

Hai bóng người khủng bố phát ra tiếng gầm rung chuyển trời đất, vung vũ khí trong tay tấn công thẳng vào thân thể đối phương.

Đây là nhục thân cực hạn! Đây là lực lượng tột đỉnh!

Vũ khí trong tay hung hăng đập ra, thân thể hai người bùng sáng một lớp hào quang màu máu, lỗ chân lông đều chảy máu, uốn lượn bởi vì lực lượng quá lớn, vượt quá giới hạn chịu đựng.

Keng!

Ầm ầm!

Giống như một cơn bão năng lượng khổng lồ quật tung tất cả, bầu trời rung chuyển, mặt đất rung động, từng luồng sóng khí như dòng thép cuộn cuộn, đánh về bốn phía...

Cả trời đất như muốn sụp đổ.

Chính giữa cơn bão năng lượng, mặt đất bỗng chốc sụp xuống, thân thể Giang Thạch và Mông Phóng theo đó rơi xuống phía dưới.

Những tảng đá khổng lồ bay lên, bị sóng khí kinh khủng chấn vỡ thành bột.

Khu vực trong bán kính mười mấy thước đổ sập xuống thành một cái hố sâu 6, 7 thước.

Một đòn kinh thiên động địa!

Mà hai đại cao thủ bây giờ đã rơi xuống đáy hố sâu.

Tiếng động kinh khủng làm không biết bao nhiêu người mắt trào máu, không ít cao thủ cấp Võ Thánh đứng gần thậm chí kêu thảm thiết, óc bắn tung tóe.

Đó là bị dư ba của tiếng nổ chấn chết ngay tại chỗ.

Những người còn lại vô cùng kinh hoàng, vội vàng lùi xa hơn nữa.

Nhưng!

Toàn bộ mặt đất bắt đầu rung động, sụp đổ.

Vừa mới rơi xuống lòng đất, Giang Thạch và Mông Phóng đã tiếp tục giao chiến dữ dội bên dưới, nơi họ đi qua, mặt đất liên tục sập xuống, đất đá vỡ vụn, từng khối đá khổng lồ cùng đất đã trộn lẫn nhau, như núi lửa phun trào, bắn thẳng lên cao.

Mặt đất phía trên hoàn toàn giống như gỗ mục, bị hai người xuyên thủng từ dưới đất lên, tàn phá thảm khốc.

Rất nhiều cao thủ cấp Võ Thánh kêu thảm thiết trên mặt đất, thân thể tan nát, tràng diện vô cùng kinh khủng.

Trong tiếng động ầm ầm, Giang Thạch và Mông Phóng nhanh chóng lao ra khỏi cái hố khổng lồ, Lang Nha Bồng và Phượng Sí Kim Thương tiếp tục đập vào nhau, tiếng keng keng vang lên, từ dưới đất đến trên mặt đất rồi lại từ trên xuống dưới.

Nhục thân cực hạn, lực lượng cuồng bạo tạo ra khí thể như sóng thần, cuộn trào lan tỏa khắp nơi.

Đất đá rung chuyển dữ dội, như địa long xoay người, nơi nào đi qua tất cả đều tan hoang, mặt đất rung chuyển rầm rầm bất tận.

“Chạy đi!”

“Đi mau!”

“A!”

Tiếng kêu thảm thiết không ngừng vang lên, máu và thi thể bay tứ tung.

Trong cơn cuồng phong của Giang Thạch và Mông Phóng, tất cả mọi người như kiến cỏ, bất kỳ ai đứng trước mặt đều bị xé nát.

Một câu đề hình dung tốt nhất tình hình lúc này!

Gió thu quét lá rụng!

Rắc!

Lại một tiếng nổ kinh khủng, sóng khí cuộn trào, mảnh sắt bay tứ tung.

Sắc mặt Giang Thạch biến đổi trong nháy mắt, Lang Nha Bổng trong tay hắn cuối cùng cũng không thể chịu đựng được, vũ khí làm từ Tinh Thần Vãn Thiết này dưới Phượng Sí Kim Thương của Mông Phóng bị đập gãy làm đôi, một nửa bay cao, Giang Thạch chỉ còn cầm được cán.

Ngược lại, Phượng Sí Kim Thương của Mông Phóng lấp lánh ánh vàng, phát ra tiếng hót chói tai của Phượng hoàng, như có linh hồn, liên tục nặng nề oanh kích mà không hề hư hại, thậm chí càng lúc càng rực rỡ hơn, con Phượng hoàng trên thân thương như thực sự sống dậy, vỗ cánh hót vang.

“Đến lúc kết thúc rồi, chịu chết đi!”

Chương 237: Lưỡng Bại Câu Thương! Mở Khóa Thiên Phú! 2

Mông Phóng gầm lên, mái tóc đen dài tung bay, trong mắt phóng ra tia sáng kinh thiên, vung Phượng Sí Kim Thương, như mang theo cả vòm trời đè xuống đầu Giang Thạch.

Người đem đến cho hắn sỉ nhục lớn ở Hắc Vân Sơn Mạch ngày ấy, hôm nay phải quỳ dưới chân hắn, giống như tên Cuồng Nhân kia kia.

Đồng tử Giang Thạch co rút lại, không còn lùi được nữa, nhưng trong lòng vẫn bình tĩnh lạ thường, khi Phượng Sí Kim Thương đập xuống, hắn giơ hai cánh tay ra, vặn vẹo cơ thể, giống như hóa thành một đầu du long, né tránh đòn tấn công của Mông Phóng trong gang tấc, sau đó một cánh tay của hắn chém xuống như lưỡi đao, đập mạnh vào cán Phượng Sí Kim Thương, phát ra tiếng kim loại va chạm chói tai.

Trong mắt Mông Phóng bùng lên ngọn lửa, cánh tay rung chuyển, lực lượng trong người phát huy đến cực điểm, điều khiển Phượng Sí Kim Thương quật ngang vào hông bụng Giang Thạch.

Nhưng Giang Thạch nhanh chóng biến chiêu, bàn tay liên tiếp bổ ra, phát ra tiếng nổ trầm đục chói tai, cả bàn tay như sao băng lấp lánh, đập liên tiếp vào cán Phượng Sí Kim Thương.

Keng! Keng! Keng! Keng...

Lực lượng của hắn tập trung cực điểm, da thịt trên người đỏ rực kinh khủng, chém liên tiếp bảy tám lần, tất cả đều rơi vào trên Phượng Sí Kim Thương, khiến Mông Phóng không thể vùng một kích này xuống.

Con Phượng Hoàng trên thân thương liên tục hét dài, như đang cuồng loạn giãy giụa.

Cuối cùng, một chiêu với tốc độ kinh khủng.

Ầm!

Dưới tác động của lực lượng khủng khiếp, Phượng Sí Kim Thương trong tay Mông Phóng thực sự bị đập bay lên trời, hóa thành một tia chớp vàng rực rỡ ở xa xa.

Trong nháy mắt, gương mặt tất cả lão quái vật đứng xa quan chiến đều thay đổi.

Rất nhiều người gần như không kiềm chế được, muốn nhanh chóng cướp lấy, nhưng nghĩ bản thân vẫn đang ở trong đại trận pháp, tất cả đều rung mình, kiên nhẫn dè dục vọng xuống.

Cây Phượng Sí Kim Thương này uy lực vô tận, cổ quái vô cùng, truyền thuyết là do Mông Phóng lấy được ở một di tích thượng cổ, bất khả xâm phạm, chí dương chí cương, tuyệt đối là bảo vật hiếm có.

Trong mắt Mông Phóng bắn ra ánh sáng lạnh lùng, tiếng rống rung trời, mắt Phượng Sí Kim, hắn chỉ có thể trực tiếp công kích Giang Thạch bằng nắm đấm trần.

Giang Thạch gầm lên, dựa vào lực lượng tuyệt đối của nhục thân lựa chọn cứng đối cứng Mông Phóng bằng nắm đấm, hoàn toàn không sợ hãi, hai nắm đấm va chạm tạo ra tiếng nổ kinh thiên động địa.

Đến lúc này, lực lượng nhục thân của cả hai gần như đã phát huy đến cực hạn, ánh máu loé lên vẻ điên cuồng, xương cánh tay gãy nát, nắm đấm của hai người thô bạo đến mức mờ ảo, máu tung tóe khắp nơi.

Tuy nhiên, trong trận chiến bằng này, Giang Thạch rõ ràng chiếm ưu thế hơn, thiên phú Quy Nguyên liên tục chữa trị vết thương cho hắn.

Nắm đấm vỡ tung rồi lại lành lặn, cực kỳ thần dị.

Ngược lại phía Mông Phóng thì máu chảy đầm đìa, không thể phục hồi nhanh như Giang Thạch.

Trong cực hạn chém giết, Mông Phóng bỗng gầm lên một tiếng, sau lưng hắn hiện ra hư ảnh kinh khủng của một con Đại Long, khiến người ta trợn mắt, giống y như chân thân, toàn thân lấp lánh vảy vàng, miệng rít gào, cùng nắm đấm của Mông Phóng ào tới Giang Thạch.

Hư ảnh Đại Long làm cho người ta không thể không kiêng kỵ, nhìn trên phương diện khí tức vía hay nhục thể đều cho người ta một loại cảm giác lực lượng áp đảo không thể chống lại.

Giống như sinh vật cấp thấp đối đầu sinh vật cấp cao, hoàn toàn không thể sinh ra dũng khí phản kháng, linh hồn bị đè ép chỉ còn lại sự run rẩy.

Xa xa có vô số người trợn mắt há hốc mồm.

Đây là tuyệt học gì?

Chỉ dựa nhục thân mà có thể đánh ra hư ảnh thần long cổ đại.

Giang Thạch cực kỳ bình tĩnh, liên tiếp đấm ra, hư ảnh liên tiếp, thi triển Long Tượng Thập Thần Kinh của mình đến cực điểm, trong vô số hư ảnh vừa rồi, một tiếng hú dài rùng rợn

khẽ vang lên như thể quái vật cổ đại nào đó vượt không gian tới.

Một luồng khí tức máu tanh dữ tợn trùng trùng điệp điệp ập tới, quét sạch tinh thần áp bức do hư ảnh Đại Long mang lại.

Trong sự chú mục của tất cả mọi người, sau lưng Giang Thạch mờ mịt hiện ra một hư ảnh Long Tượng đáng sợ, màu đen thăm thẳm, khí tức mênh mông, phát ra tiếng gầm trầm thấp chói tai, theo nắm đấm cực tốc của hắn đánh ra, trực tiếp lao về phía hư ảnh Đại Long phía trước.

“Thần Long a!”

“Yêu Tượng a!”

“Chạy mau!”

Trong vô số tiếng kêu thất kinh, hư ảnh Đại Long và Long Tượng hùng hổ áp sát nhau, ngay lập tức vang lên tiếng nổ đéng tai, sóng khí cuộn cuộn ầm ầm nổ tung, một lần nữa phá hủy mặt đất đã cực kỳ thảm khốc.

Giang Thạch và Mông Phóng giữa vô số sóng khí đang bắn ra lại xông tới đùng độ, đấm đá hỗn loạn, tốc độ cực nhanh, cuối cùng Giang Thạch không tránh không né, dựa vào thiên phú Quy Nguyên và Long Tượng, lấy thương đổi thương với Mông Phóng.

Xoẹt!

Đôi tay hắn vươn ra, như móng vuốt sắc bén, xé toạc chiến giáp hoàng kim đâm vào da thịt Mông Phóng, hai bàn tay đột ngột cào mạnh, xoẹt, xương sườn của Mông Phóng bị sinh sinh giật ra cùng với huyết nhục, máu bắn tung tóe, ngay cả nội phủ cũng có thể nhìn rõ ràng.

Cùng lúc đó, Mông Phóng cũng gầm lên, hai bàn tay vô cùng kinh khủng như sao băng ào tới ngực Giang Thạch, chỉ

nghe bùm một tiếng, lực lượng không biết khủng khiếp đến nhường nào.

Phụt! Phụt!

Hai thân ảnh đều phún máu, bay ngược ra xa rơi đập mạnh xuống đất, đều cực kỳ thảm hại.

Giang Thạch chịu một chương của Mông Phóng, cảm thấy ngực như muốn nổ tung, lực phủ ngũ tạng rung chuyển gần như sụp đổ, miệng liên tục phun máu, tai mắt cũng đang rỉ máu.

Nhưng trên người hắn có ánh sáng trắng loé lên, thương thể đang cực tốc hồi phục, thân thể lật ngửa một lần nữa đứng dậy.

Nếu bất cứ ai khác chịu một công kích này của Mông Phóng chắc chắn đã tan xương nát thịt rồi, nhưng hắn vẫn có thể đứng dậy, điều này trong mắt người khác quả thật là bất khả tư nghị.

“Ha ha, Trời Sinh Kim Cương không gì hơn cái này!”

Giang Thạch phát ra tiếng cười lạnh lùng, lắc lư xương sườn và huyết nhục của Mông Phóng, sau đó hung hăng ném thẳng về phía đám đông, cười lớn: “Các vị, ta gửi cho các người nấu canh uống!”

Hô!

Sau khi ném xương sườn và huyết nhục của Mông Phóng, hắn quay người chạy thoát, thân thể rực sáng, lao về phía Khốn Long Trụ trước đó.

Mặc dù có thiên phú Quy Nguyên phục hồi cực tốc, nhưng hắn cũng không định tiếp tục cuộc chiến này nữa, trời mới biết Mông Phóng còn có con át chủ bài nào chưa lật, đừng quên trước đó đã xuất hiện hai tên lão giả lạ mặt cảnh giới Thánh Linh!

Trước khi đi, Giang Thạch cũng không quên kêu gọi con đại yêu mã của mình.

Như dự đoán, đại yêu mã vẫn đang hăng hái chiến đấu với Thanh Long Mã, chỉ là điều làm Giang Thạch ngạc nhiên là con đại yêu mã trực tiếp nằm lên lưng Thanh Long Mã, cắn chặt gáy nó, cả người giật mạnh, dè Thanh Long Mã kêu thảm thiết, hí dài, như đang bị xâm hại vậy.

Chương 238: Lưỡng Bại Câu Thương! Mở Khóa Thiên Phú! 3

Giang Thạch cười lớn: “Ra là con mái, Trời Sinh Kim Cương oai phong lẫm liệt mà cười một con ngựa mái, thật đúng là khiến người ta cười rớt răng hàm!”

Hắn chạy nhanh ra, chịu đựng cảm giác đau đón ở ngực, lại một lần ôm lấy Khôn Long Trụ.

Mông Phóng miệng đầy máu, ngực đỏ thẫm, bên trong xương sườn liên tục chảy máu, phổi, tim đều truyền đến cảm giác đau nhói.

Nhưng hắn không có thiên phú Quy Nguyên, cũng không phải người của Côn Sơn Long Thị hay Lũng Tây Trương thị nắm giữ khả năng khôi phục thương thế từ trong huyết mạch, trong thời gian ngắn hắn không thể kiểm soát được vết thương, đã không còn sức đuổi theo Giang Thạch.

Nếu không tình thế hôm nay có thể hoàn toàn đảo ngược!

Thân thể hắn lão đảo, gào lên, mắt đầy ngọn lửa phẫn nộ cùng sát ý khủng bố, “Chờ ta ổn định thần quan thứ nhất, nhất định phải giết ngươi!”

Àm!

Xa xa vang lên tiếng nổ dữ dội, cả thiên địa như rung chuyển, Khôn Long Trụ vốn cắm sừng sững trên mặt đất một lần nữa bị Giang Thạch ôm bật dậy.

Chỉ là hấn bị thương quá nặng, vừa ôm Khôn Long Trụ đã phun máu như suối, máu từ bên trong mũi và mắt trào ra.

Thấy Giang Thạch ôm Khôn Long Trụ lên, đám người vội vàng chạy trốn với tốc độ kinh người.

“Chạy mau!”

“Giang thiếu hiệp đợi chúng ta!”

“Đừng thả Khôn Long Trụ, đợi chúng ta!”

Hừ hừ hừ!

Hàng loạt bóng người vụt chạy ra khỏi khu vực trận pháp.

Giang Thạch phun máu phè phè, chống đỡ cơn đau, thân thể lóc lên, thoát ra ngoài khu vực trận pháp, không thể chịu đựng thêm, hai tay buông lỏng, Khôn Long Trụ một lần nữa rơi xuống đất, cả người phun máu như phun nước, cảm giác lục phủ ngũ tạng như phát nổ.

Hấn chịu công kích của Mông Phóng, lúc đầu nội phủ đã sắp vỡ vụn, hoàn toàn nhờ Hồi Nguyên mới có thể ổn định vết thương, giờ lại vận dụng lực lượng lớn như thế, nội phủ không thể chịu nổi nên lại phun máu, suýt ngã xuống đất.

Nhưng hấn biết hôm nay không thể ngã ở đây, liên tục kích hoạt thiên phú Quy Nguyên ổn định thương thế, sau đó nhảy lên lưng đại yêu mã, chạy trốn xa xa.

Đại yêu mã hí dài, mặc dù máu me đầy mình nhưng vô cùng hưng phấn, mắt đầy ngọn lửa nhiệt huyết, như có một loại cảm giác gian kế được như ý, chạy xa dần.

“Chạy mau!”

“Trốn a!”

Những cao thủ thế gia chạy ra ngoài trận pháp cùng Giang Thạch, không ngoại lệ, đều hoảng loạn bỏ chạy.

Nhưng người còn bị nhốt trong đại trận pháp thì không may mắn như vậy.

Mông Phóng bị thương nặng, như hồ dữ phát cuồng, cầm Phượng Sí Kim Thương lại tiếp tục thanh lọc, một trận chiến khiến xác người ngổ ngang, máu chảy thành sông, vô số người kêu la thảm thiết.

Tuy nhiên, sau hai lần rung chuyển Khôn Long Trụ của Giang Thạch, trận pháp cũng lung lay không ngừng, dưới sự công kích cuồng bạo của những người còn lại, một cây Khôn Long Trụ khác đã bị nhổ lên.

Những người còn sót chạy trốn lung tung.

Dù vậy, sau trận chiến, các thế gia đều thiệt hại nặng nề.

Tinh nhuệ của các thế gia trong Đại Huyền Vương Triều tiêu hao gần một nửa!

Đến vô số năm về sau, có người nhắc lại trận chiến này vẫn kinh hoàng dị thường...

...

Xa xa.

Tiếng động âm âm.

Bốn vị minh chủ vây công kịch chiến với Nhất Nguyên minh chủ, tiếng động âm âm, các chiêu thức uy lực kinh khủng liên tiếp phát ra, đem một chỗ đỉnh núi phá hư đến vô cùng thâm.

Nhưng trong tay Nhất Nguyên minh chủ có Kim Quang Ấn, như đứng ở thế bất bại, dù bốn minh chủ có tấn công như thế nào cũng bị Kim Quang Ấn trong tay hấn nhanh chóng triệt tiêu.

Cho nên sau khi liên tục giao chiến một thời gian dài vẫn chưa phân được thắng bại.

Bốn minh chủ đều tức giận đến cực điểm, tiếng gầm thét rung trời.

Đúng lúc bọn họ muốn xông lên, đột nhiên, phía xa xuất hiện một thân ảnh đầy máu, mặt mũi tái xanh, lộ vẻ hoảng sợ, trực tiếp từ hướng khác nhanh chóng chạy tới, miệng hô to: “Năm vị minh chủ, chuyện lớn rồi, thế gia Bắc Chu nam hạ, liên tiếp đánh phá ba ả, bây giờ tới Phần Thần Lĩnh rồi!”

Giọng hấn mang theo hoảng sợ, vang vọng khắp nơi.

Năm vị minh chủ đang quyết chiến bỗng thay đổi sắc mặt, vội ngừng lại, thân thể lướt nhanh, tách ra năm hướng khác nhau, quay đầu nhìn về phía bóng người.

“Ngụy Hợp!”

Nhất Nguyên minh chủ Vân Phi Vương, trong mắt thoáng chốc lóe sáng, nhận ra người tới.

Đây là gia chủ của Bắc Sơn Ngụy thị, thuộc phạm vi quản lý của Nhất Nguyên Minh, lần chiến đấu này mặc dù Ngụy thị cũng đã cử ra cao thủ, nhưng vì gia chủ đã già yếu huyết khí khô cạn, tuổi thọ còn không nhiều, nên chọn ở lại trấn giữ gia tộc, không theo tới đây.

Không ngờ bây giờ hấn lại xuất hiện ở đây.

“Người nói gì? Bắc Chu nam hạ sao?”

Vân Phi Vương nhanh chóng hỏi.

“Đúng vậy, kỵ binh Bắc Chu nam hạ, một đêm liên tiếp đánh xuống tám trăm dặm, gia tộc ta... cơ nghiệp ngàn năm của Ngụy thị, đều tiêu tan hết!”

Ngụy Hợp kêu thảm thiết, tóc bạc râu bạc, khí tức già nua, thân người đầy máu.

Toàn bộ Bắc Sơn Ngụy thị, ngoại trừ những người được điều tới chiến trường này, phần còn lại ở lại thủ hộ gia tộc đều tử chiến hết, chỉ có hắn, lão già sắp chết này liệu chết thoát vậy, chạy đến đây báo tin.

“Cái gì?”

“Bắc Chu nam hạ? Thật to gan!”

“Hảo một cái Bắc Chu, tìm chết!”

Bốn vị minh chủ còn lại đều phẫn nộ, gầm lên, sát khí cuộn cuộn bốc lên.

Nhất Nguyên minh chủ Vân Phi Vương sắc mặt âm trầm, nhìn bốn vị minh chủ khác, lạnh lùng nói: “Các vị, dù giữa chúng ta có thù oán gì đi nữa, nhưng ta có một lời, mong mọi người lắng nghe, Đại Huyền ta rồi ren thế nào cũng là chuyện nội bộ của Đại Huyền, dù thế nào cũng không dính líu tới kẻ ngoài, huống hồ Bắc Chu mưu toan xâm chiếm Đại Huyền ta từ lâu, ở thời điểm then chốt này, mong các vị suy nghĩ thận trọng!”

Bốn vị minh chủ khác đều cúi đầu, không lên tiếng.

“Đi, lập tức rút quân, theo ta đến Phần Thần Lĩnh!”

Vân Phi Vương quay người, ra hiệu Ngụy Hợp, nhanh chóng rời khỏi.

Phần Thần Lĩnh chính là trong phạm vi quản lý của Nhất Nguyên Minh.

Vân Phi Vương vừa đi chưa được bao lâu, bốn vị minh chủ còn lại cũng nhìn nhau một cái rồi đi, hướng về chiến trường.

Nhưng khi đến chiến trường, thấy cảnh tượng khủng khiếp ở đây, tất cả đều kinh hãi lộ vẻ giận dữ.

“Mông Phóng tiêu tử, ngươi quá đáng rồi!”

...

Hướng khác.

Đại yêu mã chở Giang Thạch, trốn đi thật xa vào rừng sâu.

Dọc đường cơ thể Giang Thạch liên tục phát ra ánh sáng trắng, thiên phú Quy Nguyên vận chuyển hết công suất, từng đợt nguyên khí thiên địa dồi dào không ngừng tràn vào lục phủ ngũ tạng của hắn, cuối cùng mới kết dính lại được các cơ quan nội phủ bị nứt toác.

Tuy nhiên ngay cả khi vết thương đã kết dính lại, hắn cũng cần thời gian để củng cố thương thế, nếu không dùng quá nhiều lực lượng, các vết thương nhất định lại phát tác.

“Nhưng tổng thể mà nói, ta vẫn được lợi, không chỉ đánh thương nặng Mông Phóng mà còn chắn chắn sẽ mở khóa được thiên phú thứ sáu.”

Giang Thạch thở dốc, trong mắt dần lóe tinh quang.

Chương 239: Lưỡng Bại Câu Thương! Mở Khóa Thiên Phú! 3

Hắn còn nhớ lần đầu gặp Mông Phóng, bản thân chỉ là một tên đầu mục thổ phỉ vô danh tiểu tốt, chỉ có thể nhìn từ xa, không đủ tư cách tiếp cận.

Lần thứ hai gặp Mông Phóng, bản thân đã có thể ở dưới tình huống Mông Phóng bị thương nặng mà đánh ngang ngửa với hắn.

Nhưng giờ đây lần thứ ba gặp Mông Phóng, lại là ở trạng thái đỉnh cao của Mông Phóng, cùng Mông Phóng đánh đến lưỡng bại câu thương.

Đây chính là tốc độ trưởng thành của bản thân!

Hắn đang nhanh chóng bắt kịp Mông Phóng!

Có thể lần gặp tiếp theo, hắn sẽ hoàn toàn áp đảo Mông Phóng trên phương diện nhục thân.

“Tuy nhiên, vũ khí của hắn cực kỳ uy lực, bất khả xâm phạm, thậm chí cả Lang Nha Bổng của ta cũng bị đập gãy, có vẻ ta cũng cần phải tìm một món binh khí phù hợp hơn.”

Giang Thạch nhíu mày.

Không có một món binh khí thuận tay, sức chiến đấu của hắn chần chẫn sụt giảm nghiêm trọng.

Quay lại Giáo Phái, nhất định phải giải quyết vấn đề binh khí.

Lần chọn binh khí này, hắn không muốn lựa chọn Lang Nha Bổng nữa.

Giang Thạch đến một khu vực trống trải, dừng lại, nhảy xuống ngựa, ngồi trên một hòn đá lớn, một lần nữa toàn lực vận dụng thiên phú Quy Nguyên.

Chớp mắt, vài giờ trôi qua.

Cảm giác đau đớn trong nội phủ dần dần biến mất...

Đúng lúc này.

Xa xa vang lên tiếng xé gió, lá cây xào xạc, dường như có người đang tiến lại gần hướng này.

Giang Thạch mở mắt ra, đứng phắt dậy, nhìn về phía xa xa.

Trong rừng,

Giáo chủ Hắc Liên Thánh Giáo Trần Huyền Thiên, tốc độ nhanh chóng, mắt liếc xung quanh, rất nhanh đã phát hiện Giang Thạch, lập tức tăng tốc.

“Giáo chủ!”

“Giang Thạch, ngươi không sao chứ?”

Trần Huyền Thiên dừng bước, không giấu được sự chấn động trong lòng, hỏi han.

“Chỉ bị thương nhẹ, có lẽ hai ba ngày nữa có thể khỏi hoàn toàn.”

Giang Thạch đáp.

“Không thể tin được, thật không thể tin được.”

Trần Huyền Thiên nhìn Giang Thạch, vẫn còn có chút không thể tin được.

Rõ ràng hắn cũng có suy nghĩ giống đám người quan chiến.

Giang Thạch... thực sự là Trời Sinh Kim Cương sao?

Có lẽ từ trước tới nay bọn họ đều sai!

“Phía bên kia thế nào rồi?”

Giang Thạch hỏi.

“Tình hình không tốt, năm liên minh đều tổn thất nặng nề, tinh nhuệ các thế gia bị tiêu hao hơn một nửa, sau trận chiến này Đại Huyền đã chấn chấn xu thế suy tàn, đứng rồi, vừa nhận được tin, Bắc Chu đã thừa cơ nam hạ, một đường đánh xuống tám trăm dặm cương thổ, Ngụy thị trấn thủ Bắc Sơn bị tiêu diệt, chỉ có lão gia chủ Ngụy Hợp thoát được, bây giờ trận chiến ở Tuyệt Long Lĩnh đã kết thúc, các thế gia rút lui hết, chờ lệnh của minh chủ, năm vị minh chủ hiện đều đang tiến về phía bắc.”

Trần Huyền Thiên nói.

“Cái gì? Bắc Chu nam hạ nhanh như vậy sao?”

Giang Thạch kinh ngạc.

“Đúng vậy, bọn họ chấn chấn đã biết nội loạn trong Đại Huyền nên mới thừa cơ nam hạ, người nhớ lần trước ta nói sao? Các bộ lạc lớn nhỏ ở Bắc Chu đã thống nhất hết, tổng thực lực mạnh hơn cả Huyền Nguyên thời kỳ cường thịnh, giờ tinh nhuệ Đại Huyền lại bị tổn thất hơn một nửa, lần xâm nhập này Đại Huyền Nguyên khó lòng chống đỡ.”

Trần Huyền Thiên nghiêm nghị nói: “Bắc Chu và Đại Huyền ta là túc địch đời đời, bọn hấn luôn muốn tiêu diệt chúng ta, nhất là có hiềm khích không thể hóa giải với các thế gia, cuộc chiến này không phải một sớm một chiều là có thể giải quyết, chúng ta quay về Giáo Phái trước, chờ lệnh minh chủ.”

Hấn có cảm giác một cơn bão lớn hơn trước nữa sắp ập đến, khi đó Đại Nguyên chấn chấn máu chảy thành sông.

“Tốt, phía Không thì sao?”

Giang Thạch hỏi.

“Không thì cũng đã rút lui, không dám ra tay giữa đường.”

Trần Huyền Thiên đáp.

Giang Thạch gật đầu.

Hai người lên ngựa rời khỏi, không bao lâu sau gặp Phong Hành pháp vương, Vũ Hành pháp vương cùng đệ tử dưới quyền tại khu rừng khác, sau đó nhóm người lập tức chạy về Hắc Liên Thánh Giáo.

...

Một ngày sau.

Tổng bộ Hắc Liên Thánh Giáo.

Giang Thạch mở mắt ra, thở nhẹ, cảm nhận cơ thể thông suốt khoan khoái, vết thương lúc trước đã lành lặn hoàn toàn, không chút khó chịu.

Hắn phản ứng lại, lập tức nhìn về phía bảng điều khiển, đôi mắt sáng lên.

“Giá trị danh vọng vượt mốc một vạn rồi.”

Đỉnh!

Mở khóa thiên phú: Bôn Lôi!

Bôn Lôi: huyết khí dương cương, bất khả xâm phạm, có thể chủ động hấp thụ lôi điện, nắm giữ lôi điện.

...

“Bôn Lôi?”

Đồng tử Giang Thạch sáng lên.

Không ngờ lại mở ra thiên phú thuộc tính nguyên tố.

Bàn tay hần giờ lên, siết chặt, lập tức từ lòng bàn tay phát ra tiếng tí tách, xuất hiện hàng loạt tia chớp màu trắng rợn người, tia sáng chói mắt, ẩn chứa khí tức rợn người.

Toàn bộ phòng ngay lập tức tràn ngập một cảm giác nguy hiểm.

Rắc!

Hần vung tay qua, tia chớp đánh nát một cái bàn trong phòng thành năm mảnh, cháy thành than cốc.

“Mạnh!”

Nếu đánh trúng người chần chẫn càng đáng sợ hơn.

Quan trọng hơn!

Bôn Lôi là thiên phú, không phải khí lực hay kinh lực của cơ thể, sau này ngay cả khi lọt vào trận pháp hạn chế như lúc trước cũng không bị khống chế, vẫn có thể dùng như thường.

Như vậy, không thể nghi ngờ Bôn Lôi trở thành lá bài tẩy lớn nhất của hắn.

“Gặp lại Mông Phóng lần sau, có thể cho hắn một kinh hỉ.”

Giang Thạch trầm nghĩ.

Vết thương đã lành, thiên phú đã mở, cả người khoan khoái, thoải mái khôn xiết, liền từ phòng đi ra, hướng về kho vũ khí.

“Ngô lão, trong Giáo có vũ khí nào lợi hại một chút không? Ý ta là, chất liệu đặc thù, khó bị đánh gãy.”

Giang Thạch nói.

“Khó gãy?”

Ngô Lão trông coi kho vũ khí nhướng mày, suy nghĩ: “Có một vài cái làm từ huyền thiết, cực kỳ cứng cáp, không biết có

đáp ứng được yêu cầu của Giang Hữu Sứ không.”

“Ồ? Đưa ta đi xem.”

Giang Thạch mở lời.

“Vâng, Giang Hữu Sứ theo ta.”

Lão Ngô cúi đầu.

Hai người đi qua hành lang, về phía bảo tàng.

Lão Ngô lấy chìa khóa, mở kho, đẩy cửa ra, bên trong khắp nơi đều là đao kiếm sắc thương kích, không biết bao nhiêu vũ khí, sát khí bao trùm.

Nhưng Giang Thạch chỉ liếc nhìn một cái rồi bỏ qua.

Với thiên phú Thấu Thị, chỉ cần một cái nhìn là hẳn có thể biết chất lượng các vũ khí ở đây, tất cả đều bình khí bình thường.

“Giang Hữu Sứ, vũ khí trong góc này đều là do huyền thiết đúc thành, cực nặng, cứng cáp phi thường.”

Lão Ngô chỉ vào một số vũ khí ở trong góc.

Giang Thạch nhìn qua, chỉ thấy một khay vũ khí có vài thanh đao, móc câu và vài vũ khí hình thù kỳ lạ và một tấm khiên dày.

“Cái khiên này cũng làm bằng huyền thiết sao?”

Giang Thạch nhíu mày, cầm nhẹ cái khiên lên, như không tốn chút sức nào.

“Đúng vậy.”

Lão Ngô đáp.

Giang Thạch cân nhắc: “Nhẹ và mỏng, không chắc có thể chặn được Phượng Sí Kim Thương của Mông Phóng, nấu chảy

hết đồng vũ khí linh tinh này dung hợp vào cái khiên, thêm một chút kim loại hiếm có khác trong giáo.”

Hắn muốn tạo một cái khiên khổng lồ.

Lúc đó vừa có thể phòng ngự, vừa có thể đem đi đập người.

Lực hắn lớn, có thể bỏ qua hình thù vũ khí!

...

Chương 240: Thực Lực Tăng Cường! Vũ Khí Đến Tay! 1

“Toàn bộ nung chảy?”

Ngô Lão kinh ngạc.

“Đúng vậy, nhanh nhất vài ngày có thể hoàn thành?”

Giang Thạch hỏi.

“Nếu chỉ là nung chảy Huyền Thiết, sử dụng siêu lò nung bên trong giáo phái, hẵn hai ngày đã có thể hoàn thành, nếu còn phải hòa tan thêm các kim loại khác, e rằng cần một ít thời gian.”

Ngô Lão nói.

“Năm ngày thế nào?”

Giang Thạch hỏi.

“Lão phu sẽ cố gắng thử.”

Ngô Lão đáp lại.

“Tốt, mong Ngô Lão nhất định phải tận lực, việc này càng sớm càng tốt.”

Giang Thạch mở miệng.

Bắc Chu nam hạ, muốn tàn sát Đại Huyền, điều này là điều các đại thế gia tuyệt đối không thể dung thứ, Ngũ Đại Liên Minh hẵn sắp có hành động.

Hắn nhất định phải rèn được vũ khí trước khi ngũ đại liên minh hành động.

Chỉ có như vậy, mới có lực tự bảo vệ chính mình.

“Vâng, Giang Hữu Sứ.”

Ngô Lão cúi mình đáp lại.

Giang Thạch lại xoay người rời đi.

Tiếp theo hắn lại đến gặp Giáo Chủ, hỏi thêm tình huống.

Sắc mặt Giáo Chủ Trần Huyền Thiên có vẻ hơi u ám, nói với Giang Thạch, bây giờ tình hình phía Bắc cực kỳ nghiêm trọng, ngũ đại liên minh chủ đã thương lượng, tạm thời ngăn chặn cường địch Bắc Chu ở Phần Thần Lĩnh, nhưng xem ra Bắc Chu đã có quyết ý, dường như hoàn toàn không muốn đàm phán.

Cuộc đàm phán này bất cứ lúc nào cũng có thể sụp đổ.

Cao thủ của [Nhất Nguyên Liên Minh] đã bắt đầu nhanh chóng tập hợp, vội vã đi qua Phần Thần Lĩnh, [Lưỡng Nghi Liên Minh], [Tam Tài Liên Minh] cũng đều đang hành động.

Dù cho đến nay vẫn chưa nhận được lệnh của Tứ Tượng minh chủ Hồng Thiên Môn, nhưng có thể tưởng tượng, chấn chấn cũng sẽ không dễ dàng.

“Bây giờ người càng có thể ẩn giấu càng tốt, đừng suy nghĩ nhiều, hai ngày này ta sẽ theo dõi tình hình Phần Thần Lĩnh, một khi minh chủ có lệnh truyền đến, ta sẽ thông báo cho người.”

Trần Huyền Thiên mở miệng, nói, “Hơn nữa người nhất định phải cẩn thận, một trận chiến ở Đông Tuyết Lĩnh đã truyền khắp thiên hạ, không chỉ thu hút sự chú ý của các đại thế gia, tin tức thậm chí còn truyền đến Bắc Chu, ở Bắc Chu cũng gây ra chú ý, rất có thể bọn họ sẽ phái cao thủ tiên đến ám sát người.”

“Ám sát ta?”

Giang Thạch nhướn mày.

“Đúng vậy, đây là phong cách nhất quán của Bắc Chu, chưa khai chiến, trước tiên ám sát chủ lực bên phía ta, một là để phá hủy tinh thần bên phía ta, hai là cũng để cổ vũ tinh thần binh sĩ của chính bọn hắn, lịch đại Bắc Chu nam hạ đều sẽ có rất nhiều thiên tài của các thế gia bị chết thảm.”

Trần Huyền Thiên nghiêm thanh cảnh cáo.

“Tốt, ta sẽ chú ý.”

Giang Thạch gật đầu.

Hắn không ở lại lâu, lại đứng dậy rời đi.

Ra khỏi đại điện, lập tức vội vã đến Kho Dược Liệu, tìm Liệt Lão, mua nợ dược liệu.

Đối với việc mua nợ của hắn, Liệt Lão đã sớm chết lặng, hoàn toàn không muốn nói cái gì, lấy ra tất cả dược liệu mà Giang Thạch cần, sau đó nhắm mắt lại, lười nhìn hắn thêm một cái.

Giang Thạch cũng không khách khí, cười nhẹ, nắm gói dược liệu liền rời đi nơi này.

Tiếp theo hắn không chút do dự quay về phòng, lập tức đóng cửa, bắt đầu tu luyện [Long Tượng Thập Thần Kinh] và [Hỗn Nguyên Kim Quang Chưởng].

Lần trước giao đấu với Mông Phóng, mang đến cho hắn kích thích vô cùng to lớn.

[Long Tượng Thập Thần Kinh] đẩy tới cực hạn, chương ảnh liên miên, có thể xuất ra hư ảnh của Long Tượng cổ đại trong thời gian ngắn, mang lại cho người ta cảm giác chấn động tâm hồn.

Có lẽ luyện đến viên mãn, thực sự có thể triệu hồi Long Tượng thời cổ đại cũng không chừng.

Thời gian nhanh chóng trôi qua.

Khi Giang Thạch chìm đắm trong tu luyện, bên ngoài đã vô cùng sinh động sôi nổi.

Một phương diện là cường địch Bắc Chu xâm nhập, mang lại cảm giác đè nén cho các đại thế gia, phương diện khác thì là trận chiến ở Đông Tuyết Lĩnh trước đó đem lại áp lực cực lớn cho các đại thế gia.

Một thời gian, các thế gia đều sa vào trong không khí bất an và bàn tán không ngừng.

Ba ngày sau đó.

[Long Tượng Thập Thần Kinh] của Giang Thạch thuận lợi đột phá đến lục trọng, [Hỗn Nguyên Kim Quang Chưởng] thì bước vào nhị trọng, khiến cho bên trong cơ thể hắn lại ngưng tụ thêm ba giọt khí huyết Long Tượng, thực lực bản thân lại tăng mạnh một lần nữa.

Và đúng lúc đó, bên phía Giáo Chủ Trần Huyền Thiên cuối cùng cũng có tin tức mới.

Giang Thạch sau khi biết tin tức, lập tức ra khỏi trạng thái bế quan, chạy tới đại điện.

“Giang Hữu Sứ, người đến rồi.”

Bên trong đại điện, Trần Huyền Thiên khí tức già nua, sắc mặt mệt mỏi, vài ngày trôi qua giống như tinh thần so với trước đó yếu đi vài phần, rõ ràng có loại cảm giác vô lực hơn.

“Giáo Chủ, phải chăng đàm phán đã sụp đổ?”

Con người Giang Thạch lóe động.

“Đúng vậy, đàm phán không chỉ sụp đổ, các bộ lạc Bắc Chu đã tập hợp xong, cao thủ thế gia hợp binh Phần Thần Lĩnh, tuyên bố trong vòng ba tháng sẽ triệt để tiêu diệt Đại Huyền.”

Trần Huyền Thiên thở dài một tiếng, “Bây giờ mình chủ có lệnh, tất cả các thế gia dưới trướng [Tứ Tượng liên minh] dùng tốc độ nhanh nhất tiến về tiền tuyến, e rằng một cuộc chiến cối xay thịt thực sự sắp đến.”

“Trong vòng ba tháng tiêu diệt Đại Huyền?”

Giang Thạch nhăn mày, “Bên trong Đại Huyền, quan hệ các đại thế gia rối rắm phức tạp, thực sự có thể liên kết kháng địch không?”

“Khó khăn, rất khó khăn, nhưng bất kể bọn hắn có nguyện ý kháng địch hay không, trận chiến này vẫn tránh không được.”

Trần Huyền Thiên nhẹ thở dài,

“Bắc Chu với các thế gia Đại Huyền chính là kẻ thù không đội trời chung, cho dù có người đầu hàng Bắc Chu, về sau Bắc Chu nhập chủ Đại Huyền, cũng sẽ cướp lấy phúc địa gia tộc của bọn họ, từ cổ chí kim, lợi ích khuấy động lòng người, phúc địa bên trong Đại Huyền đa dạng vô số, điểm này là điểm bất kể thế nào Bắc Chu cũng không thể so bì, một khi chúng nhập chủ Đại Huyền, những phúc địa này chắc chắn sẽ trở thành vật trong túi của bọn họ, vì phúc địa, những thế gia này hẳn cũng sẽ kịch chiến đến cùng.”

“Cũng có lý.”

Giang Thạch gật đầu, nói, “Vậy ý mình chủ là bây giờ để chúng ta lên đường?”

“Đúng vậy.”

Trần Huyền Thiên đáp lại.

“Giáo Chủ, có thể đợi thêm hai ngày không, vũ khí của ta vẫn chưa rèn xong.”

Giang Thạch hỏi.

Trần Huyền Thiên nhăn mày lại, nói: “Chỉ sợ thời gian không đủ, thế này đi, người ở trong giáo chờ vũ khí rèn xong, lão phu mang theo những người khác trước tiên hội quân với các thế gia, người đuổi theo ở phía sau.”

“Cũng được!”

Giang Thạch mở miệng.

Vũ khí của hắn ít nhất còn hai ngày mới có thể rèn ra, hai ngày thời gian này còn có thể đẩy [Long Tượng Thập Thần Kinh] lên một trọng nữa.

[Long Tượng Thập Thần Kinh] của hắn tổng cộng có bảy trọng cảnh giới, bây giờ đã tu luyện đến lục trọng, còn thiếu một trọng là có thể hoàn toàn viên mãn.

Một khi viên mãn, lực lượng bản thân hắn chắn chắn sẽ lại tăng mạnh một lần nữa.

Trần Huyền Thiên nhẹ nhàng gật đầu, để Giang Thạch lui xuống, bản thân thì bắt đầu triệu tập đệ tử trong giáo phái.

Thời gian không lâu.

Lượng lớn cao thủ dưới sự dẫn dắt của Trần Huyền Thiên, bắt đầu hạ sơn, hướng về nơi xa chạy tới.

Giang Thạch quay về phòng, lập tức lại rơi vào trạng thái bế quan.

Chớp mắt, lại là ba ngày trôi qua.

Bên trong phòng, Giang Thạch lại mở mắt ra, thần sắc sáng láng, trong mắt tinh quang khó tả, cơ thể bật dậy từ trên

giường.

“Long Tượng Thập Thần Kinh viên mãn, so với ta dự tưởng còn nhiều thêm một ngày.”

Ban đầu hẳn dự tính hai ngày có thể viên mãn, kết quả bây giờ đã kéo đến ngày thứ ba.

Giang Thạch lập tức lại nhìn về phía bảng điều khiển.

Tính danh: Giang Thạch

Tu vi: Hoán huyết đệ tam trọng

Công pháp: Cửu cực tâm pháp (đệ tam trọng)

Võ kỹ: Phá long thương (đệ nhị trọng), Thân Pháp Như Hình Với Bóng (viên mãn), Vũ Hoa Tật Thiên (viên mãn), Long Tượng Thập Thần Kinh (viên mãn), Hồn Nguyên Kim Quang Chương (đệ nhị trọng), Vô Tướng Mê Ảnh (viên mãn), Lôi Lân Bộ (đệ nhị trọng), Hồn Nguyên Thiết Tuyến Quyền (đệ nhị trọng)

Thiên phú: Long tượng (781800 cân), Ngô Đạo (Phân tích công pháp, Hợp nhất công pháp), Quy nguyên (tinh luyện huyết dịch, phục hồi thương thế), Vạn Độc Bất Xâm (Miễn dịch kịch độc, bỏ qua kịch độc, giải độc máu), Thấu Thị (bỏ qua công kích tinh thần, tăng cường trí tuệ, tăng cường tinh thần), Bôn lôi: (Có thể chủ động hấp thu lôi điện, nắm giữ lôi điện)

Giá trị danh vọng: 2100 (tập hợp đủ 10000 giá trị danh vọng, có thể mở khóa thiên phú kế tiếp)

Chương 241: Thực Lực Tăng Cường! Vũ Khí Đến Tay! 2

“Giá trị danh vọng lại tăng lên, đạt đến 2100 điểm?”

Mắt Giang Thạch lóe lên.

Từ lúc mở khóa thiên phú đến bây giờ mới trôi qua mấy ngày đầu.

“Nhưng như vậy cũng tốt, đại chiến đến gần, chỉ có mở khóa thêm càng nhiều thiên phú, mới có thể khiến ta đứng vững trong trận biến cố này.”

Giang Thạch nắm chặt nắm đấm, cảm nhận được trong cơ thể có một thứ lực lượng dữ dội đang cuộn cuộn.

Long Tượng Thập Thần Kinh viên mãn, bên trong cơ thể ngưng tụ được 21 giọt huyết khí Long Tượng!

Lực lượng nhục thân so với vài ngày trước lại mạnh hơn gần gấp đôi.

“Tiếc không phải là Hoán Huyết đệ tứ trọng, nếu là hoán huyết đệ tứ trọng thì tốt rồi.”

Giang Thạch nói thầm.

Hắn đi ra khỏi phòng, một lần nữa đi tới Kho Vũ Khí.

Ước định với Giáo Chủ hai ngày đã trôi qua, bây giờ đã quá hạn một ngày, hắn nhất định phải tăng tốc đuổi theo mới được.

“Ngô Lão, vũ khí ta muốn đã rèn xong chưa?”

Giang Thạch bước chân đi tới, mở miệng hỏi.

“Giang Hữu Sứ, người đến rồi, rèn xong rồi, rèn xong rồi.”

Ngô Lão canh giữ Kho Vũ Khí vội vàng đứng dậy, mở miệng nói.

“Tuy nhiên vẫn chưa hoàn toàn nguội lạnh, e rằng cần đợi thêm một lúc nữa.”

“Ồ?”

Mắt Giang Thạch lóe lên, nhìn về phía lò nung bên cạnh, ngọn lửa đã tắt, một cái khiên cực kỳ khổng lồ im lìm nằm trên lò nung.

Toàn bộ kích cỡ cái khiên thực sự quá lớn, cao gần một thước tám, cực kỳ dày nặng, bề mặt phủ đầy vân văn bí ẩn, chứa đựng một khí tức thần bí huyền diệu, phía sau cái khiên có cán cầm, có thể tiện để mang theo, có thể dùng để phòng ngự, cũng có thể dùng để đập người.

Giang Thạch giơ bàn tay ra, một tay tóm lấy cái khiên.

“Giang Hữu Sứ cẩn thận nhiệt độ cao...”

Ngô Lão vội hoảng hốt kêu lên, nhưng rất nhanh hần ngậm miệng lại, lộ ra vẻ kinh ngạc.

Chỉ thấy cả cái khiên khổng lồ nóng rực bị Giang Thạch tóm trong tay, nhiệt độ kinh khủng trên bề mặt dường như không có bất kỳ tác dụng gì đối với Giang Thạch.

Hần cầm cái khiên, nhẹ nhàng quăng đi, phát ra tiếng gió rít vù vù nặng nề, khí lưu cuộn cuộn, giống như một quả núi nhỏ, không chỉ là trọng lượng mà cả cảm giác cầm nắm đều mạnh hơn Lang Nha Bổng nhiều lắm.

“Bên trong pha trộn các kim loại khác rồi đúng không?”

Giang Thạch hỏi.

“Pha trộn rồi, ta đem tất cả Kim Cương Thần Thạch còn lại trong giáo phái hòa tan vào bên trong, Kim Cương Thần Thạch này vô cùng cứng rắn, kinh khủng khó lường, nguyên là thần kim nhất đẳng giữa thiên địa, bất kỳ vũ khí gì có thể thêm một chút Kim Cương Thần Thạch vào đều sẽ tăng lên không ít phẩm chất.”

Ngô Lão nói.

“Thế thì tốt.”

Giang Thạch rất hài lòng.

Nếu lại gặp Mông Phóng, có cái khiên này trợ giúp, không chắc Mông Phóng có thể chiếm được tiện nghi gì.

“Đa tạ Ngô Lão, bây giờ ta phải lên đường, không thể ở lại được nữa.”

Giang Thạch trực tiếp quay người rời đi.

“Vâng, Giang Hữu Sứ.”

Ngô Lão lập tức hồi âm.

Giang Thạch cầm cái khiên nặng nề, lao nhanh xuống đỉnh núi, trực tiếp gọi ra Đại Yêu Mã, nhảy lên lưng nó, Đại Yêu Mã hí vang một tiếng, tinh thần phấn chấn, tứ chi lập tức cuồng phong, trực tiếp cuồng tốc lao về phía xa.

Kể từ sau trận chiến với Thanh Long Mã, con Đại Yêu Mã này hằng ngày hí vang, phong thái phi dương, mỗi bữa ăn đều có thể ăn thêm cả chục cân thịt, không chỉ vết thương trên người đã phục hồi hoàn toàn, thậm chí thịt mỡ trên người cũng lại tăng thêm không ít.

Xa xa.

Trong khu rừng quang ảnh loang lổ.

Bảy tám bóng đen áo đen lao nhanh tiến lên, ánh mắt lạnh lùng, bàn chân bước trên từng cành cây, tốc độ cực nhanh, thoát ần thoát hiện.

Liên tục vài lượt chớp nhoáng, bọn họ nhanh chóng dừng lại, tập hợp lại.

Người cầm đầu chậm rãi lấy một bức họa cổ lỗ ra từ trong ngực, thông thả triển khai, chỉ thấy nhân vật trong bức họa không phải là ai khác, chính là Giang Thạch.

“Hắc Liên Thánh Giáo ngay phía trước không xa, Giang Thạch kia không hành động cùng Trần Huyền Thiên, có thể vẫn còn ở trong Hắc Liên Thánh Giáo, bây giờ Hắc Liên Thánh Giáo phòng thủ trống rỗng, tuyệt đối là thời cơ tốt nhất để chúng ta xâm nhập.”

Người áo đen cầm đầu ngữ khí lạnh như băng, mở miệng nói.

“Thật không ngờ, chỉ là Đại Huyền lại có thể xuất hiện hai tôn trời sinh Kim Cương, thật đáng kinh ngạc, nếu người này là người của Bắc Chu chúng ta thì tốt rồi.”

Bên cạnh một tên áo đen nhẹ giọng thở dài.

“Nửa tháng trước đã dò xét rõ ràng. cảnh giới của Giang Thạch không cao, chỉ là Hoán Huyết sơ kỳ mà thôi, bây giờ Giang Thạch kém xa so với Mông Phóng, lợi dụng khi hắn còn chưa trưởng thành, lần này nhất định phải diệt trừ hắn!”

Người áo đen thứ ba mở miệng nói.

“Ân, nhân tài như vậy không thể sử dụng cho Trường Sinh Thiên chúng ta, thật đáng tiếc, đáng tiếc.”

Người cầm đầu đáp lại.

“Không có gì đáng tiếc cả, Đại Huyền đã suy tàn rồi, tất cả các bộ lạc lớn nhỏ trong Bắc Chu đều thống nhất, thực lực

chinh thể gấp mấy lần Đại Huyền, những thế gia này chiếm đóng phúc địa đã quá lâu, cũng đã đến lúc nhả ra rồi, nếu Bắc Chu của ta có những phúc địa đó, chắn chắn cũng sẽ sinh ra không ít nhân tài.”

Bên cạnh một người lạnh lùng nói.

“Ân, hành động thôi.”

Người cầm đầu mở miệng.

Vù Vù Vù!

Chân bọn họ đạp trên thân cây, lại một lần nữa nhanh chóng lao về phía trước.

Nhưng vừa mới bay ra không xa, đột nhiên tất cả mọi người đều dừng lại, mắt lóe lên, nhìn về phía trước.

Chỉ nghe thấy xa xa truyền đến âm thanh vó ngựa gấp gáp và tiếng hí thét chói tai, lập cập, một đường điên cuồng lao nhanh về phía xa xa, một con Đại Yêu Mã toàn thân màu đen, mọc vẩy giáp, chở theo một người dùng tốc độ không thể tưởng tượng được lao về phía xa.

“Giang Thạch, chính là Giang Thạch kia!”

Một người trong số đám người áo đen kinh ngạc nói.

“Hừ!”

Bên cạnh, một người lạnh lùng hừ một tiếng, thân hình lao lên, trong tay hắn đã xuất hiện hàng chục mũi kim tiêu, thoáng vung tay một cái, phát ra âm thanh xé gió chói tai, trực tiếp cấp tốc bắn về phía Giang Thạch.

Giang Thạch cau mày, nghe thấy âm thanh vang lên, không suy nghĩ, thoáng chốc cái khiên trong tay đã chắn ngang ở bên hông.

Keng keng keng!

Một đồng phi tiêu rơi trên mặt khiên, phát ra âm thanh kim loại va chạm trong trẻo, mang đến một đợt phản chấn mạnh mẽ, toàn bộ kim tiêu bị đánh bật ra.

Chiến mã của Giang Thạch dừng lại, ánh mắt quét tới, nhìn về phía khu rừng bên cạnh.

Hú hú hú hú!

Kim tiêu bị chặn, một đám bóng đen tốc độ cực nhanh, nhanh chóng nhảy ra từ trong rừng, một lúc đã rơi xuống không xa chỗ Giang Thạch, ánh mắt mỗi người đều lạnh lẽo, mặc áo đen che mặt, lạnh lùng nhìn tới chỗ Giang Thạch.

“Có chút thú vị, các người là ai?”

Giang Thạch bình tĩnh hỏi.

“Giang Thạch?”

Một tên áo đen ngũ khí lãnh đạm, mở miệng nói: “Bây giờ ngươi đã chỉ còn con đường chết, ngươi còn chưa rõ ràng sao?”

“Phải không? Ta thật sự không biết.”

Giang Thạch cười nhạt, nói: “Mấy vị rốt cuộc là có chuyện gì?”

“Có chuyện gì, tiễn ngươi lên... đường.”

Một tên áo đen vừa muốn cười lạnh mở miệng, lại bị tên cầm đầu vẫy tay ngăn lại, ánh mắt bình tĩnh, nhìn về Giang Thạch, “Giang tiểu huynh đệ, chúng ta nể tình ngươi là nhân tài, không muốn để ngươi vô cớ mất mạng, thế này thì sao? Ngươi gia nhập Bắc Chu của chúng ta, tin tưởng Trường Sinh Thiên của chúng ta, từ nay về sau, mọi người chúng ta chính là đồng bọn rồi, chúng ta cũng không cần động thủ.”

“Các người là Bắc Chu? Không có hứng thú.”

Giang Thạch trực tiếp lắc đầu, đột nhiên phản ứng lại, nói:
“Nơi này là chân núi của Hắc Liên Thánh Giáo, các người chạy tới đây làm gì? Đây là chuyên môn tới đối phó với ta?”

“Nói đúng rồi, tiểu tử, đừng rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt!”

Một tên lạnh lùng mở miệng.

Giang Thạch cau mày, đạo: “Tính toán, vậy ta chỉ có thể tiến tất cả các người lên đường, không giết các người, các người hẳn cũng sẽ không buông tha Hắc Liên Thánh Giáo, vậy, các người vẫn là chết đi!”

“Tìm chết!!”

“Tiểu tử không biết sống chết! Động thủ!!”

Một loạt áo đen đột nhiên gầm lên

Chương 242: Yêu thú công kích! Giang Thạch tới! 1

Vù Vù Vù!

Một đám người áo đen tốc độ cực nhanh, bàn chân đạp ra, mặt đất bị chân đạp liên tục nổ tung, thân thể từng người nhanh chóng phát ra khí tức cuồng bạo, bắt đầu phình to, thân thể như biến thành màu lam sẫm, trên dưới đều là cơ bắp và mạch máu phình to, trực tiếp hung hăng túm tới Giang Thạch.

Giang Thạch không nói một lời, thân hình trực tiếp nhảy bật lên từ lưng ngựa, cái khiên trong tay dùng sức ném ra, lực lượng không biết kinh khủng cỡ nào, phát ra âm thanh xé gió ù ù thét chói tai, mang theo khí lưu cuộn cuộn, đơn giản giống như một quả đồi nhỏ bỗng nhiên bị ném ra.

Đám người đang cực tốc lao tới sắc mặt thay đổi, thoáng chốc cảm nhận được áp lực kinh khủng đập vào mặt, lập tức muốn nhanh chóng né tránh, nhưng cái khiên bị ném quá nhanh.

Gần như thoáng chốc, một tên áo đen liền bị hung hăng đâm trúng, bộp một tiếng, toàn thân gần như nổ tung ngay tại chỗ, bị cái khiên kinh khủng đập đến bạo tạc.

Toàn bộ cái khiên đâm bạo tên áo đen sau đó, lập tức cắm vào mặt đất, chấn động cả mặt đất rung động dữ dội, phát ra tiếng nổ âm âm.

Đám người áo đen còn lại lập tức lộ ra sắc mặt kinh hãi.

Lực lượng gì thế này?

Không đúng!

“Tình báo có sai lầm!!”

Một tên áo đen đột nhiên gầm lên, muốn ra lệnh cho đám người lui lại.

Nhưng thoáng chớp, thân thể Giang Thạch gần như trong nháy mắt đã xuất hiện trước mặt hắn, một bàn tay đã vỗ xuống ngực hắn, bốp một tiếng, đập đến cả ngực hắn lõm xuống, lực phủ ngũ tạng nổ tung hoàn toàn, cơ thể thoáng chốc bắn ra hàng chục thước.

Sắc mặt những người còn lại giận dữ, không những không lui, ngược lại cuồng nộ liên tục công kích về phía Giang Thạch.

“Tiểu bối đi chết!”

“Trường Sinh Thiên bắt diệt, bọn ta bắt tử, giết!”

Vù vù!

Đủ loại tuyệt học nhanh chóng rơi xuống thân thể Giang Thạch.

Đúng như Trần Huyền Thiên nói, đa số người Bắc Chu tin theo Trường Sinh Giáo, Trường Sinh Thiên, sinh ra tâm tình không sợ chết, cho rằng cái chết chỉ là quay về với phụ thân.

Cho nên khiến cho bọn họ khi giao thủ với địch nhân, luôn luôn là phong cách táo bạo không sợ chết.

Điểm này, Đại Huyền là không thể so sánh.

Keng Keng Keng...

Trong nháy mắt một cao thủ kiếm pháp phát ra hàng trăm đường quang kiếm rực rỡ, rơi xuống những huyết đạo yếu hại trên người Giang Thạch, mỗi một đạo kiếm khí đều sắc bén vô song.

Chỉ là tất cả quang kiếm rơi xuống trong nháy mắt, hoàn toàn không thể làm bị thương Giang Thạch chút nào, ngược lại bị chấn đến phát ra tia lửa, cánh tay tê dại.

Giang Thạch thoáng một tay tóm lấy cây kiếm, bàn tay vỗ thẳng trên đỉnh đầu hắn, bốp một tiếng, đập nát cả đầu tên áo đen, thân thể bay ra,

Còn một người cánh tay không lồ, xuất hiện hàng chục tuyến mạch máu đen dày to kéo dài từ khuỷu tay xuống nắm tay, quyền phong hú vang, liên hoàn khùng bố, giống như thiết tuyến quyền đập tới Giang Thạch.

Kết quả bị Giang Thạch tóm lấy nắm đấm, đột nhiên nhấc lên, trong nháy mắt nhấc lên trên đỉnh đầu, tiếp theo quật xuống đất, bốp một tiếng, đập cả ngực lõm xuống, thân thể bị chấn bật lên hàng chục thước.

Những người khác công kích, Giang Thạch càng không buồn nhìn tới.

Toàn bộ cuộc chiến, đơn giản giống như một cuộc tàn sát đơn phương.

Rất nhanh mọi thứ hoàn toàn dừng lại.

Mặt đất đầy thi thể tan nát, mùi máu tươi nồng nặc, cực kỳ thê thảm.

“Hành động của Bắc Chu thật là nhanh, chân trước Giáo Chủ mới nói với ta, đám người này thích ám sát nhân tài trước chiến tranh nâng cao sĩ khí, chân sau bọn họ đã hành động rồi.”

Giang Thạch tự nói.

Nhưng tiếc là, khả năng thu thập tình báo của bọn họ quá tệ.

Hoàn toàn không biết lực lượng thực sự của mình.

Dựa vào một đám Hoán Huyết cảnh ngũ, lục trọng thiên, muốn đến giết mình, đây không phải đùa giỡn sao?

“Nhưng từ điểm này cũng có thể nhìn ra, Bắc Chu có rất nhiều cao thủ, cuối cùng bọn họ vẫn còn dư lực phái cao thủ ra xâm nhập Đại Huyền, trong khi toàn bộ cao thủ các thế gia Đại Huyền e rằng đều đã được điều động đến Phần Thần Lĩnh.”

Giang Thạch trầm nói.

Đây không phải là các đại thế gia lương tâm bạo phát, muốn bảo vệ Đại Huyền.

Mà là thuần túy muốn bảo vệ lợi ích của bản thân.

Nếu không để Bắc Chu xâm nhập, người đầu tiên bị tàn sát không phải là nhân sĩ giang hồ bình thường mà là người của đám thế gia bọn hắn!

“Đi thôi.”

Giang Thạch túm lấy cái khiên không lồ, hất hết máu trên đó, lại một lần rơi xuống lưng Đại Yêu Mã.

Đại Yêu Mã hí vang một tiếng, lại một lần nữa cực tốc lao về phía trước.

Hai ngày sau.

Đêm xuống, tinh quang lấp lánh.

Mặt trăng không lồ treo cao.

Vù! Vù!

Dưới chân Phần Thần Lĩnh, gió đêm hú vang, mang theo từng trận từng trận khí lạnh ở phương bắc, ù ù vang lên, khiến không khí có cảm giác lạnh lẽo khó tả.

Phần Thần Lĩnh vốn là một nơi hiểm địa thiên nhiên ban tặng cho Đại Huyền, địa thế cao vồi, chiếm diện tích rộng lớn,

kéo dài không biết bao nhiêu dặm, các thế gia cư trú ở Phần Thần Lĩnh cũng không ít.

Lúc này trên toàn bộ núi cấm đầy đại kỳ, dày đặc liên miên, phát ra từng trận khí thể huyết sát, khu vực bên trong núi thì tập trung vô số cao thủ các thế gia.

Từ ngày nhận được tin tức đầu tiên, phần lớn cao thủ [Nhất Nguyên Liên Minh] đã có mặt, tiếp theo [Luỡng Nghi Liên Minh], [Tam Tài Liên Minh] cũng lần lượt đuổi tới, cho đến hôm nay, cao thủ ngũ đại liên minh gần như đã tập hợp đủ chín phần mười, cuối cùng phương trận phòng ngự cũng được dựng xong.

Toàn bộ Phần Thần Lĩnh cao vời vời, gần như có thể một mình chống đỡ đại quân Bắc Chu!

Lúc này.

Bên ngoài Phần Thần Lĩnh.

Trong một khu hẻm núi hẻo lánh màu đen cách ngoài Phần Thần Lĩnh một trăm dặm, không biết từ khi nào đã nổi lên một cái tế đàn cực lớn như quái vật vắt ngang.

Toàn bộ tế đàn hoàn toàn được xây đắp bằng những tảng đá khổng lồ, to lớn, cao vút, chiếm diện tích rất rộng, ở trên là vết máu khô khắp nơi, phía dưới còn có vô số xác người.

Toàn bộ tế đàn bị nhuộm đỏ bởi máu tươi của vô số người.

Một nhóm mười mấy tên lão giả Bắc Chu, sắc mặt trang nghiêm, ngồi xếp bằng ở trên đỉnh tế đàn, tạo thành một vòng tròn khổng lồ, bất động, có vẻ giống như đang tiến hành loại nghi thức cổ đại nào đó.

Người đứng đầu, là một lão giả mặc trường bào đen, nét mặt khô héo, trông chỉ như da bao cốt, quần một cái mũ lông mềm đen, đứng ở trung tâm của tế đàn, ngẩng đầu lên nhìn về

phía mặt trăng tròn trên trời, cười khàn khàn nói: “Sắp xong rồi, thời gian sắp đến, không uổng chúng ta cùng Đại Huyền kéo dài lâu thế, tạo thành đại trận, thời cơ đến, tất cả phải kết thúc.”

Bọn hắc dùng quân ở Phần Thần Lĩnh, cố ý kéo dài với Đại Huyền lâu như vậy, Đại Huyền còn tưởng mình thu được lợi ích, thực chất lại không biết Bắc Chu bọn hắc có kế hoạch khác.

Bây giờ chiếm được địa hình hiểm yếu này, xây dựng đại trận, chờ đợi thời cơ, một khi mây đen che khuất mặt trăng, có thể phát động đại trận, triệu hồi vô tận yêu thú.

Khi đó, bọn hắc không tốn một binh một tốt là có thể triệt để tiêu diệt Đại Huyền.

Hừ~

không lâu sau đó, bên phía chân trời ầm ầm có mây đen xuất hiện, bắt đầu chậm rãi di chuyển, chậm rãi che lấp mặt trăng tròn trên cao...

“Đến rồi!”

Đôi mắt Đại Tế Tư lóe sáng, cười khàn khàn nói: “Trời cũng giúp chúng ta, thật là trời cũng giúp chúng ta, ha ha ha...”

Bốn phương tám hướng, mấy lão giả Bắc Chu lập tức kết thủ ấn, thôi thúc đại trận.

Toàn bộ đại trận lập tức bắt đầu phát ra tia máu màu đỏ quỷ dị, lan tỏa từng trận mùi máu khó tả, tiếp theo một đám văn tự đỏ thẫm bí rợ rõ thoáng chốc hiện ra trên đại trận.

Toàn bộ hẻm núi thoáng chốc trở nên âm u quỷ dị.

Gió lạnh hú vang, ừ ừ rung động, mùi máu lan khắp bốn phía.

Cứ như thoáng chốc đã liên kết không gian bí ẩn nào đó...

Sâu trong hẻm núi, ánh đèn lóe lên, không gian mơ hồ, có vẻ như có cặp mắt quỷ dị lóe sáng, kế tiếp liên tục không ngừng là từng đôi mắt quỷ dị yêu dã sáng lên, cực kỳ đáng sợ...

Chương 243: Yêu thú công kích! Giang Thạch tới! 2

Phản Thần Lĩnh.

Canh giữ nghiêm ngặt, cao thủ các thế gia ngũ đại liên minh đã sớm được phân phối xong xuôi.

Mỗi thế gia ba khu tụ thành nhóm, tụ tập cùng một chỗ, nghiêm phòng bốn phía toàn bộ Phản Thần Lĩnh.

Không ít người tập hợp lại đang bàn tán ồn ào.

Khu vực cao hơn, Ngũ Đại Minh Chủ thì sắc mặt u ám, lần nữa tụ tập lại với nhau, vì lợi ích chung của bọn họ, bây giờ Ngũ Đại Minh Chủ cuối cùng cũng đạt được nhất trí.

Kim Quang Ân bị [Nhất Nguyên Liên Minh] lấy được, nhất định phải lấy ra cho năm người cùng cảm ngộ, hơn nữa [Nhất Nguyên Liên Minh] cần phải lấy ra thành ý, bồi thường cho bốn liên minh khác, nếu không liên minh lần này cũng không có ý nghĩa nào.

Dù là điều kiện hà khắc, nhưng vì tình thế bắt buộc, [Nhất Nguyên Liên Minh] minh chủ Vân Phiêu Dương vẫn không nói gì nhiều, ánh mắt âm lạnh, chọn đáp ứng.

Đúng lúc ngũ đại minh chủ vừa mới đạt được nhất trí, đột nhiên, bên ngoài truyền đến từng trận tiếng kêu to hoảng sợ.

“Trời ạ, đó là cái gì?”

“Nhanh xem, trên trời là cái gì?”

“Hong quang, rất nhiều hong quang!”

“Không đúng, là Hồng Hỏa Nha!”

Không biết bao nhiêu người ở bên ngoài kêu to.

Ngũ đại minh chủ cau mày, nhanh chóng xông ra, ngẩng đầu nhìn lên, thoáng chốc, thần sắc đột biến.

Chỉ thấy trong màn đêm thâm đen, mây đen như mực che phủ bốn phía, khu vực xa nhất, hồng quang vô bờ bến đang nhanh chóng công kích tới, dày đặc không dứt, nhuộm nửa bầu trời thành màu máu.

Càng có tiếng kêu kỳ quái và tiếng thét chói tai từ trên trời truyền xuống, khí tức quỷ dị, khiến tất cả mọi người đều lộ ra vẻ kinh hoảng.

“Hồng Hỏa Nha? Sao lại xuất hiện nhiều Hồng Hỏa Nha như thế?”

Nhất Nguyên Minh chủ Vân Phiêu Dương kinh ngạc mở miệng.

“Không tốt, nhanh kích hoạt đại trận!”

Tứ Tượng minh chủ Hồng Thiên Môn gầm lên.

“Trễ rồi, đã trễ rồi, nhanh ra tay!”

Tam Tài minh chủ Quách Hưng Hoài mở miệng hô to.

Đám hồng quang thần bí đó đã sớm xuyên thủng được phòng ngự đại trận trong Phần Thần Lĩnh, trực tiếp bao phủ bốn phía, công kích giáng xuống.

Rầm!

Ngũ đại minh chủ nhanh chóng xuất thủ, một chiêu đánh chết không biết bao nhiêu Hồng Hỏa Nha.

Nhưng nhiều người hơn lại trực tiếp phát ra tiếng kêu thảm thiết. Bị vô số yêu thú màu đỏ thẫm bao phủ, thoáng chốc đã bị xé thành mảnh vụn, thê thảm không dám nhìn.

Toàn bộ dãy núi rơi vào hỗn loạn, tất cả mọi người đang cuồng nộ phản kích.

Đây vẫn chưa phải điều khiến người ta tuyệt vọng.

Điều thực sự khiến người ta tuyệt vọng là ngoài đám Hồng Hỏa Nha vô bờ bến này, xa xa lại liên tiếp truyền đến từng âm thanh khủng bố khác cùng với tiếng gầm của yêu thú.

Có người rà soát nhìn sang, lập tức không thể ức chế vẻ kinh hoàng.

Yêu thú!

Khắp nơi đều là yêu thú!

Dưới chân núi đen đặc một mảnh, xuất hiện vô số yêu thú đáng sợ, có Yêu Lang toàn thân màu đen, thân thể khổng lồ, có Yêu Hồ mùi máu me nồng nặc, mắt đỏ lên, còn có một đám yêu thú càng to lớn hơn, không thể gọi ra hết tên, tràng diện cực kỳ đáng sợ...

Thậm chí còn có một đám Thụ Nhân cực kỳ to lớn...

Bọn chúng thành từng nhóm, cũng không biết có bao nhiêu, bàn chân đạp trên mặt đất, ầm ầm vang lên, không cần biết gì ráo riết công kích tới Phần Thần Lĩnh.

Đơn giản nhìn một vòng cũng không thể thấy điểm cuối cùng.

“Yêu Thú Triều! Đây là Yêu Thú Triều!”

“Nhanh chạy đi!”

“Lũng Tây Trương thị nghe lệnh, rút lui!”

“Bắc Chu còn âm mưu đồ, triệu tập Yêu Thú Triều đến!”

“Chạy đi!”

Toàn bộ Phần Thần Lĩnh hoàn toàn hỗn loạn, không biết bao nhiêu người đang mở miệng hô to, âm thanh thét chói tai.

Nhưng những con thú yêu đáng sợ đó tới rất nhanh, vô bờ bến, giống như dòng thép lũ cuộn cuộn, một lúc xông tới, trùng trùng điệp điệp, đáng sợ khó lường, tràn vào đám đông.

Thêm trên bầu trời là vô số yêu cầm lao xuống, ngũ đại liên minh vừa đối mặt đã thiệt hại nặng nề.

Toàn bộ Phần Thần Lĩnh thoáng chốc giống như hóa thành đại dương yêu thú!

- A!

Đủ loại tiếng kêu thảm thiết vang lên, máu tươi phun trào, cực kỳ thê thảm.

Hướng khác.

Giang Thạch cười trên lưng Đại Yêu Mã vẫn đang gấp rút phi nước đại.

Đã hai ngày rồi.

Vẫn chưa đạt tới Phần Thần Lĩnh.

Cứ theo tốc độ này, e rằng vẫn còn cần một đêm nữa.

“Trễ nhất chắc cũng phải sáng mai mới có thể đến.”

Giang Thạch tự nói.

Hắn tiếp tục thúc Đại Yêu Mã điên cuồng lao về phía trước.

Lại qua một đoạn thời gian, đêm dần trôi qua, ánh bình minh chậm rãi chiếu qua từ chân trời.

Trong quá trình Giang Thạch gấp rút tiếp tục đuổi theo, cuối cùng ánh bình minh ló rạng, hắn cũng hoàn toàn đuổi tới Phần Thần Lĩnh.

Chỉ là sau khi đi tới Phần Thần Lĩnh, hắc lại thay đổi sắc mặt, lộ ra vẻ nặng nề.

Toàn bộ Phần Thần Lĩnh quá hỗn loạn, khắp nơi là cây cối hỗn độn, núi đá sụp đổ, đại trận tan nát, và... thi thể đầy đất...

Mùi máu tanh nồng trong ánh bình minh để người ta có một loại cảm giác tương phản rõ ràng.

Vô biên thi thể chết la liệt khắp Phần Thần Lĩnh, giống như bị yêu thú cắn qua...

“Bắc Chu tiến công Phần Thần Lĩnh? Không đúng, đây không phải Bắc Chu? Càng giống như Yêu Thú Triều?”

Hắn lộ ra thân sắc kinh hãi, thúc Đại Yêu Mã, tiếp tục tiến về phía trước.

Rất nhanh trong đám thi thể phát hiện ra không ít thi thể yêu thú.

Thậm chí vẫn còn vài con yêu thú chưa chết, mà là cúi người ở đây, cắn xé thi thể người.

“Ầm! Ầm!”

Chú ý đến Giang Thạch xuất hiện, đám yêu thú kia lập tức phát ra từng tiếng sói tru đỉnh tai, con mắt bắn ra hung quang, thân thể khổng lồ một điên cuồng xông lên.

Rầm! Rầm!

Cái khiên quét ngang, vài cái thi thể yêu lang lấy một tốc độ nhanh hơn bắn ngược ra sau, rơi ở cách đó hàng chục thước.

Sắc mặt Giang Thạch lạnh lùng, tàn nhẫn quét mắt bốn phía.

Thực sự là Yêu Thú Triều!

Ở đây hẳn chỉ có thể tìm thấy thi thể của cao thủ Đại Huyền và thi thể Yêu Thú, không thấy một thi thể của cao thủ Bắc Chu nào.

“Không tốt, không biết Giáo Chủ bọn họ thế nào?”

Giang Thạch tâm thần chấn động, thúc Đại Yêu Mã nhanh chóng chạy vào trong núi.

Dọc đường đi qua, gặp phải càng nhiều thi thể hơn, cảnh tượng càng thêm hỗn loạn.

Đột nhiên, Giang Thạch nghe thấy xa xa truyền đến tiếng nổ ầm ầm, cùng với từng tiếng gầm thét tức giận, lập tức thúc dục Đại Yêu Mã nhanh chóng chạy tới.

Chỉ thấy một chỗ rừng cây không xa, hai tên cao thủ thế gia thân thể phình to, khí thế hỗn loạn, khắp nơi đều là máu tươi, bị ba đầu yêu thú đáng sợ vây chặt, hai người gần như đã ở bên bờ vực sụp đổ.

Đột nhiên bọn hắn nghe thấy âm thanh, liền gấp rút quay đầu nhìn lại, lộ ra vẻ kinh hãi.

“Thiếu hiệp cứu mạng, mau mau cứu chúng ta!”

“Giang Thạch, đó là Giang Thạch!”

Đồng bạn bên cạnh kinh hãi mở miệng.

“Gào!”

Ba đầu yêu thú đáng sợ đang bao vây công kích bọn họ, thấy Giang Thạch xuất hiện, lập tức bỏ mặc hai người trước mắt, trực tiếp dùng tốc độ cực nhanh lao tới chỗ Giang Thạch.

“Nghịch súc!”

Rầm! Rầm! Rầm!

Ba tiếng không khí bạo nổ vang lên, thi thể bay ra, có vẻ như không tổn chút sức lực nào.

Hai tên cao thủ thể gia đều sững sờ, vô cùng chấn động nhìn về phía Giang Thạch.

Không hổ là người có thể sáng ngang Mông Phóng, quái vật này thật sự đáng sợ!

“Ta hỏi các ngươi, đã xảy ra chuyện gì? Có từng thấy người của Hắc Liên Thánh Giáo ta không?”

Chương 244: Giang Thạch Xuất Thủ! 1

Hai tên cao thủ thế gia thở hổn hển, cực kỳ thảm hại.

Nghe xong, một người trong đó lập tức mở miệng nói: “Yêu thú triều đột nhiên tập kích, tôi qua, vô số yêu thú ào lên Phần Thần Lĩnh, phát cuồng công kích, toàn bộ các thế gia đều thiệt hại nặng nề, trong một đêm chết không biết bao nhiêu người, còn người của Hắc Liên Thánh Giáo cũng không thấy, tuy nhiên trước đây ta thấy họ dừng chân ở trên núi phía đông, người đi qua tìm kiếm ở đó có thể sẽ có kết quả.”

“Yêu Thú Triều? Sao lại có Yêu Thú Triều?”

Giang Thạch hỏi.

“Không rõ ràng, rất có thể là âm mưu của Bắc Chu.”

Tên cao thủ này sắc mặt tái nhợt, đáp lại.

“Ngũ đại minh chủ cũng không ngăn chặn nổi Yêu Thú Triều đó?”

Giang Thạch hỏi.

“Đêm qua hoàn toàn hỗn loạn, chúng ta cũng không biết ngũ đại minh chủ đang làm gì, toàn bộ Phần Thần Lĩnh không có một chút thời gian chỉnh đốn nào đã rơi vào trạng thái hỗn loạn, chúng ta là trú ẩn trong một hang động mới thoát được một kiếp.”

Người đó tiếp tục nói.

“Được, đa tạ các người.”

Giang Thạch đáp lại một tiếng, lập tức điều khiển Đại Yêu Mã, trực tiếp phi nước đại về phía đông.

Hai vị tên cao thủ Hoán Huyết cảnh thì nhanh chóng chạy xuống núi, chạy trốn về phía xa xa.

Dọc đường, Giang Thạch lại nhìn thấy rất nhiều thi thể, mùi máu tanh hăng mũi, hỗn loạn một mảnh.

Đơn giản muốn bao nhiêu tàn khốc thì có bấy nhiêu tàn khốc.

Rất nhanh hắn đã liên tiếp lao qua hai ba ngọn núi, cuối cùng trên một ngọn núi cũng có phát hiện, sắc mặt hơi thay đổi, nhanh chóng tiếp cận.

Trên mặt đất có không ít thi thể người, hắn nhận ra quần áo trên những thi thể này.

Là quần áo của đệ tử và trưởng lão Hắc Liên Thánh Giáo.

Bọn họ quả thực đã từng dừng chân ở chỗ này.

Thương vong thảm trọng!

Trên mặt đất ít nhất cũng có vài chục cái thi thể.

“Không tìm thấy Giáo Chủ cùng Phong Hành Pháp Vương, Vũ Hành Pháp Vương, có thể bọn họ đã rút lui an toàn.”

Giang Thạch tự nói, tiếp tục tìm kiếm manh mối trên mặt đất.

Không lâu sau hắn thúc dục Đại Yêu Mã lại một lần nữa đi về phía trước.

Nhưng vừa mới xông ra một đoạn, đột nhiên phía trước truyền đến âm thanh hỗn loạn, có vẻ như có người đang tập trung ở phía trước.

Giang Thạch đầu tiên là nhăn mày, đuổi theo rất nhanh, nhưng đột nhiên hắn lại kéo cương Đại Yêu Mã.

Cao thủ Bắc Chu!

Chỉ thấy khu vực phía trước nhất, bảy tám người tập hợp ở đó, có vẻ như đang kiểm tra cái gì đó.

Hắn vừa mới kéo cương Đại Yêu Mã, bảy tám tên cường giả lập tức đồng thời ngừng đầu, chú ý đến Giang Thạch, con mắt lóe sáng, lộ ra sát ý.

“Vẫn còn một!”

“Không biết sống chết, may mắn sống sót cũng không trốn đi? Còn dám đến!”

“Bắt lấy hắn!”

Bảy tám bóng người lạnh lùng gầm lên, nhanh chóng xông ra, trực tiếp giết về phía Giang Thạch.

Kết quả có thể tưởng tượng được.

Rầm! Rầm! Rầm!

Theo sau một loạt âm thanh đậm đặc vang lên, máu tươi phun trào, xương gãy, bảy bóng người ba chết bốn thương nặng, tất cả đều bị hung hăng đánh bay ra.

Sắc mặt Giang Thạch âm trầm, thân thể nhanh nhẹn lại vững vàng, cười trên lưng Đại Yêu Mã, nhìn chằm chằm mọi người, nói: “Ta hỏi các ngươi, Yêu Thú Triều này là thế nào? Là Bắc Chu các ngươi gây ra?”

“Ngươi cho rằng chúng ta sẽ nói? Tiểu tử, ngươi sắp chết đến nơi rồi, ha ha ha...”

Một người trong số đó cười điên cuồng, nhấc lên một bàn tay vỗ xuống trán.

Ba người còn lại liên tục bắt chước, nhấc tay lên, vỗ về phía đỉnh đầu.

Chỉ là tốc độ của Giang Thạch quá nhanh.

Khi bọn họ vừa mới nhấc tay lên, Giang Thạch nhanh như chớp giật dứt cánh tay của bọn họ, tháo hàm dưới, đập nát hai chân, máu me đầy người, khiến bọn hắn đau khổ vô cùng.

“Ở trước mặt ta muốn tự sát, có hỏi ý ta không? Ta biết bọn Bắc Chu các ngươi vốn không sợ chết, không sợ chết thì thôi, ta sẽ tra tấn các ngươi từng người từng người một, khiến các ngươi muốn chết cũng chết không được, thí dụ như bóc gân, lột da, móc mắt, thiến gốc sinh dục...”

Mgữ khí Giang Thạch lãnh đạm, nhìn bốn người trước mắt, đạo: “Bây giờ các ngươi là muốn nghe lời hợp tác, hay là để ta nghĩ ra từng cách tra tấn thử một lượt trên người các ngươi?”

Bốn người trước mắt lộ ra vẻ kinh hoàng, sắc mặt đau khổ, kiên quyết nhắm mắt lại, phát ra tiếng khóc lóc, biểu thị sẵn sàng hợp tác.

Cái chết không đáng sợ!

Đáng sợ là chịu đựng tra tấn đau đớn vô tận, muốn chết mà không chết được!

Giang Thạch phát ra tiếng hừ lạnh, đi xuống từ trên lưng Đại Yêu Mã, đem cái khiên khổng lồ trong tay cắm xuống đất, đi tới, trực tiếp nhanh chóng gắn lại khớp hàm dưới của một người, lạnh lùng nói: “Đừng lừa ta, ta sẽ tra hỏi từng người một, nếu các ngươi khai báo không giống nhau. Ta đều sẽ lột da các ngươi!”

“Đừng, Đại Tể Tư Bắc Chu chúng ta kết hợp chư vị trưởng lão, bày ra đại trận, triệu tập vô số yêu thú, trong một đêm thanh lý toàn bộ Phần Thần Lĩnh...”

Tên cường giả Bắc Chu kia kinh hoàng mở miệng, không dám che giấu.

“Bày đại trận? Triệu tập yêu thú? Các ngươi có biết phương pháp dẫn xuất yêu thú?”

Giang Thạch cau mày.

“Đúng vậy, Đại Tế Tư nghiên cứu thiên nhân. Được Trường Sinh Thiên che trở, có thể câu thông yêu thú, cùng yêu thú đạt thành nhất trí...”

Gã cường giả Bắc Chu kia run run đáp lại.

“Vậy thực lực Đại Tế Tư cảnh giới nào?”

Giang Thạch hỏi.

“Cảnh giới cụ thể không rõ, nhưng chắc chắn đã là Thánh Linh.”

Đối phương đáp lại.

“Vậy đám yêu thú đó bây giờ đều đi đâu?”

Giang Thạch tiếp tục hỏi.

“Xông phá qua Phần Thần Lĩnh, đàn yêu thú thuận thế tiếp tục xuôi nam hướng Đại Huyền, đã tràn vào nội địa Đại Huyền, hướng về các nơi trong Đại Huyền cuộn cuộn mà đi...”

Đối phương bất an, mở miệng đáp lại.

“Phải không? Đại khái có nhiều bao nhiêu yêu thú? Muốn triệu hồi nhiều yêu thú như thế, dễ dàng?”

Giang Thạch hỏi.

“Yêu thú... Yêu thú là Đại Tế Tư lợi dụng đại trận, triệu tập dịch không gian từ không độ, vô bờ vô bến, số lượng không biết nhiều ít, cần dùng huyết nhục tươi sống của chúng sinh để tế, vì thế chúng ta đã sát hại mười vạn sinh linh, mới thuận lợi mở ra dịch không gian không độ...”

Người đó mở miệng.

Ánh mắt Giang Thạch thoáng chốc lạnh lùng.

Sát hại mười vạn sinh linh!

Thủ bút thật lớn!

Nhưng thế giới này thế mà vẫn có thể mở ra không độ dịch không gian, triệu tập yêu thú, thật quý dị.

“Vậy các người đến đây do thám tình hình?”

“Đúng vậy, ngoài chúng ta, còn có một số người nữa, mục đích là xem xem Phần Thần Lĩnh có cao thủ còn lưu lại không, đồng thời truy sát những tàn quân của Đại Huyền.”

“Vậy các người có thấy người của Hắc Liên Thánh Giáo không?”

Giang Thạch hỏi.

“Hắc Liên Thánh Giáo? Có vẻ... Giống như nhìn thấy, bọn họ chạy xuống núi bên kia.”

Gã cường giả Bắc Chu vội vàng mở miệng, chỉ về một hướng.

Giang Thạch lập tức xoay đầu nhìn qua, quả nhiên nhìn thấy một con đường xuống núi có vô số dấu vết hỗn loạn, giống như bị ngàn quân vạn mã xông qua.

Giang Thạch không chần chừ nữa, lập tức lại túm đến vài người khác, gấn lại hàm dưới, tra vấn từng người một, câu trả lời thu được quả thật tương tự nhau.

Hắn không tiếp tục khách khí, lập tức cho tất cả bọn chúng đi gặp Trường Sinh Thiên.

Giang Thạch cười trên Đại Yêu Mã, lại một lần nữa phi nước đại xuống núi.

Lại qua một đoạn thời gian.

Đột nhiên Giang Thạch nghe thấy từng tiếng âm âm quyết đấu phát ra từ không xa, chỉ thấy một khu rừng cây hỗn loạn

lại có không ít người đang quyết đấu dữ dội.

Sau khi tiếp cận, mắt hắn lóe lên, lộ ra vẻ kinh ngạc.

Người đang quyết đấu không phải người khác, chính là Phong Hành Pháp Vương.

Lúc này hắn đang bị ba tên cao thủ Bắc Chu vây công, tình thế nguy cấp, liên tục phun máu, cánh tay cũng đã đoạn gãy.

Ba tên cao thủ đối diện, không một ngoại lệ, đều là Hoán Huyết, cầm ba loại vũ khí khác nhau, giết về phía Phong Hành Pháp Vương.

Chương 245: Giang Thạch Xuất Thủ! 2

Nhìn Phong Hành Pháp Vương gần như không thể chống đỡ được nữa, Giang Thạch không còn do dự, cái khiên khổng lồ trong tay hắn gần như đã bắn ra trong nháy mắt.

Ba tên cao thủ Bắc Chu đang muốn tiến thêm một bước động thủ, đột nhiên nghe thấy âm thanh xé gió ông ông kinh khủng, bỗng thay đổi sắc mặt, gấp rút quay đầu lại.

Kết quả cái khiên khổng lồ đâm vào người một người, bốp một tiếng, đập cơ thể người đó tan nát, máu tươi phun trào, phát ra tiếng kêu thảm thiết, từng mảnh thi thể bay ra xa, chết thảm không còn hình người.

“Ai?”

“Người là người nào?”

Hai người còn lại liên tục gầm lên.

“Giang Hữu Sứ!”

Phong Hành Pháp Vương miệng phun máu, lộ ra vẻ kinh hãi.

“Giang Thạch? Người là Giang Thạch kia?”

Một tên cao thủ Bắc Chu phát ra tiếng kinh hô.

Sắc mặt Giang Thạch rất lạnh, cái khiên bay đi sau đó thân thể hắn bỗng nhiên bật lên, toàn thân trực tiếp nhảy ra từ trên lưng Đại Yêu Mã, mang theo khí thể khủng khiếp, trực tiếp lao tới hai tên cường giả Hoán Huyết cảnh của Bắc Chu.

Hai người găm lên một tiếng, biết khó tránh khỏi, lập tức toàn lực công kích về phía Giang Thạch, kết quả bị một bạt tay của Giang Thạch vỗ trên người.

Rầm! Rầm!

Hai thân người như quả bóng da chịu đựng sức nặng vạn cân, thoáng chốc máu bắn tung tóe, cơ thể bay ra hung hăng đập ở xa xa, không còn chút động tĩnh nào, hiển nhiên đã chết không thể chết lại.

“Giáo Chủ đâu?”

Giang Thạch rơi trên mặt đất, ngay lập tức hỏi ra.

“Giáo Chủ đưa những người khác đang phá vây ở phía nam, ta vì hấp dẫn cường địch, cố ý ở lại, nhưng vẫn bị bọn chúng đuổi theo.”

Phong Hành Pháp Vương nói.

“Hướng nam? Ta lập tức đi tìm Giáo Chủ, vết thương của ngươi thế nào? Có thể tự mình hành động không?”

Giang Thạch hỏi.

“Không có vấn đề gì.”

Phong Hành Pháp Vương nói.

“Vậy thì được, đúng rồi, Mông Phóng đâu? Xảy ra chuyện lớn như thế, chẳng lẽ hắn không xuất hiện?”

Giang Thạch hỏi.

“Không rõ ràng, từ khi hội quân ở đây, chúng ta không có tin tức từ phía Nhất Nguyên Minh, có lẽ lần trước ở Đông Tuyệt Lĩnh bị thương nặng, vẫn chưa phục hồi.”

Phong Hành Pháp Vương mở miệng.

“Vậy sao?”

Giang Thạch cau mày, trong lòng không tin lắm.

Vết thương của Mông Phóng tuy nghiêm trọng, nhưng không đến nỗi lâu như vậy vẫn chưa phục hồi, hẳn là đệ tử truyền nhân của [Nhất Nguyên Liên Minh chủ], [Nhất Nguyên Minh] tài nguyên vô số, nhất định sẽ không tiếc lấy ra để trợ giúp hắn khôi phục thương thế.

Bây giờ không thấy Mông Phóng, nói không chừng lại có âm mưu khác.

Giang Thạch rất nhanh không suy nghĩ thêm nữa, cười lên Đại Yêu Mã, bắt đầu nhanh chóng chạy về phía nam.

Phong Hành Pháp Vương thì bịt vết thương, bắt đầu xuống núi từ một hướng khác.

Tiếp đó, Giang Thạch một đường đuổi theo, gặp phải yêu thú càng lúc càng nhiều, thỉnh thoảng có một đám yêu thú đáng sợ lao ra công kích, nhưng không một ngoại lệ, đều bị hắn nhanh chóng đập chết.

Dọc đường đi qua, càng xuất hiện rất nhiều làng mạc, thị trấn, đều đã trở nên tan hoang tàn phế, mùi máu tanh nồng nặc, khắp nơi đều là kiến trúc sụp đổ và thi thể khắp nơi.

Dùng một câu để hình dung, thập thất cửu không (Mười nhà chín nhà trống).

Hậu quả Yêu Thú Triều này mang lại so với hắn tưởng tượng còn nghiêm trọng hơn nhiều.

Điên cuồng chạy một thời gian.

Cuối cùng Giang Thạch đuổi đến một tiểu trấn, ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy trung tâm tiểu trấn xuất hiện rất nhiều người, tạo thành một vòng tròn khổng lồ, đang chiến đấu kịch liệt với một nhóm yêu thú.

Số lượng đám yêu thú rất nhiều, khí thể cuộn cuộn, đều có trí tuệ không thấp, một đôi mắt lóe lên vẻ hung ác nhìn về phía mọi người.

Yêu thú cầm đầu càng đáng sợ hơn!

Nó cao hơn ba thước, dài bảy tám thước, là một con hổ đen kịt khổng lồ, bên dưới nách lại mọc ra một đôi cánh, ánh mắt lạnh lẽo đen kịt, giống như có thể nuốt chửng linh hồn người.

Cho người cảm giác vô cùng run sợ.

Ở ngay giữa đám yêu thú thì là một lượng lớn cao thủ Hắc Liên Thánh Giáo.

Giáo Chủ Trần Huyền Thiên, thân thể đầy máu, khí tức hỗn loạn, thân thể phình to đến cao năm thước, phía trước người hấn toàn là thi thể yêu thú, tử trạng thảm không dám nhìn, rất nhiều yêu thú đều bị hấn sờ sờ xé làm đôi, cực kỳ hung tàn.

Tuy nhiên Trần Huyền Thiên cũng không dễ chịu.

Bản thân hấn vốn đã có thương tích trong người, lại chiến đấu suốt một đêm, lúc này đã sớm ở bên bờ vực dầu hết đèn tắt, thương thế bên trong cơ thể bùng nổ, thở hổn hển, thể lực cũng gần như tiêu hao đến cực hạn.

Thậm chí cả lòng bàn chân của hấn đều đã nứt toác, không ngừng co giật, toàn thân giống như chỉ cử động một chút cũng trở nên vô cùng khó khăn.

Đầu yêu thú hổ đen khổng lồ kia, ánh mắt lạnh nhạt, không ngừng liếm đầu móng vuốt sắc nhọn của mình, nó vẫn chưa lao lên phía trước, nhìn lên trên đỉnh đầu.

Ở vùng trên đỉnh đầu của nó, xuất hiện hơn mười con Hồng Hỏa Nha, phát ra một loạt tiếng kêu chói tai, trong không trung đảo quanh, khi nhận được tín hiệu của đầu hổ đen, lập

tức chấn động đôi cánh, lại một lần nữa hung hăng lao xuống công kích.

“Ngông cuồng!”

Trần Huyền Thiên phát ra gầm thét, thân thể sắp kiệt sức ban nãy lại bạo phát một lần nữa, thân thể cao năm thước kia tràn đầy lực lượng âm u kinh khủng, thoáng chốc lóe lên, bàn tay to vươn ra, một tay tóm lấy một con Hồng Hỏa Nha, coi nó như vũ khí, hung hăng đập về những Hồng Hỏa Nha khác.

Tiếng đập kinh khủng liên tục vang lên, một con lại một con Hồng Hỏa Nha liên tiếp bị đập bay ra, máu tươi văng tung tóe.

Tuy nhiên thương thế bên trong cơ thể Trần Huyền Thiên vô hình chung càng nặng hơn, thở hổn hển, cổ họng phát ra âm thanh ồ ồ giống như ống thổi, phổi cũng bị căng đến tràn đầy, thân thể cũng trở nên loạn choạng.

Các đệ tử Hắc Liên Thánh Giáo cũng đều cực kỳ hoảng sợ.

Chính lúc này!

Con hổ đen khổng lồ kia nắm bắt cơ hội, đôi mắt loé lên tia sáng lạnh lẽo, toàn bộ thân thể khổng lồ thoáng chốc lao ra, nhanh như một tia sét đen, chớp mắt đã xuất hiện phía sau Trần Huyền Thiên, giờ vượt sắc nhọn đáng sợ ra, đang muốn hung hăng vỗ vào sau lưng Trần Huyền Thiên.

Trần Huyền Thiên thở hồng hộc, đau đầu chóng mặt, đã hoàn toàn không phản ứng kịp.

“Nghịch súc!”

Nhìn Trần Huyền Thiên sắp bị một vuốt này đập trúng, đột nhiên, một thanh âm gấp gáp chói tai từ xa nhanh chóng tiếp cận, hung hăng đánh về phía con hổ đen kia.

Đôi mắt con hổ đen hơi thay đổi, vượt vón đánh về phía Trần Huyền Thiên, lập tức thu hồi, hung hăng vồ xuống hông của thân thể.

Rầm!

Một tiếng nổ chói tai vang lên, sóng khí bùng nổ sóng biển.

Nó gầm lên một tiếng, hai cánh vồ một cái, thoáng chốc đã bay thẳng lên trời, hai chi trên đầy máu, vụn vụn bất quy tắc, xương bên trong đều đã vỡ nát.

Một cái khiên sắt nặng không lồ bị nó đánh trúng cũng trực tiếp bị đập bay ra.

Hừ!

Cái khiên vừa mới bị đánh bay, thân thể Giang Thạch liền bay tới từ xa, bàn tay to tóm lấy, cái khiên nặng kia lại một lần nữa bị hất nắm trong tay, thân thể ổn định rơi xuống, ánh mắt lạnh lẽo, nhìn về phía đám yêu thú xung quanh.

Trần Huyền Thiên thở hồng hộc, thể lực tiêu tốn đến cực hạn, mắt hoa, suýt nữa ngã sấp mặt xuống đất, ngẩng đầu lên, kinh ngạc nói: “Giang Thạch!”

“Giáo Chủ, các người thế nào?”

Giang Thạch hỏi.

“Tốt, người đến là được rồi, chúng ta không sao cả, mau mau thanh trừ lũ yêu thú này!”

Trần Huyền Thiên nói.

Giang Thạch nhẹ gạt đầu, cầm cái khiên, trực tiếp bước tới phía trước.

Con hổ đen trên cao cực kỳ tức giận, chỉ trước cực kỳ đau đớn, hạ thấp đầu nhìn xuống Giang Thạch, có vẻ như cảm

nhận được bị khiêu khích, miệng trực tiếp phát ra tiếng gầm chói tai.

Đám yêu thú trên mặt đất, không một ngoại lệ đều nhanh chóng xông ra, lao tới cắn xé về hướng của Giang Thạch.

Ánh mắt Giang Thạch chìm xuống, nắm chặt cái khiên trong tay, gân xanh nổi lên trên cơ thể, thoáng chốc bốc khí tức đã đẩy lên, huyết khí cuộn cuộn, quét ngang về phía trước mà đi.

Chương 246: Mông Phóng Đáng Sợ! 1

Trước mặt, sóng khí cuộn cuộn, mùi máu tươi lan tỏa.

Trên mặt đất vẫn còn rất nhiều thi thể yêu thú không đầu và chi chân tay.

Thân thể của Giang Thạch cao lớn và đáng sợ, làn da đỏ rực, huyết khí tỏa ra từ ngàn vạn lỗ chân lông đang bốc khói, ngẩng đầu lên nhìn hướng con hổ đen trên không.

Con hổ đen khổng lồ lộ ra ánh mắt kinh ngạc, nhìn xuống nhân tộc dưới đất, tim run lên.

Dù thế nào đi nữa nó cũng không nghĩ rằng nhân loại mới tới này đáng sợ như vậy!

Như thế mà lại một mình tiêu diệt tất cả tùy tùng của nó.

Quan trọng là trên người đối phương không có tí vết thương nào.

Hổ đen lộ ra vẻ giận dữ, quanh quẩn trên không, phát ra tiếng gầm thấp, huy động cánh chim, liên tục khiêu khích Giang Thạch, nhưng nó biết với lực lượng của mình, nó không thể làm gì được Giang Thạch.

Nhưng nếu cứ rút lui như vậy, nó cũng vô cùng khó chịu.

Đột nhiên, nó chú ý đến đại yêu mã ở một bên, trong mắt lộ ra một tia lạnh lùng, trong không trung vút lên một cái, lao thẳng xuống chỗ đại yêu mã.

Tuy nhiên, vừa lúc nó lao xuống, Giang Thạch cau mày, cả tâm khiên lập tức bị hấn ném bắn lên trời, lao thẳng về phía

con hồ đen.

Con hồ đen cực kỳ nhanh nhẹn, vận mình tránh thoát, tiếp tục lao về phía đại yêu mã.

Đại yêu mã phát ra tiếng hí vang, vô cùng kinh hãi, vội vàng chạy về phía Giang Thạch.

Ánh mắt Giang Thạch lạnh lẽo, thân thể lao tới theo phản xạ.

“Súc sinh càn rỡ!”

Hắn nhảy vọt lên, hai chân bạo phát, đạp nền đất tan vỡ vụn, thủ thế ngồi xuống đất, trực tiếp bật cơ thể lên trời, nắm tay đâm mạnh vào con hồ đen.

Hồ đen vừa thấy Giang Thạch nhảy lên, vô cùng vui mừng, biết trên không trung là sân nhà của nó, lập tức xông tới chỗ Giang Thạch, dùng hết sức cào xé.

Nhưng không ngờ đến lực đạo một quyền này của Giang Thạch lại không như vậy, giống như đây không phải là một quyền mà là một ngọn núi khổng lồ đang ập tới.

Chỉ trong nháy mắt va chạm, móng vuốt kia của nó cũng đã bị đập vỡ, thân thể vội vã lùi lại, bay lên cao hơn, không ngờ Giang Thạch giờ lòng bàn tay lên lại vỗ ra một chương.

Rầm!

Một tầng sóng khí vô cùng đáng sợ đột nhiên bùng nổ từ lòng bàn tay Giang Thạch, giống như một khẩu đại bác không gì có thể chống cự lại, lực lượng hùng hậu như dòng thép xoắn ốc, trực tiếp xuyên qua nửa thân con hồ đen.

“Gầm!”

Con hồ khổng lồ kia phát ra tiếng gầm đau đớn chói tai, tiếng vang vọng khắp bầu trời, thân thể khổng lồ không thể

chịu đựng được, trực tiếp rơi từ trên cao xuống

Nửa thân thể bên trái tan nát, cánh phía sau cũng nổ tung, từ trên cao rơi xuống, va mạnh xuống đất.

Giang Thạch tiếp đất, nhìn xuống con hổ đen.

Hổ đen run bần bật, hoảng sợ nhìn Giang Thạch, phát ra tiếng gầm thấp, cầu xin nhưng hoàn toàn vô ích, bị Giang Thạch bồi thêm một kích cuồng bạo.

Con hổ đen không thể chịu đựng thêm, bay ngang không trung, cơ thể rách nát, chết thảm tại chỗ.

Đại yêu mã phấn khởi hí lên, lập tức chạy đến chỗ xác hổ đen, miệng kêu lớn rồi cắn vào cơ thể nó, quăng quật, bắt đầu ăn thịt.

“Giáo chủ!”

Giang Thạch tiến tới.

“Hỗn loạn, Đại Huyền hoàn toàn hỗn loạn rồi, yêu thú triều di chuyển về hướng Nam, Bắc Chu xâm lược, một hồi biến cố kinh hoàng sắp xảy ra, tất cả chúng ta đều sẽ là tội nhân thiên cổ.”

Trần Huyền Thiên than thở, ngực phập phồng dữ dội, sức lực gần như cạn kiệt.

“Ta không biết cái gì tội nhân thiên cổ nhưng Bắc Chu cũng được, Đại Huyền cũng được, đối với ta không quan trọng, miễn là không đến quấy rối ta, quan tâm làm gì? Đại Huyền thế gia là gì chứ? Ta đi trên đường, gặp vô số âm mưu giết hại của bọn chúng, Bắc Chu cũng muốn giết ta, vậy nên dù Bắc Chu hay Đại Huyền với ta đều như nhau, miễn là có thể quản lý thiên hạ, ai cầm quyền không quan trọng.”

Giang Thạch nói.

“Người...”

Trần Huyền Thiên kinh ngạc, nhìn Giang Thạch.

Có vẻ như không ngờ Giang Thạch sẽ nói ra những lời như vậy.

Một lúc sau, hắn thở dài: “Có lẽ những gì người nói có lý, ta già rồi, cũng không còn bao nhiêu thời gian, dù sau này thế nào đi nữa, Hắc Liên giáo ta cũng đã cố hết sức, chỉ mong sau này có thể để lại một tia truyền thừa.”

“Giáo chủ, đừng suy nghĩ nhiều nữa, trở về trước đã.”

Giang Thạch nói.

Bắc Chu cường địch chắn chắn sẽ không từ bỏ, rất có thể vẫn sẽ có truy binh đuổi theo sau này.

Dù hắn không sợ, cũng không muốn ngồi chờ rắc rối tới cửa.

“Được.”

Trần Huyền Thiên gật đầu.

Sau đó, Giang Thạch cho Trần Huyền Thiên cưỡi đại yêu mã của mình, còn bản thân thì cầm khiên khổng lồ, đi bộ, tự mình hộ tống, các đệ tử khác thì lũ lượt đi theo phía sau.

May là trên đường trở về, họ không gặp bất kỳ nguy hiểm nào.

Chỉ có vài đợt yêu thú quấy rầy, nhưng nhanh chóng bị Giang Thạch quét sạch.

Đại yêu mã dọc đường ăn quá nhiều huyết nhục yêu thú, đến khi bọn hắn trở về Hắc Liên Giáo, làn da của đại yêu mã đã hoàn toàn đỏ rực, giống như than đỏ, vụn vụn lỗ chân lông đang chảy ra huyết dịch màu đỏ đen, trong miệng liên tục bắt an rên rĩ, có vẻ như sắp lâm vào trạng thái hôn mê.

Giang Thạch kinh ngạc nhìn.

“Đại yêu mã này ăn quá nhiều huyết nhục và chân huyết của yêu thú, không phải sắp nổ tung chứ?”

“Ta nghĩ không không phải, nó có vẻ sắp tiến hóa.”

Trần Huyền Thiên nói.

“Tiến hóa?”

“Đúng vậy, nếu thuận lợi, e rằng huyết mạch của nó có thể tiến thêm một bước!”

Trần Huyền Thiên nói.

“Ồ?”

Giang Thạch lập tức lộ vẻ kinh ngạc, cười nói, “Vậy ta sẽ đưa nó xuống dưới, không cho ai làm phiền.”

“Ừm, những ngày này ta sẽ tiếp tục thăm dò tin tức bên ngoài, hy vọng sẽ không xuất hiện tình huống quá tệ.”

Trần Huyền Thiên đáp lại.

...

Thời gian trôi qua.

Toàn bộ địa vực Đại Huyền gió nổi mây phun, một mảnh hỗn loạn, xảy ra loạt biến cố lớn, các thế gia đều tổn thất trầm trọng, gần như rơi vào tình cảnh nguy hiểm nhất từ trước tới nay.

Cao thủ Trường Sinh Giáo Bắc Chu hợp lực các cường giả bộ lạc khác, như một cơn lốc cuồng nộ, quét sạch địa vực Đại Huyền, nhiều thế gia bị bọn hắn tàn sát.

Tất cả gia chủ hay những thiên tài đỉnh tiêm nhất của mỗi thế gia đều chết thê thảm.

Các thế lực mạnh nhất năm liên minh, Thái Nguyên Chu thị, Khúc Châu Không Thị, Chí Tôn Thánh Giáo, Côn Sơn Long thị, Bình Châu Thôi thị, Lư Dương Vương thị cũng không tránh khỏi.

Trong biến cố khủng khiếp này, gia chủ Thái Nguyên Chu thị Chu Thiên Hùng bị thương nặng chạy trốn, suýt bị giết, thiên tài mạnh nhất thế gia, luôn được ca tụng là có thể sánh vai với Mông Phóng, Chu Nguyên Long, kỳ lân tử của Chu thị, bị một trong Thập đại cao thủ Trường Sinh Giáo, Ngô Kỳ, đánh tan nội phủ chỉ trong ba mươi hiệp, chết ngay tại chỗ.

Hai vị Thái Thượng Trưởng Lão thủ giáo của Chí Tôn

Thiên tài mạnh nhất của bọn hắn, danh tiếng ngang ngửa Chu Nguyên Long, Nạp Lan Phong Vân, vừa mới ra khỏi nơi bế quan, chưa kịp thể hiện, đã bị các cao thủ Bắc Chu vây đánh, thi thể bị chém thành năm đoạn, cực kỳ thê thảm.

Côn Sơn Long thị, Bình Châu Thôi thị, Lư Dương Vương thị còn kinh khủng hơn.

Đặc biệt là gia chủ Côn Sơn Long thị bị một nhóm cao thủ Bắc Chu truy sát, ép nhảy vách đá, cho đến nay vẫn chưa rõ sống chết, toàn bộ cao thủ Côn Sơn Long thị đều chạy tán loạn, trong một đêm bị tiêu diệt hoàn toàn.

Trong số các thế lực lớn, chỉ mỗi Không thị ít thiệt hại nhất.

Chương 247: Mông Phóng Đáng Sợ! 2

Ngày cao thủ Bắc Chu tràn vào phương Nam, Không thị đã đầu hàng Trường Sinh Giáo, dẫn quân Bắc Chu tiến về phương Nam, tàn sát kẻ địch.

Trong nháy mắt trở thành tiền phương của Trường Sinh Giáo.

Còn lại năm vị minh chủ.

Nhất Nguyên minh chủ Vân Phi Dương giao chiến với mười sáu cao thủ Bắc Chu, dũng mãnh tiêu diệt mười ba người, cuối cùng bị Đại Tế Tư của Bắc Chu truy sát, chạy tới thảo nguyên phương Bắc, cho đến nay vẫn chưa rõ tung tích.

Lưỡng Nghi minh chủ Bạch Bá Thiên đầu hàng kẻ thù.

Tam Tài minh chủ Quách Hưng Hoài, tung tích bất vô âm tín, từ đêm yêu thú triều tập kích, Quách Hưng Hoài đã biến mất, không ai biết hắn đi đâu.

Tứ Tượng minh chủ Hồng Thiên Môn, thủ đoạn thông thiên, hùng tài đại lược, trong vài ngày cường địch Bắc Chu tràn vào cương vực Đại Huyền, cưỡng ép đột phá cảnh giới bản thân, nâng cao thực lực lên một tầng.

Trong nửa tháng, Hồng Thiên Môn bí mật săn lùng cao thủ Bắc Chu, giết chết hơn mười tên tộc trưởng, chấn động thiên hạ, khiến cao thủ Bắc Chu điên cuồng truy tìm hắn. Cho đến cả Thái Thượng Trưởng Lão của Trường Sinh Giáo cũng phải xuất hiện trực tiếp truy tung.

Ngũ Hành minh chủ Cơ Hoàn, vì cứu nữ nhi sa vào gian kế của Khổng Phục Thiên, bị hợp lực vây giết.

Dù bị vây, Cơ Hoàn vẫn như cọp dữ phát cuồng, mạnh mẽ cường sát hai cao thủ Thánh Linh cấp, xé đứt tứ chi của Khổng Phục Thiên, khiến hắn bị thương nặng, đánh mất năng lực hành động.

Các cao thủ còn lại vây giết Cơ Hoàn cũng bị thiệt hại nặng nề.

Chỉ trong một trận chiến, kẻ địch mất đi hơn phân nửa lực lượng!

Trong những biến động vô tận đó, tin tức về Mông Phóng cuối cùng cũng được tra ra.

Ngày hôm đó chiến đấu với Giang Thạch, hắn bị Giang Thạch xé rách xương sườn, bị thương nặng trở về bế quan, cho đến gần đây mới đột nhiên xuất quan.

Mông Phóng sau khi xuất quan thì trở nên càng thêm đáng sợ, giống như biến thành một tôn thần ma chân chính, không những lành vết thương trên người mà cảnh giới võ đạo cũng tăng thêm một trọng thiên.

Đạt tới cảnh giới hoán huyết cửu trọng viên mãn.

Vừa mới xuất quan, Mông Phóng liền cường thế ra tay, liên tiếp giết chết 12 vị cao thủ của Bắc Chu, tìm ra tung tích của thập đại đại cao thủ Trường Sinh Giáo.

Chỉ trong ba ngày, giết liên tiếp hai trong mười đại cao thủ đó.

Chiến tích chấn động cả thiên hạ.

Vô số cao thủ Bắc Chu sửng sốt kinh ngạc, tức giận, càng nhiều người đi tiêu diệt Mông Phóng, nhưng Mông Phóng lực

lượng kinh khủng, tư thái vô song, ngay cả Thánh Linh đệ nhất trọng cũng bị hấn giết chết dễ dàng.

Trong thời gian ngắn, sự chú ý của các cao thủ Bắc Chu hầu như tập trung vào Mông Phóng, các bộ lạc dưới sự chỉ huy của Trường Sinh Giáo dường như xông tới từng đợt rồi lại từng đợt.

Tiếc là Mông Phóng cuối cùng vẫn là song quyền nan địch tứ thủ, nhân số quá áp đảo.

Sau bảy tám ngày liên tục chiến đấu, hấn bị hàng ngàn cao thủ Bắc Chu cùng một số thế gia đầu hàng Bắc Chu vây công tại Lạc Nhật Sơn.

Hôm đó, bầu trời u ám, mặt trời lặn về Tây.

Hầu như cả bầu trời đều đỏ thẫm ánh máu.

Gió lạnh dồn dập gào rú, toàn bộ Lạc Nhật Sơn thấm đẫm máu tươi, tất cả đám người kinh hãi không thôi, gần như chỗ nào cũng có thể thấy được từng mảnh thi thể của đồng bọn, gây nên cảm giác sợ hãi mãnh liệt.

72 tộc trưởng bộ lạc, đã có hơn 20 người chết thảm.

10 đại cao thủ Trường Sinh, 5 người đã chết, cộng với hai tên mà Mông Phóng đã giết trước đó, tổng cộng 7 người chết.

Các cao thủ Hoán Huyết bát trọng, cửu trọng còn chết hơn mười người, thậm chí cả Thánh Linh cấp cũng có đến bốn người chết thảm.

Chiến tích đáng sợ, một trận chiến khiến tất cả mọi người trái tim băng giá.

Nhưng hôm nay, bọn hấn cuối cùng đã ép được Mông Phóng vào trong Lạc Nhật Sơn, sau bảy tám ngày chiến đấu ác liệt, cho dù là Trời Sinh Kim Cương cũng nên mệt mỏi không chịu được.

Lúc này, thân thể Mông Phóng dính đầy máu tươi, thở hổn hển, tay cầm Phượng Sí Kim Thương nhuốm máu, trong mắt lộ ra vẻ mệt mỏi, nhìn ra rất nhiều kẻ thù ở bên ngoài, vô cùng bất lực.

“Quả nhiên, không vào được Thánh Linh, chung quy vẫn là chưa đủ, chưa đủ...”

“Mông Phóng, ngươi sắp chết rồi, còn không buông vũ khí xuống đầu hàng!”

“Mông Phóng, đầu hàng đi, gia nhập Trường Sinh Giáo, ta tha chết cho ngươi!”

“Đúng vậy, gia nhập Trường Sinh Giáo!”

Nhiều người hô to.

Nhưng Mông Phóng không để ý tới chút nào, bàn tay chậm rãi sờ soạng vào trong ngực, kết quả riêng là một động tác này liền dọa đến mấy ngàn cường địch cùng nhau lùi lại, mỗi người đều vô cùng hoảng sợ.

Mông Phóng lại chậm rãi lấy ra một cái ngọc bội màu trắng ra, vận dụng chút kinh lực còn lại tràn vào ngọc bội.

Mọi người thấy đó chỉ là một tấm ngọc bội, lập tức yên tâm lại.

“Các vị đừng do dự nữa, hấn không chịu gia nhập Trường Sinh Giáo, cùng nhau chém giết hấn, không cho hấn thời gian phục hồi!”

Có người hoảng sợ hét lớn.

Mọi người hoàn hồn, la hét xông tới.

Nhưng đúng lúc đó, từ trên trời cao truyền tới tiếng hạc ré, một con hạc trắng khổng lồ hiện ra, trên lưng có hai lão giả tóc bạc, khí thế hùng hậu kim hãm toàn trường.

“Mông tiểu tử, cuối cùng ngươi cũng hiểu rồi sao?”

Trong hai lão giả có người cười nói.

“Giờ ngươi hiểu rồi thì đi theo ta đi.”

Lão giả còn lại cũng cười nói, tay áo vỗ một cái cuộn lên Mông Phóng.

“Các ngươi là ai? Để lại Mông Phóng!”

“Để lại Mông Phóng!”

Vô số người la ó.

Tuy nhiên hai lão giả hoàn toàn lơ đi, điều khiển hạc trắng bay đi ngay.

Cả Lạc Nhật Sơn gió rú lạnh buốt, mùi máu tươi nồng nặc, chỉ còn lại vô số người phần nộ tận trời, thảm thiết kêu rên.

Đáng hận, bọn họ trả ra đại giới lớn như thế mà không giết được Mông Phóng!

Thậm chí 72 tộc trưởng đã chết hơn 20 người rồi...

“Trời Sinh Kim Cương quá đáng sợ, tuyệt đối không thể để bất kỳ Tôn Trời Sinh Kim Cương nào trưởng thành!”

Có người run rẩy kêu lên.

Sau trận chiến hôm nay, xác chết ngổn ngang, tất cả đều là cao thủ cấp bậc Hoán Huyết đổ lên, thiệt hại của Bắc Chu là không thể tưởng tượng nổi.

Và tất cả đều chỉ do một mình Mông Phóng gây ra!

Một mình Mông Phóng đã quét sạch một nửa lực lượng trung kiên của bọn họ!

Bắc Chu, suýt nữa thì tan rã!

“Ta biết Đại Huyền còn một tôn Trời Sinh Kim Cương khác, hắn vẫn đang trong thời kỳ phát triển, chưa trưởng

thành, phải giết hấn, nhất định phải giết hấn!”

Có người hoảng sợ hét lên.

Hoàn toàn bị Mông Phóng đánh ra ám ảnh tâm lý rồi.

Nếu loại quái vật như vậy còn xuất hiện thêm một lần nữa thì Bắc Chu còn tồn tại được không?

“Giang Thạch, Trời Sinh Kim Cương thứ hai chính là Giang Thạch của Hắc Liên Thánh Giáo, hấn xuất đạo sau Mông Phóng mười mấy năm, bây giờ chính là thời điểm tốt nhất để giết hấn!”

“Đúng, tiêu diệt Giang Thạch!”

Rất nhiều người hoảng sợ hét lên.

...

Chương 248: Câu Thông Thiên Ma! Hoán Huyết Lục Trọng Thiên 1

Hắc Liên Thánh Giáo.

Trong phòng bế quan.

Một cái thùng dược liệu khổng lồ yên lặng đặt ở đó, chất lỏng bên trong nóng rực, tỏa ra khí nóng tản khắp xung quanh.

Giang Thạch cau mày, lộ vẻ suy tư, lại nhìn vào bảng điều khiển trước mặt.

Tính danh: Giang Thạch

Cảnh giới: Hoán Huyết tam trọng thiên

Công pháp: Cửu Cực Tâm Pháp (tam trọng)

Kỹ xảo: Phá Long Thương (nhị trọng), Thân Pháp Như Hình Với Bóng (viên mãn), Vũ Hoa Tật Thiên (viên mãn), Long Tượng Thập Thần Kinh (viên mãn), Hồn Viên Kim Quang Chương (viên mãn), Vô Tướng Mê Ảnh (viên mãn), Lân Lôi Bộ (viên mãn), Hồn Nguyên Thiết Tuyến Quyền (viên mãn)

Thiên phú: Long Tượng (898100 cân), Ngô Đạo (phân tích công pháp, hợp nhất công pháp), Quy Nguyên (tinh luyện huyết mạch, khôi phục thương thế), Vạn độc bất xâm (miễn dịch kịch độc, bỏ qua kịch độc, giải độc máu), Thấu Thị (bỏ qua ảo giác, tăng cường trí tuệ, tăng cường tinh thần), Bôn Lôi: (có thể tự động hấp thụ Lôi Đình, nắm giữ Lôi Đình)

Giá trị danh vọng: 3600 (thu thập đủ 10000 giá trị danh vọng có thể mở khóa thiên phú tiếp theo)

...

Đã gần nửa tháng trôi qua.

Từ khi rời khỏi Phần Thần Lĩnh hôm đó, Giang Thạch liên tục bế quan ở trong Hắc Liên Thánh Giáo.

May là Thánh Giáo ở tận Tây Nam, vị trí hẻo lánh, suốt nửa tháng qua không bị quấy rầy bởi bất kỳ cường địch nào.

Sau nửa tháng, Giang Thạch đã tu luyện tất cả các công pháp đến cảnh giới viên mãn, lực lượng tăng vọt khá nhiều.

Nhưng tiếc là!

Vẫn chưa thể đạt tới cảnh giới Hoán Huyết tam trọng thiên!

“Phải chăng mỗi lần Hoán Huyết chỉ có thể nhờ vào lực lượng của thiên tài địa bào? Chỉ dựa vào luyện công đơn thuần không bao giờ có thể hoàn thành thay máu được?”

Giang Thạch cau mày.

Nếu thế thì có nghĩa là hắn có thể bị mắc kẹt ở cảnh giới Hoán Huyết tam trọng này trong một thời gian dài.

Bây giờ kẻ địch bao vây khắp nơi, Giang Thạch nhất định phải nâng cao thực lực bản thân, đẩy cảnh giới lên Hoán Huyết tứ trọng hoặc ngũ trọng, không thì sẽ không thể tự vệ giữa tình thế hỗn loạn này.

“Thay máu không có được liệu khó như lên trời.”

Giang Thạch thở dài, trong lòng cân nhắc xem có nên tìm một nơi ẩn nấp hay không.

Nhưng hắn nhanh chóng lắc đầu.

Thiên hạ đã náo loạn rồi, Bắc Chu hoành hành khắp nơi, hãn còn có thể trốn đi đâu nữa?

Là Tôn Trời Sinh Kim Cương thứ hai được mọi người công nhận, chẵn chẵn là bất kể Giang Thạch ẩn náu ở đâu cũng khiến người khác chú ý như viên ngọc lấp lánh giữa đêm tối vậy.

Trốn tránh là điều không thể.

“Hữu sứ Giang, có tin tức mới!”

Bên ngoài đột nhiên truyền đến một giọng nói.

“Đưa vào đây.”

Giang Thạch nói.

Một ống tre được ai đó nhét qua khe cửa sổ vào phòng.

Giang Thạch nhanh chóng bắt lấy, lật úp, lấy ra một tờ giấy, vội vàng lướt qua, mắt dừng ở mấy dòng chữ cuối cùng, lộ vẻ kinh ngạc.

Bên ngoài đã hỗn loạn đến tình trạng này sao?

Ngũ Đại Liên minh chủ tan rã, kẻ chết người chạy, người mất tích thì mất tích.

Các thế gia lớn thiệt hại nặng nề.

Thái Nguyên Chu thị, Côn Sơn Long thị, Bình Châu Thôi thị, Lư Dương Vương thị đều chịu tổn thất chưa từng có.

Khúc Châu Khổng thị, thế mà lại đầu hàng Bắc Chu, phản bội Đại Huyền?

Còn nữa!

Mông Phóng tại Lạc Nhật Sơn điên cuồng giết chóc, một trận chiến, tiêu diệt hơn một nửa lực lượng trung kiên của Bắc

Chu, 72 tên tộc trưởng bị chém liên tiếp 26 người, chấn động cả thiên hạ!

Nhưng Mông Phóng lại quá sức kiệt quệ sau bảy tám ngày chiến đấu liên tục, hoàn toàn mất khả năng chiến đấu, cuối cùng được hai lão giả bí ẩn đưa đi, không rõ tung tích!

Các cao thủ Bắc Chu còn lại đều kinh hãi, hoàn toàn sợ hãi trước lực lượng của Trời Sinh Kim Cương, mũi nhọn đều hướng về Giang Thạch, sắp tới tận Hắc Liên Giáo tiêu diệt Giang Thạch, không từ bất cứ thủ đoạn gì.

...

Một loạt tin tức liên tiếp hiện ra trước mắt Giang Thạch.

Giang Thạch càng đọc càng kinh hãi, cảm thấy chấn động.

“Mông Phóng lại đột phá cảnh giới, đây là Hoán Huyết cửu trọng viên mãn?”

Tâm trí Giang Thạch gánh chịu áp lực rất lớn.

Mông Phóng, tiến bộ quá nhanh!

Mà hắn dĩ nhiên lại một mình tiêu diệt nhiều cao thủ Bắc Chu như vậy, tiêu diệt gần hết lực lượng trung kiên của Bắc Chu, lửa giận Bắc Chu bây giờ chắc chắn sẽ tập trung vào hắn.

Một áp lực chưa từng có xuất hiện trong lòng Giang Thạch.

Giang Thạch biết sắp có một cơn bão tố khổng lồ ập đến.

Bản thân nhất định phải đột phá!

Nếu không đột phá, Hắc Liên Thánh Giáo chắc chắn khó thoát khỏi vận mệnh bị tiêu diệt!

Bản thân hắn cũng khó thoát cái chết!

Những cao thủ Bắc Chu kia sẽ không tha cho mình!

“Thay máu, thay máu, chẳng lẽ ta chỉ còn con đường đó có thể đi?”

Tâm trí Giang Thạch một mảnh u ám, đi đi lại lại trong phòng.

Một lúc sau!

Hắn quyết định.

Bây giờ đã vào tình thế nước sôi lửa bỏng, nguy cơ cận kề, Giang Thạch không còn lựa chọn nào khác.

“Người đến!”

Giang Thạch gọi.

“Giang Hữu sứ!”

Bên ngoài phòng, một bóng người xuất hiện, cung kính đáp lại.

“Ta sắp bế quan tu luyện, từ bây giờ có bất cứ tin tức gì cũng không được làm phiền ta, kể cả... Giáo chủ cũng không được!”

Giang Thạch nói thấp.

“Vâng, Giang Hữu sứ!”

Người bên ngoài thay đổi sắc mặt, vẫn cúi đầu đáp lại.

“Đi đi.”

Giang Thạch phát tay.

Bóng người kia nháy mắt biến mất.

Giang Thạch ngược nhìn trần nhà, giơ tay nắm một cái, tạo ra một lỗ thủng trên đó.

Đêm nay, mặt trăng rực rỡ.

Không lò, ánh trăng nhuộm cả căn phòng.

Có vẻ hơi lạnh lẽo.

Ánh trăng chiếu rọi xuống, gương mặt Giang Thạch thoáng chốc lộ ra vẻ âm tình bất định.

Hắn thở dài, lập tức vận chuyển Thiên Ma Tội Huyết Bí Pháp, bày tư thế ra, bắt đầu tu luyện nhất quyền nhất cước, hô hô vang dội, giống như đang thực hiện động tác thần bí cổ lão nào vậy.

Bộ động tác này tự nhiên tỏa ra cảm giác tiên dân tế tự tổ tiên thần ma vậy, giống như điệu múa tế thần cổ đại, hay một nghi thức thần bí nào đó.

Theo Giang Thạch tu luyện từng lần một, một luồng khí tức thần bí dần xuất hiện, bao trùm căn phòng, trong chốc lát căn phòng đã bị khí tức này cô lập, dường như... tách biệt với thế giới bên ngoài.

Giang Thạch bất giác cảm thấy lông tóc dựng đứng, trong lòng hoảng sợ.

Như thể có ánh nhìn kì quái nào đó xuất hiện phía sau và trên đầu hắn, khiến Giang Thạch rùng mình, lông tóc dựng đứng.

Động tác của hắn dừng lại, ngẩng đầu lên.

Căn phòng biến mất.

Vầng trăng tròn trên cao cũng đã biến mất.

Bốn phía hoàn toàn tối đen, mịt mù vô tận, như đang ở trong một vực sâu bí ẩn và vô đáy.

Đây là... nơi nào?

Câu thông với Thiên Ma thành công?

Giang Thạch đứng yên bất động, cảm nhận bốn phía im lặng đến cùng cực, không một âm thanh, ngoại trừ nhịp tim và

hơi thở của chính mình, như thể đang mắc kẹt một mình trong bóng tối vĩnh hằng.

Tuy nhiên, ánh mắt kì lạ vẫn cứ từ phía trên đầu và sau lưng hắn truyền đến...

Như kim châm vào da!

Mắt Giang Thạch nhìn chăm chăm, cảnh giác hết mức, ngược lên trời, nhưng tim hắn lập tức nhói lên, tóc gáy dựng đứng, bị cảnh tượng đáng sợ trước mắt dọa tới mức suýt nhảy dựng lên.

Một gương mặt khổng lồ vô cùng đáng sợ bất thành linh xuất hiện trong bóng tối trên đầu hắn, mắt tóe lửa đỏ, gân xanh nổi cộm, con ngươi hung tợn, răng nanh dày đặc, giống ác ma cực kỳ khủng bố.

Quá to, cả khuôn mặt đã to như một quả núi.

Chương 249: Câu Thông Thiên Ma! Hoán Huyết Lục Trọng Thiên 2

Hai mắt đỏ ngầu dán chặt vào Giang Thạch.

Giang Thạch liếc nhìn hoảng hốt đến mức hồn vía suýt bay mất.

Hắn nhanh chóng lùi lại, phản ứng lại nói: “Phải chăng ... là Tổ Sư Thiên Ma?”

“Sau bấy nhiêu năm, cuối cùng lại có người nhớ tới bản tọa, triệu hồi bản tọa, thật hiếm có, cơ thể người không tệ, thích hợp với yêu cầu của bản tọa!”

Gương mặt không lồ với giọng nói âm u cổ xưa, mang theo vẻ huyền bí mà mê hoặc, nhìn xuống Giang Thạch: “Tiểu bối, ngươi cần gì?”

“Thật sự có thể đưa ra yêu cầu sao?”

Giang Thạch hỏi lại.

“Chỉ cần ngươi vượt qua được thử thách của bản tọa, tất nhiên có thể đưa ra bất kì yêu cầu gì, ai đến đây cũng giống nhau, ảo thiên ảo cảnh!”

Gương mặt không lồ tiếp tục phát ra giọng nói lạnh lẽo và cổ xưa.

Rầm!

Một huyễn cảnh kì lạ đột nhiên đổ xuống từ trên trời, đáng sợ u ám, bao trùm Giang Thạch, tầng tầng lớp lớp, ánh sáng

đan xen vào nhau, rõ ràng là một mê cung vô tận.

Toàn bộ mê cung xoắn vào nhau từng vòng lại từng vòng, vô tận, nhìn thoáng qua, mắt hoa lên, như không bao giờ tìm được lối ra.

Nhưng ánh mắt Giang Thạch lóe lên tia sáng.

Huyền cảnh?

“Tiểu bối, nếu người có thể ra khỏi mê cung này, có thể đưa ra yêu cầu của mình, bất kì ai vào đây cũng theo quy tắc đó.”

Gương mặt khổng lồ lạnh lùng nói.

“Chỉ cần vượt qua mê cung? Đơn giản như vậy?”

Giang Thạch kinh ngạc.

“Đơn giản?”

Gương mặt khổng lồ lộ ra vẻ lạnh lùng, phát ra giọng nói cổ xưa đáng sợ, nói thêm: “Chờ người thực sự vượt qua được rồi hãy nói.”

“Được, Đa tạ Tổ Sư.”

Giang Thạch nói, mắt nhìn mê cung trùng trùng điệp điệp trước mặt, không chút do dự, thân thể bắn tới, chớp nhoáng xuyên qua, phớt lờ ảo giác, trực tiếp xuất hiện ở khu vực bên kia.

“Tổ Sư, được chưa?”

Giang Thạch ngược nhìn.

“Người!”

Con mắt gương mặt khổng lồ giật giật không thể tin được nhìn Giang Thạch.

Ảo Thiên Ảo Cảnh tạo nên đã hàng ngàn năm, bây giờ lần đầu gặp người có thể xuyên qua ngay lập tức!

Làm sao có thể?

“Tiểu tử, ngươi đã làm thế nào?”

Tổ Sư Thiên Ma nhìn chăm chăm Giang Thạch, mắt phát ra tia ánh đáng sợ.

“Tổ Sư chẳng lẽ nói không giữ lời?”

Giang Thạch lùi lại, thiên phú Lôi Đình bí mật vận chuyển, mở miệng hỏi.

“Lôi Đình, ngươi thậm chí nắm giữ cả lực lượng của Lôi Thần?”

Ánh mắt Thiên Ma nhìn chăm chăm vào Giang Thạch, chứa đựng một áp lực uy nghiêm khổng lồ, khiến cả không gian như đông cứng lại, một luồng áp lực vô cùng lớn trực tiếp ập tới trái tim Giang Thạch, khiến hắn khó thở, máu trong người chảy ngược, suýt nữa đổ sập.

“Lực lượng Lôi Thần làm sao sẽ bị ngươi đạt được? Ngươi là truyền nhân của mạch nào?”

Giọng Tổ Sư Thiên Ma lạnh lẽo và cổ xưa, hỏi.

Lôi Thần?

Trong đầu Giang Thạch cuộn cuộn, áp lực quá lớn, biết Tổ Sư Thiên Ma có lẽ hiểu nhầm cái gì, liền nói: “Đệ tử xuất thân từ Hắc Liên Thánh Giáo, cụ thể là đệ tử nào sáng lập ra đã không rõ, đệ tử cũng không nhớ, chỉ biết từ trước tới nay là truyền thừa của Tổ Sư, lịch đại Hắc Liên Thánh Giáo cũng nhiều lần đổi tên, ban đầu gọi là gì cũng không rõ, còn lực lượng Lôi Đình, là đệ tử vô tình có được.”

“Thật sao?”

Thiên Ma nhìn chăm chăm Giang Thạch, ánh mắt thâm thúy.

Toàn bộ gương mặt không lồ như dán sát vào mặt Giang Thạch, tạo ra áp lực không thể tưởng tượng, như muốn nghiền nát linh hồn Giang Thạch vậy.

Giống như một con kiến đối mặt với một sinh vật khổng lồ vô địch...

Sau một hồi lâu.

Gương mặt không lồ mới phát ra giọng nói lạnh lẽo cổ xưa: “Thôi được, ngươi muốn gì?”

Giang Thạch lập tức thở phào nhẹ nhõm, nói: “Vẫn bồi muốn thay máu!”

“Thay máu?”

Gương mặt không lồ lạnh lùng, nhìn xuống Giang Thạch: “Ta sẽ ban cho ngươi một ít tinh huyết Thiên Ma, đủ để ngươi hoá huyết, tự ngươi nắm bắt lấy.”

“Tinh Huyết Thiên Ma?”

Mắt Giang Thạch lóe lên.

Nhưng trước khi kịp phản ứng gì, Giang Thạch đột nhiên cảm nhận khắp bốn phía nồng nặc mùi máu tươi tràn ngập như một biển máu vô tận, nhấn chìm cơ thể hắn.

Tiếp đó là một lực đẩy vô cùng kinh khủng, đẩy mạnh thân thể Giang Thạch ra khỏi nơi đó.

Trong nháy mắt thiên địa quay cuồng, hắn như bị hút ra từ một vòng xoáy đen vô tận.

Xoát.

Giang Thạch xuất hiện trở lại trong căn phòng bế quan, mặt tái nhợt, thở hổn hển, nhưng ngay sau đó sắc mặt thay đổi, chỉ

cảm nhận được trong hư vô, đột nhiên xuất hiện từng giọt từng giọt chất lỏng màu đỏ tươi, từ trên trời rơi xuống, lao thẳng vào cơ thể mình.

Tinh huyết Thiên Ma!

Rầm!

Từng giọt tinh huyết ào tới như thác lũ, chỉ cần rơi lên người, giống như dung nham nóng rực đổ lên da thịt Giang Thạch, khiến da hần đỏ bừng, nóng hổi, quần áo bắt đầu cháy rụi, vạn vạn lỗ chân lông cũng biến thành màu máu.

Đó chỉ là tác dụng của một giọt tinh huyết Thiên Ma.

Tiếp đó là giọt thứ hai, thứ ba, thứ tư...

Giang Thạch cảm thấy như bị nhấn chìm trong dung nham vô tận, ngay cả nhục thân cũng cảm nhận được cơn đau khủng khiếp, như thể sắp tan chảy vậy.

Hắn nhịn không được rên lên đau đớn, ngồi bất chéo chân xuống đất, bắt đầu hết sức vận chuyển Thiên Ma Tội Huyết Bí Pháp, dẫn dắt, tu luyện.

...

Đêm càng khuya.

Trên đại điện.

Giáo chủ Hắc Liên Thánh Giáo Trần Huyền Thiên, qua vài ngày, có vẻ lại già nua đi nhiều, nếp nhăn xuất hiện trên trán, tóc trên đầu đã hoàn toàn bạc trắng, rụng khá nhiều.

Lúc này, trong đại điện, gần như đầy đủ tất cả Đường chủ, Đà chủ, Chấp sự.

Lửa đèn chập chờn, khí tức nặng nề, mọi người đều ngược nhìn Giáo chủ đang đứng trên bậc thềm, hai tay chấp sau lưng,

đi lại qua lại, hai chân mày nhú chặt, dường như đang gánh chịu áp lực vô cùng lớn.

“Tình hình bên ngoài đã hỗn loạn như thế này rồi, Mông Phóng tự lực hủy diệt một nửa lực lượng trung kiên của Bắc Chu, chiến tích tốt thì có tốt, nhưng báo lại tai họa vô tận cho Thánh Giáo của chúng ta, quân Bắc Chu sợ hãi Mông Phóng, chần chẫn càng sẽ cảnh giác với Trời Sinh Kim Cương, trong vài ngày tới, Hắc Liên Thánh Giáo nhất định sẽ gánh chịu đại kiếp chưa từng có, vì vậy hôm nay bốn tọa quyết định chính thức giải tán Hắc Liên Thánh Giáo...”

Trần Huyền Thiên trầm ngâm nói.

Trong đại điện, tất cả Đường chủ, Đà chủ, Chấp sự đều thay đổi sắc mặt, đồng thanh lên tiếng.

“Giáo chủ, tuyệt đối không thể!”

“Không thể, làm sao Thánh Giáo có thể giải thể?”

“Chúng ta thề chết bảo vệ Thánh Giáo!”

“Thề chết bảo vệ Thánh Giáo!”

...

Cả Phong Hành Pháp Vương, Vũ Hành Pháp Vương cũng sắc mặt bất chấp dị thường.

“Giáo chủ, xin cân nhắc cho kỹ!”

“Bốn tọa đã cân nhắc cẩn thận rồi.”

Trần Huyền Thiên phát tay nhẹ, nói: “Quân Bắc Chu không tha cho chúng ta, Khổng thị càng là như thế, bây giờ giải tán, không phải thật sự giải tán, mà là tạm thời, tản mát khắp nơi, đến khi nào Giang Hữu sứ thần công đại thành, Hắc Liên Thánh Giáo sẽ tái lập, vả lại, ta chuẩn bị sau khi Hữu sứ Giang

xuất quan sẽ truyền vị Giáo chủ cho hấn, về sau khi Hắc Liên Thánh Giáo tái lập, hấn chính là tân Giáo chủ...”

Mọi người thay đổi sắc mặt, cúi đầu, im lặng không lên tiếng.

Trần Huyền Thiên nhìn khắp mọi người, sắp nói thêm, nhưng đột nhiên cau mày, bất giác ngẩng đầu lên, mắt lóe ra một tia lạnh lẽo.

“Có biến!”

“???”

Mọi người trong điện cùng ngước lên.

“Bên ngoài quá im ắng, có biến!”

Sắc mặt Trần Huyền Thiên thay đổi, không suy nghĩ, thân thể lao ra ngoài, chưa kịp hoàn toàn lao ra đã toát ra khí thế đáng sợ, quần áo trực tiếp nổ tung, hóa thành hình dạng cao hơn 5 thước, toàn thân đen thui, như ma thần.

Chương 250: Đồ Sát! Vô Địch! 1

Nhưng không kịp hoàn thành hóa hình, một tràng tiếng cười thấp đột nhiên vang lên, hai thủ chương khổng lồ như vượt thú sắc bén không cảnh báo mà vọt tới từ ngoài đại điện, vô hướng Trần Huyền Thiên.

“Muốn giải tán, chạy trốn? Trần Huyền Thiên, ý tưởng tốt đấy!”

Rầm! Rầm!

Hai tiếng nổ vang dội đình tai nhức óc, cả đại điện bị chấn chia năm xẻ bảy.

Khí thế cuộn cuộn, mọi người kinh hãi.

“Lập tức chạy, không được ở lâu!”

Trần Huyền Thiên rống lên.

Đám người Hắc Liên Thánh Giáo đồng loạt thay đổi sắc mặt, chuẩn bị rút chạy.

Nhưng bốn phía, trong bóng tối đã vô số cao thủ ẩn nấp, khí thế hung hăng, ánh mắt lạnh lẽo, phần lớn là cao thủ đã vào Hoán Huyết, đáng sợ vô cùng.

“Giang Thạch vẫn còn ở Hắc Liên Thánh Giáo, giao Giang Thạch ra đây!”

Một tiếng gầm vang lên.

Người nói chính là Thái Thượng trưởng lão thứ hai Không gia!

Khổng Đạo Huyền!

“Xông ra!”

Phong Hành Pháp Vương hô to.

Toàn bộ chiến trường trong chốc lát rơi vào hỗn loạn, tiếng la hét vang lên.

Rất nhiều Đường chủ, Chấp sự lần lượt bị giết.

Trước sự công kích như sói đói của vô số cao thủ Bắc Chu và Khổng gia, những Đường chủ, Chấp sự chỉ ở cảnh giới Võ Thánh này căn bản không thể đỡ nổi một chiêu.

Toàn bộ Hắc Liên Giáo gần như trong chớp mắt hứng chịu đại kiếp tuyệt diệt.

Trần Huyền Thiên ngửa mặt lên trời gầm thét, một mình hấn chặn đứng bốn tên cường giả tuyệt thế, toàn thân gân xanh cuộn cuộn, tràn ngập lực lượng khổng lồ, mỗi quyền đánh ra gần như đều khiến quả núi chấn động, đùng đùng nổ vang, từng tia chớp liên tiếp bùng sáng giữa đêm tối.

Tuy nhiên, chẳng bao lâu một khí thế thần bí kinh khủng nhanh chóng ập tới, khiến Trần Huyền Thiên thay đổi sắc mặt, cảm nhận được áp lực vô cùng khủng khiếp.

“Thánh Linh?”

Mắt hấn mở to, muốn rách cả mí mắt nhưng cơ thể cao hơn 5 thước không hề lui lại, ngược lại gầm lên đáng sợ, thân thể màu đen xỉ của hấn lại bắt đầu phình lên, từ bên trong ngàn vạn lỗ chân lông bắt đầu tràn ra máu tươi, một khí thế còn đáng sợ hơn bùng nổ từ người Trần Huyền Thiên.

Thiên Ma Bạo Huyết Đại Pháp!

Chỉ trong chớp mắt, thực lực Trần Huyền Thiên bạo tăng như là núi lửa phun trào, chân đạp nhẹ, một quyền nghênh đón

một chưởng của tên cao thủ Bắc Chu đang ào tới.

“Bí thuật? Chút tài mọn thôi!”

Cường giả Bắc Chu phát ra âm thanh lạnh buốt, thủ chưởng nhấn xuống, hướng về Trần Huyền Thiên.

Rầm một tiếng, khắp vùng nổ tung, mặt đất thoáng chốc chìm xuống, đất đá phạm vi trong vòng hàng chục thước nát vụn, vô số luồng khí cuộn cuộn bạo phát, sóng khí tỏa ra như mưa dao.

Trần Huyền Thiên ho ra máu, mặt đỏ rực, thân thể nhanh chóng lui lại, điên cuồng gằm lên, mái tóc tung bay tứ tung, như một con thú thú bị kích động phát điên, lao tới tên cường giả Bắc Chu kia.

“Mọi người lập tức rút lui, mau báo Giang Hữu sứ, ngay bây giờ nhất định phải rời đi!”

Trần Huyền Thiên hét to.

Bị một quyền uy lực mạnh nhất của hấn đánh trúng, tên cường giả Bắc Chu kia cũng không khá hơn, máu văng ra từ miệng, thân hình lùi lại, lộ ra một tia sát khí và căm hận.

Trước đó ở Lạc Nhật Sơn chiến với Mông Phóng, hấn bị thương nặng, đến nay vẫn chưa lành, thế mà bây giờ lão già Trần Huyền Thiên này cũng có thể đánh hấn tái phát thương thế.

“Chết đi!”

Hấn gằm giận dữ, lao tới, tay chém mạnh xuống Trần Huyền Thiên.

Trong tiếng nổ đùng đùng, cao thủ Hắc Liên Thánh Giáo bên cạnh liên tiếp tử vong, còn rất nhiều người bị khống chế, như bù nhìn bị ném sang một bên.

Tốc độ của Phong Hành Pháp Vương cực kì nhanh, lẩn tránh được vài tên cao thủ, không quan tâm gì cả lao thẳng về phía hậu viện, muốn báo cho Giang Thạch.

Tuy nhiên vừa mới chạy đến nơi Giang Thạch ở, đột nhiên sắc mặt hắn thay đổi, cảm nhận được một luồng khí thể cực kỳ đáng sợ ào tới từ phía sau, trong miệng không kìm được mà rống lớn:

”Giang Hữu sứ, mau chạy!”

Không đoái hoài tới bất cứ thứ gì, Phong Hành Pháp Vương xoay người lại, hai tay đẩy thẳng ra phía sau.

Một bóng người sau lưng lộ ra vẻ nhe răng cười, khí tức kinh khủng, bàn tay nhẹ nhàng vỗ.

Rầm một tiếng, khí thể bùng nổ, không gian như bị lún xuống, tựa như một ngọn núi đè qua, Phong Hành Pháp Vương phun máu, bay ngược ra sau đập mạnh xuống, hai cánh tay gãy, nội phủ tan nát, khuôn mặt đau đớn vô cùng.

“Hắc Liên Thánh Giáo, chỉ thế thôi à!”

Bóng người vỗ bay Phong Hành Pháp Vương, bật ra từng tiếng cười lạnh ghê rợn.

“Không... Không Đạo Huyền!”

Phong Hành Pháp Vương ho ra máu, lộ vẻ kinh ngạc.

“Tên của lão phu, ngươi cũng dám gọi thẳng?”

Ánh mắt Không Đạo Huyền lạnh băng, ngón tay điểm ra, một luồng kinh lực màu đen nháy mắt bắn ra, nhanh như chớp, Phong Hành Pháp Vương không kịp phản ứng, luồng kinh lực đó đã xuyên thấu ngực hắn, máu phun ra, bay ngược lại, ngực xuất hiện một lỗ máu rộng bằng một đốt ngón tay, cơ thể co giật, suýt tắt thở ngay tại chỗ.

“Tạm thời để người sống, đợi ta xong việc với Giang Thạch, sẽ giải quyết người!”

Không Đạo Huyền lạnh lùng, không giết chết Phong Hành Pháp Vương ngay.

Vì hắn cần hỏi một số việc.

Không Đạo Huyền nhìn chăm chăm phía trước, đôi mắt sắc bén như chim ưng, nhìn về phía căn phòng kia, mặt lộ tia sát khí nhạt, “Thật biết cách chịu đựng, đến giờ này cũng không thềm ra, phải chăng đang bế quan thời khắc máu chót, nếu vậy thì thật đúng là trời cũng giúp lão phu!”

Hắn chấp hai tay sau lưng, thân hình cao lớn, tiến thẳng về phía căn phòng phía trước, mắt lạnh băng, cũng không liếc nhìn, tay áo phất nhẹ, cánh cửa gỗ mục vỡ vụn.

Thân hình hắn bước thẳng vào phòng, chuẩn bị bắt Giang Thạch.

Tuy nhiên vừa bước vào, đột nhiên sắc mặt thay đổi, ngừng đầu lên, rồi hiện lên vẻ kinh ngạc.

Đây là cái gì?

Trong phòng, có một cái kén máu khổng lồ treo lơ lửng, ánh đỏ rực rỡ, kinh hồn bạt vía, đang chậm rãi quay cuồng, từ bên trong kén máu truyền ra khí thể vô biên vô tận, dữ dội kinh khủng, như thể bên trong ẩn nấp một con quái vật kinh khủng vậy.

Không Đạo Huyền chỉ kinh ngạc thoáng qua rồi lập tức nhanh chóng phản ứng lại, thân thể lướt qua, cả lòng bàn tay bùng đỏ, thoáng chốc to bằng một cái vạc sắt, hung hăng vỗ mạnh xuống.

Dù người là cái quái gì, lập tức chết đi!

Rầm rầm!

Một tiếng nổ kinh khủng vang lên, long trời nổ đất, lực lượng đạt tới gần một trăm vạn cân, cực kỳ khủng khiếp, đánh thẳng vào kén máu, lực lượng to lớn khiến cả căn phòng rung chuyển dữ dội, rồi lập tức tan hoang.

Vô số mảnh vỡ, đá vụn bay tứ tung.

Nhưng chịu một công kích kinh khủng như vậy, kén máu vẫn không vỡ vụn ngay, mà vẫn đang quay chậm, ánh sáng đỏ rực càng thêm chói mắt.

Ánh mắt Khổng Đạo Huyền lạnh băng, vây quanh cái kén máu khổng lồ, toàn lực công kích, hai bàn tay nhanh như tia chớp, găm lên, mang theo lực lượng kinh khủng không biết bao nhiêu.

Giống như vô số thiên thạch bắn tới từ mọi phía, dồn dập công kích cái kén máu.

Rầm rầm rầm rầm rầm!

Trong tiếng nổ đinh tai nhức óc liên tiếp vang lên, cuối cùng, cái kén máu không chịu đựng nổi, bắt đầu xuất hiện từng vết nứt nhỏ.

Sau đó đột nhiên nổ bung!

Nhưng ngay khi kén máu vừa bung ra, Khổng Đạo Huyền đột nhiên thay đổi sắc mặt, cảm nhận được một luồng khí thể hùng mãnh đập vào mặt như một cơn cuồng phong, tức thì che phủ người hắn, mang tới một cảm giác đáng sợ vô tận không lường trước được.

Chương 251: Đồ Sát! Vô Địch! 2

Khổng Đạo Huyền đưa tay lên trời gầm lên.

“Cự Thần Cự Hận!”

Xoạt!

Thân thể hắn lại phình lên, làn da đỏ rực, cơ bắp sưng to, mái tóc trắng dựng đứng lên như từng căn dây thép, lao thẳng về phía bóng đen trước mặt.

Tuy nhiên hoàn toàn vô dụng, một khắc đối mặt, cánh tay hắn bị một bàn tay khổng lồ khác nắm chặt, chưa kịp phản ứng đã nghe rắc một tiếng, cả cánh tay Khổng Đạo Huyền bị bẻ nát, rồi giật mạnh một cái.

Ọc!

Máu bắn tung tóe, tiếng la hét đau đớn vang lên!

Khổng Đạo Huyền ôm bả vai đứt lìa, kinh hoàng gào thét, mái tóc bay múa, thân hình lao đảo lù lị.

Một cánh tay của hắn, thực sự bị đối phương xé ra.

Cả mạch máu, dây thần kinh, cơ bắp, xương ống trong tay cũng bị lôi ra ngoài.

Đau đớn khó có thể tưởng tượng ập tới!

Lúc này Khổng Đạo Huyền mới nhìn rõ được “quái vật” trước mặt.

Chỉ thấy “quái vật” này cao hơn 3 thước, toàn thân đỏ rực, cơ bắp sưng phồng, từng lỗ chân lông phun ra luồng huyết khí

nóng ẩm, trong miệng và mũi phát ra âm thanh hừ hừ, liên tục thở ra khí nóng.

Hàng loạt đường kinh mạch to và

Người kia tóc đen che khuất nửa mặt, ánh mắt lãnh đạm, trên tay vẫn cầm cánh tay đầm máu của Không Đạo Huyền, gió thổi bay mảng tóc đen, lộ ra gương mặt của tôn “quái vật” này.

“Giang Thạch, ngươi... ngươi là Giang Thạch? Không thể nào?”

Không Đạo Huyền che vết thương, lộ ra vẻ kinh hãi.

Giang Thạch, sao có thể đáng sợ đến thế?

Hắn đã khai phá thể chất thành công?

Còn kinh khủng hơn cả Mông Phóng?

“Ngươi là ai? Dám xâm nhập Thánh Giáo của ta!”

Giọng nói Giang Thạch trầm thấp, khàn khàn, như bị mất nước, toát ra khí thế đáng sợ, mắt tối om, bóp nát cánh tay trên tay.

Không Đạo Huyền lập tức cảm nhận được một áp lực kinh khủng, rống lên, ngón tay chỉ thẳng vào Giang Thạch.

“Thiên Khuyết Chỉ!”

Xèo xèo xèo xèo!

Bảy tám luồng ánh sáng đen như tia chớp bắn ra từ tay Không Đạo Huyền, ào thẳng tới Giang Thạch.

Thiên Khuyết Chỉ, bí pháp tuyệt thế của Không thị!

Thiên có khuyết, nhân cũng thế, một khi sử dụng, có thể gây sát thương tối đa cho kẻ địch.

Tuy nhiên!

Rầm rầm rầm rầm!

Giang Thạch vùng tay áo lên, tất cả ánh sáng đen ào tới đều bị bàn tay hắn chặn lại, trên người hắn nổ tung ra từng luồng khí lẫm, ngoài một vài vết đen mờ, hắn hoàn toàn không hề hấn gì.

Không Đạo Huyền hoàn toàn choáng váng.

Không thể nào!

Phòng ngự của gã này?

Hừ!

Thân thể Giang Thạch thoáng chốc biến mất, nhanh tới mức không thể nhìn rõ.

Lân Lôi Bộ!

Tóc gáy Không Đạo Huyền dựng đứng, không dám suy nghĩ gì, chân đạp mạnh xuống, quay người chạy trốn, nhưng quá chậm, Giang Thạch đã vọt tới từ phía sau, hai cánh tay cực kỳ hung mãnh vòng ra, ôm chặt lấy Không Đạo Huyền, siết mạnh.

Rắc rắc rắc rắc!

Tiếng xương gãy liên tiếp nghe cực kỳ rùng rợn, khiến mọi người tóc gáy dựng đứng, Không Đạo Huyền kêu gào thảm thiết trước nay chưa từng có.

Hắn cảm giác như có hai quả núi cổ khổng khiếp đang ép lại, nghiền nát, khiến xương sườn hắn vỡ vụn, xương ức tan nát, nội phủ rách tươm, huyết nhục và nội phủ phun ra từ miệng, lỗ mũi, hậu môn.

“Giang Thạch... Giang Thạch...”

Rầm!

Không Đạo Huyền như quả trứng, nổ tung ra ngay tại chỗ, Giang Thạch xé đôi hấn ngay chính giữa, hai đoạn thi thể bay ra xa, máu bắn tung tóe, tràn diện kinh khủng.

Về mặt Giang Thạch lãnh đạm, bước thẳng ra ngoài, thính giác cực kì nhạy bén của hắn nghe rõ tiếng kêu la đau đớn và hỗn loạn bên ngoài.

Đột nhiên Giang Thạch bước chân chững lại, xoay người, mắt lạnh lùng bắn ra ánh sáng, thân thể lao nhanh về một phía.

Phong Hành Pháp Vương liên tục ho ra máu, có một vết thủng trên ngực, đang dần vật đau đớn, sắp không còn chống đỡ được nữa, khí tức yếu ớt.

Không suy nghĩ nhiều, Giang Thạch lấy ra một giọt huyết dịch xích đen, dứt ngay vào miệng Phong Hành Pháp Vương.

“Mau, mau chạy đi, quân Bắc Chu hợp sức một đám thế gia phản đồ, đêm hôm tập kích Hắc Liên Thánh Giáo, chạy mau...”

Phong Hành Pháp Vương khó khăn nói, liên tục ho ra máu.

“Giáo chủ đâu?”

Giang Thạch hỏi.

“Giáo chủ bị chặn lại, chạy mau đi!”

Phong Hành Pháp Vương tiếp tục.

Mắt Giang Thạch lạnh băng, không suy nghĩ, thân thể nhanh chóng lao ra ngoài viện, toàn bộ tốc độ bùng nổ tới cực hạn, như là một cơn lốc cuồng bạo.

Vừa lao ra, chợt thấy hai tên cao thủ Bắc Chu nhếch môi cười, xông tới từ phía trước, trông thấy Giang Thạch đều ngạc nhiên, chưa kịp phản ứng đã bị Giang Thạch đấm một quyền.

Rầm!

Một luồng nhiệt khí kinh khủng thoát chốc bùng nổ, như hàng chục quả đạn pháo nổ tung, chỉ bằng lực lượng khủng khiếp từ quyền phong, hai cao thủ hoán huyết kia bị Giang Thạch nện bạo cơ thể, máu tươi văng tứ tung.

Toàn bộ mặt đất như bị cán một vệt sâu hàng chục thước, kéo dài hàng chục thước.

Về mặt Giang Thạch lạnh lẽo, không dừng lại, lao thẳng tới, dọc đường bất cứ tên cường giả Bắc Chu nào đụng phải hấn đến bị một quyền của hấn nện bạo.

Không ai có thể chặn được một quyền của hấn.

Hấp thu huyết tinh Thiên Ma, nhục thân Giang Thạch bạo tăng đến tột đỉnh.

Tu vi cũng tăng mạnh, một bước đột phá đến Hoán Huyết lục trọng thiên!

Hiệu quả này, thật khó có thể hình dung!

Rất nhanh Giang Thạch xuất hiện bên ngoài, nhìn thấy xa xa Giáo chủ Hắc Liên đã lâm vào trạng thái điên cuồng, bạo huyết vẫn không phải đối thủ của tên cường giả kia, trong tiếng nổ liên hoàn, hấn chịu đựng bảy tám đòn, bay ngược ra xa, gầm lên giận dữ, tràn ngập giận dữ và không cam lòng, đâm mạnh xuống đất.

Giang Thạch tốc độ nhanh như chớp, gần như trong chớp mắt đã bay tới, vừa lúc tên kia vỡ xuống Trần Huyền Thiên, định chụp lấy Trần Huyền Thiên, Giang Thạch đã vỡ tới một chương.

Rầm rầm!

Mặt đất rung chuyển, tiếng nổ kinh khủng vang lên.

Vô số đá núi vụn vỡ bay tán loạn.

Thân thể Giang Thạch ổn định hạ xuống đất, sắc mặt âm trầm, mái tóc đen tung bay, thân thể bốc hơi nóng sục sôi, cầm thân thể Trần Huyền Thiên, đặt sang một bên, lập tức phong ấn huyết đạo, cầm máu, đút vào miệng hắn một giọt chất lỏng xích đen, xoay người lại nhìn ra xa.

Chỉ thấy đối phương cũng đón được một chương của Giang Thạch mà yên ổn rơi xuống, ánh mắt nghi hoặc nhìn qua Giang Thạch.

Chương 252: Giao Chiến Thánh Linh! Giết!! 1

Hai người va chạm một chiêu, chiến trường hỗn loạn, khí thế ngang dọc, nền đất giữa hai người bị chấn ra một cái hố sâu không lồ, kéo dài mười mấy thước.

Cường giả Bắc Chu kia đầu tiên là kinh hãi, ngay sau đó lập tức nhìn chăm chăm Giang Thạch, con người co lại, cất tiếng rống: “Người chính là Giang Thạch?”

Động tĩnh ở đây thu hút sự chú ý của cường giả các hướng khác.

Mọi người đều thay đổi sắc mặt, từ bốn phía tám hướng nhanh chóng di chuyển tới, tốc độ của mỗi người đều vô cùng nhanh.

Càng nhiều người nhanh chóng chụp lấy các Đường Chủ và Chấp Sự của Hắc Liên Thánh Giáo, giống như nắm lấy một đám bù nhìn, lập tức rơi xuống bốn phía.

“Giang Thạch, ngươi là Giang Thạch? Nhanh chóng đầu hàng, không thì chúng ta sẽ giết những người này!”

Một cường giả Bắc Chu tùy tiện chụp lấy thân thể của Viên Khiếu Thiên, quát tháo.

“Đúng, lập tức đầu hàng!”

“Giang Thạch, còn không đầu hàng!”

Các cường giả Bắc Chu khác liên tục gào lên, hoảng hốt bất định, tay nắm các đệ tử khác của Hắc Liên Thánh Giáo.

Bọn họ khó khăn lắm mới đánh bại Mông Phóng, thiệt hại nặng nề không thể tưởng tượng được, bây giờ xông tới, chuẩn bị diệt trừ tôn Trời Sinh Kim Cương thứ hai, nhưng giờ đây tôn Trời Sinh Kim Cương thứ hai này thực lực đã đáng sợ đến thế?

Hắn một chiêu cân sức với Thái Thượng Trưởng Lão Thánh Linh.

Làm sao có thể?

Giang Thạch cau mày, nhìn về phía trước mặt.

Chỉ thấy các đường chủ và Chấp Sự của Hắc Liên Thánh Giáo, tất cả đều bị khống chế huyết đạo, ngay cả ám huyết cũng bị phong ấn, sắc mặt u ám, thân mang trọng thương, ở trong tay bọn chúng, không cử động được.

“Đe dọa ta?”

Giang Thạch ngữ điệu lạnh lùng.

“Giang Thạch, người đừng giả bộ, người bên ngoài không biết người, Lũng Tây Trương thị chúng ta há có thể không biết rõ tính cách của người? Người tin không, chúng ta lập tức giết những người này?”

Bất thành linh, một tên trưởng lão Trương thị thân thể khổng lồ, cất tiếng gầm thét, thân cao tới ba thước, cầm hai bóng người, bước ra hai bước, thân thể đầy giáp cốt, khí thế hùng hực, huyết quang cuộn cuộn.

“Thật sao?”

Ánh mắt Giang Thạch rất lạnh, nhìn tên trưởng lão Trương thị kia, nói: “Người dám động đến một sợi tóc của bọn họ, người tin hay không ta đồ toàn bộ Lũng Tây Trương thị các người đầu tiên?”

“Giang Thạch, người... người đừng ép ta!”

Trưởng lão Trương thị kia sắc mặt kinh phần, cầm chặt hai vị đường chủ Hắc Liên Thánh Giáo.

“Buông người xuống, bằng không cả nhà ngươi đều phải chết!”

Ngữ khí Giang Thạch lạnh lùng.

“Giang Thạch, ngươi thực sự vượt ra khỏi dự đoán của lão phu, Mông Phóng đã mạnh đến như vậy, không ngờ ngươi cũng đạt đến trình độ này, không uổng là Trời Sinh Kim Cương, thể chất của các ngươi không nên xuất hiện ở thế gian này!”

Cường giả Bắc Chu vừa đối cứng một chiêu với Giang Thạch, giọng nói già nua, đột nhiên trở nên âm u, mở miệng, đôi mắt sâu thẳm như mực nhìn chằm chằm Giang Thạch, nói, “Tuy nhiên lão phu vốn khoản đãi nhân tài, ta có thể cho ngươi một cơ hội, quy thuận Trường Sinh Giáo ta, dâng linh hồn cho Trường Sinh Thiên, từ đây về sau, mọi người chính là người nhà!”

Khí thế trên người hắn cuộn cuộn khủng bố, oai hùng kinh khủng, lực lượng Thánh Linh trong cơ thể tuần hoàn kích phát, trấn áp vết thương bên trong do Mông Phóng đánh ra.

Hắn tên là Ba Nhĩ Đạt, là một tên Thái Thượng Trưởng Lão của Trường Sinh Giáo Bắc Chu, địa vị tôn kính, thực lực cường đại, đã hơn bốn trăm tuổi, trước đây là một trong mấy vị cao thủ Thánh Linh vây công Mông Phóng, nhưng bây giờ chỉ còn một mình hắn sống sót.

Đối với Trời Sinh Kim Cương, lúc này hắn đã sinh ra sợ hãi từ tận đáy lòng.

Quái vật như thế, nhất định phải tiêu diệt triệt để!

Rõ ràng vẫn chưa đạt đến Thánh Linh, nhưng có thể cứng rắn chém giết Thánh Linh! Lực lượng như vậy, ai có thể tưởng

tượng?

Ai mà không biết, Thánh Linh phía dưới đều là giun dế!

“Tính toán, ta không có hứng thú.”

Giang Thạch lạnh lùng đáp, nói: “Hôm nay các ngươi xông vào Hắc Liên Thánh Giáo ta, giết nhiều người như vậy, kết cục của các ngươi chỉ có thể là chết!”

“Vô lễ!”

“Giang Thạch, ngươi không biết sống chết!”

“Ngạo mạn tự đại, không biết sợ hãi, ngươi muốn đâm người ở đây chôn vùi theo ngươi sao!”

“Nhanh hành động, trước tiên giết đường chủ của Hắc Liên Thánh Giáo, không tin hắn còn có thể thờ ơ!”

Một lũ cường giả Bắc Chu gầm lên hỗn loạn.

Không ít người tay vừa dùng sức chuẩn bị trực tiếp ra tay giết chóc.

Nhưng ngay lúc đó, Giang Thạch đột nhiên rống lên một tiếng, không có bất cứ điềm báo nào, âm thanh khủng bố mà kinh khủng, giống như tiếng gầm của quái thú thượng cổ, vô biên vô tận, lập tức xuyên thấu qua đại não của tất cả mọi người.

“Gầm”

Rầm rầm!

Tức thì trời long đất lở, nhật nguyệt vô quang, vô số khí lãng cuộn cuộn dâng lên, chấn động thiên địa, giống như vang lên trong linh hồn của mỗi người.

Một khoảnh khắc, tên trưởng lão Trương thị ở phía trước kêu lên thảm thiết, cảm giác trong đầu trống rỗng, miệng mũi

phun máu, kêu thảm thiết, toàn bộ đầu óc giống như bị chiến chùy vạn cân tàn nhẫn đập mạnh một cái.

Không chỉ là hắn, tất cả mọi người ở khu vực này cũng vậy, không ai không thất khiếu phun máu, còn giáo chúng Hắc Liên Thánh Giáo trong tay bọn họ càng thảm hại hơn, gần như ngay lập tức bị tiếng gầm của Giang Thạch chấn ngất đi.

Rầm!

Âm thanh vừa rơi xuống, thân thể Giang Thạch lập tức biến mất, như thuần di một khắc xuất hiện ở gần trường lão Trương thị, hai bàn tay dùng sức xé mạnh, bốp một tiếng, máu bắn tung tóe, tiếng kêu thảm liên tục, đôi tay của đối phương bị nhổ đi tận gốc ngay lập tức, cơn đau muốn chết đi sống lại, suýt nữa ngất đi.

Giang Thạch tiếp theo đánh ra một quyền phá không, rầm một tiếng, đánh bay đối phương, Giang Thạch theo đúng như quy luật, Luân Lôi Bộ triển khai đến cực hạn, lợi dụng khoảnh khắc mọi người lún sâu vào trống rỗng và đau đớn, liên tục thuần di, một quyền một người, liên tiếp đánh bay hơn mười tên cường giả Bắc Chu.

Cho đến lúc này, cường giả Bắc Chu Ba Nhĩ Đạt mới phản ứng lại, cả kinh giận dữ, gầm lên một tiếng, thân thể chớp mắt xông tới Giang Thạch.

“Tiểu bối vô lễ!”

Phụt!

Một chiêu chỉ kiếm của hắn lập tức điểm chỉ ra, uy lực kinh khủng.

Huyền Băng Chỉ!

Một tia sáng trắng cực xạ mà đến, mang theo hàn khí gần như lập tức lao thẳng về phía thân thể Giang Thạch.

Giang Thạch cau mày, cánh tay nâng lên, tức khắc chặn trước mặt.

Rầm!

Một tiếng sấm lớn vang lên, hàn khí cuộn cuộn, sóng triều bành trướng.

Hàn khí đáng sợ tức khắc bao trùm phạm vi hơn mười thước, đóng băng nền đất, khắp nơi đều là sương trắng ngập tràn.

“Không biết sống chết!”

Trên mặt tên cường giả Bắc Chu Ba Nhĩ Đạt lộ vẻ tàn nhẫn.

Huyền Băng Chỉ, chính là pháp môn tối thượng của Trường Sinh Giáo Bắc Chu, ngay cả trong siêu phẩm võ học cũng có thể xếp vào hàng đầu, luyện đến cực hạn, uy lực cường đại, thậm chí có thể sáng ngang một chút [Huyền Cấp Võ Học].

Công phu mấy trăm năm của hắn đều trên một chiêu này, lực lượng điểm ra nào có thể đón đỡ đơn giản như vậy?

Tuy nhiên không bao lâu mắt hắn trừng lớn, nụ cười đông cứng trên mặt.

Khi hàn khí đáng sợ hoàn toàn tiêu tan, thân ảnh Giang Thạch xuất hiện trở lại tầm mắt của hắn, thân cao hơn ba thước, từ trên xuống dưới đầy là nhiệt khí nóng chảy, khuôn mặt lạnh lùng, da đỏ bừng, cánh tay vẫn làm động tác chặn đỡ ở phía trước.

Huyền Băng Chỉ đáng sợ như vậy lại không hề để lại thương tổn trên người hắn.

Chương 253: Giao Chiến Thánh Linh! Giết!! 2

Ngoại trừ cánh tay xuất hiện một khối băng mỏng, dường như không có tác dụng gì.

Thậm chí khối băng mỏng kia cũng bị hấn chấn động, vỡ tan, cánh tay di động tự do, cường hấn hữu lực.

“Làm sao có thể?”

Ba Nhĩ Đạt cất tiếng kinh hô.

Hấn là Thánh Linh a!

Cho dù cảnh giới Thánh Linh của hấn là nhờ Trường Sinh Thiên trợ giúp mới có thể đạt tới, nhưng dù sao cũng là Thánh Linh chân chính a!

Toàn lực điên ra Huyền Băng Chỉ thế mà không thể làm thương tổn Giang Thạch một chút nào?

Mở trò đùa gì thế?

Các cường giả Bắc Chu khác cũng lộ vẻ kinh hãi, mắt mở to, không thể tin được.

“Thánh Linh chỉ đến thế? Thật đáng thất vọng!”

Giang Thạch ngữ điệu lạnh lẽo, tràn ngập sát cơ đáng sợ.

Ba Nhĩ Đạt biến sắc, bởi vì thân ảnh Giang Thạch lập tức biến mất, hoàn toàn không nhìn thấy dấu vết.

Nhưng hấn dù sao cũng là cao thủ cảnh giới Thánh Linh, phản ứng cực nhanh, gần như một khắc đã nhanh chóng quay đầu lại, lực lượng toàn thân tập trung đến cực hạn, toàn bộ

thân thể tiếp tục phòng lên trên cơ sở ban đầu, một chương một chỉ đồng thời đánh về phía sau.

Đại Lực phá Thiên Chương!

Huyền Băng Chỉ!

Hai đại võ học đều là siêu phẩm võ học nổi danh khắp Bắc Chu, uy lực chồng chất, giống như hai quả tên lửa khủng bố trực tiếp hung hăng bắn thẳng về phía sau.

Rầm!

Một âm thanh chói tai vang lên, toàn bộ không khí phía sau hoàn toàn nổ tung.

Giống như có một luồng lôi điện trắng xẹt qua, sóng xung kích kinh khủng không thể tả.

“Chết đi!”

Ba Nhĩ Đạt hung hăng gầm thét.

Hai đại tuyệt học chồng chất lên nhau, uy lực lớn đến mức ngay cả hãn cũng cảm thấy kinh hãi.

Thân ảnh Giang Thạch gần như vừa mới hiện lên đã nhìn thấy một luồng ánh sáng chói lóa lao tới thân thể mình, sắc mặt âm trầm, toàn thân cũng đột ngột phình lên, như bơm phồng.

Cự Thần Cự Hận!

Kình lực và lực lượng hợp nhất!

Một khoảnh khắc, lực lượng của Giang Thạch đẩy lên đến tột đỉnh, toàn bộ bàn tay như cái nồi sắt khổng lồ, lóe lên ánh sáng chói lóa màu đỏ.

“Thánh Linh thì có thể thế nào? Chết đi!”

Rầm!

Một cái tát quét tới, bắn ra khí lãng và tia sáng vô tận.

Trong sự va chạm đáng sợ, ánh sáng khủng bố của Ba Nhĩ Đạt đánh ra gần như tức khắc đã bị vỡ nát, một bàn tay khổng lồ khủng bố xuyên qua không gian, trực tiếp vỗ mạnh vào vùng ngực của hắn, rầm một tiếng, lồng ngực của hắn tức khắc bị đập lún xuống, máu tuôn rơi khắp nơi, lực lượng hắn tiếp nhận từ một kích này là không thể tưởng tượng, cổ họng gào to, bay ngược ra sau.

Ngay khi hắn vừa bay ra sau, anh mắt Giang Thạch lạnh băng, khí thế rùng rợn, Lân Lôi Bộ gần như lập tức bùng nổ, nhanh đến cực độ, xuất hiện ở ngay phía trước Ba Nhĩ Đạt.

Ba Nhĩ Đạt đang ở giữa không trung chưa kịp phản ứng, đã bị Giang Thạch một quyền đánh tới mặt.

Rầm!

Lực lượng khủng bố bùng nổ, toàn bộ đầu Ba Nhĩ Đạt lập tức bị đập một cái lún xuống, nứt nẻ vỡ vụn, dịch não hỗn hợp máu tươi bắn tung tóe khắp nơi, thi thể bay lên cao vút, đã man vô cùng.

“Thánh Linh, cũng chỉ có thể thôi!”

Giang Thạch ngữ điệu lạnh băng.

Bốn phía, tất cả mọi người thay đổi sắc mặt.

Giáo chủ Hắc Liên Thánh Giáo càng là con người co ròi út, gằm to, “Giang Thạch cẩn thận, hắn chưa chết!”

Giang Thạch cảm thấy không ổn, đột nhiên ngẩng đầu lên.

Bị một quyền của hắn đánh vỡ nửa cái sọ, thi thể bay lên trời của Ba Nhĩ Đạt bây giờ rơi xuống từ trên trời, trong mắt còn lại trực tiếp lóe lên ánh sáng đỏ chói mắt, một khí lực tinh thần kinh khủng lập tức cuộn cuộn tràn xuống.

Rầm rầm!

Trong khoảnh khắc, ảo giác tái sinh, hỗn loạn bất thường.

Giang Thạch trong chớp mắt xuất hiện ở chiến trường kỳ dị cổ đại, khắp nơi đều là bóng ma lượn lờ, tiếng kêu rên đau đớn ở đâu cũng có, thi thể trôi nổi, u ám náo nức, một mảnh vô tận.

Trong vô số ảo cảnh ấy, sắc mặt Ba Nhĩ Đạt tàn nhẫn, thần thái kinh khủng, cơ thể hung hăng lao xuống từ giữa không trung, một bàn tay trực tiếp đâm xuống đỉnh đầu của Giang Thạch.

“Nghịch súc! Dám làm ta bị thương đến tình trạng này, người mãi mãi không bao giờ hiểu được Thánh Linh cường đại như thế nào!”

Tuy nhiên!

Ngay khi bàn tay của hắn vừa chọc xuống, Giang Thạch đột ngột ngừng đầu lên, đôi mắt lóe lên vẻ khinh miệt.

Không khác gì ảo cảnh trước mắt hoàn toàn không có bất kỳ ảnh hưởng nào đối với hắn.

Sắc mặt Ba Nhĩ Đạt kinh biến, không thể tin được.

Giang Thạch giơ cao bàn tay, tiếp tục đâm mạnh vào không trung.

Rầm!

Một luồng khí thể kinh thiên động địa không thể tưởng tượng nổi bắn lên trời, một quyền lần nữa đánh trúng vào thân thể Ba Nhĩ Đạt, bắn thân thể của hắn lên trời lần nữa, tan xương nát thịt, máu bắn tung tóe, giống như bị một ngọn núi đá vô cùng khủng bố đánh trúng, tiếng gào thét vang trời, nện mạnh xuống xa xa.

Lần này Giang Thạch nhìn rất rõ.

Chỉ thấy trên thi thể bị đập bay của Ba Nhĩ Đạt, các vết thương khủng bố trước đó còn trên người hắn bây giờ lại lấy tốc độ mà mắt thường có thể thấy nhanh chóng tự phục hồi, thậm chí cả nửa bên khuôn mặt đã vỡ vụn cũng nhanh chóng tái tạo lại.

Siêu tốc phục hồi!

Siêu tốc tái sinh!

“Giang Thạch cẩn thận, cao thủ Thánh Linh, huyết mạch phản tổ, ngoại thân có thánh màng, không đập nát thánh màng, không thể giết chết, bọn hắn có thể không ngừng tái sinh và phục hồi!”

Trần Huyền Thiên kêu to.

“Thánh màng?”

Ánh mắt Giang Thạch âm lãnh, toàn thân thể dưới sự gia trì của lực lượng tốt đỉnh, lại một lần nữa biến mất, chỉ còn lại tàn ảnh.

Ta không tin không thể đập nát thánh màng của ngươi!

Rầm!

Gần như một khắc đã xuất hiện trước mặt Ba Nhĩ Đạt, Ba Nhĩ Đạt thậm chí không có thời gian phản ứng, hắn vừa ngã xuống ở xa xa, đã nhìn thấy Giang Thạch xuất hiện ở bên cạnh ngay lập tức.

Đây là tốc độ gì?

“Hàn Băng Phong Bão!”

Hắn bỗng nhiên hét lên một tiếng, hai tay liên hoàn, trong nháy mắt đánh ra vô số chương lực, hàn khí ngập trời, khiến thiên địa nhất thời trở nên trắng xóa một mảnh.

“Rút lui, tất cả mọi người lập tức rút lui!”

Hắn kêu gào thảm thiết, phát lệnh.

Tôn Trời Sinh Kim Cương thứ hai này đã hoàn toàn trưởng thành, thậm chí một số phương diện còn quái dị hơn Mông Phóng nhiều lắm, khiến hắn cảm thấy sợ hãi!

Lực lượng người này tuy không bằng Mông Phóng, nhưng cũng đã gần ngang nhau.

“Cái gì?”

Các cao thủ Bắc Chu còn lại và dư đảng các thế gia phản bội, tất cả đều mắt tròn, lộ vẻ hoảng sợ.

“Giết sạch những chấp sự của Hắc Liên Thánh Giáo, lập tức rút lui!”

Trong đó một cao thủ Bắc Chu gầm lên, liền muốn lại ra tay, nhưng lúc này thân thể hơn năm thước của Trần Huyền Thiên lại lao tới một lần nữa, ra tay.

Hai bên lập tức một lần nữa giao thủ với nhau, phát ra âm thanh chói tai đáng sợ.

Trong từng âm thanh va chạm đáng sợ này, một tiếng kêu thảm đặc biệt thê lương vang lên.

-A!

Khiến tóc gáy người ta dựng đứng, y như tiếng dạ xoa khóc thét, lại như vượn già hét dài.

Trong nháy mắt khuếch tán toàn bộ khu vực đỉnh núi.

Trong lòng tất cả mọi người run lên, vội vàng nhanh chóng quay đầu lại, thấy được một màn cả đời bọn họ đều không thể quên.

Toàn thân Giang Thạch lóe ra hồng quang, gân xanh vặn vẹo, thân hình đáng sợ gần ba thước năm hung hăng cầm lấy

hai mảnh thân thể của Ba Nhĩ Đạt, máu tươi đầm đìa, nội phủ, máu thịt rải rác đầy đất.

Hắn cứ nhiên sinh sinh xé sống cường giả Thánh Linh !

“Thái thượng trưởng lão!”

Rất nhiều cường giả Bắc Chu hoảng sợ kêu to.

“Thánh mạng? Ta không tin thật sự đánh không phá!”

Ngữ khí Giang Thạch lạnh lùng, trong hai tay đột nhiên lóe lên lôi điện.

Lực lượng lôi đình!

Bùm bùm bùm!

Bạch quang khổng lồ trong nháy mắt bao phủ hai nửa thân thể tàn phế của Ba Nhĩ Đạt, điên cuồng truyền vào trong thân thể đối phương, trong từng đợt tiếng kêu thảm thiết chói tai, Giang Thạch đột nhiên có loại cảm giác kỳ dị, thật giống như một tảng vô cây cứng cối vẫn ngăn ở trước mắt bị hấn hung hăng chấn nát, đột nhiên có một loại cảm giác thông suốt khó tả.

Mà khi tảng ‘Vô cây’ này bị nghiền nát trong nháy mắt, Ba Nhĩ Đạt trong lòng bàn tay hắn rốt cuộc chịu không nổi, kêu thảm một tiếng, hai nửa thân thể nhanh chóng co quắp, khí tức sinh mệnh giống như nền tảng trong gió, rất nhanh liền dập tắt.

Hoàn toàn bất động!

Ba Nhĩ Đạt, chết!

Chương 254: Thập Long Thập Tượng! 1

Bốp!

Giang Thạch ném xuống hai nửa thi thể của Ba Nhĩ Đạt, giống như vút rác rưởi, rơi xuống đất, ngay sau đó bàn chân của hắn đạp mạnh.

Bốp một tiếng, hai nửa thi thể giống như dưa hấu nổ, máu bắn tung tóe.

Tất cả mọi người đều sững sờ, kinh hãi trong lòng, không thể tin được.

Bọn họ nhìn thấy gì?

Cường giả cấp Thánh Linh của Bắc Chu bọn hắn lại chết thêm một người?

Trước đó bị Mông Phóng liên tiếp giết chết bốn người, bây giờ lại chết thêm một người!

Tôn Trời Sinh Kim Cương thứ hai, đã hoàn toàn trưởng thành?

“Chạy mau!”

Không biết ai hô lớn một tiếng, tất cả các cường giả Bắc Chu và dư đảng thế gia đều hoảng loạn chạy trốn, tốc độ của mỗi người đều vô cùng nhanh chóng, căn bản không dám ở lại lâu.

Hận cha mẹ không thể sinh thêm tám cặp chân.

Ngay cả giáo chủ Hắc Liên Thánh Giáo Trần Huyền Thiên lúc này cũng hoàn toàn sững sờ, nhìn Giang Thạch, không biết Giang Thạch đã đạt đến cảnh giới nào.

Nhưng rất nhanh hấn chấn động trong lòng, biết Giang Thạch tuyệt đối đã cầu thông thành công với Thiên Ma!

Bởi vì ngay lúc này, Giang Thạch cho hấn uống một giọt chân huyết Thiên Ma!

Chính là giọt chân huyết Thiên Ma này đã giam cầm thương thế của hấn, kéo hấn thoát khỏi tình trạng hấp hối từ bí pháp “Thiên Ma Bạo Huyết”, nếu không có giọt chân huyết Thiên Ma này, lúc này hấn đã chết thảm!

Thấy tất cả cường giả Bắc Chu và dư đảng thế gia đều hoảng loạn chạy trốn, ánh mắt Giang Thạch lạnh lẽo, khủng bố không nói nên lời, thân hình đột nhiên biến mất.

Lân Lôi Bộ!

Rầm!

Tiếng vang xa xa, khí lẫm cuộn cuộn, bùng nổ khí thế kinh thiên, tiếng kêu thảm thiết vang lên, xác chết bay lung tung.

Đây là một cuộc tàn sát một chiều.

Trước đây bọn hấn đã làm thế nào đối với Hắc Liên Thánh Giáo, bây giờ Giang Thạch chính là đang trả lại tất cả.

Thậm chí thủ đoạn của Giang Thạch còn dã man hơn!

Lực lượng khủng bố tác dụng xuống, khiến cho cơ thể của bọn chúng tan nát, máu bắn tung toé, cơ bản không có một thi thể nào nguyên vẹn.

Rất nhanh, tất cả kẻ địch đều bị xóa sổ gần hết.

Chỉ còn sót lại một kẻ còn sống.

Đây là một cao thủ Hoán Huyết của Bắc Chu, trông có tuổi không lớn, là khuôn mặt trung niên, có vẻ ở độ tuổi ba mươi, mặt đầy sợ hãi, run rẩy, bị Giang Thạch túm lấy đầu óc, linh hồn gần như đóng băng vì sợ hãi.

“Cao thủ Thánh Linh vừa này là Thái Thượng Trưởng Lão của các ngươi phải không? Ta cần võ công bí tịch của hắn, thứ kình lực hàn khí kia không tồi, ngươi có biết không?”

Giang Thạch hỏi.

“Biết, biết!”

Cao thủ trung niên kia sợ hãi vô cùng, liên tục gật đầu.

“Rất tốt, ngươi có thể sống sót!”

Giang Thạch bình tĩnh nói, cảm thân thể của hắn, đi về phía đỉnh núi.

Không lâu sau, đã xuất hiện lần nữa ở đỉnh núi.

Giáo chủ Hắc Liên Thánh Giáo, Phong Hành pháp vương, Vũ Hành pháp vương đã một lần nữa tập hợp lại với nhau, đang nhanh chóng chinh đốn đám người, chỉ thấy các đường chủ, chấp sự trước đây bị tổn thất hơn một nửa, vô cùng thảm.

“Giáng Hữu sứ, ngài... ngài câu thông Thiên Ma thành công!”

Sắc mặt Phong Hành pháp vương chấn động, không nhịn được hỏi một câu.

“Không sai, tuy nhiên đáng tiếc, ở giữa bị gián đoạn, nếu không lực lượng của bây giờ ta còn phải mạnh hơn.”

Ngữ khí Giang Thạch trầm xuống, mở miệng nói, đột nhiên nhìn về phía giáo chủ, “Giáo chủ, trong quá trình tẩy luyện bởi

chân huyết Thiên Ma bị người ngắt quãng, về sau có thể tiếp tục câu thông hay không?”

Giáo chủ Hắc Liên Thánh Giáo nhẹ nhàng lắc đầu, thở dài, nói, “Nhục thân của Thiên Ma Tổ Sư bị phong ấn, linh hồn bị phân tán thành mười mấy phần, mỗi lần câu thông thành công, đều cần chờ đợi nửa năm mới có thể câu thông trở lại, trong thời gian này là không thể câu thông.”

“Chờ đợi thêm nửa năm?”

Giang Thạch nhăn mày.

“Đúng vậy, Thiên Ma Tổ Sư không có nhục thân, tất cả hoàn toàn dựa vào linh hồn còn sót lại, linh hồn còn sót lại của hắn mỗi lần tỉnh dậy đều cần tu dưỡng nửa năm mới có thể tích lũy đủ lực lượng.”

Giáo chủ Hắc Liên Thánh Giáo nói.

“Được rồi.”

Tâm trạng Giang Thạch hơi trầm xuống, cảm thấy hối hận sâu sắc.

Loại Chân Huyết Thiên Ma này thực sự quá mạnh!

So với Long Cốt mà hắn tinh luyện trước đây còn kinh khủng hơn!

Không chỉ tẩy luyện thịt thân của hắn, khiến cho nhục thân của hắn liên tiếp phá vỡ mấy cái giới hạn, thậm chí cảnh giới cũng nhất nhất đột phá từ Hoán Huyết tam trọng tới Hoán Huyết lục trọng sơ kỳ.

Tác dụng khủng bố này khiến cho tâm trí của hắn cho đến bây giờ vẫn còn chấn động!

Đáng tiếc lượng Chân Huyết Thiên Ma mà hắn bảo tồn được không nhiều, chỉ có vài giọt, cơ bản đã dùng hết để cứu

người.

“Giáng Hữu sứ, Hắc Liên Thánh Giáo bây giờ không thể ở đây được nữa, chúng ta phải lập tức rời đi, xé chần ra lẻ, phân tán khắp nơi trong thiên hạ, hơn nữa, từ hôm nay trở đi, ta chuẩn bị truyền chức Giáo Chủ Hắc Liên Thánh Giáo cho ngươi, không biết ngươi có nguyện ý tiếp nhận trọng trách này không?”

Miệng Trần Huyền Thiên phun ra máu, nói.

Giang Thạch cau mày.

Điểm này hắn đã nghĩ từ lâu rồi.

Từ lúc trước Trần Huyền Thiên đưa cho hắn chiếc giới chỉ đó, hắn đã biết trọng trách Giáo Chủ này sớm muộn gì cũng rơi vào vai hắn, bây giờ quả thật như vậy.

Hắn ngẩng đầu lên, nhìn về phía mọi người.

Chỉ thấy đám người trước mặt, gương mặt tái nhợt, nhưng gần như tất cả đều lộ vẻ mong đợi nồng nhiệt, đưa mắt nhìn về hắn, ánh mắt mỗi người đều toát lên hy vọng.

Giang Thạch suy nghĩ nhẹ nhàng, nói, “Nếu Như Giáo chủ không có ứng viên thích hợp nào khác, ta quả thật có thể tạm thời đảm nhiệm chức vị giáo chủ!”

“Tốt, ta quả thật không nhìn nhầm ngươi!”

Trần Huyền Thiên lộ nụ cười, lại ho ra máu, nhìn khắp mọi người, nói: “Ngô lão, Liệt lão, lập tức truyền lệnh cho mọi người, bỏ tất cả đồ nặng lại, chỉ mang theo một số võ học trọng yếu và truyền thừa, rút lui theo đúng kế hoạch ban đầu!”

“Vâng!”

Ngô lão, Liệt lão lập tức lên tiếng, nhanh chóng rời đi.

“Đúng rồi, trước khi đi ta còn một vài việc quan trọng phải xử lý, sẽ không đi cùng các ngươi.”

Giang Thạch đột nhiên lên tiếng.

“Đại sự?”

Trần Huyền Thiên nhìn Giang Thạch.

“Đúng, Khúc Châu Khổng thị, Lũng Tây Trương thị nhiều lần giết vào Hắc Liên Thánh Giáo ta, tưởng ta không có tính khí, rốt cục vẫn phải để bọn chúng trả một cái giá.”

Ánh mắt Giang Thạch rất lạnh.

Thực lực của hắn có đại đột phá, ngay cả Thánh Linh cũng bị hắn oanh sát.

Khúc Châu Khổng Thị, Lũng Tây Trương Thị đã không còn là mối đe dọa với hắn!

Đặc biệt là Khổng Phù Thiên Khúc Châu Khổng thị, theo những tình báo liên tục từ Hắc Liên Thánh Giáo truyền đến trong thời gian này cho thấy, gia chủ Khổng Phục Thiên Khổng thị bị thương nặng, mất một chân một tay, thực lực suy giảm nhiều.

Cơ hội như vậy, làm sao hắn bỏ qua được!

“Tốt. nhất định phải cẩn thận!”

Trần Huyền Thiên ngữ khí phức tạp, lên tiếng nói.

“Ừm, ta rõ ràng.”

Giang Thạch gật đầu.

Bây giờ không chỉ thực lực của hắn tăng vọt, mấy môn thần công cũng đã viên mãn, thậm chí nếu gặp phải cường địch, hắn cũng có thể trốn chạy.

Từ giờ trở đi, hắn mới thực sự là trời cao mặc chim bay, biển rộng mặc cá bơi.

Ở thế gian này bất cứ ai cũng không thể đe dọa hắn được nữa!

“Đúng rồi, sau đó ta đi đâu để liên lạc Giáo Chủ?”

Giang Thạch hỏi.

“Ta sẽ ẩn nấp trong Phục Linh Trấn, nơi đó có một căn kiến trúc, trước cửa có bốn cặp sư tử đá lớn, người đến đó tìm ta là được.”

Trần Huyền Thiên nói.

“Tốt!”

Giang Thạch gật nhẹ đầu, cầm thanh niên Bắc Chu trong tay, quay người đi, thân ảnh thuần di, nhanh đến tột độ.

Chương 255: Thập Long Thập Tượng! 2

Xa xa.

Một dãy núi đá.

Giang Thạch ném thanh niên Bắc Chu trên tay xuống đất, sắc mặt vô cảm, trực tiếp bắt đầu tra hỏi công pháp của tên cường giả Bắc Chu trước đây.

Thanh niên Bắc Chu này kinh hãi trong lòng, trước khi giao võ học ra, không nghĩ ngờ lại bắt đầu cò kè mặc cả với Giang Thạch.

Chỉ tiếc đối với sự cò kè mặc cả của hắn, Giang Thạch không hề hứng thú.

Sau một đêm tra tấn dã man, thanh niên Bắc Chu này vẫn bị cạy miệng ra.

Mặt trời mọc.

Trong rừng chim hót líu lo, muôn thú gầm rú.

Giang Thạch lặp đi lặp lại hỏi một số chi tiết.

Từ trong miệng thanh niên Bắc Chu này, hắn thuận lợi tra hỏi được hai môn tuyệt học.

Huyền Băng Chỉ!

Đại Lực Phá Thiên Chưởng!

Hai môn võ công này đều là võ học bất truyền của Trường Sinh Giáo Bắc Chu.

Ban đầu Giang Thạch vô luận như thế nào cũng rất khó có được những võ học này, nhưng dưới sự tra tấn tàn bạo liên hoàn của hắn, thanh niên Bắc Chu chưa từng lĩnh ngộ giang hồ tàn khốc này vẫn không nhịn được tất cả đều thốt ra.

Sau khi lập đi lập lại hỏi cùng suy ngẫm kỹ càng, Giang Thạch xác định không có nghi vấn gì nữa, cuối cùng vào buổi trưa, vẫn một cái tát tiền thanh niên Bắc Chu này đi.

“Huyền Băng Chỉ, uy lực kinh khủng, luyện đến cực hạn, có thể sánh ngang [Huyền cấp Võ học]? Thế mà lại có cái gọi là [Huyền cấp Võ học] nổi lên? Uy lực mạnh hơn một cấp so với Siêu Phẩm Võ học, tuy nhiên đáng tiếc, theo lời đối phương nói, [Huyền cấp Võ học] vô cùng hiếm có, toàn bộ Bắc Chu chỉ một bộ, Đại Huyền... càng là không có bộ nào!”

Giang Thạch tự nói.

Huyền cấp Võ học duy nhất ở Bắc Chu nắm trong tay Giáo chủ Trường Sinh Giáo và Thiên Tử Bắc Chu Sát Hã Thiên.

Mang tên [Bát Long Thần Cương]!

Giang Thạch thở dài nhẹ nhõm, nhưng rất nhanh lại lộ vẻ kiên định.

Có lẽ Long Tượng Thập Thần Kinh của hắn sau này liên tục dung hợp và thuế biến, cũng sẽ từ từ thay đổi thành [Huyền cấp Võ học].

Đã không có [Huyền cấp Võ học], vậy thì hắn tự mình luyện ra một bộ.

Hắn tiếp tục nhìn về bảng điều khiển.

Họ tên: Giang Thạch

Tu vi: Hoán Huyết đệ lục trọng

Công pháp: Cửu Cực Tâm Pháp (đệ lục trọng)

Võ kỹ: Phá Long Thương (đệ nhị trọng), Thân Pháp Như Hình Với Bóng (Viên mãn), Vũ Hoa Tật Thiên (Viên mãn), Long Tượng Thập Thần Kinh (Viên mãn), Hồn Nguyên Kim Quang Chương (Viên mãn), Vô Tướng Mê Ảnh (Viên mãn), Lân Lôi Bộ (Viên mãn), Hồn Nguyên Thiết Tuyến Quyền (Viên mãn)

Thiên phú: Long Tượng (1281800 cân), Ngô Đạo (Phân tích công pháp, Dung hợp công pháp), Quy Nguyên (Tinh luyện huyết mạch, Phục hồi thương thế), Vạn độc bất xâm (Miễn dịch kịch độc, Vô hiệu hóa kịch độc, giải độc Máu), Thấu Thị (Vô hiệu hóa ảo giác, tăng cường Trí tuệ, tăng cường Tinh thần), Bôn lôi: (Có thể tự động hấp thụ lôi điện, Nắm bắt lôi điện)

Giá trị danh vọng: 4600 (thu thập đủ 10000 giá trị danh vọng, có thể mở khóa Thiên Thú kế tiếp)

Lực lượng nhục thân bây giờ là 1 triệu 280 ngàn cân.

Tuy nhiên giá trị danh vọng bây giờ mới 4600 điểm, có lẽ là do những chuyện trước đây hắn làm vẫn chưa được lan truyền.

Đợi tin tức việc ở Hắc Liên Thánh Giáo hoàn toàn truyền ra, uy danh của hắn hẳn sẽ có thể phá vạn một lần nữa.

“Các đại công pháp đã viên mãn hết, tuy nhiên [Long Tượng Thập Thần Kinh] có thể dung hợp với [Hồn Nguyên Thiết Tuyến Quyền], có thể dung hợp thử trước!”

Giang Thạch quyết định rất nhanh, ngồi xếp bằng trên mặt đất, bắt đầu vận dụng Thiên Thú [Ngô Đạo].

Một luồng khói trắng lại một lần nữa bốc lên từ đỉnh đầu của hắn, mồ hôi trượt xuống, sắc mặt ửng đỏ, gân xanh, mạch máu dày đặc quằn quại chuyển động

Các loại tin tức khác nhau trong đầu óc không ngừng xung kích.

Cảm giác quen thuộc lại bao phủ trong tâm thần của hắn.

Quá trình dung hợp lần này lại trôi qua một ngày.

Cuối cùng, Giang Thạch mở mắt ra, thở phào nhẹ nhõm, toàn thân đều ướt sũng mồ hôi, đầu óc cực kì lao碌, cảm giác trống rỗng không nói nên lời.

Giống như mới trải qua một trận chiến lớn vậy.

Nhưng rất nhanh hắn lộ ra nụ cười, lại một lần nữa nhìn về phía bảng điều khiển.

Long Tượng Thập Thần Kinh và Hồn Nguyên Thiết Tuyền Quyền đều biến mất.

Thay vào đó là [Hồn Nguyên Long Tượng Công].

Hồn Nguyên Long Tượng Công mới... dĩ nhiên đã biến thành thập trọng thiên!

Luyện đến viên mãn, có thể ngưng tụ thành Thập Long Thập Tượng!!

“Hay cho một cái Thập Long Thập Tượng, công pháp này không chỉ dung hợp [Hồn Nguyên Thiết Tuyền Quyền], hắn là còn hấp thu tinh túy của chân huyết Thiên Ma, mới có thể biến hóa thành như vậy.”

Giang Thạch tự nói.

Hắn trải qua tẩy luyện của chân huyết Thiên Ma, nhục thân thay đổi rất lớn, bởi vì trong lúc sử dụng Thiên Phú [Ngộ Đạo], [Ngộ Đạo] sẽ căn cứ vào nhục thân của hắn, chọn ưu điểm, bỏ khuyết điểm, để tạo ra công pháp phù hợp nhất.

Công pháp như vậy tất nhiên sẽ cân nhắc lực lượng của chân huyết Thiên Ma!

Nếu không luyện đến cực hạn, không thể có được lực lượng của Thập Long Thập Tượng.

Giang Thạch rất nhanh lại một lần nữa cảm nhận được bụng truyền đến cảm giác đói, lập tức chạy ra khỏi nơi này, không lâu sau săn bắt được một con yêu thú, ăn một bữa, lại đứng dậy, nhìn về phía Lũng Tây.

” Lũng Tây Trương thị, bắt đầu từ các người trước đi.”

Ánh mắt hẩn lạnh buốt.

Vù!

Thân thể nhảy vọt, tức khắc biến mất khỏi nơi đây.

Hướng khác.

Trong một đại viện sâu thẳm rộng rãi.

Khu vực sâu thẳm nhất.

Gia chủ Trương thị Trương Đạo Minh, sắc mặt u ám, đi qua đi lại trong phòng, không lúc nào dừng chân, hai lông mày cau chặt lại.

Ba ngày liên tiếp.

Lực lượng mà hẩn phái đến Hắc Liên Thánh Giáo vẫn chưa trở về.

Lần đầu tiên trong lòng Trương Đạo Minh cảm thấy không ổn và bất an xen lẫn nhau.

Từ trước tới nay, Trương thị bọn hẩn đều đi rất gần với Không thị, lần này càng là đi theo lời Không thị phản bội Đại Huyền, về phe Bắc Chu.

Việc này, thật sự có đáng giá không?

Một lúc, trong lòng hẩn liên tục cân nhắc, ần ần có một chút hối hận.

Đột nhiên, bên ngoài có tiếng bước chân vang lên, một bóng người nhanh chóng lao tới, nói: “Gia chủ, xảy ra chuyện rồi, trưởng lão phái ra bên ngoài, Hồn Đăng đều đã tắt hết, thậm chí... thậm chí tình huống bên Khổng thị cũng như vậy!”

“Cái gì?”

Sắc mặt Trương Đạo Minh đột biến, nói: “Không ổn, truyền lệnh xuống, lập tức rút lui!”

“Vâng, gia chủ!”

Bóng người kia trả lời một câu, lập tức chạy nhanh như gió, bắt đầu truyền lệnh.

Toàn bộ Trương thị hỗn loạn, mọi người đều nhanh chóng thu dọn đồ đạc.

Trên thực tế ngay từ ban đầu Trương thị đã làm chuẩn bị hai tay, chỉ để phòng ngừa biến cố xảy ra, bây giờ biến cố thực sự ập tới, phải quyết đoán chạy trốn.

Một đoàn xe ngựa tốc độ cực nhanh, dưới ánh mắt kinh ngạc của người trong thành, bắt đầu nhanh chóng chạy trốn, cực kỳ hùng hậu, cực kỳ quyết đoán, phi nước đại hướng về nơi xa.

Gia chủ Trương thị ngồi trên xe ngựa, sắc mặt u ám không nói nên lời.

Hắc Liên Thánh Giáo...

Hắc Liên Thánh Giáo rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

“Trời phù hộ Trương thị chúng ta có thể thoát khỏi kiếp nạn này...”

Trong lòng hần thềm nghĩ.

Vốn tưởng là Bắc Chu xâm nhập, Đại Huyền muôn nan vạn khó, không ngờ Mông Phóng chỉ một mình đã quét sạch

một nửa lực lượng trung kiên của Bắc Chu...

Bây giờ ở Hắc Liên Thánh Giáo lại xảy ra biến cố.

Biết trước như vậy, trước kia hắn đã không nghe theo lời Khổng thị...

Mười mấy chiếc xe ngựa, tốc độ cực nhanh, rất nhanh đã hoàn toàn chạy ra khỏi Phong Nguyên Thành, định nhanh chóng lao vào một hẻm núi phía trước.

Tất cả người của Trương thị đều thâm thở dài nhẹ nhõm.

Chỉ cần vượt qua hẻm núi này, không ai có thể tìm được bọn họ nữa.

Tuy nhiên vào lúc vừa mới vượt qua, đột nhiên, nơi xa xa vang lên tiếng sấm chói tai, một khối đá vô cùng khổng lồ bị người nào đó dùng lực lượng đáng sợ ném mạnh tới, giống như thiên văn tinh thạch hướng đập về phía bọn họ, thanh thế cực kỳ hùng vĩ kinh khủng.

Mọi người đều thay đổi sắc mặt, một mảnh kinh hoàng.

Một tên trưởng lão gầm lên một tiếng, phi thân lên không trung, một cước đá về phía khối đá khổng lồ, rầm một tiếng, đá vỡ vụn, vô số mảnh vụn văng ra bốn phương tám hướng.

“Ai dám ngăn chặn đường của Trương gia chúng ta?”

Hắn cất tiếng gầm lên, rơi xuống đất, khí thế cuồn cuộn, bàn tay đau nhói không tả.

” Lũng Tây Trương thị, uy phong thật lớn, ha ha ha...”

Rầm rầm!

Một bóng người đáng sợ từ trên trời giáng xuống, sau một khắc đã rơi tại nơi này, tức khắc nện mạnh làm khói bụi cuồn cuộn, vô số mảnh vỡ bắn lên cao, mặt đất chấn động dữ dội, như động đất.

Trong khói bụi, một bóng người đáng sợ mờ ảo hiện lên trước mắt mọi người, khí tức hoành hành, chung quanh bốc lên từng luồng nhiệt khí nồng nặc.

“Giang... Giang Thạch...”

Chương 256: Chấn Động Thiên Hạ! 1

Toàn bộ cao thủ Lũng Tây Trương thị đều thay đổi sắc mặt, kinh hãi không thôi, bị chấn rung thân hình, không nhận được vội lùi ra sau.

Mặt đất phía trước bị chấn nứt, đá vỡ bay tứ tung, từng cái rãnh sâu hoắm được xé ra, khói bụi cuộn cuộn, giống như động đất.

Đây là lực lượng kinh khủng bậc nào?

Còn là Hoán Huyết sao?

“Giang Thạch, Lũng Tây Trương thị ta với Hắc Liên Thánh Giáo các người đời đời giao hảo, cùng thuộc phạm vi quản hạt của Tứ Tượng minh, người muốn làm gì, vô duyên vô cớ cản trở đường đi của chúng ta, muốn động thủ hay sao? Chẳng lẽ không sợ chúng ta báo cáo lên liên minh chủ?”

Trong đó có một tên trưởng lão mặt tái xanh, nội tâm hoảng sợ, lên tiếng nói.

“Báo lên minh chủ?”

Giang Thạch lộ vẻ châm biếm, chăm chú nhìn người trước mặt, nói: “Nói các người là một đám ngu xuẩn, đều là xúc phạm ngu xuẩn đấy. Hôm nay các người chỉ cần có thể thoát khỏi tay ta, tha cho các người một mạng lại có làm sao.”

“Giang Thạch, người muốn giết chúng ta?”

Vị trưởng lão kia sắc mặt thay đổi, vội cất tiếng rống.

“Giáng Hữu sứ, trong thời gian này có phải xảy ra hiểu lầm gì không? Lão phu Trương Đạo Minh gia chủ Trương thị, nếu giữa chúng ta có hiểu lầm, Trương thị nguyện ý bồi thường, tiểu huynh đệ muốn gì cũng được, mong rằng tiểu huynh đệ đại nhân có đại lượng, chuyện này chỉ cần hiểu nhau là được, bây giờ Bắc Chu lòng lang dạ thú muốn nhập chủ Đại Huyền, lúc này các thế lực bên trong Đại Huyền phải hợp sức lại Bắc Chu mới phải.”

Sắc mặt Trương Đạo Minh trầm thấp, nhìn cảnh tượng trước mắt, cất tiếng nói.

Giang Thạch này, thực lực quá kinh khủng.

Từ trên trời rơi xuống, nện đến mặt đất thành cái thảm trạng này, bản thân hắn lại như không có chuyện gì, quả thực là quái vật.

“Hợp sức chống lại Bắc Chu? Trương Đạo Minh, người thật đúng biết đánh rắm, hợp sức thao mẹ người!”

Giang Thạch đột nhiên chửi thề.

“Giang tiểu huynh đệ tại sao thốt ra lời ấy?”

Trương Đạo Minh thay đổi sắc mặt, kinh phần mở miệng.

Giang Thạch lộ nụ cười lạnh lẽo, nói: “Quả nhiên như vậy, một khi đã có thực lực, cho dù thực sự thao mẹ người, người cũng không dám tức giận, nhưng nếu không có lực lượng, cho dù đi đường nhìn người một cái, người cũng muốn giết ta, Trương Đạo Minh, người mẹ nó thật đúng là không cần thể diện, đem mặt dày vô sỉ mấy chữ này diễn dịch đến cực hạn.”

“Giáng Hữu sứ, người hà tất mở miệng vũ nhục lão phu, lý do lão phu vừa đưa ra không hợp lý sao? Chúng ta không nên tiếp tục tiêu hao lực lượng bên trong, ta thừa nhận trước kia Trương thị có một số hiểu lầm với người, nhưng đó đều là chuyện quá khứ rồi...”

Trương Đạo Minh ngữ điệu trầm thấp, tiếp tục cất tiếng nói.

“Chê cười, Trương Đạo Minh, cho dù ngươi biện luận hùng hồn, hôm nay cũng chẳng ai có thể rời đi đâu, chuẩn bị chết đi, ha ha ha...”

Giang Thạch bất thành linh cười lớn một tiếng, không do dự nữa, bàn chân nhấc lên, rầm một tiếng, giống như một con Long Tượng đáng sợ, mang theo luồng khí tức nóng rực, trực tiếp hướng xông về phía đám người.

Sắc mặt Trương Đạo Minh tức giận, hung bạo rống lên, “Giang Thạch, lời hay ý đẹp lão phu đã nói hết, đừng tưởng chúng ta sợ ngươi, giết hắn!”

“Giết!”

Đám trưởng lão Trương thị cũng rống lên, nhanh chóng lao tới, thân thể mỗi người dòn dập phình to lên, lân giáp nổi lên, giống như hóa thành một đám yêu thú khủng bố, giết hướng Giang Thạch.

Dẫn đầu Trương Đạo Minh trong nháy mắt hóa thành cự nhân cao hơn năm thước, khí thế đáng sợ, giống như một cái lò lửa, gầm thét một tiếng, hai bàn tay đều phình to như nồi sắt.

Tuy nhiên, Giang Thạch ở trong khoảnh khắc lao tới, đột nhiên hít một hơi sâu, cả lồng ngực đều phồng lên cao, đột nhiên một tiếng gầm lên một tiếng.

“Gầm”

Rầm! !

Âm ba khủng bố tức khắc nổ tung, hình thành một làn sóng âm mãnh liệt, tầng tầng chồng chất hướng phía trước mà quét.

Y hệt như là dòng lũ thép, lực lượng tuyệt đối không thể chống cự.

-A!

Đôi mắt một cái, tiếng kêu thảm thiết vang lên, cực kỳ thê lương.

Đại hẻm núi như hóa thành địa ngục trần gian.

Một nhóm cao thủ Trương thị không ngừng ho ra máu, phát ra tiếng kêu thảm, bịt lấy đầu óc, thất khiếu phun máu, cảnh giới dưới Hoán Huyết căn bản không chịu nổi, bị tiếng gầm kinh khủng của Giang Thạch trực tiếp chấn vỡ tan đầu óc, thân thể co giật, chết thảm.

Từng thót ngựa kéo xe kia càng là vươn dài cổ hí dài, xô đẩy tứ phương, kết quả chưa chạy ra xa đã đồng loạt đầu óc nổ tung, phát ra tiếng kêu thê lương, chết thê thảm.

Toàn bộ hẻm núi đều đang đang chấn động dữ dội, âm âm vang lên, vô số mảnh vụn bốc lên, giống như bị tên lửa khủng bố oanh kích qua vậy.

Một đám trưởng lão tới gần đồng loạt kêu thảm, bay ra ngoài.

Chỉ trong khoảnh khắc, Giang Thạch thậm chí không hề động thủ, tất cả tộc nhân Trương thị kể cả cao thủ Hoán Huyết cũng có phân nửa ngã xuống.

Số còn không ngã xuống cũng chỉ còn ba bốn người vẫn có thể duy trì khả năng chiến đấu, những người còn lại đều đang bịt tai, kêu gào thảm thiết.

“Giang Thạch tiểu tử, ngươi muốn diệt Trương thị ta, nạp mạng đi!”

Trương Đạo Minh thê lương gầm lên, thân hình cao hơn năm thước không quan tâm gì, xông tới hướng Giang Thạch,

khắp toàn thân đều là lân giáp dữ tợn, như đã hóa thành một con yêu thú nhân hình khổng lồ.

Hai vị thái thượng trưởng lão Trương thị cũng vậy, tất cả đều kêu thảm thiết, không để ý sinh tử, thân thể bắt đầu bốc cháy dữ dội, lao về phía Giang Thạch.

Giang Thạch không hề lưu tình chút nào, một tiếng gầm xong, toàn thân tiếp tục phóng tới phía, thực lực đẩy lên tới đỉnh phong!

Cực Hạn Khổng Thần!

21 giọt khí huyết Long Tượng!

Lực lượng và kinh lực kết hợp!

Rầm!

Bàn tay của hắn to bằng cái nồi gang, lóe lên kim quang chói mắt, hung hăng va chạm với Trương Đạo Minh, tức thì nổ ra từng đợt tiếng oanh minh kinh thiên động địa.

Toàn bộ hẻm núi lập tức bắt đầu nổ tung, bốn phương tám hướng cuộn lên vô số khí lãng đáng sợ, một luồng khí lãng như là hóa thành cương đao, không gì cản được.

Bộ một tiếng, Trương Đạo Minh kêu thảm một tiếng, toàn bộ cánh tay đối mặt một cái đã bị Giang Thạch đập tan nát, sương máu bắn tung tóe, toàn thân như bao tải bay ra sau, hung hăng rơi xuống xa xa.

Phải biết, hắn mới chỉ là Hoán Huyết bát trọng thiên, cách Hoán Huyết cửu trọng viên mãn rất xa, cho dù có thi triển cấm pháp như thế nào cũng không thể đỡ được một đòn của Giang Thạch.

Đánh bay Trương Đạo Minh, Ánh mắt Giang Thạch lạnh băng, ra tay nhanh như tia chớp, liền tóm lấy hai tên thái

thượng trưởng lão bên cạnh, một tay một người, đơn giản như túm hai con gà.

Công kích của hai người này đối với hắc không hề có tác dụng, bị hắc trở tay bóp ngược lấy cánh tay, đột nhiên bóp, cánh tay lập tức tan vỡ, miệng phát ra tiếng kêu thảm thiết.

Tiếp theo Giang Thạch nắm thân thể hai người bọn hắc, trực tiếp hung hăng đập mạnh vào giữa.

Rắc!

Rầm!

Máu bắn tung tóe, xương nát vụn.

Hai tên trưởng lão Hoán Huyết ngũ trọng lập tức phun máu, xương cốt, nội phủ đều vỡ tan, cơ thể hai người trong tay Giang Thạch quả thật mỏng manh như giấy, bị Giang Thạch đung một cái rồi ngay sau đó lại bồi thêm một quyền vào ngực, thi thể mềm nhũn bay ra xa hàng trăm thước, rơi xuống ở nơi xa, chết thảm ngay tại chỗ.

Chương 257: Chấn Động Thiên Hạ! 2

Vào lúc này, Trương Đạo Minh bên kia đã lộn người dậy, phun ra ngụm máu lớn, kinh hoàng vô cùng, sắc mặt tái thốc, vội vàng bất chấp tất cả chạy trốn phía xa.

Đối với đám người còn lại của Trương thị, hắn đã hoàn toàn không còn sức để quan tâm, lúc này hắn chỉ muốn thoát khỏi đây càng nhanh càng tốt.

Quái vật!

Tên Giang Thạch này chính là quái vật!

Một quái vật kinh khủng hơn cả Mông Phóng!

Nghĩ đến Lũng Tây Trương thị truyền thừa hàng ngàn năm, bây giờ sắp bị tiêu diệt, Trương Đạo Minh hồi hận đến tận đáy lòng, muốn ngửa mặt trời mà thét lên. Từ ban đầu, bọn họ không nên chọn đứng cùng phe với Không thị!

Tất cả đều là lỗi của Không thị!

- A!

Từ trong hẻm núi phía sau vang lên từng tiếng kêu thảm cực kỳ thê lương, kèm theo một loạt tiếng nổ rầm rầm, tất cả đều là âm thanh do đám người Trương thị còn lại chết thảm phát ra.

Từng tiếng đều vang vọng khắp cả hẻm núi, bị Trương Đạo Minh nghe rất rõ ràng, mỗi âm thanh đều the thé như dao cạo xương khiến hắn đau đớn không thể chịu đựng, huyết lệ tuôn rơi.

Tuy nhiên Trương Đạo Minh lại không dám dừng bước, chỉ có thể bất chấp tất cả chạy về phía xa xa.

Phải chạy trốn!

Chỉ có hấn chạy thoát, mới có khả năng báo thù!

Nếu hấn chết thảm, toàn bộ Trương thị sẽ biến mất hoàn toàn trong bụi bặm lịch sử.

“Giang Thạch tiểu tử, ta và ngươi không đội trời chung!”

Trong lòng hấn kêu thảm, một đường lao thẳng vào rừng sâu.

Tuy nhiên, hấn chạy trốn cũng không kéo dài được bao lâu, khi hấn vừa chạy ra được bảy tám phút, bên cạnh đột nhiên vang lên một tiếng lôi điện nổ vang cực kỳ đáng sợ, từng tầng không khí bị xé rách, âm thanh chói tai, giống như có quái vật đáng sợ nào đó tốc độ cao áp sát vậy.

Trương Đạo Minh quay đầu lại nhìn, sắc mặt tái xanh, lập tức lộ vẻ tuyệt vọng, cất tiếng gào thét, “Giang Thạch, đủ rồi chứ, ngươi đã giết chết toàn bộ tộc nhân Trương thị của ta rồi, như thế còn chưa đủ sao, lão phu đã cao tuổi, tha cho ta một mạng!”

Rầm rầm!

Thân thể Giang Thạch đột ngột tăng tốc, mang theo lực lượng vô địch, hung hăng nện thẳng vào lưng Trương Đạo Minh, toàn bộ lồng bàn tay lóe kim quang chói mắt, lực lượng và kinh lực lại một lần nữa kết hợp, mớ hồ vang lên tiếng gầm cổ xưa của Long Tượng thời thượng cổ.

“Dừng tay? Nhỏ cỏ không nhổ tận gốc, gió xuân thổi lại mọc, đạo lý đơn giản như thế ngươi còn không hiểu à!”

Giang Thạch gầm lên: “Chết đi cho ta!”

Rầm!

Một quyền hung hăng nhấn xuống, không khí tức khắc lún xuống, tràn ngập khí tức chết chóc.

Không giống một quyền của nhân loại, mà như một đầu Long Tượng thượng cổ hiện thân hung hăng đâm tới.

Trương Đạo Minh đột nhiên gào thét một tiếng, toàn thân huyết khí bạo phát, quay lại toàn lực muốn chống đỡ một kích này, hắn đã dùng ra tất cả cấm pháp của Trương thị.

Nhưng vẫn không có bất kì tác dụng nào.

Rầm một tiếng, hắn bị Giang Thạch đâm trúng, cánh tay còn lại trực tiếp vỡ vụn, nửa người bên cạnh nháy mắt tan vỡ thành huyết vụ, thân thể bay ngược ra xa, rơi xuống, hoàn toàn mất khả năng hành động.

Sắc mặt Giang Thạch lãnh đạm, rút tay lại, bước tới bên cạnh Trương Đạo Minh.

Chỉ thấy Trương Đạo Minh vẫn chưa chết, đang khó khăn co giật dưới đất, lộ ra nụ cười điên dại, nhìn Giang Thạch, độc ác nói: “Giang Thạch, hôm nay ngươi tàn bạo đồ sát Lũng Tây Trương thị ta, sau này... say này ắt sẽ có người dùng thủ đoạn tàn nhẫn hơn diệt Hắc Liên Thánh Giáo ngươi, ta nguyện rửa...”

Rầm!

Giang Thạch giẫm mạnh một cước, ngay lập tức đạp đầu óc hắn thành bùn nhão, đạp hết tất cả lời nói còn lại của hắn vào trong miệng, huyết nhục cùng chất lỏng màu đỏ trắng bắn tán loạn.

“Nguyện rửa ta? Tiếc là ngươi rửa không được!”

Giang Thạch ngửa đầu lãnh đạm.

Trương thị có thể có kết cục hôm nay, hoàn toàn là tự gây nghiệt, ba lần bảy lượt nhắm vào hắn, mỗi lần Giang Thạch đều chỉ có thể bị động phản kích.

Bây giờ thực lực hắn nâng cao, tự nhiên muốn đồ sát toàn bộ Trương thị.

Bộp bộp!

Để phòng Trương Đạo Minh có thể sống lại lần nữa, lôi điện xuất hiện trên tay Giang Thạch, trực tiếp phóng về phía thi thể của Trương Đạo Minh.

Cho đến khi thi thể Trương thị đã hoàn toàn bị điện cháy thành than đen, cuối cùng Giang Thạch mới thu tay lại.

Hắn quay người rời đi, lao về phía hẻm núi trước đó.

Chỉ thấy hẻm núi đổ nát tan hoang, chỉ còn lại một lượng lớn xe ngựa, hành trang.

Tất cả người và ngựa đều đã chết.

Đồ vật bên trong xe ngựa lại đều là trân bảo hiếm có!

Đây chính là tất cả tài nguyên tích lũy nhiều bao nhiêu năm qua của Lũng Tây Trương thị, thứ nào cũng đều trân bảo bên trong trân bảo.

Đặc biệt là dược liệu và tuyệt học, vô cùng hữu dụng đối với hắn!

Trước tiên Giang Thạch kiểm tra cẩn thận một lát, ngay sau đó lập tức kéo tất cả xe ngựa vào một chỗ, lôi những xe ngựa này vội vã lao về phía rừng sâu.

Tại một nơi sâu thẳm trong rừng, hắn chọn một địa điểm tương đối ẩn nấp, cất giấu xe ngựa cẩn thận.

Đồ vật bên trong cực kỳ trọng yếu đối với hắn.

Mặc dù vẫn còn thiếu dược liệu chính để thay máu, tuy nhiên những thứ này có thể hoàn toàn giúp hãn nâng cao [Hỗn Nguyên Long Tượng công] và [Huyền Băng Chỉ].

“Không thể chần chừ nữa, chỉ riêng Lũng Tây Trương thị thôi không đủ đáp ứng nhu cầu tu luyện của ta, Khúc Châu Khổng thị mới là địch nhân lớn nhất.”

Giang Thạch tự nói.

Trước đây không có thực lực thì thôi.

Bây giờ đã có thực lực rồi, tất cả kẻ địch hãn đều phải tiêu diệt cho bằng sạch.

Không cho phép một ai chạy thoát.

Giang Thạch vận dụng thiên phú [Quy Nguyên], cấp tốc hồi phục nguyên khí, thân thể lại một lần nữa bắt đồng phi nước đại, tốc độ cực nhanh, hướng về phía xa xa xông tới.

Hai ngày này hãn chắn chắn sẽ rất bận rộn!

Tuy nhiên dù bận đến đâu, hãn cũng hoàn toàn không quan tâm.

Ngoại giới xôn xao, tin tức ghê gớm.

Tin một nhóm cường giả Bắc Chu tại tổng bộ Hắc Liên Thánh Giáo bị tiêu diệt hoàn toàn, cuối cùng đã lan truyền ra, khiến vô số người vô cùng kinh hãi.

Có lợi nhất chính là giang hồ Đại Huyền.

Một tháng này, cao thủ Bắc Chu nam tiến, liên tiếp phá quan, giết người, thăm sát thế gia, quét sạch giang hồ, đơn giản là không ai có thể ngăn cản, thậm chí tiêu diệt cả mấy chục môn phái, toàn bộ Đại Huyền có thể nói là ở trong thời kỳ nguy hiểm nhất lịch sử, vô số người cảm thấy cực kỳ bí bách và căm phẫn.

Nhưng bây giờ thì tốt rồi.

Trước tiên là Mông Phóng một trận chiến ở Lạc Nhật Lĩnh, thăm sát phân lực lượng trung kiên của Bắc Chu, một trận này, cao thủ Bắc Chu chết nhiều không kể xiết, ngay cả cấp bậc tộc trưởng cũng chết đến hơn hai mươi vị.

Bây giờ Giang Thạch ở tổng bộ Hắc Liên Thánh Giáo, tiếp tục giết chết gần trăm tên cường giả Bắc Chu, thậm chí bên trong còn có một tên cường giả cấp bậc Thánh Linh, ngay cả tộc trưởng cũng chết bảy tám người.

Chiến tích như vậy, nhất định sẽ chấn động thiên hạ, khiến vô số nhân sĩ Đại Huyền đều nhẹ nhõm trong lòng.

Hai đợt liên tiếp, khiến cho lực lượng Bắc Chu suy giảm nặng nề, ít nhất không còn có thể như trước kia, áp đảo Đại Huyền về mọi mặt.

Trong khoảng thời gian này, trên dưới Đại Huyền đều bàn luận sôi nổi.

“Giang Thạch thực sự giết chết cao thủ cảnh giới Thánh Linh? Làm sao có thể? Thánh Linh a, nhân vật trong truyền thuyết!”

“Có gì khó tin, Trời Sinh Kim Cương không thể dùng lẽ thường đến suy đoán, Mông Phóng ở trận chiến Lạc Nhật Lĩnh, diệt địch gần ngàn, trong số đó bao gồm cả ba bốn tên cao thủ cảnh giới Thánh Linh.”

“Không sai, ta nghe nói Giang Thạch này, từng khiến Mông Phóng ăn thiệt thòi lớn, ngày đó tại Đông Tuyết Lĩnh, dưới sự áp chế của đại trận, mọi người đều mất đi kinh lực, chỉ có thể dựa vào nhục thân giao chiến, Giang Thạch và Mông Phóng đấu đến không phân cao thấp!”

“Không chỉ không phân cao thấp, ta tận mắt nhìn thấy, hấn xé rách sườn xương của Mông Phóng, lực lượng kinh khủng

không thể tả!”

“Cái gì? Hắn còn xé rách xương sườn của Mông Phóng? Thật hay giả?”

Từng chiến tích không ngừng được nhân sĩ giang hồ đào ra.

Từng chiến tích đều gây chấn động thế gian, khiến mọi người kinh ngạc không thôi.

Đặc biệt Giang Thạch có thể làm Mông Phóng bị thương, chuyện này vô hình trung nện mạnh tinh thần của mọi người.

Mông Phóng là ai, tất cả mọi người đều hiểu rõ!

Có thể đối chiến chính diện để hắn bị thương, điều này gần như không thể.

Chương 258: Gặp Lại Triệu Hậu Tài! 1

Trong tiếng bàn tán ồn ào không ngừng.

Bắc Chu.

Nội bộ Trường Sinh Giáo lại không khí ngột ngạt.

Một đám tộc trưởng bộ lạc và một ít Thái Thượng Trưởng Lão Trường Sinh Giáo đều xếp bằng ở đây, sắc mặt mỗi người đều âm trầm. Một lời không nói, khí tức áp bách trầm lặng bao phủ.

Rất nhiều tộc trưởng bộ lạc thấy bí bách trong lòng, tức giận, đồng thời lộ vẻ bất lực.

Bắc Chu của bọn hắn, khó khăn bao nhiêu mới có thể hoàn thành thống nhất, bảy mươi hai bộ lạc hợp lại thành một, ban đầu tưởng chừng có thể dễ dàng quét sạch Đại Huyền.

Nhưng không ngờ liên tiếp xuất hiện quá nhiều biến cố, khiến cho lực lượng của bọn hắn bị phân tán nặng nề.

“Đại Tể Tư không trở lại, Sát Hã Thiên cũng không trở về, chỉ là một Đại Huyền suy tàn, có thể để chúng ta biến thành trạng thái như thế này, đây là điều chúng ta không thể dung thứ.”

Một lão giả mặc trường bào màu xám, lưng gù vai cao, mặt đầy nếp nhăn, giọng nói khàn khàn, rất khó nghe.

“Đại Tể Tư bị minh chủ Nhất Nguyên kìm giữ, Sát Hã Thiên bị hai cao thủ chưa rõ lai lịch chặn lại, hai người đó trợ giúp Mông Phóng, vớt Mông Phóng thoát ra khỏi vòng vây

của chúng ta, Bắc Chu ta đã tổn thất quá nhiều cường giả, lại không thể bóp chết những cường địch này, thật là bức bối!”

Một tộc trưởng phần nô nói.

“Tình trạng này chỉ là nhất thời, chúng ta sẽ sớm nghênh đón thời đại mới, còn Mông Phóng, hắn đã được cao thủ đưa đi rồi, tạm thời không cần quản hắn, nhìn chung, toàn bộ Đại Huyền đều đã bị chúng ta quét sạch, ba đại thế gia mạnh nhất hoàn toàn bị hủy diệt, những người còn lại cũng không đáng kể, bây giờ đối thủ duy nhất có thể đe dọa chúng ta, chỉ còn lại Giang Thạch kia, hắn không có người hộ đạo đúng không?”

Lão giả lưng gù vai cao, mặt đầy nếp nhăn kia tiếp tục cất giọng khàn khàn mở miệng.

“Khẳng định là không!”

“Giang Thạch trước kia bị Khổng thị nhiều lần nhắm tới, nếu có người hộ đạo, chắc chắn sẽ không phát sinh những chuyện này!”

“Duy nhất có thể che chở hắn là Tứ Tượng minh chủ, nhưng Tứ Tượng minh chủ bây giờ đã biến mất không thấy tăm hơi!”

Đám người xung quanh lạnh lùng nói.

“Đã vậy, ta liền đem mối đe dọa duy nhất này tiêu diệt, đem đầu hắn về, một khi thành công, cả Đại Huyền sẽ không còn ai có thể chống cự chúng ta.”

Lão giả mặt đầy nếp nhăn mở miệng nói.

“Tốt, mọi việc theo hộ pháp định đoạt!”

“Đúng vậy, Giang Thạch đã trở thành biến số duy nhất, lập tức tiêu diệt hắn đi, chỉ cần Sát Hã Thiên và Đại Tế Tư quay lại, toàn bộ Đại Huyền sẽ chấn chấn thuộc về chúng ta.”

Đám người liên tục cất tiếng.

Khúc Châu địa vực.

Do có Không thị tọa trấn, nơi này không bị ảnh hưởng bởi chiến loạn.

Ngoài một số người không yên trong lòng, đám đông nhân sĩ giang hồ vẫn tập nập trên đường, mua bán trao đổi vẫn không ít.

Càng có khá nhiều người tụ tập ở trong một trà lâu, hằng ngày tìm hiểu đủ loại tin tức.

Lúc này.

Bên trong một trà lâu.

Lão Hoàng mặc một bộ trường sam xanh, ăn mặc như thuật sĩ, ngồi ở YZKlTH eaZYW JfIDXnbPaZ trà lâu, tay trái cầm kinh đường mộc, tay phải quạt xếp trắng, kinh đường mộc gõ nhẹ một cái, bộp một tiếng, cả trường đều im phăng phắc.

“Nói đến Giang Thạch Giang thiếu hiệp từ nhỏ đã cực kỳ khác thường, ba tuổi có lực lượng ngàn cân, bốn tuổi có thể một quyền đâm chết chín con trâu, năm tuổi có thể ăn một mình tám trăm cân gạo một bữa, bảy tuổi đánh tới sơn trại nổi danh gần nhà, giết chết sáu trăm tên sơn tặc, tám tuổi, càng là khó mà nói hết ... ta lão Hoàng đi lang thang khắp nơi bao nhiêu năm qua, và vị thiếu hiệp này gặp tổng cộng ba lần, nói đến quan hệ với vị thiếu hiệp này không hề nhỏ chút nào...”

Lão Hoàng một bên nói một bên đắc ý sờ cằm mình, nhìn đám người chung quanh, cười lên tiếng nói, “Không giấu các vị, con tuần mã bên người ta này cũng chính là Giang thiếu hiệp tặng cho!”

Chỉ thấy ngay bên cạnh hắn là một con tuần mã to khỏe màu vàng, được chăm sóc đến to cao cường tráng, khắp toàn

thân sáng loáng, oai vệ khỏe khoắn, thần tuấn vô địch.

Mọi người liên tục ồn ào, nhìn về phía con tuấn mã kia.

Khó trách Lão Hoàng thuyết thư kiếm sống qua ngày, không bao giờ tách ra khỏi con ngựa này, nguyên lai nó là ngựa do Giang Thạch tặng?

Có đùa không đây?

“Lão Hoàng, hần nói thật hay giả, Giang thiếu hiệp bao giờ tặng ngựa cho người?”

“Thôi, đừng thôi phong nữa!”

“Giang thiếu hiệp có quen với người sao? Ta là vạn vạn không tin!”

Bên dưới có người cất tiếng chế giễu, rất không coi trọng lời nói của lão Hoàng.

“Các vị, các vị...”

Lão Hoàng không vui, lập tức cất tiếng, gõ kinh đường mộc, mở miệng biện bạch, ” Lão Hoàng ta thề với trời, thốt ngựa lông vàng này quả thật do Giang thiếu hiệp tặng cho, năm đó ở Phong Châu, ta có cơ duyên gặp gỡ Giang thiếu hiệp, tận mắt nhìn thấy hần chém giết tổng binh Phong Châu Viên Khai Thái, chính là lúc đó, ta quen biết đối phương, khi đó Giang thiếu hiệp còn rất tán thưởng ta, mới tặng con chiến mã của mình cho ta, chuyện lúc đó rõ như ban ngày, nếu không tin, cứ đến Phong Châu hỏi thăm!”

Mọi người tiếp tục ồn ào, bàn tán sôi nổi, ánh mắt kinh ngạc.

Giang Thạch rất tán thưởng lão Hoàng này?

Tán thưởng cái rắm ấy chứ!

“Nói láo không biết ngượng!”

Dưới sàn, Triệu Phi Yến không nhìn được lắm lắm một câu.

Tên Giang Thạch đó, có thể hào phóng tặng ngựa cho một lão đầu chỉ biết nói hươu nói vượn?

“Đừng nói nữa”

Triệu Hậu Tài sắc mặt lạnh lùng, cất tiếng quát.

Triệu Phi Yến le lưỡi, mở miệng nói, “Cha, bây giờ Không thị phản bội Đại Huyền đầu nhập Bắc Chu, chúng ta ở lại nơi này cũng không an toàn, theo ta, tốt nhất là nhanh nhanh chuồn đi.”

“Ta há lại không biết việc đó, mấy ngày qua không phải đang cố tìm đường thoát thân sao?”

Triệu Hậu Tài sắc mặt âm trầm, uống một ngụm trà nước, nói, “Nếu có thể, ta định dẫn các người ra biển chuồn xa.”

“Ra biển?”

“Su phụ, ngài đùa à?”

Triệu Phi Yến, Thượng Quan Vân đều tròn tròn mắt.

“Người tưởng ta thích sao? Cũng đang cái tên Giang Thạch đó gây họa khắp nơi, bây giờ khắp thiên hạ chỗ nào cũng có kẻ thù của hắn, ở lại lâu dài, sớm muộn gì cũng bị hắn hại chết!”

Triệu Hậu Tài thấp giọng nói, “Bây giờ chỉ có ra khơi chuồn khỏi Đại Huyền, mới có thể hoàn toàn tránh xa Giang Thạch cùng kẻ thù của hắn, hướng hồ nói đến... ta lại có loại cảm giác bất an như sắp có chuyện chẳng lành sắp xảy ra...”

Lông mày hắn cau chặt, luôn có cảm giác hôm nay sẽ có chuyện gì đó.

“Cha, người đừng nói xui nữa, mỗi lần người nói xui là có chuyện xui thật đấy...”

Triệu Phi Yến rùng mình một cái.

“Nói đúng, rời đi thôi, không thể ở lại lâu.”

Triệu Hậu Tài cực kỳ quyết đoán, lập tức đứng dậy thanh toán tiền trà, dẫn đồ đệ và nữ nhi ra khỏi trà lâu.

Tuy nhiên vừa mới bước ra ngoài.

Trên đường lại vang lên tiếng ngựa hí, một cỗ xe ngựa chậm rãi vượt qua trên đường, bên ngoài xe, ngồi một người thân hình cao to, mặc trường bào đen, khuôn mặt vô cảm, đi ngang qua bọn họ.

“Giang... Giang...”

Chương 259: Gặp Lại Triệu Hậu Tài! 2

Con mắt Triệu Phi Yến bất thành linh trợn to, đơn giản là không thể tin được, lời trong miệng chưa nói hết, đã bị Triệu Hậu Tài che miệng nhanh như tia chớp, lộ vẻ hoảng sợ, vội vàng lùi Triệu Phi Yến lùi về phía sau.

Ngọa tào!

Giang Thạch!

Thật đúng là trời đánh!

Lại thật sự đụng phải hấn?

Còn có thiên lý hay không a?

“Ừm?”

Phía này vừa có động tĩnh, Giang Thạch đang ngồi trên xe ngựa suy tư đột nhiên sinh ra cảm ứng, đôi mắt lạnh lùng, trực tiếp quay đầu quét về phía sau, lập tức mắt sáng lên.

“Ồ, thế nhưng là Triệu tiên bối!”

Hấn nhẹ nhàng kéo cương ngựa, dừng con tuần mã lại, lộ nụ cười vui vẻ.

Triệu Hậu Tài và đồ đệ bên cạnh đều kêu khóc thảm thiết trong lòng, khóc không ra nước mắt.

Ngọa tào!

Biết là hôm nay có chuyện không ổn rồi!

Thế mà thực sự có thể đụng phải tên sát tinh này!

Lão thiên khôn kiếp, mẹ nó người đang đùa bỡn với bọn ta hả?

“Giang... Giang... thiếu hiệp?”

Triệu Hậu Tài kêu rên.

“Triệu tiền bối, ta có một số chuyện muốn hỏi, có thể lên xe ngựa nói chuyện?”

Giang Thạch cười mở miệng.

“Không lên có được không?”

Triệu Hậu Tài nín thở.

“Tiền bối... không cho ta mặt mũi?”

Giang Thạch nhướng mày.

“Không, không, ta lên ngay.”

Triệu Hậu Tài khổ sở, lập tức đi tới chiếc xe ngựa, đồ đệ nữ nhi bên cạnh cũng đều trầm mặc trong lòng, một mảnh ngượng ngùng.

Bọn họ hiểu được rồi, vì sao Triệu Hậu tài cứ khẳng khẳng muốn ra khơi?

Thiên lý nan dung a...!

Sao mỗi lần ra ngoài đều có thể gặp tên sát tinh này!

Nặng nề bây giờ ngoài con đường ra khơi này, e là thật không còn cách nào khác.

Giang Thạch thúc ngựa đi tiếp về phía trước, bình thản hỏi, “Triệu tiền bối có biết tổ trạch Khổng thị ở đâu không? Ta mới tới nơi này, tìm mấy vòng vẫn không thấy, thật khiến người ta khó chịu.”

“Người... người tìm tổ trạch Khổng thị làm gì?”

Triệu Hậu Tài giật mình hoảng hốt nói.

“Còn có thể làm gì? Tặng bọn hần một phần lễ vật thôi!”

Giang Thạch mở miệng.

Triệu Hậu Tài run lẩy bẩy, mặc dù không biết lễ vật này là gì, nhưng vẫn cảm thấy có chút không đúng, dưới sự cưỡng ép của Giang Thạch, chỉ đành ngoan ngoãn chỉ đường tiếp tục hướng phía trước.

Trong trà lâu, Lão Hoàng nói liên miên khô cả cổ, may mắn dừng nghỉ một chút, cầm lấy chén trà bên cạnh uống một ngụm, nhưng đột nhiên con người co rút lại, nhìn ra bên ngoài cửa sổ, sợ đến run bần bật, suýt nữa làm rơi ly trà.

“Giang... Giang Thạch, đó là Giang Thạch!”

Hần thốt lên.

Cái gì?

Giang Thạch?

Những khách nhân trong trà lâu đều ồn ào, quay đầu nhìn lại.

Chỉ là lúc bọn họ quay đầu lại, trên đường phố đã không còn bóng dáng.

Xe ngựa tám rẽ bảy queo, dưới sự chỉ dẫn của Triệu Hậu Tài, dần dần tới một chỗ trang viên tường đỏ liễu xanh, toàn bộ trang viên có vẻ vô cùng cổ kính, cổ phong cổ vị, như chứa đựng cảm giác tang thương trải qua năm tháng.

Khác với trang viên của những nhà giàu mới nổi kia.

Từ bên ngoài nhìn vào, trang viên này này đem lại cảm giác xa hoa điệu thấp.

Ở đại môn trang viên hai tên mặc trường bào đỏ đặc trưng của Không thị đứng gác.

“Giang tiểu hiệp, đây... đây chính là tổ trạch Không thị, lão phu... lão phu có thể đi rồi chứ?”

Triệu Hậu Tài âm thầm kêu khổ, cúi đầu che mặt, mở miệng nói, sợ đối phương nhìn thấy khuôn mặt mình.

Tội lỗi tội lỗi.

Giang Thạch thật sự dám chủ động xông vào tổ trạch Không thị?

Ai mà không biết địa vị và lực lượng của Không thị ở Khúc Châu, giết hấn vạn lần cũng chỉ cần một câu nói mà thôi.

“Ra đây là tổ trạch Không thị.”

Giang Thạch ngẩng đầu lên, tự nói trong miệng.

Hai tên đệ tử Không thị canh cửa cau mày, cảm thấy có gì đó không đúng.

“Ngươi là ai? Sao lại dừng ở đây? Nhanh chóng rời khỏi!”

Trong số đó có một người lên tiếng rống to.

“Triệu tiên bối, ngươi thật là phúc tinh của ta, liên tục giúp đỡ ta không ít lần, không bằng lần này ngươi đừng đi trước, đợi ta quét sạch tổ trạch Không thị, bảo vật bên trong để ngươi chọn mười món bất kỳ, thế nào?”

Giang Thạch lên tiếng.

“Không không, Giang thiếu hiệp quá khách khí, lão phu không dám, lão phu vẫn là chuồn thôi, a ý là lão phu đau bụng, lão phu phải đi gặp lang y...”

Triệu Hậu Tài che mặt, đột nhiên rên rỉ, vội vàng xuống xe ngựa, vội gọi đồ đệ và nữ nhi, bắt đầu chuồn, lúc đi, đuôi chuột đều kém chút bị chuột rút.

Vừa nãy hấn có nghe lầm không?

Giang Thạch muốn làm gì?

Muốn quét sạch tổ trạch Khổng thị?

Những lời này khiến hắn tán loạn hết cả hồn phách, nào còn dám dừng chân lại?

“Tiểu tử, ngươi nói cái gì? Tìm chết!”

Hai tên đệ tử gác cổng Khổng thị thay đổi sắc mặt, tức giận mở miệng, không suy nghĩ, thân thể nhanh chóng lao tới.

Rầm! Rầm!

Tiếng nổ vang lên, hai gã đệ tử Khổng thị mặc trường bào đỏ lập tức bay ngược ra ngoài với tốc độ nhanh hơn, đâm xuyên qua đại môn, rơi xuống cách đó hàng chục thước.

“Triệu tiên bối, thật sự không suy nghĩ lại sao? Bên trong tổ trạch Khổng thị trân bảo vô số, cho phép ngươi chọn mười món, đủ ngươi ăn cả đời không hết.”

Giang Thạch quay đầu gọi với theo.

Triệu Hậu Tài che mặt, chạy càng nhanh hơn.

Bên cạnh đồ đệ và nữ nhi cũng đều như vậy.

Trên đường phố náo động lên, một đám đèn ánh mắt kinh ngạc nhanh chóng tập trung về phía Giang Thạch.

Giang Thạch cau mày, không quan tâm nữa, đứng lên từ trên xe ngựa, thân thể lóe một cái, tức khắc xâm nhập vào bên trong tổ trạch Khổng thị.

Chỉ là điều khiến hắn thắc mắc là, bên trong Khổng thị im ắng khó tả, ngoài hai bóng người lúc này, những người khác ngay cả cái bóng cũng không thấy.

Theo lý mà nói, động tĩnh lớn như vậy, cao thủ bên trong đã sớm bị kinh động.

Nhưng trên đường tiến vào, thế mà không một ai ngăn cản hẳn.

Tổ trạch Khổng thị rộng lớn như đã sớm nhận được tin tức sơ tán vậy.

“Chạy rồi?”

Sắc mặt Giang Thạch âm trầm, cực kỳ bất mãn, lập tức hướng về phía sâu trong tổ trạch Khổng thị mà xông tới.

Lúc này.

Bên trong tổ trạch.

Trong một cung điện tối tăm.

Không khí đè nén.

Gia chủ Khổng thị Khổng Phục Thiên ngồi trên vị trí chủ vị, sắc mặt âm u, bất động, đôi mắt quét nhìn bên trong đại điện.

Chỉ thấy bên trong đại điện đã không còn vinh quang ngày xưa, chỉ còn lại sáu người thừa thốt.

“Các vị, bây giờ Khổng thị ta gặp đại tai chưa từng có, nếu không ngoài ý muốn, động tĩnh vừa rồi, chính là Giang Thạch xông tới, bây giờ ta cần các vị cùng ta liên thủ, diệt trừ Giang Thạch, cái gọi là ngàn ngày luyện binh, dùng trong một khắc, Khổng thị ta cung phụng các vị đã lâu, cũng đến lúc để các vị phát huy lực lượng rồi.”

Khổng Phục Thiên mở miệng nói.

Trong cung điện chỉ còn sáu người, trong đó có năm người cau chặt mày.

Bọn họ đều là cung phụng của Khổng thị.

Bây giờ Khổng thị đã tảo tán hết, chỉ còn lại Gia chủ và một tên trưởng lão.

Ngoài ra còn có năm tên cung phụng bọn họ.

Rõ ràng là coi bọn họ như bia đỡ đạn!

Mặc dù bọn hắn không biết vì sao Không Phục Thiên không chạy trốn, nhưng bây giờ bọn họ cũng không muốn chết oan chết uổng ở nơi này.

“Không Gia chủ quá khách khí, chúng ta tất nhiên sẽ liên thủ với ngài chống lại Giang Thạch.”

“không sai, Không gia chủ yên tâm, chúng ta nhất định sẽ cùng tiến cùng lui với ngài!”

Năm người nở nụ cười gượng.

“Phiền phức các vị rồi.”

Không Phục Thiên ngữ điệu âm trầm, ấn tay về phía một cơ quan bên cạnh.

Đám người trong điện đều thay đổi sắc mặt, cảm nhận được bất thường.

Khoảnh khắc tiếp theo, một đại trận kinh khủng vô hình xuất hiện, huyết quang bao phủ, khí thế đáng sợ, giống như cối xay vô hình nghiền qua thân thể của bọn họ, lấy đi toàn bộ khí huyết.

-A!

Một loạt tiếng kêu thảm thiết vang lên.

Toàn bộ khí huyết của đám người đều đang nhanh chóng tuôn về phía Không Phục Thiên, chớp mắt trong đại điện chỉ còn vài bộ da người khô héo.

Chương 260: Khổng Phục Thiên! 1

Bên trong tổ trạch Khổng thị.

Giang Thạch xông vào, sắc mặt càng lúc càng khó coi, càng đi sâu vào càng im ắng.

Hoàn toàn không thấy bóng người nào.

“Khổng thị thật đúng là cao tay, vô thanh vô tức tất cả đều đã chạy hết, toàn thành dường như không ai hay biết, thao diễn.”

Giang Thạch mắng thầm.

Nhưng đột nhiên hần mắt lóe lên, rõ ràng nghe thấy tiếng kêu đau đớn từ phía trước, tiếng kêu này hần lại quá rõ ràng, là tiếng người kêu thảm trước khi chết, không chần chừ vội xông tới.

Gần như ngay lập tức hần xuất hiện trước một đại điện rộng lớn.

Nhưng đại điện đóng kín mít, cửa sổ cũng đã đóng chặt lại.

Xung quanh có vẻ không có lối thoát khí nào.

Khi tiến đến trước đại điện, âm thanh đau đớn kia lại biến mất.

“Trong đó là ai? Ra đây!”

Giang Thạch đứng ngoài điện, gầm lên.

Cả điện yên tĩnh không tiếng đáp lại.

“Sao? không chịu ra à? không ra thì đừng trách ta phá nát cái đại điện này!”

Giang Thạch lạnh lùng nói.

“Giang Thạch, ngươi dám xông vào Không thị của ta, không lẽ không dám xông vào đây?”

Một giọng lạnh lùng khàn khàn vang ra từ trong điện, dội vào tai Giang Thạch.

“Không Phục Thiên!”

Giang Thạch mắt nhú lại, nhận ra chủ nhân giọng nói.

Trước đây ở Đông Tuyệt Lĩnh hội minh, hắn từng gặp Không Phục Thiên, bị Không Phục Thiên gọi riêng ra để cảnh cáo, đến bây giờ hắn vẫn không quên giọng nói này.

“Đúng là lão phu, ngươi rất muốn giết lão phu đúng không? Muốn giết lão phu thì cứ vào đi.”

Giọng Không Phục Thiên rất lạnh, rất uy nghiêm.

Dường như cố tình đợi Giang Thạch vậy.

Giang Thạch lạnh cười, nói “Không ngờ được Không thị truyền thừa vạn năm nay cũng trở thành con rùa rút cổ, đám Không thị các ngươi đều đã chạy sạch, ngươi cũng không chạy?”

“Lão phu cần gì phải chạy? Một tiểu bối như ngươi, làm được gì lão phu?”

Từ trong điện tiếp tục vang ra giọng nói lạnh lùng của Không Phục Thiên.

“Thật sao?”

Giang Thạch mắt lạnh lẽo, nói: “Không Phục Thiên, nói ra phải đa tạ ngươi dạy ta đạo lý diệt có phải diệt tận gốc, ngươi yên tâm, sau khi đưa ngươi xuống âm phủ, ta sẽ tự mình đi

truy sát đám người còn lại của Không thị, bảo đảm không một ai chạy thoát đâu!”

“Tiểu nhân đắc chí cũng dám ngông cuồng!”

Không Phục Thiên lạnh lùng đáp.

Rầm rầm!

Giang Thạch không buồn nói nữa, giậm chân xuống, mặt đất rung chuyển dữ dội, nứt toác ra từng vết rạn lớn, sau đó tung ngay một quyền về phía đại điện khổng lồ trước mắt.

Không cần biết người có âm mưu quỷ quái gì, đánh nát mai rùa của người trước đã!

Phía trong đại điện.

Khí tức u ám, ánh sáng quỷ dị.

Năm vị cung phụng vừa nãy đã chết thảm, bóc hơi thành năm bộ da khô khốc, chỉ còn một trưởng lão Không thị mặt tái xanh, vẫn cúi đầu trước Không Phục Thiên, gương mặt có chút không cam lòng.

“Gia chủ, bây giờ đi còn kịp, sao nhất định phải đối đầu gã đó?”

Trưởng lão đau xót nói.

“Người đi đi, lão già ta sinh ra ở trong tổ trạch gia tộc, chết cũng phải chết ở trong tổ trạch gia tộc, lão phu còn sống một ngày, tổ trạch gia tộc tuyệt đối không thể bị người ngoài xâm nhập.”

Không Phục Thiên ngữ điệu lạnh băng, ngồi cao ngất trên chủ tọa.

Dưới sự tương trợ của khí huyết năm vị cung phụng, lúc này toàn thân Không Phục Thiên quang mang mịt mờ, khí thế đáng sợ, khí tức kì quái khó tả, như thể biến thành huyết ma

thần, xung quanh mông lung, cả điện ngập trong huyết ảnh do thân thể hắt tỏa ra.

“Nhớ kĩ, người tìm nơi ẩn nấp thật tốt, đừng lộ mặt, Thiên Nhật và Tuyết Nhi sắp xuất quan, chờ đến ngày bọn chúng thần công đại thành sẽ báo thù cho ta, đừng trách ta không cảnh báo!”

Giọng nói của Không Phục Thiên lạnh buốt, nói “Hơn nữa, kết quả trận chiến hôm nay còn chưa biết đâu, ta có thể sẽ không chết, ta sẽ dùng vật kia, người đi đi.”

“Gia chủ!”

Tên trưởng lão Không thị đau khổ lên tiếng.

“Đi!”

Không Phục Thiên nói trầm thấp.

Tên trưởng lão này á khẩu, cuối cùng không nói gì nữa, quay người vào một gian phòng bí mật, thân ảnh dần nhạt đi, biến mất không còn tăm hơi.

Ngay lúc đó, lực lượng kinh khủng từ quyền phong của Giang Thạch truyền đến, đại điện rung chuyển dữ dội như động đất.

Đại môn và cửa sổ đóng chặt ban đầu giờ bị xung kích đến nổ tung.

Tuy nhiên bên trong điện có đại trận chống đỡ nên dù rung mạnh vẫn giữ được nguyên vẹn, huyết quan từ trong điện phun ra, chống đỡ lực lượng một quyền này của Giang Thạch.

Nhưng qua đại môn và cửa sổ vỡ vụn, Giang Thạch thấy rõ tình cảnh bên trong đại điện.

Chỉ thấy trong đại điện không gian mờ ảo, khí thế quỷ dị, ừ ù đình tai, giống như địa ngục.

Một bóng người khôi ngô mờ ảo, ngồi cao trên chủ vị nhìn xuống Giang Thạch, mắt đầy sát khí, toát ra khí thế quý dị, như ác quỷ dưới địa ngục.

Trong tay hắn cầm một hạt huyết châu bí ẩn khó lường, lóe ánh sáng ma quái, lúc này bàn tay hắn khẽ xoa nắn huyết châu.

“Giang Thạch, ta thật không ngờ, người lại tiến bộ nhanh đến như vậy, đáng lẽ ngày ấy ở Đông Tuyệt Lĩnh, dù có phong hiểm đến tính mạng ta cũng phải diệt trừ ngươi, nhưng ngươi muốn tiêu diệt Không thị thì ngươi tính toán sai rồi.”

Giọng điệu lạnh lùng, khí thế lạnh lẽo nhưng quái dị, một tay và một chân bị Ngũ Hành minh chủ Cơ Hoàn xé rách của hắn đã được nối lại.

Hất bỏ hạt huyết châu thần bí vào miệng.

Rầm!

Khi nuốt huyết châu, Không Phục Thiên lộ vẻ đau đớn, khuôn mặt méo xẹo, gân cốt nổi rõ, thét lên như đang chịu tra tấn khủng khiếp gì đó, run rẩy dữ dội, mạch máu nổi lên, co giật liên hồi.

Sau đó thân thể bắt đầu phình to nhanh chóng, trên cơ sở ban đầu càng lúc càng lớn, huyết quan rực rỡ như đang bốc cháy.

Giang Thạch cau mày, cảm nhận được bất thường, lại đánh tới một quyền về đại diện trước mặt, uy lực cuồng bạo như núi lửa phun trào.

Tuy nhiên huyết quan trong đại diện cứng như mai rùa, chống đỡ vững vàng.

Với lực lượng kinh khủng của hắn thể mà trong thời gian ngắn cũng khó có thể phá vỡ.

Đột nhiên, Giang Thạch đứng khựng lại, không suy nghĩ nhiều, chân dậm mạnh, thân ảnh thoáng cái biến mất, bắn thẳng ra phía sau với tốc độ cực nhanh.

Gần như ngay khoảnh khắc Giang Thạch bay ra sau.

Rầm!

Một tiếng nổ kinh khủng vang lên, không khí vỡ vụn, đại điện sụp đổ, Khổng Phục Thiên mới hấp thụ xong huyết châu kì lạ mang theo huyết quang ngút trời trực tiếp xông tới chỗ Giang Thạch với tốc độ cực nhanh, riêng huyết quang bao quanh đã dày cả thước.

Khí thế của hắn cực kỳ đáng sợ, im lặng, ra ngay một quyền hướng Giang Thạch, đánh thẳng ra luồng huyết quang kéo dài hàng chục thước, rộng 4, 5 thước, như thác máu khổng lồ ào ạt đổ xuống Giang Thạch.

Sắc mặt Giang Thạch nghiêm nghị, lập tức cảm nhận áp lực chưa từng thấy, lông tóc trên người dựng hết cả lên, không suy nghĩ nhiều, 21 giọt huyết khí Long Tượng bùng nổ, lực lượng và kinh lực ngấn ngủi hợp nhất.

Hỗn Nguyên Kim Quang Chương!

Khí huyết phun trào, hai cánh tay phình to gấp hai ba lần, to bằng chậu nước, giữa không trung tung ra loạt quyền ảnh liên hoàn đánh thẳng vào huyết quang kia.

Một tia kim quang rực rỡ, quyền ảnh hội tụ tương đương với uy lực một kích đòn nén chiếm diện tích hơn 1 thước vuông, kinh phong hầu như thực thể hóa, mang theo lực lượng vô tận ào thẳng vào huyết quang đang xông tới.

Chương 261: Khổng Phục Thiên! 2

Trong luồng kim quang lấp lánh vang lên tiếng rống đinh tai của Long Tượng thời thượng cổ, mờ ảo thấy hai bàn tay khổng lồ của Giang Thạch dường như không phải tay người, mà giống như Long Tượng phụ thể.

Rầm!

Trong vụ nổ dữ dội, một làn sóng năng lượng khổng lồ hàng chục thước bùng ra.

Trong phạm vi hàng chục thước, tất cả kiến trúc, mặt đất, giả sơn, đình đài bị nổ tung, tan thành mưa bụi.

Theo làn sóng vô tận cuộn trào, một huyết quang đỏ rực khổng lồ xuyên qua không gian, thoáng cái xuất hiện trước mặt Giang Thạch, mang theo mùi máu tanh nồng nặc, như một ma tướng khủng bố, mắt lạnh băng, máu rực rỡ, một quyền đâm thẳng vào ngực Giang Thạch.

Tốc độ của đôi phương quá nhanh.

Gần như ngang Lân Lôi Bộ của Giang Thạch, nếu không nhờ Giang Thạch nắm giữ thiên phú Thấu Thị, sức cảm ứng cực kì sắc bén, ở dưới tốc độ đáng sợ như vậy, giây lát là không kịp phản ứng.

Nhưng ngay cả thế, phản ứng của Giang Thạch cũng quá chậm.

Khi tay hấn mới vừa nhúc nhích, quyền ảnh máu đỏ của Khổng Phục Thiên đâm thẳng vào ngực Giang Thạch.

Bùm!!

Như đám mạnh vào mặt trống đồng, phát ra tiếng nổ đinh tai, âm ba cuộn trào khắp nơi.

Trong nháy mắt bị đánh trúng, Giang Thạch mới nhìn rõ dáng dấp của Không Phục Thiên, toàn thân mọc đầy vảy đỏ kì lạ, mắt đầy tà khí, trán nhô gai nhọn, như một con thần lân quỷ dị, cả thân thể cũng trở nên khổng lồ chưa từng có, cao gần 6 thước.

Bùm!

Thân thể Giang Thạch như bao tải bay ra, như viên đạn xuyên qua không khí, đập mạnh xuống cách đó hàng chục thước, đập vỡ tung một tòa kiến trúc.

Ngay lúc Giang Thạch bay ra, Không Phục Thiên ánh mắt tàn nhẫn, chân nhấn xuống, nhanh đến mờ ảo, như thuấn di, ào tới chỗ Giang Thạch.

Hắn định không cho Giang Thạch rơi xuống đất, phải tiêu diệt luôn Giang Thạch, trừ hậu họa.

Nhưng phản ứng Giang Thạch cực nhanh, sau khi bị đẩy bay, lập tức kích hoạt Luân Lôi Bộ, thoáng cái đã biến mất.

Mắt Không Phục Thiên lạnh băng, dường như tự động khóa chặt vị trí của Giang Thạch, khi Giang Thạch biến mất, hắn cũng biến mất theo, chỉ để lại một bóng mờ quỷ dị.

Miệng Giang Thạch rỉ máu, lồng ngực lõm xuống, hơi chút kinh ngạc, liên tục vận dụng thiên phú Quy Nguyên hồi phục thương thể, đồng thời Luân Lôi Bộ cũng nhanh chóng vận dụng, tốc độ cực nhanh.

Nhưng Không Phục Thiên như hình với bóng, khí thể đáng sợ, liên tục chặn đường Giang Thạch, mắt lạnh băng, liên tục công kích Giang Thạch.

Sắc mặt Giang Thạch âm trầm, không do dự, vung tay cấp tốc đối oanh với Khổng Phục Thiên.

Bùm bùm bùm bùm bùm!

Hai người như hai quái thú phát cuồng, điên cuồng đối oanh, thân ảnh đã hoàn toàn mờ đi, không thể nhìn thấy gì nữa.

Chỉ nghe liên tiếp vang lên những tiếng nổ đinh tai.

Trong lòng Giang Thạch chấn động dữ dội.

Khổng Phục Thiên lúc này thật quỷ dị, không chỉ nhục thân mà cả cảnh giới đều tăng lên mức không tưởng!

Với lực lượng của Giang Thạch cũng không chiếm được thượng phong, bị chấn đến xương tay đau nhức.

Chấn chấn là do viên huyết châu thần bí kia!

Đây là dị bảo trân quý cỡ nào!

“Bôn Lôi!”

Giang Thạch quát lớn, khắp người bỗng hiện lên lớp lớp lôi đình lóe sáng, lệt đẹt, hoàn toàn biến thành người lôi đình đáng sợ, khí thế cuồng bạo, một lần nữa ào tới chỗ Khổng Phục Thiên.

Rầm rầm!

Một tiếng nổ kinh thiên động địa nữa vang lên, sóng xung kích khổng lồ cuốn trào khắp nơi, từng luồng tia chớp đáng sợ đâm thẳng vào Khổng Phục Thiên, khiến Khổng Phục Thiên kêu rên một tiếng, bay ngược ra.

Đồng thời, Giang Thạch cũng bị chấn đẩy văng ra cách đó 7, 8 thước, sắc mặt kinh ngạc, bàn tay đau nhức.

Quỷ dị!

Không Phục Thiên lúc này thật sự quá quý dị!

Nhưng nhanh chóng, hai mắt Giang Thạch như máy quét tốc độ cực cao, lia khắp mọi góc ngách trên người Không Phục Thiên.

Thấu Thị!

Dưới thiên phú Thấu Thị, mọi bí mật trên người Không Phục Thiên hiện ra hết.

Chỉ thấy lúc này khí thể Không Phục Thiên rất mạnh nhưng khí tức cũng rất hỗn tạp, không ổn định mà còn đang giảm dần với tốc độ cực nhanh.

Lực lượng hãn đang suy giảm?

Mắt Giang Thạch lóe lên.

Đúng rồi, hãn hấp thụ lực lượng từ huyết châu thần bí kia, chắn chắn không thể duy trì lâu dài, nếu không từ lâu Không thị đã có thể tiêu diệt Hồng Thiên Môn, đâu cần bị Hồng Thiên Môn chèn ép bao năm qua.

Giang Thạch sát cơ đại thịnh, phát hiện khí thể của Không Phục Thiên đang từ từ hạ xuống, thân ảnh lập tức loé lên, thuấn di đi xa, biến mất không dấu vết. Đã vậy thì không cần đối cứng với hãn.

Chỉ cần thả điều là có thể làm cho hãn kiệt sức mà chết!

Chờ khí thể của hãn rơi xuống hãn hết, đến lúc đó giết hãn dễ như trở bàn tay!

Không Phục Thiên điên cuồng, thấy Giang Thạch đi xa liền lại thần di đi theo, vẫn là tốc độ cực nhanh như trực tiếp xuất hiện ở xa.

Chỉ là bây giờ Giang Thạch không đối đầu trực diện với hãn nữa mà liên tục né tránh, tốc độ đẩy nhanh đến cực hạn,

không dừng một bước dù bị công kích ra sao.

Hắn có thiên phú Quy Nguyên, công kích không thể giết hắn ngay lập tức đều có thể nói là vô dụng, trong thời gian ngắn không thể ảnh hưởng đến trạng thái của hắn chút nào.

Mười mấy phút trôi qua.

Khổng Phục Thiên liên tục công kích, âm âm nổ vang, nhưng ngày càng khó đánh trúng Giang Thạch, không khỏi càng thêm tức giận, quát lớn “Tiểu tử Giang Thạch, ngươi chỉ biết chạy à? Đứng lại quang minh chính đại đánh với lão phu một trận!”

“Ha ha, Khổng Phục Thiên, ta đâu cần phải tính toán với người sắp chết, ngươi muốn giao chiến xuống âm phủ đánh với diêm vương đi thôi!”

Giang Thạch cười khẩy, Lân Lôi Bộ phối hợp Vô Tướng Mê Ảnh, tàn ảnh liên tục ra trong sân.

Khổng Phục Thiên ào tới, đập nát không biết bao nhiêu kiến trúc.

Giang Thạch lại kích hoạt Thấu Thị, quay đầu lại chỉ thấy khí thế Khổng Phục Thiên đã tiếp tục hạ thêm hai phần mười so với lúc đầu.

Bây giờ đã xuất hiện mấy đạo sơ hở trên người.

Hắn cười gian, lại tiếp tục né tránh cực nhanh.

Chương 262: Khổng Thị Diệt Môn! 1

“Tiểu tử, đứng lại cho ta!”

Khổng Phục Thiên gầm lên, khuôn mặt tức giận, tay liên tục đâm ra, toàn bộ tổ trạch Khổng thị tan hoang thảm khốc.

Nhưng Giang Thạch như con lươn trơn tuột, không dừng bước chút nào, dưới lực lượng kinh hoàng của hắn nhanh chóng né tránh, dù bị sóng xung kích đánh bay ra xa vài lần nhưng mức độ thương tích này dường như không làm gì được Giang Thạch.

Để lưu Giang Thạch ở lại, Khổng Phục Thiên bất chấp tung ra tất cả chiêu thức mạnh nhất, thậm chí kể cả một bí thuật tinh thần, nhưng chẳng có tác dụng gì với Giang Thạch cả.

Cho dù là công kích ảo ảnh hay tinh thần, đánh vào người Giang Thạch chỉ như giọt nước vào biển cả, không có phản ứng gì.

Lại qua một lúc.

Giang Thạch quay đầu lại, hai con ngươi như máy quét siêu tốc, nhanh chóng dò xét Khổng Phục Thiên, sau khi chấn chấn khí thế Khổng Phục Thiên không còn đe dọa được mình, hắn cười khẩy, cuối cùng dừng lại.

“Khổng Phục Thiên, ngươi truy ta cũng đủ rồi, không phải muốn giao chiến chính diện sao? Vậy ta liền thành toàn cho ngươi! Để ngươi xem công kích mạnh nhất của ta!”

Bôn Lôi!

Rầm rầm!

Lôi điện chói lóa bỗng tuôn trào từ thân thể Giang Thạch, dày đặc khắp người, thân ảnh thoáng chốc biến thành người lôi điện cực kỳ đáng sợ, ẩn chứa lực lượng thiên địa, như thể hóa thành tia chớp.

Đồng thời!

21 giọt huyết khí Long Tượng!

Lực lượng và kinh lực kết hợp!

Hỗn Nguyên Kim Quang Chương!

Giang Thạch gầm lên, thân thể kim quang rực rỡ, mang theo sóng xung kích mang tính hủy diệt, lao thẳng tới Không Phục Thiên.

Toàn thân được tăng cường đến mức tột đỉnh, mỗi khối cơ bắp và mạch máu như biến thành Lôi Long đáng sợ, ào tới, sau lưng vang lên tiếng gầm kinh thiên động địa.

Sắc mặt Không Phục Thiên méo xẹo, cơ thể vẫn bao bọc trong huyết khí kinh khủng, biết sinh mệnh đã đến hồi kết, hôm nay dù thế nào cũng không thể thoát, chỉ mong có thể trước khi chết, đánh trọng thương Giang Thạch, dọn đường cho Thiên Nhật và Tuyết Nhi.

“Huyết Tà Sát Linh!”

Không Phục Thiên gầm lên, cả thân thể bắt đầu tan chảy, như cây nến đỏ, mắt mũi miệng đều phun máu, vai gối khuỷu chân đều rã rời ra thành chất lỏng tối màu.

Nhưng dù tan chảy, khí thể của hắn vẫn bốc lên, mặt đất dưới chân nứt vụn sụp xuống.

Không Phục Thiên bây giờ quỷ dị đến cực điểm, đã không còn hình dạng con người.

“Chết chung đi!!”

Tiếng gầm đau đớn khàn khàn phát ra từ miệng Không Phục Thiên, hoàn toàn không giống tiếng người, Không Phục Thiên mang theo lực lượng kinh khủng khó tưởng, giữa không trung vẽ ra một dải huyết vòng rực rỡ, lao thẳng tới Giang Thạch.

Không tránh không né, dùng cứng đối cứng!

Lúc này, ánh mắt Không Phục Thiên điên cuồng, trong lòng bỗng cảm thấy giải thoát nhẹ nhõm, chấp chương Không thị hàng trăm năm, một lòng

Vốn mục tiêu này hẳn là có thể chứng kiến Thiên Nhật và Tuyết Nhi thần công đại thành, đánh bại Mông Phóng, sau đó bước lên Thánh Linh, quét sạch thiên hạ, hoàn thành đại nghiệp phục hưng Không thị!

Nhưng tất cả đã tan tành!

Dù vậy, cho dù hẳn chết, hẳn cũng phải dọn đường cho Thiên Nhật và Tuyết Nhi!

Giang Thạch nheo mắt, lực lượng trong người cũng đã tích tụ xong, không né tránh, lao thẳng tới chỗ Không Phục Thiên, một quyền đánh ra.

Quyền này, là ngưng tụ toàn bộ chiến lực của hắn.

Lực lượng thực sự kinh khủng đến mức nào, ngay cả Giang Thạch cũng không biết, chỉ biết khi đánh ra, cả cánh tay cũng truyền đến cảm giác đau nhói, nhục thân mạnh mẽ dường như không thể chịu đựng nổi.

Rầm!!!

Một tiếng nổ chấn động thiên địa vang lên, vô số tia chớp và máu đỏ cuộn cuộn khắp nơi, những nơi đi qua gió thu quét

lá rụng, như cơn bão lôi đình không lồ quét qua tổ trạch Khổng thị.

Sóng xung kích từ vụ nổ này kéo dài rất lâu.

Ngay cả những người bên ngoài tổ trạch gia tộc cũng cảm nhận rõ ràng.

Lúc này, vô số người lộ vẻ kinh hãi, đứng từ xa nhìn về phía tổ trạch Khổng thị.

Đây là... đã xảy ra chuyện gì?

Tổ trạch bất khả xâm phạm của Khổng thị, hôm nay lại phát ra sóng xung kích kinh khủng đến vậy!

Lần gần nhất phát sinh tình huống này vẫn là do Mông Phóng thừa cơ hội tập kích vào.

Lẽ nào lần này cũng tương tự?

Tiếng nổ đình tai nhức óc dần lắng xuống, cuối cùng tắt hẳn, không còn tiếng động nào từ bên trong truyền ra.

Bên ngoài chẳng ai biết tình hình cụ thể là thế nào.

Trong sân.

Tan hoang toái bời, khe nứt rải rác, giống như vừa bị sao băng đập qua.

Hai bóng người đầy máu nằm bất động dưới đất, máu thấm đỏ cả mặt đất.

Nửa cơ thể của Khổng Phục Thiên biến mất, chỉ còn nửa còn lại nằm đó, hơi thở mong manh, trên mặt lại nở nụ cười hài lòng.

“Giang Thạch, ngươi chết chắc rồi, ngươi đối đầu với lão phu, bị thương nặng, căn cơ sụp đổ, chờ Kỳ Lân Tử tộc ta xuất quan, ngươi sẽ chết vô cùng thảm!”

Trên mặt hắn có vẻ vô cùng thỏa mãn, nói:

“Vốn ngươi có thể trốn đi, ẩn mình tới khi lực lượng đủ mạnh mới xuất thế, nhưng ngươi lại sớm tới đây liều mạng với lão phu, đây là giá phải trả, ha ha...hự hự...”

Hắn liên tục ho ra máu, nụ cười trên mặt càng sâu.

Không xa đó, thân thể Giang Thạch đầy máu, bị thương nặng, lão đảo đứng dậy, ánh sáng quét quanh, Thiên Phú Quy Nguyên nhanh chóng phát huy tác dụng, từng luồng từng luồng nguyên khí thiên địa liên tục tràn vào thân thể Giang Thạch với tốc độ nhìn thấy được.

“Ý tưởng không tồi, nhưng đáng tiếc, thương thế này đối với ta còn kém xa lắm!”

Giang Thạch ho ra máu, chống đỡ thân thể, ánh sáng trắng bao quanh, từng bước đi đến chỗ Khổng Phục Thiên.

“Ngươi...”

Khổng Phục Thiên chỉ còn lại một con mắt lộ ra tí ti kinh hãi, tựa hồ tràn ngập vô tận không cam lòng cùng khó có thể tin, nói: “Sao ngươi có thể khôi phục nhanh như thế? Ngươi là người Trương thị? Không, ngươi khôi phục còn nhanh hơn Trương thị!”

“Ngu xuẩn?”

Giang Thạch cười, đáp: “Trên đời này có quá nhiều thứ ngươi không hiểu, nếu không có vài lá bài tẩy, ta đã sớm bị các ngươi giết chết, Khổng Phục Thiên, ta rất muốn biết, viên ngọc ngươi vừa nuốt là thứ gì, không bằng ngươi nói ra xem?”

Mắt hắn như ngọn đuốc, nhìn chăm chăm Khổng Phục Thiên.

Qua thân thể bị hủy hoại một nửa của Khổng Phục Thiên, Giang Thạch có thể nhìn rõ viên Huyết Châu kia vẫn còn trong

người hấn, chỉ là viên ngọc nay đã tối sầm, mất đi không ít hào quang.

“Người muốn biết? Nằm mơ!”

Khổng Phục Thiên cười gằn, nói “Giang Thạch, người chết không tử tế được!!”

Bùm!

Hấn tự tay vỗ vào trán, tự sát, đập nát nửa đầu còn lại của mình, chết không toàn thân.

Giang Thạch giật giật khóe miệng, tức giận trong lòng.

Con mẹ nó!

không kịp mắng lại, thiệt lớn!

“Thảo con mẹ người!!”

Hấn tức giận run rẩy, sau đó bình tĩnh lại, dưới thiên phủ Thấu Thị khóa chặt viên Huyết Châu trong người Khổng Phục Thiên, một tay móc ra, búp một tiếng moi ra viên Huyết Châu.

Toàn bộ Huyết Châu lớn cỡ trứng gà, như quả cầu máu đỏ, truyền kinh lực vào, cảm nhận rõ ràng bên trong Huyết Châu ẩn chứa sát khí cuồng bạo.

Chương 263: Không Thị Diệt Môn! 2

Thứ này để Không Phục Thiên có được lực lượng nghịch thiên như vậy!

“Rốt cuộc là cái đồ chơi gì?”

Giang Thạch cau mày.

Hắn cầm trên tay nghiên cứu nửa ngày cũng không hiểu, tạm thời cất đi, định quay về sẽ nhờ Trần Huyền Thiên tìm hiểu, bước đi, hướng sâu vào bên trong tổ trạch Không thị.

Không thể phủ nhận, toàn bộ Không thị trông rộng đến mức khó tin.

Tất cả đồ vật có giá trị đều biến mất.

Toàn bộ tổ trạch Không thị trống trơn.

“Không Phục Thiên thật đúng là khí phách, để hậu bối chạy trốn, một mình ở lại đằng sau ngăn chặn, không biết tại sao hắn không chạy? Chẳng lẽ hắn không biết hắn chết, hậu bối càng khó sống?”

Giang Thạch cau mày.

Đột nhiên, hắn nghĩ đến điểm then chốt.

Khoan đã!

Một gia Không thị lộ như Không thị, muốn không một tiếng động mà dời sạch ra khỏi Khúc Châu là điều không thể.

Vậy bọn chúng đi đâu?

“Có lối thoát bí mật? Trong tổ trạch Khổng thị có lối thoát bí mật?”

Giang Thạch kinh hãi.

Bằng không thì, căn bản là không có cách giảng giải, gia tộc lớn như thế lập tức biến mất không một dấu vết.

Đạo lý trăm thảo trừ căn, hắc đã lĩnh ngộ cực sâu, vô luận như thế nào cũng không thể bỏ qua đám người kia.

Oanh âm âm âm âm!

Tìm nửa ngày không tìm được dấu vết gì, Giang Thạch trực tiếp sử dụng phương thức bạo lực nhất, liên tục công kích vào mặt đất, chỉ cần trong lòng đất thật sự tồn tại thông đạo, như vậy bị chính mình oanh kích toàn lực, nhất định sẽ lộ ra.

Cứ như vậy, hắc giống như là một con yêu thú phát cuồng, đem toàn bộ tổ trạch Khổng thị phá hủy vô cùng thâm hiểm.

Âm âm!

Cũng may trời xanh không phụ người có lòng.

Sau một loạt tiếng oanh tạc, cuối cùng bị Giang Thạch phát hiện dị thường.

Âm âm!

Theo một hồi mặt đất lún sụt, mặt đất lắc lư, quả nhiên hắc đánh sập một cái địa đạo kéo dài, bên trong u ám thâm thúy, một đường hướng về nơi xa kéo dài.

Hơn nữa cái địa đạo này xây rất rộng, bốn vách tường cứng rắn, phi xe ngựa ở bên trong cũng không phải là vấn đề.

“Vạn năm truyền thừa quả nhiên phi phạm.”

Mắt Giang Thạch chớp động.

Nếu không phải hấn suy nghĩ thấu đáo thêm một tầng, đoán chừng thật có thể để đám người này chạy thoát.

Hấn cười lạnh một tiếng, thân thể vọt thẳng xuống địa đạo, dọc theo địa đạo, nhanh chóng lao về phía trước, ngược lại ý có thiên phú 【 Quy nguyên 】 , hấn cũng không lo lắng có cạm bẫy gì.

Coi như có cạm bẫy, hấn cũng có thể trực tiếp xông qua.

Không ngoài sở liệu của hấn, một đường chạy qua, quả nhiên có cạm bẫy tồn tại.

Độc vật, tiễn độc, hỏa diễm, trận pháp, đủ loại cạm bẫy không ngừng xuất hiện.

Chỉ có điều tất cả mọi thứ đều bị Giang Thạch bỏ qua, thân thể của hấn giống như là một đầu Man Thú đáng sợ, khí tức hung hãn, ý vào một bộ da dày, một đường xông qua, không dừng lại chút nào.

Trong hẻm núi thần bí rộng lớn.

Nơi đây rời xa thế tục, hoàn cảnh ưu mỹ, bốn bề toàn núi, ít người lui tới, từng tòa phòng ốc san sát nối tiếp nhau tu kiến ở nơi này, chừng mấy chục tòa.

“Không trưởng lão, không cần lo lắng, ta chịu đại ân của Không thị , chuyên môn đợi ở đây, cũng ở đây sinh sống thăm dò mấy trăm năm, sẽ không có người có thể phát hiện nơi này, các người đều có thể yên tâm ở lại!”

Một vị nam tử trung niên người mặc bạch bào, thân thể cao lớn, mở miệng nói.

“Nghĩ không ra đường đường Không thị, vậy mà thật có ngày phải vứt bỏ tổ trạch, di dời toàn tộc!”

Người nói là trưởng lão duy nhất còn nắm giữ thực quyền bên trong Không thị, thực lực Hoán Huyết ngũ trọng thiên,

chính là đại trưởng lão tân nhiệm của Không thị.

“Sớm biết như vậy, trước đó liền không nên tiếc bất cứ giá nào diệt Hắc Liên Thánh Giáo!”

Một tên trưởng lão tiếc hận nói.

“Bây giờ nói gì cũng đã chậm, chỉ cầu gia chủ có thể bình an vô sự.”

Tên trưởng lão thứ ba của Không thị lo nghĩ mở miệng.

“Các vị cứ yên tâm, Không gia chủ người hiền tự có phúc tướng, nhất định sẽ không sao.”

Nam tử trung niên nói.

“Bây giờ suy nghĩ nhiều cũng vô ích, bảo những đệ tử ở dưới trong thời gian này không được ra ngoài, nếu không có gì thay đổi, chúng ta sẽ ẩn cư ở đây rất lâu.”

Không Liên nói.

“Đại Trưởng lão, Thiên Nhật và Tuyết Nhi chừng nào mới có thể xuất quan?”

Một người hỏi.

“Ta cũng không rõ.”

Không Liên thở dài.

Vốn dự định là tháng trước có thể xuất quan, nhưng bây giờ có vẻ lại xảy ra biến cố, phải kéo dài thời gian bế quan.

Nhóm trưởng lão ai nấy cũng đều sắc mặt xấu xí, nắm chặt tay lại.

Chèo chống hai người này bế quan, Không thị đã suy tàn đến mức này, ngay cả tồn vong của Không thị cũng không trọng yếu bằng hai người này, đủ thấy Không thị ký thác bao nhiêu tâm huyết trên hai người!

“Trường Phong huynh, nhờ người giúp chúng ta gửi thư tín cho Bắc Chu, nói rằng Không thị đã bị diệt, mong Trường Sinh giáo Bắc Chu nhanh chóng phái cao thủ thời, trợ chúng ta tiêu diệt cường địch!”

Không Liên nói.

“Được, việc nhỏ không đáng kể!”

Người nam tử trung niên đáp.

“Vậy cứ thế đi, ta sẽ chuẩn bị thư tín ngay!”

Không Liên nói.

“Chuẩn bị? Ta nghĩ là không cần chuẩn bị nữa đâu, tìm ra các người thật đúng là không dễ dàng, ha ha ha ha!”

Tiếng cười đình tai nhức óc bỗng dưng vang vọng khắp hẻm núi, khiến đám người Không thị biến đổi sắc mặt, vội vàng quay đầu lại.

Tên nam tử trung niên càng là kinh hãi, bước ra trước, nhanh chóng ngăn trước đám người Không thị.

“Ai? Còn không ra đây!!”

Rầm rầm!

Một tiếng nổ kinh khủng vang lên, trầm thấp đình tai, làm rung chuyển cả hẻm núi, vô số đá vụn bay tứ tung.

Trong khói bụi, một bóng người đầy máu, khí thế cuồng nộ hiện ra, cơ bắp cuộn cuộn, da đỏ rực, huyết khí bốc lên, đôi mắt sắc bén, lạnh lùng quét mắt đám người, miệng há ra đầy răng trắng hếu.

“Các vị, đã lâu không gặp!!”

“Giang Thạch!!”

Đám người Không thị đồng loạt kinh hãi, thót tim.

Sao có thể?

Làm sao có thể?

Sao Giang Thạch có thể tìm đến đây?

Nếu Giang Thạch đã tới, không lẽ Không gia chủ đã...

“Mọi người mau chạy, ta cản hấn!”

Tên nam tử trung niên mặc trường bào trắng quất lớn, thân thể như chớp giật lao tới Giang Thạch.

Rầm!

Một tiếng nổ kinh khủng hơn vang lên, tên nam tử trung niên phun máu bay ngược ra ngoài với tốc độ kinh khủng hơn, đập mạnh vào vách đá, cơ thể mềm nhũn.

...

Chương 264: Thiên Phú Phục Chế! Hấp Thụ Biển Lôi! 1

Trong hẻm núi rộng lớn, chiến trường hỗn loạn.

Mùi máu tanh tươi tràn ngập khắp nơi.

Ở khắp mọi nơi đều là thi thể tan nát, tảng đá vụn vỡ.

Trên một tảng đá cao lớn, Giang Thạch ngồi yên lặng, thở hỗn hển, ánh sáng trắng liên tục lóe lên trên người, lặp đi lặp lại vận dụng Quy Nguyên.

Chiến đấu liên tục và kéo dài khiến ngay cả hắn cũng hơi kiệt sức.

Lúc đối phó với Không Phục Thiên, hắn đã bị thương nặng, không kịp phục được bao nhiêu, bây giờ lại xử lý toàn bộ đám tàn dư tộc nhân Không thị ở đây, thực sự là tinh thần lực đều hao hụt không ít.

Một thời gian dài sau đó.

Giang Thạch cuối cùng mới thở phào nhẹ nhõm, ánh sáng trắng trên người dần dần trở nên yếu hơn, vết thương bắt đầu hồi phục nhanh chóng, đứng dậy từ tảng đá, đi về phía tòa kiến trúc tàn phá phía trước.

Nội tình tích lũy gần vạn năm của Không thị, chắn chắn tất cả đã được chuyển tới đây!

Bộp!

Hắn lật tung đồng đồ nát trên tòa kiến trúc, lộ ra đầy rẫy trên bảo đan dược, dược liệu, binh khí, mặt không khỏi lộ ra ý mừng.

“Không thị làm nhiều chuyện bất nghĩa, đây là báo ứng, bây giờ tất cả những thứ này coi như bồi thường cho ta.”

Hắn kiểm tra cẩn thận, bắt đầu lục lọi.

Hai giờ sau, Giang Thạch nhăn mày, sắc mặt hơi u ám, phát hiện có gì đó không đúng.

Những vật dược liệu này tuy số lượng không ít, chủng loại cũng nhiều.

Nhưng duy chỉ có không có dược liệu thay máu.

Một gia tộc lớn như Không thị, căn cơ vững chắc, không thể không có nguyên liệu thay máu!

Những thứ này không phải là toàn bộ tích lũy của bọn hắn sao?

“Vẫn chưa đi ra? Còn cần ta phải mời người ra nữa hay sao?”

Bỗng nhiên, Giang Thạch mặt u ám, trầm thấp gần giọng.

“Khụ khụ... “

Tiếng ho yếu ớt vang lên từ trong một góc đồng đồ nát, ngay sau đó là một giọng nói kinh hãi: “Đừng, đừng giết ta, có chuyện từ từ nói.”

Chỉ thấy tên nam tử trung niên trường bào trắng bị Giang Thạch đánh bay ra ngoài trước đó, mặt tái nhợt, máu me đầy người, vật vã chồm dậy từ đồng đá vụn.

Lực lượng của Giang Thạch quá đáng sợ, khiến hắn sinh ra ám ảnh tâm lý.

Trước đó, khi Giang Thạch tàn sát đám tộc nhân Khổng thị, sợ bị chú ý nên hắn cố tình giả chết, nhưng không ngờ vẫn bị Giang Thạch phát hiện.

“Người là ai? Tất cả tộc nhân Khổng thị đều ở đây phải không?”

Giang Thạch hỏi lạnh lùng.

“Ta tên Lý Trường Phong, cách đây vài trăm năm được tộc trưởng Khổng thị cứu sống, cho nên luôn được phái đến đây canh giữ nơi này, phần lớn tộc nhân Khổng thị đều ở đây, chỉ có hai người còn ở bên ngoài, là Khổng Thiên Nhật và Khổng Tuyết!”

Người nam tử trung niên áo trắng vôi vàng nói.

“Chính là bọn họ!”

Ánh mắt Giang Thạch lạnh lẽo, tất nhiên hắn đã từng nghe qua hai cái tên này.

Không chỉ một lần là đẳng khác.

Khổng thị có hai Kỳ Lân Tử, luôn được tung hô là có thể ngang tài với Mông Phóng, chỉ là hai người này hơn mười năm qua không hề xuất hiện, bây giờ tình huống thế nào thì người ngoài không thể biết được.

“Phải, chính là bọn họ, nguyên liệu thay máu của toàn bộ Khổng thị đều đã bị chuyển đi cho bọn hắn, thậm chí nhiều công pháp quan trọng, điển tịch bí mật cũng bị chuyển đến nơi ở của hai người.”

Lý Trường Phong lập tức nói.

“Ồ? Vậy bọn họ ở đâu? Người biết không?”

Giang Thạch hỏi, đáp: “Hai người bọn họ là thực lực gì?”

“Không biết, ta thực sự không biết, về tin tức của hai người này, người trong Không thị luôn giữ bí mật, chỉ có tộc trưởng và vài trưởng lão trọng yếu biết, những người khác đều không rõ, càng không biết bọn họ có thực lực gì, tuy nhiên... không lâu trước ta từng nghe tộc trưởng Không thị nói một lần, nói rằng Không Thiên Nhật, Không Tuyệt sắp xuất quan, một khi xuất quan, thực lực có thể quét ngang thiên hạ...”

Lý Trường Phong trả lời.

“Quét ngang thiên hạ? Khẩu khí thật lớn, ngay cả Mông Phóng cũng có thể quét ngang sao?”

Giang Thạch lạnh nhạt.

“Điều này không rõ, ta chỉ nghe tộc trưởng bọn họ nói thôi, những thứ khác ta hoàn toàn không biết, thiếu hiệp tha mạng, tha cho ta đi.”

Lý Trường Phong hoảng sợ nói.

Ánh mắt Giang Thạch lạnh lùng, không nói gì, não nhanh chóng suy tư, nói: “Người hiểu bao nhiêu về bí mật của Không thị, còn nữa, người thấy qua vật này chưa?”

Hắn lấy ra viên Huyết Châu bí ẩn từ chỗ Không Phục Thiên, hỏi.

“Cái này... có vẻ... có vẻ chưa từng thấy.”

Lý Trường Phong lo lắng nói.

“Phế vật, không biết gì hết, cần ngươi để làm gì!”

Giang Thạch quát, tát một cái, lại tát bay Lý Trường Phong.

Lý Trường Phong nôn ra máu, quy xuống đất, liên tục cầu xin, miệng đầy bọt máu.

Giang Thạch cân nhắc liên tục, nhìn chăm chăm Lý Trường Phong, cuối cùng vẫn không giết hấn, mà còn có ý định khác với người này.

Ngay sau đó hấn quay lại, nhìn chăm chăm vào các loại dược liệu trước mắt, mắt híp lại.

Người Không thị thật là có thể giấu diếm!

Trong tình huống gia tộc gặp nguy cơ lớn như vậy, thậm chí còn không không báo cho Không Thiên Nhật, Không Tuyết!

Không lẽ hai người này tu luyện thật sự quan trọng đến vậy sao? Quan trọng hơn cả tồn vong của gia tộc?

Hay là hai người này đã chết từ lâu?

Tuy nhiên, dù thế nào đi nữa, Giang Thạch cũng không phải kẻ ăn chay.

Mặc dù Không Thị đã dòi đi tất cả nguyên liệu thay máu và bảo vật quan trọng, nhưng phần còn lại của các dược liệu này, đối với hấn vẫn có tác dụng cực kỳ lớn.

Không nói những thứ khác, những dược liệu này đủ để hấn tăng thêm vài trọng Hồn Nguyên Long Tượng Công của bản thân.

“Bất kể Không Thiên Nhật, Không Tuyết thực chất như thế nào, điều quan trọng nhất bây giờ là tăng cường lực lượng cho bản thân, tình hình bên ngoài đã cực kỳ rối loạn, cường địch Bắc Chu chắn chắn sẽ không dừng lại, ta phải ẩn nhẫn tu luyện ở đây một thời gian rồi mới đi ra ngoài!”

Giang Thạch trầm nghĩ.

Chỗ này vốn đã cực kỳ bí mật, không cần lo bị ai tìm đến.

Ngay cả có người tìm được tới, cũng chỉ có thể Không Thiên Nhật và Không Tuyệt.

Lúc đó là đánh hay chạy, xem xét tình thế rồi tính sau!

Dù sao nếu hấn muốn đi, bọn họ chắn chắn không thể giữ nổi!

Bỗng nhiên, Giang Thạch nhớ ra điều gì đó, lại nhìn về phía bảng điều khiển ở trước.

Chỉ thấy giá trị danh vọng của mình rõ ràng đã lại một lần nữa đạt tới 9400 điểm.

Hấn vui mừng thầm nghĩ, biết rằng phần lớn là do trận chiến ở Hắc Liên Thánh Giáo đã lan truyền ra.

“Chỉ cần vài ngày nữa thôi, giá trị danh vọng có thể lại vượt qua mốc một vạn lần nữa, không biết tiếp theo sẽ là thiên phú gì?”

Chương 265: Thiên Phú Phục Chế! Hấp Thụ Biển Lôi! 2

Giang Thạch háo hức mong chờ, đi sang bên cạnh bắt đầu lựa chọn được liệu.

“Lý Trường Phong, ta không giết ngươi, nhưng ngươi giúp ta hộ pháp, canh giữ bốn phía, chú ý động tĩnh xung quanh, chỉ cần có bất cứ dấu hiệu nào khác thường, phải báo cho ta ngay lập tức.”

Giang Thạch nói.

“Vâng, Giang thiếu hiệp yên tâm, ta nhất định sẽ cố gắng hết sức.”

Lý Trường Phong vội vàng đáp.

...

Bên ngoài gió nổi mây phun.

Tin tức chấn động.

Gần vạn năm uy nghi bề thế, tổ trạch Không thị bỗng trở nên tan hoang chỉ trong một ngày, bên trong đổ nát, hoang tàn, như bị quái thú tàn phá qua, kinh khủng không thể nhìn thẳng.

Tin tức nhanh chóng lan truyền khắp Khúc Châu Thành.

Cho dù là những nhân sĩ giang hồ, hay các thế gia khác, ai nấy cũng kinh ngạc.

Không thị, hùng mạnh tới mức nào, đại biểu cho cái gì, không cần nghĩ cũng biết, thế lực có thể vững vàng tồn tại gần

vạn năm, từng có thời điểm thống lĩnh toàn bộ thế gia, trở thành thế lực chấp chưởng toàn bộ giang hồ thiên hạ.

Một thế lực như vậy, kinh khủng đến mức nào?

Ngay cả một tên sai vặt của Không thị đi ra ngoài, người trong giang hồ cũng phải lấy lễ mà tiếp đón, không dám xem thường chút nào.

Nhưng một thế lực khổng lồ không ai có thể tưởng tượng như vậy, lại chợt sụp đổ, ngoài hai ba cái thi thể, tất cả mọi người đều biến mất.

Điều này làm sao không khiến người ta kinh ngạc?

Trong nháy mắt, nhiều loại suy đoán lập tức lan truyền khắp giang hồ.

Điều khiến mọi người ngạc nhiên nhất là vào ngày tổ trạch Không thị bị công kích, rất nhiều người rõ ràng nghe thấy từ bên trong vang ra tiếng gầm khủng khiếp không giống nhân loại.

Tiếng gầm đó rõ ràng hô to cái tên Giang Thạch!

Giang Thạch!

Hai chữ này, chấn chấn lại một lần nữa chấn động thiên hạ, khiến vô số người kinh hãi.

...

Thời gian trôi qua.

Trong sự kinh ngạc và bàng hoàng vô tận, Bắc Chu nhân cơ hội tràn xuống phương Nam, hùng hậu tiến quân, thiết kỵ dẫn dắt đại quan U Châu, chính thức xâm nhập lãnh thổ Đại Huyền vương triều.

Đại Huyền ban đầu đã hỗn loạn, khói lửa ngút trời, lập tức tan vỡ thành nhiều mảnh.

Dân chúng lâm vào hoạn nạn, dân thường lưu lạc mất nhà.

Người chiếm núi xưng vương, không biết bao nhiêu!

Một thời gian, thiên hạ tiến vào giai đoạn hỗn loạn nhất.

Trong sự hỗn loạn vô tận này, Giang Thạch đóng cửa tu luyện trong hẻm núi, nhờ vào sự trợ giúp lượng lớn dược liệu, Hồn Nguyên Long Tượng Công liên tục đột phá.

...

Bất tr bất giác, một tháng trôi qua.

Trong một gian phòng của hẻm núi.

Giang Thạch cuối cùng cũng mở mắt ra, thở dài nhẹ nhõm, đứng dậy từ trên mặt đất, ánh mắt lóe lên tia sáng rực rỡ.

Một tháng liên tục, thu hoạch to lớn.

Hồn Nguyên Long Tượng Công từ đệ nhất trọng, một mạch đột phá đến đệ tứ trọng!

Trong cơ thể ẩn chứa lực lượng của Tứ Long Tứ Tượng!

Đại Lực Băng Thiên Chương và Huyền Băng Chỉ đều nhập môn.

Trong đó Đại Lực Băng Thiên Chương tu luyện đến đệ tam trọng.

Huyền Băng Chỉ bước vào cảnh giới tầng thứ hai.

Hai môn võ học này đều có thi triển ra lực lượng phi thường.

“Đại Lực Băng Thiên Chương này tổng cộng có năm tầng cảnh giới, còn thiếu hai tầng là có thể hoàn toàn viên mãn, đến lúc đó sẽ có thể hợp nhất với Hồn Nguyên Kim Quang Chương của ta.”

Giang Thạch tự nói.

Đại Lực Băng Thiên Chương, là tuyệt học bất truyền của Bắc Chu, cũng là một môn chương pháp dùng lực lượng nhục thân để kích phát, nhưng bây giờ chỗ hấn không có nhiều được liệu tu luyện môn công pháp này.

Nếu không tuyệt đối có thể luyện môn chương pháp này đến cảnh giới viên mãn.

Tuy vậy, hấn cũng đã cảm thấy thỏa mãn.

Bể quan một tháng, mặc dù không thể thay máu, nhưng lực lượng của bản thân đã tăng vượt bậc.

Quan trọng hơn, thiên phú tiếp theo cuối cùng cũng được mở khóa.

Tuy nhiên, khi nhìn rõ, Giang Thạch lập tức nhăn mày.

Phục chế!

Có khả năng phục chế cực mạnh đối với các Siêu Phẩm Võ Học, chỉ cần nhìn một lần là có thể lĩnh ngộ, đối với Huyền Cấp Võ Học cũng có xác suất phục chế thành công cực lớn, thiên phú này cùng với sự trưởng thành của túc chủ mà phát triển, túc chủ càng mạnh, phục chế được võ học sẽ càng mạnh!

“Thì ra là phục chế võ học?”

Ánh mắt Giang Thạch chuyển động.

Loại thiên phú này sao có cảm giác hơi tiện tiện.

Như vậy, từ nay về sau hấn sẽ không cần tốn công tốn sức đi tìm võ học nữa.

Chỉ cần nhìn thoáng qua một lần, lập tức thông suốt, học xong toàn bộ.

Một thiên phú như vậy, quả thực ngược đời.

Trên mặt hấn nhanh chóng lộ ra nụ cười, sau đó nhìn sang thiên phú Long Tượng.

Một tháng qua, lực lượng nhục thân mang lại từ thiên phú Long Tượng rõ ràng đã đạt tới 1751800 cân.

“Qua thời gian dài như vậy, Không Thiên Nhật, Không Tuyệt vẫn chưa xuất hiện, hai người đó hẳn là đã chết từ lâu rồi.”

Giang Thạch trầm nghĩ, liền đi ra ngoài.

“Giang thiếu hiệp...”

Lý Trường Phong nở nụ cười nịnh nọt, lập tức bước ra đón.

“Đoạn thời gian này có tin tức gì của Không Thiên Nhật, Không Tuyệt không?”

Giang Thạch hỏi.

“Không có!”

Lý Trường Phong đáp.

“Vậy có tin tức gì ở bên ngoài không?”

Giang Thạch hỏi.

“Có! Thiết kỵ Bắc Chu chính thức nam tiến, phá vỡ đại quan U Châu, những nhân sĩ giang hồ Đại Huyền các nơi tự thành lập nghĩa quân, kháng chiến Bắc Chu, liên tiếp chiến đấu với thiết kỵ Bắc Chu, bây giờ thiên hạ hỗn loạn, Đại Huyền đã tan rã hoàn toàn, 18 đạo nghĩa quân xuất hiện, thế lực Bắc Chu chỉ lo tranh đoạt phúc địa, không can thiệp vào chiến tranh thế tục, thế gia Đại Huyền cũng đang thông qua lực lượng ở thế tục kháng chiến Bắc Chu, hiện thiên hạ đã hỗn loạn chưa từng có.”

Lý Trường Phong nói.

“Ồ?”

Giang Thạch nhướng mày.

Đại Huyền đã tan rã?

Kết thúc thì kết thúc, dù sao hấn cũng không có tình cảm gì với Đại Huyền.

Từ lần đầu tiên bước ra Chân Võ Quan, hấn đã biết Đại Huyền sớm muộn gì cũng kết thúc, không nói đến áp lực từ Bắc Chu, chỉ riêng mâu thuẫn nội bộ đã vô số kể.

Điều này cũng phù hợp với quy luật diệt vong của các triều đại trước đây.

Nội loạn ngoại xâm, dân chúng đói khổ, ai cũng không thể đảo ngược thế cục!

“Đi thôi, dẫn ta rời khỏi nơi này,”

Giang Thạch nói.

“Vâng, Giang thiếu hiệp.”

Lý Trường Phong đáp, dẫn đường phía trước.

Từ hẻm núi này đi ra, đi về hướng Bắc chừng hai mươi dặm, hoàn toàn thoát khỏi hẻm núi. Nhưng vừa mới bước ra khỏi hẻm núi, Giang Thạch liền lộ vẻ kì dị, ngẩng đầu lên, nhìn về phía không trung phía trên.

“Cái thứ gì?”

Chỉ thấy phía trên bầu trời không xa, mây đen cuộn cuộn, sét đánh ầm ầm, không ngừng có những tia chớp dày đặc, từ trên cao hạ xuống, đâm thẳng xuống mặt đất, lách cách vang lên.

Chương 266: Thiên Phú Phục Chế! Hấp Thụ Biển Lôi! 3

Như một vùng biển lôi đình bao la.

So với khu vực có sét đánh dữ dội kia, các nơi khác thì bình lặng không thể diễn tả.

“Giang thiếu hiệp, đây là Lôi Cốc!”

Lý Trường Phong đáp lại.

“Lôi Cốc?”

“Đúng vậy, không rõ chịu ảnh hưởng bởi thứ gì, nơi này quanh năm có lôi đình bao phủ, cực kì nguy hiểm, thường xuyên có sét đánh tràn ra, khu vực trong vòng ba mươi dặm không có dấu vết của người và yêu thú!”

Lý Trường Phong nói.

Ánh mắt Giang Thạch lóe lên, chăm chú nhìn vùng biển lôi đình mênh Mông.

“Không lẽ bên dưới có trận pháp?”

“Cái này ta cũng không rõ, Ta chỉ biết Khổng Phục Thiên từng dẫn người xông vào, tiếc là khi ra bị thương nặng, xông đến giữa đường đã phải lui ra.”

Lý Trường Phong nói.

“Ừm, nhìn xem chính xác nguy hiểm.”

Ánh mắt Giang Thạch lóe lên, nhìn về phía đám mây đen kịt, trong lòng không khỏi nảy sinh một ý nghĩ.

Không biết với thiên phú Bôn Lôi của mình, có thể hấp thu và sử dụng lôi điện ở nơi này không.

Bôn Lôi: có thể tự động hấp thu lôi đình, nắm giữ lôi đình!

Giang Thạch nghĩ là làm, trực tiếp hướng về phía khu vực đó đi tới.

“Giang thiếu hiệp...”

Lý Trường Phong vội vàng nói.

“Ta đi xem.”

Giang Thạch không quay đầu lại đáp.

Lý Trường Phong tối sầm mặt, thầm vui mừng.

Giang Thạch tự rước họa vào thân, cũng không trách được hắn, chỉ hy vọng Giang Thạch bị sét đánh bị trọng thương, mất khả năng hành động, như vậy hắn sẽ lập tức quay đầu chạy trốn.

Còn chuyện phản sát Giang Thạch? Đừng đùa, Không Phục Thiên còn có thể sống sót đi ra, bây giờ hư hư thực thực đã bị Giang Thạch giết, hắn cũng không hi vọng Lôi Cốc ở đây có thể giết chết Giang Thạch/

Giang Thạch đi tới, càng lúc càng gần thung lũng Lôi Cốc thần bí kia, nhưng hắn không đi vào khu vực trung tâm nguy hiểm nhất, mà dừng lại ở vùng ngoại vi.

Bôn Lôi tuy có khả năng hấp thu lôi đình, không chế lôi đình, nhưng biến lôi này cũng quá bao la.

Rèn sắt còn phải rèn từ từ, bản thân hắn không đủ mạnh, cho dù có thể hấp thu lôi đình nhưng cũng không phải là không có giới hạn.

Do đó, hắn dừng lại ở vùng ngoại vi, chuẩn bị hấp thu một hai luồng ở ngoại vi, thăm dò trước.

Sắc mặt Giang Thạch nghiêm nghị, giơ lên một bàn tay, lạng lẽ vận dụng thiên phú Bôn Lô, cả lòng bàn tay lóe lói điện, ánh sáng lấp lánh, như có một lực hấp dẫn kì dị, ngay lập tức mấy luồng lôi điện kinh khủng đang lướt nhanh phía xa đột nhiên bị cuốn lại, như nam châm hút bụi sắt, trực tiếp xộc thẳng vào lòng bàn tay Giang Thạch.

Rầm rầm!

Ánh sáng lấp lánh, cho dù chỉ là những tia sét nhỏ, vẫn chứa đựng lực lượng kinh thiên, chớp mắt xộc thẳng vào lòng bàn tay Giang Thạch, trong nháy mắt, Giang Thạch cảm thấy như có một luồng năng lượng ngùn ngụt ủa vào cánh tay và lòng bàn tay vậy, cánh tay và lòng bàn tay hấp thu cực nhanh luồng năng lượng này.

Tia sét lấp lánh xen kẽ xoáy vào khắp cơ thể, bị hắn hoàn toàn hấp thu.

Tiếp đó càng nhiều lôi điện hơn bay thẳng đến, dày đặc không dứt, vô cùng lấp lánh, bao phủ Giang Thạch, tiếng nổ lách tách không ngừng.

Khoảnh khắc này, Giang Thạch giống như đã trở thành một cột thu lôi khổng lồ, có thể lưu trữ, hấp thu lôi điện trong cơ thể.

Chỉ có điều theo lôi điện bay đến càng nhiều, dần dần hắn cảm nhận được giới hạn của bản thân, sắc mặt thay đổi, thân thể lập tức rút ra say, vụt một tiếng, đập mạnh xuống đất, toàn thân bốc khói, quần áo tan nát, miệng phun máu, nhìn có vẻ rất thảm.

Không xa, mắt Lý Trường Phong sáng lên, trong lòng vui mừng.

“Tốt!”

Tuy nhiên ngay sau đó, hắn lại kinh ngạc mở to mắt, chỉ thấy ánh sáng trắng lóa lên trên người Giang Thạch, thân thể bị thiêu đen từ từ đứng dậy từ mặt đất, rung lắc, tất cả vết thương trên người dường như đang khôi phục với tốc độ có thể nhìn thấy được bằng mắt thường, chớp mắt lại hoàn toàn phục hồi như ban đầu.

Ngoài việc nhô ra vài ngum máu, bên ngoài gần như không thấy bất kỳ thương thế.

Đây là năng lực khôi phục kinh khủng thế nào?

Quái vật!

Thật sự là quái vật!

Lý Trường Phong vừa kinh hãi vừa may mắn chính mình không hấp tấp chạy trốn, trong lòng hoảng loạn.

“Lực lượng lôi điện thật đáng sợ, bây giờ thân thể ta vẫn chưa thể hấp thu trên diện rộng, nhưng việc này cũng cho ta một lời cảnh tỉnh!”

Giang Thạch trầm nghĩ.

Thân thể của hắn vốn là có thể hấp thu lôi điện, vậy tại sao không dự trữ lượng lớn lôi điện trong cơ thể, đến lúc giết địch, phóng thích một thể.

Đến lúc đó, chắn chắn có thể đánh ra uy lực kinh khủng chấn động thiên địa.

Phải biết những lôi điện này đều là thiên lôi!

Với lôi điện mà hắn từng nắm giữ trước đó, có sự khác biệt cực lớn!

Thân thể Giang Thạch rung lên, lập tức bắn ra lôi điện vừa mới hấp thụ, tức thì một mảnh ánh sáng tím vô cùng lấp lánh

trực tiếp từ người hấn bùng lên, cuồng nộ, uy thế kinh khủng, lập tức bao trùm phạm vi mười mấy thước xung quanh.

Toàn bộ phạm vi mười mấy thước lập tức biến thành biển lôi đáng sợ.

Đất đá vụn vỡ, thiên địa chấn động.

Cảnh tượng khiến người ta kinh hãi.

Lý Trường Phong trực tiếp sợ hãi há to miệng.

Đây là võ học gì?

Sử dụng thân thể nhân loại hấp thu thiên lôi?

Rầm rầm!

Tràng diện kéo dài hơn ba phút mới dần dần dừng lại, cuối cùng tan biến.

Trong phạm vi mười mấy thước, mặt đất lún sâu hơn một thước, khét đen khắp nơi, sóng điện âm ỉ, lách tách âm ỉ, mấy chục năm tới chấn chấn thực vật cũng chẳng mọc được.

“Quả là thế, lôi điện ta vừa hấp thụ có thể thuận lợi phóng ra, chỉ có điều một lần phóng ra chỉ kéo dài được ba phút, thời gian hơi ngắn một chút.”

Giang Thạch nghĩ, trong lòng cuộn cuộn, thoáng thấy một con đường cấp tốc trở nên mạnh mẽ ở phía trước.

Có đòn sát thủ này trong tay, bất kể đối thủ là ai, chấn chấn sẽ bị trọng thương ngay lập tức nếu đối mặt, như vậy có thể tiết kiệm được rất nhiều công sức trong giao chiến.

Cứ tưởng tượng, ai có thể đỡ được chiêu này của hấn.

Phải biết lấy nhục thân bây giờ của hấn, ban này cũng bị lôi điện đánh trọng thương, nhờ thiên phú Quy Nguyên mới có thể chậm rãi khôi phục.

“Hơn nữa theo nhục thân của ta không ngừng mạnh lên sau này, khả năng hấp thu lôi điện chắc chắn sẽ còn tiếp tục tăng vọt, tức là lôi điện tích trữ trong cơ thể ta sẽ càng ngày càng nhiều.”

Trên mặt Giang Thạch lộ ra ý cười.

Tiếp đó lại kích hoạt thiên phú Bôn Lôi, lao vút lên không trung hút lấy, đột nhiên lại có nhiều lôi điện hơn không kiểm soát bay nhanh tới phía hắn.

Rầm rầm!

Tử lôi xé gió, khí thế đáng sợ.

Chương 267: Thiên Phú Phục Chế! Hấp Thụ Biển Lôi! 4

Một khoảnh khắc rung động đất trời, không gian giống như cũng đang chấn động.

Giang Thạch ngửa mặt lên trời thét dài, toàn thân ngay lập tức chìm đắm trong biển lôi, lại một lần nữa bay ngược ra xa, thân thân thể bốc khói, ho ra máu, nhưng nụ cười trên mặt vẫn như cũ không biết mất.

Đã tích trữ xong!

Lần này nhiều hơn và uy lực mạnh hơn lần trước!

Vù vù!

Hàng loạt ánh sáng trắng trên người hấn bùng lên, nhanh chóng chữa lành các vết thương.

Không xa, Lý Trường Phong hoàn toàn há hốc mồm, đầu óc hỗn loạn, không thể nghĩ ra Giang Thạch đang làm gì.

May là lần này sau khi Giang Thạch hồi phục thương thế, hấn không còn ở lâu hơn nữa, đứng dậy lên đường, đi tới phía Lý Trường Phong.

“Giang thiếu hiệp, ngươi không sao chứ?”

Lý Trường Phong nín nọt cười nói.

“Ta sao có thể có chuyện gì, cõi trường bào của ngươi ra đây.”

Y phục Giang Thạch đã tan nát, túm trường bào của Lý Trường Phong xuống, mặc vào.

Lúc này Lý Trường Phong vô cùng không không nguyên ý nhưng cũng không dám từ chối.

“Đi thôi, ra ngoại giới, này, người biết đường đến Phục Lĩnh Trấn không?”

Giang Thạch hỏi.

“Biết, tiểu nhân từng đi qua đó.”

Lý Trường Phong đáp.

“Ừm, dẫn ta đi Phục Lĩnh Trấn.”

Giang Thạch nói.

“Vâng, Giang thiếu hiệp.”

Lý Trường Phong lập tức lại dẫn đường phía trước.

Trước khi đi, Giang Thạch lại nhìn về phía hẻm núi Lôi Cốc phía sau, mặt lộ nụ cười ý vị sâu xa.

Nơi này, sau này có lẽ có thể trở thành một nơi bí mật của hắn!

Chuyên dùng để nạp lõi điện!

...

Bên ngoài, tin tức liên tục lên men, một mảnh hỗn loạn.

Gần như mỗi ngày đều có đủ loại chuyện xảy ra, 18 đạo nghĩa quân và cao thủ Bắc Chu chiến đấu quyết liệt, khó phân thắng bại, tình thế bế tắc, trực tiếp leo thang căng thẳng, mỗi ngày đều có hàng ngàn người chết đi, có cả người Bắc Chu lẫn Đại Huyền.

Một thời gian trôi qua, dường như ai cũng bất lực xoay chuyển tình thế bế tắc.

Trong các thế gia cũng xảy ra đại sự.

Các thế lực Bắc Chu một đường nam tiến, trả một cái giá đắt nhưng cuối cùng đã kiểm soát được bảy thành phúc địa Đại Huyền.

Tin tức Khổng thị bị tiêu diệt cuối cùng cũng đến tai các cao thủ Bắc Chu, một thời gian, tất cả đều xao động, lòng người sợ hãi.

Nổi kinh hoàng bị Giang Thạch và Mông Phương chi phối cách đây một tháng vẫn còn rất gần, lúc đó hai người này gần như quét sạch lực lượng trung kiên của Bắc Chu.

Bây giờ Giang Thạch thậm chí còn đáng sợ hơn, thậm chí tiêu diệt luôn cả Khổng thị.

Tất cả mọi người đều biết không thể chần chừ thêm nữa, nhất định phải bằng mọi giá tìm ra Giang Thạch và tiêu diệt hắn, nếu không, một khi để hắn Hoán Huyết đỉnh phong hoặc tệ hơn nữa là bước vào Thánh Linh, vậy chơi xong!

“Giang Thạch tiểu nhi, mau mau ra đây quyết đấu sinh tử với gia gia!”

“Giang Thạch tiểu nhi chẳng lẽ sợ rồi sao? Ta là thái thượng trưởng lão Trường Sinh giáo nguyện thu ngươi làm cháu trai, truyền thụ võ công!”

“Đúng, từ nay về sau Giang Thạch là cháu trai của Trường Sinh giáo chúng ta!”

“Ha ha, Giang Thạch tiểu nhi, ngươi vẫn không ra à, đi ra quyết đấu tử chiến với gia gia đây!”

“Giang Thạch tiểu nhi...”

Không ít cao thủ Bắc Chu liên tục tuyên cáo thiên hạ, muốn ép buộc Giang Thạch xuất hiện.

Nhưng suốt một tháng qua, cho dù họ dùng bất cứ thủ đoạn nào vẫn không có chút manh mối nào của Giang Thạch.

Cho tới hôm nay.

Giang Thạch cuối cùng mới đi ra khỏi hẻm núi, hoàn toàn bước ra thế giới bên ngoài.

Dĩ nhiên.

Đối với những tiếng khiêu khích của đám người Bắc Chu, hắn chỉ cười khẩy, rất nhanh không để ý tới nữa.

...

Lúc này.

Trong Phục Linh Trấn.

Giang Thạch cuối cùng lại gặp lại lão giáo chủ Trần Huyền Thiên.

Có thể thấy, một tháng ẩn cư liên tục, khí sắc của Trần Huyền Thiên đã phục hồi nhiều, như một lão nhân bình thường, nằm trên ghế mây, quạt gió, cười nói: “Có vẻ như một tháng qua, ngươi không hề lười biếng. Ta có cảm giác ngươi dường như đã mạnh hơn trước, ngươi lại đột phá?”

“Không, vẫn Hoán Huyết lục trọng, nhưng nhục thân thực sự so với trước càng mạnh.”

Giang Thạch đáp.

Nhục thân của hắn ít nhất đã tăng thêm 40 vạn cân lực đạo!

Bên trong cơ thể ẩn chứa lực lượng Tứ Long Tứ Tượng!

“Thật không hổ danh Trời Sinh Kim Cương.”

Trần Huyền Thiên thở dài, nói: “Tin tức bên ngoài ngươi đều nghe qua chưa?”

“Nghe, nhưng cứ để bọn chúng kêu tiếp, với ta không quan trọng.”

Giang Thạch nói, lấy viên huyết châu bí ẩn từ trong người ra, nói: “Giáo chủ xem xem, có biết đây là thứ gì không?”

Trần Huyền Thiên lộ vẻ nghi hoặc, lập tức nhận lấy huyết ngọc, cẩn thận quan sát, một lát sau, sắc mặt thay đổi, đột ngột đứng dậy từ ghế mây.

“Thứ này ngươi lấy từ đâu ra?”

“Có chuyện gì sao? Lấy từ trong tay Không Phục Thiên.”

Giang Thạch đáp.

“Ghe gớm, ghe gớm. Huyết Tinh Châu!”

Trần Huyền Thiên ngữ điệu trầm trọng, nói: “Đây chính là vật do những vô thượng cường giả trước khi chết cô đọng công lực toàn thân, bồi dưỡng trong cơ thể mà thành, có thể bồi dưỡng ra Huyết Tinh Châu, đều là những tồn tại kinh khủng đứng trên đỉnh thiên hạ, ít nhất, chắc chắn cảnh giới Thánh Linh cũng không thể làm ra thứ này!”

“Ồ? Huyết Tinh Châu?”

Ánh mắt Giang Thạch lóe lên.

Hắn cảm thấy, thứ này giống như Kim Đan trong cơ thể người tu tiên!

“Thứ này có tác dụng gì?”

Giang Thạch hỏi.

“Có thể để ngươi thay máu tiếp!”

Trong mắt Trần Huyền Thiên có tinh quang lóe lên, nói: “Giang Thạch, Không Phục Thiên thực sự đưa ngươi một món lễ lớn, vật này quý giá hơn bất kỳ nguyên liệu thay máu nào trên thế gian, luyện hóa nó, chắc chắn có thể khiến ngươi bước

lên cảnh giới cao hơn, thậm chí là liên tiếp đột phá mấy cảnh giới!”

Huyết tinh châu cô đọng trong cơ thể của vô thượng cường giả, thực sự cực kỳ trân quý!

Bên trong chứa đựng toàn bộ tinh khí thần của đôi phương trước khi lâm chung, cô đọng lại, lực lượng cực kì tinh thuần, chỉ cần hấp thu, chỗ tốt mang lại là không thể tưởng tượng nổi.

“Phải luyện hóa thể nào?”

Giang Thạch hỏi, trong lòng hơi khó kiềm chế.

Trần Huyền Thiên lập tức đứng dậy, nói ra phương pháp mà hắn từng đọc trong cổ thư, Hắc Liên Thánh Giáo truyền thừa lâu đời, còn có nguồn gốc từ truyền nhân của Tổ Sư Thiên Ma, về điển tịch và tuyệt học tích lũy không kém gì Khổng thị.

Rất nhanh, Giang Thạch đã hoàn toàn hiểu rõ.

“Tốt, ta lập tức đi luyện hóa!”

Hắn gật đầu nói, ánh mắt dày đặc tinh quang, cầm lấy huyết châu chuẩn bị vào phòng bế quan, chợt dừng bước, nói: “Giáo chủ, người này là Lý Trường Phong, đặc biệt gọi đến để giáo chủ sai xử.”

Hắn giới thiệu.

“Gặp qua Trần lão tiên bối.”

Lý Trường Phong lập tức lộ nụ cười nịnh nọt, hành lễ.

“Ừ?”

Sắc mặt Trần Huyền Thiên bình thản, nói: “Đứng lên đi.”

“Đa tạ tiên bối.”

Lý Trường Phong cười nói.

Giang Thạch không đợi lâu, trực tiếp đi về phía hậu viện.

Nhìn viên huyết châu kỳ lạ trong tay, ánh mắt hấn sáng lên, lập tức chọc thủng ngón tay, vận lực, giờ ngón trở lên chọc thẳng vào huyết châu.

Rầm!

Một luồng năng lượng đặc quánh như dòng sông lớn, lập tức ồ ạt trào ra, vô bờ vô bến, tuôn vào trong cơ thể Giang Thạch.

...

Chương 268: Hoán Huyết Bát Trọng Thiên! Đại Sát Chiêu! 1

Trong phòng bế quan.

Huyết quang dâng trào, khí thể cuộn cuộn, giống như có một biển máu từ viên huyết châu trào lên ngực Giang Thạch, bành trướng ra, viên huyết châu cỡ quả trứng bị kích phát hoàn toàn, huyết khí bên trong cực kỳ đậm đặc, giống như vô biên vô hạn.

Trong khoảnh khắc, vô số huyết khí toàn bộ bị Giang Thạch dẫn dắt, xông vào trong cơ thể hắn, mang đến từng đợt từng đợt lực lượng cường đại cho cơ thể hắn.

Toàn thân hắn hoàn toàn biến thành màu máu.

Vô số giọt máu đỏ lưu chuyển trên cơ thể, khiến hắn trông giống như một huyết nhân vậy.

Cảnh tượng này kéo dài đến ba ngày.

Huyết Tinh Châu, là chí bảo truyền thừa nhiều đời của Không thị, chỉ có điều Không thị chưa bao giờ nghĩ tới việc hấp thụ hoàn toàn lực lượng bên trong mà coi đó như là chí bảo trấn tộc.

Mỗi lần có cường địch xuất hiện mới có thể sử dụng lực lượng bên trong.

Vô số năm tháng, lực lượng bên trong mặc dù đã bị hao phí gần hết, nhưng đối với Giang Thạch, vẫn còn tác dụng vượt ngoài khả năng tưởng tượng.

Tất cả mạch máu của hắn đều giãn ra, các tế bào máu giống như biến thành loại ma tinh đang quấy đạp, toát ra tâm tình vui sướng, tiến hành thuế biến.

Cuối cùng!

Sau ba ngày ròng rã, thân thể Giang Thạch thuế biến đến một trình độ kinh thiên động địa.

Đại môn kinh mạch của hắn như bị đập vỡ liên tục rồi xây lại.

Cứ như hai tấm đại môn nặng nề bị dòng lũ lực lượng của hắn phá tan vậy.

Cảm giác thông suốt không nói lên lời!

Liên tiếp phá vỡ hai cửa ải!

Hoán Huyết Bát Trọng Thiên!

Một khoảnh khắc, toàn bộ máu trong cơ thể hắn lóe lên ánh sáng kinh dị, từng giọt máu trở nên đặc quánh.

Giống như biến thành ngọc mã não vậy.

Toàn bộ cơ thể hắn đang dâng trào một cỗ lực lượng kinh khủng, đáng sợ, khiến luồng không khí trong phòng rít lên, ù ù chói tai, cuộn cuộn.

Vù!

Hắn mở mắt ra, nhảy từ trên giường xuống, ánh mắt có tinh quang rực rỡ đáng lưu chuyển.

“Thoát thai hoán cốt, thực sự là thoát thai hoán cốt!”

Hắn nắm chặt nắm đấm, nhìn thẳng vào nắm đấm của mình.

Hoán Huyết bát trọng thiên, lực lượng này khiến hắn cảm thấy mạnh hơn không biết bao nhiêu so với Hoán Huyết lục

trọng trước đây.

Hắn có một loại ảo giác là bây giờ bản thân có thể đánh chết chính mình của trước kia chỉ với một quyền.

“Khi đó Mông Phóng ở cảnh giới Hoán Huyết bát trọng đã có thể quét ngang thiên hạ, cứu trọng một trận chiến ở Lạc Nhật Lĩnh, tiêu diệt gần 1000 tên cao thủ Bắc Chu, nhục thân của ta mạnh hơn Mông Phóng, cũng có nghĩa ở Hoán Huyết bát trọng ta đã có khả năng đánh ra chiến tích của Mông Phóng ở cảnh giới Hoán Huyết cửu trọng!”

Giang Thạch tự nói, ánh mắt sáng rõ.

Vù!

Hắn vung nhẹ bàn tay, một cơn cuồng phong gào thét phóng ra, giống như mũi dao, khiến tất cả ghế bàn ván gỗ trong phòng lắc lư mạnh, bay tứ tung, xuất hiện vô số vết dao cắt.

Bỗng nhiên!

Ánh mắt Giang Thạch lại rơi xuống bảng điều khiển trước mắt.

...

Tính danh: Giang Thạch

Cảnh giới: Hoán Huyết bát trọng thiên.

Công pháp: Cửu Cực Tâm Pháp (tầng thứ 8)

Võ kỹ: Phá Long Thương (tầng thứ 2), Thân Pháp Như Hình Với Bóng (viên mãn), Vũ Hoa Tật Thiên (viên mãn), Hồn Nguyên Long Tượng công (tầng thứ 4), Hồn Viên Kim Quang CHưởng (Viên mãn), Vô Tướng Mê Ảnh (Viên mãn), Lân Lôi Bộ (Viên mãn), Huyền Băng Chỉ (tầng thứ 2), Đại Lực Băng Thiên Chưởng (tầng thứ 3)

Thiên phú: Long Tượng (2350000 cân), Ngô Đạo (Phân tích công pháp, Dung hợp công pháp), Quy Nguyên (Tinh luyện huyết mạch, khôi phục thương thế), Vạn Độc Bất Xâm (Miễn dịch độc tố, bỏ qua độc tố, giải độc máu), Thấu Thị (bỏ qua ảo ảnh, tăng cường trí tuệ, tăng cường tinh thần), Bôn Lôi (Có thể tự động hấp thu lôi điện, nắm giữ lôi điện), Phục chế

Giá trị danh vọng: 100 (tích đủ 1 vạn điểm giá trị danh vọng có thể mở khóa thêm thiên phú tiếp theo)

...

Lực lượng nhục thân: 2,35 triệu cân.

Cảm giác này, thật đúng là kinh khủng.

“Nhưng vẫn chưa đủ, còn thiếu nhiều lắm, tốt nhất là có thể tu luyện đến lần Hoán Huyết cửu trọng rồi mới ra ngoài, chỉ có ở Hoán Huyết cửu trọng ta mới có thể tự tin đối phó mọi biến số.”

Giang Thạch tự nói, cảm thấy bây giờ vẫn không quá an toàn.

Dù sao đã Hoán Huyết bát trọng thiên rồi, tới cửu trọng thiên chỉ cần vượt qua một cửa ải nữa mà thôi.

Cứ để thế giới bên ngoài rối loạn đi, hắn cũng không còn thứ phải bận tâm ở bên ngoài.

Hắn lập đi lập lại vận chuyển khí huyết trong cơ thể, cho đến khi lực lượng trong cơ thể hoàn toàn yên ổn lại, mới mở mắt ra, nhìn về phía Huyết Tinh Châu trong tay.

Chỉ thấy toàn bộ huyết tinh châu sau khi bị hút hết mọi năng lượng, màu sắc cũng hoàn toàn thay đổi, từ màu hồng đậm trước đó chuyển thành trong suốt.

Giống như tất cả màu máu bên trong đã bị rút ra vậy.

Rắc!

Giang Thạch nhẹ nhàng bóp nát, lập tức nghiền nát viên Huyết Tinh Châu này, không còn chút biểu hiện kỳ lạ nào.

“Đáng tiếc, chỉ có duy nhất một viên này thôi.”

Giang Thạch không khỏi thở dài nhẹ.

Nhưng hắn đột nhiên nghĩ đến một chuyện khác.

Trước đó hắn đã dùng cơ thể để dự trữ lôi điện, khi lượng tích trữ đến một mức độ nhất định sẽ vượt quá khả năng chịu đựng của cơ thể, thân thể bắt đầu sụp đổ.

Bây giờ hắn đột

Nghĩ đến đây, hắn lập tức đi ra bên ngoài.

...

Trong hậu viện.

Lão giáo chủ Trần Huyền Thiên mặt ngờ vực, nhìn về căn phòng bế quan của Giang Thạch.

Cho dù chỉ đứng trong sân, hắn cũng có thể cảm nhận rõ ràng từng luồng khí thể khủng khiếp, giống như một con ma thú đang tỏa ra khí thể.

Có vẻ... còn đáng sợ hơn cả thực lực thời đỉnh cao của hắn.

“Hoán Huyết bát trọng, không lẽ đã là Hoán Huyết bát trọng!”

Đầu óc lão giáo chủ Trần Huyền Thiên cuộn cuộn, khó có thể bình tĩnh.

Rất nhanh, cánh cửa được mở ra.

Giang Thạch mặc một bộ trường bào đen, từ trong phòng đi ra ngoài.

“Giáo chủ.”

Hắn nở nụ cười, tay chấp lại, cả người thông dong nhẹ nhàng, mang một khí tức nhẹ nhõm siêu nhiên.

Cứ như phản phác quy chân, thuận theo thiên đạo.

Không còn bất kỳ phong mang cùng khí tức khấn trương như trước, trở nên bình thản và nhẹ nhõm khó diễn tả.

“Hảo thực lực!”

Lão giáo chủ Trần Huyền Thiên không khỏi khen một tiếng.

Bên cạnh, Lý Trường Phong lại âm thầm kinh ngạc, đôi mắt liên tục dò xét Giang Thạch.

Gã này không lẽ lại đột phá nữa?

Sao ta có cảm giác thực lực của hắn lại thêm sâu thẳm không thấy đáy vậy?

“Gần đây bên ngoài có việc gì xảy ra không?”

Giang Thạch hỏi.

“Đám người Bắc Chu kêu gào dữ dội hơn, tìm người khắp nơi, mắng ra những lời vô cùng khó nghe, cụ thể thế nào thì ta cũng không thuật lại nữa, ngoài ra, Đại Tế Tư Bắc Chu đã trở về, Nhất Nguyên Minh chủ không rõ hành tung, có khả năng đã mất mạng.”

Trần Huyền Thiên nói.

Chương 269: Hoán Huyết Bát Trọng Thiên! Đại Sát Chiêu! 2

Giang Thạch nhăn mày, nói: “VẬY Đại Tế Tư Bắc Chu ở cảnh giới gì?”

“Nhất Nguyên Minh chủ cảnh giới Thánh Linh phản tổ nhị trọng, trong tay còn có Kim Quang Ấn tượng hỗ trợ, ít nhất có thể đối kháng Thánh Linh tam trọng phản tổ, hắn có thể truy sát Nhất Nguyên minh chủ, khiến Nhất Nguyên minh chủ chạy trốn lên phương Bắc, ít nhất cũng phải là Thánh Linh tam trọng phản tổ đỉnh phong!”

Trần Huyền Thiên nói.

“Thánh Linh tam trọng phản tổ đỉnh phong?”

Giang Thạch suy tư.

Quả thật rất mạnh!

Lực lượng ở trình độ này dù là ở Bắc Chu hay Đại Huyền cũng đã là chiến lực đỉnh tầng.

Tuy nhiên rất nhanh hắn không suy nghĩ thêm nữa.

Trước đó ở Hoán Huyết lục trọng hắn đã có thể giao chiến với cao thủ Thánh Linh nhất trọng rồi.

Giờ hắn đã Hoán Huyết bát trọng, lại tu luyện thêm nhiều công pháp sau khi dung hợp, thực lực so với trước tăng lên không biết bao nhiêu, đối mặt với Đại Tế Tư Bắc Chu, chưa

biết có thể chiến thắng hay không nhưng vẫn dư thực lực để đào tẩu.

Huông hồ, còn có lôi điện hỗ trợ...

Đối phương muốn giết hấn, cũng không dễ dàng đâu.

“Giáo chủ, ta đi ra ngoài một chuyến.”

Giang Thạch nói.

“Không nên gây chuyện.”

Trần Huyền Thiên vội dặn dò.

Bây giờ Bắc Chu và Đại Huyền đang ở trong tình huống cực kì vi diệu, lực lượng hai bên dường như đã tạm thời đạt tới thăng bằng, cho dù Đại Tế Tư Bắc Chu trở về, trong thời gian ngắn cũng không thể nhàn rỗi ra tay với Đại Huyền.

Lúc này, tốt nhất là bọn họ vẫn tiếp tục ẩn náu, làm việc đặt an toàn lên hàng đầu.

“Ta biết.”

Giang Thạch gật đầu.

Lần này hấn ra ngoài là để tiếp tục hấp thu lôi điện, xem giới hạn của bản thân cuối cùng ở đâu, tuyệt đối sẽ không đi gây sự lung tung.

Thân ảnh Giang Thạch nhấp nháy, lập tức biến mất khỏi nơi này.

...

Một ngày sau.

Trong hẻm núi Lôi Cốc rộng lớn.

Giang Thạch cuối cùng lại trở lại đây, nhìn chăm chăm vào khu vực phía trước, mây đen sấm sét cuộn cuộn, hấn hít nhẹ một hơi, thân thể rung động, lập tức thả ra toàn bộ lôi điện đã

dự trữ trong cơ thể ra, lách cách âm ỉ, như một vùng biển sét nhỏ, tức thì bao trùm phạm vi bán kính mấy chục thước xung quanh, phá hủy hoàn toàn mặt đất phạm vi bán kính mấy chục thước, biến thành than đen.

Đợi thả hết sạch lôi điện trọng cơ thể ra, hắn mới lại đi về phía hẻm núi Lôi Cốc.

Lần này, Giang Thạch càng có tự tin, đi sâu hơn.

Lôi điện kinh khủng bao phủ trước mặt, tiếng sấm điếc tai ầm ầm vang động, càng tiến vào gần trung tâm càng cảm nhận được áp lực khủng khiếp khó có thể tưởng tượng.

Cuối cùng, hắn lại dừng bước, ánh mắt cẩn thận dò xét, hoàn toàn xác định vị trí.

“Chính là nơi này.”

Bôn Lôi!

Hai bàn tay hắn giơ cao, đột nhiên kích hoạt thiên phú, tức thì hai lòng bàn tay hắn lóe sáng, giống như xuất hiện hai cực từ thần bí, không gian thoáng bị vặn vẹo, một lực hút mênh mông cực kỳ kinh khủng đột nhiên xuất hiện từ lòng bàn tay hắn, bắt đầu thu hút lôi điện đánh từ trên cao xuống.

Chợt, lôi điện trên không vặn vẹo, vang lên tiếng nổ tử tử, như hàng loạt đầu mãng xà lớn từ trên trời giáng xuống, xông vào cơ thể Giang Thạch.

Hắn gầm thét, cả người sục sôi, huyết dịch sôi trào, toàn thân giống như đã biến thành một người sấm sét đáng sợ.

Hàng loạt tia lôi điện to lớn nhanh chóng biến mất trong lòng bàn tay hắn, được hắn thật nhanh dự trữ vào trong nhục thể.

Toàn bộ khung cảnh uy nghi hùng vĩ.

Rầm rầm! Rầm rầm! Rầm rầm!

Tiếng sấm nổ vang dội liên hồi, chấn động bốn phía, hủy diệt tất cả núi đá chung quanh.

Một lúc lâu sau.

Trong biển lôi dày đặc, Giang Thạch rên rỉ một tiếng, thân thể bị thiêu đen, lại bị lôi điện bay ra xa, rầm một tiếng, đập mạnh vào nơi xa mấy chục thước, miệng mũi tuôn máu.

Hàng loạt ánh sáng trắng lóe lên trên người hắn, lâu sau, Giang Thạch mới lại đứng dậy, thương thế trên cơ thể đã khôi phục hết, thở dài nhẹ nhõm.

“Lượng lôi điện lưu trữ lần này thực sự mạnh hơn, độ ngưng kết gấp 3-4 lần so với trước đó, đáng sợ, thật đáng sợ, nếu thả ra tất cả lôi điện này cùng một lúc, sức công phá kinh hoàng không thể tưởng tượng nổi.”

Giang Thạch nhanh chóng suy tư.

Giờ đây, hắn đại khái chính là một quả bom hạt nhân di động.

Nếu như trước đây hắn vẫn còn có một chút áp lực từ Đại Tế Tư Bắc Chu, thì lúc này, áp lực chần chẫn đã giảm bớt rất nhiều.

Thánh Linh tam trọng thì sao?

Chỉ cần dẫn nổ toàn bộ lôi điện lưu trữ trong cơ thể cũng đủ đánh trọng thương Thánh Linh tam trọng!

Nếu như trong thời tiết đông tố bộc phát lôi điện trong người, có lẽ uy lực sẽ càng thêm kinh khủng không thể tưởng tượng.

Bởi vì lôi điện vốn là có thể hấp dẫn lẫn nhau!

“Đúng rồi, nếu ta lại vận dụng thiên phú Ngô Đạo, ngộ đạo trong biển lôi, không biết có thu hoạch gì không?”

Ánh mắt Giang Thạch lóe lên, xuất hiện một ý nghĩ táo bạo.

Ngộ đạo là trạng thái có thể tiếp cận thiên đạo tối đa, hòa nhập cơ thể vào mọi vật bên ngoài, tu luyện công pháp có chỗ tốt cực lớn.

Nghĩ là làm, hắn tiếp tục bước về phía trước, xếp bằng xuống, vận dụng thiên phú Ngô Đạo, não bộ trong nháy mắt sa vào trạng thái không minh.

Ngô Đạo tự động vận hành, giống như cỗ siêu máy tính khổng lồ đang hoạt động, vô số thông tin hiện lên não bộ hắn với tốc độ cực nhanh.

Không chỉ vậy, trong quá trình Ngô Đạo, cơ thể hắn thỉnh thoảng lại phóng ra lôi điện, hô ứng linh động với biển lôi trên không.

Khoảnh khắc này, Giang Thạch có thể cảm nhận rõ ràng biển lôi mệnh mệnh cất trữ bên trong cơ thể ban nãy, được thiên phú Ngô Đạo tái tạo, thiên phú đang tính toán toàn diện khả năng chịu đựng của cơ thể và năng lực lưu giữ lôi điện, đang biến đổi cơ thể hắn từng chút một.

Thậm chí ngay cả công pháp Cửu Cực Tâm Pháp cũng được Ngô Đạo cải biến nhanh chóng, pha trộn lắng đọng thuộc tính lôi điện.

Quá trình biến đổi này dài đằng đẳng.

Lôi điện trên cao liên tục không dừng, không lúc nào không có tia chớp như một đầu măng xà từ trên trời rơi xuống cơ thể Giang Thạch.

Khuôn mặt hắn méo xẹo, gân xanh nổi lên trên mặt, ngay cả trên đỉnh đầu cũng có lồi điện tóe lên, ymQFHỂ cách không ngừng...

...

Hai ngày trôi qua.

Lồi điện trong cơ thể cuối cùng bắt đầu dần dần thu liễm, biến mất không còn tung tích, ngay cả gân xanh trên mặt cũng nhanh chóng biến mất, toàn thân tái nhợt, thở hỗn hển, cảm giác đói bụng không diễn tả được.

“Thành công rồi sao?”

Hắn vội cảm nhận kĩ càng sự thuế biến của cơ thể và công pháp.

Lần xem xét này lập tức khiến hắn sửng sốt.

Trong cơ thể hắn thực sự đã xuất hiện một cái... túi lồi?

Chương 270: Hoán Huyết Bát Trọng Thiên! Đại Sát Chiêu! 3

Không chỉ vậy, cái túi lõi này còn chưa chất đầy, trước đó hấn dùng thiên phú Bôn Lôi hấp thu lõi điện đã lại vượt quá giới hạn của cơ thể, nhưng bây giờ cơ thể hấn xuất hiện túi lõi, đẩy cao giới hạn tích tụ lõi điện lên một tầm cao mới.

“Cmn, ta vẫn còn là người sao?”

Giang Thạch kinh hô.

Cái này xem ra hơi bất thường!

Hấn lập tức kích hoạt lõi điện trong cơ thể, lập tức hàng loạt tia tử lõi lóe lên trên lòng bàn tay hấn, xèo xèo rung động, bốc lên từng tầng khí tức hủy diệt xung quanh.

Trên mặt Giang Thạch lộ ra vẻ nghiêm nghị.

Vận dụng lõi điện so với trước thuần thục hơn nhiều, cơ thể cũng không cảm nhận được bất kì chỗ bất thường nào.

Hấn lại nhìn sang bảng điều khiển.

Chỉ thấy trong danh sách công pháp, Cửu Cực Tâm Pháp đã đổi sang Cửu Cực Lôi Quang Tâm Pháp.

Thiên phú Long Tượng của nhục thân từ hơn 235 vạn cân lên đến... hơn 243 vạn cân.

Minh ngộ trong biển lõi, chỗ tốt cực kỳ rõ rệt.

Giang Thạch thở nhẹ ra, ánh mắt lóe tinh quang, lại ngược nhìn biển lõi trên đầu.

“Tốt, để xem lần này ta có thể tích tụ bao nhiêu lôi điện!”

Hắn lại kích hoạt thiên phú Bôn Lôi, hai tay giơ lên cao, lập tức một loạt tia sét từ trời giáng xuống, tiếng nổ vang dội, nhấn chìm hắn vào bên trong.

Lúc này, hắn giống như một trạm biến áp, lại như một cái cột thu lôi, tất cả các tia sét đánh xuống đều tự động biến mất.

Bảy tám phút sau, cuối cùng đạt đến giới hạn, rên rỉ một tiếng, Giang Thạch nhanh chóng lùi ra.

Nhắm mắt cảm nhận, chỉ thấy bên trong túi lôi đã được chất đầy, ánh sáng rực rỡ, lôi điện cực kỳ ngưng tụ, xèo xèo không ngừng, có một loại cảm giác kì quái khó diễn tả.

“Ha ha ha...”

Giang Thạch trực tiếp cười to, mặc dù miệng mũi bốc khói nhưng hắn vẫn kinh hỉ không nói nên lời.

Minh ngộ trong biến lôi, quả thật không lãng phí thời gian.

Lôi điện tích trữ trong cơ thể hắn, so với lần trước lại nhiều hơn gấp đôi.

Nếu thả ra tất cả một lúc, sức công phá như thế nào, ngay cả chính hắn cũng không dám tưởng tượng.

“Khụ khụ...”

Giang Thạch bỗng ho mấy tiếng, cảm thấy phổi hơi đau, nụ cười biến mất, thân thể lóe ánh sáng trắng, bắt đầu vận dụng thiên phú Quy Nguyên.

Rất nhanh hắn hoàn toàn khôi phục, không đợi lâu, lập tức quay người rời đi.

Mặc dù biết chắn chắn có bí mật trong hẻm núi Lôi Cốc này, nhưng với thực lực bây giờ của mình, còn chưa có tư cách đi tìm tòi bí mật này.

Hôm nay, hấn đã hài lòng vô cùng.

Không cần thiết phải tiếp tục liều mạng!

...

Một ngày sau.

Giang Thạch một lần nữa thuận lợi trở lại Phục Linh Trấn.

Chỉ có điều khi hấn vội vã quay trở lại nơi ở của giáo chủ, rất nhanh nhảu mà, lộ vẻ nghiêm nghị.

Toàn bộ chỗ này quá yên tĩnh.

Không một bóng người!

Im phăng phắc!

“Cao thủ Bắc Chu tới tập kích? Bắt cóc giáo chủ?”

Sắc mặt hấn thay đổi, lập tức nhanh chóng lao ra, chạy thật sâu vào bên trong, rất nhanh dừng lại, thở phào nhẹ nhõm.

Hhông có chuyện gì!

Hấn suy nghĩ quá nhiều rồi.

Phía trước mặt hấn, trong Đại điện, lão giáo chủ Trần Huyền Thiên mặc áo xanh đang đứng đó, bên cạnh là Lý Trường Phong vẫn bộ trường bào trắng.

Chỉ có điều Giang Thạch vẫn phát hiện bất thường.

Tư thế hai người có vẻ cực kỳ không đúng.

Nhất là lão giáo chủ, thân thể cong cong, cúi mình, như đang thi lễ với ai đó vậy.

“Không đúng.”

Não Giang Thạch suy tư, nhanh chóng tiến lên.

Người trong Đại điện dường như cũng cảm nhận được sự xuất hiện của Giang Thạch, thân ảnh vụt qua, một gã nam tử

trung niên mặc áo đen xuất hiện cách Giang Thạch không xa, nhanh như điện quang, sắc mặt thản nhiên, một tay chấp sau lưng, ánh mắt nhìn về Giang Thạch.

“Người là ai?”

Giang Thạch lạnh lùng hỏi.

Trong Tứ Tượng Minh, hắn chưa từng thấy người này.

Trong các liên minh khác cũng không có!

“Người là Giang Thạch? Tôn Trời Sinh Kim Cương thứ hai?”

Tên nam tử trung niên áo đen mở miệng nói, “Không ngờ một cái Hắc Liên giáo nho nhỏ, vùng đất nghèo nàn hoang vắng này thế mà cũng có thể xuất hiện nhân tài như ngươi, chỉ xuất hiện một cái Mông Phóng đã đủ kỳ lạ, làm sao có thể còn xuất hiện người thứ hai? Cho nên, nói chuyện vô căn cứ, ta cần kiểm chứng tận mắt. “

Vụt!

Thân ảnh vụt qua, tên nam tử trung niên áo đen nhanh đến cực hạn, gần như không thể bắt kịp quỹ tích di động của hắn, mặt lộ nụ cười, một bàn tay vù vù inh ỏi quỹ dị trực tiếp hung hãn vồ tới cổ Giang Thạch.

Một trảo này, vận dụng không ít môn võ học cao thâm.

Ngoài thân pháp tuyệt đỉnh, siêu phẩm chiêu pháp, còn có một môn công pháp quấy nhiễu tinh thần.

Làm cho một trảo này trực tiếp tạo ra vô số ảo ảnh đánh lừa thị giác trước mắt Giang Thạch, giống như trong nháy mắt chìm đắm trong u minh, đầy rẫy quỷ ảnh, yêu nghiệt, hài cốt, rậm rạp không dứt, như cả thiên địa áp đảo ập tới Giang Thạch.

Tuy nhiên!

Ánh mắt Giang Thạch lạnh lẽo, một bàn tay chớp nhoáng chụp lấy, phốt lờ mọi ảo cảnh.

Rầm!

Tiếng nổ đinh tai nhức óc vang lên, lực lượng chấn động.

Tên nam tử trung niên áo đen lập tức thay đổi sắc mặt, trợn to mắt.

Cổ tay hắn bị Giang Thạch tóm gọn chỉ trong một chiêu.

Làm sao có thể?

Điều này làm thế nào có thể xảy ra?

“Loạn thất bát tao! Người là người phương nào?”

Giang Thạch ngữ điệu lạnh lẽo.

“Người...”

Tên nam tử trung niên áo đen mặt nóng rực, lộ vẻ tức giận, quát lớn: “Buông ra!”

Lực lượng trong người hắn chấn động, huyết khí dâng trào, từ cổ tay tuôn trào mấy chục đạo huyết khí, một lúc tràn vào cơ thể Giang Thạch, muốn thoát khỏi sự khống chế của Giang Thạch.

Hắn hoàn toàn không ngờ, một chiêu ẩn chứa nhiều võ học cao thâm như vậy lại bị đối phương hóa giải dễ dàng đến thế, U Minh Quỷ Trảo bao hàm tinh thần công kích dường như hoàn toàn không có tác dụng gì với người này.

Vụt!

Giang Thạch nắm chặt cổ tay đối phương, giật mạnh một cái, trực tiếp coi thân thể gã nam tử thành một cọng rom rạ, lắc

lư, sau đó vụt mạnh xuống đất, lập tức phát ra tiếng động đáng sợ kinh thiên động địa.

Rầm!

Tên nam tử áo đen nôn máu, đập mạnh xuống đất, xương cốt tan nát, khuôn mặt kinh hãi, tuyệt vọng nhìn Giang Thạch.

Cái gì....

không thể nào!

“Không biết sống chết, nếu đã không nói vậy thì chết đi!”

Ngữ khí Giang Thạch cực kỳ khủng bố, giữ một cái, nhắc chân giẫm thẳng vào đầu gã nam tử trung niên, với nhục thân 243 vạn cân lực lượng, một cước này không khác gì một ngọn núi nhỏ đè xuống.

“Không!”

Gã nam tử áo đen kinh hãi hét to.

Nhưng ngay lúc đó, lão giáo chủ Trần Huyền Thiên hoảng sợ gầm lên, nhanh chóng lao ra.

Giang Thạch cau mày, dừng chân lại, nhìn Trần Huyền Thiên, lộ vẻ khó hiểu.

Chỉ thấy sau khi Trần Huyền Thiên bước ra, phía sau lại hiện lên hai bóng người, một nam một nữ, tuổi đều không nhỏ, đều đã trung niên.

Chương 271: Hoán Huyết Bát Trọng Thiên! Đại Sát Chiêu! 4

“Lão giáo chủ!”

Giang Thạch gọi.

“Chỉ là hiểu lầm thôi, đều là người một nhà.”

Trần Huyền Thiên ngữ điệu phức tạp.

“Hiểu lầm?”

Giang Thạch cau mày.

“Họ là... Thiên Ma Tổng Đàn cử đến.”

Trần Huyền Thiên thở dài.

“Thiên Ma Tổng Đàn?”

Giang Thạch cau mày.

“Phải.”

Trần Huyền Thiên thở dài đáp.

“Người chính là tân giáo chủ Hắc Liên giáo Giang Thạch?”

Bên cạnh, nữ tử trung niên đột nhiên mở miệng, một đôi mắt phượng hơi híp lại, khóe miệng có nốt ruồi, tự nhiên toát lên cảm giác kiêu căng.

“Chính là ta!”

Giang Thạch đáp lại, thu hồi một cước sắp giẫm xuống.

Trên mặt đất, gã nam tử áo đen vừa bị đập xuống, sắc mặt kinh hoàng, vội vàng lăn đi, thương thế kinh khủng, nhanh chóng bò dậy.

“Lực lượng của ngươi thật không tồi, tuy nhiên cũng chỉ ở trong lòng giam này mà thôi, đặt ở bên ngoài vẫn còn quá yếu, ít nhất, trước mặt bản sứ, ngươi chẳng đáng là cái gì, muốn đối phó ngươi, bản sứ có thể dễ dàng đưa ngươi vào chỗ chết!”

Người nữ tử trung niên lạnh nhạt nói.

“Ngươi nói gì? Lòng giam?”

Giang Thạch cau mày, không lập tức không để ý đến lời nói bất kính phía sau, mà chuyển trọng tâm vào vẻ trước của đối phương.

“Sao? Trần giáo chủ không nói cho ngươi biết sao?”

Đôi mắt phượng nữ tử trung niên hơi liếc lên, ánh lên vài phần châm chọc, nói: “Thế giới các ngươi đang ở chỉ là một tòa đảo hoang giữa biển khơi, ban đầu được làm để giam giữ tội phạm, chỉ có điều vô số năm qua, nhà tù này dần bị bỏ hoang, mới phát triển thành tình huống như bây giờ, hồi đó tổ tiên của Hắc Liên giáo cũng là theo chỉ thị tới đây thành lập Hắc Liên giáo, mỗi thế hệ giáo chủ lên nắm quyền, đều phải tiến đến triều bái Tổng Đàn, chỉ mấy trăm năm gần đây do biến cả biến động, việc triều bái mới dần biến mất.”

“Ngươi nói gì? Ngươi nói khu vực này là một tòa đảo hoang bị cô lập?”

Giang Thạch lộ vẻ kì dị, nhìn về phía người nữ tử trung niên.

Những điều này lật đổ hoàn toàn thế giới quan của hắn.

Thế giới này cuối cùng lớn bao nhiêu?

Ra là bao nhiêu người tranh giành chém giết lẫn nhau chỉ là trên một tòa đảo hoang nhỏ à?

“Có chút thú vị.”

Hắn vuốt cằm, ánh mắt lóe lên kim quang.

“Giang giáo chủ, chúng ta theo mệnh lệnh Tổng Đoàn, đến đây tạm thời tiếp quản giáo phái của các người, mong người lập tức tiến hành bàn giao mọi việc của Hắc Liên Thánh Giáo, ngoài ra, giao ra chiếc nhẫn giáo chủ của các người, còn có người, tùy thời nghe theo mệnh lệnh, chúng ta sắp có đại sự cần phân phó.”

Bên cạnh, gã nam tử trung niên khác bình thản nói.

Thân hình hắn rất cao, rất gầy, giống như một cây tre, mặc trường bào đen chạm vàng.

“Phân phó đại sự? Các người tới đây có bao nhiêu người?”

Đôi mắt Giang Thạch lóe lên, nói: “Chỉ có ba người các người?”

“Đúng vậy, chỉ có ba người chúng ta, nhưng chỉ cần ba người cũng đủ thay đổi thế giới của các người.”

Nữ tử mắt phượng ngữ điệu lạnh lùng, bình thản nói, “Một Bắc Chu tầm thường cũng có thể dồn các người đến bước đường này, thật đúng là làm nhục Thiên Ma giáo chúng ta, cũng làm mất mặt tổ sư Thiên Ma, Giang giáo chủ, không còn gì để nói, giao ra giới chỉ, tùy thời nghe lệnh.”

“Nhẫn thì không có, Hắc Liên giáo các người muốn lấy thì lấy, còn ta, thứ lỗi, ta cũng có chuyện phải làm, không bồi tiếp các người được.”

Giang Thạch trực tiếp lắc đầu, đi tới chỗ Trần Huyền Thiên, đỡ Trần Huyền Thiên, nói: “Lão giáo chủ, chúng ta đi.”

“Giang Thạch, ngươi dám chống lại mệnh lệnh!”

Nữ tử mắt phượng ngữ khí lạnh lùng, đôi mắt nhìn thẳng về phía Giang Thạch.

Bên cạnh, đôi mắt tên nam tử gầy như cây tre cũng dần hẹp lại, nhìn Giang Thạch, nói: “Giang giáo chủ, không suy xét cho kỹ càng, ta biết trong lòng ngươi không cam lòng, nhưng chống lại Tổng Đàn cũng không phải điều khôn ngoan, mặc dù ngươi đánh bại được Lưu lão, nhưng không có nghĩa là ngươi thực sự có thể chống lại được chúng ta, ngươi mãi mãi cũng không biết thế giới bên ngoài rộng lớn đến cỡ nào.”

“Ừm?”

Bước chân Giang Thạch dừng lại, nói: “Không phải ta muốn chống đối các ngươi, giới chỉ không còn là không còn, không giao nộp được!”

“Vậy ngươi cũng phải nghe lệnh của chúng ta, phối hợp với chúng ta!”

Tên nam tử gầy như cây tre thấp giọng nói.

“Ta có việc của ta, không rảnh phụng bồi!”

Giang Thạch lắc đầu.

“Không biết sống chết, Giang giáo chủ, xem ra ngươi thực sự quá tự cho là đúng.”

Nữ tử mắt phượng ngữ điệu rất lạnh lùng, chậm rãi nắm một viên đá, tử ảnh u ám bốc lên, hòn đá bị bao bọc bởi lực lượng thần bí:

“Ngươi tin không, chỉ cần một chiêu, bản sứ có thể bại ngươi!”

Xèo!

Ngón tay dùng lực, viên đá lập tức bay đi, tử ảnh lấp lánh, giống như một ngôi sao băng, mang sức công phá kinh khủng đáng sợ, ừ ừ gào thét, bắn thẳng đến chỗ Giang Thạch.

Đoạn đường bay qua, không gian cảm giác như cũng bị xoắn lại!

Thế nhưng!

Bịch!

Giang Thạch thoáng tóm lấy, đúng lúc nắm chặt viên đá đang bay tới.

Mọi lực lượng hoàn toàn biến mất.

Thân thể Giang Thạch vẫn vững vàng, nắm chắc viên đá trong tay, ánh mắt lạnh lẽo nhìn về phía người nữ tử mắt phượng, nói: “Có thể bại ta bằng một chiêu? Ngươi có chắc không suy nghĩ nhiều rồi không?”

“Ngươi...”

Người nữ tử mắt phượng cùng hai người bên cạnh biến đổi sắc mặt.

Làm sao có thể?

...

Chương 272: Phục Chế Võ Học! Bí Mật Của Thánh Linh! 1

Giang Thạch tùy tay vớ lấy, liền chặt chẽ nắm lấy viên đá mà nữ tử mắt phượng bắn ra, mặc dù đôi phương cũng không dùng hết sức, nhưng bảy tám phần lực đạo là có.

Làm sao có thể dễ dàng như vậy mà bị người đỡ được?

“Ngươi cũng đã đạt tới Thánh Linh?”

Nữ tử mắt phượng mắt tiếng mở miệng.

“Thánh Linh? Rất ghê gớm sao?”

Ngữ khí Giang Thạch lãnh đạm, nói: “không phải chỉ có Thánh Linh mới có loại lực lượng này, hai vị sư giả, ta không quan tâm các ngươi đến là để làm gì, tóm lại, các ngươi muốn thống trị Hắc Liên giáo thì cứ tự nhiên, ta không có thời gian chơi với các ngươi, hơn nữa, thời gian còn lại của lão giáo chủ không nhiều, cần hảo hảo an dưỡng, cũng không rảnh rồi để loanh quanh với các ngươi!”

Vụt!

Hắn cong ngón tay một cái, mảnh đá trong tay bắn ngược trở về phía nữ tử mắt phượng với tốc độ kinh khủng hơn, lực lượng cũng lớn hơn không biết bao nhiêu lần, phát ra âm thanh xé gió càng thêm kinh khủng.

Nữ tử mắt phượng thay đổi sắc mặt, vội vàng nhanh chóng tránh né, nhưng nàng tuy tránh được, song phong bạo từ viên đá quét qua vẫn khiến cả má nàng hơi hơi đau nhói.

Kinh khủng hơn là, khi toàn bộ hòn đá lướt qua người nàng, rơi xuống phía sau, lập tức!

Rầm rầm!

Toàn bộ phía sau trực tiếp phát ra một loạt tiếng nổ vang dội, hỏa tinh rực rỡ như mười mấy quả đạn pháo cùng nổ sau lưng nàng vậy, kinh thiên động địa.

Tiếng nổ kinh hoàng chấn động khiến nữ tử mắt phượng mở to mắt kinh hãi, lộ ra vẻ sợ hãi, tim đập thành thịch.

Quái vật!

Đây mới thật sự là quái vật!

Một bên, tên nam tử gầy như cây tre và Lưu Trường Lão phía trước cũng đều thay đổi sắc mặt, nhìn Giang Thạch như nhìn thấy quỷ.

Trong sóng khí kinh khủng do một kích kia tạo ra, ngay cả bọn họ cũng cảm nhận được nguy cơ sinh tử trong đó!

Làm sao có thể?

“Người... Người...”

Nữ tử mắt phượng run rẩy thân thể, mặt tái xanh nhìn chằm chằm Giang Thạch, không thể nói được một câu đầy đủ nữa.

Bây giờ nàng đã thực sự sợ hãi.

Nhà giam cầm cỏi này làm sao lại có thể đi ra loại nhân vật kinh khủng như vậy?

Chưa tới Thánh Linh mà có thể đe dọa đến nàng cảnh giới Thánh Linh nhị trọng!

Nếu Giang Thạch thực sự diệt sát ba người bọn họ ở đây, cho dù tổng đàn truy cứu cũng rất khó truy đến trên người hắn.

Thật đúng là quái vật.

Sắc mặt Giang Thạch lãnh đạm, không để ý đến ba người, mà nâng Lão giáo chủ, trực tiếp quay người rời đi.

Lão Giáo chủ Trần Huyền Thiên cũng lộ ra vẻ chân động, cảm thấy khó có thể tin được.

Lực lượng của Giang Thạch, đơn giản là càng lúc càng quái dị!

Mỗi một lần đều vượt quá dự đoán của hắn!

Đây mới thực sự là Trời Sinh Kim Cương ư?

Còn thể chất của Mông Phóng là giả!

Trong phút chốc vô số suy nghĩ hoang đường hiện lên trong đầu óc hắn.

“Lý Trường Phong, tiền khách!”

Giang Thạch lãnh đạm mở miệng.

Lý Trường Phong run lên, lập tức phản ứng lại, vội vàng nhìn về phía ba người trước mặt, lộ nụ cười nịnh nọt: “Ba vị tiền bối, mời ra ngoài.”

“Được, được.”

Nữ tử mắt phượng liên tục cười giận dữ, hít sâu, hoàn toàn không dám ở lại lâu, trực tiếp quay người đi.

Bên cạnh, tên nam tử gầy như cây tre và Lưu Trường Lão cũng không dám ở lại lâu, nhanh chóng đuổi theo nữ tử mắt phượng, rời khỏi nơi này.

” Lão Giáo chủ, làm sao bọn họ tìm được chỗ này?”

Giang Thạch nhíu mày hỏi.

“Tổng đàn có Kim Ly Ứng đặc biệt dùng để liên lạc, chiều ngày người rời đi, Kim Ly Ứng chỗ ta chợt phát ra cảm ứng, tiếp theo tự động bay đi, dẫn ba người kia đến.”

Giáo chủ Lão nói.

“Kim Ly Ứng?”

Giang Thạch lặp lại.

“Đúng vậy, loài chim này được nuôi bằng đàn được đặc biệt, tổng bộ nắm giữ một loại Kim Ly Yên, một khi thả Kim Ly Yên, dù khoảng cách xa đến đâu, Kim Ly Ứng cũng có thể cảm nhận được, sau đó bay tới, đây là phương pháp mà tổng đàn dùng để kiểm soát các chi đàn.”

Trần Huyền Thiên nói.

“Những gì nữ tử kia nói đều là thật sao? Thế giới này là một tòa đảo hoang trên biển, một cái lồng giam?”

Giang Thạch hỏi.

“Có phải là lồng giam hay không ta cũng không biết, ta chỉ biết bốn bề xung quanh thế giới mảnh này thật sự là đại dương mênh mông, chính xác hơn là một hòn đảo, phía đông của hòn đảo có một eo biển, tên là Mê Vụ Hải Hạp, ở giữa có mười vạn dặm đường, qua chỗ eo biển đó là nơi tổng đàn trú đóng, chỉ là từ bốn trăm năm trước Mê Vụ Hải Hạp xuất hiện biến cố, bất kỳ tàu thuyền nào cũng không thể đi qua, lâu dần chúng ta mất liên lạc với tổng đàn, không ngờ nhanh như vậy hải hạp đã có thể khai thông.”

Trần Huyền Thiên thở dài.

“Thế giới bên kia eo biển rộng lớn thế nào?”

Giang Thạch hỏi, “Mông Phóng đi tới chỗ đó sao?”

“Vô biên vô tận, không chỉ ta, các đời giáo chủ đều chưa đi hết, Mông Phóng được nói là người chi mạch Mông thị trên đại lục, hẳn là quay về nơi đó.”

Trần Huyền Thiên nói.

“Vậy sao?”

Giang Thạch suy nghĩ, nói: “Phải rồi, giáo chủ có nhận ra ba vị sứ giả kia không?”

“Không nhận ra, bọn họ đều là người mới được tổng đàn bồi dưỡng gần đây, tuyệt đối không phải nhóm người cách đây bốn trăm năm.”

Trần Huyền Thiên lắc đầu, nói: “Tuy nhiên, người xúc phạm tổng đàn, rốt cuộc vẫn là không tốt, nếu như họ truyền tin về, chắc chắn là một trận tai họa với người, Thiên Ma giáo nghiêm cấm phản bội, dù Hắc Liên Thánh Giáo từ lúc thành lập đã là tồn tại độc lập, nhưng thực lực không bằng người, các đời giáo chủ đều quy thuộc bọn hắn, nếu thực sự khiến cho bọn họ tức giận, muốn tiêu diệt chúng ta, tuyệt đối không tốn nhiều sức lực đâu.”

“Giáo chủ yên tâm, ta có kế hoạch riêng.”

Giang Thạch mở miệng, lập tức suy nghĩ, nói: “Phải rồi, giáo chủ trước đi nghỉ ngơi, ta vừa có linh cảm, chuẩn bị về bề quan.”

“Giang Thạch, không nên hành động nông nổi.”

Trần Huyền Thiên cảnh cáo nghiêm khắc, lo lắng Giang Thạch đi giết ba người kia.

“Giáo chủ yên tâm, sẽ không giết bọn họ.”

Giang Thạch bình tĩnh nói.

“Vậy thì được, chúng ta cách biệt bọn họ quá xa, các đời giáo chủ đều chủ động quan hệ tốt với họ, tốt nhất không nên chọc giận bọn hắn!”

Trần Huyền Thiên nói.

“Ừm.”

Giang Thạch gật đầu, quay người rời đi, rất nhanh gặp lại Lý Trường Phong.

“Bọn họ đi hết chưa?”

Giang Thạch hỏi.

“Đi rồi, Giang tiểu hiệp, đi về phía tây.”

Lý Trường Phong cười nói.

“Ừm?”

Giang Thạch nheo mắt lạnh lùng nhìn Lý Trường Phong một cái.

Lý Trường Phong run lên, cười cười, không nói gì nữa, vội vàng chạy về bên trong viện.

Giang Thạch lập tức rời khỏi, thân ảnh biến mất.

Chương 273: Phục Chế Võ Học! Bí Mật Của Thánh Linh! 2

...

Ngoài thị trấn.

Trong rừng rậm.

Nữ tử mắt phượng, tên nam tử gầy như cây tre và Lưu Trương Lão cùng đi tới đây, mặt ai nấy xanh thước, vô cùng khó coi.

“Đồ chết tiệt, dám phản bội tổng đàn, tự tìm đường chết, thật là tự tìm đường chết!”

Nữ tử mắt phượng liên tục mắng giận, tay vỗ nát vụn một tảng đá lớn.

“Đừng chửi bới nữa, Giang Thạch này hơi kì lạ, hoàn toàn không giống với trong tin tức chúng ta thu thập ở dọc đường, có vẻ như tất cả mọi người trong thế giới này đều đã đánh giá thấp hắn, không ai biết rõ thực lực thực sự của hắn, điều này đã chứng minh tên này cực kỳ ẩn nhẫn, tóm lại, đó là kẻ rất đáng sợ.”

Nam tử gầy như cây tre nói nhỏ.

Dọc đường, họ không chỉ một lần điều tra những chuyện liên quan tới Giang Thạch, tự tin đã nắm được hết mọi thủ đoạn và năng lực thực sự của Giang Thạch.

Nhưng không ngờ những gì bọn hắc cho là đã nắm được chỉ là trò đùa!

Giang Thạch thực tế còn đáng sợ hơn trong tin tức nhiều lắm, có thể nói là một trời một vực cũng không ngoa!

Đây là quái vật gì?

Một viên sỏi nhỏ cũng có thể đánh ra uy lực kinh khủng đến thế.

“Toàn bộ Đại Huyền thậm chí không một ai biết rõ thực lực Giang Thạch, thật là một đám phé vạt, chẳng trách bị Bắc Chu xâm chiếm!”

Lưu Trường Lão nghiêng răng nói.

“Báo cáo tổng đàn!!”

Nữ tử mắt phượng ánh mắt oán hận, nói: “Cho dù Giang Thạch mạnh đến đâu, xúc phạm tổng đàn đã là tội lớn, ta muốn hắc phải trả giá!”

“Nhưng thiên phú của người này quá mạnh, ngay cả khi báo cáo tổng đàn, tổng đàn có nhất định sẽ ra tay với hắc sao?”

Nam tử gầy như cây tre cau mày nói.

“Hừ, cho dù hắc thiên phú mạnh thì thế nào, vẫn là không nghe theo mệnh lệnh của tổng đàn, nói gì đến chuyện hắc đã phản giáo, người có nghĩ tổng đàn sẽ tha cho hắc?”

Nữ tử mắt phượng cười khẩy.

“Cũng đúng.”

Nam tử gầy như cây tre gật đầu nhẹ, nói: “Vậy ta triệu hồi Kim Ly Yên!”

Hắc lấy ra một ống sứ đen từ trong người, nhấc nắp ra, bên trong thoang thoảng có khói bay ra, mùi nhẹ nhàng, không lâu

sau trên cao vang lên tiếng kêu thanh thoát nhưng cũng rất chói tai.

Một con chim ưng to lớn màu vàng kim xuất hiện trên cao, tung cánh, bay vòng trên đầu, sau đó lao thẳng xuống về phía nam tử gầy như cây tre.

Nhưng ngay khi con Kim Ly Ưng Ưng vừa lao xuống, đột nhiên một tia tử lôi nhanh chóng ập tới từ một bên, chớp nhoáng như roi sét, quất mạnh vào cơ thể Kim Ly Yên.

Độp!

Kim Ly Ưng Ưng kêu lên thảm thiết, lông lá phồng lên, lập tức cháy đen, lông vũ nhanh chóng rơi xuống đất, toàn thân cứng đờ đập mạnh xuống đất, co giật, bị thương nặng.

“Ai?”

“Ai?”

Nữ tử mắt phượng và nam tử gầy như cây tre thay đổi sắc mặt, gầm lên, nhanh chóng quay đầu lại.

Cốp cốp cốp...

Tiếng bước chân vang lên, một bóng người khổng lồ, cao lớn bước ra từ trong rừng, mặc trường bào đen, tóc đen, con ngươi đen, mặt không biểu cảm đi ra.

Tựa như mang theo uy áp khó tả!

“Giang Thạch!”

“Giang Thạch, ngươi định làm gì?”

Ba người kinh hô.

“Tam vị, từng có người dạy ta một đạo lý, gọi là diệt cỏ phải diệt tận gốc.”

Ngữ khí Giang Thạch lãnh đạm, tiến lại gần, dừng lại cách ba người mười mấy thước, khoảng cách này nằm trong phạm vi công kích của Bôn Lô, có thể đảm bảo ra tay nhanh như chớp, không ai có thể kịp phản ứng.

“Người muốn giết chúng ta?”

Con người nữ tử mắt phượng co lại, sắc mặt tái xanh nhưng vẫn quát: “Giang Thạch, người làm càn, không chỉ xúc phạm tông đàn mà còn muốn giết người diệt khẩu, người trưởng tông đàn không biết sao? Trên người chúng ta đều có ấn ký của tông đàn, nếu bị giết, ấn ký sẽ bám vào người khác, trong nửa năm rất khó có thể thanh trừ, đừng nói đến bằng năng lực của người có thể giết được bọn ta?”

“Giang giáo chủ, việc này chỉ là hiểu lầm, sao ngài phải khẳng khái bám lấy chúng ta? Đều là đồ tử đồ tôn của Tổ Sư Thiên Ma, không cần phải làm tuyệt như thế!”

Nam tử gầy như cây tre thấp giọng nói.

“Không cần sao?”

Sắc mặt Giang Thạch lãnh đạm, nói: “Làm sao vừa rồi ta nghe các người nói sẽ báo về tông đàn, mời cao thủ tông đàn đến tiêu diệt ta?”

Hắn từ ba bốn phút trước đã xuất hiện nhưng vẫn ẩn nấp nghe, cho đến khi con Kim Ly Yên từ trên trời lao xuống, hắn mới ra tay.

“Người!”

Con người nam tử gầy như cây tre co rút.

Giang Thạch đã nghe thấy tất cả!

“Giang giáo chủ, đối cứng với tông đàn, cuối cùng không phải ý nghĩ khôn ngoan, chúng ta có thể cam đoan sẽ không

truyền tin gì về ngài đến tổng đàn, việc hôm nay coi như xong, được chứ!”

Nam tử gầy như cây tre nặng nề nói, trường bào bay phất phới.

“Ta không tin các ngươi.”

Giang Thạch nói.

“Giang Thạch, muốn giết bọn ta thì cũng phải xem ngươi có đủ năng lực không! Ngươi tưởng cao thủ tổng đàn đều ăn chay sao!”

Nữ tử mắt phượng quát lên.

“Có phải ăn chay hay không, thử xem thì biết.”

Giang Thạch ngữ điệu lãnh đạm, biến mất ngay tại chỗ.

Nữ tử mắt phượng thay đổi sắc mặt, “Xuất thủ!”

Ồ!

Thân thể nữ tử chớp mắt đã chia thành bốn, khó phân thực ảo, lao thẳng đến, mỗi ảo ảnh đều bộc phát khí thế cực mạnh, vù vù đình tai, xuyên qua từng lớp âm ba, gần như trong chớp mắt đã xông đến trước mặt Giang Thạch.

Khi nàng ra tay, hai người bên cạnh cũng gầm lên, thân thể bộc phát khí thế hung bạo, hai thân ảnh lao tới như lôi điện.

Tiếp theo, nam tử gầy như cây tre giơ bàn tay lên, khí tức đen kịt bao phủ, kỳ quái u ám, như hồ đen mang theo khí tức hủy diệt. Tay vung mạnh vào người Giang Thạch.

Còn Lưu Trường Lão thì một lần nữa sử dụng tuyệt chiêu, móng vuốt vung lên, chớp mắt ảo ảnh vô số, công kích dày đặc như mạng nhện, chứa đựng cả công kích tinh thần lẫn thể chất.

“Ừm?”

Giang Thạch nhướn mày, đối với công kích của Lưu Trường Lão trực tiếp bỏ qua, mắt nhìn thẳng vào bàn tay của nam tử gầy như cây tre.

Trong một kích này, ngay cả hắn cũng cảm nhận được áp lực khó tả, như chỉ cần để nó chạm vào người là sẽ có chuyện không thể tưởng tượng nổi xảy ra.

“Võ học của tông đàn sao? Uy lực không tồi, ta muốn nó!”

Giang Thạch tùy ý giơ bàn tay ra, toàn bộ lòng bàn tay cũng biến thành đen kịt như bị mực, kéo theo không gian xung quanh cũng chớp mắt đen lại.

Thiên phú: Phục chế!

Chương 274: Phục Chế Võ Học! Bí Mật Của Thánh Linh! 3

Rầm!

Một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên, sóng xung kích dữ dội quét ra bốn phương tám hướng, mặt đất quanh đó trong vòng mười mấy thước lập tức sụp đổ.

Toàn bộ mặt đất lún sâu xuống ngay tại chỗ.

Nam tử gầy như cây tre thay đổi sắc mặt, trực tiếp phun ra một ngụm máu tươi, cánh tay vỡ nát, rên rỉ đau đớn, thân thể bay ra xa, rầm một cú đập mạnh xuống đất, hét thảm thiết.

Một một tầng hắc khí quỷ dị bị Giang Thạch đánh thẳng vào người hắn, nhanh chóng xâm nhập vào nửa cơ thể, làm cho nửa người hắn bị hắc khí bao phủ, vặn vẹo đau đớn trên mặt đất.

Hắc Long Diệt Tuyệt Thủ!

Làm thế nào mà hắn biết Hắc Long Diệt Tuyệt Thủ của tông đàn?

Trái tim hắn tràn ngập hoảng sợ, suýt nữa hoại nghi nhân sinh.

Sau một kích của Giang Thạch, công kích của nữ tử mất phương và Lưu Trưởng Lão cuối cùng cũng trúng Giang Thạch đang sơ hở, hai người vui mừng, dồn thêm hai thành lực đạo.

Bốn thân ảnh của nữ tử mắt phượng xuất hiện ở bốn hướng khác nhau, nện vào người Giang Thạch, móng vuốt quỷ dị của Lưu Trường Lão cũng chộp vào mặt Giang Thạch.

Tuy nhiên, thân thể Giang Thạch hơi dịch sang, cũng chia thành bốn.

Hai người không thể tin được, con người co lại.

Không thể nào!

Tứ Tuyệt Phân Thân!

Giang Thạch cư nhiên cũng biết Tứ Tuyệt Phân Thân của tông đàn?

“Tiện nhân, ngươi biết không? Từ vừa mới bắt đầu ta đã rất ghét cách nói chuyện của ngươi, kể cả bây giờ!”

Giọng nói lạnh lùng vô cảm của Giang Thạch vang bên tai nữ tử mắt phượng, khiến nàng mở to mắt, vội vàng quay tay lại đánh nhưng quyền của Giang Thạch đã rơi thẳng vào người nàng.

Rầm một tiếng, nữ tử phun máu, bay ra xa rồi đập mạnh vào một tảng đá lớn cách đó mấy chục thước, tảng đá vỡ vụn.

Lưu Trường Lão biến đổi thần sắc, không dám ra tay nữa mà nhảy ra xa định thoát khỏi nơi này.

Hắn hoàn toàn sợ hãi.

Bởi vì từ đầu đến cuối, Giang Thạch không thèm nhìn hắn lấy một cái.

Thái độ khinh miệt này đã lên tới cực điểm.

Xoẹt!

Đột nhiên Giang Thạch giơ tay, một tia tử lôi bay ra, trúng ngay Lưu Trường Lão khiến hắn kêu thảm một tiếng, lộn nhào ngã sấp xuống đất.

“Khụ khụ, Giang giáo chủ, người... người đến tổng đàn khi nào, làm thế nào người biết Hắc Long Diệt Tuyệt Thủ của tổng đàn?”

Nam tử gầy như cây tre ho khan, kinh ngạc hỏi.

Hắc Long Diệt Tuyệt Thủ, đỉnh cấp siêu phẩm võ học của tổng đàn, luyện đến cực hạn, uy lực ngang ngửa huyền cấp võ học!

Ngay cả ở tổng đàn tài nguyên nhiều vô số kể, muốn học Hắc Long Diệt Tuyệt Thủ cũng cần rất nhiều chiến công mới được truyền thụ.

Ít nhất trong lịch sử Hắc Liên Thánh Giáo, không một tên giáo chủ nào được truyền thụ môn võ học này.

Võ học mạnh nhất của Hắc Liên Thánh Giáo cũng không thể so sánh với Hắc Long Diệt Tuyệt Thủ.

“Ta sao lại biết? Tất nhiên là có người dạy a!”

Giang Thạch ngữ điệu lãnh đạm.

“Có người dạy người?”

Nam tử gầy như cây tre lộ vẻ kinh ngạc.

Không lẽ có cao thủ tổng đàn tới nơi này bí mật truyền thụ cho Giang Thạch?

Bằng không làm sao hắn có thể học được cả Tứ Tuyệt Phân Thân?

Ngay cả nữ tử mắt phượng cũng kinh ngạc, ho ra không ít máu tươi, thê thảm vô cùng, ngẩng đầu nhìn Giang Thạch, trong lòng cũng chợt xuất hiện chút hoảng sợ.

Xem cách Giang Thạch thuần thục thi triển Tứ Tuyệt Phân Thân, rõ ràng đã luyện tập không biết bao nhiêu năm.

“Đủ rồi, bí mật của ta các ngươi chưa đủ tư cách biết, ban đầu ta định tiêu diệt các ngươi, nhưng bây giờ, ta cho các ngươi thêm một cơ hội.”

Giang Thạch ngữ điệu lãnh đạm, nhìn ba người, nói: “Quy phục ta, ta có thể tha cho các ngươi!”

“Quy phục ngươi? Giang Thạch, ngươi đừng ép người quá đáng!”

Nữ tử mắt phượng tức giận.

Xoẹt!

Giang Thạch trực tiếp giơ tay, một tia tử lôi hiện ra đánh trúng nữ tử mắt phượng, đánh cho nàng kêu thảm một tiếng, bay ra.

“Ta không có thời gian lãng phí với các ngươi, quy phục hoặc chết!”

Hắn lạnh lùng nói.

“Đợi đã!”

Nam tử gầy như cây tre vôi vàng hoảng hốt nói, miệng thổ ra máu, nói: “Giang giáo chủ, có thể cho chúng ta bàn bạc lại không?”

“Quy phục còn phải bàn sao?”

Ánh mắt Giang Thạch hơi lạnh lẽo.

“Không, ta muốn thuyết phục bọn họ, xin cho ta một cơ hội!”

Nam tử gầy như cây tre vôi vàng nói.

“Nửa nén hương!”

Giang Thạch lạnh lùng đáp.

“Được!”

Nam tử nhanh chóng gạt đầu, kéo thân thể bị thương, chạy nhanh tới trước mặt nữ tử mắt phượng và Lưu Trường Lão, thân ảnh vù vù, đem bọn họ kéo ra xa hơn trăm thước.

Hắn trước tiên quay đầu lại nhìn Giang Thạch, sau đó thay đổi sắc mặt, lập tức nói: “không ổn, thực lực Giang Thạch này không đúng, thậm chí có thể học Hắc Long Diệt Tuyệt Thủ và Tứ Tuyệt Phân Thân, chắc chắn có người truyền thụ cho hắn, muốn học hai môn thần công này buộc phải được quan sát Thần Ý Đồ, mà Thần Ý Đồ luôn nằm trong tay Thượng Đường Trường Lão, đây không phải kẻ chúng ta có thể trêu chọc, tiếp tục cự tuyệt hắn chính là tự tìm đường chết!”

“Thượng Đường trưởng lão?”

Lưu Trường Lão run lên.

Thiên Ma tông đàn phân cấp nghiêm ngặt, cao thủ đông đảo, tông cộng chia làm 【Thượng Đường】 và 【Hạ Đường】.

【Thượng Đường】 thực lực khủng bố, cao cao tại thượng, luôn là cốt lõi của tông đàn, mọi lệnh của tông đàn đều từ 【Thượng Đường】 ban xuống, có quyền sinh sát tuyệt đối đối với tất cả giáo chúng.

Còn ba người bọn họ chỉ là 【Hạ Đường】.

Ra ngoài làm nhiệm vụ còn có thể sính oai phong, gặp 【Thượng Đường】 trưởng lão chỉ có thể cụp đuôi làm người.

Bây giờ Giang Thạch thậm chí còn có quan hệ với 【Thượng Đường】?

“Có thể hắn học được ở nơi khác...”

Nữ tử mắt phượng nghiêng răng, hơi có chút không cam lòng.

Nhưng lời chưa dứt, nàng đã ngậm miệng.

Chương 275: Phục Chế Võ Học! Bí Mật Của Thánh Linh! 4

Học thần công tuyệt thế của tổng đàn ở bên ngoài? Nói đùa gì thế?

Cho dù có học được, không có Thần Ý Đồ thì làm sao có thể luyện đến trình độ của Giang Thạch?

“Đừng nói nhảm, tình huống bây giờ chúng ta chỉ có thể cố giữ tính mạng, còn ai truyền thụ cho hắn trở về có tổng đàn xử lý, nếu không qua được ải này thì nói nhiều có ý nghĩa gì.”

Nam tử gầy như cây tre thâm nói.

Hắn nhìn ra Giang Thạch không phải kẻ lương thiện gì.

Hai người bên cạnh trong lòng nhanh chóng lẫn lộn, cuối cùng cũng gật đầu, cho dù không cam lòng bọn họ cũng không còn dám nói gì.

Rất nhanh sau đó.

Bọn họ nở nụ cười, quay người đi đến trước mặt Giang Thạch.

“Giang giáo chủ, hiểu lầm, trước đây chỉ là hiểu lầm, tiểu nhân Tư Đồ Yến, trước đây có nhiều đắc tội, nguyện dâng lên Kim Linh đan, mong giáo chủ đại nhân có đại lượng, tha mạng cho chúng ta!”

Nữ tử mắt phượng gạt ra nụ cười, thái độ đã chuyển biến một trăm tám mươi độ, lấy ra một cái lọ nhỏ màu vàng, cung

kính đưa cho Giang Thạch.

“Ồ?”

Sắc mặt Giang Thạch bất động, nhìn Tư Đồ Yến một cái, đăm đăm nói: “Người làm rất tốt!”

Hắn uốn ngón tay cầm lấy đàn dược.

Dù ba người này chưa chắc đã thực sự quy phục mình, nhưng qua được khúc này mới là quan trọng, sau này tìm hiểu thông tin về tổng đàn rồi diệt khẩu cũng không muộn.

“Đa tạ Giang giáo chủ.”

Tư Đồ Yến liên tục cười nói.

“Giang giáo chủ, thuộc hạ cũng có bảo vật muôn dâng lên.”

“Thuộc hạ cũng vậy...”

Nam tử gầy như cây tre và Lưu Trưởng Lão cũng vội lên tiếng.

Thông qua giới thiệu, Giang Thạch rất nhanh biết được tên của bọn hắn, lần lượt là Đồng Bưu, Lưu Lộ, đều là cao thủ Thánh Linh cảnh.

“Thánh Linh... Thánh Linh... không lẽ tổng đàn có nhiều cao thủ cấp Thánh Linh như vậy?”

Giang Thạch suy nghĩ.

“Cái này...”

Ba người đối diện nhìn nhau, không biết trả lời sao cho phải.

“Thật ra, số cao thủ Thánh Linh của tổng đàn cũng không nhiều lắm.”

Đồng Bưu mở miệng trả lời: “Tổng đàn có thể xuất hiện cao thủ Thánh Linh cấp cũng nhờ vào có nhiều nguồn tài

nguyên khác nhau mà thôi, hòn đảo cô lập ngoài biển này vô cùng nghèo nàn, lúc trước thường dùng để lưu đày tội phạm, không chỉ thiếu thốn nguyên liệu thay máu mà còn thiếu cả nguyên liệu để nhập Thánh Linh, chúng ta thường gọi là Thánh Linh đan.”

“Thánh Linh đan?”

“Đúng vậy, đan này cực kỳ khó luyện, cần sử dụng hàng chục loại thiên tài địa bảo trân quý có thể luyện thành công, muốn tìm đủ các nguyên liệu đó trên hòn đảo này, không có 400, 500 năm là hoàn toàn không thể, còn ở đại lục nơi tổng đàn tọa hạ, chỉ cần mười mấy năm là đủ, nên tương đối mà nói thì bên đó dễ nhập thành Thánh Linh cảnh hơn, nhưng cũng chỉ tương đối thôi, dù dễ đến đâu cũng phải mất chừng mười mấy năm.”

Đồng Bưu giải thích.

“Khó như vậy?”

Giang Thạch cau mày.

“Đúng vậy, Giang giáo chủ biết ba người chúng ta đã sống bao nhiêu năm? Đồng Mỗ bất tài, năm nay đã 512 tuổi, nhập Thánh Linh cách đây hơn 100 năm, 100 năm qua nhận được hai viên Thánh Linh đan, bước vào Thánh Linh nhị trọng, bên cạnh Tư Đồ Yến cũng đã 489 tuổi, nhập Thánh Linh cùng thời gian với ta.”

Đồng Bưu thở dài.

Giang Thạch kinh ngạc trong lòng.

Đám gia hỏa này đều là lão quái vật sống mấy trăm năm!

Hay nói cách khác, hầu hết cao thủ trong thế giới này đều đã sống rất lâu!

“Đại Huyền này thật sự chỉ là nơi lưu đày tội phạm?”

Giang Thạch lại hồi nghi ngờ trong lòng.

“Đúng vậy!”

Đồng Bru nói: “Thậm chí tổ sư Thiên Ma của Thánh giáo ta còn bị phong ấn một phần ở đây.”

“Một phần của tổ sư Thiên Ma bị phong ấn ở đây?”

Giang Thạch mắt lóe lên.

“Đúng vậy.”

Đồng Bru thở dài: “Chỉ là bao nhiêu năm qua chưa ai phá được phong ấn, cũng chẳng ai tìm thấy vị trí chính xác nơi phong ấn tổ sư.”

“Được rồi!”

Trong lòng Giang Thạch lại nảy ra ý tưởng: “Đi thôi, theo ta trở về, thời gian này các người không được rời đi, ta còn một chút vấn đề tu luyện chưa giải quyết xong, có thể phải bế quan vài ngày.”

“Cái này... vâng, Giang giáo chủ!”

Ba người hơi do dự nhưng vẫn gật đầu.

Có vẻ như vị trưởng lão Thượng Đường truyền thụ Hắc Long Diệt Tuyệt Thủ và Tứ Tuyệt Phân Thân cho Giang Thạch cũng không nói với hắn thông tin gì về thế giới bên ngoài.

Ba người trầm nghĩ.

...

Không lâu sau.

Giang Thạch quay lại tiểu viện.

Giáo chủ Lão Trần Huyền Thiên thấy Giang Thạch dẫn bốn người trở về liền giật mình.

Nhưng Giang Thạch nhanh chóng đi tới giải thích.

Ánh mắt Trần Huyền Thiên lóe lên, lại nhìn ba người: “Ba vị sứ giả, mời!”

“Trần giáo chủ khách khí.”

Ba người thi lễ.

“Giáo chủ, ba người họ tạm thời ở đây, cũng tốt có người hỗ trợ, ta còn một chút vấn đề tu luyện chưa giải quyết xong, có thể sẽ bế quan vài ngày.”

Giang Thạch nói.

“Được, người cứ đi đi!”

Trần Huyền Thiên gật đầu.

Giang Thạch nhìn ba người một cái rồi quay người rời đi.

Hắn không lo ba người này dám làm gì, Trần Huyền Thiên cũng không còn nhiều thời gian, nếu bọn chúng muốn kéo theo Trần Huyền Thiên xuống mồ thì cứ việc.

Giang Thạch quay lại phòng, sắc mặt trầm ngâm, lại nhìn về phía bảng điều khiển trước mặt.

Lý do quay lại là vì hắn còn việc quan trọng phải làm.

Hắn muốn dung hợp Hỗn Nguyên Kim Quang Chương với Đại Lực Băng Thiên Chương.

Ngoài ra, Hắc Long Diệt Tuyệt Thủ cũng rất mạnh, không thua Đại Lực Băng Thiên Chương.

Nếu hợp nhất ba môn võ học này, thực lực của hắn chắn chắn tăng vọt.

Giang Thạch liền ngồi xếp bằng trên giường, bắt đầu kích hoạt thiên phú Ngô Đạo.

...

Hai ngày trôi qua.

Ngoại giới lại náo động một phen, Đại Huyền đang rối ren lại càng thêm sóng gió.

Hai Kỳ Lân Tử bế quan hơn mười năm của Không thị cuối cùng cũng xuất hiện.

Không Thiên Nhật, Không Tuyết xuất quan!

Nghe nói ngày hai người xuất quan, âm thanh chấn động vân tiêu hàng chục dặm, uy thế kinh khủng làm núi tuyết sụp đổ, giang hà chấn động, tạo ra sóng xung kích như thể là tận thế tới.

Và chính vào ngày hai người xuất quan, người ngoài mới biết địa điểm bế quan của bọn họ là một ngọn núi tuyết lớn trong lãnh địa Bắc Chu.

Như vậy, việc Không thị quy thuận Bắc Chu có vẻ như đã được sắp đặt từ lâu!

Bằng không sao dám đưa hai thiên tài của mình bế quan trong địa phận Bắc Chu?

Hai Kỳ Lân Tử này vừa xuất quan đã hay tin gia tộc bị diệt, ngựa mặt lên trời gầm thét, giận dữ đang tìm kiếm tung tích Giang Thạch khắp thiên hạ.

...

Chương 276: Huyền Cấp Võ Học! Chuẩn Bị Thay Máu. 1

Địa vực Bắc Chu.

Trong một căn lều rộng lớn.

Đại Tế Tư mặc trường bào đen, mũ lông cừ trắng, quần khâu chuỗi hạt bằng đá tro nâu, thân hình to lớn, mặc dù đã hơn 400 tuổi nhưng không có một chút vẻ già nua, trông như tráng niên bình thường.

“Hai vị tiểu huynh đệ xuất quan, chắn chắn sẽ nổi danh thiên hạ, đáng tiếc ngày Không thị bị diệt, ta bị Nhất Nguyên Minh Chủ cầm chân không trở về được, dẫn đến Không truyền thừa vạn năm sụp đổ trong một sớm một chiều, thật sự là lòng có hổ thẹn, nhưng cũng may thiên ý không muốn Không thị tuyệt tự, có hai tiểu huynh đệ, chắn chắn có thể phục hưng lại Không thị, đến Không thị phát dương quang đại, đến trình độ trước nay chưa từng có.”

Giọng Đại Tế Tư đầy cảm khái, nhìn về phía hai người trong lều.

Hai người này rất lãnh khốc, một nam một nữ mặc trường bào trắng tinh, ánh mắt vô cùng lạnh lẽo, không chút biểu cảm, chỉ có vô tận lạnh lùng.

Nam là Không Thiên Nhật!

Nữ là Không Tuyết!

Hai người là một đôi song sinh giống hệt nhau, được gọi là 【Long Phượng Huyền Hoàng Thê】 , tu luyện cùng nhau tốc

độ nhanh hơn người bình thường hàng chục lần.

Cho nên Không thị để hai người bế quan từ hơn mười năm trước, mặc dù thỉnh thoảng xuất quan nhưng rất ít tiếp xúc với thế giới bên ngoài.

Mỗi lần xuất quan đều có thái thượng trưởng lão của Không thị đích thân đến dạy dỗ, tuyên dương nội tình vạn năm của Không thị cùng với sau này phát dương chí khí gia tộc của hai người.

Hai người từ nhỏ đã mang trên mình rất nhiều kỳ vọng!

Trong điều kiện bế quan áp lực cực lớn, nếu là người bình thường đã sớm không chịu nổi, nhưng hai người lại có thể khắc khổ tu luyện dưới áp lực kinh khủng.

Để bồi dưỡng hai người, Không thị không tiếc đưa ra phân nửa tài nguyên, có thể nói đầu tư trả giá vô cùng lớn.

Hai người này cũng thật sự không phụ kỳ vọng của bọn họ!

Không xuất quan thì thôi, vừa mới xuất quan đã ở đạt đến Hoán Huyết cảnh đỉnh phong.

Một khi kết hợp, có thể triệu hồi hư ảnh Long Phượng trong thời gian ngắn, đẩy thực lực lên cảnh giới Thánh Linh nhị trọng phản tổ trong chớp mắt.

Đáng tiếc trong Không thị không thể luyện ra Thánh Linh đan, bằng không cho dù chỉ một viên Thánh Linh đan cũng đủ để hai người này bước vào cảnh giới Thánh Linh.

Khi đó mới thật sự đáng sợ!

Khi một người trong 【Long Phượng Huyền Hoàng Thể】 đột phá, người còn lại cũng sẽ đột phá theo vô điều kiện!

Đây chính là chỗ đáng sợ của thể chất này!

“Đại Tế Tư nói quá lời, thời gian qua đa tạ chiếu cố của Đại Tế Tư, bây giờ hay người chúng ta chỉ muốn biết tin tức của Giang Thạch và Mông Phóng, không biết Đại Tế Tư đã tìm ra manh mối gì chưa?”

Giọng mặt Không Thiên Nhật trắng bệch, ánh mắt rất lạnh, giọng còn lạnh hơn, nói.

Bên cạnh Không Tuyệt từ đầu đến cuối chẳng nói lời nào, sắc mặt lạnh băng, không có chút biểu cảm nào.

“Nói ra thật xấu hổ, Mông Phóng đã không còn ở Đại Huyền.”

Đại Tế Tư thở dài: “Cách đây vài tháng, một trận chiến ở Lạc Nhật Sơn, Mông Phóng đã tiêu diệt gần 1000 cao thủ của Bắc Chu, bao gồm bốn tên Thánh Linh, hơn 20 cao thủ cấp bậc tộc trưởng, hàng trăm cao thủ hoán chuyển thất bát trọng... hắn là kẻ thù số một của Bắc Chu, ta còn muốn tiêu diệt hắn hơn hai vị, nhưng tiếc là, Mông Phóng có đại thể lực che chở, không ai dám đụng vào!”

“Vậy à?”

Giọng Không Thiên Nhật đặc biệt lãnh đạm: “Đáng tiếc, từ nhỏ chúng ta được đặt mục tiêu phải vượt qua Mông Phóng, giết chết Mông Phóng, bây giờ gia chủ và các trưởng lão ngã xuống mà không thấy được chúng ta thuận lợi xuất quan, giờ việc hai chúng ta muốn làm nhất là lấy đầu Mông Phóng tể cho gia chủ dưới suối vàng có thể an lòng, nhưng giờ xem ra không làm được!”

Đại Tế Tư hơi mỉm cười: “Mông Phóng là tìm không ra, nhưng chúng ta có cách tìm ra Giang Thạch, hắn có thù diệt môn với Không thị, lại là Tôn Trời Sinh Kim Cương thứ hai, giết hắn đồng thời tể diện Không gia chủ, chắc Không gia chủ dưới suối vàng hay tin cũng sẽ an lòng nhắm mắt!”

“Tể Tư có cách tìm ra Giang Thạch?”

Không Thiên Nhật lạnh giọng.

“Giang Thạch là Hữu Sứ của Hắc Liên Thánh giáo, Hắc Liên Thánh giáo đã phân tán khắp nơi, mặc dù ẩn nấp kín đáo nhưng ta vẫn có cách tìm ra giáo đồ của bọn hắn, một khi tìm ra bọn hắn, Giang Thạch tự nhiên sẽ lộ diện. Khi ấy muốn thế nào thì tùy hai người.”

Đại Tể Tư nở nụ cười.

“Tốt, thỉnh Đại Tể Tư sớm tìm ra Giang Thạch!”

Không Thiên Nhật lạnh nhạt.

“Yên tâm, muộn nhất nửa tháng sẽ có tin tức, trừ khi Giang Thạch thực sự nhẫn tâm không để ý.”

Đại Tể Tư cười nói.

Không Thiên Nhật và Không Tuyết nhìn nhau một cái, đều thấy vẻ lãnh lẽo trong mắt đối phương.

Vài ngày trôi qua.

Trong phòng.

Sương trắng cuộn cuộn, nhiệt độ tăng lên.

Khí tức nóng rực như ở trong miệng núi lửa đang phun trào.

Giang Thạch không cử động, mạch máu trên người sưng to bất thường, y phục toàn thân bị đã cháy hết bởi nhiệt độ kinh khủng, hai cánh tay không lồ đỏ thẫm, ghê rợn vô cùng, như đã hóa thành hai cánh tay quái thú, trông cực kỳ mất cân đối.

Một cánh tay đã dài hơn ba thước, to như nồi sắt.

Mạch máu sưng vồ lên như rắn hổ mang, đập mạnh từng nhịp.

Không chỉ thế!

Lúc này, khí lưu trong phòng đang phát sinh hỗn loạn, như bị lực lượng vô hình dẫn dắt, ngay cả khí lưu bên ngoài phòng cũng rì rào rung chuyển.

Như có một cái hồ đen không lồ bên trong phòng vậy.

Cảnh tượng kỳ quái khiến Trần Huyền Thiên, Đồng Bưu, Tư Đồ Yến, Lưu Lộ bên ngoài đều thay đổi sắc mặt, vội vã chạy tới nhìn vào căn phòng bế quan của Giang Thạch.

“Đây là...”

Mắt Tư Đồ Yến kinh ngạc mở to, như thấy được cảnh tượng cực kỳ đáng sợ gì đó.

“Huyền Cấp Võ Học, là Huyền Cấp Võ Học!!”

Lưu Lộ là người đầu tiên kêu lên.

“Đúng rồi, không sai, là Huyền Cấp Võ Học, là thật...”

Đồng Bưu áp ứng: “Nghe đồn một khi vận dụng Huyền Cấp Võ Học có thể khiến thiên địa biến sắc, nguyên khí xoáy ngược, tạo cộng minh với thiên địa bên ngoài, cảm giác này, không sai được, giống hệt với cảnh tượng lúc trước Thượng Quan trưởng lão tạo ra khi tu luyện Huyền Cấp Võ Học...”

Hắn thầm rùng mình.

Giang Thạch, quả thật có quan hệ hết sức mật thiết với các trưởng lão Thượng Đường!

Bằng không, làm sao có thể có được Huyền Cấp Võ Học?

Huyền Cấp Võ Học, ngay cả bọn họ cũng rất khó có thể tiếp xúc!

Đây đã là công pháp cấp bậc tuyệt mật của tông đàn!

“Giang Hữu Sứ, hẳn cuối cùng có bí mật gì?”

Chương 277: Huyền Cấp Võ Học! Chuẩn Bị Thay Máu. 2

Trần Huyền Thiên chấn động trong lòng, nhìn chăm chăm về phía trước.

Từ khi gặp Giang Thạch, Giang Thạch liên tục để hắn đi từ chân kinh này đến chân kinh khác.

Khí lưu vô hình kêu vù vù, cát đá bay lả tả trong sân.

Trên cao cũng bắt đầu xuất hiện từng luồng khí lưu lớn, như một cơn lốc nhỏ trên mái nhà, tiếng động kinh khủng, quần chặt lấy nhau, khiến ngói trên mái bay lên xoay tròn.

Mọi người lùi ra xa, nhìn chăm chăm cảnh tượng trước mắt.

May là cảnh tượng này không kéo dài lâu.

Khoảng 7, 8 phút sau dần dần lắng xuống.

Mọi thứ trở lại bình thường.

Trong phòng.

Giang Thạch mở mắt ra, sương trắng trên đầu tan đi, hai cánh tay khổng lồ cũng nhanh chóng phục hồi như cũ, lộ vẻ mệt mỏi, nhìn về phía bảng điều khiển trước mặt.

Dung hợp đã thành công!

Khuôn mặt hắn không khỏi lộ ra một nụ cười.

Hỗn Nguyên Kim Quang Chương dung hợp với Đại Lực Băng Thiên Chương và Hắc Long Diệt Tuyệt Thủ, cuối cùng dung hợp thành Đại Diệt Băng Thiên Thủ!

Đặc Hiệu: Kinh như xoắn ốc, kịch độc vô song, một trăm linh tám trọng ám kinh, Pháp Tắc Hủy Diệt.

Khi thấy đặc hiệu “Pháp Tắc Hủy Diệt” ở phía sau, Giang Thạch hơi nghi ngờ.

“Pháp Tắc Hủy Diệt?”

Rất nhanh hắn nhận được một lượng lớn thông tin phản hồi trong não.

Huyền Cấp Võ Học liên quan đến dẫn dắt của thiên địa nguyên khí và vận dụng một số pháp tắc vi mô, mỗi môn Huyền Cấp Võ Học đều có pháp tắc vi mô xuất hiện.

Những pháp tắc này có hỏa tính, băng tính, thủy tính, phong tính, địa tính... Pháp tắc mang theo các tính chất khác nhau nên uy lực và hiệu quả cũng khác nhau.

Nhưng công pháp có pháp tắc uy lực chắc chắn kinh khủng hơn những võ học không có pháp tắc rất nhiều, cho dù chỉ là một chút pháp tắc vi mô thôi cũng có tác dụng khó tưởng tượng đối với các loại võ học khác.

Pháp tắc của môn công pháp mới dung hợp thành của hắn chính là Pháp tắc Hủy Diệt.

Chỉ một từ Hủy Diệt đã nói lên tất cả!

“Ra là thế.”

Ánh mắt Giang Thạch lóe lên, bỗng cười lớn.

Không uổng công thời gian này hắn liều mạng dung hợp, không ngờ lại thật sự dung hợp ra một môn Huyền Cấp Võ Học.

Nghe nói cả đại lục chỉ có một môn Huyền Cấp Võ Học là của Trường Sinh giáo Bắc Chu nắm giữ, bây giờ lại xuất hiện môn thứ hai.

“Chỉ là không biết uy lực cuối cùng kinh khủng đến mức độ nào? Cần tìm siêu cấp cường giả thử một chút.”

Giang Thạch trầm nghĩ.

Sau đó hắn lại nhìn về phía bản điều khiển trước mặt.

Tính Danh: Giang Thạch

Tu vi: Hoán chuyển bát trọng thiên.

Công pháp: Cửu Cực Lôi Quang Tâm Pháp (tầng thứ 8)

Võ kỹ: Phá Long Thương (tầng thứ 2), Thân Pháp Như Hình Với Bóng (viên mãn), Vũ Hoa Tật Thiên (viên mãn), Hồn Nguyên Long Tượng công (tầng thứ 4), Vô Tướng Mê Ảnh (viên mãn), Lôi Lân Bộ (viên mãn), Đại Diệt Băng Thiên Thủ (tầng thứ nhất), Huyền Băng Chỉ (tầng thứ 2)

Tư chất: Long Tượng (2,57 triệu cân), Ngô Đạo (phân tích công pháp, hợp nhất công pháp), Quy Nguyên (tinh luyện huyết mạch, phục hồi thương thế), Vạn độc bất xâm (miễn dịch độc tố, bỏ qua độc tố, giải độc máu), Thấu Thị (bỏ qua ảo giác, tăng cường trí tuệ, tăng cường tinh thần), Bôn Lôi (có thể chủ động hấp thụ lôi điện, nắm giữ lôi điện), Phục chế (phục chế siêu phẩm võ học, xác suất cao phục chế được võ học mạnh hơn)

Giá trị danh vọng: 480 (tích lũy đủ 1 vạn giá trị danh vọng có thể mở khóa thiên phú tiếp theo)

...

Thiên phú Long Tượng đã đạt tới mức 2,57 triệu cân lực lượng nhục thân.

“Tu vi đã đi đến ngõ cụt, nếu không có nguyên liệu thay máu hoặc những cơ duyên khác, trong thời gian ngắn sợ rằng ta khó có thể bước vào cảnh giới Hoán Huyết Cửu Trọng.”

Giang Thạch nhíu mày.

Không biết Tư Đồ Yên, Đồng Bưu có mang theo nguyên liệu Hoán Huyết không?

Giang Thạch liền đứng dậy, bước ra bên ngoài.

Trong sân.

Trần Huyền Thiên, Tư Đồ Yên, Đồng Bưu, Lý Trường Phong... ai nấy đều kinh ngạc nhìn Giang Thạch.

“Giang Thạch, cảm giác thế nào?”

Trần Huyền Thiên hỏi.

“Cảm giác mạnh hơn trước đây một chút, nhưng tiếc là vẫn chưa thể thay máu lần nữa.”

Giang Thạch đáp, đột nhiên nhìn sang Tư Đồ Yên, Đồng Bưu, Lưu Lộ: “Ba vị thượng sứ, không biết có mang theo nguyên liệu thay máu không?”

“Cái đó...”

Ba người liếc nhau, do dự.

Đồng Bưu thành thật đáp: “Giang giáo chủ thứ lỗi, chúng ta đến đây là có nhiệm vụ trên người, hoàn toàn không mang nguyên liệu thay máu nào trên người, huống hồ ba chúng ta đều đạt tới cảnh giới Thánh Linh, thay máu cách chúng ta thực sự quá xa rồi, tuy nhiên ta biết cách có thể thay máu, với thực lực của giáo chủ, chỉ cần tùy tiện bức bách mấy thế gia lớn là có thể dễ dàng gom đủ nguyên liệu thay máu.”

Nguyên liệu thay máu dù cực kỳ khan hiếm trên hòn đảo này, nhưng chỉ cần tập hợp nguồn lực của ba bốn thế gia lớn chắc chắn cũng có thể kiếm ra được một phần.

Giang Thạch ngẫm nghĩ: “Nếu không còn cách nào khác thì chỉ có thể dùng cách này.”

Mặc dù hần bây giờ không muốn ra ngoài lắm, nhưng mãi bị kẹt ở Hoán Huyết bát trọng thiên thì quá nguy hiểm.

Vì vậy, đến lúc phải ra tay, chắc chắn không được do dự.

“Ba người các người đến đây với mục đích gì?”

Mắt Giang Thạch lóe lên nhìn ba người.

“Chúng ta theo lệnh tổng đàn, đến để chinh hợp Hắc Liên Thánh giáo, giúp Hắc Liên Thánh giáo thống nhất Đại Huyền.”

Đồng Bưu nói.

“Thống nhất Đại Huyền? Sao tổng đàn đột nhiên lại chú ý đến nơi này?”

Giang Thạch cau mày.

“Tổng đàn định biến nơi này thành một cứ điểm ngoại địa, chỉ cần bồi dưỡng thỏa đáng, về sau có thể phản hồi không ít tài nguyên cho tổng đàn.”

Đồng Bưu nói.

Dù thiếu nguyên liệu thay máu và nguyên liệu luyện chế Thánh Linh đan nhưng nơi này không thiếu các loại huyền thiết, thép ròng, hoặc ít nhất vẫn có thể sản xuất lương thực nên tổng đàn mới để mắt tới.

“Tốt a.”

Giang Thạch gật đầu, đột nhiên nhìn Trần Huyền Thiên: “Giáo chủ, ta sẽ đi ra ngoài một chuyến, cố gắng sớm đột phá Hoán Huyết viên mãn.”

“Cũng tốt, thời gian gần đây bên ngoài lại hơi hỗn loạn, Khổng Thiên Nhật, Khổng Tuyết đã xuất quan, đứng về phía Bắc Chu, hiện đang truy tìm các giáo đồ của Thánh giáo khắp thiên hạ, ép người lộ diện. Hai người này là Kỳ Lân Tử của

Khổng thị, từ trước luôn được ca tụng là có thể sáng vai với Mông Phóng, người đã giết sạch gia tộc bọn hấn, một khi bị bọn hấn phát hiện, chắc chắn sẽ rất rắc rối. Nên không để ba vị thánh sứ đi cùng người đi.”

Trần Huyền Thiên nói.

“Khổng Thiên Nhật, Khổng Tuyết?”

Giang Thạch nhíu mày, nói: “Bọn hấn còn sống sao? Ta còn tưởng bọn hấn bế quan đến chết rồi đây, giáo chủ biết cảnh giới của bọn hấn chưa? Thánh Linh cảnh?”

“Không rõ, chỉ biết là cao thâm khó lường.”

Chương 278: Huyền Cấp Võ Học! Chuẩn Bị Thay Máu. 3

Trần Huyền Thiên đáp.

“So với Đại Tế Tư của Bắc Chu thế nào?”

Giang Thạch hỏi.

“Chấn chấn kém xa Đại Tế Tư, bằng không đâu bị Bắc Chu sai khiến.”

Trần Huyền Thiên đáp lại.

“Vậy thì được, chỉ cần bọn hắc chưa đạt tới trình độ như Đại Tế Tư Bắc Chu thì hoàn toàn không làm khó được ta.”

Giang Thạch nhẹ nhàng đáp, rất tự tin.

Bây giờ, thực lực của hắc đã có thể dễ dàng chém giết Thánh Linh phản tổ nhị trọng thiên.

Nếu cộng thêm cả túi lôi trong người, thậm chí ngay cả Thánh Linh phản tổ tam trọng mKQGXỦ suJwwzZỒ vSLKIỈ khó có thể địch lại hắc.

Nếu Không Thiên Nhật, Không Tuyệt ngoan ngoãn ăn núp thì thôi.

Chỉ cần bọn hắc dám lộ mặt, hắc chắc chắn sẽ xuất thủ tiêu diệt ngay lập tức.

Bởi tư chất của hai người này rất cao, để bọn hắc một mực sống tiếp chính là mối họa về sau.

“Còn ba vị thượng sứ, tốt nhất nên ở lại đây bảo vệ giáo chủ.”

Giang Thạch nói, lại nhìn Đồng Bưu và hai người còn lại.

“Giáo chủ yên tâm, chúng ta nhất định sẽ bảo vệ giáo chủ.”

Đồng Bưu và hai người lập tức hành lễ.

“Ừm.”

Giang Thạch gật đầu nhẹ, nhanh chóng rời khỏi.

...

Không ngoài dự đoán...

Toàn bộ Đại Huyền thật sự rất hỗn loạn.

Nơi nào cũng có binh hoang mã loạn, ven đường, nơi nào cũng thấy xương trắng nằm ngổn ngang, khắp nơi đều có thể thấy thôn xóm điêu hiu, tất cả không ngoại lệ, gần như đều bị tàn sát.

Từng cái thôn xóm, làng trấn lẻ loi không một bóng người.

Gió thu thổi qua mang theo chút không khí tan hoang hiu quạnh.

Giang Thạch lao nhanh, chỉ cảm thấy cả thế giới dường như đang trở nên tiêu điều.

Vốn tưởng rằng thiên hạ hỗn loạn lại có thể loạn đến mức nào, triều đại nào chẳng từng trải qua những thời kỳ hỗn loạn như thế? Cuối cùng cũng không phải đều chịu đựng qua sao?

Nhưng giờ nhìn tận mắt hẳn mới thấy kinh hoàng, trong lòng lạnh lẽo.

Ngay cả khi hấn tâm trí kiên định, sát nhân vô số cũng cảm thấy trong lòng lạnh toát.

【Tuế đại cơ, nhân tương thực】 (đến đường cùng, người ăn người) không còn chỉ là vài câu trong sử sách!

Mà là những cảnh tượng đang hiện ra trước mắt.

【Thập xá cửu không】 (mười trấn có chín trấn là tử trấn) cũng không còn là một thành ngữ, mà là hình ảnh của vô vàn những thôn xóm tan hoang mà hấn đi qua.

Dọc đường, trong vòng hàng trăm dặm, gần như chẳng thấy bóng người.

Hầu hết mọi người đều đã chạy trốn, chết hết, thôn xóm hoang vu, vô cùng thê thảm.

“Đây là những năm thái bình mạt kiếp, nếu không tận mắt chứng kiến sẽ không bao giờ tin được, lịch sử thật sự tàn nhẫn và đen tối hơn ta tưởng tượng rất nhiều.”

Giang Thạch trầm nghĩ.

Lúc này các đại thế gia chắc chắn cũng vô cùng hỗn loạn.

Đây chỉ là sự hỗn loạn trong thế tục!

Giữa các thế gia hấn còn tàn bạo hơn nhiều.

Chuyện tận diệt cả tộc là không hiếm!

“Tình hình đến mức này, nếu ta còn cướp bóc các thế gia không quen không biết, trong lòng cũng không yên, không biết có gặp được gia tộc nào của Bắc Chu không, cướp bóc bọn chúng thì không có gánh nặng tâm lý.”

Giang Thạch nói.

Sau đó hấn đạp một cái, thân ảnh lại nhanh như chớp, vượt qua tốc độ âm thanh, tiếng động chưa kịp vang lên thân ảnh đã biến mất.

Nửa ngày sau.

Giang Thạch dừng lại, cuối cùng cũng tìm thấy một thị trấn khá nguyên vẹn.

Nhưng khi đáp xuống thị trấn, hấn liền cau mày.

Một cổ khí tức hào hùng tức sát ập tới từ xa, chỉ thấy một đội binh lính kì dị, cười trên từng con tuần mã, giơ vũ khí lên cao hò hét âm ỉ, âm âm tiến về phía thị trấn phía trước.

Thị trấn lập tức náo loạn, tiếng kêu thảm thiết vang lên, lửa cháy ngùn ngụt, như thể bước vào tận thế.

Trong thị trấn rõ ràng cũng có binh lính phòng thủ.

Rất nhanh, một lượng lớn binh lính ủa ra khỏi thị trấn, mặt giận dữ, găm thét xông tới những binh lính Bắc Chu ăn mặc kỳ trang dị phục này.

Ngoài những binh lính, còn rất nhiều nhân sĩ giang hồ, tóc tai bay múa, gân xanh nổi lên, mắt trợn trắng, dữ tợn găm lên, vung vẩy vũ khí xông vào quân đội Bắc Chu.

Chỉ có điều quân đội Bắc Chu rõ ràng có cao thủ trấn giữ.

Một cao thủ Hoán Huyết cảnh xông ra, phát ra tiếng cười lạnh, đối mặt một cái liền giống như huyết tẩy, đánh một đám nhân sĩ giang hồ thổ huyết bay ngược, bỏ mạng chết thảm.

Nhưng dù thế, những nhân sĩ giang hồ còn lại vẫn xông lên như không sợ chết.

“Bọn nghiệt súc này phải chết!”

Mắt Giang Thạch lạnh lùng, thân thể như một con trăn khổng lồ màu trắng xẹt qua, nhanh đến cực hạn, giơ tay vỗ mạnh xuống, rầm một tiếng một cái búa lớn vỗ ngay ngực gã cao thủ Bắc Chu, xuyên thẳng qua cơ thể, bay ra sau hàng chục thước rồi ngã sấp xuống, chết không kịp cất lên tiếng kêu thảm thiết.

“Ai?”

“Có cao thủ, rút lui, nhanh lên, báo cho đại tướng quân!”

“Đi nhanh lên!”

Những binh lính Bắc Chu còn lại thay đổi sắc mặt, vô cùng quyết đoán, lập tức xoay ngựa chạy nhanh về phía bên ngoài thị trấn.

“Giết hết bọn man di này, không để sót một tên!”

“Xông lên!”

“Đại hiệp mau giúp diệt bọn man di này!”

Rất nhiều nhân sĩ giang hồ thân thể đầm đìa máu tươi, gào thét không quan tâm thương thế lao phía trước.

Giang Thạch cau mày, thân thể như súc địa thành thốn, bước tới, mỗi bước để lại một tàn ảnh, tay quát mạnh, lực đạo vô cùng kinh khủng vỗ lên người từng tên binh lính Bắc Chu khiến cơ thể bọn hắn nổ tung, tử tướng thê thảm.

Với thực lực bây giờ của Giang Thạch, đối phó đám binh lính này thực sự quá đơn giản.

Như thể bọn họ đâu phải người.

Mà là... kiến hôi.

Mặc cho bọn hắn được trang bị cung nỏ áo giáp cũng hoàn toàn vô dụng, bị đánh tan xương nát thịt ngay tại chỗ, chớp mắt toàn bộ đều đã thiệt mạng.

“Đa tạ đại hiệp ân cứu mạng!”

“Xin hỏi tôn tính đại danh đại hiệp?”

“Cầu đại giải cứu lê dân ở trong thủ hỏa!”

Rất nhiều nhân sĩ giang hồ ánh mắt phần khởi, máu nóng sục sôi, đồng loạt quỳ xuống trước mặt Giang Thạch, chấp tay hô to.

“Đủ!”

Giang Thạch ngữ điệu lạnh lùng: “Bản tọa ra tay một lần đã là nhân nghĩa, các người nên biết đủ, việc sau này các người giải quyết.”

Nói xong hắn định quay người bỏ đi.

“Nhưng... có phải đại dương gia?”

Đột nhiên trong đám đông vang lên một giọng nói kinh hãi thường.

Sắc mặt Giang Thạch hơi động, quay lại quét mắt, ánh mắt chột lệ về kỳ dị, nhận ra một người quen trong đám người.

“Công Tôn Nghĩa, người vẫn chưa chết?”

“Quả thật là đại dương gia, ô ô ô ô, đại dương gia!”

Công Tôn Nghĩa ôm mặt khóc lóc, trực tiếp xông ra từ đám đông ôm chầm lấy đùi Giang Thạch, khóc đến nỗi nước mắt nước mũi giàn giụa.

Trong đám người cũng có vài người khác nhanh chóng xông ra, quỳ sụp xuống đất khóc lớn theo.

Chương 279: Huyền Cấp Võ Học! Chuẩn Bị Thay Máu. 4

Giang Thạch quét mắt nhìn quanh, nhanh chóng nhận ra tất cả đều là người quen.

Trong đó còn có một tên là Độc Nhân Long trước đây từng dẫn hắn vào Hắc Vân Trại!

Đám người này sống dai thật đấy!

Hắn tưởng rằng bọn họ đã bị Hoành Châu Vương thị tàn sát từ lâu rồi!

Không ngờ hôm nay lại gặp được.

“Đại đương gia, ô ô ô...”

Một đám hán tử đều khóc lóc.

Những nhân sĩ giang hồ còn lại đều khuôn mặt mơ hồ, nhìn Giang Thạch rồi lại nhìn Công Tôn Nghĩa.

Chuyện gì đây?

“Thôi, tất cả đứng dậy đi!”

Sắc mặt Giang Thạch trầm xuống, nói.

Công Tôn Nghĩa mặt đầy nước mắt vội vàng đứng dậy, cực kỳ kinh hãi.

“Làm sao ngươi ra nông nỗi này?”

Giang Thạch hỏi.

“Từ ngày thoát khỏi Hắc Vân trại, chúng ta lang bạt khắp nơi, không có nơi ở ổn định, trải qua biết bao chuyện, các

huynh đệ thoát ra trước đó cũng dần dần thiệt mạng, sau đó số còn lại quyết định ẩn cư ở thị trấn này, vốn nghĩ có thể yên ổn sinh hoạt, không nghĩ tới Bắc Chu dẫn binh xuôi nam như vậy.”

Công Tôn Nghĩa lau nước mắt kể lại.

“Tốt a, bất quá người cũng coi như là mạng lớn.”

Giang Thạch nói, lại nhìn Độc Nhãn Long: “Các người cũng coi như mạng lớn.”

“Đại đương gia dẫn chúng ta đi cùng đi.”

Công Tôn Nghĩa vội nói.

“Không được, bây giờ ta có chuyện quan trọng, không thể dẫn các người theo.”

Giang Thạch lắc đầu: “Khi ta xử lý xong chuyện, có thể đưa các người theo, đúng rồi, xung quanh có cứ địa nào của các thế lực Bắc Chu không?”

“Có, đi 500 dặm về phía đông có một thành trì gọi là Triều Dương thành, cách đây không lâu đã bị Bắc Chu chiếm đóng, tạm thời trở thành căn cứ của chúng, bên trong có bốn bộ lạc lớn.”

Công Tôn Nghĩa nhanh chóng đáp.

“Tốt, ta sẽ đến đó.”

Giang Thạch gật đầu, nhìn Công Tôn Nghĩa cau mày: “Người vẫn chưa thay máu?”

Sắc mặt Công Tôn Nghĩa khổ tâm, nói: “Nguyên liệu thay máu quá hiếm có, thuộc hạ khó tiếp xúc được.”

“Thay máu hay không thực ra cũng không đáng kể, quan trọng là sống sót, những thứ trên người đám binh lính kia người dẫn người lấy đi, ta phải đi ngay.”

Giang Thạch vỗ vai Công Tôn Nghĩa, đột nhiên nhớ ra, lấy một bình sứ ra ném cho Công Tôn Nghĩa, nói: “Một chút đồ nhỏ, cất lấy đi!”

Nói xong hắn lập tức rời khỏi.

“Đại đương gia!”

Công Tôn Nghĩa gọi vội.

Nhưng Giang Thạch đã biến mất, hắn mặt mày phức tạp nhìn chiếc bình sứ trong tay.

“Cửu Diệp Liên Hoa Đan!”

Sắc mặt hắn kinh ngạc, cảm kích vô cùng.

...

Xa xa.

Giang Thạch chạy nhanh như gió, chớp nhoáng đã xuất hiện cách đó 500 dặm ở trước Triều Dương thành.

Chỉ thấy toàn bộ thành trì nguy nga cực lớn, không lồ như một con cự thú đen thủ phục ở nơi đó, toát ra áp lực cực lớn, thành cao cả chục thước, mùi máu bay khắp nơi, hương vị gay mũi.

Ngoài thành, không ít thi thể bị binh lính khiêng ra, quét dọn xác chết xung quanh thành để phòng dịch bệnh, số lượng xác chết chất thành từng đống lớn.

Nhìn phục sức, trong đó có cả thi thể của binh lính Bắc Chu.

Có thể hình dung, lúc chiếm thành này, Bắc Chu cũng phải trả một cái giá đắt.

“Hy vọng trong thành có những gì ta cần.”

Giang Thạch tự nói, tiếp tục bước tới, tàn ảnh lóe lên đã biến mất.

Một nhóm binh lính gác cổng thành thay đổi sắc mặt, cảm giác không ổn vội gọi các trưởng lão đến.

“Ai?”

Một trưởng lão Bắc Chu đứng trên thành quát.

Nhưng Giang Thạch hoàn toàn không để ý, tiếp tục bước tới.

“Bắt hẩn lại!”

Mấy trưởng lão cùng nhảy xuống, khí thế hung hăng, một người cảnh giới Hoán Huyết, ba người cảnh giới Vô Thánh, tuy nhiên vừa đối mặt một cái đã bị đập bay, thi thể mềm nhũn bay ra xa, chết thảm tại chỗ.

Cơ thể Giang Thạch như ảo ảnh, chớp mắt đã biến mất tăm.

Binh lính Bắc Chu sợ hãi hỗn loạn.

Lúc này.

Trong phủ thành chủ.

Bốn bộ lạc tụ tập, cao thủ tụ hội, khí thế đè nén nặng nề, tất cả mọi người đứng trước một tấm địa đồ lớn, nhìn vào vùng đất bên trên địa đồ.

Không khí trong phòng cực kỳ ngưng trọng.

“Đại Huyền thống thị hàng nghìn năm, không phải là không có lý do, cho dù Bắc Chu đã thống nhất 72 bộ lạc, xâm chiếm Đại Huyền lúc yếu nhất cũng phải trả một cái giá đắt, giờ bị Đại Huyền cầm chân, giằng co một thời gian, nếu kéo dài như vậy sẽ cực kỳ bất lợi cho chúng ta!”

Một tên tộc trưởng bộ lạc nói.

“Ai có thể ngờ được Đại Huyền đã suy tàn vẫn còn lực lượng như thế, thật đáng chết!”

“Tất cả là tại Mông Phóng, nếu không phải hắn tiêu diệt nhiều lực lượng như vậy của chúng ta ở Lạc Nhật Sơn, chúng ta đã cầm xuống Đại Huyền từ lâu rồi!”

“Cho dù không có trận chiến với Mông Phóng, muốn xâm chiếm Đại Huyền cũng rất khó, sức kháng cự của các thế gia quá mạnh, chúng ta quá coi nhẹ Đại Huyền!”

“Bây giờ cũng chưa phải lúc bi quan, chúng ta đã chiếm được nửa Đại Huyền rồi, khi Đại Tế Tư và Đại Hãn trở về, chắn chắn có thể triệt để cầm xuống Đại Huyền!”

“Đúng, Đại Tế Tư đã quay về Trường Sinh giáo rồi, chỉ còn Đại Hãn vẫn bạch vô âm tín, hy vọng Đại Hãn có thể sớm thoát khỏi kẻ thù.”

Một tên tộc trưởng nói: “Đúng rồi, tài nguyên của Triều Dương thành đã thanh lý rõ ràng chưa?”

“Đã rõ, yên tâm, vẫn là bốn bộ lạc chúng ta phân chia đều!”

“Không tệ, bốn tộc chúng ta cùng chia, ai cũng đừng nghĩ nhúng tay!”

Mọi người bên cạnh cười nói.

“Vậy thì tốt, Đại Huyền không có cái khác nhưng tài nguyên vẫn là rất nhiều.”

Một tên tộc trưởng cười nói

“Phải không? Vậy không biết có thể chia cho ta một phần không?”

Đột nhiên một giọng nói ôn hòa vang lên, mang theo luồng gió lốc quỷ dị, khiến ánh sáng trong phòng lúc tối lúc sáng.

Đám cao thủ Bắc Chu đồng loạt thay đổi sắc mặt, vội vã quay đầu lại.

“Ai?”

“Người là ai, đi vào đây bằng cách nào?”

Bọn họ quát tháo.

Một bóng người áo đen không biết từ lúc nào đã ở trong phòng.

“Ta là ai? Các người hình như vẫn đang tìm ta mà?”

Giang Thạch nở nụ cười quỷ dị, nhìn mọi người xung quanh.

“Giang Thạch, chính là Giang Thạch kia!”

Một tộc trưởng bộ lạc mắt co rụt lại, nhận ra Giang Thạch, gầm lên: “Xuất thủ!”

Rầm rầm rầm!

Mọi người giật mình, không chút do dự, lập tức ào tới, mỗi người đều bộc phát khí thế, thực lực kinh khủng.

...

Chương 280: Hoán Huyết Viên Mãn! Miếu Sát Không Thị Huynh Muội!

Bên trong phòng.

Một lần nữa phục hồi yên tĩnh, máu me tràn ngập.

Bàn ghế vỡ vụn dưới đất.

Một đồng thi thể ngổn ngang, hoặc là đầu chìm vào bụng, hoặc khu vực tim xuất hiện một lỗ lớn, hoặc nửa bên đầu vỡ vụn, tất cả đều tử tướng kinh khủng, chết không thể chết hơn.

Chỉ còn lại một tên tộc trưởng run rẩy, không chết nhưng mặt tái nhợt, bị thương nặng, Giang Thạch cố ý để lại một mạng.

“Nói như vậy, đây là tất cả các vật liệu mà các người cướp đoạt được sao?”

Giang Thạch ngữ điệu bình tĩnh, nhìn vài chiếc hòm lớn trong phòng.

“Đúng vậy, Giang thiếu hiệp, nguyên liệu thay máu chỉ thu thập được nửa phần, thiếu mất vài loại nguyên liệu quan trọng, những thế gia Đại Huyền khi chạy trốn đều mang theo những vật liệu quan trọng này, bọn ta cũng không làm gì được, Giang thiếu hiệp nếu thực sự muốn những nguyên liệu thay máu, tiểu nhân có thể lấy từ nơi khác, xin Giang thiếu hiệp tha tiểu nhân mạng, tha mạng a!”

Tên tộc trưởng hoảng sợ van xin.

“Các người ở thảo nguyên, có nhiều nguyên liệu thay máu lắm sao?”

Giang Thạch hỏi.

“Không nhiều không nhiều, ít hơn cả Đại Huyền, nhưng ta nguyện ý lấy từ đường dây khác cho Giang thiếu hiệp, chỉ cầu Giang thiếu hiệp tha ta một mạng.”

Tên tộc trưởng vội vàng sợ hãi nói.

“Nguyên liệu thay máu ở thảo nguyên vốn không nhiều, vậy tại sao Bắc Chu các người lại có nhiều cao thủ Hoán Huyết như vậy?”

Giang Thạch tiếp tục hỏi.

“Thảo nguyên có tổng cộng bảy mươi hai bộ tộc, tổng thể lãnh thổ lớn hơn Đại Huyền hơn mười lần, chỉ là môi trường khắc nghiệt, không phồn vinh màu mỡ bằng Đại Huyền, nhưng mỗi bộ tộc cũng có thể chia được một lượng nhỏ phúc địa, cho nên bảy mươi hai bộ tộc thống nhất toàn bộ, cao thủ Hoán Huyết mới có vẻ nhiều như thế.”

Tên tộc trưởng nhanh chóng nói.

“Ồ, thì ra là vậy.”

Giang Thạch có vẻ suy nghĩ, nói: “Đa tạ người rồi, gần đây còn căn cứ nào khác của Bắc Chu không?”

“Căn cứ khác?”

“Ừm?”

Giang Thạch nhìn hẩn một cái.

Tên tộc trưởng lập tức run lên, không dám hỏi thêm, nói: “Tiếp tục về phía bắc là U Châu Quan, nơi trước kia Mông Phóng trấn thủ, có mười một bộ tộc tập hợp ở đó, tất cả các loại tài nguyên mà họ cướp đoạt được cũng ở đó.”

“Đa tạ!”

Giang Thạch một lần nữa mở miệng.

“Giang thiếu hiệp có thể tha cho ta ”

Rầm !!

Thi thể bay ngược ra, đập vào xa xa, vùng tim xuất hiện một lỗ máu lớn.

“Nếu ta tha cho ngươi, ngươi nhất định sẽ báo cho người khác, chỉ có thể tiễn ngươi lên đường, thứ lỗi.”

Giang Thạch nói.

Hắn nhanh chóng dọn dẹp toàn bộ tài nguyên trước mắt, đem tất cả các nguyên liệu cần thiết đóng gói lại.

Ngoài các nguyên liệu thay máu còn thiếu, còn có một số dược liệu để tu luyện công pháp Hỗn Nguyên Long Tượng Công và Võ công Đại Diệt Băng Thiên Thủ, không ngoại lệ, tất cả đều mang đi.

Làm xong tất cả, Giang Thạch trực tiếp quay người bước đi, thoáng chốc biến mất.

Hai giờ sau.

Bên ngoài mới có người ào vào, phát hiện tràng diện kinh khủng trong phòng, không thể không kinh hãi kêu lên, một mảnh hỗn loạn.

Giang Thạch không hề dừng chân, vác hai túi dược liệu lớn, đi ra khỏi thành, ngay lập tức lao về phía xa.

Tiếp theo, hắn không hề do dự, một đường ào tới U Châu Quan.

Với lực lượng bây giờ của hắn, ngoại trừ Đại Tế Tư Bắc Chu và Đại Hãn Bắc Chu, hai người cần phải cẩn thận, những người khác đối với hắn không hề có bất kỳ mối đe dọa nào.

Kế hoạch mà hắn áp dụng rất đơn giản, lợi dụng lúc Đại Tế Tư và Đại Hãn chưa phản ứng lại, nhanh chóng ra tay, cuốn đi nguyên liệu thay máu rồi rút lui.

Như vậy khi bọn hắn phản ứng lại thì bản thân đã rút lui an toàn.

Cho dù sau này hai người đó có truy sát hắn, bản thân cũng đã đột phá thành công, không còn e ngại.

U Châu Quan cao vút, cực kỳ hùng vĩ.

Trên cao, đầy rẫy binh sĩ Bắc Chu, từng người thân hình to lớn, ánh mắt sắc bén, toát lên khí tức hung tàn và sắc bén đặc trưng của người thảo nguyên.

Dưới chân quan hùng vĩ là đám đông dân chúng Đại Huyền, bị xiềng xích, dây xích chân trói lại, một đám đen ngòm, không biết có bao nhiêu người, dưới sự ép buộc của một nhóm binh sĩ Bắc Chu, một đường đi về phía bắc.

Những người này phần lớn là người địa phương của U Châu Quan, chỉ có một phần nhỏ là những nhân sĩ giang hồ đứng lên kháng chiến.

Lý do họ bị đuổi về phía bắc, không gì khác là để sử dụng họ làm nô lệ ở Bắc Chu.

Môi trường Bắc Chu cực kỳ khắc nghiệt, các loại hàng hóa đều khan hiếm.

Bây giờ Bắc Chu vừa chiếm được phía bắc Đại Huyền, tự nhiên muốn điều động số lượng lớn dân chúng, tham gia vào việc xây dựng Bắc Chu.

“Tiện nhân mau đi, đừng dừng lại!!”

“Một đám heo, còn không nhanh lên!”

“Còn chậm nữa!”

Bốp! Bốp! Bốp!

Tiếng roi da quất vào cơ thể vang lên, vô cùng sắc bén, mang theo da thịt, máu tươi bắn tung tóe, khiến rất nhiều người kêu thảm thiết, suýt ngã sấp mặt xuống đất.

Đúng lúc đó!

Một bóng người vác hai gói hàng lớn, một đường lao tới vùn vụt từ xa, nhanh như chớp, trực tiếp xuyên qua đám binh sĩ.

“Cái thứ gì?”

“Không tốt, địch đột kích!”

“Ai ở đó!”

Một nhóm binh sĩ Bắc Chu kinh hoàng.

Rầm! Rầm! Rầm! Rầm!

-A!

Tiếng nổ không ngừng vang lên, tốc độ của Giang Thạch không hề giảm, chỉ thấy một lượt binh sĩ Bắc Chu liên tiếp bay ngược ra, như mảnh giấy bay trong gió, thi thể tan nát, một cái nhìn là bị cuốn đi ngay.

Giang Thạch không dừng chân, trực tiếp một đường xông vào bên trong U Châu Quan.

Toàn bộ cổng thành hỗn loạn.

Những dân thường bị Bắc Chu bắt, liên tiếp hô lên, nhặt lấy đao kiếm, lập tức chém đứt xiềng xích trên người, sau đó chạy thoát khỏi nơi này.

Tiếp theo, Giang Thạch làm giống như vậy, không dừng lao qua, trực tiếp xông vào trong U Châu Phủ.

Chỉ có điều, lần này hắn gặp một cao thủ Thánh Linh trấn giữ bên trong.

Lúc đầu tên cao thủ Thánh Linh thấy có kẻ xông vào, vô cùng tức giận, không suy nghĩ đã nhanh chóng ra tay, chỉ có điều nhanh chóng bị Giang Thạch bùng nổ toàn lực một bàn tay chết ngay tại chỗ.

Cho đến lúc chết, hắn mới ý thức được mình đã chọc phải cái gì.

Nhưng tiếc rằng sau đó hắn đã không còn thời gian hối hận nữa.

Giang Thạch ra tay chính là toàn lực, lập tức quét sạch toàn bộ U Châu Phủ, cuốn đi tất cả các dược liệu bản thân có thể sử dụng.

Lần này vận khí của hắn thực sự không tồi!

Cũng đã đến đúng nơi.

Quả nhiên trong U Châu Phủ tìm thấy được mấy loại dược liệu quan trọng, cùng với các vật liệu khác trên người, vừa đủ để thay máu.

Giang Thạch không chút do dự, gần như ngay sau khi cuốn đi các dược liệu, lập tức nhanh chóng rời khỏi nơi này.

Chương 281: Hoán Huyết Viên Mãn! Miêu Sát Không Thị Huynh Muội! 2

Chỉ còn lại toàn bộ U Châu Quan hỗn loạn.

Chỉ trong nửa ngày, tin tức lập tức truyền vào bên trong Trường Sinh Giáo.

Trong U Châu Phủ hỗn loạn.

Kiến trúc tan hoang, máu me tràn ngập.

Một đồng thi thể nằm la liệt tại đây, tử tướng thảm không chịu nổi.

Đại Tể Tư Bắc Chu ánh mắt lãnh đạm, mặc một bộ hắc y, áo bào đen, đội mũ lông cừ trắng, tay cầm gậy, đôi mắt sắc bén quét khắp đại điện.

Rất nhanh ánh mắt hắn dừng lại trên thi thể tên cao thủ cấp Thánh Linh Bắc Chu.

Đối phương, xương cốt toàn thân vỡ nát, sọ não nứt toác, hai con mắt trợn tròn kinh khủng.

Có vẻ như chết không nhắm mắt.

Thánh Màng phòng hộ trên cơ thể bị cường giả mẽ phá vỡ, toàn bộ đầu lồm xồm xuống, có thể nhìn thấy tên này bị giết chỉ sau đúng một chiêu giao thủ với đối phương.

“Thánh Màng trên người hắn bị phá vỡ, bị người miêu sát, dùng một tuyệt học vượt quá tưởng tượng, có vẻ hàm chứa kịch độc kinh khủng, còn có thêm một loại khí tức nói không

nên lời, không ngờ Đại Huyền còn có cao thủ như thế này, hẳn là ở cấp độ liên minh chủ.”

Một bên Không Thiên Nhật, mặc áo trắng, lạnh lùng nói.

“Liên minh chủ?”

Đại Tế Tư ngữ điệu bình tĩnh, nói: “Ngũ đại liên minh chủ, Nhất Nguyên Minh Chủ bị thương nặng, sinh tử bất định, Lương Nghi minh chủ đã quy thuận Bắc Chu, Tam Tài minh chủ tung tích không rõ, Tứ Tượng minh chủ cũng không rõ tung tích, Ngũ Hành minh chủ chết thảm, vậy có thể nhìn ra người ra tay là một trong hai Tam Tài và Tứ Tượng minh chủ?”

“Chắc chắn là bọn họ, nếu không trong Đại Huyền không có cao thủ như thế.”

Không Thiên Nhật lạnh lùng nói.

“Ừm, trước tiên để lão hủ dùng bí pháp xem sao.”

Đại Tế Tư thanh âm nhẹ nhàng, đi về phía thi thể tên cao thủ Thánh Linh, từ trên người lấy ra một bình sứ đen, đổ ra một viên đan dược, trực tiếp nhét vào miệng thi thể, kế tiếp lòng bàn tay duỗi ra, chậm rãi vuốt ve trên trán đối phương.

Toàn bộ đầu đối phương trực tiếp teo lại với tốc độ có thể nhìn thấy được bằng mắt thường, lách cách.

Chớp mắt!

Một giọt máu đỏ tươi từ trán đối phương tràn ra, trực tiếp bay về lòng bàn tay Đại Tế Tư, bị ngón tay hắn giữ lại.

Xi!

Máu bay ra, chớp mắt nổ tung, hình thành một màn huyết quang.

Bên trong huyết màn, bóng người hiện ra, giống ảo ảnh, cực kỳ rõ ràng hiện lên cảnh tượng trước đó, từ Giang Thạch xuất thủ đến Giang Thạch giết sạch U Châu Phủ, giống như phim chuyển động, phát nhanh.

Mọi người trong đại điện đều mắt sáng lên, chăm chú nhìn vào hình ảnh.

Đại Tể Tư giơ tay lên một điểm, một luồng quang hoa bắn ra, chớp mắt rơi xuống màn huyết quang trước mắt, lập tức toàn bộ màn huyết quang đang thay đổi nhanh chóng bỗng dừng dừng lại, cực kỳ chuẩn xác đóng băng trên hình ảnh của một người.

Đại Tể Tư lập tức hơi nhướn mắt lên.

“Là hần!”

Khổng Thiên Nhật, Khổng Tuyết lông mày nhíu lại, đồng loạt nhìn về phía bóng người trong màn huyết quang.

“Đây là ai?”

“Là ai?”

Đại Tể Tư dường như cảm khái, lại như thở dài, nói: “Khổng tiểu huynh đệ, các người thật sự không biết? Người này chính là Giang Thạch có thù diệt môn với Khổng thị của các người!”

“Giang Thạch? Hần là Giang Thạch!”

Con người Khổng Thiên Nhật co rút lại, gằn giọng.

Một bên Khổng Tuyết cũng lập tức ánh mắt lạnh lẽo, hàn khí cuộn cuộn.

“Không ngờ tên này bây giờ tu luyện nhanh đến thế, dễ dàng giết chết một tên thái thượng trưởng lão cấp Thánh Linh của Trường Sinh Giáo ta, nhìn qua đồ vật hần lấy đi, hần chắn

chấn đang tìm nguyên liệu thay máu, nghĩa là hấn vẫn chưa Hoán Huyết đại thành, đây là đại địch, tuyệt đối không thể để hấn thành công!”

Đại Tể Tư mở miệng nói.

“Ta tìm hấn khắp nơi vẫn không thấy, bây giờ hấn thậm chí còn dám chủ động xuất hiện?”

Khổng Thiên Nhật ngữ điệu u ám.

“Khổng tiểu huynh đệ, không thể xem thường, tên này có thực lực miêu sát Thánh Linh.”

Đại Tể Tư trầm giọng cảnh báo.

“Đại Tể Tư cũng quá xem thường huynh muội ta, tiêu diệt Thánh Linh tính là cái gì? Huynh muội ta không làm được sao, tên này bây giờ thậm chí chưa Hoán Huyết đại thành, huynh muội ta sao lại phải sợ hấn!”

Khổng Thiên Nhật lạnh lùng mở miệng.

Đại Tể Tư hơi ngạc nhiên, rất nhanh phản ứng lại.

Long Phượng Huyền Hoàng thề!

Thật sự có tư cách nói ra những lời này.

Hai người đã Hoán Huyết đại thành, một khi liên thủ, thực lực chấn chấn có thể bất khả chiến bại trong cùng cảnh giới.

Cho dù Giang Thạch thực sự đạt tới trình độ của Mông Phóng, cũng không phải không thể chiến một trận!

Huông hồ!

Còn có chính mình trợ giúp.

“Nếu đã như vậy, bản tọa sẵn lòng trợ giúp hai vị.”

Đại Tể Tư mở miệng, nói: ”Tên này quá càn rỡ, giết chết không ít cao thủ Bắc Chu ta, còn tưởng có thể dễ dàng rời đi

như vậy sao? Mang Địa Ngục Khuyến tới!”

“Vâng, Đại Tế Tư.”

Người bên cạnh cung kính gật đầu, lập tức lui ra.

không lâu sau.

Một con chó khổng lồ màu đen như đúc bằng thép tấn, kinh khủng bị dắt tới, thân hình cực lớn, giống như bê con, da khắp người bóng loáng, hai mắt sáng quắc như bóng đèn, đặc biệt cơ bắp trên người, nổi cục cục, mang một loại cảm giác nặng nề không thể diễn tả.

Vừa xuất hiện, Đại Tế Tư đã giơ tay chỉ về phía thi thể tên thái thượng trưởng lão.

Con chó há răng nanh, lao nhanh tới, không chút

“Nhai nhai nhai!”

“Xoạt xoạt!”

Máu bắn tứ tung, cảnh tượng đầm máu.

Một thi thể nguyên vẹn bị con chó to nuốt chửng.

Sau khi ăn xong thi thể, hai mắt con chó trở nên kỳ dị hơn, đen ngòm, phát ra tiếng kêu quỷ dị, mũi nhanh chóng ngửi, sau đó thân thể lao nhanh đi.

“Các người đi theo Địa Ngục Khuyến, tự nhiên nó sẽ tìm thấy Giang Thạch.”

Đại Tế Tư lộ ra nụ cười.

Không Thiên Nhật, Không Tuyết ánh mắt lạnh lẽo, không nói hai lời, thân thể nhanh chóng biến mất khỏi nơi này.

“Các người lập tức thông báo xuống, nói bản tọa lại cho những đại thế gia Đại Huyền một cơ hội cuối cùng, trong vòng mười ngày, họ phải đầu hàng vô điều kiện, nếu không, bản tọa

sẽ tự mình ra tay, tiêu diệt gia tộc của bọn họ, đến lúc đó, không một ai có thể sống sót!”

Đại Tế Tư ngử điệu bình thản, ra lệnh cho người bên cạnh, sau đó chân bước ra, cũng hướng về phía trước.

Bên cạnh một nhóm trưởng lão Bắc Chu lập tức bật rộ lên.

Không lâu sau.

Tin tức lan truyền, chấn động thiên hạ.

Dù là giang hồ thế tục hay các thế gia, không ai không kinh ngạc, lộ vẻ tuyệt vọng.

Đại Tế Tư Bắc Chu thậm chí ban hành tối hậu thư.

Trong vòng mười ngày, các đại thế gia không đầu hàng sẽ bị diệt toàn tộc!

Tin tức này khiến bọn họ vừa tức giận vừa bất lực.

Chương 282: Hoán Huyết Viên Mãn! Miếu Sát Không Thị Huynh Muội! 3

Nghĩ Đại Huyền bọn hắn, thống trị thiên hạ chính thống, thế gia đông đảo, cao thủ như mây, nếu không phải trước đó ngũ đại liên minh tự loạn trận cước, chém giết lẫn nhau, thương tổn nặng nề, há có thể bị Bắc Chu thừa cơ xâm nhập?

Bây giờ đối mặt với đe dọa của Đại Tế Tư Bắc Chu, toàn bộ Đại Huyền rộng lớn lại không một ai có thể đứng ra kháng cự.

“Đại Tế Tư Bắc Chu, Thánh Linh tam trọng phản tổ đỉnh phong, ngay cả Nhất Nguyên Minh Chủ nắm giữ Kim Quang Ấn cũng không phải đối thủ của hắn, vẫn là đầu hàng đi, trận chiến này đã không còn ý nghĩa.”

Trong rừng núi u ám.

Tứ Tượng minh chủ ngồi xếp bằng trên tảng đá, khí tức cuộn cuộn tỏa ra xung quanh, thân hình cao lớn.

Bên cạnh, vài gia chủ thế gia lộ vẻ không cam lòng.

Một khi đầu hàng, có nghĩa hoàn toàn trở thành chư hầu.

Phân chia phúc địa sẽ không còn phần của họ.

Các thế gia bọn hắn sẽ chỉ còn trên danh nghĩa!

“Minh chủ, thực sự không còn cách nào sao?”

Một gia chủ thế gia nghiêng răng hỏi.

“Nếu lúc trước quả thật có chút biện pháp, nhưng bây giờ quá muộn.”

Tứ Tượng minh chủ yếu ốt mở miệng, nói: “Thăm dò ra tung tích của Giang Thạch chưa?”

“Còn chưa, người Bắc Chu cũng đang tìm hiểu tin tức của hắc, bất quá nghe nói trước đây không lâu, Giang Thạch xâm nhập Triều Dương Thành cùng U Châu Quan, liên tục giết chết hơn mười tên tộc trưởng bộ lạc, trong đó còn có một tên thái thượng trưởng lão của Trường Sinh giáo cảnh giới Thánh Linh, bị hắc cướp đi một nhóm nguyên liệu thay máu, hình như hắc muốn thay máu lần nữa .”

Một vị thể gia chi chủ nói.

“Muốn thay máu lần nữa?”

Tứ Tượng minh chủ Hồng Thiên Môn ánh mắt ngưng lại, lẩm bầm, “Chẳng lẽ hắc sắp đạt đến Hoán Huyết viên mãn? Người Bắc Chu có truy tung hắc không?”

“Truy, hình như đều đang hướng về Âm Vân sơn mạch .”

Vị kia gia chủ thể gia kia nói.

“Tốt, ta liền đi xem một chút.”

Hồng Thiên Môn vô cùng quyết đoán, trực tiếp đứng dậy từ trên tảng đá, lạnh lùng nói: “Trong vòng mười ngày nếu ta không quay lại, các ngươi tự quyết định, nếu không muốn đầu hàng thì hãy chạy ra biển lánh nạn.”

Thân thể hắc chớp mắt đã biến mất.

Thiên hạ chấn động!

Đủ loại tin tức vẫn liên tục lan truyền nhanh chóng.

Tất cả mọi người đều sinh ra một áp lực khổng lồ, sôi sục, không khí tuyệt vọng và thương cảm bao trùm cả Đại Huyền.

Hai ngày trôi qua.

Phía sâu trong Âm Vân Sơn Mạch.

Một con chó đen to lớn, mắt lóe ánh sáng quỷ dị, bên trong dường như hàm chứa một địa phủ quỷ dị, hiện ra đủ loại bóng ma kỳ quái, không thể diễn tả.

Tốc độ của nó cực nhanh, miệng há hốc há hốc, bốn chân mạnh mẽ, vẫn đang lao nhanh về phía trước.

Theo sau là Khổng Thiên Nhật, Khổng Tuyết, ánh mắt lạnh lùng, áo trắng bay phấp phới, mang theo hàn khí sắc bén, dọc đường đi qua, khiến lá cây rơi ra từng mảng, rung rinh rụng xuống.

Từ xa nhìn lại, giống như hai đầu bạch long lướt qua.

Sau lưng mười dặm là Đại Tế Tư Bắc Chu, không vội vàng mà thâm đi theo sau, sắc mặt bình thản, có vẻ như mọi thứ đều nằm trong tầm kiểm soát của hắn.

“Tên Giang Thạch này, thật sự có thể chạy, chỉ trong hai ngày đã chạy xa đến thế, quả thật là nhân tài hiếm có về cả tư chất lẫn tâm tính, không thua Mông Phóng chút nào.”

Hắn cảm khái, nói: “Đại Huyền nhỏ bé, tại sao lại có thể sở hữu nhiều nhân tài đến thế? Mông Phóng, Giang Thạch, huynh muội Khổng thị, cùng tên Cuồng Nhân kia không chịu quy thuận chúng ta mà nhảy núi, nếu tất cả những nhân vật này đều là người Trường Sinh Giáo, người của Bắc Chu ta thì tốt biết bao? Đáng tiếc, đáng tiếc!”

“Đại Tế Tư tại sao lại phải hãm mộ bọn họ, cho dù bọn họ có thiên tài đến đâu, nhưng trước mặt Đại Tế Tư vẫn không đủ nhìn, thiên tài chỉ khi còn sống mới thực sự là thiên tài, những thiên tài đã chết không ai quan tâm đến bọn họ đã từng rực rỡ.”

Bên cạnh một tên trưởng lão nịnh nọt nói.

Đại Tể Tư tiếp tục, nói: “Người quá xem thường những thiên tài này, một số thiên tài không dễ giết như người nghĩ đâu, hướng hồ, một số người dù bề ngoài quy thuận Bắc Chu của ta, nhưng trong lòng chưa chắc đã nghĩ như vậy, cần thường xuyên cảnh giác.”

“Đại Tể Tư là nói huynh muội Không thị?”

Vị trưởng lão mắt lóe lên.

“Không thị truyền thừa vạn năm, há có thể dễ dàng quy thuận người khác? Chỉ sợ, hai người này sớm muộn gì cũng phản.”

Đại Tể Tư nói.

“Vậy tại sao không tiêu diệt bọn hấn ngay bây giờ?”

Vị trưởng lão cất giọng nói.

Đại Tể Tư cười nhẹ, đáp: “Ngay cả khi tiêu diệt bọn họ, ta cũng muốn ép giá trị lợi dụng của bọn họ đến giọt cuối cùng, cho bọn họ biết, nhẫn nhục chịu đựng cũng không đơn giản như vậy.”

Vù vù vù!

Hấn nhấn chân, tăng nhanh tốc độ.

Bên cạnh mười mấy vị trưởng lão Bắc Chu đều đang vội vàng đuổi theo.

Phía sâu trong sơn mạch.

Một hang động bí ẩn.

Toàn bộ cửa hang đã bị Giang Thạch hoàn toàn chặn lại.

Lúc này, huyết dịch khắp người hấn sôi sục, thân thể ngâm trong một cái thùng dược liệu khổng lồ, dược dịch bên trong

nồng đậm, khí tức lửa nóng, liên tục có từng luồng được dịch mạnh mẽ bị lực lượng của hắc dẫn dắt, lao vào trong cơ thể.

Địa điểm thay máu của hắc, không chọn những phúc địa kia.

Bởi vì bây giờ những phúc địa này không yên ổn, là tâm điểm chiến sự của các đại thế gia với Bắc Chu.

Quá trình thay máu, then chốt nhất là tuyệt đối không thể bị ai quấy rầy, chỉ cần bị người quấy rầy một chút, nhẹ thì phản phệ tẩu hỏa nhập nha, nặng thì chết ngay tại chỗ.

Hắc thà không có sự gia trì của phúc địa, cũng không muốn bị quấy rối.

Dù sao hắc có thiên phú Ngô Đạo, có phúc địa gia trì hay không, đối với hắc mà nói, không quá quan trọng.

Trong hang động, ánh sáng rực rỡ, khí tức nóng rực.

Giang Thạch mặt méo mó, mạch máu khắp người nhô lên, co quắp, được dịch theo mạch máu lan tràn, lao vào trong cơ thể hắc.

Lúc này, trong mạch máu của hắc dường như đang bùng nổ một trận chiến đấu ác liệt.

Cảnh giới Hoán Huyết, càng về sau càng khó khăn.

Vài cảnh giới đầu, hắc có Tinh Huyết Thiên Ma và Huyết Tinh Châu trợ giúp, nên có thể dễ dàng vượt qua, không cảm thấy gì, nhưng bây giờ hắc chỉ có thể dựa vào lực lượng của được liệu.

Toàn bộ quá trình Hoán Huyết, gian nan và đau đớn.

Nhục thân của hắc quá mạnh, thừa số huyết mạch cũng mạnh hơn cao thủ Hoán Huyết khác không biết bao nhiêu lần,

do đó muốn thay đổi các thừa số huyết mạch một lần, nói trắng ra là không dễ.

Chương 283: Hoán Huyết Viên Mãn! Miếu Sát Không Thị Huynh Muội! 4

Hai ngày trôi qua.

Hắn không cử động chút nào, mạch máu khắp người co quắp, cả người đỏ rực, nóng bỏng và chói mắt, toàn thân bất động, sắc mặt dường như cũng biến dạng.

Lúc này hắn đã đến thời khắc then chốt nhất của quá trình thay máu.

Tiến thêm một bước, trời cao biên rộng!

Lùi một bước, vực sâu vạn trượng.

Đầu Giang Thạch bốc khói trắng, tim đập loạn nhịp, như trống đập, âm thanh trầm đục và vang dội.

Thời gian nhỏ giọt trôi qua.

Lại trôi qua một khoảng thời gian.

Đột nhiên, biến cố ập đến!

Một tiếng gầm thét vang vọng và khó nghe đột ngột vang lên từ bên ngoài, vô cùng đột ngột, kèm theo một cỗ khí thể tàn khốc không thể diễn tả.

Tiếp đó!

Rầm một tiếng, toàn bộ hang động chớp mắt sụp đổ, dường như chịu tác động một lực lượng khủng khiếp, tảng đá chặn cửa hang trực tiếp nổ tung, hai luồng hàn khí như băng long bị đánh vào, lao thẳng về phía Giang Thạch đang ngồi xếp bằng.

Rầm! Rầm!

Tiếng nổ vang vọng, máu bắn tung tóe, toàn bộ hang động chớp mắt bị một cỗ hàn khí kinh khủng bao trùm.

Thân thể Giang Thạch không có bất kỳ phản ứng nào, lập tức bay ngược ra, đập mạnh vào vách đá phía sau, tiếp đó vách đá cũng rung chuyển dữ dội, nam thạch lớn sụp xuống, lập tức đè mạnh thân thể hắn.

“Giang Thạch, trả mạng toàn gia cho ta!!”

Khổng Thiên Nhật sau khi đánh ra một kích, gần giọng đáng sợ, chấn động cả thiên địa.

“Oong oong...”

Bên cạnh con Địa Ngục Khuyển ngửa cổ gào lên, tiếng kêu âm u vang vọng, khắp người bốc lên hắc khí quái dị.

“Grừ...”

Giang Thạch phun máu, chật vật dưới đồng đá lớn.

Khổng Thiên Nhật, Khổng Tuyết thấy Giang Thạch còn có thể vùng vẫy, thân thể chớp mắt xông ra, mang theo vô tận hàn khí, lại cùng nhau đánh một chương, sóng xung kích rung chuyển cả thiên địa, che phủ bầu trời, khiến toàn bộ hang động rung động dữ dội, lần này Giang Thạch vừa mới đứng dậy, lại một lần nữa bị hai người đánh trúng.

Rầm một tiếng, hang động nổ tung, thân thể hắn bị đánh bay ra ngoài, từ trong hang động lao thẳng ra.

Chỉ có điều chưa kịp rơi xuống đất, Khổng Thiên Nhật, Khổng Tuyết đã nhanh chóng xông ra như tia chớp, tàn ảnh chớp chớp, bàn tay như mưa rơi xuống thân thể Giang Thạch.

Rầm rầm rầm rầm rầm!

Âm thanh vang vọng, khí thế kinh khủng.

Toàn bộ bầu trời bị một tầng hàn khí bao phủ.

Bầu trời xuất hiện băng tuyết.

Không biết công kích bao nhiêu lần.

Thân thể Giang Thạch lại bị đập bay ngược ra, rầm một tiếng, rơi xuống cách đó vài chục thước, đè gãy từng mảng cây cối.

Không Thiên Nhật, Không Tuyết nhanh chóng rơi xuống đất, ánh mắt lạnh lùng, khí thế bùng nổ, lại một lần nữa lao thẳng tới Giang Thạch, lần này hai bàn tay siết chặt vào nhau.

Trong nháy mắt, thiên địa vang lên một tiếng gầm khàn khàn thót tim, khí thế trầm luân đáng sợ, kèm theo vô tận huyết sát, giống như có một đầu cự thú khổng lồ từ dòng thời gian xuyên qua mà đến.

Hư ảnh Long Phượng!

Hai bàn tay siết chặt, mang theo hư ảnh Long Phượng, lại một lần nữa đập xuống đất chỗ Giang Thạch.

“Oong...”

Rầm!

Một Long một Phượng hai luồng ánh sáng rực rỡ lao xuống mang theo lực lượng không thể tưởng tượng, nhanh chóng nuốt chửng Giang Thạch.

Tức thì, đất nứt núi lở, tiếng động âm âm, chấn động phạm vi xung quanh mười mấy dặm.

Xa xa.

Đại Tể Tư Bắc Chu đang từ từ đuổi tới, ngẩng đầu lên nhìn khí lẫm trên bầu trời, lộ nụ cười nhẹ.

“Có vẻ chúng ta lo nhiều quá, huynh muội Không thị quả nhiên danh bất hư truyền!”

Hắn cảm khái nói.

“Xét theo sóng xung kích này, hình như Giang Thạch không có bất kỳ sức chống cự nào, hoặc là hắn bị huynh muội Không thị phát hiện đúng lúc then chốt trong quá trình thay máu?”

Một tên trưởng lão kinh ngạc nói.

“Rất có thể, đi thôi, đi xem thử.”

Đại Tế Tư Bắc Chu mỉm cười.

Núi sụp đất lún, đá vụn cuộn cuộn.

Thiên địa hàn khí quán quýt, hủy diệt mọi thứ.

Chờ hàn khí tan biến, nguyên địa xuất hiện một miệng hố sâu không lồ, toàn bộ miệng hố bị băng tuyết bao phủ, không khí âm u trầm lặng.

Không xa là Không Thiên Nhật, Không Tuyết, sắc mặt lạnh băng, khí thế uồn lượn, im lìm đứng thẳng.

“Khục khục...”

Đột nhiên, lại có tiếng ho nhẹ vang lên, một bóng người to lớn gần ba thước, khắp người đầy máu, từ trong hố chậm rãi đứng dậy, quần áo tan nát như vải rách, treo trên người.

Hắn lão đảo, tóc đen rối bù, khí thế kinh khủng, đôi mắt sắc bén như dã thú nhìn chăm chăm vào huynh muội Không thị.

“Thời tiết này sao vẫn còn muỗi cắn, phiền quá!”

Giang Thạch giọng trầm ồm vang vọng.

Con người huynh muội Không thị co rút lại, hoàn toàn không tin nổi.

Giang Thạch ăn trọn bao nhiêu công kích kinh khủng của họ mà không chết?

Làm sao có thể?

“Long Phượng Huyền Hoàng!”

Khổng Thiên Nhật đột nhiên gầm lên, hai tay nắm lấy hai tay của Khổng Tuyết, thân thể hai người chớp mắt xoáy lên, biến thành một vòi rồng khủng khiếp.

Trong vòi rồng hiện ra hư ảnh Long Phượng, còn có Huyền Hoàng Chi Khí, hàn khí kinh khủng hiện ra, âm thanh gió rít chói tai, lay chuyển cả thiên địa, như đã hóa thành một con rắn độc khổng lồ, mang theo khí tức hoang dã vô tận, trực tiếp lao thẳng vào Giang Thạch.

Hai người hợp thể, thực lực tăng vọt lên Thánh Linh nhị trọng phản tổ!

Tuy nhiên ánh mắt Giang Thạch lạnh lẽo, mạch máu khắp người nhô cao, da nóng rực, toàn thân như hóa thành lò lửa đỏ rực, bất thành linh giờ tay lên, chớp mắt sau lưng vang lên tiếng gầm điếc tai, hai bóng dáng một Long một Tượng khổng lồ kinh khủng hiện ra, vẩy giáp sần sùi, đen ngòm, hoàn toàn giống như chân thân, khí tức huyết tinh khiến lòng người rét run.

Sau đó, Giang Thạch dồn sức lao tới!

Rầm!

Tiếng nổ vang vọng, khí lưu bùng nổ, lớp lớp sóng khí kinh khủng như tên lửa quét qua bốn phía, tàn phá khắp nơi, tiếng ầm ỹ không dứt.

Vòi rồng Long Phượng khổng lồ tan vỡ.

“A a!”

Khổng Thiên Nhật, Khổng Tuyết phun máu liên tục, cánh tay nát bấy, thân thể như điều đứt dây bay ra xa, rơi xuống cách đó vài chục thước.

Không chỉ cánh tay nát nhừ, mà kinh mạch, xương cốt, nội phủ trong thân thể đều tan nát thành một đoàn.

Sắc mặt Giang Thạch lạnh lẽo, khắp người nóng rực, thân thể to lớn chỉ hơi lắc lư, lại một lần nữa ổn định, sau đó bước chân nóng rát, đi về phía trước.

“Đa tạ hai tên vô dụng đã giúp ta, nếu không ra cũng không thể đột phá nhanh như vậy, mặc dù ta không biết tên các người, nhưng cũng không cần thiết, người chết không cần có tên!”

Hắn xuất hiện trước mặt Khổng Thiên Nhật, Khổng Tuyết, bóng dáng không lồ che phủ ra một vùng bóng tối lớn, như yêu ma bao trùm, khí thế kinh khủng nói không nên lời.

“Người...”

Mặt Khổng Thiên Nhật đầy máu, ánh mắt độc ác.

Rầm!

Giang Thạch giẫm chân, đập nát đầu của Khổng Thiên Nhật, tiếp đó tay vung ra, vỗ nổ tung đầu của Khổng Tuyết, máu tươi chảy ròng ròng, nhuộm đỏ nham thạch.

Chương 284: Trời Cũng Giúp Ta! Chấn Động Thiên Hạ! 1

Trong rừng hỗn loạn.

Đá vụn tung tóe, tan hoang tàn tạ.

Sóng khí hủy diệt mang theo lực lượng khủng khiếp và hàn khí sắc bén như mây mù, lan ra xung quanh vài dặm, chấn động cả khu vực.

Đại Tể Tư Bắc Chu cùng các trưởng lão đang đuổi tới, biến sắc mặt, nhận ra có điều không ổn, nhìn về phía trước.

“Tình hình không ổn, tăng tốc!”

Đại Tể Tư nhấn chân, thân thể đột ngột tăng tốc, như chớp nhoáng biến mất.

Bảy tám vị trưởng lão bên cạnh cũng toàn lực gia tốc.

Ba bốn dặm đường, chớp mắt đã tới nơi.

Khi tới nơi, Đại Tể IsnEGVR lập tức hơi nheo mắt lại, trong lòng cực kỳ khó tin.

Bán kính vài chục thước, tàn khốc không tưởng, đất lún xuống, xuất hiện một cái hố cực sâu.

Bên cạnh, hang động nổ tung.

Bốn phía đầy hàn khí sắc lạnh.

Bên cạnh là một thân ảnh to lớn, da đỏ bồng, khí tức kinh khủng, ngồi xếp bằng, dường như đang ổn định khí huyết.

Không xa bên cạnh, xuất hiện ba cỗ thi thể không đầu.

Hai người một chó!

Đầu hai người đều đã không còn, máu chảy đầy đất.

Nhưng qua quần áo và hình dáng, hắn nhận ra đó là ai.

Không Thiên Nhật!

Không Tuyết!

Làm sao có thể?

Ngay cả Đại Tế Tư Bắc Chu cũng hơi kinh hãi, ngoài ý muốn.

Long Phượng Huyền Hoàng thể, ngàn năm mới xuất hiện một lần, Không thị giấu kín như bưng, từ lúc sinh ra đến trưởng thành gần như toàn bộ ở trong trạng thái bế quan, một khi xuất quan thực lực cao thâm, quét ngang đồng cấp, thế mà chết như vậy?

“Là người giết bọn chúng?”

Đại Tế Tư Bắc Chu rơi xuống đất, giọng trầm thấp, mắt nhìn thẳng Giang Thạch.

Chỉ thấy Giang Thạch đã đứng dậy.

Gần như ngay khi Đại Tế Tư đuổi tới, hắn đã sinh ra cảm ứng, nhanh chóng đứng lên.

“Người Bắc Chu?”

Giang Thạch nhăn mày, sắc mặt lạnh lùng: “Nhanh thật, đúng là không nên xem thường bất cứ người nào trên thế giới này!”

Mặc dù hắn ẩn nấp trong rừng sâu núi thẳm, nhưng không ngờ bị bọn họ dùng một con chó tìm tới.

Mặc dù con chó đó cũng bị hắn giết chết.

Nhưng hắn đã lộ hành tung.

“Giang Thạch, lão hủ hỏi lại lần nữa, hai người này thật sự bị người giết chết?”

Lòng Đại Tế Tư cuộn cuộn, lần nữa nói.

“Đúng thì thế nào?”

Giang Thạch đáp.

“Tốt, tốt lắm, Long Phượng Huyền Hoàng thể, át chủ bài của Khổng thị giấu kín hàng chục năm giờ bị người giết rồi.”

Đại Tế Tư Bắc Chu mở miệng kinh ngạc, nói: “Người không phải Trời Sinh Kim Cương, Trời Sinh Kim Cương cũng tuyệt đối không thể có sức chiến đấu như vậy, người là thể chất gì?”

“Người nói gì? Họ là Kỳ Lân Tử của Khổng thị?”

Giang Thạch nghi ngờ, nói: “Khổng Thiên Nhật, Khổng Tuyết?”

“Người không biết bọn họ?”

Đại Tế Tư Bắc Chu ngạc nhiên hỏi.

“Tại sao ta phải biết?”

Giang Thạch hỏi lại.

“Người!”

Đại Tế Tư Bắc Chu hít một hơi sâu, trong lòng cuộn cuộn, mắt nhìn chằm chằm Giang Thạch: “Giang thiếu hiệp, có vẻ như tất cả chúng ta đều xem thường người, người chưa đạt tới Thánh Linh mà đã kinh khủng như thế, đợi đến khi người thành tựu Thánh Linh, chỉ sợ cả thiên hạ không ai có thể áp chế nổi người, lão hủ thật sự quá quý tài, lão hủ cho người một cơ hội, người quy thuận Trường Sinh Giáo Bắc Chu ta, lão hủ tha chết cho người, thế nào?”

“Đại Tế Tư, ngoại tộc tất có dị ”

Bên cạnh một tên trưởng lão thay đổi sắc mặt, vội vàng mở miệng.

Nhưng bị Đại Tế Tư giơ tay ngăn lại.

Giang Thạch giật mình, cũng rút cuộc hiểu rõ thân phận người trước mặt.

Đại Tế Tư Bắc Chu!

Có thể là Thánh Linh phản tổ tam trọng thiên đỉnh phong?

“Gia nhập Trường Sinh Giáo của các ngươi?”

Mắt Giang Thạch lóe lên: “Có lợi ích gì? Chỉ cần lợi ích ổn thỏa, cũng không phải không thể xem xét.”

“Lợi ích? Tất nhiên là có.”

Đại Tế Tư Bắc Chu cười nhẹ: “Nếu lão hủ không đoán sai, bây giờ ngươi đã đến Hoán Huyết đại thành phải không? Mặc dù chưa ổn định, chẳng lẽ ngươi không muốn tiến thêm một bước, nhòm ngó cảnh giới Thánh Linh? Với thể chất kinh khủng của ngươi, chỉ cần đạt tới Thánh Linh, chỉ sợ thực lực sẽ vô địch chứ?”

“Ồ, Trường Sinh Giáo các ngươi có thể giúp ta đột phá Thánh Linh? Có Thánh Linh đan sao?”

Mắt Giang Thạch lóe lên, nhanh chóng hỏi.

“Chúng ta không có Thánh Linh Đan, nhưng thế giới này không nhất thiết phải dùng Thánh Linh đan mới có thể đột phá, Trường Sinh Giáo Ta tin vào Trường Sinh Thiên, Trường Sinh Thiên có phương pháp khác có thể giúp ngươi đột phá Thánh Linh.”

Đại Tế Tư Bắc Chu nhàn nhạt nói.

“Phương pháp khác?”

Giang Thạch không tin lắm.

Trên đời này không có bữa trưa nào miễn phí cả.

Nếu Trường Sinh Giáo thực sự có phương pháp khác giúp người đột phá Thánh Linh, sợ là Trường Sinh Giáo đã không còn tồn tại, mà sẽ bị các thế lực lớn khác bên ngoài đảo nhanh chóng tiêu diệt, đoạt lấy phương pháp đó.

Nói cách khác, bây giờ họ không bị tiêu diệt, phương pháp cũng không bị cướp đi, điều đó có nghĩa là phương pháp này rất có thể tồn tại nhược điểm cực lớn, khiến các thế lực lớn khác cảm thấy không đáng.

“Vậy ta cần phải trả giá điều gì?”

Giang Thạch vô thức hỏi, dự hỏi.

“Tin vào Trường Sinh Thiên, thề dưới trướng Trường Sinh Thiên, mãi mãi trở thành đầy tớ của Trường Sinh Thiên.”

Đại Tế Tư Bắc Chu nói.

“Trở thành đầy tớ của Trường Sinh Thiên?”

Giang Thạch đánh giá Đại Tế Tư: “Chỉ sợ cái đầy tớ này không dễ làm lắm đâu?”

“Có được tất có mất, điều này có gì lạ? Trường Sinh Thiên cao cao tại thượng, thống lĩnh vạn cổ, vô số sinh linh đều là đầy tớ của ngài, điều này có gì mà không dễ làm?”

Đại Tế Tư nói.

“Nhưng ta vẫn cảm thấy không thích lắm.”

Giang Thạch lắc đầu nhẹ: “Thôi, ta cự tuyệt.”

“Ngươi không muốn?”

Đại Tế Tư cau mày, vô thức tiến lên một bước.

Giang Thạch cười nhẹ, nhìn chăm chăm vào Đại Tế Tư: “Không tồi!”

Đại Tế Tư thở dài: “Thật đáng tiếc, đáng tiếc, ta thường cảm thán, Đại Huyền tại sao lại xuất hiện nhiều thiên tài như thế, tại sao những thiên tài này lại không thể sử dụng cho Trường Sinh Giáo, thành thật mà nói, Ta đã không muốn giết thêm thiên tài nữa, nhưng vì Trường Sinh Giáo, Ta buộc phải làm thế, Giang Thạch, ngươi không phải là người đầu tiên, cũng sẽ không phải người cuối cùng!”

“Vậy sao? Thật đúng là vô cùng vinh hạnh!”

Giang Thạch đáp lại, nhẹ nhàng vẹo cơ thể, đột nhiên nở nụ cười quỷ dị, lộ ra hàm răng trắng hếu: “Thành thật mà nói, ta cũng rất muốn thử lĩnh ngộ tuyệt học của Đại Tế Tư, tất cả đều nói ngươi là cao thủ số một Bắc Chu, hôm nay ta muốn thử một chút!”

“Ừm?”

Đại Tế Tư mắt lạnh lẽo, nhìn chăm chăm Giang Thạch, không nhúc nhích.

Giang Thạch cũng nhìn chăm chăm Đại Tế Tư, cũng không nhúc nhích.

Sau lưng Đại Tế Tư, vài vị trưởng lão thay đổi sắc mặt, cảm nhận bất an, lập tức lùi về phía sau.

Rầm!

Đột nhiên, thiên địa tối sầm, thiên địa nhật nguyệt không còn ánh sáng, giữa Giang Thạch và Đại Tế Tư bỗng xuất hiện một lớp không gian không thể nhìn rõ, như hơn mười quả bom nổ cùng lúc, tất cả khí lưu bị đẩy ra ngoài, tất cả mảnh vụn đá cuộn phăng tứ tung.

Đây hoàn toàn là do khí thể kinh khủng của hai người tích tụ bùng nổ.

Trong luồng khí thể kinh khủng này, không khí giữa hai người trực tiếp nổi sóng, như thép nóng chảy.

Đôi mắt Đại Tế Tư Bắc Chu chớp mắt biến đổi, từ màu đen chuyển thành màu xanh thẫm, toàn thân lao lên nhanh như chớp, phình to gấp đôi, biến thành cự nhân cao năm thước, khắp người vẩy giáp, hung thần ác sát.

Huyền Cấp Võ Học!

Đăng Thiên Quyết!

Trong nháy mắt, hấn bạo khí thành công, lực lượng trong cơ thể như núi lửa phun trào, vô biên vô tận, lực lượng toàn thân tăng lên theo cấp số nhân.

Chương 285: Trời Cũng Giúp Ta! Chấn Động Thiên Hạ! 2

Trong nháy mắt, đạt tới một trình độ khiến Giang Thạch cũng phải kinh ngạc.

Thánh Linh phản tổ tam trọng thiên!

Thật sự đáng sợ!

Quan trọng hơn là bí tịch của đối phương!

Tốc độ thực sự quá nhanh, trong chớp mắt đã tăng lên mức khiến Giang Thạch không thể nhìn thấy!

Giang Thạch không hề do dự, 21 giọt khí huyết Long Tượng, Tứ Long Tứ Tượng, Đại Diệt Băng Thiên Thủ, lực lượng và kinh lực hợp nhất vv tất cả đều bạo phát, nghiền ép bản thân đến cực hạn.

Phù!

Trước mắt chớp ảnh một cái, Đại Tể Tư chớp mắt đã xuất hiện trước mặt hắn, thẳng tay đâm tới, toàn bộ lòng bàn tay ánh sáng đen ngòm, quần quýt khí tức hủy diệt, như xuyên qua không gian, vũng vàng rơi xuống người Giang Thạch.

Giang Thạch phản ứng nhanh, lập tức giơ tay lên đỡ, nhưng vẫn bị đâm trúng ngực, thân thể vỡ vụn, ngực lún xuống, phát ra tiếng nổ kinh thiên động địa.

Thân thể hắn như tia chớp bắn thẳng ra hàng trăm thước, khắp người phát ra tiếng nổ đùng đùng, như đang sấm nổ.

Trong miệng hắn gầm lên, thiên phú Quy Nguyên vận chuyển, khắp người liên tục lóe lên ánh sáng trắng, nhanh chóng chữa lành tất cả vết thương, tiếp đó không suy nghĩ Lâm Lô Bộ phát động, thân ảnh biến mất.

Phù!

Ảnh chớp lóe qua, hắn đã xuất hiện ở hướng khác, phát huy tốc độ cực hạn, không quan tâm gì cả mà lao về phía xa.

Chỉ có điều tốc độ hắn dù nhanh, tốc độ Đại Tế Tư cũng không chậm, thân hình to lớn để lại vệt vệt tàn ảnh, gần như chớp mắt đã xuất hiện sau lưng hắn vài chục thước, thanh âm lạnh lùng kinh khủng: “Giang Thạch, ta thật sự rất quý tài, gia nhập Trường Sinh Giáo của ta, tin vào Trường Sinh Thiên, từ nay về sau, vị trí Đại Tế Tư của ta là của ngươi, đừng do dự nữa, ngươi sẽ không thiệt thòi.”

“Đa tạ Đại Tế Tư coi trọng, ta không thích trở thành đầy tớ của ai cả.”

Giang Thạch vừa lao về phía trước vừa nói.

“Trở thành đầy tớ của Trường Sinh Thiên, ngươi nên cảm thấy vinh dự, cảm thấy hãnh diện, Trường Sinh Thiên sẽ ban cho ngươi thực lực và tài nguyên vô địch!”

Đại Tế Tư nói.

“Đầy tớ của Trường Sinh Thiên?”

Giang Thạch cười khẩy: “Đầy tớ của Trường Sinh Thiên lại không phải là đầy tớ?”

Nếu hắn là người bản địa của thế giới này, không biết nhiều thứ, dưới điều kiện hậu hĩnh của Đại Tế Tư, chắc chắn đã đồng ý.

Nhưng đừng quên.

Hắn là người xuyên không!

Trên người hắn có hack mà người thường khó có thể tưởng tượng, với thứ này này, Trường Sinh Thiên cũng không sao cả, cho hắn thời gian cũng có thể vượt qua.

Nên việc trở thành đầy tớ của Trường Sinh Thiên, đối với hắn không hề có sức hút gì.

“Giang Thạch, là người ép lão hủ ra tay!”

Giọng Đại Tể Tư trầm thấp, thân thể khủng khiếp như con thú hoang vô địch, vọt tới từ phía sau, một bàn tay giơ lên, nháy mắt ánh sáng hiện ra, từ lòng bàn tay truyền ra khí tức kinh khủng có thể nhìn thấy được.

“Đại Phong! Tê Thiên Thủ!”

Rầm rầm!

Một bàn tay đánh ra, cả không khí chớp mắt vặn vẹo, hình thành một luồng khí xoắn ốc khủng khiếp, phát ra tiếng ùng ục kinh khủng, nhanh chóng nuốt chửng Giang Thạch.

Sóng xung kích kinh khủng khiến không khí dường như đóng băng.

Giang Thạch đang lao tới chớp mắt cảm nhận được sức ép chưa từng có, da khắp người truyền đến cơn đau nhói dữ dội.

Nhưng hắn không hề hoảng hốt, thân thể lướt qua, chớp mắt phân thành bốn, lao về bốn hướng.

Tứ Tuyệt Phân Thân!

Rầm rầm rầm!

Một bàn tay kinh khủng của Đại Tể Tư xuyên thẳng qua phân thân của Giang Thạch, như vòi rồng thép rơi xuống, trực tiếp khoét một lỗ khổng lồ trên dãy núi phía trước, thông suốt hai đầu, đất rung núi chuyển.

Mắt hẩn lạnh lẽo, nhìn sang các phân thân khác của Giang Thạch.

Chỉ thấy những phân thân này giống như thật, không có gì khác biệt.

Hẩn lạnh lùng, thân thể biến mất, nhanh chóng đuổi theo tiêu diệt từng nhánh, cuối cùng xác định được chân thân của Giang Thạch, bạo phát toàn lực, lại nhanh chóng đuổi tới.

Như vậy, hai người một đuổi một chạy, tốc độ cực nhanh, như hai vệt sáng lướt qua, kéo theo sóng khí kinh hoàng tàn phá trên mặt đất, chỉ riêng tiếng nổ đáng sợ đã vang vọng trong bán kính 7, 8 dặm.

Gần như chớp mắt, hai người đã bắn ra hàng trăm dặm, vẫn tiếp tục lao về phía xa.

Dọc đường nhiều người kinh hãi không thôi.

Cho dù là cao thủ Bắc Chu hay các đại thế gia Đại Huyền đều đổi sắc mặt.

“Đó là ai?”

“Đại Tế Tư! Có vẻ là Đại Tế Tư của Trường Sinh Giáo chúng ta! Hẩn đang tự tay truy sát kẻ địch!”

“Cái gì? nhanh lên, đuổi theo xem!”

“Giang Thạch! Là Giang Thạch?”

“Đại Tế Tư Bắc Chu đang tự tay truy sát Giang Thạch?”

Tin tức bay ra, vô số người ngạc nhiên, sửng sờ.

Rất nhiều cao thủ Bắc Chu gần như không suy nghĩ gì đã nhanh chóng đuổi theo.

Còn các đại thế gia Đại Huyền thì đổi sắc mặt, do dự không dám làm bừa.

Nhưng vẫn có một số ít người nhanh chóng đuổi theo, muốn xem tình hình.

Mới một lát trước, vị Đại Tế Tư này còn ra tối hậu thư, bắt các đại thế gia Đại Huyền nhất định phải đầu hàng trong vòng mười ngày, nếu không sẽ tàn sát tận diệt.

Không ngờ bây giờ đã tự ra tay.

Vẫn là nhắm vào Giang Thạch?

Với thực lực Hoán Huyết của Giang Thạch mà có thể chịu đựng sự truy sát của đôi phương cho đến bây giờ?

“Không ổn rồi không ổn rồi, Trời Sinh Kim Cương đã hoàn toàn trưởng thành, thực lực không thua kém gì Mông Phương!”

Một gia chủ thế gia Đại Huyền mở miệng kinh ngạc.

Một hướng khác.

Tứ Tượng minh chủ Hồng Thiên Môn trong lòng rung động dữ dội, khó có thể bình tĩnh, thân thể lén vào đám đông, từ xa nhìn hai bóng người đuổi nhau.

Giang Thạch, thế mà đã trưởng thành đến mức này?

Nếu là hắn, dưới sự truy sát của Đại Tế Tư Bắc Chu chỉ sợ cũng không thể chống đỡ!

“Giang Thạch... trên người hắn rốt cuộc có bí mật gì?”

Hồng Thiên Môn suy nghĩ trong lòng.

Cuối cùng thân ảnh hắn lướt qua, lần nữa đuổi theo phía trước.

Phía trước nhất.

Ánh mắt Đại Tế Tư Bắc Chu u ám, cảm nhận ngày càng nhiều người đuổi tới đây, không thể không lại mở miệng, lãnh

đam nói: “Giang Thạch, ngươi còn muốn chạy đến bao giờ? Với cảnh giới Hoán Huyết của ngươi, sớm muộn gì cũng có lúc kinh lực cạn kiệt, lão hủ đã để lại đủ thể diện cho ngươi, thật sự muốn ép lão hủ hoàn toàn tiêu diệt ngươi sao?”

Giang Thạch không nói lời nào, chỉ hết sức lao về phía xa, Luân Lô Bộ, Vô Tướng Mê Ảnh, Tứ Tuyệt Phân Thân, ba đại bí tịch phát huy đến cực hạn.

Mắt Đại Tể Tư lạnh lẽo, không nói thêm gì.

Toàn thân khí thế lại tăng lên một lần nữa.

Lần tăng này còn đáng sợ hơn, so với lúc trước, giống như lại bước lên một trọng thiên.

Đăng Thiên Quyết!

Một bước một trọng thiên!

“Chết đi!”

Giọng nói đáng sợ, thân thể kinh khủng lại xuất hiện sau lưng Giang Thạch, trực tiếp chém xuống một bàn tay.

Giang Thạch nhanh như chớp quay đầu lại, toàn bộ võ học thi triển đến cực hạn, thiên phú Quy Nguyên và Thấu Thị mở ra tối đa, hai cánh tay dồn sức đỡ.

Rầm một tiếng, toàn thân bay ngược ra, đập mạnh cách đó vài trăm thước.

Nhưng hắn lại không đoái hoài gì, lập tức lộn người dậy, tiếp tục cực tốc lao về phía xa, dựa vào da dày thịt cứng và thiên phú Quy Nguyên liên tục khôi phục thương thế, hết sức lao về phía xa.

Bề ngoài có vẻ hắn đang chạy loạn, thực ra hắn chỉ có một mục đích.

Lôi Cốc Sơn Mạch!

Thực lực của Đại Tế Tư quá đáng sợ.

Ngay cả khi giải phóng hết lôi điện trong người, hắn cũng không nắm chắc có thể tiêu diệt được đối phương.

Để có thể một đòn chết người, hắn nhất định phải dẫn đối phương vào Lôi Cốc Sơn Mạch, dẫn dắt toàn bộ lực lượng lôi đình ở đó, nhưng trước đó khả năng sử dụng lôi điện của bản thân tuyệt đối không được lộ ra.

Nếu không Đại Tế Tư nhất định sẽ cảnh giác.

Đại Tế Tư lạnh lùng, thấy Giang Thạch lại bò dậy, xuất hiện cực nhanh trước mặt hắn, lần này hai cánh tay xuất hiện từng đường vân máu đỏ quý dị, dày đặc, quấn quanh cả hai cánh tay.

Chương 286: Trời Cũng Giúp Ta! Chấn Động Thiên Hạ! 3

Trong nháy mắt, khí tức hủy diệt tử vong từ cơ thể hắn lan ra.

Khí tức hủy diệt này khiến cả Giang Thạch cũng giật mình, xuất hiện chút một chút cảm giác nguy cơ.

Không thể trúng đòn!

Nếu không dù không chết cũng bị thương nặng!

Nguy cơ chưa từng có đột nhiên kéo đến, khiến Giang Thạch không dám chần chừ, lại một lần nữa phân thân thành bốn, cực tốc chạy trốn.

Nhưng lần Tứ Tuyệt Phân Thân này, rõ ràng không còn có thể phát huy tác dụng.

Trong mắt Đại Tế Tư, Tứ Tuyệt Phân Thân lần thứ nhất, lần thứ hai, lần thứ ba đều có tác dụng không nhỏ, nhưng nhiều lần sử dụng liên tiếp như vậy, hắn đã nhìn ra được sơ hở từ lâu.

Phù!

Đại Tế Tư lại lao tới cực nhanh, hai cánh tay mang theo vô số đường vân máu quỷ dị, vung lên, trực tiếp đập mạnh vào lưng Giang Thạch.

“Long Tượng!”

Giang Thạch gầm lên, không quan tâm gì cả quay người chống cự.

Rầm một tiếng, thiên địa rung chuyển, khí lưu cuồng phong.

Thân thể Giang Thạch bay ngược ra, phun máu, lại đập mạnh xuống xa xa, máu tươi tuôn ra, cả hai cánh tay gãy rời.

Nhưng hắn vẫn cứ như thường, điên cuồng chạy không ngừng, cho dù cánh tay đã gãy, nội phủ tổn thương, vẫn cứ cực tốc chạy trốn.

Cảnh tượng như vậy khiến mắt Đại Tế Tư càng lúc càng lạnh lẽo, càng tức giận.

Hắn thực sự không hiểu, tại sao những thiên tài của Đại Huyền đều là loại bướng bỉnh như vậy!

Mông Phóng cũng thế!

Cuồng nhân cũng thế!

Đến bây giờ ngay cả Giang Thạch cũng thế!

Thậm chí cả huynh muội Không thị cũng là bên ngoài một bộ, bên trong một bộ!

Tại sao những người này không thể gia nhập Bắc Chu!

Tại sao Bắc Chu không thể xuất hiện những thiên tài như vậy!

“Thiên đạo bất công!! Quá khắc nghiệt với Bắc Chu ta!! Giang Thạch, chết cho ta!!”

Đại Tế Tư Bắc Chu hoàn toàn phát cuồng, gào lên, “Ta muốn tàn sát tất cả thiên tài của Đại Huyền, chết hết, chết hết!”

Hắn lại cực tốc lao ra, oanh sát về hướng Giang Thạch.

Đúng lúc này, Giang Thạch mới nhìn thấy hy vọng, mắt lóe tinh quang.

Lôi Cốc Sơn Mạch vẫn chưa đến!

Nhưng phía trước đã xuất hiện một thành nhỏ, lúc này mây đen phủ kín, gió thổi mạnh, bão sắp đến, trên trời đã bắt đầu hiện ra sấm sét.

Hắn trực tiếp gầm lên, không quan tâm gì cả lao thẳng vào thành nhỏ: “Đại Tế Tư, muốn giết ta đúng không? Chúng ta quyết đấu sinh tử bên trong thành nhỏ này!”

Rầm rầm!

Hắn lại một lần nữa bị Đại Tế Tư đâm mạnh, lưng lồm xuống, ngũ tạng gần như nổ tung, thất khiếu phun máu, nhưng nhờ phản lực mạnh mẽ cuồn cuộn bạo này, hắn bắn thẳng ra, gần như lập tức rơi xuống thành lũy trên tòa thành nhỏ này.

Toàn bộ thành trì đã hoang tàn.

Không một bóng người.

Bốn phía đầy dấu vết tàn phá của kỵ binh Bắc Chu.

Những gì nhìn thấy chỉ có tan hoang, trống trải.

Cho dù đôi lúc có bóng người lướt qua, cũng chỉ là người ăn xin, dân chạy loạn.

Lúc này, Giang Thạch vừa rơi xuống thành lũy, lập tức không do dự, lôi điện trong người bùng nổ, vô số tia chớp màu tím từ trong người hắn ầm ầm trào ra, như núi lửa phun trào, hướng lên cao, Thiên phú Bôn Lôi của hắn được hắn vận chuyển đến cực hạn.

Ngoài việc giải phóng ra vô tận lôi điện tích trữ trong người, hắn còn điên cuồng dẫn dắt lôi điện trên không, chớp

mắt hàng loạt Lôi Long cực to bất thường hiện ra, nổi lên trời đất, che phủ cả thiên địa.

Cảnh tượng kinh khủng chưa từng có khiến đám người đuổi theo phía sau đều đổi sắc mặt, không thể tin được.

“Lôi công trợ ta!!”

Giang Thạch gầm lên, toàn thân điên cuồng dẫn dắt biển lôi điện, thiên lôi sấm sét nổ liên hồi, ánh sáng lóe lên khắp nơi, toàn bộ thành lũy nhỏ tức thì bị ánh chớp bao phủ.

Giang Thạch giờ đây giống như biến thành một cột thu lôi cực mạnh!!

Đại Tể Tư Bắc Chu đang cực tốc lao tới cũng cuối cùng đổi sắc mặt, lông tóc dựng đứng, lập tức cảm nhận được khí thế hủy diệt kinh khủng không thể chống đỡ.

Hắn vội vàng lui lại, chỉ có điều Giang Thạch hoàn toàn không cho hắn cơ hội, gần như ngay khi dẫn dắt được vô tận lôi điện, thân thể đã lao tới.

Đại Tể Tư Bắc Chu gầm lên, Đãng Thiên Quyết một lần nữa đẩy lên một trọng thiên, nghiền ép xé tiềm năng bản thân đến cực hạn.

“Phong Bạo Chương!”

Trong ánh chớp vô tận, hắn điên cuồng vung tay, như sóng triều dâng trào, không khí bốn phía cuồn cuộn xô tới, muốn ngăn chặn những luồng lôi điện kinh khủng này.

Thật sự có rất nhiều lôi điện bị khí lãng cuồng bạo của hắn chặn đứng, nhưng càng nhiều lôi điện vẫn trực tiếp xuyên thủng bàn tay của hắn, đổ xuống như thác nước.

Rầm rầm!

Trời sụp đất nứt!

Nhật nguyệt vô quang!

Toàn bộ khu vực không còn thấy gì cả, chỉ còn lại vô số ánh chớp.

Đám người đuổi theo phía xa, ai nấy cũng cảm thấy rợn người, sợ hãi vô cùng.

Lực lượng hủy diệt như thế này, thật sự do nhân loại tạo ra ư?

Làm sao có thể?

Nhân loại làm sao có thể sử dụng thiên uy vô địch như thế?

“Đại Tể Tư!”

Có tên tộc trưởng hoảng loạn gọi to.

Liên lụy cả những cao thủ Đại Huyền cũng đều run lên, khó tin, đầu óc ong ong, giống như mộng ảo.

Thật lâu.

Ánh chớp kinh khủng chói mắt mới dần biến mất, thiên địa tàn tạ, thành lũy đổ nát, mặt đất tan vỡ.

Mặt đất bốn phía đều lún xuống, xuất hiện hố sâu khổng lồ, bốc lên khí tức đáng sợ.

Mưa rào bắt chợt từ trên trời ào xuống, âm ỉ rơi xuống đất.

Mưa xối xả không ngừng, tạo nên khung cảnh thê lương.

Trong màn mưa, mơ hồ xuất hiện hai bóng người khổng lồ, im lìm đứng thẳng.

Đại Tể Tư Bắc Chu, khắp người bốc khói đen, bất động, đứng trong màn mưa, cực kỳ mơ hồ nhìn Giang Thạch, thanh âm khàn khàn: “Đây là... bí thuật gì?”

“Bôn Lôi Thần công, ta tự sáng tạo.”

Khóe miệng Giang Thạch rỉ máu, thương tích khắp người thăm không chịu nổi, bình tĩnh đáp lại.

“Tự sáng tạo? Tự sáng tạo?”

Đại Tế Tư lẩm bẩm.

Đây là yêu nghiệt gì?

Tại sao không phải nhân tài của Bắc Chu?

Trong đôi mắt đột nhiên hiện ra tinh quang, như hồi quang phản chiếu, miệng gầm lên: “Đệ tử Trường Sinh Giáo nghe lệnh, Giang Thạch đã bị thương nặng, mau giết hắn đi, ai giết được hắn, người đó chính là Đại Tế Tư kế nhiệm, nếu không thể giết được, Bắc Chu lập tức triệt thoái, vĩnh viễn không thể xuôi nam, nhớ kỹ nhớ kỹ!!”

Bùm bùm bùm bùm bùm!

Trên người hắn đột nhiên vang lên loạt tiếng nổ, vô số tia chớp từ trong người phun ra, trong vụ nổ vô tận, toàn thân hắn chớp mắt nổ tung thành mưa máu.

Vô số huyết nhục văng tứ tung, trong cơn mưa ào ào nhuộm đỏ mặt đất.

Chết thảm không thể thảm hơn!

Tất cả cao thủ Bắc Chu đều than khóc.

“Đại Tế Tư!”

“Đại Tế Tư lên đường bình an!”

“Mau giết Giang Thạch, nghe theo lệnh Đại Tế Tư!”

“Giết chết Giang Thạch!”

“Khục khục...”

Giang Thạch ho ra máu, vội vàng tăng tốc vận dụng Quy Nguyên, khắp người liên tục lóe lên ánh sáng trắng, nhanh

chóng chữa lành vết thương, đôi mắt trừng trừng nhìn đám người Bắc Chu đang ào tới, gằn giọng: “Man di tự tìm đường chết!”

Hồ dù bị thương vẫn thừa uy!

Huống hồ hấn có thiên phú Quy Nguyên, lôi điện còn đang không ngừng sục sôi trên đầu, sức tàn phá bây giờ của bản thân hấn không những không giảm mà còn đáng sợ hơn trước nhiều lắm.

Đám người Bắc Chu định xông tới đều dừng bước, sắc mặt tái mét, bất động, mắt nhìn Giang Thạch.

Bọn hấn sợ rồi!

Cảnh tượng vừa rồi như diệt thiên diệt địa.

Ngay cả Đại Tế Tư bị bọn hấn tôn làm thần minh cũng bị người này giết, nếu chúng xông lên, đối phương lại phát huy lực lượng lôi điện, chỉ sợ Bắc Chu sẽ toàn diệt ở chỗ này.

Một lúc, toàn trường im phăng phắc.

Chỉ còn gió bão gào thét.

Mưa xối xả không dứt, thỉnh thoảng có tia chớp lớn rạch ngang bầu trời, vang lên loạt tiếng nổ như bom.

Dưới chân đầy đất máu loang lổ, vẫn cứ chảy không ngừng.

Nhưng không còn một ai dám ào lên nữa!

Một người dọa sợ ngàn quân!

PS: Cảm ơn đạo hữu 03388838403 đẩy Kim Phiếu ủng hộ.
Hôm nay tròn mười ngàn chữ.

Chương 287: Thiên phú: Kim Cương!! 1

Ánh mắt Giang Thạch lạnh lùng, mặt nổi lên nụ cười lạnh lẽo, nhìn chăm chú vào một nhóm cường giả Bắc Chu đứng im bất động ở phía trước, thân thể vẫn đang phát ra ánh sáng trắng, nhanh chóng chữa lành vết thương trên người.

Hắn không lập tức rút lui, vẫn dừng lại trong màn mưa.

Bởi vì chỉ khi ở trong màn mưa, hắn mới có đủ lực lượng toàn diệt đám người nơi này!

Mới có thể bất cứ lúc nào sử dụng thiên phú Bôn Lôi!

Những giọt mưa từng mảng từng mảng hối hả lao xuống, chảy âm âm, rơi xuống đất, hình thành từng vũng nước nhỏ, các vũng nước nhỏ chồng chất lên nhau, nhanh chóng hợp lưu thành các vũng nước quy mô lớn hơn.

Thiên địa cuồng phong gào thét, rên rỉ không ngừng, giống như đang khóc than cho cái chết của Đại Tế Tư.

Những tia sét dày đặc như con rắn liên tục xé rách bầu trời, phát ra tiếng nổ kinh thiên.

Xung quanh, mọi người đều im lặng.

Mỗi người đứng trong màn mưa, cả kinh lẫn sợ hãi, bất động, bị Giang Thạch dọa cho cứng họng.

Chạy cũng không được, không chạy cũng chẳng xong

Đành để cho cơn mưa xối xả không ngừng từ trên trời đổ xuống cơ thể của họ.

Mọi người đều lạnh từ đầu đến chân.

Rất lâu sau.

Mới có một tộc trưởng bộ lạc phản ứng lại, mặt tái xanh, kinh hãi hét lớn, “Những người thuộc Phù Đồ bộ lạc đi theo ta, tuân theo lệnh của Đại Tế Tư, Phù Đồ bộ lạc không bao giờ được dẫn binh xuôi Nam, rút lui!!”

Một tiếng gầm tuyệt vọng vang khắp nơi, khiến cho những cường giả Bắc Chu đối diện không ai không giật mình, lập tức phản ứng lại, khuôn mặt trắng bệch.

Rút lui?

Không báo thù cho Đại Tế Tư nữa sao?

Sao có thể rút được?

“Mau chạy đi!”

Tộc trưởng bộ lạc kia hét lớn một tiếng, bàn chân dẫm một cái, đã dẫn trước lao về phía xa với tốc độ nhanh chóng, những cường giả thuộc bộ lạc của hắn, đều mặt tái xanh, vội vã theo sau.

Ngay khi họ bỏ đi, những bộ lạc còn lại bắt đầu dao động.

Từng người đều mặt tái xanh, kinh hãi trong lòng, lại nhìn về hướng thân ảnh khổng lồ như núi cao trong cơn bão.

Với tầm nhìn của họ không khó để thấy, vết thương trên người Giang Thạch đang nhanh chóng lành lại.

Ánh sáng trắng kia có năng lực khôi phục thương thế cường đại.

Giang Thạch gần như đã phục hồi hoàn toàn?

“Đi, tất cả rút lui đi!”

“Trường sinh giáo rút lui hết!”

Các trưởng lão Trường Sinh Giáo hét lớn, sau đó ai nấy đều vội vã rút lui, tâm đầu kinh hoàng, dưới sự gào thét của gió bão và mưa rào, nhanh chóng chạy ra ngoài.

Mỗi người đều ong ong trong đầu, sắc mặt xám ngoét, trong lòng cho đến nay vẫn không thể tin nổi.

Bắc Chu bại nhanh như vậy sao?

Đại Tế Tư như thần minh lại cứ chết như vậy?

Từ hôm nay!

Cục diện giữa Bắc Chu và Đại Huyền, đã thay đổi hoàn toàn!!

Khi những người này vội vã thoát lui, chỉ còn sót lại một vài cao thủ thế gia Đại Huyền, cũng đều lộ vẻ mơ hồ sâu sắc, từng người đứng thù người ra, không biết phải làm thế nào.

Đường đường Đại Tế Tư Bắc Chu, tồn tại kinh khủng khiến tất cả bọn họ phải ngược nhìn, tồn tại đáng sợ như vậy thế mà bị một mình Giang Thạch tiêu diệt?

Cách đây vài ngày, bọn họ còn bị nhận được tối hậu thư của Đại Tế Tư, bắt buộc phải đầu hàng trong 10 ngày, nếu không sẽ bị diệt tộc.

Nhưng làm sao họ có thể nghĩ đến, tình thế lại thay đổi nhanh như vậy!

Một tồn tại kinh khủng đáng sợ như thế, lại chết đột ngột như vậy?

Lúc này, những thế gia cao thủ đó đều không kiềm chế được mà run lên, lần lượt rời khỏi nơi này.

Họ muốn truyền tin cho gia tộc! Truyền đi khắp thiên hạ!

Bắc Chu bại rồi!

Đại Tế Tư mạnh nhất Bắc Chu đã chết!!

Đại Huyền đã thắng!

...

Gió bão mưa rào, sấm sét nổ vang.

Những đám mây đen bên trên như bông, cuộn trào âm âm, không lúc nào không lóe ra từng tia tử lôi.

Cả thiên địa đều im ắng.

Ngoại trừ tiếng gió bão mưa rào, gần như không nghe thấy âm thanh nào.

Chỉ còn lại Giang Thạch một mình đứng im trong bão tố, liên tục hồi phục nguyên khí, trở thành người duy nhất giữa thiên địa.

Nhưng bỗng nhiên, đôi mắt hắn mở to, ánh mắt kim châm nhìn về một phía.

Chỉ thấy không xa phía trước hắn.

Một bóng người ngang tàng mặc trường bào đen, mặt nhẵn nhó, đầy lo lắng nghi ngờ, yên lặng nhìn về phía hắn, thân hình cao lớn, khí tức nặng nề, giống như một ngọn núi nhỏ, đặc biệt có một phen khí thế.

“Hong Thiên Môn!”

Ánh mắt Giang Thạch hơi nhíu lại, nhìn về phía đối phương.

“Không thể tin được, thực sự không thể tin được.”

Giọng điệu của Hong Thiên Môn đầy bất khả tư nghị, dường như đến giờ vẫn chưa tin nổi, nhìn Giang Thạch, nói, “Giang Hữu Sứ, người thực sự khiến ta không thể tưởng tượng nổi.”

” Hong minh chủ khách khí, ta cũng chỉ là tự vệ mà thôi.”

Giang Thạch lên tiếng.

“Tự vệ? Một người chỉ cần tự vệ đã có thể đánh giết Đại Tế Tư vô địch Bắc Chu và Đại Huyền, tự vệ này cũng hơi quá đáng sợ một chút.”

Hồng Thiên Môn thở dài, ánh mắt vẫn tiếp tục dõi theo Giang Thạch.

“Vậy Hồng minh chủ đến đây làm gì? Nếu là muốn đến chiếm tiện nghi thì ta khuyên Hồng minh chủ nên tự lượng sức mình, tốt nhất đừng hành động thiếu suy nghĩ.”

Giọng Giang Thạch trầm xuống nói.

Hồng Thiên Môn cười khỏ một tiếng, lắc đầu nhẹ, nói, “Ban đầu ta quả thực có ý nghĩ đó, nhưng nghĩ kỹ lại, ta nghĩ người sẽ không ngu ngốc đến vậy, nếu người thực sự đã bị thương nặng, sẽ không thể mình phơi bày trong màn mưa như thế này được, nhưng người lại cố tình làm vậy, lý giải hợp lý duy nhất, đó là người còn có thủ đoạn khác, có lẽ có thể kéo người khác chết chung với người, ta và người cũng không có thù oán sâu nặng gì, tại sao phải liều mạng?”

Giang Thạch gật đầu nhẹ, không nói thêm.

Hồng Thiên Môn quả không uống là Tứ Tượng minh chủ suốt nhiều năm.

Khả năng phán đoán tình huống vẫn là phải có.

“Giang Hữu Sứ, người giết chết Đại Tế Tư của Bắc Chu, chắn chắn sẽ chấn động thiên hạ, không biết người chuẩn bị làm gì tiếp theo? Với tình hình hiện nay Đại Huyền, chỉ cần người hô lên một cái, ta e rằng số lượng tinh nhuệ Đại Huyền nguyện ý theo người là không đếm xuể, thống nhất thiên hạ cũng dễ như trở bàn tay.”

Chương 288: Thiên phú: Kim Cương!! 2

Hồng Thiên Môn nói.

“Không hứng thú.”

Giang Thạch trực tiếp lắc đầu.

Thấy được phong cảnh chỗ cao hơn rồi.

Chí hướng của hắn đã không còn có thể thỏa mãn trong một vùng nước nhỏ nữa.

Dù thống nhất được Đại Huyền thì có thể thế nào?

Hắn đã đạt đến Hoán Huyết viên mãn, các nguồn tài nguyên ở Đại Huyền đối với hắn đã không còn ích lợi gì.

Trừ phi thu thập được Thánh Linh Đan!

Nhưng tài nguyên nơi này vốn khô khan thiếu thốn, nguyên liệu luyện chế Thánh Linh Đan đã bị năm vị minh chủ thu thập sạch sẽ, trừ phi đợi thêm vài trăm năm nữa mới có thể thu thập đủ.

Làm sao hắn có thể lãng phí vài trăm năm ở đây?

Hướng hồ đạo lý súng bắn chim đầu đàn, eo biển bên ngoài đã phục hồi, những cường giả bên ngoài chắn chắn sẽ thường xuyên xâm nhập vào đây.

Nếu hắn thống nhất nơi này, e là mỗi ngày đều sẽ có những cường giả từ thế giới bên ngoài xuất hiện, gây ra đủ loại rắc rối cho hắn.

Vì vậy, hắn hoàn toàn không thèm quan tâm tới việc trăm hại mà không có một lợi này.

“Không hứng thú?”

Hồng Thiên Môn lóe lên vẻ kinh ngạc, hỏi.

“Đúng vậy, nếu Hồng minh chủ muốn thống nhất thiên hạ thì tự mình đi làm đi, chí hướng bản tọa không ở nơi này.”

Giang Thạch nói.

Hồng Thiên Môn hít một hơi, suy nghĩ trong lòng, nói, “Chẳng lẽ Giang Hữu Sứ đang định rời khỏi nơi này?”

Giang Thạch vẻ mặt bình tĩnh, không đáp.

Thấy Giang Thạch im lặng, Hồng Thiên Môn gật đầu nhẹ, lập tức hiểu ra, nói, “Hóa ra chí hướng của Giang Hữu Sứ quả thật không đơn giản, có lẽ trong tương lai, chúng ta sẽ gặp lại nhau ở thế giới bên ngoài.”

“Hồng minh chủ cũng muốn rời khỏi nơi này?”

Giang Thạch nhú mày.

“Ta cũng là võ giả, đã biết thế giới bên ngoài rộng lớn hơn, ai lại muốn ngồi đây xem trời bằng lỗ giếng chứ?”

Hồng Thiên Môn thở dài nhẹ.

“Đúng là như vậy.”

Giang Thạch gật đầu.

Hồng Thiên Môn nhìn Giang Thạch phức tạp một lần nữa, cuối cùng cúi đầu nhẹ nhàng hành lễ, không ở lại nữa mà nhanh chóng bỏ đi, sau vài lần chớp nhoáng, thân ảnh đã biến mất trong màn mưa.

Thời gian trôi qua.

Mưa lớn như trút nước.

Phá hủy hoàn toàn bức tường thành bị sập.

Lại một thời gian nữa, tiếng mưa mới dần dần nhỏ đi.

Mây tan mưa tạnh, ánh nắng rực rỡ.

Vết thương trên người Giang Thạch cuối cùng cũng phục hồi gần như hoàn toàn, đôi mắt mở ra, kim quang bắn ra bốn phía, làm khô y phục ướt, mở bảng điều khiển nhìn lại.

Tính Danh: Giang Thạch

Công pháp: Hoán Huyết cửu trọng thiên.

Công pháp: Cửu cực Lôi Quang Tâm pháp (Độ cửu trọng)

Võ kỹ: Phá Long thương (Độ nhị trọng), Thân Pháp Như Hình Với Bóng (Viên mãn), Vũ Hoa Tật Thiên (Viên mãn), Hồn Nguyên Long Tượng Công (Độ tứ trọng), Vô tướng mê ảnh (Viên mãn), Lân Lôi Bộ (Viên mãn), Đại Diệt Băng Thiên Thủ (Độ nhất trọng), Huyền băng chỉ (Độ nhị trọng)

Thiên phú: Long Tượng (3010300 cân), Ngộ đạo (Phân tích công pháp, Hợp nhất công pháp), Quy nguyên (Tinh luyện huyết mạch, Phục hồi thương thế), Vạn Độc Bất Xâm (Miễn dịch kịch độc, Bỏ qua kịch độc, giải độc máu), Thấu Thị (Bỏ qua ảo giác, tăng cường Trí tuệ, tăng cường Tinh thần), Bôn lôi (Có thể chủ động hấp thu lôi điện, Nắm giữ lôi điện), Phục Chế (phục chế siêu phẩm võ học, xác suất rất cao có thể phục chế võ học mạnh hơn)

Giá trị danh vọng: 1980 (đạt đủ 10000 giá trị danh vọng có thể mở khóa thiên phú tiếp theo)

...

Dù là cảnh giới hay nhục thân đều tăng vọt toàn diện!!

Ngay cả giá trị danh vọng bất động từ lâu cũng tăng trở lại.

Đây mới chỉ là khởi đầu.

Với tốc độ tin tức lan truyền này, giá trị danh vọng của hần chắc chắn sẽ tăng vọt như tên lửa.

Khoảng cách đến lúc mở khóa thiên phú tiếp theo, ước tính chỉ còn vài ngày nữa thôi.

“Không biết thiên phú tiếp theo sẽ kinh khủng đến mức nào, tiếc rằng, trong trận chiến với Đại Tế Tư lúc trước, ta phục chế không được môn 【Huyền cấp】 võ học của hần.”

Giang Thạch nhíu mày.

Thiên phú Phục Chế, quả thực phụ thuộc rất nhiều vào thực lực của bản thân, mới có thể phát huy tác dụng.

Thực lực của hần càng mạnh, càng có thể Phục Chế những võ học càng mạnh!

Lực lượng của hần càng yếu, xác suất thất bại càng lớn.

Rất tiếc, trong trận chiến với Đại Tế Tư lúc trước, hần liên tiếp Phục Chế thất bại môn 【Huyền Cấp Võ Học】 của đối phương.

“Thôi, số mệnh bất định, cố ép cũng vô ích.”

Giang Thạch lập tức lên đường, một lần nữa hướng về phía Lôi Cốc.

Với cảnh giới và nhục thân đã tăng vọt bây giờ của hần, lượng tích trữ lôi điện trong cơ thể chắc chắn kinh khủng hơn.

Mặc dù giờ đã tiêu diệt được cường địch nhưng ai lại từ chối lực lượng của bản thân tăng lên chứ?

Vì vậy, luôn duy trì cơ thể ở trạng thái chứa đầy lôi điện, tuyệt đối không thiệt.

Không lâu sau.

Cuối cùng.

Thân ảnh Giang Thạch xuất hiện ở không xa Lôi Cốc, ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy vùng đất phía trước lồi điện lóe lên khắp nơi, gió cuồng nộ hú dữ dội, tiếng rít thấu xương, những luồng tử lôi hỗn loạn trên cao, lách tách vang lên.

Trong mắt hắn lóe lên tia sáng, bước vào trong Lôi Cốc.

Lần này hắn tiến vào sâu hơn.

Dù cho với cảnh giới bây giờ của hắn cũng không thể bước vào nơi sâu nhất của Lôi Cốc.

Chấn chấn nơi sâu nhất của thung lũng Lôi Cốc này ẩn chứa một cơ duyên thần bí to lớn nào đó.

Tiếc là giờ hắn chỉ có thể quan sát từ xa mà không thể lại gần.

“Bôn lôi!”

Giang Thạch quát lớn, hai bàn tay vươn cao, lòng bàn tay rực sáng, phát ra những tia sáng chói lòa, sấm sét đang hỗn loạn trên cao dường như cảm nhận được sự hấp dẫn nào đó, mất kiểm soát ập xuống phía hắn như thác lũ.

Lách tách!

Trong nháy mắt, cả thiên địa ngay lập tức biến thành màu tím đậm.

Vô số biến lôi đổ ập xuống, tràn ngập về phía Giang Thạch.

Thân thể hắn như một cái cột thu lôi, đang cuồng nhiệt hấp thụ biến lôi vô tận này.

Thiên uy huy hoàng cứ liên tục công kích, cả thiên địa rung chuyển dữ dội.

Lần hấp thụ này kéo dài tới 20, 30 phút mới dừng lại.

Chương 289: Thiên phú: Kim Cương!! 3

Giang Thạch kêu khẽ, thân thể bay ngược ra, một lực lượng vô cùng mạnh mẽ đẩy hẳn ra, nhưng khuôn mặt hẳn lại tràn đầy nụ cười, cười to.

Lôi điện lưu trữ lần này quả thật nhiều hơn, cô đọng hơn.

So với lần Hoán Huyết bát trọng thiên thì nhiều thêm gấp đôi.

Giờ đây hẳn giống như một biển lôi di động vậy.

“Nếu dùng lượng lôi điện ta đang tích trữ bây giờ để đối đầu với Đại Tế Tư lần nữa, ước tính không cần chờ đến khí tượng mưa bão hay vay mượn bất kỳ lực lượng ngoại lai nào, chỉ với lượng lôi điện trong người bây giờ cũng đủ để làm hẳn bị thương nặng, thậm chí giết chết.”

Mắt Giang Thạch sáng lên.

Cảm giác có được lực lượng khủng khiếp như vậy khiến hẳn tự tin khó tả.

Giang Thạch hít một hơi, lại sử dụng Quy nguyên, thân thể bọc trong ánh sáng trắng, nhanh chóng chữa lành các vết thương do lôi điện gây ra, rồi kích hoạt thiên phú Thấu Thị, trực tiếp nhìn về phía Lôi Cốc phía trước.

Trong chốc lát, đôi mắt hẳn hiện lên màu đen kịt.

Cả thế giới trở nên rõ ràng hơn.

Đường đi của vạn sự vạn vật giờ đây trở nên cực chậm, bắt đầu hiển hiện từng cái trước mắt hẳn.

Giống như nhìn xuyên qua lớp vỏ, thẳng tới căn nguyên.

Sau khi nhìn, Giang Thạch lập tức thấy được chỗ sâu nhất của thung lũng.

Ở đó, có một cung điện bí ẩn im lìm hiện lên, chìm trong biển lồi, bề ngoài đồ nát, có vẻ như đã tồn tại không biết bao nhiêu năm, cho tới nay vẫn toát lên một uy áp khó tả.

“Cung điện?”

Hắn nhướng mày, trong lòng cuộn cuộn.

Một hòn đảo bị coi như tù giam kiểu này, thế mà vẫn còn tồn tại thứ này?

Không phải đạo thống tuyệt thế cường giả để lại chứ?

“Vẫn là thôi đi, đợi sau này ta mạnh hơn, có thể bỏ qua uy lực của biển lồi mới có thể tới xem thử.”

Giang Thạch rất tự biết mình.

Hắn không ở lại nữa, sau khi khôi phục thương thế, lập tức lên đường, nhanh chóng rời khỏi.

...

Thiên hạ chấn động!

Tất cả mọi người kinh hãi tột độ.

Bất kể là những nhân sĩ giang hồ đang kiên cường kháng chiến, hay là các cao thủ thế gia, giờ phút này tất cả đều bị choáng váng, khó tin.

Cảm giác như chuyện bất khả tư nghị gì mới xảy ra vậy.

“Đại Tế Tư Bắc Chu đã chết? Các bộ lạc Bắc Chu rút lui rồi?”

“Giang Thạch giết chết Đại Tế Tư Bắc Chu? Các thế gia Bắc Chu bị một mình Giang Thạch dọa lui?”

“Đùa gì thế? Giang Thạch làm sao có thể mạnh đến vậy? Đại Tể Tư Bắc Chu, lực lượng sâu thẳm khôn lường, thậm chí Nhất Nguyên Minh chủ còn bị hấn truy sát, nay vẫn chưa rõ sống chết, làm sao lại chết rồi?”

“Tin tức hoàn toàn chân thật, cả ngàn người cùng chứng kiến, Giang Thạch tự sáng tạo tuyệt thế võ học Bôn Lô Thần công, triệu hồi vô tận biên lôi, oanh sát Đại Tể Tư Bắc Chu, một mình trấn áp ngàn địch, tất cả các thế gia và bộ lạc Bắc Chu đều đã rút lui!”

“Giang Thạch chấn chấn đã vô địch thiên hạ, ta tận mắt chứng kiến hấn triệu hồi biên lôi vạn trượng, uy thế như hủy thiên diệt địa!”

“Giang Thạch quá đáng sợ, trước tiêu diệt vạn năm thế gia Khổng thị, sau giết Đại Tể Tư Bắc Chu, hấn đã thiên hạ vô song!”

“Thiết kỵ Bắc Chu cũng rút, Đại Huyền thắng rồi!”

“Đuổi giết thiết kỵ Bắc Chu!”

Toàn thiên hạ đều chấn động.

Nhất là những nhân sĩ giang hồ, ai nấy cực kỳ phấn khởi, hò hét âm ỉ.

Khi thấy thiết kỵ Bắc Chu rút chạy đầu tiên, họ thậm chí trực tiếp lựa chọn hợp lực ra thành truy kích quân địch hơn 700 dặm.

Chỉ những thế gia Đại Huyền là không dám hành động thiếu suy nghĩ, vẫn đang chìm trong bối rối và choáng váng.

Dù sao cũng chỉ cách đây vài ngày Đại Tể Tư Bắc Chu vừa mới đưa ra tối hậu thư.

Hôm nay lại chết thảm như vậy?

Bỗng nhiên, nhiều người vô thức run lên.

“Xong rồi, Giang Thạch đã quá mạnh, nếu hấn đến tính sổ sách cũ, chúng ta phải làm thế nào đây? Cách đây không lâu chúng ta còn từng theo chỉ dẫn của Khổng thị, vô tình hay cố ý nhắm vào Giang Thạch?”

Một số người nghĩ đến tương lai không lành.

Hội ngộ ở Đông Tuyết Lĩnh, không ít thế gia từng có hành động nhắm vào Hắc Liên Thánh Giáo.

Giờ Hắc Liên Thánh Giáo xoay người, chú định đã vô địch thiên hạ.

Một khi tính sổ chuyện lúc trước, kết cục của bọn họ chắc còn bi thảm hơn.

Trong lúc nhất thời, không ít thế gia trở nên cực kỳ bất an.

Nhưng cũng có không ít thế gia lại như trút được gánh nặng, nhanh chóng lộ vẻ cười tươi.

“Tốt, thật tốt, không uổng công lão phu từng tiên đưa hấn một cơ hội thay máu, Thanh Dương Tiêu thị chắc chắn sẽ dưới tay ta mà quật khởi, ha ha ha...”

Lão gia chủ thanh Dương Tiêu thị ho ra máu, cười lớn.

Toàn bộ thiên hạ đều náo động ầm ĩ.

Chấn chấn sẽ không lắng xuống trong nhiều ngày liền.

...

Trong trần nhỏ yên lặng.

Giang Thạch đã thuận lợi trở về.

Với hệ thống tin tức của Hắc Liên Thánh Giáo, Trần Huyền Thiên tất nhiên đã sớm nhận tin tức, chỉ cảm thấy không thể tin được, biết Giang Thạch trở về, lập tức đi tới.

“Giang Thạch, người giết chết Đại Tế Tư Bắc Chu?”

“Phải.”

Giang Thạch gật đầu thẳng thắn thừa nhận.

Trần Huyền Thiên cùng ba thượng sứ bên cạnh, đều chân động, khó tin.

Nhất là ba tên thượng sứ kia.

Qua vài ngày dò la tin tức, họ cũng đã nắm được lực lượng thực sự của Đại Tế Tư Bắc Chu, ít nhất cũng Thánh Linh tam trọng phản tổ đỉnh phong, trong tay còn nắm giữ 【Huyền Cấp Võ Học】.

Tam trọng phản tổ cộng thêm Huyền cấp võ học, không phải là cấp bậc họ có thể so sánh.

Lực lượng như vậy cũng có thể bị Giang Thạch tiêu diệt?

“Không lẽ trong tay hắn còn nắm giữ 【Huyền cấp võ học】 khác?”

Ba người cùng nảy ra một ý nghĩ, trong lòng sôi sục, đối với Giang Thạch càng thêm kiêng kỵ.

“Giáo chủ, những ngày này cường giả Bắc Chu chần chẫn sẽ rút lui từng đợt, các thế gia cũng sẽ không tiếp tục quấy rối, hay là triệu tập giáo chúng Hắc Liên Thánh Giáo lại?”

Giang Thạch mở miệng.

“Ta cũng có ý định đó.”

Trần Huyền Thiên nói.

Chương 290: Thiên phú: Kim Cương!! 4

“Ừ, mọi thứ để giáo chủ quyết định, ta vào trong nghỉ ngơi trước đã.”

Giang Thạch gật đầu.

Những ngày này hắn định điều chỉnh trạng thái lại, đồng thời chờ đợi thiên phú tiếp theo mở khóa.

Hắn đã làm đại sự chấn động toàn bộ thiên hạ như vậy, việc mở khóa thiên phú tiếp theo đã chắc như đinh đóng cột.

...

Thời gian trôi qua.

Toàn bộ thiên hạ vẫn tiếp tục chấn động.

Đủ loại tin tức khác nhau liên tục lan truyền.

Trong vòng năm ngày ngắn ngủi, các thế gia, bộ lạc lớn nhỏ Bắc Chu gần như đã rút lui hết.

Phổ lớn ngõ nhỏ đều đang bàn tán về kết quả chiến đấu giữa Giang Thạch và Đại Tế Tư Bắc Chu.

Trong một thị trấn đồ nát nhỏ bé.

Thân ảnh minh chủ Tứ Tượng Hồng Thiên Môn xuất hiện ở đây, mặt nhăn nhó, thân thể bất động, nhìn về phía trước.

“Các người là ai?”

Hắn cảnh giác như gặp đại kẻ địch, cảm thấy bất an.

Ngăn trước mặt hắn là ba người cực kỳ trẻ tuổi, hai nam một nữ, mặc dù trông có vẻ rất trẻ nhưng ánh mắt lại đầy vẻ thâm trầm cổ xưa, giống như đã trải qua vô số tuế nguyệt.

Trực giác mách bảo hắn, ba người này chắc chắn không đơn giản.

Không giống những người trẻ tuổi thực sự.

Mà giống như những tồn tại cổ lão hoàn đồng.

“Hong Thiên Môn?”

Người nữ tử trong đó mở miệng cười nói.

“Các người rốt cuộc là ai? Chặn ta làm gì?”

Hong Thiên Môn thấp giọng nói.

“Người rất may mắn, được chúng ta chọn, ta muốn mời người làm người phát ngôn của chúng ta.”

Người nữ tử kia bình thản nói.

“Phát ngôn? Các người không phải người nơi này?”

Mắt Hong Thiên Môn lóe tinh quang, hỏi.

“Đúng vậy.”

Người nam tử bên trái nhẹ giọng nói, cười nói, “Chúng ta xuất thân từ Trường Sinh môn, cũng hiểu khá rõ về lực lượng của người, thế giới này vô chủ, chúng ta nguyện ý nâng đỡ người, biến người thành một trong những người cai trị thế giới này.”

“Một trong những người cai trị?”

Hong Thiên Môn bình tĩnh lại, nắm bắt vài từ trọng yếu.

“Đúng vậy, bây giờ có quá nhiều người đang nhòm ngó thế giới này, chúng Ta không thể đảm bảo biến người thành người cai trị duy nhất, chỉ có thể giúp người làm một trong những

người cai trị ở đây, còn cái giá mà người cần trả, chính là nghe theo mệnh lệnh, giúp chúng ta quản lý nơi này.”

Người nữ tử ở giữa nói.

Hồng Thiên Môn lập tức hiểu ra, nói, “Vậy ta có thể được lợi ích gì?”

“Lợi ích chính là vĩnh cửu hưởng thụ vinh hoa phú quý, còn chưa đủ sao?”

Nữ tử tươi cười.

Hồng Thiên Môn cười lạnh trong lòng, nói, “Nếu vậy, ta nghĩ ba vị tìm nhầm người rồi, Hồng môn không phải kẻ tham tài.”

Giống như Giang Thạch, hắn cũng đã nhìn thấy bầu trời rộng lớn hơn, sao có thể tự giam mình trên hòn đảo này?

Huống hồ hải lộ đã thông suốt, hắn càng không muốn ở lại đây.

Hắn có thiên phú và dã tâm cực lớn, nếu không thì đã không thể dựa vào sức một mình mà áp đảo Khổng thị, chiếm đoạt ngôi minh chủ Tứ Tượng Minh.

Nguồn tài nguyên khan hiếm trên hòn đảo này hạn chế rất nhiều thành tựu của hắn.

Với thiên phú và thủ đoạn của hắn, nếu ở thế giới bên ngoài, tuyệt đối sẽ không chỉ có bấy nhiêu thành tựu như thế này!!

Bây giờ ba người kia bảo hắn tiếp tục chôn chân trên hòn đảo này, ban cho hắn hưởng thụ vinh hoa phú quý vĩnh cửu? Không phải trò đùa hay sao??

“Vậy là ngươi không chịu?”

Ba người đều nhú mày.

“Ba vị thông thả, Hồng mỗ đã có kế hoạch khác, có lẽ những người khác sẽ đồng ý cũng không chừng, có gì lãng phí thời gian ở chỗ Hồng mỗ?”

Hồng Thiên Môn bình tĩnh nói, “Nếu ba vị không việc gì nữa, Hồng mỗ cáo từ.”

Hắn nhẹ nhàng chấp tay, chuẩn bị quay người rời đi.

Ba người liếc nhau, bỗng đồng loạt hành động, tàn ảnh hiện lên, chớp mắt xuất hiện ở ba hướng, vây quanh Hồng Thiên Môn.

“Hồng Thiên Môn, chúng ta không phải đang thương lượng với ngươi.”

Nữ tử bình tĩnh nói, “Mà là ngươi bắt buộc phải làm.”

Trong lòng Hồng Thiên Môn chùng xuống, chăm chú nhìn ba người xung quanh, nói, “Ba vị không phải muốn hạ thủ chứ?”

Người nam tử bên trái cười khẩy, nói, “Chúng ta đã dám tìm đến ngươi, tất nhiên đã hiểu rõ thực lực của ngươi, ngươi tưởng có thể chống lại sao?”

“Hồng mỗ vốn không thích đắc tội với người, ba vị có gì cứ thúc ép?”

Hồng Thiên Môn thấp giọng nói.

“Dòng lũ thế giới, trùng trùng điệp điệp, nếu thuận thì sống, nếu nghịch thì vong!”

Tên nam tử kia thông thả nói, “Ngươi cũng từng là minh chủ, chẳng lẽ nhìn không rõ những đạo lý?”

Sắc mặt Hồng Thiên Môn trầm xuống, nói, “Đa tạ hảo ý của ba vị, tiếc là Hồng mỗ vẫn sẽ không đồng ý.”

Rầm! Hấn biến mất đột ngột, mang theo khí thế kinh khủng đáng sợ bất thường lao đến nam nhân bên trái với tốc độ không thể tưởng tượng được.

Lực lượng và khí thế bùng nổ đột ngột khiến nam nhân kia cũng hơi nao nao, dường như vượt ngoài dự đoán.

“Người giấu lực lượng?”

Rầm!

Nơi đây trong nháy mắt chấn động dữ dội, trời long đất lở.

...

Tiếp theo mấy ngày nữa trôi qua.

Cả thiên hạ lại trở nên quỷ dị.

Các thế gia vừa mới nhẹ nhõm sau khi Bắc Chu sụp đổ, chuẩn bị cướp lại miếng bánh Đại Huyền vừa đánh mất, nào ngờ liên tiếp mấy ngày, thiên hạ lại thêm ra một số cường giả lạ lẫm.

Tai nạn của Hồng Thiên Môn không phải là duy nhất.

Trong các thế gia, bất kì những ai có thực lực một chút làm thân gia chủ, những ngày gần đây đều có cường giả lạ mặt xông vào tư dinh, tiến hành lôi kéo.

Tiền đề để ‘đồng ý’ chính là ăn một viên “linh đan” thần bí do bọn họ đặc chế.

Còn về tác dụng của linh đan, đương nhiên là có thể đoán ra.

Còn hậu quả của việc từ chối?

Là chết ngay tại chỗ.

Trong lúc nhất thời, Đại Huyền vừa mới bình ổn đã lại bắt đầu sóng ngầm cuộn cuộn.

Gần như tất cả mọi thế lực lớn đều cảm nhận được điều bất thường.

Những ngày này, họ đều biết vượt qua vô tận hải vực chính là đại lục liên miên và thế giới cổ lão.

Những cường giả từ thế giới đó dường như đang liên tục đến!

Tất nhiên, không phải tất cả mọi người đều lựa chọn từ chối trước lời mời của những cường giả xa lạ.

Những kẻ tham sống sợ chết sao mà nhiều.

Dù sao cường giả thần bí có thể phụ trợ hắn trở thành một trong những người cai trị thế giới này, điều kiện đó mấy ai có thể cự tuyệt chứ?

Cho dù phải nuốt độc đan, cũng chẳng sao?

Thiên hạ rộn ràng, đều là lợi lai!

Thiên hạ nhốn nháo, đều là lợi hướng!

Trong lúc toàn thiên hạ đang rối loạn.

Trong tiểu trấn yên tĩnh.

Giang Thạch mở mắt ra, trên mặt lộ ra nụ cười nhạt.

Qua mấy ngày liên tiếp.

Không chỉ thiên phú tiếp theo được mở khóa thành công.

Mà cả công pháp Hỗn Nguyên Long Tượng Công của hắn cũng đột phá lần nữa, đạt đến cảnh giới đệ lục trọng, Lục Long Lục Tượng, cực kỳ đáng sợ.

Nhục thân lại tăng cường không ít.

Việc mở khóa thiên phú thứ 8 cũng khiến hắn vui mừng khôn xiết.

Thiên phú: Kim Cương!!

Kim Cương: không thể phá vỡ, vạn độc bất xâm, kim cương bất hoại, chí cương vô địch!!

“Kim cương, có thể phối hợp tốt với thiên phú Long Tượng của ta, không biết có thể hợp nhất không? Nếu có thể hợp nhất thành một, nói không chừng thiên phú Long Tượng có thể kinh khủng hơn một tầng?”

Mắt Giang Thạch bắn ra tia sáng kì dị, mừng thầm trong lòng.

Việc có được thiên phú thứ 8 này chắc chắn chắc chắn có thể trợ lực cho hắn cực kỳ lớn!!

Dù không thể hợp nhất, thiên phú này vẫn là cực kỳ kinh khủng!!

Không uổng Mông Phóng đã mạnh đến thế, chỉ riêng 【Kim cương bất hoại】 đã đủ xoay chuyển cục diện chiến cuộc!

Giang Thạch không do dự nữa, lập tức bắt đầu thử nghiệm, nhắm mắt lại, vận dụng thiên phú Ngộ Đạo, trán hắn lập tức bốc ra khói trắng mỏng, thân nhiệt nhanh chóng tăng cao.

...

Chương 291: Bách Lượng Long Tượng! 1

Trong phòng.

Khí tức nóng rực, khói trắng phủ kín.

Thân thể Giang Thạch bất động, giống như than nóng cháy hừng hực, nhiệt độ cao hút hết hơi nước trong phòng.

Giống như một chiếc máy tính chạy tốc độ cao, CPU sắp bị đốt cháy vậy.

Thực tế đã chứng minh, việc hợp nhất thiên phú còn khó hơn hợp nhất võ học nhiều.

Dù thiên phú Long Tượng và Kim Cương có nhiều điểm chung, việc dung hợp vẫn không dễ dàng.

Hắn đã ngồi im ở đó mấy ngày liền.

Trong lúc đó chỉ có lúc ăn uống là dừng lại một chút.

Thời gian còn lại đều tập trung vào quá trình dung hợp trong đầu.

Sau vô số lần thất bại...

Cuối cùng!

Nhiệt độ nóng rát trên người Giang Thạch bắt đầu dịu đi, làn khói trắng trên đầu cũng dần tan biến, toàn thân hắn dường như vừa trải qua một phản ứng hóa học, đôi mắt mệt mỏi từ từ mở ra, cả người cảm giác nhẹ nhõm, trong miệng thở dốc.

Quá khó! Quá khó!

Khó hơn lúc hắn ngộ đạo trong biển lôi rất nhiều.

Giống như hấn vừa giao chiến mấy ngày với Đại Tế Tư còn hao tổn tinh thần hơn.

Nhưng khi nhìn thấy số liệu mới trên bảng điều khiển, khuôn mặt hấn lại nở nụ cười rạng rỡ.

“Ha ha ha...”

Long Tượng + Kim Cương!

Thành Bách Lượng Long Tượng!

Bách lượng Long Tượng: Dời sông lấp biển, rỗng lạc tinh thần, không gì không phá chỉ trong một ý niệm, lực lượng nhục thân mỗi ngày tăng lên một vạn cân!!

Từ 100 cân ban đầu, giờ trở thành... 1 vạn cân!

Mắt Giang Thạch không khỏi lóe sáng.

Từ khi đạt đến cảnh giới Hoán Huyết, số lực lượng gia tăng mỗi ngày ban đầu đã không còn đáp ứng được nhu cầu của hấn, thiên phú Long Tượng cũng trở thành vô dụng ngoài có thể thống kê lực lượng của hấn.

Nhưng bây giờ thì tốt rồi.

Bách Lượng Long Tượng!

Mỗi ngày gia tăng một vạn cân!

Điều này khiến hấn một lần nữa chiếm lại thế chủ động ngay từ vạch xuất phát.

“Long Tượng và Kim Cương có thể hợp nhất, các thiên phú khác không biết có thể hợp nhất không?”

Trong lòng Giang Thạch lại sinh nghi.

Ví dụ như thiên phú Thấu Thị, Vạn độc bất xâm, Quy nguyên của hấn, liệu có thể hợp nhất với Long Tượng về sau không?

Nhưng chỉ nghĩ đến quá trình gian nan đau đớn khi hợp nhất lúc này, Giang Thạch liền cảm thấy nhức đầu.

Thôi.

Trong thời gian ngắn hắn thật sự không muốn trải qua cảm giác đó thêm lần thứ hai.

Não của hắn suýt bị cháy hỏng lúc này.

Vẫn là đề dành sau vậy.

Giang Thạch dần hồi phục nguyên khí, ánh mắt lại hướng về bảng điều khiển.

Tính Danh: Giang Thạch

Cảnh giới: Hoán Huyết Cửu trọng thiên.

Công pháp: Cửu cực Lôi Quang Tâm pháp (Độ cửu trọng)

Võ kĩ: Phá Long thương (Độ nhị trọng), Thân Pháp Như Hình Với Bóng (Viên mãn), Vũ Hoa Tật Thiên (Viên mãn), Hồn Nguyên Long Tượng Công (Độ lục trọng), Vô tướng mê ảnh (Viên mãn), Lân Lôi Bộ (Viên mãn), Đại Diệt Băng Thiên Thủ (Độ nhị trọng), Huyền băng chỉ (Độ tam trọng)

Thiên phú: Bách Lượng Long Tượng (3320300 cân), Ngô đạo (Phân tích công pháp, Hợp nhất công pháp), Quy nguyên (Tinh lọc huyết mạch, Phục hồi thương thế), Vạn độc bất xâm (Miễn dịch cực độc, Bỏ qua cực độc, giải độc Máu), Thấu Thị (Bỏ qua ảo giác, tăng cường Trí tuệ, tăng cường Tinh thần), Bôn lôi (Có thể chủ động hấp thu lôi điện, Nắm giữ lôi điện), Phục Chế (Phục Chế siêu phẩm võ học, xác suất rất cao phục chế được võ học mạnh hơn)

Giá trị danh vọng: 180 (đạt đủ 10000 giá trị danh vọng có thể mở khóa thiên phú tiếp theo)

...

“Có thiên phú Bách lượng Long Tượng này, cho dù không làm gì, cũng có thể nhanh chóng tăng thực lực lên.”

Giang Thạch trầm nghĩ.

Tất nhiên, nếu thật sự có nguồn tài nguyên tự động đưa tới cửa, hẳn cũng không từ chối ra tay thu lấy.

Giang Thạch thở nhẹ, tắt bảng điều khiển, liền bước ra khỏi phòng.

Không lâu sau, lại gặp được Trần Huyền Thiên.

Lần gặp này, Giang Thạch lập tức nhú mày.

“Giáo chủ, Đồng Bưu, Tư Đồ Yên bọn họ đâu rồi?”

“Giang Thạch, người đã xuất quan, Thiên Ma tổng đàn phái người đến lần nữa, họ tiếp nhận mệnh lệnh bí mật, đi đón một trưởng lão từ tổng đàn đến.”

Trần Huyền Thiên vẻ mặt nặng nề, có chút lo lắng.

Trong thời gian này, Hắc Liên Thánh Giáo giám thị thiên hạ, hệ thống tình báo liên tục cung cấp tin tức, các biến động bên ngoài gần như không lọt ra ngoài mắt hắn.

Ngay lập tức hắn kể hết mọi chuyện xảy ra trong thời gian qua cho Giang Thạch.

“Nói như vậy, bên ngoài eo biển, không chỉ có một thế lực chú ý đến nơi này.”

Giang Thạch nhú mày.

“Đương nhiên rồi, hải lộ bị phong tỏa hàng trăm năm mới thông suốt được, những cường giả bên ngoài tất nhiên muốn vào xem xét tình hình.”

Trần Huyền Thiên khẽ nói, “Bây giờ chúng đi tìm người phát ngôn ở khắp nơi, chặn chặn một cuộc long tranh hổ đấu nữa sắp xảy ra.”

Giang Thạch cười khỏ, “Long tranh hổ đấu? Để chúng tự đánh lấy, dù sao chí hướng của ta đã không còn ở đây, để chúng tranh đấu thế nào cũng chẳng liên quan đến ta.”

Trần Huyền Thiên hỏi, “Vậy ngươi định rời khỏi nơi này?”

“Phải, giam mình một chỗ cũng không phải điều khôn ngoan, ta muốn nhân lúc này đi xem thế giới bên ngoài rộng lớn.”

Giang Thạch nói.

Cho dù đã có Bách lượng Long Tượng, hắn cũng không muốn ở một chỗ.

Thể chất nhân loại có giới hạn, giống như trước đây cảnh giới Hoán Huyết đã cảnh tỉnh hắn một lần, đạt đến một mức giới hạn nhất định thì không thể tăng thêm nhục thân được nữa, trừ phi phá vỡ giới hạn mới.

Vì vậy, hắn cần rời khỏi nơi này!

Lùi một bước tới nói.

Bây giờ hắn quá chói mắt ở đây rồi, không biết bao nhiêu người đang tập trung vào hắn.

Tiếp tục ở lại chỉ thêm phiền phức cho hắn mà thôi.

“Cũng được, với thiên phú và thể chất của ngươi, rời khỏi nơi này mới là lựa chọn tốt nhất.”

Trần Huyền Thiên nói.

“Giáo chủ có muốn đi cùng với ta không?”

Giang Thạch hỏi, “Có lẽ lục địa bên kia đại hải có phương pháp có thể chữa lành ám thương trong người giáo chủ.”

“Vô dụng thôi, ta hiểu rõ thương thế của mình, ám thương đã thấm vào xương tủy, khó có đan dược chữa được, mạng sống ta đã sắp hết, để ta sống an nhiên mấy năm cuối cùng.”

Trần Huyền Thiên nghĩ rất thoáng, lắc đầu nói.

Chương 292: Bách Lượng Long Tượng! 2

Một đời hắn đã trải qua quá nhiều biến cố và thăng trầm, nay lúc mạng sống sắp đến hồi kết, hắn đã hiểu thấu mọi chuyện.

Giang Thạch hơi suy nghĩ, rồi nói, “Nếu Thiên Ma tổng đàn định ra lệnh cho giáo chủ, giáo chủ sẽ phải làm gì?”

“Ra lệnh? Để mặc họ! Ta là người sắp chết, họ sẽ không chọn ta làm người phát ngôn, nếu họ muốn kiểm soát Hắc Liên Thánh Giáo, cứ để mặc họ thôi, dù sao nhiều năm như vậy, Hắc Liên Thánh Giáo vẫn không thoát khỏi sự khống chế của họ, coi như trở về gốc rễ, cho dù xuống xuôi vàng, lão già ta cũng không hổ với các tiền bối.”

Trần Huyền Thiên bình tĩnh nói.

“Được rồi.”

Giang Thạch đáp, bỗng nhú mày, quay đầu lại, “Ai?”

Vù!

Một tia hắc lôi ào tới từ phía sau Giang Thạch, như con rắn độc xẹt qua, nhanh và tàn nhẫn, mang theo một lực lượng u ám thần bí, thẳng tới Giang Thạch.

Bóng đen lạng lẽ xuất hiện, nhưng lực lượng cực kỳ kinh khủng.

Ngay cả Giang Thạch cũng không khỏi giật mình.

Hắn muốn tránh né, nhưng nếu tránh sẽ để Trần Huyền Thiên phía sau trúng công kích, Giang Thạch đưa tay tóm lấy,

không ngờ tia hắc lôi quỷ dị thay đổi phương hướng khi bàn tay hắc sắp chụp trúng, như một ngọn ma thương xoay ngang thành đâm thẳng, cực kì nhanh.

Giang Thạch hừ lạnh, kích hoạt thiên phú Thấu Thị, thế giới trước mắt như chậm đi, bàn tay lập tức thay đổi, quật ngang.

Rầm!

Tiếng nổ vang khắp sân.

Giang Thạch lão đảo, lập tức chấn nát toàn bộ lực phản chấn trên tay, sắc mặt lạnh lùng, nhìn đến tia sét đen kia.

Chỉ thấy tia hắc lôi kia bị đánh trở về, hóa thành một cái roi đen dài, đầu còn lại là một người nữ tử cao gầy, mặc bộ váy bó sát mềm mại, ngũ quan cực kì sắc sảo, ánh mắt rất lạnh, hai chân thẳng tắp thon dài.

“không tồi chút nào!”

Giọng nữ lạnh băng, nói.

Tiếp đó xung quanh xuất hiện thêm ba người nam tử, tuổi tác khác biệt rõ rệt.

“Không hổ danh Trời Sinh Kim Cương, thật có một chút bản sự, ngay từ đầu ta còn không tin, bây giờ phải tin rồi.”

Một tên nam tử trong đó từ tốn nói.

“Trời Sinh Kim Cương, dù ở Đại Thế giới cũng hiếm, một hòn đảo hoang vu lại có liên tiếp hai tôn, thật khiến người cảm khái.”

Một lão giả mở miệng nói.

“Chàng trai trẻ, có tin đồn ngươi dùng một chiêu thức dẫn dắt thiên uy giết Đại Tể Tư Bắc Chu? Chiêu đó là gì, học ở đâu?”

Người nam tử thứ ba, cảm nhận sắc bén hỏi.

Để lại ấn tượng cực kỳ khó chịu.

Giang Thạch nhăn mày, lạnh lùng nhìn bốn người đột ngột xuất hiện, trước khi kịp mở lời, ngoài viện truyền đến tiếng bước chân vội vã.

Ba người Tư Đồ Yên, Đồng Bru, Lưu Lộ vội vã chạy đến.

”Giang giáo chủ chờ nóng vội!”

Tư Đồ Yên liền mở miệng quát lên, “Họ đều là dòng dõi các trưởng lão thượng đường, được cử đến trợ giúp, còn không mau hành lễ!”

“Dòng dõi trưởng lão thượng đường?”

Giang Thạch hoàn toàn không quan tâm, nói, “Dòng dõi trưởng lão thượng điện lại tự cho là trưởng giả?”

“Làm càn!”

Nữ nhân cầm roi đen lông mày nhăn lại, rít lên, cái roi lại vung ra, chớp nhoáng tám tàn ảnh, tất cả giống hệt thật, phát ra tiếng rít thấu xương, đánh thẳng vào Giang Thạch, nhanh đến mức không thể bắt được quỹ tích.

Tuy nhiên, trong con mắt Giang Thạch, toàn bộ đã nhìn ra, bỏ qua các ảo ảnh, dùng nắm đấm đánh xuống, chính xác rơi vào công kích chân chính.

Bốp!

Một tiếng nổ vang khắp xung quanh.

Giang Thạch lùi lại, tay áo nổ tung, vẻ mặt lạnh lùng, trên nắm đấm không tránh khỏi có vết máu loang lổ.

Cái roi mềm này không giống bình thường!

Chấn chấn là dùng loại vật liệu đặc biệt luyện chế thành!

Nếu không, nhục thân hắc đã không bị thương rồi.

“Hừ, cuồng vọng tự đại!”

Nữ tử cầm chiếc roi đen khinh thường hừ lên.

“Đủ rồi Vân Sa, không cần động thủ, chúng ta đến đây không phải để giết lẫn nhau, đừng quên mệnh lệnh chủ quán, dù sao Giang Thạch cũng là cao thủ của phái ta, đồng môn với chúng ta, thay chúng ta ã diệt trừ cường địch, phải có gia thưởng xứng đáng chứ, không thể thúc ép ngang ngược, đừng để người khác khinh thường Thiên Ma tổng đàn.”

Người nam tử trung niên trầm giọng nói.

Lông mày của Vân Sa nhăn lại, lập tức không lên tiếng nữa, nhưng ánh mắt vẫn ngạo nghễ, cao quý, lạnh lùng nhìn Giang Thạch.

“Giang Giáo Chủ, người đã giết Đại Tế Tư Bắc Chu, đó là công lao lớn, tất cả chúng ta ghi nhớ, khi quay lại tổng đàn, đảm bảo có phần thưởng xứng đáng cho người, hơn thế nữa, tổng đàn giờ có thêm mệnh lệnh mới, chuẩn bị hỗ trợ Hắc Liên Thánh Giáo thống nhất Đại Huyền, vậy nên sắp tới Giang Giáo Chủ còn phải tiếp tục đứng ra, chỉ cần hoàn thành đại sự này, tất cả những gì Giáo chủ muốn, kể cả Thánh Linh Đan, cũng không phải không thể được!”

Người nam tử trung niên nhìn thẳng Giang Thạch, nói.

“Vậy sao? Thật Đa tạ tổng đàn.”

Giang Thạch đáp.

Gọi là mệnh lệnh của tổng đàn, trong mắt hắc chẳng đáng một đồng.

Ban đầu hắc đã định tự tay xử lý ba người Tư Đồ Yên rồi rời đi.

Bây giờ không ngờ tổng đàn lại nhanh chóng phái tới đám người lợi hại như vậy!

Dù sao, bốn người thực lực không tầm thường, có lẽ không thua gì Đại Tế Tư Bắc Chu, cùng một lúc giết hết Giang Thạch cũng cảm thấy phiền phức.

“Giang Thạch, ta nghe nói mối quan hệ giữa ngươi và thượng điện không tệ, thậm chí còn được truyền thụ Huyền Cấp võ học từ trưởng lão thượng điện, nắm giữ không chỉ một môn 【Huyền cấp võ học】 , ta hỏi ngươi, ai là trưởng lão thượng điện đã truyền thụ cho ngươi?”

Đột nhiên, gã nam tử cầm nhon hỏi.

Đôi mắt như kim châm nhìn chăm chú Giang Thạch.

Khi giọng hấn vừa dứt, nữ tử cầm roi cũng mắt sáng rực, chăm chú Giang Thạch.

“Ai mà biết, lúc trưởng lão truyền thụ võ học, không nói tên thật.”

Giang Thạch lắc đầu.

“Nói dối! Vậy võ học dẫn lôi ngươi học ở đâu? Thiên Ma tổng đàn hoàn toàn không có thứ đó!”

Gã nam tử cầm nhon quát.

“Ta tự có cơ duyên của ta? Thế nào? Thứ này đều phải báo cáo tổng đàn à?”

Giang Thạch nhăn mày, nhìn thẳng tên nam tử cầm nhon.

“Ngươi nói gì?”

Gã nam tử cầm nhon đột nhiên quát lớn, dường như cảm thấy rất bất mãn với thái độ Giang Thạch.

Chương 293: Bách Lượng Long Tượng! 3

“Đủ rồi Lỗ Tu, việc này tạm gác lại, hết thầy lấy đại sự làm trọng!”

Người nam tử trung niên ngắt ngang.

Sắc mặt nhăn nhúm của Lỗ Tu sầm xuống, không nói nữa, song ánh mắt không rời Giang Thạch.

“Giang Giáo Chủ, thực lòng xin lỗi, Lỗ Tu và Vân Sa còn trẻ, tính tình nóng nảy, mạo phạm đến giáo chủ, giáo chủ chắc không để ý chứ?”

Người nam tử điềm tĩnh, nhìn Giang Thạch, nói, “Này, tự giới thiệu trước, tại hạ Từ Phong, bên cạnh là Liễu Long, rồi đến Lỗ Tu và Vân Sa!”

Giang Thạch lướt nhìn từng người, gật đầu nhẹ, cũng không nói thêm.

“Các vị thượng sứ từ xa đến, chắc đã mệt rồi, hay là vào trong nghỉ ngơi trước đi.”

Trần Huyền Thiên cười, đứng ra nói chuyện.

“Ừm.”

Người nam tử trung niên Từ Phong gật đầu nhẹ, dẫn đầu nhảy xuống, cơ thể hiện lên, hướng về phía trước.

Ba người còn lại sau khi hần nhảy xuống cũng lần lượt đi, song song bên cạnh hần, cùng đi về phía đại điện.

Trần Huyền Thiên mỉm cười, lập tức bước đi, dẫn đường cho bốn người kia.

Ba người Tư Đồ Yến cũng mỉm cười với Giang Thạch, rồi nhanh chóng đi theo về phía đại điện.

Chỉ riêng Giang Thạch không nhúc nhích, sắc mặt vô cảm, quay người rời đi.

...

Hai giờ sau.

Trần Huyền Thiên cuối cùng cũng đã sắp xếp ổn thỏa cho mọi người, lòng đầy bận tâm, một lần nữa tìm thấy Giang Thạch.

“Giang Thạch, bốn người kia không có ý tốt, chắc không dễ đối phó.”

“Kệ chúng, nếu biết điều cũng có thể bỏ qua, bằng không, ta không ngại tiễn chúng lên đường, chỉ là lúc đó có thể sẽ liên lụy đến giáo chủ.”

Giang Thạch nói.

“Mạng ta cũng không còn bao nhiêu, còn nói gì liên lụy.”

Trần Huyền Thiên lắc đầu nhẹ, “Tuy nhiên ta cần cảnh báo ngươi, Thiên Ma tổng đàn không dễ đối phó, nhất là bốn người kia địa vị không tầm thường, nếu chết ở đây, chắn chắn sẽ chọc ra đại họa, vì vậy không nên giết chúng nếu không cần thiết, nếu muốn đi, có lẽ bây giờ là thời điểm tốt để rời, bọn chúng bây giờ chắc nghĩ không ra ngươi sẽ rời đi.”

“Bây giờ?”

Giang Thạch cười khẩy, “Giáo chủ quá đánh giá thấp bọn chúng.”

Với tính toán của bốn người kia, sao lại không nghĩ đến chuyện này?

Trần Huyền Thiên im lặng một lát, thở dài.

Hóa ra hắn đã già rồi...

...

Đêm buông xuống.

Sao trên trời lấp lánh.

Trong phòng rộng lớn, ánh nến nhảy múa.

Trong bộ giáp bó sát, dáng đẹp cân đối gợi cảm, Vân Sa đi đi lại lại, khuôn mặt lạnh lùng, miệng liên tục mở ra:

“Giang Thạch này nhất định có bí mật, mà còn không nhỏ, nói gì có quen biết với trưởng lão thượng điện, rõ ràng nói bậy, loại võ học dẫn dắt lôi điện vô cùng cao thâm, ít nhất cũng là **【Huyền cấp võ học】**, thứ võ học này trong tông đàn không một ai biết, theo ta thì nên trực tiếp bắt người này, tra khảo xuất xứ bí pháp, bốn chúng ta liên thủ, cộng thêm Tư Đồ Yên và hai tên kia, hoàn toàn có thể dễ dàng bắt lấy hắn.”

“Bớt nói nhảm đi Vân Sa, với thực lực của Giang Thạch, cho dù thực sự bắt được, cũng phải trả ra giá gù, người chịu đựng được hậu quả đó không?”

Người nam tử bên cạnh trầm trọng nói.

“Có Từ Phong sư huynh ở đây, ta không tin chúng ta sẽ phải trả giá lớn lắm.”

Vân Sa lạnh lùng đáp, rồi nhìn xuống người đứng đầu Từ Phong, nói, “Từ Phong Sư huynh, lần này ra ngoài, tông đàn để người quyết định tất cả sao? không phải thật muốn bồi dưỡng Giang Thạch chứ? Giang Thạch trước kia đe dọa Tư Đồ Yên,

xem thường chúng ta, rõ là người không chịu phục người khác, coi chừng dưỡng ra một cái bạch nhãn lang.”

“Giả nhận có quan hệ trưởng lão thượng điện, chỉ riêng tội này cũng đủ xử lý hẩn!”

Bên cạnh Lỗ Tu lạnh lùng, cũng lên tiếng.

“Ta biết các ngươi kiêu ngạo, nhưng muốn áp bách Giang Thạch cũng phải xem thời điểm.”

Đứng đầu Từ Phong sắc mặt nặng nề, lạnh lùng nói, “Hiện các thế lực lớn bên ngoài liên tục đổ bộ, đi tìm người đại diện, các ngươi hay lắm! Cường giả như thế, còn muốn trả một cái đại giới đổi người khác thay vào, còn đòi áp bách, có hợp lý không?”

Nét mặt hẩn lạnh lùng, ánh mắt quét qua như điện, bắt đầu trở nên đáng sợ.

” Từ Phong sư huynh...”

Vân Sa và Lỗ Tu đều thay đổi sắc mặt, lòng nghi hoặc.

“Đủ rồi!”

Từ Phong quát lớn, ánh mắt lạnh lẽo dần tan đi, nói, “Cho dù thật sự muốn đổi phó Giang Thạch, cũng không nên là lúc này.”

Vân Sa và Lỗ Tu lập tức hiểu ra, nhẹ nhõm trong lòng.

Xem ra Từ Phong sư huynh vẫn đứng cùng phe với mình.

“Vậy Từ Phong sư huynh có kế hoạch gì?”

Vân Sa long lanh mắt.

“Kế hoạch gì? Khu sói nuốt hổ, lợi dụng tối đa!”

Từ Phong lạnh lùng nói.

“Ồ?”

Ba người ngạc nhiên.

“Cho hấn một số lợi ích, ta tin hấn sẽ rất hăng hái giúp đỡ chúng ta đối phó các thế lực lớn, vậy sẽ giảm bớt nhiều rắc rối của chúng ta.”

Từ Phong mở lời.

“Ra là vậy.”

“Từ Phong sư huynh quả là mưu kế tốt!”

Ba người khác mỉm cười.

Trong một căn phòng không xa.

Một góc tối đen như mực.

Thân ảnh cao lớn của Giang Thạch đứng im bất động, như ngọn núi lớn, ẩn trong bóng tối, sắc mặt lạnh lẽo, đôi tai tinh tường nghe rõ ràng mọi chuyện bên trong phòng.

Kể từ khi thiên phú Long Tượng và Kim Cương hợp nhất, toàn bộ cơ thể hấn có sự thuế biến kinh thiên động địa, ngoài nhục thân và thừa số huyết dịch lại mạnh mẽ hơn, cả ngũ quan lục giác cũng trở nên nhạy bén bất thường, đặc biệt thị giác và thính giác.

Cho dù bọn họ ở sâu bên trong phòng nói chuyện nhỏ cũng có thể nghe rõ từng câu.

“Không biết sống chết!”

Hấn lạnh lùng, quay người đi thẳng, lập tức biến mất trong bóng đêm đen kịt.

...

Ngày hôm sau.

không ngoài dự đoán.

Bốn người Từ Phong quả thực đến tìm Giang Thạch, bắt đầu phân phát nhiệm vụ.

“Giang Giáo Chủ, tình hình hôm qua đã nói rõ, hiện nay các thế lực lớn bên ngoài liên tục tràn vào nơi này, định thôn tính hòn đảo, trong số này có một thế lực có thể đe dọa Thiên Ma tổng đàn chúng ta, đó là Trường Sinh môn.”

Chương 294: Bách Lượng Long Tượng! 4

Từ Phong ngay từ đầu đã nói thẳng, “Người Trường Sinh môn, vốn là túc địch của chúng ta, chỉ cần gặp mặt là sinh tử định đoạt, lần này bọn họ cử không ít cao thủ qua, có ba trưởng lão dẫn bảy, tám đồ đệ, nhưng ngươi đừng lo, sẽ không để ngươi đối mặt tất cả bọn họ, ngươi chỉ cần dụ hai trưởng lão rời đi là được, trưởng lão cùng các đệ tử còn lại, sẽ có chính chúng ta ra tay tiêu diệt sạch, khi nào giải quyết xong trưởng lão và đám đồ đệ đó, chúng ta sẽ quay lại cứu ngươi.

“Sau khi xong chuyện, ngươi chính là được một cái công lớn!”

“Ta sẽ lập tức đề nghị cấp Thánh Linh Đan, đích thân ban thưởng ngươi, đưa ngươi bước lên cảnh giới Thánh Linh!!”

Từ Phong nói.

“Ba trưởng lão? Để ta dụ hai người? Thực lực của họ như thế nào?”

Giang Thạch hỏi.

“Có lẽ mạnh hơn Đại Tế Tư một chút, nhưng tuyệt đối không phải Linh Thần tứ trọng phản tổ, với thực lực của ngươi, hoàn toàn có thể thoát khỏi, cứ yên tâm, chúng ta sẽ nhanh chóng dọn sạch phần còn lại, sau đó đến tiếp viện ngươi.”

Từ Phong nói.

“Vậy sao? Nhưng bây giờ ta cần bế quan một tháng, sau một tháng, ta sẽ có nắm chắc hơn.”

Giang Thạch đáp lại.

“Làm cần!”

Vân Sa quát lên, quét Giang Thạch một cái, lạnh lùng và khinh thường, “Người thật dám nói, đợi người một tháng? Một tháng sau đồ ăn đều đã lạnh, còn muốn người làm gì dùng!”

“Một tháng quá dài, Giang Thạch, phải chăng người có lo ngại thứ gì?”

Từ Phong hỏi.

“Đúng, thực lực ta thấp kém, thứ lỗi không thể hoàn thành nhiệm vụ.”

Giang Thạch bình thản đáp.

“Phải chăng một tháng sau người mới có thể?”

Từ Phong sắc mặt đngươi lại, “Thời gian dài thế là không thể, ta chỉ có thể cho người năm ngày, năm ngày sau bắt buộc phải khởi hành.”

“Năm ngày?”

Giang Thạch cau mày.

“Ân.”

Từ Phong nói, không cho hấn cơ hội từ chối, xoay người rời đi.

Vân Sa, Lỗ Tu cười nhạt, đi theo Từ Phong.

Giang Thạch lãnh đạm liếc bọn họ, rồi bước vào phòng.

...

Năm ngày trôi qua nhanh chóng.

“Giang Giáo Chủ, người còn việc gì không, ta nói rồi, hôm nay nhất định phải lên đường.”

Từ Phong lạnh lùng nói.

“Rất tiếc, ta cũng nói rồi, năm ngày thì không đủ, ta sẽ không đùa với mạng sống của mình.”

Giang Thạch lắc đầu.

“Người nói gì?”

Lỗ Tu gần giọng.

“Cho thể diện mà không cần! Hảo một cái gia hỏa cho thể diện mà không cần!”

Vân Sa cười lạnh, “Giang Thạch, người nghĩ chúng ta không dám đụng đến người? Đôi khi người nên biết mình thế nào.”

“Ta xưa nay luôn biết bản thân mình ở đâu, bởi thế tuyệt đối sẽ không đùa với tính mạng của mình!”

Giang Thạch vẫn bình thản đáp.

“Người tự tìm đường chết!”

Vân Sa rít lên, roi đen phát ra tiếng kêu, quất thẳng mặt Giang Thạch.

Bốp! Roi lại bị Giang Thạch vỗ ra, tiếng rít đình tai.

“Người!”

Vân Sa sắc mặt kinh sợ nhìn Giang Thạch.

Một bên Từ Phong, sắc mặt cũng đã u ám, nhẫn nại cũng sắp hết, lạnh lùng nói, “Được, thật đúng là Giang Giáo Chủ, hôm nay ta sẽ cho người cơ hội cuối cùng, thêm năm ngày nữa, năm ngày sau, nếu người vẫn cố chấp, đừng trách ta không thông báo trước!!!”

Hắn vung tay, khí thế lạnh lẽo kinh khủng, quay người đi thẳng.

Giang Thạch vẫn bình thản, không hề động đậy, quay lưng bước vào phòng.

Thời gian bay đi.

Lại thêm năm ngày nữa trôi qua.

“Người nói gì? Người vẫn chưa chuẩn bị xong?”

Vân Sa gầm lên, khí ác không thể kiềm chế được nữa, rầm một tiếng, khí thế bùng nổ, cây roi đen hóa thành con rắn kinh khủng, mang theo khí thế đáng sợ vỗ thẳng tới Giang Thạch.

Bốp! Lần này roi đen bị Giang Thạch tóm chặt.

“Buông tay!”

Cánh tay Vân Sa run lên, một khí tức u ám đáng sợ cuộn trào, men theo roi, cuốn về Giang Thạch, vặn vẹo cuồng nổ.

Trong khí tức u ám có cả bảy tám loại lực lượng ghê gớm, u ám, độc tố, xoắn ốc, hủy diệt, rung động...

Giang Thạch nhíu mày, bàn tay nhả ra, roi đen bị Vân Sa giật lại, mặt đối phương tím bầm giận dữ.

“Giang Giáo Chủ, còn nhớ năm ngày trước ta nói gì không?”

Từ Phong sắc mặt lạnh như băng, nhìn chằm chằm Giang Thạch, gằn giọng nói, “Ta nói sau năm ngày buộc phải khởi hành, là buộc phải khởi hành! Người thật tưởng ta không dám đụng vào người? Hay là đang cố tình chơi ta?”

“Được rồi, ta thừa nhận, ta đang chơi các người.”

Giang Thạch bình thản nói.

“Người nói gì?”

Bốn người trợn tròn mắt kinh ngạc, không tin vào tai mình, choáng váng như núi lửa phun trào.

Giang Thạch đang chơi họ?

Đùa bốn họ?

Ngay cả ba người Tư Đồ Yến cũng kinh ngạc tột độ.

Giang Thạch nói những gì đây!

“Đi chết đi!”

Vân Sa không chịu nổi nữa, hét lên, roi đen mang theo tám luồng lực lượng quét thẳng Giang Thạch.

Tuy nhiên lần này, Giang Thạch không nhin nữa, sắc mặt lạnh lẽo, thân ảnh thuần di, chớp mắt bùng nổ, một bàn tay như thanh kiếm khổng lồ, đâm thẳng ra.

Rầm!

Xuyên thẳng qua trước bụng Vân Sa, từ lưng trời ra, máu phun ầm ầm, nội phủ nổ tung.

Toàn bộ thân thể Vân Sa treo trên cánh tay Giang Thạch, thất khiếu trên đầu chảy máu, mắt mở to kinh hoàng không thể tin nổi, cả người run rẩy điên cuồng, hồn lìa khỏi xác.

Sao có thể như vậy?

“Ngươi...”

“Tiện nhận nhảy nhót đủ lâu rồi, còn tưởng mình cường đại thế nào đây.”

Giang Thạch lãnh đạm nói, giọng nói vắng vắng trong tai Vân Sa.

“Vân Sa!”

Từ Phong sắc mặt biến đổi, hét lên, vọt tới lập tức.

Những người còn lại cũng trợn mắt găm lên, ào về phía trước.

Nhưng ngay lúc đó!

Rầm ầm!

Biển Lôi Vạn Trượng, đột ngột bùng nổ.

Vô tận tử lôi bao phủ đất trời, khắp nơi là khí thể hủy diệt...

Mười ngày trôi qua, Giang Thạch không chỉ tăng cường nhục thân!

Hỗn Nguyên Long Tượng của hắn cũng đột phá lần nữa!

Từ lục trọng thiên đột phá lên bát trọng thiên!

Đó chính là biểu hiện khủng khiếp của thiên phú Bách lượng Long Tượng.

Cho dù là tốc độ tăng lực lượng hay tốc độ tu luyện công pháp loại hoành luyện đều vượt xa trước kia!

...

Chương 295: Ra Biển!! 1

Trong sân hoang tàn.

Mặt đất nứt vỡ.

Tường viện sụp đổ.

Khắp nơi bao phủ bởi một thứ khí tức huỷ diệt khó tả.

Ba bóng người đầy máu, mặt tái mét nằm trên mặt đất, lộ vẻ đau đớn và kinh hoàng, mỗi người đều bị thương nặng, gần như hấp hối.

Tất cả đều kinh hoàng tốt độ nhìn về phía Giang Thạch đứng yên lặng ở cách bọn họ không xa.

Sao có thể như vậy?

Làm sao có thể?

Vân Sa kinh hoàng vô cùng.

Giang Thạch thân thể cao lớn, đã biến thành hình dạng đáng sợ cao hơn ba thước, mái tóc đen nhánh như dây thép rủ xuống sau lưng, da khắp người lóe lên ánh sáng đỏ rực rỡ, bề mặt vẫn có những tia sét quán quýt không ngừng.

Thiên phú: Bôn Lôi!

10 ngày qua, ngoài việc [Hỗn Nguyên Long Tượng Công] lại đột phá, cùng với đó là lôi điện trong cơ thể cũng được hần tích trữ đến một độ cao mới.

Lúc này giải phóng hết, một kích chí mạng!

Trên cánh tay phải của hắn, rõ ràng còn treo cơ thể Vân Sa đầy sợ hãi, toàn thân đau đớn vô cùng, cảm giác lục phủ ngũ

tạng gần như vỡ vụn.

“Giang... Giang Thạch, người định làm gì?”

Vân Sa sợ hãi vô cùng.

“Người không thấy ta đang làm gì sao?”

Thanh âm Giang Thạch lạnh nhạt, hai mắt sâu thẳm không chút cảm xúc, nhìn thẳng vào đôi mắt Vân Sa, dường như có thể trực tiếp nhìn sâu vào trong linh hồn nàng, khiến Vân Sa đã sợ hãi lại càng run rẩy, suýt sụp đổ.

“Giang Thạch, ta là nữ nhi của Vân Vận trưởng lão...”

Bộp!

Nàng còn chưa nói xong, cơ thể bị Giang Thạch xé như xé làm hai nửa, máu bắn tung tóe, thi thể rơi xuống hai bên, chết thảm.

Ba người còn lại đều nhô máu, kinh hoàng tột độ nhìn hai nửa thi thể của Vân Sa.

“Vân Sa!”

Bọn họ kêu lên.

Thân hình khổng lồ của Giang Thạch chậm rãi đến gần ba người, vô cảm, nhìn xuống bọn họ, bao trùm một mảng bóng tối lớn.

“Giang Thạch, có chuyện...”

Rầm!

Một tiếng nổ chấn động thiên địa, sóng xung kích cuộn cuộn.

Toàn bộ mặt đất lập tức sụp đổ, lồm xồm, nổi lên vô số đá vụn.

Ba bóng người lập tức bị nghiền nát xuống đất, thịt nát xương tan, thậm chí không chịu nổi.

Chết không thể chết hơn.

Thân thể phình to của Giang Thạch bắt đầu nhanh chóng co lại, quay người đi ra ngoài.

Động tĩnh kinh khủng khiến tất cả người trong viện đều kinh ngạc.

Tư Đồ Yên, Đồng Bưu, Lưu Lộ ba người nhanh chóng chạy từ xa tới.

Nhưng khi thấy Giang Thạch bình yên đi ra, trong khi bốn vị hậu duệ trưởng lão Thượng Đường thì chết thảm, tất cả đều thay đổi sắc mặt, không kịp suy nghĩ, quay người bỏ đi.

“Giang giáo chủ, tại sao phải như vậy!”

Bọn họ la lên.

Rầm!!

Cơ thể Giang Thạch như súc địa thành thốn xuất hiện ngay sau lưng ba người, một bàn tay vỗ tới, sóng xung kích nổ tung, đánh bay cả ba người ra ngoài.

“Tại sao? Ta cũng khó hiểu tại sao các ngươi lại như vậy?”

Thanh âm Giang Thạch lạnh nhạt, đi tới, nói: “Ta chưa bao giờ chủ động trêu chọc ai, cũng không làm phiền ai, Tổng Đàn các ngươi lên đây đã ngạo mạn như vậy, ba tên phế vật các ngươi như thế, bốn tên súc sinh kia cũng như thế, dường như ai cũng có thể như vậy, tại sao chỉ riêng ta không được như vậy? Đất sét cũng có ba phần lửa giận, các ngươi tự cho là đúng có thể chèn ép ta, ta nhân cơ hội phản kích, đây là thiên lý tuần hoàn, nhân quả báo ứng!”

“Khụ khụ, Giang giáo chủ, ta sẵn sàng quy phục ngài!”

Tur Đồ Yên hoảng sợ la lớn.

“Trề!”

Rầm!!

Một đòn [Đại Diệt Băng Thiên Thủ] lập tức vỗ vào trán Tur Đồ Yên, khiến nửa người trên của nàng nổ tung, bay ngang chết thảm.

Hai người còn lại kinh hãi đến cực điểm, hết sức lùi lại, van xin.

Nhưng hoàn toàn vô dụng, bị Giang Thạch một đòn một mạng, thi thể bị đánh thành bùn nhão.

Làm xong tất cả, Lão giáo chủ Trần Huyền Thiên mới xuất hiện ở không xa, sắc mặt phức tạp, thở dài nhẹ.

“Lão giáo chủ!”

Giang Thạch quay lại, nói.

“Ngươi đi đi, đừng bao giờ quay lại nữa, mười ngày nữa sẽ có một thương đội rời đi từ bờ biển phía tây, cứ theo thương đội, ngươi có thể đến được lục địa, đến được thế giới bên kia, hết sức tránh tiếp xúc với người của Thiên Ma Tổng đàn, nếu không, về sau sẽ có vô vàn rắc rối.”

Trần Huyền Thiên phức tạp nói.

Giang Thạch nhẹ gật đầu, nói “Được rồi!”

“Ừm.”

Lão giáo chủ nhẹ gật đầu, lấy một lọ sứ trắng từ trong ngực ra, đổ xuống những xác chết trên mặt đất. Chất lỏng đen từng sợi từng sợi chỉ mới nhỏ xuống, những xác chết lập tức bắt đầu tan chảy nhanh chóng, lách cách, hóa thành những giọt chất lỏng đen, thấm vào lòng đất.

“Đây là gì?”

Ánh mắt Giang Thạch hơi sáng lên.

“Dịch xác thôi, nếu muốn, ta cho người bí phương!”

Trần Huyền Thiên đáp, lấy ra một mảnh giấy từ tay áo, ném thẳng cho Giang Thạch.

Giang Thạch vội đón lấy, lướt nhìn nhẹ, nói: “Cảm tạ Lão giáo chủ, mong Lão giáo chủ sau này bảo trọng!”

Hắn chấp hai tay lại, một lần nữa nhìn lão giáo chủ, cuối cùng triệt để quyết định, quay người bỏ đi, thân ảnh lóe lên, thấp thoáng đã biến mất.

Trần Huyền Thiên ngẩng đầu lên, yên lặng nhìn khoảng không trước mặt, trong lòng sóng gió dâng trào, thở dài nhẹ.

Ai ngờ, hành động vô tình của hắn ngày ấy lại bồi dưỡng được một cường giả như vậy?

Thật không biết về sau số phận hắn sẽ ra sao?

Một nỗi cô đơn buồn bã trào dâng trong lòng, lâu không tiêu tan được.

...

Dãy núi xa xăm.

Nhìn một cái liên trái dài vô tận.

Tốc độ của Giang Thạch cực nhanh, Lôi Lân Bộ và Vô Tướng Mê Ảnh luân phiên sử dụng, toàn thân nhanh đến cực hạn.

Một ngày sau, cuối cùng lại đến Lôi Cốc Sơn Mạch kia.

Nhìn biển sét cuộn cuộn phía trước, sắc mặt hắn bình tĩnh, lập tức tiến lên, lại kích hoạt Thiên Phú [Bôn Lôi], bắt đầu hấp thu lôi đình trong thiên địa.

Tức thì, sấm chớp rền vang, ánh sáng dâng trào.

Toàn bộ khu vực lập tức bị ánh hào quang vô tận bao phủ.

Giống như một biển sấm bao la từ trên cao ập xuống, xuyên thấu vào cơ thể Giang Thạch, cả thiên địa chuyển động.

Lượng lôi điện hấn tích trữ trước đó đã tiêu hao sạch.

Bây giờ phải rời bỏ thế giới này hoàn toàn, tất nhiên phải tích trữ lại lôi điện.

Chỉ như vậy, trên đường đi mới không lo gặp bất trắc.

Rầm rầm!

Hai mươi phút sau, một lực lượng khủng khiếp tỏa ra, lập tức khiến cơ thể Giang Thạch bị văng ra.

Giang Thạch ho ra máu tươi, ánh sáng trắng trên người bùng lên, bắt đầu hồi phục.

“Bí mật của Lôi Cốc này chỉ có thể tìm hiểu ở tương lai, với ngoại quái và Thiên Phú bây giờ của ta, chần chẫn chỉ cần chưa đến 10 năm là đủ tư cách tìm hiểu khu vực này.”

Giang Thạch lau đi máu ở khóe miệng, đứng dậy.

Sau đó lại nhìn Lôi Cốc Sơn Mạch thêm một lần nữa, quay người rời đi.

...

Thiên hạ rộn ràng.

Một mảnh chấn động.

Quả nhiên như Giang Thạch dự đoán, không yên ổn vài ngày thì Đại Huyền lại rơi vào hỗn loạn.

Lực lượng bên ngoài liên tiếp xâm nhập vào hòn đảo, dưới sự trợ lực của bọn hắn, nhiều thế lực mạnh mẽ bắt đầu nổi lên, bắt đầu tranh giành địa bàn, trong lúc nhất thời, Đại Huyền vừa mới yên ổn lại trở nên hỗn loạn.

Các đại thế gia lại chém giết lẫn nhau.

Dẫn đến giang hồ cũng xáo trộn.

Tuy nhiên, tất cả điều này đều không liên quan gì đến Giang Thạch.

Kể từ ngày giao chiến với Đại Tế Tư Bắc Chu, toàn bộ giang hồ ngoài một số truyền thuyết, không còn lưu truyền bất kỳ tin tức nào về hắn.

Ngay cả Thánh Giáo Hắc Liên cũng trở nên đặc biệt điệu thấp.

Chương 296: Ra Biển!! 2

Giống như dấu vết của Giang Thạch hoàn toàn bốc hơi vậy.

...

Vùng duyên hải Tây bộ.

Một chiếc xe ngựa chở đầy hàng hóa di chuyển chậm rãi.

Đến bến tàu xe mới dừng lại.

Triệu Hậu Tài mặc trường bào xám dài, đưa đầu ra khỏi xe ngựa, trước tiên cẩn thận quan sát xung quanh một vòng, xác nhận không có rắc rối gì mới nhảy xuống xe.

Tiếp theo là nữ nhi Triệu Phi Yên và đồ đệ Thượng Quan Vân của hắn.

“Cha, đây là vùng duyên hải phía Tây à? Ở bên kia đại dương thật sự còn một thế giới khác sao?”

Tóc Triệu Phi Yên bay phấp phới, ngẩng đầu lên, nhìn về phía mặt biển xa xa.

Sóng gợn vô tận.

Từng chiếc tàu lớn chở đầy hàng hóa, neo đậu tại bến.

“Đúng vậy, thực ra từ nhiều năm trước, thế giới của chúng ta đã có quan hệ với thế giới bên kia đại dương, chỉ là khoảng ba trăm năm trước, hải lộ dần dần bị phong tỏa, không thể giao thương, đến bây giờ hải lộ mới khôi phục lại.”

Triệu Hậu Tài thở dài nhẹ, nói, “Chỉ cần chúng ta ra khơi, có thể hoàn toàn từ biệt cuộc sống trước đây, ở đó sẽ không ai có thể nhận ra chúng ta nữa.”

“Cha, chẳng lẽ ngươi sợ Giang thiếu hiệp sao?”

Triệu Phi Yên liếc nhìn phụ thân mình, nói.

“Đồ không biết sống chết, còn chưa ngậm miệng lại à? Nếu không phải vì ngươi, bọn ta đâu giống chó nhà có tang như bây giờ?”

Triệu Hậu Tài trợn mắt quát.

“Không thể đổ hết lỗi cho ta chứ? Ai ngờ hắn lại có thể đụng trúng chúng ta nhiều như vậy? Đổ lỗi thì cũng phải đổ cho cha, vận khí của ngươi quá kém, mỗi lần quyết định việc gì cũng gặp phải tên quái nhân đó.”

Triệu Phi Yên lẩm bẩm.

“Đồ đáng chết, im miệng!”

Triệu Hậu Tài quát.

Mặt mày Triệu Phi Yên cau có, lập tức quay đầu đi, không nói nữa.

Thượng Quan Vân bên cạnh chỉ biết cười khỏ, không lên tiếng.

Triệu Hậu Tài lạnh nhạt nói, “Bao giờ ngươi mới được chín chắn như sư huynh của ngươi?”

Nói đến đây, sắc mặt hắn dịu lại một chút, nói tiếp, “Lần ra khơi này, ngoài việc từ bỏ hoàn toàn cuộc sống cũ, còn một lý do khiến ta quyết định, đó là thiên hạ ngày càng hỗn loạn, các cao thủ bên ngoài liên tục xâm nhập thế giới của chúng ta, mấy ngày qua, không chỉ một gia tộc bị chúng xúi giục, một cuộc đại thanh tẩy chắc chắn sẽ bùng phát lần nữa, nếu không đi ngay, đến lúc đó muốn đi cũng không được nữa, trong mắt bọn chúng, chúng ta khác kiến hôi ở chỗ nào?”

“Sur phụ, cao thủ bên kia đại dương thật mạnh đến thế sao? So với Giang thiếu hiệp và Đại Tể Tư Bắc Chu thế nào?”

Thượng Quan Vân không khỏi tò mò hỏi.

“Khó nói, ở cảnh giới đó, ta không thể đo lường được. Nhưng theo ta, Giang thiếu hiệp và Đại Tể Tư Bắc Chu chán vẫn kém xa, thế giới bên kia biển rộng lớn vô tận, tài nguyên cũng dồi dào hơn, những cao thủ được bồi dưỡng ở đó tất nhiên cũng sẽ không yếu, như so sánh một hồ nước nhỏ với một dòng sông lớn, người nghĩ trong hồ nước nhỏ đó có thể xuất hiện cao thủ thế nào?”

“Cũng đúng, không biết khi nào ta mới có thể đạt đến cảnh giới đó?”

Thượng Quan Vân tha thiết ao ước.

“Thôi đủ rồi, các người còn trẻ, đừng mơ mộng quá xa, cố mà đạt đến cảnh giới Nhập Kinh quan thứ 11 đã.”

Triệu Hậu Tài lạnh lùng nói, “Bây giờ các người hãy dỡ hàng trên xe xuống, chuẩn bị lên tàu.”

Thượng Quan Vân và Triệu Phi Yên lập tức gạt đầu, bắt tay vào việc.

Hành lí của bọn họ cũng không nhiều, ngoài vài bộ quần áo thay đổi, còn lại cũng không có gì khác.

“Khởi hành!”

Tiếng hô vang động vang lên trên boong tàu.

Ba bốn thủy thủ dồn sức kéo neo.

Toàn bộ con tàu ba tầng cao khởi động từ từ, trôi dạt về phía xa xăm.

Nhìn quê hương Đại Huyền dần khuất sau làn sương, lòng Triệu Hậu Tài nhẹ nhõm pha lẫn vui mừng sau đại nạn, lại

cũng buồn rầu khi phải xa rời cố hương.

Không biết lần này ra đi là phúc hay họa?

“Nhưng chúng ta hoàn toàn đã chia cắt với quá khứ. Từ nay không ai còn có thể nhận ra chúng ta nữa.”

Triệu Hậu Tài thở dài.

“Ồ, dưới kia là Triệu tiên bối à?”

Đột nhiên, một giọng nói vui mừng vọng xuống từ trên boong tàu.

Chất giọng quá quen thuộc khiến Triệu Hậu Tài tê dại từ đầu đến chân, suýt nhảy dựng lên vì bất ngờ và sợ hãi. Hoàn toàn không thể tin nổi, không suy nghĩ, vội vàng ngẩng đầu lên.

Giọng nói này sao quen thế?

Quả nhiên, khi vừa ngẩng đầu lên, kính ngạc phát hiện một thân ảnh quá quen thuộc, đang đứng cao ngất ở boong tàu tầng ba, vẻ mặt kính hỉ, cúi xuống nhìn hần.

Giang Thạch!

Lại là Giang Thạch!

Không thể nào!

Triệu Hậu Tài trợn mắt kinh hãi, như thấy ma vậy.

Đồ đệ nữ nhi cũng ngạc nhiên sợ hãi, ngược lên nhìn Giang Thạch trên tầng ba.

“Quả thật là duyên phận!”

Thượng Quan Vân lâm bầm.

Chẳng lẽ Giang Thạch cố ý theo dõi điều tra bọn họ sao? Không thì sao lại trùng hợp đến thế?

Hay là sư phụ hần là người xui xẻo nhất thiên hạ?

“Cha, này giờ ta nói gì?”

Triệu Phi Yên ngo ngác nói.

“Triệu tiên bối, quả thật là duyên phận, không ngờ lại gặp các người ở đây nữa? Các người cũng định ra biển à?”

Giang Thạch nở nụ cười, nhảy từ tầng ba xuống.

“Không, không phải, chúng ta lên nhằm tàu, lên nhằm tàu rồi.”

Triệu Hậu Tài vội vã giải thích, đau đớn tự muốn tát chính mình một cái.

Chết tiệt!

Dọc đường hắn đã hết sức cảnh giác, kết quả vẫn gặp được Giang Thạch!

Đùa gì thế này?

“Lên nhằm tàu cũng không thể xuống được nữa, tàu đã khởi hành rồi, phải đợi đến cảng mới xuống được.”

Thuyền trưởng bên cạnh nghiêm giọng nói.

“Triệu tiên bối mang nhiều hành lý thế này còn nói là lên nhằm tàu? Nói dối cũng không phải nói như vậy!”

Giang Thạch lắc đầu.

“Ta... Ta...”

Mặt Triệu Hậu Tài đầy khổ sở, cuối cùng chịu thừa nhận: “Được rồi, Giang thiếu hiệp, không hiểu sao người cũng ở đây? Không phải người ở Hắc Liên Thánh Giáo sao?”

“Ta? Trong lúc rảnh rỗi đi dạo, chẳng lẽ không được?”

Giang Thạch điềm nhiên trả lời, mắt nhìn hải dương xa vời vời: “Nghe nói bên kia đại dương có một thế giới khác, ta

hứng thú muốn đến xem, không biết Triệu tiên bối có hiểu gì về thế giới bên đó không?”

“Người cũng định sang thế giới kia ư?”

Sắc mặt Triệu Hậu Tài phức tạp, nhìn chăm chăm Giang Thạch.

Tên sát tinh này cũng có mục đích giống như ta!

Thật đúng là chết tiệt!

“Thực ra ta cũng không hiểu nhiều lắm về thế giới kia, chủ yếu là đọc trong sách, mà trong sách chẵn chắn sẽ khác với thực tế khá xa. Nếu muốn biết thì ta có thể nói với người.”

Triệu Hậu Tài gật đầu rồi nói:

“Theo ta biết, bên kia đại dương là một lục địa bao la vô tận, tuy nhiên vùng ven biển lại tồn tại một vương triều khổng lồ, gọi là Đại Hoành. lãnh thổ Đại Hoành mệnh Mông vô bờ, nghe nói gấp cả chục lần Đại Huyền, dù vậy triều đình Đại Hoành cũng không yên ổn, sách kể rằng trong nội bộ Đại Hoành vương triều, các môn phái nổi lên khắp nơi, quan hệ phức tạp, quyền cai quản của triều đình càng ngày càng bị thu hẹp, tình hình chung cũng không khác Đại Huyền lúc trước là mấy!

Chương 297: Ra Biển!! 3

Trong Đại Hoành tồn tại thế lực cực lớn, chiếm vị trí bá chủ! Thứ nhất là [Tam Thập Lục Liên Minh]!

[Tam Thập Lục Liên Minh] bao gồm đủ 36 môn phái cực lớn, nghe đâu bất cứ môn phái nào trong đó cũng có thể dễ dàng quét sạch Đại Huyền.

Hơn nữa đệ tử [Tam Thập Lục Liên Minh] được hưởng rất nhiều quyền lợi trong Đại Hoành, chỉ cần trở thành ngoại môn cũng được miễn quân dịch, thuế khóa, bỏ qua được rất nhiều phiền phức.”

Triệu Hậu Tài nói.

“Ồ? Người Đại Hoành vẫn phải tòng quân sao?”

Giang Thạch ngạc nhiên hỏi.

“Đương nhiên, quyền lực của triều đình tuy không khổng chế nổi mấy thế lực lớn nhưng nội bộ các thế lực kia đều có quân đội riêng, tất võ giả ngoài quyền cai quản của bọn họ đều phải tòng quan, ai dám trốn quân dịch đều khó sống! Chỉ có trở thành đệ tử của họ mới được miễn quân dịch, thậm chí thuế khóa cũng giảm đáng kể. “

Triệu Hậu Tài nói tiếp:

“Ngoài ra, muốn mua những tài nguyên quan trọng khác thì cũng phải là đệ tử [Tam Thập Lục Liên Minh], nếu không, giá sẽ cao gấp ba lần người khác, nên đa số người vào Đại Hoành đều tìm cách gia nhập Liên Minh, vị thế của liên minh này có thể nói là siêu nhiên.”

“Thế à?”

Giang Thạch suy nghĩ: “Vậy thì [Tam Thập Lục Liên Minh] gia nhập môn phái nào tốt hơn, tiền bối biết không?”

“Cái này ta không rõ lắm, cần phải đến đó tự điều tra.”

Triệu Hậu Tài đáp.

“Được rồi, ngoài [Tam Thập Lục Liên Minh] còn thế lực lớn nào khác nữa không?”

Giang Thạch hỏi.

“Còn Thánh Đường, Trường Sinh Môn, Thiên Ma Giáo, Huyền Long Môn.”

Triệu Hậu Tài lần lượt giới thiệu:

“Thánh Đường là tổ chức hết sức bí ẩn, sách cổ ghi lại, bọn họ rất thích náo loạn thiên hạ, gần như mọi sự kiện lớn trong thiên hạ đều có bóng dáng của bọn họ, tóm lại là thế lực không ai muốn dây vào.

Trường Sinh Môn thì là môn phái chính thống đứng đầu trong Đại Hoành, thuộc chính phái, dẫn đầu các môn phái chính đạo, không ai sánh bằng cả uy danh lẫn thực lực.

Còn Thiên Ma Giáo thì là đối lập của Trường Sinh Môn, trong Đại Hoành có chính có tà, hai bên thù địch, đều là những thế lực đứng đầu thiên hạ, Thiên Ma Giáo là thuộc phe tà, hơn nữa còn là lãnh tụ của [Tà Đạo Lục Phái].

Còn Huyền Long Môn thì là thế lực trung gian, hoạt động giữa các thế lực khác, rất thích kinh thương, nghe nói trên bảy thành sinh ý trong Đại Hoành nằm trong tay họ...”

Triệu Hậu Tài đều kể hết những gì mình biết cho Giang Thạch nghe.

Trong lúc đó Giang Thạch liên tục hỏi để kiểm chứng thông tin.

Tiểu là về nhiều vấn đề, Triệu Hậu Tài cũng hiểu khá mơ hồ.

Hắn chỉ đọc được trong sách, mà nội dung sách đã không được cập nhật được hàng trăm năm rồi.

Giờ liệu Đại Hoành có còn tồn tại hay không vẫn khó nói.

“Nếu người thực sự muốn gia nhập một thế lực nào đó thì ta đề cử người gia nhập [Tam Thập Lục Liên Minh]. Còn môn phái nào trong Liên Minh thì cần Giang thiếu hiệp tự tìm hiểu.”

Triệu Hậu Tài đáp.

Tam Thập Lục Liên Minh, liên quan đến 36 loại truyền thừa khác nhau, bao quát vạn vật, không có gì là không có.

Đối với người ngoại lai, đề phòng cũng không mạnh như vậy.

Còn các liên minh khác trong việc tuyển chọn đệ tử đều phải kiểm tra xác nhận thân phận nhiều lần, khá rắc rối.

Đặc biệt là Trường Sinh Môn và Thiên Ma Giáo.

Hai bên là kẻ thù truyền kiếp, đối địch nhau, đều sợ bị đối phương cài nội gián vào trong nội bộ.

“Được rồi, đa tạ Triệu tiền bối, có dịp ta sẽ mời tiền bối ăn cơm.”

Giang Thạch đáp, trong lòng vẫn đang suy nghĩ sâu xa.

Không ngờ Thiên Ma Tổng Đàn có địa vị cao thế.

Là một trong những thế lực bá chủ!

Chẳng trách Thánh Giáo Hắc Liên dù trốn tránh bao năm vẫn không thoát khỏi sự khống chế của bọn chúng.

Với lực lượng đó, nghiền nát Thánh Giáo Hắc Liên chỉ như đạp chết con rệp vậy.

Đáng tiếc, hắc và thế lực này đã định sẵn không đội trời chung!

“Không có gì, Giang thiếu hiệp quá khách khí rồi.”

Triệu Hậu Tài liên tục cười khúm núm.

Hắn đã quyết định, vừa lên bờ sẽ lập tức tránh xa Giang Thạch, càng xa càng tốt.

...

Mặt trời mọc mặt trời lặn.

Thời gian trôi qua.

Con tàu không lò trôi êm đềm trên mặt biển.

Sóng vỗ rì rào, bát ngát vô tận.

Toàn bộ mặt biển thật sự bao la hùng vĩ.

Những ngày tháng khác lạ và mới mẻ.

Đã mười ngày kể từ lúc Giang Thạch lên tàu.

Mười ngày trôi qua, vẫn không thấy dấu hiệu nào của đất liền, nhìn xa tít tắp chỉ thấy một màu trắng xóa, không nhìn thấy gì cả.

Phía sau vẫn còn khá nhiều thuyền buôn.

Trên boong rộng lớn.

Bốn người Giang Thạch ngồi uống rượu, thưởng thức hải sản và liệt tử đặc trưng của hải dương, Giang Thạch hỏi: “Tiền bối có biết còn bao lâu nữa mới cập bến?”

“Theo ghi chép trong sách, từ Tây duyên hải chỉ cần mười sáu ngày là có thể cập bến của Đại Hoành. Tính tính thời gian, còn khoảng sáu ngày là tới bến được rồi.”

Triệu Hậu Tài đáp.

“Sáu ngày.”

Giang Thạch lâm bầm, cũng không gấp gáp lắm.

Dù sao bây giờ cứ mỗi ngày trôi qua lại tăng thêm một vạn cân lực lượng.

Ngay cả không tu luyện thực lực cũng đang gia tăng liên tục.

...

Vù vù vù âm âm âm!

Bão tố ập đến, mặt biển nổi sóng dữ, nước vô tận cuộn cuộn xoáy, mưa rào đập lia lịa từ trên trời xuống, tạt vào mặt biển và con tàu lên xuống dữ dội.

“Bão đến rồi!”

“Nhanh quay buồm!”

“Mọi người níu chặt vào!”

Trên boong rối loạn, các thủy thủ hoảng hốt, hết sức vịn dây thừng, muốn thay đổi hướng buồm.

Nhưng con tàu nhấp nhô quá mạnh, rung động dữ dội, trong biển sóng cuộn cuộn, đảo trái phải, khiến bọn họ loạn choạng.

Có người bị gió thổi bay khỏi boong, la hét rồi biến mất trong biển đen thẫm.

“Nhị Hổ Tử!”

Có tiếng hét hoảng hốt.

Rầm một tiếng, cánh buồm bị gió thổi bay loạn xạ, cột buồm suýt gãy đôi, con tàu lắc lư mạnh hơn, bắt đầu lệch hướng.

“Các vị khách nhân trên tàu, hãy giúp chúng ta, nếu buồm bị đứt hẳn, tàu sẽ lật úp, lúc ấy ai cũng phải chết!”

Thuyền trưởng hét to, tiếng hấn vang vọng trong bão tố.

Các hành khách đều hoảng loạn.

Nhiều nhân sĩ giang hồ nhảy tót ra, vội vã nắm lấy dây thừng.

Nhưng trong bão tố, buồm tàu nặng trĩu và lực gió quá mạnh, thậm chí dù tập hợp lực lượng của cả bọn cũng không xoay chuyển được, thậm chí còn có vài người giang hồ bị gió thổi lạc xuống biển, tiếng kêu thảm thiết vang lên rồi mất hút.

Lúc này, trời mưa càng lớn!

Thân tàu rung chuyển dữ dội, lắc lư trái phải, suýt bị lật úp. Tiếng sấm rền vang khắp bầu trời.

Đúng lúc đó!

Trong phòng đóng cửa, Giang Thạch nhả mày, mở mắt ra, thân hình đột ngột lao ra ngoài, nhìn buồm tàu sắp bị xé rách bởi cuồng phong, một tay giật lấy sợi dây thừng cột buồm.

Phập!

Toàn bộ cánh buồm bị hấn kéo thẳng, tạo thành góc ba mươi độ so với hướng gió. Như vậy, lực gió tác dụng lên buồm giảm đáng kể.

Con tàu không lờ cũng dần ổn định trở lại.

Mặc dù vẫn chao đảo theo sóng, nhưng đã không còn nguy cơ lật úp nữa.

Thấy tàu vẫn trong bão gió, Giang Thạch cau mày, cột chặt sợi dây vào thanh công bên hấn rồi nắm mũi tàu nhảy xuống biển.

Mọi người kinh hãi hô toáng lên.

Nhưng chưa kịp phản ứng, thấy Giang Thạch lao xuống nước, kéo mũi tàu, bơi nhanh trong dòng sóng cuộn cuộn.

Theo sự di chuyển của hắn, cả con tàu lao về phía trước, như được lắp động cơ siêu mạnh lướt qua sóng gió.

Ai nấy đều mở to mắt, kinh ngạc tột độ.

Trời ạ! Hắn là thường luông không lò à?

Ừ ù ù ù!

Thế là, Giang Thạch bơi điên cuồng dưới mặt biển, hai tay vung vẩy, đẩy thân tàu khổng lồ cứ như không có chút trọng lượng nào.

Hơn hai tiếng, hắn lôi được con tàu ra khỏi vùng sóng lớn.

Phía trước, ánh nắng xuyên qua mây đen.

Thủy thủ trên boong reo hò sung sướng, cảm giác thoát chết.

Rầm!

Giang Thạch nhảy vọt lên, lại từ dưới đại dương nhảy lên, thở dài nhẹ nhõm, vung tay ném mũi tàu sang một bên, nói: “Đến cảng, nhớ gọi ta!”

Rồi bước lên căn phòng ở tầng ba.

“Thần tiên sống a!”

“Đa tạ thần linh cứu mạng!”

Dưới boong, tất cả mọi người đều quỳ xuống cảm tạ.

“Quái vật, thật sự là quái vật!”

Triệu Hậu Tài lảo bầm, chân động vô cùng.

Trong phòng, quần áo Giang Thạch đã khô ráo. Nhìn bảng điều khiển trước mắt, hắn suy nghĩ.

“Làm chuyện nhỏ nhặt thế này, không biết giá trị danh vọng có tăng không?”

...

Chương 298: Định Cư Và Quân Dịch! 1

Mặt trời mọc rồi lặn.

Thời gian trôi qua nhanh chóng.

Đã gần nửa tháng trôi qua.

Do bão tố trước đó, khiến cho đường đi của tàu bị lệch rất xa khỏi hướng ban đầu, phải vòng qua một lúc lâu mới tìm lại được đúng hướng.

Nửa tháng sau.

Một lục địa rộng lớn cổ xưa cuối cùng cũng hiện ra ở xa xa, toát ra một khí tức cổ kính nặng nề, trường tồn mãi mãi, khiến người ta kinh ngạc.

Tất cả các thủy thủ trên boong tàu đều trở nên bồn chồn.

“Đến nơi rồi, nhanh nhìn, trước mặt chính là bến Xuất Vân.”

“Bến Xuất Vân của Đại Hoành Vương triều!”

“Cuối cùng cũng đến nơi rồi.”

Nhiều người đều vui mừng hô lên.

“Tổ tiên phù hộ, cuối cùng cũng tới.”

Triệu Hậu Tài cũng chấp tay lại, thở ra một hơi thật dài.

“Đúng vậy, may mà có tổ tiên phù hộ, nếu không thì suýt nữa đã bị cá mập ăn thịt rồi.”

Tiêu Phi Yên lau mồ hôi lạnh, lên tiếng nói.

Triệu Hậu Tài lập tức trừng mắt nhìn nàng, trừng đến nỗi Tiêu Phi Yến im miệng, không dám tiếp tục nói nữa.

“Tiêu tiên bối, không biết lên bờ rồi, ngươi định làm gì?”

Giáng Thạch hỏi.

“Cái này, ta tạm thời cũng chưa nghĩ ra, đúng rồi, Giang thiếu hiệp xác định sẽ gia nhập 【Tam Thập Lục Thiên Minh】 rồi chứ?”

Triệu Hậu Tài nở nụ cười, nói: “Với tu vi và thiên phú của ngươi, gia nhập 【Tam Thập Lục Thiên Minh】 , nhất định sẽ có đại thành tựu, chắn chắn sẽ bay cao bay xa.”

“Bay cao bay xa thì không cần thiết, chỉ cần có thể trốn đi quân địch thôi.”

Giáng Thạch đáp.

“Đúng vậy a.”

Triệu Hậu Tài gật đầu.

Phía trước, bên cảng khổng lồ đậu đầy thuyền bè.

Không ít chiếc thuyền lớn nhìn bề ngoài cũng vừa mới khởi hành, gương buồm ra đại dương, đi về phía xa xa, mục đích dường như đều là hòn đảo nơi họ ở trước đây.

Chiếc tàu chậm rãi cập bên sau hai ngày lênh đênh gần bên nữa.

Tất cả thủy thủ và nhân sĩ giang hồ tức khắc thả lỏng, bắt đầu rời khỏi boong tàu.

“Trời ạ, ngồi trên tàu suốt hai tháng, quần ta cũng mọc cỏ rồi, huynh đệ ta đi, lên bờ tận hưởng!”

“Ha ha ha, tiểu tử ngươi vẫn là không trung thực như vậy.”

“Nghe nói gần bến tàu có Mười Dặm Hoa Tràng, có thể dành riêng cho người nghỉ chân, ta cũng nên đi thử.”

“Đi thôi!”

...

“Bao vây tất cả, không cho ai rời đi.”

Bỗng, một tiếng quát đầy uy nghiêm từ đối diện bến tàu vọng lại.

Tiếp theo là những tiếng bước chân vang dội, âm ỉ như một đám đông, khiến đám người trên bến tàu đều thay đổi sắc mặt, nhanh chóng tránh né.

Chỉ thấy một đám binh sĩ thân hình cường tráng, mặc áo giáp đen, tay cầm binh khí, từ xa chạy tới nhanh chóng, dày đặc như kiến, ước chừng gần trăm người.

Mỗi người đều khí tức mạnh mẽ.

Những người vừa bước xuống boong tàu, thấy đám binh lính xuất hiện thì đều thay đổi sắc mặt, dừng bước.

“Tên tướng quân quân này, chúng ta là thương thuyền của Phúc Viễn thương hội, đều là người một nhà, không biết các người có việc gì?”

Thuyền trưởng đi tới, cúi mình hỏi.

Bốp!

Đáp lại hần là một cái tát, tức thì quật ngã hần ra, máu me đầy mặt, kêu thảm thiết.

“Nói nhảm! Ta không hỏi ngươi, ngươi nói cái gì?”

Tên tướng quân lạnh lùng nói, thân hình cường tráng, da trắng, còn rất trẻ, chỉ có đôi mắt hẹp dài, mang chút khí chất âm độc.

“Bắt hết, không được bỏ sót một ai!”

Hắn đột nhiên quát.

Đám người sau lưng lập tức áp sát, lấy ra còng tay, bắt đầu nhanh chóng xiềng tay những thủy thủ và nhân sĩ giang hồ, ngay cả tay Giang Thạch cũng bị xiềng.

Hắn cau mày, lập tức nhận ra chất liệu của cái còng này.

Tinh Thần Vẫn Thiết!

“Đi mau!”

“Còn đứng đó làm gì? Đi mau!”

Bốp bốp bốp!

Vừa bị còng, đám lính lập tức quát roi vào người đám thủy thủ và nhân sĩ giang hồ, khiến chúng kêu la thảm thiết, hoảng loạn bỏ chạy.

Có một cái roi vung tới, nhắm thẳng mặt Giang Thạch.

Giang Thạch cau mày, tóm lấy.

“Ngươi dám chống cự? Tìm chết!”

Tên lính giận dữ, đột nhiên rung mạnh cái roi, một luồng khí xoáy ốc lao tới Giang Thạch.

Giang Thạch nhíu mày, để mặc luồng khí xoáy đó, cơ thể không nhúc nhích, vung tay nhẹ nhàng một cái, tên lính đổi sắc mặt, kêu lên một tiếng, thân thể mất kiểm soát bay ngược ra sau, cơ thể co quắp như bị điện giật.

Các binh lính khác đổi sắc mặt.

“Tìm chết!”

“Mang Tinh Thần Vẫn Thiết còn dám chống cự!”

“Đánh chết hắn!”

Bọn hấn vung roi về phía Giang Thạch.

Kết quả Giang Thạch vung tay nhanh như chớp, tóm gọn tất cả, xiết chặt trong tay.

“Ngươi!”

Đám binh lính đổi sắc mặt.

“Các vị, chúng ta từ xa mà đến, phạm vào tội gì để bị đối xử như thế?”

Giang Thạch nói chuyện ôn hòa nhất có thể.

“Hừ! Hóa ra là cường giả. Nhưng dù là cường giả, nơi này cũng không phải chỗ ngươi có thể tung hoành!”

Tên tướng quân trả lời, nhìn chăm chăm Giang Thạch.

“Đại nhân hiểu lầm, ta không có ý tung hoành, ta chỉ muốn biết chúng ta phạm tội gì? Tại sao lên đây đã bị đối xử như thế này?”

Giang Thạch nói.

“Tội gì? Các ngươi nhập cư bất hợp pháp, có hộ tịch không?”

Tên tướng quân quát.

“Hộ tịch?”

Giang Thạch nhíu mày, quả thật không biết khi lên bờ phải có hộ tịch, cũng chưa ai nói với hấn.

Hóa ra thế giới bên kia quản lý eo biển nghiêm ngặt đến thế.

“Hừ! Nói vậy là không có à?”

Tên tướng quân lạnh lùng nói, quắc mắt: “Không có hộ tịch còn dám phản kháng, còn nói không cần rõ! Xem lãnh địa của 【Hắc Long quân】 ta thành cái gì!”

“Đại nhân thứ lỗi, hộ tịch ta thực sự không có, nhưng ta có thể bổ sung, không lẽ ngay cả làm bổ sung cũng không cho?”

Giang Thạch hỏi.

“Bổ sung? Nói thì dễ, ai biết các người có phải gián điệp không?”

Tên tướng quân lạnh lùng nói, “Huống chi đã làm bị thương người ta, còn muốn đi dễ dàng, đâu có đơn giản thế! Người quỳ xuống!”

Oành!

Hắn vung một cái nhuyễn roi đen, phát ra tiếng ken két, trong nháy mắt vung tới mặt Giang Thạch.

Bốp! Roi đen trúng ngay mặt Giang Thạch.

Nhưng Giang Thạch vẫn đứng vững, trên mặt không có dấu vết gì, trái lại cái roi bị một luồng lực lượng kinh khủng chấn nát bấy, bay tứ tung.

Tay của tên tướng quân cũng bị chấn tê dại.

“Người!”

Tên tướng đôi sắc mặt.

Làm sao có thể?

Hắn thực sự từ hòn đảo hoang tàn kia đến?

Chỗ đó làm sao có tồn tại kinh khủng như vậy?

Bị phong vẫn kinh lực nhưng nhục thân vẫn kinh khủng như vậy!

“Đại nhân, tìm chỗ khoan dung mà độ lượng, đủ rồi chứ?”

Giang Thạch nói không cảm xúc, siết tay, đóng roi trong tay bị xiết thành bột.

Đám binh lính đôi sắc mặt, sợ hãi nhìn Giang Thạch.

“Tốt, tốt, ngươi là ai? Có dám để lại tính danh?”

Tên tướng quân gằn giọng hỏi.

“Ngươi vẫn là đừng biết tên ta thì tốt hơn.”

Giang Thạch lạnh lùng đáp.

“Ngươi!”

Tên tướng quân cực kỳ tức giận, nhưng cũng không dám nói thêm cái gì: “Được, ta nhớ ngươi rồi, ta cho ngươi thời gian bổ sung, còn đám người kia ta đưa đi hết!”

Hắn ra lệnh cho đám lính.

Ba người Triệu Hậu Tài hoảng sợ.

“Thiếu hiệp...”

Triệu Hậu Tài cầu cứu nhìn Giang Thạch.

“Đại hiệp cứu mạng, cứu chúng Ta!”

“Phải đấy, đại hiệp!”

Đám người đều cầu cứu Giang Thạch.

Chương 299: Định Cư Và Quân Dịch! 2

Giang Thạch cau mày nói: “Đại nhân, ba người này là bằng hữu ta, lai lịch giống ta, rất trong sạch, cho họ một cơ hội!”

Hắn chỉ có thể bảo trụ được bằng hữu.

“Thả bọn chúng ra!”

Tên tướng quân giận dữ ra lệnh.

Binh lính lập tức thả Triệu Hậu Tài và nữ nhi đệ tử của hắn ra, sau đó áp giải tất cả đi.

Trước khi đi, tên tướng quân căm hận nhìn Giang Thạch rồi mới rời đi.

Triệu Hậu Tài thở phào.

“Đa tạ thiếu hiệp.”

Triệu Hậu Tài nói.

Đám người ở bến tàu bàn tán ồn ào.

“Không hay rồi, người trẻ tuổi đó chọc giận Hắc Long quân!”

“Đắc tội Tần công tử Hắc Long quân, sau này nửa bước khó đi a!”

“Dám chọc cả Hắc Long quân, khá lắm!”

“Nói đi cũng phải nói lại, thực lực của người trẻ tuổi đó thật kinh khủng, bị Tinh Thần Văn Thiết khóa lại mà vẫn có thể trấn áp Hắc Long Quân! Thật sự hiếm thấy a!”

...

“Hắc Long quân?”

Giang Thạch lặp lại, hỏi: “Triệu tiên bối có biết thế lực này không?”

Về mặt Triệu Hậu Tài phức tạp đáp: “Trong sách từng đọc qua, đây là một đội quân độc lập trực thuộc Tam Thập Lục Liên Minh, Hắc Long quân.”

“Ồ? Chúng là thế lực của Tam Thập Lục Liên Minh?”

Giang Thạch hỏi.

“Đúng vậy.”

Triệu Hậu Tài gật đầu.

“Ừ, vẫn là đi trước đã, tìm cách làm được hộ tịch rồi tính.”

Giang Thạch nói: “Triệu Tiên bối có hiểu về sự tình hộ tịch không?”

“Trên đường ta có nghe người ta nhắc tới, chế độ hộ tịch của Đại Hoành vương triều thực ra không nghiêm ngặt như trong tưởng tượng của ngươi, chỉ là bỏ tiền là xong, thậm chí muốn gia nhập Tam Thập Lục Liên Minh cũng có thể bỏ tiền là được, đúng rồi, Giang thiếu hiệp đã chọn được môn phái nào trong Tam Thập Lục Liên Minh chưa?”

Triệu Hậu Tài hỏi.

Tam Thập Lục Liên Minh đại biểu cho 36 loại truyền thừa.

Mỗi truyền thừa đều có độc đáo, ưu điểm riêng.

“Chọn được, ta định gia nhập Kim Linh Môn.”

Giang Thạch đáp.

Trong 36 môn phái, hắn đã hỏi kỹ Triệu Hậu Tài về từng môn phái, dù Triệu Hậu Tài hiểu không sâu nhưng cũng đủ

kiến thức để tham khảo.

Kim Linh Môn là môn phái lớn trong Tam Thập Lục Liên Minh chuyên về chủ tu nhục thân. công pháp chủ yếu đều là hoành luyện.

Đặc biệt là 3 công pháp mạnh nhất.

【Cửu Chuyển Kim Thân Quyết】 , 【Lục Đạo Luân Hồi Kinh】 , 【Cửu Long Phách Ma Thể】 , đều là công pháp đỉnh cấp trong loại hoành luyện, mỗi công pháp đều là Huyền Cấp Thượng Phẩm Võ Học.

Tu thành, nhục thân vô song, lực lượng viển thiên!

Ngoài 3 công pháp mạnh nhất, còn mấy công pháp hoành luyện nổi danh khác như 【Hắc Sát công】 , 【Hổ Sát công】 , 【Long Sát công】 , 【Hùng Sát công】 , đều là công pháp nhất tuyền loại hoành luyện dành cho đệ tử.

Chỉ cần nhập môn, bất cứ đệ tử nào cũng có thể tùy ý chọn một trong các công pháp hoành luyện đó để tu luyện. Chỉ có đệ tử chân truyền mới có cơ hội được truyền thụ ba môn võ học tối cường.

Có thể nói, Kim Linh Môn sinh ra dành cho Giang Thạch.

Với tư chất của hắn, vào môn phái này chắn chắn, tương lai bất khả hạn lượng.

“Kim Linh Môn? Cũng được.”

Triệu Hậu Tài gật đầu.

Đám người rời bến tàu, hỏi thăm nhanh chóng tìm ra nơi làm hộ tịch.

Dưới sự giảo hoạt lời đời của Triệu Hậu Tài, mỗi người chỉ cần bỏ 200 lượng bạc, hộ tịch đã tới tay.

“Giang thiếu hiệp, giờ hộ tịch đã xong, chúng ta cáo từ trước đây.”

Triệu Hậu Tài nói, đưa hộ tịch cho Giang Thạch.

Dù vừa được Giang Thạch cứu, nhưng hắn cũng không dám ở lâu với Giang Thạch, sợ hắn đột nhiên bạo phát giết người.

Giang Thạch là loại người gì, hắn hiểu rõ hơn ai hết. Đừng nhìn vừa nãy Giang Thạch hòa ái dễ nói chuyện, một khi sát tính nổi lên đồ tông diệt tộc cũng không ghê tay.

Cũng thì thế mà hắn càng kiên định phải cách càng xa Giang Thạch càng tốt.

Chỗ này khác với Đại Huyền!

Bị Giang Thạch liên lụy, nói không chừng sẽ chết lúc nào không hay.

“Cũng được.”

Giang Thạch gật đầu, không giữ lại.

“Vậy Giang thiếu hiệp bảo trọng, có duyên giang hồ gặp lại.”

Triệu Hậu Tài chấp tay, lập tức dẫn nữ nhi và đệ tử đi xa.

Triệu Phi Yên còn quay lại nhìn Giang Thạch, nhưng nhanh chóng bị Triệu Hậu Tài kéo đi, biến mất trong đám đông.

Giang Thạch suy ngẫm, thu tầm mắt, nhìn giấy hộ tịch trên tay, quyết định:

“Đi Kim Linh Môn trước, nhập môn rồi tính.”

Hắn nhanh chóng tìm hiểu và đi tới vị trí của Kim Linh Môn.

Nhưng khi đến nơi mới biết thời gian tuyển đệ của Kim Linh Môn còn phải đợi một tháng nữa.

Đành miễn cưỡng rời đi.

“Thôi, chỉ còn một tháng, trong thời gian đó, nhục thân của ta vẫn có thể tăng mạnh.”

Hắn rời đi.

Không lâu sau, Giang Thạch thuê một tiểu viện tĩnh mịch, rời xa phố phường, rất vừa ý hắn.

.

.

.

Hắn luyện công, dạo chơi, thưởng trà uống rượu mỗi ngày.

Thời gian trôi nhanh.

Cũng rất nhàn hạ và thư thái.

Trong thời gian này, không ai đến gây sự, cũng không xảy ra xung đột.

Khiến Giang Thạch phần nào quen với cuộc sống bây giờ.

Đã bao lâu rồi hắn không qua được thời gian như thế này, kể từ khi Chân Võ Quán bị thúc ép ra chiến trường.

Sự yên bình hiếm hoi này thực sự để hắn hưởng thụ.

“Giang huynh, ta lại tới uống rượu với ngươi, không phiền chứ?”

Bỗng một giọng nói vang vọng từ ngoài cửa.

Giang Thạch quay lại, mỉm cười: “Là Chu đại ca, mời vào.”

Người đến thân hình cường tráng, mặc áo vải thô, tay trái cầm bình rượu, tay phải cầm gà quay, cá nướng.

Người này là Chu Nguyên, hàng xóm sống gần tiểu viện của hắn.

Hai người tình cờ nhận thức, Giang Thạch thường hỏi hắn nhiều vấn đề ở thế giới này, dần trở thành bằng hữu.

“Còn mười ngày nữa là đợt tuyển quân, mỗi năm cứ vào thời điểm này là gà bay chó sủa, cả thành náo loạn, không biết sẽ có bao nhiêu gia đình tan nát.”

Chu Nguyên rót rượu mạnh, thở dài.

“Ồ, mỗi đợt tuyển quân đều có người chết à?”

Giang Thạch hỏi.

“Đương nhiên.”

Chu Nguyên坦然 trả lời, “Quân nhu của Đại Hoành vương triều cực kì khắc nghiệt, chẳng những phải đối đầu với các loài yêu thú, đôi khi còn phải vào núi tiêu diệt đủ loại ngưu quỷ xà thần. Mỗi lần xong quân dịch, ít nhất cũng phải chết hai ba phần mười. Lâu ngày, quân dịch trở thành ác mộng, nên mỗi lần tuyển quân, nhiều người lại bỏ trốn. Tuy nhiên, bất kì ai bỏ trốn, chống lệnh, bị bắt được kết cục đều cực kỳ thảm khốc, gần như không thể sống sót. Mỗi đợt tuyển quân khoảng mấy chục vạn người chết.”

“Dã man như vậy?”

Giang Thạch cau mày.

“Phải, đôi khi cũng thật khó hiểu, ai cũng biết chạy trốn là chết mà vẫn muốn chạy trốn. Chắc ai cũng mang tâm lý mình sẽ là ngoại lệ, trong số vài chục vạn người, may ra có vài cái ngoại lệ thôi.”

Chu Nguyên cảm khái nói.

“Vậy Chu đại ca không sợ tuyển quân?”

Giang Thạch hỏi.

“Ta đã hoàn thành quân dịch ba năm rồi, năm nay không phải đi nữa.”

Chu Nguyên cười, “Ngược lại là Giang huynh đệ ngươi, nếu không mau tìm chỗ che trở, e là sẽ gặp không ít rắc rối đấy.”

“Ân, Kim Linh Môn sau bốn ngày nữa sẽ tuyển đệ tử, ta định sẽ gia nhập luôn.”

Giang Thạch nói.

“Vậy thì tốt, nội tình Kim Linh Môn rất hùng hậu, thuộc Tam Thập Lục Liên Minh, dù chỉ là ngoại môn đệ cũng được miễn quân dịch. Thôi không nói chuyện này nữa, uống!”

Chu Nguyên nâng chung rượu đập vào chung Giang Thạch.

Hai người uống cạn một hơi.

Chương 300: Định Cư Và Quân Dịch! 3

...

Đợt tuyển quân thực sự tới rất nhanh.

Ngày hôm sau Chu Nguyên đi, cả khu Giang Thạch đã rối loạn, náo nhiệt.

Hắc Long quân hành động không khác gì thổ phỉ, bắt đầu suu từng nhà, ngoại trừ tiểu hài, chỉ cần gặp người là bắt.

“Cái gì? Đùi gãy? Đùi gãy phải nộp 40 lượng bạc, không có bạc, lấy cùng tội xử lý!”

Một tên lính hét lớn.

“Tha cho ta! Ta không có nhiều bạc như vậy! Đáng thương ta trên có lão cũng có tiểu, ô ô ô ô ”

Bốp bốp bốp bốp!

Tiếng roi quất vang lên dồn dập, tiếng hét thảm thiết không ngớt.

“Nhi a, không nên thương tổn con của ta ”

Một lão ầu run rẩy chạy ra.

Bốp!

Roi quật vào người lão ầu, máu bắn tứ tung, ngã xuống, bất động.

“Nương!”

Tên nam tử kia đau đớn gào thét.

“Phá!”

Tiếng đập phá vang lên, khói lửa bốc cao cùng tiếng kêu thảm thiết tuyệt vọng. Một gia đình liền tan nát như vậy.

Hắc Long quân tiếp tục lục soát từng nhà khác âm ỉ như thổ phỉ nhập thành.

Trong sân, Giang Thạch lẳng lặng nghe, thở dài.

Khi đám Hắc Long Quân tới, hắn lặng lẽ rời đi tránh đầu sóng ngọn gió.

Chế độ tuyển quân Đại Hoành vương triều tiếp diễn đã bao năm, không thể thay đổi chỉ vì một người ngoại lai như hắn.

Điều duy nhất hắn có thể làm chỉ có một!

Là tự bảo toàn tự thân và tôn trọng tập tục!

“Không có ai ở đây, chắc đã chạy trốn rồi, phá nó đi!”

Một tên binh lính Hắc Long quân trong sân Giang Thạch ra lệnh.

Rầm rầm!

Tiếng tàn phá vang lên.

Một ngọn lửa bùng cháy thiêu rụi tiểu viện vừa mới thuê của Giang Thạch, khói đen bốc cao, đổ nát tan hoang.

Đám binh lính Hắc Long quân tiếp tục lục soát nhà khác.

Không ít nam tử bị lôi ra, dưới đòn roi bị đánh cho đến chảy máu đầm đìa, kêu thảm thiết rồi bị khiêng đi.

Cả đường đi đều hỗn loạn, rung chuyển cực lớn.

Cho đến khi mặt trời lặn, náo loạn mới dịu đi.

Giang Thạch lặng lẽ xuất hiện trong sân, nhìn tiểu viện đã cháy đen, cau mày.

“Thế gian vốn như thế, há có chỗ nào phồn hoa thực sự? Chỉ là vỏ bọc bên ngoài do kẻ cầm quyền tô vẽ mà thôi.”

Hắn thở dài.

Đáng tiếc, trước quân địch, đám người này ngay cả vỏ bọc cũng không thêm dựng lên.

Giang Thạch bỏ đi, tìm nơi ẩn nấp ba ngày nữa là ngày chiêu thu đệ tử của Kim Linh môn.

Nhưng Giang Thạch nhận ra chuyện cũng không dễ dàng như vậy.

Hộ tịch mới làm nên không có đánh giấu đã nhập ngũ, không thể vào khách điếm, tửu lâu, trà quán.

Tất cả nơi đó bây giờ đều phải kiểm tra hộ tịch, chỉ người đã nhập ngũ mới được vào.

Thậm chí không ít tiểu thương nhỏ ngoài đường cũng bị ảnh hưởng.

Toàn bộ Bạch Long Thành hỗn loạn.

Giang Thạch cau mày, cảm nhận sự khắc nghiệt của quân địch ở Đại Hoành vương triều.

Nhưng may mắn tu vi hắn đủ cao, có thể ra ngoài dã ngoại tùy tiện ứng phó mấy ngày

Hắn rời khỏi thành, đến ngoại thành núi sông triền miên, phong cảnh tú lệ.

Nửa canh giờ sau.

Giang Thạch ngồi xổm dưới đất, trước mắt có một đồng lửa, phía trên nướng một đầu heo rừng vừa mới đánh tới, chất thịt vàng óng, lật qua lại, mùi thơm khó cưỡng.

Sà sà sà...

Đột nhiên xung quanh vang lên tiếng động nhỏ, có người đang lại gần.

Giang Thạch lạnh mặt nhìn quanh.

Một nhóm hơn mười người thần sắc lo lắng, cẩn trọng tiến lại gần Giang Thạch, vẻ mặt lo sợ.

“Đại... đại hiệp, bọn ta có thể mua một cái đuôi heo được không? Bọn ta trả tiền!”

Một nam tử vội nói.

“Các người là ai? Cũng trốn quân dịch à?”

Giang Thạch lạnh lùng hỏi.

Nhóm người kia buồn bã cúi đầu.

Người nam tử vừa nãy hỏi thần sắc ảm đạm đáp: “Đúng vậy! Nhưng bọn ta không phải không muốn nhập ngũ, chúng ta đã từng nhập ngũ. Theo quy định của Tam Thập Lục Liên Minh, mỗi người nhập ngũ đủ ba lần là có thể được miễn. Chúng ta đã đủ tiêu chuẩn rồi nhưng Hắc Long quân thu chỗ tốt của người khác, vẫn bắt chúng ta đi tiếp, dùng danh ngạch miễn quân dịch của chúng ta cho người khác. Lúc này chúng ta mới chạy ra.”

“Danh ngạch còn có thể cho người khác à?”

Giang Thạch hỏi.

“Đúng vậy.”

Người nam tử kia phức tạp nói: “Mỗi năm tuyển quân, Hắc Long quân đều trắng trợn bắt người, thu chỗ tốt. Tình hình rất phức tạp, không thể nói hết trong thời gian ngắn.”

“Được rồi. Đầu lợn rừng này ta ăn không hết, các người ngồi xuống ăn chung đi.”

Giang Thạch mở miệng, hần chuẩn bị thu thập thêm một chút thông tin.

“Đa tạ đại hiệp, Đa tạ đại hiệp!”

Đám người vội cảm tạ, ngồi xuống bắt đầu xẻ đầu lợn rừng ăn.

Trong lúc đó, Giang Thạch tiếp tục hỏi những tin tức hần quan tâm.

Người nam tử kia cũng không do dự, nói hết những gì hần biết cho Giang Thạch.

Mười mấy phút sau...

Bỗng!

Suru!

Từng tiếng xé gió sắc bén truyền tới từ nơi không xa, nhắm thẳng vào lưng người nam tử kia, tốc độ nhanh như chớp.

Bộp!

Giang Thạch vươn tay, nắm chặt mũi tên trong tay.

Đám người đang cuồng ăn bỗng hoảng hốt, vội đứng dậy.

“Hắc Long quân tới rồi, chạy đi!!!”

“Chạy!”

Đám người vội tản ra chạy.

“Cầu vật to gan, dám trốn quân địch, không biết sống chết! Xử tử hết!”

Tiếng quát vang lên từ trong rừng.

Một người mặc giáp đen cao lớn nhảy ra từ trong rừng cách đó không xa, khí thế hung hãn, mắt đầy sát khí. Sau lưng hần, hàng chục tên binh lính cầm cung bắn tới tập về phía Giang Thạch.

Sắc mặt Giang Thạch bất động, mũi tên trong tay cấp tốc huy động, nhanh đến cực hạn, tàn ảnh liên miên, nháy mắt đã đem tất cả mũi tên chặn xuống.

Tên đầu lĩnh thay đổi sắc mặt, quát lớn, thân thể phình to mấy lần, biến thành cự nhân cao đến 3, 4 thước.

“Gan lắm! Bách bộ thần quyền, chết đi!”

Rầm!

Một quyền tung ra, khí thế kinh khủng âm âm đánh tới cơ thể Giang Thạch.

Nhưng một quyền kinh khủng này lại bị một ngón tay Giang Thạch chặn đứng, tiếng nổ lớn vang lên, Giang Thạch đứng yên không hề lay chuyển.

“Ta không muốn giết ngươi, đừng chọc ta, rút đi!”

Giang Thạch lạnh lùng nói, diêm ngón tay.

Thiên phú: Bôn Lôi!

Rầm!

Tên đầu lĩnh bay ngược ra xa, đập mạnh xuống đất, mắt mở to, kinh hãi không thôi.

“Ngươi! Được lắm! Đi thôi!”

Một khắc hần cũng không dám ở lại, quay người liền đi.

Các binh lính sau lưng hần cũng rút lui hết.

Sắc mặt Giang Thạch âm u lạnh lẽo, bỏ lại mũi tên thô to trong tay, liền tâm tình ăn cơm cũng không còn, thân thể nhoáng một cái, cấp tốc rời đi.

...

Chương 301: Bát Thủ Ma Hầu Viên Phúc Hải! 1

Ba ngày sau.

Mây đen phủ kín.

Mưa giông đột ngột.

Trong khu rừng rộng lớn vang lên tiếng mưa rơi đát đát, từng dòng nước nhanh chóng hợp lại từ trên núi, chảy xuống.

Mưa càng lúc càng nặng hạt, mưa càng lúc càng dày đặc.

Chẳng mấy chốc đã hình thành dòng suối nhỏ trên núi.

Dòng nước đục ngầu lớn, từ trên cao đổ xuống, cuốn phăng tất cả mang theo vô số đá vụn.

Trên thân cây cổ thụ lớn.

Giang Thạch mặc trường bào đen, đứng yên lặng, cơ thể không cử động, bề mặt cơ thể chảy ngược một luồng lực lượng thần bí, ngăn tất cả các hạt mưa bên ngoài.

Ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy đám mây đen phía trên vẫn không có dấu hiệu tan đi, cơn mưa giông này không biết sẽ kéo dài đến bao giờ.

Đột nhiên, hắn ngửi thấy một mùi mùi máu nhạt phát phát trong mũi.

Ánh mắt dọc theo dòng nước lũ quét lên phía trên.

Chỉ thấy xác chết của những nạn dân bị dòng nước lũ từ rừng sâu núi thẳm kéo xuống, người chết thảm không đếm xuể, mắt mở to, khắp người đầy máu.

Quan sát kỹ, những nạn dân chết đi này, rõ ràng chính là những người cùng hãn chia sẻ thịt lợn rừng ba ngày trước.

Họ cuối cùng đã không thể thoát khỏi săn đuổi của Hắc Long quân.

Thậm chí ngay cả cơ hội biện bạch cũng không có!

Điều này khiến Giang Thạch một lần nữa nhận ra sự nguy hiểm của thế giới này.

Theo một khía cạnh nào đó, thế giới này tàn nhẫn gấp mười lần so với Đại Huyền trước đây.

Ít nhất giang hồ Đại Huyền, vẫn coi trọng đạo nghĩa.

Giang Thạch một lần nữa đợi một lúc, cơ thể chớp nhoáng biến mất, từ khu rừng bí mật này vượt ra, lao nhanh hướng về phía 【Bạch Long Thành】.

.....

Nửa canh giờ sau.

Mưa giông dữ dội.

Mây tan gió lặng.

Giang Thạch cuối cùng đã thuận lợi vào trong Kim Linh môn.

Cùng vào với hãn, còn có bảy tám người nam tử khác, tuổi tác khác nhau, chiều cao khác nhau, tu vi khác nhau, cũng đều là những người đến xin nhập môn.

Lúc này, một nam tử thân hình cao lớn, trên 2 thước, đang dẫn đường cho họ, người này da có màu đồng cổ, ánh mắt sắc bén, tóc đen nhánh, lòng bàn tay rộng như cái quạt, chỉ cần nhìn cũng biết thường luyện công pháp hoành luyện.

“Kim Linh Môn tổng cộng chia làm ba đại mạch, mạch chủ là người đứng đầu cách mạch, chuyên tu 【Cửu Chuyển Kim

Thân Quyết】 , Mạch chủ nhất mạch vốn chỉ tiếp nhận hậu duệ trực hệ của Mạch chủ, vì vậy các người không cần mơ tưởng nhiều,

Ngoài đại mạch của Mạch chủ còn có hai chi mạch, tương ứng là 【Tả mạch】 và 【Hữu mạch】 , trong đó Tả mạch chủ tu 【Lục Đạo Luân Hồi Kinh】 , Hữu mạch chủ tu 【Cửu Long Phách Ma Thể】 , dĩ nhiên, cả ba đại công pháp này chỉ có thể truyền thụ cho đệ tử chân truyền, các người mới vừa gia nhập chỉ có thể xem là đệ tử ngoại môn.

Vì vậy, lựa chọn của các người bây giờ chỉ còn 【Hắc Sát công】 , 【Hổ Sát công】 , 【Long Sát công】 , 【Hùng Sát công】 , giống như ta, ta tu 【Hổ Sát công】 , lực lượng thể chất có thể so sánh với Thánh Linh nhất trọng thiên, có thể xé toạc vân thạch, lực lượng vô cùng lớn!”

Đệ tử Lục Hồ dẫn đường, ngữ điệu lạnh lùng, nói.

“Khụ khụ, Lục sư huynh, vậy không biết bọn bây giờ ta sẽ đi theo chi mạch nào?”

Một thanh niên đột nhiên cười trừ.

Lục Hồ dừng bước, đôi mắt trở nên sắc bén, chậm rãi quay người, lạnh lùng nhìn sang thanh niên kia, khiến thanh niên đó tâm thần run rẩy, vô thức lùi lại phía sau.

“Ta không cho phép người hỏi, người tốt nhất không nên hỏi, Tam Thập Lục Liên Minh đều có quy định này, không cho phép mở miệng, người im lặng, những gì cần giải thích, ta tự nhiên sẽ giải thích, khi nào cho phép người hỏi, người mới được hỏi, hiểu chưa?”

Lục Hồ ngữ điệu lạnh lùng.

“Vâng, vâng.”

Thanh niên kia đầu tóc dựng đứng, liên tục đáp vâng.

Lục Hồ lạnh lùng quay người, thân hình cao lớn khỏe mạnh ẩn chứa một thứ lực lượng kinh khủng khó tả, lạnh lùng nói, “Bây giờ ta đưa các người đến chỗ của Viên mạch chủ Hữu mạch, Viên mạch chủ thực lực cao thâm, kinh khủng khó lường, từ năm mươi năm trước đã đạt đến Thánh Linh viên mãn, lão nhân gia ngoài việc đảm nhận chủ mạch trong môn phái còn có thân phận khác ở bên ngoài, bây giờ lão nhân gia đang thiếu người, nên các người mới được chú ý, cũng coi là may mắn của các người!”

“Đang thiếu người sao?”

Giang Thạch cau mày.

Những người khác cũng đều nghi hoặc.

Nhưng không ai dám tiếp tục hỏi.

Ngay cả Giang Thạch cũng không muốn dễ dàng chọc giận người khác khi mới đến.

“Viên mạch chủ, tên thật Viên Phúc Hải, biệt hiệu 【Bát Thủ Ma Hầu】 , các người sẽ biết khi gặp, nhớ lời ta, không nên hỏi những câu không liên quan đến các người, không thì chọc giận mạch chủ, cho dù các người có mười cái mạng cũng không đủ chết.”

Lục Hồ lạnh lùng nói.

Mọi người tim đều rung mình, nhắm chặt miệng.

Dưới sự dẫn dắt của Lục Hồ, mọi người đi qua hành lang, đi bộ thêm chừng hơn một chén trà, cuối cùng đến trước một đại điện rộng rãi.

Toàn bộ đại điện vô cùng hoành tráng, chiếm diện tích rộng lớn, bề ngoài toàn bộ ánh vàng rực rỡ, khi ánh sáng chiếu vào, trực tiếp có cảm giác chói mắt, khiến người ta khó mà mở được đôi mắt.

Ánh mắt Giang Thạch lóe lên, nhìn thấy ngay chất liệu được dùng cho đại điện này.

Vàng!

Toàn bộ đại điện được đúc bằng vàng!

Đúng là xa xỉ đến cực điểm!

Vàng, dù ở thế giới nào cũng là thứ xa xỉ, được xem là tiền tệ cứng trong các loại tiền tệ cứng, nhưng ở đây lại được dùng để xây điện.

“Tuy nhiên, việc đại điện này không bị người khác phá hủy, cũng đủ cho thấy lực lượng của Kim Linh môn.”

Giang Thạch nghĩ thầm.

“Đây là nơi ở của Viên mạch chủ, các người đảng hoàng chờ ở đây, ta vào báo cáo, nhớ kỹ! Ai cũng không được đi lung tung.”

Khuôn mặt Lục Hồ đột nhiên trở nên vô cùng nghiêm nghị, không còn sự lạnh lùng và kiêu ngạo như trước, cúi người, đi về phía đại điện.

Kết quả hần vừa đi đến, chợt!

Ầm một tiếng, một cái xác rách nát bay vọt ra từ bên trong đại điện, lao thẳng ra ngoài, rơi đúng xuống chỗ cách xa hàng chục thước.

Chương 302: Bát Thủ Ma Hầu Viên Phúc Hải! 2

Ngực xác chết bị xuyên thủng từ trước ra sau, rơi xuống ở xa, máu tươi rơi đầy trên mặt đất, thi thể run lên vài cái rồi không cử động nữa.

“Phế vật!”

Tiếp đó là một tiếng gầm giận dữ kinh khủng truyền ra từ bên trong đại điện, làm

Những người đứng ngoài đại điện sợ tái mặt, thân thể căng cứng.

Ngay cả Giang Thạch cũng cau mày, cảm nhận được sự áp bách.

Mạnh!

Lục Hồ đang định bước vào, chứng kiến cái xác bay ra, lập tức tái mặt, toàn thân ứa mồ hôi lạnh, không kiểm soát được trượt xuống, bàn chân treo giữa không trung, không dám bước tiếp, cũng không dám rút lui, sợ không may chọc giận mạch chủ.

【Bát Thủ Ma Hầu】 Viên Phúc Hải đích thực là một tên sát nhâKoLLQcLppgIn cuồng ma!

Là tên điên nổi tiếng! Biến thái!

Từng có đệ tử vì đi xuống bằng chân trái trước, chạm vào cấm kỵ của hắn mà bị hắn vỗ chết ngay tại chỗ!

Sau đó, lại có một đệ tử do đi xuống bằng chân phải trước, chạm vào cấm kỵ của hắn mà bị hắn vỗ chết ngay tại chỗ!

Lại có đệ tử do đi nhảy vào đại điện, chạm vào cấm kỵ của hần mà bị hần vận gãy cổ ngay tại chỗ.

Tóm lại!

Đây là một tên sát nhân cuồng ma!

Khi tâm trạng không tốt, có hàng vạn lý do để giết người.

Lục Hồ hoảng sợ đến mức tâm thần run rẩy, tái mặt, không biết phải làm thế nào cho phải.

“Bên ngoài là Lục Hồ đấy à? Hôm nay có người mới đến không?”

Từ bên trong đại điện truyền đến giọng nói lạnh lùng uy nghiêm, như tiếng chuông vang, âm vang trong đầu Lục Hồ.

Lục Hồ run lấy bầy, vội vàng đi vào đại điện, cúi mình bái, nói: “Hồi mạch chủ, có, tổng cộng chín người mới đến báo cáo!”

“Có vẻ như là ít đi?”

Giọng lạnh lùng từ trong đại điện lại vang lên, rất là không hài lòng.

“Vâng, một bộ phận bị Tả mạch giành mất rồi.”

Lục Hồ run rẩy đáp trả.

“Phế vật!”

Giọng nói lạnh lùng vang lên, nói, “Đưa họ vào đây!”

“Vâng, mạch chủ.”

Lục Hồ run rẩy, liền vội vàng ra khỏi đại điện, nhìn Giang Thạch bọn họ, nói, “Mấy người mau vào, mạch chủ muốn gặp các người!”

Mọi người nhìn nhau, không còn cách nào khác, đành phải cố chịu đựng bước vào trong đại điện.

Đại điện làm hoàn toàn bằng vàng rực rỡ, rất là rộng rãi, nền, trần, tất cả đều được đúc bằng vàng ròng, hai bên đại điện có hai hàng tước đồng đèn trang trí.

Ánh đèn rực rỡ khiến cả đại điện càng thêm rực rỡ.

Chỉ thấy phía trước đại điện,

Một lão nhân thân hình không lồ, cực kỳ cao lớn, yên lặng nửa nằm trên bảo tọa ở chính giữa đại điện, một tay chống trán, một tay đặt trên thành ghế, mặc trường bào đen tuyền, đôi mắt sắc bén mà thâm thúy, nhìn về phía mọi người, mái tóc, râu, lông mày đều đã chuyển sang màu tuyết trắng.

Toàn bộ người cứ như một bức tượng thần ma khủng bố, cho dù đã già nua nhưng vẫn toát ra một khí thế hết sức khủng bố.

Nhóm người vừa bước vào, tất cả đều không khỏi ngừng thở, cảm giác khó có thể hít thở.

Áp lực quá mạnh!

Bát Thủ Ma Hầu, Viên Phúc Hải!

Đây chính là người trấn giữ Bạch Long Thành, khiến lực lượng cả hai phe hắc bạch ở 【Bạch Long thành】 cũng phải nhượng bộ lui binh!

“Gặp qua mạch chủ!”

Đám người lập tức hành lễ.

Bạch Long thành là một trong mười tám thành dưới quyền của 【Tam Thập Lục Liên Minh】.

Việc hắn có thể đảm nhận vị trí mạch chủ, trấn thủ 【Bạch Long thành】 đã cho thấy thực lực kinh khủng của hắn.

Ngoài là mạch chủ Hữu mạch của Kim Linh môn, Viên Phúc Hải còn kiêm luôn chức bang chủ của 【Hải Kinh

Bang】 , một trong ba bang phái lớn nhất ở Bạch Long thành.

Bên trong Hải Kinh Bang đầy rẫy cao thủ, đã đánh xuống vô số tài nguyên cho Kim Linh môn.

Có thể nói, tổng bộ Kim Linh môn lớn như thế gần như đều dựa vào Hải Kinh Bang của hắn để duy trì.

Nhưng vị trí càng cao thì hắn càng chịu nhiều chèn ép và phản đối ở bên trong 【Tam Thập Lục Liên Minh】 , cuối cùng 【Bạch Long thành】 là một trong mười tám thành của liên minh, ai mà chẳng muốn tranh nhau một phần?

Chưa kể đến các môn phái trong liên minh, thậm chí ngay cả những người cùng phái ở trong Kim Linh môn cũng liên tục bí mật đưa người vào phá rối hắn.

【Chủ mạch】 và 【Tả mạch】 , ai mà không muốn thống trị 【Bạch Long thành】 ?

Điều này khiến áp lực của Viên Phúc Hải vô cùng lớn!

Một mặt phải ứng phó các biến cố trong thành, mặt khác phải ứng phó sức ép từ Tả mạch và Chủ mạch, thậm chí còn có sức ép từ các môn phái khác trong 【Tam Thập Lục Liên Minh】 .

Vì vậy tính khí của Viên Phúc Hải vô cùng thất thường, vô cùng lạnh lùng, dễ dàng giết người đồ tặc, không hề nương tay, đồng môn chết dưới tay hắn cũng đếm không đếm xuể.

Hắn càng như thế thì thù oán trên người càng nhiều.

Dù một thời gian có thể răn đe được tiểu nhân, nhưng thời gian dài rồi cũng giống như núi lửa bị đè ép, một khi bùng nổ sẽ long trời lở đất.

Giống như lần này!

Một tên nhi tử cực kỳ có tư chất và thiên phú của hắn đã bị người giết chết tại một thanh lâu!

Cho đến nay, vẫn chưa tìm ra hung thủ là ai!

Chính vì thế, đồng môn chết dưới tay hắn đã lên đến gần trăm người.

Có thể nói bên trong 【Hải Kinh Bang】 từ trên xuống dưới ai cũng lo sợ bất an.

Ngay cả 【Chủ mạch】 và 【Tả mạch】 những ngày gần đây cũng đang cố tình tránh né Viên Phúc Hải, sợ bị con chó điên này bám lên.

“Đứng dậy đi!”

Giọng Viên Phúc Hải lạnh lùng, đôi mắt sắc bén quét qua chín người kể cả Giang Thạch.

Mọi người chột cảm thấy như thân thể trở nên mỏng manh, từ đầu đến chân đều lạnh cóng, run bần bật, không dám ngẩng đầu.

“Vào môn phái ta, trên đường đi, Lục Hổ đã nói với các ngươi quy tắc rồi đúng không, ghi nhớ, lão tử ghét nhất là gián điệp.”

Giọng hắn lạnh băng, quét mắt nhìn mọi người, nói, “Nếu giữa các ngươi có gián điệp, thì tốt nhất là tự rời khỏi môn phái trước khi ta tìm ra, bằng không, khi ta phát hiện, cái chờ đợi các ngươi sẽ là cảnh muốn sống không được muốn chết không xong!”

Trong lòng mọi người đầy hoang mang, im lặng không lên tiếng.

Chương 303: Bát Thủ Ma Hầu Viên Phúc Hải! 3

Viên Phúc Hải lạnh lùng quét mắt nhìn mọi người, thấy không ai phản ứng, nhẹ nhàng phát tay, nói: “Lục Hồ, lấy võ học cho họ phục chế một lượt.”

“Vâng, mạch chủ.”

Giọng Lục Hồ run rẩy, liền vội vàng lấy ra bốn bộ võ học, lần lượt là 【Hắc Sát công】 , 【Hổ Sát công】 , 【Long Sát công】 và 【Hùng Sát công】 .

“Bốn bộ võ học này, các người chỉ có thể chọn một, tất cả đều là loại tu luyện nhục thân, nhưng thành quả sẽ có khác biệt, các người tự quyết định tu luyện võ học nào.”

Lục Hồ nói.

Chín người lập tức nhanh chóng bước tới, bắt đầu lật xem.

Vẻ mặt Giang Thạch không nhúc nhích, lập tức bí mật vận dụng thiên phú 【Thấu Thị】 .

Thấu thị có khả năng nâng cao trí tuệ, nhìn qua là không thể quên!

Xoạt!

Nội dung các cuốn võ học lập tức bắt đầu tràn vào đầu Giang Thạch.

Tuy nhiên để tránh nghi ngờ, hắn vẫn nhanh chóng lấy bút mực ra phục chế.

Trong quá trình, ánh mắt Viên Phúc Hải luôn quét qua bọn hần.

Đột nhiên, đôi mắt hần bén nhạy, hơi nheo lại, đột ngột dừng ở trên người Giang Thạch, “Ồ? Người bước ra đây!”

Động tác Giang Thạch hơi ngưng lại, trong lòng mãnh liệt, cuối cùng bước chân tới gần Viên Phúc Hải.

“Mạch chủ!”

“Người đã Hoán Huyết viên mãn rồi à?”

Viên Phúc Hải ngữ điệu trầm lặng.

“Đúng vậy, mạch chủ.”

Giang Thạch đáp.

“Không ngờ lần này lại gặp người đã Hoán Huyết viên mãn.”

Viên Phúc Hải lạnh lùng nói, “Tiểu tử, tốt nhất ngươi không phải nằm vùng, nếu không, lão tử có cả nghìn cách khiến ngươi muốn chết cũng không được!”

“Mạch chủ yên tâm, đệ tử từ hải ngoại đến, mục đích là cầu học, muốn có được phương pháp đột phá Thánh Linh, tuyệt nhiên không phải nằm vùng, cũng tuyệt không tự hủy tiền đồ!”

Giang Thạch cúi đầu tạ ơn.

“Tốt nhất là vậy.”

Viên Phúc Hải ngữ điệu lạnh lùng, nói, “Người muốn Thánh Linh đan, cần phải lập công, trong 【Hải Kinh Bang】 của ta, chỉ cần đủ công trạng, ta đảm bảo công bằng tuyệt đối với tất cả mọi người, không chỉ riêng ngươi, mà các người cũng vậy!”

Ánh mắt hần lạnh lùng quét về phía tám người còn lại, nói, “Tuy nhiên các người phải ghi nhớ, ta cần những người làm

việc thực tế, đừng ai làm trò tiểu thông minh trước mặt ta, ai muốn làm gì qua mắt ta, chỉ có con đường chết!”

Mọi người liên tục gật đầu.

“Các người tiếp tục phục chế đi, xong việc thì ở lại trong môn phái nửa tháng trước, nửa tháng nữa ta sẽ có nhiệm vụ giao cho các người.”

Viên Phúc Hải nói.

“Vâng, mạch chủ.”

Mọi người liên tục cúi đầu cảm tạ.

Sau khi truyền lệnh xong, Viên Phúc Hải đi ra ngoài đại điện, thân hình khùng bố và hùng vĩ đi ngang qua nhóm người, khiến không khí xung quanh trở nên nóng nực bất thường.

Cứ như đó không phải là người mà là một ngọn núi lửa đang đi qua, không khí có mùi cháy nhẹ.

Giang Thạch trầm kinh dị.

Công pháp hoành luyện của người này chắc chắn đã đạt đến trình độ kinh hãi thế tục!

Đây là lần đầu hắn thấy người tu luyện nhục thân đến mức như thế.

“Có vẻ đây chính là 【Cửu Long Phách Ma Thể】 rồi.”

Trong lòng Hắn mãnh liệt.

“Được rồi, mau mau phục chế đi!”

Lục Hồ quát lớn.

Phải đến khi Viên Phúc Hải đã đi xa, hắn mới dám nói to.

Mọi người lập tức bận rộn lên.

.....

Một nửa ngày sau.

Lục Hồ dẫn chín người rời khỏi nơi này, lại vòng quanh một quãng lớn, mới đến một khu vực dành cho đệ tử ngoại môn cư trú.

Hoàn cảnh thơ mộng, diện tích rộng lớn.

Mỗi người đều có một tiểu viện độc lập.

Sân bên ngoài tiểu viện không nhỏ, ngoài ra còn có các loại cây cối, hoa lá khác nhau, khiến tâm hồn người ta thư thái.

Điều khiến mọi người khó hiểu là trong khu vực này chỉ có chín người bọn họ.

Không thấy đệ tử nào khác.

“không cần phải ngạc nhiên, đệ tử Hữu mạch đều được mạch chủ đưa vào 【Hải Kinh Bang】, bây giờ việc ở 【Hải Kinh Bang】 quá nhiều, đang thiếu nhân sự, gần như không một ai rảnh rỗi.”

Lục Hồ giới thiệu, “Đúng rồi, những ngày này các người không được tụ tập bàn tán, cũng không được sang hai mạch kia dò hỏi tin tức, mạch chủ bây giờ vẫn còn nổi nóng, bị hấn phát hiện, các người chỉ còn một con đường chết.”

“Vâng, Lục sư huynh!”

Đám người đồng thanh đáp.

“Ân, mỗi người về tiểu viện của mình, nửa tháng nữa mạch chủ sẽ sắp xếp nhiệm vụ cho các người.”

Lục Hồ nói,

“Còn về vấn đề được liệu, tài nguyên tu luyện mỗi ngày đều có người chuyên mang cho các người, không cần lo lắng.”

Nói xong hần bèn quay người rời đi.

Mọi người nhìn nhau, không dám tụ tập nói chuyện, mỗi người nhanh chóng đi về tiểu viện được bố trí cho mình.

Điều này cũng đúng như ý muốn của Giang Thạch.

Hắn cũng không muốn nói chuyện với quá nhiều người.

.....

Thời gian trôi qua.

Những ngày trong Kim Linh môn vô cùng an tĩnh.

Cũng giống như trước đây Giang Thạch thuê tiểu viện trong thành, ưu điểm duy nhất là đôi lúc quá nhàm chán.

Nhưng may là trong đầu hắn đã phục chế “bốn đại thần công” của Kim Linh môn.

Trong nửa tháng, mỗi ngày đều có đệ tử Kim Linh môn mang đến đủ loại dược liệu, hỗ trợ luyện công.

Với ưu thế của thiên phú Bách Luyện Long Tượng, Giang Thạch chỉ mất mười ngày, bốn loại công pháp hoành luyện của hắn đã hoàn toàn viên mãn.

Tiếp theo, hắn dành thêm ba ngày để dung hợp bốn bộ công pháp.

【Hắc Sát công】 + 【Hổ Sát công】 + 【Long Sát công】 + 【Hùng Sát công】 , dung hợp thành công tạo ra **【Tứ Tuyệt Thiên Sát công】** .

Đặc hiệu:

(Tăng cường kích độc cấp 3, tăng cường hỏa tính cấp 2, Lực lượng tăng phúc 75%, tăng cường phòng thủ cấp 5)!

Ngay khi công pháp vừa hợp thành, toàn bộ cơ thể hắn bắt đầu co rút mạnh, toàn bộ khí huyết như sôi sùng sục, tạo ra âm thanh ột ột.

Cả huyết dịch cũng sáng, nóng lên, bắt đầu tự động hấp thu nguyên khí thiên địa.

Huyền Cấp Võ Học!

Không còn nghi ngờ gì, công pháp dung hợp mới hoàn toàn đã đạt đến cảnh giới Huyền Cấp Võ Học .

Phát hiện này khiến Giang Thạch vô cùng phấn khích, vô cùng kinh hỉ.

Chương 304: Bát Thủ Ma Hầu Viên Phúc Hải! 4

Tính Danh: Giang Thạch

Cảnh giới: Hoán huyết đệ cửu trọng

Công pháp: Cửu Cực Lôi Quang Tâm Pháp (đệ cửu trọng)

Vũ kỹ: Phá long thương (đệ nhị trọng), Thân Pháp Như Hình Với Bóng (viên mãn), Vũ Hoa Tật Thiên (viên mãn), Hồn nguyên long tượng công (viên mãn), Vô tướng mê ảnh (viên mãn), Lôi Lân bộ (viên mãn), Đại Diệt Băng Thiên Thủ (đệ nhị trọng), Huyền Băng Chỉ (đệ tam trọng), Tứ tuyệt phân thân (viên mãn), Tứ Tuyệt Thiên Sát Công (đệ nhất trọng)

Thiên tư: Bách Luyện Long Tượng (4150000 cân), Ngộ Đạo (Phân tích công pháp, dung hợp công pháp), Quy Nguyên (Tinh luyện huyết mạch, Phục hồi thương thế), Vạn độc bất xâm (Miễn dịch kịch độc, Bỏ qua kịch độc, giải độc máu), Thấu Thị (Bỏ qua ảo giác, tăng cường trí tuệ, tăng cường tinh thần), Bôn Lôi (Hấp thụ lôi điện, nắm giữ lôi điện), Phục Chế (phục chế siêu phẩm võ học, có khả năng cao phục chế ra các võ học cấp cap hơn)

Giá trị danh vọng: 1100 (tích đủ 1 vạn điểm giá trị danh vọng có thể mở khóa thiên phú tiếp theo)

.....

“Chỉ trừ tích lũy giá trị danh vọng chậm hơn, cái chỉ số khác gần như hoàn hảo.”

Hơn nữa lực lượng nhục thân của hắn đã tăng thêm 80 mấy vạn cân.

Chưa kể đến những đặc hiệu đặc biệt từ 【Đại Diệt Băng Thiên Thủ】 và 【Tứ Tuyệt Thiên Sát Công】 mang lại!

Cộng thêm những đặc hiệu này, uy lực bộc phát toàn lực của hắn sẽ vượt ngoài sức tưởng tượng.

“Tuy nhiên, có vẻ như nhục thân ta sắp tiếp cận cực hạn tiếp theo rồi, nếu không thu hoạch được 【Thánh Linh đan】 thì rắc rối.”

Giang Thạch tự nhủ.

Hắn không thể đặt hết hy vọng vào Viên Phúc Hải.

Hắn cũng phải nghĩ cách tiến hành phá cục!

“Nếu ta hợp nhất nhiều môn Huyền Cấp Võ Học, lúc đó thiên địa nguyên khí gia thân, không biết có thể giúp ta đột phá đại quan hay không?”

Trong lòng hắn xuất hiện một ý tưởng táo bạo.

Huyền cấp công pháp, có thể kéo theo thiên địa nguyên khí.

Đặc biệt khi vận dụng càng nhiều môn Huyền Cấp Võ Học một lúc, có thể khiến thiên địa nguyên khí tản mạn, phong vân biến đổi, trong khoảnh khắc sinh ra lực lượng vô cùng khổng lồ.

Lại hai ngày trôi qua.

Hạn mười lăm ngày triệu kiến của Viên Phúc Hải cuối cùng cũng đến.

Vẫn là cung điện vàng trước kia.

Vẫn là Viên Phúc Hải tức giận.

Ngay lúc bọn hắn vừa tiếp cận Kim Diện, chợt nghe được bộp một tiếng âm u, một tên đệ tử Kim Linh Môn bị Viên Phúc Hải xuyên thủng ngực, thân thể giống như đạn pháo, từ trong đại điện bắn thẳng ra ngoài, ngay lập tức va chạm vào quảng trường bên ngoài, chết không thể chết hơn.

Nhiều người tê cả đầu, liên tục tiến vào đại điện hành lễ.

“Gặp qua mạch chủ!”

“Các người đi tự xem nhiệm vụ của mình.”

Thanh âm Viên Phúc Hải lãnh đạm, từng tờ giấy đầy chữ viết ném cho mọi người, chuẩn xác không sai lầm rơi vào tay từng người.

Lập tức mọi người đều nhận được nhiệm vụ của mình.

Giang Thạch lướt qua.

Chỉ thấy nhiệm vụ của hắn, chính là [Phòng thủ linh điện thành Đông].

“Mọi người ra ngoài đi, Giang Thạch ở lại!”

Viên Phúc Hải lãnh đạm mở miệng.

Ngay lập tức mọi người liên tục cúi người lui ra.

Chỉ có Giang Thạch nhăn lông mày lại, cẩn thận nhìn về phía Viên Phúc Hải.

“Có biết ta vì sao giữ người lại không?”

Thanh âm Viên Phúc Hải lạnh lẽo.

Không đợi Giang Thạch mở miệng, Viên Phúc Hải tiếp tục lạnh lùng nói, “Hải Kinh Bang ta bây giờ đúng lúc thiếu người, chỉ đáng tiếc rác rưởi quá nhiều, có thể vào mắt ta rất ít ỏi, thực lực của người không tồi, miễn cưỡng đủ tư cách, ta sai người đi canh giữ linh điện thành Đông, khu linh điện đó có diện tích trên ba ngàn mẫu, sản xuất Hắc Ngọc Mễ, có tác

dụng chữa thương và nâng cao tu vi, chỉ là bây giờ linh điền lại bị tiêu nhân nhòm ngó, bản tọa liên tiếp cử hai người quản sự, đều bị người ám sát, bản tọa và nhiều cao thủ khác lại bị việc khác cản trở, vì vậy chỉ có thể để người đi, mới giữ người lại, thêm lời dặn dò, người đừng làm ta thất vọng.”

“Vâng, mạch chủ, đệ tử hết sức.”

Giang Thạch cúi đầu.

“Ừ, đi đi.”

Viên Phúc Hải lạnh lùng mở miệng.

Giang Thạch lại cúi đầu, lui về phía sau.

Toàn bộ đại diện, chỉ còn lại Viên Phúc Hải, ánh mắt sắc bén, trên người toả ra khí tức nguy hiểm, không biết đang nghĩ gì trong đầu.

Hắc Ngọc Mễ.

Đanh bất hư truyền.

To tròn đầy đặn, bề ngoài màu đen bóng, thực sự như chất ngọc.

Cầm trong tay, dưới ánh nắng chiếu rọi còn phản xạ lên những tia sáng đen láng láng.

Đây là thứ Giang Thạch trước đây ở Đại Huyền chưa từng thấy qua.

Lúc này nắm trong ngón tay, trong lòng có cảm giác quý dị khó tả, sau đó hắn liền ném hạt gạo này vào miệng, nghiền nát.

Vào miệng dẻo, thơm, mềm, dính, nếp.

Theo thực quản chui vào bụng, lại mang theo những từng luồng nhiệt khí, khiến mạch máu toàn thân không khỏi luân chuyển.

Điều này khiến ánh mắt hắn lóe lên, lộ vẻ kinh ngạc.

Mẽ này, quả thực có chỗ độc đáo!

Sử dụng lâu dài, sẽ có lợi ích khó tưởng tượng đối với võ giả.

“Giang tổng quản, đây là ba ngàn không trăm hai mươi mẫu Hắc Ngọc Mễ, hãy kiểm tra kỹ càng!”

Một lão giả mặc áo xám, tên là Trương Hải, nét mặt cung kính nói.

Hắn là nô lệ của Kim Linh Môn, tổ tiên ba đời đều là người trông coi Hắc Ngọc Mễ, có kinh nghiệm vượt xa người thường về việc chăm sóc và trông trọt Hắc Ngọc Mễ.

“Ừm.”

Giang Thạch gặt đầu, dưới sự hướng dẫn của Trương Hải, bắt đầu đi bộ xung quanh mảnh đất trên ba ngàn mẫu này.

Từng đợt từng đợt cây mễ hạt mập mập to tròn, hương thơm nồng nặc, sắc thái rực rỡ, khi gió thổi, hương thơm tỏa ra khắp nơi.

Không lâu sau, Giang Thạch dừng lại trước một khu linh điền, nhìn qua.

Chỉ thấy bên cạnh khoảng bảy tám mẫu linh điền liền nhau này, tất cả bông mễ đều đã biến mất, chỉ còn lại những tàn cây cháy đen, giống như bị người đốt vậy.

“Giang tổng quản, đây là chuyện xảy ra cách đây mười mấy ngày, lão nô đã báo cáo lên bang chủ, cho đến nay vẫn đang truy tra hung thủ, tổng quản tiền nhiệm cũng chết vì việc này.”

Trương Hải vội vàng hốt hoảng nói trước.

“Ồ? Bang chủ đã điều tra ra được gì?”

Giang Thạch cau mày.

“Lão nô không biết.”

Trương Hải đáp lại.

Giang Thạch nhẹ gật đầu, nói, “Đi thôi.”

Tiếp theo lại đi qua hơn mười mẫu linh điền, không ngoại lệ, tất cả Hắc Ngọc Mễ cũng giống như bị người đốt cháy. Thậm chí còn không ít linh điền bị người cắt trộm.

Giang Thạch trầm ngâm,

Không lâu sau, một lần nữa quay về.

“Trương Hải, linh điền vẫn do người tiếp tục quản lý, những ngày này có chuyện gì xảy ra phải lập tức báo lại cho ta.”

Giang Thạch nói.

“Vâng, tổng quản.”

Trương Hải vội cúi mình cúi đầu.

“Ân.”

Giang Thạch vẫy tay, ra lệnh cho hắn lui xuống.

Đêm buông xuống.

Sao lấp lánh.

Trong một căn lều gỗ giữa rừng.

Một bóng người sắc mặt khó coi, nhìn về phía đối diện, thấp giọng nói, “Đủ rồi, Thiết Lang Bang bọn ta đã giúp các người nhiều như vậy, các người còn muốn ta làm gì nữa? Hắc Ngọc Mễ kia chúng ta không thể đụng vào nữa, Viên Phúc Hải đã điên rồi, sớm muộn gì cũng sẽ tìm ra chúng ta, lúc đó cả bang phái của ta cũng chỉ còn con đường chết.”

“Lần cuối cùng rồi.”

Đối diện là một bóng người toàn thân áo đen, ngữ điệu bình tĩnh, nói: “Làm xong lần này, ta sẽ thả con trai ngươi, hơn nữa, ngươi không cần lo Viên Phúc Hải, có người sẽ đối phó với hắn, Bạch Long Thành không phải chỉ một mình hắn định đoạt, thời gian này, ngươi không cảm thấy sóng ngầm trong thành à?”

“Ý gì?”

Bóng người kia kinh ngạc.

“Không có ý gì, biết nhiều quá không tốt cho ngươi.”

Bóng đen bên kia nhẹ nhàng mở miệng, đột nhiên giọng nói dừng lại, vẫn quyết định tiết lộ một hai, nói: “Trong Tam Thập Lục Liên Minh có người không vừa mắt hắn, quyết tâm ra tay rồi.”

“Tam Thập Lục Liên Minh?”

Bóng người kia kinh ngạc.

“Đi đi, lần cuối cùng, ta muốn để Viên Phúc Hải từ từ phát điên.”

Bóng đen mở miệng.

Chương 305: Xin Lỗi? 1

Mưa tạnh nắng lên.

Ánh nắng rực rỡ.

Một cầu vồng rực rỡ nhiều sắc màu xuất hiện ở chân trời, thu hút sự chú ý của nhiều người, dừng chân chiêm ngưỡng.

Trong phòng.

Giang Thạch nhắm mắt tu luyện, mở mắt ra, con ngươi lóe tinh quang, nhẹ nhàng thở ra một hơi.

“Tư chất của ta dường như trở nên mạnh hơn so với trước, Đại Diệt Băng Thiên Thủ nhanh như vậy đã đạt đến tầng thứ ba, nhanh hơn tưởng tượng của ta.”

Đại Diệt Băng Thiên Thủ, là Huyền Cấp Võ Học do hắn hợp nhất nhiều môn võ mà thành, tổng cộng chia làm bốn trọng thiên, đột phá mỗi trọng thiên lực lượng có thể tăng gấp hàng chục lần.

Quan trọng hơn là, công pháp này hàm chứa một chút pháp tắc hủy diệt, ngoài ra còn có 108 trọng ám kinh và độc tính cực mạnh, một chiêu võ ra đánh ra, uy lực kinh khủng vượt xa siêu phẩm võ học.

So với tầng thứ hai thì tầng thứ ba đơn giản là khác nhau nghìn trời lệch đất.

“Tổng quản, có người từ trong môn đến, muốn thu Hắc Ngọc Mễ!”

Đột nhiên, tiếng Trương Hải hoảng hốt từ ngoài phòng truyền đến.

Giang Thạch nhún mào, đứng dậy từ trên giường, đi ra ngoài cửa.

Tiếng móng ngựa vang lên, hơn mười con tuấn mã phi qua con đường lầy lội, nhanh chóng xuất hiện trước lều gỗ của Giang Thạch, trên một con tuấn mã phía trước nhất, hiển nhiên ngồi một nữ tử thân hình cao ráo.

Nữ tử mặc giáp lụa màu lửa đỏ, ngũ quan sắc xảo, thân hình gợi cảm, mái tóc đen dày được bện lại, thắt lưng đeo kiếm, tay trái cầm roi, tuấn mã dưới đuôi nàng cũng không phải là ngựa bình thường, mà là một con Long Mã màu đỏ tuyệt mỹ.

Ánh mắt nữ tử hẹp dài, cao cao tại thượng, tự mang một chút khí chất cao quý, vừa xuất hiện đã gọi lên một tiếng trong trẻo, “Người là tổng quản chỗ này?”

“Người là?”

Giang Thạch cau mày.

“Không cần biết ta là ai, ta theo mệnh lệnh tổng bộ Kim Linh Môn, điều động ba ngàn cân Hắc Ngọc Mã có việc gấp, lập tức chuẩn bị cho ta, đây là thủ dụ!”

Nữ tử tính khí nóng nảy, không thềm nhiều lời, tay ném cho Giang Thạch một tờ giấy, bay thẳng đến mặt Giang Thạch.

Giang vội bắt lấy, chỉ thấy trên tờ giấy rộng lớn có mấy dòng chữ dùng bút lông đen viết lên, trên đó còn đóng đại ấn của tổng bộ Kim Linh Môn, đại ấn tả mạch, đại ấn ngoại đường.

Tổng cộng ba loại đại ấn.

Nhưng không hề có đại ấn của mạch chủ hữu mạch Viên Phúc Hải.

Nghĩ đến thủ đoạn tàn nhẫn của Viên Phúc Hải, Giang Thạch không khỏi cau mày, nhìn tờ giấy trong tay, nhưng không lập tức hành động.

“Còn đứng ngốc ở đó? Không mau mau chuẩn bị cho ta sao, làm chậm trễ đại sự, coi chừng đầu của ngươi đây!”

Nữ tử quát tháo, roi trong tay chỉ về phía Giang Thạch.

“Thứ lỗi, ta không thể đưa cho ngươi được!”

Giang Thạch lắc đầu.

“Ngươi nói gì?”

Nữ tử giống như tưởng mình nghe nhầm, ánh mắt sắc bén đột nhiên bắn ra tia sáng lạnh lùng, roi trong tay muốn trực tiếp quát ra.

“Trên này không có đại ấn của bang chủ chúng ta, ngươi quay lại bổ sung đại ấn của bang chủ chúng ta, ta tự nhiên sẽ bàn giao Hắc Ngọc Mễ cho ngươi.”

Giang Thạch đưa tờ giấy trong tay cho nữ tử.

“Làm càn!”

Nữ tử quát một roi về phía Giang Thạch, xoạt một tiếng, tiếng xé gió vang lên, gần giọng quát: “Trên này có đại ấn tổng bộ và đại ấn tả mạch mà vẫn không đủ sao? Còn phải cần đại ấn của Viên Phúc Hải hử? Linh điền này là của Viên Phúc Hải hử? Hay là của Kim Linh Môn ta?”

Bốp!

Giang Thạch bốp lấy cái roi đen, lạnh lùng nói: “Đại nhân, ngươi có tính khí thì đi tìm mạch chủ chúng ta mà phát, đừng khó xử những tiểu nhân vật như chúng ta.”

“Tìm chết!”

Mắt nữ tử đảo lên, bị Giang Thạch nắm roi càng thêm tức giận, roi linh hoạt giống như hắc xà, đột nhiên vận động cực nhanh trong lòng bàn tay Giang Thạch, phát ra một cỗ hỏa độc kỳ dị hướng thẳng vào trong cơ thể Giang Thạch.

Giang Thạch cau mày, chớp mắt buông roi ra.

Nhưng nữ tử không bỏ qua, ngay khi roi bị Giang Thạch buông ra, lại vung lên, chớp mắt xuất hiện mười mấy đạo tàn ảnh, giống như hỏa xà vậy, tiếp tục bao trùm xuống người Giang Thạch.

Thân thể Giang Thạch lóe lên, nhanh chóng né tránh.

Nhưng nữ tử không bỏ qua, roi linh hoạt và độc ác, mang theo khí tức hỏa độc, tiếp tục vọt về phía Giang Thạch cực nhanh, tiếng vù vù vang lên, bám sát như bóng với hình.

Dường như không đánh trúng Giang Thạch thì thôi không bỏ qua.

Giang Thạch cau mày, không muốn dây dưa người này, Lôi Lân Bộ thi triển, chớp mắt xuất hiện cách đó hơn mười thước, hoàn toàn tách biệt với nữ tử này.

“Đại nhân, ta không muốn so đo với ngươi, không có đại ấn của Viên bang chủ, một hạt ta cũng không giao.”

Giang Thạch lạnh lùng mở miệng.

Nữ tử liên tiếp mười mấy chiêu đều không đánh trúng Giang Thạch, bất giác để lộ nụ cười tức giận, ánh mắt âm tàn và độc ác, nói: “Tốt lắm, thật là tốt, không ngờ một tên quân sự nhỏ dưới trướng Viên Phúc Hải cũng dám vô lễ với ta như vậy, thật là tốt, tiểu tử, nhớ kỹ khuôn mặt này của ta, sau này xuống địa ngục, cũng có cái công đạo!”

Bốp!

Nữ tử lại giáng thêm một roi, tàn ảnh lóe qua, nhanh đến cực hạn.

Đòn này lại không hướng về Giang Thạch.

Mà là trực tiếp giáng vào người Trương Hải bên cánh linh điền.

Với thân thể già nua và tu vi yếu ớt của Trương Hải, gần như không có phản ứng gì, bị đánh trúng ngay tại chỗ, bộp một tiếng, quần áo nổ tung, kêu thảm thiết, thân thể bay ra xa, đập mạnh xuống đất, toàn bộ vùng ngực máu me be bét, đau đớn khôn xiết.

“Đi!”

Nữ tử gằn giọng ra lệnh, quay ngựa đi, nhanh chóng rời khỏi nơi này.

Đám người bên cạnh lạnh lùng nhìn Giang Thạch, trong đó có người mở miệng nói: “Tiểu tử, ngươi chết chắc rồi, chộc giận Dương đại tiểu thư, Viên Phúc Hải cũng chẳng bảo đảm được ngươi!”

Đám người nhanh chóng đuổi theo nữ tử mặc giáp đỏ.

Sắc mặt Giang Thạch âm trầm, nhìn theo nữ tử đi xa, lại nhìn Trương Hải bị đánh thành trọng thương, thân thể lóe lên, xuất hiện bên cạnh Trương Hải, trực tiếp chuyển vận kinh lực, đưa vào trong cơ thể Trương Hải.

Chỉ là Trương Hải tuổi già thể yếu, tu vi lại kém, chịu một kích nặng như vậy, không có nửa tháng dưỡng thương tuyệt đối không thể hồi phục.

“Đứng dậy đi, thời gian này ngươi nghỉ ngơi trước đã, đợi lành vết thương lại tiếp tục canh giữ linh điền!”

Giang Thạch nói.

“Lão nô cảm tạ tổng quản, cảm tạ tổng quản.”

Trương Hải run rẩy, khó khăn mở miệng.

Chương 306: Xin Lỗi? 2

Đêm tối mờ mịt.

Ánh đèn rực rỡ.

Dương Tâm Gia, thân hình gọi cảm, mặt giận dữ, mặc giáp lụa màu lửa đỏ, đi về phía một tử lâu phía trước, tay đập mạnh xuống bàn.

“Chủ quán, rượu đâu!”

Bên cạnh tiểu nhị nhìn thấy người đến, lập tức thay đổi sắc mặt, cung kính sợ sệt, nhanh chóng mang rượu đến.

Một cái bàn không xa.

Một thanh niên tuấn tú mặc áo xanh, ban đầu đang uống rượu một mình, thấy người đến liền đứng dậy đi về phía Dương Tâm Gia, cười nói: “Kỳ quái, hôm nay lại ai chọc giận Dương tiểu thư? Khiến người tức giận đến thế?”

“Là người!”

Đôi mắt sắc bén Dương Tâm Gia lập tức nhìn người đến, cười lạnh nói: “Người đến đây làm gì?”

“Dương sư muội, mọi người đều là đồng môn, đâu cần thiết phải phát hỏa lớn với ta như vậy? không biết ai chọc giận sư muội, ta giúp gì không?”

Thanh niên cười.

Dương Tâm Gia đang muốn mở miệng mắng, nhưng đột nhiên ngữ điệu dừng lại, lông mày xinh đẹp nhăn lại, nói: “Cũng không phải chuyện lớn gì, chỉ là bị một cậu nô tài xúc phạm mà thôi, hôm nay ta muốn điều động ba ngàn cân Hắc

Ngọc Mễ làm việc gấp, kết quả lại bị một cầu nô tài làm mất mặt trước, bị tên cầu nô tài đó công khai cự tuyệt.”

“Ồ? Cầu nô tài nào dám lớn mặt như vậy?”

Thanh niên lộ vẻ hiếu kỳ, nói: “Theo Ta biết, linh điền Hắc Ngọc Mễ đó đã liên tiếp chết vài quản sự rồi đúng không? Chẳng lẽ lại có quản sự mới tới? Thực lực như thế nào? không lẽ cả mặt mũi của Dương tiêu thư cũng không cho!”

“Chỉ là phế vật mà thôi.”

Dương Tâm Gia cười lạnh, nói: “Nếu không phải xem mặt mũi của Viên Phúc Hải, ta đã giết hắn ngay lúc đó, kết quả hắn lại không biết điều, thật đúng là để ta tức giận!”

“Nói như vậy thực lực cũng không mạnh lắm, hắn là chưa tới Thánh Linh?”

Thanh niên cười.

“Nếu là Thánh Linh, làm sao có thể canh giữ linh điền?”

Dương Tâm Gia chế giễu.

“Đúng vậy.”

Thanh niên cười nhẹ, nói: “Dương sư muội đừng tức giận, ta có thể giúp ngươi xả cơn giận này, ta quan hệ rất tốt với Viên Thiên Nhân hữu mạch, Dương sư muội muốn dùng bao nhiêu Hắc Ngọc Mễ chỉ cần một câu nói của Viên Thiên Nhân là được, hơn nữa, ngay cả tên quản sự trông giữ linh điền cũng sẽ dưới một câu nói của Viên Thiên Nhân, tự trói cả hai tay, đích thân tới đây xin lỗi sư muội.”

Viên Thiên Nhân, một trong 81 người con của Viên Phúc thông!

Dù ở Kim Linh Môn hay Hải Kinh Môn, tư chất đều tính toán không tồi.

“Ồ?”

Dương Tâm Gia nhún lông mày, nói: “Nếu vậy thì quá tốt, để tên đó cởi hết quần áo, trên lưng còng gai, quỳ bò từng bước một tới đây, như vậy mới giải được cơn giận của ta!”

“Được thôi.”

Thanh niên cười, cầm ly rượu lên, nói: “Sư muội, uống một ly.”

Dương Tâm Gia lộ nụ cười, lập tức cầm ly va chạm với thanh niên.

Thanh niên tên là Tiền Văn Thông.

Là đệ tử chân truyền của Bạch thông Thiên mạch chủ tả mạch, đồng thời cũng là thiếu chủ Tiền gia [Bạch Long Thành]!

Năm mươi tám tuổi!

Thánh Linh tam trọng phản tổ.

Đêm càng thêm sâu.

Dương Tâm Gia mỉm cười hài lòng, rất vừa ý, dưới sự tiễn đưa của Tiền Văn Thông bước ra khỏi tử quán, sau đó phiên lên con Long Mã màu đỏ, nhẹ nhàng vung roi, rời đi.

Ngay khi Dương Tâm Gia mới đi xa, sắc mặt Tiền Văn Thông lại trở nên bình thản, vẫy nhẹ tay hướng về phía sau.

Bang chủ Thiết Lang Bang Hách Hổ mặc một bộ y phục đen, nhanh chóng tiến lại gần.

“Tiền công tử.”

“Có thể hành động rồi, tên quân sự canh giữ linh điện, thực lực rất yếu, thậm chí còn chưa tới Thánh Linh, xem ra còn yếu hơn hai tên quân sự trước, tốt nhất đêm nay người có thể phá

hủy toàn bộ linh điền, đúng rồi, đừng giết tên canh giữ linh điền, ta còn có việc cần dùng hắn.”

Tiền Văn Thông bình tĩnh nói.

Sắc mặt của Hách Hồ chuyển biến, gật đầu nhẹ.

“Được, tuy nhiên Tiền công tử, vẫn xin ngài giữ lời hứa, việc xong, nhất định phải thả nhĩ tử ta.”

Ánh mắt hắn lạnh lùng, nhìn chằm chằm vào Tiền Văn Thông.

Tiền Văn Thông cười nhẹ, quay người, nói: “Công tử ta lúc nào lừa dối người?”

Hách Hồ lại gật đầu, lập tức quay người đi, bóng người lóe lên, biến mất không thấy.

Ngay khi hắn mới đi, Tiền Văn Thông mới lộ ra nụ cười, đi về hướng khác.

“Tiền huynh, nửa đêm tới thăm, chẳng lẽ thứ ta cần, người tìm được rồi?”

Trong một phủ đệ rộng lớn.

Một thanh niên cao lớn từ trong điện bước ra, đầu đầy tóc đen, mặt trắng bệch, mặc một bộ cẩm y dài, lộ ra cơ ngực đồng thau, nhìn về phía Tiền Văn Thông.

“Ha ha, quả nhiên việc gì cũng không qua mắt được Viên huynh.”

Tiền Văn Thông lộ nụ cười, tiến lại gần, từ tay áo lấy ra một hộp ngọc, nói: “Hong Ngọc Thiên Quả năm trăm năm kết quả một lần.”

“Ồ?”

Ánh mắt Viên Thiên Nhân lóe lên, hơi thở gấp gáp, vươn tay ra chực chớp lấy.

“Đợi một chút.”

Tiền Văn Thông mỉm cười, nói: “Món đồ này không thể tặng không cho Viên huynh được, ta có chuyện nhỏ cần Viên huynh trợ giúp một tay.”

“Chuyện gì?”

Viên Thiên Nhân cau mày, nhìn về phía Tiền Văn Thông.

Tiền Văn Thông liền kể lại toàn bộ chuyện Dương Tâm Gia gặp phải cho Viên Thiên Nhân.

Viên Thiên Nhân thư giãn lông mày, lãnh đạm nói: “Ta tưởng là chuyện gì lớn, Tiền huynh, không nói đến những thức khác, chuyện này đơn giản, ngày mai ta sẽ đề tên quân sự đó đích thân quỳ bò đến xin lỗi Dương sư muội, làm sao?”

“Viên huynh thật sáng khoái.”

Tiền Văn Thông tán thưởng, đưa hộp ngọc trong tay cho Viên Thiên Nhân.

Viên Thiên Nhân mở ra xem, lập tức tâm trạng càng thêm vui sướng.

Có món đồ này trợ giúp, môn công pháp trọng yếu của hắn chắc chắn sẽ đi lên thêm một tầng nữa.

Sau nửa đêm.

Nhiệt độ hạ xuống.

Gió đêm thổi tới, thành từng mảng linh điện xoay cuồng.

Một nhóm người mặc đen, chừng mười một mười hai người, dưới sự dẫn đầu của bang chủ Hách Hồ, cẩn thận tiến lại gần linh điện.

“Nhớ kỹ, chỉ phá hủy linh điện, những việc khác đều không làm.”

Hách Hồ thấp giọng dặn dò, nói: “không được đốt nữa, Hắc Ngọc Mễ chất lượng cực cứng, đốt sẽ khó cháy hẳn trong thời gian ngắn, dùng dịch thôi xác!”

“Vâng, bang chủ!”

Mười một tên cao thủ bên cạnh đồng loạt gật đầu, trong lòng âm thầm tiếc nuối.

Tất cả đều là Hắc Ngọc Mễ!

Trên thị trường giá trị liên thành!

Có lợi ích to lớn với võ giả, đêm nay quả thực phải phá hủy hết.

Tuy nhiên bọn họ không dám do dự chút nào, nhanh chóng lấy ra từng ống tre dày từ trên người, bắt đầu phân tán hoạt động, lao nhanh tới linh điền phía trước.

Chương 307: Xin Lỗi? 3

Dịch thời xác, được chúng chuyên môn chế tạo, một giọt có thể ăn mòn nửa mẫu đất, với lượng dịch thời xác của bọn họ, hoàn toàn có thể phá hủy triệt để nơi này.

Trong đó một người hoạt động nhanh nhất, dẫn đầu xông vào linh điện, chưa lập tức đổ dịch thời xác xuống, mà trước hết hái lấy bông lúa, chuẩn bị ăn no rồi hãy nói.

Kết quả vừa khi hắn vươn tay chuẩn bị hái lúa, đột nhiên!

Rầm một tiếng, một luồng lực lượng kinh khủng phóng nhanh tới từ một bên, cuộn cuộn dâng trào, giống như lốc xoáy vậy, đánh trúng người hắn, bốp một tiếng chấn tan nát xương cốt toàn thân của hắn, phun máu dữ dội, thân thể bay ngang ra hơn mười thước, đập mạnh xuống đất ở xa xa.

Những người khác còn chuẩn bị hành động đều đổi sắc mặt, đồng loạt dừng lại, nhìn về hướng thân thể bay ra xa kia.

“Ai?”

Hách Hồ ngữ điệu lạnh lẽo, quát lớn.

Một bóng đen cao lớn xuất hiện trong tầm mắt mọi người, cao chừng một thước tám, đầu đầy tóc đen dài, trường bào đen, ánh mắt sâu thẳm lạnh lẽo, đi tới phía mọi người.

“Xông vào linh điện ta quản lý, còn hỏi ta là ai? Thật đúng là không biết sốn chết!”

Giang Thạch ngữ điệu lạnh lùng, từ từ đi tới.

“Ngươi chính là tên quân sự mới?”

Hách Hồ một thân mặc đen, mặt bị vải đen che kín, ánh mắt sắc bén, quát tháo: “Đừng tự tìm chết, mau rút ngay, bằng không giết luôn cả ngươi!”

Sắc mặt Giang Thạch lạnh lùng, đứng trước linh điện, im lặng không nói, nhưng lại bằng hành động đã làm rõ tất cả.

“Không biết sống chết, các ngươi mau phá hủy linh điện, tên này để ta!”

Hách Hồ vung tay ra lệnh, quát.

Đám người liên tục gật đầu, nhanh chóng tản ra, lao về phía linh điện, chuẩn bị phá hủy.

Tuy nhiên phía bọn họ mới vừa xông ra, phía Giang Thạch dịch chuyển như ảo ảnh, nhanh đến cực hạn, tốc độ kinh khủng vượt xa dự đoán của mọi người.

Chỉ như trong chớp mắt, trước mặt mỗi người đều thêm một Giang Thạch.

Rầm Rầm Rầm!

Tiếng nổ liên tiếp vang lên, từng cái thi thể bay ra.

Chớp mắt, bảy tám người xông ra trước nhất đều ngã xuống vũng máu, chết thảm ngay tại chỗ.

Những người còn lại đều biến đổi sắc mặt.

Ngay cả tên cầm đầu Hách Hồ đồng tử cũng co rút lại, lộ vẻ ra kinh hãi, nhận ra thực lực của Giang Thạch, không đơn giản như lời Tiên Văn Thông nói.

Hách Hồ chợt quát một tiếng, chân dậm mạnh xuống đất, rầm một tiếng, toàn thân theo tốc độ mà mất thăng bằng có thể nhìn thấy bắt đầu phình to, chớp mắt phình to hẳn ra vài vòng, tất cả lỗ chân lông đều phun trào khí lưu, bóng người lóe lên, trực tiếp lao nhanh về phía Giang Thạch.

“Thứ chết tiệt, ban đầu không muốn giết người, cố ý chặn đường ta, vậy cũng không trách ta được!”

Rầm rầm!

Năm ngón tay chộp ra, khí tức trong lòng bàn tay bắt đầu nổ tung, phát ra tiếng vang ùng ùng, như năm cái móng vuốt đáng sợ, vồ thẳng đến mặt Giang Thạch.

Hắc Long Ly Tâm Trảo!

Bộp!!

Tiếng động lớn vang lên, khí lưu nổ tung, cuộn cuộn trào dâng.

Thân thể Hách Hồ ngay lập tức bay ra xa, đập mạnh ra cách đó hàng chục thước, tay gãy, ngực lõm xuống, phun máu đầm đìa, mặt lộ vẻ kinh hãi, tạo thành hố sâu không lồ dưới đất.

“Người...”

Hắn run rẩy kinh hãi, không thể tin, nói: “Chạy!”

Những người còn lại hoàn toàn khiếp sợ, không suy nghĩ nhiều, quay người chạy.

Sắc mặt Giang Thạch lạnh lùng, từ tốn bước ra, như đi dạo nhàn nhã vậy, không vội vã, nhưng mỗi bước đều xuất hiện chính xác sau lưng từng bóng người.

Lực lượng giáng xuống, đánh cho thi thể thùng một lỗ xuyên từ trước ra sau, máu tươi ngang dọc.

Những người này quả thực không khác gì kiến cỏ trước mắt Giang Thạch.

Đến cuối cùng chỉ còn lại một mình Hách Hồ, vô cùng hoảng sợ, tuyệt vọng, không còn suy nghĩ gì nữa, quay người lao về phía trước, quỳ sụp xuống đất.

“Tha mạng, Ta có thể nói ra tất cả thế lực đứng sau, cầu đại nhân tha ta...”

Tiếng kêu thảm thiết của Hách Hồ vang lên.

“Ừm?”

Động tác Giang Thạch dừng lại, bàn tay vốn sắp vỗ lên đầu Hách Hồ, đột nhiên nhẹ nhàng biến chiêu quạt qua một cái, trúng ngay sau gáy Hách Hồ.

Bộp một tiếng vang lên, tròng trắng mắt của Hách Hồ trợn lên, lập tức gục xuống đất, ngất đi.

Sau đó Giang Thạch một lượt nhặt hết những ống tre trên đất, xử lý tốt thi thể, rồi xách thân thể Hách Hồ rời khỏi nơi này.

Mặt trời mọc lên.

Ánh sáng soi sáng.

Sáng sớm hôm sau.

Bên trong Hải Kinh Bang.

Giang Thạch thuận lợi gặp mặt bang chủ Viên Phúc Hải, cũng là mạch chủ hữu mạch Kim Linh Môn, chấp tay kể lại tất cả mọi chuyện tối qua cho Viên Phúc Hải.

“Người nói gì? Mang người đó vào đây!”

Giọng Viên Phúc Hải uy nghi và đáng sợ, mắt sắc bén nhìn Giang Thạch.

“Vâng, mạch chủ!”

Giang Thạch đáp lại, quay người đi ra phía ngoài điện, xách thân thể Hách Hồ vẫn còn bất tỉnh đi vào trong đại điện.

Bên trong đại đường, người người xôn xao.

Mỗi người đều mắt có lo ngại, rồi rít nhìn sang.

Chỉ một cái nhìn, họ nhận ra người tới.

“Hắn là Hách Hồ, bang chủ Thiết Lang Bang!”

“Gan chó thật lớn, một Thiết Lang Bang nho nhỏ cũng dám khiêu khích Hải Kinh Bang chúng ta, đúng là tìm chết, ăn phải gan hùm mật báo!”

“Hắn sau lưng có người chủ mưu, với lực lượng của một mình Thiết Lang Bang, cho hắn mười cái gan cũng không dám khiêu khích chúng ta!”

“Đánh thức hắn dậy!”

Thanh âm Viên Phúc Hải lạnh lùng.

“Vâng, Mạch Chủ.”

Giang Thạch đáp ứng, bước tới gần Hách Hồ, bàn tay vỗ vào gáy hắn, một luồng khí nóng tuôn vào cơ thể Hách Hồ, khiến Hách Hồ đang bất tỉnh run lên, lập tức tỉnh dậy.

Khi Hách Hồ tỉnh lại, liền thấy phía trước, Viên Phúc Hải oai vệ, tóc trắng râu trắng, mặt dữ tợn như yêu quái, sợ tới mức tim đập thành thịch, không dám suy nghĩ nhiều, trực tiếp cắn vào lưỡi mình, chuẩn bị tự sát ngay tại chỗ.

Nhưng mới vừa cắn xuống, Giang Thạch nhẹ nhàng bóp vào miệng hắn, tháo hàm dưới, đồng thời một chưởng đập lên ngực trước Hách Hồ, một lần chấn vỡ hầu hết kinh mạch trong cơ thể hắn.

Trong nháy mắt, hắn thậm chí không tự bạo khí cắt đứt kinh mạch tự sát được.

Hách Hồ run rẩy, nôn ra máu, ngã sấp xuống đất, sợ hãi đến cực điểm.

“Hách bang chủ, ha ha, tốt, thật tốt.”

Viên Phúc Hải ngồi cao, lạnh lùng cười, tiếng cười to dần, vang khắp đại đường, khiến tóc gáy mọi người dựng đứng.

“Nói xem, ai sai khiến ngươi? Để ngươi liên tục phá hoại linh điền của ta?”

Ánh mắt hấn sắc bén, nhìn thẳng vào mắt Hách Hồ.

Giang Thạch ở bên lấp lại hàm dưới cho Hách Hồ.

Sắc mặt Hách Hồ tuyệt vọng, cười khổ, “Viên bang chủ, ta nói, ngài có thể tha chết cho ta sao?”

Chương 308: Xin Lỗi? 4

“Không thể!”

Thanh âm Viên Phúc Hải lạnh lẽo, nói. “Nhưng nếu ngươi không nói, ta có thể giết cả nhà ngươi.”

Hắn bỗng nhìn sang bên trái.

Một nam tử bên trái phản ứng lại, lập tức lấy ra một cuốn sách, cung kính đưa cho Viên Phúc Hải.

Viên Phúc Hải lật mở cuốn sách, ánh mắt lướt qua, thanh âm lạnh lùng mở miệng, “Ngươi còn một mẫu thân già, hai chính thê, bốn mươi tám thiếp, chín tên nhi tử, trong đó chỉ vẹn vẹn có một người thành tài, mười sáu người nữ nhi, trong đó hai người thành tài”

“Viên bang chủ, ta nói, ta nói hết!”

Hách Hồ gào thét hoảng loạn.

Cảm giác như bí mật bị người khác nắm trong tay quá đáng sợ. Hơn nữa còn là tên điên Viên Phúc Hải này.

“Là Tiền Văn Thông, Tiền Văn Thông bảo ta làm thế, ta không dám không làm, nhi tử đắc ý nhất của ta rơi vào tay hắn, ta cũng bị ép, tha cho người nhà ta!”

Hách Hồ gào khóc thảm thiết.

“Tiền Văn Thông!”

Ánh mắt Viên Phúc Hải lạnh lẽo.

Đám người trong đại điện cũng lần lượt ánh mắt trầm xuống, khí thế trở nên u ám và đè nén.

Hóa ra liên quan tới Tả Mạch!

“Rất tốt, đưa hấn xuống, đừng để hấn chết.”

Viên Phúc Hải lạnh lùng nói.

“Vâng, bang chủ!”

Hai đại đường chủ lập tức chấp tay, tự mình dẫn Hách Hồ đi ra ngoài.

Ánh mắt sâu thẳm của Viên Phúc Hải rơi xuống Giang Thạch, nói, “Giang Thạch, người thật khiến ta bất ngờ, mới nhậm chức đã lập công lớn như vậy cho bang ta, ta ghi cho người năm trăm điểm công lao, sau này người tích lũy đủ năm ngàn điểm, Thánh Linh đan tất nhiên sẽ có phần của người.”

“Cảm tạ Mạch Chủ.”

Giang Thạch chấp tay.

“Từ nay ở trong bang, chỉ cần gọi ta là Bang Chủ!”

Viên Phúc Hải nói.

“Vâng, Bang Chủ.”

Giang Thạch đáp lại.

“Ừ, đi đi.”

Viên Phúc Hải vẫy tay.

Giang Thạch lập tức lui ra khỏi đại diện, suy nghĩ trong lòng.

Năm ngàn điểm công lao mới có thể đổi Thánh Linh đan.

Cũng tính là rõ ràng.

Tuy nhiên, công lao khó lập, trừ phi hấn vận khí tốt, vô tình gặp nhiệm vụ, nếu không thì chắc phải ba năm tháng mới tích lũy đủ.

“Kế hoạch của ta phải đẩy nhanh tiến độ, không thể đặt toàn bộ hi vọng ở Viên Phúc Hải.”

Giang Thạch tự nhủ.

Ở [Bạch Long thành], không nói được điểm khác, nhưng có một điểm tuyệt đối mạnh hơn Đại Huyền.

Đó là tài nguyên tu luyện!

[Bạch Long thành] là một trong mười tám thành của Tam Thập Lục Liên Minh, thương nghiệp thịnh vượng, bên trong đầy ắp các loại dược liệu hiếm.

Ngoại trừ Thánh Linh đan rất khó mua được, các dược liệu khác rất dễ mua.

Điều này có nghĩa là hai môn Huyền Cấp Võ Học của hắn đều có thể luyện đến viên mãn trong thời gian ngắn.

Giang Thạch rời khỏi tổng bộ Hải Kinh Bang, lập tức đi tới chỗ bán dược liệu.

Trong thành chấn động không nhỏ.

Tin tức về Thiết Lang Bang chủ nhanh chóng lan truyền, mọi người đều hoảng sợ.

Tả Mạch địa bàn.

Hôm qua còn hào hứng nhảy nhót Tiên Văn Thông, hôm nay đã quỳ sụp trước mặt mạch chủ tả mạch Bạch thông Thiên, khẩn cầu cứu mạng, liên tục đập đầu xuống đất.

“Mạch chủ cứu mạng, cứu gia tộc ta, Hách Hồ đã bị Viên Phúc Hải giam lại, van xin mạch chủ cứu gia tộc ta!”

Phịch phịch phịch!

Trán hắn đập xuống đất, đập đến nền nhà tan tành.

Sắc mặt Bạch thông Thiên u ám, ngồi yên lặng, nhìn tên đệ tử chân truyền trước mắt.

“Đủ rồi, đứng lên!”

Bạch thông Thiên ngữ điệu băng giá.

Tiền Văn Thông mặt đầm lệ, tóc rối bù, hoảng sợ về phía sư phó.

“Trước khi hành động, ta đã dặn người nhiều lần, nhất định phải cẩn thận, kết quả người vẫn mắc phải sai lầm lớn như vậy, người thật khiến ta thất vọng.”

Bạch thông Thiên lạnh lùng nói.

“Sư phó, ta cũng không ngờ quân sự mới đến trấn giữ linh điền có thực lực mạnh như vậy, ta đã cử người điều tra, hẳn thậm chí còn không phải Thánh Linh, sao có thể bắt được Thiết Lang Bang chủ Hách Hồ?”

Tiền Văn Thông cay đắng đáp lại.

“Ngu xuẩn, còn không biết người khác che giấu thực lực.”

Bạch thông Thiên phát ra âm thanh lạnh lẽo, ánh mắt dần nhú lại, nói,

“Tuy nhiên, Giang Thạch này từ đâu đến, tại sao ta chưa bao giờ nghe nói?”

“Là đệ tử mới của Hữu Mạch, nghe nói là từ hải ngoại đến, cách đây không lâu còn mâu thuẫn với Dương Tâm Giai của Chủ Mạch.”

Tiền Văn Thông liền trả lời.

“Mâu thuẫn với Dương Tâm Giai?”

Bạch thông Thiên nhăn mày.

“Đúng vậy.”

Tiền Văn Thông lập tức kể lại ự việc của Dương Tâm Giai cho mạch chủ.

Bạch thông Thiên tâm tình gợn sóng, lòng bàn tay liên tục gõ lên tay vịn ghế, đột nhiên nói, “Việc này người không cần lo, ta sẽ cử người khác xử lý, người yên tâm, Viên Phúc Hải không thể động đến người, không bằng chúng mà muốn động đến người, đâu có đơn giản như vậy?”

“Cảm tạ mạch chủ, cảm tạ mạch chủ!”

Tiền Văn Thông cảm kích khóc lóc, lại lần nữa đập đầu.

Buổi trưa.

Một

Trong phòng vang lên tiếng kêu thảm thiết của một nữ tử, giống như bị tra tấn dã man trước khi chết.

Mãi mới đến trưa mới dần dần im bật.

Viên Thiên Nhân trần truồng người trên, tinh thần phấn chấn, thở dài nhẹ nhõm, đứng dậy khỏi giường, giống như vừa ăn bổ thập toàn đại bổ đan, sắc mặt ửng đỏ.

“Vào dọn xác đi.”

Viên Thiên Nhân ra lệnh.

Cửa phòng mở ra, vài nha hoàn tim đập thành thạch bước vào, cẩn thận di chuyển xác chết khô của nữ tử trên giường.

Ngay lúc đó.

Một con bồ câu đưa tin bay đến.

Viên Thiên Nhân lấy tờ giấy dưới chân bồ câu, ánh mắt lướt qua.

“Hừm?”

Hắn nhướn mày.

Người quản sự trấn thủ linh điện sáng nay lập công to?

“Hừ!”

Hắn nắm tay, nghiền nát tờ giấy thành bột, lạnh lùng nói, “Đi linh điện, bảo Giang Thạch chuẩn bị lễ vật, tự mình đi xin lỗi Triệu sư muội cho xong chuyện này.”

Giang Thạch mới lập công, hắn không tiện động đến Giang Thạch, kế hoạch ban đầu chỉ có thể tạm dừng, thay đổi chiến thuật.

“Vâng, công tử!”

Một nam tử trung niên cung kính đáp lại.

Không lâu sau.

Linh điện.

Giang Thạch nhận được mệnh lệnh, nhướn mày, nói, “Đề ta đi xin lỗi nữ nhân hôm qua?”

“Đúng vậy Giang Tổng Quản, đây là mệnh lệnh của công tử, bảo ngài mang theo trọng vật, xin hãy thi hành ngay!”

Nam tử trung niên nói.

“Thứ lỗi không phụng bồi, nhiệm vụ trấn giữ linh điện quan trọng, không rảnh rồi đi lung tung!”

Giang Thạch lắc đầu, quay người vào phòng.

“Giang Tổng Quản!”

Người đến thay đổi sắc mặt, vội vàng lên tiếng.

Nhưng Giang Thạch đã đóng cửa phòng, không hề để ý.

Chương 309: Diệt Môn? 1

“Người nói gì? Giang Thạch không làm theo?”

Trong sân viện.

Viên Thiên Nhân cau mày, nắm chặt quân cờ đen trong tay, lộ vẻ lạnh lùng.

“Đúng vậy công tử, hấn lấy có canh giữ linh điền để từ chối rời đi.”

Người nam tử trung niên cúi đầu nói.

“Không biết sống chết, cho mặt mũi cũng không cần.”

Viên Thiên Nhân lạnh lùng nói, ngay lập tức bóp nát quân cờ đen trong tay.

Đối diện hấn.

Là một lão giả mặc trường bào xanh dài, đội khăn chít, râu tóc bạc phơ, khuôn mặt gầy guộc, cười nhẹ, nói: “Sao thế? Tên Giang quân sự mới kia chọc giận công tử à?”

“Không phải chọc giận ta, chỉ có người không ưa nhìn hấn thôi.”

Viên Thiên Nhân lạnh lùng nói.

“Ban đầu có người nhờ ta dạy hấn một bài học, nhưng ta nghĩ hấn mới lập đại công, không muốn làm quá tuyệt, không ngờ, ta bảo hấn mang lễ vật đi xin lỗi người kia, hấn cũng không chịu, thật không biết phân biệt tốt xấu!”

“Công tử bình tĩnh, người này vừa vào môn đã được bổ nhiệm trọng trách bảo vệ linh điền, giờ lại lập đại công ở linh điền, công tử không nên chọc giận hấn, công tử cũng biết bản

tính của Viên bang chủ, bang chủ trọng dụng nhân tài, hơn nữa gần đây bang chủ đang nổi giận, nếu biết công tử vì việc riêng lúc này ra tay với người có công, chỉ sợ cũng không tốt cho tương lai của công tử.”

Lão giả nói nhỏ.

“Vậy là nói, hắn không nể mặt ta, ta cũng chỉ có thể nhịn?”

Viên Thiên Nhân cau mày hỏi.

“Kẻ muốn thành đại sự, mặt mũi tính là gì?”

Lão giả thản nhiên nói.

“Nhưng ta đã nhận chỗ tốt từ người khác, há có thể thất ước với người ta? Huống hồ, ta đã hứa với Dương sư muội.”

Viên Thiên Nhân âm u nói.

Dương Tâm Giai, là thiên tài chủ mạch.

Sau này hắn muốn kế thừa vị trí chủ mạch của cha hắn, không thể thiếu sự ủng hộ của người trong chủ mạch.

Dương Tâm Giai là một trong những đệ tử rất được chủ mạch coi trọng, có được ủng hộ của nàng, rất có lợi cho tương lai của hắn.

“Chỉ là việc nhỏ, đến lúc tìm cơ hội giải thích với Dương Tâm Giai là được.”

Lão giả nói.

“Hừ.”

Viên Thiên Nhân lạnh lùng hừ một tiếng. Mặc dù không vui, nhưng cũng chỉ đành bỏ qua.

Ngày hôm sau.

Sáng sớm.

Sau khi kết thúc tu luyện, Giang Thạch mở mắt, ánh mắt sáng ngời, khí huyết thông suốt, cả người cảm thấy nhẹ nhàng thoải mái.

Tứ Tuyệt Thiên Sát Công đã đạt đến đệ nhị trọng!

Lực lượng nhục thân tăng thêm 50 vạn cân so với trước!

Không hổ là Huyền Cấp Võ Học mới dung hợp được!

Tứ Tuyệt Thiên Sát chia làm Độc Tuyệt, Bá Tuyệt, Lực Tuyệt, Uy Tuyệt.

Hợp nhất thành một, uy lực vô cùng, tuyệt đối là một trong hai môn công pháp mạnh nhất của Giang Thạch bây giờ. Toàn thân hắn đang trải qua thuế biến vô hình từ bên trong ra bên ngoài.

“Đợi Tứ Tuyệt Thiên Sát Công viên mãn, lại hợp nhất với Đại Diệt Băng Thiên Thủ, có lẽ có thể giúp ta đột phá cửa ải Thánh Linh.”

Tuy nhiên để phòng bất trắc, tốt nhất nên chuẩn bị thêm một môn Huyền Cấp Võ Học.

Như vậy, ba môn Huyền Cấp Võ Học hợp nhất, tỷ lệ thành công sẽ lớn hơn.

“Quản sự đại nhân, tổng bộ có người tới truyền lệnh của bang chủ, mời ngài qua một chuyến.”

Tiếng Trương Phong đầy lo lắng vang lên ngoài cửa.

Trương Phong là con trai của Trương Hải. Sau khi Trương Hải bị thương nặng, hắn thay Trương Hải quản lý linh điền.

Đôi mày Giang Thạch nhăn lại, bước ra khỏi phòng, trước hết nhìn Trương Phong, sau đó ngẩng đầu nhìn tên bang chủ ở không xa.

Tên bang chúng kia mặc trường bào huyền sắc, khoảng 30, 40 tuổi, đầu quấn anh hùng khăn, mang hai khí giới, phải kiếm trái đao, tu vi không tầm thường.

“Giang quản sự, mời ngài lên đường ngay.”

Tên bang chúng kia cúi đầu nói.

“Bang chủ gọi ta có chuyện gì, có nói không?”

Giang Thạch đi tới, đưa ra một lượng bạc, nói.

“Cái này... dường như là việc trước đây của Thiết Lang Bang bang, chủ mạch và tả mạch đều có người tới muốn bảo vệ Tiên gia, nghi ngờ Thiết Lang Bang bang bị đe dọa nên lời khai không chặt chẽ, nên bang chủ mời ngài tới đối chất.”

Tên bang chúng lập tức thu bạc, đáp lại.

“Ồ?”

Giang Thạch hơi nhướng mày.

Chủ mạch và tả mạch cùng phái người đến?

Hắn thâm nghĩ, gật đầu nhẹ, liền nhảy lên tuần mã, bắt đầu lên đường.

Nửa canh giờ sau.

Tổng bộ Hải Kinh bang.

Trong đại điện rộng rãi.

Chủ bang chủ Viên Phúc Hải, thân hình to lớn, mặc trường bào huyền sắc, vẻ mặt uy nghiêm, tóc bạc râu bạc, đôi mắt sáng quắc lạ thường.

Toàn thân ngồi cao ở trên chủ vị, giống như một con gấu khổng lồ kinh khủng.

Hai bên phía dưới, mỗi bên ngồi một người.

Bên trái, một người nam tử trung niên, mặc trường bào màu vàng, khí chất hoa lệ, khuôn mặt tuấn tú, giữa đôi mày có chấm một hạt ngọc đỏ, trước mặt là cây quạt giấy bạc, là cao thủ chủ mạch Dương Thiên Hữu!

Là thiên tài trong nội bộ chủ mạch! Đồng thời cũng là một trong những ứng cử viên sáng giá nhất cho chức mạch chủ tương lai!

Bên phải là một người nam tử khá gầy nhỏ, mặc trường bào xanh rất bình thường, thân hình khô gầy, cao chưa đến 1m7, rất hiếm gặp trong Kim Linh Môn.

Nhưng dù hần thấp bé, đôi mắt lại lấp lánh lực quang, sáng quắc như bảo thạch, không ngừng lấp lóe, có tác dụng mê hoặc nhân tâm.

Chính là Chủ mạch Tả mạch!

Bạch thông Thiên!

Giữa hai người này, đang run rẩy quỳ là bang chủ Thiết Lang Bang Hách Hồ, lúc này cực kỳ kinh hãi, hồn phách sắp tan ra.

Bên trong toàn bộ đại điện, khí tức kiềm chế, một mảnh tĩnh lặng.

Gần như không nghe thấy bất cứ âm thanh nào.

Vừa bước vào, Giang Thạch đã cảm nhận được nhiều luồng áp lực vô hình.

Đặc biệt là ánh mắt của Bạch thông Thiên, sắc bén mà áp lực, như thể có một sinh vật huyền bí chưa từng biết đang quan sát hắn.

“Gặp qua bang chủ!”

Giang Thạch cúi đầu về phía giữa đại điện.

“Giang Thạch, có người nói người ép buộc Hách Hồ, để Hách Hồ nói ra những lời trước đó, đúng không?”

Viên Phúc Hải ngữ điệu trầm thấp, ánh mắt sắc bén rơi vào trên người Giang Thạch, hỏi.

“Bang chủ mình xét, từng câu thuộc hạ nói đều là thật, tuyệt không có chút che giấu nào!”

Giang Thạch nói.

“Không phải, không phải như vậy, tất cả đều do tôi hôm đó hấn ép buộc ta! Hấn cố ý ép ta nói là Tiền Văn Thông chỉ đạo ta! Ta không muốn nói, nhưng nếu ta không nói, hấn sẽ giết cả nhà ta! Đúng rồi, lai lịch Giang Thạch không chính thống, hấn là gián điệp của các môn phái khác được phái đến từ hải ngoại, chuyên vượt biển tới đây để len lỏi vào Kim Linh Môn của ta, Viên bang chủ mình giám a!”

Chương 310: Diệt Môn? 2

Hách Hồ lập tức khóc lóc kêu gào, liên tục đập đầu xuống đất.

Giang Thạch cau mày, lườm Hách Hồ.

Bỗng nhiên hắn nhìn sang tả mạch chủ Bạch thông Thiên, trong lòng suy tư, dường như ngay lập tức hiểu ra.

Lời của Hách Hồ này là đã có người dạy cho hắn à?

Hắn không nói gì, nhìn Viên Phúc Hải.

Viên Phúc Hải ánh mắt u ám, ngồi cao nhìn xuống.

“Viên huynh, việc này ngươi nghe được rồi đấy! Giang Thạch và Hách Hồ mỗi người nói một lời, mỗi người có một lời giải thích của mình, muốn xác định việc này một cách nhanh chóng, chần chẫn không dễ dàng. Lại còn vu oan cho đồ đệ Tiền Văn Thông của ta là đứng đằng sau chỉ đạo Hách Hồ. Viên huynh sẽ không tin vào âm mưu của kẻ khác chứ?”

Bạch thông Thiên nhìn Viên Phúc Hải nói.

“Viên mạch chủ, lời Bạch mạch chủ nói cũng có chút đạo lý. Chuyện này bây giờ không có bằng chứng khác, muốn làm sáng tỏ tuyệt đối khó khăn, theo ta, nên đánh năm mươi đại bản cả hai người, hai người này đều không có gì tốt đẹp, đặc biệt là Giang Thạch, lai lịch không rõ ràng, vô cùng đáng nghi ngờ. Thà giết nhầm chứ không bỏ qua, xử tử luôn cả hai, cho dù đối với tông môn hay bang chủ thì cũng trăm lợi mà không hại.”

Người ngồi khu vực bên trái là cao thủ chủ mạch Dương Thiên Hữu, bày ra cây quạt bạc, bình tĩnh nói.

Tâm tình Giang Thạch trầm xuống.

Xử tử luôn cả hai?

Hách Hồ đang quỳ dưới đất run lên, tâm thần khiếp sợ, nhưng cũng không dám nói lời nào, cúi mặt xuống đất, dường như sẵn sàng chịu chết.

“Bang chủ, thuộc hạ trung thành tuyệt đối, không phải gián điệp!”

Giang Thạch lại cúi đầu biện giải.

“Ồ? Kể lại chuyện tối hôm đó một lần nữa.”

Viên Phúc Hải ngữ điệu lãnh đạm, ánh mắt trở nên sâu thẳm bất thường.

Giang Thạch lập tức nhắc lại câu chuyện trước đó.

“Không đúng, hắn đang nói dối, chính hắn ép ta, Tiền công tử là cái người tốt, ta sẽ không vu oan cho Tiền công tử, tất cả đều là lỗi của Giang Thạch, Giang Thạch, tiểu tử, người không dám nói thật à? Nói thật đi...”

Bang chủ chủ Thiết Lang bang Hách Hồ khóc lóc.

Sắc mặt Giang Thạch đã trở nên vô cùng âm u.

Nhưng bỗng nhiên Viên Phúc Hải phát ra tiếng hừ lạnh nhạt khàn khàn, nhìn về phía Bạch thông Thiên và Dương Thiên Hữu trong đại điện, nói:

“Bạch huynh, Dương hiền chất, có vẻ như lời các ngươi là đúng, việc này quả thật không dễ làm sáng tỏ ngay lúc này. Thôi được, ta sẽ nhường các ngươi một bộ mặt, không điều tra nữa, tuy nhiên, Thiết Lang Bang nhiều lần phá hoại linh điền của ta, ta muốn diệt toàn bang toàn tộc bọn hắn, các ngươi không có ý kiến gì chứ?”

Tim Hách Hồ giật thót, sợ hãi vô cùng, vội vàng khóc than: “Viên bang chủ, tha cho gia đình tiểu nhân, tiểu nhân sẵn sàng chịu chết, gia quyến tiểu nhân đều vô tội, xin tha họ một mạng...”

Phập!

Hắn vừa dứt lời, Viên Phúc Hải đã đánh ra một đòn.

Lực lượng kinh khủng trong nháy mắt nhào tới, đánh trúng Hách Hồ, lập tức đập hắn thành mưa máu, chết không cách nào chết hơn.

“Viên mạch chủ cao kiến!”

Dương Thiên Hữu cúi đầu, nói: “Cái chết của Hách Hồ đã rõ ràng, vậy Giang Thạch này cũng không thể để sống chứ? Để phòng hấn thật sự là gián điệp, để tiêu diệt thay mạch chủ xử lý.”

Hút!

Thân thể hắn biến mất trong nháy mắt, một bàn tay gân xanh nổi lên, lập tức biến thành màu vàng, khí tức cường hãn, khủng bố khôn lường, trực tiếp hung hãn với tới cổ họng Giang Thạch.

Một cú với này lập tức thể hiện thực lực kinh khủng của hắn.

Đồng tử Giang Thạch co lại, Lân Lôi Bộ lập tức thi triển, thân thể nháy mắt biến mất.

Mặc dù biến mất, nhưng thân thể Dương Thiên Hữu cũng biến mất theo, dường như tự động khóa mục tiêu vậy, bàn tay hung tàn vẫn tiếp tục lao về phía cổ họng Giang Thạch.

Sau khi tránh né liên tiếp vài lần, Giang Thạch quay người phản kích một đòn.

Phập!

Giang Thạch bay ngược lại 7, 8 thước, làn da đỏ ửng, khí huyết rối loạn, rơi xuống cách đó không xa.

“Hừm?”

Dương Thiên Hữu cau mày, dường như không thể tin được.

Một kích của ta vậy mà không giết được tiểu bối này?

Sao có thể?

Thân ảnh hần lóe lên, muốn tiếp tục công kích.

Nhưng ngay lúc này!

Viên Phúc Hải lạnh lùng phát ra một tiếng cười gằn, một chưởng ấn hoàng kim khổng lồ đánh thẳng xuống, vô thẳng đến Dương Thiên Hữu.

Bao phủ cả thiên khung, khủng bố vô cùng.

Dương Thiên Hữu thay đổi sắc mặt, nhanh chóng tránh né.

Bạch thông Thiên thì thân ảnh lóe lên, xuất hiện trước người Dương Thiên Hữu, cũng đánh ra một chưởng ấn khổng lồ.

Rầm!

Thiên địa chấn động.

Hai chưởng ấn khủng bố dữ dội va chạm trong đại điện, tạo ra một luồng sóng khí cực kỳ cuồng bạo, rung chuyển cả toà đại điện rộng lớn.

Một mảnh ánh sáng hủy diệt lan tràn khắp nơi.

“Viên Phúc Hải, ngươi điên rồi?”

Bạch thông Thiên thay đổi sắc mặt, quát lên.

“Dương hiền chất, trên địa bàn của ta, động vào người của ta, ai cho người lá gan?”

Viên Phúc Hải khuôn mặt dữ tợn, ánh mắt lạnh lẽo, vẫn ngồi cao ở vị trí chủ vị, khí thế trên người vô song, như núi lửa bộc phát.

Một đôi mắt nhìn chăm chăm vào Dương Thiên Hữu, tim đập thành thịch, thậm chí cảm thấy toàn thân

Tên diên này!

Vừa rồi một kích đó là muốn dồn hẳn vào chỗ chết?

“Viên mạch chủ, tiểu nhân chỉ... chỉ vì Kim Linh Môn mà thôi!”

Dương Thiên Hữu cố nói.

“Vì Kim Linh Môn? Người cho rằng lão phu là ngu xuẩn?”

Viên Phúc Hải ngữ điệu lạnh buốt, nói: “Chuyện bốn mạch, tự lão phu đích thân giải quyết, không đến lượt người ở đây khoa tay múa chân, dù cho thúc thúc của người đến cũng vô dụng!”

Dương Thiên Hữu da đầu tê dại, trong lòng oán hận, cúi đầu: “Vâng, Viên mạch chủ!”

“Bạch thông Thiên, các người đi đi, ta sẽ xử lý việc này, về nói với đồ đệ của người, hy vọng việc này không dính líu gì đến hẳn, nếu không, từ trên xuống dưới Tiên gia 928 miệng ăn, ta sẽ giết, không bỏ sót một ai.”

Viên Phúc Hải lạnh lẽo nói, mắt nhìn chăm chăm Bạch thông Thiên.

Bạch thông Thiên cười gằn, nói: “Tốt, thật tốt, cáo từ!”

Hắn xoay người rời đi.

Dương Thiên Hữu cũng xoay người rời đi.

Trong đại diện rộng lớn chỉ còn Giang Thạch, vẫn cảm nhận cánh tay đau nhói, lòng bàn tay tê dại.

Dương Thiên Hữu, thực lực không tầm thường!

Ít nhất cũng đã đạt Thánh Linh ngũ trọng phản tổ!

Hơn nữa công kích của hắn còn mang theo kịch độc?

Giang Thạch nhìn xuống lòng bàn tay, chỉ thấy toàn bộ lòng bàn tay đang đen dần.

Chương 311: Diệt Môn? 3

Tuy nhiên, trước mặt Viên Phúc Hải, hắn cũng không vội sử dụng Thiên phú Vạn độc bất xâm, chỉ có thể để độc tính lan tràn, sau khi rời đi mới chữa trị.

“Giang Thạch, ngươi có căn cơ tu luyện công pháp hoành luyện?”

Viên Phúc Hải bỗng nhìn về phía Giang Thạch, hỏi.

“Vâng, bang chủ, thuộc hạ từng tu luyện công pháp hoành luyện ở hải ngoại.”

Giang Thạch đáp lại.

“Khó trách ngươi gia nhập Kim Linh Môn ta.”

Viên Phúc Hải chăm chú nhìn Giang Thạch, thân ảnh lóe lên, thoáng chốc biến mất khỏi chủ vị, giây lát sau đột ngột xuất hiện trước mặt Giang Thạch, một bàn tay to như quạt trần đánh tới.

Bốp một tiếng, không gian vặn vẹo.

Sắc mặt Giang Thạch thay đổi, thoáng chốc cảm nhận được khí thế kinh khủng, định bắt chấp tất cả phát huy toàn lực, nhưng lập tức hiểu ra bình tĩnh lại, tiếp tục che giấu Lôi điện tích tụ trong cơ thể.

Hỗn Nguyên Long Tượng Công!

Thập Long Thập Tượng!

Đại Diệt Băng Thiên Thủ!

Rầm!

Tiếng nổ vang khắp đại điện, lại một vang lên lần nữa tiếng ì ầm kinh khủng, tia sáng và khí lưu bùng nổ khắp nơi, tiếng ù ù thâm trầm.

Đại điện tráng lệ rung động dữ dội.

Giang Thạch kêu lên đau đớn, thân thể lại bị đẩy ra ngoài, lão đảo lúi lại cả chục thước, miệng phun máu, xương cánh tay sắp vỡ.

“Bang chủ, vì cái gì?”

Sắc mặt Giang Thạch âm u, lau máu ở khóe miệng.

“Nhục thân của ngươi... hình như có khác thường?”

Đôi mắt Viên Phúc Hải hơi đông cứng, đứng ngay tại chỗ không nhúc nhích, chăm chăm nhìn Giang Thạch, hình như không ngờ Giang Thạch lại có biểu hiện như vậy.

Một kích vừa rồi của mặc dù hấn chỉ dùng hai phần mười công lực, nhưng việc Giang Thạch cản được, điều này căn bản là không thể với một Thánh Linh cấp thấp bình thường!

Chứ đừng nói Giang Thạch vẫn chưa phải Thánh Linh!

Chưa phải thánh linh mà lại có thể đỡ được công kích tương đương Thánh Linh tam trọng phản tổ?

“Ngươi là Kim Cương Chi Thể?”

Trong mắt Viên Phúc Hải bắn ra tia sáng lấp lánh.

“Thuộc hạ không rõ, thuộc hạ chỉ tu luyện mù quáng thôi.”

Giang Thạch nói.

Vừa rồi, hấn suýt tưởng Viên Phúc Hải muốn ra tay giết hấn.

Nhưng suy nghĩ lại, nếu Viên Phúc Hải muốn giết hấn, sẽ không tiếp cận công kích, với cảnh giới Thánh Linh viên mãn

của hắn, trực tiếp một chiêu tầm xa cũng đủ đánh chết hắn rồi.

Sao cần xuất hiện gần trước mặt cứng đối cứng?

“Tu luyện mù quáng?”

Viên Phúc Hải tiếp tục quan sát Giang Thạch, đôi mắt như muốn nhìn thấu suốt Giang Thạch, bỗng phá lên cười lớn: “Ha ha ha ha... tốt lắm, tốt một cái tu luyện mù quáng.”

Tâm trạng hắn dường như rất tốt, vung tay ném cho Giang Thạch một tấm lệnh bài, nói: “Cầm lệnh bài của ta, huy động Hắc Tử Vệ, đi tiêu diệt Thiết Lang Bang, đặc biệt là cả nhà Hách Hổ, không để sót một ai, mang hết cái đầu của chúng về cho ta, xong việc ta còn có nhiệm vụ khác giao cho ngươi!”

“Vâng, bang chủ.”

Giang Thạch cầm lấy lệnh bài, chấp tay đáp.

“Đợi đã!”

Viên Phúc Hải gọi Giang Thạch lại, tiện tay ném tiếp một bình ngọc cho hắn: “Dương Thiên Hữu tiểu nhân kia chơi kịch độc, bôi cái này lên tay có thể giải.”

“Cảm tạ bang chủ!”

Giang Thạch lại cúi đầu.

“Đi đi.”

Viên Phúc Hải phát tay ra lệnh cho Giang Thạch lui xuống.

Cho đến khi Giang Thạch đi xa, nụ cười trên mặt hắn vẫn chưa biến mất, tự nói: “Trời Sinh Kim Cương, sau bao nhiêu năm, lại xuất hiện một tôn Trời Sinh Kim Cương?”

Một nơi khác.

Dương Thiên Hữu, Bạch thông Thiên cùng rời khỏi tổng bộ Hải Kinh Bang.

Dương Thiên Hữu vỗ vỗ một tảng đá, mặt xanh như lục bì, quay đầu nhìn về phía tổng bộ Hải Kinh bang.

“Lão già điên này, tính khí ngày càng mạnh động hơn, hôm nay còn dám hạ tử thủ với ta!”

Hắn tức giận nghiêng răng.

Trong Kim Linh Môn, ba mạch lớn từ trước đến nay duy Chủ Mạch vi tôn!

Các mạch khác bao giờ dám như thế với hắn!

Thời gian gần đây, Viên lão già càng trở nên điên cuồng!

“Dương sư đệ không cần lo, hắn nhảy nhót không bao lâu đâu.”

Bạch thông Thiên trầm thấp nói: “Hai năm gần đây, Viên Phúc Hải tự cao tự đại, thường xuyên giết người lung tung, đã chọc giận rất nhiều người, tin ta đi, kiên nhẫn chờ đợi, sớm muộn gì tên Viên Phúc Hải đó cũng có ngày gặp họa!”

“Yên tâm, ta chắn chắn sẽ đợi đến ngày đó.”

Dương Thiên Hữu gật đầu lạnh lùng, bỗng nói: “Tên Giang Thạch đó chắn chắn có bí mật, nếu không sao có thể đỡ được Huyền Quỷ nhất kích của ta, thật không thể tưởng tượng nổi.”

“Phải không? Muốn biết bí mật của hắn có gì khó, cứ đơn giản sai người lên đi giết hắn, tự nhiên sẽ tìm ra được.”

Bạch thông Thiên đáp lại.

“Bạch mạch chủ có thể sắp xếp?”

Dương Thiên Hữu hỏi.

“Yên tâm, Dương sư đệ muốn làm gì thì làm, lão phu tự có cách.”

Bạch thông Thiên cười lạnh.

“Như vậy thì tốt rồi, nhờ Bạch mạch chủ. không dò ra bí mật trên người tên đó, lòng ta thật không yên.”

Dương Thiên Hữu nói.

Hai người tiếp tục đi, nhanh chóng rời khỏi nơi này.

Trong sân rộng.

Viên Thiên Nhân nhanh chóng hay tin, cau mày: “Gì? Phụ thân muốn diệt Thiết Lang Bang, để Giang Thạch dẫn đầu hành động?”

“Đúng vậy, công tử!”

Một người nam tử trung niên đáp.

“Dù Thiết Lang Bang không mạnh lắm nhưng cũng có truyền thừa hàng trăm năm, của cải tài nguyên trong bang cũng không ít. thời gian gần đây túi tiền của ta hơi chật, bị phụ thân giám sát nghiêm ngặt. Chúng ta có thể qua Thiết Lang Bang một chuyến, tạm thời lấy chút bạc ở đó dùng.”

Viên Thiên Nhân nói.

Đối diện hắn.

Lão giả mặc áo xanh kia mỉm cười: “Công tử qua Thiết Lang Bang cũng nên cẩn trọng, tốt nhất là tránh xung đột với Giang Thạch. Bây giờ có vẻ Giang Thạch càng lúc càng được bang chủ chú coi trọng, bằng không bang chủ cũng không giao Hắc Tử Vệ cho hắn chỉ huy. Khi đến nơi, công tử chỉ nên dụ dỗ, không nên cưỡng đoạt!”

“Hừ, gần đây phụ thân ta càng ngày càng hồ đồ, những năm qua giết quá nhiều người, không phân biệt địch ta, đã không còn phân biệt được nhi tử mình. Đại sự thế này mà không nghĩ đến nhi tử mình trước, lại để người ngoài làm, cái này không phải hồ đồ thì là cái gì?”

Chương 312: Diệt Môn? 4

Viên Thiên Nhân khinh miệt nói.

“Công tử cần ngôn, đề phòng tai vách mạch rừng.”

Lão giả áo xanh nhanh chóng cảnh báo.

Viên Thiên Nhân thờ ơ, không nói thêm, quăng quân cờ xuống, đi ra ngoài: “Chuẩn bị ngựa!”

“Vâng, công tử!”

Người nam tử trung niên cúi người đáp.

Thiết Lang Bang nằm ở Tây Thành.

Trong hàng chục bang phái và gia tộc trong thành, khó nói mạnh hay yếu.

Nhưng có thể đứng vững trong Bạch Long thành, chắc chắn là có chỗ hơn người.

Thiết Lang Bang có truyền thừa hàng trăm năm.

Ban đầu được thành lập bởi một nhóm tu sĩ lưu tán, dựa vào hung hãn không sợ chết mà dần dần chiếm được một chỗ đứng trong Bạch Long thành. Sau nhiều lần cải tổ, Thiết Lang Bang dần từ bản tính hung hãn chuyển sang ổn định, không còn đuổi theo việc đánh giết nữa mà trở nên mềm dẻo và uyển chuyển hơn.

Chính nhờ vậy mà quan hệ của họ với các bang phái và gia tộc xung quanh ngày càng thân thiết trong hàng trăm năm qua.

Lúc này.

Đại môn đỏ rực bị đẩy mở.

Một người nam tử mặt nhợt nhạt, thờ hồn hển, vội vã lao vào: “Nhanh... nhanh dẫn ta gặp phu nhân, Hải Kinh bang sắp đến diệt môn!”

Đám người trong phòng đều thay đổi sắc mặt, đổ xô tới.

Một người đỡ lấy người nam tử kia, chạy về phía nội viện.

“Cuối cùng thì sao? Không phải nói chỉ bắt cóc bang chủ chủ thôi sao, chúng ta sẽ không dính dáng gì cơ mà?”

Một nữ tử trang dung lộng lẫy từ trong bước ra, vội vã hỏi.

Hôm qua, cao thủ Kim Linh Môn đã đến Thiết Lang Bang lúc nửa đêm để thỏa thuận, yêu cầu bang chủ chủ gánh tất cả tội lỗi, Kim Linh Môn sẽ cố gắng bảo vệ những người còn lại của Thiết Lang Bang, đảm bảo họ không cần lo lắng.

“Ban đầu thì là như thế, nhưng hôm nay Viên Phúc Hải bỗng nhiên phát điên. Giết chết bang chủ chủ trước mặt mọi người, còn đánh nhau với Chủ Mạch và Tả Mạch Kim Linh Môn, bây giờ hắn đã cử người đến diệt bang rồi, phu nhân nhanh trốn đi!”

Nam tử kia hoảng hốt mở miệng.

“Chết tiệt!”

Nữ tử cung trang nghiêng răng nghiêng lợi, nói: “Ta thừa biết đám vương bát đản đó không đáng tin cậy!”

May mà đêm qua nàng đã chuyển một phần nhi tử và của cải sang nơi khác.

Không đặt tất cả hy vọng vào Kim Linh Môn!

“Nhanh, thu dọn hành lý, nhanh chóng rời đi!”

Nàng cất tiếng quát.

Nhưng âm thanh mới vừa tắt.

Phía trước viện đã bắt đầu ồn ào, kèm theo một loạt âm thanh rầm rập, cùng một số tiếng kêu thảm thiết, âm thanh ghê rợn nghe được cả từ xa.

“Phu nhân nhanh đi, chúng tới rồi!”

Một lão giả lên tiếng hoảng hốt, tay cầm thanh kiếm dài, dẫn một nhóm người đã nhanh chóng lao về phía trước viện.

Chỉ có điều đám người bên này mới vừa lao ra đã nhanh chóng truyền đến từng tiếng kêu thảm thiết.

Một đồng thi thể nhanh chóng bay ra.

Nữ tử cung trang lộ vẻ sợ hãi, nhanh chóng quay người chạy trốn, hướng

Nhưng nàng mới vừa chạy ra, đã có bảy tám người nam tử áo đen, sắc mặt lạnh băng, từ ngoài viện nhảy vào, vẻ mặt lạnh lùng, thân hình cao lớn, chặn lối đi của nàng.

“Hắc Tử Vệ?”

Nữ tử cung trang lộ ra vẻ hoảng sợ.

Viên Phúc Hải thậm chí huy động cả Hắc Tử Vệ để diệt bọn họ?

Hừ! Hừ!

Hai người nam tử áo đen thân hình chớp nhoáng, nhanh đến mức mơ hồ, lập tức xuất hiện ở gần người nữ tử cung trang.

“Ta liều mạng với các ngươi!”

Nữ tử cung trang nghiêng răng, gầm thét một tiếng, không quan tâm gì cả lao thẳng tới.

Rầm! Rầm! Rầm!

Tiếng nổ mạnh liên tiếp vang lên, khí thế lan tỏa.

Nữ tử cung trang thét lên đau đớn, lập tức bay ngược ra, đập mạnh xuống xa xa.

Những người nam tử áo đen khác lập tức nhanh chóng lao về các hướng khác của Thiết Lang Bang, ánh mắt lạnh băng, giống như cỗ máy giết chóc, gặp ai giết đấy, không hề nương tay.

Trong nháy mắt, toàn bộ tổng bộ Thiết Lang bang đầy tiếng kêu thảm thiết, máu tươi bắn tung tóe.

Một đồng xác chết bay khắp nơi.

Phía trước viện.

Giang Thạch mặc trường bào đen, thân hình cao lớn, ngẩng đầu lên, nhìn về phía khu vực phía trước.

Ai có thể nghĩ rằng, nhiệm vụ thứ hai của hắn khi đến thế giới này, là dẫn người đi đồ gia diệt tộc?

Cảm giác này...

Thật khó diễn tả.

“Đại nhân, tất cả đã giết hết, chỉ còn 7 người còn sống, tạm thời chưa giết, nhưng sau khi kiểm tra, ba nữ tử và bốn nữ nhi của Hách Hồ không có ở đây, ngoài ra, còn một vài thủ hạ trọng yếu của bọn hắn cũng biến mất, có lẽ đã sơ tán từ lâu.”

Một tên nam tử áo đen xuất hiện trước mặt Giang Thạch, cung kính nói.

“VẬY SAO? MANG NHỮNG NGƯỜI CÒN SỐNG ĐÓ TỚI ĐÂY.”

Giang Thạch phán.

“Vâng, đại nhân.”

Người nam tử áo đen chấp tay, lập tức lui ra.

Không lâu sau.

Nữ tử cung trang vừa nẩy cùng vài người nam tử bị thương nặng được người áo đen nhanh chóng dẫn ra, tay đứt chân gãy, mặt nhợt nhạt đầy vẻ sợ hãi.

“Những người còn lại đang ở đâu?”

Giang Thạch hỏi.

“Khụ!”

Người nữ tử cung trang khắc nhỏ một bãi nước bọt, căm phẫn nói, “Đám phế vật Hải Kinh bang, các ngươi sớm muộn gì cũng sẽ nhận quả báo, ngày sau ắt sẽ có người dùng vô số thủ đoạn tàn nhẫn, đối phó các ngươi!”

Bốp!

Âm thanh mới dứt, bên cạnh một người nam tử áo đen bước tới tát vào mặt nàng.

Cú tát khiến toàn bộ răng của nàng lập tức rớt hết, máu chảy ròng ròng, thét lên đau đớn, nửa khuôn mặt toàn máu tươi.

“Đại nhân không cần nương tay với bọn chúng, giao cho thuộc hạ, thuộc hạ có vô số cách khiến chúng nói ra.”

Tên nam tử áo đen lạnh lùng nói.

“Tốt, nhanh chóng.”

Giang Thạch đáp.

“Vâng, đại nhân.”

Tên nam tử áo đen tôn kính cúi đầu, lập tức ra hiệu vài người, lôi đám người trước mặt xuống để tra tấn.

Không lâu sau, một tên nam tử áo đen khác chạy vụt ra, chấp tay nói, “Đại nhân, của cải của Thiết Lang bang đã tìm ra hết, đại nhân có muốn kiểm tra không!”

“Dẫn ta đi xem!”

“Vâng, đại nhân!”

Một tên nam tử áo đen dẫn Giang Thạch đi nhanh về phía nội viện.

Không lâu sau.

Trong sân rộng, xuất hiện mười mấy chiếc hòm lớn, tất cả đều mở ra, chất đống lên, bên trong là vô số đồ trang sức bằng vàng bạc.

Ngoài ra bên cạnh còn chất đống đĩa bạc, đồ dùng làm bằng bạc cùng nhiều món cổ vật, tranh vẽ, và vô số đan dược và dược liệu không biết tên.

Chất đầy đồ vật linh tinh có giá trị, không biết có bao nhiêu.

Giang Thạch chỉ nhìn một cái đã nhận ra trong đó có không ít dược liệu có tác dụng với hắn.

“Đây là tất cả của cải của Thiết Lang bang?”

“Đúng vậy đại nhân, nhưng phần lớn đã được bọn hắn chuyển đi, đợi khi tra tấn ra thì tự nhiên sẽ biết.”

Người nam tử áo đen cúi đầu đáp.

Giang Thạch gật đầu nhẹ, bước tới bắt đầu lục lọi.

Lúc này!

Một tràng tiếng cười vang vọng đột nhiên từ bên ngoài truyền vào.

“Giang sư đệ thật là hảo thủ đoạn, nhanh như thế đã vây diệt xong Thiết Lang bang, binh quý thần tốc, khó trách bang chủ coi trọng ngươi như thế!”

Mi mắt Giang Thạch giật nhẹ, quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy một thanh niên thân hình cao lớn, khuôn mặt tuấn tú bước lớn từ bên ngoài tiến vào, khoác bộ cẩm y gấm dài, lộ ra ngực đồng da sẫm màu, nở nụ cười hoà nhã, đi tới đây.

“Người là?”

“Đại nhân, hần là Viên Thiên Nhân, nhi tử thứ mười ba của bang chủ!”

Người nam tử áo đen đáp.

“Viên Thiên Nhân?”

Ánh mắt Giang Thạch híp lại.

Người cách đây không lâu đã để hần xin lỗi Dương Tâm Giai?

Chương 313: Giang Thạch Động Thủ! 1

“Viên công tử, không biết người đến đây có việc gì? Tại hạ đang thanh trừng tặc nhân, e rằng không thể tiếp đãi Viên công tử.”

Giang Thạch mặt không biểu cảm, trực tiếp mở miệng.

Trải qua sự việc lần trước, trong lòng hắn đối với Viên Thiên Nhân căn bản không có bất kỳ ấn tượng tốt nào.

Gương mặt Viên Thiên Nhân hơi cứng lại, nhưng vẫn nhanh chóng nở nụ cười, nói: “Sao? Bản công tử đến đây thì sát một chút, chẳng lẽ cũng không được?”

Giang Thạch cau mày, nói: “Viên công tử nếu muốn thì sát, thì cứ tùy ý đi.”

Hắn quay người lại, bắt đầu tiếp tục kiểm kê của cải trước mắt.

Viên Thiên Nhân mặt mang nụ cười, đôi mắt cũng rơi vào đồng của cải chất đống ở trước mặt, bước tới, tùy tay nhặt lấy một sợi dây chuyền ngọc đen, nhẹ nhàng vuốt ve.

Với ánh mắt của hắn, chỉ cần liếc mắt một cái là có thể nhìn ra sợi dây chuyền này giá trị liên thành.

“Không ngờ, một cái Thiết Lang Bang nho nhỏ lại có nhiều tài vật như vậy?”

Hắn giọng điệu bình tĩnh, nói: “Giang sư đệ, ngu huynh bây giờ tiền bạc hơi eo hẹp, chuẩn bị tạm thời mượn đi một phần của cải ở đây, Giang sư đệ chắc không có ý kiến gì chứ?”

“Hừ?”

Lông mày Giang Thạch nhíu lại, đột nhiên nhìn về phía Viên Thiên Nhân, nghiêm túc nói: “Viên công tử, người muốn mượn tài sản, có thể đi nói với bang chủ, cần gì phải nói với ta? Ta chỉ là một tên thủ hạ dưới trướng bang chủ, không thể làm chủ được việc này.”

“Có thể làm chủ, ta nói người có thể làm chủ, người thì có thể làm chủ.”

Viên Thiên Nhân ngữ khí bình thản, đem sợi dây chuyền ngọc đen trong tay tùy ý ném xuống, thản nhiên nói: “Thiết Lang Bang nhiều của cải như vậy, lại là người phụ trách kiểm kê, người báo cáo bao nhiêu, chính là bao nhiêu, bang chủ sẽ không truy cứu, đây cũng là truyền thống lâu đời của Hải Kinh Bang ta, vậy nên, Giang sư đệ không cần lo lắng.”

“Truyền thống lâu đời?”

Giang Thạch cau mày, vẫn là từ chối, nói: “Viên công tử thứ lỗi, người vẫn nên đi nói với bang chủ đi, trong tay ta, tịch thu bao nhiêu tài sản chính là bấy nhiêu tài sản.”

Viên Phúc Hải thủ đoạn tàn nhẫn, giết người thành tính, hắn không dám đánh cược.

Đắc tội Viên Thiên Nhân trước mắt, chưa chắc đã chết!

Nhưng đắc tội Viên Phúc Hải, hắn nhất định sẽ chết không nghi ngờ!

“Giang sư đệ có ý gì?”

Viên Thiên Nhân cau mày, hơi không vui nhìn Giang Thạch.

Lời nói của hắn đã nói rõ ràng như vậy, Giang Thạch còn không biết tốt xấu?

“Không có ý gì, cái này ta không làm chủ được, cũng sẽ không để người lấy đi.”

Giang Thạch đáp lại.

“Giang sư đệ, người cũng quá không để ta vào mắt!”

Viên Thiên Nhân mặt lạnh, nói: “Dù sao ta cũng là nhi tử của bang chủ, mượn đi một ít của cải có gì to tát!”

“Chính vì người là nhi tử của bang chủ, cho nên ta mới bảo người đi nói với bang chủ, bang chủ nếu đồng ý, ta cũng sẽ không nói cái gì.”

Giang Thạch tiếp tục nói.

“Giang Thạch, người có biết mình đang nói gì không?”

Viên Thiên Nhân tức giận, giọng điệu lạnh lùng.

Thứ chết tiệt này, thật là không biết tốt xấu!

Trước đây đã cự tuyệt hắn một lần, hắn còn chưa tính toán.

Giang Thạch bây giờ vẫn không biết lượng sức mình!

“Biết, Viên công tử nếu không có việc gì khác thì xin mời rời đi.”

Giang Thạch giọng điệu bình thản. Vung tay lên, nói: “Tiễn khách, từ bây giờ người không phận sự đừng cho vào nữa!”

“Giang Thạch, người muốn tìm chết không thành?”

Viên Thiên Nhân phẫn nộ.

Vù! Vù!

Trước mắt, bóng người lóe lên.

Bảy tám hắc y nhân đột nhiên chặn trước mặt Viên Thiên Nhân, ánh mắt mỗi người đều lạnh băng, không chút biểu cảm, như những cỗ máy lạnh lẽo chỉ biết giết chóc.

“Viên công tử xin lui, đừng làm ảnh hưởng đến công việc của chúng ta!”

Một hắc y nhân lạnh giọng nói.

“Các người!”

Viên Thiên Nhân tức giận đến nghiến răng, trong lòng đầy sát ý.

Chết tiệt Giang Thạch!

Chết tiệt Hắc Tử Vệ!

Đợi đến khi hắn nắm quyền trong bang, những kẻ này một cái cũng đừng hòng có kết cục tốt!

“Viên công tử nếu không đi cũng đừng trách chúng ta động thủ!”

Hắc y nhân lạnh giọng nói, không hề nể mặt.

“Tốt, thật tốt, ha ha ha!”

Viên Thiên Nhân bật cười lớn, quay người đi thẳng ra ngoài, mặt lạnh như băng, trong lòng sát khí dâng trào, nghiến răng nghiến lợi.

Giang Thạch mặt lạnh, không thèm liếc nhìn Viên Thiên Nhân một cái.

Với thiên phú “Thấu Thị”, hắn có thể nhìn thấu hư thực của đối phương chỉ trong nháy mắt.

Chỉ xét về thực lực, bản thân hắn cũng không hề thua kém Viên Thiên Nhân!

Hiện tại, hắn chỉ cần làm tốt việc của mình, Viên Phúc Hải tuyệt đối sẽ không vì chuyện này mà gây khó dễ cho hắn.

Những ngày qua, hắn cũng dần dần hiểu rõ được tính cách của Viên Phúc Hải!

“Giang đại nhân, đã tra được rồi, tam tử tứ nữ còn lại của Hách Hồ đã trốn đến Thanh Điền Huyện, đi nương nhờ huynh đệ kết nghĩa của Hách Hồ Kim Dao – Vương Phương!”

Một hắc y nhân nhanh chóng chạy đến, khom người nói.

“Thanh Điền Huyện?”

Giang Thạch lập lại một câu, lạnh lùng nói, “Để lại vài người, vận chuyển tất cả những thứ này đến tổng bộ, những người còn lại theo ta đến Thanh Điền Huyện.”

“Vâng, đại nhân!”

Một đám hắc y nhân đồng loạt chấp tay.

Trên đường phố, mọi người xôn xao bàn tán, không khỏi kinh ngạc, nhìn thấy Giang Thạch dẫn theo một đám Hắc Tử Vệ, nhanh chóng rời khỏi tổng bộ Thiết Lang Bang.

“Thiết Lang Bang đã xong rồi sao? Cũng quá nhanh đi?”

“Dù sao cũng là một trong những bang phái không nhỏ trong thành, bang chủ Hách Hồ còn là cao thủ cấp Thánh Linh, chỉ vì đắc tội Hải Kinh Bang, chưa qua được hai ngày đã bị diệt!”

“Nói đến, người dẫn đầu kia là ai? Chưa bao giờ thấy qua a.”

“Người này tên là Giang Thạch, nghe nói là đệ tử mới của Kim Linh Môn nhập môn cách đây một tháng, thực lực không rõ, hình như là từ lồng giam ở hải ngoại tới!”

“Giang Thạch?”

Từng đợt tiếng bàn tán vang vọng khắp các ngõ ngách.

Cách đó không xa, trong một tửu lâu.

Một nam tử mặc áo trắng, tay cầm quạt giấy, chính là Tiền Văn Thông, ánh mắt lạnh lẽo nhìn về phía Giang Thạch.

Tiền gia của hắ³n suýt nữa đã bị tên này hại!

Hậ³y của hắ³n đối với Giang Thạch còn lớn hơn cả Viên Thiên Nhân!

Nếu không nhờ sư phụ hắ³n cùng các cao thủ mạch chính hợp sức tạo áp lực cho Viên Phúc Hải, chỉ sợ bây giờ bị diệt môn xét nhà không phải là Thiết Lang Bang mà là Tiền gia hắ³n.

Chương 314: Giang Thạch Động Thủ! 2

“Thập nhị tướng thần đến chưa?”

Tiền Văn Thông lạnh giọng hỏi.

“Hồi công tử, đã đến gần Bạch Long thành.”

Một người hầu trung niên hỏi.

“Đã đến mấy người? Bọn hần có biết là ta thuê họ không?”

Tiền Văn Thông hỏi.

“Đã đến ba cao thủ, Dân Hồ, Tị Xà, Dậu Kê, công tử yên tâm, họ tuyệt đối không biết là ai thuê họ, Thập Nhị Tướng Thần từ trước đến nay không bao giờ hỏi lai lịch người thuê, họ chỉ nhận nhiệm vụ làm việc.”

Người hầu trung niên nói.

“Tốt rồi, bảo họ đợi hai ngày, đợi đám Hắc Tử Vệ trở về rồi bắt đầu hành động.”

Tiền Văn Thông lạnh lùng nói.

“Vâng, công tử!”

Người hầu trung niên đáp lại.

...

...

...

Trời quang mây tạnh.

Cách thành Bạch Long hai trăm dặm, là Thanh Điền Huyện.

Thanh Điền Huyện nổi tiếng với việc bồi dưỡng dược liệu.

Trong huyện có một gia tộc thượng võ tiếng tăm lừng lẫy.

Kim Dao Vương gia.

Vương gia truyền thống thượng võ, gia chủ Vương Phương đã đạt đến cảnh giới Thánh Linh từ ba mươi năm trước, tu vi cao thâm, uy chấn bốn phương, cộng thêm gia chủ Vương gia từ trước đến nay sống ẩn dật, không bao giờ tham gia tranh bá thế lực, vì vậy các thế lực khác đều rất kiêng kỵ Vương gia, luôn cảm thấy sau lưng Vương gia có thế lực khác ủng hộ.

Từng có một tên tội phạm đứng thứ bốn mươi ba trên Hắc Bảng, dám nhập Vương gia, muốn chiếm giữ tổ trạch Vương gia, cướp đoạt tài phú của Vương gia, kết quả ngày hôm sau, đầu hắn đã bị treo cao trên cành liễu trước đại môn của Vương gia.

Kể từ đó, danh tiếng của Kim Dao Vương gia vang dội khắp nơi.

Các lộ tội phạm nhao nhao tránh lui.

Lúc này.

Đại diện Vương gia.

Gia chủ Vương Phương, thân hình vạm vỡ, cao lớn, ngồi cao trên chủ vị, mặc trường bào lụa xanh, lông mày thô đậm, hình chữ bát, mặt to miệng rộng, uy nghiêm vô cùng.

Hắn nhìn về phía ba nam bốn nữ ở một bên, nói, “Mấy vị hiền chất, chất nữ cứ yên tâm, các người đến ở nhà của ta, tuyệt đối không có ai biết, từ nay về sau, cứ yên tâm ở đây, còn chuyện báo thù, nói thật, hiện tại Hải Kinh Bang độc bá

một phương, chỉ dựa vào các người và gia tộc ta, e rằng còn chưa đủ sức đối phó.”

Hắn khẽ thở dài, muốn khuyên mấy người bỏ ý định báo thù.

“Cảm ơn Vương thúc thu lưu chúng ta, Vương thúc yên tâm, chúng ta sẽ không liên lụy Vương gia, chuyện báo thù, chúng ta sẽ tự mình tìm cách giải quyết, tuy chúng ta không phải là đối thủ của Viên Phúc Hải, nhưng tên thủ hạ của hắn, Giang Thạch, chúng ta nhất định sẽ giết hắn, hắn diệt toàn bộ gia tộc cùng thế lực của chúng ta, nếu không giết được hắn, chúng ta dù sống cũng không còn ý nghĩa gì nữa!”

Một thanh niên đứng đầu, mắt đỏ hoe, nước mắt chảy ròng, phần nộ mở miệng.

Bên cạnh những người khác cũng vậy, mắt đỏ hoe, tràn đầy sát khí.

Vương Phương thở dài.

“Nếu muốn báo thù, ngàn vạn lần không được hành động thiếu suy nghĩ, ít nhất cũng phải đợi các người đạt đến cảnh giới Hoán Huyết viên mãn, mới có tư cách đi giết tên Giang Thạch kia, ta đã điều tra ra, người này là người ở hải ngoại, vừa mới gia nhập Kim Linh Môn, đã là Hoán Huyết viên mãn, đợi các người cũng đạt đến cảnh giới này, lão phu sẽ cùng các người ra tay, đến lúc đó chém đầu tặc tử này, cũng coi như tế bái cha các người trên trời có linh thiên!”

“Đa tạ Vương thúc, mấy người tiểu chất sẽ không hành động thiếu suy nghĩ!”

Thanh niên đứng đầu nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Được vậy thì tốt, ta và cha của các người là huynh đệ kết nghĩa, dù thế nào, lão phu cũng sẽ hết lòng ủng hộ các người.”

Vương Phương nói.

“Cha, mấy người Hạo sư huynh bốn ba đường dài, thân thể mệt mỏi, vẫn là để bọn họ xuống nghỉ ngơi trước đi.”

Bên cạnh Vương Phương, một thiếu nữ xinh đẹp, ánh mắt lấp lánh, tâm tư xao động nhìn về phía Hách Ngọc Bá, nhin không được ở trước mặt cha mình thì thầm nói.

Vương Phương khẽ gật đầu, nói: “Người đến, đưa mấy vị hiền chất xuống nghỉ ngơi.”

“Vâng, lão gia!”

Hai hạ nhân bước vào.

Nhưng vào lúc này!

Rầm rầm!

A!

Một loạt tiếng nổ chấn động từ tiền viện truyền đến, kèm theo tiếng thét chói tai, còn có tiếng la hét hoảng loạn, tiếng kêu sợ hãi, một mảnh hỗn loạn.

Khuôn mặt Vương Phương biến sắc, lập tức từ ghế đứng dậy.

Một tên võ sư mặt mũi kinh hoàng, nhanh chóng từ bên ngoài chạy vào, chấp tay hô lớn: “Gia chủ, Hải Kinh Bang giết đến tận cửa, Hắc Tử Vệ của Viên Phúc Hải đã đến!”

“Cái gì?”

Vương Phương giật mình trong lòng, lập tức ra lệnh: “Linh Lung, đưa mấy vị sư huynh muội vào mật thất, không có mệnh lệnh của ta, không được ra ngoài!”

Hắn lập tức nhanh chóng chạy ra ngoài.

“Cha, ngươi phải cẩn thận!”

Thiếu nữ trước đó lo lắng kêu lên, sau đó nhìn Hách Ngọc Bá, nói: “Hách tam ca, mấy người mau đi theo ta!”

Nàng dẫn theo mấy người nhanh chóng rời đi.

Tiền viện.

Xác chết nằm la liệt, tiếng kêu thảm thiết vang lên.

Gần trăm tên Hắc Tử Vệ đang nhanh chóng ra tay, giết chết từng tên võ sư xông lên.

Không tồn chút sức lực nào.

Nhưng ngay khi bọn hắc chuẩn bị xông qua tiền viện, tiến vào sâu hơn thì đột nhiên, từ nội viện lại lao ra thêm mấy chục người, thực lực cường đại, ánh mắt lạnh lùng, nhìn có vẻ khác hẳn với những võ sư trước đó, vừa xuất hiện đã lập thành trận pháp, trực tiếp lao tới đám người Hắc Tử Vệ.

Ban đầu, vốn ban đầu Hắc Tử Vệ như hổ nhập bầy dê, hăng hái lao tới, nhưng khi chạm trán với trận pháp của nhóm người mới lao ra, lập tức bị chặn lại.

Song phương giao thủ bang bang rung động, khí kinh gào thét, người tới ta đi, trực tiếp giao thủ kịch liệt.

Giang Thạch mới từ bên ngoài đi vào, nhượng mảy, ánh mắt kinh nghi, rơi xuống chỗ mấy chục tên hộ vệ của Vương gia mới lao ra kia.

Thiên Ma đại trận? Thiên Ma giáo?

Đồng tử hấn co lại, không thể tin được.

Kim Dao Vương gia là người của Thiên Ma giáo?

“Dừng tay, mau mau dừng tay!”

Nhưng đúng lúc này, một tiếng quát lớn từ trong nội viện nhanh chóng truyền ra.

Vương gia gia chủ Vương Phương vẻ mặt nổi giận dùng
đùng, cầm theo một thanh kim đao sáng láng, chồm râu bay
múa, lao ra rất nhanh, đi tới trong chiến trường.

Nhân mã hai bên đang giao thủ nghe được thanh âm của
hắn, tất cả đều nhanh chóng dừng lại, lui về trận doanh của
mình.

“Lão phu Vương gia gia chủ Vương Phương bái kiến các vị
bằng hữu Hải Kinh bang! Vương gia ta đắc tội Hải Kinh bang
chỗ nào? Vì sao Hải Kinh bang muốn đột nhiên hạ sát thủ đối
với Vương gia ta như thế?”

Vương Phương sắc mặt phẫn nộ, chấp tay găm lên.

Chương 315: Giang Thạch Động Thủ! 3

Một tên Hắc Tử Vệ bên cạnh nhìn về phía Giang Thạch.

Chỉ thấy Giang Thạch nhẹ nhàng gật đầu.

Hắc Tử Vệ lúc này lớn tiếng quát, “Vương gia lớn mật, các ngươi quả thực không biết sống chết, dám can đảm chứa chấp địch nhân truy nã của Hải Kinh bang ta, thức thời liền nhanh chóng đem đám người đó giao ra đây, nếu không hôm nay chính là ngày Vương gia diệt môn!”

“Nói nhảm, Vương gia ta xưa nay không tham dự các thế lực tranh bá, lại như thế nào chứa chấp địch nhân của Hải Kinh bang người?”

Vương Phương gầm lên.

“Xem ra ngươi chưa thấy quan tài chưa đổ lệ.”

Ánh mắt của hắc y nhân kia rất lạnh, đột nhiên vỗ tay một cái, bốp bốp rung động, một tên hắc y nhân ở phía sau nhanh chóng phóng tới, trong tay xách theo một phụ nhân cung trang.

Phụ nhân kia bây giờ cả người là máu tươi, thê thảm vô cùng, trên người quả thực không có một khối nào là hoàn hảo, tất cả máu thịt đều ở không thể khổng chế khẽ run rẩy, quả thực sắp không còn hình người.

Vương Phương biến sắc, trong nháy mắt nhận ra người này.

Đây là chính thê của Hách Hồ, huynh đệ kết nghĩa của hắn!

“Là ở đây, chính là chỗ này, ta để người hộ tống đám người Hách Ngọc Bá đến chỗ này, đừng giày vò ta , nhanh cho ta một cái thống khoái a.”

Phụ nhân thê thảm mở miệng.

“Tẩu tẩu, người!”

Vương Phương giật mình kinh hãi, trong nháy mắt lạnh từ đầu đến chân.

“Vương gia chủ, còn có lời gì để nói?”

Giang Thạch ngữ khí băng lãnh, ngẩng đầu lên, nhìn về phía Vương Phương.

Sắc mặt Vương Phương biến trắng bệch, đột nhiên quát chói tai một tiếng , “Động thủ, giết chết toàn bộ bọn hắn, một tên cũng không để lại!”

Việc đã đến nước này, hắn tuyệt không có khả năng thúc thủ chịu trôi.

Lấy phong cách hành sự bá đạo của Hải Kinh Bang, hôm nay coi như hắn giao ra bọn người Hách Ngọc bá, chờ đợi hắn Vương gia cũng chỉ con đường hủy diệt , kế sách duy nhất chính là triệt để diệt đi đám người trước mắt, cả tộc rời khỏi nơi đây.

Ngược lại bọn hắn chính người của Thiên Ma giáo, không cần lo lắng không có chỗ đi.

Tiếng nói vừa ra!

Thiên Ma giáo chúng vừa mới ngưng chiến, ánh mắt băng lãnh, lần nữa vọt tới, cấp tốc tạo thành Thiên Ma Đại Trận, lại một lần nhào về đám người Hắc Tử Vệ.

Song phương trong nháy mắt đại chiến đến cùng một chỗ, phanh phanh vang dội, âm thanh oanh minh vang liên liên tục.

“Lưu lại mấy người, bảo hộ đại nhân!”

Một tên hắc y nhân mở miệng quát chói tai.

“Không cần bảo hộ ta, các ngươi chiêu cổ tốt chính mình là được.”

Giọng nói Giang Thạch khinh đạm, nhẹ nhàng phát tay, thân thể khôi ngô chậm rãi đi về phía trước.

“Không biết sống chết, ta vốn là không muốn cùng Hải Kinh Bang các ngươi là địch, hôm nay là ngươi bức lão phu, lão phu liền để ngươi kiến thức một chút uy lực Kim Dao trong tay lão phu!”

Kim đao Vương Phương chăm chú nhìn Giang Thạch, nghiêng răng nghiêng lợi, sắc mặt xanh xám, đột nhiên giương một tay lên, kim đao trong tay phát ra kim quang rực rỡ chói mắt .

Thân thể của hắn bắt đầu phình to với tốc độ mắt thường cũng có thể thấy được, lần la la vang dội, cấp tốc xé rách quần áo trên người, biến thành cự nhân kinh khủng cao hơn 4m, làn da toàn hiện ra màu xanh đậm , nổi gân xanh, dung mạo dữ tợn, bàn chân đạp mạnh. Trong nháy mắt cực tốc vọt tới hướng của Giang Thạch.

Rõ ràng là cảnh giới Thánh Linh nhị trọng phản tổ!

Ầm ầm!

Chém ra một đao, kim quang rực rỡ, giữa thiên địa truyền đến tiếng oanh minh cực kỳ chói tai , tựa như một đầu Kim Long sáng chói đánh tới, hướng bao phủ xuống thân thể của Giang Thạch.

Nhưng mà!

Keng một tiếng!

Tất cả kim quang tiêu thất, thiên địa rung chuyển, cuồng phong gào thét.

Từng mảnh từng mảnh dư ba đáng sợ trực tiếp điên cuồng quét ra từ nơi này.

Đồng tử Vương Phương co rút lại, đơn giản không thể tin được.

Làm sao có thể?

Hắn dùng hết sức để chém ra kim đao, nhưng lại bị người trước mặt dùng hai ngón tay nhẹ nhàng kẹp lấy.

Kim đao vô kiên bất tòng, nhưng lại không thể làm gì được người này chút nào.

“Chứa chấp trọng phạm, lại còn ý đồ động thủ phản kháng, Vương gia chủ, hôm nay kUebcHDWR không trách được ta rồi.”

Giọng nói của Giang Thạch rất bình thản.

Vương Phương mặt biến sắc, phản ứng cực nhanh, trong nháy mắt thả lỏng kim đao, hai bàn tay khổng lồ mang theo lực lượng kinh thiên động địa, trực tiếp vỗ mạnh vào đầu Giang Thạch.

“Song Phong Quán Nhĩ!!”

Bốp!

Âm thanh rất lớn, khủng khiếp và nặng nề.

Thiên địa trong nháy mắt cuồng phong gào thét, u u xé tai, từng mảnh từng mảnh khí lưu giống như cương đao sắc bén lan ra bốn phía.

Vương Phương hoàn toàn kinh hãi.

Giang Thạch vẫn đứng nguyên tại chỗ, cứng rắn ăn một chiêu “ Song Phong Quán Nhĩ” của hắn, lại vẫn bình an vô sự?

Nhục thân gì thế này?

“Chạy!”

Rầm!

Chân hấn đạp một cái, không chút suy nghĩ, toàn thân lập tức bắn ngược ra sau, đơn giản nhanh đến cực điểm, chân đạp đất đến mức mặt đất vỡ vụn.

Tuy nhiên, trong lúc hấn lùi lại, Giang Thạch lại như thể na di, trong nháy mắt xuất hiện trước mặt hấn, mặt lạnh băng, giọng nói vô tình.

“Vương gia chủ, liên tiếp đánh hai kích rồi, cũng nên đến lượt ta!”

Rắc!

Một bàn tay của hấn nhẹ nhàng vỗ vào vai Vương Phương, lực lượng kinh khủng không thể tưởng tượng được lập tức xuyên qua, giống như một đầu Long Tượng man rợ vô hình xông vào cơ thể Vương Phương, phá hủy xương cốt, kinh mạch trên người hấn trong nháy mắt, tất cả đều nổ tung.

“A!”

Vương Phương phát ra một tiếng thét thảm, máu phun ra từ thất khiếu trên đầu, thân thể lập tức bay ra ngoài, đập vào xa xa, không còn có thể hành động nữa.

Vừa lúc Giang Thạch mặt lạnh băng, bước tới thân thể Vương Phương, đột nhiên, lông mày nhíu lại, không chút suy nghĩ, nhanh chóng quay lại, bàn tay lập tức quét ngang.

Đinh đinh đinh đinh!

Trong nháy mắt, vô số đạo kim châm giống như mưa bão, dày đặc, nhanh chóng rơi xuống thân thể Giang Thạch.

Những kim châm này đều ẩn chứa hàn khí kinh người.

Khi rơi xuống, không khí đều nhanh chóng kết băng.

Tuy nhiên, cho dù những kim châm này kinh khủng đến đâu cũng không thể làm Giang Thạch bị thương chút nào.

Thiên phú: Kim Cương!

Trong lúc vô số đạo kim châm bắn ra, một bóng người màu xám, nhanh như quỷ mị, từ một bên lao ra, lách qua, một phát nhấc thân thể Vương Phương lên, lập tức điên cuồng lao về phía xa.

Chương 316: Giang Thạch Động Thủ! 4

Mặt Giang Thạch lạnh băng, cơ thể bắn về phía bóng người màu xám trong nháy mắt.

“Các người ở đây giải quyết những người khác. Ta đi một lúc rồi quay lại!”

Giang Thạch lạnh lùng ra lệnh.

Lôi Lân Bộ thi triển, trong nháy mắt đuổi theo bóng người xám.

Bóng người màu xám tốc độ nhanh vô cùng, bẻ Vương Phương, một đường lao ra Thanh Điền Huyện, trực tiếp phóng về phía núi rừng rậm rạp, tiếng gió ù ù, khiến cho không khí đều phát ra tiếng xé gió sắc nhọn.

Ánh mắt hấn băng lạnh, bước chân không ngừng, giống như là tia chớp màu xám vậy.

Một lúc không biết đã xông ra bao nhiêu dặm.

Cuối cùng!

Hắn hoàn toàn dừng lại, cất tiếng hú lên, tiếng hú kích thích chói tai, lan tỏa ra bốn phía.

Trong rừng sâu nhanh chóng truyền đến những tiếng hú kích thích tương tự, như để đáp lại hắn.

Trong nháy mắt, bóng người lóe lên, tiếng gió ù ù.

Lại là ba bóng người từ trong rừng sâu xuất hiện, có nam có nữ, tuổi tác khác nhau, nhanh chóng rơi xuống phụ cận.

Nhìn thấy thảm trạng của Vương Phương, ba người đều biến sắc, nhưng không kịp hỏi rõ, nhanh chóng sinh ra cảm ứng, nhanh chóng quay đầu nhìn về phía sau.

Chỉ thấy Giang Thạch đang đuổi theo, sắc mặt lạnh lùng, trường bào phát phới, trực tiếp hạ xuống từ một cành cây gần đó, rơi xuống không xa chỗ bốn người họ.

“Giao Vương Phương ra, ta không làm khó các ngươi.”

Giang Thạch vừa đáp đất liền lên tiếng.

“Cẩn thận, thực lực người này không tầm thường, thân thể cứng như sắt thép, Băng Phách Ngân Châm của ta cũng không thể làm hấn bị thương!”

Bóng người màu xám ngửi khí lạnh lùng, nhắc nhở ba người đồng bạn vừa mới đến bên cạnh.

Ba người lập tức lộ ra vẻ khác thường.

“Thú vị, dù sao cũng đã biết được thân phận của chúng ta, không thể lưu hấn lại!”

Một nữ tử diễm lệ trong đó bật cười nói.

“Tốc chiến tốc thắng, Hải Kinh Bang bây giờ không dễ chọc, đừng để những lão quái vật đó nghe ngóng được tin tức!”

Nam tử trung niên dáng người cao gầy bên cạnh nói.

“Hừ, hiện tại Viên Phúc Hải thật là càng ngày càng không coi ai ra gì, nếu không phải Thiên Ma Giáo ta không muốn chọc Hải Kinh Bang và Tam Thập Lục Liên Minh, sớm đã phái người diệt hấn rồi.”

Một lão già khí thế kinh khủng lạnh lùng lên tiếng.

Mấy người tự nói với nhau, hoàn toàn không hề để ý đến Giang Thạch chút nào.

Cũng giống như trong mắt họ, Giang Thạch căn bản không đáng để nhắc đến.

Giang Thạch cau mày, cũng không dài dòng, trực tiếp bước về phía trước, nói: “Không muốn giao Vương Phương ra, vậy thì các người cũng ở lại đây đi.”

“Không biết sống chết!”

Nữ tử diễm lệ cười nhẹ, nói: “Tiểu đệ đệ, người thật sự là tự cao tự đại, chẳng lẽ cho rằng trên đời này không ai trị được Hải Kinh Bang các người?”

“Đừng cùng hấn nhảm nhí nữa, cùng nhau ra tay giết hấn, cẩn thận một chút!”

Bóng người xám trước đó trầm giọng nói.

Ba người mới tới nhú mày, nhưng vẫn nhẹ nhàng gạt đầu, thân thể chợt lóe, ba người đồng thời nhào tới, nhào ra trong nháy mắt, ba người lại nhanh chóng chia làm bốn, thoáng cái đã biến thành mười hai người.

Tứ tuyệt phân thân!

Vù Vù Vù!

Mười hai đạo nhân ảnh khó phân biệt thật giả, trực tiếp lấy một loại tốc độ khó có thể tưởng tượng nhanh chóng đánh về phía Giang Thạch, ra tay như điện, hoặc chưởng hoặc chỉ hoặc quyền, nhanh chóng đánh về phía Giang Thạch.

Nhưng mà tứ tuyệt phân thân của bọn họ ở trong mắt Giang Thạch, lại không hề có bất kỳ bí mật gì.

Dưới thiên phú Thấu Thị, tất cả phân thân đều tự động biến mất.

Phốc xuy!

Giang Thạch bắt lấy ngón tay nữ tử diễm lệ kia, dùng sức gấp lại, dưới ánh mắt giật mình của nữ tử, răng rắc một tiếng, bẻ gãy toàn bộ cổ tay trong nháy mắt, toàn bộ bàn tay trắng nõn bị hấn cường thể giật xuống, máu tươi bắn ra, nữ tử đau đớn trong nháy mắt phát ra tiếng kêu thảm thiết.

Bùm!

Ngay sau đó đánh ra một quyền, ngay tại chỗ rơi vào mi tâm nữ tử.

Nữ tử hoàn toàn không có bất kỳ phản ứng gì, trực tiếp bị một quyền này đánh nát đầu, chất lỏng đỏ trắng bay múa chung quanh, thi thể không đầu trực tiếp hung hăng nện ở bên ngoài mấy chục mét.

Cho đến khi hoàn toàn chết thảm, nữ tử cũng không thể tin được, nàng cứ như vậy chết?

Ba người còn lại đều biến sắc, trong lòng kinh hãi.

“Hồ Lam!”

Bọn họ kinh thanh hét lớn.

Nhưng mà căn bản không đợi bọn họ kịp phản ứng, bàn chân Giang Thạch hung hăng giậm một cái, oanh một tiếng, lực lượng khủng bố cuồng bạo vô biên trong nháy mắt bạo phát ra, toàn bộ mặt đất giống như đã xảy ra động đất cấp mười, lắc lư kịch liệt, vô số đá vụn cùng khí lưu phóng lên cao.

Trung niên nam tử cùng lão giả vừa mới thân thành bốn kia biến sắc, thân thể đột nhiên lắc lư kịch liệt, khí huyết hỗn loạn, thiếu chút nữa ngã sấp xuống.

Xoẹt!

Thân thể Giang Thạch nháy mắt đã xuất hiện ở trước mặt tên lão giả kia, một cái tát quét ngang mà ra, lực lượng đáng sợ

đem không khí đều tát ra một cáo lồm thật lớn.

“Thiên Tru Vạn Tuyệt Chương!”

Lão giả quát to một tiếng, trong nháy mắt oanh ra vô số đạo tàn ảnh, dày đặc ma ma, nhanh chóng oanh kích về phía bàn tay Giang Thạch.

Oanh một tiếng, khí lưu cuộn cuộn, toàn bộ tàn ảnh tiêu tán.

Thân thể lão giả tại chỗ bay ngược ra, rách nát, cánh tay nổ tung, nửa người bên trái đều hóa thành sương máu, thống khổ kêu thảm thiết, hung hăng rơi xuống xa xa.

Chỉ còn lại trung niên nam tử sắc mặt sợ hãi, triệt để bị dọa mất mật, không chút nghĩ ngợi, vội vàng nhanh chóng chạy trốn, nhanh đến cực hạn, kinh thanh quát, “Chạy mau!”

Đây là quái vật gì?

Vương Phương làm sao có thể trêu chọc loại địch nhân này?

Nhưng mà đợi đến lúc hắn muốn đi, lại hoảng sợ phát hiện, thân thể Giang Thạch cũng chia làm bốn, trong phút chốc ngăn cản đường đi của hắn.

“Tứ tuyệt phân thân, làm sao ngươi biết tứ tuyệt phân thân?”

Hắn kinh hãi kêu to.

Bùm!

Đáp lại lời của hắn, Giang Thạch vung tay vỗ một cái, khí lưu bùng nổ, như một dòng dung nham nóng bỏng kinh khủng chỗ của hắn trực tiếp xông tới, sóng năng lượng đáng sợ xuyên thủng hàng chục mét, để lại một rãnh sâu dưới đất.

Thân hình cao gầy của nam tử trung niên kia là hứng trọn một chưởng của Giang Thạch, trong nháy mắt tan thành từng mảnh, máu tươi bắn tung tóe.

Lúc này, người áo xám trước đó kinh hãi vô cùng, vội vàng chạy trốn, không thềm quan tâm đến Vương Phương nữa, bỏ lại Vương Phương, sợ hãi tột độ.

“Không thể nào, không thể nào!”

Miệng hấn lẩm bầm.

“Biết được bí mật của ta, người còn muốn chạy?”

Giọng nói của Giang Thạch cực kỳ lạnh lẽo, nhìn chăm chăm vào hướng người áo xám chạy trốn.

Nửa giờ sau.

Giang Thạch xách theo thi thể rách nát của Vương Phương, một đường chạy thẳng về Kim Dao Vương gia, trực tiếp ném thi thể xuống đất.

Lúc này, những Hắc Tử Vệ kia cũng đã giải quyết xong tất cả người của Thiên Ma Giáo.

Ngoài một số ít người trốn thoát được, tất cả đều bị giết chết.

Kể cả người của Kim Dao Vương gia cũng bị bắt hết.

“Đám người Hách Ngọc Bá ở đâu?”

Giọng nói của Giang Thạch lạnh lùng, thân hình to lớn như một tôn thần ma, nhìn chăm chăm vào nữ tử trước mặt.

Nữ tử run rẩy, nhìn thấy thi thể của Vương Phương, kinh hãi hét lên, vội vàng lao tới, “Cha!”

Chương 317: Nhận Được Cữu Long Phách Ma Thể! 1

Trong căn mật thất ẩn nấp.

Hách Ngọc Bá, Hách Thanh Hoa và mấy người huynh muội có vẻ lo lắng, đang đi đi lại lại ở đây.

“Tam ca, Vương bá... Vương bá thật sự sẽ không bán đứng chúng ta chứ? Dù sao đó cũng là Hải Kinh Bang.”

Hách Thanh Hoa, 34 tuổi, mặt đầy căng thẳng, không nhận được lên tiếng.

Các huynh đệ tỷ muội khác của hắn cũng đều thất chặt trái tim, nhìn Hách Ngọc Bá.

Hách Ngọc Bá có vẻ dao động, cũng đang phân vân, nói: “Hay là chúng ta thừa dịp loạn trốn đi?”

“Nhưng những của cải mà chúng ta mang theo thì sao?”

Hách Thanh Hoa hỏi.

“Đã đến lúc rồi, những thứ đó chỉ là vật ngoài thân mà thôi. Trước tiên phải bảo toàn tính mạng, mọi thứ mới có tương lai.”

Hách Ngọc Bá cắn răng nói.

Các huynh đệ tỷ muội của hắn chỉ có thể nhanh chóng gật đầu.

Một người trong số họ ngay lập tức bắt đầu lao lên phía trước, chuẩn bị mở cửa mật thất.

Nhưng ngay khi họ vừa mở cửa, đột nhiên, tất cả đều giật mình, mắt mở to, lộ ra vẻ kinh hoàng, nhìn về khu vực trước mắt.

“Các người...”

Điều đập vào mắt bọn hắn là một đám người ánh mắt lạnh lẽo, mặc trường bào đen, giống như những sát thủ, trên người mỗi người đều có sát khí nồng nặc, mặt không có biểu cảm gì.

Hắc Tử Vệ!

Đây đều là Hắc Tử Vệ!

Vương Phương thật sự đã bán đứng họ?

“Cùng nhau liều mạng với bọn hắn!”

Hách Ngọc Bá bị thương gào lên.

Bành bành bành!

Một loạt tiếng ầm ầm vang lên, máu phun tung tóe, xác chết bay tứ tung.

Không lâu sau.

Toàn bộ căn mật thất đã xuất hiện thêm bảy tám thi thể không đầu.

Những cái đầu của họ đều bị những Hắc Tử Vệ này cắt đứt, mắt trợn to, chết không nhắm mắt.

“Đại nhân, đã tiêu diệt hết!”

Một tên hắc y nhân chấp hai tay lại, xuất hiện trước mặt Giang Thạch, cung kính mở miệng.

Giang Thạch đứng sừng sững giữa quảng trường, lặng lẽ kiểm tra từng rương vàng bạc châu báu và những bảo vật trân quý trước mắt.

Bên cạnh tất cả những thứ này là từng đồng xác chết, máu me đầm đìa, chất đông lại với nhau, máu tươi nhuộm đỏ mặt đất.

Kim Dao Vương gia!

Một đêm bị diệt!

Từ những lão nhân trăm tuổi đến hài nhi vài tuổi, không một ai được tha, tất cả đều bị Hắc Tử Vệ xử tử!

Cho dù Giang Thạch đã từng chứng kiến nhiều cảnh tượng lớn, cũng cảm thấy thủ đoạn của đám Hắc Tử Vệ này thật sự quá tàn nhẫn!

“Đi thôi.”

Giang Thạch đáp, tiện tay đặt một cuốn bí tịch của Kim Dao Vương gia xuống.

Trong lúc những Hắc Tử Vệ đang lục soát tiêu diệt người sống sót, mười mấy cuốn bí tịch của Kim Dao Vương gia đã được hất lật qua một lượt, được thiên phú thấu thị của hắn ghi nhớ hết.

Những thứ này, quý giá hơn bất cứ vàng bạc tài bảo nào!

Một khi tiêu hóa hoàn tất, dưới thiên phú ngộ đạo của hắn, công pháp của hắn chắc chắn sẽ thuế biến một lần nữa.

“Vâng, đại nhân.”

Hắc y nhân chấp tay đáp lại, vẫy tay, ra hiệu cho tất cả mọi người bắt đầu nhanh chóng rút lui.

Toàn bộ khu vực Bạch Long Thành náo động, bàn tán xôn xao.

Tất cả những nhân sĩ giang hồ đều vô cùng kinh ngạc.

Tin tức Giang Thạch dẫn người trong thời gian ngắn liên tiếp tiêu diệt Thiết Lang Bang và Kim Dao Vương gia nhanh

chóng lan truyền như gió.

Giang hồ tam giáo cửu lưu, hầu như ai cũng biết Hải Kinh Bang gần đây đã thu một tên ngoan nhân, trở thành một trong những thân tín của Viên Phúc Hải.

Mấy ngày nay, cướp bóc giết người, tàn sát bang phái như cơm bữa.

Tên tuổi và truyền thuyết của Giang Thạch ngay lập tức bắt đầu lan truyền.

Tổng bộ Hải Kinh Bang.

Viên Phúc Hải thân hình vạm vỡ, mặt đầy tươi cười, nhìn chăm chăm vào hàng đầu lâu xếp thành sáu bảy hàng phía trước, trong lòng có một cảm giác hài lòng không nói nên lời.

“Không tệ, quả nhiên không tệ, Giang Thạch, lão phu thật sự không nhìn lầm người!”

Viên Phúc Hải ngẩng đầu lên, cười nói, “Người có muốn học Cửu Long Phách Ma Thể của lão phu không?”

“Bang chủ muốn truyền Cửu Long Phách Ma Thể cho ta?”

Giang Thạch mắt lóe sáng, nhanh chóng lên tiếng.

“Có gì mà không được? Chỉ cần người có thể làm cho lão phu hài lòng, hoàn thành nhiệm vụ của lão phu, cho dù là Thánh Linh Đan, lão phu cũng có thể tùy ý phân phối cho người.”

Viên Phúc Hải nói rất bá đạo, nói, “Nhớ kỹ, tất cả tài nguyên đều là để phụ trợ tu sĩ, trong Hải Kinh Bang, ta chưa bao giờ xem xét lai lịch, ta cũng chưa bao giờ nể nang người nào, người có năng lực, ăn ngon mặc đẹp, vàng bạc tài bảo, muốn gì có đó, không có năng lực, thì cắt sang một bên, cho dù là nhi tử của ta muốn đi cửa sau cũng là không thể, đây chính là nguyên tắc hành xử của ta.”

“Vâng, bang chủ.”

Giang Thạch chấp tay đáp lại, trong lòng không khỏi khâm phục Viên Phúc Hải.

Loại tâm tính này, trên đời này còn có mấy người giữ được?

“Nghe nói khi người tiêu diệt Thiết Lang Bang, Viên Thiên Nhân đã tìm đến người, người còn cự tuyệt hẩn?”

Viên Phúc Hải bình tĩnh nói.

“Vâng, bang chủ!”

Giang Thạch đáp lại.

“Ừm, tốt lắm.”

Viên Phúc Hải lạnh lùng nói, “Hẩn chỉ là một tên phế vật, nếu không phải dựa vào danh tiếng của ta, hẩn sao có thể có được ngày hôm nay? Ngày ngày chỉ biết ăn chơi trác táng, nếu không phải vì hẩn có một tia quan hệ huyết thống với ta, ta đã sớm giết hẩn rồi, từ giờ trở đi, người cứ coi hẩn như không khí, đừng quan tâm đến hẩn nữa!”

Viên Phúc Hải có 81 nhi tử, ngoại trừ tên nhi tử có thiên phú nhất đã bị người ta giết, còn lại đều là một đám vô dụng!

Không có một ai có thể lọt vào mắt hẩn.

“Đây...”

Giang Thạch lại một lần nữa bị tính cách của Viên Phúc Hải làm cho chấn động.

Nhi tử trong mắt Viên Phúc Hải thực sự không có bao nhiêu địa vị.

“Vâng, bang chủ.”

“Đi thôi. Đến võ đài, bây giờ ta sẽ truyền thụ cho ngươi Cửu Long Phách Ma Thể!”

Tâm tình của Viên Phúc Hải rất tốt, bước đi, đi nhanh hướng ra ngoài.

Kể từ khi biết Giang Thạch là Trời Sinh Kim Cương, hắn đã đặc biệt chú ý đối với Giang Thạch, bây giờ nhiệm vụ giao cho Giang Thạch lại hoàn thành hoàn mỹ như vậy, muốn không khiến hắn hài lòng cũng khó.

“Giang Thạch, Kim Linh Môn ta có tổng cộng ba môn thần công tối thượng, môn chính là 【Cửu Chuyển Kim Thân Quyết】 , môn trái là 【Lục Đạo Luân Hồi Kinh】 , còn một môn chính là môn trong tay ta 【Cửu Long Phách Ma Thể】 , ba môn thần công này đều là những Huyền cấp võ học thượng phẩm hiếm có trên thế gian. Trong đó môn 【Cửu Long Phách Ma Thể】 hữu mạch ta sát khí nặng nhất.”

Chương 318: Nhận Được Cửu Long Phách Ma Thể! 2

Viên Phúc Hải mở miệng nói.

“Sát khí nặng nhất?”

“Ừ, một khi luyện thành Cửu Long Phách Ma Thể, sẽ hình thành lực lượng của chín đầu Thái Cổ Ma Long trong cơ thể, Thái Cổ Ma Long này uy lực vô cùng, theo truyền thuyết, thời xa xưa, Thái Cổ Ma Long coi Long Tượng thành thức ăn, mỗi ngày phải ăn một con Long Tượng, có thể tưởng tượng được Thái Cổ Ma Long đáng sợ như thế nào.”

Viên Phúc Hải trầm giọng mở miệng, “Mà Cửu Long Phách Ma Thể, chính là một vị tiên nhân của nhân tộc tình cờ có được di cốt của một con Thái Cổ Ma Long, từ di cốt của đầu Thái Cổ Ma Long này lĩnh ngộ được, vừa mới ngộ ra liền dẫn đến thiên tượng biến động, thiên lôi giáng xuống, một khi luyện thành môn công pháp này, thân thể có thể vô kiên bất tồi, vô song vô địch.”

“Thái Cổ Ma Long ”

Giang Thạch ánh mắt lóe lên.

Coi Long Tượng thành thức ăn?

Công pháp của hắn, trong cơ thể đã hình thành lực lượng của Thập Long Thập Tượng, vốn đã đủ nghịch thiên rồi.

Nhưng đối phương lại có thể hình ngưng tụ ra lực lượng của cửu đầu Thái Cổ Ma Long, quả thực đáng sợ.

“Giang Thạch, bây giờ ngươi tập trung toàn bộ lực lượng của mình đánh tới ta, chú ý, đừng nương tay, cẩn thận cảm nhận khí huyết lưu chuyển trong một chương này của ta.”

Viên Phúc Hải ngữ khí lạnh

“Ồ?”

Ánh mắt Giang Thạch lóe lên, trong nháy mắt nhìn chăm chăm vào lòng bàn tay của Viên Phúc Hải, nói, “Vậy bang chủ cẩn thận.”

Hắn hít sâu một hơi, nội lực trong cơ thể lập tức vận chuyển, đôi mắt trở nên nghiêm túc và sâu thẳm hơn bao giờ hết.

Thiên phú: Thấu Thị!

Vút!

Trong nháy mắt, đôi mắt của hắn giống như hóa thành những vòng xoáy quỷ dị, u ám và quỷ dị, không thấy đáy.

Lòng bàn tay của Viên Phúc Hải trong mắt hắn đang nhanh chóng phóng to, tất cả các đường vân trên lòng bàn tay đều có thể nhìn thấy rõ ràng, thậm chí ánh mắt của hắn xuyên qua những đường vân này, trực tiếp nhìn thấy rõ ràng mạch máu và khí huyết lưu chuyển trong huyết nhục của Viên Phúc Hải.

Thiên phú: Ngộ đạo!

Ầm!

Ánh mắt Giang Thạch ngưng trọng, bước lên một bước, toàn thân bỗng nhiên bắt đầu nhanh chóng biến lớn, xé rách quần áo trên người, da thịt đỏ rực, mạch máu nổi lên, toàn bộ sức lực trong cơ thể đều bùng phát.

Lực lượng thập long thập tượng!

Một lúc, hai bên sau lưng hắn như thể thật sự xuất hiện hình ảnh của một Long và một Tượng thời cổ đại.

Dưới sự gia trì của thiên thú Thấu thị và Ngô đạo, thân thể của hắn đột nhiên lao về phía trước, một quyền trực tiếp đánh mạnh vào lòng bàn tay của Viên Phúc Hải.

Đây là lần đầu tiên hắn bày ra toàn bộ lực lượng nhục thể của mình trước mặt Viên Phúc Hải!

Đánh ra một quyền, khí huyết cuộn cuộn, lực lượng vô song, một Long một Tượng sau lưng hắn cùng phát ra tiếng gầm thét vang trời, giống như hai con quái thú đáng sợ vô địch từ thời gian trường hà cổ đại vượt qua.

Ánh mắt Viên Phúc Hải lóe lên, lộ ra kim quang rực rỡ.

“Tốt lắm!”

Hắn gầm lên.

Thì ra mình vẫn còn đánh giá thấp Giang Thạch.

Nhục thân của tiểu tử này hóa ra kinh khủng đến thế!

Thật khiến hắn vô cùng vui mừng!

Cái này là một viên ngọc thô, nếu được mài giũa kỹ lưỡng, tiền đồ sau này bất khả hạn lượng!

Rầm!

Thiên địa rung chuyển, tiếng nổ vang trời.

Toàn bộ thiên địa bỗng chốc trở nên rực rỡ, khí lưu cuộn cuộn, mặt đất bị lật tung, giống như hàng chục khối lưu tinh rơi xuống, cùng nhau đập xuống nơi này.

Cũng giống như vô số quả bom nổ cùng một lúc.

Tiếng vang chấn động thiên địa, vô số mảnh đá và gió lốc đang gào thét, tiếng ồn chói tai.

Sau khi Giang Thạch đánh một quyền, thiên phú Ngũ Đạo và Thấu Thị của hắn bắt đầu nhanh chóng vận chuyển, giống như đã nắm bắt được thứ gì đó vô cùng trân quý.

Hắn hét lên một tiếng, lực đạo không ngừng, nhanh chóng vận chuyển vào lòng bàn tay của Viên Phúc Hải, tiếng nổ liên tục không ngừng vang lên.

Ngay lập tức Giang Thạch liên tục đánh ra hàng chục quyền.

Thân thể của Viên Phúc Hải không hề lay động, giống như một ngọn núi thái sơn vô địch, để cho lực lượng Thập Long Thập Tượng của Giang Thạch xông vào lòng bàn tay của hắn.

Càng đánh càng nhanh càng mạnh, Giang Thạch càng hiểu rõ hơn về áo nghĩa trong lòng bàn tay của Viên yDxLYXkỏ Hải.

Ba động kinh khủng tỏa ra xung quanh cũng khiến rất nhiều bang chúng bị kinh động.

Càng ngày càng nhiều bang chúng tụ tập đến, vẻ mặt kinh hãi.

Ngay lập tức, Giang Thạch lại đánh thêm hàng chục quyền.

Viên Phúc Hải cười lớn, tiếng cười vang trời, vô cùng sảng khoái, dường như chưa bao giờ có lúc nào vui vẻ thống khoái như vậy.

Rầm!

Cuối cùng Giang Thạch dừng lại, thân thể bất động, hai mắt nhắm nghiền, vô số thông tin trong não đang nhanh chóng giao thoa, toàn bộ trán bắt đầu bốc khói trắng, rơi vào trạng thái ngộ đạo sâu.

“Không tệ, không tệ, tiểu tử, thật khiến lão phu càng ngày càng thưởng thức.”

Viên Phúc Hải lộ ra nụ cười thỏa mãn.

Không chỉ nhục thân kinh khủng cường hãn!

Không ngờ thiên phú cũng đạt đến mức độ như vậy!

Một toàn ngục giam ở hải ngoại cũng có thể sản sinh ra một thiên tài như vậy?

Thật dễ hấn hận gặp Giang Thạch quá muộn!

Viên Phúc Hải đột nhiên chuyển thành sắc mặt lạnh lùng, nhìn chằm chằm vào những bang chúng đang tập trung ở bốn phía, lạnh lùng nói: “Các ngươi đang làm gì, còn không mau lui ra?”

Đám bang chúng lập tức biến sắc, chấp tay cúi đầu bắt đầu nhanh chóng rút lui.

“Vừa rồi chuyện gì cũng không được phép truyền ra ngoài, nếu ai truyền ra ngoài, đừng trách lão phu không nể tình!”

Viên Phúc Hải lạnh lùng mở miệng.

Trong lòng mọi người run lên, càng không dám nói gì.

Lại qua một lúc.

Gần nửa giờ sau.

Khói trắng trên đầu Giang Thạch mới bắt đầu tan dần, nhiệt độ trên cơ thể cũng dần dần hạ xuống, đôi mắt bỗng mở ra, kim quang sáng ngời.

“Đa tạ bang chủ đã thành toàn!”

Hắn chấp tay.

“Không cần đa tạ, tất cả đều là thiên phú của ngươi.”

Viên Phúc Hải lộ ra nụ cười thỏa mãn, nói: “Đi thôi, theo ta về đại điện, ta còn có việc khác giao cho ngươi!”

Hắn quay lưng lại, bước về phía đại điện.

Thân thể của Giang Thạch bắt đầu nhanh chóng hồi phục,
trực tiếp đi theo sau Viên Phúc Hải.

Cửu Long Phách Ma Thể, đã lĩnh hội thành công!

Chương 319: Nhận Được Cửu Long Phách Ma Thể! 3

Viên Phúc Hải tu vi kinh khủng, lại có thể đem toàn bộ áo nghĩa và đường lối vận hành của môn công pháp này đều nén lại trong một chương.

Loại kiến giải độc đáo này, Giang Thạch chưa từng nghe thấy bao giờ.

Có lẽ Cửu Long Phách Ma Thể của hắn đã đại thành!

Nếu không thì không thể nào áp súc áo nghĩa dễ dàng như vậy!

Bên trong đại điện.

Viên Phúc Hải tùy tiện lấy ra một tấm lệnh bài màu xanh lá cây và một bức thư tín, tùy tiện vung tay, tất cả đều bay về phía Giang Thạch, Giang Thạch gọn gàng nắm lấy.

“Đây là nhiệm vụ mới của ngươi, từ hôm nay trở đi, ngươi đến phía Tây thành, tiếp quản toàn bộ sông bạc, thanh lâu và hiệu thuốc ở đó, Tây thành có nhiều quan to hiển quý, chất béo cũng nhiều, ngươi đi điều hành cẩn thận, đợi đến khi lập thêm công lao, ta sẽ phân phối Thánh Linh Đan cho ngươi, giúp ngươi đột phá Thánh Linh, thời gian này, ngươi cứ tập trung củng cố cảnh giới đi.”

Viên Phúc Hải lên tiếng nói.

“Tây thành?”

Sắc mặt Giang Thạch hơi động, mở miệng nói: “Bang chủ, Tây thành hình như là do Thiên Nhân công tử phụ trách?”

Đó là địa bàn của Viên Thiên Nhân.

Hắn đã nhiều lần làm mất mặt Viên Thiên Nhân.

Bây giờ lại đi tiếp quản địa bàn dưới tay hắn, e rằng lần này sẽ hoàn toàn đắc tội chết người này.

“Hắn? hắn chỉ là một tên phế vật, lãng phí bao nhiêu tài nguyên của bang phái như vậy, cũng chỉ mới đạt tới cảnh giới Thánh Linh tứ trọng thiên, nếu như những tài nguyên đó đổ vào một con lợn, con lợn cũng có thể đột phá được như hắn.”

Viên Phúc Hải ngữ khí lạnh lùng, cực kỳ bá đạo, nói: “Người cứ yên tâm đi tiếp nhận, nếu có chuyện gì xảy ra, lão phu làm chỗ dựa cho người.”

Trong lòng hắn, địa vị của Viên Thiên Nhân thực sự không bằng Giang Thạch.

Hắn có tổng cộng 81 tên nhi tử, chất nhi chất nữ nhiều đến mức không thể đếm xuể.

Cho dù chết đi mười mấy tên nhi tử cũng không có bất kỳ ảnh hưởng nào đối với hắn.

Bây giờ hắn cần là một cánh tay đắc lực chứ không phải một tên nhi tử vô dụng.

“Cái này được, bang chủ.”

Cuối cùng, Giang Thạch vẫn nhận mệnh.

“Ừm, đi đi.”

Viên Phúc Hải bình tĩnh vẫy tay.

“Thuộc hạ cáo lui.”

Giang Thạch chấp tay, lui ra khỏi nơi này, trong lòng đối với Viên Phúc Hải lại có thêm mấy phần hiểu biết.

Nửa giờ sau.

Trong một khu tiểu viện rộng rãi.

Sắc mặt Viên Thiên Nhân thay đổi, đột nhiên đứng dậy, vừa kinh ngạc vừa tức giận, một cái tát đập vỡ bàn đá trước mặt, nói: “Người nói gì? Cha ta để tên Giang Thạch tiếp nhận sông bạc, thanh lâu và hiệu thuốc phía Đông trong Tây thành? Hắn già nên hồ đồ rồi sao, điên rồi hả?”

“Công tử cần ngôn, quả thực là như vậy, bây giờ Giang Thạch đã đến sông bạc Tam Phúc, đang yêu cầu ngài qua đó bàn giao.”

Một hạ nhân trung niên lo lắng mở miệng.

“Đồ hỗn xược, thật là hỗn xược!”

Viên Thiên Nhân tức đến mức run rẩy, đi lại trong phòng, hét lớn: “Ta là con trai của hắn, ta mới là con trai của hắn, hắn lại bồi dưỡng một kẻ ngoại lai không quen không biết cũng không phải con của hắn, hắn rốt cuộc đang nghĩ gì?”

“Công tử chớ nói bậy!”

Bên cạnh hắn, một lão giả mặc áo xanh biến sắc, vội vàng lên tiếng.

Bang chủ có thể nghe thấy, nếu bị bang chủ nghe được những lời này sẽ có rắc rối lớn.

Sắc mặt Viên Thiên Nhân xám xịt, cắn răng nghiêng lợi, gầm lên một tiếng, trực tiếp vung một quyền đập mạnh vào một hòn giả sơn trước mặt, đánh nát hòn giả sơn trong nháy mắt, tung lên vô số mảnh đá vụn.

“A!”

Hắn ngửa mặt lên trời gào lên, gần như phát điên.

Sông bạc, thanh lâu, hiệu thuốc, đây đều là những chỗ mang lại lợi nhuận lớn nhất cho hắn, bây giờ một lúc bị rút đi

hết, trong lòng hắn đều đang rỉ máu!

“Tiểu tử Giang Thạch, ta nhất định phải giết ngươi!”

Hắn nghiêng răng mắng.

“Công tử, có cần... có cần đi bàn giao không?”

Nam tử trung niên trước mặt run lấy bầy.

Sòng bạc Tam Phúc.

Giang Thạch mặt không biểu cảm, ngồi trên một chiếc ghế, lẳng lẽ thưởng thức chén trà thơm trong tay, nói: “Tào chương quỹ, thời gian ta đã cho đủ rồi chứ? Bất kể Viên công tử có muốn giao lại hay không, mười hơi sau, ta nhất định phải nhìn thấy sổ sách.”

“Ngươi...”

Gương mặt của chương quỹ sông bạc trước mặt hơi biến đổi, trong lòng tức giận, cắn răng nói: “Giang huynh đệ, ngươi làm khó ta cũng vô ích, sổ sách đều ở trong tay công tử, công tử không muốn giao ra, ta cũng không có cách nào!”

“Phải không?”

Giang Thạch ngẩng đầu lên, đôi mắt sắc bén nhìn chằm chằm vào chương quỹ sông bạc trước mặt.

“Không sai!”

Chương quỹ sông bạc trong lòng tức giận, nhìn thẳng vào Giang Thạch.

Những tên quân sự khác bên cạnh hắn cũng đều thay đổi sắc mặt, nhìn Giang Thạch, âm thầm cắn răng, trong lòng tràn đầy bất mãn.

Bọn hắn đều là tâm phúc mà Viên Thiên Nhân vất vả bồi dưỡng.

Mỗi người đều là do Viên Thiên Nhân đích thân nâng đỡ lên.

Bây giờ Giang Thạch đột nhiên muốn tiếp quản địa bàn của chủ nhân bọn hắn, về tình về lý đều không thể để Giang Thạch thuận lợi.

“Người đang nói chuyện với ta?”

Ngữ khí Giang Thạch lạnh lùng, tay cầm chén trà bỗng nhiên vút xuống bàn, cả người đột nhiên đứng dậy, nhìn chăm chăm vào chuông quỹ sòng bạc.

“Người muốn làm gì?”

Tào chuông quỹ biến sắc.

“Đổi đãi thượng cấp, ngay cả tôn trọng tối thiểu cũng không có, ta cần người để làm gì?”

Ngữ khí Giang Thạch lạnh lẽo.

Rầm !

Một chuông không chút báo trước bỗng nhiên vỡ ra, nhanh đến cực điểm, ngay lập tức rơi xuống ngực Tào chuông quỹ, ngay lập tức đánh ngực Tào chuông quỹ lún xuống, thân thể bay ra, đập mạnh xuống đất, xương cốt và kinh mạch toàn thân đều bị vỡ nát, trọng thương thoi thóp.

Những tên quản sự khác đều biến sắc.

“Tào lão!”

“Giang tổng quản, người...”

“Còn các người, đều nghe cho rõ, ta không quan tâm Viên Thiên Nhân trước đây đã cho các người gì, từ hôm nay trở đi, tất cả các sòng bạc, thanh lâu, hiệu thuốc đều thuộc quyền quản lý của ta, tất cả các sổ sách phải được giao đến trước mặt

ta trong vòng một giờ, đừng nghĩ rằng ta đang đùa với các người, ai không giao, kết cục sẽ giống như vậy!”

Ngữ khí Giang Thạch lạnh lẽo, thân hình lóe lên, trong nháy mắt lại xuất hiện bên cạnh một tên quân sự.

Rầm!

Máu bắn tung tóe, thi thể bay ra.

Một tên quân sự khác bị một chương của hắc đánh thành sương máu, chết ngay tại chỗ, máu tươi vung vãi đại lộ bên ngoài sòng bạc.

Đám chương quỹ còn lại đều cảm thấy lạnh lẽo trong lòng, sinh ra sợ hãi.

Điên rồ!

Giang Thạch này hoàn toàn là một kẻ điên!

Vừa lên chức đã bắt đầu giết người thị uy!

Đây là muốn phân hóa bọn họ ngay lập tức?

Chương 320: Nhận Được Cửu Long Phách Ma Thử! 4

“Giang tổng quản, người đừng dọa chúng ta, dù người có giết hết chúng ta thì có thể làm gì? Sổ sách thực sự nằm trong tay công tử, chúng ta... chúng ta hoàn toàn không thể làm chủ được.”

Vẫn còn người tiếp tục cứng họng, kinh hãi mở miệng.

“Không thể làm chủ?”

Giọng điệu của Giang Thạch rất lạnh lùng, ánh mắt đột nhiên nhìn về phía người nọ, nói, “Không thể làm chủ, ta liền giết cả nhà ngươi, giết hết toàn gia hắn!”

“Vâng, đại nhân.”

Mấy tên Hắc Tử Vệ lĩnh mệnh, thân hình lóe lên, nhanh chóng hành động.

“Giang tổng quản tha mạng, ta nguyện nghe theo mệnh lệnh!”

Tên quân sự đó lộ ra vẻ kinh hãi, vội vàng lên tiếng.

“Muộn!”

Bùm!

Một cước lại đánh ra, tên quân sự ngay lập tức ngã nhào, ngực bị đá nổ tung, lục phủ ngũ tạng đều bị nghiền nát, hung hăng đập ra đại lộ bên ngoài, chết đến không thể chết.

“Đừng tưởng rằng các ngươi chết rồi thì sẽ không có ai có thể vận hành được những sản nghiệp này, có rất nhiều người

đang nhắm đến vị trí của các người, các người đã muốn chết, ta sẽ thành toàn các người, vừa vặn đôi một đợt người mới.”

Giọng điệu của Giang Thạch vẫn vô cùng lạnh lẽo, lạnh lùng nhìn về phía những người còn lại, nói, “Bây giờ còn ai là không thể làm chủ?”

Những quân sự chương quỹ còn lại run lẩy bẩy, hồn phi phách tán, ai nấy đều bị dọa sợ đứng không vững.

“Có thể làm chủ, ta có thể làm chủ!”

“Ta lập tức quay lại lấy sổ sách, Giang tổng quản yên tâm, ta tuyệt đối sẽ phối hợp với Giang tổng quản!”

“Giang tổng quản tha mạng, ta tuyệt đối có thể làm chủ!”

“VẬY THÌ ĐI ĐI!”

Giang Thạch lạnh lùng nói.

Trong lòng mọi người hoảng sợ, vội vàng nhanh chóng chạy ra ngoài, sợ mình chạy chậm sẽ dẫn đến Giang Thạch bắt mất mà hạ sát thủ.

Giang Thạch lắc lắc máu trên mũi chân, lại quay trở lại chỗ ngồi, cầm lấy chén trà, tiếp tục thưởng thức.

Nhưng ngay lúc này!

Hắn đột nhiên có cảm giác, ngẩng đầu.

Trên đỉnh đầu, gạch ngói vỡ vụn, một bóng người to lớn, toàn thân bao phủ trong hắc khí, thân hình to lớn, cao hơn bốn thước, ánh mắt lạnh lùng, giống như một tôn đại ma thần, từ trên nóc nhà lao xuống, móng vuốt sắc bén nhắm thẳng vào trán Giang Thạch hung hăng cào tới, ầm ầm rung động, lực lượng đáng sợ, khiến không gian đều trở nên vặn vẹo mơ hồ.

Giang Thạch nheo mắt lại, trong nháy mắt cảm nhận được một cỗ nguy cơ mãnh liệt, không chút do dự, lực lượng Thập

Long Thập Tượng trong nháy mắt từ trong cơ thể bạo phát ra, lực lượng thân thể ngưng tụ, đột nhiên biến lớn, trực tiếp nhanh chóng xé rách quần áo trên người, bàn tay to như nồi gang trực tiếp đón đầu công kích của người tới.

Người khổng lồ trên đầu nhìn Giang Thạch, ánh mắt lạnh lùng, móng vuốt liên tục bay ra, mang theo lực lượng kinh khủng, trực tiếp nhắm vào bàn tay và ngực của Giang Thạch.

Tuy nhiên, Giang Thạch chỉ lạnh lùng hừ một tiếng, không né tránh, mà đột nhiên lao tới.

Rầm!

Một tiếng vang ầm ầm vang lên, một cỗ khí lưu vô cùng đáng sợ lập tức phóng ra từ chỗ này.

Toàn bộ phòng ốc đều nổ tung tại chỗ, mặt đất đang rung động kịch liệt.

Thân thể Giang Thạch nhoáng lên một cái, lui về phía sau, đạo nhân ảnh trên đỉnh đầu cũng theo sát bị chấn động rơi trên mặt đất, nhưng khoảnh khắc rơi xuống đất, phản ứng cực nhanh, xông về phía trước, thân hình lấp lóe hắc quang, hoàn toàn bao trùm thân thể, như là thân thể sắt thép khổng lồ, ánh mắt lạnh như băng, cực nhanh vọt tới hướng của Giang Thạch lần nữa.

Lúc này đây xông tới, hai tay hắn đột nhiên biến chiêu, trực tiếp đồng loạt đẩy ra, trong lòng bàn tay mơ hồ truyền đến một tiếng rít gào cực kỳ chói tai và khủng bố.

Thật giống như hoàn toàn không phải một người, mà là một đầu dã thú thần bí vô cùng khủng bố.

Trong khoảnh khắc thanh âm này vang lên, cho dù là Giang Thạch cũng không khỏi chấn động trong lòng, trong nháy mắt sinh ra một loại cảm giác da thịt trên người nhói nhói, tinh thần hoảng hốt.

Cửu Long Phách Ma Thê?

Giang Thạch không hề do dự, toàn bộ lực lượng bộc phát, 【Thập Long Thập Tượng】 cộng thêm 【Tứ Tuyệt Thiên Sát Công】, thân thể lại đột nhiên phình to thêm một vòng, làn da toàn thân đỏ rực như dung nham, tựa như đang thiêu đốt, trực tiếp xông về phía trước, hung hăng đánh tới lần nữa.

Rầm!

Đất rung núi chuyển, khí lãng quét ngang.

Mảnh khu vực này như là có núi lửa bạo phát, lại như là xuất hiện đại động đất khủng bố, vô số năng lượng ba động thổi quét hướng về bốn phía.

Bóng người màu đen kia rên rỉ một tiếng, trong lòng cả kinh, toàn bộ thân hình khổng lồ bay ngược ra sau, hắc khí toàn thân đều bị chấn tán, trong miệng tràn máu, cánh tay tê dại, quả thực không dám tin.

Ngay khi Giang Thạch lại xông tới cực nhanh, hắc biến sắc, vội vàng xoay người, lui về phía sau, quát lớn:

“Dừng tay, là ta, Viên Thiên Nhân!”

“Viên công tử? Người đang làm cái gì ở đây?”

“Giang Thạch, ta không có ác ý, ta chỉ là muốn thăm dò ngươi một chút, không thể tưởng được thực lực của ngươi mạnh như vậy, tốt, thật sự là tốt, khó trách phụ thân lại coi trọng ngươi như vậy, Giang Thạch, ngươi càng ngày càng làm cho ta cảm thấy khiếp sợ.”

Viên Thiên Nhân nhanh chóng mở miệng, ổn định khí huyết xao động trong cơ thể.

Hắn hoàn toàn không nghĩ tới Giang Thạch này cư nhiên ẩn tàng thực lực đáng sợ như vậy!

Dựa vào cái gì?

Dựa vào cái gì Giang Thạch ngay cả Thánh Linh cũng chưa tới, lại có thể ngăn trở Cửu Long Phách Ma Thể của hắn?

“VẬY Ờ?”

Ngữ khí của Giang Thạch rất lạnh, thân hình khôi ngô to lớn lần nữa đi về phía trước, nói, “Như vậy bây giờ ngươi thăm dò ra chưa?”

“Thăm dò ra rồi, Giang Thạch, ngươi quả nhiên cường đại, ta rất bội phục!”

Viên Thiên Nhân vội vàng nói.

“Ngươi thăm dò ra rồi, nhưng ta còn chưa đánh đủ!”

Giang Thạch lạnh lẽo nói, “Kỳ thật cho tới nay ta đều rất muốn Viên công tử có thể nghiêm túc chỉ điểm ta một lần, chọn ngày không bằng gặp ngày, không bằng ngay hôm nay đi.”

Vù!

Thân thể của hắn biến mất trong nháy mắt, nhanh đến cực hạn, giống như là đột phá hạn chế của thời không, sát na đã xuất hiện ở gần phía trước Viên Thiên Nhân.

Lân Lôi Bộ!

Sắc mặt Viên Thiên Nhân đột nhiên biến đổi, tức giận rống to, “Giang Thạch, ngươi muốn làm gì?”

Rầm!

Khu vực này lắc lư kịch liệt, phát ra âm thanh kinh khủng, khí kinh khủng bổ trực tiếp điên cuồng quét về bốn phương tám hướng, quét sạch một tầng trên mặt đất.

Thân thể Viên Thiên Nhân giống như một viên đạn pháo, bắn thẳng tắp ra, lập tức hung hăng nện ở xa xa, ho ra máu,

cánh tay đều rạn nứt, đang kịch liệt co rút, trong lòng vừa giận vừa sợ.

“Giang Thạch, ta là con trai của bang chủ, người đừng xằng bậy!”

Rầm!

Lại là một tiếng nổ vang khùng bổ trầm thấp phát ra, từng đợt sóng khí đáng sợ quét về bốn phương tám hướng.

Chương 321: Cực Hạn Của Nhục Thân! 1

Gian phòng rách nát.

Mặt đất sụp đổ.

Toàn thân Viên Thiên Nhân đầy rẫy vết thương, miệng phun máu, lại một lần nữa giận dữ lao về phía xa, hai cánh tay gần như gãy nát, máu me đầy người, khuôn mặt kinh hoàng và phẫn nộ.

“Giang tổng quản, ngươi thật sự muốn giết ta sao? Giết chết ta rồi, phụ thân ta sẽ không tha cho ngươi!”

Hắn gầm lên.

Cách xưng hô với Giang Thạch đã hoàn toàn thay đổi.

Sắc mặt Giang Thạch hơi dịu đi, thân thể dừng lại, thân hình khổng lồ ẩn chứa lực lượng kinh khủng khó tả, đôi mắt bình tĩnh lạnh lùng nhìn Viên Thiên Nhân.

“Công tử nói đùa rồi, ta sao dám giết ngươi? Hôm nay đa tạ công tử chỉ bảo, ân huệ lớn như vậy, Giang mồ khó mà quên được.”

“Ngươi...!”

Viên Thiên Nhân cảm phần nghiến răng. Trong lòng oán hận.

Đồ chết tiệt Giang Thạch, hắn là đang chơi xỏ mình!

Sao thực lực của hắn lại kinh khủng như vậy?

Cảm giác bị chèn ép khiến Viên Thiên Nhân gần như muốn phát điên vì tức giận.

Hắn rất muốn nói ra một chút ngoan thoại để lấy lại thể diện, nhưng chỉ cần nhìn thấy đôi mắt của Giang Thạch, lòng hắn lạnh buốt, cảm giác như bị thú dữ nhìn chòng chọc, khiến những lời muốn nói ngưng bật trong cổ họng.

“Đồ khốn, đồ khốn!” Viên Thiên Nhân gầm thét trong lòng.

“Công tử vẫn còn đang oán ta?”

Giang Thạch khinh miệt nói.

“Lúc luận bạn, quyền cước không có mắt, công tử cũng là người tập võ, chắc hẳn hiểu được đạo lý này.”

“Tốt, tốt!”

Viên Thiên Nhân liên tục kêu lên từng tiếng tốt đầy phẫn nộ, thân thể khó nhọc đứng dậy, cười giận dữ nói: “Giang tổng quản, ta có thể đi rồi chứ?”

“Công tử đi thông thả.”

Giang Thạch đáp lại.

Lửa giận của Viên Thiên Nhân bốc cháy dữ dội, lạnh lẽo đáng sợ, quay người rời đi cực kỳ nhanh chóng, không còn dấu vết.

Ánh mắt Giang Thạch lạnh lẽo, ngẩng đầu nhìn bóng lưng Viên Thiên Nhân.

Đáng tiếc!

Giữa thanh thiên bạch nhật, hắn cũng không thể trực tiếp bóp chết tên này!

Dù thế nào đi nữa tên này cũng là nhi tử của bang chủ.

Khuôn mặt này, hấn không thể không cho Viên Phúc Hải!

Tuy vậy, hôm nay hấn cũng đã làm rõ hoàn toàn thực lực của Viên Thiên Nhân.

Tên này, chỉ là cái vỏ không có ruột!

Hoàn toàn không đáng nhắc tới!

Vừa rồi, hấn thậm chí còn chưa sử dụng Đại Diệt Băng Thiên Thủ.

“Tên này lòng dạ hẹp hòi, nhất định sẽ báo thù. Để lại hấn chỉ là tai họa.”

Sát ý trong lòng Giang Thạch dâng trào, đáy mắt lóe lên tia lạnh buốt.

Nửa giờ sau.

Trước đó vội vàng rời đi, đám chương quỹ của các sông bạc, thanh lâu, hiệu thuốc nhanh chóng quay lại, sắc mặt hoảng hốt, mang theo từng cuốn sổ sách dày cộp, lại đến gặp Giang Thạch.

Khi nhìn thấy cảnh gian nhà hoang tàn khủng khiếp, rõ ràng tất cả đều vô cùng bất ngờ.

Nhưng nhanh chóng lại nhìn thấy Giang Thạch yên ổn ngồi trên ghế mây, không một chút thương tích liền hiểu ra chuyện gì đó, vội vàng chạy tới.

“Giang tổng quản, sổ sách ở đây, xin ngài kiểm tra.”

Một nhóm chương quỹ lóng ngóng nói.

“Ừ, để đó đi.”

Giang Thạch đáp lại.

Đám chương quỹ nhanh chóng đặt những chồng sổ sách trước mặt Giang Thạch.

Giang Thạch tùy tiện rút ra một cuốn, bắt đầu lật xem.

.....

Trong lúc đó.

Tổng bộ Hải Kinh Bang.

Viên Phúc Hải mặc trường bào tím, khuôn mặt uy nghiêm cũng nhận được tin tức, lập tức hiểu được tất cả những gì đã xảy ra tại sông bạc Tam Phúc.

Khi biết Giang Thạch dùng thủ đoạn thiết huyết nhanh chóng chấn nhiếp nhóm chương quỹ, Viên Phúc Hải liên tục mỉm cười, vô cùng hài lòng.

“Hay lắm, thật hay, ban đầu tưởng rằng có Viên Thiên Nhân ở đó sẽ để hấn e dè một phần, chấn chấn sẽ bị nhóm chương quỹ này chèn ép, không ngờ lại có thể chấn nhiếp bọn họ nhanh như vậy, làm việc quyết đoán tàn nhẫn, thật khiến lão phu ngày càng bất ngờ.”

Viên Phúc Hải cười nói.

“Bang chủ, vừa rồi Thiên Nhân công tử đã nói một số lời bất kính.”

Một người mặc áo đen cúi đầu nói.

“Ồ? Hấn nói gì?”

Viên Phúc Hải nhướng mày.

“Hấn nói bang chủ già rồi hồ đồ.”

Người mặc đen trung thực đáp, nói lại những gì Viên Thiên Nhân đã phẫn nộ, mặt bình tĩnh nói ra trước mặt Viên Phúc Hải.

Sắc mặt Viên Phúc Hải chợt đổi, đôi mắt lập tức trở nên sâu thẳm đáng sợ.

“Hắn thật sự đã nói như vậy sao?”

“Vâng, bang chủ!”

“Nghiệt súc thực sự không biết sống chết.”

Ngữ khí của Viên Phúc Hải lạnh lẽo, ngay lập tức bóp chặt tờ giấy trong tay thành vụn.

Bản thân hắn đồ không ít tài nguyên bồi dưỡng tên phế vật này, bây giờ nghiệt súc này lại dám quay ra nguyên rủa hắn sao?

Trong lòng hắn hoàn toàn không coi mình là lão tử của hắn!

Một tên phế vật như vậy, giữ lại có tác dụng gì!

Sắc mặt Viên Phúc Hải âm trầm, tâm trạng tốt ban nãy giờ cũng tan biến, lạnh lùng nói: “Manh mối hung thủ giết chết đại nhi tử của ta đã tìm ra chưa?”

“Bẩm bang chủ, theo rất nhiều manh mối bây giờ đã tìm được, tất cả đều chỉ về Bạch Hà Bang.”

Tên hắc y nhân đáp lại.

Bạch Hà Bang, bang phái lớn thứ hai trong Bạch Long Thành, thế lực sâu rộng, cũng là có một môn phái lớn trong Tam Thập Lục Liên Minh ủng hộ ở sau lưng.

Bang chủ Phong Thiên Liệt, thực lực cao thâm, chỉ kém Viên Phúc Hải một chút.

Hàng trăm năm qua, Bạch Hà Bang với Hải Kinh Bang tương tàn tương sát, không biết đã chiến bao nhiêu trận chiến lớn nhỏ.

Còn về đại nhi tử mà Viên Phúc Hải nhắc tới, chính là người nhi tử tài giỏi và có thiên phú nhất của hắn, cũng là người con duy nhất được hắn coi là nhi tử chân chính.

Đáng tiếc sau đó bị người ta giết chết trong một lầu xanh.

Chuyện này gần như trở thành một cái tâm bệnh lớn trong lòng hắn!

“Bạch Hà Bang!”

Sắc mặt Viên Phúc Hải lạnh lẽo, lạnh lùng nói: “Là do Phong Thiên Liệt sao?”

“Vẫn còn cần thêm manh mối cụ thể, thêm vài ngày nữa là có thể hoàn toàn bóc trần!”

Tên hắc y nhân đáp.

“Điều tra, không tiếc bất cứ giá nào cũng phải điều tra ra manh mối!”

Ngữ khí Viên Phúc Hải đáng sợ, nói:

“Lần này ta nhất định sẽ bắt Phong Thiên Liệt trả giá bằng máu!”

Hàng trăm năm qua, Bạch Hà Bang của Phong Thiên Liệt trong lòng hắn như một cái gai, không ngừng trêu chọc dây thần kinh của hắn, nhưng bao nhiêu lần hắn đều chịu đựng, chỉ vì cân nhắc tổng thể. không ngờ đối phương lại dám ra tay với nhi tử hắn coi trọng nhất, phần đại thù đại hận này khiến trái tim hắn trở nên lạnh lẽo, không thể chịu đựng thêm được nữa.

Một khi xác nhận chính xác, hắn nhất định sẽ cho Bạch Hà Bang biến mất, gà chó không tha!

◦

◦

◦

Bộp!

Trong sân.

Giang Thạch tùy tiện ném cuốn sổ sách cuối cùng trong tay xuống bàn, đứng thẳng dậy, nói:

“Lư chương quỹ, hiệu thuốc phía Tây thành là người quản lý đúng không?”

“Vâng, Giang tổng quản!”

Một lão nhân mặc áo hoa dài cổ, đội mũ tiên, nói cẩn thận.

“Đi, dẫn ta đến thử hiệu thuốc của người!”

Giang Thạch nói.

“Vâng, Giang tổng quản!”

Lư chương quỹ ngoan ngoãn trả lời, cẩn thận dẫn Giang Thạch ra khỏi gian nhà hư hại này.

Lên xe ngựa, Lư chương quỹ bắt an ngồi bên cạnh Giang Thạch.

Chương 322: Cực Hạn Của Nhục Thân! 2

Nửa giờ sau,

Xe ngựa mới dừng trước một hiệu thuốc có mặt tiền rất rộng.

Giang Thạch bước xuống xe, ngẩng đầu nhìn, liền bước vào hiệu thuốc.

Lư chương quỹ vội vàng nhanh chóng đi theo phía sau.

“Ta sẽ nói tên một số vị dược liệu, người lập tức mang đến cho ta!”

Giang Thạch đi phía trước, nói.

“Cái này... vâng, Giang tổng quản!”

Lư chương quỹ hơi do dự, rồi lập tức đáp lại.

“Yên tâm, ta không lấy không, ta có điểm công hiến, dùng điểm công hiến của ta để đổi!”

Giang Thạch nói tiếp:

“Bạch Thược Thảo, Viêm Long Quả, chân huyết của yêu thú cấp bốn...”

Một loạt tên dược liệu đắt đỏ và trân quý bắt đầu được hần liệt kê, Lư chương quỹ nhanh chóng ghi nhớ.

Một phần Giang Thạch dùng để tu luyện Tứ Tuyệt Thiên Sát công, một phần dùng cho Cửu Long Phách Ma Thể.

Hiệu thuốc do Lư chương quỹ cai quản là hiệu thuốc lớn nhất khu vực Tây Thành, trong đó đủ các thứ, tài nguyên

phong phú, có tác dụng không nhỏ đối với việc tu luyện của Giang Thạch.

Có lẽ đây cũng là một nguyên nhân Viên Phúc Hải điều hấn đến tiếp quản địa bàn nơi này.

“Giang tổng quản xin hãy chờ một chút, tiểu nhân sẽ sắp xếp ngay!”

Lư chương quỹ vội vàng nói, nhanh chóng đi xuống, bắt đầu tìm kiếm.

Không lâu sau,

Đầy đủ ba bao dược liệu trân quý to đã được Lư chương quỹ mang ra, chất đầy ắp, tất cả đều là dược liệu cực kỳ đắt đỏ và hiếm có. Lư chương quỹ cung kính đem chúng đặt vào trong xe ngựa của Giang Thạch.

Giang Thạch nhẹ gật đầu, bước về phía xe ngựa, trực tiếp ngồi vào khu vực phía trước, bình tĩnh nói:

“Những ngày này các người hãy chăm chỉ kinh doanh hiệu thuốc, nếu có bất cứ chuyện gì không thể giải quyết được, lập tức thông báo cho ta!”

“Vâng, Giang Tổng quản.”

Lư chương quỹ vội vàng đáp lại.

“Ừm.”

Giang Thạch thúc xe ngựa, bắt đầu rời khỏi nơi này.

Cho đến khi hấn hoàn toàn đi xa, Lư chương quỹ cuối cùng mới lén thở phào nhẹ nhõm, như trút được gánh nặng, cả lưng ướt đầm mồ hôi lạnh.

Tên tổng quản mới lên này, thật sự đáng sợ!

Có phong thái của bang chủ thứ hai.

Giết người không chớp mắt, cũng là một tên điên!

Sắc mặt Lư chương quỹ khó coi, không nhìn được mà rửa
thâm trong lòng.

...

Khu vực khác.

Viên Thiên Nhân sắc mặt tái xanh, thân thể đầy thương
tích, đã uống đan dược chữa thương từ lâu, bàn tay hung hăng
ném cái chén ngọc vỡ tan tành xuống đất.

“Tiền Văn thông ở đâu? Còn không mau rút ra đây!”

Hắn tức giận quát lên.

“Viên công tử hãy đợi chút, công tử đang trên đường tới.”

Một thị nữ hoảng sợ lên tiếng.

Viên Thiên Nhân nghiêng răng, mắt đỏ ngầu vì giận dữ, gần
như không thể khống chế được.

Chuyện hắn bị Giang Thạch làm nhục hôm nay, chắn chắn
sẽ lan truyền khắp Bạch Long Thành.

Giang Thạch không chỉ chiếm đoạt hết địa bàn dưới tay
hắn, còn làm mất hết mặt mũi của hắn, mối thù này, dù có đồ
cạn tam sông ngũ hồ cũng khó rửa sạch.

“Chuyện gì lại khiến Viên huynh nổi cơn thịnh nộ đến thế,
không lẽ bên trong Kim Linh Môn còn có người dám làm phật
ý người hay sao?”

Một giọng cười nhẹ vang lên từ bên ngoài.

Tiền Văn thông mặc áo xanh, khuôn mặt tuấn tú, cao hơn
một thước chính, nở nụ cười ôn hòa trên mặt, khí thế hiên
ngang, đi vào từ bên ngoài.

Sắc mặt Viên Thiên Nhân lập tức u ám lại, nói:

“Tiền Văn thông, ta muốn người giúp ta làm một chuyện, giết chết Giang Thạch!”

“Ồ?”

Đôi mắt Tiền Văn thông lóe lên, kinh ngạc trong lòng:

“Viên huynh bây giờ há không phải đang đùa đấy chứ, Giang Thạch bây giờ là nhân vật số một dưới trướng phụ thân người đấy, ta làm sao có thể làm được chuyện đó?”

“Đủ rồi, Tiền Văn thông không cần giả vờ nữa, việc này người nhất định phải giúp ta hoàn thành, bằng không, hừ hừ, chuyện người xúi giục Thiết Lang bang phá hủy linh điện lần trước, ta sẽ tự mình tâu lên phụ thân!”

Viên Thiên Nhân lộ ra nụ cười lạnh lùng:

“Người tưởng làm được hoàn hảo lắm à, thực ra bản công tử đã sớm nắm được bằng chứng trong tay từ đầu.”

“Người...”

Sắc mặt Tiền Văn thông hơi thay đổi, não nhanh chóng suy tính, nói: “Viên huynh, vì cái gì người nhất định phải đối phó Giang Thạch?”

Hắn tiến hành thăm dò.

“Vì cái gì? Người này tiếp quản địa bàn của ta, làm ta bị thương nặng, khiến cho ta mất hết mặt mũi, ta không giết hắn, còn mặt mũi nào ở lại Tây Thành?”

Viên Thiên Nhân cắn răng nói.

“A? Hắn lại có thể đánh thắng người?”

Tiền Văn Thông kinh hãi, giống như gặp quỷ.

Viên Thiên Nhân dù phé vạt như thế nào, đó cũng là Thánh Linh tứ trọng phản tổ!

Làm sao lại bị Giang Thạch đánh bại?

“Mặc kệ người tin hay không, đó đều là thật.”

Ngữ khí Viên Thiên Nhân trầm thấp, nói, “Người này cực kỳ cổ quái, nhục thân vô song, tuyệt không đơn giản như cảnh giới mặt ngoài.”

“Phải không?”

Ánh mắt Tiền Văn Thông chớp động, não bắt đầu cấp tốc suy tư, nói: “Tốt, ta có thể giúp người đối phó hẳn!”

Khó trách lần trước Dương Thiên Hữu cũng nói người này không thích hợp!

Lại thật có cổ quái!

Vừa vặn đám người Dân Hồ đã vào thành từ sáng nay rồi.

...

Trong phòng.

Một cái thùng được liệu không lồ.

Toàn thân Giang Thạch lóe lên ánh sáng đỏ, mạch máu nổi rõ, vạm vỡ lỗ chân lông như biến thành những cái miệng tham lam, dồn dập hấp thụ chất lỏng trong thùng.

Lúc đầu toàn bộ chất lỏng vẫn còn đặc quánh màu lục thẫm, nhưng theo thời gian, tất cả màu lục bắt đầu phai đi, toàn bộ chất lỏng sôi sùng sục.

Đồng thời, mạch máu trên người Giang Thạch cũng trở nên hung tợn hơn.

Một nhúm mạch máu to đùng như bơm phồng, từ lỗ chân lông trào ra máu tươi, huyết nhục và nội phủ đồng thời truyền đến cảm giác đau nhói.

Giống như có một con quái vật vô cùng khổng lồ, sắp từ cơ thể hắn chui ra vậy, cảm giác xé rách mãnh liệt này khiến hắn khó có thể chịu đựng.

Một lúc lâu sau.

Giang Thạch mới cuối cùng thở ra một hơi dài, miệng thở ra một luồng trọc khí, làn da sần sùi, mạch máu to đùng dần trở lại bình thường.

Hắn mở mắt ra, nhìn về phía bảng điều khiển trước mặt:

Tính Danh: Giang Thạch.

Cảnh giới: Hoán Huyết cửu trọng thiên.

Công Pháp: Cửu Cực Lôi Quang Tâm Pháp (Cấp 9)

Võ Kỹ: Phá Long Thương (Cấp 2), Thân Pháp Như Hình Với Bóng (Viên Mãn), Vũ Hoa Tật Thiên (Viên Mãn), Hỗn Nguyên Long Tượng Công (Viên Mãn), Vô Tướng Mê Ảnh (Viên Mãn), Lân Lôi Bộ (Viên Mãn), Đại Diệt Băng Thiên Thủ (Cấp 3), Huyền Băng Chỉ (Cấp 3), Tứ Tuyệt Phân Thân (Viên Mãn), Tứ Tuyệt Thiên Sát Công (Cấp 2), Cửu Long Phách Ma Thể (Cấp 1)

Thiên Phú: Bách Lượng Long Tượng (5210000 Cân), Ngô Đạo (Phân Tích Công Pháp, Dung Hợp Công Pháp), Quy Nguyên (Tinh Luyện Huyết Mạch, Phục Hồi Thương Thế), Vạn Độc Bất Xâm (Miễn Dịch Kịch Độc, Bỏ Qua Kịch Độc, Giải Độc Máu), Thấu Thị (Vô Hiệu Ảo Giác, Tăng Cường Trí Tuệ, Tăng Cường Tinh Thần), Bôn Lôi (Hấp Thụ Lôi Điện, Khống Chế Lôi Điện), Phục Chế (Sao Chép Siêu Phẩm Võ Học, Có Tỷ Lệ Cao Sao Chép Được Tuyệt Học Cấp Cao Hơn)

Giá trị danh vọng: 7700 (Thu thập đủ một vạn giá trị danh vọng có thể mở khóa thiên phú tiếp theo)

Chương 323: Cực Hạn Của Nhục Thân! 2

“Chuyện gì xảy ra? Cửu Long Phách Ma thể của ta không thể đột phá đến cấp 2? Mỗi lần muốn xông phá cấp 2, lại có cảm giác thân thể sắp sửa sụp đổ?”

Giang Thạch nhíu mày chặt lại.

Cảm giác này giống như lúc trước ở cảnh giới Võ Thánh vậy.

Lúc đó, vì lực lượng của bản thân hấn quá mạnh mẽ, khiến nhục thân không thể chịu đựng nổi, mỗi khi phát huy toàn lực, cơ thể liền xuất hiện tình trạng rách nát, nội phủ bắt đầu trào máu.

“Nhưng ta có thiên phú Kim Cương, lực lượng nhục thân khác hẳn thường nhân, không có lý do dễ dàng đạt đến giới hạn như thế chứ?”

Giang Thạch suy nghĩ, đôi mắt nhìn về phía thiên phú Bách Lực Long Tượng.

Chỉ thấy lực lượng nhục thân bây giờ của hấn, thể mà đã đạt tới 521 vạn cân!

“Có lẽ thật sự đã đạt đến giới hạn, thiên phú Kim Cương cũng cần dựa vào sự trưởng thành của nhục thân, bây giờ ta mới chỉ ở Hoán huyết cảnh cửu trọng thiên, Hoán huyết cảnh cửu trọng thiên tương ứng với thiên phú Kim Cương chỉ cho phép ta đạt đến lực lượng 521 vạn cân.”

Giang Thạch tự nói.

Nói cách khác.

Nếu thiếu thiên phú Kim Cương gia trì, có lẽ hắn đã sớm xuất hiện tình trạng này.

Hắn suy nghĩ trong lòng, cuối cùng đứng dậy từ trong thùng dược liệu, khắp cơ thể nóng rực, lộ ra thân hình cường tráng hoàn mỹ, những vết thương vừa nãy đã nhanh chóng lành lại, không còn dấu vết.

Hắn lau khô cơ thể, nhanh chóng thay bộ quần áo sạch sẽ.

Nhưng ngay lúc này!

Hắn đột nhiên cảm ứng được điều gì, mắt lạnh lùng, chợt vung cánh tay lên, chắn trước người.

Rầm rầm! !

Vách tường sụp đổ, khí thế gào thét.

Một bóng đen khủng khiếp như tia chớp, chợt xông phá căn phòng, với tốc độ khó tin, hung hãn lao tới chỗ Giang Thạch, lực lượng không rõ kinh khủng bao nhiêu, hung hăng đập vào cánh tay Giang Thạch vừa giơ lên.

Rầm!

Tiếng vang kinh thiên động địa, dữ dội và đáng sợ lan tỏa ra giữa hai người, sóng xung kích mạnh mẽ, kinh hoàng tràn ra bốn hướng tám phương, tức thì phá hủy toàn bộ căn phòng, làm rung động cả mặt đất, phát ra những âm thanh dữ dội, như tiếng nổ lớn vậy.

Thân hình Giang Thạch rung lên, lùi về sau bảy tám thước, ngẩng đầu lên nhìn.

Chỉ thấy bóng đen khủng bố kia sau một chiêu cũng kêu lên một tiếng, cơ thể lộn một cái, rơi ở xa xa, là một hắc y nhân gầy gò, kín mít từ trên xuống dưới, trên mặt đeo một

chiếc mặt nạ xà hình quái dị, đôi mắt phát ra ánh sáng lạnh lẽo dưới đêm tối.

Đặc biệt hơn, trong tay hắn còn cầm một thanh kiếm dài hình xà, đen thui, bốc lên vẻ lạnh lẽo dọa người, chỉ nhìn qua đã có cảm giác cực kỳ quỷ dị, ngỡ như có thể nuốt chửng linh hồn người khác vậy.

Sau khi bóng đen rơi xuống đất, không khí lại vang lên tiếng xào xạc, chớp mắt, hai bóng người lao tới từ không xa.

Chiều cao khác nhau, khí thế khác nhau.

Một cái to lớn khỏe mạnh, mặc áo đen, nhưng trên mặt lại đeo một cái mặt nạ hoa lệ hồ hình, dữ tợn và đáng sợ.

Một người khác thì thân hình thấp hơn, đeo một cái mặt nạ gà hình đỏ, ngay giữa trán là mỏ gà, chìa ra nhọn hoắt.

“Các người là ai? Muốn giết ta?”

Giang Thạch nhướn mày, chăm chú nhìn ba bóng người đột nhiên xuất hiện.

Nhanh chóng cảm nhận được bất thường, liếc nhìn khắp bốn phía.

Chỉ thấy những thủ vệ, thị nữ trong sân lúc này bây giờ bắt đầu nằm xuống, không ngoại lệ, tất cả đều đã tắt thở.

“Độc?”

Giọng nói Giang Thạch trầm xuống.

“Trúng độc Vô Tướng Vô Sắc Thiên Cương Địa Sát của ta, dù là Đại La Kim Tiên tới cũng cứu không được người đâu!”

Tên đeo mặt nạ xà hình phát ra tiếng cười lạnh lùng khàn khàn, ngỡ như thật sự là một con rắn quỷ dị, khiến không khí xung quanh ngập tràn mùi độc chất cay xè.

“Không được coi thường, Thập Nhị Tướng Thần ra tay, vốn không thể xảy ra sai sót, chỉ cần chặt cái đầu của hắn xuống mới có thể xem như hoàn thành thật sự.”

Tên đeo mặt nạ hổ lạnh lùng nói.

“Đề ta!”

Bên cạnh, tên đeo mặt nạ gà hình lạnh giọng, cả người đột nhiên biến mất, chớp mắt đã xuất hiện ngay trước mặt Giang Thạch.

Một bàn tay vô lý, lập tức hiện ra hình vuốt nanh gà, cả bàn tay đang dần phình to, đen thui, hung hãn biến đổi, chớp mắt giống như cái nồi sắt khổng lồ, mang theo lực lượng kinh hoàng, từ trên cao hung hãn cào xuống trán Giang Thạch, kinh khủng và ngang tàng.

Cửu Âm Ma Chương!!

Dường như hoàn toàn không để Giang Thạch vào mắt.

Một chiêu liền muốn xé đầu hắn ra.

Tuy nhiên!

Rầm! !

Một tiếng va chạm nặng nề, sóng khí kinh khủng mạnh mẽ tức thì từ trong phòng khuếch tán ra ngoài, ào ào dữ dội, sóng xung kích khổng lồ rung chuyển cả mặt đất.

“Ngươi!”

Đôi mắt tên đeo mặt nạ gà hình co rút lại, nhìn về phía trước mặt, nơi Giang Thạch dùng một tay chặn chắn năm chặt cổ tay hắn, cảm nhận được một loại cảm giác đau đớn kinh khủng ở cổ tay.

“Chỉ có thể mà cũng muốn giết ta à? Thật là coi thường ta quá đấy!”

Giang Thạch siết chặt cổ tay hắn, ánh mắt âm trầm, nhẹ nhàng vặn một cái.

Rắc!

Sắc mặt tên đeo mặt nạ gà hình biến đổi, lập tức cảm thấy một cảm giác đau nhói dữ dội từ cổ tay truyền đến, khiến cổ tay suýt nữa bị nghiền nát.

Hắn hét lên giận dữ, sau lưng chiếc trường bào đen chột phất lên, tức thì từ bên trong bay ra vô số mũi kim bạc, dày đặc như tinh tú rơi rụng, lạnh lẽo lấp lánh, không biết có bao nhiêu.

Thập Vạn Bát Thiên Kiếm!

Xì xì xì xì!

Mỗi một mũi kim bay ra, giống như biến thành những thanh kiếm khổng lồ, lực lượng và tốc độ đều vô cùng kinh khủng.

Nhưng Sắc mặt Giang Thạch trầm xuống, đột nhiên gầm lên, cả người phình to nhanh chóng, chớp mắt đã đạt tới cao 3 thước, một tay bóp nát cổ tay tên mặt nạ gà hình khiến hắn kêu thảm thiết, lại chưa kịp phản ứng, Giang Thạch đã vỗ ra một chưởng, cả thân thể tập trung lực lượng cực hạn.

Thập Long Thập Tượng!

Tứ Tuyệt Thiên Sát cấp 2!

Rầm!

Tên mặt nạ gà hình phun ra một ngụm máu tươi, thân thể như quả đạn pháo, bị Giang Thạch tát bay hàng chục thước, đập mạnh xuống xa xa.

Đồng thời, khắp làn da Giang Thạch cũng đầy những mũi kim bạc, từng mũi xuyên thủng phòng ngự của hắn, đâm vào

da thịt.

Mỗi mũi kim đều chứa chất độc thần bí, mang đến cảm giác tê dại kỳ quái.

Nhưng Sắc mặt Giang Thạch âm trầm, cơ thể rung động, bóp một tiếng, tất cả kim châm trên người đồng loạt bắn ra, thân thể phát ra ánh sáng trắng, các chất độc tự động hóa giải, vết thương tự động lành lại.

“Ba tên rác rưởi, đêm hôm khuya khoắt xâm nhập chỗ ở của ta, còn giết chết bao nhiêu thuộc hạ của ta.”

Ngữ điệu Giang Thạch rét buốt, khí thế đáng sợ, từng bước tiến lên, nói:

“Hôm nay các ngươi một tên cũng đừng nghĩ rời khỏi đây.”

Hai cánh tay hắn đang ở trong trạng thái phình to với tốc độ nhìn thấy được, phát ra ánh sáng đen âm u, giống như bị mực thấm vậy, bốc lên khí thế hủy diệt khó tả.

Chương 324: Cực Hạn Của Nhục Thân! 4

Khí tức hủy diệt này vừa xuất hiện, thậm chí ngay cả không khí xung quanh cũng hơi rung động.

Khí thể vô hình khủng bố nhanh chóng tràn hướng hai cánh tay Giang Thạch.

Đại Diệt Băng Thiên Thủ!

Dần Hổ, Tỵ Xà biến đổi sắc mặt, gần như ngay khi Dậu Kê tít bay, đã gầm lên, cơ thể cùng phình to thành cao bốn năm thước, khí thể đáng sợ, cùng xông tới Giang Thạch.

Mãnh Hổ Toái Kim Ngâm!

Hổ Ma Canh Kim Chưởng!

Tử Linh Phệ Hồn Kiếm Pháp!

Hai cao thủ cấp độ tuyệt thế ngay từ đầu đã lấy ra toàn lực, lao tới Giang Thạch với tốc độ kinh người, thiên địa quỷ ảnh nặng nề, đá vụn tung bay, khắp nơi tràn ngập khí thể đáng sợ.

Tuy nhiên, Sắc mặt Giang Thạch âm u, trong khoảnh khắc hai người lao tới, cơ thể rung động, bỗng xuất hiện lôi hải vạn trượng, tử quang dâng trào, điện quang lóe lên, vô số tia chớp từ trong người bắn ra, tức thì bao trùm phạm vi mấy trăm thước xung quanh.

Rầm rầm!

Rống!

Trong biển lôi vô tận lập tức vang lên những âm thanh
điếng tai, đồng thời là những làn sóng xung kích khủng khiếp,
chấn động bốn phương.

Thiên phú: Bôn Lôi!

Đây vẫn chưa phải tất cả.

Trong nháy mắt Giang Thạch kích hoạt lôi điện trong cơ
thể, lực lượng khủng khiếp tích tụ trong hai bàn tay cũng cuối
cùng đạt đến cực hạn, đen kịt đáng sợ, tỏa ra luồng khí tức hủy
diệt, trực tiếp đập mạnh xuống đất.

Rầm!

Một tầng khí thể hủy diệt càng đáng sợ hơn tức thì lan ra từ
đây...

...

Một lúc lâu sau.

Căn phòng yên tĩnh trở lại.

Đại địa nứt vỡ, thương tích tràn đầy.

Khí tức hủy diệt bôn tẩu khắp nơi.

Ba bóng người rách nát, máu me đầm đìa, nằm trên đất,
liên tục khắc máu, run rẩy khắp người, thê thảm không dám
nhìn thẳng, rách nát tan hoang, suýt không còn hình người.

Nhưng dù quần áo bị xé nát, chiếc mặt nạ trên mặt vẫn còn
nguyên vẹn.

Thân thể Giang Thạch không lồ, ánh mắt lạnh lùng, thân
thể liên tục phát ra ánh sáng trắng, hồi phục vết thương, đứng
yên trước ba người, tùy ý lấy chiếc mặt nạ hỏ hình khối mặt
một trong số họ.

Dưới mặt nạ là khuôn mặt một nam tử trung niên, thô huyết
ồ ạt, ánh mắt tuyệt vọng, không nhúc nhích nổi chút nào.

“Thập Nhị Tướng Thần?”

Giang Thạch nhíu mày, chưa hề nghe cái tên này, nói:

“Tổ chức sát thủ? Ai sai các người tới?”

“Người... người không trúng độc?”

Nam tử trung niên khó khăn nói.

“Đúng.”

Giang Thạch ngữ điệu lãnh đạm:

“Ai sai các người tới?”

“Ha ha...”

Người nam tử trung niên lộ nụ cười cay đắng, ngậm mồm không nói.

Bốp!

Giang Thạch giẫm một cước, lập tức đạp nát cả đầu người kia thành thịt vụn, máu phun tung tóe, một nửa cơ thể cũng chui vào trong đất, bước về phía hai người còn lại, chỉ thấy hai người nằm trên đất, cơ thể co giật, ánh mắt lộ vẻ hoảng sợ.

“Đừng, đừng, tha mạng chúng ta!”

Dậu Kê giọng điệu hoảng hốt:

“Chúng ta cũng không biết ai là chủ mưu phía sau, chúng ta chỉ nhận nhiệm vụ, những thứ khác hoàn toàn không biết.”

“Ồ, vậy còn giữ các người lại làm gì nữa?”

Giang Thạch ngữ điệu lạnh tanh, giẫm thêm mỗi người một cước, bốp bốp hai tiếng, đạp chết cả hai.

Sau đó hắn lấy dịch thối xác, nhẹ nhàng đổ ra, tràn ngập ba thi thể, khói trắng bốc lên, ba cái xác chết lập tức bắt đầu mục nát.

Không lâu.

Giang Thạch cẩn thận quan sát ba chiếc mặt nạ trong tay.

Ba cái mặt nạ này cực kỳ cổ quái.

Không chỉ có thể chống đỡ được sự công kích của biến lôi, dưới tác dụng của dịch thối xác còn không hề thay đổi màu sắc.

Hắn suy ngẫm, đeo mặt nạ Dân Hồ lên mặt, chỉ cảm thấy vừa vặn, mát lạnh quý dị.

“Dân Hồ... Dân Hồ...”

Giang Thạch tự nói.

Một lát sau, đôi mắt hắn lóe lên một tia sát cơ lạnh lẽo, cơ thể nhanh chóng biến mất không còn tăm hơi.

...

Trong căn phòng rộng rãi.

Ánh nền rực rỡ.

Mùi rượu thơm nồng.

Tiền Văn thông mỉm cười, khí chất phóng khoáng, rót thêm rượu cho Viên Thiên Nhân:

“Viên huynh tại sao phải lo nghĩ vậy, ta đã nói có thể giải quyết rắc rối cho ngươi, tự nhiên có thể giải quyết, nếu mọi việc theo đúng kế hoạch, giờ phút này, hẳn là mọi việc đã kết thúc.”

“Cuối cùng ngươi mời ai tới vậy?”

Ánh mắt Viên Thiên Nhân nặng nề, lên tiếng hỏi.

“Viên huynh nói chuyện phải chú ý chút chứ, sao gọi là ta mời ai tới?”

Tiền Văn thông cố ý làm bộ không vui, lắc đầu nhẹ:

“Tiền mỗ vốn là đệ tử của Kim Linh Môn, không bao giờ làm việc tự sát lẫn nhau, đêm nay mọi chuyện hoàn toàn không liên quan gì đến ta cả, chỉ là có người không ưa Giang Thạch, bí mật giết hắn, liên quan gì đến ta chứ?”

“Phải không?”

Viên Thiên Nhân lộ nụ cười lạnh lùng, rất khinh thường.

Tiền Văn thông là kẻ thế nào, hắn hiểu rõ hơn ai cả!

“Vậy ta ở đây chờ tin tốt của ngươi.”

Viên Thiên Nhân thờ ơ.

“Ân, cụng ly.”

Tiền Văn thông mỉm cười.

Rắc!

Phía trên trần nhà bị vỡ vụn, khí thể đáng sợ, một luồng không khí mạnh mẽ bùng nổ tức thì lan ra, một bóng đen khổng lồ vững vàng rơi xuống trong phòng.

Thân hình cường tráng, đôi mắt lạnh băng, đầu đeo một cái mặt nạ hổ hình hoa lệ.

Sắc mặt Tiền Văn thông biến đổi, vội đứng dậy.

Dân Hổ?

Chết tiệt, không phải nói Thập Nhị Tướng Thần không bao giờ biết chủ mưu đằng sau là ai hay sao?

Sao hắn lại tìm đến chỗ ở của mình?

“Ngươi tới làm gì?”

Tiền Văn thông gấp gáp quát lên.

Rầm!

Đất rung chuyển, khí thể nổ tung.

‘Dàn Hổ’ trước mắt chợt xông ra, như thần ma phả ra luồng khí nóng cực kỳ đáng sợ, tức thì lao đến trước mặt Tiền Văn thông, cả căn phòng tức khắc bị bao phủ trong khí thế đáng sợ...

Chương 325: Công Pháp Phương Diện Tinh Thần! 1

Vài phút sau.

Gian phòng trở nên tan hoang tàn tạ.

Thảm không đành lòng nhìn.

Tiền Văn thông và Viên Thiên Nhân đều phun máu, nằm ngã xuống đất, khắp cơ thể đầy thương tích, kinh mạch đứt đoạn, khuôn mặt đầy vẻ sợ hãi, nhìn Dân Hồ trước mặt thân hình cao lớn, ánh mắt băng lãnh.

“Dân Hồ, ngươi muốn làm gì? Chúng ta là người của Kim Linh Môn, ngươi muốn phá hủy bằng hiệu của Thập Nhị Tướng Thần sao, mau dừng tay lại!”

Tiền Văn thông ho sặc sụa máu, hãi hùng hét to.

Hắn bị đối phương bẻ gãy cả hai cánh tay, nội phủ bị chấn nát, khắp cơ thể đau đớn đến cực hạn, đơn giản là không thể cử động nổi.

“Dân Hồ, cha ta là Viên Phúc Hải, ai bảo ngươi ra tay với ta? Ta có thể trả giá gấp mười lần!”

Viên Thiên Nhân vội la lên.

“Mười lần?”

Trong ánh mắt Dân Hồ lộ ra chút khinh thường và mỉa mai, bước tới, dừng lại trước mặt Viên Thiên Nhân và Tiền Văn thông, cao ngạo nhìn xuống.

“Viên công tử, nhanh như thế đã quên mất ta sao?”

Giọng Dân Hồ đầy chế nhạo, từ từ gỡ xuống mặt nạ hồ hình trên mặt, lộ ra gương mặt trắng bệch lạnh lùng phía sau, ánh mắt như điện, nuốt chửng linh hồn người ta.

Lúc đầu Viên Thiên Nhân vẫn chưa hiểu, nhưng rất nhanh mở to mắt, lộ vẻ hoảng sợ.

“Ngươi... Giang Thạch!”

Rầm!!

Một quyền giáng xuống, trúng ngay trán Viên Thiên Nhân, máu văng tung tóe, chất lỏng đỏ trắng bay tứ tung.

Chỉ còn một thân xác không đầu nằm bất động dưới đất.

“Giang Thạch, ngươi là Giang Thạch, không thể nào!”

Một bên Tiền Văn thông kinh hoàng đến cực điểm, thét lên, “Giang huynh, chúng ta nói chuyện hòa bình, ta sẽ bồi thường cho ngươi, ngươi muốn gì, ta đều có thể cho ngươi, sư phụ ta là Bạch Thông Thiên mạch chủ Tả Mạch, hẳn rất coi trọng ta, địa vị của ta rất cao, từ đây về sau ta xem ngươi như thiên lôi sai đâu đánh đó.”

“Ngươi gọi Thập Nhị Tướng Thần đến?”

Giọng Giang Thạch lạnh lùng, hỏi ra.

Ban đầu đêm nay hẳn đeo mặt nạ Dân Hồ, muốn nhân lúc đêm tối giải quyết Viên Thiên Nhân.

Nhưng không ngờ trên đường đi ngang qua chỗ ở của Tiền Văn thông.

Nhớ lại Tiền Văn thông trước đây dám ám toán hắn, nên quyết định đi vòng qua để giải quyết luôn một thể.

Nhưng không ngờ, lại vừa vặn bắt gặp hai người này cùng một chỗ!

“Không, không phải.”

Tiền Văn thông hét lớn vì hoảng sợ.

“Thôi, dù phải hay không cũng không còn quan trọng nữa, chết đi.”

Giọng Giang Thạch lạnh lùng, lập tức nắm móng vuốt hung hăng vỗ tới.

Rầm!

Lại một tiếng động ùn ùn, máu thịt văng ra.

Thi thể tan nát.

Làm xong mọi chuyện, Giang Thạch một lần nữa mang nạ Dân Hồ lên, nhanh chóng lục lợi khắp nơi ở của Tiền Văn thông.

Không thể phủ nhận, Tiền Văn thông có rất nhiều tài nguyên trân quý sưu tầm được.

Đủ loại đan dược, linh tài, dược liệu, bí kíp, cổ vật.

Thậm chí còn rất nhiều thứ hiếm thấy, khó có thể mua được trên thị trường.

Giang Thạch chỉ chọn lựa những món giá trị cao vào có ích với hắn, nhanh chóng chất đầy 4, 5 bao lớn.

Đeo bao lên vai, quay người liền rời đi, tốc độ nhanh chóng, lao thẳng ra vùng ngoại thành.

“Mặt nạ Thập Nhị Tượng Thần thật không tệ, từ đây về sau, tất cả những chuyện không thích hợp đích thân xuất hiện, đều có thể dùng chiếc mặt nạ này để làm, không còn phải lo bị phát hiện nữa.”

Giang Thạch trầm nghĩ.

Kể từ khi tới thế giới rộng lớn này, vì cẩn thận, rất nhiều việc hắn không thể tự mình ra tay mà lựa chọn ẩn nhẫn, nhưng

có mặt nạ, lại khiến hắn có thể làm những việc đó không thể lộ ra ngoài ánh sáng.

Nửa giờ sau khi Giang Thạch rời đi.

Nơi ở của Tiền Văn thông mới có hạ nhân đến kiểm tra, khuôn mặt sợ hãi, cả tiểu viện lập tức rơi vào tình trạng hỗn loạn.

Đêm nay không trăng.

Những đám mây đen dày đặc che phủ bầu trời.

Mang theo không khí nặng nề, ức chế.

Khu rừng ngoài thành càng thêm u ám, mờ ảo. Đám mây trên đầu dường như không lọt một tia sáng, có cảm giác như bão tố sắp đến.

Thân hình Giang Thạch nhanh nhẹn, vác bốn năm bao lớn, chân bước trên những nhánh cây to, thoáng chốc đã vượt qua hàng chục dặm ngoài thành.

Cuối cùng, trên một tảng đá lớn phía trước, hắn dừng lại.

Nhìn xung quanh, chỉ thấy hoang vắng, im lìm.

Ngoài những âm thanh nhỏ như tiếng côn trùng kêu và lá cây xào xạc, dường như không còn tiếng động nào khác.

“Ở đây được rồi.”

Giang Thạch nói.

Lý do hắn vội vã đến nơi này là muốn mạnh mẽ xông lên cảnh giới Thánh Linh.

Hắn có tam đại Huyền Cấp Võ Học!

Mỗi lúc vận chuyển một môn Huyền Cấp Võ Học đều có thể thu hút lượng lớn nguyên khí thiên địa.

Khi cả ba môn cùng vận chuyển, với thiên phú Ngô Đạo của hắn, chắc chắn sẽ ngưng tụ một luồng nguyên khí vô cùng lớn lao, có thể giúp hắn đột phá cảnh giới một cách dễ dàng.

Giang Thạch đặt tài bảo xuống, nghĩ là làm, lập tức ngồi thiền trên khối đá lớn, nhắm mắt lại, ba môn thần công trên người lần lượt bắt đầu vận chuyển.

Àm!

Đại Diệt Băng Thiên Thủ!

Trong nháy mắt, mây gió trên đầu biển đổi, gió thổi ào ào, tiếng gió rít chói tai.

Cả hai cánh tay Giang Thạch bắt đầu đen lại với tốc độ nhìn thấy được, bốc lên những làn khói đen quỷ dị.

Nguyên khí thiên địa bốn phía ngay lập tức không kiểm soát được ào ào chảy về phía Giang Thạch, hùng hậu như muôn sông về biển.

Dưới sự hỗ trợ dày đặc của nguyên khí thiên địa, làn khói đen trên hai cánh tay hắn càng trở nên quỷ dị, càng đậm đặc, thậm chí lớp khói đen còn bắt đầu lan ra toàn thân, bao trùm toàn bộ cơ thể của Giang Thạch.

Chưa dừng lại ở đó.

Sau Đại Diệt Băng Thiên Thủ là Tứ Tuyệt Thiên Sát Công trong cơ thể cũng lập tức vận chuyển.

Rầm!

Luồng nguyên khí trên đầu rung động dữ dội hơn, tiếng rít ào ào khó chịu.

Càng nhiều nguyên khí hội tụ đến.

Ngay cả cơ thể Giang Thạch cũng bắt đầu nóng lên, đỡ ửng, toàn bộ cơ thể bắt đầu phình to không kiểm soát được,

từng tác huyết nhục dường như sôi sục, ào ào dâng lên.

Chương 326: Công Pháp Phương Diện Tinh Thần! 2

Cuối cùng!

Cửu Long Phách Ma Thể!

Ừ Ừ!

Thiên địa biến sắc, cuồng phong gào thét.

Toàn bộ khu rừng như bắt đầu xao động mạnh, vô số nguyên khí thiên địa hội tụ lại khu vực này, ừ ừ khó chịu, âm thanh lớn khiến nó hình thành một cơn lốc nguyên khí khủng khiếp, cả thiên địa sấm dậy không ngừng.

Cơ thể Giang Thạch không nhúc nhích, làn da phát nóng, lỗ chân lông bốc khói, ánh sáng đen của Đại Diệt Băng Thiên Thủ, ánh sáng đỏ của Tứ Tuyệt Thiên Sát Công và ánh sáng tím của Cửu Long Phách Ma Thể bắt đầu giao thoa, hấp thu toàn bộ nguyên khí trên trời.

Đồng thời, thiên phú Ngộ Đạo trong não hấn tự động khởi động.

Lúc này, vô số thông tin và năng lượng bên trong não bộ và cơ thể Giang Thạch giao thoa mạnh mẽ, phát ra những tiếng nổ vang thập dồn dập, toàn bộ cơ thể đang trải qua những thuế biến không thể tưởng tượng được, thậm chí lực phủ ngũ tạng đều rung động mạnh,

Sau đó là những luồng máu đỏ từ lỗ chân lông tuôn ra, như là dung nham chảy, bốc khói sôi sùng sục, nhuộm đỏ cơ thể, khiến cả người hấn như muốn vỡ vụn.

Thánh Linh!

Mang ý nghĩa huyết mạch phản tổ tiếp cận tổ tiên, hoàn toàn khác với các cảnh giới trước.

Ở giai đoạn này sẽ hình thành một lớp Thánh màng dày đặc trên cơ thể.

Thánh màng mạnh mẽ vô địch, chứa đựng một lực lượng kỳ dị, có khả năng tự động ngăn chặn hầu hết lực lượng từ bên ngoài, muốn giết chết một cao thủ cảnh giới Thánh Linh, nhất định phải phá vỡ Thánh màng trước.

Thánh màng không thể phá vỡ, có nghĩa đối phương sẽ bắt tử!

Giang Thạch không biết Thánh màng vận hành như thế nào, nhưng lúc này, dưới thiên phú Ngộ đạo, ba luồng ánh sáng trên cơ thể và vô tận tiềm năng bên trong đang nhanh chóng kết hợp, tỏa ra khí tức vô cùng khủng khiếp, giống như thủy triều trào dâng.

Rắc rắc!

Đột nhiên sấm sét rền vang trên không trung, hắc vân vân vũ.

Những tia sét lớn xé toạc khoảng không, dưới tác dụng của nguyên khí thiên địa sôi sục bốc thẳng xuống. Toàn bộ khu rừng càng trở nên náo loạn.

Máu trên người Giang Thạch càng nhiều hơn, khí tức ngày một nặng nề hơn, nhưng ba luồng ánh sáng vẫn chưa hòa quyện hoàn chỉnh, như thể thiếu đi một thứ quan trọng nào đó.

Hắn cảm nhận được cánh cửa Thánh Linh như đã gần ngay trước mắt.

“Chưa đủ, vẫn còn thiếu rất nhiều nguyên khí thiên địa, Bôn Lôi ! !”

Giang Thạch thét dài, âm thanh vang dội, toàn bộ cơ thể từ dưới đất bật thẳng lên trời.

Rầm!

Đại địa dưới chân nứt vỡ, xuất hiện một cái hố cực kỳ to, đá vụn và sóng khí từ dưới cơ thể Giang Thạch bắn tung tóe ra bốn phía.

Thân thể hắn như một viên đạn, tiến về phía tầng mây sấm chớp trên trời.

Rắc rắc!

Những tia sét kinh khủng xé rách mây đen, dưới sự dẫn dắt của thiên phú Bôn Lô lại ào ạt cuộn cuộn đổ về phía Giang Thạch, trong nháy mắt biến hắn thành một cột thu lôi khổng lồ.

Với sự trợ giúp của lôi điện, ánh sáng trên cơ thể Giang Thạch biến động nhanh hơn, tỏa ra từng luồng khí thể kinh khủng từ trong cơ thể hắn.

Dưới thiên phú Ngộ đạo, não bộ Giang Thạch đột nhiên sáng tỏ, tất cả ảo nghĩa của cảnh giới Thánh Linh đều hiểu rõ.

“Thì ra là như vậy, thì ra là như vậy...”

Đôi mắt hắn lóe lên, não bộ hoạt động hết công suất.

Nhìn thấy càng nhiều lôi điện đổ về, cơ thể hắn đột ngột lao xuống, tự động tiếp nhận muôn vàn lôi điện tẩy lễ.

Rầm một tiếng, thân thể hắn lại rơi mạnh xuống đất, rung chuyển cả mặt đất.

Tóc dài bay tung bay ngược lên.

Y phục rách tươm.

Thân hình cao hơn ba thước toát ra khí thể kinh khủng.

Thực ra hấn vẫn chưa bước qua một bước cuối cùng, ở thời điểm then chốt, Giang Thạch dừng lại.

Bởi vì đêm nay hấn chỉ thử nghiệm sơ bộ.

Nhưng kết quả vượt ngoài mong đợi, lúc này trong mắt Giang Thạch, cảnh giới Thánh Linh không còn bất kỳ bí mật nào.

Ngay cả không cần Thánh Linh Đan, hấn vẫn có thể trực tiếp đột phá.

“Mọi ảo nghĩa ta đều đã nắm rõ, ngoài yêu cầu về nhục thân, quan trọng nhất của cảnh giới Thánh Linh lại là linh hồn.”

Giang Thạch tự nói.

Linh hồn chính là tinh thần!

Tinh khí thần hợp nhất mới là Thánh Linh hoàn chỉnh!

Trong khi đó suốt thời gian qua hấn chỉ chú trọng tu luyện nhục thân và công pháp, rất ít khi tu luyện tinh thần, chỉ có thiên phú Thấu Thị là thiên phú tinh thần.

Nhưng vẫn không thể coi là chuyên tu tinh thần!

Nghĩa là!

Khi quay lại, hấn phải tìm một công pháp phương diện tinh thần để tu luyện, lần tới hấn sẽ có thể chính thức bước vào cảnh giới Thánh Linh!

“Phù!”

Giang Thạch thở dài nhẹ nhõm, trong lòng như được trút đi một gánh nặng.

Suốt thời gian qua, cảnh giới này như một rào cản trước lối đi của hấn.

Nhưng bây giờ thì tốt rồi!

Hắn không còn áp lực gì nữa!

Những tia sáng trắng lóe lên trên cơ thể Giang Thạch, nhanh chóng chữa lành vết thương, khiến hắn hồi phục như ban đầu.

Sau đó Giang Thạch cầm lấy những bao hành lý gần đó, chân đạp mạnh, thân thể như một con chim lớn lao vút trong đêm.

Nhưng khi hắn sắp rời đi, phía sau đột nhiên vang lên tiếng xào xạc, vài bóng người đuổi theo sau lưng.

Giang Thạch cau mày, cảm nhận điều bất thường, kết hợp Luân Lô Bộ và Tứ Tuyệt Phân Thân, thoáng chốc biến mất vô tung vô ảnh.

Mấy người đuổi theo sau biến sắc, lập tức dừng lại.

“Thiên Ma Giáo?”

“Không ngờ lại gặp cao thủ Thiên Ma!”

Mấy bóng người đều mặc áo đen, ánh mắt sắc bén, từ xa nhìn lại đây, trong lòng nghi ngờ.

“Thôi, thêm một chuyện không bằng ít một chuyện, Ngô công tử và Lục công tử sắp tới, ta mau đi gặp bọn họ.”

Người đứng đầu nói.

“Ân.”

VÙ VÙ VÙ!

Mấy bóng đen biến mất.

...

Sáng sớm.

Đường phố hỗn loạn, người người hoảng sợ.

Nơi ở của Tiên Văn thông vây kín người của Hải Kinh Bang và Tiên thị.

Tiên lão thái gia sắc mặt bi phẫn, chống gậy, bị một nhóm cao thủ Hải Kinh Bang ngăn cách bên ngoài, không cho vào trong.

“Hải Kinh Bang các người cũng quá bá đạo, chất nhi của lão phu chết ở đây cũng dám không cho lão phu tới! Đây là địa bàn của Tiên thị, mau tránh ra!”

Hắn giận dữ hét lớn.

Chương 327: Công Pháp Phương Diện Tinh Thần! 3

“Đủ rồi, chất nhi người chết tính là gì? Viên công tử của bang ta cũng đã chết, chất nhi người quan trọng hơn hay Viên công tử của Hải Kinh Bang chúng ta quan trọng hơn?”

Một lão nhân mặc áo đen, lạnh lùng cản trước mặt Tiền lão thái gia, lạnh lẽo nói:

“Bây giờ Hải Kinh bang nghi ngờ chính Tiền Văn thông của các người đã liên lụy đến Viên công tử. Tiền Văn thông bị địch nhân tới cửa trả thù, chết thảm trước mắt, kéo cả Viên công tử của chúng ta chết theo. Vụ việc này, Tiền gia phải cho Hải Kinh Bang một lời giải thích!”

“Các người... các người ép người quá đáng!”

Tiền lão thái gia tức giận nói.

“Có phải ép người quá đáng hay không, Bang chủ chúng ta tự phán quyết, bây giờ Tiền gia không ai được lại gần.”

Lão nhân áo đen lạnh lùng nói.

Tiền lão thái gia run bần bật, mặt tím tái, căm phẫn và tức giận nhưng không thể làm gì.

Không xa.

Giang Thạch quan sát một hồi rồi rời đi.

Nhưng lúc này.

Phía trước vang lên tiếng móng ngựa rầm rập.

Dương Tâm Giai mặc giáp lụa màu đỏ rực, thân hình quyến rũ, cưỡi ngựa đỏ cùng tám tên hầu cận tiến đến.

Khi nhìn thấy Giang Thạch, ánh mắt Dương Tâm Giai thoáng khinh bỉ:

“Ô, không phải Đại tổng quản Giang Thạch sao, trông còn rất hào hứng. Mấy hôm nay chắc đã nhặt được không ít lợi lộc rồi a?”

“Dương tiểu thư?”

Giang Thạch nhướn mày:

“Ngươi cũng trông rất hào hứng.”

“Hừ!”

Dương Tâm Giai lạnh lùng hừ một tiếng:

“Nghe nói Tiền Văn thông và Viên Thiên Nhân đã bị giết, theo như ta biết, hai người đó là kẻ thù của ngươi!”

“Kẻ thù của ta thì nhiều lắm.”

Giang Thạch lạnh nhạt, không để ý nữa, quay người tiếp tục đi.

Dương Tâm Giai mắt lạnh, lườm Giang Thạch.

“Thứ không biết sống chết, dám coi thường ta!”

Nàng không chỉ ôm hận chuyện hôm đó, mà còn tức giận thái độ của Giang Thạch.

Một tên vô dụng như vậy, chỉ vì leo lên được Viên Phúc Hải, dám coi thường mình như thế.

Thật đáng chết!

Nhưng nàng nhanh chóng quay đi, tiếp tục hướng về phía trước.

...

Tổng bộ bang phái.

Tàng Kinh Các.

Lão quản các dẫn Giang Thạch đi lên tầng hai, nói:

“Giang Tổng quản, bí tịch tinh thần trong các cực kỳ hiếm hoi, tất cả đều là công pháp trân phẩm. Nếu người muốn đổi, một quyển bí tịch ít nhất phải 500 điểm công hiến, nếu không đủ, chỉ có thể đổi bằng bạc. Thông thường, một ngàn lượng bạc mới đổi được 10 điểm, không biết bây giờ người còn thiếu bao nhiêu?”

“Một ngàn lượng bạc chỉ đổi được 10 điểm công hiến?”

Giang Thạch trầm ngâm.

Điểm công hiến của hắn lần trước đã đổi đi 400 điểm để mua đan dược và dược liệu.

Giờ chỉ còn 100 điểm.

Nghĩa là cần thêm ít nhất 400 điểm nữa.

Tổng cộng 40 vạn lượng bạc.

“Ta đổi 400 điểm trước, giấy bạc ta đã mang theo.”

Giang Thạch nói.

Đem qua vợ vết nơi ở của Tiền Văn thông, tất nhiên sẽ không thiếu tiền bạc.

“Vậy được.”

Lão quản các gật đầu:

“Bên phải tầng hai là võ học tinh thần, người tự xem đi, chỉ có một nén hương, xác định xong rồi mới sao chép.

“Đa tạ các lão.”

Đôi mắt Giang Thạch lóe lên.

Hắn có thiên phú Thấu Thị, có thể xem qua một lần liền không quên được.

Để hắn tự xem thì tốt hơn nhiều.

Giang Thạch đi tới chỗ quẹo, quả nhiên trên kệ sách có vài bí tịch tinh thần.

Thứ Hồn Thuật.

Thánh Tâm Kinh.

Di Hồn Đại Pháp.

Hóa Thần Châm.

Thông Hải Kinh.

Năm bí tịch tinh thần, mỗi cuốn đều có ưu điểm riêng, tác dụng khác nhau.

Giang Thạch nhanh chóng mở Thứ Hồn Thuật, đây là bí pháp luyện tinh thần thành thép, thậm chí có thể dùng ánh mắt đẩy lui kẻ địch ra xa hàng chục thước.

Vô cùng lợi hại.

Đôi mắt Giang Thạch lóe lên, lập tức kích hoạt Thấu Thị ghi nhớ nội dung bí tịch.

Sau đó hắn lần lượt lật qua những bí tịch còn lại, tất cả đều được Thấu Thị ghi chép vào não bộ.

Chớp mắt, năm bí tịch tinh thần trên phẩm đã được hắn nắm rõ.

Tất nhiên, để tránh gây nghi ngờ, Giang Thạch vẫn cầm lên cuốn Thông Hải Kinh để sao chép lại.

Thông Hải Kinh, đúng như tên gọi, có thể luyện tinh thần như biển cả mênh mông, vô biên vô tận, chứa đựng vạn vật, dù

kẻ địch có tinh thần mạnh đến đâu cũng không thể xâm nhập, toàn bộ sẽ bị hấp thu và biến thành lực lượng của mình.

Đúng là Hấp Tinh Đại Pháp phiên bản tinh thần!

“Trần các trưởng lão, ta đã sao chép xong.”

Giang Thạch đứng dậy nói.

“Ân, bù thêm số điểm còn thiếu đi.”

Vị lão trưởng trấn các bình thần đáp lại.

Giang Thạch lập tức lấy tiền ra, ngoan ngoãn đưa tới.

...

Thời gian trôi qua.

Trong vài ngày tiếp theo.

Giang Thạch không còn rắc rối nào, sống đơn giản, ngoài việc tu luyện ra thì chỉ có tu luyện.

Trong khi đó, Bạch Long Thành hỗn loạn không yên.

Cái chết của Tiền Văn thông và Viên Thiên Nhân đã gây chấn động lớn tại Kim Linh Môn.

Đặc biệt sự phụ của Tiền Văn thông là Bạch Thông Thiên giận dữ không thôi, mấy ngày qua đã ra tay tàn sát không ít người trong thành.

Bất kỳ kẻ thù của Tiền Văn thông trước đây đều bị hấn giết sạch.

Suýt nữa làm cho Hải Kinh Bang tai bay vạ gió.

Còn Viên Phúc Hải thì bình tĩnh hơn nhiều.

Ngoài lúc đầu nổi giận vì cái chết của Viên Thiên Nhân, hấn cũng không còn thời gian quan tâm đến chuyện đó.

Trước việc Bạch Thông Thiên quấy rối, hắn cũng không nhường nhịn gì.

Sau vài lần cãi vã, Bạch thông Thiên tức giận nhưng cũng chỉ có thể bỏ đi.

Bởi vì Bạch thông Thiên không có bằng chứng nào chứng minh cái chết của Tiên Văn thông liên quan đến Hải Kinh Bang, huống hồ Viên Thiên Nhân cũng chết, hắn còn nói gì được nữa?

Cuối cùng cũng chỉ có thể bỏ qua.

...

Lúc này.

Khu vực ngoại thành.

Trong một thị trấn vô danh.

Phân đà Hải Kinh Bang.

Kiến trúc tan hoang, lửa cháy không ngừng.

Không khí ngột ngạt mùi khét.

Viên Phúc Hải cao lớn, sắc mặt u ám, mặc trường bào tím nâu dài, giống như một con gấu khổng lồ, nhìn chăm chăm đám đồng cháy đen kịt trước mặt.

Bên cạnh hắn là hàng trăm cao thủ Hải Kinh Bang.

“Đây đã là phân đà thứ tư bị phá hủy. Điều này đã xảy ra ở phân đà thứ tư rồi!”

Chương 328: Công Pháp Phương Diện Tinh Thần! 4

Viên Phúc Hải giọng trầm trầm, khí thế đáng sợ.

Mấy ngày qua, Hải Kinh Bang liên tiếp xảy ra biến cố, như thể bị một con rắn độc vô hình nhắm tới.

Liên tiếp nhiều phân đà bị tiêu diệt, tất cả đệ tử trong đó chết thảm, các công trình kiến trúc bị thiêu rụi, thiệt hại nặng nề.

Viên Phúc Hải đã nhiều lần phái trưởng lão đến trấn giữ các phân đà để răn đe bọn tiểu nhân, nhưng vẫn không có tác dụng, những phân đà vẫn bị tiêu diệt.

Thậm chí có cả trưởng lão ở cảnh giới Thánh Linh tứ trọng phản tổ đều bị giết!

Giống như phân đà trấn Thiết Nguyên này!

Cách đây hai ngày, hắn đã phái một trưởng lão Thánh Linh tứ trọng phản tổ đến nhưng cũng không qua khỏi được ba ngày!

“Bang chủ, tất cả thi thể đã kiểm tra xong, không một ai còn sống!”

Một tên đệ tử mặt mày xám xịt, báo cáo.

“Phế vật, một đám phế vật!”

Viên Phúc Hải lạnh lùng nói, đôi mắt đáng sợ nhìn về phía tiểu trấn, tiếng nói vang vọng khiến thiên địa rung chuyển,

“Hạng giá áo túi com, tưởng dựa vào thủ đoạn này có thể đánh bại Viên Phúc Hải ta sao? Quá ngây thơ! Từ hôm nay, cứ một phen đà của ta bị diệt, ta đồ một tiểu trấn chôn cùng, muốn chơi thì cứ đến, lão phu bồi tiếp tới cùng!”

Sát khí nồng nặc, vô cùng kinh khủng. Bàn tay to lớn hung hăng phát một cái, lạnh lùng ra lệnh,

“Giết!”

“Tuân lệnh, bang chủ!”

Một trưởng lão chấp tay, lập tức hô to,

“Giết sạch dân chúng, không để sót một ai!”

Ầm ầm ầm!

Hàng trăm cao thủ Hải Kinh Bang ủa ra, rút kiếm, giết chóc.

“Tha mạng, chúng ta vô tội!”

“Tha mạng, đại nhân!”

“Đừng giết ta, ta không biết gì cả...”

Ầm ầm!

“A!”

Tiếng kêu thảm thiết vang lên, máu bắn tung tóe.

Xác chết bay tứ tung.

Cả thị trấn như đang hứng chịu thảm họa diệt vong.

“Bang chủ, làm như vậy có được không? Dù sao dân làng cũng vô tội...”

Một trưởng lão thay đổi sắc mặt, không nhin được lên tiếng.

“Người cảm thấy bọn họ vô tội sao?”

Viên Phúc Hải lạnh lùng nhìn trưởng lão đó, nói,

“Phân đà Hải Kinh Bang bị tiêu diệt, bao nhiêu người chết thảm, người nghĩ bọn dân làng không hề hay biết gì sao? Biết mà không báo cáo chính là tội chết, người vẫn còn cảm thấy chúng vô tội?”

“Đúng... đúng vậy, bang chủ.”

Trưởng lão nuốt nước bọt, cố nói.

Trong một quán trọ tầm thường.

Mấy thanh niên nam nữ thay đổi sắc mặt, chuẩn bị lao ra ngoài.

Nhưng nhanh chóng bị một người nam tử trung niên ngăn lại.

“Đừng hấp tấp, Viên Phúc Hải đang ở ngoài kia, lộ diện là chết chắc!”

Người nam tử cất giọng trầm thấp.

“Viên Phúc Hải quá tàn nhẫn, ra tay với cả dân làng, nếu không ngăn cản, cả thị trấn sẽ bị tàn sát!”

Một thiếu nữ xinh đẹp nghiêng răng.

“Chính việc Viên Phúc Hải ra tay với dân làng đã chứng tỏ hắn đã đường cùng rồi, chúng ta đã đánh trúng điểm yếu của hắn!”

Người nam tử lạnh lùng nói.

“Nhưng cũng không thể hy sinh bao nhiêu sinh mạng dân làng để đánh cược chứ?”

Nữ tử vẻ mặt lo lắng.

“Người còn quá trẻ, phải nhớ, kẻ giết chết những dân làng này là Viên Phúc Hải, không phải chúng ta! Tội ác đều thuộc

về Viên Phúc Hải, giờ hắn đã là chó cùng dút dậu, làm như vậy chỉ khiến kẻ thù ngày càng nhiều, lan truyền ra ngoài, phe ủng hộ Hương Thủ Giáo chúng ta sẽ càng lớn, sớm muộn gì cũng sẽ bắn ngược lại Viên Phúc Hải, kết cục của hắn hắn sẽ thảm hại gấp mười lần, thậm chí trăm lần những dân làng này.”

Người nam tử lạnh lùng nói:

“Những sinh mạng này sẽ không uổng phí, cứ mỗi người chết sẽ kéo Viên Phúc Hải gần vực sâu thêm một phần.”

“Nhưng ta vẫn thấy quá tàn nhẫn.”

Nữ tử thay đổi sắc mặt.

“Tàn nhẫn? Những tội ác Viên Phúc Hải gây ra so với bây giờ thì tính là gì?”

Người nam tử lạnh lùng nói,

“Bây giờ chúng ta lập tức rời đi, tìm Đông Phương Trường Lão, mục tiêu kế tiếp là Bạch Long Thành.”

“Bạch Long Thành? Văn Trường Lão định đối phó ai?”

Một thanh niên hỏi ngay.

“Nghe nói gần đây Viên Phúc Hải mới thu một tên chó săn mới, thực lực kinh khủng, rất được Viên Phúc Hải coi trọng. Nếu tiêu diệt luôn hắn, Viên Phúc Hải chắc chắn sẽ phát điên hơn.”

Người nam tử nói.

“À?”

Mọi người mắt sáng lên.

Sau đó bọn họ nhanh chóng rời khỏi, thân ảnh lướt nhanh, biến mất nhanh chóng.

“Bang chủ, manh mới về cái chết của đại công tử đã xác định!”

Đột nhiên, một hắc y nhân bay tới, nghiêm túc đưa một bức mật tín cho Viên Phúc Hải.

Viên Phúc Hải mắt lạnh lẽo, vội vàng nhận lấy mật tín, lấy ra đọc, ánh mắt như điện.

Từng dòng chữ ánh vào mắt hắn.

“Bạch Hà Bang!”

Giọng hắn lạnh buốt, sát khí lan tràn.

Các trưởng lão bên cạnh đều thay đổi sắc mặt.

Thật sự là bọn chúng?

“Bang chủ, Bạch Hà Bang được thanh Thành Môn hậu thuẫn, thực lực thanh Thành Môn không thua gì Kim Linh Môn chúng ta, chuyện này có nên báo với môn chủ không?”

Một trưởng lão lên tiếng.

Viên Phúc Hải tức giận sôi trào trong lòng.

Thanh Thành Môn dám giết chết người thừa kế duy nhất của hắn!

Tuy nhiên, Viên Phúc Hải cuối cùng vẫn không để cơn giận làm mờ mắt, hắn gật đầu u ám nói:

“Ta sẽ đi nói chuyện với môn chủ.”

Đây là việc lớn.

Không còn chỉ là xung đột giữa các bang phái nữa.

Một khi chiến tranh bùng nổ, Kim Linh Môn và Thanh Thành Môn cũng sẽ bị lôi kéo vào.

Tam Thập Lục Liên Minh sẽ xuất hiện nội bộ rạn nứt.

Đây không còn là việc hấn có thể tự quyết định được nữa.

“Vậy bọn chuột nhắt ẩn nấp trong bóng tối thì sao?”

Một trưởng lão khác hỏi.

Những con chuột này tất nhiên chỉ là đám người liên tiếp tiêu diệt các phân đà Hải Kinh Bang những ngày qua.

“Bảo các trưởng lão trong bang để mắt tới.”

Viên Phúc Hải lạnh lùng nói.

“Vâng, bang chủ.”

Đám người chấp tay.

...

Trong phòng.

Giang Thạch một mở mắt ra lần nữa, nhẹ nhàng thở ra một hơi, ánh mắt lóe lên, vui mừng.

“Xong!”

Không ngờ thiên phú của ta trong lĩnh vực tu luyện công pháp tinh thần lại cao đến thế.

Nhờ thiên phú Thấu Thị và Ngộ Đạo, tiến độ tu luyện của Giang Thạch với những bí tịch này nhanh đến khó tin.

Chỉ trong vồn vẹn bảy ngày.

Năm cuốn bí tịch đã được hấn tu luyện đến cảnh giới cao thâm.

“Xem tình hình này, chắc không đến mười ngày nữa, tất cả đều có thể tu luyện đến viên mãn, lúc đó thử hợp nhất lại, sẽ có thể chính thức bước vào cảnh giới Thánh Linh!”

Giang Thạch tự nói.

Một cánh đại môn chưa từng có đang mở ra trước mặt hấn!

Chương 329: Giết Người Ta Mà Còn Muốn Trốn? 1

Năm ngày sau.

Mây đen kéo đến.

Mưa bão ập tới.

Toàn bộ Bạch Long Thành một lần nữa chìm trong màn mưa, lớp lớp ào ào, khắp nơi đều là tiếng mưa rơi.

Đường phố có rất ít người đi lại, chỉ có hai bên tửu lâu, trà lâu, vẫn đầy những nhân sĩ giang hồ.

Trong một khách điểm bí mật nào đó.

Đám người Văn Trường lão, nữ tử mỹ lệ vừa rời thị tiêu trấn trước đây đã tập hợp ở đây từ lâu.

Ngoài đám người này ra còn có vài cao thủ xa lạ.

Người dẫn đầu là một lão giả mặc trường bào màu vàng, vẻ mặt hiền từ, râu tóc bạc phơ, lúc nào cũng nở nụ cười hòa ái, khí thế sâu thẳm khiến người ta khó lường.

Bên cạnh hắn là những cao thủ cầm trường thương, cầm đại đao, đều mặt mũi tươi cười.

“Đông Phương Trường lão, các người cuối cùng cũng đến.”

Nữ tử mỹ lệ Hương Lăng cười nói.

Nàng cực kỳ xinh đẹp, dáng người uyển chuyển, thêm vào đó tập võ nên eo nhỏ mảnh mai, cười duyên rạng rỡ, mắt sáng lung linh.

“Ha ha, mấy ngày này cũng không phải lãng phí, gần đây chúng ta đã gặp lại Ngô công tử, Lục công tử, từ nay về sau việc của chúng ta ở Bạch Long Thành sẽ do hai vị công tử định đoạt.”

Đông Phương Trường Lão cười nói.

“Ồ? Ngô công tử, Lục công tử đến rồi sao?”

Mắt nữ tử Hương Lăng sáng lên, lộ vẻ vui mừng.

Các thanh niên khác bên cạnh cũng thế, mắt tràn đầy hướng tới, hơi thở trở nên gấp gáp, dường như sắp được gặp thần tượng vậy.

“Đúng vậy.”

Đông Phương Trường Lão mỉm cười, cảm khái nói:

“So với Ngô công tử, Lục công tử thì bọn lão phu đây thật sự chỉ là một đám lão già. Trước giờ lão phu không tin thế giới có thiên tài, nhưng cho đến khi gặp được họ, lão phu mới thực sự cúi đầu, dù là tính cách hay thiên phú, hai người đó hoàn toàn không có tì vết, dưới sự lãnh đạo của họ, Hương Thủ Giáo chắc chắn sẽ nổi tiếng khắp thiên hạ.”

Mọi người gật đầu nhất trí.

Ngay cả Văn Trường Lão cũng thán phục.

Sóng sau đẩy sóng trước.

Thế hệ sau vượt xa thế hệ trước!

Quả đúng là không sai!

“Đúng rồi, Văn Trường Lão, thuộc hạ của Viên Phúc Hải mấy ngày nay điều tra ra sao?”

Đông Phương Trường Lão hỏi.

“Tên đó tính cách kỳ quặc, như con rùa rút đầu vậy, liên tiếp mấy ngày cũng không bò ra ngoài, dù chúng ta dùng bất cứ phương pháp gì cũng không thể dụ hắn ra, thật làm người ta tức giận, nếu không phải trước đây hắn từng đánh bại cao thủ Thánh Linh tứ trọng phản tổ, lão phu đã muốn xông thẳng vào cường chế tiêu diệt hắn.”

Văn Trường Lão mặt mày cau có nói.

“Ồ? Dù thế nào cũng không chịu ra à?”

Đông Phương Trường Lão nhíu mày.

“Đúng vậy, cho nên ta mới chờ các người tới đây.”

Văn Trường Lão nói.

Đông Phương Trường Lão liếc nhìn mấy người bên cạnh.

“Không ngờ tên này lại sợ chết thế.”

Một cao thủ cầm trường thương nói:

“Nhưng hắn đã giết bao nhiêu người vô tội, nghĩ rằng cứ ẩn nấp là thoát sao? Đông Phương Trường Lão, hay là chúng ta cùng ra tay, xông vào chỗ ở của hắn, dùng thế sét đánh không kịp bưng tai tiêu diệt hắn!”

“Không được.”

Đông Phương Trường Lão lắc đầu, vẻ mặt nghiêm nghị:

“Nơi này dù sao cũng là bên trong Bạch Long Thành, cường giả như mây, chỉ cần ra tay sẽ gây chấn động lớn, nếu khiến Viên Phúc Hải chú ý tới, bọn ta sẽ chết không có chỗ chôn. Dù đã gia nhập Hương Thủ Giáo, lão phu cũng đã đem sinh tử đặt sang một bên, nhưng cái chết vô nghĩa như thế chẳng qua là ngu xuẩn mà thôi.”

Cao thủ cầm trường thương cau mày hỏi:

“Vậy phải làm thế nào?”

“Vẫn phải dụ, dụ rần ra khỏi hang, không thì cũng phải dụ hấn rời Tây Thành mới được.”

Đông Phương Trường Lão nói:

“Kéo hấn về Nam Thành, Nam Thành là khu ổ chuột, lộn xộn tất cả các bang phái, nhãn tuyến của Hải Kinh Bang ở đó rất thừa thớt, là một địa điểm thuận lợi nhất để ra tay!”

Văn Trường Lão suy nghĩ một chút rồi gật đầu:

“Cũng được, vậy thử dụ hấn thêm một lần nữa xem sao!”

“Ân, lần này có thể làm ồn ào hơn một chút.”

Đông Phương Trường Lão bình thản nói:

“Nơi ở của hấn dường như gọi là Tam Phúc sông bạc, vậy chúng ta cướp sông bạc đi, không tin hấn không ra.”

Văn Trường Lão và đám người lập tức gật đầu đồng ý.

“Đại, đại, đại!”

“Tiểu, tiểu, ta còn đặt tiểu nữa!”

“Ba sáu, báo! Thắng sạch!”

“Cmn, lại thua nữa rồi, lấy cho ta năm trăm lượng nữa!”

Có người gầm lên, tức giận đập bàn.

“Văn tam gia lại vay năm trăm lượng!”

Tiểu nhị bên cạnh hô lên một tiếng, nhanh chóng ghi chép.

“Văn tam gia, hôm nay vận khí người không tốt, thôi đừng lại đi, đợi ngày khác quay lại đánh bạc, người đã vay ở đây sáu ngàn lượng rồi.”

Chưởng quỹ sông bạc đi tới, mặt mũi tươi cười, nói.

“Hừ, người tưởng ta không có tiền trả à?”

Văn tam gia lạnh lùng cười, hẳn là một người nam tử trung niên mặt mày thô kệch, tay đầy lông đen, thân hình cao to, khí thế cuồng dã.

“Có tiền, người có tiền, nhưng dù có nhiều tiền đến đâu, người cũng đã vay quá nhiều rồi.”

Chưởng quỹ cười nói.

“Theo ta thấy hơn phân nửa sòng bạc này của người gian lận!”

Văn tam gia mắt lạnh nhìn, đập một cái lên bàn, bộp một tiếng, trực tiếp rung nứt xúc xắc trong chén. Thấy xúc xắc vỡ vụn, lộ ra bên trong vài khối chì nhỏ.

Mắt Văn tam gia lóe lên, đột ngột đứng bật dậy từ ghế, quát:

“Mọi người có thấy không, trong xúc xắc có gắn chì, sòng bạc thật sự gian lận!”

Ồ!

Tất cả khách nhân đều ồ lên kinh ngạc.

“Cmn, Tam Phúc sòng bạc dám gian lận, chẳng trách ta thua nhiều thế, phá sập sòng bạc này!”

Bộp!

Một thanh niên tức giận, đá một cái, cả cái bàn bạc nặng trĩu bị đá bay lên bảy tám vòng, đập mạnh vào góc tường.

Đồng bạc trên bàn bay tung tóe khắp nơi.

“Sòng bạc gian lận, phá sập nó đi!”

Các nơi khác cũng vang lên tiếng hô hào, liên tiếp có người đập bàn đứng dậy, đập đổ bàn ghế khiến cả sòng bạc lộn xộn.

Những khách nhân còn lại mắt đỏ ngầu, thấy bạc bay tứ tung liền kêu lên, vội vàng chen lấn nhau.

Chương quỹ thay đổi sắc mặt, gào thét:

“Bình tĩnh, tất cả bình tĩnh, đây là địa bàn của Hải Kinh Bang, các người muốn chết sao?”

Chương 330: Giết Người Ta Mà Còn Muốn Trốn? 2

Ầm!

Văn tam gia toát ra khí thế điên cuồng, lao thẳng tới, một quyền đập thẳng với chuông quây, gầm lên:

“Chính mới muốn chết, dám gian lận lão tử, chết đi!”

Bùm!

Tiếng động nặng nề, tiếng kêu thảm thiết.

Chuông quây bị đập trúng ngực, phun máu tươi, bay ra xa hơn mười thước.

“Mau, mau gọi người tới, báo cho quản sự!”

Chuông quây sòng bạc khó nhọc, kinh hoàng gào lên.

Điên rồi!

Đám người thật sự điên rồi!

Dám động đến sòng bạc của Hải Kinh Bang?

Ầm! Ầm!

Đám cao thủ Hải Kinh Bang xuất hiện, mắt lạnh băng, vừa ra liền lao thẳng tới đám người gây sự.

“Dám làm loạn ở đây, cmn, coi thường Bôn Lôi thủ Văn Thái Lai ta sao!”

Một tên đầu trọc hung hãn, quát lớn, da nhăn nheo phát ra ánh sáng đồng thau, vừa xuất hiện là phình to lên gấp đôi thành cự nhân cao bốn thước, lao thẳng tới.

Hắn là cao thủ lâu đời của Hải Kinh Bang.

Mười mấy năm trước đã là một tên đường chủ, sau khi Giang Thạch được điều đến Tây Thành, hắn cũng lập tức chuyển theo để hỗ trợ Giang Thạch, giúp Giang Thạch ổn định Tây Thành.

Công pháp [Hổ Sát công] và [Long Sát công] đều có trên chục năm tu luyện, lực lượng nhục thân cực kỳ kinh người, là một viên mãnh tướng của Hải Kinh Bang.

“Chết đi!”

Văn Thái Lai gầm lên, bàn tay to như quạt, mang theo luồng khí cuồng bạo đánh thẳng vào một thanh niên.

Thanh niên cười dữ tợn, không những không tránh mà kiếm trong tay chợt biến thành hàng chục đạo ảo ảnh, đâm thẳng vào lòng bàn tay Văn Thái Lai.

Rầm!

Một loạt tiếng nổ đáng sợ vang lên, rung chuyển mặt đất, tiếng nổ giống như thiên tai.

“Thật mạnh!”

Thanh niên bị chấn bay ngược ra ngoài, cánh tay đau nhói, quát lên: “Có cao thủ!”

Văn tam gia vừa rồi ra tay lạnh lùng cười, nhanh chóng hạ gục một nhóm cao thủ Hải Kinh Bang trước mặt, thân hình nhảy lên, đập thẳng một chương về phía Văn Thái Lai.

“Đại Bàn Nhược Chương!”

“Bôn Lôi Thần Thủ!!”

Văn Thái Lai gầm lên, hai cánh tay khổng lồ càng phình to gấp đôi như bơm hơi, nổ tung như ống nước, hai bàn tay cao giơ lên đập mạnh xuống Văn tam gia.

Bùm bùm bùm bùm!

Hai người giao chiến nhanh như chớp, tiếng động đinh tai nhức óc.

Giống như hai quái vật sắt thép giao chiến với nhau.

Nhưng tu vi của Văn Thái Lai cuối cùng vẫn thua kém một bậc.

Trong giao chiến liên tục, bùm một tiếng, miệng hắn rú lên đau đớn, phun máu tươi, hai cánh tay nhuốm máu, mạch máu nứt vỡ, bay ngược ra xa đập mạnh xuống đất.

“Văn Trưởng lão, mau chạy!”

Một thiếu nữ xinh đẹp hô lớn, trên lưng đeo ba bốn bao lớn.

Đầy ắp vàng bạc.

Những người khác cũng thu hoạch được không ít.

Văn tam gia lạnh lùng cười, tiêu diệt thêm vài tên cao thủ Hải Kinh Bang xông lên, rống lên một tiếng, nhảy bổ lên lao nhanh ra bên ngoài.

“Đa tạ Hải Kinh Bang đãi khách, chúng ta không dám nhận quá nhiều ân huệ, ha ha ha...”

Tiếng cười của Văn tam gia vọng lại từ xa.

Nhưng chỉ vừa chạy ra bên ngoài, bỗng một tiếng cười lạnh buốt vang lên trong đầu họ.

Giống như rung chuyển cả linh hồn.

“Giết bao nhiêu người của ta, phá hủy địa bàn của ta còn muốn chạy dễ dàng như thế?”

Giọng nói lạnh buốt vang vọng.

“Ai?”

Sắc mặt Văn tam gia thay đổi, thân thể dừng lại, cảnh giác nhìn xung quanh.

Những người kia cũng vậy, kinh hãi dừng bước, nắm chặt vũ khí.

Mưa rơi ào ào che khuất tầm nhìn.

Giọng nói như vang lên bất chợt khiến họ không thể xác định nguồn gốc của nó.

“Chạy mau!”

Văn tam gia hô lớn.

Đám người kia không suy nghĩ, lập tức phóng nhanh ra xa.

Văn tam gia đoạn hậu ở phía sau, thấy không có ai xuất hiện, chân đạp một vũng nước, thân hình bật ngược ra, bay thẳng về phía trước.

Nhưng ngay lúc đó, chuyện kinh hoàng xảy ra.

Một bóng đen mơ hồ xuất hiện nhanh đến không tưởng.

Như một tia chớp đen, nháy mắt đã hiện ra trước mặt Văn tam gia, tốc độ đáng sợ khiến hắn không thể phản ứng, thậm chí còn không nhìn rõ khuôn mặt người đến.

Chỉ thấy một bàn tay to bằng quạt hương đồ nhân xuống, tóm lấy.

Bóp!

Năm ngón tay thô ráp bóp chặt cả khuôn mặt Văn tam gia.

Sắc mặt hắn biến đổi, chưa kịp phản kháng thì lòng bàn tay Giang Thạch siết mạnh, bóp một tiếng đầu hắn nứt toác như dưa hấu, máu thịt văng tung tóe.

Xác chết không đầu rơi xuống đất, co giật vài cái rồi im bật.

Thánh Màng của cao thủ Thánh Linh trong mắt Giang Thạch không đáng một đồng, không có chút tác dụng nào.

“Không biết sống chết.”

Giang Thạch lạnh lùng nói, đứng thẳng giữa màn mưa, nhìn đám người kia chạy mất hút, rồi lại biến mất ngay tại chỗ, đuổi theo.

Mấy ngày liên tiếp có kẻ phá hoại sông bạc và hiệu thuốc của hắn.

Khiến không ít thuộc hạ thiệt mạng.

Nhưng hắn đang trong giai đoạn tu luyện quan trọng nên chưa để ý tới.

Không ngờ đám chuột nhắt càng ngày càng lộng hành.

Hôm nay nhất định phải dạy cho bọn chúng một

Đúng lúc trời mưa, lực lượng của hắn nhờ thiên phú mà được tăng cường không ít, chắn chắn sẽ đạt tới tầm cao mới!

Ở nơi xa xa, Hương Lăng, Trần Viễn cùng đám thiếu niên thiếu nữ, sắc mặt vội vã, bay nhanh, vai đeo bao lớn, không dám dừng lại, phát huy hết tốc độ bay thẳng về hướng Nam Thành.

Bọn hắn chạy không ngừng, thỉnh thoảng lại nhìn về phía sau.

“Văn Trưởng lão đâu rồi!”

Hương Lăng kêu to.

“Đừng lo lắng, Văn Trưởng lão là Thánh Linh tứ trọng phản tổ đỉnh cao, chắn chắn sẽ thoát ra được, nhanh đi đến gặp Đông Phương Trưởng Lão!”

Trần Viễn gọi to bên cạnh.

Xiu xiu xiu!

Tốc độ bọn họ càng nhanh, bay qua màn mưa xối xả, lao thẳng về phía Nam Thành.

Cuối cùng cả nhóm không quay đầu, bay vào một ngôi đền hoang.

“Đông Phương Trưởng Lão!”

Hương Lăng đầu tiên gọi to:

“Văn Trưởng lão vẫn chưa theo kịp, chắc là Giang Thạch đã xuất hiện rồi, mau đi cứu Văn Trưởng lão đi!”

Xào xạc xào xạc!

Trong đền hoang nhanh chóng hiện ra vài bóng người.

Đông Phương Trưởng Lão và những người lúc trước ở khách điểm xuất hiện, thấy bọn người Hương Lăng thảm hại, nghe những lời này, sắc mặt hơi chậm lại.

Chương 331: Giết Người Ta Mà Còn Muốn Trốn? 3

“Không tệ, lần này các ngươi làm rất tốt.”

Đông Phương Trường Lão gật nhẹ đầu:

“Liệt Dao, Ma Thương, theo ta!”

Hắn nhảy bỏ ra khỏi ngoai đền hoang, chuẩn bị đi cứu Văn Trường Lão.

Nhưng ngay lúc đó, mặt mọi người biế sắc, đột ngột dừng lại.

Trong màn mưa vô tận lại xuất hiện một người nam tử mặc áo đen, khuôn mặt lãnh đạm, mái tóc đen dài, thân hình cường tráng, một đôi mắt sáng như điện, như muốn nuốt chửng linh hồn.

“Ra là các ngươi đã sắp đặt từ trước.”

Giang Thạch lạnh lùng nói, thân thể cao lớn khôi ngô đứng trong màn mưa, giống như một tôn thần ma kinh khủng, toát ra khí thế vô hình.

Lúc này, trạng thái của hắn quá đổi đáng sợ.

Giống như đã hợp nhất thành một với thiên địa!

Trong màn mưa, khí thế sâu thẳm và kinh khủng, thân hình cao vợi vợi!

“Giang Thạch!”

Mắt Trần Viễn, Hương Lăng co lại, hét to.

Sao hắn lại có thể xuất hiện nhanh như vậy?

“Văn Trưởng Lão đâu?”

Trần Viễn quát.

“Các ngươi muốn biết à?”

Giang Thạch lãnh đạm nói:

“Lát nữa tiễn các ngươi đi gặp hắn là được!”

Cái gì?

Mấy người kinh hãi.

“Giả thần giả quỷ, ta đến!”

Cao thủ cầm trường thương găm lên, cơ thể phình to gấp đôi, y phục rách nát, biến thành người khổng lồ năm thước, tay cầm thương dài khí thế nặng nề, toát ra sức nặng khủng khiếp, lao tới Giang Thạch.

“Huyết Vũ Liên Thiên Dạ Nhập Ngô!”

“Huyết Sát Thương Pháp!”

Ừ ù ù ù!

Thương ảnh liên tiếp hiện ra, lực lượng kinh khủng, cả cây thương trong tay hấn ầm ầm rung động, hóa thành ngọn núi lớn quay cuồng, không gian biến dạng méo mó.

Chớp mắt sau, hấn xông tới gần Giang Thạch, trường thương bổ thẳng xuống.

Màn mưa trước mặt bị chẻ làm đôi, phát ra tiếng nổ kinh hoàng.

Thiên địa tối sầm lại, như một cột trụ khổng lồ đập mạnh xuống, lực lượng kinh khủng không biết bao nhiêu.

Tuy nhiên, đôi mắt tròn công kích kinh khủng như thế, Giang Thạch chỉ giơ tay ra, tóm lấy.

Rầm!

Kực lượng kinh khủng của một kích này bùng nổ trong lòng bàn tay hắn, sóng năng lượng dữ dội, mưa văng tung toé, cả mặt đất trũng xuống, chấn động dữ dội.

Một đòn công kích khủng khiếp như vậy mà bị Giang Thạch bắt gọn trong tay.

Dường như tất cả lực lượng đó không thể làm hắn bị thương chút nào.

Không chỉ thế....

Điều đáng sợ hơn nữa là, Ma Thương cảm thấy khi cây thương của mình bị Giang Thạch nắm lấy, giống như bị hai ngọn núi đè ép ở giữa vậy.

Cây thương không thể động đậy một chút nào!

“Ngươi!”

Con người Ma Thương co rút lại, lộ ra vẻ kinh hãi.

“Nắm trong tay một món đồ chơi nhỏ đã muốn giết ta? Ngươi cũng quá tự tin rồi!”

Giang Thạch giọng nói lạnh lùng đáng sợ, toàn thân gần như trong nháy mắt phồng to biến lớn, xé rách quần áo, trực tiếp hóa thành một cự nhân cao tới ba thước.

Kế tiếp, sắc mặt Ma Thương thay đổi, hai tay bỗng nhiên truyền đến cảm giác đau rát, cây thương vốn bị hắn nắm trong tay, lại bị Giang Thạch tùy ý rút ra, ma sát mạnh mẽ khiến lòng bàn tay hắn máu thịt be bét, trong nháy mắt xuất hiện vô số máu tươi.

Điều này vẫn chưa là gì.

Trong khoảnh khắc cây thương rời khỏi tay, bàn tay kia của Giang Thạch đã nhanh như chớp vụt về phía thân thể của hắn,

âm một tiếng, hút lấy không khí đều bị một kích này của hắn vụt lồm xuống.

Năm trăm mấy chục cân lực hội tụ lại một điểm, trực tiếp đập xuống, cảm giác chấn động là không thể tưởng tượng được.

“Mau cứu Ma Thương!”

Sắc mặt Đông Phương trưởng lão hơi thay đổi, quát lớn một tiếng, chân đạp một cái, thân thể dẫn đầu xông lên, thân thể đột nhiên bắt đầu bạo khí, nhanh chóng biến lớn, trực tiếp vung tay về phía trước.

Bên cạnh, Liệt Dao cũng đã lập tức xông ra, tay cầm trường đao phát ra tiếng rít chói tai, đi lên chính là một kích mạnh nhất, hung hăng chém xuống thân thể của Giang Thạch.

Ầm ầm!

Một mảnh ánh sáng cực kỳ chói mắt, trong nháy mắt nhấn chìm thân thể của Giang Thạch, mang theo một loạt sóng năng lượng vô cùng mạnh mẽ, vô số hạt mưa như những thanh kiếm vậy, bắn ra bốn phía.

Trong ánh sáng vô tận này, thân thể của Ma Thương vẫn không thể tránh khỏi bị đánh bay về phía sau, như bị pháo đạn đánh trúng, phun ra máu tươi, hung hăng đập xuống.

Trong tiếng ầm ầm vang vọng, thân thể của Giang Thạch an toàn vô sự, giống như một mảnh thần kim, từ trong năng lượng hỗn loạn chậm rãi bước ra, ánh mắt lạnh lùng, mái tóc bay phát phơ.

Da thịt trên người hắn tỏa ra hơi nóng kinh khủng, giống như là kim thiết nung nóng, làm bốc hơi cả hạt mưa xung quanh.

Sắc mặt Đông Phương trưởng lão, Liệt Dao lại thay đổi, trong lòng không thể tưởng tượng nổi.

Không việc gì?

Chịu công kích kinh khủng như thế, lại không việc gì?

“Tình báo sai lầm! Nhất định phải cẩn thận, sử dụng bài tẩy!”

Đông Phương trưởng lão quát lớn.

Một bên, Liệt Dao đột nhiên dùng trường đao hung hăng cắt vào lòng bàn tay, máu tươi chảy ra, cả cây đao đều đang nhanh chóng đỏ lên, giống như bị máu nhuộm đỏ.

Đồng thời.

Bên cạnh, Đông Phương trưởng lão cũng giẫm mạnh một cái, hai mắt hắn đột nhiên nhanh chóng trở nên đen kịt, giống như biến thành hai cái vực sâu quỷ dị.

“Phệ Hồn Ma Đồng!”

Hắn quát lớn một tiếng, trong con ngươi đột nhiên bắn ra ánh sáng đen khảm khiếp, chứa đựng sức mạnh công kích linh hồn mạnh mẽ, hung hăng đánh vào thân thể của Giang Thạch.

“Đại Diệt Thiên Ma Đao!”

Soạt! Soạt!

Liệt Dao vung tay, trong thanh trường đao rực đỏ đột nhiên hiện ra bảy tám đạo quang mang quỷ dị, xé rách hư không, cũng xông về phía Giang Thạch.

“Lộn xộn.”

Giang Thạch lạnh lùng mở miệng.

Ầm ầm!

Thân thể khẽ rung, biển lôi điện cao ngàn trượng bùng nổ, nổi lên trời đất, xuyên qua thân thể.

Toàn bộ khu vực xung quanh hắn trong nháy mắt đều bị ánh chớp chói mắt bao phủ, âm thanh vang vọng, tia chớp giao thoa.

Mọi nơi đều tràn ngập khí tức hủy diệt, mặt đất tan hoang.

Chương 332: Giết Người Ta Mà Còn Muốn Trốn? 4

Một lúc lâu sau.

Mọi thứ cuối cùng cũng dừng lại.

Hương Lăng, Trần Viễn cùng một vài thanh niên nam nữ khác, mắt trợn to, lộ ra vẻ kinh hãi và sợ hãi.

“Đông Phương trưởng lão!”

Hương Lăng hét lên kinh hãi, nước mắt trào ra.

“Mau đi!”

Trần Viễn phản nộ, kéo Hương Lăng liền nhanh chóng chạy đi,

Những thanh niên khác cũng vô cùng kinh hãi, bất chấp tất cả chạy trốn.

Trong đồng đồ nát hỗn loạn, mưa bão gào thét, mặt đất lồm xồm.

Đông Phương trưởng lão, Ma Thương, Liệt Đào đều đang ho ra máu, nằm liệt trên đất, không thể động đậy, cơ thể của mỗi người đều gần như đã không còn hình người.

Chỉ có Giang Thạch một mình, vẫn còn nguyên vẹn đứng giữa mưa bão, ánh mắt lạnh lẽo, thân thể to lớn, như là thần ma bất diệt từ thời cổ đại.

Hắn lạnh lùng nhìn thoáng qua Hương Lăng, Trần Viễn và những thanh niên khác đang chạy trốn, thân hình lóe lên, [Lôi

Lân Bộ] thi triển ra, gần như trong nháy mắt đã chặn đứng trước mặt những người trẻ tuổi kia.

Sự xuất hiện đột ngột của hắc khiến Hương Lăng, Trần Viễn và những người khác, tất cả đều hoảng sợ, thân hình nhanh chóng lùi lại, mỗi người đều vô cùng hoảng sợ.

“Người... người muốn làm gì?”

Trần Viễn kinh hãi hét lên.

“Giết người của ta, còn hỏi ta muốn làm gì?”

Giang Thạch dữ tợn mở miệng, nói, “Người nói ta muốn làm gì đây?”

“Mau đi!”

Trần Viễn hét lớn một tiếng, thân hình trực tiếp xông về phía Giang Thạch.

Tuy nhiên, một tay Giang Thạch nắm lấy đầu hắc, tất cả mọi sự giãy giụa và phản nộ của Trần Viễn đều trở thành vô ích, bàn tay không lồ giống như một móng vuốt khủng khiếp, từ từ ép lại khiến đầu hắc truyền đến cơn đau dữ dội.

Phụt! Một tiếng, đầu nổ tung, máu và dịch não văng tung tóe.

Thân thể không đầu rơi xuống đất, chết thảm.

“Trần Viễn!”

Hương Lăng kinh hoàng hét lên, nước mắt rơi như mưa.

“Mau đi!”

Những thanh niên còn lại, tất cả đều kinh hãi hét lên, kéo Hương Lăng nhanh chóng chạy trốn.

Nhưng dưới sự truy sát của Giang Thạch, tất cả đều là vô ích.

Bốp! Bốp! Bốp!

Một chưởng một người, hầu như không có ai có thể ngăn cản được một chưởng của hắn.

Máu phun tung tóe, thi thể bay tứ tung, lao về phía trước hung hăng đập xuống.

Chỉ trong nháy mắt, chỉ còn lại Hương Lăng.

“Gương mặt cũng không tệ, thật là đáng thương!”

Giang Thạch lạnh nhạt nói, ánh mắt cao cao tại thượng, tùy ý vỗ nhẹ lên gương mặt mịn màng của Hương Lăng.

Hương Lăng đã hoàn toàn sững sờ, sợ hãi vô cùng, run rẩy không ngừng, nước tiểu cũng đã bắt đầu són ra.

Chết rồi!

Tất cả đều chết rồi!

Những người cùng chí hướng với nàng, đã cùng nhau làm nên vô số chuyện lớn, tất cả đều chết trước mặt nàng.

Đều là do tên ác quỷ này gây ra!

Giang Thạch nhìn thấy vũng nước vàng bên dưới Hương Lăng, ánh mắt chán ghét, nói, “Tại sao trên thế giới này lại có những bọn chuột nhắt ngu xuẩn như các ngươi? Ở nhà bình yên sống không tốt sao?”

Bốp!

Một cái tát xuống, đầu của Hương Lăng xinh đẹp ngay lập tức bị hắn vỗ nổ tung, thân thể không đầu run rẩy, ngã xuống đất, chết thảm.

Làm xong tất cả những điều này, Giang Thạch ánh mắt lạnh lùng, bước đi.

Những mảng lớn máu tươi cùng dịch não trộn lẫn với máu chảy tràn lan trên mặt đất, kéo dài đến tận phía xa.

Không lâu sau.

Hắn đến trước ngôi đền đồ nát, nhắc nhở những người bị thương nặng, vẫn chưa thể động dậy được như Đông Phương trưởng lão, Ma Thương, Liệt Dao, dùng khinh công, trực tiếp quay lại sông bạc.

Trong sông bạc rộng lớn.

Cùng với sự can thiệp nhanh chóng của một đám cao thủ Hải Kinh Bang, tình trạng hỗn loạn đã sớm được kiểm soát nhanh chóng.

Lúc này.

Giang Thạch từ bên ngoài lao tới, trực tiếp ném thân thể của ba người Đông Phương trưởng lão, Ma Thương, Liệt Dao xuống đất, lạnh lùng nói, “Ngay mai giao bọn chúng cho bang chủ, đừng để bọn chúng tự sát.”

“Vâng, Giang tổng quản.”

Chưởng quầy sông bạc bị thương nặng thân thể run rẩy, vội vàng lên tiếng.

Vị tổng quản này quả thực ngày càng đáng sợ!

Khó trách bang chủ sẽ giao cho hắn trấn giữ địa bàn ở Tây thành!

Giang Thạch nhẹ nhàng gật đầu, không thêm quan tâm nữa, trực tiếp đi về phía phòng.

Chưởng quầy vội vàng ra lệnh cho người nhanh chóng 데 ba người Đông Phương trưởng lão xuống, tiếp tục chỉ huy trật tự tại hiện trường.

Khu vực Tây thành, một mảnh rung chuyển.

Không ít người nghị luận sôi nổi, trong lòng giật mình.

Chuyện sông bạc Tam Phúc bị bọn họ nhìn toàn bộ ở trong mắt, không hề nghi ngờ, hung danh Giang Thạch lại một lần nữa bắt đầu nhanh chóng truyền bá.

Danh hiệu nanh vuốt của Hải Kinh bang, nhất định càng thêm vững chắc.

Sáng sớm hôm sau.

Tổng bộ Kim Linh Môn.

Đại điện Chủ mạch.

Viên Phúc Hải thân hình cao lớn, mặt đầy râu quai nón, mặc một thân trường bào màu xanh sẫm, ánh mắt chăm chú nhìn chằm chằm trước mặt môn chủ Dương Thiên Đạo, lại trầm thấp mở miệng một lần nữa, “Môn chủ, cả đời Viên Phúc Hải ta chỉ có một cái nhi tử thành khí như vậy, bây giờ chúng có xác thực, vì sao không thể vì ta chủ trì công đạo?”

Khí tức trên người hắn phát ra, trường bào vũ động, giống như là hùng sư tức giận.

“Viên sư đệ, không phải ta không giúp ngươi, hiện nay tình cảnh Tam Thập Lục Liên Minh của cực kỳ vi diệu, rút dây động rừng, cũng không phải là thời điểm để nội loạn, nếu bởi vì chút chuyện này dẫn đến hai tông nội chiến, do đó để cho nội bộ Tam Thập Lục Liên Minh xuất hiện vết nứt, ta và ngươi đều là tội nhân.”

Dương Thiên Đạo ngồi ở trên chủ vị, ngữ khí bằng phẳng.

“‘‘Chẳng lẽ nhi tử ta cứ chết vô ích như vậy?’’

Viên Phúc Hải rống giận.

“‘‘Bây giờ không phải thời khắc báo thù, tất cả tạm thời ỉn nhẫn là trên hết!’’

Dương Thiên Đạo đáp lại.

“Ăn nhẫn? Hay cho một tù ăn nhẫn? Hắc hắc!”

Trên mặt Viên Phúc Hải lộ ra nụ cười lạnh lẽo.

“Viên sư huynh, nhi tử của ngươi đã chết, đệ tử kiệt xuất nhất của ta cũng đã chết, tâm tình của ngươi ta hiểu được, nhưng hiện tại không phải là thời điểm trở mặt với Thanh Thành môn, hi vọng ngươi lấy đại cục làm trọng!”

Bạch Thông Thiên cũng bình tĩnh mở miệng.

Ánh mắt Viên Phúc Hải lạnh như băng, quét mắt nhìn qua Bạch Thông Thiên, phát ra hừ lạnh, vung tay áo lên, trực tiếp diện mục âm trầm xoay người rời đi.

Chương 333: Đột Phá Thánh Linh! Bão tố sắp đến!! 1

Tổng bộ Hải Kinh Bang.

Khuôn mặt Viên Phúc Hải u ám đáng sợ, ánh mắt khủng bố, một đường quay trở về, ngọn lửa giận dữ trong lòng gần như không thể kiềm chế được, vung tay một cái, một luồng khí thể kinh khủng phún ra, lập tức đập nát con sư tử đá ở một bên.

“Không chủ trì công đạo cho ta, còn bàn luận đại cục, cái gì gọi là đại cục? Bỏ tọa vị và bên ngoài, quên mình vì tông môn, đánh xuống cơ nghiệp to lớn, cung dưỡng toàn bộ Kim Linh Môn, kẻ muốn mạng ta nhiều vô kể, không những không chia sẻ gánh nặng mà còn thường xuyên gây thêm rắc rối, bây giờ nhi tử ta bị Bạch Hà Bang giết, bọn hắn lại thờ ơ vô cảm, còn nói cho ta cái gì đại cục? Tốt cho một cái đại cục!”

Giọng Viên Phúc Hải dữ tợn khủng bố, khí tức trên người như núi lửa sắp phun trào, khiến người ta tim đập chân run.

Trưởng lão bốn phía ai nấy đều tâm thần chấn động, không dám nói thêm lời gì.

Đúng lúc này!

Bên ngoài vang lên tiếng bước chân dồn dập.

Một trưởng lão vội vã chạy tới báo: “Bang chủ, khu vực của Giang Tổng Quân bắt được vài tên tình nghi, có vẻ liên quan đến thế lực bí ẩn liên tục tiêu diệt bốn phân đà của Hải Kinh Bang chúng ta!”

“Hả?”

Viên Phúc Hải đột ngột quay đầu lại, ánh mắt bắn ra tia sáng đáng sợ, nghiêm túc nói: “Có thể xác định không?”

“Gần như có thể chắn chắn, hiện đang tra tấn lấy cung, theo lời khai của người ở sông bạc, bọn chúng đã nhiều lần rình rập sông bạc, liên tục gây rối, lần này còn dám ra tay ngay bên trong sông bạc, rõ ràng có mưu đồ từ trước.”

Trưởng lão chấp tay nói.

“Tốt lắm, quả thật tốt lắm.”

Đôi mắt Viên Phúc Hải nheo lại, nói: “Dưới tay bốn tọa cuối cùng cũng có nhân tài, luôn có thể chia sẻ gánh nặng cho bốn tọa đứng lúc, truyền lệnh xuống, ghi cho Giang Tổng Quản một đại công, ngoài ra, tra cho bằng được lai lịch của bọn chúng.”

“Vâng, bang chủ.”

Trưởng lão cúi đầu nhanh chóng rời đi.

“Nếu tất cả mọi người đều như Giang Thạch, chia sẻ gánh nặng cho bốn tọa, bốn tọa đâu phải mệt mỏi như thế này.”

Viên Phúc Hải lạnh lùng nói.

“Bang chủ hồng phúc tề thiên, Giang Tổng Quản là phúc tinh chuyển thế, có Giang Tổng Quản trợ giúp, bang chủ chắn chắn thống trị một phương!”

Bên cạnh, một trưởng lão lập tức nịnh hót, chấp tay nói.

“Đúng vậy, Giang tổng quản tuổi còn trẻ nhưng thực lực phi phàm, thật đáng kinh ngạc, có hấn quả thực là may mắn của Hải Kinh Bang, chắn chắn sau này có thể phụ tá bang chủ thống trị một phương.”

Các trưởng lão khác cũng lên tiếng.

“Đủ rồi!”

Giọng điệu Viên Phúc Hải lạnh lẽo, nói: “Không biết bốn tóa ghét nhất đám nịnh hót sao?”

Vẻ mặt mọi người thay đổi, lập tức im lặng.

Viên Phúc Hải cảm xúc dâng trào, đôi mắt lộ vẻ lạnh lẽo, nói: “Phong Thiên Liệt giết ái tử ta, Kim Linh Môn dù không chủ trì công đạo cho ta, nợ máu này nhất định phải trả, hắn giết con ta, ta giết cả nhà hắn.”

Mọi người thay đổi sắc mặt, nhìn Viên Phúc Hải.

“Phong Thiên Liệt không phải cực kỳ coi trọng một tên cháu nội sao?”

Viên Phúc Hải âm lãnh nói.

“Bang chủ muốn nói Phong Tiêu Thiên?”

Một trưởng lão nhin không được lên tiếng.

“Ừm, thông tri Liệt Hỏa trưởng lão đến gặp ta!”

Viên Phúc Hải lãnh đạm nói, quay người đi vào Kim Điện.

Mọi người tâm thần chấn động, lập tức hiểu ra.

Liệt Hỏa trưởng lão là cao thủ số 2 Hải Kinh Bang, thực lực khủng bố, là cánh tay phải của Viên Phúc Hải.

Điều quan trọng hơn, người này cực kỳ không có cảm giác tồn tại, ẩn cư năm này qua năm khác, chỉ khi nào bang phái gặp khó khăn mới xuất hiện.

Nói hắn là cái bóng của bang chủ cũng không đủ!

Bang chủ muốn Liệt Hỏa trưởng lão ra tay lần nữa?

...

Mưa rào vừa dứt.

Thiên địa quang đăng.

Mặt đất ẩm ướt toát mùi thơm dịu của cỏ cây.

Trong một tiểu trấn phồn hoa.

Một tên nam tử mặc y phục đoản đả, mặt tái thược, thở hổn hển, chạy loạn như điên, lao thẳng vào nội thị.

Khi nhìn thấy cánh đại môn gỗ nâu ở phía trước, hấn đâm sầm qua, lao vào trong.

“Đại sự không xong, Đông Phương trưởng lão, Văn trưởng lão bị giết!”

Nam tử vừa xông vào liền kêu khóc thảm thiết.

Trong phòng, mấy bóng người hiện ra.

Hàng chục bóng người nhanh chóng xông ra theo sau, vây chặt gã nam tử lại. Tất cả đều kinh ngạc.

Trong đám người xuất hiện hai thanh niên tuấn tú, một người hỏi:

“Ngô Phương, đừng hoảng, nói xem chuyện gì đã xảy ra?”

Vị thanh niên này quá mức hoàn hảo, thân hình cao lớn, mặc trường bào màu xanh, mái tóc đen nhánh như mực, ngũ quan góc cạnh tuấn mỹ, sống mũi thẳng tắp, đôi mắt sâu thẳm giống như bầu trời đêm, toát lên một loại mị lực khó tả, khí chất trên người như gió xuân, khiến người ta thấy thoải mái vui vẻ.

Dường như ai gặp hấn cũng phải tự ti mặc cảm, đều phải lu mờ bên cạnh hấn.

Lục Viêm, Lục công tử!

Thiên tài tiếng tăm lừng lẫy trong Hương Thủ Giáo.

Cho dù là nhân phẩm hay tu vi đều đạt đến cảnh giới khó mà tưởng tượng nổi, giống như thiên kiều chi tử trong Hương Thủ Giáo vậy, tự nhiên toát ra khí chất lãnh đạo, khiến mọi người tự phục tùng.

Bên cạnh hắn, còn một vị thanh niên khác.

Người này trông thanh tú, khí chất cũng ôn hòa hơn, làn da như ngọc, mặc bộ y phục trắng tinh, đứng trong đám đông rất dễ nhận ra, tịnh lệ.

Đôi mắt sáng ngời như viên đá quý đen.

Mũi thẳng tắp, như tác phẩm điêu khắc hoàn hảo nhất.

Cho dù đứng yên bất động, vẫn tự nhiên trở thành tâm điểm của mọi chú ý.

Ngô Càn, Ngô công tử!

Là thiên tài tiếng tăm lừng lẫy khác trong Hương Thủ Giáo.

Nhưng nói là công tử, thật ra bất kỳ ai cũng nhận ra đây là một thiếu nữ, lại cực kỳ xinh đẹp, khiến vô số người phải quỳ dưới gấu quần nàng.

Hai người xuất thân vô cùng bí ẩn, được biết gia nhập Hương Thủ Giáo cách đây hai năm.

Kể từ đó liên tiếp lập chiến công, một đường đánh lên thành tựu tuyệt thế thiên kiều trong Hương Thủ Giáo.

Mọi chuyện bất khả thi qua đôi bàn tay của bọn họ đều có thể trở thành có thật.

Chỉ trong vòng hai năm, đã khiến vô số trưởng lão phải phục tùng!

“Sau khi Đông Phương trưởng lão và những người khác tiêu diệt xong phân đà Hải Kinh Bang ở Phục Linh trấn liền

hướng mục tiêu đến một tên bộ hạ của Viên Phúc Hải trong Bạch Long Thành, sau khi bàn bạc chiến lược, Văn trưởng lão dẫn Hương Lăng cô nương cùng mấy người khác tới dự răn ra khỏi hang, mong tiêu diệt tên đó, nhưng...

kết cục là tất cả đều thất bại, tên đó thực lực quá mạnh, một mình giết chết tất cả mọi người, tức cả Đông Phương trưởng lão, Ma Thương, Liệt Dao đều chết hết!”

Nam tử y phục đoản đả mặt tái nhợt, nghẹn ngào nói.

“Cái gì?”

“Sao lại như vậy được?”

“Họ nhắm vào người nào? Văn trưởng lão và Đông Phương trưởng lão đâu đến nỗi liều mạng như thế!”

Mọi người kinh hãi.

“Là bộ hạ mới của Hải Kinh Bang, tên là Giang Thạch, được biết cảnh giới chỉ là Hoán Huyết Viên Mãn, nhưng lại đánh bại được Viên Thiên Nhân cảnh giới Thánh Linh tứ trọng phản tổ nên Đông Phương trưởng lão liền quyết định liên thủ vây công giết hắn, nhằm khiến Viên Phúc Hải thêm điên cuồng, nhưng không ngờ tất cả đều chết.”

Chương 334: Đột Phá Thánh Linh! Bão tố sắp đến!! 2

Nam tử y phục đoản đả đau đón nói.

“Giang Thạch?”

Ngô Càn nhẹ nhàng cau mày, bất giác liếc nhìn Lục Viêm bên cạnh.

Lúc này Lục Viêm cũng nhíu mày, ngẫm nghĩ, nói: “Tình hình này xem ra Giang Thạch hẳn là che giấu tu vi.”

“Lục thiếu gia, xin hãy báo thù cho Đông Phương trưởng lão!”

Nam tử y phục đoản đả nức nở.

Đám người cũng lần lượt nhìn Lục Viêm.

“Yên tâm, bằng hữu của ta đâu dễ giết như vậy.”

Lục Viêm mỉm cười đáp: “Ai cũng biết, Lục Viêm ta rất coi trọng bằng hữu, giết bằng hữu ta, dù là ai, ta cũng sẽ để hắn trả giá bằng máu, từ trước đến nay, chẳng phải vẫn luôn như vậy sao?”

“Vậy mới tốt, có lời này của Lục thiếu gia, Đông Phương trưởng lão dưới suối vàng cũng sẽ nhắm mắt thanh thản.”

Nam tử y phục đoản đả vội vàng lau nước mắt.

“Lục ca, tên đó có lẽ không dễ trêu, chúng ta nên bàn bạc trước đã.”

Ngô Càn lên tiếng.

“Ha ha, một tên Thánh Linh tứ trọng phản tổ mà thôi.”

Lục Viêm lắc đầu cười nói, nhìn dung mạo tuyệt mỹ của Ngô Càn, nói tiếp:

“Tin tưởng ta, ta sẽ để hắc phải trả giá. Hải Kinh Bang cũng sẽ phải ần nhẫn lại, ần mình lẩn trốn một thời gian. Ít nhất trong một thời gian ngắn, bọn chúng sẽ không dám hành động liều lĩnh nữa đâu.”

Tay Lục Viêm dứt túi, nở nụ cười bước vào trong phòng.

Nhìn bóng lưng Lục Viêm, đôi mắt đen láy của Ngô Càn lóe tia sáng lấp lánh, dường như có niềm tin mãnh liệt vào hắc.

Những gì Lục ca từng nói, dường như chưa bao giờ sai qua.

“Tiểu tử này xem ra còn ần giấu át chủ bài, dám tự mình đối đầu Hải Kinh Bang, thật đúng là gan to bằng trời.”

Trong góc tường khuất, một lão giả gầy guộc mặc trường bào đen bất giác xuất hiện, mắt nhìn về phía Lục Viêm.

“Làm thế nào đây? Có nên đưa tiểu tử trở về không? Mấy ngày nay tiểu thư bị hắc mê đến thần hồn điên đảo rồi, trong gia tộc đã có nhiều âm thanh bất mãn nổi lên, xét về thực lực và thân phận, ta cũng đánh giá cao tiểu tử này nhưng so với tiểu thư vẫn còn kém xa lắm.”

Một lão giả khác cũng âm thầm xuất hiện kế bên.

Lão giả gầy gò cau mày, cười khỏ: “Vấn đề là giờ tiểu thư không chịu rời đi, chúng ta đã khuyên không biết bao nhiêu lần rồi, đều như vậy, không tiện cưỡng ép, thật đúng là vô kế khả thi.”

“Bằng không trực tiếp nói thẳng ra, tiểu thư ở với tiểu tử càng lâu sau này chỉ khiến hắc gặp càng nhiều rắc rối mà thôi.”

Lão giả kia cất giọng.

“Ừm, lát nữa quay lại nói chuyện với tiểu hư một lần nữa.”

Lão giả gầy gò gật đầu.

Trong phòng...

Ngón tay Lục Viêm nhẹ nhàng vuốt ve chiếc nhẫn trên ngón tay phải, đôi mắt đen lóe tia sáng kỳ dị, gọi ở trong lòng: “**Sư phụ!**”

Phịch!

Một luồng hồn phách trắng bệch quỷ dị, đầy vẻ bất đắc dĩ hiện ra từ chiếc nhẫn, nói: “Tiểu tử ngươi thật sự biết gây rắc rối đấy.”

“Sư phụ, có cách nào có thể cầm xuống Giang Thạch mà không để Hải Kinh Bang chú ý đến không?”

Lục Viêm hờn hờ.

“Có chứ.”

Luồng hồn phách bất đắc dĩ đáp: “Cách tốt nhất là đầu độc.”

“Đầu độc ư?”

“Đúng, đầu độc là cách ít tốn sức và đơn giản nhất.”

Luồng hồn phách mỉm cười: “Ta có một phối phương gọi là Tủy Sinh Mộng Tử, không màu, không vị, bay hơi thành khói, một khi bao trùm đối phương, những người dưới cảnh giới Thánh Linh lục trọng phản tổ sẽ trúng độc mê man, tê liệt hoàn toàn.”

“A? Sư phụ mau chỉ phối phương cho ta.”

Lục Viêm hờn hờ nói.

“Tiểu tử ngươi.”

Luồng hồn phách lắc đầu, giờ ngón tay chạm lên trán Lục Viêm, lập tức một lượng lớn thông tin tràn vào não của hắn: “Trong phối phương có hai loại dược liệu hiếm thấy, người phải chuẩn bị cho kỹ, đúng rồi, quên nhắc là người nhà Ngô nha đầu lại tới rồi, có vẻ lần này quyết tâm muốn đưa nàng đi.”

“Ngô muội?”

Nét mặt chàng trai nhú lại.

“Đúng, bối cảnh sau lưng Ngô nha đầu rất sâu, biết quá nhiều bây giờ sẽ không tốt cho người, chỉ khi nào người thật sự mạnh lên mới có tư cách đi tìm Ngô nha đầu.”

Hồn phách trắng lơ lửng nói.

“Sur phụ, lúc đó người sẽ giúp ta chứ?”

Lục Viêm lặng thinh hỏi.

Hồn phách trắng ôn hòa nhìn gương mặt Lục Viêm, nói: “Người là đồ đệ duy nhất của ta, nếu ta không giúp người thì giúp ai, yên tâm, đợi đến lúc ta khôi phục đỉnh phỏng, dù là bối cảnh Ngô nha đầu có sâu đến mức nào, người cũng không cần sợ hãi gì nữa.”

Lục Viêm hít sâu một hơi, trịnh trọng gật đầu.

“Lục Viêm ca...”

Đột nhiên, bên ngoài vang lên giọng nói trong trẻo của Ngô Càn.

...

Thời gian trôi qua.

Yên lặng không tiếng động.

Ba ngày sau sự kiện ở sông bạc.

Trong thời gian đó, lại xảy ra không ít chuyện lớn trong Bạch Long thành, khiến cả thành chấn động.

Đó chính là cái chết thảm của Phong Tiêu Thiên, cháu nội được sủng ái nhất của Phong Thiên Liệt, bang chủ Bạch Hà Bang.

Theo lời đồn, tử tướng của Phong Tiêu Thiên khủng khiếp vô cùng, nửa người bị đánh nổ tung thành huyết vụ.

Khi được phát hiện bởi đệ tử Bạch Hà Bang, người chỉ còn nửa khuôn mặt, tất cả cao thủ theo hộ cũng chết cực kỳ thảm khốc.

Cả Bạch Hà Bang như điên như dại.

Liên tục mấy ngày Bạch Hà Bang như chó điên kiếm tung tích hung thủ khắp thành.

Không biết bao nhiêu thế lực bị tai bay vạ gió.

Hầu như mọi sản nghiệp sinh ý trong thành đều chịu tổn thất trầm trọng.

Trong khi Bạch Hà Bang phát điên thì Hải Kinh Bang của Viên Phúc Hải vẫn ngang nhiên không có ý định nhượng bộ, thậm chí cứng rắn đối đầu, khiến hai bang phái lớn đã xung đột mấy vụ lớn nhỏ trong Bạch Long thành.

Cả thành như có cảm giác như giông bão sắp đến.

Theo tin đồn...

Rõ ràng chính Hải Kinh Bang đã giết chết cháu nội sủng ái nhất của Phong Thiên Liệt!

Đám người đều cảm giác được một trận chiến lớn sắp bùng nổ.

Vì thế Phong Thiên Liệt còn trực tiếp hẹn gặp Viên Phúc Hải đối đầu.

Hai tuyệt đỉnh cường giả mạnh nhất Bạch Long Thành kém chút đánh nhau ngay tại chỗ.

Sau cuộc giằng co, đêm hôm đó, có hai trong lục đại hộ pháp của Viên Phúc Hải bị tiêu diệt.

Viên Phúc Hải giận tím mặt.

Rồi đến ngày thứ ba, bên trong Bạch Hà Bang cũng xảy ra thảm sát kinh hoàng, tám tên trưởng lão bị giết trong đêm.

Hơn nữa, Phong Thiên Liệt có thêm hai cháu nội nữa bị hại.

Một chất trai mới 3 tuổi bị nhấn chết trong bể phân gây chấn động.

Mọi người nhận ra, hai bang phái lớn đang âm thầm giết lẫn nhau.

Có lẽ ngòi nổ sắp cháy rồi!

Lúc này.

Tổng bộ Kim Linh Môn.

Môn chủ Dương Thiên Đạo nổi điên lên, túm lấy một cái kim ấn đập mạnh vào người Viên Phúc Hải kèm theo tiếng đùng, gầm lên: “Viên Phúc Hải, ngươi làm cái gì vậy? Ta đã nói bao nhiêu lần, để ngươi tạm thời ẩn nhẫn, mà ngươi vẫn hành động lỗ mãng như vậy, ngươi có biết chuyện này gây ảnh hưởng như thế nào trong Tam Thập Lục Liên Minh không? Ngươi biết ngươi đã trở thành tội nhân chưa?”

“Không phải ta làm.”

Viên Phúc Hải lạnh lùng nói.

“Không phải ngươi thì còn ai nữa?”

Dương Thiên Đạo gầm gừ.

“Ta không biết.”

Viên Phúc Hải trả lời lạnh băng.

“Ngươi... Hay lắm! Thật hay!”

Dương Thiên Đạo giận run người, đánh bốp một phát mạnh xuống bàn, quát: “Cút! Cút cho ta!”

Viên Phúc Hải không nói hai lời, quay người bước đi, ánh mắt lạnh lùng đáng sợ, sát ý trong lòng không thể kiềm chế.

Bạch Hà Bang muốn chơi ám chiêu với hắn.

Vậy hắn sẽ chiêu theo tới cùng.

Con trai, cháu trai, thân nhân của Phong Thiên Liệt, hắn đồ cho bằng sạch!

Một nơi khác.

Chương 335: Đột Phá Thánh Linh! Bao tổ sắp đến!! 3

Trong mắt Phong Thiên Liệt đã bị cơn thịnh nộ bao phủ, tràn ngập sát ý kinh khủng, nhìn xác cháu nội nằm bất động trước mặt, đứa cháu duy nhất còn sống của hắn mới 3 tuổi, thiên phú kinh người.

Là báu vật, viên ngọc quý trong tay hắn!

Kết cục bị giết dưới hố phân!

Nhục nhã vô cùng!

“Viên Phúc Hải, ta nhất định phải giết ngươi!!”

Hắn đập vỡ một tòa giả sơn, lạnh lùng nói: “Tất cả cao thủ Bạch Hà Bang, đi ám sát cho ta, hơn nữa treo thưởng, ta muốn diệt tộc Viên Phúc Hải, diệt hết tay chân của hắn!”

Hai bang phái chính thức khởi động chiến tranh trong bóng tối.

...

Trong sông bạc.

Giang Thạch nhắm mắt ngồi xếp bằng, làn da đỏ rực, khắp người bốc khói trắng, vô số thông tin xoắn chằng chịt trong đầu.

Một lúc sau.

Khói trắng dần tan biến, da thịt hồi phục như ban đầu.

Giang Thạch mở mắt ra, thở nhẹ.

“Xong rồi sao?”

Đôi mắt lóe lên.

Năm môn công pháp tinh thần dung hợp thành một.

Biến thành Thánh Tâm Diệt Hồn Thuật.

Công năng: Hấp thụ công kích tinh thần, ám sát linh hồn, bảo trì thanh tịnh, thôi miên cấp một.

Có tới 4 công năng!

Khóe miệng Giang Thạch khẽ nhếch lên, đôi mắt lóe sáng, lắm bả: “Công pháp tinh thần đã luyện thành, cũng đến lúc đột phá Thánh Linh.”

Người hấn vùn vụt đứng dậy, rời phòng, không dừng chân, che giấu khí tức lao về phía ngoại thành.

Vừa ra khỏi, hấn cau mày nhìn cảnh tượng hỗn loạn khắp thành.

Các bang phái, thế lực ai nấy đều căng thẳng.

Nét mặt của đám nhân sĩ giang hồ đều lo âu bất an.

Hầu như khắp thành đều thấy khăn trắng treo khắp nơi, rõ là có nhân vật quan trọng tử vong.

“Chuyện gì đã xảy ra? Mấy ngày không gặp sao tình thế lại hỗn loạn đến vậy?”

Hấn hơi thắc mắc cũng không dừng lại, tiếp tục lao nhanh ra ngoại ô.

Ra khỏi thành hàng chục dặm.

Hấn mới dừng bước.

Vừa xuất hiện, ba môn Huyền Cấp Võ Học ngay lập tức vận chuyển, thiên địa bắt đầu biến sắc, cuồng phong nổi lên, thiên địa rít gào.

Bầu trời quang đãng ban này giờ đột nhiên tối sầm, vô số nguyên khí xung quanh ào ào kéo đến, ùng ùng đáng sợ.

Khắp nơi, từng luồng thiên địa nguyên khí bắt đầu nhanh chóng hội tụ vào thân thể của Giang Thạch, đồng thời lực lượng tinh thần cũng bùng nổ trong nháy mắt, hòa quyện với ánh sáng ba màu trên bề mặt cơ thể Giang Thạch.

Trong chốc lát, thân thể của hắn trực tiếp trải qua thuế biên quỷ dị không thể tưởng tượng được.

“Bôn Lôi!”

Giang Thạch gầm lên, trên bầu trời cao, lôi đình đan xen, kêu vang ầm ầm, vô số tia sét đổ xuống.

Mặt đất rung chuyển, ầm ầm vang lên.

Một tia sáng lấp lánh chói mắt lập tức nhấn chìm mọi thứ.

Vô số đá vụn cây cối bắn ra khắp mọi phía.

Khoảng nửa tiếng đồng hồ sau.

Ánh sáng rực rỡ cuối cùng cũng bắt đầu từ từ tan biến.

Cùng với những tiếng sấm kinh khủng tản đi, trên thiên địa nguyên khí cũng bắt đầu nhanh chóng tản ra, bầu trời trong xanh lại xuất hiện.

Cả khu rừng, hỗn loạn một mảnh.

Thảm khóc không nổi nhìn.

Khắp nơi đều là khí tức hủy diệt.

Giữa khung cảnh như tận thế này.

Một bóng người cao lớn, cơ thể phình to lên hơn ba thước, đứng yên lặng trong đông đảo nát, làn da đỏ rực, cơ bắp căng phồng, mái tóc đen như dây thép xoắn sau lưng, khí tức trên người như là sóng thần mệnh mông, tản ra từng lớp từng lớp.

Cơ thể Giang Thạch đầy máu, nhiều chỗ bị bông, miệng, mũi vẫn còn không ngừng chảy máu.

Nhưng đôi mắt của hắn lại cực kỳ sáng, trong lòng vui sướng, không nhịn được cười ha hả, tiếng cười vang vọng trong cả khu rừng tan hoang.

Thành công rồi!

Hắn quả nhiên thành công rồi!

Cảnh giới Thánh Linh!

Huyết mạch phản tổ!

Ngưng tụ thánh màng!

Lực lượng đột phá giới hạn!

“Ha ha ha ha”

Giang Thạch cười không ngừng, bỗng nhiên giờ một bàn tay lên, trực tiếp nện một quyền xuống nền đại địa.

Đây là một quyền toàn lực.

Rầm!

Một tia sáng kinh khủng phun ra từ lòng bàn tay của hắn, giống như một quả tên lửa khủng khiếp trực tiếp nổ tung, một cái xuyên qua đại địa, đi qua nơi nào nơi đó liền lõm xuống, cuối cùng tạo thành một cái hố khổng lồ dưới chân Giang Thạch.

Mọi thứ hữu hình đều bị hủy diệt.

Tiếng nổ vang lên, khí tức hủy diệt lan tràn.

Ánh mắt Giang Thạch sâu thẳm, lộ ra một tia tàn nhẫn.

Không hổ là Thánh Linh cảnh!

Bây giờ hắn so với trước đây đơn giản một trên trời một dưới đất/

Bỗng nhiên, Giang Thạch lại mở bảng điều khiển ra xem.

Tính Danh: Giang Thạch

Tu vi: Thánh Linh nhất trọng phản tổ

Công pháp: Cửu Cực Lôi Quang Tâm Pháp (Cửu Trọng)

Võ kỹ: Phá Long Thương (Nhị Trọng), Thân Pháp Như Hình Với Bóng (Viên Mãn), Vũ Hoa Tật Thiên (Viên Mãn), Hồn Nguyên Long Tượng Công (Viên Mãn), Vô Tướng Mê Ảnh (Viên Mãn), Lân Lôi Bộ (Viên Mãn), Đại Diệt Băng Thiên Thủ (Tam Trọng), Huyền Băng Chỉ (Tam Trọng), Tứ Tuyệt Phân Thân (Viên Mãn), Tứ Tuyệt Thiên Sát công (Nhị Trọng), Cửu Long Phách Ma Thử (Nhị Trọng), Thánh Tâm Diệt Hồn Thuật (Nhất Trọng)

Thiên phú: Bách Lượng Long Tượng (6410000 cân), Ngô Đạo (Phân tích công pháp, hợp nhất công pháp), Quy Nguyên (Tinh luyện huyết mạch, phục hồi thương thế), Vạn Độc Bất Xâm (Miễn dịch kích độc, bỏ qua kịch độc, giải độc máu), Thấu Thị (Bỏ qua ảo ảnh, tăng cường trí tuệ, tăng cường tinh thần), Bôn Lôi (Hấp thu sấm sét, nắm giữ sấm sét), Phục Chế (sao chép siêu phẩm võ học, có khả năng rất lớn sao chép được võ học cấp cao hơn)

Giá trị danh vọng: 9600 (tích lũy đủ 10000 giá trị danh vọng có thể mở khóa thiên phú tiếp theo)

Lực lượng nhục thân từ mức 5.21 triệu cân, một mạch vượt lên mức 6.41 triệu cân ngay lập tức.

Tăng thêm 1.20 triệu cân lực lượng!

Quan trọng hơn là một giới hạn mới đã bị nhục thân của hắn phá vỡ!

“Giá trị danh vọng cũng đã lên tới 9600, có vẻ như không mất bao lâu nữa, lại có thể mở khóa thêm thiên phú.”

Đôi mắt Giang Thạch lóe lên.

Hắn vung tay một cái, vù một tiếng, không khí nổ tung, mặt đất lại vỡ vụn.

Kực lượng kinh khủng thế này thật không thể tưởng tượng nổi!

Bản thân hắn trước đây cần phải dẫn nổ lôi điện trong người mới có thể đối phó được vài cao thủ Thánh Linh tứ trọng phản tổ đỉnh cao.

Nhưng bây giờ, ngay cả Thánh Linh lục trọng phản tổ trước mặt hắn cũng không cần phải để ý tới!

Đó chính là sự cường đại của cảnh giới Thánh Linh!

“Tuy nhiên, Cửu Cực Lôi Quang Tâm Pháp của ta cũng nên thay đổi rồi, tâm pháp này đã viên mãn, không theo kịp cảnh giới bây giờ của ta, không biết ta còn bao nhiêu điểm công hiến, có thể đổi sang một môn công pháp mạnh mẽ hơn.”

Giang Thạch trầm nghĩ.

Thân thể của hắn từ trạng thái phình to bắt đầu phục hồi nhanh chóng, nhìn bộ dạng rách nát của mình, vừa hồi phục vết thương, vừa lao về phía Bạch Long Thành.

Bây giờ, thực lực thật sự của hắn mạnh đến mức nào chỉ có hắn biết, thậm chí Viên Phúc Hải cũng không biết!

Bất kể trong thành chuẩn bị xảy ra chuyện gì, hắn cũng không cần lo lắng nữa.

...

Chương 336: Đổi Lão Quỷ Lên Cũng Không Được! 1

Trên đường trở về.

Trong lòng Giang Thạch có một cảm giác không thể nói nên lời.

Chỉ cảm thấy trong cơ thể tràn đầy một lực lượng, thân thể liên tục nhảy lên, hô hô vang dội, so với trước đây nhẹ nhàng hơn, nhanh hơn.

Hắn có cảm giác mình như biến thành một đầu cá bơi.

Và cả thế gian này biến thành một hồ nước khổng lồ.

Con cá bơi trong hồ, tự do xuyên qua, không bị ràng buộc, lúc nào cũng có thiên địa nguyên khí mạnh mẽ đang tẩy rửa huyết nhục của hắn, thay đổi thể chất.

Rất nhanh.

Giang Thạch lại trở về Bạch Long Thành, ánh mắt ngưng lại, lại nhìn thấy tình trạng quỷ dị trong thành.

Các thế lực lớn đều hoảng sợ, căng thẳng.

Trên đường phố không ngừng có thể thấy những nhóm đệ tử của Hải Kinh Bang chạy đi chạy lại.

Một số gia tộc và thế lực nhỏ cũng vậy.

Nhiều con đường đều rải đầy kim tệ, dường như đã chết không ít người.

“Có vẻ như trong thời gian ta bế quan đã xảy ra đại sự?”

Giang Thạch trầm nghĩ.

Hắn quan sát kỹ lưỡng, khoảng mười mấy phút, mới lại rời đi, trực tiếp hướng về tổng bộ Hải Kinh Bang.

Chỉ cần Viên Phúc Hải không tìm hắn, hắn mới lười quan tâm.

Ngồi một chỗ âm thầm phát triển tích súc lực lượng còn gì tốt hơn.

Đại quan Thánh Linh đã phá vỡ, không lâu nữa, hắn có thể bước vào cảnh giới Thánh Linh nhị trọng phản tổ!

Không lâu sau.

Giang Thạch lại một lần nữa bước vào Tàng Kinh Các của Hải Kinh Bang.

“Giang tổng quản muốn đổi Huyền Cấp Võ Học?”

Trần Các Trưởng Lão kinh ngạc hỏi.

“Đúng vậy, giúp ta xem ta còn bao nhiêu điểm cống hiến, không đủ thì ta có thể dùng bạc phiếu để bù!”

Giang Thạch mở miệng.

“Huyền Cấp Võ Học không thể dùng phiếu bạc để bù, số lượng Huyền Cấp Võ Học trong bang rất ít, ngoài việc dùng điểm cống hiến để đổi, không có cách nào khác.”

Trần Các Trưởng Lão lắc đầu nói.

“Thế à? Vậy thì đổi Siêu Phẩm Võ Học thông thường thôi.”

Giang Thạch nói.

Dù sao Siêu Phẩm Võ Học bình thường, cao thủ Thánh Linh cũng có thể tu luyện.

Chẳng qua là hắn luyện thêm vài cuốn, sau đó tiến hành dung hợp, chẵn chẵn cũng có thể dung hợp thành một cuốn

Huyền Cấp Võ Học.

“VẬY CŨNG ĐƯỢC.”

Trần Các Trưởng Lão gật đầu, lấy sổ ghi công lao ra xem, nói “Giang tổng quản lần trước ở sông bạc lập đại công, giúp bang chủ bắt một đám tiểu nhân, bang chủ đã ghi cho ngươi 1500 điểm công hiến, Giang tổng quản còn thiếu 500 điểm công hiến, nghĩa là phải bù năm vạn lượng bạc.”

“ĐƯỢC!”

Giang Thạch trực tiếp gật đầu, lấy ra bạc phiếu mang theo bên mình.

“VẬY MỜI GIANG TỔNG QUẢN LÊN LẦU TỰ MÌNH LẬT XEM, SIÊU PHẨM VÕ HỌC ĐỀU Ở TẦNG HAI, KỆ SÁCH PHÍA ĐÔNG.”

Trần Các Trưởng Lão mỉm cười.

“ĐA TẠ.”

Giang Thạch đa tạ một tiếng, lập tức đi lên lầu.

Cứ để hắn tự lật xem thì tốt nhất.

Như vậy hắn có thể tận dụng thiên phú Thấu Thị của mình, ghi nhớ nhiều công pháp hơn.

Chẳng mấy chốc, Giang Thạch đã tìm thấy vị trí đặt Siêu Phẩm Võ Học, chỉ thấy bí tịch nhiều vô số kể, xếp chồng lên nhau, hắn không khách sáo, bắt đầu lật xem từng cuốn một.

Thiên phú Thấu Thị một lần nữa có đất dụng võ.

Hai mắt hắn như biến thành ngọn đuốc, nhìn thấu bản chất, bắt đầu nhanh chóng ghi nhớ nội dung trong sách, từng cuốn công pháp nhanh chóng đi vào đầu hắn.

Khoảng chừng nửa nén nhang.

Hắn mới tùy tiện lấy ra một cuốn công pháp Xích Dương Kinh ra để chép lại.

“Trưởng lão, ta cáo từ.”

Giang Thạch chấp tay nói.

“Đi đi.”

Trần Các Trưởng Lão vẫy tay, nói “À, gần đây bang phái có chút bất ổn, Giang tổng quản có biết không?”

“Ta vẫn luôn bế quan, cũng chưa nghe nói cụ thể thế nào, trưởng lão biết việc gì à?”

Trong lòng Giang Thạch có chút động.

“Cũng vậy, ta cũng không biết, còn tưởng Giang tổng quản sẽ biết chút nội tình.”

Trần Các Trưởng Lão lắc đầu.

“Tốt a.”

Giang Thạch bất đắc dĩ, lập tức quay người rời đi, một lần nữa quay

Nửa giờ sau.

Giang Thạch đã quay trở lại sông bạc Tam Phúc.

Tuy nhiên vừa mới trở về, hắn đã nhìn thấy trên đường phố xuất hiện một đám đông người, đầu treo khăn trắng, rải kim tệ, khiêng một chiếc quan tài khổng lồ, đi qua đường phố, thu hút vô số người xem.

Một loạt tiếng khóc than, bàn tán hỗn loạn, ồn ào cả một vùng.

Chường quây sông bạc mặt đầy vẻ u ám, mặc một bộ phúc lộc bào, đứng ở cửa sông bạc, ánh mắt như dao nhìn ra ngoài.

“Tào chương quỹ, không vào trông coi sinh ý sông bạc, ở đây làm gì?”

Giọng điệu trầm thấp của Giang Thạch vang lên, thân thể từ trên trời giáng xuống, rơi xuống bên cạnh Tào chương quỹ.

Sắc mặt Tào chương quỹ thay đổi, vội vàng thi lễ.

“Giang tổng quản, ngài ngài xuất quan rồi? Khi nào vậy?”

“Vừa mới ra không lâu.”

Sắc mặt Giang Thạch lạnh nhạt, nói “Gần đây trong thành xảy ra chuyện gì? Sao không khí lại nặng nề như vậy?”

“Chuyện nhỏ, nhỏ thôi, tiểu nhân đang chuẩn bị báo cáo với tổng quản.”

Tào chương quỹ vội vàng mở miệng, nhỏ giọng nói với Giang Thạch, kể lại tất cả những đại sự đã xảy ra trong thành trong thời gian này.

“Bạch Hà Bang?”

“Đúng vậy, tổng quản.”

Tào chương quỹ vẻ mặt nghiêm túc, nhỏ giọng nói “Bây giờ Bạch Hà Bang rõ ràng đã chính thức khai chiến với chúng ta, cao thủ hai bên liên tục ám sát lẫn nhau, trong thời gian này, trong bang đã chết bảy tám vị trưởng lão quan trọng, những thế lực nhỏ khác phụ thuộc vào chúng ta cũng đều hứng chịu đả kích mang tính hủy diệt, tất nhiên, Bạch Hà Bang còn thảm hơn, Bạch Hà Bang chết nhiều cao thủ hơn, trận hỗn loạn này có lẽ sẽ còn tiếp diễn rất lâu nữa, đám người đang khiêng quan tài trên đường kia, họ cũng là một trong những thế lực phụ thuộc của Hải Kinh Bang chúng ta, kết quả gia chủ và huyết mạch chính thống của họ đã bị giết trong một đêm.”

“Tàn nhẫn như vậy?”

Giang Thạch cau mày.

“Đúng vậy.”

Tào chương quỹ liên tục gật đầu.

Vì hai bang đại chiến không được công khai, cho nên khi chiến đấu, cũng không cần phải quan tâm đến đạo nghĩa làm gì.

Cao thủ hai bên đều đang sử dụng mọi thủ đoạn tàn nhẫn nhất để ám sát lẫn nhau.

Có thể nói càng tàn nhẫn càng tốt!

Càng đâm máu càng tốt!

Trong lòng Giang Thạch lập tức có chút suy nghĩ.

“Như vậy có nghĩa là những người trước đó đến gây rối ở sông bạc cũng có thể là người của Bạch Hà Bang?”

“Không, những người đó không phải.”

Tào chương quỹ vội vàng mở miệng “Họ có vẻ như thuộc về một thế lực thần bí khác, tiểu nhân cũng không biết rõ ràng, tổng quát lại tình hình bây giờ đã phức tạp đến mức vượt xa tầm hiểu biết của tiểu nhân.”

Chương 337: Đồi Lão Quỷ Lên Cũng Không Được! 2

“Vậ à?”

Giang Thạch trầm ngâm, nói “Có gì xảy ra thì nhớ báo cho ta biết ngay lập tức.”

“Vâng, tổng quản.”

Tào chương quỹ vội vàng gật đầu.

Giang Thạch lập tức đi vào sâu trong sông bạc.

“Lục Viêm ca ca, đó không phải là Giang Thạch sao?”

Cách sông bạc vài trăm thước, một khách điểm cao ngất, một thiếu nữ mặc áo trắng, da như ngọc, nữ giả nam trang, chớp mắt nhìn về phía Giang Thạch.

“Đúng là hần, tiểu tử này, chúng ta đã đợi hần mấy ngày, cuối cùng cũng chịu xuất hiện rồi.”

Bên cạnh nàng, Lục Viêm mặc trường bào đen, đôi mắt lấp lánh, nhìn về phía Giang Thạch, nói: “Không ngờ người này tuổi còn trẻ, nhưng thực lực lại không yếu.”

Nữ tử bên cạnh nhẹ nhàng liếm môi, tươi cười nói: “Dù hần có mạnh, so với Lục Viêm ca ca lại có thể tính là gì?”

“Người tiểu nha đầu này.”

Lục Viêm cười khô, nhẹ nhàng lắc đầu, nhưng trong lòng lại âm thầm hiện lên một chút kiêu ngạo.

Đúng vậy!

Dù hần có mạnh đến đâu, so với ta lại tính là gì?

Có sự chỉ dạy của sư phụ, hẳn tự tin mình không hề thua kém bất kỳ thiên tài cùng trang lứa nào trên đại lục.

Mục tiêu của hắn là thiên địa rộng lớn hơn chứ không phải một tên tay chân của thể lực ở một góc nhỏ nhỏ này.

Về tâm thái, hắn đã mạnh hơn người đồng lứa không biết bao nhiêu.

“Thiên Nhi, ngươi về trước đi, tối nay ta sẽ chiếu cố gia hỏa này.”

Lục Viêm thì thầm.

“Lục Viêm ca ca cẩn thận.”

Ngô Thiên Nhi vội vàng nói.

“Yên tâm, chỉ là một tiểu nhân vật thôi, chưa đủ tư cách để ta coi là đối thủ, ta đã nói qua rồi, qua đêm nay, toàn bộ Hải Kinh Bang sẽ yên tĩnh hơn nhiều, ngươi cứ chờ xem.”

Trên mặt Lục Viêm hiện lên nụ cười rực rỡ, có một loại tự tin không nói lên lời.

Gương mặt xinh đẹp của Ngô Thiên Nhi hơi ngẩn ngơ, bất chấp nhẹ nhàng gật đầu.

Chỉ cảm thấy thanh niên trước mắt này nói được thì làm được.

Đêm buông xuống.

Bạch Long Thành vốn căng thẳng cả ngày giờ trở nên càng thêm căng thẳng.

Các thể lực đều cảnh giác cao độ, rất nhiều cao tầng đều không dám ở một mình, mà là tập hợp thành nhóm ba năm người, để phòng bị đánh lén bất ngờ.

Từng nhóm đệ tử bang phái là bị điều động, khuôn mặt nghiêm trọng, nhanh chóng đi đi lại lại tuần tra.

Một vòng trăng to lớn, cao cao treo trên bầu trời.

Giống như một cái đĩa bạc khổng lồ, ánh trăng nhạt nhạt rơi xuống, bao phủ cả Bạch Long Thành dưới một lớp lụa mỏng.

Dưới ánh trăng, gió nhẹ thổi qua.

Một vị thanh niên mặc trường bào đen nhanh chóng chớp qua, nhanh như quỷ mị, xuất hiện ở góc tối một chỗ mái hiên trên sông bạc Tam Phúc.

Nhìn thấy nhân viên tuần tra bên trong sông bạc, trên mặt lộ ra nụ cười nhẹ nhàng, pha lẫn một chút chế nhạo.

“Sur phụ, loại độc của ngươi thật sự có thể có hiệu quả thần kỳ như vậy? Có thể vô thanh vô tức hạ gục cao thủ Thánh Linh lục trọng phản tổ trở xuống?”

Trong lòng thanh niên lại không nhịn được nói.

“Yên tâm đi, sur phụ khi nào lừa ngươi qua?”

Trong lòng hắn lại vang âm thanh bất đắc dĩ của linh hồn thể kia.

Thanh niên ngượng ngùng sờ mũi, đôi mắt đen kịt quét nhìn trong đêm, nhanh chóng phân biệt phương hướng, thân thể chớp một cái đã xuất hiện ở vị trí đón đầu gió.

Không chút do dự, ngay lập tức lấy một cái bình sứ màu trắng từ trong ngực ra, đồng tử đen như mực nhẹ nhàng lấp lóe một chút, nhẹ nhàng lắc lắc bình sứ màu trắng, khóe miệng lộ ra một nụ cười quái dị, ngay lập tức bật nắp ra, kìm lại hơi thở, nhẹ nhàng đổ khí thể trong bình ra.

Một luồng khí thể không màu không vị tràn ra từ miệng bình, cùng theo gió đêm lan xuống tràn ngập phía dưới...

Bịch Bịch Bịch Bịch ...

Âm thanh ngã xuống trầm đục bắt đầu nhanh chóng truyền ra.

Giống như sỏi cỏ.

Gió đêm đi qua nơi nào, đám người trong sông bạc Tam Phúc phòng đều ngã xuống đất không có chút báo trước nào.

Ngay cả Tào chương quý cũng mơ hồ, ánh mắt mờ lung, lắc lư trái phải, ngã xuống đất ngay tại chỗ.

Thanh niên trong bóng tối thấy được cảnh tượng này, đôi mắt hiện lên vẻ vui mừng.

Nhưng hắn không xông ra ngay mà là kiên nhẫn chờ đợi, để phòng độc tính chưa thấm hết.

Lại qua đi thời gian khoảng nửa chén trà.

Con mắt thanh niên lóe sáng, thân thể cuối cùng cũng một chớp mà qua, rơi xuống tiền đường đại điện sông bạc.

Chỉ thấy dưới đất đầy thân ảnh đã ngã gục, đen đen hỗn loạn một mảnh.

Người người đề rơi vào trạng thái hôn mê vô lực.

Dù là khách cờ bạc cũng tốt, hay là đệ tử Hải Kinh Bang cũng vậy, đều không may mắn thoát khỏi.

“Không hổ danh là 【Tuý Sinh Mộng Tử】 , cũng thật là đáng sợ.”

Lục Viêm nhẹ nhàng liếm môi, sau đó một đôi đồng tử đen như mực nhìn về hướng sâu trong sông bạc.

Giang Thạch hẳn là ở sâu bên trong.

Lục Viêm lộ ra một nụ cười nhẹ nhàng, thân thể một chớp, nhanh chóng biến mất khỏi nơi này.

Cạch!

Một cánh đại môn bị hấn đẩy ra từ bên ngoài.

Trận trận cuồng phong mang theo tiếng rít chói tai, trực tiếp dồn vào phòng bên trong.

Thân thể của Lục Viêm gần như chớp mắt đã xông vào bên trong phòng.

Chỉ bất quá vừa mới vào phòng, sắc mặt hấn liền biến đổi, toàn bộ thân thể dừng lại đột ngột.

“Người!”

Không sao?

Giang Thạch không trúng độc?

Chỉ thấy phòng bên trong.

Giang Thạch khuôn mặt đạm mạc, một thân trường bào đen dài, thân thể cao lớn mà lại oai vệ, yên lặng đứng ở bên trong đại điện, chú ý đến Lục Viêm đã xông vào đến.

“Sớm đã cảm thấy có người đang theo dõi ta, nguyên lai là một con chuột nhỏ.”

Giọng nói của hấn đạm mạc không cảm xúc, một đôi con ngươi quét qua Lục Viêm, lại đột nhiên quét về phía bên ngoài, nhẹ nhàng ngửi một cái, nói: “Người hạ độc?”

“Sự phụ?”

Lục Viêm kinh hô trong lòng.

Gã này làm sao có thể không trúng độc?

“Ta cũng không biết chuyện gì xảy ra, trước tiên hạ gục hấn rồi nói!”

Đạo linh hồn thể trong suốt nhanh chóng truyền ra tiếng nói.

“Ồ? không phải một người?”

Đột nhiên, đôi mắt Giang Thạch lạnh lùng quét đến, một đôi ánh mắt sắc chột dừng lại ở chiếc nhẫn trong tay Lục Viêm, con người giống như hóa thành kính chiếu yêu, trực tiếp nhìn xuyên qua bản chất, chớp mắt đã nhìn rõ được đạo linh hồn thể trong suốt ẩn giấu bên trong.

Thiên phú: Thấu Thị!

Linh hồn thể trong suốt biến sắc mặt.

Lực lượng linh hồn của người này cũng quá kinh khủng đi?

Có thể nhìn thấu linh hồn thể của hắn?

Điều này làm sao có thể?

Chương 338: Đồi Lão Quỷ Lên Cũng Không Được! 3

Một cái Bạch Long Thành nho nhỏ làm sao có thể có tồn tại có thể nhìn thấu hẳn?

“Động thủ!”

Linh hồn thể trong suốt găm lên trong não bộ Lục Viêm.

Tâm thần Lục Viêm chấn động, cuối cùng mới phản ứng lại, chân đạp một cái, mặt ngoài cơ thể trong chốc lát nổi lên một tầng sấm sét vô cùng đáng sợ, lớp bóp vang dội, tràn ngập từng trận khí tức khủng bố, giống như là biến thành một người sấm sét khủng bố.

“Vô Song Kinh Lôi Chưởng!”

Hắn găm lên một tiếng, thân thể vụt một cái, giống như hoàn toàn hóa thành tia chớp, mang theo trận trận tiếng nổ chói tai, trực tiếp cực tốc xông về phía Giang Thạch, một cái đại thủ khổng lồ ẩn chứa sấm sét kinh khủng vồ về phía Giang Thạch.

Quản người có gì cổ quái!

Trực tiếp hạ gục, mọi chuyện tự nhiên hiểu rõ!

Rầm!

Tiếng nổ kinh thiên, sóng khí khủng bố.

Toàn bộ tường viện phía sau phòng nổ tung, từng lớp sóng khí kinh khủng như đạn pháo xuyên qua phía sau Giang Thạch.

Thân thể Giang Thạch vững vàng bất động, chân nhúc nhích cũng không nhúc nhích một cái, cánh tay chỉ là nhẹ nhàng một nhấc liền trực tiếp chặn lại một kích toàn lực của Lục Viêm.

Thiên phú: Phục Ché!

“Người!”

Đồng tử Lục Viêm co lại, lộ ra vẻ kinh hãi và không thể tưởng tượng.

Điều này làm sao có thể?

Người này cư nhiên không động đậy một chút, đứng nguyên tại chỗ chặn đứng một kích toàn lực của hắn?

“Lôi Chấn Sơn Hà Quyền!”

Lục Viêm hét lên một tiếng, biến thể cực nhanh, gần như ngay sau khi phát hiện một chiêu không có hiệu quả liền biến chiêu, sấm sét quanh người càng thêm chói mắt, lớp lớp rung động, cả phòng trong nháy mắt bị một tầng sấm sét đáng sợ bao phủ, sau đó mang theo một cỗ khí tức ngập trời, trực tiếp một quyền hung hăng đập tới cơ thể Giang Thạch.

Lôi Quyền Chấn Sơn Hà, huyền diệu khó lường.

Ăn chứa ba mươi hai trọng ám kích, một trọng so với một trọng càng thêm đáng sợ.

Luyện đến cực điểm, uy lực không kém Huyền Cấp Võ Học!

Ba mươi hai trọng ám kích một ra, có thể nói vô địch!

Rầm!

Lại là một tiếng nổ vô cùng kinh khủng, đất rung núi chuyển.

Từng mảnh từng mảnh chớp quang bắn ra, kích động khắp nơi.

Thân thể Giang Thạch vẫn là không nhúc nhích một chút, ánh mắt đậm mạc, cao lớn oai vệ, tóc đen đầy đầu tùy ý vũ động ở sau lưng, giống như một ngọn Thái Cổ Ma Sơn, bất kể vạn loại công kích vẫn lù lù bất động.

Duy nhất thay đổi chính là cánh tay hắn.

Đối mặt với một quyền này của Lục Viêm, Giang Thạch vẫn là nhẹ nhàng một tay liền chặn lại.

Trong lòng Lục Viêm chấn động, cuối cùng cũng xuất hiện vẻ kinh hãi trên mặt, lông tơ toàn thân dựng đứng.

Từ khi hắn được sư phụ chỉ điểm, còn chưa từng gặp qua kẻ thù đáng sợ như vậy.

Kẻ thù trước đây hắn đối mặt trên cơ bản đều rất khó có thể giao thủ với hắn qua mười chiêu.

Bất luận cường địch, bất luận cao thủ nào trong vòng mười chiêu đều phun máu bại trận.

Nhưng hôm nay lại ở dưới tay Giang Thạch liên tiếp ăn thua thiệt, cảm giác sợ hãi trước nay chưa từng có nhanh chóng tràn vào trong đại não của hắn.

Lực lượng của người này kinh khủng không thể đối địch!

Ai cũng đều đánh giá đối phương quá thấp.

“Tiếp a!”

Ngữ khí Giang Thạch đậm mạc, nhìn chăm chú lên Lục Viêm.

Lục Viêm sớm đã không còn bất kỳ chiến ý nào, nghĩ cũng không nghĩ, chân một đạp, thân thể hóa thành lôi quang, trực

tiếp quay người liền chạy, tốc độ nhanh đến khó có thể tưởng tượng lao vút ra bên ngoài.

Lôi Quang Bộ!

Ba mươi sáu kế chuồn là thượng sách!

Nhưng!

Khi thân thể của hắn vừa mới lao ra, thân thể của Giang Thạch cũng lập tức biến mất khỏi căn phòng, tốc độ nhanh hơn mấy lần, lập tức xuất hiện trong sân.

Chỉ trong một nháy mắt, Giang Thạch đã chặn lại trước mặt Lục Viêm, ánh mắt lạnh lùng hung ác, không có bất kỳ cảm xúc nào, giống như một con thú dữ đáng sợ.

“Sur phụ!”

Lục Viêm hoàn toàn kinh hãi, vội vàng gào thét trong lòng.

Đây là quái vật gì vậy?

Kịch độc hay giao thủ đều không thể làm gì được đối phương.

Phòng ngự kinh khủng, tốc độ vô song!

Làm sao có thể có người như vậy?

“Tập trung ý chí, để ta mượn thân thể!”

Giọng nói nghiêm túc trầm thấp của linh hồn thể trong suốt vang lên trong đầu Lục Viêm.

Lục Viêm giật mình, vội vàng làm theo, thu toàn bộ tâm trí của mình của mình lại.

Sau đó, một lớp sóng vô hình nhanh chóng lan tỏa ra từ chiếc nhẫn của hắn, nhanh chóng bao phủ rồi tràn vào cơ thể hắn.

Lúc này, Lục Viêm giống như một người ngoài cuộc, vẫn có thể nhìn thấy rõ ràng thân thể của Giang Thạch và thân thể của chính mình trong sân.

“Ừm?”

Chỉ thấy Giang Thạch đột nhiên nhíu mày, giọng nói lạnh lùng, nói: “Lão quỷ lên trận? Có chút thú vị, bắt quá cho dù lão quỷ đi lên cũng vô dụng!”

“Phải không?”

Từ miệng của ‘Lục Viêm’ đột nhiên vang lên một giọng nói lạnh lùng trầm thấp, đôi mắt hắc đột nhiên trở nên đen kịt, giống như hoàn toàn biến thành vực sâu đen tối, lạnh lẽo, sâu thẳm, không có sinh khí, khiến người ta không nhìn thấy hy vọng, chỉ có tuyệt vọng vô tận, giống như bên trong có quần quanh vô số tử khí, quỷ khí, kinh tâm động phách.

Điều quan trọng hơn nữa là khí tức trên người Lục Viêm cũng đột nhiên bắt đầu tăng lên.

Bùm một tiếng, từ hàng vạn lỗ chân lông trên người hắc bắt đầu nhanh chóng phun ra tia chớp, lách tách lấp lánh, bao phủ toàn bộ cơ thể trong nháy mắt.

Khí tức mạnh mẽ thậm chí khiến mặt đất bắt đầu rung lắc dữ dội.

Vô số viên đá nhỏ dưới sự dẫn dắt của tia chớp bắn ra bốn phía.

“Ồ?”

Giang Thạch kinh ngạc.

“Đồ nhi, nhìn xem thế nào mới là [Lôi Chấn Sơn Hà Quyền] thực sự.”

Tiếng nói lạnh lẽo và nặng nề vang lên từ miệng Lục Viêm, khí thế trên thân thể hắn dâng trào, mái tóc dài vũ động, mang một vẻ cao thâm và tự tin khó tả.

Giống như cả thiên hạ đều nằm trong lòng bàn tay của hắn.

Rầm!

Một bước tiến lên, thân thể Lục Viêm chớp nhoáng biến mất, nhanh đến mức xuyên qua hư vô, ngay khoảnh khắc sau, hắn đâm ra, một ánh chớp lóe lên giữa thiên địa.

Tức thì xuất hiện hàng chục vết chớp trắng xóa.

Hàng chục vết chớp trắng xóa này đột ngột hội tụ thành một, tức thì tạo thành một dải lôi sơn chất chồng không lồ, cả ngọn lôi sơn kinh khủng như thật, lao thẳng về phía Giang Thạch.

Rầm!

Ánh lôi vô biên bao phủ sân viện, khí thế cuồng dã, bắn tung tóe khắp nơi.

Cả thiên địa rền vang.

Giống như lôi hải vạn trượng ập xuống.

Chương 339: Đồi Lão Quỷ Lên Cũng Không Được! 4

Linh hồn Lục Viêm kinh hãi choáng váng.

“Không hổ là sư phụ, thật mạnh mẽ, cùng một môn công pháp Lôi Chấn Sơn Hà Quyền nhưng uy lực lại khác biệt một trời một vực, chỉ sợ ta mới luyện được một chút da lông bên ngoài, thật không biết bao giờ mới phát huy ra được lực lượng kinh khủng như thế.”

Ánh mắt của hắn lập tức nhìn về phía vùng bị lôi hải bao phủ.

Gã này, tiếp nhận một kích toàn lực của sư phụ, chắc chắn phải chết rồi chứ?

Tuy nhiên, cảnh tượng kỳ dị xuất hiện.

Biển lôi hủy diệt trước mắt, dường như đột nhiên gặp phải một lực kỳ dị nào đó trực tiếp thôn phệ toàn bộ lực lượng một quyền này.

Giống như xuất hiện một lỗ đen khổng lồ.

Sự biến đổi này khiến linh hồn thể trong suốt cũng phải thay đổi sắc mặt, mắt tròn tròn.

Nhưng rất nhanh hắn kinh hãi đến mặt trắng bệch.

Chỉ thấy tất cả lôi quang lúc này đều tự động biến mất khi tiếp xúc đến cơ thể Giang Thạch, thậm chí bị hắn nhanh chóng hấp thụ.

Người này, có thể hấp thụ lôi điện?

Linh hồn thể trong suốt không suy nghĩ nhiều, giẫm chân xuống, thân thể hóa thành lôi điện, trực tiếp quay người chạy trốn, lao vút vào bóng đêm vô tận.

Linh hồn Lục Viêm kinh ngạc tốt độ.

Sư phụ chạy?

Điều này làm sao có thể?

“Sư phụ...”

“Người này cực kỳ quái dị, vô cùng tà môn, linh hồn ta lại không hoàn chỉnh, ở lại cũng vô ích, mau chạy!”

Linh hồn thể trong suốt truyền âm vào đầu Lục Viêm, tốc độ nhanh như chớp giạt, chỉ biết cắm đầu chạy trốn.

“Muốn chạy? Xông vào địa bàn của ta nhảy nhót một trận, giờ lại muốn chạy, cũng quá không để ta vào mắt.”

Giọng nói lạnh lẽo, lạnh nhạt của Giang Thạch vang lên bất ngờ sau lưng Lục Viêm.

Một bóng ma khổng lồ, giống như yêu thú hú dài, mang theo áp lực không thể tưởng tượng nổi chớp nhoáng bao trùm lấy thân thể Lục Viêm.

Cả Lục Viêm và linh hồn thể trong suốt đều chấn động tâm can, không thể tin nổi.

Tốc độ này là gì?

Rầm!

Cơ thể kinh khủng cao hơn 3 thước của Giang Thạch tràn đầy lực lượng cuồng dã vô biên, trực tiếp giương bàn tay khổng lồ, một bàn tay vỗ thẳng vào lưng Lục Viêm.

Huyền Cấp Võ Học!

Đại Diệt Băng Thiên Thủ!

Đặc hiệu: kinh lực như xoắn ốc, kịch độc vô song, một trăm linh tám trọng ám kinh, pháp tắc hủy diệt.

Rầm!

Giống như một tòa Ma Điện kinh khủng nện vào lưng Lục Viêm, khiến cho cả linh hồn của Lục Viêm cũng phải khiếp sợ, thốt lên tiếng kinh hô.

Linh hồn thể trong suốt lập tức điều khiển cơ thể Lục Viêm quay người lại, không cần suy nghĩ đã trực tiếp sử dụng bí pháp, kích hoạt lực lượng.

Lúc này, cho dù hấn phải liều mạng tự tổn hại linh hồn cũng phải đỡ được một kích này của Giang Thạch.

Nếu không, thân thể Lục Viêm chắc chắn sẽ nổ tung.

“Lôi Phong Bạo!!”

Linh hồn trong suốt gầm lên, khắp người bốc lên vô vàn lôi điện, tạo thành một cơn lốc xoáy lôi điện khủng khiếp, rít lên âm âm, lao thẳng vào thủ chưởng của Giang Thạch.

Lôi Phong Bạo, cũng là Huyền Cấp Võ Học!

Có thể ngưng tụ nguyên khí thiên địa!

Hơn nữa, hấn còn trực tiếp sử dụng một bí pháp tinh thần cường đại, từ đôi mắt Lục Viêm bắn ra hai luồng long lôi vô hình, chọc thẳng vào đôi mắt Giang Thạch.

Long Hồn Sát!

Rầm rầm!

Một loạt âm thanh nổ long trời động đất vang lên, chấn động phạm vi trong vòng trăm thước.

Cả đêm tối bừng sáng như ban ngày, sóng xung kích đáng sợ khiến không biết bao nhiêu người hoảng hốt sợ hãi.

Lôi Phong Bạo bị đánh tán ngay khi mới tiếp xúc với thủ chương của Giang Thạch, không hề có một chút tác dụng.

Sau khi Long Hồn Sát xuyên vào đôi mắt Giang Thạch cũng lập tức biến mất vô tích, không làm cho cơ thể Giang Thạch dao động chút nào,

Hai chiêu thức giống như không khí, hoàn toàn vô hiệu.

Hệ quả chính là một chương kinh khủng tuyệt luân của Giang Thạch trực tiếp vỡ xuống cơ thể Lục Viêm, bùm một tiếng, toàn bộ cánh tay của hắn ngay lập tức nổ tung, biến thành huyết vụ, cả gốc vai phải cũng trực tiếp nổ tung.

Linh hồn Lục Viêm thốt lên tiếng kêu thảm thiết, rõ ràng cảm nhận được thân thể bị trọng thương.

Đó vẫn chưa phải tất cả.

Trong Đại Diệt Băng Thiên Thủ chứa đựng pháp tắc hủy diệt và một trăm linh tám trọng ám kinh, giống như lưỡi hái tử thần, nhanh chóng xâm nhập vào khắp cơ thể Lục Viêm.

Bùm bùm bùm!

Một lúc sau, trong cơ thể hắn trực tiếp có hơn mười kinh mạch trọng yếu nổ tung, lỗ chân lông khắp người phun máu, nhuộm đỏ quần áo.

Nội phủ trong cơ thể cũng bị xoắn nát ngay lập tức, miệng phun máu tươi như suối.

“Viêm Nhi!”

Linh hồn thể trong suốt kinh hãi thay đổi sắc mặt, phát hiện ra vết thương kinh khủng trên người Lục Viêm, không dám chần chừ, liền hóa thành tia sáng, tiếp tục chạy trốn ra ngoài.

“Có chút thú vị, hôm nay nếu để cho ngươi chạy thoát, ta cũng không cần sống ở thế gian này nữa.”

Giang Thạch lạnh lùng cười gằn.

Thật không ngờ, lại gặp phải tình huống như vậy.

Trong chiếc nhẫn có một lão gia gia?

Vậy đây là Vị Diện Chi Tử?

Mô bản nhân vật chính áo gai quần bố mang theo lão gia gia nghịch tập?

Vị Diện Chi Tử đối đầu người xuyên không?

Không!

Hắn không phải người xuyên không, mà là quái bức!

Vụt!

Thân thể Giang Thạch tức thì biến mất, mang theo khí tức kinh khủng nóng rực, gần như trong khoảnh khắc đã xuất hiện sau lưng Lục Viêm, ánh mắt lạnh lẽo, cơ bắp sưng phồng, gân xanh nổi cộm, như một tôn Huyết Ngục Ma Thần đáng sợ.

Vị Diện Chi Tử hay Chân Mệnh Thiên Tử đều phải chết!

Rầm!

Lại là một chương Đại Diệt Băng Thiên Thủ cuồng dã khủng khiếp nhân xuống.

Không gian ngay lập tức lồm xuống.

“Ngô nha đầu, mau mau để người nhà người ra tay!”

Linh hồn thể trong suốt không kiêng nể gì nữa, không cần che giấu, thét lớn.

Đồng thời hắn lại nhanh chóng quay người lại, khí thể bùng nổ, đốt cháy một phần linh hồn, hết sức chống đỡ.

Rầm!

Thân thể Lục Viêm vẫn bị đánh trúng, như quả bom bay ra hàng chục thước, phun máu phè phè, cánh tay còn lại cũng vỡ vụn, thảm thiết kêu gào, máu phun ra từ thất khiếu trên đầu.

Cơ thể Giang Thạch theo sát phía sau vừa định lại bồi thêm một kích, nhưng ngay lúc vừa đáp xuống, hắc cau mày, quay người đỡ đòn nhanh như chớp.

Rầm! Rầm!

Hai bóng người xanh nhanh như chớp giật, như hai lưỡi kiếm kinh khủng, trực tiếp lao về phía Giang Thạch.

Một khoảnh khắc, thân thể Giang Thạch bị đánh bay ra, rơi xuống đồng hoang tàn xa xa.

Hai bóng người cuối cùng dừng lại, hiện nguyên hình là hai lão giả sắc mặt lạnh lẽo, một bên trái một bên phải, tay áo tung bay, khí thế đáng sợ, lực lượng trên người như thủy triều đang tuôn chảy dữ dội.

Rầm rầm!

Không xa,

Giang Thạch một lần nữa đứng dậy từ đồng đồ nát, phủi sạch bụi bẩn trên người, sắc mặt lạnh băng, cất giọng trầm thấp: “Súc sinh rác rưởi gì cần ta một cái?”

..

Chương 340: Giải Quyết! 1

Màn đêm thăm thẳm.

Cuồng phong gào thét.

Toàn bộ mặt đất tan hoang, chỗ nào cũng là hố sâu ngổn ngang.

Miệng Lục Viêm liên tục phun máu, sắc mặt tái thợt, khuôn mặt co quắp, phát ra tiếng kêu đau đớn, vết thương trên người không thể tưởng tượng nổi.

Trước đó, Ngô Thiên Nhi một mặt hoảng loạn, vội vàng chạy ra từ trong bóng tối, đôi mắt to tràn ngập nước mắt, kinh hoàng vô cùng: “Lục Viêm ElhycS ca, Lục Viêm ca ca...”

“A! ”

Lục Viêm quần quai trên mặt đất, ngoài cơn đau thấu trời do cánh tay nổ tung, còn có sự đau đớn dày vò từ kịch độc và ám kinh bên trong, khiến hãn nước mắt ròng ròng, đau đến đập đầu xuống đất, khắp người co giật, hãn chưa bao giờ chịu đựng cảm giác thống khổ như vậy.

Linh hồn thể trong suốt cũng lập tức bay ra khỏi cơ thể Lục Viêm, toàn thể linh hồn đều mờ nhạt đi nhiều, mang vẻ cay đắng, cũng hoàn toàn không nghĩ đến hậu quả sẽ đến nghiêm trọng đến mức này.

“Ngô nha đầu, không cần lo lắng, ta sẽ chữa cho Viêm Nhi, hai cánh tay của hãn ta sẽ nối lại, cho dù phải trả bất cứ giá nào, ta cũng sẽ khiến hãn hồi phục như cũ.”

Linh hồn thể trong suốt thở dài.

“Hai vị trưởng lão, mau giết người kia đi!”

Ngô Thiển Nhi sắc mặt thịnh nộ, vội quay lại hô lớn.

Hai lão giả sắc mặt lạnh lùng, khoác trên mình trường bào xanh, chăm chú nhìn Giang Thạch, khi thấy Giang Thạch từ đông hoang tàn bò dậy, không chút do dự, hai bóng người lại biến thành hai đạo tàn ảnh đáng sợ, một lần nữa lao về phía Giang Thạch.

Ngay khi lao ra, hai người vỗ vào nhau rầm một tiếng, lực lượng kết hợp, bùng nổ ra một luồng sóng khí dao động còn khủng khiếp hơn, cùng ra tay, trực tiếp đánh về phía cơ thể Giang Thạch.

Một kích này trực tiếp thông hạ sát thủ!

Đây là bí quyết song kích mà hai người luyện tập bao năm.

Đối chưởng, có thể khuếch đại gấp đôi lực lượng hội tụ bên trong.

Nhìn hai vị trưởng lão lại một lần lao tới, ánh mắt Giang Thạch cũng chợt trở nên u ám đáng sợ, giống như một tôn Ma Thần kinh khủng đột nhiên thức tỉnh trong cơ thể.

“Thứ chết tiệt, chết hết cho ta!”

Giang Thạch gầm lên.

Ngay khoảnh khắc hai vị trưởng lão lao tới, thân thể của hắn đột nhiên bùng nổ, năng lượng lôi điện vô tận bùng chốc bùng nổ, cột sáng nối liền trời đất, hùng vĩ vô cùng.

Giống như một máy phát điện khổng lồ đột nhiên bùng nổ.

Rầm!

Vạn trượng lôi hải tức thì hiện ra, cuộn cuộn, nháy mắt nhấn chìm cả thiên địa.

Ngay cả thiên tượng cao vút cũng chợt thay đổi, mây đen cuộn cuộn, đen kịt, chấn động thiên địa, vang lên tiếng gầm gừ.

Một loạt tia thiên lôi càn kinh khủng hơn lập tức giáng xuống khu vực này này.

Thiên phú: Bôn Lôi!

Một kích này ngoài lôi điện do Giang Thạch dự trữ từ trước, còn có phần hấp thu từ công kích của linh hồn thể trong suốt, thậm chí còn có một phần do Huyền Cấp Công Pháp gây nên sự thay đổi của thiên tượng, mang theo lôi điện.

Tức thì!

Ánh sáng chói lòa bao trùm hoàn toàn, thiên địa sụp đổ, phát ra tiếng nổ bùng bùng, khắp nơi là lôi điện huỷ diệt, giống như thế giới tận thế.

Sắc mặt linh hồn thể trong suốt thay đổi, kinh hãi khó có thể tin.

“Năng lượng lôi điện? Hắn cũng có thể điều khiển lôi điện?”

Nhưng rất nhanh, linh hồn thể trong suốt lại kinh ngạc tròn to mắt.

Chỉ thấy trong biển lôi vô tận, Giang Thạch vung nắm đấm, ánh sáng lóa mắt, chợt xuất hiện hàng chục quyền ảnh lôi điện không lồ hùng vĩ đan xen, đổ ập xuống cơ thể của hai vị trưởng lão.

“Lôi Chấn Sơn Hà Quyền!”

Linh hồn thể trong suốt kinh hãi kêu lên.

Điều này không thể nào!

Rầm!

Tiếng nổ rền vang, khí thể huỷ diệt áp đảo.

Một lúc sau, không thể thấy gì cả.

Chỉ còn ánh sáng vô tận và lôi điện.

Đồng hoang tàn xung quanh đều tan biến thành bụi, vô số bụi đá cùng lôi điện bay ra khắp nơi.

Đầu óc linh hồn thể trong suốt lộn xộn, kinh hãi và hoang mang không cách nào che giấu được.

Một lúc lâu sau.

Cả thiên địa lại trở nên yên tĩnh.

Gió đêm gào thét, cương phong cuồng dã.

Trong bóng đêm mịt mù, một bóng người cao lớn, khôi ngô, cao tới trên 3 thước, kinh khủng yên lặng đứng sừng sững ở không xa, tóc đen xoã ra, mắt lạnh băng, khắp cơ thể quán quýt từng dòng lôi điện, cơ thể bốc khói xanh, phát ra khí thể kinh khủng bao trùm.

Chính là Giang Thạch!

Không xa chỗ hắn là hai lão giả trường bào xanh đã nằm thoi thóp trên đất, thân thể cháy đen, thậm chí không chịu nổi, phần lớn cơ thể đã cháy thành than đen, không thể giãy dụa.

Cảnh tượng này khiến linh hồn thể trong suốt, Ngô Thiên Nhi, Lục Viêm đều mở to mắt, đầy bàng hoàng.

Sao có thể thế?

“Tiểu thư mau chạy!”

Vị trưởng lão bị đánh nát thân thể, đau đớn gào lên, cho dù hai tay đã tàn phế, bả vai vỡ vụn, vẫn cắn răng chống đỡ vết thương, giận dữ bật lên từ mặt đất, ôm chặt Giang Thạch, cố ngăn cản.

Kết quả, ngay khi vừa lao ra, Giang Thạch đã giơ bàn tay không lồ ra, bắt chặt cổ hắn.

Như bóp cổ gà con.

“Thanh trưởng lão!”

Ngô Thiển Nhi kinh hãi thét lớn.

“Đi thôi, Ngô nha đầu mau chạy!”

Linh hồn thể trong suốt không dám chần chừ nữa, một tay túm lấy đồ đệ, một tay túm lấy Ngô Thiển Nhi, thân thể lướt đi, lại chạy nhanh ra xa.

“Huyết Quang Bạo Liệt!”

Vị trưởng lão bị Giang Thạch bóp cổ phát điên gầm lên, cả người giống như bị bơm phồng, phình to gấp 7, 8 lần.

Mắt Giang Thạch lạnh lẽo, thiên phú Thấu Thị ngay lập tức cảm nhận được nguy cơ, vung tay ném mạnh như một quả tên lửa.

Rầm!

Xa xa, đất rung núi chuyển, năng lượng bùng phát, ánh sáng lưu chuyển, như một quả đạn đạo nổ tung.

Kết cục vẫn không gây được chút thương tích gì cho Giang Thạch kể cả tự bạo.

Ngay lúc hắn phình to, Giang Thạch đã ném cơ thể hắn đi không biết bao xa.

“Giang Thạch, ngươi giết Thanh trưởng lão, Ngô gia ta đời đời kiếp kiếp không đội trời chung với ngươi.”

Chương 341: Giải Quyết! 2

Tiếng kêu thảm thiết của Ngô Thiển Nhi vọng lại từ phía xa.

“Thanh!”

Vị trưởng lão cháy đen phía sau cũng điên cuồng gầm lên, nhảy dựng lên từ dưới đất, toàn thân cũng nhanh chóng phồng to, hấp thụ kinh nghiệm tự bạo của Thanh trưởng lão, trước khi năng lượng kích phát đầy đủ đã đột nhiên phát nổ, rầm một tiếng, ngay giữa đường đã biến thành luồng năng lượng xung kích bạo liệt.

Giang Thạch vừa mới ném Thanh trưởng lão, lập tức bị nhấn chìm bởi luồng năng lượng đáng sợ này, lúc đó giống như bị dung nham nóng rực nuốt chửng.

Linh hồn thể trong suốt vừa bay nhanh, vừa quay lại nhìn.

Khi thấy ánh sáng tự bạo của trưởng lão Ngô gia nhấn chìm Giang Thạch, lập tức thở phào nhẹ nhõm, nhưng nhanh chóng kinh hãi mở to mắt.

Trong luồng sáng năng lượng hỗn độn, một bóng ma khổng lồ đáng sợ lại bước ra, mặc dù trên người có nhiều vết máu, nhưng vết thương liên tục nhấp nháy ánh sáng trắng.

Mỗi lần ánh sáng trắng lóe lên, vết thương liền khôi phục như cũ với tốc độ khó tin.

Không sao?

“Nhìn thấy toàn bộ thực lực của ta, các người vẫn muốn sống sót rời đi? Quá ngây thơ!”

Giọng Giang Thạch trầm thấp, khàn khàn nhưng đáng sợ.

Như một con quái thú thần bí.

Vụt!

Thân thể hắn lại biến mất.

Gần như trong nháy mắt, đã xuất hiện sau lưng linh hồn thể trong suốt.

Linh hồn thể trong suốt lập tức cảm nhận được khí thể kinh khủng vô biên, tức giận và bất lực, gầm lên, ném Lục Viêm và Ngô Thiên Nhi ra xa, thiêu đốt linh hồn, toả sáng kinh người, lao thẳng về Giang Thạch.

Hắn biết hôm nay hắn không thể thoát.

Đã không thể thoát, chỉ còn cách thiêu đốt linh hồn, giành lại cơ hội sống cho đồ đệ!

Thực lực Giang Thạch đã vượt ngoài dự tính của hắn.

Nếu ở đỉnh cao, Giang Thạch chỉ là sâu kiến trong mắt hắn!

Nhưng bây giờ Giang Thạch không khác gì bùa đòi mạng của sư đồ đệ hắn!

Nếu biết, hắn đã không để Lục Viêm chọc giận người này.

“Viêm Nhi, ngươi là đồ đệ khiến ta tự hào nhất, sư phụ đồng hành với ngươi lớn lên, nhìn ngươi trưởng thành, ngươi đạt thành tựu ngày nay, sư phụ rất hài lòng. Nhưng giờ sư phụ chỉ có thể đi cùng ngươi đến đây, đừng thất vọng, đừng đau buồn, cho dù cánh tay tan nát, vẫn có cơ hội nối lại, sư phụ tin sau biến cố lần này, ngươi nhất định sẽ chín chắn và mạnh mẽ hơn, Viêm Nhi, ngươi là niềm tự hào của sư phụ!”

Giọng nói già nua, khàn khàn từ miệng linh hồn thể trong suốt vang lên, toàn thân hắn cháy bùng bùng, ánh sáng rực rỡ,

như thăng hoa, hoàn toàn biến thành màu trắng.

Một khí thế kinh khủng không tưởng nổi bùng phát, cuộn cuộn dâng trào, chấn động thiên địa, giống như hàng chục ngọn núi lửa phun trào cùng một lúc.

“Sư phụ!”

Lục Viêm đột nhiên quay lại, giống như cảm nhận điều gì, gào thét bi thương.

Đôi mắt chột đỏ ngầu.

“Ngô nha đầu, mau đưa Lục Viêm đi đi, chạy tới Âm Nguyệt Sơn Mạch!”

Linh hồn trong suốt ra lệnh, giọng nói trầm trọng, toàn thân sáng chói, khí thế hủy diệt lao thẳng về phía Giang Thạch.

“Đại Bì Chương!”

“Sư phụ! Sư phụ!”

“Lục Viêm ca ca, mau chạy...”

“Giang Thạch, người giết sư phụ ta, ta nhất định không tha ngươi, ta nhất định không tha ngươi, ta sẽ giết cả nhà ngươi, Giang Thạch, ta nhất định không tha ngươi...”

Tiếng kêu thảm thiết của Lục Viêm vang khắp đêm tối, nhưng thân thể bị Ngô Thiên Nhi lôi đi chạy nhanh ra xa.

Rầm rầm rầm!

Sau lưng, thiên địa chuyển động dữ dội, tiếng nổ long trời lở đất, lôi điện và liệt hỏa bao trùm, khắp nơi là khí tức hủy diệt và sóng kinh chấn động kinh khủng.

Những chấn động kinh khủng này thu hút không ít cường giả chú ý, tất cả đều kinh ngạc nhìn về phía này.

Tuy nhiên!

Những sóng sung kích này không kéo dài quá lâu.

Khoảng hơn mười phút sau, lại có tiếng nổ lớn.

Mọi rung động đều tan biến.

Một linh hồn tan nát như nền tàn trong gió hung hãn nên trở lại chỗ cũ, nửa người đã vỡ vụn.

Nửa còn lại cũng mờ mờ ảo ảo, giống như chỉ cần một cơn gió cũng sẽ khiến nó tan tác hoàn toàn.

Cuối cùng, linh hồn thể trong suốt vẫn thất bại.

Trái lại, trên người Giang Thạch ngoài vết máu ở khoeo miệng ra thì không nhìn thấy bất kỳ vết thương nào.

Hơn nữa, hắn đang không ngừng vận chuyển thiên phú Quy Nguyên, một mảng ánh sáng trắng lóe lên, khiến cho những vết thương thể chất và linh hồn đang nhanh chóng phục hồi như cũ.

“Khụ khụ... người... người rút cuộc là quái vật gì?”

Linh hồn thể trong suốt khó nhọc lên tiếng.

Công kích linh hồn, vô hiệu!!

Người này cho dù bị thương nặng đến đâu cũng có thể lập tức hồi phục!

Làm sao có chuyện này?

Lần đầu tiên hắn cảm thấy một tia tuyệt vọng đối với Lục Viêm.

Đã chọc giận một tồn tại kinh khủng như vậy, nếu không có sự trợ giúp của người khác, Lục Viêm chắc chắn không thể chiến thắng!

“Xuống đất hỏi Diêm Vương đi.”

Giọng điệu Giang Thạch lạnh lùng, bước tới gần trước mặt linh hồn thể trong suốt, nói: “Tạm biệt, lão gia gia trong chiếc nhẫn! Đáng tiếc, dù là mở ngoại quái cũng không thể làm gì được ta!!”

Àm!

Đám ra một quyền, mang theo sức công kích linh hồn cường đại, trực tiếp đập mạnh vào linh hồn thể trong suốt, lập tức đánh tan linh hồn thể vốn đã mơ hồ ảm đạm.

Hóa thành vô số đốm lấp lánh rồi hoàn toàn tiêu tán trong thiên địa.

Sắc mặt Giang Thạch lạnh băng, liếc nhìn hướng hai người Lục Viêm đi xa, chân đạp mạnh xuống đất, vừa định trực tiếp đuổi theo, bỗng nhiên, trong lòng sinh cảm ứng, đột ngột quay đầu lại, chỉ thấy sau lưng có tiếng gió ù ù, tiếp đó ba bốn bóng người lao tới từ xa.

Mỗi người đều kinh ngạc, khó có thể tin được.

“Giang... Giang Tổng Quản?”

“Là các người.”

Giang Thạch bình tĩnh lên tiếng.

Quả nhiên là mấy vị trưởng lão quen biết của Hải Kinh Bang.

“Đây... đây là chuyện gì xảy ra vậy?”

Một vị trưởng lão kinh ngạc nói.

“Không có gì, chỉ là vài con chuột nhắt đến gây sự, bị ta giết chết rồi, còn hai tên đã chạy thoát, ta đang đuổi theo, thứ lỗi không thể tiếp đãi các vị, mong rằng các vị thông cảm.”

Giang Thạch điềm nhiên nói, xoay người biến mất trong nháy mắt.

Chương 342: Giải Quyết! 3

Ba vị trưởng lão nhìn nhau, chấn động trong lòng.

Vốn họ nghe thấy động tĩnh, vội vã chạy tới kiểm tra, còn tưởng là cường giả xa lạ nào, không ngờ lại là Giang Tổng Quản gần đây danh tiếng đang thịnh.

Làm sao có thể như vậy?

Thực lực thực sự của người này kinh khủng như vậy?

Khó trách bang chủ coi trọng người này như thế!

“Ngay cả khi đột phá Thánh Linh cũng không thể mạnh như thế a, ba động lúc này ít nhất tương đương với Thánh Linh ngũ, lục trọng thiên...”

Một trưởng lão lẩm bẩm.

...

Xa xa, trong bóng đêm vô tận.

Gió rít gào.

Ngô Thiên Nhi cũng Lục Viêm bị thương khắp người, hai người chạy trốn với tốc độ cực nhanh.

Trên mặt đầy vết máu, nước mắt.

Thảm thương tột cùng.

Chưa bao giờ họ trải qua thảm bại như thế này, chỉ cảm thấy tâm trạng rối bời, sợ hãi vô cùng, nào chỉ còn ý nghĩ duy nhất là chạy trốn.

Không dám dừng lại dù chỉ một chút.

Đôi mắt Lục Viêm mờ dần, đã bị tuyệt vọng bao trùm. Hai cánh tay tan nát, nội phủ vỡ vụn, căn cơ bị hao tổn nặng nề, độc tố tích tụ, toàn bộ công lực bây giờ chỉ còn một phần mười, thậm chí ngay cả vị sư phụ cường đại như vậy cũng bị giết.

Hắn chỉ cảm thấy con đường phía trước ảm đạm, không còn ý nghĩa sống.

Ngô Thiển Nhi cũng giống thế, đầu óc hỗn loạn, kinh hãi run rẩy, linh hồn như muốn xuất khiếu.

Từ nhỏ đến lớn, nàng chưa từng gặp phải đối thủ như vậy!

Gia tộc một mực thủ hộ nàng lớn lên, luôn luôn thỏa mãn bất kỳ nhu cầu nào của nàng, Thậm chí Thanh Trường Lão và Hải Trường Lão đối đãi nàng như chất nữ giờ đây đều chết thảm.

Trong một đêm mất đi hai người thân, nàng chỉ cảm thấy bầu trời đã sụp đổ.

Thêm vào đó, ý trung nhân của nàng bị thương rất nặng, khiến nàng càng thêm sợ hãi, tuyệt vọng.

“Lục Viêm ca ca, đừng sợ...”

Ngô Thiển Nhi nhìn thấy vẻ mặt mờ dần của Lục Viêm, như chết lặng, kêu khóc thảm thiết, vừa khóc vừa chạy thật nhanh.

Dọc đường, lá rụng rơi, máu thấm ướt mặt đất.

Nhưng cả hai đều không còn tâm trạng quan tâm.

Không biết đã trôi qua bao lâu.

Nhìn thấy vừa vượt qua đỉnh núi phía trước là có thể đến Âm Nguyệt Sơn Mạch.

Bỗng nhiên!

Mùi máu tươi nồng nặc lạnh lẽo đột ngột truyền xuống từ phía trên đầu họ, sau đó ổn định hạ xuống ngay phía trước, râm một tiếng, đại địa rung chuyển, gió thổi ù ù.

Đôi mắt Ngô Thiến Nhi kinh hoàng, thân hình nhỏ bé dừng lại, run rẩy, suýt ngã xuống đất.

Ma quỷ!

Tên quái vật kia đuổi tới rồi!

Chỉ thấy trước mặt họ, Giang Thạch sắc mặt lạnh lùng, thân thể to lớn, vẫn giữ nguyên chiều cao hơn 3 thước, da khắp người đỏ rực, nóng ran, bước chân giẫm lên đất làm đất bốc khói trắng.

“Tiểu nha đầu, chạy suốt thời gian dài như vậy chắc cũng mệt rồi chứ.”

“Đừng, đừng, van xin người...”

Ngô Thiến Nhi sợ hãi khóc lóc, vừa cõng Lục Viêm lùi lại, vừa van xin tha mạng.

Thân thể khổng lồ của Giang Thạch dần tiến lại gần trước mặt nàng, mang theo áp lực khổng lồ, nặng nề như một ngọn núi sừng sững dưới ánh trăng.

“Đừng? Ta cũng muốn đừng, nhưng tiếc thay, nhờ cô không nhờ tận gốc, tai họa vô cùng vô tận!”

Đôi mắt Giang Thạch nheo lại, khiến người ta sờn tóc gáy.

Xoẹt!

Một bàn tay khổng lồ đột ngột vớ ra, nắm chặt đầu Lục Viêm.

Lục Viêm cuối cùng cũng tỉnh lại khỏi trạng thái lơ đãng, ánh mắt kinh hoàng, nhìn bàn tay khổng lồ vớ tới, không thể chịu đựng thêm, đôi môi run rẩy.

“Đừng, tha ta, tha ta...”

Lục Viêm kinh hoàng cầu xin.

Giang Thạch cười khẩy.

Bùm!!

Máu bắn tung tóe.

Thi thể không đầu rơi xuống đất, vật vã vùng vẫy mấy cái rồi bất động.

“Lục Viêm ca ca!!”

Ngô Thiển Nhi kêu gào, ngã quỵ xuống đất, khóc lóc thảm thiết, tiếng khóc thảm thương, vô vãn ký ức đổ ập vào đầu nàng.

“Ta nhất định giết ngươi, Ngô gia chúng ta nhất định sẽ giết ngươi, Ngô gia sẽ không tha cho ngươi, dù ngươi là ai, Ngô gia nhất định...”

Bốp!

Giang Thạch vỗ ra một cái tát, máu bắn tung tóe, nửa hàm răng bay ra, đập mạnh xuống xa, ngũ quan vện vẹo.

Tiếp đó sắc mặt lạnh lùng, bước tới, một lần nữa túm lấy thân thể Ngô Thiển Nhi.

Ngô Thiển Nhi run rẩy, sợ hãi vô cùng, “Tha ta đi, đừng giết ta...”

Đôi mắt Giang Thạch sâu thẳm, nói, “Nói cho ta biết, Âm Nguyệt Sơn Mạch cuối cùng có bí mật gì? Lão già kia sao lại bảo các ngươi chạy về đó?”

“Ta nói, ta nói, Âm Nguyệt Sơn Mạch có truyền tống trận, có thể truyền tống đi.”

Ngô Thiển Nhi đáp lại kinh hãi.

“Truyền tổng trận?”

“Đúng vậy, do Lục Viêm ca ca bố trí từ trước.”

Ngô Thiển Nhi hoảng loạn đáp lại.

Giang Thạch nhíu mày, nhưng không dám nhẹ dạ tin tưởng, thay vào đó hắn lập tức thi triển Thánh Tâm Diệt Hồn Thuật mới dung hợp được của mình - Thôi Miên!

Tuy nhiên Ngô Thiển Nhi tu vi không yếu, linh hồn cường đại hơn người bình thường rất nhiều, muốn thôi miên đối phương khi còn tỉnh táo là điều không thể.

Giang Thạch trực tiếp vỗ thêm một chương, đập cho nàng ngất đi.

Lập tức công năng thôi miên bắt đầu nhanh chóng phát huy hiệu quả.

Tuy nhiên, sau khi Giang Thạch hỏi ra chi tiết, ánh mắt chợt lạnh đi, nhất thời sắc mặt trở nên lạnh lẽo.

“Tiện nhân này dám cài bẫy ta!”

Hắn định bóp nát cổ đối phương, nhưng đột nhiên cau mày dừng lại, sau đó ném thân thể nàng sang một bên, nhíu chặt lông mày, suy tư.

Theo ký ức của đối phương, Âm Nguyễn Sơn Mạch thực sự có truyền tổng tranh, điều đó không sai.

Tuy nhiên bên trong cũng là hang ổ yêu thú.

Bên trong là hang ổ của Xác Thối Kiến Ma.

Yêu thú Xác Thối Kiến Ma này cực kỳ đáng sợ, thường xuất hiện theo bầy, ít thì vài vạn con, nhiều thì vài chục vạn con, thậm chí cả triệu con.

Điều quan trọng hơn là loài Kiến Ma này không sợ dao kiếm, thủy hỏa, xông lên cắn xé không gì có thể ăn nổi, hơn

nữa rằng bọn nó còn chứa kịch độc, một số cá thể nổi bật còn có thể mọc cánh bay nhanh như chớp, ngay cả cường giả Thánh Linh thất bát trọng phản tổ cũng cực kỳ đau đầu nếu phải đối mặt với yêu thú này.

Chương 343: Giải Quyết! 4

Lý do Lục Viêm có thể bỏ qua bầy Xác Thối Kiến Ma là nhờ sự chỉ dẫn của linh hồn thể kia, pha chế một loại dược vật.

Loại dược vật này chính là khắc tinh của Xác Thối Kiến Ma, khiến chúng không dám lại gần hắn.

Chỉ như vậy hắn mới có thể đi sâu vào trong sơn mạch, bố trí truyền tông trận.

“Nói đến, linh hồn trong suốt kia thực sự rất mạnh, nếu không vì đề phòng hắn lúc nào cũng có thể ra tay với mình, ta còn muốn thu nạp hắn ở bên cạnh đây.”

Giang Thạch nghĩ thầm.

Hắn đã giết đồ đệ của đối phương, ngay cả khi giữ lại linh hồn kia, đối phương cũng không nhất định sẽ hết lòng truyền thụ kiến thức cho hắn, huống hồ bản thân hắn cũng có bí mật, việc giữ lại linh hồn kia cũng không có nhiều ích lợi gì.

Trái lại, truyền tông trận này có tác dụng không nhỏ với hắn.

Thỏ khôn vẫn còn có ba hang, huống hồ nhân loại?

Nếu giữ lại truyền tông trận này, sau này nếu gặp rắc rối gì không thể giải quyết, hắn cũng có thể lập tức rời đi.

Một lúc lâu sau, Giang Thạch suy nghĩ, đi đi lại lại ngay tại chỗ.

Cuối cùng, hắn dừng bước, quyết định giữ kín bí mật truyền tông trận này.

Đợi đến khi nào thực lực tăng lên, hoặc nghĩ ra cách đối phó với đám Xác Thối Kiến Ma, hắn sẽ vào sâu trong Sơn Mạch kiểm tra truyền tống trận.

Bỗng nhiên, Giang Thạch nhìn lại Ngô Thiển Nhi đang bất tỉnh, túm lấy nàng, dùng thôi miên xâm nhập vào não nàng, nhanh chóng xóa đi toàn bộ ký ức về truyền tống trận.

Làm xong tất cả, Giang Thạch xoa xoa trán, hồi sức một chút, sau đó xách thân thể Ngô Thiển Nhi rời khỏi nơi này ngay lập tức.

Lý do hắn để lại nữ tử này chứ không giết là để giao cho Viên Phúc Hải.

Ngô gia là gì, hắn không muốn biết, cũng không muốn tìm hiểu, nhưng giao nữ tử này cho Viên Phúc Hải, tự Viên Phúc Hải sẽ giúp hắn ngăn chặn mọi rắc rối.

Hơn nữa, đây chắn chắn là công trạng lớn!

Theo lời khai của đối phương, nữ tử này ngoài việc là người của Ngô gia còn liên quan đến nhóm người gây sự ở sông bạc lần trước.

Xuất phát từ một thế lực tên là 【Hương Thủ Giáo】 !

Trong thành oanh động khắp nơi.

không lâu sau khi Giang Thạch rời đi, lượng lớn nhân sĩ giang hồ và đệ tử Hải Kinh Bang nhanh chóng xuất hiện, bàn tán sôi nổi, sốt sắng, âm thanh chói tai.

Trong mắt mỗi người đều lộ vẻ kinh ngạc sâu sắc, nhìn về phía đông đảo nát hỗn loạn phía trước.

Sức phá hủy kinh khủng như thế này, rất khó xác định chính xác đó là cao thủ nào để lại.

Tổng đàn Hải Kinh Bang.

Ba vị trưởng lão gặp trước đó đã nhanh chóng quay lại, thuật lại chi tiết biến hiện Giang Thạch ban nãy cho Viên Phúc Hải.

“Bang chủ, thực lực của Giang Thạch thật là quá sâu, đêm nay thực lực bùng nổ của hắn khiến ngay cả chúng ta cũng phải rung mình, lai lịch của người này có lẽ không đơn giản như vậy, cẩn thận là gian tế của thế lực khác.”

Một lão nhân thay đổi sắc mặt, vội vàng nói.

“Đúng vậy, bang chủ.”

Hai người kia cũng lập tức đồng tình.

“Phải không?? Haha...”

Viên Phúc Hải cười lớn, âm thanh chói tai, cực kỳ vui vẻ, vang vọng khắp đại điện, khiến cả tòa đại điện rung động âm ầm.

Ba trưởng lão lập tức bối rối.

Đây là tình huống gì?

“Bang chủ?”

Một người tiếp tục không nhin được lên tiếng.

“Đủ rồi, mối lo của các người đều thừa thãi, thực lực của Giang Thạch, lão phu biết rõ từ đầu.”

Viên Phúc Hải vô cùng bá khí, tay vung lên, bình tĩnh nói, “Tất cả lui ra, đừng để bọn đạo chích Bạch Hà Bang lợi dụng tình thế hỗn loạn ám sát người của chúng ta.”

Ba người lập tức kinh hãi, trong lòng gợn sóng, vội cúi đầu tỏ vẻ tôn kính, lui ra ngoài.

Bang chủ đã biết từ trước sao?

Làm sao có thể như vậy?

“Giang tổng quản cầu kiến!”

Bỗng từ bên ngoài truyền đến tiếng hô.

“Cho hấn vào!”

Viên Phúc Hải bình thản nói.

Ba tên trưởng lão vừa mới đi ra ngoài được một chút, liền thấy Giang Thạch tiến lại từ xa, trên người đã thay bộ quần áo khác sạch sẽ, tay xách theo một nữ tử đang bất tỉnh.

Ba vị trưởng lão lập tức tỏ ra xấu hổ, liên tục mỉm cười.

“Giang tổng quản, người trở về nhanh như vậy.”

“Ừm, ba vị trưởng lão cũng rất nhanh.”

Giang Thạch bình thản đáp lại, gật đầu nhẹ.

“Khách khí khách khí, Giang Tổng Quản mau vào đi.”

Một trưởng lão nịnh nọt nói.

Giang Thạch gật đầu, xách Ngô Thiển Nhi đi vào trong đại điện.

Vừa bước vào, hấn nhìn thấy ở giữa chủ vị trong đại điện, Viên Phúc Hải ngồi cao cao, mình khoác trường bào vải lụa hoa văn rồng vàng, khuôn mặt tràn đầy râu quai nón, toàn thân phóng khoáng cùng bá khí vô song, đôi mắt sâu thẳm đen nhánh giống như vực sâu.

Ngay khi Giang Thạch vừa bước vào, ánh mắt Viên Phúc Hải đã lập tức rơi xuống người hấn, liên tục gật đầu.

“Tốt lắm, thật tốt, ngươi đã đột phá Thánh Linh rồi?”

Hấn trực tiếp hỏi.

“Nhờ hồng phúc của giáo chủ, thuộc hạ may mắn đột phá!”

Giang Thạch chấp tay.

“Xem ra lão phu quả thật không nhìn nhầm người.”

Mắt Viên Phúc Hải lộ ra nụ cười, đôi mắt sáng quắc đột nhiên rơi xuống trên người Ngô Thiên Nhi, nói, “Đây là ai? Đêm nay chuyện gì đã xảy ra?”

Giang Thạch lập tức thuật lại tất cả mọi chuyện đêm nay cho Viên Phúc Hải, cuối cùng nói ra mối quan hệ giữa nữ tử này và nhóm người lần trước.

“Hương Thủ Giáo?”

Mắt Viên Phúc Hải nheo lại, lóe lên sát khí lạnh lẽo, lạnh nhạt nói, “Quả nhiên là bọn chúng, lũ chuột nhắt này, chính là bọn chúng đang âm mưu phá hoại phía sau!”

Hắn nhìn Giang Thạch, lạnh lùng nói, “Hương Thủ Giáo là một thế lực tà đạo dưới quyền quản hạt của Tam Thập Lục Liên Minh chúng ta, không mấy tiếng tăm, vẫn luôn chỉ dám phát triển trong bóng tối, nói lung tung thánh mẫu giáng thế, người người bình đẳng, ai vào giáo đều là huynh đệ, đều là xương máu, nhưng thực chất chỉ là một ổ tà giáo, chục năm trước Tam Thập Lục Liên Minh từng đánh vào tổng bộ chính của Hương Thủ Giáo, chỉ để lại vài ba con chuột nhỏ thoát chết, không ngờ sau bao năm vẫn còn ẩn mình muốn phục hưng.”

“Thì ra là thế.”

Giang Thạch gật đầu.

Thời gian gần đây, Hải Kinh Bang thật sự quá hỗn loạn.

Khó trách trước đó Viên Phúc Hải lại giận dữ như thế!

Chương 344: Được Ban Thưởng Thánh Linh Đan! Đột Phá Thánh Linh Nhị Trọng! 1

“Vậy Ngô gia là gia tộc gì?”

Giang Thạch hỏi.

“Ngô gia...”

Ánh mắt Viên Phúc Hải sâu thẳm, nhìn nữ tử ngất xỉu dưới đất, đáp:

“Ngô gia không thuộc Tam Thập Lục Liên Minh, thậm chí cũng không thuộc bất cứ thế lực nào ở phía Nam. Gia tộc này rất cổ xưa, lão phu cũng không ngờ lại gặp được người của gia tộc này ở đây.”

“Rất cổ xưa ư?”

Giang Thạch nhướn mày, lộ vẻ trầm trọng.

“Đúng vậy, một trong ngũ đại gia tộc viễn cổ. Gia tộc này có lịch sử vô cùng cổ xưa, không biết cách nay bao nhiêu năm, so với bất kỳ môn phái nào cũng sâu hơn. Năm gia tộc thời viễn cổ, mỗi gia tộc đều bí ẩn khôn lường, huyết mạch của họ tinh túy hơn người thường không biết bao nhiêu. Sinh ra đã là thiên tài xuất chúng, chỉ là truyền nhân của ngũ đại gia tộc hiếm khi xuất hiện ở thế gian, ít nhất trong vài trăm năm trở lại đây hoàn toàn không có tin tức gì về họ. không ngờ... không ngờ bây giờ lại gặp được ở đây.”

“Vậy phải làm sao bây giờ?”

Giang Thạch hỏi.

“Đừng hoảng sợ, người không giết nàng, cho dù gia tộc của nàng truy cứu cũng chẳng làm gì được đâu. Huống hồ Tam Thập Lục Liên Minh của ta cũng đã tồn tại hàng ngàn năm, chúng ta đã hoài nghi về thực lực của ngũ đại gia tộc thời viễn cổ từ lâu, nếu Ngô gia thực sự muốn gây sự vì chuyện này, Tam Thập Lục Liên Minh sẽ không đứng nhìn đâu!”

Viên Phúc Hải nói.

Giang Thạch cau mày, trong lòng vẫn đang suy nghĩ.

Không hổ là một trong hậu cung của nhân vật chính.

Xuất thân của nữ tử này thật không đơn giản.

Nếu theo diễn biến bình thường, chắc chắn Lục Viêm sau này sẽ dần dựng màn “ba mươi năm Hà đông, ba mươi năm Hà Tây”.

Tiếc là đã bị hấn bóp chết rồi.

Nhân quả không lẽ sẽ quay ngược lại giáng xuống đầu mình?

Một áp lực không thể diễn tả lại xuất hiện trong lòng Giang Thạch.

“Giang Thạch, không cần lo lắng.”

Viên Phúc Hải nhìn thấu tâm tư Giang Thạch, thanh âm lạnh lùng, oai phong phóng khoáng:

“Ngô gia thì làm được gì? Nếu viễn cổ ngũ đại gia tộc thực sự mạnh đến thế, đã không để mặc Tam Thập Lục Liên Minh phát triển đến ngày nay. Cho đến bây giờ, cũng chưa thấy người của Ngô gia xuất hiện, đủ chứng minh rằng thực lực của viễn cổ ngũ đại gia tộc cũng không quá đáng kể. Người là Trời

Sinh Kim Cương, chỉ cần chăm chỉ tu luyện, sau này thành tựu không thể đo lường được, không cần quá coi trọng bọn họ.”

“Vâng, Bang chủ.”

Giang Thạch cúi đầu.

“Ừ, lần này người lập được công lớn, vạch trần sự tồn tại của Hương Thủ Giáo. Lão phu nhất định phải luận công hành thưởng, trước đó lão phu đã nói, trong Hải Kinh Bang của ta, miễn là người có thể làm lão phu hài lòng, muốn gì có đó, kể cả Thánh Linh Đan ta cũng có thể ban cho người. Giang Thạch, giờ lão phu ban thưởng người một viên Thánh Linh Đan, giúp người đột phá thêm một trọng thiên.”

Viên Phúc Hải thông thả nói.

“Bang chủ muốn tặng ta Thánh Linh Đan?”

Mắt Giang Thạch sáng lên, vui mừng hỏi.

“Không sai.”

Mặt Viên Phúc Hải hiện nụ cười:

“Bây giờ Hải Kinh Bang đang cần nhân tài, những trưởng lão, đường chủ, cường sự khác đều thiệt hại nặng nề, tài nguyên bị bọn tiểu nhân chiếm đoạt không ít. Lão phu ban cho người Thánh Linh Đan cũng là hy vọng người có thể giúp lão phu giảm bớt gánh nặng.”

“Vâng, Bang chủ.”

Giang Thạch cúi đầu.

“Ừ, cảm lấy đi.”

Viên Phúc Hải lấy ra một cái hộp vàng lớn bằng lòng bàn tay, vỗ nhẹ bay về phía Giang Thạch.

Giang Thạch tiếp nhận, mở ra xem.

Bên trong là một viên đan dược màu vàng, lớn bằng ngón tay cái, tròn vo, toả ra một loại khí tức thần bí.

Thánh Linh Đan!

Có được thứ này, hẳn sẽ sớm có thể bước vào cảnh giới Thánh Linh nhị trọng phản tổ!

“Đa tạ Bang chủ.”

“Đi đi, sớm luyện hóa viên Thánh Linh đan này, sau này còn nhiều nhiệm vụ khác đợi ngươi.”

Viên Phúc Hải nói.

“Thuộc hạ cáo lui.”

Giang Thạch cúi đầu, rời đi, trong lòng cuộn cuộn tâm tình.

Viên Phúc Hải đúng là sát tính mạnh một chút, nhưng đối đãi người mình đúng là không thể chê.

Trong đại điện, ngay sau khi Giang Thạch mới rời đi, ánh mắt Viên Phúc Hải lạnh lẽo đảo qua người Ngô Thiên Nhi nằm bất tỉnh trên đất:

“Người tới, mang đi, tra hỏi cho ra tổng bộ của Hương Thủ Giáo.”

“Vâng, Bang chủ!”

Mấy người mặc áo đen xuất hiện, mắt lạnh lẽo, túm Ngô Thiên Nhi đi, thân ảnh vút mất.

...

Nửa canh giờ sau.

Giang Thạch quay lại sông bạc Tam Phúc.

Chỉ thấy những người bị độc dược làm choáng váng tới qua, giờ đây đang được các đệ tử Hải Kinh Bang khăn trương

cứu chữa. Nhưng dù dùng phương pháp gì, tình trạng vẫn không thấy chuyển biến.

Người ngất ngưỡng chìm trong vô thức, kẻ tỉnh táo da mặt tái nhợt, hô hấp yếu ớt.

Dày đặc, sàn nhà ít nhất cũng gần trăm người, đều trong tình trạng đó.

“Giang tổng quản, người tới rồi. Tào chương quỹ không biết bị trúng loại nào đó, chúng ta đã dùng tất cả các phương pháp giải độc, kết quả vẫn thế này, thật quý dị!”

Một lão dược sư vội vã chạy tới, lo lắng nói.

“Ồ?”

Sắc mặt Giang Thạch hơi thay đổi, tự động đi tới, nhìn Tào chương quỹ nằm sấp xuống đất, nụ cười vẫn nở trên môi, đôi mắt nhắm nghiền. Tay Giang Thạch đặt lên cổ tay hắn.

Chỉ thấy nhịp tim Tào chương quỹ vẫn đập mạnh mẽ, hùng hậu. Chỉ xem mạch, có vẻ như hắn không hề bị thương tổn gì.

Hắn suy nghĩ một chút, trực tiếp điều động kinh khí cường đại đổ vào cơ thể Tào chương quỹ. Kinh khí trùng trùng tràn vào nhưng thân thể hắn không hề rung động, vẫn nở nụ cười, mí mắt nhắm nghiền.

“Kỳ quái!”

Giang Thạch cau mày thật chặt.

Loại khí độc gì mà quý dị như vậy?

“Giang Tổng Quản, sau khi ngài cầm xuống đám tặc nhân kia, có tìm ra được phương pháp giải độc trên người bọn họ không?”

Lão dược sư háo hức hỏi.

“Thực ra là không.”

Giang Thạch lắc đầu, âm thầm tiếc nuối.

Đáng lẽ nên giữ lại một mạng tra hỏi.

“Đưa họ về tổng bộ trước đã, nếu không được thì treo thông báo, hậu đãi mời danh y.”

Giang Thạch nói, đứng thẳng dậy.

Chương 345: Được Ban Thưởng Thánh Linh Đan! Đột Phá Thánh Linh Nhị Trọng! 2

“Vâng, Giang Tổng Quản.”

Lão dược sư cúi người đáp.

Tiếp đó, Giang Thạch trở về phòng.

Vừa vào phòng, hắn lập tức mở bảng thông tin, mắt hơi lóe lên.

“Đã mở khóa thiên phú mới?”

Chỉ thấy điểm danh vọng trên bảng điều khiển đã tăng vượt quá một vạn từ lúc nào, sau khi vượt cột mốc đó, thiên phú mới đã mở khóa.

Thiên phú: Ngụy trang.

Ngụy trang: Biến hoá đa dạng, dễ giả loạn chân.

Giang Thạch hơi nhướn mày, nhìn phần giải thích phía sau.

Có thể thay đổi ngoại hình?

Tâm trí hắn chuyển động, lập tức thử sử dụng thiên phú Ngụy Trang, đầu óc vội vàng nhớ lại hình dạng Tào chương quỹ trước đó. Chỉ thấy xương cốt trên người hắn bắt đầu biến đổi, kêu lên tiếng răng rắc, lúc lồm lúc lồi lên, đem lại cảm giác đau đớn khó tả.

Khoảng bảy tám giây.

Mọi biến đổi mới ngừng lại.

Giang Thạch mặt trắng bệch, thở hỗn hển, kinh hãi nhìn xuống cơ thể.

Chỉ thấy cơ thể hằn gầy hơn một vòng, cánh tay, lòng bàn tay hoàn toàn khác với trước, có lớp lông ngắn mọc ra, da nhẵn nhéo, không còn sức sống sung mãn như ban đầu!

Hắn vội từ giường nhảy xuống, đến trước tấm gương đồng, đôi mắt híp lại đánh giá bản thân.

Chỉ thấy hình ảnh trong gương đã không còn là bản thân.

Mà là... Tào chương quý!

“Biến hóa đa dạng, dĩ giả loạn chân...”

Giang Thạch kinh ngạc không thôi.

Lại có thể biến hóa phi thường đến thế!

Đây không phải là Thất Thập Nhị Biến phiên bản dị giới ư?

Về sau có thể nguy trang thành bất kỳ ai?

Hắn hít một hơi thật sâu, trong đầu lại hiện lên hình dạng cũ của bản thân. Xương cốt trên cơ thể lại kêu lên răng rắc, chịu một lần cảm giác đau đớn biến đổi tột cùng nữa nhưng hắn nhanh chóng trở lại hình dạng bình thường.

Nhìn hình ảnh trong gương, Giang Thạch không nhịn được cười lớn.

“Ha ha ha...”

Thiên phú này thật sự quá hữu dụng!

Hắn cứ thử nghiệm trong phòng khoảng mười phút mới thôi, lấy cái hộp vàng nhỏ từ trong ngực ra.

“Tốt, giờ thử đột phá cảnh giới lần thứ hai!”

Giang Thạch trầm nhủ.

...

Thời gian trôi qua.

Mạch nước ngầm nổi lên khắp nơi.

Toàn thành hỗn loạn.

Sự việc đêm qua khiến người trong Hải Kinh Bang kinh hãi, phía Bạch Hà Bang cũng hay tin, các cao tăng chấn động.

“Cái gì? Trong Hải Kinh Bang còn ẩn núp cao thủ lạ mặt?”

“Được cho là cảnh giới Thánh Linh lực trọng phản tổ?”

“Không hổ là Viên Phúc Hải, quả nhiên ẩn giấu thật sâu! không ngờ hắn đã chôn giấu một tấm át chủ bài như vậy!”

“Bao nhiêu cao thủ dưới trướng Viên Phúc Hải đều đã chết, hắn vẫn tiếc không lộ ra quân át chủ bài này, rốt cuộc là ai?”

“Tên hắn là Giang Thạch, lai lịch bí ẩn, có vẻ không phải người Đại Hoành mà từ hải ngoại đến.”

...

Tiếng bàn tán vang lên khắp nơi.

Cả Bạch Hà Bang bao trùm không khí nặng nề.

Nhiều trưởng lão, đường chủ triệu tập họp khẩn cấp.

Một nơi khác.

Sông Bạch Long bao la vô tận, sóng vỗ rì rào. Thuyền bè đi lại như núi lớn di động.

Trên một chiếc thuyền hàng, Bạch Hà Bang chủ Phong Thiên Liệt ngồi bất động, khuôn mặt vô cảm, hình thể to lớn, tĩnh tọa trên chiếc bồ đoàn, hai mắt nhắm nghiền.

Trước mặt hắn, hương trầm nhả khói trắng quyện quanh mùi thơm dịu nhẹ.

“Bang chủ, họ tới rồi.”

Một trưởng lão đẩy cửa bước vào, lên tiếng.

Đôi mắt Phong Thiên Liệt chợt mở ra, lãnh đạm nói:

“Cho họ vào.”

“Vâng, Bang chủ.”

Trưởng lão chấp tay lui ra.

Không lâu sau, từng bóng người cao to từ bên ngoài đi vào, mặc đủ loại trang phục, đeo nhiều kiểu mặt nạ, ánh mắt hoặc lạnh lẽo, hoặc u a,s, khí thế khác nhau, chiều cao khác nhau.

“Phong Bang chủ!”

Một người phát ra giọng khàn khàn.

“Mọi người, thời gian của Phong mỗi hạn hẹp, không muốn lãng phí thời gian, nói thẳng vào vấn đề luôn.”

Phong Thiên Liệt nhìn đám người, thanh âm lãnh đạm:

“Bạch Long Thành có vị trí địa lý cực kỳ trọng yếu, chắc các vị đều nhìn ra rồi. Ta biết Thanh Thành Môn không thể nuốt trọn Bạch Long thành, cũng chưa bao giờ có ý định đó. Sau khi Hải Kinh Bang diệt vong, toàn bộ thủy lợi, vận chuyển trong thành sẽ thuộc về Thanh Thành Môn. Còn những thứ khác, chúng ta không cần, tùy các vị phân chia. Đây là thiện chí của chúng ta, các vị cứ suy nghĩ, nếu đồng ý thì ở lại bàn bạc, còn không thì xin mời ra về.”

“Hả?”

Ai nãy đều nhíu mày, vô cùng bất ngờ.

“Các ngươi chỉ cần thủy lợi và vận chuyển, nhường hết các lợi ích khác cho chúng ta?”

Một người hỏi.

“Chúng ta sẽ hưởng chút ít thôi chứ không chiếm đoạt nhiều, các vị cứ yên tâm.”

Phong Thiên Liệt nhẹ nhàng nói.

“Vậy thì được, chúng ta đồng ý hợp tác.”

Một người đeo mặt nạ đầu trâu đỏ gật đầu.

“Chúng ta cũng đồng ý.”

“Phong Bang chủ nhượng bộ như vậy, chúng ta không lý do từ chối.”

“Viên Phúc Hải tàn nhẫn hiều chiến nhiều năm qua đã chọc giận không biết bao nhiêu người, đến lúc diệt trừ hắn rồi.”

“Mọi người cứ yên tâm, Kim Linh Môn ta đã thu xếp xong, không ai can thiệp được đâu. Viên Phúc Hải dĩ hạ phạm thượng, chạm tới lợi ích của quá nhiều người.”

Phong Thiên Liệt nói.

“Vậy thì tốt.”

Mọi người lại gật đầu.

...

Gió bão ập đến.

Bạch Long Thành lại bị cuốn vào mưa bão cuồng phong, tiếng u u dội vào tai, cuốn bay giấy tiền, vải trắng khắp nơi, bầu trời xám xịt.

“Sắp mưa rồi!”

“Thu dọn hàng hóa nhanh lên!”

Khắp thành náo nhiệt hẳn lên.

Trong đám đông ồn ào, một đám đệ tử Hải Kinh Bang nhanh chóng di chuyển trên đường phố, mặt mày u ám, xông tới các khu nhà ở.

Ban đầu người trong sân vẫn chưa biết chuyện gì, nhưng rất nhanh sắc mặt thay đổi. Chỉ nghe một trưởng lão Hải Kinh Bang gầm lên:

“Đám tàn dư Hương Thủ Giáo dám đối địch với Hải Kinh Bang ta, chó gà không tha!”

“A! “

Tiếng kêu thảm thiết lập tức vang lên trong sân.

Một trận đại chiến khốc liệt bùng nổ.

Bạch Long Thành lại rơi vào hỗn loạn.

Trong phòng.

Giang Thạch ngồi xếp bằng, thân hình bất động, khí tức khắp người cuộn cuộn như biển, bên trong cơ thể cũng là khí huyết sôi sục, Thánh Linh Đan đã bị nuốt vào bụng, hóa thành những luồng ánh sáng vàng rực rỡ lan tỏa khắp cơ thể.

Không hổ là Thánh Linh Đan.

Công hiệu thật mạnh.

Chương 346: Được Ban Thưởng Thánh Linh Đan! Đột Phá Thánh Linh Nhị Trọng! 3

Hoàn toàn khác với thiên địa nguyên khí mà hãn ngưng tụ để đột phá trước đây.

Loại đan dược này tự mang một cỗ lực lượng bí ẩn, khiến toàn bộ lực lượng của hãn phát sinh thuế biến, bên trong máu thịt tự động sinh sôi ra một loại vật chất màu đen.

Những vật chất này liên tục kết hợp và hòa quyện với lớp Thánh Mạng bên ngoài da, khiến lớp Thánh Mạng càng thêm mạnh mẽ và cứng rắn, toàn bộ khí thể trên người nhanh chóng tăng mạnh...

Sau vài giờ.

Một luồng khí thể cường hãn, cuồng dã không kiểm soát được đột ngột tỏa ra từ bên trong phòng.

Đôi mắt Giang Thạch nhắm chặt đột nhiên mở ra, bắn ra tinh quang, trên mặt hiện lên vẻ mừng như điên.

Xong rồi!

Thánh Linh nhị trọng phản tở!!

Hãn hít sâu một hơi, liên tục củng cố trạng thái, chỉ cảm thấy một luồng lực lượng kinh khủng trào dâng trong cơ thể, giống như mang theo một đầu cự long khổng lồ, so với lúc trước ít nhất mạnh hơn gấp đôi.

Một lúc lâu sau...

Hắn mới nhìn lại bảng điều khiển.

Tính Danh: Giang Thạch

Cảnh giới: Thánh Linh nhị trọng phản tổ

Công pháp: Cửu Cực Lôi Quang Tâm Pháp (Độ cửu trọng)

Võ kỹ: Phá Long Thương (Viên Mãn), Thân Pháp Như Hình Với Bóng (Viên mãn), Vũ Hoa Tật Thiên (Viên mãn), Hồn Nguyên Long Tượng công (Viên mãn), Vô Tướng Mê Ảnh (Viên mãn), Lân Lôi Bộ (Viên mãn), Đại Diệt Băng Thiên Thủ (Độ tam trọng), Huyền Băng Chỉ (Độ tam trọng), Tứ Tuyệt Phân Thân (Viên mãn), Tứ Tuyệt Thiên Sát công (Độ nhị trọng), Cửu Long Bá Ma Thủ (Độ nhất trọng), Thánh Tâm Diệt Hồn Thuật (Độ nhất trọng)

Thiên phú: Bách Lượng Long Tượng (7.690.000 cân), Ngô Đạo (Phân tích công pháp, Hợp nhất công pháp), Quy Nguyên (Tinh chế huyết mạch, Phục hồi thương thế), Vạn Độc Bất Xâm (Miễn dịch kịch độc, bỏ qua kịch độc, giải độc máu), Thấu Thị (bỏ qua ảo ảnh, tăng cao Trí tuệ, tăng cao Tinh thần), Bôn Lôi (Hấp thụ lôi điện, nắm giữ lôi điện), Phục Chế (sao chép siêu phẩm võ học, có xác suất sao chép được công pháp mạnh hơn), Ngụy Trang (Biến hóa đa dạng, dễ giả loạn chân)

Giá trị danh vọng: 700 (thu thập đủ 10000 giá trị danh vọng có thể mở khóa thêm thiên phú tiếp theo)

...

Toàn bộ lực lượng của cơ thể tăng lên đến gần 8 triệu cân!

Điều duy nhất đáng tiếc là

Trong suốt thời gian này, hắn không có thời gian để hợp nhất tâm pháp.

Vẫn là Cửu Cực Lôi Quang Tâm Pháp như trước.

Sự tình gần đây quá nhiều, không có thời gian để tu luyện và hợp nhất công pháp.

“Bây giờ ta ở cảnh giới Thánh Linh nhị trọng phản tổ, ít nhất tương đương với người bình thường ở cảnh giới Thánh Linh thất trọng phản tổ, có lẽ ta có thể thử vào trong Âm Nguyệt Sơn Mạch kia.”

Đôi mắt Giang Thạch lóe lên tia sáng kỳ dị.

Không cần vội với việc hợp nhất công pháp.

Chỗ sơn mạch đó bây giờ mới là thứ quan trọng nhất.

Người bình thường cũng nhìn ra Bạch Long thành càng ngày càng hỗn loạn.

Không biết tương lai ra sao, tốt nhất là chuẩn bị thêm một con đường lui cho mình, chần chẫn không thừa.

Nghĩ đến đây, Giang Thạch vù một cái, lập tức biến mất.

Vừa mới bước ra khỏi sông bạc Tam Phúc, lại thấy toàn bộ Bạch Long Thành náo động, xôn xao khắp nơi.

Viên Phúc Hải thật đúng là thủ đoạn lôi đình.

Nhanh như thế đã tìm ra chỗ ẩn náu của tàn dư Hương Thủ Giáo.

Rất nhiều cao thủ Hải Kinh Bang đang tàn sát tàn dư Hương Thủ Giáo khắp nơi.

Trong sự hỗn loạn vô tận, danh tiếng của hắn cũng đang nhanh chóng lan truyền.

Hầu như mọi người đều biết, Hương Thủ Giáo ngã xuống trong tay Giang Thạch hắn.

“Nanh vuốt này của Hải Kinh Bang thật kinh khủng, từ khi nắm quyền đến nay đã gây ra không biết bao nhiêu đại sự.”

“Ai bảo không phải, nhưng làm quá nhiều việc xấu, nhất định sẽ có quả báo.”

“Đáng thương Hương Thủ Giáo a, Hương Thủ Giáo chỉ muốn vì dân, chủ trương mọi người bình đẳng, có gì không tốt, Hải Kinh Bang áp bức quá đáng, hoàn toàn không coi chúng ta là người.”

“Huynh đệ nói nhỏ, tuyệt đối đừng để đám người Hải Kinh Bang nghe thấy.”

“Sợ cái gì, ta đã bị chúng ép đến mức nhà tan cửa nát, muốn giết thì cứ giết luôn đi.”

...

Đủ mọi thứ âm thanh không ngừng vang lên bên tai Giang Thạch, khiến hần nhú mảy.

“Danh tiếng của ta có vẻ như đã thời triệt để, dù sao ta cũng chưa bao giờ chủ động gây sự với ai, tất cả chỉ để tự vệ mà thôi.”

Sắc mặt Giang Thạch âm trầm, nhanh chóng không để ý nữa.

...

Nửa giờ sau.

Bên ngoài một sơn mạch u ám.

Thân ảnh Giang Thạch cuối cùng xuất hiện ở đây.

Nhìn ra xa, chỉ thấy toàn bộ lối vào sơn mạch cực kì hẹp, bên trong đầy bụi rậm, cả năm không thấy ánh nắng, nhìn một cái đã thấy tối om om, vô cùng u ám.

Nếu không phải Ngô Thiên Nhi nói ở đây có truyền tông trận, hẳn còn thật không dám tin ở đây thực sự tồn tại cơ duyên như vậy.

Giang Thạch đứng ở cửa vào sơn mạch, mắt dò xét, thiên phú Thấu Thị khởi động, hai con ngươi như biến thành kính hiển vi cao cấp, chỉ cảm thấy mọi bí mật trong sơn mạch đều hiện ra trước mắt.

Không còn bất kì bí mật nào.

Đột nhiên, đôi mắt hắn chợt đông cứng.

Chỉ thấy từng bụi rậm xuất hiện vô số con kiến kì lạ.

Những con kiến này khác với kiến thường, cực kì to lớn, mỗi con đều to bằng ngón tay cái, bề mặt đen thui, lóe ánh bóng của kim loại.

Một cái nhìn đã thấy vô biên, không biết có bao nhiêu mạng.

Trong vô số con kiến kì lạ này, thậm chí còn rất nhiều cá thể đã mọc ra cánh, có hai cánh, bốn cánh, sáu cánh, tám cánh...

“Xác Thối Kiến Ma.”

Sắc mặt Giang Thạch thoáng chuyển động.

Sau khi quan sát và cân nhắc trong chốc lát, thân ảnh hắn lóe lên, Lâm Lôi Bộ khởi động, hóa thành một đạo điện quang, trong chớp mắt đã lao tới.

Kết quả vừa tiến lại gần, vô số con Kiến Ma trong bụi rậm liền phát ra cảm ứng, vô cùng nhanh chóng, giống như hàng loạt tia chớp đen, trong nháy mắt bay ra, dày đặc, hướng về phía Giang Thạch.

Tốc độ thật quá nhanh.

Mặc dù Giang Thạch đã sớm chuẩn bị, nhưng vẫn bị tốc độ của đám Kiến Ma này làm giật mình.

Chương 347: Được Ban Thưởng Thánh Linh Đan! Đột Phá Thánh Linh Nhị Trọng! 4

Không chút nghĩ ngợi, thiên phú Kim Cương khởi động, Tứ Tuyệt Thiên Sát công, Cửu Long Phách Ma Thể, cơ thể lập tức phình to, y phục rách nát, đón gió mà lên, trực tiếp biến lớn thành cự nhân cao hơn 3 thước, toàn thân phát ra từng lớp ánh sáng màu đồng thau.

Rầm rầm rầm!

Một loạt Kiến Ma lao tới, đâm vào trên người hắn, trực tiếp phát ra loạt tiếng kim loại va chạm, trên người hắn lóe ra vô số tia lửa chói mắt.

Những con Kiến Ma này răng nhọn, khi lao tới, lập tức cuồng loạn cắn vào người hắn, vô số chất độc tràn vào cơ thể Giang Thạch.

Giang Thạch phát ra tiếng hừ lạnh, thân thể một bên vận dụng thiên phú Quy Nguyên phục hồi, một bên kích hoạt thiên phú Vạn Độc Bất Xâm, chỉ thấy ánh sáng trắng lóe lên trên người hắn, thương thể liên tục hồi phục, đồng thời một luồng sóng xung kích mạnh mẽ giống như gợn sóng lan tràn ra, khiến hàng loạt Kiến Ma rơi xuống đất, dày đặc bốc khói.

Chỉ có điều Kiến Ma rất dẻo dai, sau khi rơi xuống, rất nhanh lại lao lên, tiếp tục công kích Giang Thạch.

Thấy đám Kiến Ma này không thể làm gì được mình, Giang Thạch lập tức thở phào.

“Thánh Linh nhị trọng phản tổ thật mạnh, may mà ta cẩn trọng, không dám xông vào lúc trước, bằng không rắc rối lớn.”

Giang Thạch thầm nghĩ.

Trong mắt hần loé ánh sáng kỳ dị, đột nhiên lại dùng Luân Bộ, tiếp tục cuồng phóng về phía sâu trong sơn mạch, tốc độ nhanh chóng.

Vừa phóng ra, lập tức thêm nhiều Kiến Ma từ các góc và bụi rậm lao ra.

Giống như một trận thảm họa màu đen.

Vô số Kiến Ma đen thui, dày đặc, như sóng đen tràn lên.

Toàn bộ bầu trời bị nhuộm đen, lít nha lít nhít.

Giang Thạch hoàn toàn không thềm để ý, xông qua bầy Kiến Ma khổng lồ, một đường cuồng phóng về phía trước, khi thật sự không thể xông qua, lập tức kích hoạt thiên phú Luân Bộ.

Trong nháy mắt, lôi đình chớp lóe, nổi lên trời đất.

Một loạt tia sét dày cuộn cuộn tàn phá bừa bãi, lập tức đánh bay vô số Kiến Ma.

Rất nhiều Kiến Ma rơi xuống đất, bốc khói xanh.

Giang Thạch cứ một đường điên cuồng lao qua như vậy.

Khoảng 20 phút sau.

Cuối cùng cũng vào được sâu trong sơn mạch.

Một đồng đá trùng điệp nham nhở nằm trước mặt, trông có vẻ lộn xộn, giống như xếp chồng lên nhau lung tung.

Nhưng nhìn kỹ, lại thấy trên đồng đá khắc vô số phù văn kì lạ, dày đặc, cao thâm tối nghĩa, khiến người ta khó có thể nhìn rõ.

Sắc mặt Giang Thạch không đổi, im lặng nhìn đồng đá phía trước, lại tiến lên.

Vừa bước qua đồng đá, một thạch trận bí ẩn hiện ra trước mắt.

Toàn bộ thạch trận được ghép từ những phiến đá lớn khít khao, bố cục chặt chẽ, khắc rất nhiều phù chú, bốn phía dựng đứng hơn mười cột đá lớn.

Chỉ nhìn thoáng qua đã thấy một cỗ khí tức huyền bí tối nghĩa.

“Truyền tống trận, đây chính là truyền tống trận...”

Giang Thạch lẩm bẩm, đôi mắt thâm thúy đen ngòm, tiếp tục dò xét toàn bộ thạch trận.

Dưới sự dò xét của thiên phú Thấu Thị, đơn giản là không có gì có thể giấu qua mắt hắn.

Mỗi góc, mỗi cạnh của thạch trận đều đi vào tâm trí hắn.

Chỉ cảm thấy càng xem càng thấy quỷ dị.

Càng xem càng phức tạp.

Nhưng đột nhiên, đôi mắt hắn thoáng co lại, giống như phát hiện điều gì đó.

“Không ngờ, thật không ngờ, lão già chết tiệt nhà ngươi thật sự chưa hoàn toàn hồn phi phách tán, không hổ là lão gia gia trong chiếc nhẫn, thỏ khôn có ba hang, ngươi thật đúng là vận dụng lô hỏa thuần thanh.”

Giọng nói của Giang Thạch lạnh băng, trên người sóng gió âm âm.

Giống như nói chuyện với khoảng không trước mặt.

Truyền tống trận vẫn bình thường, không có gì bất thường.

Giống như tất cả đều là độc thoại của Giang Thạch.

“Sao? không chịu xuất hiện? Muốn ta tự mời người ra à?”

Sắc mặt Giang Thạch lạnh lẽo, tiếp tục nói.

Xoẹt!

Trên các cột đá lập tức phát ra từng làn sương trắng mờ ảo, từng đám phù chú chớp sáng, phát ra năng lượng kì bí mạnh mẽ.

Một bóng người trong suốt đột nhiên hiện ra trước mắt Giang Thạch, già nua, tàn tạ, khắp người phát ra khí tức yếu ớt.

Chính là linh hồn thể trong suốt trước đây!

Hắn vẫn chưa chết!

Hoặc là, hắn phân thành hai, một phần ẩn trong chiếc nhẫn của Lục Viêm, một phần vẫn ẩn náu tại đây, dưỡng thương.

“Có thể nói cho ta biết, người phát hiện ra ta bằng cách nào không?”

Linh hồn trong suốt già nua ảm đạm cất tiếng.

“Không thể!!”

Giọng Giang Thạch lạnh lùng, rất quả quyết.

Linh hồn thể trong suốt cười khỏ, nói: “Người trẻ tuổi, có vẻ giữa chúng ta không có thù oán gì quá sâu đi, người đã giết đồ đệ của ta, hủy mất một nửa linh hồn ta, không đủ giải tỏa lửa giận trong người à?”

Lời nói dừng lại, hắn nói tiếp: “Tha cho lão phu như thế nào? Ta có thể giúp người, lão phu không dám khoác lác,

nhưng ít nhất cũng sống đã hàng ngàn năm, ta có rất nhiều tri thức, công phu, nhân mạch, tất cả đều vô cùng có ích cho ngươi, giữ lại lão phu, có ý nghĩa hơn giết lão phu nhiều lắm.”

“Thật?”

Giang Thạch cau mày, nói: “Ngươi sẵn sàng giúp ta? Ta không quá tin tưởng ngươi!”

“Ngươi lo lắng ta sẽ trả thù cho đồ đệ của mình?”

Linh hồn trong suốt thở dài một hơi: “Nói thật với ngươi, trước đây lão phu thực sự đã nghĩ tới, thậm chí giận dữ muốn phanh thây ngươi ngàn đao trăm miếng, nhưng giờ ngươi tự mình tìm đến, đã khiến lão phu thay đổi ý định, giá trị của ngươi đối với ta còn cao hơn cả Lục Viêm, Lục Viêm đúng là đồ đệ của ta không sai, nhưng ta đã hy sinh một nửa linh hồn, không cần phải tiếp tục sai lầm, ngươi tha cho ta một lần, ta có thể từ bỏ mọi hận thù trước đây.”

Hắn còn quá nhiều đại sự chưa làm.

Còn quá nhiều hận thù chưa báo!

Hắn không muốn vì Lục Viêm mà chui đầu vào một con đường chỉ có thể đi đến chết!

Lục Viêm, chỉ là một đồ đệ trên đường nhân sinh của hắn!

Lúc trước hắn chia linh hồn làm hai tại đây, chính là lo sợ, sớm muộn gì cũng sẽ bị kẻ thù phát hiện, dẫn đến diệt vong.

Đây là lối thoát hắn đã chuẩn bị sẵn cho bản thân, Lục Viêm cũng không biết hắn còn có hậu chiêu này!

“Từ bỏ mọi hận thù? Nói dễ nghe quá.”

Giang Thạch ngữ điệu lạnh nhạt: “Nhưng làm sao để ta tin ngươi?”

Chương 348: Lai Lịch Của Linh Hồn Thể Trong Suốt! 1

Đối diện với câu hỏi của Giang Thạch, linh hồn thể trong suốt lập tức im lặng, bất động, có vẻ rơi vào trạng thái suy nghĩ.

Giữa hai người, gió thổi lồng lộng.

Sắc mặt Giang Thạch bình thản, vẫn nhìn chăm chăm vào linh hồn thể, nói: “Sao? không thể bảo đảm à?”

“Không! Đợi đã!”

Linh hồn thể trong suốt đột nhiên lại lên tiếng, ngừng đầu nhìn Giang Thạch: ”Ta có một bí pháp linh hồn, gọi là Khống Hồn Bí Pháp, có thể truyền thụ cho người, người chỉ cần tu luyện bí thuật này, sẽ có thể dựa vào nó để khống chế linh hồn của lão phu, như vậy sẽ không phải lo lắng lão phu sinh lòng phản kháng, thế nào?”

Giang Thạch cười lạnh: “Khống Hồn Bí Pháp? Nghe hay đấy, nhưng tiếc là quá rắc rối, ta vẫn chủ trương diệt trừ người, triệt để diệt trừ người mới là cách an toàn nhất.”

“Người trẻ tuổi sao cần lại như vậy? Lão phu đã nhượng bộ đến mức này rồi, hay là người vẫn không thấy thiện chí của lão phu?”

Linh hồn thể trong suốt vội vàng nói.

“Không thấy, lão quý, người làm mất quá nhiều thời gian của ta rồi, để ta đưa người lên đường thì tốt hơn.”

Giang Thạch lạnh nhạt nói, đi tới phía trước.

Trên người hắn phát ra áp lực cực kì kinh khủng, từ lỗ chân lông bắn ra từng đạo điện quang, bao phủ cơ thể hắn.

Sắc mặt linh hồn thể trong suốt lại thay đổi, vội nói: “Khoan đã, ta còn có cách khác.”

Sắc mặt Giang Thạch lạnh lẽo, ánh mắt nhìn về phía linh hồn thể trong suốt.

Sắc mặt linh hồn thể trong suốt nhanh chóng thay đổi, lưỡng lự, có vẻ đã đưa ra quyết định cực kì khó khăn: ”Ta có thể tặng một phần linh hồn bản nguyên cho ngươi, bây giờ ngươi nên yên tâm rồi chứ.”

Đối mặt với sự thúc ép của Giang Thạch, hắn đã hoàn toàn hết cách.

Nếu như lúc trước linh hồn hắn không chia làm hai, trên cơ sở sử dụng bí pháp cấm kỵ, hắn vẫn có thể chiến một trận với Giang Thạch, tuy không thể giết chết Giang Thạch nhưng giữ ở thế bất bại vẫn là chuyện nhỏ.

Nhưng hắn đã chia linh hồn ra làm hai để phòng kẻ thù phát hiện, khiến cho linh hồn vốn đã yếu lại càng yếu thêm.

Cho nên mới bị Giang Thạch tóm gọn, một nửa linh hồn trên người Lục Viêm bị ma diệt, một nửa linh hồn còn lại tự nhiên cũng không đủ lực lượng chống lại Giang Thạch.

“Linh hồn bản nguyên, tặng một nửa cho ta?”

Giang Thạch cau mày.

Linh hồn bản nguyên cực kì trọng yếu.

Tuỳ tiện tặng linh hồn bản nguyên cho người khác, tương đương trao sinh mệnh của mình cho người khác nắm.

“Ngươi thật sự muốn làm vậy?”

Giang Thạch cau mày.

“Lão phu còn có biện pháp nào khác?”

Linh hồn thể trong suốt cười khỏ.

“Nhưng vì sao ta vẫn có chút nghi ngờ ngươi?”

Giang Thạch cau mày.

Dù sao đây cũng là lão quỷ sống hàng ngàn năm, tính cách u ám, quỷ quyết, ai biết trong đầu hắn còn có bao nhiêu mưu kế xảo trá.

Nếu hắn còn giữ lại một tay, không phải nuôi cọng gây họa sao.

“Tiểu huynh đệ xin yên tâm, lão phu tuyệt đối không lừa gạt ngươi, hưởng hồ truyền tông trận ở đây vẫn chưa hoàn thành, vẫn còn thiếu một phần mới có thể hoàn chỉnh, nếu ngươi giết chết lão phu, truyền tông trận này không ai có thể sửa chữa.”

Linh hồn thể trong suốt vội vàng nói: “Hơn nữa trên người lão phu còn vô số bảo bối, công pháp, tri thức, tất cả đều là tài nguyên vô giá, dù chỉ lưu truyền chút chút là đủ gây chấn động nhất phương, nếu ngươi giết chết lão phu thì không được gì cả, mong thiếu hiệp suy nghĩ kỹ.”

Trong lòng hắn đã thực sự sợ rồi.

Người này sát tính quá nặng.

Động một cái là giết!

Đối đầu với loại người như vậy, tuyệt đối là ác mộng.

“Có thật không?”

Giang Thạch tiếp tục suy nghĩ, thi triển thiên phú Thấu Thị, ánh mắt trực tiếp nhìn về phía linh hồn thể.

Thật ra, bảo bối, công pháp, tri thức trên người lão già này đúng là tài nguyên vô giá không sai.

Chỉ cần nhìn cách hấn chỉ đạo Lục Viêm tránh đi đám Xác Thối Kiến Ma cũng đủ thấy một hai.

Quan trọng hơn!

Truyền tống trận phía trước vẫn chưa được xây dựng xong, nếu hấn giết chết lão già này thì không khác gì vác giỏ đựng nước đánh trống bỏ dờ.

Trong nháy mắt, trong lòng Giang Thạch nhanh chóng suy nghĩ.

“Được, trước tiên người giao nộp linh hồn bản nguyên, ta khuyên người một câu, tốt nhất đừng có đùa giỡn, thủ đoạn của ta người đã thấy, nếu ta phát hiện bất kỳ một chút gian trá nào, đừng trách tay ta vô tình.”

Giang Thạch lạnh lùng nói.

“Được.”

Linh hồn thể trong suốt âm thầm thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng thả lỏng, giơ tay lên, vỗ vào trán, lập tức kêu lên một tiếng, cả linh hồn thể một lần nữa trở nên u ám hơn nhiều, tiếp theo một đồ án tam giác quỷ dị từ trán hấn chậm rãi bay ra.

Trong đồ án thần bí này, rõ ràng có một nhân vật giống hệt linh hồn thể trong suốt, đang nhanh chóng bay về phía Giang Thạch.

Thiên phú thấu thị của Giang Thạch nhanh chóng triển khai, đáy mắt có vô số phù văn bay nhanh xoay chuyển, dày đặc, từ trên xuống dưới toàn bộ nhân vật trong suốt này đều hiện ra trong mắt hấn.

Sau khi không phát hiện bất kỳ bất thường nào, bàn tay vội vã nắm lấy, nhân vật trong suốt này bị hấn nắm gọn trong tay, ánh mắt lóe lên, quan sát kỹ càng, bỗng nhiên ngẩng đầu hỏi, “Ta phải bảo tồn thứ này thế nào?”

Linh hồn thể trong suốt đối diện lập tức cười khỏ một tiếng, nói ra: “Nếu ngươi đã từng tu luyện bí pháp tinh thần khác, nuốt nó vào là được, nếu không yên tâm, tìm một lọ ngọc nhỏ cất giữ cũng được.”

“Thế sao?”

Giang Thạch đáy mắt lóe lên.

Hơi không yên tâm, vẫn trực tiếp kích hoạt công kích tinh thần, nháy mắt tác dụng lên nhân vật trong suốt này.

“A!”

Khoảnh khắc tiếp theo, linh hồn thể trong suốt đối diện đột nhiên kêu lên tiếng thảm thiết, vô cùng đau đớn, lập tức ôm chặt đầu, sụp xuống đất, lóe lên tắt đi không ngừng.

“Nhanh dừng lại!”

Hắn vội vàng đau đớn kêu lên.

Giang Thạch lại dừng lại, nhìn về phía nhân vật trong suốt và linh hồn thể trong suốt đối diện, chỉ thấy cả hai giống như thật sự gắn kết sinh mệnh, một ảm đạm, bên còn lại cũng sẽ ảm đạm theo.

Chương 349: Lai Lịch Của Linh Hồn Thể Trong Suốt! 2

Hắn lập tức thả lỏng, lấy ra một lọ đan dược nhỏ từ trong ngực, nuốt hết đan dược bên trong, sau đó trực tiếp đặt nhân vật trong suốt vào bên trong.

“Nói đi, ngươi tên gì, lai lịch thể nào?”

Giang Thạch hỏi ra.

Linh hồn thể trong suốt lộ ra vẻ cay đắng, nói: “Lão phu tên Huyền Đạo Tử, nói ra chắc ngươi cũng chưa từng nghe nói tới, về lai lịch của lão phu, cách đây 3000 năm về trước, lão phu là tông chủ của Huyền Minh Tông trên lục địa, chỉ là sau đó bị đồ đệ phản bội, nhục thân bị ma diệt, chỉ còn sót lại một chút hồn phách, nhờ tu luyện công pháp hồn phách nên mới sống được đến bây giờ.”

“Huyền Đạo Tử? Huyền Minh Tông?”

Giang Thạch nhíu mày.

Quả thật hắn chưa hề nghe qua cái tên này!

“Ngươi tu luyện công pháp gì cường đại như vậy, thể mà có thể khiến hồn phách ngươi tồn tại nhiều năm như vậy?”

Giang Thạch hỏi.

“Gọi là Nguyên Hồn Chân Giải, nếu ngươi muốn, lão phu cũng có thể truyền thụ tất cả cho ngươi, thậm chí các công pháp khác của lão phu cũng có thể cho ngươi, thật không che giấu, ngoài các công pháp này ra, lão phu sinh thời còn chôn giấu một hang động chứa báu vật, bên trong cũng ẩn giấu vô

số thiên tài địa bảo, tất cả những thứ đó cũng có thể cho người.”

Huyền Đạo Tử tinh thần suy nhược nói.

Bây giờ hắn bị Giang Thạch khống chế, đã không còn hy vọng nào để lật ngược tình thế.

Giang Thạch có thể giết chết hắn bất cứ lúc nào.

Lúc này ngoài hợp tác ra, hắn đã không còn cách nào khác.

Hợp tác với Giang Thạch, vẫn còn cơ hội báo thù trong tương lai.

Nhưng nếu không hợp tác, ngay cả cơ hội mong manh này cũng sẽ không còn.

“Hang động chứa bảo vật.”

Đáy mắt Giang Thạch lóe lên tinh quang.

“Đúng vậy, lúc còn sống lão phu hành sự cẩn trọng, không bao giờ đặt trứng vào cùng một giỏ, cho nên ở Đại Hoành chi địa này mới để lại một hang động chứa tài vật, tài vật bên trong có thể đảm bảo lúc lão phu lâm vào hoạn nạn cũng có thể dựa vào đó mà quật khởi.”

Huyền Đạo Tử nói ra.

“Thú vị đấy, người cẩn thận như vậy sao vẫn rơi vào hoàn cảnh như thế này?”

Giang Thạch lộ vẻ tò mò, nói: “Kẻ phản bội người cuối cùng là ai?”

“Hắn?”

Trong ánh mắt Huyền Đạo Tử lập tức hiện lên vẻ căm hận và dữ tợn, nói: “Hắn là con rể của ta, tên Dương Diệu Thiên!”

“Dương Diệu Thiên?”

Lại một cái tên mới xuất hiện trong đầu Giang Thạch.

Giang Thạch không động dậy, tiếp tục nhìn Huyền Đạo Tử.

Chỉ nghe Huyền Đạo Tử oán hận nói: “Tất cả đều tại lão phu, lúc đó lão phu vừa mới được bộ công pháp Nguyên Hồn Chân Giải này, toàn bộ tinh thần đều bị môn công pháp này hấp dẫn, mới không hay biết gian tế con rẻ của ta dần thâm tóm quyền lực, hãm thủ đoạn âm hiểm, mưu kế cực cao, một mặt liên tục nịnh hót ta, mặt khác lại đem đủ loại bảo vật thiên địa quý hiếm tặng cho ta, để thu lấy lòng tin của ta, thậm chí còn lợi dụng nữ nhi ta để đánh động nhu tình trong lòng ta, ta vô tình bị hãm ru ngủ, dần dần mất đi cảnh giác, buông bỏ quyền lực trong tay, cho phép hãm tham gia nhiều đại sự hạch tâm của tông môn.

Nhưng ta đâu ngờ, lão thị vệ của ta đều bị hãm bí mật thanh lọc trong thời gian này, không những thế, còn trong ngày ta bế quan, bỗng chốc trúng phải kịch độc quỷ dị, nháy mắt huyết khí nghịch lưu, thể xác sụp đổ, lúc này ta mới nhìn thấu thật diện mục của hãm.

Hãm dẫn đầu cao thủ trong tông môn vây công, ta gắng sức giết ra khỏi vòng vây, nhưng sau đó lại bị hãm uy hiếp nữ nhi ta buộc ta xuất hiện, cuối cùng ta vẫn không thoát khỏi thủ đoạn độc ác của hãm, không chỉ ta mà ngay cả nữ nhi ta cũng bị hãm giết chết trước mặt ta

Lão phu hối hận vô cùng!

Lúc đầu, ta chỉ muốn bắt chấp tất cả để giết chết tên súc sinh đó, nhưng ta bị trúng độc, thể xác ngày càng tan rã, cuối cùng hoàn toàn tan thành cát bụi!

Tuy nhiên, trời không tuyệt đường người, sau khi thân thể ta tan rã, tên súc sinh đó tưởng rằng hãm đã chết hãm, nhưng

không ngờ hai trăm năm sau, linh hồn ta lại dần dần tụ lại, sống lại một lần nữa.

Lúc đó, ngay cả bản thân lão phu cũng không ngờ rằng lại có một ngày linh hồn ta có thể tái hợp!

Sau đó, lão phu đã suy nghĩ kỹ, đây hẳn là ảo diệu của [Nguyên Hồn Chân Giải], trong quá trình tham ngộ vô số năm, ta vẫn thuận lợi nhập môn [Nguyên Hồn Chân Giải], lúc này mới có thể bảo trụ linh hồn ta bất tử.”

Huyền Đạo Tử nói một hơi rất nhiều chuyện, ánh mắt đầy cảm hận, khiến người nghe xong khỏi thở dài.

Giang Thạch lại càng cảm thấy quý dị.

Bởi vì nghe lời kể của Huyền Đạo Tử, hắn càng ngày càng cảm thấy có một cảm giác quen thuộc.

Tình tiết này giống như những bộ phim truyền hình mà hắn đã xem trong kiếp trước.

Chẳng phải là mô bản Nhậm Ngã Hành bị Đông Phương Bất Bại giam cầm như vậy sao?

Khác biệt duy nhất là đông Phương Bất Bại không giết Nhậm Ngã Hành, nhưng con rết của Huyền Đạo Tử lại giết chết hắn, và cũng giết chết nữ nhi của Huyền Đạo Tử.

Điều này không thể không nói, con rết của Huyền Đạo Tử rất tàn nhẫn.

“Có nghĩa là [Nguyên Hồn Chân Giải] có thể khiến linh hồn bất tử sao?”

Giang Thạch hỏi.

“Có lẽ là như vậy, nếu không thì lão già ta cũng không thể giải thích được tại sao linh hồn của ta lại có thể tồn tại cho đến ngày nay.”

Huyền Đạo Tử nói.

Giang Thạch gật đầu, nói: “Đem [Nguyên Hồn Chân Giải] nói cho ta.”

“Được, bất cứ thứ gì người muốn, ta đều có thể cho người, ta chỉ có một yêu cầu, đó là nếu có có thể gặp tên nghiệt súc Dương Diệu Thiên kia, khi người có thể, hãy giúp ta cầm xuống người này, ta hận không thể ăn thịt hắn, uống máu hắn!”

Huyền Đạo Tử cắn răng cắn hận nói.

Hắn chịu đựng nỗi nhục nhã, thậm chí sẵn sàng giao linh hồn bản nguyên cho Giang Thạch cũng phải vì hắn sợ chết, dĩ nhiên cũng không phải vì bản thân, tất cả đều là vì báo thù!

Chương 350: Lai Lịch Của Linh Hồn Thể Trong Suốt! 3

Chỉ có sống sót, mới có hy vọng báo thù.

“Được rồi, chuyện này không thành vấn đề, đợi ta có thực lực tuyệt đối, tự nhiên sẽ giúp ngươi báo thù.”

Giang Thạch bình tĩnh mở lời.

Những việc có thể làm được mà không ảnh hưởng quá nhiều, hẳn thường sẽ không từ chối.

“Vậy thì tốt, tiểu huynh đệ hãy tập trung tinh thần, lắng nghe cẩn thận...”

Huyền Đạo Tử lập tức cất tiếng.

Một trận âm thanh ảo diệu tối nghĩa bắt đầu phát ra từ miệng hắn, thần bí khó lường, chứa đựng vô số đạo lý, mỗi một chữ nghe trong đầu chỉ cảm thấy cao thâm khó hiểu, cần phải vận dụng tinh rất nhiều tinh thần lực mới có thể nhớ được.

Giang Thạch không động đậy, lặng lẽ lắng nghe.

Khoảng nửa canh giờ sau.

Mọi thứ mới cuối cùng cũng dừng lại.

“Được rồi, đây đều là nội dung của [Nguyên Hồn Chân Giải].”

Huyền Đạo Tử nói với vẻ mệt mỏi.

Dường như việc đọc thuộc lòng [Nguyên Hồn Chân Giải] cũng tiêu tốn rất nhiều linh hồn lực của hắn.

“Ta còn có vài câu hỏi...”

Sau khi nghe xong một lần, Giang Thạch lập tức cẩn thận đưa ra nghi vấn.

Huyền Đạo Tử giải thích từng câu một.

Thêm hai mươi phút nữa trôi qua.

“Đúng, người nói cái hang động cất giấu bảo vật kia ở đâu?”

Giang Thạch hỏi.

“Không ở khu vực này, mà ở vị trí Trung Châu Đại Hoành, chỗ truyền tống trận này cũng không phải thông đến Trung Châu Đại Hoành, muốn đến đó, cần phải xây dựng một đại trận khác.”

Huyền Đạo Tử nói.

“Trung Châu Đại Hoành?”

“Đúng vậy, cương vực Đại Hoành, vô biên vô tận, vô cùng rộng lớn, người thường cả đời cũng khó đi hết, khu vực này chính là địa bàn của 【Tam Thập Lục Liên Minh】.”

Huyền Đạo Tử nói tiếp : “Khi lão phu chưa ngã xuống thì 【Tam Thập Lục Liên Minh】 vẫn chưa được chính thức thành lập, chỉ là ba mươi sáu môn phái này phần lớn đã suy tàn, sau khi phu ngã xuống mấy trăm năm, bọn họ mới bắt đầu ký kết hiệp ước, liên minh với nhau.”

“Ra vậy.”

Giang Thạch mở lời.

Giang Thạch trầm nghĩ, tên này đúng là một hóa thạch sống.

Ba nghìn năm tuổi, thực sự là hiếm gặp.

“Đúng, làm sao ngươi biết con rể của ngươi còn không chết già?”

Giang Thạch hỏi.

Nếu đối phương đã chết, tất cả mọi hận thù này chẳng phải đều tan thành mây khói rồi sao.

“Không, hẳn nhất định sẽ không chết già, khi ta bị ám toán, hẳn đã đạt đến Huyết Đan cảnh đỉnh cao, cường giả Huyết Đan, thọ nguyên hai nghìn năm, hơn nữa hẳn nắm quyền kiểm soát 【Huyền Minh Tông】, nhất định sẽ sử dụng vô số tài nguyên của 【Huyền Minh Tông】 để tu luyện, với thiên phú của hẳn, nhiều khả năng đã phá vỡ cảnh giới Huyết Đan, chính thức bước vào cảnh giới Niết Bàn, sống qua ba nghìn năm là chuyện dễ dàng.”

Huyền Đạo Tử đáp lại.

“Ồ? Huyết Đan? Niết Bàn?”

Ánh mắt Giang Thạch lóe sáng.

Những thứ này chẳng phải đều là cảnh giới sau Thánh Linh sao?

“Thánh Linh cửu trọng phản tổ về sau, huyết mạch sẽ vô cùng tinh thuần, lúc này phải thử nghiệm dung hợp lực lượng và huyết mạch, một khi dung hợp thành công, sẽ ngưng tụ thành một viên Huyết Đan trong cơ thể, loại lực lượng của viên Huyết Đan này cực kỳ thuần khiết, vô cùng thâm hậu, so với lực lượng cảnh giới Thánh Linh mạnh hơn không biết bao nhiêu lần.”

Huyền Đạo Tử giải thích.

“Có nghĩa là trước đây ngươi cũng là cường giả Huyết Đan hoặc Niết Bàn?”

“Đúng vậy, ta lúc đó, vừa mới đạt đến cảnh giới Niết Bàn nhị trọng thiên.”

Huyền Đạo Tử đáp lại.

Giang Thạch khẽ gật đầu.

Mạnh như bang chủ Viên Phúc Hải của Hải Kinh Bang cũng chưa chắc là cường giả Huyết Đan.

Kết quả lão giả này lại đạt đến Niết Bàn nhị trọng thiên!

Chẳng phải là nói trạng thái đỉnh cao của hắn, có thể tùy ý quét sạch Hải Kinh Bang?

Không!

Kể cả Kim Linh Môn cũng chưa chắc là đối thủ của hắn.

“Tòa trận pháp này cần phải hoàn thiện như thế nào? Còn nữa, người nói tòa trận pháp này không thể thông đến hang động cất giấu bảo vật, vậy nó có thể thông đến đâu?”

Giang Thạch hỏi.

“Đạo trận pháp này còn thiếu hai đoạn gấp khúc mới có thể hoàn toàn hoàn thiện, thứ hai, sau khi hoàn thiện, tòa trận pháp này cũng chỉ có thể thông đến 【Kỳ Lân Thành】 cách đây ba ngàn dặm, Kỳ Lân Thành cũng là một trong mười tám thành trực thuộc của 【Tam Thập Lục Liên Minh】, khác biệt là, không thuộc sự quản hạt của Kim Linh Môn và Thanh Thành Môn, mà là hai môn phái khác của 【Tam Thập Lục Liên Minh】, ta dự định ở đó tái kiến một tòa đại trận, như vậy mới có thể đi đến Trung Châu.”

Huyền Đạo Tử nói.

“Cách đây ba ngàn dặm?”

Giang Thạch thâm kinh ngạc, nói, “Cách xa như vậy vẫn chưa ra khỏi phạm vi quản hạt của 【Tam Thập Lục Liên

Minh】 sao?”

“Đúng vậy, trước đó ta đã nói qua, toàn bộ cương vực Đại Hoang rộng lớn, có thể nói là vô biên vô tận.”

Huyền Đạo Tử cười khỏ.

Trong đầu Giang Thạch nhanh chóng chuyển động, lần nữa có một nhận thức mới về thế giới này.

“Được rồi, trước tiên hãy dạy ta cách hoàn thiện tòa trận pháp này này.”

Giang Thạch lên tiếng.

Dù thế nào đi nữa, trước tiên phải hoàn thiện nơi ẩn thân này đã rồi nói sau.

Như vậy, hẳn có thể rời đi bất cứ lúc nào.

“Vật liệu để hoàn thiện tòa trận pháp này còn thiếu hai loại là Dương Viêm Thạch và Âm Hải San Hô, thu thập đủ hai loại vật liệu này là được.”

Huyền Đạo Tử đáp lại.

“Còn cần thu thập vật liệu nữa sao?”

Giang Thạch cau mày.

Phức tạp như vậy?

“Đúng vậy.”

Huyền Đạo Tử bất đắc dĩ nói.

“Được rồi, thu thập thì thu thập.”

Giang Thạch trầm giọng gật đầu.

Dù sao lần này hẳn cũng không lỗ.

Bỗng nhiên, hắn lại nhìn về phía Huyền Đạo Tử, nói, “Người rời đi cùng ta như thế nào? Cũng chọn cách ký sinh

trong nhần sao?”

Chương 351: Lai Lịch Của Linh Hồn Thể Trong Suốt! 4

“Đúng vậy, ta đã chuẩn bị trước một chiếc dưỡng hồn giới chỉ.”

Huyền Đạo Tử lên tiếng, lực lượng linh hồn thể trong suốt lập tức hóa thành một luồng ánh sáng xông vào một bên đá vụn, không lâu sau, một chiếc giới chỉ màu đen đã xuất hiện giữa không trung, bay về phía Giang Thạch.

Ánh mắt Giang Thạch lóe lên, một tay liền nắm lấy chiếc giới chỉ có hình dạng cổ kính này.

Ai mà ngờ được, có một ngày, hắn cũng trở thành một “lão gia gia” lưu phái!

Tuy nhiên!

“Lão gia gia” của hắn và những “lão gia gia” khác thì khác nhau!

“Lão gia gia” trong chiếc nhẫn của hắn, nói trắng ra, chỉ là một con rối của hắn mà thôi.

Giang Thạch nở một nụ cười, thân hình lóe lên, trong nháy mắt biến mất khỏi nơi này.

Không lâu sau.

Giang Thạch lại trở về Bạch Long Thành.

Thành trì vẫn nhộn nhịp như cũ, hỗn loạn, đánh nhau, không có chút yên tĩnh nào.

Nhưng hắn không dừng lại, đi thẳng đến một sản nghiệp thuộc quyền quản lý của mình.

“Giang Tổng quản, ngài đã đến.”

Người trông coi cửa hàng là một nam tử trung niên trông có vẻ phúc hậu, khi nhìn thấy hắn đến, sắc mặt thay đổi, vội vàng nở nụ cười nịnh nọt, nhanh chóng đón tiếp.

“Giúp ta xem xem nơi này của người có Dương Viêm Thạch và Âm Hải San Hô không?”

Giang Thạch hỏi.

“Vâng, ngài cứ ngồi đợi, thuộc hạ sẽ đi xem ngay.”

Chưởng quỹ vội vàng lên tiếng, nhanh chóng lui xuống.

Chẳng mấy chốc.

Chưởng quỹ sắc mặt trắng bệch, vội vàng lau mồ hôi trên trán, lại đi ra, lo lắng nói: “Giang Tổng quản, lô Dương Viêm Thạch cuối cùng của chúng ta đã bị Bạch Hà Bang cướp đi cách đây nửa tháng, chỉ còn lại nửa khối Âm Hải San Hô.”

“Bị cướp rồi?”

Giang Thạch cau mày.

“Vâng, Bạch Hà Bang gần đây như chó điên vậy”

“Biết rồi, lấy Âm Hải San Hô cho ta.”

Giang Thạch lạnh lùng nói.

Chưởng quỹ lập tức vẫy tay, sai người mang đến một khối san hô màu xanh đậm quý dị, đang tỏa ra một luồng hàn khí, giống như một khối băng khổng lồ.

Giang Thạch ngắm nghía kỹ lưỡng, đột nhiên hỏi: “Vậy Dương Viêm Thạch còn ở đâu có nữa không?”

“Dương Viêm Thạch vốn đã rất hiếm, hoàn cảnh khai thác vô cùng khắc nghiệt, chỉ thỉnh thoảng mới có một khối lưu thông trên thị trường, chần chần chần chần cả Bạch Long Thành này đều rất khó tìm thấy, nhưng thuộc hạ nhất định sẽ giúp Tổng quản chú ý, bất cứ khi nào có tin tức, thuộc hạ sẽ báo cáo ngay.”

Chưởng quỹ biến đổi sắc mặt, căng thẳng nói.

“Có nghĩa là lô cuối cùng cũng đã rơi vào tay Bạch Hà bang?”

Giang Thạch mặt tối sầm.

“Chần chần chần chần là vậy.”

Chưởng quỹ lo lắng nói.

Trong lòng Giang Thạch bỗng nổi sóng.

Chết tiệt!

Bạch Hà Bang xem ra thực sự muốn ăn thua đủ với Hải Kinh bang.

“Chú ý tung tích thứ này cho ta, thứ này vô cùng quan trọng đối với ta, nhất định phải tìm cho ra.”

Giang Thạch trầm giọng nói.

“Vâng, Giang Tổng quản.”

Chưởng quỹ vội vàng đáp.

Cuối cùng Giang Thạch cau mày, cầm theo nửa khối Âm Hải San Hô nhanh chóng rời khỏi đây.

Chẳng mấy chốc, hắn lại trở về chỗ ở của mình.

Nhớ lại tình hình hỗn loạn gần đây trong thành và sự điên cuồng của Bạch Hà Bang trong thời gian gần đây, một áp lực vô hình lại xuất hiện trong lòng hắn.

“Không được, thực lực của ta vẫn còn quá yếu, trong cuộc chiến giữa hai bang phái, e rằng vẫn chưa đủ xem.”

Giang Thạch mở bảng điều khiển, xem xét.

Bây giờ thứ dễ đề thăng thực lực nhất của hắn có lẽ là Tứ Tuyệt Thiên Sát Công!

Tiếp theo là Cửu Long Phách Ma Thể.

“Trước tiên tu luyện Tứ Tuyệt Thiên Sát Công đến viên mãn, đợi đến khi viên mãn, thử dung hợp vào Cửu Long Phách Ma Thể, như vậy, Cửu Long Phách Ma Thể hắn có thể lên một tầm cao mới.”

Giang Thạch suy nghĩ trong lòng, ngay lập tức bắt đầu bế quan khổ tu.

Lần này.

Lại là ba ngày trôi qua.

Tuy nhiên, vào ngày thứ tư, hắn phải bắt đắ dĩ xuất quan.

Lý do không gì khác.

Viên Phúc Hải chính thức triệu tập, muốn giao nhiệm vụ cho hắn.

Tổng bộ Hải Kinh bang.

Trong đại điện rộng lớn.

“Không tệ, tinh thần khí huyết đều rực rỡ hẳn lên, người quả nhiên đã đột phá thành công.”

Viên Phúc Hải cảm thán nói.

Trời Sinh Kim Cương, thật đúng là đáng sợ!

Nếu là người bình thường, cho dù có Thánh Linh Đan, cũng chưa chắc có thể đột phá cảnh giới, vẫn tồn tại xác suất thất bại rất lớn.

Nhưng tất cả những điều đó đối với Giang Thạch đều không đáng kể.

“Giang Thạch, cầm lấy.”

Viên Phúc Hải vẫy tay một cái, một tấm ngọc phiến màu tím đen lập tức bay về phía Giang Thạch, bình thần nói: “Tổng bộ Hương Thủ Giáo đã bị lão phu đánh tan, nhưng vẫn còn một số cường giả cốt cán trốn thoát, ta nghi ngờ trong thành có thế lực khác cấu kết với họ, nhưng bây giờ ta phải toàn tâm đối phó với Bạch Hà Bang, không có thời gian truy lùng đám người đó nữa, vì vậy giao cho người thay ta, tìm ra đám tàn dư của Hương Thủ Giáo, đồng thời tìm ra những thế lực có cấu kết với họ.”

Trong lòng Giang Thạch rung động, nói: “Bang chủ có manh mối gì không?”

Nếu không có manh mối thì cứ thế mà tìm, e rằng không biết phải tìm đến bao giờ.

“Có.”

Viên Phúc Hải lại tiện tay cầm lấy một tờ giấy, ném về phía Giang Thạch, nói: “Khi đám tàn dư kia trốn thoát, có mười hai vị Tướng Thần ra tay giúp đỡ họ, tìm được những Tướng Thần kia, có thể tra hỏi ra tất cả.”

“Ồ? Hai vị trong Thập Nhị Tướng Thần?”

Mắt Giang Thạch lóe lên.

“Đúng vậy.”

Viên Phúc Hải lên tiếng.

Trong lòng Giang Thạch lập tức suy nghĩ nhanh chóng, chớp tay nói: “Vâng, bang chủ.”

“Đi đi, mang theo Hắc Tử Vệ.”

Viên Phúc Hải vẫy tay.

Chương 352: Thần Phục Hoặc Chết! 1

Đêm khuya vô tận.

Hàn tinh lấp lánh.

Thuyền buồm xa xa, bối cảnh thê lương.

Trong một chiếc thuyền ghe đen.

Giang Thạch lặng lẽ xem tin tức trong tay, suy nghĩ trong lòng.

Thập Nhị Tướng Thần.

Lại có thể liên hệ với Thập Nhị Tướng Thần.

Mười hai tên sát thủ này, thực lực từ trước đến nay không hề yếu, lần trước đã xuất hiện một lúc ba người để ám sát mình, cả ba đều là Thánh Linh tứ trọng phản tổ

Đáng tiếc là lúc đó mình hành động quá nhanh, ngoài việc sao chép võ học của bọn hắn ra thì một chút thông tin khác cũng không hỏi được.

Bây giờ những Tướng Thần còn lại cũng bắt đầu hành động, còn câu kết với tàn dư của Hương Thủ Giáo?

Trong đầu Giang Thạch dần dần xuất hiện một ý nghĩ.

Những gã này lực lượng không yếu, nếu có thể thu phục được họ, âm thầm tìm kiếm tài nguyên cho mình, chắc chắn là một lực cổ lượng không nhỏ.

Bỗng nhiên!

Giang Thạch có cảm ứng, gấp lại tin tức trong tay, lại cất vào trong ngực, quay đầu lại, chỉ thấy một hắc y nhân tốc độ nhanh chóng, từ xa phóng tới.

“Đại nhân!”

Hắc y nhân vừa tới, liền khom người mở miệng.

“Có tin tức rồi?”

Giang Thạch hỏi.

“Vâng, đã điều tra hết tất cả các trung gian lớn nhỏ trong Bạch Long Thành, sau khi phân tích, có một người rất có khả năng liên hệ chặt chẽ với Thập Nhị Tướng Thần.”

Hắc y nhân cung kính mở miệng, lập tức đưa một tập tin tức mới cho Giang Thạch.

Giang Thạch nhận lấy tập tin tức, lập tức mở ra xem, ánh mắt hơi động.

Cầu Đầu Lão Cao!

Một lúc sau.

Tập tin tức trong tay hắn tan thành mây khói, Giang Thạch lạnh lùng mở miệng, nói: “Nói với những người khác, không được hành động thiếu suy nghĩ, ta đi gặp người này trước.”

“Vâng, đại nhân.”

Hắc y nhân lập tức chấp tay đáp.

Giang Thạch nhắc chân lên, thân hình lập tức biến mất khỏi nơi này, biến mất trong nháy mắt, hoàn toàn không thấy bóng dáng.

Thế giới này có rất nhiều sát thủ.

Cũng rất bí mật.

Người bình thường muốn tìm họ, khó khăn vô cùng.

Nhưng dù sát thủ có bí mật đến đâu, cuối cùng cũng phải giao tiếp với thế giới bên ngoài, họ có phương thức liên hệ riêng biệt.

Phương thức liên hệ này ngoài việc để lại dấu hiệu cho nhau, thường còn cần thông qua một người trung gian để hoàn thành.

Người trung gian này, đóng vai trò cầu thông giữa ba thế giới đen trắng xám, cần phải truyền tải nhiệm vụ của khách hàng cho sát thủ ở hậu trường một cách nguyên vẹn, sau khi sát thủ hoàn thành, lại truyền tin cho khách hàng, như vậy mới có thể hoàn thành một đơn hàng hoàn chỉnh.

Cầu Đầu Lão Cao, chính là một người trung gian bí mật trong Bạch Long Thành.

Số người biết đến hắn, tuyệt đối không nhiều.

Nhưng những người không biết đến hắn, càng không thể biết đến những sát thủ kia.

Tuy nhiên, cho dù thân phận bề ngoài của hắn có bí mật đến đâu, cũng không thể thoát khỏi nhãn tuyến của 【Hải Kinh bang】.

Thu Hòe Nhai.

Không rộng lắm.

Hai bên đường chủ yếu là các cửa hàng thịt bò, thịt cừu, cá, hàng ngày giết không biết bao nhiêu sinh linh.

Trong đó có một tửu lâu nổi tiếng 【Ngư Dương Quán】, hương vị tuyệt mỹ, thơm truyền mùi dấm, được giới giang hồ tán tụng nói chuyện say xua.

Vì vậy, Thu Hòe Nhai chắc chắn là nơi tụ tập của đủ loại người tam giáo cửu lưu.

Thời gian này, cho dù Bạch Long Thành đang hỗn loạn, không khí náo nhiệt trên Thu Hòe Nhai vẫn không giảm đi mấy, các cửa hàng đều chật kín người, mùi thơm bốc lên nồng nặc.

“Thật là hương vị tuyệt vời!”

“Thịt cừu và cá tươi nấu cùng nhau, lại có thể ngon đến vậy, thật là không thể tưởng tượng được.”

“Nhanh lên, nếm thử đi.”

“Nói đến thời gian gần đây Bạch Long Thành thật không yên ổn, các thế lực, gia tộc, hàng ngày đều có cường giả chết thảm, lòng người hoang mang, thật không biết đến bao giờ mới có hồi kết?”

“Cái gì là lúc nào mới có hồi kết? Điều này cần hỏi sao? Bạch Long Thành chỉ có thể có một kẻ thống trị, khi nào hai thế lực bá chủ đó đánh ra một cái kết quả, khi đó mới có thể kết thúc.”

“Khiêm tốn một chút, lời này không thể nói bậy.”

“Ngược lại vị tổng quản kia của Hải Kinh bang, thực lực cao thâm, gần đây nổi danh khắp nơi, thật đúng là không ngờ, nói xem các người trước đây có từng nghe qua nhân vật này không.”

Trong tửu lâu, đám người bàn tán xôn xao.

Đủ loại âm thanh liên tục vang lên.

Một vài người hộ vệ đi vào từ bên ngoài, thân hình cao lớn, khí tức nhàn nhạt như ẩn như hiện, ánh mắt sáng ngời, trông có vẻ tu vi không yếu.

“Cầu gia, mời vào đây!”

Chương quỹ cười tươi, vội vàng đón tiếp.

Chỉ thấy ở phía sau những người hộ vệ đó, một lão giả mặt mũi xấu xí, mặc trường bào xanh, sau lưng gồ lên một cục, mặt đầy nụ cười bỉ ổi, đi cùng với một đám hộ vệ, tiến vào tửu lâu nổi tiếng 【Ngư Dương Quán】 .

“Vu chương quỹ, việc kinh thương ngày càng tốt a.”

“Tất cả đều là nhờ chiếu cố của Cầu gia, nếu không có Cầu gia chiếu cố, ta đâu có ngày hôm nay a.”

Chương quỹ gật đầu lia lịa, vội vàng nịnh nọt.

“Ngươi ngược lại rất có tự hiểu lấy.”

Cầu Đầu Lão Cao cười khẩy, lộ ra nửa hàm răng đen, cười nói, “Được rồi, ngươi không cần đỡ ta, cứ tiếp tục làm việc của mình đi.”

“Vâng, vâng.”

Chương quỹ liên tục gật đầu, mặt đầy nụ cười, lui về phía sau.

Nhìn thấy Cầu Đầu Lão Cao đi cùng một đám hộ vệ lên lầu, rất nhiều nhân sĩ giang hồ trên tầng một đều bàn tán xôn xao, sắc mặt nghiêm túc, chủ đề từ Giang Thạch đột nhiên chuyển sang Cầu Đầu Lão Cao.

Ở cả Thu Hòe Nhai, nhân vật Cầu Đầu Lão Cao này chắc chắn là một nhân vật truyền kỳ.

Nhiều chuyện được nhắc đến, không thể không khiến người ta phải giơ ngón cái lên.

“Lần này Cầu gia đến đây có chuyện gì vậy?”

“Ai mà biết được, nghe nói gần đây hắn lại cưới thêm một phòng thiếp, xinh đẹp như hoa, thật là hâm mộ a.”

Cửa phòng mở ra.

Cầu Đầu Lão Cao vốn đang mang theo nụ cười vui vẻ trên mặt, đột nhiên cứng đờ, sắc mặt âm trầm, nhìn chằm chằm vào một bóng người trong phòng, nói, “Người là ai?”

Chỉ thấy trong phòng riêng của hắn.

Không biết từ bao giờ đã có một bóng người cao lớn đang ngồi đó, một thân áo đen, tóc dài xõa xuống, im lặng chờ đợi từ lâu, một bàn tay đặt trên bàn, vẫn đang nghịch một chiếc ấm trà trên bàn.

Chương 353: Thần Phục Hoặc Chết! 2

“Không cần phải căng thẳng như vậy? Ta chỉ đến đây để làm sinh ý.”

Người cao lớn cất giọng nhẹ nhàng, từ từ quay lại, lộ ra một khuôn mặt góc cạnh.

Không xấu.

Cũng không đẹp.

Có thể coi là tướng mạo trung bình!

“Giang Thạch!”

Mắt Cầu Đầu Lão Cao co rụt lại, lộ ra vẻ kinh ngạc.

Chỉ cần nhìn một cái là đã nhận ra người này, gần đây đang nổi lên ở Bạch Long Thành, danh tiếng vang xa, trong đầu lúc này suy nghĩ nhanh chóng, cất tiếng cười nói, “Thì ra là Giang tổng quản đại danh鼎鼎, sao vậy? Giang tổng quản tìm tiểu nhân có chuyện gì vậy?”

“Đúng vậy, nghe nói ngươi là người trung gian nổi tiếng ở Thu Hòe Nhai, tam giáo cửu lưu đều phải nể mặt ngươi một chút, ngay cả Thập Nhị Tướng Thần cũng có chút liên quan.”

Giang Thạch bình tĩnh mở miệng.

“Giang tổng quản khách sáo, cái gì là trung gian, đều là bằng hữu tam giáo cửu lưu cho một chút mặt mũi thôi.”

Cầu Đầu Lão Cao không phủ nhận, cất tiếng cười nhẹ.

“Vậy à? ta vừa có một chuyện muốn hỏi ngươi.”

Ánh mắt Giang Thạch lạnh lùng, nói, “Không lâu trước đây, có ai nhờ người liên hệ Thập Nhị Tướng Thần không?”

“Cái này Giang tổng quản hỏi cái này làm gì?”

Mặt Cầu Đầu Lão Cao chớp chớp.

Làm trung gian, điều cấm kỵ nhất chính là bán thông tin khách nhân.

Điều này cũng giống như sát thủ bán thông tin về khách hàng, sẽ bị toàn bộ người trong nghề bài xích.

“Ân, xem ra cách nói chuyện của ta với người có hơi sai, xem ra phải đổi phương pháp câu thông rồi.”

Giang Thạch tùy tiện vung tay, từ dưới bàn đột nhiên vung ra một tiểu hài đang ngủ say, khoảng sáu bảy tuổi, khuôn mặt hồng hào, buộc tóc ngắn, được Giang Thạch đặt trực tiếp lên bàn.

“Viên Nhi!”

Mặt Cầu Đầu Lão Cao biến sắc, kinh hô lên, “Giang tổng quản, người đây có ý gì?”

Giang Thạch lại bắt con trai yêu thương nhất của hắn?

“Ta muốn biết trước đây không lâu ai đã đến liên hệ với Thập Nhị Tướng Thần?”

Giang Thạch cất giọng bình thản, “Trả lời câu hỏi của ta, người và hắn có thể sống sót, nếu không, đừng trách ta không báo trước.”

“Người!”

Cầu Đầu Lão Cao kinh sợ, nhìn chăm chăm Giang Thạch, nhưng lại bị ánh mắt của Giang Thạch nhìn chăm chăm khiến lòng hắn lạnh toát.

Giang Thạch gần đây đã gây ra nhiều huyết án như vậy ở trong thành, lòng dạ độc ác, tàn nhẫn không chút nương tay.

Hắn hoàn toàn không nghi ngờ, chỉ cần hắn có chút từ chối, Giang Thạch sẽ lập tức giết chết ấu tử của hắn!

“Sao? không tin?”

Giang Thạch nhướng mày.

“Không, tin, ta tin.”

Cầu Đầu Lão Cao vội vàng mở miệng, nói, “Gần đây tìm Thập Nhị Tướng Thần không nhiều, lần trước vẫn là Tiền Văn thông.”

“Tiền Văn thông?”

Giang Thạch cau mày.

Thời gian không khớp.

Tiền Văn thông đã bị hắn giết chết bao lâu rồi?

“Thập Nhị Tướng Thần còn có những trung gian khác không?”

Giang Thạch hỏi.

“Có, như những sát thủ như họ, về cơ bản đều sẽ có ba bốn trung gian, đặc biệt là Thập Nhị Tướng Thần, có thể còn có một số trung gian ẩn nấp rất sâu, ta chỉ là một trong số đó.”

Cầu Đầu Lão Cao vội vàng nói.

“Ba bốn cái? Nhiều như vậy?”

Giang Thạch nhíu mày.

Tìm từng cái cũng quá phiền phức.

Giang Thạch suy nghĩ trong lòng, nhìn chằm chằm Cầu Đầu Lão Cao, nói, “Làm thế nào để liên lạc với Thập Nhị Tướng Thần, ta muốn tự mình liên lạc với họ.”

“Người người tự mình liên lạc với họ?”

Cầu Đầu Lão Cao kinh ngạc nói.

“Sao? Chẳng lẽ không được sao?”

Giang Thạch cất giọng bình thản.

Nhìn chằm chằm vào thân thể ấu tử đang ngủ say trước người, trong lòng Cầu Đầu Lão Cao lại bắt đầu nhanh chóng trào dâng lên, âm thầm hiện lên một tia căm hận.

“Được, ta có thể cho người biết cách liên hệ bọn hắn, nhưng ta cũng không thể đảm bảo người nhất định sẽ gặp được Thập Nhị Tượng Thần.”

Cầu Đầu Lão Cao cắn răng nói, “người đi đến Tam Hoàn Miếu, ở bên phải đại điện của miếu, đặt ba viên đá, xếp thành hình tam giác, đợi ở đó, họ sẽ cử người đến lật xem đá.”

“Ồ?”

Ánh mắt Giang Thạch lóe lên, nói, “Chỉ đơn giản vậy?”

“Đúng vậy, đó là cách ta liên hệ với họ.”

Cầu Đầu Lão Cao lên tiếng.

“Hy vọng người đừng lừa ta, lừa ta sẽ có hậu quả gì, chắc người cũng rõ ràng, cả Bạch Long Thành, ngoài một số ít người ta không thể đắc tội, những người khác, Giang mỗ vẫn có tự tin tùy ý nắn bóp.”

Giang Thạch bình thản nói.

“Yên tâm, ta nói cách này tuyệt đối hiệu quả, nhưng họ có ra hay không, ta không dám đảm bảo.”

Cầu Đầu Lão Cao nói.

Giang Thạch không nói thêm nữa, thân hình lóe lên, nhanh như tia chớp, trong nháy mắt biến mất.

Gương mặt Cầu Đầu Lão Cao thoáng thay đổi, vội vàng nhanh chóng chạy ra ngoài, bế ấu tử của mình lên, bắt đầu kiểm tra cẩn thận, không lâu sau thở phào nhẹ nhõm.

Sau đó lại là trong lòng lạnh lẽo một trận, quay đầu nhìn ra bên ngoài.

Người này tu vi quả nhiên đáng sợ!

Đến không dấu, đi không vết.

Với tu vi Thánh Linh nhất trọng của mình, lại không thể bắt được chút gì.

“Thập Nhị Tướng Thần đắc tội hần lúc nào?”

Trong lòng Cầu Đầu Lão Cao cuộn trào.

Tam Hoàn Miếu.

Nằm ở phía nam Bạch Long Thành, một khu ổ chuột.

Môi trường xung quanh âm u, nhiều nơi đều là những khu nhà rách nát.

Xung quanh có thể thấy không ít ăn xin ngủ vạ vật trên đường.

Đến đêm, cả khu vực càng trở nên tối tăm, thậm chí không thấy một ngọn đèn.

Trong một ngôi miếu đổ nát.

Thân hình cao lớn của Giang Thạch xuất hiện lặng lẽ ở đó, ánh mắt nhìn ngó, thiên phú Thấu Thị mở ra, thu toàn bộ ngôi miếu đổ nát vào tầm mắt.

Đại môn tòa miếu mở rộng, nghiêng về một bên.

Bên trong mọc đầy cỏ dại, khắp nơi đều là mạng nhện và bụi bần.

Nhìn qua có vẻ như đã lâu rồi không có ai đến đây.

Ở sâu nhất, thậm chí còn ẩn hiện một luồng sức mạnh âm u.

“Trận pháp?”

Giang Thạch cau mày.

Khó trách trong ngôi miếu đồ nát này không thấy người ăn xin.

“Là Huyền Linh đại trận, một khi đến gần sẽ sinh ra vô số ảo giác, muốn đi ra cũng đơn giản, từ vị trí Càn bên phải đi vào, đảo ngược ba vòng, rồi từ vị trí Khôn bên trái đi ra, thuận theo năm vòng, tự nhiên có thể đi ra khỏi trận pháp.”

Giọng nói của linh hồn trong suốt đột nhiên vang lên từ chiếc nhẫn.

Chương 354: Thần Phục Hoặc Chết! 3

“Cần phiền phức như vậy?”

Giang Thạch đáp, mặt không đổi sắc, trực tiếp bước đi, tiến về phía sâu của ngôi miếu đồ nát, không hề né tránh, chỉ cần một bước, lập tức bước vào ngôi miếu.

Giống như cả trận pháp đối với hắn hoàn toàn không có tác dụng gì vậy.

Linh hồn trong suốt thâm kinh ngạc, không thể tin nổi.

Hắn hoàn toàn không nhìn ra được Giang Thạch đã làm thế nào để thoát khỏi trận pháp.

Đây là năng lực gì?

Giang Thạch quét mắt nhìn xung quanh, nhanh chóng phát hiện một vùng đất quý dị ở phía bên phải của đại điện, trên mặt đất có một vài viên đá rải rác, mặt đất có nhiều chỗ bị nứt.

Giang Thạch đi đến, lập tức nhặt đá lên, theo lời dặn của Cửu Đầu Lão Cao, nhanh chóng xếp thành hình tam giác ở trên mặt đất.

Chỉ thấy ba viên đá xếp thành hình tam giác, một luồng lực lượng thần bí lập tức từ nơi này lan tỏa ra, ẩn hiện hòa vào cả đại điện.

“Ra là vậy.”

Giang Thạch thì thầm.

Khó trách sau khi xếp đá thành hình tam giác ở đây, Thập Nhị Tướng Thần sẽ sớm nhận được tin tức.

Chắc hẳn trận pháp ở đây nhất định có liên quan đến họ.

Bạn hẳn có thể bắt được những thay đổi nhỏ nhất của trận pháp.

Trong lòng Giang Thạch lóe lên một tia ý nghĩ, đột nhiên cười khẽ một tiếng, cơ thể và khuôn mặt hắn bỗng nhiên nhanh chóng trào ra một làn khói đen, dày đặc, nhanh chóng bao phủ lấy cơ thể hắn bên trong.

Một lúc sau, tiếng xương lách cách vang lên liên tục từ trong cơ thể của hắn, toàn thân hắn đều đang biến đổi.

Chẳng mấy chốc, làn khói đen đã tan biến.

Gương mặt của hắn cũng thay đổi, bỗng nhiên hóa thành một nam tử trung niên xa lạ, gò má nhô cao, môi rất mỏng, mắt dài, sống mũi cao vút, hiện lên hình mỏ chim ưng, toàn thân bỗng nhiên xuất hiện khí tức âm tàn.

Dần Hồ!

Giang Thạch lấy gương ra, nhìn vào bóng người bên trong, trên mặt lập tức hiện ra một nụ cười.

Thiên phú 【Ngụy trang】 quả nhiên lợi hại.

Bản thân mình giả dạng gần như giống hệt như Dần Hồ trước đây.

Hành động, Giang Thạch lại lấy ra một chiếc mặt nạ hồ hình màu đen, trực tiếp đeo chiếc mặt nạ này lên mặt mình, trong nháy mắt, một cỗ hàn khí âm u lạnh lẽo lập tức tỏa ra từ trên người hắn.

Thân thể Giang Thạch lóe lên, trong nháy mắt ẩn nấp trong bóng tối của ngôi miếu đồ nát, chờ đợi có người đến.

Thời gian trôi qua.

Một đêm nhanh chóng trôi qua.

Bình minh.

Một tia ráng hồng từ phía đông hiện lên.

Cho đến lúc này, đột nhiên có tiếng động trong ngôi miếu đồ nát, một bóng đen nhanh chóng chạy đến từ bên ngoài, vài bước nhảy vọt, nhanh chóng đi vào trong ngôi miếu.

Chỉ thấy thân hình của người đó thon dài, trước ngực nảy nở, uôn lượn duyên dáng, trên mặt còn đeo một chiếc mặt nạ cầu hình màu hồng.

Mão Tuất!

Sau khi người kia xuất hiện liền cảnh giác nhìn xung quanh ngôi miếu đồ nát, sau đó trực tiếp đi đến đồng đá ở góc phải, cúi xuống, nhanh chóng lục lọi trong đồng đá.

Sau một lúc, lông mày của nàng nhíu lại, phát ra tiếng thầm thì.

Có vẻ như không ngờ lần này là trống không.

Đột nhiên, đôi mắt của Mão Tuất thay đổi, đột nhiên quay đầu lại, trong nháy mắt liền bắn ra ba bốn mũi kim độc màu đen, hét lên, “Ai?”

Rầm! Rầm! Rầm!

Ba mũi kim độc đều bắn trượt, rơi xuống bức tường một bên.

Một bóng người cao lớn lóe lên, trong nháy mắt xuất hiện ở một phía khác của nàng.

Nhìn rõ bóng người, đôi mắt của Mão Tuất hơi co lại, nói, “Dần Hổ? ngươi đến đây làm gì?”

“Sao? Ta không thể đến sao?”

Giang Thạch bật cười.

“Thông tin ở đây là do người lấy đi?”

Ánh mắt Mão Tuất hiện lên vẻ quý dị, cất tiếng hỏi.

“không có, ta cũng tình cờ mới đến, nhưng gần đây ta nhận một nhiệm vụ mới, chỉ dựa vào bản thân ta vẫn chưa thể hoàn thành, vì vậy ta ở đây chờ đợi các người, muốn hợp tác với các người một chút.”

Giang Thạch trả lời.

“Ồ? Nhiệm vụ gì mà ngay cả người cũng không thể nuốt nổi?”

Mão Tuất hỏi, “Lần trước người không phải cùng với Tị Xà nhận một nhiệm vụ sao? Tị Xà bọn hấn đâu?”

“Bọn hấn? Đã sớm mỗi người một ngã, có lẽ đã đến những nơi khác.”

Giang Thạch vẫy tay, nói, “Nhiệm vụ này rất lớn, cần phải gặp Thần Long mới có thể nói ra, Thần Long ở đâu? Có ở cùng người không?”

“Sao? Người không trở về tổng bộ sao?”

Mão Tuất ngạc nhiên hỏi.

“Ta có nhiều việc phải làm, cho đến hôm nay mới quay lại, liền trực tiếp đến đây.”

Giang Thạch trả lời.

“Tốt a.”

Mão Tuất gật đầu, nói, “Nếu đã thế, trước về tổng bộ rồi nói.”

Nàng nhún chân, cả người nhẹ nhàng như gió, trong nháy mắt liền lao ra ngoài, hướng về phía bên ngoài.

Ánh mắt Giang Thạch lóe lên, lập tức lặng lẽ theo sau.

Mặt trời mọc.

Toàn bộ Bạch Long Thành lại trở nên căng thẳng.

Đường phố có những đội nhân mã hồi hải đi lại, một cảnh tượng hỗn loạn.

Giang Thạch đã theo Mỗ Tuất rời khỏi Bạch Long Thành, đi vào một hẻm núi bí mật bên ngoài thành.

Trong hẻm núi sâu thẳm, một ngôi chùa miếu đột nhiên xuất hiện.

Nhưng trong chùa miếu không có tiếng chuông chùa, cũng không có tiếng niệm kinh của các nhà sư, nhìn qua lạnh lẽo, khá quỷ dị.

Trong lòng Giang Thạch tò mò, cẩn thận quan sát toàn bộ chùa miếu.

Mỗ Tuất lại không ngừng bước đi, cuối cùng bay thẳng vào sâu bên trong chùa miếu.

Thân hình Giang Thạch lóe lên, theo sau nàng rơi vào bên trong.

Ngay khi vừa bước vào, Mỗ Tuất liền phát ra một tiếng huýt sáo quỷ dị, vang vọng khắp cả hẻm núi.

Chẳng mấy chốc, một loạt bóng người cao thấp, gầy bé, mập mạp bắt đầu xuất hiện, không một ngoại lệ, đều mặc áo đen, đeo mặt nạ, chỉ lộ ra hai con mắt.

Những chiếc mặt nạ có hình dạng khác nhau, có long hình, trâu hình, chuột hình, hươu hình...

Chính là những người còn lại của Thập nhị Tướng Thần.

Tuy nhiên, những người này xuất hiện liền không nói một lời, đột nhiên nhanh chóng xếp thành trận pháp, không chút do dự, trực tiếp xông thẳng về phía Giang Thạch, tốc độ nhanh đến cực hạn.

Cảnh tượng bất ngờ này khiến cho Giang Thạch cũng hơi bất ngờ.

Không chỉ vậy.

Mão Tuất cũng không biết từ lúc nào đã xuất hiện sau lưng hắn, ánh mắt lạnh lẽo, hai tay vận đầy kinh lực, mang theo lực lượng vô cùng kinh khủng, trực tiếp đánh thẳng vào huyết đạo sau lưng hắn.

Rầm!!

Tiếng vang trầm đục, khí tức cuộn trào.

Một kích toàn lực như thể đánh vào một chiếc chuông đồng, phát ra tiếng nổ cực lớn, không chỉ không thể lay chuyển Giang Thạch chút nào, mà nàng còn bị một luồng lực lượng phản chấn cường đại trực tiếp chấn bay ra phía sau.

Chương 355: Thần Phục Hoặc Chết! 4

Sắc mặt Mão Tuất thay đổi, hai cánh tay đau nhói, xương cốt gần như gãy nát.

Đây là quái vật gì?

“Cẩn thận, Thần Long!”

Mão Tuất vội vàng hét lên.

Ngay lúc này!

Thần Long và những người khác đã xếp thành trận pháp tuyệt cường, cuối cùng cũng đã hoàn toàn tiếp cận Giang Thạch, trên người vận lực cuộn cuộn, phát ra tiếng vang nặng nề kinh khủng, hợp lực trực tiếp đánh mạnh vào người Giang Thạch.

Một sát na, thậm chí đã hình thành đủ loại ảo giác trước mắt Giang Thạch, như hư ảnh thần long, trâu, khỉ...

Khí tức cuộn cuộn, đáng sợ vô cùng.

Sắc mặt Giang Thạch trầm xuống, vẫn chưa biết mình đã bại lộ ở đâu, cả người đột nhiên phình to, trong nháy mắt xé rách quần áo, trong phút chốc phình cao tới hơn ba thước, bàn tay cũng trong trạng thái cơ thể hơn ba thước đột nhiên biến lớn thêm một vòng, gầm lên một tiếng, sương mù cuộn cuộn, một tay hung hăng vỗ mạnh vào trận pháp do Thần Long và những người khác hợp lực tạo thành.

Rầm!

Một vùng khí lưu nổ tung ngay tại chỗ, phát ra tiếng vang lớn.

Đất rung nín chuyển, cả hẻm núi giống như đã bị tên lửa tàn phá qua.

Sau tiếng nổ kinh hoàng.

Thân thể của Giang Thạch khẽ rung lắc, lùi lại hơn nửa bước, mặt nạ trên mặt cũng bị vỡ ra, rơi xuống đất.

Cả người hấn lấp lánh ánh sáng màu đồng cổ, hàng vạn lỗ chân lông trên người chảy tràn lực lượng nóng bỏng, một luồng khí nóng từ cơ thể hấn tỏa ra, cả người như biến thành một đầu Long Tượng cổ đại.

“Có chút thú vị.”

Giọng nói của Giang Thạch vang lên, ánh mắt nhìn về phía đối diện, nói, “Có thể cho ta biết ta đã lộ ở đâu không?”

Thần Long, Sửu Ngưu, Tý Thử, Thân Hầu mỗi người đều phun ra một búng máu tươi, ánh mắt kinh hãi, mỗi người đều bị hất văng đi hơn chục thước, rơi xuống đất, cánh tay run rẩy, cảm thấy xương cánh tay đều đã vỡ vụn.

Đây là lực lượng gì?

“Hồn đặng của Dân Hồ đã tắt từ lâu, ngươi nói ngươi lộ ở đâu.”

Thần Long âm trầm nói, “Nói thẳng ra đi, ngươi là ai, tìm mấy người chúng ta làm gì?”

“Thì ra là thế.”

Giang Thạch gật đầu.

Vậy có nghĩa là Mão Tuất cũng đã sớm biết rồi?

Nàng vì muốn liên thủ với Thần Long và những người khác để bắt mình sao?

Hắn quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy Mão Tuất thân hình nhanh nhẹn, nhấp loáng, đã ngay lập tức chạy đến gần Thần Long, tập hợp cùng đám người.

“Có vẻ như Thập nhị Tướng Thần các ngươi ngoài ba tên đã chết thì những người khác đều đã có mặt rồi.”

Giọng nói âm trầm của Giang Thạch vang lên, nói, “Đã như vậy, cái khác ta không nói, chỉ có một câu, thần phục ta, hoặc là chết!”

Thần Long, Mão Tuất, Sửu Ngưu, Tý Thử, Thân Hầu lập tức sắc mặt trầm xuống, lộ ra vẻ lạnh lùng.

“Thần phục ngươi?”

Sửu Ngưu lên tiếng trước, lạnh lùng nói, “Bằng cái gì?”

“Chỉ bằng ta có thể dễ dàng giết chết tất cả các ngươi!”

Giang Thạch bình thản lên tiếng.

“Có phải không?”

Thân Hầu lạnh lùng cười, nói: “Vẫn nên cẩn thận lời nói một chút thì hơn!”

“Ừm?”

Lông mày Giang Thạch nhướng lên, nhưng rất nhanh đã phát hiện ra điều bất thường, sắc mặt lập tức trầm xuống, nói, “Các ngươi hạ độc?”

“Không sai, đây chính là độc môn của ta, Tý Thử Âm Dương Thập Nhị Tán, ngươi chẳng lẽ không cảm thấy vùng ngực hơi nhói sao?”

Tý Thử gầm gừ, chăm chú nhìn Giang Thạch.

“Một đám rác rưởi, đáng đời các người chỉ suốt ngày chui rúc trong bóng tối, cầu không đời được thói ăn phân!”

Giang Thạch âm trầm lên tiếng, cơ thể từng bước bước về phía trước.

“Bắt lấy hắn, hắn không trụ được lâu đâu!”

Ngũ diệu Thần Long trầm xuống, nói, “Trúng Âm Dương Thập Nhị Tán của Tỷ Thử, công lực sẽ nhanh chóng tiêu tán, càng hành động thì công lực tiêu tán càng nhanh!”

Vù!

Thân thể của hắn dẫn đầu lao tới.

Những người khác cũng đều thân hình lóe lên, theo sát phía sau.

Nhưng chỉ mới vừa ra tay, đám người nhất thời biến sắc, phát hiện ra mình đã hoàn toàn sai lầm.

Hai tay Mảo Tuất vừa đánh xuống, liền bị thân thể Giang Thạch đâm vào, lập tức bị đánh bay, phát ra tiếng rên rỉ, xương cốt trên người gãy không biết bao nhiêu cái.

Sau đó Giang Thạch vận đầy kinh lực, thi triển Đại Diệt Băng Thiên Thủ, trực tiếp một chương đối cứng với Sưu Ngu, Ngộ Mã, Dê Mùi ba người.

Ầm một tiếng, ba bóng người đồng loạt phun ra máu, phát ra tiếng kêu thảm thiết, trực tiếp bị đánh bay ra sau, mỗi người đều tay gãy, ngực lõm.

Sau đó Giang Thạch như lá thu quét là rụng, mỗi người một chương trọng thương.

Chỉ có Tỷ Thử tinh thông thân pháp đào đất, động thủ trong nháy mắt liền chui xuống đất, biến mất.

Sau đó hắn trực tiếp nhảy ra từ phía sau Giang Thạch, một chưởng hướng đánh mạnh vào sau lưng Giang Thạch. Chưởng này đánh ra, cả không khí đều trong nháy mắt tràn ngập mùi cay, hiển nhiên trong chưởng lực có chứa kịch độc.

Đùng!

Một tiếng vang trầm đục như sấm, giống như đánh thẳng vào ngọn núi nặng nề.

Thân thể Giang Thạch không hề động đậy, sắc mặt âm trầm, đột nhiên quay đầu, nhìn về phía Tỷ Thử.

Tỷ Thử mặt đầy kinh hãi, không thể tin được, vội vàng thu người lại, định lần nữa chui xuống đất, trốn thoát khỏi nơi này, nhưng chân của Giang Thạch đã sớm dẫm xuống.

“Lăn ra đây!”

Ầm ầm!

“A!”

Tỷ Thử phát ra một tiếng kêu thảm, lập tức bị một luồng lực lượng kinh khủng từ dưới đất chấn ra, hung hăng đập xuống đất, lăn lộn trong góc, xương cốt gãy nát.

Trong nháy mắt.

Toàn bộ Thập Nhị Tướng Thần, chín người còn lại đều không một ngoại lệ, đều bị thương nặng!

“Người... người rút cuộc là ai?”

Thần Long kinh hãi lên tiếng, “Người không trúng độc sao?”

Ánh mắt Giang Thạch lạnh lùng, quét nhìn mọi người, nói, “Giang mỗ hành tẩu giang hồ bao nhiêu năm, nếu như có thể bị chút kịch độc này hạ gục, há chẳng đã cỏ xanh đầy mộ rồi sao?”

Rắc! Rắc! Rắc!

Trên người hắn, xương cốt và kinh mạch biến dạng một trận, truyền ra tiếng vang giòn giã, khói đen nổi lên, rất nhanh toàn thân đã hoàn toàn thay đổi.

Một luồng khí tức cường hãn hung tàn lập tức lan tỏa ra từ trên người hắn.

Thần Long và những người khác đều nheo mắt lại, kinh hãi.

“Giang Thạch!”

“Ngươi là tên Giang Thạch đó?”

Họ không thể tin được.

“Thần phục, hoặc là chết?”

Giang Thạch lạnh giọng đáp lại.

Không cho bọn họ bất kỳ không gian cự tuyệt nào!

Chương 356: Giết Vào Tiền Gia!! 1

Bảy tám phút sau.

Trong hẻm núi, tĩnh mịch một mảnh.

Mặt đất có thể sụp bất cứ lúc nào.

Mặt đất xuất hiện một cỗ thi thể nữa.

Những người còn lại vô cùng kinh hãi, toàn thân đầy máu, trong mắt hiện lên một chút cay đắng.

“Thần Long, nguyện phục tùng!”

Một nam tử cao lớn đứng đầu quỳ xuống.

“Tý Thử cũng nguyện phục tùng!”

“Sửu Ngưu nguyện phục tùng!”

Những bóng người đầy vẻ kinh hãi, vội vàng lần lượt quỳ xuống trên mặt đất.

Thập Nhị Tướng Thần, ngoài Vị Dương vừa bị Giang Thạch giết chết, những người còn lại đều quy thuận.

Giang Thạch thân hình cao lớn, y phục phát phơ, thân hình như một tháp sắt, tràn đầy một loại lực lượng không nói nên lời, bình thản nói: “Rất tốt, nhưng để đề phòng đám người các ngươi sau này không lật lọng, ta nghĩ ta vẫn nên áp dụng một số thủ đoạn, các ngươi thả lỏng tâm thần, đừng chống cự, ta sẽ gieo hạt giống tâm ma cho các ngươi, lập tức liền tốt.”

Đây là pháp môn quỷ dị mà hắn nhận được từ linh hồn trong suốt.

Cái gọi là hạt giống tâm ma giống như một quả bom hẹn giờ.

Chỉ cần hấn động tâm một cái, bất cứ lúc nào cũng có thể kích nổ quả bom, sau đó tạo ra sức phá hủy không thể tưởng tượng được trong não của đối phương, đủ để khiến đối phương rơi vào trạng thái điên cuồng, tẩu hỏa nhập ma mà chết.

Đây chắn chắn là thủ đoạn nhất tuyệt để kiểm soát những võ giả cấp thấp!

Hai tay Giang Thạch kết ấn, ánh mắt thâm thúy, kết hợp với lực lượng tinh thần mạnh mẽ của chính mình, lập tức bắt đầu vận dụng lực lượng tâm ma.

Một hạt giống tâm ma nhanh chóng được hấn gieo vào não của tám người còn lại.

Sau khi hoàn thành, Giang Thạch nhẹ nhàng xoa trán, cảm thấy trong đầu truyền đến một cảm giác trống rỗng.

“Dư nghiệt của Hương Thủ Giáo là chuyện gì? Ta nghe nói là các ngươi tám người đã cứu họ? Là ai ủy thác các ngươi?”

Giang Thạch hơi có vẻ mệt mỏi hỏi.

“Là lão thái gia của Tiên gia, Tiên Trọng Lĩnh!”

Thần Long lên tiếng đáp.

“Tiên Trọng Lĩnh?”

Giang Thạch cau mày, nói: “Hắn có liên quan đến Hương Thủ Giáo?”

“Chúng ta vốn cũng hoài nghi, nhưng quả thực là như vậy.”

Thần Long đáp lại, nói: “Chúng ta vốn được giao nhiệm vụ đưa tàn dư Hương Thủ Giáo trốn thoát kia đến Nguyệt Quang Sơn, khi đến nơi, chúng ta vốn định rời đi, nhưng Tỷ Thủ lại dùng thần thông đào đất, lưu lại một tay, dùng lại từ dưới đất

một lúc lâu, sau đó mới nhìn thấy Tiên lão thái gia, Tiên Trọng Lĩnh, cũng nghe được bọn họ nói chuyện, mới biết được một số chuyện của Tiên gia, mà những tàn dư Hương Thủ Giáo trốn thoát kia, thân phận cũng không tầm thường, dường như có một người còn là thân tử của bọn họ.”

“Ồ?”

Ánh mắt Giang Thạch hơi lạnh lẽo.

Tiên gia dám thật sự cầu kết với Hương Thủ Giáo!

Đây là tự tìm đường chết.

“Gần đây các người giúp ta tìm hai thứ, Dương Viêm Thạch và Âm Hải San Hô, đừng nói cho người khác biết là ta cần, càng kín đáo càng tốt, nhanh chóng hoàn thành.”

Giang Thạch nói.

“Dương viêm thạch?”

“Âm hải san hô?”

Mọi người đều cau mày, nhưng vẫn gật đầu đồng ý.

Giang Thạch lại dặn dò một số việc khác, rồi không ở lại lâu, thân hình lóe lên, nhanh chóng rời khỏi nơi đây.

Cho đến khi hắn hoàn toàn đi xa, Thần Long và những người khác mới dám đứng dậy.

Mọi người đều có vẻ mặt phức tạp, nhẹ nhàng thở dài.

Giang Thạch này

Ẩn giấu thực lực quá sâu.

Ai có thể ngờ hắn lại có loại thực lực này.

.

.

Trong Bạch Long Thành, một trận chấn động.

Tiền gia.

Trong đại điện.

Tiền lão thái gia vẻ mặt tươi cười, ngồi ngay ngắn trên ghế, hai tay nhẹ nhàng vỗ cùng một chỗ, bốp bốp rung động, ngoài cửa có người mang mấy cái rương lớn vào.

“Dương công tử, đây là thu hoạch một tháng gần đây, mời xem có hài lòng không?”

Hắn đứng dậy, nhẹ nhàng xóc một cái rương lên, lộ ra nụ cười.

“A!”

Dương Thiên Hữu mỉm cười, nhìn chăm chú vào vàng bạc châu báu trong rương, nhẹ nhàng gật đầu, nói, “Đều nói gần đây tình hình Bạch Long Thành không được tốt lắm, không thể tưởng được Tiền gia rốt cuộc là có biện pháp, dưới tình huống hỗn loạn như vậy cũng có thể lấy được nhiều bạc như thế.”

“Đều là nhờ Dương công tử che chở, nếu không có Dương công tử che chở, lão phu há có thể có năng lực như vậy?”

Tiền lão thái gia lộ ra nụ cười, tiện tay xóc cái rương thứ hai lên, nói, “Trong rương này là nguyên liệu cần thiết để luyện chế Thánh Linh đan 【Hỗn Nguyên Thổ】 , loại thổ này có bao nhiêu trân quý, Dương công tử hẳn là biết đi?”

“Hỗn Nguyên Thổ?”

Nhìn thấy thứ trong chiếc rương thứ hai, ánh mắt của Dương Thiên Hữu chợt lóe lên.

Bên trong chiếc rương thứ hai chất đầy đất màu đen, dày đặc.

Nhưng nếu nhìn kỹ, màu đen này không hoàn toàn là màu đen, mà là có pha lẫn một chút màu đỏ, có mùi tanh nồng như bị máu nhuộm.

“Cái này... là lấy từ tiền tuyến sao?”

Ánh mắt Dương Thiên Hữu cực kỳ ngưng trọng.

“Không sai, tiền tuyến khai hoang hàng ngày đều có người chết, tình cờ phát hiện ra một hẻm núi có chứa Hỗn Nguyên Thổ, nên ta sai người bí mật thu mua, sau đó bí mật vận chuyển khoáng thạch chứa Hỗn Nguyên Thổ đến đây, cẩn thận luyện chế, mới thu được một rương Hỗn Nguyên Thổ này.”

Tiền lão thái gia lên tiếng.

“Khó trách trong này còn lẫn mùi máu tanh.”

Ánh mắt Dương Thiên Hữu lóe lên, tùy tiện nắm một nắm đất màu đen đỏ, cẩn thận quan sát, nói: “Độ tinh khiết không phải quá cao, nhưng nếu luyện chế cẩn thận thì ít nhất cũng có thể luyện ra ba viên Thánh Linh Đan, rất tốt, rất tốt, Tiền lão thái gia, thủ đoạn quả nhiên cao minh.”

“Dương công tử khách sáo quá rồi.”

Tiền lão thái gia lộ ra nụ cười.

“Thật đáng tiếc, Văn Thông huynh bị người ta sát hại, nếu không thì loại cơ duyên này cũng nên có một phần của hắn.”

Dương Thiên Hữu thở dài.

“Giết chết Văn Thông, bất kể là ai, ta cũng sẽ không tha cho hắn.”

Chương 357: Giết Vào Tiền Gia!! 2

Trong mắt Tiền lão thái gia hiện lên một tia bi thương sâu sắc, đau lòng nói.

“Ân, đúng rồi, tiền tuyến bên đó thế nào rồi?”

Dương Thiên Hữu chuyển sang hỏi.

“Rất tàn khốc, khai hoang tiền tuyến gặp phải khó khăn chưa từng có, yêu thú, tà linh, liên tục xuất hiện, phiền phức cực kỳ, những người đi nhập ngũ, hơn nửa đã chết hoặc bị thương, ước chừng không lâu nữa, đợt nhập ngũ thứ hai sẽ đến, đến lúc đó, các môn phái, gia tộc e rằng cũng khó tránh khỏi.”

Tiền lão thái gia nghiêm giọng nói.

“Thật nghiêm trọng như vậy?”

Dương Thiên Hữu nhú mày.

Hắn không có nhãn tuyến ở tiền tuyến, nên đối với tình hình bên đó, hiểu biết cũng không sâu.

“Đúng vậy, đợi đến khi đợt nhập ngũ thứ hai đến, hy vọng Dương công tử có thể nói tốt cho Tiền gia chúng ta một chút ở chỗ môn chủ, những lợi ích sau này, ta vẫn sẽ tiếp tục đưa đến.”

Tiền lão thái gia chấp tay nói.

“Được rồi.”

Dương Thiên Hữu thả Hồn Nguyên Thổ xuống, bình thản nói: “Nếu có lượt tuyển quân thứ hai, ta nhất định sẽ bảo đảm Tiền gia bình an vô sự.”

“Vậy là tốt.”

Tiền lão thái gia nhẹ nhàng gật đầu.

Ngoài sân.

Số lớn hắc y nhân nhanh chóng xuất hiện, ánh mắt mỗi người đều lạnh lùng, tràn đầy sát khí, giống như những cỗ máy giết người vô cảm, vây quanh phủ viện của Tiền gia.

Đám hộ vệ canh cửa, sắc mặt mỗi người đều kinh ngạc, vội vàng phái người báo tin vào trong.

Hắc y nhân phân tán ra.

Từ phía sau, một bóng người cao lớn cường tráng bước ra, mặt không biểu cảm, ánh mắt ngược lên, nhìn lên tám biển Tiền Phủ phía trên, vung tay, lạnh giọng nói,

“Đưa tất cả ra đây, một người cũng không được bỏ sót!”

Vù vù!

Lập tức, vô số hắc y nhân bắt đầu nhanh chóng hành động, giống như những tia chớp màu đen trực tiếp lao thẳng vào bên trong đại viện Tiền gia.

“Các ngươi muốn làm gì?”

Một nhóm hộ vệ Tiền gia biến đổi sắc mặt, vội vàng ngăn cản.

Nhưng những hộ vệ Tiền gia này làm sao có thể là đối thủ của Hắc Tử Vệ.

Chỉ trong chớp mắt, tiếng bốp bốp vang lên, tiếng kêu thảm thiết, máu tươi bắn tung tóe, từng bóng người nhanh chóng bay ra ngoài.

Vô số Hắc Tử Vệ,thể không thể đỡ, như một làn sóng màu đen mang lực lượng hủy diệt mọi thứ, nhanh chóng tràn vào trong sân.

Động tĩnh ở đây khiến cho những con đường gần đó cũng náo loạn cả lên, mọi người đều kinh ngạc, lại bắt đầu bàn tán xôn xao.

“Hắc Tử Vệ lại xuất động, lần này nhắm vào Tiên gia!”

“Gần đây Tiên gia đắc tội với Hải Kinh bang sao?”

“Chết rồi, Tiên gia xong đời rồi!”

“Người dẫn đầu hình như lại là Giang Thạch.”

Bốp bốp bốp!

Toàn bộ sân nhà vang lên tiếng hỗn loạn, chấn động, tiếng kêu thảm thiết, tiếng cầu xin tha mạng liên tục vang lên.

Tiên gia, trong cả Bạch Long Thành cũng được coi là một gia tộc trung thượng, thực lực không yếu, cao thủ đông đảo, các bang phái lớn nhỏ cơ bản đều phải cho một ít mặt mũi.

Nhưng dù thực lực có mạnh đến đâu, so với Hải Kinh bang danh tiếng đang lên như điều gặp gió thì vẫn chưa đủ.

Chỉ trong chưa tới thời gian một chén trà, toàn bộ sức kháng cự của Tiên gia dần yếu đi, hộ vệ, trưởng lão, không một ai ngoại lệ, tất cả đều bị bắt hoặc bị giết.

Một số cường giả phản kháng kịch liệt hầu hết đều bị Giang Thạch hạ sát ngay tại chỗ, xác chết nằm la liệt, máu tươi chảy ròng ròng.

Chỗ sâu nhất trong sân.

Tiên lão thái gia tức giận, chống gậy bước nhanh ra khỏi đại điện, ánh mắt đầy căm phẫn nhìn về phía Giang Thạch đang tiến đến.

“Là ngươi, Giang Thạch!”

Hắn hét lớn, “Giang Thạch, ngươi muốn làm gì? Tại sao lại muốn tàn sát Tiên gia ta?”

“Tiền lão thái gia?”

Giang Thạch đi tới, giọng nói bình tĩnh, nói, “Theo tin tức ta biết, không lâu trước đây, người đã cứu tàn dư của Hương Thủ Giáo chính là ngươi.”

Ánh mắt Tiền lão thái gia co lại, nhanh chóng hét lớn, “Nói bậy! Ta hoàn toàn không biết ngươi đang nói gì? Giang tổng quản, ngươi tưởng rằng dựa vào hậu thuẫn của Hải Kinh bang, ngươi có thể tùy ý làm càn hay sao? Ta và mạch chủ tả mạch Kim Linh môn là Bạch Mạch Chủ tương giao tâm đầu ý hợp, muốn động đến ta, ngươi cũng nên nghĩ xem có thể chịu nổi cơn thịnh nộ của Bạch mạch chủ hay không?”

“Bạch mạch chủ gì gì đó?”

Giang Thạch lắc đầu, nói, “Ta chỉ biết Tiên gia cấu kết với Hương Thủ Giáo ý đồ phản loạn, cho dù các ngươi thật sự quen biết Bạch mạch chủ, vậy thì thế nào? Việc của Hải Kinh bang tự có Hải Kinh bang giải quyết, không đến lượt người ngoài cuộc xen vào.”

“Có phải không?”

Một giọng nói lạnh lùng đột nhiên vang lên từ phía sau đại điện, một nam tử mặc áo trắng, khuôn mặt tuấn tú, tay cầm quạt giấy bạc, sắc mặt lạnh lùng, từ trong đại điện bước ra, nói, “Thậm chí ngay cả Bạch sư thúc ngươi cũng không coi ra gì, thì e rằng ta, người trong chủ mạch, ngươi cũng chẳng coi ra gì?”

“Là ngươi?”

Lông mày Giang Thạch hơi nhíu, trong nháy mắt nhớ lại cảnh tượng mình bị chèn ép trước đây khi gặp tên này lần đầu tiên.

Lúc đó vẫn còn ở tổng bộ Hải Kinh bang.

Dương Thiên Hữu không nói một lời, trực tiếp ra tay với hắn, để hắn trật vật gánh xuống một chưởng, may lúc đó có Viên Phúc Hải giải vây kịp thời.

Chuyện này, hắn vẫn còn nhớ rõ.

Không ngờ bây giờ lại gặp người này ở đây.

“Bảo bọn họ rút lui ngay lập tức, ngoài ra, người ở lại đây xin lỗi Tiên lão thái gia một chút, ta có thể coi như hôm nay không có gì xảy ra.”

Dương Thiên Hữu giọng điệu lạnh lùng, nói.

Giang Thạch nhẹ lắc đầu.

“Không được?”

Dương Thiên Hữu ánh mắt lạnh lùng, quạt giấy bạc gấp lại.

Giang Thạch nở một nụ cười khinh thường, nói, “Người là đồ ngu à?”

“Người nói gì?”

Sắc mặt Dương Thiên Hữu thay đổi, dường như nghi ngờ mình nghe nhầm.

“Ta nói người là đồ ngu, ta đang làm việc của ta, người là cái thá gì mà lên mặt nháy nhót trước mặt ta? Dựa vào cái gì?”

Giang Thạch không hề nể mặt, giọng điệu lạnh lùng: “Dựa vào cái gì?”

“Người thật là không biết sống chết!”

Sắc mặt Dương Thiên Hữu xám xịt, trực tiếp bật cười.

Kẻ này gần đây thật sự là càng ngày càng ngông cuồng.
Chẳng hề coi mình ra gì!

Chương 358: Giết Vào Tiền Gia!! 3

Hắn thét lên, thanh âm chói tai, thân hình như quỷ mị, trong phút chốc biến mất không thấy, một bàn tay đen nhánh âm trầm, đi lên trực tiếp chộp tới cổ Giang Thạch, giống như đột phá không gian hạn chế, hô một tiếng, lực lượng cuồng mãnh, không gian mơ hồ.

Bốp!!

Một tiếng nổ vang lên, máu tươi bắn tung tóe, tiếng kêu thảm thiết vang lên.

Hàm răng bay múa đầy trời.

Gương mặt Dương Thiên Hữu trực tiếp lấy một loại tốc độ kinh khủng nhanh chóng vặn vẹo, biến hình, sau đó toàn bộ thân thể đều đột nhiên xoay tròn lên, hô một tiếng, chuyển động mười mấy vòng, trực tiếp nện ở xa xa.

Hắn cư nhiên bị một cái tát của Giang Thạch đánh bay!

Sắc mặt Giang Thạch lạnh lẽo, cơ thể nóng rực kinh khủng, quanh thân trên dưới quán quanh từng cỗ lực lượng cường đại, trong máu thịt giống như ẩn chứa một con ma long, lạnh lùng nhìn về phía Dương Thiên Hữu.

“Thứ phế vật, cũng chỉ có vậy thôi!”

“Ngươi!”

Dương Thiên Hữu hoàn toàn choáng váng, khuôn vặn vẹo đầy máu tươi, không thể tin được.

Hai mắt hắn tràn ngập phần nộ nhìn về phía Giang Thạch.

Chuyện gì xảy ra?

Kẻ mà hấn coi là con kiến, người mà hấn có thể giết chết chỉ trong một chớp mắt, vậy mà lại có thể đả thương hấn?

Hơn nữa!

Giang Thạch chỉ dùng một chiêu đã đánh bay hấn?

“Cửu Chuyển Kim Thân!”

Dương Thiên Hữu giận dữ hét lên một tiếng, thân thể đột nhiên bật dậy từ dưới mặt đất, trong nháy mắt nhanh chóng phồng to lên, hóa thành màu vàng óng, thân thể lại cao lớn hơn một vòng, đạt đến độ cao bốn thước rưỡi, giống như một bức tượng đồng đáng sợ, bàn chân giẫm xuống, thân thể trực tiếp lao về phía Giang Thạch.

Cửu Chuyển Kim Thân Quyết là tuyệt học luyện thể tối cao của mạch chính.

Sau khi luyện thành, nhục thân vô kiên bất tồi, lực lượng tinh thuần tuyệt đối vô địch.

Có thể nói là thiên hạ vô song!

So với Lục Đạo Luân Hồi Quyết và Cửu Long Phách Ma Quyết của tả mạch hữu mạch còn mạnh hơn.

Giang Thạch cau mày, lập tức vỗ ra một bàn tay, va chạm với Dương Thiên Hữu, kết quả lại phát ra một tiếng âm vang, không gian xung quanh bị vặn vẹo, khí lưu chấn động, giống như hai bức tượng đồng đang va chạm nhau.

Dương Thiên Hữu một kích không trúng, sắc mặt lại thay đổi, sau đó dựa vào thân hình và phòng ngự mạnh mẽ của mình, trực tiếp lao về phía thân thể của Giang Thạch, hung hăng công kích.

Tầng tầng tàn ảnh đáng sợ hiện ra, dày đặc, cuồng phong gào thét.

Giống như vô số sao băng lao thẳng về phía Giang Thạch.

Giang Thạch híp mắt, không hề động đậy, một bàn tay to vung qua lại, nhanh đến cực điểm, ngăn chặn tất cả công kích tứ phía.

“Không đủ, vẫn chưa đủ, đây chính là giới hạn của ngươi? Phế vật rốt cuộc vẫn là phế vật!”

Giang Thạch lạnh lùng nói, cực kỳ khinh thường.

Trong quá trình tùy tiện ngăn chặn công kích, đôi mắt của hắn sâu như biển, vô biên vô tận, Thiên phú 【Phục Chế】 âm thầm thi triển.

Các loại biến hóa, ảo nghĩa của Cửu Chuyển Kim Thân Quyết nhanh chóng khắc vào trong đầu hắn.

“Giang Thạch, ngươi muốn chết!”

Dương Thiên Hữu giận dữ hét lên, gần như phát điên.

Sau khi vô số tàn ảnh hung hăng công kích, vẫn không có kết quả, hắn đột nhiên gầm lên, trên thân thể xuất hiện vô số đường gân máu thô to, thân thể vặn vẹo, co rút lại.

Thật không ngờ cơ thể hắn lại bắt đầu co rút lại.

Lần thay đổi này lại khiến cho thân hình của hắn trở nên cao gầy, giống như một đoạn tre cao gầy, toàn thân phủ đầy màu ánh vàng kim càng thêm chói mắt, lực lượng trên người cũng trở nên mạnh hơn mấy phần.

“Cửu Chuyển Nguyên Thiên Chương!”

Dương Thiên Hữu hét lớn một tiếng, một chương hung hăng đánh về phía thân thể của Giang Thạch.

Rầm rầm!

Khí lăng nổ tung, mặt đất rung chuyển.

Vô số mảnh đá bay về phía bốn phía.

Thân thể của Giang Thạch vẫn vững vàng đứng im ngay tại chỗ, như một ngọn núi sừng sững ở đó, nắm chặt lòng bàn tay của đối phương, giọng nói lạnh lùng: “Một chiêu này cũng có chút dáng vẻ, còn có thủ đoạn nào khác không?”

“Ngươi!”

Dương Thiên Hữu trợn to mắt, vừa kinh ngạc vừa sợ hãi, trong lòng lạnh buốt.

Hoàn toàn hoài nghi nhân sinh.

Giang Thạch này luôn ẩn giấu thực lực?

Hắn rốt cuộc là tu vì gì?

“Giang Thạch, ta là con trai của mạch chủ, có chuyện nói chuyện, chuyện của Tiên gia không liên quan gì đến ta...”

Dương Thiên Hữu vội vàng lên tiếng, cầu xin tha thứ.

“Không liên quan?”

Giang Thạch cười gằn, trực tiếp ngắt lời hắn, đáy mắt thoáng qua một tia hàn quang, “Dù có liên quan hay không, đã ra tay, ta không trả ngươi một chiêu, chẳng phải là nói Giang Thạch ta không biết lễ phép sao!”

Rầm!!

Cánh tay còn lại của hắn của trong nháy mắt hất bỏ xuống ngực của Dương Thiên Hữu, lực lượng xuyên thấu qua xương, chấn xương cốt toàn thân hắn gãy nát, miệng phun máu tươi, thân thể như một quả đạn, lập tức bay ra ngoài, nặng nề đập xuống xa xa, phát ra tiếng vang rung trời.

“Đem hắn khiêng ra ngoài, ném đi thật xa.”

Giang Thạch lạnh lùng ra lệnh, không còn nhìn Dương Thiên Hữu một lần nào nữa, giống như người này trong mắt hắn chính là một đồng rác rưởi, không còn giá trị lợi dụng.

Tuy nhiên, dù sao đối phương cũng là người của mạch chủ, trong tình huống này hắn cũng không thể thống hạ sát thủ.

Chỉ có thể trước lấy nửa cái mạng của hắn, đuổi hắn đi.

“Vâng, đại nhân.”

Hai bóng đen lao vút qua, nâng cơ thể mềm nhũn của Dương Thiên Hữu lên rồi nhanh chóng lao ra ngoài.

Gân cốt toàn thân Dương Thiên Hữu đứt gãy, cơ thể toàn máu tươi, cả người mềm nhũn, trong lòng tràn đầy căm hận, trừng mắt nhìn Giang Thạch, hận đến mức răng gần như muốn cắn nát.

“Giang tổng quản, người nói nhà ta tư thông phản nghịch, câu nói này không khỏi quá khi dễ người đi? Tiên gia ta kinh doanh ở Bạch Long Thành đã bao năm, sao có thể tự đào mồ chôn mình được?”

Khuôn mặt Tiên lão thái gia âm trầm, chăm chú nhìn tất cả những gì đang diễn ra, bàn tay nắm chặt cây gậy đầu rồng toát ra mồ hôi, lòng nặng trĩu.

“Không sai, ta cũng cho rằng các người sẽ không tự đào mồ chôn mình, nhưng đáng tiếc, tin tức ta nhận được là như vậy.”

Chương 359: Giết Vào Tiền Gia!! 4

Giang Thạch giọng điệu bình tĩnh, nói, “Nếu các người thực sự oan uổng, thì buông vũ khí xuống, theo ta đi gặp bang chủ, bang chủ nhân nghĩa, chắc chắn sẽ điều tra rõ ràng, trả lại công đạo cho các người.”

“Đi gặp Viên Phúc Hải?”

Khuôn mặt Tiền lão thái gia càng thêm âm trầm.

Viên Phúc Hải là người như thế nào, hẳn hiểu rõ hơn ai hết.

Hiếu sát điên cuồng, thủ đoạn tàn nhẫn.

Nếu thật sự đi gặp hắn, nhất định sẽ chết không có chỗ chôn.

“Chẳng lẽ người không muốn?”

Giang Thạch nhướng mày.

Tiền lão thái gia ánh mắt lạnh lùng, chăm chú nhìn Giang Thạch, lại nhìn những người Tiền gia bị bắt giữ ở xung quanh, trong lòng trào lên một luồng hàn khí.

“Đi gặp Viên bang chủ, e rằng dù cho lão phu có oan cũng khó lòng được giải!”

Tiền lão thái gia lạnh lùng nói.

“Đó là việc của người, ta chỉ làm việc của mình.”

Giang Thạch giọng điệu lạnh lùng, bước lên phía trước, nói, “Lão già, hôm nay ta đã cho người nể mặt đủ rồi, nếu

không muốn bó tay chịu trói, vậy thì chỉ còn cách chiến một trận rồi.”

Tiền lão thái gia nhìn chăm chăm Giang Thạch, đột nhiên tay cầm cây gậy đầu rồng đập mạnh xuống đất, giống như đập trúng thứ gì đó, trong nháy mắt toàn bộ quảng trường bùng nổ, ầm ầm vang lên, động đất rung trời.

Ngọn lửa vô tận phun trào ra trong khu vực này.

Giống như vô số tên tên lửa nổ tung trong nháy mắt.

Tiếng kêu thảm thiết vang lên, xác chết bay loạn.

Dù là hộ vệ Tiền gia hay Hắc Tử Vệ, đều bị vụ nổ kinh hoàng này nuốt chửng.

Mỗi người đều giơ tay loạn xạ, máu tươi bắn tung tóe.

Ngay cả Giang Thạch cũng trong nháy mắt bị vụ nổ bao trùm.

Trong tiếng nổ vang trời, Tiền lão thái gia lại đập một bước, cả người như một tia chớp đen, trong nháy mắt bay ra ngoài, trực tiếp tiến vào đại điện phía sau.

Hắn không dừng lại một bước, sau khi xông vào đại điện, lập tức lao nhanh về phía sau tiền viện, nhanh chóng chui vào một căn mật thất.

Giữa tiếng nổ hỗn loạn.

Thân hình của Giang Thạch bỗng chốc to lớn, trên người hắn lấp lánh những ánh đồng cổ, khí tức đáng sợ, hai tay che mặt, chỉ xuyên qua kẽ tay lạnh lùng nhìn ra ngoài.

Dưới thiên phú Thấu Thị, hắn có thể nhìn thấy rõ ràng mọi động tác của Tiền lão thái gia.

Bùm!

Thân hình cao hơn ba thước của hắn mang theo vô số ánh lửa, trực tiếp lao ra từ vụ nổ khủng khiếp, giống như một kình kong nhảy ra từ núi lửa, khí tức đáng sợ bao trùm bốn phía.

Khiến mặt đất rung chuyển dữ dội.

Ánh mắt Giang Thạch lạnh lùng, thân hình to lớn đi về phía đại điện rộng lớn phía trước, xuyên qua đại điện, trực tiếp đi vào khu vực phía sau.

Nhìn chăm chăm vào tâm đại môn dày cộm trước mặt, hắn vung tay một cái.

Bùng!

Đại môn đổ nát, khí lưu cuộn cuộn.

Vô số mảnh vỡ bắn ra bốn phía.

Cả bức tường như được làm bằng giấy vậy.

Trong khoảnh khắc bức tường vỡ vụn, một thanh kiếm quỷ dị như con rắn độc phóng lấp lóe trên người Giang Thạch.

Keng keng keng!

Trong nháy mắt, thanh kiếm chém liên tiếp chục nhát vào cơ thể Giang Thạch, tia lửa bắn ra, nhưng ngay cả phòng thủ của hắn cũng khó có thể xuyên thủng.

Người ra tay sững sờ, vội vàng lùi lại.

Nhưng bàn tay to của Giang Thạch đã sớm xuyên qua không gian, như đẩy núi đổ ngọc, vỗ mạnh vào người hắn, bốp một tiếng, đánh cho thân thể hắn nát bét xuyên thấu, trực tiếp bay ngang.

“Còn nói không có vấn đề, Tiền gia cầu kết với Hương Thủ Giáo, tự tìm đường chết, trách ai được chứ!”

Giang Thạch lạnh lùng nói, đi về phía mật đạo trước mặt.

Thiên phú Thấu Thị được mở ra, đôi mắt như nhìn thấu hư không.

Trong nháy mắt, mọi loại cơ quan, ám khí, túi độc trong mật đạo phía trước đều hiện ra trong mắt hắn.

Sau khi xác nhận rằng tất cả các cơ quan đều không gây nguy hiểm cho hắn, Giang Thạch bước đi, thân hình cao hơn ba thước trực tiếp chui vào bên trong mật đạo.

Toàn bộ đường hầm mật đạo chật hẹp bị thân hình của hắn làm cho phình to, phồng lên.

Giống như một con quái thú đang cố gắng đi qua đây.

Khi Giang Thạch tiến về phía trước, trong toàn bộ mật đạo, vô số mũi kim độc, ám khí bay ra dày đặc, bắn thẳng vào cơ thể hắn.

Cùng lúc đó, vô số lớp khói độc nhanh chóng lan ra.

Nhưng tất cả những thứ đó đều bị Giang Thạch bỏ qua.

Bỗng nhiên, một tiếng vang lớn vang lên từ khu vực phía trên.

Một khối thần kim thạch dày nặng trực tiếp từ trên cao rơi xuống, nặng nề đè xuống cơ thể hắn, giống như thái sơn áp đỉnh.

Ầm!

Giang Thạch dùng một tay đỡ lấy tảng thần kim thạch, nhưng bức tường hai bên lại nhanh chóng đè ép cơ thể hắn, giống như biến thành một nhà giam bốn phía, trong nháy mắt đã giam cầm cơ thể hắn.

Khi cơ thể hắn bị giam cầm trong nháy mắt, liên tiếp xuất hiện bốn năm bóng người cầm kiếm, nhanh chóng đâm vào cơ

thể hấn, chỉ trong chốc lát đã để lại trên người hấn một vết thương sâu.

Tuy nhiên, những vết thương này vừa mới xuất hiện đã bắt đầu lành lại.

Không thể để lại một chút vết thương thực chất nào.

“Đi thôi, chỗ này nguy hiểm!”

Mấy người áo đen hét lên.

Giang Thạch âm u lạnh lẽo nhìn mấy người này chuẩn bị rời đi, cơ thể hấn đột nhiên phát lực, thật sự giống như một con cự long đáng sợ đột ngột thức tỉnh.

Ầm ầm ầm!

Cơ thể hấn đột nhiên lao về phía trước, trực tiếp chui ra từ đường hầm hẹp này, bàn tay khổng lồ vung lên, tiếng nổ ầm ầm.

Một bóng người trực tiếp bị hấn vỗ nát, bay ngang.

Không thể chống cự!

Trong nháy mắt!

Giang Thạch đã lao tới khu vực phía trước.

“Liều mạng mới hấn!”

Khu vực phía trước, là một mật thất khổng lồ, mấy bóng người hét lên.

“Công tử không thể địch lại, mau đi!”

Tiền lão thái gia kéo một thanh niên lại, lên tiếng quát.

“Chúng ta chặn hấn lại!”

Những bóng người còn lại lập tức lao về phía Giang Thạch.

Rầm rầm rầm!

Vài phút trôi qua.

Cả mật thất hoàn toàn an tĩnh trở lại.

Chương 360: Viên Phúc Hải Bá Đạo! 1

Trong mật thất

Xác chết nằm la liệt.

Mùi máu tanh nồng.

Tiền lão thái gia đang phun máu phè phè, thân thể mềm nhũn, dựa vào tường, nhìn thấy Giang Thạch xuất hiện trước mặt, nở một nụ cười chua chát.

“Giang Thạch, người trợ trụ vi ngược, giúp Viên Phúc Hải giết nhiều người như vậy, người sẽ không có kết cục tốt đẹp đâu, Viên Phúc Hải cũng sẽ không có kết cục tốt đẹp đâu, đợi đi, không phải không báo, chỉ là chưa đến lúc, lúc đến, các ngươi đều phải chịu quả báo, lão phu... lão phu ở dưới địa phủ chờ các ngươi.”

Hắn giơ một bàn tay, trực tiếp đập mạnh vào vùng trán.

Bốp!!

Máu phun tung tóe, xương sọ vỡ nát.

Tiền lão thái gia phun ra một ngụm máu tươi lớn, nằm ngửa trên mặt đất, bất động.

Giang Thạch cau mày, mặt không biểu cảm, không thèm nhìn Tiền lão thái gia lần thứ hai, ánh mắt nhìn quanh cả mật thất một vòng rồi trực tiếp đi ra ngoài.

Bên ngoài, cảnh tượng tàn khốc.

Dưới vụ nổ dữ dội, ngoài việc người Tiền gia bị tổn thất nặng nề, hàng trăm người chết thảm ngay tại chỗ, ngay cả Hắc Tử Vệ cũng chết và bị thương hàng chục người.

Toàn bộ quảng trường chỉ có xác người và máu tươi, mùi máu tanh nồng bốc lên.

“Đại nhân, có bắt được Tiền lão thái gia không?”

Một nam tử áo đen cắn răng hỏi, giọng nói cực kỳ phẫn nộ.

“Chết rồi, người đi vào mang xác của bọn họ về.”

Giang Thạch lạnh lùng mở miệng.

“Vâng, đại nhân.”

Nam tử áo đen đầy phẫn nộ, lập tức vung tay, dẫn theo vài nam tử, nhanh chóng lao vào mật thất.

Giang Thạch thì bước đi, hướng đến đại sảnh của Tiền gia.

Chỉ thấy trong đại sảnh, có mấy cái rương lớn.

Hầu hết các rương đều đã được mở ra, bên trong lấp lánh, hoặc chứa đầy vàng bạc châu báu, hoặc chứa đầy các loại đan dược quý hiếm, trong đó có một cái rương chứa đầy đất.

Giang Thạch khẽ nhíu mày, tùy tiện nắm lấy một nắm đất trong rương, cẩn thận cảm nhận.

Chỉ cảm thấy loại đất này rất quý dị.

Giang Thạch nắm lấy một nắm đất trong rương, cảm nhận được một loại lực lượng quý dị đang lưu chuyển trong lòng bàn tay. Ngoài ra, còn có một mùi máu tanh thoang thoảng.

“Là Hồn Nguyên Thổ.”

Huyền Đạo Tử trong giới chỉ ngạc nhiên nói: “Hồn Nguyên Thổ là nguyên liệu chính để luyện chế Thánh Linh Đan, Hồn

Nguyên Thổ ở đây tuy không tinh khiết, nhưng ít nhất cũng có thể luyện ra ba viên thánh linh đan.”

“Ồ? Có thể luyện ra thánh linh đan?”

Giang Thạch khẽ giật mình, trong lòng nhanh chóng suy nghĩ.

Hắn quay đầu nhìn ra ngoài cửa, thấy không có Hắc Tử Vệ chú ý đến nơi này, liền hỏi: “Người có cách nào lấy đi một phần Hồn Nguyên Thổ không?”

“Có thể, nhãn dưỡng hồn của ta ẩn chứa một phần không gian nhỏ, cất giữ một phần Hồn Nguyên Thổ là không thành vấn đề.”

Linh hồn trong nhãn nói.

“Vậy được, lấy một phần đi.”

Giang Thạch nói.

Xoạt!

Một luồng lực lượng quỷ dị lóe lên.

Cái rương đầy Hồn Nguyên Thổ trước mặt bỗng nhiên thiếu đi một phần.

Giang Thạch nhẹ nhàng gạt đầu, lập tức đẩy kín tất cả các rương, rồi lại bước ra khỏi đại sảnh, vẫy tay gọi mấy tên Hắc Tử Vệ tới, nói: “Đưa các rương trong đại sảnh ra ngoài, ngoài ra, lục soát toàn bộ Tiên gia xem còn có tài sản gì khác không, đem về hết.”

“Vâng, đại nhân.”

Một đám Hắc Tử Vệ chấp tay, nhanh chóng hành động.

Toàn bộ Tiên gia gặp phải tai họa diệt vong.

Ở Bạch Long Thành, lại một gia tộc bị xóa sổ.

Chuyện này nhanh chóng gây chấn động toàn Bạch Long Thành.

-
-
-

Nửa ngày sau.

Tại đại điện Tả Mạch của Kim Linh Môn.

Bạch Thông Thiên khi nghe tin thì sắc mặt thay đổi, cả người đột nhiên từ trên ghế đứng dậy, quát lớn: “Cái gì? Tiền gia bị diệt rồi?”

“Vâng, mạch chủ, là Giang Thạch dẫn đầu Hắc Tử Vệ tiêu diệt, Tiền lão thái gia cùng tất cả truyền nhân của Tiền gia đều đã chết thảm.” Một đệ tử mặt tái mét, mở miệng nói.

Gần đây danh tiếng của Giang Thạch ngày càng lớn.

Dựa vào việc có sự hậu thuẫn của Viên Phúc Hải, hắn đã gây ra mấy vụ diệt môn thảm khốc khác trong Bạch Long Thành, trong mắt nhiều người, cái tên đã trở thành danh tự của tử thần.

“Giang Thạch tiểu tử!”

Bạch Thông Thiên sắc mặt giận dữ, một tay tát vỡ bàn hoàng kim trước mặt, sát ý cuộn cuộn trong lòng, không thể kiềm chế được, giận đến mức mặt mũi xám xịt, nói: “Đi, theo ta đến Hải Kinh Bang!”

Hắn lập tức triệu tập các trưởng lão tả mạch, thân hình lắc một cái, trong nháy mắt đã rời khỏi đại điện, biến mất khỏi nơi này.

Các trưởng lão lập tức hành động, theo sau Bạch Thông Thiên nhanh chóng đi theo.

Tại tổng bộ Hải Kinh Bang.

Giang Thạch trở về rất nhanh.

Hắn vừa mới quét sạch Tiền gia lập tức dẫn người trở về tổng bộ.

Viên Phúc Hải nhìn thấy đầy đất đầu lâu, ánh mắt lóe lên, mắt hồ chứa đựng chút nghi ngờ và sát khí, nói: “Tiền gia, không ngờ gia tộc này lại luôn có liên hệ với Hương Thủ Giáo, thật là không thể ngờ được.”

Hắn ngẩng đầu nhìn Giang Thạch.

“Giang Thạch, có giết sạch không? Có để sót tên nào không?”

“Bang chủ yên tâm, hắn là không có.” Giang Thạch đáp lại.

“Cái gì gọi là hắn, nhất định phải đảm bảo không có.”

“Vâng, đảm bảo không có.” Giang Thạch hồi tưởng lại, trầm giọng nói.

“Vậy được.”

Khuôn mặt của Viên Phúc Hải hơi dịu lại, gật nhẹ đầu, nói: “Lão phu làm việc thích nhất nhất là diệt cỏ tận gốc, không làm thì thôi, làm thì phải làm tuyệt, không thể để lại chút sơ hở nào.”

Nói đến đây, hắn chợt cười lớn, nói: “Giang Thạch, ngươi lập đại công, hai ngày nữa, lão phu định dẫn ngươi ra ngoài mở mang tầm mắt.”

“Mở mang tầm mắt?”

“Không sai, nhiều năm qua, ta và bang chủ Bạch Hà Bang có ân oán, hắn cũng đã giết chết quá nhiều người của ta, nhưng may mắn là lão phu cao tay hơn, vẫn ép hắn đến bước đường cùng, hai ngày nữa, ta sẽ đích thân chém đầu hắn, ngươi theo

ta đi xem, yên tâm, xem xong trận chiến này, đối với người có lợi ích rất lớn, cao thủ giao đấu, cho dù người chỉ học được một chút, cũng đủ để người dùng cả đời.”

Chương 361: Viên Phúc Hải Bá Đạo! 2

“Vâng, bang chủ.”

Tiểu Ngư chấp tay.

Viên Phúc Hải vậy mà lại định quyết tử chiến với Phong Thiên Liệt sớm như vậy?

“Viên Phúc Hải!”

Bỗng nhiên, một tiếng rống lớn vang lên từ ngoài đại điện, tiếng vang rền rĩ, khiến đại điện rung động.

Một luồng khí tức mãnh liệt hung hãn trực tiếp từ ngoài đại điện ồ ạt tràn vào.

Bạch Thông Thiên tức giận đến mức tròng mắt đỏ lên, thân hình phình to, nhìn vào trong, khi thấy thân hình của Giang Thạch và đầu lâu của Tiên Lão Thái gia ở gần đó, sát khí trong lòng dâng lên không thể kiềm chế được.

“Tiểu bối, đi chết!”

Hô!

Thân hình của hắn đột nhiên lao ra, cơ thể to lớn và khổng lồ, một bàn tay to như quạt đập mạnh về phía Giang Thạch.

Lực lượng nhục thân khủng khiếp bùng phát ra, thế tới vô song, khiến không gian đều sụp đổ ngay lập tức, nhanh đến mức cực hạn.

Khuôn mặt của Giang Thạch thay đổi, vội vàng không chần chừ, nhanh chóng biến thân, toàn bộ lực lượng hung hăng bộc

phát, một chưởng vung mạnh về phía Bạch Thông Thiên.

Ầm!

Tiếng vang lớn, thân hình của hắn như bao tải, tung bay ra sau, phun ra một ngụm máu tươi, cánh tay cũng bị gãy ngay lập tức, đập mạnh xuống đất.

Bạch Thông Thiên toàn thân phình to, khí tức cuộn cuộn, sau một chưởng, hắn vẫn chưa dừng lại, mà lại đập một chân, nhanh chóng lao tới lần nữa.

“Làm càn!”

Tiếng gầm giận dữ của Viên Phúc Hải đột nhiên vang lên.

Sau khi Bạch Thông Thiên xông ra lần thứ hai, thân thể của hắn cũng cuối cùng xông ra, một tiếng xé rách, quần áo nổ tung, cơ bắp phình to, trong nháy mắt hóa thành một cự nhân thân hình cao khổng khiếp tới sáu thước, da thịt khắp người đều lấp lánh ánh đen, dữ tợn có lực, ngay cả đỉnh đầu cũng mọc ra sừng rồng.

Hắn gần như không khác gì một đầu bạo long cổ đại hình người.

Ầm!

Một chưởng trực tiếp đối cứng với Bạch Thông Thiên, toàn bộ đại điện rung lắc dữ dội, giống như vô số tiếng sấm nổ tung, sóng khí kinh khủng lan ra bốn phía.

Sau một chưởng, ánh mắt Viên Phúc Hải lạnh như băng, hai con ngươi như hóa thành hai cái lò lửa, tràn đầy lực lượng lực áp bách, bàn tay nhanh như điện, trực tiếp điên cuồng đánh về thân thể Bạch Thông Thiên.

Bạch Thông Thiên hét lên, hai cánh tay cũng trong nháy mắt hiện ra ánh đỏ, bao phủ trong kinh lực âm u lạnh lẽo, giống như hai cánh tay máu đỏ sẫm.

“Lục Đạo Luân Hồi!”

Ầm ầm ầm ầm!

Hai người giao thủ cực nhanh, tiếng nổ vang trời, trong nháy mắt không biết giao đấu bao nhiêu lần.

Cuối cùng, Bạch Thông Thiên đột nhiên phát ra tiếng rên rỉ, toàn thân trúng ba chiêu trong nháy mắt, sau đó lại bị một lực lượng mạnh mẽ đánh bay, ầm một tiếng, nặng nề ngã xuống đất, đập vỡ cả cánh đánh đại môn.

Hắn phun ra máu tươi, sắc mặt phẫn nộ, đồng thời cũng không thể tin được.

“Viên Phúc Hải, ngươi đột phá rồi?”

Giọng nói của hắn sắc bén, vô cùng tức giận.

“Ha ha, không uổng cho lão phu ngày đêm khổ luyện, cuối cùng cũng đã nắm bắt được ảo diệu của Huyết Đan cảnh trong mấy tháng trước, Bạch Thông Thiên, ngươi không ngờ tới?”

Trên mặt Viên Phúc Hải lộ ra nụ cười âm hiểm, thân hình cao sáu thước có một loại cảm giác đáng sợ và âm trầm không nói nên lời, từng khối cơ bắp nổi lên, da thịt đen đúa, giống như thân thể hắc thần kim, trên người quần quanh một cỗ Long khí và quỷ khí vô cùng nồng đậm khủng bố, khiến người ta sợ hãi.

“Bạch Thông Thiên, ngươi xông vào địa bàn của lão phu, còn muốn giết chết đệ tử của lão phu, ai cho ngươi lá gan!”

Viên Phúc Hải đột nhiên hét lớn, ánh mắt âm trầm, nhìn chằm chằm Bạch Thông Thiên, nói: “Lão phu vừa rồi đã đánh gãy ba đường kinh mạch của ngươi, phế đi ba thành thực lực, đây chính là cảnh cáo, ngươi có phục không?”

“Viên Phúc Hải, ngươi lần ta quá đáng!”

Bạch Thông Thiên tức giận đến mức phun máu, nghiêng răng nghiêng lợi hét lớn.

“Người nói cái gì?”

Ánh mắt Viên Phúc Hải lạnh lùng, hét lớn: “Nếu không nể mặt người cũng là mạch chủ của [Kim Linh Môn], lão phu vừa rồi có thể trực tiếp giết người!”

“Tốt, tốt!”

Bạch Thông Thiên mặt tái thốc, cắn răng liên tục, vội vàng bò dậy từ trên mặt đất, định rời khỏi nơi này.

Nhưng ngay khi hắn vừa mới rời đi. Bàn tay to lớn của Viên Phúc Hải đột nhiên vung ra, nhanh đến cực điểm, tiếp tục vỗ tới thân thể của Bạch Thông Thiên.

Bạch Thông Thiên đột nhiên quay lại, giận dữ hét lớn: “Viên Phúc Hải, người điên rồi, người dám giết ta, có nghĩ đến môn chủ không?”

Ầm ầm ầm!

Hai người lại giao chiến một trận, khí thế cuộn cuộn.

Cuối cùng, thân thể của Bạch Thông Thiên bị Viên Phúc Hải nắm lấy, đột nhiên đập mạnh về mặt đất phía sau, ầm một tiếng, đập xuống mặt đất, rung chuyển mặt đất.

“Bạch Thông Thiên, bây giờ người không thể đi được!”

Giọng Viên Phúc Hải lạnh như băng, trong cơ thể ẩn chứa lực lượng kinh khủng, nhìn chằm chằm vào đối phương, nói: “Ta bí mật đột phá Huyết Đan cảnh, chuyện này người tuyệt đối không được truyền ra ngoài, hai ngày nữa ta sẽ tử chiến với Phong Thiên Liệt, trong khoảng thời gian này người cứ nán lại ở Hải Kinh Bang của ta thì tốt hơn.”

Rõ ràng, Viên Phúc Hải mặc dù lỗ mãng sát nhân thành tính, nhưng cũng không phải kẻ ngu, hẳn thừa biết Bạch Thông Thiên là loại người gì.

“Người, người muốn giam cầm ta?”

Bạch Thông Thiên tức giận đến mức không thể chịu nổi, hét lớn.

“Có thể hiểu như vậy.”

Viên Phúc Hải lạnh lùng nói.

“Viên Phúc Hải, người có nghĩ đến môn chủ không, hành động như vậy, môn chủ tuyệt đối sẽ không dung thứ cho người.”

Bạch Thông Thiên tức giận hét lớn.

“Hắn sẽ không dung thứ cho ta?”

Viên Phúc Hải phẫn nộ, gầm lên: “Ta vì Kim Linh Môn đã sinh tử, những năm qua, tài nguyên tu luyện của Kim Linh Môn, cái nào không phải là ta dùng mạng để đổi lấy? Hắn không dung thứ cho ta? Ta một lòng vì Kim Linh Môn, lẽ nào có sai? Nhi tử của ta bị người giết hại, ngay cả thê tử, muội muội của ta cũng chết thảm, một đêm trở thành người cô độc, hắn bắt ta phải nhẫn nhịn, bao giờ hắn quan tâm đến cảm nhận của ta, một câu không dung thứ cho ta, liền muốn áp chế ta? Dựa vào cái gì?”

Chương 362: Viên Phúc Hải Bá Đạo! 3

“Ngươi!”

Bạch Thông Thiên bị sự bùng nổ đột ngột của Viên Phúc Hải dọa sợ, sắc mặt biến đổi, vừa tức giận vừa sợ hãi.

Nhưng hắn không dám tiếp tục nói.

Trên người Viên Phúc Hải bao phủ một khí tức đáng sợ, bốc lên một đám mây đen, thực sự không khác gì một đầu bạo long.

Một lúc lâu sau,

Viên Phúc Hải mới dần bình tĩnh lại, nói: “Đem hắn đi đi.”

Vút vút vút!

Hắn giơ ngón tay to, liên tục bắn ra mấy tia sáng đen, trực tiếp bắn trúng trên người Bạch Thông Thiên, phong bế mấy huyết đạo trên người hắn, đảm bảo hắn không thể trốn thoát.

Trong đại điện, bóng người lấp ló, ngay lập tức xuất hiện mấy vị Hắc Tử Vệ, lập tức kéo Bạch Thông Thiên đang bị thương nặng nhanh chóng rời khỏi đây.

“Giang Thạch, ngươi thế nào?”

Viên Phúc Hải quay người nhìn về phía Giang Thạch, thân hình khổng lồ bắt đầu nhanh chóng khôi phục lại như cũ, trong nháy mắt trở về kích thước bình thường.

“Đa tạ bang chủ, thuộc hạ không sao.”

Miệng Giang Thạch rướm máu, khó khăn mở miệng. hắn không muốn ở trước mặt Viên Phúc Hải bộc lộ khả năng hồi phục cực nhanh của mình.

Viên Phúc Hải đưa tay ra, nắm lấy cánh tay Giang Thạch, nhanh chóng truyền kinh lực nối liền xương gãy cho hắn, sau đó nói: “Trở về tỉnh dưỡng hai ngày, hai ngày sau ở 【Tu Đà Sơn】 chờ ta.”

“Vâng, bang chủ.”

Giang Thạch khàn giọng trả lời.

“Ừm.”

Viên Phúc Hải buông hắn ra, ra hiệu cho hắn rời đi.

Giang Thạch lập tức chấp tay, đi ra ngoài đại điện.

Tuy nhiên, vừa mới ra khỏi đại điện, hắn liền nhìn thấy không xa có rất nhiều trưởng lão của tả mạch đang nhanh chóng chạy đến, ai nấy đều kinh ngạc, lao tới đại điện.

“Các người đều là thuộc hạ của Bạch Thông Thiên? Nếu đã đến rồi, thì cũng đừng đi nữa, cùng Bạch Thông Thiên ở đây qua hai ngày đi.”

Giọng lạnh lùng nói và bá đạo của Viên Phúc Hải từ sâu trong đại điện truyền ra.

Kể đó, Giang Thạch liền nghe thấy một loạt tiếng va chạm đùng đùng, từng vị trưởng lão bị nhanh chóng bắt giữ, không một ngoại lệ, đều bị Viên Phúc Hải đánh trọng thương tạm thời nhốt lại.

“Viên Phúc Hải vậy mà đã bí mật đột phá đến cảnh giới Huyết Đan, quả nhiên ẩn giấu sâu không lường được, bề ngoài nhìn thì sát khí đầy mình, tính tình tàn nhẫn, nhưng thực chất cũng là người thâm trầm, không giống những kẻ khác, một khi đột phá thì sẽ khoe khoang khắp nơi.”

Trong lòng Giang Thạch dậy sóng.

Bạch Hà Bang sợ rằng thật sự là chuẩn bị lãnh ít dữ nhiều.

Nếu không có ngoại lệ, hai ngày sau, Phong Thiên Liệt nhất định sẽ chết.

“Tuy nhiên như vậy cũng tốt, như vậy thì Hải Kinh Bang thống nhất Bạch Long Thành, địa vị của ta cũng sẽ tăng cao, như vậy sẽ không cần lo lắng về nguy cơ nữa.”

Giang Thạch suy nghĩ.

Nhưng sau đó hắn lại cảm thấy không ổn.

“Cây cao đón gió.”

Hôm nay Bạch Thông Thiên ra tay với hắn là một ví dụ.

Thời gian gần đây Viên Phúc Hải hành sự tùy tiện, đã chọc giận quá nhiều thế lực, sợ rằng sẽ không dễ dàng chấn nhiếp được, ngay cả khi hắn thực sự có thể quét sạch Bạch Hà Bang, thì những con chuột dưới đất trong bóng tối cũng sẽ âm thầm hành động, tiếp tục gây rắc rối.

“Huyền Đạo Tử, ngươi có biết cách luyện Thánh Linh Đan không?”

Giang Thạch đột nhiên dùng truyền âm tinh thần, truyền vào trong giới chỉ.

“Yên tâm, không thành vấn đề.”

Huyền Đạo Tử chắc chắn nói

“Nhanh nhất, trong hai ngày có thể hoàn thành không?”

Giang Thạch hỏi.

“Hắn là được, ta sẽ thử xem.”

Huyền Đạo Tử gật đầu.

“Được rồi, về ta sẽ chuẩn bị nguyên liệu.”

Giang Thạch nói.

Dù hấn có Viên Phúc Hải bảo đảm, nhưng cũng không bằng cảm giác an toàn khi bản thân mạnh mẽ.

Lực lượng chỉ khi nằm trong tay mình mới có thể giải quyết mọi nguy nan!

Thời gian trôi qua nhanh chóng.

Trong hai ngày tiếp theo, Giang Thạch không ra khỏi nhà, chăm chỉ tu luyện.

Những Siêu Phẩm Công Pháp mà hấn có được ở tổng bộ lần trước, nhờ nỗ lực của hấn, cuối cùng cũng được dung hợp thành một môn tuyệt học hoàn toàn mới.

Tên là “Kim Thân Vô Lượng Tâm Pháp”.

Ngay khi công pháp được dung hợp thành công, nó đã nhanh chóng thay thế cho “Cửu Cực Lôi Quang Tâm Pháp” mà hấn đã tu luyện trước đó.

Ngoài ra, “Tứ Tuyệt Thiên Sát Công” trên người hấn cuối cùng cũng đã viên mãn.

Lực lượng bản thân lại tăng vọt một lần nữa.

Mặt trời ló dạng.

Hàng vạn tia sáng rực rỡ xuất hiện.

Toàn bộ Bạch Long Thành đều được phủ một lớp hào quang.

Mắt Giang Thạch mở to, nhìn vào chiếc nhẫn trên tay, khê cau mày, hỏi, “Huyền Đạo Tử, đã là ngày thứ ba rồi, Thánh Linh Đan mà ta cần người vẫn chưa luyện thành sao?”

“Sắp rồi, chậm nhất nửa ngày nữa là có thể lấy ra được.”

Tiếng nói mệt mỏi của Huyền Đạo Tử vang lên từ trong giới chỉ, nói, “Thánh Linh Đan đã luyện thành thành công vào tối qua, nhưng đan dược mới thành, cần phải làm nguội, nếu không được lực sẽ dễ bị phân tán, hiện đang đang trong quá trình làm nguội, nhanh nhất là chiều nay mới có thể lấy ra.”

“Làm nguội?”

Giang Thạch nhướng mày.

Cuối cùng, hắn không nói gì nữa, đứng dậy đi ra ngoài.

Đợi đã lâu như vậy rồi, cũng chẳng cần quan tâm nửa ngày nữa.

Hôm nay chính là ngày hắn hẹn với Viên Phúc Hải.

Hô! Hô! Hô!

Thân pháp của Giang Thạch triển khai, tốc độ vượt xa trí tưởng tượng của nhân loại, trực tiếp phóng thẳng về phía ngoại thành, sau đó lập tức vượt qua sông Bạch Thủy.

Tu Đà Sơn.

Ban đầu là một khu rừng hoang vu liên miên.

Nó được đặt tên theo một ngôi chùa Tu Đà ở trong núi, dãy núi rộng lớn, được con sông Bạch Thủy rộng lớn xuyên qua ở giữa, hai bên là núi cao, cây cối rậm rạp, thỉnh thoảng có yêu thú xuất hiện, người rất ít.

Giang Thạch phóng thẳng về phía trước, nhanh chóng hạ cánh xuống đỉnh một ngọn núi ở Tu Đà Sơn, mắt tìm kiếm khắp nơi.

“Giang Thạch, ở đây!”

Bỗng nhiên, một giọng lạnh lùng nói từ phía sau vang vọng xa xa.

Giang Thạch lập tức quay đầu lại nhìn.

Chỉ thấy cách đó vài trăm thước, trên một thân đại thụ, một bóng người cao lớn hiện ra, mặc một thân trường bào màu đỏ rực, mặt mũi lạnh lùng, tóc đỏ, râu đỏ, toàn thân khí tức thâm trầm, toát ra một khí thế mạnh mẽ, như một vị Hỏa Thần.

Chương 363: Viên Phúc Hải

Bá Đạo! 4

Liệt Hỏa trưởng lão!

Hải Kinh Bang đệ nhị cao thủ!

Tay trái của Viên Phúc Hải!

Cũng là người có thân phận bí ẩn nhất trong Hải Kinh Bang.

Giang Thạch lập tức không chút do dự, nhanh chóng chạy đến, hỏi: “Bang chủ đâu?”

“Bang chủ đã đợi lâu lắm rồi.”

Liệt Hỏa trưởng lão lạnh lùng đáp lại, nói: “Theo ta đi.”

“Hô!”

Chân hần nhẹ nhàng điểm một cái, thân thể lập tức phóng ra, không khí lập tức lưu lại một lớp khói cháy đen dày đặc, ngay cả cành cây vừa mới đứng dưới chân hần cũng bị đốt cháy.

Hai người một trước một sau, phóng vút đi.

Cuối cùng, không lâu sau, họ xuất hiện trên một đỉnh núi.

Chỉ thấy Viên Phúc Hải cao lớn vạm vỡ đã đợi sẵn từ lâu, đang tĩnh lặng ngồi xếp bằng ở một bên vách núi, một thân áo đen, râu quai nón dựng đứng, bên cạnh đặt ba bốn hũ rượu.

Có vài hũ đã trống rỗng.

Thấy Giang Thạch và Liệt Hỏa trưởng lão đã đến, hần vung tay một cái, lập tức có hai hũ rượu bay ra, một bên trái

một bên phải, lần lượt rơi xuống trước mặt Giang Thạch và Liệt Hỏa trưởng lão .

“Rượu thuốc luyện từ thảo dược Cửu Ứng Thần Long, uống vào ngoài tăng thêm công lực, đối với tu luyện 【Cửu Long Phách Ma Thể】 cũng có đại công dụng.”

Hắn nói, “Nam nhi nên uống rượu, rượu càng mạnh, lòng càng lạnh, trước khi giết người, lão phu thường sẽ uống một hơi, hôm nay các ngươi cùng nhau ném thử!”

Giang Thạch không do dự, lập tức mở nắp, trực tiếp rót vào miệng, ực ực ực ực, chỉ cảm thấy toàn thân nóng bừng, khí tức cuộn cuộn, giống như uống vào không phải rượu, mà là một hũ Long Huyết.

Ngoài cảm giác nóng rát thiêu đốt dữ dội, còn có tiếng long ngâm vang lên từ bên trong cơ thể, hòa hợp với 【Cửu Long Phách Ma Thể】 mà hắn đang tu luyện.

“Tốt, hảo rượu!”

Hắn uống một hơi cạn nửa hũ, cảm thán nói.

“Ha ha ha!”

Viên Phúc Hải từ trên mặt đất đứng dậy, tán thưởng nói, “Không tệ, là người có thể thành đại sự!”

Rượu thuốc do hắn luyện từ Cửu Ứng Thần Long Thảo, dược tính mạnh mẽ vô song trên thế gian, ngoài hắn ra, chưa từng có ai dám như Giang Thạch vậy, ngửa đầu uống cạn nửa hũ.

Trông còn không có vẻ gì là không chịu nổi.

Quả nhiên là Trời Sinh Kim Cương!

“Uống hết đi, hôm nay lão phu dẫn ngươi đi giết người!”

Viên Phúc Hải nói.

“Vâng, bang chủ.”

Giang Thạch giơ bình rượu lên, lại một lần nữa uống một ngụm lớn.

Một bên, Liệt Hỏa trưởng lão thì uống từng ngụm nhỏ, cau mày, dường như đang nhanh chóng luyện hóa.

Mười mấy phút sau.

Hai người đều uống xong.

Ánh mắt Viên Phúc Hải lạnh lùng, thân hình vạm vỡ lập tức lao về phía trước với tốc độ cực nhanh.

Giang Thạch và Liệt Hỏa trưởng lão không chút do dự, lập tức nhanh chóng đuổi theo.

Trong rừng sâu rậm rạp.

Một ngôi chùa nhỏ tĩnh lặng đứng sừng sững.

Vào lúc bình minh.

Thỉnh thoảng có tiếng chuông vang lên, vang vọng khắp dãy núi.

Rầm!

Viên Phúc Hải từ trên trời giáng xuống, lập tức rơi xuống trước cửa chùa, ánh mắt lạnh lùng, giọng nói như chuông đồng, khí thế toàn thân nhanh chóng lan tỏa, nói: “Phong Thiên Liệt, ngươi và ta dây dưa đã lâu như vậy, giết con trai ta, diệt thê tử ta, bao nhiêu món nợ, chúng ta cũng nên tính một lần cho xong.”

Giọng nói của hắn lạnh lùng truyền vào trong chùa, nhanh chóng vang vọng khắp cả ngôi chùa.

“Viên Phúc Hải, cho dù ngươi không đến tìm ta, ta cũng sẽ đi tìm ngươi.”

Từ sâu trong chùa cũng truyền ra một giọng nói lạnh lùng.

Lờ mờ có một luồng khí tức mạnh mẽ và đáng sợ trực tiếp từ truyền đến sâu trong chùa.

“Sao? Người tự mình đến đây để nộp mạng còn không xong, còn mang theo chó săn đến cùng?”

“Phong Thiên Liệt, người vẫn ngông cuồng như vậy.”

Khuôn mặt Viên Phúc Hải hiện lên nụ cười dữ tợn, thân hình vạm vỡ bước về phía trước, tùy tay vung tay, bóp một tiếng, cả cánh cửa chùa, tường vây vỡ vụn, một tầng khí lưu đáng sợ âm âm vang lên, xuyên thẳng vào sâu trong chùa, khiến nửa ngôi chùa đều rung lắc dữ dội.

Viên Phúc Hải bước từng bước một tiến vào bên trong.

“Cứ để ta xem người đã gọi bao nhiêu người đến đây? Ha ha...”

Hắn nở nụ cười dữ tợn bá khí, y phục trên người bắt đầu rách toạc từng chút một, phát ra tiếng xé toạc, toàn thân trong chớp mắt phình to ra, da thịt lấp lánh ánh sáng màu đen.

Chỉ trong nháy mắt, hắn đã cao tới sáu thước.

Đỉnh đầu cũng như trước, lại mọc ra sừng đen.

Toàn thân hắn toát ra một loại ma tính không thể diễn tả được.

Hô! Hô! Hô!

Ngay khi Viên Phúc Hải bước vào, bóng người trong ngôi chùa bắt đầu lay động, từng đạo thân ảnh mạnh mẽ nhanh chóng hiện ra, ánh mắt lạnh lùng, thân hình cao lớn, dày đặc, ít nhất bảy tám đạo thân ảnh, bao vây chặt lấy Viên Phúc Hải.

Người dẫn đầu, mặc áo bào trắng, thân hình vạm vỡ, ba sợi râu dài bay lượn dưới cằm, tự mang theo một loại khí chất tao

nhã, đôi mắt sâu thẳm vô bờ, lạnh lùng nhìn về phía trước.

Phong Thiên Liệt!

“Thủ lĩnh Ngư Long Bang Quách Phương, Thần Đô nhị sát Tả Tử, Tả Ninh, Tam tuyệt chủng Phiêu Phong Vân, Lục hợp lôi đao Hoắc Đô, Linh Ẩn tự Huyền Cán thần tăng!”

Liệt Hỏa trưởng lão ngữ khí lạnh lẽo, ánh mắt quét qua những người xung quanh Phong Thiên Liệt, nói: “Quả nhiên là có không ít cường giả, vì đối phó với bang chủ, các người thật là tốn công tốn sức.”

Bất chợt, ánh mắt của hắn nhìn về phía Giang Thạch, nói: “Giang tổng quản, đã thấy chưa? Đây đều là những cường giả tiếng tăm lẫy lừng, nếu đổi lại lúc trước, bất kỳ ai trong số họ đều là tồn tại ngang hàng với bang chủ.”

“Ồ?”

Sắc mặt Giang Thạch hơi động, ánh mắt nghiêm túc.

Có nghĩa là những người này đều là Thánh Linh Cửu trọng phản tổ đỉnh cao!

“Ha ha ha...”

Viên Phúc Hải bật cười lớn, thân hình vạm vỡ toát ra lực lượng khó lường, nói: “Phong Thiên Liệt, người thật khiến ta bất ngờ, quả nhiên là đã cho ta một bất ngờ lớn, nhưng!”

Miệng hắn nở ra, lộ ra hàm răng trắng bệch, đồng tử co lại, cười man rợ: “Ngày hôm nay, ai cũng không thể trốn thoát!”

“Ừm?”

Thấy vậy, ánh mắt của Phong Thiên Liệt và những người bên cạnh đều lạnh đi.

Chương 364: Uy Danh! 1

“Viên Phúc Hải, chết đến nơi rồi còn dám nói bậy?”

Thủ lĩnh Ngư Long Bang, Quách Phương, lạnh lùng lên tiếng.

“Phế vật có hợp thành đoàn cũng chỉ là một đám phế vật!”

Viên Phúc Hải cười tàn nhẫn.

“Động thủ!”

Giọng điệu Phong Thiên Liệt trầm xuống, đột nhiên quát lớn.

Bùm bùm bùm bùm!

Những người bên cạnh hắn và hắn cũng không chút do dự, đột nhiên cùng nhau xông ra, thân thể từng người nhanh chóng phình to, xé rách quần áo, giống như những con dã thú đáng sợ đang gầm thét, phát ra khí tức khó có thể tưởng tượng.

Bảy tám bóng người mỗi người đều thi triển tuyệt học, trong nháy mắt tất cả đều hung hăng công kích đến Viên Phúc Hải.

“Giang tổng quản, chú ý quan sát, hãy xem kỹ, đây là trận chiến của cường giả, bất kỳ một kỹ xảo hay thủ đoạn nào cũng sẽ vượt ra khỏi tầm mắt bây giờ của ngươi, sẽ mang lại cho ngươi những chỗ tốt không thể tưởng tượng được cho sự trưởng thành sau này của ngươi.”

Liệt Hỏa trưởng lão lạnh lùng nói, râu tóc bay phất phơ, đứng bên cạnh Giang Thạch, khí tức trên người cũng dâng trào lên.

Nếu không phải vì phải bảo vệ Giang Thạch, loại chiến đấu này ngay cả hắn cũng muốn tham gia.

Xem nhiều không bằng tham chiến một lần!

Giang Thạch không nói gì, đôi mắt đen nhánh, 【Thiên phú Thấu Thị】 đã lặng lẽ mở ra, chăm chú nhìn chằm chằm vào cuộc chiến của những cường giả phía trước, thu hết từng chi tiết, từng kỹ xảo của họ vào mắt.

Đáng tiếc, thiên phú Phục Chế của hắn cần phải giao chiến với đối phương thì mới có thể sao chép võ học được.

Đối phương không giao chiến với hắn, nên thiên phú Phục Chế không có tác dụng.

Nhưng ngay cả như vậy, với 【Thiên phú Thấu Thị】, hắn vẫn có thể đạt được chỗ tốt to lớn.

Bùm bùm bùm!

Trong nháy mắt, một loạt âm thanh kinh thiên động địa đáng sợ liên vang vọng ra từ khu vực phía trước, trời xa đất chông chênh, nhật nguyệt vô quang, cả ngôi chùa đều phải chịu đựng thảm họa diệt vong.

Một đám người hét lớn, tung ra đủ loại tuyệt học và thần thông. Ánh sáng lấp lánh, kiếm khí khổng lồ, Phật Ấn bằng vàng lớn như ngôi nhà... đủ loại dị tượng liên tục xuất hiện.

Viên Phúc Hải đứng ở giữa, thân hình cao hơn sáu thước như một cây Trụ Trán Hải, bất chấp gió bão bát phương vẫn vững như bàn thạch.

“Giang Thạch, hãy nhìn xem Cửu Long Phách Ma Thể là gì!”

Viên Phúc Hải đột nhiên gầm lên, cơ thể đột nhiên lại phình to lên một lần nữa, đồng thời một luồng ánh sáng u ám đáng sợ bùng lên từ cơ thể hắn.

“Phá pháp!”

Ầm ầm ầm!

Một loạt âm thanh đáng sợ hơn lại vang lên trong thiên địa, cuồng phong gào thét, sấm chớp rền vang, đủ loại tuyệt học và thần thông bắn tới đều bị phá tan.

Thiên địa vỡ vụn.

Máu tươi bắn tung tóe.

Một đám người như sao băng bắn ngược lại, đập mạnh xuống mặt đất.

Trong thiên địa hỗn loạn.

Viên Phúc Hải cao hơn bảy thước, cơ bắp trên người cuộn cuộn đáng sợ, ánh sáng u ám chói lọi, mang theo một luồng khí tức đáng sợ khiến người ta kinh hãi, mặt đầy nụ cười dữ tợn, bước từng bước về phía những người bị thương nặng đang phun máu.

Toàn bộ ngôi chùa tan hoang một mảnh.

Cuồng phong gào thét.

Giữa thiên địa khắp nơi đều là khí tức hủy diệt bay múa.

Thân thể cao hơn bảy thước của Viên Phúc Hải giống như là một tôn Ma Thần cái thể, mặt mũi tràn đầy nụ cười kinh khủng, nhìn chăm chú lên Phong Thiên Liệt trọng thương thổ huyết dưới mặt đất, nửa người đã bể tan tành.

“Phong Thiên Liệt, bao nhiêu năm qua, ngươi biết ta đợi ngày này bao lâu rồi không? Dù là công hay tư, ngươi đều là một đại địch của ta, từng khiến ta chật vật không thôi, thậm chí ở một số nơi máu chót, từng khiến ta cảm thấy mặt mũi tối tăm, ta từng nhiều lần tức giận đến nghiến răng nhưng không thể làm gì được ngươi, nhưng hôm nay...”

Mặt Viên Phúc Hải mang lấy nụ cười, nói: “Mọi thứ đều nên kết thúc rồi.”

Âm vang!

Một bàn tay không lồ vung lên, trực tiếp giáng xuống người Phong Thiên Liệt đang nằm trên mặt đất phun máu không ngừng, cả mặt đất đều rung lắc dữ dội.

Một luồng sóng khí kinh khủng không thể tưởng tượng được bỗng nhiên lan tỏa ra từ nơi này.

Phần thân còn lại của Phong Thiên Liệt cũng tan rã ngay lập tức, hóa thành huyết vụ vô tận, lan tỏa ra xung quanh.

Viên Phúc Hải thở dài một hơi, thu tay lại, lập tức có cảm giác nhẹ nhõm đại thù được báo, chỉ cảm thấy ý thức thông suốt, cơ thể không còn áp lực, giống như một tảng đá nặng ngàn cân đã được gỡ bỏ khỏi người hắn.

Những người còn lại đều vẻ mặt kinh hãi, phun máu ồ ạt, khuôn mặt run rẩy, nhìn Viên Phúc Hải với ánh mắt khó tin.

“Viên bang chủ, ngươi... ngươi đã đột phá một bước kia rồi?”

Một trong Thần Đô Nhị Sát, Tả Tử lộ ra vẻ kinh hãi, nói: “Ngươi đã ngưng tụ Huyết Đan?”

“Ha ha ha...”

Viên Phúc Hải bật cười lớn, vẻ mặt đắc ý, nhìn mấy người, nói: “Không sai, trời có mắt rồi, không uổng lão phu chịu đựng nhiều năm như vậy, cuối cùng cũng khiến ta hiểu ra được ảo diệu của Huyết Đan Cảnh cách đây vài tháng. Hôm nay, liền dùng máu của các ngươi để đặt căn cơ cho lực lượng Huyết Đan của ta.”

“Đợi đã, Viên bang chủ, chúng ta nguyện ý thần phục ngươi!”

Tả Tử vội vàng hét lên: “Chúng ta thề đời đời kiếp kiếp trung thành với ngươi, xin hãy cho chúng ta một cơ hội, từ nay về sau, Thần Đô Nhị Sát vì ngươi như thiên lôi sai đâu đánh đó!”

“Đầu hàng ta?”

Ánh mắt Viên Phúc Hải lóe sáng, nhìn mấy người kia, cười lạnh nói: “Làm sao đảm bảo được?”

Những người này thực lực cao thâm, không hề thua kém bản thân hắn trước đây.

Nếu có thể thu phục bên cạnh lưu lại sử dụng, tuyệt đối là một cỗ lực lượng vô cùng to lớn!

“Chúng ta... chúng ta nguyện ý dâng hiến linh hồn bản nguyên.”

Tả Tử hoảng hốt nói.

So với bị Viên Phúc Hải giết chết ngay lập tức, lúc này hắn không còn quan tâm gì nữa, chỉ muốn sống sót.

“Đúng vậy, chúng ta có thể dâng hiến linh hồn bản nguyên, cầu xin Viên bang chủ đừng giết chúng ta.”

Bên cạnh, Tả Ninh cũng vội vàng lên tiếng.

“Đám người các ngươi thì sao?”

Ánh mắt kinh khủng của Viên Phúc Hải quét qua, lập tức dừng lại trên người thủ lĩnh Ngư Long Bang, Tam tuyệt chương Phiêu Phong Vân, Lục hợp Lôi đao Hoắc Đồ, và Huyền Càn thần tăng của Linh Ẩn Tự.

Chương 365: Uy Danh! 2

Một nhóm người mặt cắt không còn giọt máu, bị thương nặng, trước sự uy hiếp của Viên Phúc Hải, cũng vội vàng lên tiếng, bày tỏ sự trung thành.

Trong đó, Thần đô nhị sát hành động nhanh chóng hơn cả, vỗ mạnh vào trán, lập tức ép linh hồn bản nguyên ra ngoài, dâng cho Viên Phúc Hải.

Những người khác cũng vậy, vội vàng học theo, từng người một ép ra linh hồn bản nguyên, khuôn mặt trắng bệch, tinh thần suy sụp, lần lượt dâng linh hồn bản nguyên cho Viên Phúc Hải.

Viên Phúc Hải bật cười, đưa tay ra, một tay thu hết linh hồn bản nguyên của tất cả mọi người.

Thế là, tất cả địch nhân mạnh mẽ đều đã được giải quyết!

Không xa, Liệt Hỏa trưởng lão cũng thở phào nhẹ nhõm, như trút được gánh nặng.

“Cuối cùng cũng kết thúc rồi.”

Hắn dẫn đầu đi về phía Viên Phúc Hải.

Giang Thạch từ trạng thái ngộ đạo tỉnh lại, cũng lập tức theo sau.

“Liệt Hỏa trưởng lão, Giang Thạch, từ ngày mai trở đi, hai người các ngươi chia nhau dẫn một đội người, chia thành hai đội xuất phát, một trái, một phải, giúp ta quét sạch Bạch Hà Bang, ta muốn Bạch Hà Bang từ nay về sau vĩnh viễn biến mất, một móng tàn dư cũng đừng để sót.”

Viên Phúc Hải nói.

“Vâng, bang chủ.”

Liệt Hỏa trưởng lão và Giang Thạch hai người đồng thanh đáp.

“Giang Thạch, trận chiến này, người cảm ngộ thế nào?”

Viên Phúc Hải cười nói.

“Đa tạ bang chủ, thuộc hạ thu hoạch được rất nhiều.”

Giang Thạch chấp tay.

“Tốt rồi, chỉ cần có thu hoạch là được.”

Viên Phúc Hải nở nụ cười, nói, “Chờ các người quét sạch tàn dư Bạch Hà Bang, bản tọa sẽ luận công ban thưởng, Giang Thạch, đến lúc đó ta sẽ điều một viên Thánh Linh Đan cho người!”

“Cảm tạ bang chủ!”

Mặt Giang Thạch sáng lên, chấp tay hô.

“Ừm, đi thôi.”

Mặt Viên Phúc Hải mang nụ cười, quay người rời đi, thân hình cao lớn bắt đầu trở lại nguyên dạng từng chút một, sương đen tan ra, trong nháy mắt biến thành kích thước bình thường.

Một bên, Liệt Hỏa Trưởng lão đã lấy ra một chiếc trường bào, nhanh chóng đưa cho Viên Phúc Hải.

Viên Phúc Hải nhận lấy chiếc trường bào, trực tiếp khoác lên người.

Giang Thạch và Liệt Hỏa Trưởng lão đều theo sau.

Thần Đô Nhị Sát, Ngư Long Bang, Huyền Càn Thần Tăng và những người khác thì mặt trắng bệch, đi theo phía sau.

Toàn bộ Bạch Long Thành chấn động.

Vô số người kinh ngạc bàn tán xôn xao

Một trong ba thế lực lớn của Bạch Long Thành, Bạch Hà Bang đã hoàn toàn tan rã, bang chủ Phong Thiên Liệt bị Viên Phúc Hải giết chết, đầu bị treo trên tường thành.

Tin tức này giống như gây ra một trận động đất.

“Bạch Hà Bang thật sự đã kết thúc rồi?”

“Quá nhanh, Hải Kinh Bang sớm muộn cũng trở thành thế lực bá chủ ở Bạch Long Thành!”

“Thực lực của Viên Phúc Hải cũng quá đáng sợ, hẳn không phải là ngang hàng với Phong Thiên Liệt sao? Tại sao bây giờ lại giết được Phong Thiên Liệt?”

“Ta đã biết sẽ có đại sự xảy ra, thế nào rồi? Quả nhiên là vậy, Bạch Hà Bang và Hải Kinh Bang luôn âm thầm ám sát lẫn nhau, bây giờ cuối cùng đã phân Thắng bại rồi.”

“Biết đâu lại có thêm bao nhiêu gia tộc và môn phái bị diệt vong nữa.”

Vô số người bàn tán xôn xao, giọng điệu kinh ngạc.

Bạch Hà Bang đã tồn tại trong thành nhiều năm, thế lực quy thuộc phức tạp khó lường.

Bây giờ Bạch Hà Bang một khi sụp đổ, những thế lực nhỏ sẽ chần chẫn phải đối mặt với thanh trừng của Hải Kinh Bang.

Một cuộc thanh tẩy tàn khốc chần chẫn sẽ diễn ra.

Thời gian một lúc lâu, thành trì rộng lớn này lại bắt đầu gió nổi mây phun.

Thực tế cũng đúng như những gì mọi người nghĩ.

Vào ngày thứ hai sau khi đầu của Phong Thiên Liệt được treo lên, những tàn dư của Bạch Hà Bang đã trực tiếp phải đối mặt với thanh trừng dưới sự dẫn dắt của Liệt Hỏa Trưởng lão

và Giang Thạch, vô số cao thủ của Hải Kinh Bang ào ra, tàn sát những tàn dư đó, máu tươi bắn tung tóe, tiếng kêu thảm thiết vang khắp thành.

Chỉ riêng việc thanh trừng những tàn dư này đã mất ba bốn ngày.

Trong thời gian này, còn có vô số gia tộc nhỏ, võ đường, môn phái, vì lo sợ hãi hùng, bắt đầu thu dọn hành lý bỏ trốn.

Nhưng khi họ muốn trốn chạy thì lại kinh hãi phát hiện ra, toàn bộ Bạch Long Thành đều bị Hải Kinh Bang phong tỏa chặt chẽ.

Bất cứ ai dám ra thành trong những ngày này, đều bị giết chết mà không có ngoại lệ.

Những thế lực còn lại, trong lúc hoảng loạn, không còn đường lui, đành phải chủ động đầu hàng Hải Kinh Bang, nguyện dâng tất cả gia sản, từ nay về sau chỉ nghe theo Hải Kinh Bang.

Trong những ngày này, chỉ riêng việc nhận hối lộ, Giang Thạch cũng không biết đã nhận bao nhiêu.

Mọi người đều có thể nhìn ra được địa vị của Giang Thạch trong lòng Viên Phúc Hải, nên bất chấp tất cả cũng muốn lấy lòng Giang Thạch, lôi kéo Giang Thạch.

Giang Thạch cũng không hề từ chối, một mực thu nhận hết.

Lúc đầu hắn vẫn hơi e ngại, không dám dễ dàng nhận lấy, cho đến khi Liệt Hỏa trưởng lão đích thân nói với hắn, bảo hắn cứ nhận lấy, không cần lo lắng, hắn mới nhận lấy.

Liệt Hỏa trưởng lão, xét theo một khía cạnh nào đó, cũng giống như là người phát ngôn của Viên Phúc Hải.

Ngay cả hắn cũng nói không sao, cũng có nghĩa là, tất cả đều là ý muốn của Viên Phúc Hải.

Vậy nên, Giang Thạch tự nhiên không khách khí.

Trong số vô số bảo vật được đưa đến, ngoài của cải vô tận ra, còn có các loại dược liệu, đan dược, vũ khí, công pháp hiếm có, thậm chí còn có một phần Hỗn Nguyên Thổ...

Trong vòng vài ngày ngắn ngủi, tài sản mà Giang Thạch thu được thật là vô cùng khổng lồ.

Và trong thời gian thanh trừ và lục soát này, hắn cũng không rảnh tay, Thánh Linh Đan do Huyền Đạo Tử luyện chế cuối cùng đã được hắn luyện hóa hoàn toàn.

Từ Thánh Linh nhị trọng phản tổ đã đột phá đến Thánh Linh Tam trọng phản tổ.

Lực lượng lại một lần nữa tăng vọt.

không nghi ngờ gì nữa, bây giờ Giang Thạch chắc chắn đã trở thành nhân vật phong vân trong Bạch Long Thành.

Hội tụ cả thực lực và địa vị.

Mọi người đều có thể nhìn ra được tương lai bất khả hạn lượng của hắn.

Những người trước đây gọi hắn là chó săn của Hải Kinh Bang, lúc này, hầu như đã im lặng, một số người thậm chí đã mãi mãi im lặng...

Chương 366: Uy danh 3

...

Bóng tối sâu thẳm.

Trăng sao cao chiếu rọi.

Trong phòng.

Ánh mắt Giang Thạch lóe lên, nhìn chăm chăm vào một chiếc hộp bằng gỗ đàn hương trước mặt, hộp mở ra, bên trong đựng một nửa hộp đất màu đen sẫm.

Hỗn Nguyên Thổ!

Đây chính là hậu lễ mà Thượng Quan gia tộc, một gia tộc trung lưu trong thành nhờ người gửi tới vào ban ngày.

Vật này, đối với hắn mà nói, thực sự là vô cùng quan trọng.

“Nói cho Thượng Quan gia, bảo họ giao nộp những kẻ trước đây có liên quan với Bạch Hà Bang, sau đó chuyện không còn liên quan đến họ nữa.”

Giọng nói của Giang Thạch vang lên, ra lệnh cho một tên Hắc Tử Vệ trước mặt.

“Vâng, đại nhân.”

Tên Hắc Tử Vệ chấp hai tay lại, thân thể lắc lư, trong nháy mắt biến mất.

Nhận được hậu lễ quý giá như vậy, khi nên lúc có thể nhân nhượng, Giang Thạch tự nhiên cũng sẽ nhân nhượng.

“Huyền Đạo Tử, cho người một phần Hỗn Nguyên Thổ, bao lâu người có thể luyện thành đan?”

Giang Thạch truyền âm.

“Nên giống như lần trước, nhanh nhất là ba ngày.”

Huyền Đạo Tử lên tiếng.

“Tốt, người tiếp tục luyện cho ta.”

Giang Thạch đáp lại.

“Đợi đã, Giang thiếu hiệp, hồn lực của ta thời gian gần đây hao tổn quá lớn, có thể giúp ta tìm một số vật bổ sung linh hồn lực không?”

Giọng nói của Huyền Đạo Tử đột nhiên vang lên từ chiếc nhẫn, khản trương hỏi.

“Bổ sung linh hồn lực?”

Giang Thạch nhíu mày, nói: “Cái gì?”

“Nguyên Linh Thảo hoặc Cực Âm Hoa đều được.”

Huyền Đạo Tử đáp lại.

“Được, ta sẽ cho người đi thu thập.”

Giang Thạch gật đầu, nhìn ra ngoài cửa, nói: “Người tới.”

Rầm rầm!

Ba tên Hắc Tử Vệ trong nháy mắt từ bên ngoài lao qua, xuất hiện gần Giang Thạch, cung kính chấp tay.

“Đại nhân!”

“Ra ngoài xem xem, trong thành ai có Nguyên Linh Thảo hoặc Cực Âm Hoa.”

Giang Thạch trầm giọng nói: “Ngoài ra, xem xem ở đâu có Dương Viêm Thạch, nhớ lần trước Bạch Hà Bang có được một phần Dương Viêm Thạch, giúp ta tìm kiếm xem.”

“Vâng, đại nhân.”

Ba tên Hắc Tử Vệ đáp lại một tiếng, lại nhanh chóng lui ra.

Lông mày Giang Thạch nhíu lại, suy nghĩ.

Bên phía Thập Nhị Tướng Thần. bây giờ hắn đã không muốn trông cậy nữa.

Bảo họ tìm Dương Viêm Thạch lâu như vậy, đến giờ vẫn không có tin tức.

Thật là một đám vô dụng!

Giang Thạch nhắm mắt lại, đầu dưỡng thần trong phòng, lặng lẽ tu luyện 【Nguyên Hồn Chân Giải】.

Thời gian trôi qua từng chút một.

Nửa đêm.

Giang Thạch đột nhiên mở mắt, ánh mắt lạnh lẽo, ngừng đầu nhìn lên.

Chỉ thấy một con chim đen từ bên ngoài cửa sổ bay qua, cực kỳ nhanh chóng, ngay lập tức đậu xuống bên cạnh giường của hắn.

Hắn nắm lấy con chim, nhanh chóng tháo một mảnh giấy từ móng vuốt của nó, mở ra, liếc nhìn, lập tức cau mày.

“Xảy ra chuyện rồi!”

Thập Nhị Tướng Thần thật là một đám vô dụng!

Khó trách mấy ngày nay không có tin tức gì!

Hắn suy nghĩ trong lòng, lại nhìn chăm chăm vào mảnh giấy.

Thư nói Thập Nhị Tướng Thần đã tìm thấy [Dương Viêm Thạch], nhưng trong quá trình đoạt lấy [Dương Viêm Thạch], họ đã va chạm với cường giả quân đội, bị quân đội truy sát, tình hình nguy cấp, yêu cầu hỗ trợ.

“Chết tiệt!”

Giang Thạch không khỏi chửi thề.

Đám vô dụng này đúng là chẳng làm được gì cả.

Lại còn chọc đến cường giả quân đội!

Toàn bộ Bạch Long Thành, nếu nói thế lực mạnh nhất, thì không nghi ngờ gì nữa, chỉ có một.

Đó chính là quân đội!

Quân đội chịu quản hạt trực tiếp của tổng bộ [Tam Thập Lục Liên Minh].

Mỗi năm trong thời gian tuyển quân, ngoại trừ đệ tử trực thuộc [Tam Thập Lục Liên Minh], không ai có thể tránh khỏi, từ đó có thể thấy sự bá đạo của quân đội.

Còn Hải Kinh Bang, chỉ là một bang phái, thuộc một chi nhánh của Kim Linh Môn trong [Tam Thập Lục Liên Minh].

Cho nên so với quân đội, cho dù Hải Kinh Bang có mạnh mẽ đến đâu, cũng sẽ trở nên vô cùng nhỏ bé.

Lúc này, trong lòng Giang Thạch dâng trào cảm xúc, lúc lên lúc xuống.

Mặc dù lực lượng quân đội ở Bạch Long Thành có thể không mạnh lắm, nhưng vào lúc này, nếu mạo hiểm đi trêu chọc họ, cũng tuyệt đối không phải là một hành động sáng suốt.

Nhưng nếu không ra tay thì [Dương Viêm Thạch] biết bao giờ mới có thể có được.

Nếu như một khối Dương Viêm Thạch cỡ [Bạch Hà Bang] đã sớm sử dụng, vậy hẳn chẳng phải phải đợi thêm một thời gian nữa.

Một lúc lâu.

Giang Thạch mới hoàn toàn quyết định.

Trên người hắn phát ra tiếng lách tách, xương và mạch máu bắt đầu co rút, toàn thân nhanh chóng biến đổi, trong nháy mắt lại hóa thành hình dạng của [Dần Hổ] trong Thập Nhị Tướng Thần.

Rắc!

Thân hình Giang Thạch lóe lên, trong chớp mắt biến mất khỏi căn phòng.

Đêm tối vô tận.

Rừng rậm rung chuyển.

Toàn bộ dãy núi đều trở nên vô cùng hỗn loạn.

Một đội quân mặc áo giáp đen, mắt lạnh tanh, tay cầm những chiếc lưới lớn được đan bằng Tinh Thần Văn Thiết, đang nhanh chóng lao vút trong rừng rậm, tốc độ cực nhanh.

Mỗi một binh sĩ đều có thực lực không yếu, được coi là cường giả trong cường giả.

Đây là một đội quân hùng mạnh được thành lập bởi những cường giả thực thụ.

Nhìn thoáng qua, ít nhất cũng có ba bốn trăm người.

Người đứng đầu thậm chí còn đáng sợ hơn, mắt lạnh, một thân giáp trụ, toàn thân được bọc kín như một cục sắt nặng nề, chỉ để lộ hai con mắt lạnh lẽo ở bên ngoài.

Các bộ phận khác trên cơ thể đều được che phủ bởi giáp trụ màu đen.

“Tất cả đuổi theo, một người cũng không được bỏ sót!”

Người cầm đầu lạnh lùng lên tiếng, sát khí ngập trời.

Trên người hắn toát ra một cỗ khí tức âm u, giống như một đầu du long đang hành tẩu phía sau.

Hắn là một vị đà chủ phân đà của Hắc Long Quân, tên là Trần Bưu, thực lực vô cùng mạnh mẽ, nổi danh khắp thành, từng chỉ dựa vào uy danh mà khiến cả hai đường hắc bạch phải kiêng dè.

Thời gian gần đây, tiền tuyến quân đội chịu tổn thất nặng nề, binh sĩ dưới tay hắn cũng chết và bị thương vô số, điều này khiến hắn vô cùng tức giận.

Kết quả là trên đường trở về, hắn tình cờ gặp một đoàn thương nhân, vốn định trực tiếp mang người đi cướp, nhưng không ngờ vào thời điểm quan trọng, lại xuất hiện Thập Nhị Tướng Tướng Thần, dám cướp của ngay trước mặt hắn.

Nếu là lúc khác, hắn cũng sẽ nhắm mắt làm ngơ.

Nhưng bây giờ hắn đang tức giận, một bụng lửa giận không có chỗ phát tiết, Thập Nhị Tướng Tướng Thần dám ở thời điểm này cướp bảo vật trước mặt hắn, đây chính là tự tìm đường chết.

Vì vậy, Trần Bưu gần như không chút do dự, lập tức dẫn quân toàn lực đuổi giết.

Trong suốt nửa ngày.

Thập Nhị Tướng Tướng Thần bị hắn liên tục đánh bại, liên tục có người phun máu bay ngược, nhưng lại dựa thân pháp chạy trốn cao siêu, nhiều lần thoát khỏi tay hắn.

Chương 367: Uy danh 4

Cũng may hơn nửa ngày trôi qua, tốc độ chạy trốn của Thập Nhị Tướng Tướng Thần đã ngày càng chậm lại, sớm muộn gì cũng sẽ bị hấn bắt được.

Nhìn thấy rừng rậm trước mặt dần tan biến, dần dần xuất hiện một khu vực trống trải, ánh mắt Trần Bưu lóe lên hàn quang, chân đạp mạnh một cái, toàn thân lại trực tiếp lao ra với tốc độ cực nhanh.

“Ma Quang Diệt Sát Thủ!”

Hấn hét lớn, “Mấy tên rác rưởi, còn không mau dừng lại cho ta!”

Ầm!

Một tầng ánh sáng đen vô cùng đáng sợ từ lòng bàn tay của hấn bắn ra, mang theo một khí tức âm trầm khủng bố, trong nháy mắt xuyên qua khoảng cách hàng chục thước, nhanh chóng hướng về phía ba vị Tướng Thần đang chạy trốn là Thần Long, Mỗ Tuất và Sứ Ngưu.

Đây là một thức sát chiêu trong quân đội!

Cái thế vô song.

Một khi xuất chiêu, khí sát phạt đáng sợ sẽ lập tức bao trùm bốn phía.

Cộng thêm tu vi của Trần Bưu đạt đến Thánh Linh ngũ trọng phản tổ, càng thêm không ai có thể ngăn cản.

Thần Long, Mỗ Tuất, Sứ Ngưu biến sắc, vội vàng cấp tốc quay người lại ngăn cản.

Nhưng vẫn là bị tia sáng kinh khủng kia trực tiếp oanh trúng, trong miệng thổ huyết, toàn bộ thân hình hung hăng bay ngược ra ngoài, ầm ầm đập về phía nơi xa. Miệng phun máu, thân thể bị thương nặng. Ba người cảm thấy như có một cái gông xiềng kinh khủng xuất hiện trong cơ thể, khóa chặt tu vi của bọn hắn, khiến cho toàn bộ kinh lực biến mất, không thể vận chuyển.

Ba người đều lộ vẻ kinh hãi, nhìn chằm chằm vào Trần Bưu.

“Không biết sống chết!”

Trần Bưu lạnh lùng nói, bước nhanh tới, dẫn theo một đám người đi tới gần, hai mắt không có chút cảm xúc nào, nói: “Thập Nhị Tướng Thần, sao chỉ có ba người các ngươi xuất hiện? Những người khác đâu?”

“Khụ khụ...”

Thần Long ho ra máu, khó khăn lắm mới lùi lại được.

Nhưng bàn tay to của Trần Bưu đã nhanh như chớp vươn ra, nắm lấy mặt Thần Long, nhấc bổng lên, sau đó dùng sức quăng mạnh xuống đất.

Ầm ầm!

Mặt đất sụp đổ, đá vụn văng tung tóe.

Toàn bộ mặt đất ngay lập tức bị cơ thể của Thần Long đánh ra một hố sâu khổng lồ, những mảnh đá nhỏ văng tung tóe khắp nơi.

“Phế vật!”

Trần Bưu lạnh lùng nói, một chân dẫm mạnh lên người Thần Long, nói: “Cả gan cướp đồ trong tay ta, các ngươi thật đúng là không biết sống chết, ngươi tên là Thần Long phải không? Nếu ngươi đầu hàng ta, gia nhập Hắc Long Quân của

ta, ta sẽ tha cho ngươi một mạng, nếu không, hôm nay chính là ngày chết của ngươi!”

“Thập Nhị Tướng Thân, không bao giờ khuất phục trước kẻ khác.”

Thần Long ho ra máu, khó khăn lắm mới mở miệng nói.

“Tự tìm chết!”

Trần Bưu quát lên một tiếng, một bàn tay đột nhiên vung lên, đánh mạnh vào mặt Thần Long.

Nhưng ngay lúc này, sắc mặt của hắn đột nhiên thay đổi, vội vàng giơ tay lên che mắt, một tia chớp chói mắt đột nhiên bắn ra, nhanh đến cực hạn.

Ầm ầm!

Tia chớp nổ tung, năng lượng cuộn trào, đất rung núi chuyển.

Một luồng khí tức mạnh mẽ lan tỏa ra bốn phía.

Sắc mặt của Trần Bưu lập tức trở nên âm trầm, toàn thân tỏa ra ánh sáng đen, giống như một ngọn núi khổng lồ, vững vàng không lay chuyển, buông tay xuống, ánh mắt lạnh lùng nhìn về phía trước.

Chỉ thấy một người mặc áo đen dài, mặt đeo mặt nạ hổ hình, thân hình vạm vỡ, không biết khi nào đã xuất hiện cách đó không xa, ánh mắt nhìn về phía mình, không chút cảm xúc.

“Dân Hồ?”

Trần Bưu lạnh lùng nói, nhận ra người đến, nói: “Lại thêm một người nữa sao? Cho dù đến nữa cũng có ích gì? Người ta muốn giết, không ai có thể ngăn cản được!”

Ầm!

Chân hấn phát sáng, khí tức kinh khủng, đột nhiên hướng về phía Thần Long đang nằm dưới đất đánh ra.

Nhưng ngay khi lực lượng của hấn vừa mới phát ra, ánh mắt của Dàn Hồ đột nhiên lóe lên, thân thể biến mất trong nháy mắt, ngay sau đó xuất hiện ngay bên cạnh Trần Bưu, một bàn tay như móng vuốt câu nhanh chóng móc hướng con mắt của Trần Bưu.

Dường như chỉ cần lực lượng từ bàn chân của Trần Bưu tiếp tục phát ra, một móng vuốt đáng sợ này sẽ trực tiếp đâm vào hai mắt hấn, khiến đầu hấn nổ tung.

“Làm càn!”

Trần Bưu tức giận, không kịp phòng thủ, cả người đột nhiên lùi lại với tốc độ cực nhanh, ầm một tiếng, lập tức xuất hiện cách đó mười mấy thước, mặt đất nổ tung.

Thần Long trên mặt đất cũng trực tiếp kêu thảm, phun ra máu.

Giang Thạch vung tay một cái, lập tức nâng thân thể của Thần Long lên khỏi mặt đất, nhìn một cái, xác nhận không nguy hiểm đến tính mạng, lập tức ném về phía khu vực sau lưng.

Mão Tuất, Sửu Ngưu vội vàng nhanh chóng ra tay, đỡ lấy Thần Long bị thương nặng.

“Chúa công mau giết hấn, báo thù cho chúng ta!”

Hai người vội vàng hét lên.

Gương mặt của Trần Bưu lại tối sầm xuống, chăm chú nhìn Giang Thạch.

Dường như căn bản không ngờ tốc độ của Giang Thạch lại nhanh như vậy.

Cũng không ngờ Sửu Ngưu, Mão Tuất phía sau lại gọi Giang Thạch là Chúa công!

“Tốt lắm, thật không ngờ, trong Thập Nhị Tướng Thần lại là do người cầm đầu!”

Trần Bưu giọng lạnh lùng, nói.

“Vật còn ở đó không?”

Giang Thạch giọng khàn khàn, hỏi.

“Còn.”

Sửu Ngưu nhanh chóng gật đầu.

“Các người trước đi, ta chặn hậu.”

Giang Thạch lạnh giọng nói.

“Vâng, Chúa công.”

Sửu Ngưu, Sửu Ngưu kéo Thần Long bị thương nặng, quay đầu liền đi, nhanh chóng lao về phía xa.

“Bắt hẩn lại!”

Trần Bưu hét lớn, trong lòng vô cùng tức giận.

Bên cạnh hẩn, hàng trăm quân sĩ ánh mắt lạnh lùng, không nói một lời, cầm theo từng tấm lưới lớn nhanh chóng lao về phía Giang Thạch.

Còn Trần Bưu thì ánh mắt lạnh lùng, chân đạp một cái, định vòng qua Giang Thạch, tiếp tục đuổi theo Sửu Ngưu, Sửu Ngưu.

Nhưng chỉ đối mặt với hàng trăm quân sĩ cầm lưới, ánh mắt Giang Thạch lạnh lùng, không thèm nhìn, bàn tay đột nhiên biến lớn, đen thui một mảnh, kéo theo cả thân thể cũng đột nhiên phình to, như thể hóa thành một đầu bạo long.

Thiên tượng biến đổi!

Gió lớn nổi lên!

Đại Diệt Băng Thiên Thủ!

Ầm ầm!

Một chưởng đánh mạnh xuống mặt đất, một tầng ô quang đen ngòm vô cùng đáng sợ từ lòng bàn tay của hắn lan ra, lập tức quét ngang ra ngoài.

Toàn bộ mặt đất đều bị quét đi một lớp, lồm xồm xuống vài chục phân.

Hàng trăm quân lính cầm lưới lao tới đều phát ra tiếng kêu thảm thiết, lộ vẻ kinh hãi, từng người như thể gặp phải dư chấn kinh khủng nào đó, đột nhiên bắt đầu tan thành từng mảnh.

Máu tươi tung tóe khắp nơi.

Tàn thi bay tứ tung.

Cảnh tượng kinh hoàng vô cùng.

Dưới ánh mắt kinh hoàng và khó tin của Trần Bưu, thân thể của Giang Thạch đột nhiên lao về phía trước, trực tiếp lao nhanh về phía hắn.

Chương 368: Nguy Cơ! 1

Rừng rậm hỗn loạn, mặt đất tan nát.

Mặt Trần Bru đầy máu tươi, ánh mắt tức giận, miệng phát ra những tiếng gầm thét, vung nắm đấm nhanh chóng đối cứng với Giang Thạch, tiếng vang ầm ầm, âm thanh cực lớn, nhiều lần thân thể đều bị đánh bay ra ngoài.

Tuy nhiên Giang Thạch cũng nhú chặt mày.

Áo giáp trên người Trần Bru cực kỳ kiên cố, tài liệu quý dị, liên tục chịu đựng công kích nặng nề của hắn, thậm chí không hề xuất hiện chút tổn thương nào.

Hắn chưa bao giờ thấy bộ giáp trụ nào kiên cố như vậy.

“Tốt lắm, Thập Nhị Tướng Thần, Hắc Long Quân sẽ không tha cho các ngươi đâu. Từ nay trở đi, các ngươi chờ bị Hắc Long Quân truy nã đi.”

Trần Bru hét lớn một tiếng, biết không thể địch nổi Giang Thạch, chân đạp một cái, cơ thể khổng lồ trực tiếp chạy trốn về phía sau, mặt đất nổ ầm ầm, cố gắng rời khỏi nơi này.

Nhưng đôi mắt của Giang Thạch lại đột nhiên trở nên lạnh lẽo đáng sợ, nhìn chằm chằm vào hướng Trần Bru chạy trốn, toàn thân lại nhanh chóng lao tới.

Bôn Lôi!

Ầm ầm!

Ánh chớp xuất hiện, ánh sáng rực rỡ.

Những mảnh tia sét chói mắt đan xen thành biển sấm sét cao ngàn trượng, được Giang Thạch dẫn dắt, trực tiếp lao

thăng về phía Trần Bưu phía trước.

Sắc mặt Trần Bưu biến đổi, vội vàng quay người, nhìn Giang Thạch.

“Lôi điện?”

Không thể nào?

Người này lại nắm giữ lực lượng Lôi Đình.

Rầm Rầm!

“A!”

Một loạt tiếng hét thảm thiết vang lên, ánh sáng cuộn cuộn, đất rung núi chuyển.

Những tia sét khủng bố tỏa ra xung quanh.

Rất lâu sau.

Mọi thứ mới hoàn toàn lắng xuống.

Trần Bưu nằm gục trên mặt đất, khó khăn co giật, cơ thể đã trở nên khó cử động, chỉ có đôi mắt lộ ra ngoài cũng đang không ngừng bốc khói trắng, gần như bị nướng cháy bên trong giáp trụ.

Giang Thạch lạnh mặt, từ xa đi tới, tiến đến gần thân thể của hắn, cúi xuống, nhìn Trần Bưu, nói, “Bộ giáp trụ này thật hiếm thấy.”

Bốp!

Giang Thạch nắm lấy cổ họng Trần Bưu, dùng sức vặn gãy, sau đó nhìn vào bộ giáp trên người hắn, bắt đầu cởi ra.

Bộ giáp trụ màu đen bóng loáng, thần bí khó lường.

Ngay cả khi trải qua vạn trượng lôi hải tẩy lễ vẫn không hề bị hư hại.

Thậm chí còn trở nên sáng bóng hơn.

“Tốt lắm, thứ này đúng là thứ tốt.”

Giang Thạch tự lắm bầm, cẩn thận ngắm nghía bộ giáp trụ đen.

Đáng tiếc, bộ giáp này không có tác dụng đối với hắn.

Một là hắn có thiên phú Kim cương và Thiên phú Long tượng, hai là, thân phận của người này trong Hắc Long Quân chắc chắn không tầm thường, bộ giáp này có lẽ cũng là bảo vật của Hắc Long Quân, nếu hắn để lại bộ giáp này, chắc chắn sẽ gặp phải không biết bao nhiêu rắc rối.

Giang Thạch suy nghĩ một chút, vẫn mang theo bộ giáp đi, thân hình lóe lên, biến mất khỏi nơi này.

Nơi này chỉ còn lại đồng đồ nát và hàng trăm cỗ thi thể không toàn vẹn nằm ngổn ngang, vô cùng thê thảm.

Đặc biệt là thi thể của Trần Bưu, cháy đen một mảng, gần như không còn hình dạng nhân loại.

Xa xa.

Trong một hang động ẩn nấp.

Thần Long, Mỗ Tuất và Sửu Ngưu ba người, chạy trốn đến đây.

Trong đó, Mỗ Tuất và Sửu Ngưu không nói gì, lập tức vận chuyển toàn bộ kinh lực để chữa trị cho Thần Long, cả hang động đều tràn ngập sương mù trắng.

Bỗng nhiên, sắc mặt hai người thay đổi, cùng quay đầu lại.

“Ai?”

Vèo!

Một bóng người loáng qua.

Thân hình cao lớn vạm vỡ của Giang Thạch đã xuất hiện bên ngoài hang động, ánh mắt nhíu lại, nhìn về phía ba người, nói: “Thần Long thế nào?”

“Hừ hừ...”

Thần Long há miệng ho ra máu, mở to hai mắt, nói: “Đa tạ chủ công cứu mạng, thuộc hạ không sao, dưỡng thương một thời gian là có thể phục hồi.”

“Dương Viêm Thạch đâu?”

Giang Thạch tiếp tục hỏi.

“Đều ở đây rồi.”

Mão Tuất nghe vậy liền nhanh chóng từ bên cạnh cầm lấy một cái túi đen lớn, đưa cho Giang Thạch.

Giang Thạch vội vàng giật lấy cái túi, mở ra, liếc nhìn một cái.

Chỉ thấy bên trong cái túi, chất đầy những viên đá màu vàng sẫm, toả ra khí tức nóng hổi, trên bề mặt viên đá còn xuất hiện vô số đường vân quỷ dị.

“Không sai được, chính là Dương Viêm Thạch.”

Giọng nói của linh hồn trong suốt đột nhiên vang lên trong đầu Giang Thạch.

“Số lượng đủ không?”

Giang Thạch dùng thần niệm truyền âm.

“Yên tâm, tuyệt đối đủ.”

Linh hồn trong suốt nói.

“Vậy được rồi.”

Giang Thạch gật đầu, lại nhìn về phía Thần Long, Mão Tuất ba người, nói: “Mấy người các ngươi hoàn thành nhiệm

vụ khá tốt, những người khác ở đâu?”

“Họ đang ở hướng khác, chịu trách nhiệm dẫn dụ kẻ đuổi theo.”

Mão Tuất trả lời.

“Không ai bị thương chứ?”

“Yên tâm chủ công, có lẽ vẫn chưa có.”

Mão Tuất lên tiếng.

“Ừm.”

Giang Thạch lại gật đầu, nhìn về phía Thần Long, nói: “Thần Long, lần này người bị thương nặng, cũng coi là khỏ cực, bộ hắc giáp này tạm thời giao cho người bảo quản.”

Bịch!

Hắn trực tiếp ném bộ hắc giáp mà trước đó đã cởi từ trên người Trần Bưu ra, ném cho Thần Long.

“Đa tạ chủ công.”

Thần Long vội vàng lên tiếng.

Giang Thạch không chần chừ nữa, cầm theo gói Dương Viêm Thạch liền nhanh chóng rời đi, thân hình nhảy lên mây cái, liền nhanh chóng biến mất.

“Hắc Long Giáp.”

Thần Long trở nên vô cùng phấn khích, cẩn thận vuốt ve bộ giáp trụ màu đen trước mắt.

Đây là một bộ trang bị dù đặt trong Hắc Long Quân cũng được coi là đỉnh cấp, được rèn bằng Ma Hải Thiết, đao kiếm bất nhập, thủy hỏa bất xâm, bên trong có khắc ấn trận pháp, vô cùng kiên cố.

Mặc bộ giáp trụ này trên người , ngay cả cường giả Thánh Linh lực trọng, thất trọng phản tổ cũng rất khó đánh vỡ.

Kết quả là Giang Thạch lại trực tiếp giao cho mình thứ trân quý như vậy?

Một hướng khác.

Tại tổng bộ của Hắc Long Quân.

Trong chiếc thuyền lớn.

Đại soái

Một lúc lâu sau, hắc mới phát ra tiếng hừ lạnh, một tay đập lên bàn.

“Viên Phúc Hải này đúng là to gan, thời gian gần đây làm nhiều chuyện như vậy, coi thường quy định của 【Tam Thập Lục Liên Minh】 , tự tàn sát lẫn nhau, bây giờ lại nuốt trọn Bạch Hà Bang, thật là oai phong, thật là bá đạo!”

Chương 369: Nguy Cơ! 2

Giọng hấn cực kỳ lạnh lùng, nói ra.

“Từ khi Viên Phúc Hải thành lập Hải Kinh Bang, sát tính ngày càng tăng, cũng ngày càng trở nên kiêu ngạo, lần này hấn có thể nuốt trọn Bạch Hà Bang, lần sau hấn có thể trực tiếp xông vào doanh trại quân đội.”

Một quân sư bên cạnh thở dài nhẹ nhàng.

“Tự tìm đường chết!”

Trần Thiên Lý lạnh giọng nói, “Ở địa bàn của Kim Linh Môn, không ai dám động đến hấn, nhưng ở chỗ ta thì khác, chỉ dựa vào những việc hấn đã làm trong thời gian này, ta có thể dẫn người đi diệt hấn ngay lập tức, cái gì mà Hải Kinh Bang, trước mặt Hắc Long Quân, đều là rác rưởi!”

“Cũng đúng.”

Người quân sư gật đầu nhẹ, nói, “Tuy nhiên gần đây khai hoang gặp khó khăn, yêu thú và tà ma xuất hiện ngày càng nhiều, nếu chúng ta lại muốn tuyển binh nữa thì không thể không cần đến sự giúp đỡ của Viên Phúc Hải, đại soái vẫn nên cẩn thận, đừng nên kích động hấn quá.”

Ánh mắt Trần Thiên Lý lạnh lùng, không nói lời nào.

Đúng lúc này.

Bên ngoài truyền đến tiếng bước chân gấp gáp, vô cùng hỗn loạn.

Một quân sĩ Hắc Long Quân mặt đầy kinh hãi, vội vàng chạy đến, kinh hoảng nói, “Đại tướng, có chuyện rồi, thiếu

tướng thiếu tướng bị người giết rồi.”

“Cái gì?”

Sắc mặt Trần Thiên Lý thay đổi, đột nhiên từ trên ghế đứng dậy, hô một tiếng, gần như trong nháy mắt, đã xuất hiện ngay trước mặt tên quân sĩ Hắc Long Quân, nắm lấy quân sĩ Hắc Long Quân, tức giận nói, “Người nói gì? Bru nhi bị người giết?”

“Vâng, những quân sĩ đi cùng cũng đã... tất cả đều chết thảm.”

Tên binh sĩ kia mặt đầy hoảng sợ, nói: “Bây giờ xác đã được chuyển đến bên ngoài, ngay ngoài cửa.”

“Phế vật!”

Trần Thiên Lý hét lên một tiếng, ném tên binh sĩ kia ra, thân thể lập tức lao ra ngoài với tốc độ cực nhanh.

Trong lều, quân sư cũng cau mày, suy nghĩ một chút, sau đó bước nhanh ra khỏi lều.

Ở khu đất rộng rãi trên bờ sông Bạch Thủy.

Hàng trăm thi thể được xếp thành hàng.

Phần lớn đều chết thảm, thậm chí không có một thi thể nguyên vẹn.

Chỉ có một số ít là để lại khuôn mặt hoàn chỉnh.

Sắc mặt Trần Thiên Lý sầm sì, xuất hiện trước một thi thể cháy đen ngòm, nắm chặt tay thành nắm đấm, đôi mắt như muốn phun ra lửa.

“Hắc Long Giáp của Bru nhi đâu?”

“Lúc tìm thấy thì đã không còn nữa.”

Một tên binh sĩ bên cạnh nói.

“Có vẻ như bị lôi điện công kích qua.”

Vị quân sư trước đó nhanh chóng đi tới, cau mày, chăm chú quan sát, nói: “Hơn nữa, loại lôi điện này tuyệt đối không yếu, có thể xuyên thủng Hắc Long Giáp, kẻ ra tay vô cùng độc ác!”

Hắn nói xong, lập tức đi tới những thi thể khác, lông mày càng nhíu chặt, nói: “Trên người những người này đều có dấu vết kinh lực rất mạnh lưu lại, có vẻ như đều chết dưới Huyền cấp võ học.”

“Người biết là ai không?”

Trần Thiên Lý hỏi lạnh lùng.

“Cái này thật sự không biết, khi nào trong thành Bạch Long lại xuất hiện một cường giả như vậy, vừa có lực lượng lôi điện, lại vừa có Huyền Cấp Võ Học, e rằng không phải nhân vật tầm thường.”

Quân sư nói.

“Dù hắn là ai, ta cũng phải khiến hắn trả giá bằng máu!”

Trần Thiên Lý lạnh lùng nói.

“Đại soái, chuyện chiêu binh thì sao?”

Một binh sĩ bên cạnh không nhịn được hỏi lại.

Trần Thiên Lý giọng lạnh lùng: “Từ ngày mai, tiếp tục chiêu binh.”

“Vâng, đại soái!”

Tên binh sĩ kia chấp tay đáp lời.

Ám Nguyệt sơn mạch.

Tốc độ của Giang Thạch rất nhanh, xuyên qua đám Xác Thối Kiến Ma, một lần nữa tiến vào sâu trong sơn mạch.

“Huyền Đạo Tử, trận pháp này phải hoàn thiện như thế nào?”

Giang Thạch hỏi.

“Xếp Dương Viêm Thạch ở vị trí Chấn, nơi đó có dấu hiệu của ta để lại, sau khi nghiền nát Âm Hải San Hô, xếp ở vị trí Tốn, là được.”

Giọng nói của Huyền Đạo Tử lại vang lên, có chút mệt mỏi.

Thời gian này, một mặt hắn phải luyện chế Thánh Linh Đan cho Giang Thạch, một mặt phải luôn theo dõi tình hình bên ngoài, khiến cho linh hồn lực của hắn hao tổn rất lớn.

“Vị trí Chấn và Tốn.”

Giang Thạch nhanh chóng hành động.

Chẳng mấy chốc, hắn đã tìm thấy hai vị trí đó.

Trên đó có rất nhiều phù văn, bao phủ bởi vô số đường vân thần bí, giống như mạng nhện vậy, tối nghĩa phức tạp.

Giang Thạch ngay lập tức lật tay, lấy ra Dương Viêm Thạch và Âm Hải San Hô, bắt đầu nhanh chóng sắp xếp. Khi từng viên Dương Viêm Thạch và Âm Hải San Hô được sắp xếp xong,

Cả trận pháp đều đột nhiên trở nên khác lạ, trong nháy mắt tràn ngập một tầng tầng khí tức thần bí và quý dị, cuồn cuộn, như thể vừa được hồi sinh vậy.

“Đã xong rồi.”

Giang Thạch ngẩng đầu lên, nhìn chăm chăm vào trận pháp trước mặt, nói, “Làm thế nào để kích hoạt nó? Có phải chỉ cần bước lên là được không?”

“Không, cần có truyền tống lệnh, truyền tống lệnh ta đã chuẩn bị sẵn từ trước.”

Giọng nói của Huyền Đạo Tử vang lên, tiếp theo, một tấm lệnh bài màu trắng tinh từ trong giới chỉ bay thẳng ra, bay về phía Giang Thạch, rơi vào tay hắn.

“Đây chính là truyền tống lệnh?”

Giang Thạch khẽ động.

“Đúng vậy, chỉ cần đứng trên trận pháp, thôi thúc lệnh bài là được.”

Huyền Đạo Tử nói với vẻ mệt mỏi, “Tuy nhiên, người tốt nhất đừng tùy tiện thử nghiệm, nếu truyền tống qua đó, muốn truyền tống trở về sẽ rất khó khăn.”

“Tại sao lại không thể truyền tống ngược lại?” Giang Thạch hỏi.

“Bởi vì đầu kia của truyền tống trận không có trận bàn tương ứng, người truyền tống ra ngoài, điểm rơi cũng là ngẫu nhiên, cho nên truyền tống đi thì dễ, nhưng muốn truyền tống về thì khó vô cùng.” Huyền Đạo Tử đáp.

“Vậy ra là vậy.”

Giang Thạch hiểu ra, ánh mắt lóe sáng, tiếp tục quan sát trận bàn trước mắt và truyền tống lệnh trong tay, không khỏi gật đầu tán thưởng.

Một lúc lâu sau, hắn mới quay người rời đi.

Một canh giờ sau.

Giang Thạch đã trở về chỗ ở của mình.

Tuy nhiên, vừa mới trở về, hắn đã được một thuộc hạ của Hải Kinh Bang thông báo rằng bang chủ triệu tập, yêu cầu hắn khăn cấp quay về.

Giang Thạch đành phải lại bắt đầu hành động, lao nhanh về phía tổng bộ Hải Kinh Bang.

Chương 370: Nguy Cơ! 3

Trong đại sảnh rộng lớn.

Viên Phúc Hải mặt đầy tươi cười tự đắc, trên người mặc một chiếc trường bào màu đỏ rực, râu quai nón dựng đứng, nhìn Giang Thạch, cười nói: “Giang Thạch, ngươi đến rồi, đi thôi, hôm nay lão phu đưa ngươi đi gặp các nhân vật cao tầng của Kim Linh Môn.”

“Các nhân vật cao tầng của Kim Linh Môn?”

Giang Thạch nghi hoặc.

“Đúng vậy, ngươi gia nhập môn phái đã lâu như vậy, đến bây giờ có lẽ vẫn chưa gặp qua môn chủ a?”

Viên Phúc Hải cười nói: “Ta tiêu diệt Bạch Hà Bang, hoàn thành đại nghiệp trăm năm, từ nay về sau, Bạch Long Thành chỉ có Kim Linh Môn đứng đầu, đây là đại nghiệp kinh thiên động địa, môn chủ không đích thân khen thưởng ta, sao có thể được? Ngươi là cánh tay trái của ta, vinh dự như vậy, ta tự nhiên phải đưa ngươi đi.”

Hắn đứng dậy, cười nói: “Đi thôi.”

Giang Thạch và Liệt Hỏa trưởng lão lập tức theo sát phía sau.

Ra khỏi tổng bộ, một chiếc xe ngựa do tám con Giao Long Mã kéo đã chờ đợi từ lâu.

Viên Phúc Hải dẫn theo hai người, trực tiếp lên xe ngựa.

Chủ xe đắc chí, vung roi lên, toàn bộ xe ngựa liền nhanh chóng lao đi.

Hơn nửa canh giờ sau, mới cuối cùng đến được tổng bộ Kim Linh Môn.

Viên Phúc Hải vô cùng khí thế, kéo rèm xe lên, trực tiếp bước ra ngoài.

Bên cạnh, Liệt Hỏa trưởng lão và Giang Thạch đều nhanh chóng xuống xe.

Nhìn thấy tòa điện cổ khổng lồ trước mặt, Giang Thạch khẽ nhíu mày.

Ngẫm lại, từ khi nhập môn đến nay, hắn thực sự chưa bao giờ tổng bộ Kim Linh Môn.

Thậm chí ngay cả đại điện tả mạch, hắn cũng chưa từng đến.

“Viên mạch chủ, Môn chủ và các vị trưởng lão đã đợi lâu rồi.”

Một đệ tử mạch chủ nhanh chóng tiếp đón, tôn kính nói.

“Ừm.”

Viên Phúc Hải gật đầu bình tĩnh, bước về phía trước, nói: “Liệt Hỏa trưởng lão, Giang Thạch mới đến, lần đầu tiên gặp nhiều người như vậy, người chiêu cố hắn nhiều hơn một chút.”

“Vâng, tông chủ.”

Liệt Hỏa trưởng lão cung kính đáp m.

“Sao? Chẳng lẽ còn nguy hiểm nữa à?”

Giang Thạch hỏi.

“Không phải nguy hiểm, mà là quá nhiều cường giả, lo lắng người sẽ bị người khác áp chế tinh thần, tinh thần áp chế, nhìn thì vô hình, nhưng thực ra gây tổn hại rất lớn cho căn cơ.”

Liệt Hỏa trưởng lão trả lời.

“Được rồi.”

Giang Thạch gật đầu, tiếp tục đi theo.

không lâu sau.

Ba người đã chính thức bước vào đại điện chủ mạch.

Chỉ thấy bên trong đại điện, đã xuất hiện hơn mười bóng người, thân thể cao lớn, khí huyết dồi dào, có nam có nữ, đã chờ đợi từ lâu.

Ngoài ra, từng cái bàn ngọc cũng đã được dọn sẵn.

Trên bàn ngọc bày biện đầy sơn hào hải vị.

Chỉ cần đứng cách xa một chút, là có thể ngửi thấy mùi thơm nồng nàn.

Một người mặc áo vàng đứng ở giữa, mặt mũi bình tĩnh, khí chất tao nhã, một đôi mắt nhìn thẳng ra, rơi xuống người Viên Phúc Hải.

“Môn chủ đợi lâu, Viên mỗ vinh hạnh.”

Viên Phúc Hải cười lớn, nói.

Bỗng nhiên, ánh mắt liếc nhìn, đột nhiên dừng lại trên người mấy người bên cạnh Dương Thiên Đạo, lông mày nhíu lại, dường như có chút ngoài dự tính.

“Thái thượng trưởng lão của Thanh Thành Môn và Tử Sát tông?”

Tử Sát tông, hẳn vẫn có thể hiểu được.

Nhưng người của Thanh Thành Môn cư nhiên cũng tới.

Bạch Hà bang vừa mới bị chính mình nuốt mất, bang chủ Phong Thiên Liệt bị chính mình giết chết, người Thanh Thành Môn cư nhiên vào lúc này lại ở đây?

Họ ở đây làm gì?

“Sự tình Bạch Long Thành trọng đại, hai nhà này đều có ý kiến, cho nên ta gọi bọn họ tới, chuẩn bị thương lượng một hai.”

Dương Thiên Đạo nói.

“Còn thương lượng cái gì?”

Viên Phúc Hải nhướng mày, lạnh giọng nói, “Bạch Hà bang bị ta đánh tan, toàn bộ bang phái lớn nhỏ trong Bạch Long Thành đều thống nhất, Hải Kinh bang ta trở thành đệ nhất bang danh phù kỳ thực, chuyện này còn có nghi vấn gì?”

“Hừ!”

Cách đó không xa, Bạch Thông Thiên hừ lạnh, ánh mắt lạnh như băng.

“Bạch Thông Thiên, ngươi âm dương quái khí cái gì? Chẳng lẽ chuyện lần trước ngươi còn không rút ra được bài học?”

Ánh mắt Viên Phúc Hải bỗng nhiên lạnh lùng nhìn về phía Bạch Thông Thiên.

Trước đó không lâu, Bạch Thông Thiên vừa mới được hãn thủ thả ra.

Sau khi thả ra, người này lại còn dám xuất hiện nhảy nhót trước mặt hãn?

“Ngươi!”

Sắc mặt Bạch Thông Thiên kinh sợ.

“Được rồi, đừng nói nữa, ngồi xuống trước đi.”

Dương Thiên Đạo đánh gãy hai người, xoay người đi về hướng chủ tọa, nói ra, “Viên sư đệ, vì chúc mừng ngươi, lần này ta đặc biệt mở 【Kim Linh Dược Tử】 trân tàng tám trăm năm, hi vọng ngươi hôm nay có thể tận hức.”

Kim Linh được tửu?

Ánh mắt Viên Phúc Hải lóe lên, cười ha ha, nói: “Thật đúng là làm cho môn chủ tổn kém.”

Hắn không chút khách khí, trực tiếp sải bước đi ra, trực tiếp ngồi vào một chỗ ngồi trong đó.

Sau khi hắn ngồi xuống, Liệt Hỏa trưởng lão, Giang Thạch cũng ngồi xuống.

“Giang Thạch, ngươi cũng phải hảo hảo cảm tạ môn chủ, 【Kim Linh Được Tửu】 này cực kỳ trân quý, dùng vô số thiên tài địa bảo ủ dưỡng mà thành, so với rượu lúc trước lão phu tặng ngươi còn quý trọng hơn, sau khi uống xong, có thể đem kinh lực trong cơ thể ngươi tẩy luyện một lần, thật sự là đồ tốt hiếm có.”

Viên Phúc Hải dẫn đầu mở ra một vò rượu phong bùn, miệng cười nói, trực tiếp ngửa đầu rót xuống trong miệng.

Thần kỳ như vậy?

Giang Thạch lộ ra dị sắc, cũng trực tiếp mở niêm phong, cầm vò rượu lên, trực tiếp đổ vào trong miệng.

“Viên sư đệ, vị này chính là kỳ tài mới ra từ hữu mạch của ngươi, Giang Thạch?”

Dương Thiên Đạo nhìn lại, nói: “Thật đúng là anh hùng xuất thiếu niên.”

“Môn chủ khách khí.”

Giang Thạch cung kính đáp lại.

“Viên sư đệ, không bằng đem vị kỳ tài này tặng cho lão phu như thế nào? Lão phu có thể nghiêm túc bồi dưỡng.”

Dương Thiên Đạo bình thản nói.

“Vậy không được, Giang Thạch là khối mỹ ngọc ta vất vả lắm mới đào được.”

Viên Phúc Hải nhanh chóng cự tuyệt, mở miệng cười nói, “Nói thật, môn chủ, người muốn cái gì, ta đều có thể cho người, duy chỉ có hai người lão Liệt Hỏa cùng Giang Thạch này không thể, người cũng chớ trách sư đệ keo kiệt, thật sự là hai người này quá hợp khẩu vị của ta, sư đệ ta hành tẩu giang hồ nhiều năm như vậy, có thể gặp được người hợp khẩu vị như vậy rất ít.”

Chương 371: Nguy Cơ! 4

“Cũng được.”

Dương Thiên Đạo không hề cưỡng cầu nhìn về phía mọi người bùng chén ngọc lên nói:

“Các vị, mọi người cùng uống một chén đi.”

Đông đảo thái thượng trưởng lão không ai ngoại lệ, nhao nhao giơ chén rượu lên, ngửa đầu uống xuống.

Sau khi uống xong. Mấy vị thái thượng trưởng lão của Thanh Thành Môn, Tử Sát tông lập tức lạnh lùng nhìn Viên Phúc Hải.

Viên Phúc Hải nhướng mày, lạnh lùng mở miệng, “Mấy người nhìn cái gì? “Chẳng lẽ còn không phục? Hả?”

Đột nhiên!

Viên Phúc Hải biến sắc, như là cảm thấy được cái gì, đột nhiên đứng dậy, lập tức che bụng, một ngụm máu tươi màu đỏ tươi trực tiếp phun ra từ trong miệng của hắn.

Không chỉ có hắn, Liệt Hỏa trưởng lão bên cạnh cũng đột nhiên biến sắc, trong nháy mắt đứng dậy, vậy hung hăng phun ra một ngụm máu tươi.

“Bang chủ, Liệt Hỏa trưởng lão!”

Sắc mặt Giang Thạch cả kinh, nhanh chóng đứng dậy, đỡ Viên Phúc Hải.

thân thể Viên Phúc Hải lắc lư, ánh mắt trừng lớn, dường như tràn ngập không thể tưởng tượng nổi, chỉ cảm thấy đầu óc

mê muội, tất cả kinh lực đang lấy một loại tốc độ khó có thể tưởng tượng mà nhanh chóng tiêu tán.

Hắn thoáng cái hiểu được, trong nháy mắt nhìn về phía Dương Thiên Đạo.

“Đây là Luân Hồi Độc? Người..... Người hạ độc ta?”

“Viên sư đệ.”

Đôi mắt Dương Thiên Đạo cũng dần dần trở nên hờ hững cùng lạnh như băng, nói, “Để cho ta gọi người Viên sư đệ một lần nữa, trong khoảng thời gian này người quá không an phận, nhiều lần không nhìn quy tắc của liên minh cũng thì thôi, ngay cả ta vị môn chủ này trong khoảng thời gian này, cũng nhiều lần không ngẩng đầu lên được ở trước mặt của người, người quá làm ta cảm thấy bất an, vi huynh, chỉ có thể ra hạ sách này, người yên tâm đi, người sau khi chết, vợ của người, ta đến chiếu cố!”

“Dương Thiên Đạo!”

Viên Phúc Hải đột nhiên rống to, lửa giận thiêu đốt, thân thể lắc lư kịch liệt, tiếp tục phun ra máu tươi, cả người giống như là dã thú phát điên.

“Ta trung thành và tận tâm đối với toàn bộ Kim Linh Môn, mấy trăm năm qua, ta vì Kim Linh Môn đánh hạ bao nhiêu cơ nghiệp, bao nhiêu nhi tử, môn nhân dưới tay ta chết thảm, phụng dưỡng toàn bộ Dương gia các người, để cho Dương gia các người sinh hoạt vô ưu vô lự nhiều năm như vậy, người đối với ta như vậy?!”

Phụt!

Hắn lại phun ra máu, cơ thể bắn ra một trùn sương máu.

Nhưng ánh mắt của Dương Thiên Đạo ngày càng lạnh lùng, không có chút cảm xúc nào.

Bên cạnh hấn, Bạch Thông Thiên, thái thượng trưởng lão Thanh Thành Môn và Thái thượng trưởng lão của Tử Sát Tông cũng đều như vậy, tất cả đều nở nụ cười lạnh.

“Bang chủ mau đi, ta ở đây chặn bọn họ lại!”

Liệt Hỏa trưởng lão hét lên một tiếng, chống đỡ thân thể trọng thương, toàn thân bỗng nhiên phình to, khí tức cuộn cuộn, trực tiếp xông về phía Dương Thiên Đạo và những người khác.

Nhưng ngay khi hấn vừa lao ra, Viên Phúc Hải đột nhiên quay lại, một tay nắm lấy Liệt Hỏa trưởng lão, trực tiếp ném hấn ra ngoài điện, sau đó lại một tay nắm lấy Giang Thạch, giống như đột nhiên nhớ ra điều gì đó, ánh mắt lạnh băng, giọng nói đáng sợ, “Sao ngươi không trúng độc? Ngươi phản bội ta?”

“Băng chủ thứ lỗi. Thuộc hạ có bảo vật trên người, vạn độc bất xâm...”

Giang Thạch vội vàng hét lên.

“Vạn độc bất xâm?”

Mắt Viên Phúc Hải co rút, lại ho ra máu, đột nhiên ném Giang Thạch ra ngoài điện, quát, “Ngươi cũng đi cho ta!”

Bốp! Bốp! Bốp!

Khi hấn ném Giang Thạch ra ngoài, trong nháy mắt, hấn bị công kích từ phía sau.

Dương Thiên Đạo, Bạch Thông Thiên, thái thượng trưởng lão Thanh Thành Môn và Thái thượng trưởng lão của Tử Sát Tông ra tay cùng lúc, ánh mắt lạnh băng, khí tức đáng sợ, cùng lúc đánh vào lưng Viên Phúc Hải.

Viên Phúc Hải phun ra máu, phát ra tiếng gầm thét, toàn thân đột nhiên bắt đầu nhanh chóng tuôn ra khí tức, phình to,

giống như trong nháy mắt biến thành một đầu đã thú phát cuồng.

“Dương Thiên Đạo, để mạng lại!”

Rầm rầm rầm!

Toàn bộ đại điện vang lên tiếng ầm ầm kinh khủng, long trời nổ đất.

Vô số ánh sáng đáng sợ bỗng nhiên bùng lên, vô cùng chói mắt.

Sau khi Giang Thạch và Liệt Hỏa trưởng lão bị ném ra ngoài, hai người nhanh chóng phát hiện vô số cường giả đang nhanh chóng lao tới từ bốn phía, hét lớn một tiếng, không chút do dự, trực tiếp xông về phía bọn họ với tốc độ kinh người.

“Giang tổng quản, người mau giết ra ngoài, ta đi cứu Bang chủ!”

Liệt Hỏa trưởng lão hét lên một tiếng, toàn thân thiêu đốt ngọn lửa, giống như biến thành một hỏa nhân đáng sợ, ầm một tiếng, lại xông về phía đại điện.

“Liệt Hỏa trưởng lão!”

Sắc mặt Giang Thạch đột ngột thay đổi.

“Giết hắn!”

Có người hét lớn, đã lao tới Giang Thạch.

Mặt Giang Thạch sầm xuống, sát khí trong lòng cuộn cuộn, cả người đột nhiên phình lên, xé rách y phục, trực tiếp hóa thành một cự nhân cao lớn ba thước, một tay tát mạnh về phía người đến.

Bùm một tiếng, một tên cường giả bị hấn tát thành sương máu, thi thể đập mạnh ra xa xa.

Hắn vô cùng quyết đoán, trực tiếp bắt đầu toàn lực đột phá vòng vây.

Không phải là hắn không có lương tâm.

Mà là lúc này trong điện có nhiều cao thủ, tùy tiện một người hắn cũng rất khó có thể đối phó.

Bây giờ hắn liều lĩnh xông vào, cũng căn bản không thể cứu được Viên Phúc Hải và Liệt Hỏa trưởng lão, ngược lại sẽ khiến bản thân cũng bị cuốn vào bên trong.

Trước mắt chỉ có thể bất chấp tất cả đột phá vòng vây.

Bùm! Bùm! Bùm!

Giang Thạch nhanh chóng ra tay, mỗi chiêu đều ra hết sức, lực lượng cường hãn vô song, liên tục tàn sát đám trưởng lão, đệ tử tinh anh Kim Linh Môn này.

Trong quá trình này, động tĩnh trong đại điện vô cùng thảm khốc, âm thanh vang trời, như thể hàng chục ngọn núi lửa nổ tung, không ngừng truyền đến tiếng gầm thét của Viên Phúc Hải và Liệt Hỏa trưởng lão.

Còn bên ngoài điện, chiến đấu kịch liệt cũng không hề yếu thế.

Càng ngày càng nhiều cao thủ nhanh chóng lao tới vây giết, Giang Thạch vừa mở ra 【Thiên Phú Quy Nguyên】 , vừa lao ra ngoài.

Chỉ là theo thời gian trôi qua, những cường giả mà hắn gặp phải cũng ngày càng mạnh hơn!

Chương 372: Thánh Linh Tứ Trọng Phản Tổ! 1

Chiến đấu tàn khốc!

Một cuộc chiến mức độ kịch liệt chưa từng có!

Toàn bộ chủ mạch Kim Linh Môn phải chịu đựng sự tàn phá vô cùng dữ dội.

Bất kể là trong hay ngoài điện, đều như vậy.

Cuộc chiến trong điện đã sớm trở nên cuồng bạo, năng lượng dao động đáng sợ đã xé toạc cả tòa đại điện.

Một nhóm bóng người đều xông ra ngoài, vừa đánh vừa di chuyển về phía xa, đánh đến thiên địa sụp đổ, nhật nguyệt vô quang.

Trên quảng trường, Giang Thạch cũng không hề nhẹ nhõm, toàn thân đầy máu, thiên phú Quy Nguyên và Kim Cương luôn trong trạng thái kích hoạt, ánh sáng trắng liên tục lóe lên, một đường vũ bão tàn sát phá vòng vây.

Số người chết dưới tay hắn quá nhiều.

Dù người là thiên tài hay kỳ tài nào, hầu như sau khi lao tới, căn bản không đánh ra được mấy chiêu, đã bị bàn tay của Giang Thạch xé toạc cơ thể.

Lực lượng của hắn vô song, mạnh mẽ một cách vô lý.

Bề ngoài là Thánh Linh tam trọng phản tổ, nhưng lực chiến đấu chân chính đã sớm tương đương với Thánh Linh thất trọng phản tổ.

Dưới lực lượng cường đại tuyệt đối của hắn, các trưởng lão và đệ tử thuộc thể hệ thứ hai của Kim Linh Môn rất khó là đối thủ của hắn.

Trong một trận đấu tay đôi, không có ai có thể tạo thành nguy cơ cho Giang Thạch.

Ngay cả khi đám người hợp thành đại trận, cũng rất khó giết chết Giang Thạch.

Trên người hắn, ánh sáng trắng liên tục lóe lên, bất kể bị thương nặng đến mức nào cũng đang nhanh chóng hồi phục.

“Quái vật này quá khó giết, nhanh chóng kết Cửu Chuyển Luân Hồi Trận!”

Một vị trưởng lão chủ mạch đột nhiên hét lớn, râu tóc bay phất phơ, lực lượng toàn thân trên dưới đều đang hỗn loạn cuồng nộ.

Các cường giả bốn phía lập tức bắt đầu hành động nhanh chóng, từng người mặt mũi nghiêm nghị, hai tay kết ấn, trực tiếp tạo thành một đại trận cực kỳ đáng sợ.

Một mảnh ánh sáng trắng sẫm từ trên người họ phát ra, lao lên cao, nhanh chóng tụ lại với nhau, tạo thành một bóng người trắng khổng lồ vô cùng.

Bóng người trắng này cao lớn sừng sững, giống như ngọn núi, khí tức đáng sợ, giơ một bàn tay, trực tiếp đập xuống thân thể Giang Thạch.

Giang Thạch vùng tay chính là Đại Diệt Băng Thiên Thủ, khuấy động thiên tượng, cánh tay đen thui, trực tiếp đập mạnh vào bóng người khổng lồ kia, dùng một tiếng, tiếng vang của cả hai bên chấn động cả quảng trường bắt đầu đổ nát.

Giang Thạch không dám ở lại lâu, sau một chiêu, trên người vừa hồi phục, vừa thực chiến vừa thi triển Lân Lôi Bộ,

nhanh chóng lao về phía xa.

“Đuổi theo!”

Vị trưởng lão chủ mạch kia giận dữ hét lớn.

Những cường giả còn lại đều đang nhanh chóng chạy ra ngoài.

Máu!

Xác chết!

Tàn thi cùng nội tạng!

Toàn bộ chủ mạch Kim Linh Môn đều bị tàn phá nặng nề, khắp nơi đều là tiếng nổ vang cùng xác chết.

Cuộc chiến giữa môn chủ và Viên Phúc Hải đã không còn ai có thể nhìn thấy nữa, nhưng cuộc chiến giữa Giang Thạch và đám trưởng lão chủ mạch lại khiến tất cả mọi người đều lộ ra vẻ kinh hãi, không thể tin nổi.

Bởi vì thực lực mà Giang Thạch thể hiện đã sớm vượt quá sự tưởng tượng của họ.

Trong suy nghĩ ban đầu của họ, dựa vào lực lượng của đám trưởng lão chủ mạch, lẽ ra chỉ cần một chút sức lực thôi cũng có thể giết chết Giang Thạch.

Nhưng kết quả thực tế lại không phải như vậy.

Bùm bùm bùm bùm!

Tiếng nổ vang liên tục vang lên, xác chết bay tứ tung.

Giang Thạch dựa vào lực lượng nhục thân tuyệt đối, cứng rắn phá bóng người khổng lồ màu trắng, khiến những người kết thành trận pháp đều phun máu, sắc mặt đại biến, từng người một chịu phải phản phệ dữ dội.

Giang Thạch cũng bị thương nặng, bị chấn bay ra ngoài, nhưng hắn cũng không phải người nhìn thương thế để chiến đấu, không dừng lại chút nào, đột nhiên bước một bước, phóng về phía xa với tốc độ cực nhanh.

“Tiểu bối, đi chết!”

Tiếng gầm thét vang lên, lại xuất hiện hai cao thủ chủ mạch, một bên trái một bên phải, trực tiếp phóng đến phía Giang Thạch, vận chuyển “Cửu Chuyển Kim Thân Quyết” đến cực hạn, thân thể trở nên gầy gò như que củi, giống như một cây tre thẳng tắp, cơ thể ẩn chứa lực lượng kinh thiên động địa.

Vù!

Ánh bạc lóe lên, vô số tia sét lập tức từ cơ thể Giang Thạch bùng nổ ra, ánh sáng chói lòa, trực tiếp nhấn chìm hai cao thủ chủ mạch mới đến.

Hai người phát ra tiếng gầm thét, thân thể trong nháy mắt giống như gặp phải trùng kích cấp diệt vong.

Trong ánh sáng rực rỡ của biển lôi, thân hình khổng lồ của Giang Thạch đột nhiên xuyên qua, ánh mắt lạnh lùng, một chưởng một người, trực tiếp quét về phía đầu của hai cao thủ chủ mạch.

Bùm bùm!

Tiếng vang nổ vang lên, tia sét quét ngang.

Hai cao thủ chính mạch mạnh mẽ kia lập tức bay ra ngoài, đầu bị lực lượng kinh khủng của hắn xé nát, trở nên vụn vụn, thi thể nặng nề đập xuống đất.

“Lão Thất, Lão Bát!”

“Aaa!”

“Mau đuổi theo!”

Những người còn lại mặt xám như tro, tiếp tục đuổi theo Giang Thạch với tốc độ cực nhanh.

Sau khi cường thế đánh chết hai người vừa rồi, cuối cùng Giang Thạch cũng chạy đến chân núi.

Nhưng vừa mới xuống núi, hắn đã nhìn thấy vô số đệ tử của Kim Linh Môn đang tụ tập ở cửa núi, sắc mặt lập tức âm tàn, hét lên một tiếng, bắt chấp tất cả lao về phía họ.

“Ai dám cản ta, chết!”

Giang Thạch ánh mắt lạnh lùng, ra tay tàn nhẫn.

Bốp bốp bốp bốp!

Không biết bao nhiêu thi thể bay lơ lửng trong không trung.

Những đệ tử xông tới gần như đều không phải đối thủ của Giang Thạch, không ai có thể ngăn cản hắn một chút nào, hắn hung hăng xông ra, thân hình lóe lên, sử dụng Luân Lôi Bộ và Tứ Tuyệt Phân Thân cùng lúc, trong nháy mắt biến thành bốn người, lao về bốn hướng khác nhau với tốc độ cực nhanh, biến mất trong nháy mắt.

Nhị trưởng lão chủ mạch đang dẫn theo người đuổi theo phía sau, sắc mặt đột nhiên thay đổi, thân hình đột nhiên dừng lại.

“Tứ tuyệt phân thân? Người của Thiên Ma Giáo!”

Hắn thốt lên, sau đó sắc mặt thay đổi, tức giận nghiến răng, nói: “Tốt lắm, Viên Phúc Hải thật đúng là đã cầu kết với Thiên Ma Giáo, tên Giang Thạch này là gián điệp của Thiên Ma Giáo!”

“Đại trưởng lão, Vân công tử, Lợi công tử và Long công tử đều đã chết!”

Bỗng nhiên, có người chạy tới, vẻ mặt trắng bệch, hoảng loạn nói.

“Cái gì?”

Nhị trưởng lão chủ mạch sắc mặt phẫn nộ, hét lên: “Theo đuổi, bất chấp mọi giá giết chết tên Giang Thạch này, hắn đã trúng độc, nhất định không thể chạy xa được, truy!”

Vù vù!

Các cường giả nhanh chóng lao đi.

Nhưng lúc này, đâu còn thấy bóng dáng của Giang Thạch nữa.

Chương 373: Thánh Linh Tứ Trọng Phản Tổ! 2

Bạch Long Thành đang náo loạn.

Như một trận động đất.

Tin tức này khiến tất cả mọi người đều không thể tin được.

Mọi người đều kinh ngạc.

Viên Phúc Hải cầu kết với kẻ thù ngoại bang, phản bội Kim Linh Môn, hiện đang sống chết không rõ.

Giang Thạch tàn sát đồng môn, tâm địa độc ác, đang bị Kim Linh Môn truy nã?

Mọi người đều cảm thấy kinh ngạc và khó tin.

Mới cách đây không lâu danh tiếng của Viên Phúc Hải và Giang Thạch đang ở đỉnh cao, rạng rỡ như mặt trời ban trưa.

Cũng không thể phủ định Viên Phúc Hải và Thạch Giang đánh xuống không biết bao nhiêu căn cơ sản nghiệp cho Kim Linh Môn.

Bây giờ lại rơi vào kết cục này.

Tin tức này quá lớn, quá khủng khiếp, khiến tất cả mọi người trong thành đều không thể tưởng tượng được.

Mọi người đều sử dụng mọi con đường thông tin để tìm hiểu.

Rất nhanh chóng, kết quả được truyền về.

Mọi người đều kinh ngạc không thôi.

Tất cả mọi người đều biết rằng Bạch Long Thành sắp phải thay đổi một lần nữa.

Nhân vật hung ác như Viên Phúc Hải cư nhiên cũng có ngày hôm nay.

“Chính đáng, ta biết hẳn sẽ bị báo ứng, đáng đời!”

Viên Phúc Hải quá bá đạo, để thủ hạ giết nhiều người như vậy, đến bây giờ cuối cùng cũng giết đến trên người mình rồi.”

“Từ khi Giang Thạch lên nắm quyền, ý có Viên Phúc Hải chống lưng, không biết bao nhiêu người và gia tộc trực tiếp hoặc gián tiếp chết dưới tay hắn, cả nhà biểu ca ta cũng là chết dưới tay hắn, bây giờ cuối cùng báo ứng cũng tới, ha ha, tốt.”

“Viên Phúc Hải, Giang Thạch, các người cũng có ngày hôm nay!”

“Tiểu nhị, mau cho ta một bình Bích Loa Xuân thượng hạng, hôm nay tâm tình của gia tốt!”

“Bích Loa Xuân tính là cái gì, hôm nay tiền trà ta bao hết tất cả, mặt khác mua cho ta hai mươi dàn pháo treo, dùng sức đốt ăn mừng!”

“Ha ha ha.....”

Toàn bộ Bạch Long Thành đều tràn ngập kinh hỉ.

Phố lớn ngõ nhỏ đều vang lên tiếng vui mừng.

Ngay cả khi có người tức giận trong lòng, nhưng cũng không dám thể hiện ra ngoài.

Ngày hôm đó, cả thành lại một lần nữa bị xáo trộn mạnh mẽ.

Những thuộc hạ, tâm phúc của Viên Phúc Hải trước đây, những người cần loại bỏ thì đều đã bị loại bỏ, những người có

thể giữ lại thì đều được giữ lại.

Sau khi Viên Phúc Hải biến mất, cả Hải Kinh Bang trở nên hỗn loạn, không có bang chủ, nhưng rất nhanh chóng Dương Thiên Đạo đã bổ nhiệm Bạch Thông Thiên làm bang chủ mới của Hải Kinh Bang.

Trong lúc nhất thời, Bạch Thông Thiên khí thế ngất trời, cười ha ha, trực tiếp bước vào đỉnh cao của nhân sinh.

Các trưởng lão, địa vị của đệ tử tả mạch đều có tăng lên.

Các thế lực khác đều có người đến chúc mừng, có người đến tặng quà, trong Hải Kinh Bang trống trận vang trời, pháo hoa rực rỡ.

Sau khi Bạch Thông Thiên lên nắm quyền, hắn đã trực tiếp ban ra một loạt mệnh lệnh cường chế, bắt đầu nhanh chóng quét sạch thế lực của Viên Phúc Hải, bất kể là đệ tử, con cái, tâm phúc của hắn, đều bị giết không chừa một ai.

Lại phái ra cường giả, tìm kiếm tung tích Viên Phúc Hải và Giang Thạch khắp nơi.

Cả Bạch Long Thành mưa gió sắp đến, bất an tràn ngập.

Bất quá một trận chiến này, Kim Linh Môn cũng là tổn thất thảm trọng.

Trong chủ mạch bị Giang Thạch tàn sát vô cùng thâm trọng.

Tôn tử, nhi tử, đệ tử thành danh của Dương Thiên Đạo toàn bộ chết thảm, những tử đệ khác, hậu bối cũng là chết không biết bao nhiêu, ngoại trừ một đám Thái Thượng Trưởng Lão, trên dưới chủ mạch cơ hồ lâm vào trạng thái đứt gãy đổ xuống.

Sau khi Dương Thiên Đạo trở về, nhìn thấy kết quả này, con mắt đỏ lên, trực tiếp ngửa mặt lên trời thét dài.

Loại tổn thất này căn bản cũng không phải là bọn họ có thể thừa nhận.

Người trẻ tuổi xuất hiện trạng thái đứt gãy, một khi chờ những lão nhân bọn họ bụi về bụi, đất về đất, toàn bộ chủ mạch chắn chắn sẽ xuống dốc.

Điều này cũng làm cho Dương Thiên Đạo hận Giang Thạch cực kỳ.

Bất chấp tất cả hạ mệnh lệnh, tìm kiếm Giang Thạch.

Trong ngoài Bạch Long thành gió nổi mây phun, tin tức kinh thiên.

Vài ngày sau.

Trong rừng sâu thẳm.

Giang Thạch phun ra một ngụm máu tươi, lần nữa cường thế đánh giết một người truy sát, rốt cục hoàn toàn thoát khỏi truy binh.

Hắn quay đầu nhìn lại, trong rừng thi thể rải rác, vô cùng thê thảm.

Từng mảnh máu trong không khí tản ra ánh sáng.

Người chết đều là cường giả.

Sắc mặt hắn âm trầm, trên người nhanh chóng quy nguyên, trong đầu đến nay không dám tưởng tượng này tất cả biến hóa nhanh như vậy.

Mấy ngày trước, hắn vừa mới bước vào nhân sinh đỉnh phong, mấy ngày sau liền trở thành chó nhà có tang.

Cái gọi là nhân sinh pháp phòng cũng chỉ đến như thế mà thôi.

Điên rồi, Dương Thiên Đạo này thật sự điên rồi.

Sắc mặt Giang Thạch khó coi.

Liên tục mấy ngày qua, hấn gặp phải truy sát không dứt.

không chỉ có Kim Linh môn, còn có Thanh Thành Môn, Tử Sát tông, thậm chí còn có một ít môn phái không biết, có thể nói mỗi thời mỗi khắc đều sẽ có một đám cao thủ xa lạ lao ra.

Nếu không phải hấn có thể không ngừng khôi phục thương thế, tuyệt đối đã sớm bị tươi sống hao tổn đến chết rồi.

Những cao thủ khác thì không sao, khó chơi nhất vẫn là cao thủ của Kim Linh Môn.

Cường giả của Kim Linh Môn đều là cường giả tu luyện công pháp hoành luyện, lực lượng đáng sợ, cực kỳ khó chơi.

“Không biết tình hình của bang chủ thế nào?”

Giang Thạch thở hắt hắt, vừa vận công khôi phục vừa nhanh chóng chạy đi.

Hấn nhớ rõ khi mình cường thế đột phá vòng vây, đã nhìn thấy đại diện chủ mạch bị xé toạc, hơn chục đạo thân ảnh lao ra ngoài, ánh sáng bao trùm, động tĩnh kinh thiên, sau đó hấn không biết tình hình phía sau nữa.

Có lẽ Viên Phúc Hải thật sự đã lành ít dữ nhiều.

Hoặc có lẽ hấn đã chết rồi.

Nhưng dù sao, Giang Thạch cũng không muốn Viên Phúc Hải cứ chết như vậy.

Dù sao, Viên Phúc Hải đối xử với hấn thật lòng, một lòng bồi dưỡng hấn, điều này không thể nghi ngờ.

“Huyền Đạo Tử, Thánh Linh Đan của ta đã luyện thành chưa?”

Giang Thạch lao nhanh về phía trước, hỏi.

“Đã dễ nguội rồi, bây giờ có thể cho nguội.”

Tiếng nói của Huyền Đạo Tử truyền qua giới chỉ, một ánh sáng trắng lóe lên, một viên đan dược màu vàng như trái Long Nhãn từ giới chỉ nhanh chóng hiện ra.

Giang Thạch vội vàng tiếp lấy đan dược, trong lòng thờ phào nhẹ nhõm, thân thể lại tăng tốc, lao về phía trước.

Với viên đan dược này, thực lực của hắn sẽ tiếp tục tăng lên.

Chấn chấn không lâu nữa, hắn sẽ đạt đến Thánh Linh tứ trọng phản tổ!

Lúc đó, thực lực của hắn chấn chấn sẽ thay đổi nghiêng trời lệch đất.

Chương 374: Thánh Linh Tứ Trọng Phản Tổ! 3

“Phía sau lại có người đuổi theo, khí tức của hắn quá nồng hậu, phải ẩn giấu đi, nếu không sau này sẽ có thêm nhiều cao thủ đuổi theo.”

Huyền Đạo Tử đột nhiên lên tiếng.

“Ừm?”

Ánh mắt Giang Thạch lạnh lùng, nhìn về phía sau, sử dụng thiên phú “Thấu Thị”, trong nháy mắt nhìn thấy bên ngoài không biết bao nhiêu dặm, rõ ràng nhìn thấy mấy đạo bóng người đang nhanh chóng áp sát.

Trong lòng hắn cuồng nộ, đột nhiên vận dụng thiên phú “Ngụy trang”, toàn thân tràn ngập hắc khí, xương cốt phát ra tiếng kêu răng rắc, trực tiếp biến thành một nhân sĩ giang hồ bình thường, đồng thời cũng thu liễm tất cả khí tức xuống mức thấp nhất, sau đó tiếp tục lao nhanh về phía trước.

Những người đang đuổi theo phía sau nhanh chóng mất dấu khí tức của Giang Thạch, một đám đều nhú mào, nhanh chóng xông vào khu rừng phía trước, dừng lại bên cạnh mấy xác chết.

“Đây là do tên Giang Thạch kia làm sao?”

“Khí tức của hắn biến mất rồi?”

“Thủ đoạn thật độc ác, tên Giang Thạch này thực lực quá cao so với tình báo nhận được, hắn luôn ẩn giấu tu vi!”

“Thật đáng chết, giết chết nhiều người của chúng ta như vậy, nếu không bắt được hắn, thật sự khó tiêu mỗi hận trong lòng ta!”

Một đám cường giả sắc mặt khó coi, ngẩng đầu nhìn về phía khu rừng rậm rạp.

Người đứng đầu vung tay, gầm lên, “Tiếp tục truy!”

“Đi!”

Một loạt bóng người tiếp tục tăng tốc, lao thẳng về phía trước.

Họ không phải tất cả đều là cao thủ của Kim Linh môn.

Có nhiều hơn đến từ Thanh Thành môn và Tử Sát tông, hầu hết đều là Thánh Linh ngũ trọng, lục trọng phản tổ, người đứng đầu thậm chí đạt đến Thánh Linh thất trọng phản tổ.

Là trưởng lão chấp pháp nổi danh của Thanh Thành môn.

Trong rừng dần trở nên yên tĩnh.

Thạch Giang thu lại khí tức, nhanh chóng chui vào một hang động sâu nhất trong rừng, trên người vẫn đang thi triển thiên phú 【Quy Nguyên】.

Sau một lúc, hơi thở của hắn mới bắt đầu dần dần đều đặn, ổn định lại.

Hắn lật tay, lấy ra viên Thánh Linh Đan vừa rồi.

“Huyền Đạo Tử, hộ pháp cho ta.”

Thạch Giang lạnh lùng nói.

Xệt!

Từng tia sáng trắng bốc lên từ trên giới chỉ của hắn, nhanh chóng hội tụ thành bóng dáng của Huyền Đạo Tử, hắn quay

đầu nhìn Thạch Giang một cái, gật đầu nhẹ, trực tiếp ẩn mình trong hang động.

Thạch Giang nhìn viên Thánh Linh Đan, một ngum nuốt xuống, nội lực trong cơ thể cuộn cuộn, toàn thân giống như biến thành một lò lửa khổng lồ, bắt đầu thiêu đốt, bắt đầu luyện hóa.

Việc luyện hóa này diễn ra ngay lập tức khiến thiên địa biến đổi.

Một đám mây đen cuộn cuộn kéo đến, lôi đình đan xen, gió lớn nổi lên, tiếng rít vang vọng trong cả khu rừng rậm, tạo ra động tĩnh cực lớn.

Xa xa.

Một đám cường giả Thanh Thành môn và Tử Sát tông đang tìm kiếm tung tích của Thạch Giang khắp nơi, tất cả đều thay đổi sắc mặt, ngẩng đầu nhìn lên.

“Ồ đó!”

“Mau đi!”

Một đám cường giả nhanh chóng hành động, hướng về, nơi mây đen tụ tập phía trước, lao đi như điên.

Chỉ trong chốc lát, khoảng cách hàng chục dặm đã bị họ vượt qua.

Chỉ thấy phía trước, cuồng phong gào thét, cát bay đá chạy, mây đen trên đỉnh đầu càng thêm dày đặc, lôi vân to lớn liên tục cuộn xoáy, đổ về hướng hang động kia.

“Có người ở trong hang động đó? Mau ra!”

Một cao thủ của Thanh Thành môn lớn tiếng quát.

“Đừng lãng phí thời gian, đi kiểm tra!”

Trưởng lão chấp pháp của Thanh Thành Môn và trưởng lão của Tử Sát tông hét lên, sau đó phóng lên trước.

Những người khác cũng nhanh chóng đuổi theo.

Thân thể của Huyền Đạo Tử đột nhiên phóng ra khỏi hang động, nhanh chóng phóng to, ánh sáng trắng chói chang, trực tiếp triệu hồi sấm sét dày đặc, hung hăng đánh về phía mọi người.

Bùm!

Một tiếng vang trời rung động vang lên, gió lốc cuốn bay, mặt đất vỡ vụn.

Thân thể của Huyền Đạo Tử lập tức bay ra ngoài, trở nên mờ ảo, hơi thở rối loạn.

Các cao thủ của Thanh Thành Môn và Tử Sát tông cũng lắc lư, thân thể loạng choạng, nhanh chóng ổn định thân thể.

“Một hồn phách?”

Trưởng lão chấp pháp nhíu mày, nhìn chăm chăm Huyền Đạo Tử, hét lên: “Trong hang động là ai? Ngươi lại là ai? Nói rõ thân phận!”

“Các vị, ta là Huyền Đạo Tử, trong hang động không có người các vị muốn tìm, xin các vị quay lại, đừng lãng phí thời gian ở đây.”

Huyền Đạo Tử khàn khàn nói.

“Hừ, ngươi nói không có là không có sao? Ta nói có là có!”

Một trưởng lão hét lên: “Cút đi, để chúng ta tự mình kiểm tra!”

“Đạo hữu, tìm chỗ khoan dung mà độ lượng, thật sự không có người các vị muốn tìm.”

Huyền Đạo Tử nói, giọng già nua.

“Cút đi cho ta!”

Tên trưởng lão gầm lên, một chưởng hung hăng đánh về phía Huyền Đạo Tử, ánh sáng xanh lóe lên, không khí xung quanh cũng xuất hiện một loại độc khí nồng nặc.

Huyền Đạo Tử lạnh lùng nhìn, hồn lực cuộn cuộn, vận dụng lực lượng lôi điện, hung hăng đón chưởng lực của tên trưởng lão đó.

Bùm!

Lại là một tiếng vang trầm đục lớn, Huyền Đạo Tử bị chấn động liên tục lui lại, thân thể trở nên mờ ảo hơn nữa.

“Một cái hồn phách mà thôi, cũng dám ở đây cản chúng ta?”

Trưởng lão chấp pháp ngữ khí lạnh lẽo, bước lên, giọng nói âm trầm nói: “Lập tức cút đi cho ta, ta để hồn phách của ngươi bất tử, nếu không hôm nay ta sẽ khiến ngươi hoàn toàn biến mất!”

Bùm!

Trên người hắn, khí tức kinh khủng của Thánh Linh thất trọng phản tổ trực tiếp tỏa ra, khí thể cuộn cuộn, lan tỏa khắp nơi, có một cảm giác áp chế đáng sợ.

Huyền Đạo Tử nhắm mắt lại, không chút dao động, hồn lực trên người trở nên hỗn loạn hơn nữa, nói: “Không ngờ, thật là hổ xuống đồng bằng bị chó kinh, nếu ở thời kỳ đỉnh cao của ta, đừng nói ngươi, dù có là mười tên như ngươi buộc chung một chỗ lại há có thể làm được gì lão phu!”

“Tìm chết!”

Đôi mắt của trưởng lão chấp pháp lạnh lùng, toàn bộ lực lượng của hắn bỗng chốc tụ hội, ngưng tụ thành một thức sát

chiêu, trực tiếp bước ra một bước, một ngón tay hung hăng đâm thẳng vào cơ thể Huyền Đạo Tử.

Ánh sáng rực rỡ, cả cánh tay đều biến thành màu vàng, ẩn chứa lực lượng đáng sợ không biết kinh khủng như thế nào, gần như tất cả lực lượng trên người hắn đều tập trung vào một chỗ này!

“Diệt Hồn Chỉ!”

Ánh mắt Huyền Đạo Tử ngưng trọng, gầm lên một tiếng, toàn thân đột nhiên trở nên sáng chói, trực tiếp lựa chọn đốt cháy một phần linh hồn bản nguyên, trên người xuất hiện ngọn lửa linh hồn đáng sợ, hai tay đột nhiên kết ấn.

“Đại Bi Chương!”

Một bàn tay lớn màu trắng vô cùng to lớn trong nháy mắt từ cơ thể của hắn bay ra, lực lượng đáng sợ, giống như một chương không lồ của thần minh hiện ra, trực tiếp đối cứng một chỗ của trường lão chấp pháp.

Chương 375: Thánh Linh Tứ Trọng Phản Tổ! 4

Ầm ầm!

Tiếng nổ lớn vang lên, cả khu rừng đều đang rung chuyển dữ dội.

Ánh sáng vô tận quét về bốn phía.

Sau một chiêu, trưởng lão chấp pháp hét lên một tiếng, thân hình như tia chớp, trực tiếp vận chuyển lực lượng vào một chỉ đâm thẳng vào cơ thể Huyền Đạo Tử.

Phụt phụt phụt!

Trong nháy mắt, cũng không biết đâm ra bao nhiêu nhát.

Cơ thể Huyền Đạo Tử đang cháy bùng bùng, ánh mắt sâu thẳm, khí tức cũng trở nên vô cùng đáng sợ, dù biết không thể chiến thắng, nhưng vẫn liều chết không lui, liên tục vận dụng tuyệt học công kích trưởng lão chấp pháp.

“Các người lập tức đi vào hang động, ta giải quyết đạo hồn phách này!”

Trưởng lão chấp pháp hét lớn.

Vù vù vù!

Một đám trưởng lão bên cạnh ánh mắt lạnh lùng, không chút do dự, thân hình lập tức lao qua từ bên cạnh trưởng lão chấp pháp, lao nhanh về phía hang động tối đen kia.

Trên người bọn hắn toát ra khí tức, thân hình không lồ, giống như một đám cự nhân, chỉ là khi họ vừa mới lao đến cửa

hang, tất cả đều biến sắc, thân hình đột nhiên dừng lại.

Chỉ thấy trong hang động, ánh sáng đỏ rực đang lấp lánh.

Một thân hình khổng lồ vô cùng to lớn đứng im bên trong, bề ngoài da thịt bốc khói, nóng rực như một cái lò lửa lớn vậy.

Những khối cơ bắp sần sùi, gân xanh nổi lên, mái tóc đen dài, khí tức kinh khủng, đơn giản giống như một quái

“Đây là”

Một trưởng lão lộ ra vẻ kinh hãi, “Quái vật gì đây ?”

Vút!

Đôi mắt của Giang Thạch đột nhiên mở to, ánh nhìn sắc bén như dao, lực lượng kinh khủng chỉ cần một cái nhìn đã khiến linh hồn một trưởng lão tan vỡ, đầu óc hấn ong ong.

Sau đó, thân hình khổng lồ của Giang Thạch đột nhiên lao ra, mang theo lực lượng khó có thể tưởng tượng được lao thẳng về phía đám trưởng lão.

“Không ổn!”

“Nhanh ra tay!”

Ầm! Ầm! Ầm! Ầm!

Tiếng vang ầm ầm, xác chết bay tứ tung.

Như một đám bù nhìn, những trưởng lão này đều bị Giang Thạch tát một cái, đầu óc vỡ nát, máu phun tung tóe, xác bay ra ngoài, đập mạnh vào vách đá.

Tên trưởng lão chấp pháp đang một tiêu hao hồn lực từng chút một của Huyền Đạo Tử, cố gắng ma diệt hấn hoàn toàn, đột nhiên sắc mặt thay đổi, vội vàng quay lại nhìn về phía hang động.

Chỉ cảm thấy một luồng lực lượng kinh khủng, nóng như lửa, đang không ngừng phun trào ra từ trong hang, giống như một ngọn núi lửa đang phun trào.

Khí tức tỏa ra quá kinh khủng khiến hấn cũng phải ngừng tay, cảnh giác cao độ.

Ầm!

Bỗng nhiên, hang động nổ tung, những mảnh đá lớn bay loạn xạ.

Cơ thể Giang Thạch cao hơn bốn thước, bước chân vững vàng bước ra khỏi hang, cả người tỏa hơi nóng đáng sợ, toàn thân là những đường gân xanh cuộn trào, từng đường cơ bắp rõ ràng, như một tôn thần ma, tỏa ra lực lượng hoang dã, mái tóc đen dài buông xuống tận thắt lưng.

Hai mắt hấn trợn trừng như long nhãn, nhìn chằm chằm vào trưởng lão chấp pháp của Thanh Thành Môn.

“Ngươi!”

Trưởng lão chấp pháp sững sờ, tim sợ tới mức gần như ngừng đập.

Chỉ cảm thấy bị Giang Thạch nhìn một cái, từ đầu đến chân đều lạnh toát, lông tơ toàn thân dựng đứng.

“Không thể nào, ngươi là Giang Thạch, không thể nào!”

Trưởng lão chấp pháp lộ vẻ kinh hãi, không thể tin nổi, không thể kìm được lùi lại từng bước.

Đối mặt với Giang Thạch lúc này, lúc này hấn thậm chí không nâng lên nổi ý nghĩ phản kháng.

Chỉ muốn bắt chấp tất cả mà chạy trốn.

Tất cả những điều này thật quá nực cười.

Huyền Đạo Tử thở hỗn hển, thân thể mờ ảo, nhanh chóng ngừng đốt cháy hồn lực, lao đảo một trận, dường như một cơn gió thổi qua cũng có thể khiến hắn tan biến.

“Người thế nào?”

Giang Thạch lạnh lùng nhìn Huyền Đạo Tử.

“Vẫn... vẫn được.”

Huyền Đạo Tử khó khăn nói.

“Đã làm bị thương người của ta, muốn để người chết cũng không dễ dàng được rồi.”

Giọng điệu của Giang Thạch lạnh lùng, lại nhìn về phía trưởng lão chấp pháp.

Trưởng lão chấp pháp của thanh Thành Môn mặt đầy kinh hãi, không cần nghĩ ngợi, xoay người bỏ chạy, kinh lực toàn thân vận chuyển đến cực hạn, thân thể mờ ảo, giống như dịch chuyển trong nháy mắt, trực tiếp chạy trốn về phía xa.

Lúc đến thì nhanh, lúc đi cũng nhanh như vậy.

Hắn ước gì có thêm tám cái chân để chạy khỏi nơi này.

Tuy nhiên thân thể của Giang Thạch lập tức biến mất.

Khoảnh khắc tiếp theo không khí sau lưng âm vang, xảy ra vụ nổ không khí.

Ầm một tiếng, giống như một ngọn núi lửa khổng lồ va chạm, khiến không gian trở nên mờ ảo và xoắn vặn, mặt đất nổ tung, cả khu rừng đều rung chuyển.

Một bàn tay khổng lồ của Giang Thạch trực tiếp xuyên thủng từ trong ra ngoài, từ phía sau cơ thể của trưởng lão chấp pháp xuyên thẳng ra trước ngực.

Thân thể của trưởng lão chấp pháp trực tiếp treo trên cánh tay thô to của Giang Thạch, đau đớn đến mức thét chói tai,

chết đi sống lại, tiếng hét vọng vang vọng không biết bao nhiêu dặm.

“Ta hỏi ngươi, Viên bang chủ ở đâu? Còn sống hay đã chết?”

Giọng điệu Giang Thạch lạnh lùng, một tay giữ lấy thân thể của trưởng lão chấp pháp, tiến hành thăm vấn.

“Ta không biết, không biết, a”

Trưởng lão chấp pháp thét chói tai, máu tươi toàn thân đều sắp bị sấy khô, thậm chí linh hồn cũng đang đau đớn, chỉ cảm thấy mỗi giây mỗi phút thân thể đều đang tan vỡ.

“Ta không biết, a”

Vị trưởng lão chấp pháp tiếp tục thét to cực kỳ thảm thiết.

“Không biết?”

Ánh mắt của Giang Thạch híp lại, lạnh lùng nói: “Vậy có nghĩa là Viên Bang Chủ vẫn còn sống?”

“Hắn hẳn là còn sống, ta chịu không nổi nữa!”

Trưởng lão chấp pháp tiếp tục thét lớn thảm thiết.

“Cái gì gọi là hắn? Viên Bang Chủ trước đó đột phá theo hướng nào?”

Giang Thạch lạnh lùng thăm vấn.

“Đi về hướng đông, nhưng suốt mấy ngày nay, ta cũng không đuổi kịp, ta cũng không biết tình hình bây giờ thế nào, mau thả ta ra!”

Trưởng lão chấp pháp đau đớn thét lớn.

“A, ta thả ngươi!”

Giang Thạch lộ ra vẻ tàn nhẫn, đột nhiên dùng sức xé một cái.

Roẹt một tiếng, máu tươi bắn tung tóe khắp nơi.

Những mảnh nội tạng vụn vỡ bắn tung tóe.

Thân thể to lớn bị hấn xé nát.

Dưới cơn mưa máu đầm đìa, khiến thân thể hấn càng trở nên đáng sợ, càng trở nên dữ tợn, giống như một tôn ma thần, che lấp tất cả.

Lực lượng và khí tức kinh khủng, khiến Huyền Đạo Tử bên cạnh lại lộ ra vẻ kinh hãi, trong lòng khó có thể tin.

Cho đến lúc này, hấn cũng không biết nguồn gốc lực lượng nghịch thiên của Giang Thạch.

Theo hấn nghĩ, đây, rõ ràng là quái vật!

Giang Thạch lạnh lùng, xé nát trường lão chấp pháp sau đó trực tiếp một cước đạp nát đầu hấn, ánh mắt lạnh lẽo, lại nhìn về phía bảng điều khiển.

Chỉ thấy sau khi đột phá Thánh Linh tứ trọng phản tổ, cả Cửu Long Phách Ma Thể và lực lượng bản thân, đều đã có sự tăng lên đáng kể.

Cửu long bá vương thể, một bước đạt đến tam trọng!

Thân mang lực lượng Cửu Đầu Ma Long!

Nhục thân đạt đến 1,62 triệu cân.

Chương 376: Tung Tích Của Viên Phúc Hải 1

Trong khu rừng rực lửa.

Mặt đất dưới chân của Giang Thạch bị lửa nóng đốt cháy thành từng mảng đen, xuất hiện từng cái hố

Sắc mặt hẩn u ám, trong đầu đang suy nghĩ nhanh chóng.

Viên Phúc Hải biến mất?

Có nghĩa là rất có khả năng hắn vẫn còn sống?

Giang Thạch cảm thấy cần phải điều tra một chút.

Nhanh chóng, thân thể hắn trở lại hình dạng ban đầu, lột ra một bộ y phục từ trên xác chết, nhanh chóng mặc vào.

Hồn phách Huyền Đạo Tử mờ nhạt, lắc lư, trong lòng cười khỏ một tiếng, lập tức bay về phía giới chỉ của Giang Thạch.

Vốn định dựa vào Giang Thạch để thu thập nguyên liệu dưỡng linh hồn, nhưng không ngờ lại xảy ra chuyện như vậy!

Nguyên liệu dưỡng linh hồn, trong thời gian ngắn hắn không còn hy vọng nữa.

“Người yên tâm, thứ ta đáp ứng người nhất định có thể làm được.”

Giang Thạch nhìn ra ý nghĩ của hắn, thanh âm vang lên, lao về phía xa.

“Được.”

Huyền Đạo Tử vui mừng gật đầu.

Toàn bộ ngoại giới vẫn ở vào trong trạng thái oanh động thật lớn.

Các loại tin tức loan khắp phổ lớn ngõ nhỏ, làm người ta khiếp sợ.

Giang Thạch vận chuyển 【 Thiên Phú Ngụy Trang 】 , khí tức nội liễm, đi ở trên đường phố, không khác gì một người bình thường, tiến hành tìm hiểu đủ loại tin tức trong thành.

Một vòng đi xuống, lông mày hấn dần dần buông lỏng.

Thật sự không có tin tức của Viên Phúc Hải.

Xem ra Viên Phúc Hải và Liệt Hỏa trưởng lão đã phá được vòng vây.

Phá vòng vây cũng tốt.

Trong lòng Giang Thạch vui mừng.

Nhưng có một điều khiến trái tim hấn trầm xuống.

Từ khi Bạch Thông Thiên tiếp quản Hải Kinh Bang, hấn bắt đầu tiến hành thanh tẩy toàn bộ Hải Kinh Bang, tâm phúc, môn nhân trước kia của Viên Phúc Hải tồn thất thảm trọng, lưu lạc khắp nơi.

Đây là quyền mưu, một tướng công thành vạn cốt khô, vì đoạt lấy quyền lợi, cho dù là đồng môn nhiều năm cũng có thể hạ sát thủ, thật sự là châm chọc.

Giang Thạch châm chọc trong lòng.

Sau khi hỏi thăm một vòng, không nhận được tin tức của Viên Phúc Hải, Giang Thạch cũng không đợi lâu nữa, mà chuẩn bị rời khỏi Bạch Long Thành ngay bây giờ.

Dù sao hấn đã không còn vương bận gì với Bạch Long Thành.

Lần này sở dĩ chạy tới, cũng là vì xác nhận sinh tử của Viên Phúc Hải mà thôi.

Viên Phúc Hải đối đãi với hắc không tệ, hắc không muốn vong ân phụ nghĩa, nếu là đối phương chết, khi đủ thực lực hắc chắc chắn sẽ báo thù.

Nhưng hiện tại, Viên Phúc Hải đã có khả năng không chết, như vậy hắc cũng không cần phải đợi lâu ở nơi này.

Vù!

Thân hình Giang Thạch chợt lóe, thi triển Lân Lô Bộ, trong phút chốc biến mất không thấy.

Bất quá ngay tại thời điểm hắc một đường chạy tới chạy về phía Âm Nguyệt sơn mạch, bỗng nhiên nghe thấy động tĩnh kịch liệt truyền tới từ trong rừng, một cỗ nhiệt khí cực nóng đang nhanh chóng tiếp cận về phía hắc.

Nhiệt độ cao đáng sợ, cho dù là Giang Thạch cũng thay đổi sắc mặt, đột nhiên quay đầu lại.

Có cao thủ!

Vù Vù!

Cánh rừng thiêu đốt, mang theo ánh lửa dày đặc.

Đột nhiên, một bóng người khôi ngô cao lớn vọt tới, hung hăng rơi vào trước mặt Giang Thạch, thân hình lão đạo, trong miệng ho ra máu, cả khuôn mặt trắng bệch.

Người tới, tóc đỏ, trường bào đỏ, râu đỏ.

Quanh thân lửa nóng, giống như một hỏa nhân.

“Liệt Hỏa trưởng lão!”

Giang Thạch thất thanh hô

“Khụ khụ, Giang Thạch, đi theo ta, đi gặp bang chủ!”

Thân hình Liệt Hỏa trưởng lão lay động, phun ra một ngụm máu tươi, nói ra.

“Bang chủ còn sống? Bang chủ thế nào rồi?”

Giang Thạch vội vàng lên tiếng hỏi.

Liệt Hỏa trưởng lão liên tục lắc đầu, âm trầm nói: “Người đi theo ta sẽ biết, đi!”

Hắn chống đỡ thân thể bị thương, một khắc cũng không có dừng lại, mà là trực tiếp bay vút về một phương hướng khác.

Giang Thạch không chút do dự, cũng nhanh chóng đi theo phía sau.

Hai người một trước một sau, thẳng đến hơn nửa giờ sau, mới rốt cục xông vào một nơi khá ẩn nấp trong hẻm núi.

Địa hình hẻm núi dài nhỏ, bên trong cỏ dại cây cối mọc tràn lan, tràn ngập các loại thảo thực vật, độc trùng, yêu thú.

Người bình thường không thể tiếp cận mấy may.

Phàm là tiếp cận đều sẽ lập tức chết thảm.

Nhưng giờ phút này ở trong mắt hai người Giang Thạch, hẻm núi này lại căn bản không tính là gì, bị bọn họ dễ dàng xuyên qua.

Ở nơi sâu nhất của hẻm núi có một hang động bí mật hơn.

Sắc mặt Liệt Hỏa trưởng lão trắng bệch, trong miệng hộc máu, thân hình nhảy lên một cái, văng vẳng dừng ở bên ngoài hang động, sau khi rơi xuống đất, lại lần nữa nhịn không được lão đảo một chút.

Chỉ thấy bên ngoài huyết động này rõ ràng có một tầng cấm chế thật dày, tràn ngập khí tức hỏa diễm cường đại, hiển nhiên là do hắn lưu lại trước đó.

Giờ phút này hắn cường ép đè xuống thương thế, vội vàng kết ấn, liền muốn phá vỡ cấm chế hang động, nhưng Giang Thạch lại nháy mắt bắt được cổ tay của hắn, nói: “Ta tới!!”

Hắn đã nhìn ra, Liệt Hỏa trường lão đã đạt tới cực hạn.

Thương thế cực nặng, kinh lực cũng đã tiêu hao không còn lại bao nhiêu.

“Được!”

Liệt Hỏa trường lão gian nan gật đầu, lập tức dừng động tác, đứng ở một bên.

Thiên phú Thấu Thị của Giang Thạch trong nháy mắt triển khai, hai con mắt như hóa thành thiên nhãn, trong nháy mắt nhìn thấu ảo diệu của cấm chế, chỉ cảm thấy vô số thần văn tối nghĩa tung hoành khắp nơi, mật mật ma ma, huyền diệu cao thâm, mà trong vô số thần văn này, một sơ hở không bắt mắt hiển nhiên hiện ra.

Đôi mắt Giang Thạch lóe lên, bàn tay hung hăng đâm ra, nhanh như tia chớp, toàn bộ đầu ngón tay trong nháy mắt trở nên đen nhánh, tràn ngập ra một cỗ lực lượng dao động cực kỳ đáng sợ.

Đại Diệt Băng Thiên Thủ!

Rầm!

Một chương đánh ra ngoài, trực tiếp đánh vào khu vực yếu ớt trên cấm chế, trong nháy mắt, toàn bộ mặt ngoài cấm chế liền hiện ra vô số vết nứt, giống như là hóa thành một món đồ sứ tinh xảo, răng rắc rung động, sau đó ở cánh tay Giang Thạch khẽ chấn động, toàn bộ đại trận sụp đổ, tan vỡ, hóa thành vô số điểm sáng, biến mất không thấy.

Chương 377: Tung Tích Của Viên Phúc Hải 2

Liệt Hỏa trưởng lão không thể không giật mình, nhìn về phía Giang Thạch.

Tựa hồ không nghĩ tới Giang Thạch là có thể phá vỡ cấm chế dễ dàng như vậy.

Nhưng rất nhanh bàn chân của hắn phù phiếm, nhanh chóng chạy vào sâu trong hang động.

Giang Thạch lập tức theo sát phía sau.

Rất nhanh ở chỗ sâu nhất trong hang động này, thành linh phát hiện một bóng đen khổng lồ như gấu, vừng vàng ngời xấp bằng, hai mắt nhắm chặt, không nhúc nhích, khí tức trên người gần như hư vô.

Chính là Viên Phúc Hải!

“Bang chủ!”

Giang Thạch sắc mặt khế biến, nhanh chóng tiến lên, nhưng Liệt Hỏa trưởng lão lại ngăn lại thân thể của hắn, trầm giọng nói, “Không nên tiếp cận!”

“Bang chủ bây giờ thế nào?”

Giang Thạch lập tức hỏi.

“Bang chủ thân trúng kịch độc, lại trải qua thảm chiến, hồn phách gần như khô kiệt, thân thể chỉ còn lại một tia sinh cơ yếu ớt, ta lợi dụng bí pháp, đem hồn phách cùng thân thể của hắn tạm thời phong bế, có thể bảo đảm ba năm bất diệt, nhưng ba năm sau, nếu là không tìm được cách nào cứu bang chủ, thì

triệt để tan thành mây khói, cho dù cứu về, cũng sẽ công lực mất hết!”

Ngữ khí Liệt Hỏa trưởng lão âm trầm, lại ho khan một ngụm máu loãng.

“Cái gì?”

Giang Thạch giật mình.

“Giang tổng quản, bang chủ đối xử với người như thế nào?”

Ngữ khí Liệt Hỏa trưởng lão trầm thấp, ánh mắt sắc bén nhìn thẳng về phía Giang Thạch.

Giang Thạch trong nháy mắt trầm mặc, đáp lại, “Nói là ân trọng như núi, cũng không đủ để hình dung.”

“Tốt, vậy là tốt rồi!”

Liệt Hỏa trưởng lão liên tục gật đầu, lạnh lạnh nói, “Nếu bang chủ đối với người ân trọng như núi, bang chủ kia rơi vào kết cục như thế, người có báo thù hay không?”

“Báo thù?”

Giang Thạch ngẩng đầu lên.

“Không sai, giết Dương Thiên Đạo và Bạch Thông Thiên!”

Liệt Hỏa trưởng lão lạnh giọng mở miệng.

“Lấy lực lượng của hai người chúng ta đi chống lại Dương Thiên Đạo là không thể nào.”

Giang Thạch lắc đầu.

“Cho dù không địch lại, lão phu cũng phải khiến hãn phải trả giá đắt.”

Liệt Hỏa trưởng lão băng hàn nói.

“Liệt Hỏa trưởng lão, ngươi quá xúc động, bây giờ thân ngươi còn mang trọng thương, căn cơ hao tổn, một thân chiến lực còn có thể còn lại bao nhiêu, bảo lưu lại lực lượng, sau này mưu đồ, chẳng lẽ không tốt sao?”

Giang Thạch hỏi.

“Không, bây giờ là cơ hội duy nhất của chúng ta.”

Liệt Hỏa trưởng lão mở miệng trầm thấp nói: “Dương Thiên Đạo đại chiến một trận với bang chủ, tuy rằng để bang chủ trọng thương, nhưng bọn hắn cũng đều thụ thương thể rất nặng, chỉ có thừa thời cơ này đột kích đánh lén giết bọn hắn mới có thể thành công, một khi chờ bọn hắn hồi phục lại, chúng ta sẽ không còn cơ hội!”

“Nhưng ta vẫn cho rằng ngươi quá xúc động.”

Giang Thạch mở miệng.

Giết chết Bạch Thông Thiên, bây giờ hắn có một chút chắc chắn làm được.

Bởi vì Bạch Thông Thiên lần trước đã bị Viên Phúc Hải phế bỏ ba thành công lực, hơn nữa lần này cũng bị thương, thực lực chân thật phỏng chừng cũng chỉ còn lại có Thánh Linh thất bát trọng thiên là cùng.

Nhưng nếu để cho hắn đi giết Dương Thiên Đạo, vậy không thể nghi ngờ là không có khả năng thành công.

Dương Thiên Đạo, giống như Viên Phúc Hải, đều là cường giả Huyết Đan Cảnh!

Huyết đan cùng Thánh Linh, chênh lệch giống như lạch trời.

“Ngươi nói cái gì? Ngươi không muốn?”

Liệt Hỏa trưởng lão đột nhiên quay đầu lại, lạnh lạnh mở miệng, một thân tóc đỏ đều kịch liệt run rẩy lên, phát ra khí tức, máu loãng tràn ra, khí tượng kinh người.

“Không phải không muốn, mà là ta có phương pháp của mình. Liệt Hỏa trưởng lão, thương thế của ngươi quá nặng, vẫn là nghỉ ngơi đi.”

Mí mắt Giang Thạch khép lại.

“Theo ta thấy chính là ngươi tham sống sợ chết, Giang Thạch, ngươi thật sự là phụ lòng bang chủ bồi dưỡng!”

Liệt Hỏa trưởng lão lạnh giọng nói: “Ngươi đã không muốn thì để lão phu tự đi đi.”

Hắn trực tiếp xoay người, sải bước đi ra ngoài.

Nhưng hắn vừa mới đi ra, đột nhiên cảm thấy bả vai trầm xuống, một cái bàn tay to lớn vững vàng nắm chặt bả vai của hắn, vô cùng trầm trọng, lực lượng kinh người.

“Liệt Hỏa trưởng lão, đến lúc ngươi nên nghỉ ngơi rồi.”

Ngữ khí Giang Thạch trầm thấp, mặt không chút thay đổi.

Ánh mắt Liệt Hỏa trưởng lão phát lạnh, đột nhiên nhanh chóng xoay người lại, toàn bộ thân thể phồng lên, khí tức khủng bố tràn ra, như là hỏa thần, liên tục đánh tới thân thể Giang Thạch.

Sắc mặt Giang Thạch hơi lạnh, bàn tay vung lên, trực tiếp lựa chọn đối cứng với Liệt Hỏa trưởng lão, giữa hai bên, thùng thùng rung động, thanh âm chói tai, từng mảnh dao động khủng bố khó lường không ngừng quét sạch từng ngách của hang động.

Trong nháy mắt đã qua mấy chục chiêu.

Thân hình Giang Thạch nguy nga như núi, đứng bất động, liền đem toàn bộ chiêu số của Liệt Hỏa trưởng lão đều ngăn cản, đến cuối cùng tiện tay một trảo, bàn tay đen nhánh trong nháy mắt nắm chặt cổ tay Liệt Hỏa trưởng lão.

“Liệt Hỏa trưởng lão, đủ rồi!”

Ánh mắt Giang Thạch trợn trừng, giống như dã thú, quát to: “Bây giờ ngươi còn không làm gì được ta, còn muốn đi đối phó Dương Thiên Đạo?”

“Ngươi!!”

Liệt Hỏa trưởng lão chân động trong lòng, không thể tưởng tượng nổi, hai con ngươi gắt gao nhìn chăm chăm Giang Thạch, chỉ cảm thấy giống như là nhìn thấy thứ gì cực kỳ.

Giang Thạch này.

Rốt cuộc là quái vật gì!

Thực lực của hắn vì sao có thể không nói đạo lý như vậy!

Lúc này mới bao lâu, hắn lại có thể cứng rắn tiếp nhận công kích của mình!

Bàn tay nắm còn để cho cổ tay của mình cảm giác được đau đớn.

“Lúc trước ngươi vẫn che dấu thực lực?”

Sắc mặt Liệt Hỏa trưởng lão trầm xuống.

“Không phải, ta thiên phú dị bẩm, mỗi ngày thực lực đều đang tăng trưởng.”

Ngữ khí Giang Thạch bình tĩnh.

“Mỗi ngày thực lực đều có thể tăng lên?”

Liệt Hỏa trưởng lão giật mình nói.

“Đúng vậy.”

Giang Thạch gật đầu, “Người vẫn là ở chỗ này tỉnh táo lại đi, chuyện báo thù để ta tới là được, người yên tâm, ba năm sau, ta có chín thành nắm chắc có thể cứu được bang chủ.”

Hắn trực tiếp buông lỏng cổ tay Liệt Hỏa trưởng lão.

Trong lòng Liệt Hỏa trưởng lão cuộn cuộn tâm tình, nhìn chăm chăm Giang Thạch.

“Người thật sự có nắm chắc cứu được bang chủ?”

“Giang mỗ xưa nay nói lời giữ lời.”

Giang Thạch đáp lại.

Chương 378: Khí Tượng Giông Bão! Giết Bạch Thông Thiên! 1

“Được, ta tin tưởng người.”

Liệt Hỏa trưởng lão gật đầu, trầm giọng nói: “Người định làm gì bây giờ?”

“Nơi này đã không thể ở lại, truy binh của Dương Thiên Đạo cùng Bạch Thông Thiên lập tức sẽ đuổi tới, thừa dịp bây giờ người còn có một chút thực lực, lập tức mang theo bang chủ đi xa, tốt nhất là ra biển, đến cô đảo hải ngoại trốn tránh, địa hình nơi đó phức tạp, có thể thích hợp ẩn cư, ba năm sau, ta sẽ đi tìm các người.”

Giang Thạch nói.

“Cô đảo ở hải ngoại?”

Liệt Hỏa trưởng lão nhíu mày, trong đầu nhanh chóng suy tư, lập tức có ấn tượng, nói, “Người để chúng ta tới đó?”

“Đúng vậy, hoặc là người đi tới địa phương khác cũng được, nhưng bốn phía đều là địa bàn của [Tam Thập Lục Liên Minh], ta không cho rằng các người có thể chạy ra khỏi địa bàn của [Tam Thập Lục Liên Minh]!”

Giang Thạch nói.

Tuy rằng hắn đã sửa xong truyền tông trận, nhưng lại cần truyền tông lệnh mới có thể tiến hành truyền tông.

Truyền tổng lệnh chỉ có một khối, hấn cần lưu lại cho mình sử dụng.

Bởi vậy phương pháp tốt nhất, vẫn là để cho đối phương ra biển.

“Được, hai ngày nữa ta sẽ mang bang chủ ra biển.”

Liệt Hỏa trưởng lão trầm giọng nói.

“Ân, hai ngày nay người ở chỗ này khôi phục thương thế, những chuyện khác không cần hỏi nhiều, ta sẽ tự mình giải quyết.”

Giang Thạch đáp lại, trực tiếp xoay người đi ra ngoài sơn động.

Ánh mắt Liệt Hỏa trưởng lão khép hờ, nhìn chăm chăm Giang Thạch.

Cho đến khi Giang Thạch hoàn toàn biến mất, hấn mới xoay người lại, nhìn về phía Viên Phúc Hải.

“Bang chủ, hy vọng người không nhìn lầm người.”

Liệt Hỏa trưởng lão nói nhỏ.

Hai ngày trôi qua.

Cuồng phong đột nhiên nổi lên.

Mưa to tí tách.

Thời tiết bên bờ biển chính là như vậy, Bạch Long Thành bởi vì địa thế dựa vào biển, khí hậu ẩm ướt, ba ngày hai bữa sẽ xuất hiện mưa to, cũng may sinh hoạt của người trong thành đã sớm đi vào quỹ đạo.

Dưới mưa to tẩy rửa, toàn bộ Bạch Long thành trở nên càng thêm rõ ràng, tình thế cũng dần dần sáng tỏ. Tình hình bắt đầu có dấu hiệu ổn định lại. Người nên chết đều đã chết.

Bây giờ chỉ có tung tích của Giang Thạch và Viên Phúc Hải là bạch vô âm tín.

Không thấy tung tích của hai người này, quả thực đã trở thành tâm bệnh của Dương Thiên Đạo.

Liên tục mấy ngày qua, hắn không ngừng phái ra cao thủ, tìm kiếm tung tích của hai người ở trong thành và ngoài thành.

Chỉ tiếc, đến nay không có thu hoạch gì.

....

Ngày hôm đó.

Tại đại điện tổng bộ Hải Kinh Bang,

Bạch Thông Thiên sắc mặt âm trầm, nhìn mật tín trong tay, giận tím mặt, bàn tay trực tiếp đập nát một trương bàn án, lạnh lùng nói ra:

“Thập Nhị Tướng Thần?!”

Một vị trưởng lão bỗng nhiên ngưng thanh mở miệng, nói:

“Bang chủ, Thập Nhị Tướng Thần rõ ràng là có người đứng sau sai khiến, nếu không sẽ không điên cuồng ra tay với chúng ta trong mấy ngày này. Theo ý kiến của thuộc hạ, tốt nhất có thể bắt bọn họ tiến hành ép hỏi, chỉ cần bắt được Thập Nhị Tướng Thần, là có thể biết rốt cuộc là ai sai khiến, có lẽ, sau lưng bọn chúng là Giang Thạch hoặc Viên Phúc Hải.”

Bạch Thông Thiên ánh mắt phát lạnh, nói:

“Hả? Người là nói sau khi Giang Thạch chạy thoát, âm thầm thuê Thập Nhị Tướng Thần trả thù chúng ta?”

Vị trưởng lão kia gật đầu:

“Đúng vậy.”

Ngữ khí của Bạch Thông Thiên lạnh như băng:

“Không biết sống chết! Thập Nhị Tướng Thần, một đám chuột nhắt mà thôi. Cho tới bây giờ chưa từng bị ta để vào mắt, bây giờ lại dám nhảy nhót trước mặt ta.”

Bạch Thông Thiên lạnh lùng hỏi:

“Có thể điều tra được tung tích của bọn họ?”

Vị trưởng lão kia đáp:

“Đã tra ra rồi, sau khi Thập Nhị Tướng Thần hủy diệt sản nghiệp của chúng ta, dường như đều tụ tập ở một nơi gọi là Vạn An Tự ngoài thành.”

Bạch Thông Thiên lạnh lùng nói:

“Vạn An Tự? Cũng được, để bản tọa tự mình đi gặp bọn họ.”

...

Mưa to phiêu bạt

Lôi vân cuộn cuộn.

Tiếng mưa càng lúc càng lớn, hạt mưa càng lúc càng nặng. Trên không trung, từng đạo tia chớp to lớn thỉnh thoảng hiện ra.

Giang Thạch khoanh tay mà đứng, lẳng lặng đứng sừng sững trên một cây đại thụ, cả khuôn mặt không có chút biểu tình nào.

Liên tục hai ngày, rốt cuộc hắn cũng chờ được loại thời tiết tuyệt hảo này!

Thời tiết như thế, giết người, trả thù, không thể tốt hơn!

Nhìn chăm chú vào tầng tầng kiến trúc phía xa, thân thể hắn chợt lóe, trong nháy mắt biến mất không thấy gì nữa.

Sòng bạc trong thành.

Truyền đến động tĩnh, lớp bột rung động.

Từng bàn đánh bạc, ghé dựa, quây bị phá hư vô cùng thâm.

Cao thủ trông coi sòng bạc của Hải Kinh Bang nhao nhao kêu thảm thiết, từng cái từng cái bị đánh bay ra ngoài, lồng ngực lõm xuống, nội tạng nổ tung, nện ở xa xa, mắt thấy đã không thể sống nổi.

Người ra tay chính là Tỷ Thử và Mảo Tuất, cả hai thân hình cực nhanh, lại tinh thông kịch độc, nhanh chóng quét sạch tất cả cao thủ Hải Kinh Bang ở đây. Sau đó, họ cười khê một tiếng, lộ ra vẻ châm chọc, lập tức huyết sát.

Khu vực lầu hai, Thần Long đeo một cái bao lớn trên lưng, phóng thẳng xuống, nói: “Đi thôi.”

Tỷ Thử và Mảo Tuất lập tức nhanh chóng đi theo phía sau, thân thể nhấp nháy, biến mất trong mưa to.

Toàn bộ đường phố đại loạn một mảnh.

Vô số nhân sĩ giang hồ chấn động, trốn ở trong cửa nhà mình, thở mạnh cũng không dám.

Đối với bọn họ mà nói, Thập Nhị Tướng Thần đã là đại nhân vật, uy danh hiển hách, đó là tồn tại nói ra có thể để tiêu hài sợ hãi ngưng khóc.

Hôm nay lại đồng thời có ba vị tướng thần xuất hiện, thật khiến người ta khiếp sợ.

Mà ngay sau khi Thập Nhị Tướng Thần rời đi không lâu, trong mưa to dày đặc, từng đạo bóng người tuyệt cường xuyên qua màn mưa, khí tức khủng bố, giống như từng tôn Thần Ma cường đại, trực tiếp rơi vào nơi đây.

Ánh mắt một đám đều lạnh như băng, khí kinh vận chuyển quanh thân, khiến cho màn mưa bên ngoài không thể tiếp cận

chút nào.

Người cầm đầu, một bộ thanh bào, thân hình thấp bé, hai con ngươi giống như là ánh đao, làm người ta sợ hãi.

Hắn lạnh lùng quét qua nơi này.

Lại ngẩng đầu lên, nhìn về phía xa xa.

Thập Nhị Tướng Thần!

Thanh âm của Bạch Thông Thiên lạnh như băng, nói: “Hôm nay ta muốn cho các ngươi biến thành thập nhị tử thi, truy!”

“Đuổi theo!”

Đám người lao đi, tốc độ rất nhanh, nhanh chóng biến mất ở chỗ này.

Càng nhiều người giết mình cùng nghị luận.

Gió thê mưa khổ, máu tanh tràn ngập.

Hôm nay, Bạch Long thành chắc chắn sẽ không yên bình.

Rất nhiều người cảm thấy một cơn bão mới đang sắp ập đến.

...

Nửa canh giờ sau.

Trong màn mưa dày đặc bên ngoài Bạch Long Thành.

Ánh mắt Bạch Thông Thiên lạnh lùng, thân hình đã sớm đuổi kịp. Hắn giơ một bàn tay lên, hung hăng ấn về phía Thần Long đang chạy trốn phía trước.

“Bọn chuột nhắt to gan, chịu chết đi!”

Bùm!

Một chương vỡ qua, toàn bộ lòng bàn tay hấn đều hóa thành màu vàng, không khí tràn ngập sóng kinh lực dao động cường đại, không gian đều trong nháy mắt lồm xuống.

Sức mạnh của Lục Đạo Luân Hồi Quyết vượt quá tưởng tượng.

Sắc mặt Thần Long biến đổi, cả người đột nhiên biến lớn, quần áo bên ngoài xé rách, trong nháy mắt lộ ra bộ giáp trụ màu đen bên trong. Lực lượng bộc phát, cả người như hóa thành Ma Nhân Thép, hai tay giao nhau, nhanh chóng ngăn cản.

Chương 379: Khí Tượng Giông Bão! Giết Bạch Thông Thiên! 2

Rầm!!

Một tiếng trầm đục vang lên, như tiếng đánh vào núi sắt.

Thần Long phun ra một ngụm máu tươi, toàn thân như đạn pháo bị văng ra, oanh một tiếng, nện xuống mặt đất cách đó mấy trăm mét.

Mão Tuất và Tý Thử đang chạy trốn cũng biến sắc, nhanh chóng quay đầu lại.

“Thần Long!”

“Đi mau!”

Thần Long xoay người đứng dậy, như không có chuyện gì xảy ra, tiếp tục lao tới, hai cánh tay hơi tê dại, dù cách một tầng giáp trụ cũng cảm thấy xương cốt đau đớn một trận.

Trong lòng hắn thâm hoảng sợ.

Không hổ là Tả Mạch Chi Chủ của Kim Linh Môn!

Lực lượng thân thể Bạch Thông Thiên quả thực cường hãn kinh người!

Nếu không phải hắn mặc Hắc Long Chiến Giáp, vừa rồi một chương kia tuyệt đối có thể dễ dàng đánh gục hắn!

“Hắc Long Chiến Giáp!”

Ngũ khí Bạch Thông Thiên băng giá, con người gắt gao nhìn chăm chăm thân thể Thần Long đang lao vút đi, nói, “Không thể tưởng tượng mấy kẻ lỗ mãng các người ngay cả thứ này cũng có thể lấy trộm được, nhưng Hắc Long giáp trụ cũng không thể bảo vệ mạng sống của các người!”

Bùm!

Thân thể hấn trực tiếp bạo phát, như một con quái thú khổng lồ xé rách không gian, mang theo khí tức đáng sợ, dưới cơn mưa to và tia chớp, lần nữa lao về phía ba người Thần Long.

“Đi!”

Thần Long hét lớn một tiếng, thúc giục Mỗ Tuất và Tỷ Thử chạy trốn nhanh hơn. Bản thân hấn ý vào Hắc Long chiến giáp phòng ngự cường đại, thúc giục toàn bộ kinh lực, một lần nữa hoàn hồn, ngang nhiên lao về phía Bạch Thông Thiên.

Ầm ầm ầm ầm!

Từng đợt tiếng nổ trầm thấp và đáng sợ phát ra, đất rung trời chuyển, năng lượng cuộn cuộn.

Trên mặt Thần Long hiện ra vẻ hoảng sợ. Bởi vì trong lúc Bạch Thông Thiên oanh sát như mưa to gió lớn, hấn cảm giác được Hắc Long chiến giáp sắp không thể ngăn cản được nữa. Xung quanh cơ thể đều truyền đến cảm giác đau đớn nồng đậm, giáp trụ bên ngoài cơ thể càng răng rắc rung động, xuất hiện vô số vết rạn nhỏ.

Mấy chục chiêu đã qua.

Răng rắc!

Thân thể Thần Long lại hung hăng bay ngược về phía sau, cuồng phun máu tươi. Lúc này, giáp trụ trên người hấn rất

cuộc không thể duy trì được nữa, trong nháy mắt bay ngược, trực tiếp sụp đổ, nổ tung.

Đường đường là Hắc Long Chiến Giáp, vật cấm phẩm trong quân Hắc Long, lại bị Bạch Thông Thiên đánh nát. Một màn như vậy, quả thật đáng sợ.

Bỗng nhiên, một bàn tay to từ phía sau bắt lấy, vững vàng tiếp được thân thể bay ngược của Thần Long, xách theo gáy của hắn, tránh cho hắn tiếp tục bay ngược, sau đó vung lên, đem Thần Long quăng về một bên, vững vàng rơi xuống đất.

“Chúa công!”

Thần Long vội vàng kích động mở miệng.

“Các người làm rất tốt, đi thôi.”

Thân hình cao lớn của Giang Thạch từ một bên chậm rãi đi tới, ngữ khí lạnh lùng.

“Vâng, chúa công.”

Thần Long đáp lại một tiếng, xoay người liền đi, thân pháp triển khai, vù vù rung động, đảo mắt đã biến mất.

Thân thể Bạch Thông Thiên thoáng cái ngừng lại. Trong mưa to gió lớn, trên mặt hắn lộ ra một tia nụ cười đáng sợ, gắt gao nhìn chăm chăm Giang Thạch, nói: “Giang Thạch!”

“Không sai, Bạch Thông Thiên, hôm nay cũng nên chấm dứt ân oán giữa người và hữu mạch chúng ta.”

Giang Thạch mở miệng, đi về phía trước.

“Ha ha ha ha...”

Bạch Thông Thiên trực tiếp cất tiếng cười ha hả, giống như là nghe được chuyện buồn cười gì, thanh chấn tứ phương, nói: “Bằng người?”

Hắn lộ ra vẻ cười nhạo, nâng lên một ngón tay, nói: “Người tin hay không, chỉ cần một ngón tay của bốn tọa, người liền có thể chết? Nếu không phải Viên Phúc Hải một mực che chở người, bốn tọa đã sớm đem người nghiền chết đơn giản giống như nghiền chết con rệp vậy!”

Ánh mắt của hắn dần dần lạnh lùng, nhìn chằm chằm Giang Thạch, nói: “Viên Phúc Hải đâu?”

“Sau khi người chết, ta sẽ nói cho người biết.”

Giọng Giang Thạch lạnh lùng, tiếp tục tiến lên.

“Không biết sống chết!”

Thanh âm Bạch Thông Thiên lạnh như băng, nhìn chằm chằm Giang Thạch, nói: “Nếu không nói, bốn tọa liền bắt người, ép người nói ra!”

Rầm!

Thân thể của hắn như là hóa thành một tôn đại yêu tuyệt thế, khí huyết bộc phát, cơ bắp hiện lên, toàn bộ thân thể cường hãn rồi tinh rồi mù, đôi mắt lạnh lạnh, trực tiếp vọt tới phía Giang Thạch, hai bàn tay to khủng bố trong nháy mắt hóa thành màu đen kịt, đột nhiên chộp một cái về phía trước, hung hăng chộp tới ngực của Giang Thạch.

Lực lượng của hắn cái thế vô luân, mười ngón lạnh lạnh làm cho không gian xung quanh đều rung động vụn vụn.

Nhưng mà, ánh mắt Giang Thạch lạnh lẽo, nhiên hét lớn.

“Bôn Lôi!”

Rầm! Rầm! Rầm!

Ngàn vạn lôi điện kinh khủng, nổi trời nổi đất.

Giống như một mảnh lôi hải chợt bốc lên, tử lôi vô cùng vô tận trong nháy mắt phủ xuống từ trên đỉnh đầu, bao phủ toàn

bộ mảnh thiên địa này.

Bây giờ lại vốn là khí tượng giông bão, lôi vân tụ tập sẵn trên bầu trời.

Sau khi Giang Thạch vận dụng 【 Thiên Phú Bôn Lôi 】 , từng đạo lôi điện thô to trực tiếp từ trên cao vọt xuống, giống như gặp phải hấp dẫn, trực tiếp dội xuống khu vực này.

Bang bang bang bang!

Bốn phương tám hướng trong nháy mắt phát sinh vô số tiếng nổ tung.

Đất rung núi chuyển, lôi quang cuộn cuộn.

Ánh sáng vô tận bao phủ tất cả.

Cái gì cũng không thấy rõ.

Trong lôi quang rực rỡ, chỉ còn lại có hai tiếng rống dài cực lớn, giống như là hai tôn yêu thú cực kỳ đáng sợ đang giao chiến.

Tiếng sấm, tiếng gió, tiếng giao thủ, từng tiếng đều vô cùng điếc tai.

Cũng không biết qua bao lâu, ánh sáng rực rỡ trong thiên địa rốt cục dần dần bình tĩnh lại, tất cả lôi điện đều biến mất, nhưng mưa gió phiêu bạt lại càng thêm đáng sợ.

Toàn bộ mặt đất vỡ nát, xuất hiện vô số đạo hố sâu lớn, trong từng cái hố sâu đều tràn ngập năng lượng hủy diệt đáng sợ.

Từng mảng từng mảng nước mưa hội tụ trong hố sâu.

Thân hình Giang Thạch sừng sững nguy nga, sắc mặt lạnh lùng, cả người giống như một tôn Ma Thần, cao tới hơn bốn thước, cơ bắp toàn thân hiện ra màu đen nhánh, từng mạch

máu thô to như là từ thép tấn đúc thành, ánh sáng trắng bốc lên trên cơ thể, không ngừng thì triển thiên phú Quy Nguyên.

Mà khu vực ở trước người hấn, mặt đất nát bầy, một bóng người vô cùng thâm nằm ở nơi đó, miệng lớn hộc máu, sắc mặt vắn vẹo, quả thực không thể tưởng tượng nổi.

Cơ thể hấn vô cùng rách nát, khắp nơi bốc khói, một cánh tay trái trực tiếp vỡ nát, toàn bộ lồng ngực lõm xuống vô số hình quyền ấn, có thể nhìn thấy cả nội tạng bên trong.

Hấn trừng to mắt, gắt gao nhìn về phía Giang Thạch.

“Điều này không có khả năng!”

Bạch Thông Thiên khàn khàn quát.

Giang Thạch làm sao có thể đáng sợ như vậy?

Bên trong hữu mạch làm sao có thể có nhân vật bức này?

“Không, đừng giết ta, Giang Thạch, ta để ngươi làm hữu mạch chủ!”

Bạch Thông Thiên vội vàng kinh hoảng kêu to.

“Ngu xuẩn!”

Ngữ khí Giang Thạch lạnh như băng, một bàn tay giơ lên cao, lớn như thùng nước, đen nhánh một mảnh, tràn ngập khí tức hủy diệt: “Ta không cần!”

Bùm!

Một chương đi xuống, hung hăng nện xuống thân thể Bạch Thông Thiên.

Một tầng khí sóng khó có thể tưởng tượng trong nháy mắt quét ngang, phá hủy hết thực vật chất hữu hình bên dưới.

Huyền Cấp Võ Học!

Đại Diệt Băng Thiên Thủ!!

Chương 380: Dương Thiên Đạo Đuổi Tới! Rời Khỏi Bạch Long Thành! 1

Mưa to瓢泼, sấm sét âm âm. Cả khu rừng rậm đều run rẩy trong cuồng phong. Vô số hạt mưa đang rơi xuống, hòa lẫn với máu tươi chảy xuôi về phía xa.

Hơn mười vị trưởng lão của Kim Linh Môn, tốc độ rất nhanh, chân đạp trên cành cây, nhanh chóng tiếp cận theo hướng mùi máu tanh truyền đến.

“Mau lên một chút! Tốc độ nhanh hơn nữa, mạch chủ đang ở phía trước!” Một vị trưởng lão hét lớn.

Đám người này đều là tâm phúc của Bạch Thông Thiên. Phía sau họ, còn có hai người đi theo. Một trái một phải, mặc trường bào màu xanh, đều là cao thủ của Thanh Thành Môn.

Họ nghe nói Bạch Thông Thiên có khả năng đã truy ra tung tích của Viên Phúc Hải, nên đã chạy tới trước để tìm hiểu.

Giờ phút này, một đám người đang di chuyển nhanh chóng trong mưa bão. Càng đi về phía trước, mùi máu tanh càng nồng đậm.

Cuối cùng, một đám người đã xông vào một khu vực trống. Vừa đặt chân xuống, tất cả đều biến sắc, khóe mắt muốn nứt ra, không thể tin nổi vào mắt mình.

“Mạch chủ!” Một đám trưởng lão Tả Mạch đồng loạt kinh hãi hét lên.

Lôi điện lóe sáng, giọt mưa lẫn mùi máu tươi bay tứ tung. Trước mặt đám người, là một chiếc đầu lâu máu me đầm đìa, tóc bạc tán loạn, mắt trợn tròn, phần cơ thể dưới đầu lâu đã hoàn toàn biến mất.

Đúng là Bạch Thông Thiên!

“Không thể nào, điều này không thể nào!”

Hai vị trưởng lão Thanh Thành Môn đi theo sau cũng đều lộ ra vẻ hoảng sợ.

Đây chính là Bạch Thông Thiên a!

Ai có thể giết được Bạch Thông Thiên?

Chẳng lẽ Viên Phúc Hải khôi phục thương thế?

Trong lòng một đám người đồng thời xuất hiện ý nghĩ sợ hãi này.

Một vị trưởng lão Thanh Thành Môn sợ hãi kêu lên: “Đi!”

Hắn đã dẫn đầu xoay người chạy trốn. Những người khác trong nháy mắt phản ứng lại, vội vàng bối rối nhanh chóng đi theo, ngay cả đầu của Bạch Thông Thiên cũng không dám lấy lại, thậm chí liền lĩnh thoát khỏi nơi đây.

Răng rắc răng rắc!

Từng mảnh tia chớp sáng như tuyết hiện ra, chiếu rọi thiên địa, khiến cho toàn bộ khu rừng đều trắng xóa.

Một đám người đang kinh hoảng chạy trốn sắc mặt kinh hãi, vội vàng nhanh chóng dừng lại, cảm giác được một luồng lực lượng khủng bố khó tả đang dâng lên ở phía trước.

Chỉ thấy trong lôi điện tàn sát bừa bãi, một đạo thân hình cực lớn, làn da đỏ thẫm, như một tôn ma thần khổng lồ thép gân thiết cốt đang thông thả đi về phía bọn họ. Đối phương xuất hiện khi nào, lại không ai biết.

Một vị trưởng lão Tả Mạch vẻ mặt kinh hãi, nói: “Người... Giang Thạch!”

Những người khác cũng sợ hãi, quả thực không thể tin vào mắt mình. Duy chỉ có hai vị trưởng lão Thanh Thành Môn kia, phản ứng nhanh nhất, liên tục rút lui, kinh hãi trong lòng, lần nữa bắt đầu xoay người chạy trốn.

Giờ khắc này, bọn họ cảm giác được khí tức tử vong nồng đậm từ trên người Giang Thạch.

Quái vật!

Giang Thạch này là quái vật!

Lực lượng cùng khí tức trên người hắn đều đạt tới một loại trình độ kinh khủng. Tin tức bên ngoài về hắn đều là sai lầm.

Đám trưởng lão tả Mạch còn lại cũng kịp phản ứng, vội vàng xoay người bỏ chạy. Giờ khắc này trong lòng mọi người đồng thời xuất hiện một ý nghĩ đáng sợ. Bạch Thông Thiên là bị Giang Thạch giết?

“Muốn đến thì đến, muốn đi thì đi? Không bằng xuống dưới đoàn tụ cùng mạch chủ của các ngươi, chẳng phải rất tốt sao?”

Thanh âm lạnh lẽo trầm thấp vang lên trong cánh rừng. Giống như một ma thú khổng lồ vô song đang thì thầm bên tai họ vậy.

Bùm!

Ngàn vạn tia sét tàn sát bừa bãi giáng xuống, rầm rập vang không ngừng. Những tia sét khổng lồ nhanh chóng bao phủ toàn bộ khu vực.

Cuồng phong gào thét. Mưa rào xối xả phụ trợ tia chớp càng thêm chói mắt.

Rất lâu sau, cả khu rừng mới yên tĩnh trở lại.

Trên mặt đất, chân tay cụt rời, rải rác khắp nơi. Máu tươi sền sệt dưới nước mưa chảy xuôi về xa xa, mùi máu tanh nồng.

Tại một khu vực rộng lớn, Giang Thạch đặt từng viên đầu lâu trưởng lão xuống dưới đầu Bạch Thông Thiên, tạo thành một hình chữ “Phẩm” (hình tam giác). Hắn nhẹ nhàng thở dài.

Thanh âm theo gió phiêu tán rất xa. Thân hình mơ hồ của hắn cũng không biết khi nào biến mất.

Bạch Long Thành âm ỉ cả lên.

Tại tổng bộ Kim Linh Môn, khi biết được tin tức, Dương Thiên Đạo trợn mắt há hốc, gằm lên giận dữ. Cả người giống như con hổ điên, khí tức đáng sợ, bàn tay đập nát một chiếc bàn vàng.

Bạch Thông Thiên đã chết?

Bạch Thông Thiên sao có thể chết?

Mười bốn vị trưởng lão Tả Mạch cũng đã chết!

Tổn thất to lớn như vậy khiến trái tim hắn co rút lại. Hắn ngửa mặt lên trời kêu gào thảm thiết, thân thể lão đảo lui lại, ngồi phịch xuống ghế.

Kim Linh Môn xong rồi!

Một cuộc nội đấu, cường giả tổn thất vượt quá hai phần ba. Từ trạng thái đỉnh cao nhất rơi xuống đáy cốc trong nháy mắt!

Từ nay về sau, không chỉ địa bàn Bạch Long Thành không giữ được, mà ngay cả địa vị trong Tam Thập Lục Liên Minh cũng có thể bị các thế lực khác đẩy rớt.

Dương Thiên Đạo bật cười chua chát, thân thể lắc lư, trong mắt hiện lên vẻ hối hận đến tột cùng, trái tim như bị rỉ máu.

Hắn hận!

Nếu sớm biết thanh trừ Viên Phúc Hải sẽ khiến Kim Linh Môn phải trả cái giá đắt như vậy, hắn nói gì cũng không động đến Viên Phúc Hải.

Giờ thì ván đã đóng thuyền, mọi chuyện đã muộn.

Hắn tự tay hủy diệt Vạn Lý Trường Thành, tự tay đẩy Kim Linh Môn vào vực thẳm.

Từ nay về sau, hắn sẽ trở thành tội nhân lớn nhất của Kim Linh Môn, sau khi chết cũng không thể ngẩng mặt nhìn tổ tiên.

“Thanh Thành Môn! Đại Hoành Hoàng tộc!”

Dương Thiên Đạo thét lên thê lương:

“Là các người hãm hại ta! Là các người hãm hại ta!”

Tiếng thét của hắn khàn khàn như tiếng lão kiêu giữa đêm khuya, lại như tiếng quỷ tru tréo, người nghe rơi lệ, người nghe bi thương.

Nhưng rồi, Dương Thiên Đạo đột nhiên đứng dậy, ánh mắt lạnh lùng, trong lòng lại hiện lên ngọn lửa oán hận dày đặc.

“Giang Thạch tiểu nhi, đều là cái tên Giang Thạch tiểu nhi, hắn đi đâu rồi?”

Hắn đột nhiên nhìn về phía một vị trưởng lão.

Chương 381: Dương Thiên Đạo Đuổi Tới! Rời Khỏi Bạch Long Thành! 2

“Không biết, sau khi lưu lại chữ viết ngoài thành, không còn thấy tung tích của hắn nữa.”

Một vị trưởng lão kinh hãi nói.

Dương Thiên Đạo vẻ mặt lạnh lùng, trong đầu nhanh chóng quay cuồng. Toàn bộ thân thể hắn lao ra khỏi nơi đây, trực tiếp chạy như điên về phía cấm địa sau núi.

Dưới cơn giận dữ bùng nổ, hắn đã liều lĩnh làm một việc.

Hắn một hơi xông vào chỗ sâu nhất trong cấm địa, trực tiếp đi tới trước mặt một tòa quan tài cổ bằng đồng thau phủ bụi đã lâu.

Hắn cúi đầu bái xuống, nói:

“Đệ tử Dương Thiên Đạo, khấu bái tổ sư, nguyện dâng ra tám mươi năm thọ nguyên, tìm tung tích một tên đại cừu nhân, vọng hồn phách tổ sư có linh, thành toàn cho đệ tử!”

Ba tiếng “bốp” vang lên, hắn cắn răng tự cắn đứt ba ngón tay, máu tươi chảy ra.

Thân thể hắn ngã sấp xuống đất, không nhúc nhích.

Toàn bộ sơn động im lặng đến mức tiếng kim rơi cũng có thể nghe thấy.

Bỗng nhiên, tòa quan tài cổ bằng đồng thau không nhúc nhích bắt đầu rung động rất nhỏ, xèo xèo lắc lư. Nắp quan tài

bằng đồng thau thật dày chậm rãi di chuyển xuống phía dưới. Một luồng hắc khí âm trầm đáng sợ trực tiếp tản mát ra từ trong quan tài cổ, lạnh lẽo quỷ dị, bao phủ lấy thân thể Dương Thiên Đạo.

Trong nháy mắt, Dương Thiên Đạo phát ra tiếng rên rỉ, toàn thân lạnh lẽo như thể có một con hấp huyết quỷ đáng sợ đang rút đi thứ gì đó vô cùng quan trọng từ trên người hắn.

Thọ nguyên tám mươi năm của hắn trong nháy mắt đã biến mất.

Đây là một trong những bí mật của Kim Linh Môn.

Linh hồn tổ sư.

Chỉ cần dâng thọ nguyên, có thể cầu bất cứ điều gì.

Nhưng điều kiện tiên quyết là phải là thọ nguyên của cao thủ Huyết Đan cảnh, thọ nguyên của các cao thủ tu vi thấp hơn căn bản vô dụng.

Hơn nữa, muốn yêu cầu càng cao thì phải hiến tế càng nhiều thọ nguyên.

Chính vì vậy, trước đây Dương Thiên Đạo không dám dùng cách này để tìm kiếm tung tích của Viên Phúc Hải, bây giờ cũng là như thế.

“Tên đại cừu nhân nào?”

Tiếng nói âm trầm lạnh lùng vang lên từ trong quan tài.

“Tín vật ở đây, mời tổ sư xem xét!”

Dương Thiên Đạo cung kính tiến lên, mang theo một bộ y phục rách nát dính máu.

Bộ y phục này chính là của Giang Thạch.

Một bàn tay to âm trầm đen tối chậm rãi vươn ra từ trong quan tài, phía trên mọc đầy lông màu đen, lạnh lẽo quỷ dị, tràn

ngập một loại khí tức không rõ.

Ngay khi nó xuất hiện, toàn bộ ánh sáng trong hang động đều vẩn vọ và biến mất, giống như trong bàn tay to màu đen có tồn tại một lỗ đen đáng sợ.

Bàn tay to cầm lấy quần áo rách nát, rồi lại thu vào trong quan tài.

Không lâu sau, từ trong quan tài truyền ra tiếng nhai nuốt trầm thấp, giống như có một con quái vật đang ăn thứ gì đó, âm thanh khiến người ta rùng mình sợ hãi.

Một lát sau, lại phát ra tiếng nói âm lãnh đáng sợ.

“Ta đã tra ra, người này bây giờ đang ở Hạnh Hoàng Lâm ngoài thành.”

“Hạnh Hoàng Lâm...”

Trong ánh mắt Dương Thiên Đạo hiện lên một tia oán hận, hấn lại cung kính dập đầu lần nữa, “Đệ tử đa tạ tổ sư!”

Hắn xoay người lại, thân hình nhanh như chớp, trực tiếp phóng đi xa.

Mưa to dừng lại, thiên địa lại sáng sủa.

Trong rừng, Giang Thạch nhíu chặt mày, nhìn mười hai tượng thần đang hội tụ trước mặt.

Tý Thử, Sửu Ngưu, Mão Tuất, Thân Long, Ngọ Mã, Thân Hâu, Hợi Trư...

“Nói như vậy, trong Bạch Long Thành không có thảo dược bồi dưỡng linh hồn?”

Giang Thạch hỏi.

“Đúng vậy chúa công, chúng ta đã lục soát tất cả các tiệm thuốc trong Bạch Long Thành, không thu hoạch được gì, có lẽ

đã một số người tư tàng lên, cho nên cần càng nhiều thời gian mới có thể tìm được.”

Thần Long cười khỏ nói.

“Ta không có thời gian.”

Giang Thạch đáp lại.

Phạm phải đại án kinh thiên như thế, toàn bộ Bạch Long Thành khó có thể dung nạp hẳn. Dương Thiên Đạo là cường giả Huyết Đan Cảnh, cũng không phải hẳn bây giờ có thể địch lại!

Trong lòng hắn suy nghĩ một hồi, mở miệng nói ra, “Thôi, không thể ở lại Bạch Long Thành này nữa, ta chuẩn bị rời khỏi nơi đây ngay bây giờ, các người có nguyện ý theo ta rời đi hay không?”

Đám người đưa mắt nhìn nhau, da đầu tê dại.

Cho dù bọn họ không muốn rời đi, nhưng bây giờ sinh tử đều nằm trong tay Giang Thạch, lại có biện pháp gì?

“Chúa công định đi nơi nào?”

Sửu Ngưu nhin không được mở miệng hỏi.

“Kỳ Lân Thành.”

Giang Thạch đáp lại.

“Kỳ Lân thành, một thành trì ở Bắc Địa do Tam Thập Lục Liên Minh quản hạt, cách nơi này vô số dặm?”

Đám người Thần Long thất thanh nói.

“Đúng vậy, không thể chậm trễ thời gian, đi ngay bây giờ.”

Giang Thạch lập tức xoay người, chạy về phía xa xa.

Tám người sắc mặt đại biến, vội vàng nhanh chóng đi theo phía sau.

“Chúa công, muốn từ nơi này chạy tới Kỳ Lân thành, không khỏi có chút không thực tế.”

Thần Long vội vàng mở miệng.

“Có cái gì không thực tế, các người chỉ cần đi theo ta là được.”

Ngữ khí Giang Thạch đậm mạc, tiếp tục đi về phía trước.

Trong đầu tám người quay cuồng, nhất thời có chút hiểu được.

Chẳng lẽ.

Giang Thạch nắm giữ truyền tống trận?

Một đám người tốc độ cực nhanh.

Rất nhanh đã hoàn toàn ra khỏi khu rừng này.

Chẳng qua vừa mới ra khỏi cánh rừng này, bước chân Giang Thạch đột nhiên dừng lại, mày nhíu lại, đôi mắt âm trầm xuống, nhìn chằm chằm về phía trước.

Tám người cũng dừng lại toàn bộ, cẩn thận cảm ứng, sắc mặt đại biến.

“Ai?”

Thần Long quát.

“Giang Thạch a Giang Thạch, ngươi thật đúng là cho lão phu quá nhiều ngoài ý muốn!”

Một giọng nói âm trầm băng hàn chậm rãi truyền ra từ phía sau một gốc cây đại thụ phía trước, một bóng người cao lớn mặc hắc bào, đầu đầy tóc hoa râm, trên mặt phủ kín nếp nhăn chậm rãi đi ra từ phía sau đại thụ, một đôi mắt đáng sợ giống như móc câu, nhìn chằm chằm vào Giang Thạch.

Bên trong tràn ngập vẻ oán độc và hận ý khắc cốt ghi tâm!

“Dương Thiên Đạo!”

Ánh mắt Giang Thạch ngưng tụ, trong lòng nhanh chóng trầm xuống.

Sắc mặt đám người Thập Nhị Tướng Thần phía sau cũng khẽ biến.

Người có tên, cây có bóng.

Dương Thiên Đạo này thân là môn chủ Kim Linh Môn, tu vi bản thân tuyệt đối đã sớm đạt tới Huyết Đan Cảnh.

Hắn lại tự mình xuất hiện?

Chương 382: Dương Thiên Đạo Đuổi Tới! Rời Khỏi Bạch Long Thành! 3

“Các người lập tức chạy tới Âm Nguyệt Sơn Mạch, đến đó chờ ta!”

Giang Thạch lập tức dùng tinh thần truyền âm, tràn vào bên tai Thần Long, mặt khác tiện tay ném một đoạn đàn hương màu đen đi qua.

Sắc mặt Thần Long khẽ biến, tiếp nhận Đàn Hương, lúc này mới gật đầu, trực tiếp kêu gọi bảy người khác nhanh chóng chạy khỏi nơi này.

“Môn chủ, không biết đến đây có chuyện gì?”

Giọng Dương Thiên Đạo lạnh như băng, nhìn chăm chăm Giang Thạch, nói:

“Người khi sư diệt tổ, phản bội tông môn, giết chóc vô số đệ tử chủ mạch, giết chết mạch chủ cùng đông đảo trưởng lão tả mạch, tội ác tày trời, thiên địa bất dung. bây giờ ngươi hỏi ta đến đây làm gì?”

Hắn tiến lên từng bước một, trường bào trên người bay múa, tóc bạc bay múa. Cả người có loại ma tính điên cuồng.

Nếu như Giang Thạch không giết chết nhiều thiên tài của Dương gia, không giết chết Bạch Thông Thiên và một đông trưởng lão, không làm hắn tổn thất tám mươi năm thọ nguyên, thì giờ phút này, tuyệt đối hắn sẽ không tiếc bất cứ giá nào lời

kéo tên thiên tài này, toàn tâm toàn lực bồi dưỡng Giang Thạch, biến hắn thành chủ mạch mới của hữu mạch.

Nhưng đáng tiếc, đời người không có nếu như. Giang Thạch mang đến cho hắn tổn thất lớn như vậy, hắn không bỏ xuống được mối thù này. Chỉ có giết chết Giang Thạch, mới có thể giải quyết mọi chuyện, tháo gỡ khúc mắc.

“Bọn họ đều gieo gió gặt bão, chẳng lẽ môn chủ nhắm mắt làm ngơ?”

Giang Thạch đáp lại:

“Giang mỗ từ khi nhập môn tới nay, trung thành và tận tâm với Kim Linh Môn, nhiều lần lập chiến công ở Hải Kinh bang. Kết quả môn chủ lại bị tiểu nhân lợi dụng, giết hại hiền lương, thân cận gian thần, đệ tử không thể không làm như vậy, tất cả chỉ vì tự bảo vệ mình. Thời gian trôi qua, môn chủ nên suy nghĩ thấu triệt mới đúng.”

Dương Thiên Đạo lập tức cảm thấy từng đợt đau nhói trong lòng. Chuyện này cơ hồ đã trở thành một cái gai trong lòng hắn. Đừng nói bị nhắc tới, chỉ cần nghĩ lại thôi, hắn cũng cảm thấy nội phủ của mình như kim đâm.

Sắc mặt hắn vắn vẹo, khuôn mặt lạnh lùng, trong ánh mắt toàn là lửa giận hừng hực, lạnh lùng rống to:

“Nói như vậy đều là lỗi của ta?”

Giang Thạch đáp lại:

“Không sai, đệ tử cho rằng đúng là lỗi của ngươi. Nếu không phải môn chủ ngươi khư khư cố chấp, cũng sẽ không bị tiểu nhân lợi dụng, lại càng sẽ không để Kim Linh Môn tổn thất thành như vậy. Nếu là tùy ý Viên bang chủ lãnh đạo Hải Kinh bang, toàn bộ Bạch Long Thành cũng đã là đồ trong túi của môn chủ, Thanh Thành Môn tính là cái gì. Nhưng bây giờ thì sao, môn chủ ngươi xứng với Viên bang chủ và ta không?”

Ba chữ “người xứng không” vang lên trong đầu Dương Thiên Đạo như sấm rền, khiến cho khuôn mặt hắn càng thêm dữ tợn, mắt trừng lớn, đầu ong ong, trong lòng đau đớn kịch liệt, gần như muốn phun ra một ngụm máu tươi.

“Đủ rồi!” Dương Thiên Đạo lạnh lùng rống lên:

“Bồn tọa làm việc như thế nào, không đến phiên người hỏi tội. Viên Phúc Hải hắn bảo thủ, lạm sát vô tội, chưa bao giờ để lão phu vào trong mắt, nhiều lần dĩ hạ phạm thượng, mục vô tôn ti, đặt ở bất kỳ môn phái, bất kỳ thế lực nào, đều là cấm kỵ, hắn đều sẽ là đối tượng bị nhắm vào. Lão phu tuyệt đối không sai!”

Hắn sử dụng tiếng hét để cố gắng thuyết phục bản thân, tự nói với mình là đúng.

Giờ phút này, ánh mắt hắn đỏ bừng, gắt gao nhìn chằm chằm Giang Thạch, vừa muốn đem tên đệ tử kiệt xuất này liều lĩnh giết chết dưới tay, lại muốn đem tất cả ghen ghét, phần nộ trong nội tâm đều thổ lộ ra.

Liên tục mấy ngày, lửa giận trong lòng hắn âm ỉ quá sâu. Hắn cũng biết bước này của mình là đi sai rồi, nhưng hắn là môn chủ, tuyệt sẽ không nhận sai, chỉ có thể thuyết phục người khác, để cho người khác cho rằng hắn không có sai.

Đặc biệt là thuyết phục kẻ thù của mình.

Giang Thạch nghe vậy, tức giận gầm lên: “Không sai? Nực cười, sai đến loại tình trạng này, người còn nói chính mình không sai? Nếu ta là người, ngày khác xuống cửu tuyền cũng không có mặt mũi gặp lại liệt tổ liệt tông. Đường đường Kim Linh môn, vốn sắp bước vào một cái đại thế mới, lại bởi vì môn chủ vô năng mà bây giờ như mặt trời sắp lặn, thật sự là chuyện buồn cười lớn nhất trong thiên hạ!”

Từng chữ của Giang Thạch như tru tâm, như sấm, như từng trận mê muội tràn vào đầu Dương Thiên Đạo, khiến cho con mắt hắn đỏ tươi, hô hấp dồn dập.

Điều này tương đương với liên tục đâm vào vết sẹo trong lòng Dương Thiên Đạo.

Sắc mặt Dương Thiên Đạo vặn vẹo đến cực hạn, từng căn mạch máu thô to hiện ra trên khuôn mặt, nhanh chóng lan tràn khắp toàn thân.

Trong nháy mắt, mạch máu đã bò đầy toàn thân.

Thân thể của hắn cũng bắt đầu phình to, mỗi một bước đi ra, thân thể đều biến lớn hơn một vòng.

Sau ba bước, thân thể của hắn đã cao hơn bảy thước.

Toàn thân hắn như được đúc bằng thép, có thể so với Thần Nhạc.

Đây là tâm pháp chí cường của chủ mạch: Cửu Chuyển Kim Thân Quyết.

Hắn đã luyện tới tầng thứ bảy, tuyệt thế vô song, vạn kiếp bất tồi!

“Giang Thạch, trước đây ta vẫn rất coi trọng ngươi, thật sự rất coi trọng ngươi, nhưng ngươi vẫn là không biết điều, lại nói ta sai rồi. Hôm nay ta liền nói cho ngươi biết, ta tuyệt đối không sai, không chỉ ta không sai, Kim Linh môn cũng không có bất cứ kẻ nào sai, sai chỉ có Viên Phúc Hải cùng ngươi!”

Thanh âm Dương Thiên Đạo lạnh lùng, gắt gao nhìn chăm chăm Giang Thạch, hai con mắt đã hóa thành màu đỏ tươi.

Trong lòng hắn dĩ nhiên đã buông tha việc thuyết phục Giang Thạch.

Giờ phút này, hắn chỉ muốn đánh chết Giang Thạch, dùng máu của Giang Thạch viết ra mấy chữ Viên Phúc Hải sai rồi!

“Bùm!”

Một bàn tay màu vàng thật lớn xé rách không gian, mang theo khí tức cương mãnh vô trù, giống như một cánh thần môn, hung hăng đánh tới thân thể Giang Thạch.

Giang Thạch không tránh né, lôi điện trong cơ thể hắn đã sớm tích tụ đến mức tận cùng.

Hắn chăm chú nhìn bàn tay màu vàng gào thét lao tới cực nhanh, miệng đột nhiên rống to:

“Bôn Lôi!”

Ầm ầm!

Chương 383: Dương Thiên Đạo Đuổi Tới! Rời Khỏi Bạch Long Thành! 4

Lôi hải vô tận từ trên cao giáng xuống, vô biên vô hạn, tiếng nổ vang trời.

Nơi đây một lần nữa bị Lôi Hải khủng bố bao trùm, bao phủ phạm vi không biết bao nhiêu dặm chung quanh.

Đây là lượng lôi điện Giang Thạch tích tụ được dưới khí tượng mưa bão.

Giờ phút này, hấn phóng thích toàn bộ, chỉ để có thể ngăn trở Dương Thiên Đạo!

Nhưng đáng tiếc, Cửu Chuyển Kim Thân Dương Thiên Đạo cái thể vô song. Thân hình hấn cao hơn bảy thước, giống như một vị thần. Khuôn mặt lộ vẻ lạnh lạnh, không chút dừng lại trong tia chớp khủng bố. Bàn tay thật lớn của hấn tiếp tục điên cuồng đập về phía thân thể Giang Thạch.

Giang Thạch quát to một tiếng, dường như đã sớm đoán trước. Trong nháy mắt, huyết dịch trong người hấn bốc cháy, hào quang hùng hực. Toàn bộ thân thể hấn bắt đầu bành trướng, biến lớn.

Rầm một tiếng, hấn hóa thành hình thái cao hơn năm thước, khí tức kinh khủng. Trên người hấn giống như có vô số tòa núi lửa lớn bộc phát. Một chương của hấn hung hăng nghênh đón Dương Thiên Đạo.

Bùm!

Trong tia chớp vô tận, thiên địa sụp đổ, năng lượng quét ngang. Giang Thạch bị văng ngược ra ngoài, hung hăng nện xuống mặt đất cách đó mấy trăm thước. Mặc dù hắn đã thiêu đốt khí huyết, nhưng thực lực chênh lệch quá lớn khiến hắn không thể kháng cự.

Cao thủ Huyết Đan cảnh vốn đã có thể nghiền ép tất cả lực lượng. Cộng thêm Cửu Chuyển Kim Thân cương mãnh vô song còn mạnh hơn Cửu Long Bá Ma Thể.

Sau khi bị văng ngược ra, Giang Thạch phun ra một ngụm máu tươi. Đột nhiên, hắn xoay người, phát huy tốc độ của mình đến cực hạn. Trong nháy mắt, hắn phân thân thành bốn, hướng bốn phương tám hướng khác nhau lao đi.

Đây là Tứ tuyệt phân thân!

Khuôn mặt Dương Thiên Đạo lạnh lùng đáng sợ, gắt gao nhìn chăm chăm bốn đạo nhân ảnh. Thân hình khùng bổ vọt qua, mang theo khí lưu bén nhọn chói tai.

Một đường xông qua, mặt đất nổ tung trong nháy mắt. Giống như một quả tên lửa lao qua.

Bùm! Bùm! Bùm!

Trong nháy mắt, ba đạo phân thân của Giang Thạch đã bị bàn tay của Dương Thiên Đạo đập nát. Tốc độ của hắn vô cùng đáng sợ, trực tiếp lao tới phía Giang Thạch, lại hung hăng bổ xuống một chưởng.

Giang Thạch thi triển Luân Lôi Bộ đến cực hạn, trong phút chốc thuận di đi ra ngoài. Tiếp theo, hắn liên tục thi triển Luân Lôi Bộ, tốc độ như điện, na di cực nhanh.

Sau khi thiêu đốt huyết dịch, lực lượng của Giang Thạch trở nên cường đại và đáng sợ hơn. Tuy nhiên, hắn vẫn không phải là đối thủ của Dương Thiên Đạo. Nhưng Dương Thiên Đạo muốn giết chết hắn trong thời gian ngắn là không thể.

Bùm! Bùm! Bùm!

Thân thể Giang Thạch lại liên tục bị văng ngược ra ngoài. Nhưng trên người hắn không ngừng có ánh sáng trắng lóe lên, giống như Tiểu Cường đánh mãi không chết. Hắn tiếp tục lao đi, tốc độ cực nhanh, chỉ trùng kích về hướng của Âm Nguyệt Sơn.

Ánh mắt Dương Thiên Đạo đỏ tươi, một đường cuồng mãnh trùng kích mà đến. Bàn tay, nắm đấm, các loại tuyệt học giống như mưa rền gió cuốn, liên hoàn bổ xuống cơ thể Giang Thạch.

Cứ như vậy, hai người vừa chiến vừa lui. Trong nháy mắt, họ đã lao ra không biết bao nhiêu dặm. Giang Thạch không ngừng ho ra máu, chỉ lo xông về phía trước. Mặc dù lấy tâm tính của hắn, lúc này cũng không khỏi điên cuồng mắng.

Cường giả Huyết Đan cảnh, quả nhiên kinh khủng mà lại đáng sợ!

Nhất là Huyết Đan Cảnh tu luyện nhục thân!

Lại càng có loại cảm giác kiên cố vô song.

Bùm!

Giang Thạch lao ra từ một chỗ rừng rậm, lực bật cường đại xé rách rừng rậm, cây cối cùng mảnh đá vụn bay múa lung tung, cuối cùng hắn nhảy vào bên trong Âm Nguyệt Sơn Mạch.

Giờ phút này, Giang Thạch không dừng lại chút nào, trực tiếp phóng vào chỗ sâu trong Âm Nguyệt Sơn Mạch.

Trong nháy mắt, vô số Xác Thối Kiến Ma ào về phía hắn và Dương Thiên Đạo.

“Thiên Địa Ma Bàn!”

Dương Thiên Đạo rống to một tiếng, thân thể tuyệt thế phát ra kim quang rực rỡ, từng tầng gợn sóng cường đại từ trên thân thể hấn khuếch tán ra, khiến cho Xác Thối Kiến Ma nơi đây trực tiếp bắt đầu vỡ nát, phốc phốc rung động, bắt đầu nhanh chóng tiêu tán.

Ánh mắt hấn phát lạnh, lại điểm một chỉ về phía Giang Thạch.

Giang Thạch đã không thể lui, đành phải vận dụng toàn bộ lực lượng, xoay người cực nhanh, tiến hành chống cự. Bôn Lô, Kim Cương, Huyền Cấp Võ Học toàn bộ đều đã thi triển.

Ngoài ra, từ trong hai mắt của hấn trực tiếp bắn ra hai đạo ô quang đáng sợ, hung hăng đâm tới hai mắt của Dương Thiên Đạo.

Tinh Thần Vũ Kỹ!

Bùm!

Lại là một đợt công kích cường đại, sóng lớn mãnh liệt.

Giang Thạch học máu bay ngược, tiếp tục điên cuồng chạy vào sâu trong sơn mạch.

Lúc này, công kích của hấn rốt cục cũng có tác dụng. Dương Thiên Đạo, thân thể Dương Thiên Đạo lảo đảo một cái, lui về phía sau.

Nhưng rất nhanh, sắc mặt Dương Thiên Đạo lại âm trầm, băng hàn đáng sợ, nói: “Tinh thần võ học, tốt, thật sự là tốt a, Giang Thạch, ngươi lại cho ta một cái kinh hỉ thật lớn!”

Bùm!

Bàn chân hấn bước ra, mang theo phong lôi cuộn cuộn, tiếp tục trùng kích về phía trước.

Giang Thạch không dừng lại chút nào, Lân Lôi Bộ thêm Lôi Quang Bộ liên tục thi triển, cuối cùng xông vào chỗ sâu nhất của sơn mạch, chỉ thấy đám người Thập Nhị Tướng Thần đã sớm chờ từ lâu.

Nhìn thấy Giang Thạch xuất hiện, tất cả đều biến sắc.

“Mau vào trận đài!”

Giang Thạch mở miệng rống to, thân hình na di, trong nháy mắt rơi vào trên trận đài.

Trong lòng Thập Nhị Tướng Thần cả kinh, cơ hồ cũng nhảy vào trong cùng một lúc.

Giang Thạch lật bàn tay, truyền tổng lệnh xuất hiện, thúc giục, một chuông hung hăng đề lên một cây cột đá trước mắt, nhất thời ánh sáng hiện lên, toàn bộ trận đài run rẩy kịch liệt, ong ong rung động, trong nháy mắt xuất hiện vô số phù văn, Oanh một tiếng, ánh sáng phóng lên trời.

Dương Thiên Đạo trùng kích mà đến, khi nhìn thấy một cột sáng chói vọt thẳng lên trời cao sau đó, con người co rụt lại, phát ra tiếng rống giận, tiếp tục vọt tới.

“Người lưu lại cho ta!”

Hung hăng vỗ một chuông về phía cột sáng khổng lồ.

Bùm!

Trời sập đất nứt, nhật nguyệt vô quang

Một vụ nổ dữ dội vang lên khắp hẻm núi. Ba động cường đại quét ngang bát phương.

Toàn bộ cột sáng nhanh chóng biến mất.

Trận đài trước mắt, dưới lực lượng cường hãn của Dương Thiên Đạo, cũng trong khoảnh khắc bị chia năm xẻ bảy. Khắp

nơi đều là mảnh đá vụn bay múa, ô ô rung động, một mảnh khu vực bị hủy diệt.

Đám người Giang Thạch đã không còn tung tích.

Cả sơn mạch chỉ còn lại một mình Dương Thiên Đạo. khuôn mặt âm trầm, không nhúc nhích. Chỉ còn lại một bóng lưng vô cùng cao lớn, cơ bắp dữ tợn, gân xanh tung hoành.

Chương 384: Gặp Lại Triệu Hậu Tài, Mở Khóa Tân Thiên Phú! 1

Thung lũng khổng lồ, sương mù trắng xóa.

Môi trường tuyệt đẹp.

Thác nước chảy xuôi.

Bốn phía truyền đến tiếng phi cầu điều thú hòa quyện, một vùng yên bình.

Thỉnh thoảng còn có một đầu yêu thú chạy trong rừng.

Giang Thạch nhú mày, thân hình lóe lên, lẩn trốn trên từng cành cây, rất nhanh đã rơi xuống một ngọn đồi nhỏ ở sâu trong thung lũng.

“Chúa công!”

Sắc mặt Bát Đại Tướng Thần trắng bệch, mở to mắt nhìn về phía Giang Thạch. Hầu hết mọi người đều bị thương nặng, nhưng may mắn không ai bị ngã chết.

Địa điểm truyền tống trận truyền tống quá tùy ý.

Lúc bọn hắn bị truyền tống tới, trực tiếp ở giữa không trung cao mấy trăm mét, từ vị trí mấy trăm mét thẳng tắp đập xuống mặt đất, mặc dù lấy tu vi của bọn hắn cũng suýt nữa ngã chết.

“Ở đây hẳn là đúng là Kỳ Lân thành, chỉ có điều vị trí bây giờ của chúng ta ở một chỗ sơn lâm bên ngoài Kỳ Lân thành, khoảng cách thành trì ít nhất còn có vài trăm dặm.”

Giang Thạch đáp lại, nhìn về phía tám người, nói: “Các người thế nào?”

“Chắc là không chết được, chỉ là tổn thương nội phủ, cần điều dưỡng một thời gian.” Thần Long cười khổ nói.

“Vậy là được, đi Kỳ Lân thành trước đi, sau khi vào thành, ta nghĩ cách chuẩn bị chút đan dược chữa thương cho các người, hẳn là có thể tăng nhanh tốc độ khôi phục của các người.” Giang Thạch nói, “Đúng rồi, đối với Kỳ Lân thành, các người có hiểu hay không?”

“Cái này...” Đám người Thần Long nhìn nhau.

“Hiểu rõ.”

Cuối cùng, Thần Long chậm rãi gật đầu, trầm giọng nói: “Kỳ Lân thành nằm ở Bắc Vực Tam Thập Lục Liên Minh, trước kia chúng ta chính là lẫn lộn không nổi ở Bắc Vực mới chạy đến Nam Vực.”

“Nói như vậy các người rất quen thuộc đối với nơi này?” Đôi mắt Giang Thạch lóe lên.

“Chưa nói là quen, chỉ là tới không ít lần.” Thần Long cẩn thận đáp lại, nói: “Kỳ Lân thành là địa bàn của Kim Quang tông và Bạch Vân Tự, đồng thời thuộc về một trong mười tám tòa thành trực thuộc Tam Thập Lục Liên Minh, tương đương với Bạch Long thành, nơi đây được cho là tương đối bình tĩnh và hài hòa, nhưng cũng chỉ là tương đối mà nói, bên trong bởi vì không có bang phái cỡ lớn trấn áp, cho nên bang phái trung đẳng ở Kỳ Lân Thành tùy ý là có thể thấy được.”

“Có chỗ nào bán đan dược hoặc linh thảo dưỡng linh hồn không?” Giang Thạch hỏi.

“Kỳ Lân thành có thị trường giao dịch lớn nhất, gọi là Dạ Bán Quỷ Lâu, nghe nói nơi đó có thể mua được tất cả.” Thần Long đáp lại.

“Dạ Bán Quỷ Lâu?” Giang Thạch nhíu mày.

“Đúng vậy, đây là một cái chợ đen cực kỳ bí ẩn, bên trong có đủ loại thiên tài địa bảo đến từ các nơi trong thiên hạ, thậm chí có rất nhiều cấm phẩm chuyên dụng của hoàng thất, mấy người huynh đệ chúng ta liền từng tiến vào qua một lần, nơi đó cực kỳ phồn hoa, cơ hồ cái gì cần có đều có, bất quá Dạ Bán Quỷ Lâu cần lệnh bài mới có thể đi vào, mỗi tháng chỉ mở ra một lần.” Thần Long mở miệng, lấy ra một ngọc bội màu tím tạo hình tinh xảo từ trên người, nói: “Đây là lệnh mời của Dạ Bán Quỷ Lâu, dựa vào cái này là có thể tiến vào bên trong.”

Giang Thạch nhận lấy, quan sát nhiều lần.

“Được, Dạ Bán Quỷ Lâu tổ chức ở đâu? Ngày nào bắt đầu?”

“Ngày mười lăm mỗi tháng đều sẽ tổ chức đúng giờ, đến lúc đó chỉ cần cầm lệnh bài tiến vào Kỳ Lân Thành, sẽ có người dẫn đường.” Thần Long đáp lại.

“Ngày 15? Tính toán thời gian, còn có mười ngày?”

“Đúng vậy.”

“Ừm, vậy mười ngày này trước tiên tìm một chỗ ở lại một chút rồi nói sau, các người có thể đi lại không?” Giang Thạch hỏi.

“Yên tâm chúa công, có thể.” Đám người Thần Long gật đầu.

“Đã như vậy, chúng ta đi vào trong thành trước đi.” Giang Thạch nói.

Ra khỏi rừng rậm, bên ngoài là một bình nguyên bằng phẳng. Đi dọc theo bình nguyên không lâu, chính là một con đường rộng rãi. Trên con đường, người qua kẻ lại, xe ngựa đi

lại. Có vẻ có chút phồn hoa, yên bình hơn nhiều so với Bạch Long thành.

Ba nhóm tuần mã màu đỏ thẫm xếp thành một chữ hành Tảo trên con đường, phía trên ngồi ba đạo bóng người tu vi không kém. Ngoại trừ vị thiếu nữ cầm kiếm ngoài cùng bên trái, dọc theo đường đi chuyện trò không ngừng, hai đạo bóng người ở giữa cùng bên phải, tất cả đều sắc mặt âm trầm, không nói một lời.

Hơn nữa, đạo nhân ảnh ở giữa nhất kia, bàn tay nắm chặt, mí mắt điên cuồng nhảy, nhiều lần muốn mở miệng quát lớn đều sinh sinh ngừng lại, cuối cùng chỉ có thể đỡ trán thở dài.

“Nghiệt súc! Nữ nhi này thật sự là không thể nhận. Một đường đi tới, miệng không lúc nào rảnh rỗi.”

“Sur muội, ngươi bớt nói hai câu đi.” Thượng Quan Vân ở một bên cũng không khỏi cười khở nói.

“Yên tâm, trong lòng ta hiểu rõ, chúng ta lại không có nói cái gì, chỉ là trò chuyện một chút xem thế cục ngày mai sẽ như thế nào?” Triệu Phi Yến phát phát tay, vẻ mặt không sao cả, nói:

“Giữa [Tam Thập Lục Liên Minh] và [Liên minh Ma đạo] nhất định sẽ có một trận chiến, chuyện này đã là chuyện chắc như đinh đóng cột rồi. Vậy [Liên minh Ma đạo] lấy Thiên Ma giáo làm chủ, hùng cứ một phương, nhìn chăm chăm, đã sớm muốn nuốt chửng [Tam Thập Lục Liên Minh]. Muốn ta nói lần này e rằng rất khó chống đỡ được. Nghe nói [Tam Thập Lục Liên Minh] bản thân vốn đã không đoàn kết, xuất hiện đủ loại mâu thuẫn, hơn nữa còn phải phân một bộ phận binh lực đi đối phó tà linh và yêu thú. Một khi tiến công quy mô lớn, [Tam Thập Lục Liên Minh] nhất định sẽ chống đỡ không nổi, đến lúc đó sụp đổ đều là nhẹ.”

Chương 385: Gặp Lại Triệu Hậu Tài, Mở Khóa Tân Thiên Phú! 2

Thượng Quan Vân trầm mặc một hồi, nói:

“Bất kể như thế nào, loại đại sự này cách chúng ta quá xa, chúng ta vẫn là nghĩ biện pháp để bản thân sống tốt rồi nói sau. Nói đơn giản, chỉ sợ đến lúc đó chiến tranh, chúng ta không có cơ hội sống an ổn.”

Triệu Phi Yến cười nhạo, nói:

“Đừng quên, 【Tam Thập Lục Liên Minh】 bắt người tòng quân chính là nhất tuyệt. Hàng năm phục quân dịch, đôi phó tá linh cùng yêu thú đều phải bắt vô số người. Nếu là bộc phát chiến tranh, chỉ sợ lại có không biết bao nhiêu người bị bắt đi tòng quân.”

“Đúng vậy, chỉ sợ điểm này.” Triệu Hậu Tài nhẹ giọng thở dài. Đây cũng là một trong số ít lần hắn chủ động tiếp lời Triệu Phi Yến trên đường đi.

Bọn họ một đường du dãng từ Nam Vực tới. Dọc đường, chứng kiến không chỉ một cuộc xung đột giữa Tam Thập Lục Liên Minh và Ma đạo liên minh, nhiều lần thiếu chút nữa ảnh hưởng đến bọn họ.

Cũng may Triệu Hậu Tài không có bản lĩnh gì khác, bản lĩnh chạy trốn quả nhiên là nhất tuyệt. Một đường trải qua bảy tám trận chiến lớn nhỏ, cứng rắn bị bọn họ vượt qua. Không chỉ cố gắng vượt qua, tu vi bản thân còn có đột phá.

Rốt cục từ Nhập Kinh Quan Thứ Mười Một đạt tới cảnh giới Vũ Thánh!

Ngay cả đồ đệ và nữ nhi của hắn cũng đột nhiên tăng mạnh thực lực, lần lượt đạt tới Nhập Kinh Quan Thứ Mười và Quan Thứ Chín.

Điều này khiến Triệu Hậu Tài mỗi lần nhớ tới đều không khỏi rơi lệ.

Hắn bị nhốt ở cảnh giới Nhập Kinh Quan Thứ Mười Một nhiều năm như vậy, cuối cùng cũng có hy vọng đột phá đến cảnh giới Vũ Thánh trong truyền thuyết.

Thật khiến người ta nhiệt huyết bùng bùng.

“Cha, cái gì đến rồi thì sẽ đến, chúng ta không cần lo lắng, địa bàn của Tam Thập Lục Liên Minh lớn như vậy, cho dù thật sự bị tiêu diệt, phỏng chừng cũng phải rất lâu, cũng đủ cho chúng ta đào tẩu lần nữa.” Triệu Phi Yến nói.

“Hừ!”

Đột nhiên, một tiếng hừ lạnh như băng vang lên, khiến ba người Triệu Hậu Tài giật mình, vội vàng quay đầu nhìn lại.

“Ai vậy?”

“Xú nha đầu không biết sống chết, chuyện gì cũng dám nói? Chuyện của Tam Thập Lục Liên Minh ngươi cũng dám tùy tiện nói?”

Thanh âm lạnh như băng kia tiếp tục vang lên, mang theo hàn ý sâm sâm.

Ba người Triệu Hậu Tài càng thêm kinh hãi.

“Hiểu lầm, là hiểu lầm, vị tiên bối nào ở phụ cận, tiểu nữ tuổi còn quá nhỏ, nhất thời nói lung tung, đắc tội tiên bối, hi vọng tiên bối không nên chấp nhặt với tiểu nữ...” Triệu Hậu

Tài vội vàng mở miệng, trong lòng sợ tới run rẩy, hận không thể bóp chết Triệu Phi Yến.

Nghịch súc! Nha đầu này không hô chết hần thì tuyệt không bỏ qua!

Bao nhiêu lần trên đường...

“Vả miệng!”

Thanh âm lạnh như băng kia tiếp tục vang lên.

Sắc mặt Triệu Hậu Tài trắng bệch, vội vàng vũ động bàn tay, hung hăng đánh vào gò má của mình, bốp bốp rung động, tả hữu khai cung, đánh thẳng gò má mình, bốp bốp mấy tiếng, trước mắt bốc lên ngôi sao.

“Không chỉ có ngươi, hai người bên cạnh cũng vả miệng!”

Thanh âm lạnh như băng kia tiếp tục nói.

Triệu Hậu Tài vội vàng kêu gọi đồ đệ và nữ nhi, hai tiểu nhân cũng không dám chút nào do dự, lúc này vũ động bàn tay, đánh vào mặt mình, bốp bốp rung động.

Gương mặt trắng noãn của Triệu Phi Yến rất nhanh bị chính mình đánh ra mười dấu tay đỏ tươi.

Người đi đường nghị luận sôi nổi, chỉ chỉ trỏ, mỗi người đều không khỏi cảm thấy mới lạ.

Nhưng ba người Triệu Hậu Tài lại không dám dừng lại chút nào, trong lòng chua xót, đành phải không ngừng đánh vào mặt mình.

Đối phương không hô ngừng, bọn họ nào dám dừng lại.

Dừng lại thì chết.

Ngay tại thời điểm ba người đang đánh vào mặt mình, một phương hướng khác.

Đang đi trong xe ngựa, Giang Thạch nhướn mày, cảm thấy thanh âm có chút quen tai, lúc này vén rèm xe lên, nhìn không được nhìn ra bên ngoài.

“Làm sao vậy chúa công?” Mỗ Tuất nghi hoặc hỏi.

“Có chút giống giọng nói của cố nhân?” Giang Thạch như có điều suy nghĩ, nhìn về phía đám người hội tụ phía trước, nói, “Người bên kia đang làm gì?”

“Hình như có tên nào đó đắc tội người ta, đang bị người ta giáo huấn.”

Mỗ Thổ cười nói:

“Đi qua nhìn xem.”

Giang Thạch xuất khẩu:

“Vâng, chúa công.”

Thập Nhị Tướng Thần lúc này dắt xe ngựa, đi về phía đám người phía trước.

Ánh mắt Giang Thạch chớp động, một mực nhìn chăm chú vào đám người, sau khi xuyên qua đám người bên ngoài, nhất thời lộ ra vẻ cổ quái.

Thật đúng là cố nhân!

“Phía trước chính là Triệu tiên bối?”

Giang Thạch bỗng nhiên kêu lên, cơ thể trực tiếp lao ra từ trong xe ngựa.

Ba người Triệu Hậu Tài đang điên cuồng tát mình, lập tức thân hình chấn động, quả thực không thể tin được lỗi tai của mình, chỉ cảm thấy như là nghe được thanh âm tuyệt vời nhất trong thiên địa.

Nghe êm tai như vậy!

Trần ngập hy vọng như vậy!

Trước kia khi bọn họ nghe được thanh âm này, đều hận không thể chạy trời chết, được bao xa hay bấy xa.

Nhưng bây giờ nghe được thanh âm này, chỉ muốn liều lĩnh chạy về phía đầu nguồn thanh âm.

Triệu Hậu Tài kích động lệ nóng doanh tròng, hai tay phát run, vội vàng nhanh chóng quay đầu lại, khi nhìn thấy Giang Thạch về sau, càng là lão lệ tung hoành, kích động mở miệng, “Giang thiếu hiệp, cứu mạng a!!”

Đồ đệ, nữ nhi bên cạnh cũng đều quay đầu lại, liên tục gật đầu, trần ngập hy vọng nhìn về phía Giang Thạch, hy vọng Giang Thạch giúp đỡ.

Vẻ cổ quái trên mặt Giang Thạch càng đậm.

Ba tên này!

Thật đúng là mạng lớn!

Đi tới chỗ nào cũng có thể gặp được bọn họ!

Mỗi lần gặp họ, họ không phải gặp nạn, thì cũng là trên đường gặp nạn.

Nếu là người khác không biết đã chết bao nhiêu lần.

Chương 386: Gặp Lại Triệu Hậu Tài, Mở Khóa Tân Thiên Phú! 3

“Triệu tiên bối, cần gì phải như vậy.”

Giang Thạch mỉm cười, đi về phía này.

Bát Đại Tướng Thần bên cạnh nhíu mày, ánh mắt cũng nhìn về phía đám người.

“Giang thiếu hiệp, thiếu chút nữa ngươi cũng thể không nhìn thấy lão hủ.”

Thanh âm Triệu Hậu Tài run rẩy, vội vàng kêu gọi đồ đệ, nữ nhi, liền lĩnh chạy tới chỗ Giang Thạch, đối với âm thanh thần bí kia cũng hoàn toàn không quan tâm.

“Hừ!”

Đạo thanh âm kia lần nữa vang lên, ầm chứa uy áp cùng khí tức rất mạnh, lập tức chấn vào trong đầu ba người Triệu Hậu Tài, khiến cho thân thể ba người lão đảo, thiếu chút nữa ngã nhào trên mặt đất.

Giang Thạch nhướng mày, nháy mắt nhìn về phía đám người.

Chỉ một cái, liền khóa chặt nguồn gốc của đạo thanh âm này.

Bát đại tướng thần bên cạnh cũng như thế, đều nhìn về phía trước.

“Vị bằng hữu này, có phải có hiểu lầm gì không?”

Giang Thạch ngữ khí bình thản, nói, “Ba vị này là bằng hữu của ta, tìm chỗ khoan dung mà độ lượng, nếu như bọn họ đắc tội với các hạ, ta có thể xin lỗi thay bọn họ, hưởng hồ bọn họ cũng đánh mình nhiều như vậy, trừng phạt cũng nên đủ rồi đi?”

“Ba người bọn họ, miệng không sạch sẽ, tùy tiện thảo luận đại sự của Tam Thập Lục Liên Minh, ta không có giết bọn họ, chỉ là cho bọn họ một cái giáo huấn, đây đã là nhẹ, như thế nào?”

Thanh âm lạnh như băng kia tiếp tục vang lên.

Âm thanh phát ra rõ ràng là từ trong một chiếc xe ngựa rộng thùng thình. Xe ngựa này có thân xe màu đen, bốn bánh xe, được ba con ngựa to khỏe kéo. Trên xe cắm một lá cờ kỳ lạ, có ba mươi sáu ngôi sao. Đây chính là ký hiệu đặc thù của Tam Thập Lục Liên Minh.

“Thảo luận đại sự của Tam Thập Lục Liên Minh? Đại sự gì?”

Giang Thạch mở miệng hỏi: “Ta đi qua đoạn đường, nghe được quá nhiều về chuyện của Tam Thập Lục Liên Minh, cơ hồ ai cũng đang bàn tán, như thế nào, chỉ riêng bằng hữu của ta là không được?”

“Những người khác có tội hay không ta mặc kệ, tóm lại, ba người bọn họ chính là có tội!”

Thanh âm lạnh như băng bên trong xe ngựa tiếp tục vang lên.

“Bằng hữu nói quá rồi, giáo huấn cũng đã cho bọn họ, việc này quên đi.”

Giang Thạch nói.

“Quên đi? Nói đơn giản quá!”

Trong xe ngựa, thanh âm lạnh như băng tiếp tục nói: “Người nói lâu như vậy, không phải là muốn ra mặt thay bọn họ sao? Ta liền thành toàn cho người, có thể tiếp ta một chiêu không có việc gì, ta liền thả bọn họ!”

Xi!

Một đạo chỉ lực vô hình trong phút chốc từ trong xe ngựa xuyên qua mà đến, dung nhập hư không, vô hình vô sắc, quý dị khó lường, không có bất kỳ năng lượng dao động nào, cũng không có màu sắc. Thật giống như gợn sóng không gian đang tự động trùng điệp khúc chiết. Trực tiếp đâm thẳng vào thân thể Giang Thạch.

Rầm!

Một tiếng trầm đục vang lên. Đạo chỉ lực quý dị này bị Giang Thạch dùng bàn tay bắt lấy chặt chẽ, dùng lực bóp nát, như là gió nhẹ, lại như bụi bặm, ở trước mặt hắn không có gây ra bất kỳ gợn sóng nào.

Người bên trong xe ngựa biến sắc mặt, trong lòng kinh hãi.

“Người.....”

Hắn thực sự không thể tưởng tượng nổi.

Sau đó, xe ngựa không dám dừng lại chút nào, lập tức hoảng hốt chạy về phía xa xa, âm âm rung động, nhanh chóng biến mất ở nơi này.

Khiến cho đám người xung quanh nghi ngờ nhìn nhau.

Họ không thấy rõ chuyện gì đã xảy ra. Chỉ nghe thấy người trong xe ngựa phát ra một câu ngoan thoại, tiếp theo toàn bộ xe ngựa liền bắt đầu nhanh chóng rời khỏi nơi này. Rất nhiều người cau mày, cảm thấy quái dị.

Giờ phút này, Bát Đại Tướng Thần đã sớm đi ra, sắc mặt lạnh lùng, bắt đầu sơ tán đám người, khí tức trên người chỉ hơi

phát ra, đám người bốn phía liền sợ hãi, nhanh chóng rời khỏi nơi đây.

Giang Thạch híp mắt nhìn xe ngựa đi xa, cũng không chọn xuất thủ.

“Triệu tiên bối, sao các người lại tới nơi này?”

Giang Thạch hỏi.

Sau khi thấy mình an toàn vô sự, ba người Triệu Hậu Tài nhất thời thở phào nhẹ nhõm, như trút được gánh nặng.

Cười khỏ một tiếng, Triệu Hậu Tài mới nói: “Chuyện này nói rất dài dòng!”

“Không vội, từ từ nói.”

Giang Thạch cười híp mắt nói: “Cũng vừa lúc ta muốn tìm hiểu một chút tin tức liên quan đến Kỳ Lân thành cùng Tam Thập Lục Liên Minh từ chỗ tiên bối, nói vậy tiên bối hẳn là biết, đi thôi, đến trong xe ngựa của ta rồi nói.”

“Được.”

Triệu Hậu Tài đành phải miễn cưỡng đáp ứng.

Hai tiếng sau,

Xe ngựa dần dần tiến gần đến Kỳ Lân thành.

Giang Thạch trong xe như có điều suy nghĩ, khẽ nhíu mày.

“Nói như vậy, cho dù là Bắc Vực cũng không an toàn, đại chiến bất cứ lúc nào cũng có thể nổ ra?”

“Đúng vậy.”

Triệu Hậu Tài khẽ thở dài, nói: “Đây chính là lý do vì sao chúng ta một đường chạy đến Bắc Vực. Sau khi đến Kỳ Lân thành, qua một khoảng cách nữa là có thể hoàn toàn ra khỏi

địa bàn của [Tam Thập Lục Liên Minh], khi đó cho dù đại chiến bùng nổ cũng sẽ không ảnh hưởng đến chúng ta.”

“Có chút đạo lý.”

Giang Thạch nhẹ nhàng gật đầu, nói: “Không ngờ tiền bối một đường đi tới lại trắc trở như vậy.”

“Nào có nào có.”

Triệu Hậu Tài ngượng ngùng cười nói.

“Sắp tới Kỳ Lân thành rồi, đi thôi, vào trong thành, ta mời các người ăn cơm.”

Giang Thạch lên tiếng.

“Cái này... Ăn cơm thì không cần chứ?” Triệu Hậu Tài chần chừ, nói: “Chúng ta còn phải tiếp tục lên đường.”

“Như thế nào? Ngay cả ăn một bữa cơm cũng không có thời gian?”

Giang Thạch nhướn mày.

“Khụ khụ, có thời gian có thời gian.”

Triệu Hậu Tài ngượng ngùng cười, không dám cự tuyệt.

“Chúa công.”

Bỗng nhiên, thanh âm Thần Long ở bên ngoài vang lên.

“Có chuyện gì vậy?”

Chương 387: Gặp Lại Triệu Hậu Tài, Mở Khóa Tân Thiên Phú! 4

Giang Thạch hỏi.

“Người đến xem một chút.”

Thanh âm Thần Long có chút biến ảo, tựa hồ gặp phải chuyện gì.

Giang Thạch nhướng mày, vén rèm xe lên, nhìn ra bên ngoài, chỉ thấy Thần Long chỉ về phía tường thành phía trước. Trong nháy mắt, tường thành phía trước đập vào mắt.

Giang Thạch nheo mắt lại.

“Lệnh truy nã!”

Chỉ thấy trên tường thành, mật mật ma ma, dán đầy lệnh truy nã. Mấy tấm gần nhất trong đó, rõ ràng là hắn, Viên Phúc Hải, Liệt Hỏa trưởng lão, cùng với đám người Thần Long, Mảo Tuất!

Dương Thiên Đạo truy nã bọn hắn?

Nhanh như vậy đã truyền tới Kỳ Lân thành!

“Nghe nói trong [Tam Thập Lục Liên Minh] có phương thức truyền tin đặc biệt, có thể tức khắc đi vạn dặm, trước kia ta còn không tin, hiện tại cũng tin.”

Thanh âm Thần Long ngưng trọng, nhìn về phía trước, không dám lái xe tiếp tục đi.

“Kỳ Lâm thành, thuộc về một trong mười tám tòa thành trực thuộc dưới trướng Tam Thập Lục Liên Minh, cao thủ nhiều như mây, so với Bạch Long thành còn nhiều hơn. Vạn nhất thu hút sự chú ý, vậy thì phiền toái.”

Sắc mặt Giang Thạch cũng trầm xuống, lập tức suy tư.

“Triệu tiên bối, bữa cơm này chỉ sợ ta không có cách nào mời người, nếu không để đến lần sau đi.”

Giang Thạch đột nhiên mở miệng.

“Khách khí, khách khí, cho dù không mời cũng không sao.”

Triệu Hậu Tài liên tục cười nói, trong lòng thở phào nhẹ nhõm, căn bản không muốn ăn cơm cùng Giang Thạch, đồng thời trong lòng cũng nghi hoặc.

Sát tinh này chọc ra chuyện gì ở bên ngoài? Xem ra sự tình cũng không nhỏ.

“Triệu tiên bối, các người xuống xe trước đi, lát nữa chúng ta vào thành.”

Giang Thạch mở miệng.

“Được, được.”

Triệu Hậu Tài liên tục gật đầu, nhiều lần đa tạ Giang Thạch, lúc này mang theo đồ đệ, nữ nhi bắt đầu xuống xe, ba người đi về phía thành trì.

“Chúa công, làm sao bây giờ?”

Thần Long thấp giọng hỏi.

Giang Thạch hơi suy tư, nói: “Tạm thời tách ra, bây giờ ta dịch dung vào thành, sau đó các người tự nghĩ biện pháp trà trộn vào trong thành, vào trong thành, dùng Tam Hồn Hương liên lạc.”

“Được.”

Sắc mặt mấy người Thần Long biến ảo, gật đầu.

“Ừ, các người đi trước đi.”

Giang Thạch nói, chủ động đi xuống xe ngựa.

Đám người Thần Long xua ngựa đi về một phương hướng khác.

Khi bọn họ vừa mới đi xa, khuôn mặt và dáng người của Giang Thạch đã nhanh chóng phát sinh thay đổi, rất nhanh đã hoàn toàn biến thành một người khác. Hắn làm như không có việc gì, tiếp tục đi về phía thành trì.

Trong tầm mắt của hắn, giờ phút này xuất hiện một tấm bảng vô hình. Chỉ thấy số liệu lóe lên ở phía trên, mặt thiết ma ma. Trong đó cột cuối cùng rõ ràng hiển thị.

“Giá trị danh vọng: 9700 (thu thập đủ 10.000 giá trị danh vọng, có thể mở khóa thiên phú tiếp theo)”

“Hắn là không tới ba ngày, là có thể hoàn toàn đạt tới một vạn.”

Trong lòng hắn tự nói, tiếp tục đi về phía trước.

“Cha, người nói vì sao Giang thiếu hiệp đột nhiên không dám vào thành?”

Triệu Phi Yến xuống xe ngựa, lại trở nên hoạt bát, thấp giọng nói.

“Câm miệng!”

Triệu Hậu Tài giận tím mặt, thiếu chút nữa nhin không được động thủ.

Triệu Phi Yến lập tức biến sắc, nhanh chóng ngậm miệng lại, ánh mắt ửng đỏ, một câu cũng không dám nói tiếp.

Thượng Quan Vân âm thầm cười khổ.

Bất tri bất giác ba người Triệu Hậu Tài đi tới chỗ góc tường, chỉ thấy rất nhiều người hội tụ tại đây, chỉ vào từng cái bức họa trên đầu tường nghị luận sôi nổi.

Ba người Triệu Hậu Tài ngẩng đầu nhìn lại, nhất thời hoảng sợ trừng to mắt.

Lão Thiên!

Triệu Hậu Tài nhìn tờ lệnh truy nã trong tay, kinh hãi đến mức không nói nên lời.

Trên lệnh truy nã là Giang thiếu hiệp? Giang thiếu hiệp lại làm ra đại sự kinh thiên như thế ở Bạch Long Thành? Một mình khiêu khích cả Kim Linh Môn?

Cầu kết Ma giáo, giết chết Tả Mạch Chi Chủ cùng hơn mười vị trưởng lão Tả Mạch, giết chết vô số cường giả chủ mạch Kim Linh môn, khiến Kim Linh môn tổn thất thảm trọng, Tam Thập Lục Liên Minh cùng truy nã...

Triệu Hậu Tài thì thào, trong lòng cũng chỉ còn kinh hãi.

Chiến tích như vậy quá dọa người. Giang Thạch, quả nhiên là quái vật!!

Tính đến bây giờ, Giang Thạch mới tiến vào đại lục mấy ngày?

Đã chọn ra loại đại sự kinh thiên này?

....

Bốn phương tám hướng nghị luận sôi nổi, tất cả mọi người đang chỉ trỏ, hồn nhiên không chú ý Giang Thạch đã sớm dịch dung vào thành, vô thanh vô tức trà trộn vào trong Kỳ Lân thành.

“Thế lực của Tam Thập Lục Liên Minh quả nhiên đủ lớn, nếu không có [Thiên Phú Ngụy Trang] muốn tiến vào thành này, thật sự phải hao phí một chút công phu.”

Trong lòng Giang Thạch thầm nghĩ.

Kế tiếp hắn liền chuẩn bị tìm một chỗ ở, chờ đợi thiên phú tiếp theo mở ra. Thuận tiện đợi thêm mười ngày nữa [Dạ Bán Quỷ Lâu] bắt đầu.

Đúng, còn có tài nguyên tu luyện Cửu Long Phách Ma Thể và Thánh Tâm Diệt Hồn Thuật, hai phần tài liệu tu luyện hai đại thân công này cũng phải tìm.

Cửu Long Bá Ma Thể, uy lực vô song, cực kỳ khủng bố, tuyệt đối là công pháp mạnh nhất bây giờ của hắn, cũng là công pháp dễ dàng nhất tu luyện nhất.

Bây giờ hắn mới chỉ luyện đến tầng thứ ba.

Mỗi lần đột phá một tầng liền ý nghĩa thân thể tăng thêm lực lượng của một đầu Ma Long.

Hắn hành tẩu ở trên đường phố, không có chút chậm trễ, rất nhanh đã bắt đầu chọn mua tài liệu.

Thời gian buổi sáng nhanh chóng trôi qua.

Vào buổi chiều hắn mới mua đủ toàn bộ tài liệu tu luyện, lại nhân tiện thuê một tiểu viện, bắt đầu an tâm tu luyện.

Thời gian trôi qua thật nhanh.

Thiên phú tiếp theo mở khóa còn nhanh hơn Giang Thạch tưởng tượng.

Cứ tưởng phải đợi ít nhất ba ngày.

Kết quả vào ngày hôm sau, thiên phú tiếp theo liền thuận lợi được mở khóa.

Đỉnh!

Thiên phú: Tỏa Long!

Tỏa Long (áp chế kinh lực của địch nhân, bỏ qua công kích kinh lực, cường chế đối phương so đấu nhục thân với mình, dưới thiên phú Tỏa Long, kinh lực vô hiệu!)

Chương 388: Bán Dạ Quỷ

Lâu 1

Mặt trời lặn mặt trời mọc.

Giang Thạch an phận tu luyện trong Kỳ Lân Thành, thiên phú Bách Lượng Long Tượng phát huy tác dụng, ngay cả một môn công pháp cao thâm như Cửu Long Phách Ma Thể trong mắt hắn cũng chẳng là gì.

Chỉ trong vài ngày, hắn đã lại vượt qua một trọng thiên, đạt đến cảnh giới tầng thứ tư!

Bát đại tướng thân đã đến hội ngộ từ nhiều ngày trước.

Chỉ là theo nguyên tắc luôn hành sự điều thấp, sau khi vào thành, Bát Đại Tướng Thân cũng nhanh chóng ẩn cư để chữa trị vết thương.

Mười ngày trôi qua nhanh chóng.

Ngoài thỉnh thoảng ra khỏi tiểu viện ăn cơm, Giang Thạch dành thời gian còn lại để tu luyện chăm chỉ.

Tuy nhiên, trong mười ngày này, bên trong Kỳ Lân Thành cũng không yên ổn.

Tin tức về việc Liên minh Ma Đạo công kích đại quy mô Tam Thập Lục Liên Minh truyền khắp nơi trong những ngày gần đây, khiến vô số người lo lắng bất an.

Gần như mỗi ngày đều có không ít người từ bên ngoài đến.

Cũng có không ít người từ Kỳ Lân Thành tháo chạy.

Các tin đồn trong thật có giả, có trong giả có thật khiến vô số người lo sợ bất an.

Các môn phái, gia tộc, nhân sĩ giang hồ người người cảm thấy bất an.

Đặc biệt là khi đêm xuống, tình hình trị an trong thành xuống thấp trầm trọng.

Lúc này.

Trời đã tối, khoảng bảy tám giờ tối.

Trong sân.

Dưới gốc cây hòe già, chủ thuê nhà Lão Cát ngồi trên ghế đá, cạn ly với Giang Thạch, một hớp uống cạn rượu, liếm môi, nói: “Thế nào? Giang tiểu huynh, Linh Xà Tửu chính là đặc sản của Kỳ Lân Thành, hương vị có hợp khẩu vị của ngươi không?”

Giang Thạch nhẹ nhàng nếm một chút, chỉ cảm thấy rượu vào miệng có vị thơm, cay, ngọt, đồng thời như có ngọn lửa thông qua máu, muốn bùng cháy dữ dội trong cơ thể, mang lại cảm giác khoan khoái vô hình, khiến tóc gáy không tự chủ được mà dựng đứng lên.

“Quả là rượu ngon.”

Giang Thạch khen ngợi.

Lão Cát mím mím cười, nói: “Linh Xà Tửu này trong Kỳ Lân Thành chính là vạn kim khó cầu, thường chỉ dành cho quan lại quyền quý. Một bình này cũng là lão phu khó khăn lắm mới có được. Nếu không phải gần đây tình hình trong thành không ổn, nhiều quan lại đã tháo chạy khỏi Kỳ Lân Thành thì bình rượu này cũng không dễ gì có được.”

“Nhiều người như vậy đều đi, chẳng lẽ tông công kích của Liên minh Ma Đạo thực sự hung hãn như vậy?”

Giang Thạch hỏi.

“Chỉ hung hãn còn chưa đủ miêu tả, ta nghe nói trong Tam Thập Lục Liên Minh có nội ứng. “

Lão Cát nhô đầu ra, nghiêm giọng nói.

“Nội ứng?”

“Đúng vậy, Cự Kiếm Môn, Huyền Cương Tông, Liệt Diễm Phái của Tam Thập Lục Liên Minh đột nhiên đầu hàng Liên minh Ma Đạo vào thời khắc quan trọng, khiến phòng thủ phía Tây của Tam Thập Lục Liên Minh xuất hiện sơ hở, cao thủ Liên minh Ma Đạo một mạch xâm nhập, bây giờ nghe nói toàn bộ phía Tây đều hỗn loạn.”

Lão Cát nói.

Kỳ Lân Thành nằm ở phía Bắc của Tam Thập Lục Liên Minh.

Bạch Long Thành nằm ở phía Nam.

Vị trí phía Tây cách phía Bắc và phía Nam một khoảng cách tương tự.

Cũng không có gì lạ khi Kỳ Lân Thành lại náo loạn như vậy, nhiều gia tộc vội vàng bỏ của chạy lấy người.

Bởi vì ai cũng không chắn chắn, cao thủ của Liên Minh Ma Đạo sau khi chiếm được phía Tây, sẽ xuôi quân xuống phía Nam hay thẳng tiến đến phía Bắc của họ.

“Vậy thì đêm Bán Dạ Quỷ Lâu còn có thể tổ chức không?”

Giang Thạch hỏi.

“Không chắc.”

Lão Cát lắc đầu nhẹ, suy nghĩ một lúc, nói: “Nhưng phía sau Bán Dạ Quỷ Lâu có hậu thuẫn của hoàng gia, có lẽ vẫn sẽ

được tổ chức, dù sao thì đến chiều mai sẽ biết, lúc đó người đến 【Hiệu Cầm Đồ Ngô Thị】 xem một chút là biết.”

“Được rồi.”

Giang Thạch gật đầu.

Hai người tiếp tục uống rượu dưới cây hòe già.

Một lúc sau.

Lão Cát từ từ đứng dậy, rời đi nơi này dưới đưa tiễn của Giang Thạch.

Kỳ Lân Thành dưới màn đêm, giống như một cái thùng nhuộm hỗn tạp.

Đủ loại sự kiện muôn màu muôn vẻ bắt đầu diễn ra liên tục.

Giang Thạch chỉ cần liếc nhẹ về phía xa đã thấy không ít người mặc áo đen nhanh chóng trèo tường vào nhà, lấy đi rất nhiều vàng bạc châu báu từ từng gia đình một.

Còn có người cầm vũ khí, trên vũ khí có mùi máu tanh thoang thoảng.

Giang Thạch lắc đầu nhẹ, quay trở lại phòng, không quan tâm.

Tuy nhiên, mặc dù hắn không quan tâm, nhưng những người mặc áo đen kia lại không định bỏ qua khu vực này.

Một đám người mặc áo đen đi tìm kiếm khắp nơi.

Chẳng mấy chốc, có người trèo lên sân tiểu viện của hắn.

“Nhanh lên, Mê Hồn Hương chỉ có tác dụng lúc nửa đêm, nhanh lên!”

Có người mặc áo đen thì thảo.

Chẳng mấy chốc, cả sân đều ngập tràn một mùi hương lạ.

Không chỉ vậy.

Còn có người đập vỡ cửa sổ, đưa một lượng lớn Mê Hồn Hương vào phòng của Giang Thạch.

“Các vị, nửa đêm vào nhà, quá khi dễ người đi!”

Một giọng nói bình thản đột nhiên vang lên từ phía sau những hắc y nhân này.

“Ai?”

Một nhóm người áo đen giật mình, vội vàng nhanh chóng quay đầu lại.

Khi thấy một bóng người mặc trường bào đen xuất hiện phía sau họ, nhóm người không suy nghĩ, nhanh chóng ném bột vôi, sau đó thân pháp như gió, ào tới Giang Thạch, lao vào công kích hắn.

Chỉ vừa mới ào tới, đồng loạt tối sầm mặt, cảm giác sau gáy như bị

Giang Thạch thu tay lại, nhẹ nhàng lắc đầu.

Quá yếu!

Những người áo đen này mạnh nhất cũng chỉ Hoán Huyết nhất trọng thiên mà thôi!

Chương 389: Bán Dạ Quỷ

Lâu 2

Thế mà cũng dám trèo tường vào nhà, rình rập hành hung trong lúc hỗn loạn như thế này.

Thật sự không biết sống chết!

Hắn cảm thân thể mấy người áo đen, mấy cú nhảy liền ra khỏi sân, hướng về phía xa, ném mấy người như vứt rác vào một góc.

Làm xong tất cả, Giang Thạch nhẹ nhàng vỗ vỗ tay, lập tức quay người rời đi.

Chỉ là vừa mới đi không xa, phía trước đột nhiên vang lên âm thanh nặng nề, kèm theo động tĩnh dữ dội, bùm bùm vang lên.

Chỉ thấy một bóng người khổng lồ, mặc giáp trụ, thân hình to lớn, vẻ mặt u ám, chỉ lộ ra hai con ngươi lạnh lẽo, sát ý tung hoành trong đêm.

“Kẻ náo loạn Kỳ Lân Thành, giết không tha!”

Bóng người khổng lồ lạnh lẽo gầm lên.

Bùm bùm bùm!

Một loạt hắc y nhân liên tiếp chết thảm, bất kể khoảng cách xa gần, đều có thể bị hắn truy kích ngay tức khắc, một quyền nổ tung.

Hắn giống như một tôn thần giết chóc đáng sợ.

Giang Thạch nhíu mày, quay người rời đi, hướng về phía xa.

Kết quả vừa khi Giang Thạch mới quay người, bóng người khổng lồ lập tức phát hiện Giang Thạch, gầm lên một tiếng, bước chân vừa đạp xuống, như thần di thu nhỏ khoảng cách, lập tức truy kích tới.

Một bàn tay to bằng cái nồi lập tức hung hăng vỗ xuống.

“Hạng giá áo túi cơm, cũng đứng lại cho ta!”

Giang Thạch nhíu mày, với tay tóm lấy.

Ngay lúc đó, ngón tay của bóng người khổng lồ bị hấn nắm chặt, tiếp theo trước khi đối phương kịp phản ứng, nhẹ nhàng chấn một cái, thân hình bóng người khổng lồ lập tức phát ra tiếng lách cách, xương cốt rắc rắc, một lúc đứt gãy không biết bao nhiêu đoạn xương.

Rầm!

Giang Thạch vung tay liền ném đối phương ra xa, đập mạnh xuống mặt đất.

Hắn không quay đầu lại, quay người tiếp tục đi.

Giống như đối với hắn, bóng người khổng lồ chỉ là một khối không khí, một con kiến hôi.

Bóng người khổng lồ lộ ra vẻ hoảng sợ, đầy kinh ngạc nhìn Giang Thạch, mắt mở to nhìn Giang Thạch biến mất ở phía xa, không dám nói thêm lời nào.

Cho đến khi Giang Thạch rời đi lâu, phía sau mới có các cao thủ khác nhanh chóng đuổi tới.

“Tướng quân!”

“Tướng quân, người thế nào rồi?”

“Ai đánh tướng quân thành như vậy?”

...

Toàn bộ hẻm nhỏ hỗn loạn.

Nhưng Giang Thạch đã sớm quay về nơi ở.

“Thời thế này, quả thật chẳng nơi nào bình yên cả, bất kể lúc nào, người gặp họa luôn luôn là bá tánh.”

Hắn nhẹ nhàng lắc đầu, ngồi xếp bằng trên giường, nhắm mắt dưỡng thần.

Một đêm không yên bình qua đi nhanh chóng.

Cho đến khi mặt trời mọc lên.

Mọi thứ mới lắng dịu xuống.

Đại lộ và ngõ nhỏ lại đầy ắp vô số tiếng xì xào bàn tán, râm ran, tất cả đều đang bàn về chuyện đêm qua.

Sáng sớm, Giang Thạch liền bị tiếng cãi vã của chủ thuê nhà Lão Cát và con trai đánh thức, không khỏi mở cửa phòng nhìn ra.

Chỉ thấy con trai Lão Cát là Cát Thiên Bình, mới 16 tuổi, mặc áo trắng, mặt mang vẻ non nớt và cứng đầu, tay cầm hai thanh vũ khí nhất đao nhất kiếm.

“Cha, ta chỉ muốn học Tả Đao Hữu Kiếm, ta không quan tâm, ta nhất định phải học thành Đao Kiếm Song Tuyệt, cha mau tìm người dạy ta đi.”

Cát Thiên Bình hô to.

“Bình nhi, Tả Đao Hữu Kiếm có gì để học chứ, ngoại trừ lòe loẹt, không có tác dụng thực chiến nào cả, học cái này hoàn toàn là lãng phí thời gian.”

Lão Cát khuyên nhủ.

“Ta không quan tâm, ai nói nó lãng phí thời gian chứ? Đông Nhạc Vương Đại hiệp Trung Thạch chính là Đạo Kiếm Song Tuyệt, danh chấn nhất phương, ta muốn giống Vương đại hiệp.”

Cát Thiên Bình tiếp tục hô to.

“Vương đại hiệp phải bỏ ra bao nhiêu công sức và mồ hôi mới đổi lấy thành tựu ngày nay, ngươi còn trẻ tuổi, tâm cơ lại non nớt, học cái này chỉ lãng phí thời gian, còn không bằng dành thời gian vào những việc khác.”

Lão Cát tiếp tục khuyên nhủ.

“Không được, ta nhất định phải học Đạo Kiếm Song Tuyệt, nếu không tìm người dạy ta, ta... ta sẽ chết mất!”

Cát Thiên Bình tức giận nhảy lung tung.

Thanh niên đang ở độ tuổi nổi loạn, hoàn toàn không nghe lời người khác.

Cũng không bao giờ cân nhắc bản thân thích hợp cái gì, chỉ mù quáng bắt chước đám đông.

Bằng hữu xung quanh giờ đều học Đạo Kiếm Song Tuyệt, hấn tất nhiên không thể tụt lại phía sau người khác.

“Ngươi... đồ bất hiếu, đồ bất hiếu, ngươi thật sự tức chết lão phu.”

Lão Cát tức giận đến mức mặt mày tím tái, thân hình run rẩy.

Nhưng hấn ấy chỉ có một đứa con trai như vậy, ngày thường cũng không nổi mắng chửi, chứ đừng nói là đánh đập.

Giang Thạch nhìn lắc đầu.

“Ngươi là từ đâu xuất hiện? Ngươi nhìn cái gì?”

Cát Thiên Bình đột nhiên nổi giận, lập tức chú ý đến Giang Thạch, trong nháy mắt nhảy dựng lên.

Hắn đang tức giận, đang tìm chỗ để trút giận, vậy mà lại có người dám ở đây xem náo nhiệt.

“Ta? Ta không phải xuất hiện ở đâu, ta là quang minh chính đại đi ra a.”

Giang Thạch bình thản trả lời.

“Nói bậy!”

Cát Thiên Bình nổi giận, nói, “Chuyện của tiểu gia ngươi cũng dám xem náo nhiệt? Chán sống a? Tin không tin tiểu gia móc mắt ngươi ra?”

“Đại nghịch bất đạo!”

Lão Cát mặt mày trầm xuống, trầm giọng nói, “Thiên Bình, không được vô lễ, lập tức xin lỗi!”

Giang Thạch là khách trọ của hắn.

Mặc dù chỉ mới sống cùng nhau mười ngày.

Nhưng hắn cũng có thể nhìn ra được Giang Thạch bất phàm.

Nếu không thì cũng sẽ không lấy Linh Xà Tửu mà hắn khó khăn lắm mới có được ra để chiêu đãi Giang Thạch.

Chương 390: Bán Dạ Quỷ Lâu! 3

Con trai mình bình thường quậy phá cũng thôi, lúc này lại dám tùy tiện đắc tội người khác, hẳn nhất định phải dạy dỗ một trận!

“Ta xin lỗi hử?”

Cát Thiên Bình một mặt kinh ngạc, nói, “Cha, người già rồi lắm cảm a?”

“Đồ súc sinh!”

Lão Cát sắc mặt thay đổi, quát lên.

“Được rồi, Lão Cát, hài tử không hiểu chuyện thôi, hà tất phải chấp nhặt.”

Giang Thạch đột nhiên lên tiếng.

“Người nói ai là hài tử? Người lớn hơn ta được mấy tuổi?”

Cát Thiên Bình mặt mày nổi giận, cho rằng Giang Thạch có ý chiếm tiện nghi của mình, lập tức không chịu, lại khiêu khích, rút ra một thanh đao và một thanh kiếm, nói, “Là nam nhân mà nói thì đi ra quyết đấu, thua thì không được gọi người khác hài tử.”

“Một đấu một?”

Giang Thạch lộ ra vẻ mặt quỷ dị, có chút vui vẻ, nói, “Người chán chán?”

“Thạch huynh, nhẹ tay chút, hài tử không hiểu chuyện...”

Lão Cát vội vàng vẫy tay.

“Nói nhảm, tiểu gia ta đương nhiên chắn chắn rồi.”

Cát Thiên Bình cao giọng hét lên, không cho Giang Thạch cơ hội đôi ý, chân đạp một cái, cầm theo một kiếm một đao trực tiếp nhanh chóng lao về phía Giang Thạch.

Kiểm quang ở phía trước, đao ảnh ở phía sau.

Một thực một ảo, biến ảo khôn lường, trực tiếp tạo thành một mảnh ánh sáng mờ ảo, thật giả khó phân biệt.

Chiêu này, thật có vài phần phong thái của cao thủ!

Đây là một thức đao kiếm hợp bích mà Cát Thiên Bình đã bỏ ra một số tiền lớn để cầu học!

Lên đài là trực tiếp thi triển đến mức cực hạn.

Giang Thạch nhìn bề ngoài, nhiều nhất cũng chỉ lớn bằng hấn, hấn không tin Giang Thạch dù mạnh cũng có thể mạnh đến đâu?

Trên mặt Giang Thạch mang theo nụ cười mỉa mai, không hề động đậy nhìn Cát Thiên Bình.

Để cho Cát Thiên Bình thi triển chiêu thức đến mức cực hạn, lại chẳng có bất kỳ phản ứng nào.

Cát Thiên Bình trong lòng tức giận, cảm thấy mình bị coi thường, một kiếm một đao đồng loạt đâm ra, thẳng đến yếu hại của Giang Thạch.

Keng!

Một tiếng vang giòn, âm thanh vang vọng.

Sắc mặt Cát Thiên Bình biến đổi, bị chấn đến tay tê dại, chỉ thấy kiếm ở bên trái đâm ra đã bị hai ngón tay của Giang Thạch kẹp chặt.

Dù hấn dùng bao nhiêu lực, cũng không thể lay chuyển được chút nào, giống như hai cái thần kim khủng bố đang kẹp

chặt kiếm của hắn vậy.

“Chỉ có chút lực lượng này?”

Giang Thạch mỉm cười, nói, “Chỉ có chút lực lượng này thì còn lâu mới đủ.”

“Ngươi!”

Cát Thiên Bình tức đến mặt đỏ bừng, uất ức không thôi, hét lớn một tiếng, vận chuyển toàn bộ sức lực trên người toàn lực đâm tới chỗ Giang Thạch.

Kết quả lại vẫn như vậy.

Dù hắn dùng bao nhiêu lực, thân thể của Giang Thạch lại vẫn không hề động đậy.

“Ngươi muốn thế này chứ?”

Giang Thạch nhìn Cát Thiên Bình với ánh mắt mỉa mai, ngón tay trái đang kẹp lấy thanh kiếm đột nhiên buông lỏng, mặc cho thanh kiếm của Cát Thiên Bình lao thẳng về phía ngực mình.

Cát Thiên Bình sắc mặt vui mừng, vội vàng đem thanh kiếm phát huy lực lượng đến cực hạn, Oanh một tiếng, hung hăng đâm vào người Giang Thạch.

Keng!

Lại là một tiếng vang giòn, Cát Thiên Bình bị chấn đến khớp ngón tay đều nứt ra, lòng bàn tay lập tức máu me đầm đìa.

Sau đó thanh kiếm trong nháy mắt xuất hiện vô số vết nứt, keng một tiếng, nổ tung.

Cát Thiên Bình sửng lại, cuối cùng cũng lộ ra vẻ kinh hãi.

Đây là quái vật gì?

Còn là người nữa hay không?

Làm sao có thể chứ?

Lão Cát bên cạnh cũng trợn to mắt, lộ vẻ kinh hãi.

Mặc dù hẳn biết người trước mắt không tầm thường.

Nhưng hẳn không ngờ tên này lại biến thái đến vậy!

Nói đùa cái gì!

Thanh kiếm trong tay con trai mình được đúc bằng Tinh Thần Vẫn Thiết a!

Keng! Rắc!

Ba ngón tay khác của Giang Thạch nhẹ nhàng bóp nhẹ, thanh đao trong tay Cát Thiên Bình lập tức gãy vụn, chỉ còn lại một cái chuôi vẫn nắm trong tay Cát Thiên Bình.

Cát Thiên Bình sắc mặt kinh hoàng, vội vàng không màng tất cả lùi về phía sau, ngồi phịch xuống đất.

“Thế nào? Còn so nữa không?”

Giang Thạch mỉm cười, nhìn về phía Cát Thiên Bình.

“Không so nữa, không so nữa.”

Cát Thiên Bình liên tục vẫy tay, kinh hãi vô cùng.

Thật sự là quá kinh khủng.

Bên cạnh, Lão Cát lại là tâm tình cuộn trào, đột nhiên xuất hiện vô số suy nghĩ, ánh mắt nhìn Giang Thạch, giống như nhìn thấy một bảo sơn to lớn nào đó vậy.

“Giang huynh, không biết ngươi có nguyện ý thu đồ đệ không? Ngươi yên tâm, lễ bái sư ta nhất định sẽ chuẩn bị chu đáo, tuyệt đối sẽ không để ngươi thất vọng, dù phải đưa ra một nửa gia sản cũng được.”

Lão Cát vội vàng nói.

Cát Thiên Bình nằm trên lập tức phản ứng lại, vội vàng ném bỏ chuôi đao, nhanh chóng đứng dậy, đột nhiên quỳ xuống trước mặt Giang Thạch, dập đầu liên tục, nói “Tiền bối xin hãy bỏ qua hậu bối lỗi mẫn, ta biết sai rồi, cầu tiền bối đừng so đo với hậu bối, hậu bối nguyện từ nay về sau hầu hạ tiền bối”

“Thôi đi, ta không có ý định thu đồ đệ.”

Giang Thạch lắc đầu nhẹ nhàng.

Một luồng lực lượng vô hình lập tức lan tỏa ra, lập tức kéo Cát Thiên Bình từ dưới mặt đất lên.

Lúc này động thủ, cũng chỉ là trêu đùa tên tiểu tử này thôi.

Để hắn thu đồ đệ, hắn chần chẫn sẽ không đồng ý.

Hơn nữa, Tam Thập Lục Liên Minh đến nay vẫn đang truy nã hắn, hắn càng không thể thu đồ đệ.

“Không sao, không thu đồ đệ thì thu đệ tử ký danh cũng được, Giang huynh, xin hãy cho Bình nhi một cơ hội, người yên tâm, Bình nhi tính cách ương ngạnh, ta nhất định sẽ thay hắn sửa đổi, đảm bảo sẽ khiến người hài lòng.”

Lão Cát tiếp tục nói.

Giang Thạch biểu hiện ra lực lượng quá đáng sợ.

Đây nhiều khả năng là một cao thủ Thánh Linh cảnh!

Nếu con trai mình có thể bái dưới môn hạ của một nhân vật như vậy, từ nay về sau, Cát gia có hy vọng!

“Thôi, Cát lão đầu, ta ở Kỳ Lân Thành không lâu, hơn nữa, đây đưa với ta sẽ mang lại rắc rối vô tận cho các người.”

Giang Thạch mỉm cười mỉm cười, nói, “Có chút phiền phức, ngay cả khi chỉ tỏa ra một chút, cũng đủ khiến cả nhà các người phải chết.”

“Đây “

Lão Cát đột nhiên biến sắc, trong lòng nhanh chóng do dự.

Sau một lúc, hắn cười khỏ, “Được rồi.”

Giang Thạch đột nhiên trầm ngâm một chút, nói, “Tuy nhiên chúng ta đã gặp nhau, cũng coi là duyên phận, hơn nữa tôi qua ta còn uống rượu của ngươi, phần nhân quả này, ta không thể không trả, vậy để ta truyền cho hắn một môn võ công, có thể luyện thành hay không, xem chính hắn.”

Giang Thạch đột nhiên quay người, giơ tay điểm vào trên trán Cát Thiên Bình, một luồng tin tức mãnh liệt ào vào trong đầu Cát Thiên Bình.

Chính là tâm pháp 【Hỗ Nguyên Long Tượng công】 .

Môn công pháp này đã được hắn luyện đến mức viên mãn, nay truyền cho đối phương không coi là gì.

Đại não Cát Thiên Bình chấn động, ong một tiếng, trong phút chốc nhiều ra vô số tin tức, mật ma ma, bị đại não của hắn nhanh chóng hấp thu.

Hắn sững sờ, sau đó vô cùng phấn khích, không chút do dự, cúi đầu lạy, nói, “Đa tạ sư phụ!”

“Ta không phải sư phụ của ngươi, đừng gọi ta là sư phụ.”

Giang Thạch cố ý gạt sang một bên, vẫy tay áo một cái, hát Cát Thiên Bình lên.

“Dù thế nào đi nữa, ta vẫn luôn coi ngài là sư phụ trong lòng.”

Cát Thiên Bình tiếp tục mở miệng.

“Tùy ngươi.”

Giang Thạch đáp lại, quay người đi về phía phòng.

Cát Thiên Bình hồi tưởng lại tin tức trong đầu, nhất thời kích động không thôi, vội vàng bắt đầu tìm địa phương tu luyện.

Chỉ còn lại Lão Cát một mình, trong lòng cuộn cuộn, vẫn chưa thể bình tĩnh lại, nhìn Giang Thạch.

Tinh thần truyền tin!

Chiêu thức vừa rồi của Giang Thạch chính là tinh thần truyền tin!

Người này nhục thân cường hoành, lực lượng tinh thần cũng kinh khủng vậy sao?

“Kỳ Lân Thành trong thời gian này quả nhiên là long xà hỗn tạp, cường giả như mây a.”

Hắn thầm thì.

Bóng tối nhanh chóng buông xuống.

Thành trì lại trở nên bất an.

Một đám người lơ mờ lên ra, chạy khắp thành.

Ước chừng khoảng giờ Mậu.

Thân hình của Giang Thạch cũng đột nhiên xuất hiện trên đường phố, thiên phú Thái Thị mở ra, nhìn tất cả những bóng người lơ mờ ở bốn phía vào mắt.

Chẳng mấy chốc.

Hắn chăm chú nhìn một bóng người đáng ngờ, suy nghĩ, bước chân nhanh chóng đuổi theo.

Dưới thiên phú Ngụy Trang, khí tức của hắn hoàn toàn thu liễm, im lặng không tiếng động, như không khí vậy.

Mười mấy phút sau.

Chỉ thấy bóng người phía trước nhanh chóng đến trước cửa một tiệm cầm đồ cổ lão, giơ tay lên, nhẹ nhàng gõ ba cái, rồi bên trong duỗi ra một bàn tay, kiểm tra thân phận hắn, lập tức cửa hé mở một khe, cho hắn vào bên trong.

“Ngô thị Hiệu Cầm Đồ.”

Giang Thạch tự nhủ trong lòng.

Có vẻ như Bán Dạ Quỷ Lâu không hề bị ảnh hưởng gì.

Vẫn hoạt động bình thường!

Chương 391: Lại Là Mô Bản Nhân Vật Chính? 1

Thân hình Giang Thạch im lặng xuất hiện ở đây, giờ tay lên, theo nhịp gõ cửa của người kia, gõ lên, tiếng bùm bùm vang lên.

Liên tiếp ba cái.

Cánh cửa cổ xưa và dày nặng lập tức hé mở một khe nhỏ, bên trong duỗi ra một bàn tay gầy guộc, kèm theo giọng nói khàn khàn.

“Khách quan có lệnh bài chứ?”

Giang Thạch mỉm cười, lấy ra lệnh bài bên người, đặt lên lòng bàn tay đó.

Bàn tay to rút vào bên trong, kiểm tra kỹ càng, rất nhanh mở cửa rộng thêm một chút, cho Giang Thạch vào bên trong.

Vừa bước vào, Giang Thạch liền quét mắt nhìn quanh.

Chỉ thấy toàn bộ bên trong tiệm tối om om, xung quanh dường như có đại trận ảnh hưởng, bóp méo và uốn cong ánh sáng, khiến thị lực nhân loại bị ảnh hưởng lớn, mơ hồ mờ mịt.

Ngoài ra, nội bộ cửa hàng còn chứa đựng một cỗ khí tức nén chế khó tả.

Vừa bước vào, Giang Thạch liền cảm nhận được kinh lực trong cơ thể đang nhanh chóng biến mất, như bị áp chế.

Hắn thâm nghĩ, lập tức hiểu ra trong lòng.

“Khách quan, mời đi theo ta.”

Bên cạnh xuất hiện một thiếu nữ, cúi người chào rồi dẫn Giang Thạch đi về phía sau.

Giang Thạch nhìn thiếu nữ, lập tức bước theo.

Ở giữa đại sảnh, một nam tử mặc áo xám, im lặng đứng đó, cúi đầu xuống, tóc rũ xuống vai, làn da lộ ra ngoài nhăn nhoe và tái nhợt.

Có lẽ bàn tay to kia chính là của người này đuổi ra.

Chỉ nhìn thoáng qua, Giang Thạch có thể cảm nhận được lực lượng to lớn ẩn chứa trong cơ thể hắn.

“Cao thủ chủ tu nhục thân, cũng không tệ!”

Giang Thạch trầm nghĩ.

Theo sau thiếu nữ, men theo hậu viện, rất nhanh thiếu nữ đưa hắn tới trước một bức tường dày, giơ tay lên, nhẹ nhàng chạm vào tường rồi nhấn xuống.

Toàn bộ bức tường chậm rãi lõm xuống, tự động lộ ra một lối đi sâu thẳm.

“Khách quan có thể tự mình đi xuống.”

Nữ tử cúi chào nói.

Giang Thạch nhìn xuống lối đi sâu thẳm bên dưới, 【Thiên phú Thấu Thị】 mở ra, chỉ thấy bên trong khúc khuỷu, sâu thẳm, không thể nhìn thấy tận cùng chỉ trong nháy mắt.

Hắn suy nghĩ một lúc, gật đầu nói, “Đa tạ.”

“Khách quan khách khí.”

Nữ tử đáp lại.

Giang Thạch lập tức bước đi, hướng về lối đi sâu thẳm trước mặt.

Theo càng đi lên phía trước, cảm giác kinh lực bị áp chế ngày càng dày đặc, ngày càng dày đặc, giống như có một trường điện từ quỹ dị bao trùm xung quanh.

Nhìn chung, càng đi vào sâu, lực lượng của đại trận càng lớn.

Đi một đoạn đường.

Khoảng mười phút sau.

Giang Thạch mới cuối cùng đến được điểm cuối của con đường này.

Chỉ thấy ở sâu trong con đường, quả nhiên là một đại sảnh rộng rãi, chiếm diện tích hơn một nghìn thước vuông, đèn đuốc sáng rực như ban ngày.

Trong đại sảnh này, đã có rất nhiều ghế ngồi được xếp hàng.

Cũng có khá nhiều người ngồi trên đó.

Phần lớn đều đội mặt nạ, thân phận bí ẩn.

Chỉ có một số ít không làm bất kỳ che đậy nào, nhưng mặt có phải đeo mặt nạ da người hay không, thì không ai biết.

Giang Thạch vừa vào, liền chọn một chỗ không có người chủ động ngồi xuống.

Như hần dự đoán, áp lực trong đại sảnh này so với bên ngoài dày đặc hơn mười mấy lần.

Kinh lực ở đây sẽ không thể phát huy được chút nào.

Lúc này, tất cả mọi người đều im lặng không nói, lặng lẽ chờ Bán Dạ Quỷ Lâu mở ra.

Một lúc sau.

Bên ngoài bắt đầu có người đến dần.

Trên từng chiếc ghế, liên tục có từng tên cường giả ngồi xuống.

Nửa giờ sau.

Toàn bộ đại sảnh gần như đã chật kín.

Tất cả các ghế đều được lấp đầy bởi các cao thủ.

Thậm chí một số người đến muộn, không có chỗ ngồi, chỉ có thể tìm một chỗ tạm thời đứng.

Một tiếng chuông trong trẻo vang lên.

Một thiếu nữ dáng người mảnh mai, xinh đẹp từ phía sau đi ra, mỉm cười, nói: “Đa tạ các vị từ phương xa tới Bán Dạ Quỷ Lô của chúng ta. Các quy tắc của Bán Dạ Quỷ Lô chắc các vị đã nghe qua, tất cả đồ vật được bán đấu giá, ra giá cao nhất sẽ được quyền giao dịch. Liên tiếp ba lần không ai trả giá cao hơn thì vật phẩm sẽ thuộc về người ra giá cao nhất. Những lời khác ta sẽ không nói nhiều nữa, chắc các vị cũng đã chờ đợi lâu rồi. Bây giờ, phiên đấu giá của Bán Dạ Quỷ Lô chính thức bắt đầu.”

Mọi người không khỏi ngồi thẳng người, vẻ mặt căng thẳng, nhìn về phía trước.

Chỉ thấy hai thiếu nữ dáng người mảnh mai ấy cẩn thận cầm một khay lớn, từ phía sau sân khấu đi ra, thận trọng đặt cái khay lên một cái bàn phía trước sân khấu.

Bên trong khay rõ ràng là một cây thảo mộc hình dáng kì lạ!

Toàn thân cây thảo mộc màu đỏ thẫm, như thấm máu, dài hơn 20 cm, bề mặt phủ đầy vảy giáp kì lạ, nhìn sơ qua quả thật giống Long Lân.

Thậm chí còn ngửi thấy mùi máu nhẹ nhẹ bay ra từ trên đó.

Không ít người mắt sáng lên, lộ vẻ kinh ngạc.

“Long Huyết Kim Thảo!”

“Đây là Long huyết kim thảo?”

“Long Huyết Kim Thảo to thể này, niên đại ít nhất cũng hơn ngàn năm!”

Rất nhiều người bàn tán sôi nổi.

“Long Huyết Kim Thảo?”

Giang Thạch nhíu mày nhẹ.

“Đây là vô thượng thần thảo dùng để tinh lọc huyết mạch, tái tạo thể chất, nghe nói chỉ cần dùng, có thể biến máu của người thành long huyết, chứa đựng lực lượng vô cùng lớn. Quan trọng hơn, loại thảo dược này giúp người hình thành quả tim thứ hai trong cơ thể, cho dù bị giết, cũng có thể sống lại một lần, chỉ là loại thảo dược này cực kỳ hiếm có, thường sinh trưởng trong huyết của Chân Long, cần đại lượng Chân Long Huyết mới trưởng thành được, mỗi gốc xuất hiện đều cực kì trân quý.”

Giọng nói của Huyền Đạo Tử đột nhiên vang lên trong đầu Giang Thạch.

Chương 392: Lại Là Mô Bản Nhân Vật Chính? 2

“Thần kì như vậy?”

Giang Thạch nghi vấn trong lòng.

“Đúng vậy, với thể chất của ngươi, nếu có thể được Long Huyết Kim Thảo, tuy không thể nói là đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi, nhưng dệt hoa trên gấm thì chắc chắn có thể.”

Huyền Đạo Tử tiếp tục đáp lại.

“Thôi, ta không thích biến mình thành quái vật nửa người nửa Long.”

Giang Thạch lắc đầu.

Dù hẳn tu luyện Cửu Long Phách Ma Thể, nhưng chỉ sử dụng công pháp tái hiện lực lượng của nó mà thôi.

Chứ không phải muốn rèn luyện mình thành Ma Long!

Càng không muốn biến huyết dịch của mình thành Bán Long Huyết.

Lúc này, thiếu nữ dáng người mảnh mai kia mỉm cười, giới thiệu đơn giản về gốc Long Huyết Kim Thảo. Sau khi giới thiệu xong, đám đông bên dưới lập tức bắt đầu đấu giá.

Tiếng ra giá không ngừng, giá trị xa xỉ, đơn vị đều là vàng, khiến người ta không khỏi kinh ngạc.

Giang Thạch không hề lay động, nhẹ nhàng tựa vào ghế phía sau, im lặng quan sát tất cả.

Mục đích chính của hắn khi đến đây là tìm đan dược hoặc linh thảo trị thương cho Huyền Đạo Tử.

Thứ yếu là tìm Thánh Linh đan cho bản thân.

Những thứ khác, hắn chỉ xem qua, không mấy quan tâm.

Theo sau một loạt tiếng ra giá hào hứng, cuối cùng gốc Long Huyết Kim Thảo này cũng rơi vào tay một bóng người đeo mặt nạ heo đỏ.

Ngay sau đó, vật phẩm thứ hai được mang ra.

Thứ này cũng vô cùng quý giá.

Là một cuốn công pháp tên là [Ám Ảnh Mê Vụ] thuộc Huyền Cấp Võ Học.

Uy lực cao thâm, có thể tạo ra vô số ảo ảnh.

Khi luyện đến viên mãn, hàng vạn ảo ảnh cùng công kích, thậm chí có thể tạo ra hiệu ứng giống như sương mù, khiến địch nhân hoa mắt chóng mặt, không kịp trở tay, cuối cùng sẽ chết thảm trong sương mù vô tận.

Quyển công pháp khi được đem ra giới thiệu cũng gây không ít náo động trong đám đông.

Các cao thủ lần lượt bắt đầu ra giá.

Cuối cùng, trong sự kinh ngạc và tiếc nuối của nhiều người, quyển công pháp [Ám Ảnh Mê Vụ] này được mua lại bởi một bóng người thân bí mặc áo đen, đội nón nỉ.

Bên cạnh người đó, còn có ba hoặc bốn bóng người khác, trang phục cũng giống như hắn, người nào cũng mặc trường bào đen và đội nón nỉ, không nhìn thấy mặt.

Nhưng qua thân hình nhấp nhô có thể thấy, ngoài bóng người mặc áo đen vừa rồi không ngừng giá ra, những bóng người mặc áo đen còn lại đều là nữ tử, thân hình nóng bỏng.

“Lâm công tử, môn công pháp này có thực sự mạnh như vậy không?”

Một nữ tử trong đó sử dụng phương pháp truyền âm nhập mật hỏi.

“Yên tâm, những thứ lọt vào mắt ta chắn chắn không nhiều, cuốn công pháp này tuy kém một chút, nhưng đối với các ngươi thì vừa đủ.”

Nam tử áo đen dẫn đầu mỉm cười âm áp.

Hai nữ tử bên cạnh đều không khỏi ngạc nhiên.

Trong mắt vị Lâm công tử này, Huyền Cấp Võ Học cũng chỉ có thể được dùng từ [Kém Một Chút] để miêu tả.

Vị Lâm công tử này quả thật ngày càng bí ẩn.

“Lâm công tử, vậy ngươi chú ý đồ vật nào?”

Một nữ tử cao ráo khác hỏi.

“Ta? Thế gian này lại có thứ gì có tư cách khiến ta chú ý chứ?”

Nam tử đó mỉm cười, nhẹ nhàng nhún vai, hai tay bắt chéo, gồi sau đầu, mỉm cười nói, “Để xem trước đã, dù sao lần này cũng chỉ là dẫn các ngươi ra ngoài mở mang tầm mắt, thứ gì các ngươi có thể dùng được, ta sẽ tự ra tay mua lại, còn nữa, linh hồn chi thuật của các ngươi mới học được không lâu, đừng dùng truyền âm nhập mật cho ta nữa, khu vực này có một linh hồn thể tàn khuyết, truyền âm của các ngươi đều bị hấp nghe thấy.”

“Cái gì? Một linh hồn thể tàn khuyết?”

“Ở đâu?”

Những nữ tử bên cạnh đều giật mình, lộ ra vẻ đề phòng, nhìn xung quanh.

“Đừng nhìn nữa, các người không thể thấy linh hồn thể đó.”

Nam tử đó mỉm cười, đột nhiên quay lại, đôi mắt đen huyền bí của hắn lại trực tiếp nhìn về phía bên kia của Giang Thạch.

Có vẻ như hắn đã nhìn thấu giới chỉ trên tay Giang Thạch.

Giang Thạch ngồi yên, vẻ mặt bình thản, như thể không biết chuyện gì xảy ra.

Nam tử mỉm cười, lộ ra vẻ thích thú, lập tức quay lại, tiếp tục nhìn về phía trên đài.

Ba nữ tử xung quanh đều tò mò, ngay sau đó nhìn về phía Giang Thạch, nhưng nhanh chóng thu tầm mắt lại, tiếp tục bàn tán nhỏ.

Tuy nhiên, tất cả những gì họ truyền âm đều đã bị Giang Thạch nghe thấy rõ ràng.

Hơn nữa, ngay khi nam tử và những nữ tử đó rời tầm mắt, ánh mắt Giang Thạch lạnh lùng, từ từ quay đầu lại, một đôi mắt càng thêm sâu thẳm và quý dị rơi vào trên người nam tử và những nữ tử đó.

Thú vị.

Không lẽ hắn gặp phải nhân vật chính thứ hai rồi!

Tuổi tác không lớn, tinh thông linh hồn chi lực, lại còn dẫn theo nhiều mỹ nhân tuyệt sắc...

Quan trọng hơn, dường như người này hiểu rõ mọi loại bảo vật.

Nói như thể trên đời này không có gì hắn không biết vậy.

Điều này khiến hắn không khỏi nghi ngờ, liệu người này có phải là một lão quái vật đoạt xác trọng sinh?

“Lão quái vật đoạt xác trọng sinh, bắt đầu tu luyện lại từ con số 0?”

Giang Thạch suy nghĩ.

Thế giới rộng lớn này thật sự ngày càng thú vị hơn rồi.

Nếu đúng như vậy, hẳn đã liên tiếp gặp phải hai tên nhân vật chính rồi.

“Các vị, món đồ thứ ba sẽ được đấu giá tiếp theo là một bình Thánh Linh Đan cực kỳ hiếm có, Thánh Linh Đan này có tác dụng thanh lọc kinh lực, loại bỏ tạp chất, các vị đều là người tu luyện, kinh lực quan trọng như thế nào ta cũng không cần phải nói rồi, bình Thánh Linh Đan này có tổng cộng ba viên, cùng đấu giá một lần, bây giờ mọi người có thể bắt đầu đấu giá.”

Chương 393: Lại Là Mô Bản Nhân Vật Chính? 3

Nữ tử cao gầy trong treo nói.

Mọi người lại xôn xao lên.

Các cao thủ lần lượt bắt đầu ra giá, tranh giành.

Bầu không khí lại trở nên náo nhiệt đến cực điểm.

“Công tử, ba viên Thánh Linh Đan do người luyện chế đã được mang ra đấu giá?”

Một nữ tử truyền âm.

“Biết rồi, tiếp tục xem đi.”

Nam tử áo đen mỉm cười, một mặt nhàn nhã.

Ba nữ tử bên cạnh lập tức càng thêm ngưỡng mộ đối với nam tử áo đen.

Lâm công tử không chỉ có thực lực cao thâm khó lường, kiến thức trong đầu cũng vô cùng rộng rãi, quan trọng hơn, ngay cả pháp môn luyện đan cũng điều luyện thành thực.

Người này thật sự là toàn tài!

Giữa thiên địa này dường như không có gì là hắn không biết.

Theo bên cạnh hắn, không khỏi khiến các nữ tử có một cảm giác an toàn lạ thường.

Buổi đấu giá tiếp tục.

Ba viên thanh Linh Đan nhanh chóng được bán với giá cao ngất ngưỡng.

Tiếp theo lại xuất hiện đủ loại vật phẩm quý hiếm.

Chẳng mấy chốc, cuối cùng cũng đến lượt linh thảo thuộc loại tinh thần mà Giang Thạch cần.

“Các vị, linh thảo có tác dụng gia trì to lớn cho linh hồn, một gốc [Cửu Long Hóa Tâm Thảo] bây giờ chính thức được đấu giá, [Cửu Long Hóa Tâm Thảo] có tác dụng bổ dưỡng linh hồn, chữa trị linh hồn thương tổn, tăng cường lực lượng linh hồn, ngay cả những người không tu luyện bất kỳ bí pháp linh hồn nào, ăn thứ này cũng có thể khiến lực lượng linh hồn của họ tăng lên một cấp độ, cực kỳ đáng sợ, xét về giá trị, thứ này còn vượt xa Thánh Linh Đan, bây giờ các vị có thể bắt đầu đấu giá.”

Nữ tử cao gầy tiếp tục cười nói.

Đám người kinh ngạc không thôi, bắt đầu bàn tán xôn xao.

Ngay sau đó, một số cường giả không chút do dự, lập tức bắt đầu ra giá toàn lực.

Ngay cả Huyền Đạo Tử cũng trở nên kích động.

Giang Thạch có thể cảm nhận rõ ràng, đối phương trong giới chỉ trở nên khó chịu, thở gấp, lực lượng linh hồn không ngừng dâng lên, có vẻ như đối phương cũng rất động lòng đối với thứ này.

“Cửu Long Hóa Tâm Thảo.”

Giang Thạch tự lẩm bẩm trong lòng, ánh mắt nhìn về phía trước.

Chỉ thấy thứ này màu đen tuyền, hình dáng vô cùng quỷ dị.

Giống như chín đầu Tiểu Hắc Long kết hợp lại với nhau, sống động, thần thái hiên ngang.

“Giang Thạch, có thể giúp ta... giúp ta lấy được thứ này không?”

Huyền Đạo Tử môi lưỡi khô quắt, không nhìn được mở miệng.

“Yên tâm, ta đã đến đây thì đương nhiên sẽ giúp ngươi lấy được, trước tiên hãy xem một chút đã.”

Giang Thạch bình tĩnh đáp lại.

Huyền Đạo Tử lập tức bình tĩnh lại, không tiếp tục kích động.

Toàn bộ căn phòng trở nên hỗn loạn.

Hầu như tất cả mọi người đều đang toàn lực ra giá.

Chỉ còn lại Giang Thạch và nam tử bí ẩn mặc áo đen không ra giá.

Nam tử bí ẩn nhếch mép cười, luôn mang theo một nụ cười bí ẩn, dường như mọi thứ đều nằm trong tầm kiểm soát của hắn.

“Lâm công tử, chẳng lẽ ngươi không quan tâm đến thứ này sao?”

Một nữ tử tò mò truyền âm.

“Không thể nói là quá quan tâm, chỉ có thể nói là hơi có chút hứng thú.”

Nam tử bí ẩn mỉm cười truyền âm.

“Vậy ngươi tại sao không đi đấu giá?”

Nữ tử tiếp tục hỏi.

“Có chút hứng thú thì phải trả giá sao?”

Nam tử bí ẩn quay lại, nở nụ cười nhìn nữ tử kia, bàn tay nhẹ nhàng nhắc cằm trắng nõn của đối phương, truyền âm qua linh hồn, “Cũng giống như ta cũng có chút hứng thú với ngươi, vậy ta phải cưới ngươi sao?”

Mặt nữ tử kia lập tức đỏ bừng, một tia ngượng ngùng lập tức tràn lên má.

Nam tử bí ẩn nhẹ nhàng mỉm cười, buông cằm đối phương, nói, “Thôi, không trêu chọc ngươi nữa, nói thật, vật này quả thật có chút trọng yếu, đặc biệt đối với các ngươi, thứ này là bảo vật hiếm có, nhưng ta lại không mang theo nhiều tiền, nên, một lát nữa ta chỉ có thể động thủ cướp lấy.”

“Cướp lấy?”

Mọi người đều tròn mắt.

Lâm công tử lại định làm thế này?

“Ừm.”

Nam tử bí ẩn nhẹ nhàng gật đầu, bình tĩnh truyền âm, “Đôi khi, người ta không nhất thiết phải quá cứng nhắc.”

Mọi người lập tức nhìn nhau.

Trong hội trường, bầu không khí sôi động, tất cả mọi người đều đang tăng giá dữ dội.

Cuối cùng!

Cây 【Cửu Long Hóa Tâm Thảo】 này rơi vào tay một nam tử mập mạp, mặc áo lụa, đeo mặt nạ trắng, kẻ kích động run rẩy hai tay, cơ thể cũng run rẩy.

“Yên tâm Huyền Đạo Tử, ta nói sẽ giúp ngươi lấy được, tự nhiên sẽ giúp ngươi lấy được, trước cứ đợi xem.”

Giang Thạch tiếp tục truyền âm.

Huyền Đạo Tử phức tạp gật đầu, không nói thêm gì.

Sau khi 【Cửu Long Hóa Tâm Thảo】 được bán đấu giá thành công, tiếp theo lại liên tiếp xuất hiện vài món bảo vật trọng yếu, đặc biệt là Thánh linh đan.

Chỉ riêng Thánh linh đan đã xuất hiện ba viên, được ba cường giả khác nhau mua lại, những người không mua được đều không khỏi đập tay, than thở liên tục.

Cứ như vậy, thời gian trôi qua.

Lần lượt những bảo vật trân quý cũng xuất hiện liên tục.

Giang Thạch từ đầu đến cuối đều tỏ ra rất bình tĩnh, hoàn toàn giống như một người xem, không mua bất cứ thứ gì.

Không phải gì khác, tất cả mọi thứ ở nơi này đều vô cùng đắt đỏ.

Trên người hắn căn bản không mang theo nhiều tiền.

Dù có tâm muốn mua, cũng hoàn toàn không mua được.

Cũng không biết đã qua bao lâu.

Đến nửa đêm, cả khu Bán Dạ Quỷ Lâu đang sôi sục mới cuối cùng cũng hạ màn.

Những người không mua được thứ gì đều nhẹ nhàng thờ dài, lắc đầu không thôi, từng người đứng dậy rời đi.

Còn những người đã mua được đồ thì một mặt vui vẻ, bắt đầu ồ ạt hướng về phía hậu trường, chuẩn bị giao dịch.

Chương 394: Lại Là Mô Bản Nhân Vật Chính? 4

Mây đen che khuất mặt trăng.

Ánh sáng mờ nhạt.

Toàn bộ thành trì đều trở nên tối đen.

Những cường giả vừa mới nhận được đồ vật đều vô cùng cẩn thận, gần như vừa mới ra khỏi Bán Dạ Quỷ Lâu, lập tức lao đi tứ phía một tốc độ kinh khủng.

Nhưng cho dù bọn hắn có cẩn thận đến đâu, khi lao ra, xung quanh cũng đã sớm vây kín cường giả.

Lập tức, một loạt bóng mờ nhanh chóng lao về phía họ.

Giết người cướp của!

Điều này gần như đã trở thành quy luật thường thấy sau mỗi lần đấu giá ở Bán Dạ Quỷ Lâu.

“Có nhiều người quá.”

Trên một mái nhà.

Một nữ tử mặc áo đen, đội nón ni, mở miệng kinh ngạc.

“Lâm công tử, nhiều người như vậy, ngươi có thật sự nắm chắc không?”

Một nữ tử khác lên tiếng hỏi.

“Yên tâm, những thứ mà ta để mắt đến, chưa bao giờ thoát được.”

Nam tử bí ẩn mặc áo đen mỉm cười âm áp, lộ ra hai hàng răng trắng, ngẩng đầu nhìn về phía xa, nói, “Có vẻ như đám người đã đến gần hết rồi, đi thôi, cũng đến lúc chúng ta xuất hiện rồi.”

Hắn lập tức dẫn theo những nữ tử bên cạnh, đuổi theo nam tử trước đó đã mua được Cửu Long Hóa Tâm Thảo.

Ngay khi họ vừa đuổi theo.

Một hướng khác.

Trong bóng tối âm u.

Thân thể của Giang Thạch từ từ hiện ra, ánh mắt thâm thúy, suy nghĩ trong lòng, nhìn nam tử bí ẩn ở xa xa.

“Liệu có phải thật sự là lão quái vật đoạt xác trùng sinh không?”

Nếu đúng như vậy, đối phó người này sẽ hơi phiền phức.

Bởi vì, lão quái vật kiến thức uyên bác.

Xét về thủ đoạn, chắc chắn không ít.

Hắn bước đi, thân thể như một khối bóng tối, thoát ần thoát hiện, không có chút khí tức nào.

Thiên phú: Ngụy trang!

Thiên phú ngụy trang này, cho dù là ngụy trang thành người, hay là ngụy trang thành bóng tối, đều là nhất tuyệt, căn bản không cần lo lắng sẽ bị người ta phát hiện.

Trong thành âm u tối mịt.

Bóng người loáng thoáng, mạch nước ngầm cuộn cuộn.

Từng bóng cường giả đang nhanh chóng lao về phía trước.

Vừa mới mua được 【Cửu Long Hóa Tâm Thảo】 , Trương Phú Quý mặt đầy kinh hãi, rõ ràng cũng đã sớm có chuẩn bị,

sau khi lao ra khỏi phòng đấu giá, hắn ngay lập tức tập hợp những cường giả bên người, hướng về nơi xa trốn chạy.

Kết quả chưa chạy ra được bao lâu, vẫn nhanh chóng bị người ta chặn lại.

Một người mặc áo đen tốc độ nhanh như chớp, đột nhiên từ trên trời giáng xuống, một tay vồ thẳng vào trán Trương Phú Quý, ý định trực tiếp bóp chết hắn ngay lập tức.

Giết người, đoạt bảo!

Nhưng người mặc áo đen vừa mới lao xuống, những cường giả xung quanh Trương Phú Quý liền hét lớn một tiếng, lập tức lao đến người mặc áo đen đó.

Rầm! Rầm! Rầm!

Nơi này lập tức trở nên hỗn loạn.

Tuy nhiên, điều này vẫn chưa kết thúc.

Sau khi người mặc áo đen bị chặn lại, từ bốn phía nhanh chóng lại lao ra từng người mặc áo đen, một người hung ác hơn một người, ánh mắt lạnh lùng, tốc độ nhanh như chớp, thẳng hướng Trương Phú Quý mà đi.

“Mau tới đây!”

Trương Phú Quý ôm chặt hộp gỗ trong tay, hét lớn một tiếng.

Những cường giả bên người hắn lập tức phân ra, nhanh chóng chặn lại những người mặc áo đen xung quanh.

Nhưng ngay cả như vậy, vẫn có người đột phá phòng tuyến, lao tới chỗ Trương Phú Quý.

Cũng may thực lực của Trương Phú Quý cũng không yếu, hét lớn một tiếng, thân hình béo ú to lớn mang theo một cỗ khí tức mạnh mẽ, trực tiếp công về hướng người áo đen.

Rầm rầm rầm!

Bốn phía, hỗn loạn một mảnh, tiếng nổ lớn không ngừng vang lên.

Khắp nơi đều là cuồng phong và đá vụn đang gào thét.

Trên một tòa nhà bên cạnh.

Mấy bóng người mặc áo đen tốc độ nhanh như chớp, một nam ba nữ, liên tục nhảy vọt, nhanh chóng rơi xuống khu vực gần đó.

Lâm công tử khẽ cười, nói: “Thật là thú vị, xem ra kẻ hứng thú với 【Cửu Long Hóa Tâm Thảo】 cũng không ít.”

“Chúng ta có động thủ không?”

Mắt ba nữ tử bên cạnh sáng lên, trở nên háo hức.

Thời gian này theo Lâm công tử đi khắp nơi tìm bảo vật, thực lực của họ đột phá mạnh mẽ, ai cũng mạnh hơn trước không biết bao nhiêu, mỗi người đều tương đương với cảnh giới Thánh Linh ngũ, lục trọng thiên.

Những cao thủ bình thường bọn họ không để vào trong mắt.

“Tất nhiên, Linh Lung, Thanh Mộng, Nguyệt Nhi, các người không phải luôn muốn kiểm nghiệm thực lực của bản thân sao? Ta thấy bây giờ chính là một cơ hội rất tốt, đi đi, ta sẽ cho các người đánh trước.”

Lâm công tử khẽ mỉm cười, vẫn là một mặt chắc thắng trong tay.

Mắt ba nữ tử lóe lên, không chút do dự, chân đạp một cái, thân thể trực tiếp từ trên mái nhà lao xuống, nhanh như tia chớp, thẳng hướng Trương Phú Quý mà đi.

Trương Phú Quý ứng phó với những người khác đã là hết sức, lúc này lại nhìn thấy ba cao thủ mạnh hơn nữa lao tới, đầu óc lập tức choáng váng, trong lòng kinh hãi tuyệt vọng.

Bốp!

Thiếu nữ tên Linh Lung cười yếu ớt một tiếng, một chưởng vỗ vào lồng ngực Trương Phú Quý, đem hắn đánh bay ra ngoài, bàn tay thuận thế một trào, trực tiếp lấy đi hộp gỗ trong người hắn.

Hai nữ nhân bên cạnh quát to một tiếng, lập tức ngăn cản những người khác.

Nhưng mà ngay khoảnh khắc Linh Lung bắt lấy hộp gỗ, định trực tiếp phóng lên trời, bỗng nhiên một bàn tay to không hề có dấu hiệu nào thò ra, giống như là mọc ra từ trong hư không vậy.

Phốc!

Ngay tại chỗ cầm lấy cổ chân Linh Lung.

Năm ngón tay cứng cỏi hữu lực, giống như thần thiết.

Linh Lung biến sắc, trong nháy mắt phát hiện không đúng.

Chương 395: Loạn Thất Bát Tao! 1

Bên trong tràng bồng xuất hiện cảnh tượng không chỉ khiến trong lòng Linh Lung kinh hãi, ngay cả tên nam tử thần bí đang quan sát trên mái nhà cũng không khỏi giật mình, dường như không thấy đôi phương xuất hiện như thế nào.

Nhưng rất nhanh hắn khẽ nhếch mép, lộ vẻ hứng thú.

Có chút ý tứ, xem ra tình huống tối nay còn đặc sắc hơn so với trong tưởng tượng ta .

Hắn mỉm cười, đột nhiên truyền âm, xông thẳng vào tâm trí Linh Lung: “Linh Lung, Đoạt Mệnh Phân Thần Cước!”

Linh Lung đang ở giữa không trung thay đổi sắc mặt, lập tức phản ứng, chân vốn bị Giang Thạch tóm lấy, bỗng nhiên xoay người, đôi chân như vũ bão.

Trong nháy mắt tung ra vô số ảo ảnh, dày đặc, cuộn cuộn xông tới thân thể Giang Thạch.

Mỗi ảo ảnh đều ẩn chứa lực lượng khủng khiếp, tiếng xèo xèo vang lên, cực khó nắm bắt, không những kết hợp thực ảo mà còn tạo ra ảo giác trùng điệp.

Trong nháy mắt trên trời dưới đất, khắp nơi đều là bóng chân quỷ dị này.

Tuy nhiên, Giang Thạch vẻ mặt lạnh lùng, không hề lay chuyển, đôi mắt dường như có thể nhìn thấu bản nguyên, hoàn toàn không để ý tới ảo chiêu, vẫn tóm chặt mắt cá chân Linh Lung, hung hăng quật xuống đất.

Nhanh đến cực điểm!

Lực lượng cực đại!

Rầm! Một tiếng động mạnh dữ dội vang lên, toàn bộ mặt đất rung chuyển dữ dội.

Xuất hiện một hố sâu khổng lồ.

Khắp nơi là những vết nứt lớn như rễ cây chằng chịt.

Linh Lung bị Giang Thạch tóm cổ chân liền phun ra một ngụm máu, kêu la thảm thiết, toàn thân sụp xuống đất, tê liệt. Hộp gỗ trên tay nàng cũng bay cao lên.

“Linh Lung!”

“Hồn trưởng!”

Hai nữ tử còn lại lập tức quay đầu lại, gầm lên giận dữ, ánh mắt như muốn phun lửa.

Hai người bỏ mặc đối thủ, một người lao thẳng tới Giang Thạch.

Người kia nhảy lên, đưa tay chính là một trảo đột nhiên tạo ra một hấp lực cường đại, bao trùm lấy cái hộp gỗ, lập tức hút hộp gỗ vào lòng bàn tay.

Nàng cầm hộp gỗ quay người bước đi, muốn thu hút sự chú ý của Giang Thạch, cứu Linh Lung.

Giang Thạch nhíu mày, nhìn thiếu nữ cầm hộp gỗ, chân vừa đạp một cái, như dịch chuyển tức thì, toàn thân lập tức xuất hiện trước mặt nàng.

Thiếu nữ cầm hộp tên Thanh Mộng gầm lên, đột nhiên quay người, sau lưng phát ra tia sáng mạnh mẽ, hiện ra hư ảnh một con phượng hoàng khổng lồ.

Đột nhiên, từ phượng hoàng phóng ra vô số tia sáng dày đặc, cuộn cuộn xông tới chỗ Giang Thạch.

Giang Thạch mặt gì biểu cảm, hoàn toàn không để ý tia sáng, thân ảnh gần như trong nháy mắt xuất hiện trước mặt Thanh Mộng, không hề báo trước tát ra một cái.

“Thanh Mộng mau tránh!”

Nam tử thân bí thay đổi sắc mặt, gầm lên.

Bốp!

Tiếng tát vang lên, không gian cũng lờm xuống.

Một loạt máu tươi phun ra trong không khí.

Thân thể của Thanh Mộng xoay tròn bảy tám vòng, trực tiếp đập mạnh vào nơi xa, tóc xõa tung, mũi sưng tím, đầu sưng to lên một vòng.

Nàng hoàn toàn bị đánh choáng váng, đầu óc ong ong, sợ hãi vô biên.

Chưa bao giờ có ai đánh nàng như vậy!

Cũng chưa bao giờ có lúc nào nàng cảm thấy nguy hiểm đến vậy.

Cứ như thể trong mắt đối phương, nàng chỉ là một con kiến.

Một chút cũng không thương tiếc.

Sau khi nàng bị Giang Thạch tát bay đi, chiếc hộp gỗ vốn đang được nàng nắm trong tay cũng một lần nữa bay lên trời, hướng về nơi xa.

Giang Thạch không thèm nhìn nàng một cái, bước chân tiến lên, gần như trong nháy mắt xuất hiện bên cạnh chiếc hộp đó, một tay nắm lấy nó, mở nắp ra xem.

Một gốc linh thảo thân bí hình dạng quỷ dị nằm ở bên trong.

Cửu Long Hóa Tâm Thảo!

Hắn lại đóng nắp hộp lại, quay người bước đi.

“Ác tặc chạy đâu!”

Đến lúc này, nữ tử thứ hai tên Nguyệt Nhi cuối cùng lao đến gần, hét lên một tiếng, tay cầm một thanh trường kiếm bạc thần bí, bề mặt phủ đầy ánh sáng bạc rực rỡ, ánh sáng lộng lẫy, trực tiếp đâm xuyên qua cơ thể của Giang Thạch.

Giang Thạch không thèm nhìn, tùy tiện một tay nắm lấy, năm ngón tay mạnh mẽ có lực, như móng vuốt ác thú.

Rắc rắc!

Bốp!

Toàn bộ thanh kiếm bạc ngay lập tức bị Giang Thạch bóp nát thành vô số mảnh vụn, bay lả tả khắp trời.

Nguyệt Nhi mặt biến sắc, vội vàng lùi về phía sau.

Nhưng Giang Thạch giơ ngón tay lên, một cỗ cự lực mạnh mẽ đã nhanh chóng bắn ra ngoài, bốp một tiếng, xuyên qua vai Nguyệt Nhi, trực tiếp xuyên qua lưng nàng.

Nguyệt Nhi thét lên một tiếng, cả người trực tiếp bay ra ngoài, đập vào nơi xa, trên người máu me đầm đìa.

Giang Thạch mặt không đổi sắc, như thể chỉ làm một chút việc con con, bước chân tiếp tục tiến về nơi xa, đi đi lại lại như gió, không ai ngăn cản được.

Tuy nhiên, ngay khi hắn vừa rời khỏi chiến trường, lông mày lại nhíu lại, dừng lại.

Trước mặt hắn, không biết khi nào đã xuất hiện một bóng người, mặc áo đen, mặt trắng, cả người toát ra khí tức thần bí, khuôn mặt âm trầm đến cực điểm

Bam tử thần bí!

“Đánh nữ nhân của ta, còn muốn rời đi, có phần cũng quá đơn giản rồi a?”

Hắn âm trầm mở miệng.

“Người muốn làm gì?”

Giang Thạch bình tĩnh đáp lời.

“Muốn làm gì?”

Nam tử thần bí phát ra tiếng hừ lạnh, nói, “Trong tình huống này, còn cần hỏi nhiều nữa sao?”

Tay hắn từ thắt lưng từ từ rút ra một thanh nhuyễn kiếm màu đen, ánh sáng đen lấp lánh, bề mặt phủ đầy vô số hoa văn thần bí, hắn nhẹ nhàng lắc.

Tức khắc cả thanh nhuyễn kiếm đột nhiên căng thẳng đến mức thẳng tắp, phát ra tiếng kim loại chói tai.

“Ngay cả ta còn không nỡ đánh nữ nhân của ta, huống hồ là người? Người cũng dám động đến các nàng?”

Nam tử thần bí giọng lạnh lùng, tiến lên, thanh nhuyễn kiếm đen trên tay phát ra âm thanh ken két, vo veo, như một cơn rعد âm u, phát ra khí tức lạnh lẽo.

“Nữ nhân là để chiều chuộng, để yêu thương, người tôn trọng bọn họ ba lần, ta sẽ cắt đứt ba chi của người trước!”

Hắn vô cảm nhìn chằm chằm Giang Thạch, cơ thể lao tới.

Keng!

Thanh kiếm trong tay bất chợt bắn ra, chớp mắt, ảo ảnh chồng chất, ánh đen lóe lên.

Xung quanh kiếm xuất hiện vô số sợi lực lượng kỳ dị, như vô số sợi tơ mỏng manh, bao trùm lấy Giang Thạch.

Giang Thạch nhíu mày, sắc mặt u ám, không chút nương tay, lao thẳng tới, vỗ xuống một cái.

Xì xì xì!

Vô số sợi tơ vô hình nhanh chóng bị hấn nghiền nát.

Toàn bộ lòng bàn tay to phát ra nhiệt độ nóng rực như nham thạch, va chạm mạnh với thanh kiếm của đối phương.

Rầm!

Bốn phía tức thì phát nổ dữ dội, năng lượng vô tận cuộn cuộn tung ra.

Giang Thạch nhắm mắt, thân ảnh xuất hiện ở hướng khác, giờ tay nhìn lòng bàn tay.

Chỉ thấy một vết xước đỏ hiện lên, rỉ máu.

Hóa ra bị xước nhẹ rồi.

“Ngay cả phòng ngự của ta cũng có thể phá vỡ, ngươi tên gì?”

Giang Thạch lạnh lùng nhìn đối phương.

“Hừ, hỏi Diêm Vương đi.”

Chương 396: Loạn Thất Bát Tao! 2

Nam tử thần bí cười lạnh, khuôn mặt trắng nõn lộ vẻ chế nhạo và khinh thường, thân ảnh lại lao tới với tốc độ cực nhanh, thanh kiếm vung lên, lập tức tạo ra vô số ảo ảnh.

Dày đặc, hô hô vang dội.

Khắp nơi là ánh kiếm quỷ dị.

Phong Vũ Phiêu Bạt!

Sắc mặt Giang Thạch hoàn toàn lạnh lẽo xuống, nói: “Loạn thất bát tao, không chịu nói tên thì chết đi!!”.

Rắc!

Thân thể hắn đột nhiên phình to, cơ bắp nổi lên, mỗi lúc một phồng lên, chớp mắt hóa thành cự nhân cao hơn 4 thước, thân hình giống như thép tấn, khí thế kinh khủng.

Tất cả lỗ chân lông đều phát ra nhiệt lượng.

Bóng người lướt qua, Giang Thạch gần như trong chớp mắt lao tới trước mặt nam tử, đột ngột vung tay tóm lấy đối phương, khoảng cách 7-8 thước trước mắt hắn quả thật như là không có.

Lòng bàn tay tóm ra, không gian lập tức sụp đổ, xoắn lại, lực lượng kinh khủng tỏa ra.

“Tự tìm đường chết!”

Nam tử thần bí sắc mặt lạnh lẽo, thanh kiếm trong tay chợt trở nên sắc bén hơn, vô số kiếm ảnh và kiếm quang hiện ra,

dày đặc, bắn nhanh về phía Giang Thạch.

Mỗi kiếm ảnh và kiếm quang đều chứa lực lượng kinh khủng của Pháp Tắc Lực Lượng.

Những Pháp Tắc Lực Lượng thần bí đan xen kết hợp với nhau, lực lượng kinh khủng.

Tuy nhiên, tất cả pháp tắc lực lượng đều vô hiệu trước một cái túm này của Giang Thạch, bị một cái tát nghiền nát, ép xuống. Bàn tay hắn đột nhiên hóa trở thành chuông, đột ngột tát mạnh.

Rầm!

Một tiếng nổ kinh thiên, thanh nhuyễn kiếm trên tay nam tử suýt bị tát bay lên trời.

Hắn thay đổi sắc mặt, không ngờ lực lượng Giang Thạch đột nhiên trở nên kinh khủng như vậy, vội vàng lùi nhanh về phía sau.

Nhưng Giang Thạch như đã na di mà tới, xuất hiện ngay sau lưng hắn, khuôn mặt lạnh lẽo, lại tát mạnh vào người đối phương.

“Thần Uy Chi Giáp!”

Nam tử thần bí gầm lên.

Xì xì xì xì!

Từ trên người hắn đột nhiên phóng ra vô số tia sáng, dày đặc, nhanh chóng kết hợp, hình thành từng cái gai nhọn giống như gai nhím.

Những cái gai này đều lấp lánh ánh sáng lạnh lẽo, đồng loạt đâm mạnh vào lòng bàn tay Giang Thạch.

Rầm!

Lại một tiếng nổ đại hùng, ngay tại chỗ phát ra sóng năng lượng khủng khiếp.

Thân thể nam tử thần bí tắt bay về phía trước, bay ra xa rồi lộn một vòng, đứng vững, sắc mặt u ám, quay lại nhìn Giang Thạch.

Giang Thạch nhú mày, nhìn lòng bàn tay.

Chỉ thấy lòng bàn tay đầm máu, bị gai của Thần Uy Chi Giáp đâm ra vô số lỗ nhỏ, truyền đến cảm giác tê dại.

Chiến giáp của đôi phương không những cứng cáp mà còn ẩn chứa kịch độc!

Một tia sáng trắng lóe lên, mọi vết thương trên lòng bàn tay Giang Thạch biến mất.

Hắn lạnh lùng, thân hình không lờ và cường tráng tiếp tục bước tới, mang theo khí thể kinh khủng và nhiệt lượng dữ dội, lạnh lùng nói: “Thôi, không có thời gian chơi với ngươi nữa, trực tiếp xé ngươi là tốt.”

Toàn thân hắn toát ra sức ép khổng lồ, giống như một ngọn núi di động.

Ba nữ tử bên kia đều rỉ máu ở khoe miệng, kinh hãi.

“Công tử cẩn thận!”

Linh Lung, Nguyệt Nhi, Thanh Mộng ba nữ hét lên.

Đôi mắt nam tử thần bí cũng lập tức u ám lại, nhìn chăm chăm Giang Thạch, khoe miệng nhếch lên, nói: “Thú vị, đã nhiều năm rồi không ai dám nói chuyện với ta như vậy, thật bất ngờ.”

Trong mắt hắn lóe lên ánh sáng lạnh lẽo, nói: “Ngươi nói đúng, nên kết thúc rồi, nhưng kết thúc chính là ngươi!”

Hắn đưa tay lên, trong lòng bàn tay đột nhiên xuất hiện một hộp sọ đen, hai hốc mắt trống rỗng, xương sọ đầy những vết nứt, lấp lánh ánh đen quỷ dị trong đêm tối.

Vừa xuất hiện, hộp sọ đen đã tỏa hàn khí kinh khủng ra xung quanh.

Huyền Đạo Tử trong giới chỉ lập tức phản ứng lại, kinh hãi nói: “Huyền Minh Thi Độc? Giang Thạch cẩn thận, đây là Huyền Minh Thi Độc!”

Giang Thạch không hề rung động, sắc mặt lạnh lùng, thân hình khổng lồ kinh khủng tiếp tục di chuyển về phía đối phương.

Nam tử thần bí cười khẩy, nhìn chằm chằm Giang Thạch, bỗng gầm lên dữ dội: “Chết đi!”

Rầm!

Hắn hung hăng đập mạnh hộp sọ đen trên tay xuống, biến thành ánh đen khủng khiếp, tràn ngập khu vực của Giang Thạch.

Trong nháy mắt, vô vàn khí độc đen bao phủ nơi này.

Toàn bộ khu vực bị ăn mòn nhanh chóng.

Hai bên tường nhà sụp đổ, biến thành bụi.

Ba nữ tử đều thay đổi sắc mặt, vội vàng né tránh.

Mọi người xung quanh cũng kinh hãi, chưa kịp tránh đã kêu thảm thiết, cơ thể như tan chảy, nhanh chóng tê liệt, biến thành máu bùn.

Nam tử thần bí cười lạnh, chiến giáp trên người phát ra ánh sáng, bao bọc hắn, tránh bị khí độc ăn mòn.

Tất cả Huyền Minh Thi Độc bị chiến giáp của hắn chặn lại ở bên ngoài, biến mất.

“Có thể lãng phí một phần Huyền Minh Thi Độc của ta, dù chết cũng đáng kiêu ngạo rồi.”

Nam tử thần bí cười lạnh nói: “Tiếc là làm người chết quá nhanh, dám động đến nữ nhân của ta, thật sự không biết sống chết!”

Nhưng rất nhanh!

Nụ cười lạnh trên mặt hắn đột nhiên cứng lại, bắn ra thần quang, cực kỳ bất ngờ.

Trong khói độc dày đặc.

Thân hình khổng lồ cường tráng của Giang Thạch từ từ bước ra, sắc mặt lạnh lẽo, thân thể to lớn như một tôn thần ma, đôi mắt phát ra ánh lạnh lẽo.

Vạn Độc Bất Xâm!

“Người!”

Nam tử thần bí kinh ngạc nói: “không thể nào!”

“Ta nói rồi, hôm nay phải kết thúc!”

Giang Thạch lạnh lùng nói.

Rầm!

Thân thể xuất hiện trước mặt nam tử, một bàn tay khổng lồ không hề báo trước hung hăng vung tới.

Cửu Long Phách Ma Thê!

Tứ Tuyệt Thiên Sát Công!

Đại Diệt Băng Thiên Thủ!

Phanh!

Ngay cả nam tử thần bí cũng bắt đầu phun máu, mắt trợn trừng trừng, tức giận không thôi, đôi mắt lập tức đỏ ngầu, cả

người bị tát bay dựng lên, miệng nhả tơ máu, lơ lửng trên không trung.

Hắn gần như muốn phát điên lên!

Hôm nay thế mà bị người một chương tát bay?

Nhưng rất nhanh!

Rầm rầm rầm!

Những đòn công kích dồn dập của Giang Thạch lập tức đổ xuống cơ thể nam tử, dày đặc như mưa bão, chấn động thiên địa, tiếng nổ vang dội, vô số công kích cuồng bạo liên tục đổ xuống người hắn, mỗi đòn đều kinh khủng tuyệt luân.

Dù nam tử có Thần Uy Chi Giáp bảo vệ, cũng bị đánh cho máu me đầy người, liên tục gằm thét, giống như đang ở trong sóng dữ vô biên, hoàn toàn không thể phản kháng.

Đột nhiên Giang Thạch quát to một tiếng.

“Bôn Lôi!”

Rầm!

Tia chớp vô tận hiện ra, trong nháy mắt mãnh liệt mà xuống, như là một mảnh lôi hải hung hăng xuyên qua thân thể nam tử thần bí.

“Công tử!”

Tam nữ trừng mắt, đồng loạt quát lên.

Sau đó nhanh chóng nhào về phía Giang Thạch.

Chương 397: Diệt! 1

Bùm! Bùm! Bùm!

Giữa bầu trời đầy sấm chớp, Giang Thạch ra tay cực nhanh, lạnh lùng vô tình, đánh bay ba nữ tử vừa lao tới, tam nữ phun máu, bản thân bị thương nặng, ngã xuống đất cách xa.

Một trong số ba người thậm chí bị hấn giết chết ngay lập tức.

Lực lượng kinh khủng xuyên thấu, khiến một nữ tử ngay lập tức bị xé thành từng mảnh giữa không trung.

“Thanh Mộng!”

Hai nữ tử còn lại kinh hãi vô cùng, hét lên.

Trong ánh chớp rực rỡ, nam tử thần bí cũng kêu lên đau đớn, khi cảm nhận được một trong những nữ nhân của hắn đã bị Giang Thạch giết chết, hắn càng thêm tức giận, ánh mắt đỏ ngầu, vô tận lửa giận trào lên trong đầu.

“Lật Giang Phúc Hải Ân!”

Hắn hét lên một tiếng, hai tay nhanh chóng kết ấn, hai lòng bàn tay ánh sáng rực rỡ, lần lượt xuất hiện hai cái thần văn cực kỳ quý dị, năng lượng đáng sợ mạnh mẽ trực tiếp từ đây lan tỏa ra xung quanh, lôi đình đáng sợ bao phủ xung quanh đều bị năng lượng kinh khủng này trực tiếp đẩy lùi ra ngoài.

Dường như dưới ấn pháp này, không còn bất kỳ dao động năng lượng nào có thể tiếp cận cơ thể hắn nữa.

Ngay cả Giang Thạch cũng cau mày.

Nhưng ngay sau đó hần hừ lạnh một tiếng, hai con người đột nhiên ló ra ánh sáng đen, cơ thể đột nhiên xông lên, một lớp ánh sáng đen cực kỳ đáng sợ trong nháy mắt từ cơ thể hần lan tỏa ra xung quanh.

Giống như một lĩnh vực, trong nháy mắt lan rộng ra bốn phía.

Thiên phú: Tỏa Long!

Cưỡng chế áp chế Kinh Lực của đối phương.

Chỉ còn lại nhục thân!

Trong nháy mắt, sắc mặt nam tử thần bí thay đổi, hai lòng bàn tay hần lúc này đang cuộn trào một cỗ lực lượng đáng sợ, trực tiếp biến mất với tốc độ khó có thể tưởng tượng.

Ngay cả hai thần văn quỷ dị trên lòng bàn tay cũng nhanh chóng tối đi, biến mất không thấy.

Chuyện này là thế nào?

“Người!”

Cuối cùng hần cũng lộ ra vẻ kinh hãi, nhìn Giang Thạch, vội vàng quay người bỏ chạy, lao cực nhanh về phía xa.

Nhưng Giang Thạch ánh mắt lạnh lùng, thân thể gần như trong nháy mắt đã lao tới.

Muốn chạy?

“Đi chết đi!”

Rầm!

Dưới sự áp chế của thiên phú Tỏa Long, một quyền của của hần mang theo lực lượng tuyệt đỉnh, giống như một con Ma Long đang gầm thét, trực tiếp hung hăng đánh tới phía sau lưng nam tử thần bí.

Dù có Thần Uy Chi Giáp hộ thể, nam tử thần bí cũng bị đánh cho phun máu, nội phủ gần như vỡ vụn.

Giang Thạch ánh mắt lạnh lùng, nắm đấm thành trảo, trực tiếp hướng về chiến giáp của hắn xé ra, nắm lấy khớp nối của áo giáp, dùng sức vặn, cưỡng ép tháo bỏ chiến giáp của đối phương.

“Công tử!”

Hai nữ tử vừa bị đánh bay vừa kinh hãi, không màng tất cả lại nhào lên.

Tất cả điều này vô cùng không thể tưởng tượng nổi đối với họ.

Thường ngày công tử thần bí không gì không biết, không gì không làm được, nhưng hôm nay cư nhiên bị ngoại nhân áp chế, đánh bị thương nặng.

“Tiện nữ nhân, chết đi!”

Sắc mặt Giang Thạch lạnh lẽo, đột ngột quay lại, toàn lực vỗ ra một cái tát, không hề nương tay.

Bốp một tiếng!

Nữ tử tên Nguyệt Nhi bị tát bay ra, đầu nổ tung giữa không trung, máu me bắn tung tóe.

Thi thể không đầu đập mạnh xuống xa, chết không thể chết hơn.

Linh Lung đang lao tới đột nhiên dừng bước, cảm giác sợ hãi dâng lên đầu, run rẩy, cảm thấy đầu óc như nổ tung, linh hồn rung rẩy.

Yêu ma!

Người này thật sự tuyệt thế đại yêu ma!

Ba tỷ muội bọn họ một đường đi theo Lâm công tử, vô luận ở nơi nào cũng được người ta kính ngưỡng, chưa bao giờ bị người đánh đập, bị tàn sát như thế này.

Nhưng giờ chỉ còn mỗi nàng sống sót.

Ngay cả Lâm công tử cũng đã chạy trốn.

Sao lại như vậy?

Nàng không dám ở lại nữa, vội vàng quay đầu chạy thực mạng.

Sau khi vô chết Nguyệt Nhi, Giang Thạch lạnh lẽo quay đầu, không để ý Linh Lung chạy trốn, mà nhìn về hướng Lâm công tử chạy đi.

Bây giờ mới chạy, quá muộn rồi.

Nhỏ cỏ không nhỏ tận gốc, gió xuân thổi lại mọc.

Giang Thạch xưa nay chưa từng vô duyên vô cớ giết người, không muốn gây thù chuốc oán.

Nhưng đối phương chủ động khiêu khích, đã vậy thì phải diệt trừ triệt để.

Vù!

Chân vừa đạp, như sát na, thân ảnh của hắn biến mất, lao nhanh theo hướng Lâm công tử chạy.

Nơi đây chỉ còn lại một đồng đồ nát, hố sâu chẳng chút, bao phủ bởi khí tức hủy diệt.

Trương Phú Quý và những hắc y nhân đều kinh hãi, lật đật rút lui.

Đêm nay ở Kỳ Lân Thành chắc chắn sẽ không yên ổn.

Không chỉ nơi này của Giang Thạch, các khu vực khác cũng xảy ra chiến đấu.

Hầu như ai không đấu giá được vật phẩm đều ra tay cướp đoạt.

Hơn nữa, Liên Minh Ma Đạo chuẩn bị công kích quy mô lớn, lòng người bàng hàng, mạch nước ngầm cuộn cuộn.

Gần như mọi hướng đều vang lên tiếng nổ kinh thiên động địa.

...

Xa xa, Lâm công tử miệng nhả máu, tốc độ cực nhanh, chạy thực mạng về phía xa. Trên người, Thần Uy Chi Giáp bị xé toạc hơn một nửa, lộ ra lưng trần và nửa vai, huyết nhục đã nát bấy.

Chương 398: Diệt! 2

Sắc mặt hấn tái xanh, khuôn mặt méo mó, mắt đầy phần uất.

Đồ hồn trướng!

Thật sự là đồ hồn trướng!

Từ sau trận chiến hồi đó, bao lâu rồi hấn không bị nhục nhã thế này.

Lại bị một tiểu tử làm đánh thương nặng.

Điều quan trọng hơn, ngay cả nữ nhân yêu quý nhất cũng bị giết.

Nghĩ đến Nguyệt Nhi, Thanh Mộng chết thảm, lòng hấn nhói lên đau đớn, cảm giác như bị dao cắt, hận đến mắt đỏ ngầu, muốn xé xác Giang Thạch thành trăm nghìn mảnh.

Tất cả đều là mỹ nhân tuyệt sắc! Thiên kim tiểu thư hiem có!

Mỗi người đều khiến lòng hấn say đắm, yêu thương thật long.

Giờ thì không còn ai!

Hơn nữa, Linh Lung giờ chưa biết sống chết thế nào.

Rất có thể nàng đã rơi vào tay đối phương, bị sỉ nhục, bị bốn cột, tra tấn.

Nghĩ vậy mắt hấn càng đỏ ngầu, suýt thét lên.

“Đồ hồn trướng, nếu không giết được ngươi, Huyền Lâm Chí Tôn ta uống công sông đời này!”

Lòng Lâm công tử đau đớn, nghiêng răng, chạy thực mạng về phía xa.

Nhưng vừa mới lao ra khỏi một con ngõ nhỏ, một bàn tay khổng lồ màu đen đã túm tới, năm ngón cong lại sắc bén dữ tợn.

Mỗi ngón tay như cột thép kinh khủng, hung hăng túm về phía mặt Lâm công tử.

Lâm công tử biến đổi sắc mặt, không thể tưởng tượng nổi.

Hắn sao lại xuất hiện phía trước?

Không thể nào!

Hắn kinh hãi hét lên, lại ý định sử dụng võ kỹ tuyệt đỉnh, nhưng cảnh tượng đáng sợ lại xuất hiện, kinh lực trong người vừa phóng ra đã bị một lực vô hình nghiền nát, nhanh chóng biến mất.

Ưu thế lớn nhất của hắn không thể phát huy ra!

Thiên phú: Tỏa Long!

Rầm!

Một tiếng vang lớn, khí lưu cuộn cuộn trong ngõ, rung chuyển các tòa kiến trúc xung quanh sụp đổ.

Lâm công tử phun máu dữ dội, thân thể như đạn bay ngược ra phía sau.

Lần này hắn còn thảm hơn, Thần Uy Chi Giáp cũng đã vỡ vụn hoàn toàn, biến thành vô số mảnh vụn, bay tứ tung.

Lâm công tử máu me khắp người, ngã xuống đất, bất dậy, sắc mặt méo xẹo, mắt đỏ ngầu vì tức giận, kém chút phát điên.

“Hoạn quan?”

Mắt Giang Thạch sắc lẹm, chú ý đến chỗ khuyết tật trên người Lâm công tử.

“Hồn trưởng, hồn trưởng, ngươi khiến lão tử hoàn toàn tức giận!”

Lâm công tử tức giận nghiêng rằng, nhảy lung tung ngay tại chỗ: “Thân thể chết tiệt này hạn chế lực lượng của ta, thân thể tàn tật phế vật này!”

Giang Thạch cười lạnh, hiểu ra hoàn toàn.

Quả nhiên là lão quái vật trọng sinh!

Nếu vậy thì càng không thể để lại hắn.

Thân thể khổng lồ của hắn tỏa ra khí tức kinh khủng, ánh mắt lạnh băng, đột ngột lao tới, kinh lực và lực lượng trong người nhất thời hợp nhất.

“Tiến ngươi lên đường!”

Rầm!

Không khí xung quanh rung động, sóng khí cuộn cuộn.

Một đám sương máu từ đây bắn ra, quét ngang bốn phía.

Một đạo hồn thể màu đen thét lên một tiếng, trực tiếp từ thân thể tan vỡ hiện ra, hóa thành một luồng ánh sáng, nhanh chóng lao đi xa.

“Đi đâu?”

Giang Thạch quát lớn, thân hình nhanh chóng đuổi theo, hai mắt trực tiếp bắn ra kim quang rực rỡ, hung hăng đánh vào đạo hồn thể kia.

Thánh Tâm Diệt Hồn Thuật!

Bùm!

“A!”

Một tiếng thét thảm thiết vang lên, đạo hồn thể run rẩy một lúc. Lấp lửng trong không trung, ngay lập tức rơi xuống từ không trung.

Giang Thạch không chút do dự, Thánh Tâm Diệt Hồn Thuật chăm chăm công kích liên tục vào thân thể đối phương, từng đạo kim quan liên tục bắn ra, khiến thân thể đối phương ngày càng tối tăm, càng ngày càng mờ ảo.

“Đừng, ta có chuyện muốn nói!”

Đạo hồn thể mờ ảo kia kinh hoàng kêu lên.

“Giang Thạch đừng giết ta, ta có thể nuốt chứng hấn, lấy được ký ức của hấn.”

Bỗng nhiên, giọng nói của Huyền Đạo Tử trong giới chỉ nhanh chóng vang lên.

Nếu là trạng thái của đối phương trước đó, hấn thực sự không thể nuốt chứng, nhưng bây giờ đối phương bị Thánh Tâm Diệt Hồn Thuật của Giang Thạch đánh cho hồn thể trọng thương, tuyệt đối là thời điểm nuốt chứng thôn phệ đối phương tốt nhất.

Giang Thạch nhú mày, nhưng cũng không từ chối yêu cầu của Huyền Đạo Tử.

Một tầng ánh sáng trắng cuộn cuộn bắn ra trên giới chỉ, giống như những con sóng, ngay lập tức lao về phía hồn thể của vị Lâm công tử kia, trong nháy mắt bao phủ lấy nó.

“Thần hồn đại pháp? Không, đừng thôn phệ ta ”

Hồn thể của Lâm công tử lập tức kinh hoàng kêu lên.

Bùm!

Hồn thể của Huyền Đạo Tử nhanh chóng bao phủ xuống, ánh sáng trắng cuộn cuộn, tiến hành thôn phệ.

Hai hồn thể lúc này đều đang trong trạng thái trọng thương.

Nhưng thương thế của Lâm công tử rõ ràng nặng hơn Huyền Đạo Tử, điều này khiến Huyền Đạo Tử ngay lập tức nắm bắt được cơ hội, bất chấp việc thương thế thêm nặng cũng phải nuốt chửng đối phương.

Giang Thạch bất động lặng lẽ nhìn chăm chăm vào tất cả những gì đang xảy ra.

Bỗng nhiên, từ xa truyền đến một loạt tiếng cuồng phong gào thét.

Động tĩnh ở đây đã thu hút tất cả những cường giả xung quanh bắt đầu nhanh chóng kéo đến.

Không ít cao thủ trong lòng nghi ngờ, muốn đến xem tình hình.

Khuôn mặt Giang Thạch lạnh lùng, đột nhiên quay người lại, nhìn về bốn phía, trực tiếp thấp giọng quát, “Cút!”

Chương 399: Diệt! 3

Rầm! Rầm! Rầm

Đất rung núi chuyển, tiếng vang ầm ầm, sóng âm ầm chứa uy áp cuộn cuộn, chấn động đến tận tâm can những người đó, khiến một đám người mặt biến sắc, vội vàng quay người bỏ chạy.

Những cao thủ tiếp cận đến cũng nhanh mà đi cũng nhanh, không dám ở lại lâu một chút nào.

Tuy nhiên, vẫn có chút một chút thành phần cứng đầu.

Sau một lúc.

Tuyệt đỉnh cường giả bên trong Hắc Long Quân cuối cùng cũng bị đánh thức.

Một người mặc áo giáp đen, thân hình to lớn, giống như Bàn Long vậy, nhanh chóng lao đến từ xa, sắc mặt lạnh lùng, khí huyết dồi dào, cơ thể như một lò lửa khổng lồ.

Khí huyết dao động kinh khủng như vậy, ngay cả Giang Thạch cũng không khỏi cau mày.

Hắn không muốn xung đột với một cường giả như vậy.

Không phải là sợ hãi, mà là không cần thiết!

Kỳ Lân Thành vốn là đang mạch nước ngầm cuộn cuộn, các thế lực khác nhau tụ tập, nếu hắn bị đối phương dây dưa, nói không chừng sẽ dẫn phát thêm rắc rối.

“Huyền Đạo Tử, tình huống thế nào?”

Giang Thạch hỏi.

“Đã đến.”

Bóng sáng rực rỡ lại bùng lên dữ dội trong giây lát, sau đó biến thành một luồng ánh sáng ôn nhuận, nhanh chóng lao về phía giới chỉ của Giang Thạch.

Phệ Hồn Đại Pháp cũng không thể đề thương thế của Huyền Đạo Tử khôi phục bao nhiêu, nhưng hấp thu ký ức lại là nhất tuyệt.

Khi hồn thể của Huyền Đạo Tử chui vào giới chỉ, thân hình Giang Thạch liền lóe lên, thi triển Lân Lôi Bộ và Lôi Quang Bộ xen kẽ, trong nháy mắt biến mất.

Khi hấn vừa đi khỏi, bóng người to lớn mặc áo giáp đen, thân hình khổng lồ từ trên trời giáng xuống, ánh mắt lạnh lùng, quét nhìn khu vực này.

“Chạy thật nhanh, thực lực cũng không yếu, ít nhất là cảnh giới Thánh Linh bát trọng, thậm chí là cửu trọng!”

Thanh âm hấn ùng ùng vang vọng.

Hấn lập tức từ bỏ truy kích, mà ở đây tìm kiếm thêm một lúc, xác nhận không còn tung tích của Giang Thạch nữa, mới lại rời đi, biến mất ở một hướng khác.

Trong tiểu viện.

Giang Thạch đã trở lại, nhìn chăm chăm vào giới chỉ trên tay, lắng nghe báo cáo của Huyền Đạo Tử.

“Người này tên là Huyền Lâm Chí Tôn, là một cường giả tám nghìn năm trước, còn là chương môn của một môn phái lớn Tà Đạo Tông, Tà Đạo Tông là môn phái thần bí xếp thứ hai trong ma đạo, về thực lực gần như ngang ngửa với Thiên Ma Giáo, nói là thứ hai, thực chất cũng chỉ là thứ hạng xếp hạng vì lý do lịch sử mà thôi, quan trọng hơn nữa, Tà Đạo Tông vốn dĩ thần bí, ít giao du với thế giới bên ngoài, tám

ngàn năm trước trong một lần vượt bể quan đột phá cảnh giới bị người ta ám toán, mới khiến thân thể vỡ vụn, nhưng hắn cũng giống như ta, sau khi chết vô số năm, linh hồn may mắn được tái sinh, nhưng khi hắn tái sinh, vừa mở mắt đã xuất hiện trên cơ thể của một tên hoạn quan trong hoàng tộc.”

Huyền Đạo Tử nhanh chóng mở miệng.

“Hoạn quan?”

“Đúng vậy, chỉ là người này sau khi phát hiện ra thực tế này, không cam tâm làm một tên thái giám, mới rời khỏi hoàng cung, sau đó thay đổi diện mạo, hóa thân thành Lâm công tử, ngao du thiên hạ, dựa vào kiến thức tu luyện ở kiếp trước, bên cạnh có rất nhiều hồng nhan tri kỷ, nhưng nói đến cũng buồn cười, thân thể này từ nhỏ đã vào cung làm thái giám, cho nên cho dù bên cạnh có bao nhiêu hồng nhan tri kỷ, bản thân cũng chỉ có thể xem mà thôi, ha ha”

Nói đến đây, Huyền Đạo Tử không khỏi bật cười.

“Thật đúng là đáng buồn.”

Giang Thạch ngữ khí bình thản.

Thấy mà không được ăn, khó trách đối phương trước đây lại có nhiều oán khí như vậy.

“Hắn có tài sản gì để lại không?”

“Có, theo ký ức của hắn, hắn đã giấu rất nhiều bảo vật trong Tà Đạo Tông, chỉ là qua vô số năm như vậy, những thứ này còn hay không thì rất khó nói.”

Huyền Đạo Tử đáp.

“Ừm, trước tiên đi đến nơi cất giấu bảo vật của ngươi, đợi lấy ra những bảo vật ở đó rồi đi đến nơi cất giấu bảo vật của hắn.”

Giang Thạch suy nghĩ một lúc rồi nói.

Đột nhiên, hấn lật tay lấy ra gốc [Cửu Long Hóa Tâm Thảo] trước đó, nói, “Cầm lấy, mau chóng khôi phục hồn lực, giúp ta xây dựng trận pháp truyền tống, mau chóng rời khỏi nơi này.”

“Vâng.”

Huyền Đạo Tử lập tức cúi chào đáp lại.

Kỳ Lâm Thành nằm ở phía Bắc địa bàn của [Tam Thập Lục Liên Minh], cách nơi cất giấu bảo vật của hấn vẫn còn rất xa, muốn dựa vào bản thân đi đường thì tuyệt đối không thể đến được.

Chỉ có dựa vào trận pháp truyền tống mới có thể đến nơi ngay lập tức.

...

Một đêm trôi qua.

Sáng hôm sau.

Giang Thạch lại ra ngoài, chuẩn bị mua các loại dược liệu dùng để tu luyện.

Nhân lúc Huyền Đạo Tử đang khôi phục hồn lực, hấn cũng chuẩn bị đột phá tu luyện [Cửu Long Phách Ma Thể] và [Đại Diệt Băng Thiên Thủ] lên thêm nhất trọng.

Đặc biệt là [Cửu Long Phách Ma Thể], dưới sự gia trì của thiên phú [Bách Lượng Long Tượng], chỉ cần có đủ tài nguyên, nhất định có thể đột phá liên tục, là công pháp có thể tu luyện đến viên mãn trong thời gian ngắn nhất của hấn.

Thời gian trôi qua từng ngày.

Trong thành, mạch nước ngầm đang nổi lên, cc cường giả đang tụ tập.

Về phía [Liên minh ma đạo], những tin tức liên quan bắt đầu liên tục truyền đến.

Mỗi tin tức đều khiến mọi người kinh ngạc, khiến vô số người bàn tán xôn xao.

Năm ngày sau đó.

Một tin tức trọng đại đột nhiên truyền khắp Kỳ Lân Thành.

“Khu vực phía Tây đã bị [Liên Minh Ma Đạo] chiếm đóng hoàn toàn, bây giờ Kỳ Lân Thành tạm thời phong tỏa, tất cả mọi người không được rời đi! không chỉ Kỳ Lân Thành, tất cả các thế lực dưới [Tam Thập Lục Liên Minh] đều phải giữ nguyên hiện trạng, bất kỳ thế lực nào cũng không được phép dễ dàng rời đi!”

Tin tức được truyền đi, chấn động toàn bộ khu vực phía Bắc.

Chương 400: Một Chương! 1

Một tin tức khiến toàn bộ địa bàn [Tam Thập Lục Liên Minh] chấn động.

Những người vừa chạy tới Kỳ Lân thành, hay là những người đang chuẩn bị chạy trốn khỏi Kỳ Lân thành đều kinh ngạc và cảm thấy không ổn.

Không chỉ vậy, rất nhanh sau đó lại có một tin tức khác được truyền ra.

[Tam Thập Lục Liên Minh] đang chiêu mộ cường giả, chuẩn bị ứng phó với nguy cơ.

Từ nay trở đi, bất kỳ ai nguyện ý gia nhập [Tam Thập Lục Liên Minh] đều sẽ được trọng thưởng.

Những cường giả cảnh giới cao hơn Thánh Linh sẽ được ban một hạt Đan Thánh Linh.

Những cường giả dưới cảnh giới Thánh Linh sẽ được ban một viên Huyết Đan.

Tin tức này khiến cho toàn bộ địa bàn [Tam Thập Lục Liên Minh] lại một xôn xao lần nữa.

Mọi người đều đang bàn tán sôi nổi.

Họ nhận ra rằng [Tam Thập Lục Liên Minh] có thể thực sự đã đến thời khắc sinh tử tồn vong. Nếu không, họ sẽ không hạ quyết tâm như vậy, đem những vật quý giá này ra ban thưởng.

Chỉ khi sắp bị diệt vong, không còn cách nào khác, họ mới bắt đầu liều mạng.

Tuy nhiên, không thể không nói rằng, sách lược này của [Tam Thập Lục Liên Minh] quả thật rất hiệu quả.

Lập tức, có rất nhiều tán tu bắt đầu tụ tập, hội tụ về hai môn phái phụ cận là [Kim Quang tông] và [Bạch Vân Tự], lựa chọn gia nhập [Tam Thập Lục Liên Minh].

...

Trong sân, dưới gốc cây hòe già, vẫn là tảng đá cũ.

Lão Cát uống một ngụm rượu, vẻ mặt cảm khái, nhìn vào trong thành, nói: “Trong thành lại náo loạn lên rồi. Lần này xem ra [Tam Thập Lục Liên Minh] thật sự đang lâm vào tình thế khó khăn chưa từng có. Đúng rồi, Giang huynh đệ, người không định gia nhập [Tam Thập Lục Liên Minh] sao?”

“Không có hứng thú.” Giang Thạch nhẹ nhàng lắc đầu, nói: “Huống hồ, ngay cả ban thưởng như vậy cũng có thể lấy ra, người cảm thấy chuyện lần này sẽ đơn giản sao?”

Lão Cát gật đầu, cười khẽ một tiếng, nói: “Thực ra ở trong thành này cũng không có gì xấu. Nếu [Liên Minh Ma Đạo] đánh tới, đối với những người bình thường chúng ta cũng không có chút ảnh hưởng nào. Cũng không phải chỉ là đổi một cái thế lực cầm đầu sao. Trước kia, Kỳ Lân thành này cũng đâu phải thuộc về [Tam Thập Lục Liên Minh], mà là [Tam Thập Lục Liên Minh] cưỡng ép cướp lấy từ chỗ thế lực khác. Đối với những người bình thường chúng ta mà nói, cũng không có ảnh hưởng gì. Giang huynh đệ, uống đi!”

Giang Thạch giờ ly rượu lên, uống cạn.

Trong lòng hắn đang suy nghĩ một vấn đề khác.

Kỳ Lân thành đột nhiên phong thành, không biết sẽ ảnh hưởng gì đến việc hắn mua sắm nguyên liệu để chế tạo truyền tống trận.

Hy vọng lần này sẽ không ảnh hưởng đến hắn.

...

Thời gian trôi qua.

Ba ngày nhanh chóng trôi qua.

Trong phòng, toàn thân Giang Thạch nóng bừng. Da thịt xung quanh hắn tản ra từng đợt cảm giác nóng rực. Mỗi một tác lỗ chân lông đều lóe ra ánh sáng hồng, làn da trên người hắn nóng rực như thần đồng.

Cửu Long Phách Ma Thể!

Lục Trọng!

Rầm!

Giang Thạch nhẹ nhàng vung nắm đấm lên, không khí trong phòng liền phát ra tiếng nổ vang trời, kính khí nổ tung.

Không gian có một tia cảm giác vặn vẹo.

Ánh mắt Giang Thạch chớp động, cẩn thận cảm nhận cự lực cuồng bạo trong cơ thể.

Loại lực lượng này so với lúc trước ít nhất lại tăng cường gấp đôi!

“Lúc trước ta khai hỏa toàn bộ chiến lực có thể giết chết Thánh Linh bát trọng thiên, như vậy bây giờ, cùng Thánh Linh cửu trọng thiên so sánh, hắn là cũng không kém nhiều.”

Giang Thạch tự nói.

Bất quá nếu muốn chống lại Huyết Đan, vẫn là kém xa lắm.

Kế sách bây giờ vẫn phải mau chóng rời khỏi Kỳ Lân thành mới được.

Ở lại đây thêm một ngày, sẽ có thêm một phần nguy cơ.

Trong lòng hắn đang suy nghĩ, bỗng nhiên, ngoài cửa sổ truyền đến tiếng động rất nhỏ, một con quái điều màu đen từ ngoài cửa sổ nhanh chóng bay tới, trong miệng ục ục rung động, phá vỡ cửa sổ, nhanh chóng đáp vào tay Giang Thạch.

Giang Thạch từ móng vuốt trái của quái điều lấy ra một tờ giấy, ánh mắt quét xuống, kim quang chột lóe.

“Có tin tức.”

Quái điều là Bát Đại Tướng Thần thả tới.

Mấy ngày trước hắn để cho bọn họ đi thu thập tài liệu, bây giờ rốt cục truyền đến hồi âm.

Tài liệu để kiến lập truyền tông trận, có mấy món cực kỳ hiếm thấy.

Càng nhiều người đi tìm tự nhiên thì càng dễ thấy.

Giang Thạch suy nghĩ một chút, khớp xương trên người lộ bộ rung động, xuất hiện từng mảng từng mảng sương đen bao lấy khuôn mặt của hắn, một lát sau, sương đen thối đi, một khuôn mặt hoàn toàn mới đã xuất hiện trên mặt Giang Thạch.

Dần Hổ!

Sắc mặt hắn bình tĩnh, tiện tay lấy ra một tấm mặt nạ, trực tiếp đeo ở trên mặt, sau đó thân thể chột lóe, sát na đã biến mất không thấy.

Trăng tròn treo cao.

Sao sáng điểm khuyết.

Trong một tiểu viện rộng rãi.

Ngọn đuốc sáng lên.

Đại sảnh to lớn.

Ba người Thần Long, Sửu Ngưu, Tý Thử trong Bát Đại Tướng Thần, mặt đeo mặt nạ, mặc hắc bào, lẳng lẳng ngồi ngay ngắn trên một cái ghế, con người thâm thúy đen nhánh nhìn về phía một nam tử trung niên phía trước nhất.

Nam tử trung niên kia vẻ mặt tươi cười, thưởng thức một cái ban chỉ trong ngón tay, cười hắc hắc nói, “Thập Nhị Tướng Thần, thật sự là không thể tưởng được, qua nhiều năm như vậy, các ngươi lại về tới Kỳ Lân Thành, nếu sớm biết các ngươi ở Kỳ Lân Thành, trước đó ta cũng sẽ không tìm những người khác hỗ trợ, yêu cầu của các ngươi, ta sẽ thỏa mãn, bất quá, chuyện ta muốn làm, các ngươi cũng phải giúp ta mới được.”

“Lệnh Hồ chương quỹ, bây giờ trước không cần nói những thứ này, trước đợi đến lão đại của chúng ta đến, ngươi đi thương lượng với hắn, hôm nay ba người chúng ta không thể làm chủ chuyện này.”

Thần Long vung tay lên, nói.

“Ồ? Lúc nào thì Thần Long ngươi cứ nhiên cũng không làm chủ được?”

Ánh mắt nam tử trung niên lóe lên, nói.

“Cái này có gì kỳ quái, cấu trúc bên trong Thập Nhị Tướng Thần, ngoại nhân không biết cũng rất bình thường.”

Thần Long ha ha cười một tiếng.

“Cũng vậy.”

Nam tử trung niên nhẹ nhàng gật đầu, tiếp tục chờ đợi.

Lại đi qua một lúc.

Trong sân bỗng nhiên truyền đến động tĩnh rất nhỏ, một bóng người thân hình cao lớn từ bên ngoài đi vào, thân mặc

huyền bào, đầu mang mặt nạ, một đôi ánh mắt lúc này quét vào trong đại điện.

Thần Long, Sứ Ngưu, Tỷ Thử ba người lúc này từ trên chỗ ngồi nhanh chóng đứng dậy, nghênh đón, nói: “Chúa công!”

Giang Thạch nhẹ nhàng gật đầu, ánh mắt xẹt qua bọn họ, trong nháy mắt rơi vào chỗ sâu nhất trong đại điện đến trên người vị nam tử trung niên kia, nói: “Hắn có thể cung cấp thứ chúng ta cần?”

“Vâng, đại nhân.”

Thần Long đáp lại.

Chương 401: Một Chương! 2

“Ừ.”

Giang Thạch trực tiếp đi đến trước, ngồi xuống trước mặt Thần Long, mở miệng hỏi: “Lệnh Hồ chương quỹ, người nói có việc nhờ chúng ta giải quyết, có thể nói rõ cụ thể được không?”

Lệnh Hồ chương quỹ vẽ mặt kinh ngạc, nhìn chăm chăm Giang Thạch, trong lòng càng thêm kinh ngạc.

Dần Hổ!

Đây lại là Dần Hổ!

Khi nào hắn trở thành thủ lĩnh của Thập Nhị Tướng Thần?

Hay là nói, Thập Nhị Tướng Thần từ trước đến nay đều do hắn cầm đầu, chỉ là bản thân không phát hiện?

Nghe Giang Thạch hỏi, Lệnh Hồ chương quỹ lúc này nhẹ nhàng cười, nói: “Dễ nói, là như vậy, gần đây trong thành không phải đã bị phong tỏa sao?”

Bất quá ta lại biết được, 【Tam Thập Lục Liên Minh】 bên này lại xuất hiện một tên phản đồ, tên là Phương Trung Ngọc, người này trộm lấy một kiện trọng bảo của 【Tam Thập Lục Liên Minh】, cũng nắm giữ một phần danh sách cực kỳ trân quý của 【Tam Thập Lục Liên Minh】, nghe nói trong 【Tam Thập Lục Liên Minh】 lại có hai cái môn phái đầu nhập vào 【Liên Minh Ma Đạo】, nhưng là hai cái môn phái này rốt cuộc là môn phái nào thì rất khó nói rõ ràng, trước mắt chỉ có người này biết, cho nên, bây giờ vô luận là người ngoài cuộc, Tam Thập Lục Liên Minh hay là Liên Minh Ma Đạo đều hi

vọng tìm được người này, ta tìm Thập Nhị Tướng Thần các người cũng là muốn ủy thác Thập Nhị Tướng Thần các người có thể giúp ta.”

“Ồ?”

Ánh mắt Giang Thạch lóe lên, lộ ra vẻ kinh ngạc, nói: ”
Phản đồ của 【Tam Thập Lục Liên Minh】 ?”

“Phải.”

Lệnh Hồ chương quỹ mỉm cười, nói: “Thật không giấu diếm, bây giờ toàn bộ Kỳ Lân thành không ai không muốn tìm được người này, cho nên, nếu các hạ tiếp nhận nhiệm vụ này, nhất định phải có chuẩn bị trước.”

Trong lòng Giang Thạch lập tức nhanh chóng suy tư.

Không thể tưởng được 【Tam Thập Lục Liên Minh】 bây giờ đã hỗn loạn đến loại tình trạng này.

Xem ra bất kể là nơi nào đều không bình tĩnh.

“Người tìm người này làm gì, người là người của Liên Minh Ma Đạo?”

Giang Thạch hỏi.

“Ha ha.”

Lệnh Hồ chương quỹ cười ha ha, nói: “Dần Hồ huynh đệ, theo ta được biết, quy củ của Thập Nhị Tướng Thần dường như xưa nay không hỏi đến chủ việc của khách hàng a?”

“Hừ.”

Giang Thạch hừ nhẹ một tiếng, nói: “Thế thì cũng không đến nỗi, người có thêm tin tức của Phương Trung Ngọc không? Người này là thực lực gì?”

“Có thì có, nhưng không toàn diện lắm.”

Lệnh Hồ chương quỹ gật đầu, nói: “Căn cứ vào tin tức, tu vi người này hẳn là cũng ở trên dưới Thánh Linh tứ trọng phản tổ thôi, bên người cũng không có người khác, ừm, giống như có một thị nữ, nhưng không có bao nhiêu thực lực, xuất hiện lần cuối cùng ngay tại Kỳ Lân thành này, hơn nữa bây giờ thành đã phong tỏa, người này lại càng không chỗ có thể chỗ trốn, chỉ là Kỳ Lân thành quá mức to lớn, muốn tìm ra người này trong thời gian ngắn thật sự quá khó khăn.”

“Như vậy sao?”

Giang Thạch suy tư, đột nhiên nhìn về phía Lệnh Hồ chương quỹ, nói: “Nhiệm vụ này, chúng ta nhận.”

“Sảng khoái!”

Lệnh Hồ chương quỹ mỉm cười, giơ ngón tay cái lên, nói: “Hợp tác với Thập Nhị Tướng Thần các ngươi, rốt cuộc là sảng khoái.”

“Không cần cao hứng quá sớm, ngươi tốt nhất là chuẩn bị sớm những tài liệu chúng ta cần, ta cũng không hy vọng đến lúc đó, người giao cho ngươi, tài liệu lại không có thấy.”

Giang Thạch lãnh đạm nói.

“Điểm này Dàn Hồ huynh đệ xin yên tâm, tại hạ tuyệt sẽ không lừa Thập Nhị Tướng Thần các ngươi.”

Lệnh Hồ chương quỹ nói.

“Vậy được rồi.”

Giang Thạch gật đầu, đứng dậy, nói: “Chúng ta không ở lâu nữa, cáo từ.”

“Các vị đi thông thả.”

Lệnh Hồ chương quỹ chấp tay, lúc này ra cửa tiễn.

Quang ảnh lóe lên, Giang Thạch và đám người biến mất.

“Lệnh Hồ chương quỹ này có đáng tin không?”

Giang Thạch hỏi.

“Chúa công yên tâm, người này từng có vài lần giao dịch với chúng ta, coi như là một người đáng tin cậy. Hơn nữa, chúng ta đã điều tra lai lịch của người này, dường như không thuộc về [Tam Thập Lục Liên Minh], cũng không thuộc về [Liên Minh Ma Đạo].”

Thần Long nói nhỏ.

“Vậy là bên thứ ba?”

Giang Thạch nhướng mày.

“Đúng vậy, nhưng bây giờ chúng ta vẫn chưa biết rõ thế lực đằng sau hẳn rốt cuộc là thế lực nào.”

Thần Long đáp.

Giang Thạch suy nghĩ trong lòng một lúc.

Kỳ lân thành này quả nhiên càng ngày càng loạn.

“Hai ngày tới, huy động tất cả mối quan hệ của các người để tìm ra tên Phương Trung Ngọc đó.”

Giang Thạch trầm giọng nói.

“Vâng, Chúa công.”

Mấy người Thần Long ôm quyền đáp.

Thời gian trôi qua nhanh chóng, đã ba ngày trôi qua.

Giang Thạch ở trong viện sống sâu trong nhà, thông qua hồi báo của Thập Nhị Tướng Thần hiểu rõ tình hình trong thành.

Ba ngày qua, có thể rõ ràng cảm nhận được tình hình trong thành càng trở nên hỗn loạn.

Mỗi đêm đều có cường giả hành tẩu khắp thành, đánh nhau.

Có lần gần nhất, cách chỗ ở của Giang Thạch chỉ mười mấy thước, thiếu chút nữa lan tới nơi hắn ở.

Nhiều kiến trúc xung quanh đã bị phá hủy nặng nề.

Tiếng than khóc vang vọng khắp phố phường.

Đêm xuống.

Vẫn là khí tượng tháng giêng lạnh lẽo.

Giang Thạch nhìn chăm chú vào một phong thư trong tay, dường như đang suy nghĩ gì đó, rồi trực tiếp bóp nát phong thư, thân thể chợt lóe, vô thanh vô tức bước ra khỏi sân.

Ba ngày qua, cuối cùng Thập Nhị Tượng Thần cũng đã truyền đến tin tức.

Đã có tin tức của Phương Trung Ngọc!

.....

Trong một con hẻm tối tăm, một đồng đồ nát.

Hai bóng người đang ẩn nấp ở đó, không nhúc nhích.

Một người trong số đó bị thương nặng, máu tươi chảy xuống lưng, khí tức vô cùng yếu ớt, thấp giọng nói: “Trương huynh, người đi trước đi, Ma Sư đã bày thiên la địa võng, ta không thể chạy thoát, danh sách kia đã giấu ở dưới thần miếu trong thành, người đến nơi lấy ra, cần phải giấu kỹ, giao cho hoàng thất, ta chết cũng an lòng.”

“Người đang nói gì vậy? Trương Nguyên ta không phải là loại người ngồi yên nhìn huynh đệ vào chỗ chết. Chuyện gì cũng không cần nói, mau chữa thương đi.”

Nam tử bên cạnh quát lớn, vận chuyển kinh lực truyền vào cơ thể Phương Trung Ngọc.

Phương Trung Ngọc lộ ra vẻ cười khỏ, nói: “Hôm nay trong thành đầy rẫy cao thủ, khắp nơi đều đang tìm kiếm ta, cùng ta ở chung chỉ biết liên lụy người...”

“Vớ vẩn, nếu ta sợ liên lụy, đã sớm bỏ mặc người, còn có thể đợi đến bây giờ.” Trương Nguyên tiếp tục quát lớn, cắn răng nói: “Bất kể thế nào, nếu gặp phải người cản đường liền giết chết.”

Chương 402: Một Chương! 3

Hắn tiếp tục chữa thương cho Phương Trung Ngọc, sau đó cũng Phương Trung Ngọc lên lưng, trực tiếp thoát ra khỏi nơi đó, lao về phía xa, chuẩn bị đổi hướng trốn chạy.

Nhưng ngay lúc này, một tiếng hừ lạnh đột nhiên vang lên, như sấm rền, truyền vào tai bọn họ, khiến thân thể bọn họ chấn động, như bị điện giật, cả người tê dại.

Trương Nguyên giật mình, quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy ở phía sau hắn không xa, một bóng người cao lớn đang chậm rãi bước tới, cao chừng hai thước ba hai thước bốn, ánh mắt lạnh như băng, như ánh điện trong đêm, cầm trong tay một thanh Trảm Mã Dao rộng lớn, khí thế kinh khủng, tựa như ma thần.

Mà ở phía sau càng là có vô số bóng người lóe ra, nhanh chóng vây quanh, vây hết đường chạy trốn của bọn họ.

“Chết tiệt ! Liều mạng với hắn!”

Trương Nguyên gầm lên một tiếng, nhưng không lập tức động thủ, mà là quan sát địch nhân, chuẩn bị dương đông kích tây.

“Giao ra danh sách, nếu không các ngươi sẽ chết.”

Bóng người hai thước ba bốn khổng lồ kia lạnh lùng mở miệng, thân thể mang theo một cỗ áp lực khó tả, chậm rãi bước tới phía trước.

Trương Nguyên cũng Phương Trung Ngọc nhanh chóng rút lui.

Nhưng ngay khi vừa mới đi được không xa, lại có một giọng nói khàn khàn vang lên.

“A Di Đà Phật, thiện tai thiện tai, thí chủ, buông đồ đao xuống, lập địa thành Phật.”

Giọng nói già nua, mang theo chút bình hòa và yên tĩnh.

Như thể muốn người ta buông xuôi tất cả mà quý xuống.

Trương Nguyên chấn động trong lòng, lại nhanh chóng quay đầu lại.

Chỉ thấy phía sau, một lão tăng lông mày dài mặc áo cà sa màu trắng, không biết lúc nào xuất hiện ở phía sau hắn, hai tay tạo thành chữ thập, lông mày rủ xuống, một bộ dáng hiền lành.

Trương Nguyên thất thanh nói: “Quảng Trí thiền sư của Bạch Vân Tự!”

“Quảng Trí lão hòa thượng!”

Bóng người cao hai thước ba bốn thanh âm khùng bố lạnh như băng, một đôi con ngươi thẳng tắp nhìn chăm chú Quảng Trí lão tăng, trên mặt xuất hiện vẻ âm trầm cùng ngưng trọng.

“Hai vị thí chủ, có thể nguyện ý theo bản tăng rời đi hay không?”

Quảng Trí thiền sư mặt mỉm cười, không nhìn bóng người khô ngô kia, nhìn về phía Trương Nguyên và Phương Trung Ngọc.

Cả hai đều im lặng, không biết làm thế nào cho phải.

Quảng Trí thiền sư là cao thủ của Bạch Vân Tự.

Nhưng Bạch Vân Tự cũng là môn phái của một trong Tam Thập Lục Liên Minh.

Lúc trước Phương Trung Ngọc đã phản bội Tam Thập Lục Liên Minh.

“Tốt nhất là đi theo chúng ta thôi.”

Một phương hướng khác bỗng nhiên truyền đến từng trận tiếng cười khan khan, âm khí dày đặc, giống như lệ quý từ phần mộ bò ra, thanh âm phát ra cực kỳ đột ngột.

Trương Nguyên, Phương Trung Ngọc vội vàng quay đầu lại quan sát.

Chỉ thấy rờn rã ba đạo nhân ảnh, đầu mang mặt nạ, thân mặc huyền bào, cầm các loại vũ khí bất đồng nhanh chóng phóng tới cách đó không xa, rơi vào khu vực cách bọn họ không xa.

Từng ánh mắt mang theo châm biếm, tràn ngập nghiền ngẫm đối với sinh mệnh.

Trương Nguyên, Phương Trung Ngọc giật mình mở miệng: “Thập Nhị Tướng Thần?”

Hơn nữa còn là Thần Long, Sứ Ngưu, Tý Thử ba vị chiến lực mạnh nhất trong đó.

Trong lúc nhất thời, trong lòng hai người như sóng lớn cuộn cuộn, tâm tình phức tạp.

Cục diện tối nay, vô luận nhìn thế nào dường như đều là tử cục thập tử vô sinh.

“Thập Nhị Tướng Thần, ngay cả đám chuột các ngươi cũng xuất hiện.”

Bóng người khủng bố thân cao hai thước ba lần cầm Trảm Mã Dao trong tay, mặt không chút thay đổi, tiếp tục đi về phía trước, nói: “Cũng được, tối nay, các ngươi một người cũng đừng nghĩ rời đi.”

Trương Nguyên, Phương Trung Ngọc vừa nhìn thấy đối phương dường như muốn cùng Thập Nhị Tướng Thần sống

mái với nhau, vội vàng bắt được cơ hội, nhanh chóng vọt lên trời, rơi xuống nóc nhà bên cạnh.

Vừa muốn chuẩn bị thoát khỏi nóc nhà, bỗng nhiên, thân thể Trương Nguyên lại dừng lại, sắc mặt giật mình.

Trên mái nhà này.

Không biết từ lúc nào lại xuất hiện một bóng người khôi ngô đen kịt.

Một thân huyền bào, đầu đội mặt nạ giống như mãnh hổ.

Dưới ánh trăng tràn ngập khí áp kinh khủng.

“Dân Hổ!”

Trương Nguyên thất thanh nói.

“Đi với ta.”

Ngũ diệu Giang Thạch bình tĩnh, phát tay áo

Phía dưới.

Bóng người thân cao hai thước ba bốn, cực kỳ khôi ngô to lớn, ánh mắt lạnh lẽo, đột nhiên quát to một tiếng, trực tiếp từ trên mặt đất phóng lên cao, tựa như Ma Thần sống lại, toàn bộ thân thể đột nhiên khuếch trương, biến lớn, oanh một tiếng, hóa thành cự nhân cao ba bốn thước, Trảm Mã Dao trong tay vung lên, hung hăng bổ một cái về thân thể Giang Thạch.

“Đi chết đi!”

Ầm! Ầm!

Bầu trời tràn ngập khí lưu mãnh liệt, cự đao vỡ vụn.

Vô số mảnh vụn bay lơ lửng trong không trung.

Một bàn tay to dữ tợn như kim thiết, uy lực vô song, xuyên thấu không gian, hung hăng bao phủ lấy thân thể bóng người khổng lồ kia.

“Ngươi!”

Bóng người khổng lồ con người co rụt lại, lộ ra vẻ kinh hãi, dường như không thể tin nổi.

Rầm!

Máu tươi bắn tung tóe.

Đầu lâu của bóng người khổng lồ trực tiếp bị một cái tát của Giang Thạch đập vào trong bụng, thi thể khổng lồ hung hăng nện xuống mặt đất, lộp bộp một tiếng, máu tươi bay khắp nơi.

Chết không thể chết thêm!

Một màn đáng sợ khiến Trương Nguyên, Phương Trung Ngọc đều hoảng sợ, vẻ mặt kinh hãi, hoàn toàn không thể tin nổi vào mắt mình.

Đại cao thủ!

Dân Hồ này đúng là một đại cao thủ chân chính.

“A di đà phật!”

Quảng Trí thiền sư của Bạch Vân Tự cũng không khỏi lộ ra vẻ nghiêm trọng, nhìn về phía Giang Thạch.

“Hòa thượng, ngươi cũng muốn chết?”

Giang Thạch bình tĩnh nói.

“Thiện tai thiện tai, Phương thí chủ liên quan trọng đại, liên quan đến sinh tử tồn vong của Tam Thập Lục Liên Minh chúng ta, hòa thượng không thể không thỉnh giáo các hạ.”

Quảng Trí thiền sư mở miệng nói.

Thân thể của hắn đang nhanh chóng biến lớn, kim quang lấp lánh, cơ bắp hiện ra, từng mạch máu đều lóe ra ánh sáng vàng kim chói mắt, tựa như Kim Cương Lưu Ly.

Trong nháy mắt đã cao đến bốn năm thước, ánh mắt uy nghiêm, khuôn mặt chính trực, bước chân to lớn trực tiếp bước, nhanh chóng phóng về phía Giang Thạch.

Bạch Vân Tự là chính tông mật tông.

Trong Tự có Phật Công Luyện Thể, có thể tu thành Trọng Sáu Kim Thân.

Nếu luận về nhục thân, Quang Trí thiền sư tuyệt đối không yếu.

Tuy nhiên!

Giang Thạch nhướng mày, một bàn tay to dữ tợn mang theo lực lượng ngập trời, khí huyết lưu chuyển, hào quang khùng bố, lớn như vại nước, trực tiếp hung hăng vỗ xuống người Quảng Trí thiền sư.

Quảng Trí thiền sư quát lớn một tiếng, toàn lực vận dụng lực lượng nhục thân, hai tay kết ấn, hung hăng đón đỡ một kích này của Giang Thạch.

Bùm!

Một tiếng nổ vang, sóng khí quét ngang trong không trung.

Thân thể Quảng Trí thiền sư tựa như sao băng, bị một cái tát của Giang Thạch đập xuống từ giữa không trung, hung hăng đập lên mặt đất, rầm một tiếng, toàn bộ mặt đất trong vòng mấy chục thước xung quanh nổ tung, lõm xuống.

Vô cùng thâm hiểm!

Trương Nguyên, Phương Trung Ngọc hai người càng thêm kinh hãi, trợn mắt há hốc mồm.

Chương 403: Người Của Hoàng Thất! 1

Ngấn ngùn hai ba chiêu, Kiếm tướng quân, Quảng Trí thiền sư từng người bị Giang Thạch đánh bại, hai người kinh hãi, run rẩy.

Từ khi nào mà Thập Nhị Tướng Thần lại đáng sợ như vậy?

Dần Hổ lại có chiến lực như vậy?

Thần Long, Sứu Ngưu, Tý Thử ba người cũng nhanh chóng giải quyết xong những hắc y nhân khác.

“Phương Trung Ngọc, ngươi là tự mình đi theo ta, hay là ta mang ngươi đi?”

Giọng Giang Thạch khàn khàn, như lệ quỷ đòi mạng.

Phương Trung Ngọc chấn động trong lòng, chua xót, sau đó chấp tay nói: “Vị tiền bối này, ta nguyện ý đi theo ngài, nhưng bằng hữu của ta Trương Nguyên tuyệt đối là vô tội, mong ngài giơ cao đánh khẽ, có thể thả bằng hữu của ta một mạng.”

“Vớ vẩn, ngươi tưởng Trương Nguyên ta là người tham sống sợ chết à?”

Trương Nguyên đột nhiên chửi ầm lên, nói: “Thập Nhị Tướng Thần, các ngươi muốn giết thì giết, nói nhảm nhiều như vậy, Trương Nguyên gia gia ta nếu nhú mày một chút cũng không phải hảo hán, ta cũng xem qua danh sách, ngươi cũng bắt ta đi đi.”

“Trương huynh, ngươi không nên xằng bậy.”

Phương Trung Ngọc vội vàng nói.

“Được rồi.”

Giọng khàn khàn của Giang Thạch truyền ra, ánh mắt u lãnh, nói: “Đều đi theo ta đi.”

Hắn xoay người đi về phía xa, tay áo phiêu động, huyền bào đón gió, tỏa ra khí tức thần bí khó lường.

Hai người liếc nhau, trong lòng nặng nề, đành phải đi theo sau Giang Thạch.

Ngay khi một đám người vừa mới rời khỏi nơi đây không xa, Giang Thạch chợt nhướng mày, cước bộ dừng lại.

Một tiếng than nhẹ vang lên từ phía trước, không hề có dấu hiệu, như là quanh quẩn trong lòng mọi người.

Ánh mắt Giang Thạch lạnh như băng, ống tay áo phiêu động, khuôn mặt dưới mặt nạ huyền thiết không biểu lộ cảm xúc, cả người như một ngọn núi cao, tỏa ra khí tức vô hình.

“Không ngờ Thập Nhị Tướng Thần năm đó lại dám xuất hiện ở Kỳ Lân thành, thật không biết các ngươi là đang tìm chết, hay là có chỗ dựa khác?”

Một tiếng nói khàn khàn mang theo một tia câu hồn dẫn phách từ trong bóng tối của một gốc đại thụ phía trước chậm rãi truyền ra.

Trong bóng tối đen nhánh, một nữ tử thần bí mặc hắc xa, thân hình yếu điệu lung linh chậm rãi cất bước đi ra, đường cong pháp phồng, tuyệt mỹ kinh người.

Cặp đùi thẳng tắp, trắng nõn.

Cả người mang theo một loại vẻ đẹp và yêu diễm điên đảo chúng sinh.

Trên mặt nàng mang theo một tầng mạng che mặt nửa trong suốt, mơ hồ có thể thấy một khuôn mặt tuyệt mỹ vô hạn, cả người phong tư yếu điệu, diễm quan thiên hạ.

“Hoan Hỷ Bồ Tát!”

Ánh mắt Thần Long ngưng tụ, trầm giọng mở miệng bên tai Giang Thạch.

“Nàng là một trong tứ đại Bồ Tát trong Tà Phật Tông, thực lực cao thâm, có tu mị thuật...”

Thần Long một bên giải thích, một bên hơi cúi đầu, không dám nhìn thẳng vào đối phương.

“Hoan Hỷ Bồ Tát!”

Phương Trung Ngọc, Trương Nguyên bên cạnh căng thẳng trong lòng, cảm thấy áp lực khó tả.

Cao thủ Liên Minh Ma Đạo tiềm tàng trong Kỳ Lân Thành quả nhiên không ít.

Ngoài Kiếm tướng quân lúc trước, bây giờ lại có thêm một vị Hoan Hỷ Bồ Tát.

Danh tiếng của vị này tuyệt đối không tốt!

Cường giả bị nàng thái bổ mà chết, không biết bao nhiêu.

“Thập Nhị Tướng Thần, đã nhận ra bốn tọa, còn không đem người giao ra?”

Hoan Hỷ Bồ Tát cất tiếng, âm thanh êm tai như tiếng chuông, nhưng lại mang theo khí thế mê hoặc thiên hạ.

Gió đêm thổi qua, tiếng lá xào xạc.

Hoan Hỷ Bồ Tát chậm rãi bước về phía trước, hai chân thon dài như nâng đỡ cả thiên địa, khiến cho không gian xung quanh như đang vặn vẹo theo.

Ánh mắt Giang Thạch bình thản, gương mặt lạnh lùng dưới ánh trăng càng thêm lạnh lẽo. Đối diện với mị thuật vô thượng của Hoan Hỉ Bồ Tát, hắc đường như không hề bị lay động.

Nhưng nếu quan sát kỹ, có thể thấy rõ trong đôi mắt của Giang Thạch, hình ảnh của Hoan Hỉ Bồ Tát đang hiện ra lại là một bộ xương khô trắng nhợt nhạt.

Dưới thiên phú Thấu Thị của Giang Thạch, mọi thứ đều hiện ra rõ ràng, trực chỉ bản nguyên. Mị thuật, ảo thuật đối với hắc hoàn toàn không có tác dụng, tất cả đều bị hắc nhìn thấu, chỉ còn lại bản chất.

Hoan Hỉ Bồ Tát thấy Giang Thạch đứng im không nhúc nhích, trên mặt hiện lên nụ cười mê hoặc. Một bàn tay trắng nõn, mang theo mùi hương nhè nhẹ, xuyên phá hư không, chậm rãi chộp về phía Giang Thạch.

“Dần Hổ, ngươi nguyện ý vì bản tọa trả giá tất cả sao?”

Rầm!

Đột nhiên, Giang Thạch như núi lửa phun trào, thân hình vốn không nhúc nhích đột nhiên phát ra lực lượng khủng bố vô tận, thân hình gần như trong nháy mắt đã phình lên cao hơn bốn thước. Bàn tay thiết tấn to như vại nước trực tiếp đè xuống thân thể Hoan Hỉ Bồ Tát, phô thiên cái địa, lực lượng áp súc đến cực hạn.

Một kích này, mang theo lực lượng của toàn bộ sáu đầu Thái Cổ Ma Long trong cơ thể hắc.

Hoan Hỉ Bồ Tát biến sắc, lộ ra vẻ kinh hãi, dường như không thể tin nổi. Nguy cơ chưa từng có đột nhiên ập đến, nàng vội vàng vận chuyển công lực ngăn cản. Lực lượng quanh thân nàng như vòng xoáy, hóa thành từng vòng khí lưu, mang theo lực lượng pháp tắc thần bí, giống như vô số mũi tên

nhọn nhanh chóng trùng kích vào một chưởng của Giang Thạch.

Đồng thời, chân nàng đạp nhẹ, thân thể như súc địa thành thốn, bắt đầu nhanh chóng lùi về phía sau, muốn thoát khỏi nơi này.

Nhưng lực lượng của Giang Thạch quá lớn, tốc độ vô song, thân thể nàng không thể di chuyển. Một chưởng phủ xuống, giống như ngũ chỉ sơn đang đè xuống, không thể trốn thoát.

Tất cả lực lượng pháp tắc hiện lên quanh thân Hoan Hỉ Bồ Tát đều sụp đổ, vỡ vụn. không gian xung quanh nàng cũng đột nhiên lõm xuống, lực lượng khổng lồ tự động phong tỏa mọi đường lui của nàng.

Không thể lùi, không thể tránh, không thể đỡ.

Hoan Hỉ Bồ Tát lộ ra vẻ kinh hãi, cuối cùng cũng hiện ra vẻ hoảng sợ.

“Dừng...”

Bùm!

Một chưởng phủ xuống, mặt đất rung chấn kịch liệt, một tầng khí lưu quét ngang, vết nứt khắp nơi. Thân hình thon dài ngã nhào xuống đất. Y phục nổ tung, máu tươi tràn ngập.

Một cặp đùi trắng xinh đẹp tan nát, khiến người ta thương tiếc.

Một cái đầu tuyệt mỹ càng là bị đè ép vào trong khoang bụng, thân hình gồng gượng gãy dựa một lát, bị Giang Thạch bồi thêm một cước giẫm trúng sau lưng, phốc một tiếng, hoàn toàn khô quắt, không bao giờ nhúc nhích được nữa.

“Đi thôi.”

Thanh âm Giang Thạch khàn khàn, mặt không chút thay đổi, tiếp tục đi về phía trước.

Giống như giẫm chết một con kiến vậy! Đạp chết một con muỗi!

Hoàn toàn không chậm trễ bất cứ thời gian nào.

Chương 404: Người Của Hoàng Thất! 2

Một màn kinh khủng, không chỉ có Thần Long, Sứ Ngưu, Tỷ Thử ba người kinh hãi trong lòng, ngay cả Phương Trung Ngọc, Trương Nguyên cũng lần nữa lộ ra vẻ sợ hãi nồng đậm, trong lòng không dám tin.

Đây chính là Hoan Hỉ Bồ Tát.

Chết dễ dàng như vậy sao?

Bọn họ không hiểu, tại sao thực lực của chúa công lại có thể tiến triển khủng bố như vậy?

Loại thực lực này, chẳng lẽ đã đến Thánh Linh đỉnh phong?

Một đám người nhanh chóng rời khỏi nơi này.

Xa xa vẫn truyền đến động tĩnh không nhỏ, hô hô rung động, chạy tới nơi này.

Nhưng là đám người Giang Thạch đã sớm biến mất không thấy.

Không bao lâu, ngay tại chỗ truyền đến từng đợt thanh âm vô cùng khiếp sợ, kinh động khắp nơi.

Quảng Trí thiên sư thân bị trọng thương, miệng ho ra máu, thân hình gượng gượng bò lên từ trên mặt đất, cánh tay gãy lìa cùng lồng ngực lõm xuống đang nhanh chóng khôi phục, điểm điểm phát quang lại bắt đầu sáng lên từ trên người hắn.

“Quảng Trí thiên sư, đây rốt cuộc là người nào làm?”

Có người sửng sốt hỏi.

“A Di Đà Phật, Thập Nhị Tướng Thần lại xuất hiện ở Kỳ Lân Thành.”

Trong miệng Quảng Trí thở dài.

“Thập Nhị Tướng Thần?”

“Điều này sao có thể? Bọn họ làm sao có thực lực như thế?”

“Thập Nhị Tướng Thần rời khỏi Kỳ Lân thành mười mấy năm trước, lúc đó mới Thánh Linh tam, tứ trọng thiên, làm sao bây giờ trở nên đáng sợ như vậy?”

◦

◦

◦

Trong đại viện rộng rãi, ngọn đuốc sáng lên.

Lệnh Hồ chương quỹ sắc mặt mừng rỡ, ba bước thành hai bước từ sâu trong đình viện đi tới, trên mặt tươi cười, nói: “Không hổ là Thập Nhị Tướng Thần, ra tay quả nhiên nhanh chóng, nhanh như vậy đã đưa người tới, tại hạ thật sự bội phục không thôi.”

“Lệnh Hồ chương quỹ, cái khác đừng nói, đồ vật chúng ta cần đã chuẩn bị xong chưa?”

Thanh âm Giang Thạch u lãnh.

“Yên tâm, tất cả đã sớm chuẩn bị xong.”

Lệnh Hồ chương quỹ lộ ra nụ cười, vung tay lên.

Một đám hạ nhân khiêng mấy cái rương lớn nhanh chóng từ bên trong chạy ra, đem mấy cái rương lớn cực kỳ tinh trọng đặt ở trên mặt đất, mở ra từng cái.

Giang Thạch đi lên phía trước, ánh mắt quét qua.

Chỉ thấy vật liệu cần thiết, quả nhiên đầy đủ mọi thứ.

Màu sắc rực rỡ muôn màu, tất cả đều chiếu vào đáy mắt của hắn.

“Cũng không tệ.”

Giang Thạch bình tĩnh nói, nhìn về phía Lệnh Hồ chương quĩ, nói: “Nếu đã như vậy, chúng ta sẽ không quấy rầy.”

Lệnh Hồ chương quĩ vội vàng mở miệng, lần nữa gọi Giang Thạch lại: “Chờ một chút Dàn Hồ huynh đệ!”

Giang Thạch nhướng mày, thân thể dừng lại, nói: “Chuyện gì?”

“Dàn Hồ huynh đệ, ta còn có một việc muốn nhờ Thập Nhị Tướng Thần các người.”

Lệnh Hồ chương quĩ lộ ra một nụ cười, nói: “Tốt nhất có thể là Dàn Hồ huynh đệ tự mình tiếp nhận, nếu không, những người khác ta có chút không yên lòng.”

“Để ta tự mình tiếp nhận?”

“Đúng vậy, người yên tâm, thù lao tuyệt đối không thấp.”

Lệnh Hồ chương quĩ vội vàng mở miệng, nói: “Chỉ cần hoàn thành nhiệm vụ này, ta nguyện ý lấy ra một viên Thánh Linh đan làm thù lao!”

“Ồ?”

Giang Thạch nhíu mày: “Chuyện gì?”

Những thứ khác, hắn một mực không thiếu.

Nhưng nếu là Thánh Linh Đan mà nói, vậy hắn có thể cân nhắc một hai.

“Là như vậy, ta có một vị cố nhân, con trai hắn gần đây bởi vì một số nguyên nhân mà phải trốn ở chỗ ta, bắt quá thân

phận của hắn cực kỳ miễn cảm, không ít cường giả đều đang tìm hắn ở bên ngoài, mà ta lấy thực lực của ta cũng rất khó có thể bảo vệ hắn chu toàn, hoặc là nói, hành tung của hắn đã bại lộ ở chỗ ta, ta rất khó để phòng một chút đạo chích âm thầm đánh lén, cho nên ta muốn đem hắn giao cho các người, các người chỉ cần bảo vệ hắn mười ngày, mười ngày sau, ta sẽ phái người đem hắn đón trở về, đến lúc đó ta chấp tay đưa Thánh Linh Đan lên.”

Lệnh Hồ chương quỹ mỉm cười nói.

“Để ta bảo vệ một người?”

Giang Thạch hiểu được.

“Đúng vậy, nói thật, nếu không phải hiểu rõ phong cách hành sự của các người, ta cũng sẽ không đem hắn phó thác cho các người, nhưng người yên tâm, chỉ cần bảo vệ hắn mười ngày là được.”

Lệnh Hồ chương quỹ nói.

“Hắn là ai, tại sao cường giả bên ngoài lại tìm hắn?”

Giang Thạch hỏi.

“Cái này... Xin thứ lỗi cho ta không thể nói, nhưng tóm lại, ta tuyệt đối sẽ không hở các người.”

Lệnh Hồ chương quỹ cười nói.

“Thật có lỗi, nếu là nhiệm vụ khác chúng ta liền tiếp, nhưng loại nhiệm vụ không biết đầu đuôi này, xưa nay ta không tiếp.”

Ngữ khí Giang Thạch đậm mạc.

Bây giờ mạch nước ngầm trong thành bắt đầu khởi động, khắp nơi đều là cao thủ. Giang Thạch không muốn gây chuyện quá nhiều, chỉ muốn mau chóng xây dựng xong trận đài, rồi

khỏi nơi đây. Viên Thánh Linh đan kia đối với hắn cũng vô cùng trân quý, tuy nhiên hắn cũng không muốn vì một viên đan dược mà dễ dàng mạo hiểm.

“Đội đã.” Lệnh Hồ chương quỹ vội vàng mở miệng, trong lòng nhanh chóng suy nghĩ, nói, “Tốt, ta có thể nói cho các người thân phận chân thật của hắn, nói thật, người này thân phận thông thiên, huyết thống cực kỳ cao quý, chính là huyết thống đương kim hoàng thất.”

“Hoàng tử?” Giang Thạch nhướng mày.

“Phải.” Lệnh Hồ chương quỹ ngưng giọng đáp lại, nói, “Trong thành quá mức hỗn loạn, không ít người muốn đục nước béo cò, bắt hoàng tử, các người chỉ cần bảo vệ hắn mười ngày là được.”

“Thú vị, vì sao không đi tìm 【Tam Thập Lục Liên Minh】?” Giang Thạch hỏi.

“Tam Thập Lục Liên Minh không đáng tin cậy.” Lệnh Hồ chương quỹ cười khở một tiếng, nói, “Nhiều năm như vậy, xưa nay bọn họ đối với hoàng thất chính là nghe điều không nghe tuyên nếu để cho bọn họ biết hoàng tử ở chỗ ta, chỉ sợ người đầu tiên động thủ chính là bọn họ.”

Trong lòng Giang Thạch suy tư lần nữa, nói: “Quả thật chỉ là mười ngày?”

“Phải.” Lệnh Hồ chương quỹ đáp lại.

“Được, nhiệm vụ này chúng ta nhận, người đâu?” Giang Thạch hỏi.

Lệnh Hồ chương quỹ lúc này mới thầm thở phào nhẹ nhõm, quay đầu nhìn sang một bên, quát, “Đem Thập Nhị công tử mang tới đây đi.”

Không lâu sau, hai lão giả thân hình khô ngô, vẻ mặt ngưng trọng, che chở một nam đồng ước chừng bảy tám tuổi từ trong hậu viện nhanh chóng đi tới.

“Lệnh Hồ chương quỹ, bọn họ có đáng tin cậy không?” Một tên lão giả khô ngô nói.

Hắn lớn lên cực kỳ cổ quái, đầu đầy tóc dài màu vàng, sống mũi lún xuống, môi cũng nứt nẻ không toàn vẹn, một đôi mắt lấp lánh hữu thần, giống như thần đăng. Nhìn qua giống như một con sư tử.

Một tên lão giả khác ở bên cạnh hắn thì gầy gầy cao cao, sắc mặt đen sì, làn da lưu chuyển hào quang màu đồng cổ, khí huyết ở trong cơ thể bắt đầu khởi động, vừa nhìn liền biết là cao thủ chủ tu nhục thể cường đại.

Chương 405: Người Của Hoàng Thất! 3

“Sur tiên sinh yên tâm, ta đã có mấy lần giao dịch cùng bọn họ, hẳn là đáng tin cậy.” Lệnh Hồ chương quĩ đáp lại.

“Hừ, cái gì gọi là hẳn?” Tên lão giả sắc mặt đen thui bên cạnh phát ra hừ lạnh, giống như là Hồng Chung Đại Lữ, chấn động lòng người, nói, “An nguy của Thập Nhị gia liên quan trọng đại, tuyệt không thể để cho hắn rơi vào trong tay một ít kẻ xấu, nếu là nhờ vả không đúng người, Lệnh Hồ chương quĩ, ta và ngươi đều khó thoát khỏi cái chết.”

“Cái này... bây giờ đã không còn cách nào tốt hơn, chỉ có thể như thế.” sắc mặt Lệnh Hồ chương quĩ biến ảo.

Sắc mặt Giang Thạch đậm mạc, không nhúc nhích, nhìn về phía hai tên lão giả này.

Một vị Thánh Linh lực trọng phản tổ! Một vị Thánh Linh thất trọng phản tổ! Nhìn như cường đại, kỳ thực cũng bất quá là việc một hai chương của hắn.

“Lệnh Hồ chương quĩ, xem ra ngươi bên này vẫn chưa thống nhất được ý kiến, chờ các ngươi bàn bạc xong lại liên lạc với ta đi. Miễn cho có vài người tới chỗ ta, còn muốn âm dương quái khí.”

Thanh âm của hắn nhẹ nhàng, chậm rãi truyền ra.

Thần Long, Tý Thử, Sửu Ngưu bên cạnh đều cười lạnh không thôi.

Người trong hoàng thất thì thế nào?

Thật sự cho rằng mình cao cao tại thượng?

Chúa công bọn họ xưa nay làm việc chưa bao giờ quản thân thân, chỉ quản thực lực.

“Sur tiên sinh, Đồng tiên sinh, vẫn là đi theo bọn họ thôi, Lệnh Hồ chương quỹ bên này đã bại lộ, không còn nhiều thời gian để lãng phí nữa.”

Bỗng nhiên, nam đồng bảy tám tuổi lên tiếng.

Một đôi mắt to màu đen chủ động nhìn về phía Giang Thạch.

Sur tiên sinh, Đồng tiên sinh vốn còn muốn nói thêm gì đó nhưng cũng chỉ phải khom người đáp ứng.

“Vị Dân Hồ tiên sinh này, kính xin người thực hiện lời hứa, bảo vệ tốt chúng ta, sau khi chuyện thành, Thánh Linh Đan nhất định sẽ giao tới trong tay của người.”

Nam đồng kia mở miệng nói.

“Ừm, đi thôi.”

Ngữ khí Giang Thạch bình tĩnh, trực tiếp xoay người đi ra ngoài.

Nam đồng cùng hai tên lão giả bên cạnh không nói hai lời, lúc này đi theo.

Không lâu sau, Giang Thạch trực tiếp đưa ba người tới chỗ ở của mình, bình thân nói: “Từ hôm nay trở đi, các người cứ ở chỗ ta đi, không có chuyện gì khác đừng tới quấy rầy ta.”

“Sống ở đây?”

Sur tiên sinh nhíu mày, nhìn về phía tiểu viện không lớn, nói, “Cái này cũng quá đơn sơ?”

“Sur tiên sinh, không cần nhiều lời, ta có thể ở.”

Nam đồng nói.

“Thiếu chủ, ta chỉ sợ người bị kẻ xấu khi dễ.”

Sư đầu nhân sắc mặt biến ảo, nhìn thoáng qua Giang Thạch.

“Yên tâm, ta tin tưởng Dân Hồ tiên sinh sẽ không.”

Nam đồng mở miệng.

“Vâng, thiếu chủ.”

Sư tử cung kính đáp lại.

Giang Thạch cũng không có tiếp tục để ý tới bọn họ, đưa bọn họ vào trong một căn phòng, trực tiếp chuẩn bị trở về phòng mình, tiếp tục nói: “Còn có một việc các người nhớ kỹ, gian phòng của ta nghiêm cấm các người xông vào, đừng trách ta không có nhắc nhở các người trước, phạm là dám chủ động tiến vào, cũng đừng trách ta không giảng đạo nghĩa.”

“Người!”

Sắc mặt Sư tiên sinh, Đồng tiên sinh khế biến, rất nhanh phát ra tiếng hừ lạnh không vui, hung hăng phát tay áo.

Nhưng dưới sự trấn an của nam đồng, bọn họ cũng không tiện trở mặt mà rất nhanh tìm một căn phòng khác, thu dọn cho nam đồng.

Trong phòng.

Giang Thạch đem mấy rương tài liệu mới đến tay vào bên trong, bàn tay vung lên, lệnh đám người Thần Long, Sứ Ngưu lui ra, sau đó ngón tay lắc lư giới chỉ.

“Huyền Đạo Tử, thương thế của người khôi phục như thế nào?”

Xì xì!

Bạch quang mông lung trên giới chỉ, tản ra từng trận linh hồn lực hùng hậu.

“Đã khôi phục không sai biệt lắm, nhờ có 【 Cửu Long Hóa Tâm Thảo 】 của người nếu không lúc này lão phu vẫn phải trong trạng thái trọng thương!”

Thanh âm già nua của Huyền Đạo Tử chậm rãi truyền ra.

“Ừm, nếu vậy, có thể xây dựng trận đài không?”

Giang Thạch hỏi.

“Có thể.”

Huyền Đạo Tử gật đầu, nói: “Nhưng cần thời gian, không cho phép người nào quấy rầy.”

“Yên tâm, có ta hộ pháp, tuyệt đối sẽ không có ai quấy rầy.”

Giang Thạch đáp lại.

“Vậy thì tốt.”

Thanh âm Huyền Đạo Tử vang lên, triệt để đi ra khỏi giới chỉ, trên người bạch quang mông lung, khí tức mờ ảo, rõ ràng trở nên càng thêm ngưng thực so với trước.

Hắn nhìn chăm chú vào tài liệu trong mấy cái rương, nói ra: “Còn thiếu một ít nền tảng xây dựng đại trận, tùy tiện vận chuyển một ít đá từ bên ngoài tới là được.”

“Dễ nói.”

Giang Thạch gật đầu.

Hắn lại gọi tới Bát Đại Tướng Thần, bắt đầu phân phó mấy người, để mấy người đi vận chuyển tảng đá.

Mấy người không nói hai lời, lập tức nhanh chóng hành động.

...

Thời gian trôi qua.

Thời gian sau đó, vẫn bình an vô sự.

Ngoại trừ mỗi đêm trong thành đều truyền đến đủ loại động tĩnh bên ngoài, nơi này của Giang Thạch cũng không có bất kỳ ngoài ý muốn phát sinh.

Sau khi mấy người Thần Long vận chuyển đá đến, Huyền Đạo Tử liền trốn ở trong phòng bắt đầu bí mật xây dựng đại trận.

Cứ như vậy, đã là bảy tám ngày trôi qua.

Nhưng, nên tới cuối cùng vẫn là tới.

Vào đêm thứ chín.

Sư tiên sinh, Đồng tiên sinh vốn luôn trốn ở trong phòng đột nhiên mở hai mắt, lộ ra vẻ cảnh giác, sau đó Sư tiên sinh không chút nghĩ ngợi, trong nháy mắt thân hình phóng lên cao, đụng nát nóc nhà, thoáng cái đã rơi ở ngoài nóc nhà.

“Ai?”

Sư tiên sinh quát to.

“Ha ha.”

Từng đợt tiếng cười lạnh âm trầm truyền đến từ bốn phía, nương theo từng đợt âm khí nồng đậm, u ám tối nghĩa, đen kịt giống như là có thể tự động thôn phệ ánh sáng phủ đến.

“Sư Nguyên Dã, Đồng Vô Song, các ngươi thật đúng là có thể trốn, hại chúng ta tốn nhiều thời gian như vậy mới có thể tìm tới.”

Tiếng cười khàn khàn âm trầm lại truyền đến một lần nữa, mang theo sát khí vô hình.

Cây hòe già trong sân đều đang run rẩy.

Từng chiếc lá nhanh chóng rụng không kiểm soát.

Chương 406: Thiên Độc Tôn Giả! 1

Tiếng cười khàn khàn, âm trầm đến mức chói tai, giống như tiếng khóc của Lệ Quỷ từ lòng đất vọng lên, mang theo khí tức u ám vô hình.

Một bóng đen khổng lồ từ trên trời rơi xuống, khí tức đen như mực lan ra bốn phía.

Bốn bóng người mặc áo đen, thân hình gầy gò, nhanh như chớp xuất hiện ở bốn phía. Mỗi người đều khuôn mặt trắng bệch, đôi mắt hung ác, như được khắc ra từ một khuôn, cảm nhận hoắt, mang theo nụ cười quái dị, đáp xuống mặt đất.

“Hắc Sơn Tứ Quỷ!”

Sư tiên sinh biến sắc, nhìn chằm chằm vào bốn bóng người xuất hiện đột ngột, “Bảo vệ thiếu chủ!”

Đồng Vô Song bên cạnh cũng nhanh chóng hạ xuống, hai tay giơ cao, vẻ mặt nghiêm túc bảo vệ bên cạnh thiếu niên, ánh mắt chăm chú nhìn về bốn phía.

Hắc Sơn Tứ Quỷ đã xuất hiện!

Rất có thể sẽ có thêm những cường địch mạnh mẽ khác xuất hiện!

“Hắc Sơn Tứ Quỷ, các ngươi biết mình đang làm gì không? Đừng trách ta không nhắc nhở các ngươi, bây giờ lập tức rút lui còn kịp, nếu không một khi động thủ, tất cả đều sẽ muộn.”

Sư tiên sinh trầm giọng nói.

“Khẩu khí thật lớn, Ha ha ha...”

Người mặc áo đen ở phía trước nhất phát ra tiếng cười bén nhọn, nói: “Hắc Sơn Tứ Quỷ từ khi xuất đạo đến nay, chưa từng sợ ai, tôi nay tên nam hài này chúng ta nhất định phải có được. Sư Nguyên Dã, Đồng Vô Song, nếu các người không muốn chết, lập tức tránh ra, nếu không, Hắc Sơn Tứ Quỷ chúng ta cũng sẽ không khách sáo!”

Ba người còn lại cũng đều phát ra tiếng cười lạnh lẽo.

Đôi mắt xanh biếc của họ như mắt của quỷ đói.

Trong đêm tối, ánh sáng quỷ dị không nói nên lời.

“Đủ rồi, Hắc Sơn Tứ Quỷ, lập tức rút lui, nếu không hoàng thất biết được, tất nhiên tru diệt Hắc Sơn các người, các người cho rằng chỉ dựa vào Hắc Sơn Lão Ma là có thể bảo vệ các người sao?”

Sư tiên sinh gầm lên.

“Sư Nguyên Dã, ta đã nói rồi, đến bây giờ người vẫn không biết điều, vậy thì đừng trách chúng ta.”

Người mặc áo đen ở phía trước nhất lại phát ra tiếng cười bén nhọn, nói: “Để cho người biết, Hắc Sơn Tứ Quỷ cũng không phải là ai cũng có thể nắm được, động thủ!”

Hô hô hô hô! Bốn bóng người đồng loạt lao ra, nhanh chóng hướng về phía Sư tiên sinh lao tới.

“Mau mang thiếu chủ đi!” Sư tiên sinh rống giận một tiếng, âm thanh như sóng vỗ, toàn thân bỗng chốc to lớn, phình to, nhanh chóng lao về phía bốn bóng người mặc áo đen.

Bốn bóng người mặc áo đen sát khí ngút trời, phát ra tiếng cười gian, thân hình nhoáng lên, trong phút chốc xuất hiện vô số bóng ma màu đen, đồng loạt lao về phía Sư tiên sinh, móng vuốt hung hăng vung lên.

Bốp bốp bốp bốp!

Trong sân bồng chốc xảy ra giao chiến kinh thiên, khắp nơi đều là ánh sáng đen, ma ảnh vung vẩy, từng đợt sóng năng lượng cường đại chấn động tứ phương, tạo ra vô số tiếng nổ lớn.

Đồng Vô Song biến sắc, ôm lấy nam hài bên cạnh, thân hình nhoáng lên, định lao ra khỏi đây, nhưng Hắc Sơn Tứ Quỷ thực lực rõ ràng kinh khủng hơn hai người bọn họ, hai người ngăn cản Sư tiên sinh, còn lại hai người phát ra tiếng cười bén nhọn, lao về phía Đồng Vô Song.

Khóe mắt Đồng Vô Song muốn nứt, mạnh mẽ phát ra một cỗ lực đẩy, trực tiếp đẩy nam hài ra xa, đồng thời rống lên một tiếng, thân hình lóe lên ánh sáng đồng cổ chói mắt, lao về phía hai người còn lại.

“Thiếu chủ, mau đi!” Đồng Vô Song rống lên, liều mạng công kích. Thân thể hắn lập tức bốc cháy. Hắn vốn đã cường đại, lúc này thiêu đốt khí huyết, thực lực càng thêm kinh khủng.

Nhưng Hắc Sơn Tứ Quỷ rõ ràng đã chuẩn bị sẵn sàng từ trước, cho dù đối mặt với sự liều mạng của hắn cũng không hề sợ hãi, hét lớn, tràn ngập tiếng cười quỷ dị, lao về phía Đồng Vô Song.

Ầm ầm ầm ầm! Trong sân bồng chốc trở nên hỗn loạn hơn. Khắp nơi đều là ánh lửa và khí lưu hỗn loạn.

Nam hài kia mặt trắng bệch, quyết tâm chạy về phía gian phòng của Dân Hồ tiên sinh, trong miệng hô to: “Dân Hồ tiên sinh, mau cứu ta!”

“Tiểu hoàng tử, theo chúng ta đi!” Một bóng người mặc áo đen cười gian một tiếng, thoát khỏi chiến cuộc với Đồng Vô Song, thân hình nhoáng lên, mang theo vô số tàn ảnh và hắc khí, như một con quỷ âm trầm, lao về phía nam hài.

“Hồn trưởng!”

Đồng Vô Song thiêu đốt cả người, khí huyết sôi trào, tiếng gầm như chuông đồng, to lớn mà đáng sợ, thân hình lao vút từ phía sau, một phát chụp về phía bóng người màu đen.

Bóng người màu đen phía sau cười âm hiểm một tiếng, một chương hung hăng vỗ về Đồng Vô Song ở phía sau.

Bốp bốp bốp!

Ba chương liên tiếp cộng thêm bốn chỉ pháp, lực lượng khủng bố trong nháy mắt xuyên thấu vào cơ thể Đồng Vô Song để hấn phun máu, lực phủ ngũ tạng như nổ tung.

Dù vậy, hấn vẫn hung hấn không sợ chết, nhanh chóng đánh về phía người phía trước.

Bóng đen phía trước nhướng mày, cười lạnh, quay người lại hung hăng oanh một chương tới thân thể Đồng Vô Song.

“Đồng tiên sinh!” Nam hài xoay người, kinh hãi kêu to.

“Tiểu Hoàng Tử, đến đây cho ta!” Một bóng đen khác cười quái dị, nhoáng một cái, nhanh chóng chớp về phía nam hài.

Đúng lúc này, cánh cửa phòng phía trước đột nhiên mở ra, một bóng người cao lớn khôi ngô hiện ra, mặc áo bào đen, nhíu mày nhìn vào sân.

“Khuya khoắt không ngủ, phá hư sân của ta, các ngươi bồi thường nổi không?”

“Dần Hồ tiên sinh, mau cứu ta!” Nam hài nhanh chóng chạy về phía Giang Thạch.

Bóng đen đang chụp về phía nam hài thì âm trầm cười một tiếng, ánh mắt phát lạnh, thân hình chợt biến mất, sau một khắc mang theo khí tức khủng bố, hung hăng chớp về phía Giang Thạch.

“Còn có người? Nếu đã vậy, chết cho ta!”

Bàn tay năm ngón của hắn bén nhọn mà đen kịt, khủng bố như dao găm, hung hăng chộp về phía Giang Thạch.

Nhưng kết quả, bàn tay của hắn trong khoảnh khắc chộp tới đã bị Giang Thạch bắt lấy, rầm một tiếng, triệt tiêu tất cả lực lượng.

Bóng người đen kia ngần ra, không dám tin. Nhưng còn chưa kịp phản ứng, một cái tát của Giang Thạch đã vung ra.

Bốp!

Một trong Hắc Sơn Tứ Quỷ kia bị Giang Thạch đánh nát đầu, máu thịt não tương và xương cốt tung tóe.

Cái đầu của hắn bị Giang Thạch đánh văng đi, bay lơ lửng trong không trung, rồi rơi xuống đất, máu tươi chảy ra như suối. Thi thể không đầu của hắn cũng bị một cỗ lực lượng mạnh mẽ quét bay, xoay tròn mấy chục vòng rồi rơi xuống đất, chết không thể chết thêm.

Giang Thạch lạnh lùng nói: “Phế vật.”

Ba tên Hắc Sơn Tứ Quỷ còn lại đều biến sắc, da đầu tê dại, nhìn Giang Thạch, kinh hãi không thôi.

“Lão tam!”

“Ngươi giết lão tam!”

“Ngươi là ai?”

Ba tên Hắc Sơn Tứ Quỷ kinh hãi hét lớn.

Hai người Sư Nguyên Dã, Đồng Vô Song cũng chân động không thôi, thở hổn hển, không thể tin nổi.

Dân Hồ này, thực lực quá kinh khủng!

Giang Thạch lạnh lùng nói: “Xâm nhập vào chỗ của ta, còn hỏi ta là ai?”

Ba tên Hắc Sơn Tứ Quỷ kinh sợ đan xen, rống giận một tiếng, hóa thành ba đạo quỷ ảnh, mang theo vô số oan hồn hắc vụ, lao về phía Giang Thạch.

Trong nháy mắt, toàn bộ sân tiêu viện chìm trong âm khí dày đặc, khắp nơi đều là oan hồn lệ quỷ, hắc vụ vô tận, giống như một thế giới u ám giáng lâm xuống.

Ma ảnh nặng nề!

Quỷ trào tung hoành!

Chương 407: Thiên Độc Tôn

Giả! 2

Trong lúc nhất thời, thật giả khó phân biệt.

Nhưng dưới thiên phú Thấu Thị của Giang Thạch, tất cả quỷ ảnh, tất cả hắc vụ đều biến mất không thấy.

Hai mắt của hắn ánh sáng lóe lên, giống như Hỏa Nhân Kim Tinh, có thể nhìn thấu bản nguyên, rõ ràng thấy được chân thân của ba tên Hắc Sơn Tứ Quỷ đang lao tới.

Bùm! Bùm! Bùm!

Ba tiếng nổ vang lên, ba tên Hắc Sơn Tứ Quỷ bị Giang Thạch đánh văng ra sau, nện vào góc tường. Hai tên trong số đó bị đánh thành bùn nhão, máu tươi chảy ra từ khắp nơi trên người, rõ ràng đã chết thảm. Còn một tên bị đánh đoạn một cánh tay, mặt đầy kinh hãi, nhìn Giang Thạch với vẻ sợ hãi.

Ba tên Hắc Sơn Tứ Quỷ trong nháy mắt đối mặt chỉ còn lại một mình hắn?

Làm sao có thể như vậy?

Vừa rồi là chiêu gì?

Chạy!

Không chút chần chừ, đạo nhân ảnh này vội vàng đạp chân lên, nhanh chóng bay lên cao, muốn thoát khỏi nơi này, nhưng Giang Thạch đã nhanh chóng xuất hiện ở phía sau hắn, tát qua một cái.

Tựa như đập một con ruồi.

Đối phương ngay cả tư cách để hấn vận dụng toàn lực cũng không có.

Rầm!

Một tiếng nổ vang, máu tươi bắn tung tóe.

Đạo nhân ảnh kia phun ra một ngụm máu tươi, ánh mắt trợn trừng, cả người trực tiếp bị đánh văng ra ngoài từ nơi này, nguyên bản đã bị đánh nát một cánh tay, lúc này càng thêm thâm, toàn bộ phía sau lưng đều lõm xuống trong nháy mắt, trước sau thông suốt, tất cả xương cốt, nội phủ, kinh mạch đều bị đánh thành bột máu.

Cả người như một cái bao tải rách nát.

Tử tướng thâm thẳm!

Không chịu nổi một kích.

Trong viện, Sư Nguyên Dã, Đồng Vô Song và Thập Nhị Hoàng Tử đều nhìn ngây người, trong đầu nổ vang, giống như sóng biển cuộn trào, liên tục cuộn cuộn nổ vang.

Chỉ cảm thấy Giang Thạch lúc này, thật sự đáng sợ.

Giống như một tôn thần! Một tôn ma!

“Thu dọn thi thể trong sân đi, đừng phá hư chỗ của ta.”

Ngữ khí Giang Thạch lạnh lùng, liếc mắt nhìn Sư Nguyên Dã và Đồng Vô Song một cái, nói, “Các ngươi không sao chứ?”

Sư Nguyên Dã, Đồng Vô Song sắc mặt tái thốc, một lúc lâu mới kịp phản ứng lại, vội vàng gật đầu.

“Không sao, không sao.”

Nếu không sao thì thu dọn chỗ ở đi.

Giang Thạch đáp lại, lần nữa đi về phía phòng.

“Dần Hồ tiên sinh!”

Vị Thập Nhị Hoàng Tử kia đột nhiên mở miệng, trong mắt tràn đầy rung động, nói, “Đa tạ ngài, Dần Hồ tiên sinh.”

Giang Thạch nhẹ nhàng gật đầu, cũng không nói gì, lần nữa đi đến phòng.

Lúc này Sur Nguyên Dã, Đồng Vô Song đang nhanh chóng thu dọn hiện trường.

Bỗng nhiên, Sur Nguyên Dã biến sắc, từ người của Hắc Sơn Tứ Quý lấy ra một phong thư, nhanh chóng mở ra xem xét, thất thanh nói, “Không tốt, đây là thư của Thiên Độc Tôn Giả!”

“Thiên Độc Tôn Giả?”

Đồng Vô Song cũng đột nhiên biến sắc, kịp phản ứng, vội vàng mở miệng, “Mau ngừng thờ, thông báo Dần Hồ tiên sinh.”

Hắn vội vàng che miệng mũi của Thập Nhị Hoàng Tử, sau đó che chở Thập Nhị Hoàng Tử nhanh chóng phóng về phía Giang Thạch, trong miệng kinh hô, “Dần Hồ tiên sinh không tốt, Thiên Độc Tôn Giả sắp tới.”

Két một tiếng.

Cửa phòng một lần nữa mở ra.

Giang Thạch nhíu mày, nhìn về phía Đồng Vô Song, Sur Nguyên Dã, nói, “Thiên Độc Tôn Giả là ai?”

“Thiên Độc Tôn Giả là một cao thủ dùng độc cực kỳ đáng sợ ở Bắc Vực. Hắn thực lực cao thâm, tinh thông các loại kịch độc, thủ đoạn hạ độc vô hình. Kịch độc của hắn đã từng giết chết cả cao thủ Thánh Linh thất trọng, bát trọng, vô cùng đáng sợ. Thậm chí không ai biết kịch độc của hắn được phóng thích như thế nào. Hắn có thể dùng các phương thức cực kỳ khó tin,

khó có thể đề phòng đề hạ kịch độc. Phong thư này chính là do Thiên Độc Tôn Giả viết, hẳn gửi cho Hắc Sơn Tứ Quỷ, tuyên bố rằng mình sẽ đến ngay lập tức.”

Sư Nguyên Dã nhanh chóng mở miệng, đưa phong thư trong tay cho Giang Thạch. Nhưng ngay khi vừa đưa ra, bỗng nhiên Sư Nguyên Dã phát ra một tiếng kêu thảm thiết. Chỉ thấy bàn tay của hắn nhanh chóng biến thành màu đen với tốc độ cực kỳ đáng sợ, giống như bị nhiễm mực vậy. Một cỗ khí tức âm trầm đáng sợ theo bàn tay của hắn lan tràn về phía lục phủ ngũ tạng.

“Không tốt, bức thư này có độc!” Sư Nguyên Dã kinh hô.

“Sư tiên sinh!” Thập nhị hoàng tử lộ ra vẻ kinh hãi.

Giang Thạch nhướng mày, phát ra một tiếng hừ lạnh. Thân hình hắn dường như trong nháy mắt xuất hiện ở gần Sư Nguyên Dã, một chương võ thẳng vào người hắn. Kinh lực cường đại vô biên trong nháy mắt xuyên thấu vào cơ thể Sư Nguyên Dã, mãnh liệt, mênh mông, vô biên vô hạn, giống như một đợt thủy triều khổng lồ.

Dưới kinh lực cường đại cực kỳ của Giang Thạch, loại kịch độc này bị ngăn chặn, sau đó trực tiếp bị đẩy ra khỏi bàn tay Sư Nguyên Dã.

Bịch một tiếng, Sư Nguyên Dã ngòai phịch xuống đất, sắc mặt trắng bệch, toàn thân run lẩy bẩy, kinh hãi tột độ. Kịch độc tuy đã bị đẩy ra, nhưng kinh lực trong cơ thể hắn cũng tiêu tán hơn phân nửa. Trong thời gian ngắn, hắn sẽ không còn lực chiến đấu.

“Các người trở về phòng đi. Những chuyện khác ta sẽ giải quyết.” Giang Thạch lạnh lùng nói.

“Được, đa tạ Dã Hổ tiên sinh.” Thanh âm Sư Nguyên Dã run rẩy, đứng dậy từ mặt đất. Hắn cùng Đồng Vô Song che chở

Thập nhị hoàng tử, đi về phía gian phòng.

Ánh mắt Giang Thạch lạnh như băng, nhìn chằm chằm vào khu vực sân. hấn cứ đứng như vậy, không nhúc nhích, dường như đang chờ đợi thứ gì đó.

Thời gian trôi qua. Ngân Nguyệt trên bầu trời bị một đám mây đen che khuất, cả đại địa chìm trong bóng tối.

Một cỗ kịch độc vô hình trực tiếp từ bên ngoài thẩm thấu vào cơ thể Giang Thạch, vô cùng quý dị, giống như từng con rắn độc âm trầm, dọc theo lỗ chân lông, thất khiếu của hấn, nhanh chóng chui vào trong.

Lập tức, không biết có bao nhiêu kịch độc đã tiến vào trong cơ thể của hấn.

Một thời gian nữa trôi qua.

Rốt cuộc, ngoài cửa truyền đến từng trận tiếng cười khàn khàn quái dị, nói: “Thập Nhị Tướng Thần, có chút ý tứ, Đồng Vô Song và Sư Nguyên Dã đâu?”

Két!

Đại môn tiểu viện bị người chậm rãi đẩy ra.

Một lão giả mặc áo bào màu xanh, hai bên tóc mai hoa râm, sắc mặt có vài phần hồng nhuận, xuất hiện ở ngoài cửa viện, trên mặt mang theo nụ cười nồng đậm.

Thiên Độc Tôn Giả!

Bây giờ, toàn bộ khu vực này đều đã bị kịch độc của hấn quét qua.

Theo lý thuyết, sẽ không có ai còn có thể đứng được.

Nhưng Dàn Hồ vẫn đứng sừng sững, quả thực ngoài dự liệu của hấn.

Nhưng cũng chỉ thế thôi.

Thiên Độc Tôn Giả bước đi, trực tiếp đi tới trong sân, thân nhiên nói: “Thập Nhị Tướng Thần các ngươi từ trước đến nay chỉ giết người, lúc nào lại còn bảo vệ người? Bất quá hôm nay ta ở đây, chỉ sợ Thập Nhị Tướng Thần các ngươi từ nay về sau sẽ biến thành mười hai tử thần.”

“Ngươi nói đủ chưa?”

Giang Thạch quay đầu nhìn đôi phương, lạnh lùng nói.

“Hả?”

“Nói đủ rồi thì đi chết đi.”

Bùm!

Tiếng nổ nặng nề trong nháy mắt truyền ra.

Kết thúc trong nháy mắt!

Chương 408: Vượt Qua! 1

Trong sân, Giang Thạch tiện tay vút bỏ thi thể không đầu của đối phương, sắc mặt lạnh lùng, vung vẩy máu tươi, sau đó cúi người xuống, trực tiếp tìm kiếm trên người Thiên Độc Tôn Giả.

Tất cả kịch độc trên người hắn đều vô dụng với Giang Thạch.

Tự động bị thiên phú “Vạn Độc Bất Xâm” bài xích ra bên ngoài.

Không bao lâu sau, Giang Thạch trở tay lấy ra mấy cái bình sứ, gỡ nắp ra, nhẹ nhàng ngửi ngửi, hoàn toàn xác định, sau đó vung bàn tay.

Bình sứ vỡ vụn, bay về phía đám người Sư Nguyên Dã, Đồng Vô Song trong phòng vừa đi ra.

“Tiếp lấy.”

Sư Nguyên Dã nắm lấy bình sứ, ánh mắt quét qua, sau đó nhìn về phía Giang Thạch.

“Đan dược bên trong có thể giải hết kịch độc trên người các ngươi.”

Giang Thạch bình tĩnh mở miệng.

“Giải độc cho chúng ta?”

Trong lòng hai người giật mình.

Khi nào họ lại trúng độc?

Nhưng nghe được Giang Thạch nói, họ cũng không dám cự tuyệt, mà là vội vàng nhanh chóng đem đan dược bên trong đồ

ra, bắt đầu phục dụng.

Mây đen tan biến, ánh trăng lại hiện lên.

Thân hình Giang Thạch không nhúc nhích, đứng sừng sững trong sân, tiếp tục chờ đợi.

Một thời gian nữa trôi qua.

Bốn phía lại truyền đến động tĩnh không yếu, hô hô rung động.

Lại là hai đạo nhân ảnh rơi vào trên nóc nhà bốn phía, ánh mắt lạnh như băng, một thân áo đen, thực lực rõ ràng không tầm thường.

Bọn họ nhìn thấy Giang Thạch, vừa muốn lao xuống, bỗng nhiên biến sắc, vội vàng nhanh chóng dừng lại, lộ ra vẻ kinh hãi.

Chỉ thấy trong sân, thi thể ngổn ngang, máu tươi chảy xuôi.

Liên tiếp mấy cỗ thi thể, mỗi một cỗ đều vô cùng thâm thảm!

“Hắc Sơn Tứ Quỷ, Thiên Độc Tôn Giả!”

Hai người hít một hơi lạnh.

Mấy tên này đều chết hết rồi sao?

Ai làm?

Dần Hổ trong sân?

Không thể nào!

Trong lúc nhất thời, hai đạo nhân ảnh kinh nghi không thôi, không nhúc nhích, tất cả đều bắt đầu quan sát.

Đối với sự xuất hiện của bọn họ, Giang Thạch giống như không nhìn thấy, cũng không để một chút nào.

Bỗng nhiên, bốn phía lại truyền đến từng cỗ ba động không yếu, lại là mấy đạo nhân ảnh từ xa đánh tới, vừa rơi xuống nóc

nhà bốn phía.

Nhưng cùng hai người kia, bọn họ vừa nhìn thấy tràng cảnh phía dưới cũng là biến sắc, vội vàng dừng lại, hai mặt nhìn nhau.

Thời gian cứ trôi qua.

Không ngừng có cao thủ xuất hiện, động tĩnh không nhỏ, bóng người lóe ra.

Bốn phương tám hướng, vô thanh vô tức đã hạ xuống hơn mười đạo nhân ảnh.

Trong phòng, Sư Nguyên Dã, Đồng Vô Song, Thập Nhị Hoàng Tử đều lộ ra vẻ kinh hãi, đồng thời cũng cảm thấy hoảng hốt, ánh mắt cực kỳ cảnh giác nhìn bốn phía.

Cường giả càng ngày càng nhiều.

Tiếp tục như vậy, không biết sẽ quy tụ bao nhiêu cao thủ.

Dân Hồ rốt cuộc đang làm gì? Tại sao còn không động thủ?

Chẳng lẽ thật sự muốn đợi nhân số càng ngày càng nhiều rồi lại động thủ sao?

“Tình hình không ổn, rất không ổn, chuẩn bị chạy đi.”

Sư tử thì thầm.

Một khi Giang Thạch bên này không địch lại, bọn họ nhất định phải đi.

Dù cho bọn họ có chết trận cũng phải bảo vệ Thập Nhị Hoàng Tử.

Đồng Vô Song bên cạnh cũng trầm trọng gật đầu, không nói một lời.

Theo thời gian trôi qua, lại có không ít cường giả nhanh chóng hạ xuống.

Nhiều người sức mạnh đủ, khí thế tự nhiên cũng chậm rãi giương lên. Từng đôi ánh mắt lạnh như băng quét xuống phía dưới.

“Thập Nhị Tướng Thần, tại sao không thấy những Tướng Thần khác xuất hiện?”

Một người thanh âm lạnh như băng, như tiếng kim thiết cạ vào nhau, cạo màng nhĩ người, nhìn chăm chăm Giang Thạch, nói ra, “Đem những cường giả khác cũng đều kêu ra, nếu không, lấy thực lực của ngươi ngăn không được chúng ta!”

“Thập Nhị Tướng Thần, nếu đã làm sát thủ, phải có quy củ của sát thủ, hảo hảo đi giết người không tốt sao, ở chỗ này bảo hộ người là chơi cái gì?”

Đạo nhân ảnh thứ hai lạnh giọng nói.

“Hừ, chúng ta nhiều người như vậy, còn cần sợ Thập Nhị Tướng Thần các ngươi?”

Bóng người thứ ba thanh âm lạnh như băng, nói ra, “Mấy chục năm trước, chúng ta có thể bức Thập Nhị Tướng Thần các ngươi đến Nam Vực, không dám quay đầu lại, mấy chục năm sau cũng có thể bức các ngươi không ngẩng đầu lên được. Hôm nay, chỉ dựa vào một mình ngươi, ngăn không được chúng ta.”

“Dần Hổ, tránh ra!”

Lại một đạo nhân ảnh mở miệng, giọng nói lạnh như băng, rất có khí phách.

Sát khí trên người nồng đậm giống như là sương đen, quay cuồng ở bốn phía.

Giang Thạch đứng bất động, ánh mắt chậm rãi quét về bốn phía, nói, “Còn có người khác không? Chỉ mấy người các ngươi? Hải đồng kia ta nói bảo vệ hắn mười ngày, mười ngày

sau, tùy các người xử trí. Trong vòng mười ngày, cho ta một chút mặt mũi đi.”

“Mặt mũi của người?”

Có người lạnh lùng cười nhạt, giấu ở trong bóng tối, nói: “Mặt mũi của người đáng giá cái rắm gì? Có thể đáng giá bao nhiêu tiền? Người cũng xứng đáng có mặt mũi?”

‘Hắc hắc...’

Những người khác cũng nhao nhao cười nhạt, tràn ngập mỉa mai.

“Xem ra các vị không có ý định cho ta mặt mũi này?”

Chương 409: Vượt Qua! 2

Giang Thạch bình tĩnh mở miệng, nói: “Nếu như vậy, vậy cũng không cần phải nói, đêm nay ta liền đứng ở chỗ này, ai muốn động thủ, mau chóng phóng ngựa tới!”

“Hừ!”

Mọi người hừ lạnh, ánh mắt như đao, gắt gao nhìn chăm chăm Giang Thạch, nhưng khó có thể che giấu sự kiêng kỵ ở sâu trong đáy mắt.

Thiên Độc Tôn Giả!

Hắc Sơn Tứ Quỷ!

Thực lực tuyệt đối không yếu!

Kết quả tất cả đều đã chết ở đây!

Khó tránh khỏi không làm cho người ta liên tưởng đến một số điều!

Xì xì!

Bỗng nhiên, mặt đất bắt đầu rung động, truyền đến lực lượng vô hình, giống như có thứ gì đó quỷ dị từ sâu trong lòng đất nhanh chóng chuyển qua, sau một khắc, một bàn tay lớn từ dưới lòng đất chui ra, trực tiếp bắt lấy cổ chân của Thập Nhị Hoàng Tử, phát ra một tiếng cười lạnh, dùng sức kéo, trực tiếp kéo Thập Nhị Hoàng Tử xuống lòng đất, định nhanh chóng rời đi.

Nhưng ngay lúc này!

Tiếng hừ lạnh của Giang Thạch đột nhiên truyền vào lòng đất, âm một tiếng, chân nhập vào trong đầu người nọ, sóng âm

xen lẫn công kích linh hồn cường đại, trực tiếp làm cho đầu người nọ nổ vang, động tác dừng lại, như đàn độn trong lòng đất.

Sau một khắc, thân hình Giang Thạch trong nháy mắt biến mất không thấy gì nữa, một chưởng nhanh chóng tùm vào dưới lòng đất, năm ngón tay lạnh lẽo khùng bố, hoàn toàn hóa thành màu đen kịt, trực tiếp nắm xuyên qua mặt đất, từ bên trong bắt được một đạo nhân ảnh, ầm một tiếng, đem hắn cùng với Thập Nhị Hoàng Tử lôi ra từ trong mặt đất.

Thẳng đến khi bị bắt ra, người nọ mới sắc mặt hoảng hốt, bỗng nhiên phản ứng lại.

Nhưng muốn phản ứng lại đã sớm không kịp, một chưởng của Giang Thạch đã sớm rơi vào trán đối phương, rầm một tiếng, một cổ thi thể trong nháy mắt bắn nhanh ra, trực tiếp nện vào góc tường, đầu lồm xuống ngực, chết đến không thể chết nữa.

Thân hình Thập Nhị Hoàng Tử lúc này vững vàng rơi xuống đất, sắc mặt trắng bệch, tràn ngập sợ hãi.

Đồng Vô Song, Sư Nguyên Dã vẻ mặt hoảng sợ, vội vàng nhanh chóng vọt tới, đem Thập Nhị Hoàng Tử bảo vệ ở phía sau.

“Ta nói rồi, đêm nay ta bảo vệ hắn.”

Thanh âm Giang Thạch lãnh đạm, quanh quẩn nơi đây.

Nóc nhà bốn phía, đám người sắc mặt biến ảo, lần nữa cảm thấy kiêng kỵ thật sâu.

Thực lực thật mạnh!

Dân Hổ của Thập Nhị Tướng Thần, từ khi nào có loại thực lực này?

Mấy chục năm trước Thập Nhị Tướng Thần bọn họ căn bản chỉ là một đám ô hợp!

Nếu mười một người khác cũng đều có loại thực lực này, vậy đêm nay bọn họ làm thế nào?

“Dần Hổ, ngươi thật sự muốn như vậy sao?”

Có người kinh sợ quát to, nhưng vẫn không dám hiện thân.

Giang Thạch mặt không đổi sắc, căn bản không thêm phản ứng đối phương.

Hành động trực tiếp thể hiện tất cả.

Mười ngày thời gian, chỉ còn lại một ngày cuối cùng, để hãn buông tha nhiệm vụ lần này, làm sao có thể?

Loại thời khắc này, ai dám tới, chính là cản đường tài lộ của hãn!

Chặn người tài lộ, không đội trời chung.

“Muốn chết, ngươi thật sự là muốn chết à!”

Người nọ tiếp tục kinh nộ quát to, nói: “Mọi người cùng nhau ra tay, chém chết Dần Hổ!”

Nhưng khi âm thanh hạ xuống, bốn phía lại không có mấy người dám hành động.

Bọn họ đều đến từ các thế lực khác nhau, ai nguyện ý vô duyên vô cớ làm áo cưới cho người khác?

Nếu mình bị Dần Hổ giết chết hoặc bị đánh trọng thương thì sao? Ai có thể bồi thường?

Trong lúc nhất thời, bốn phương tám hướng yên tĩnh đến đáng thương.

Sư tiên sinh, Đồng Vô Song lại cảm thấy chân động thật sâu.

Dần Hồ này, quả nhiên là một người đã đủ kinh sợ cường địch tứ phương!

Thật là không thể tưởng tượng nổi!

Bọn họ biết, chỉ cần kéo dài qua đêm nay, ngày mai cao thủ của hoàng thất sẽ đến, đến lúc đó đem Thập Nhị Hoàng Tử chuyển giao cho đối phương, bọn họ cũng sẽ triệt để an toàn.

“Một đám phế vật, dựa vào các người đã muốn thành sự, thật sự là si tâm vọng tưởng, đánh không lại cũng không chịu buông tha, liền động thủ cũng không dám động thủ, các người có tác dụng gì!!”

Một đạo thanh âm khàn khàn, âm lãnh khủng bố không hề báo trước vang lên từ trong bóng tối, khiến cho tất cả mọi người bốn phương tám hướng biến sắc, vội vàng nhanh chóng quay đầu lại.

Khi thấy rõ người tới, không ít người nhao nhao kêu lên:

Ma Sơn Lão Yêu!

Lão quái vật này tiến vào Kỳ Lân Thành lúc nào?

“Sao hắn lại ở đây?”

...

Một chiếc kiệu màu đen tỏa ra khí tức khủng bố, mang theo hắc ám nồng đậm bị bốn người giấy nâng lên, chậm rãi nhảy tới từ cách đó không xa.

Chiếc kiệu nhẹ nhàng bay bổng, giống như không có bất kỳ trọng lượng nào.

Nhưng sau khi rơi xuống đất, lại chấn toàn bộ mặt đất run rẩy kịch liệt, phát ra tiếng nổ vang, mặt đất, nóc nhà bốn phương tám hướng đều đang kịch liệt chấn động, ù ù rung động.

Không ít người một một ngụm khí lạnh, cơ thể kéo căng,
đề phòng cao độ.

Ma Sơn Lão Yêu!

Rất hiển nhiên, đây là một tồn tại cực kỳ đáng sợ. Cho dù ở
trong tam giáo cửu lưu, cũng có tiếng tăm lớn.

Chương 410: Vượt Qua! 3

“Dần Hổ tiên sinh cẩn thận, Ma Sơn Lão Yêu chính là Thánh Linh bát trọng phản tổ, chỉ kém một bước nữa là bước vào Thánh Linh Viên Mãn.” Sắc mặt Sư tiên sinh biến ảo, vội vàng nhanh chóng mở miệng. Thánh Linh bát trọng phản tổ, ở cả Kỳ Lân thành cũng là không thấy nhiều. Là một nhân vật trong đám ác nhân.

Bọn họ không nghĩ tới tại loại thời khắc mấu chốt này, Ma Sơn Lão Yêu lại dám xuất hiện, xem ra toàn bộ Kỳ Lân thành quả thật đã loạn đến cực hạn. Bạch Vân Tự và Kim Quang tông đã bước đầu mất đi năng lực kiểm soát của Kỳ Lân Thành. Nếu không sẽ không cho phép loại lão quái này lộ diện trong thành.

“Người trẻ tuổi, đem nam hài kia giao cho lão phu, lão phu có thể coi như tới hôm nay chuyện gì cũng không có xảy ra, bằng không, ngươi biết kết cục của mình.” Trong kiệu đen kịt truyền đến thanh âm âm lãnh mà khàn khàn, chậm rãi quanh quẩn ở bốn phía, tràn ngập một loại tự tin cùng bá đạo khó tả.

“Ma Sơn Lão Yêu?” Giang Thạch bỗng nhiên nở nụ cười trên mặt, áo bào thối quết, miệng nói ra: “Đêm nay ngu ru quỷ xà thần thật đúng là đủ nhiều, nhưng muốn đoạt người từ trong tay ta, ngươi, không đủ tư cách!”

“Lão phu không đủ tư cách?” Trong kiệu đen phát ra tiếng cười khàn khàn nhàn nhạt, nói: “Thật sự là có chút ý tứ, không biết đã bao nhiêu năm không có người dám cùng lão phu nói như vậy a.”

“Xem ra đêm nay người tới đã không sai biệt lắm, hẳn là không có những người khác còn chưa tới đi.” Giang Thạch không có tiếp tục để ý tới tồn tại trong kiệu, hai tay chấp sau lưng, một đôi ánh mắt quét về nóc nhà bốn phương tám hướng, đem tất cả mọi người thu vào đáy mắt.

Theo tầm mắt của hắn đảo qua, tứ phương chư cường, sắc mặt đám người khẽ biến, trong lòng thâm rùng mình, có loại cảm giác như bị kim đâm khắp cơ thể.

Dần Hổ này có ý gì? Chẳng lẽ còn có át chủ bài gì?

“Người trẻ tuổi, ta không muốn nói nhảm với ngươi, giao người đi.” Ma Sơn Lão Yêu tiếp tục bình thản mở miệng. Trong giọng nói có một tia bá đạo không thể nghi ngờ.

Giang Thạch nở nụ cười, trong ánh mắt chứa chút châm chọc, nói: “Giao người? Ngươi cũng phải có thể tiếp được mới được.”

Bùm! Đột nhiên, Lôi Hải vạn trọng từ trong cơ thể hắn ngang nhiên bộc phát. Lôi điện khủng bố vô biên vô hạn dưới sự khống chế của Giang Thạch, trực tiếp bùng nổ về phía cổ kiệu đen kịt phía trước cùng cường địch bốn phương tám hướng.

Lôi mang chớp động, tử quang rực rỡ.

Bốn phương tám hướng đều run rẩy dữ dội.

Giống như một cơn thịnh nộ khủng khiếp của thần sấm.

Cường địch tứ phương cùng Ma Sơn Lão Yêu trong kiệu đều không khỏi biến sắc, phát ra tiếng kinh hô, cảm giác được áp lực giống như diệt thế đánh tới.

Thiên phú: Bôn Lôi!

Ầm ầm ầm ầm!

Lôi điện vô tận cuộn cuộn không ngừng từ trong cơ thể Giang Thạch bắn nhanh ra ngoài, hoàn toàn bao phủ khu vực này.

Không chỉ vậy!

Đáng sợ hơn là,

Thân hình Giang Thạch ở trong Lôi Hải trở nên cực kỳ cao lớn, quanh thân lóe ra hào quang màu đồng cổ, thân hình giống như yêu thú khổng lồ, nhanh chóng phình to biến lớn, phóng về phía cổ kiệu màu đen phía trước.

Trong lôi điện vô tận, chiếc kiệu màu đen ban đầu đã nhanh chóng nổ tung, trở nên tàn tạ không chịu nổi, người giấy khiêng kiệu bốn phía cũng phát ra tiếng thét chói tai, nhao nhao nổ tung.

Một người mặc hắc bào, mặt như bộ xương khô, khuôn mặt dữ tợn đáng sợ, phát ra thanh âm chói tai, nhào tới từ trong hắc kiệu tàn tạ, mười ngón tay kinh khủng giống như quỷ trảo, cực nhanh đánh tới của thân thể Giang Thạch.

Gương mặt Giang Thạch phát lạnh, một loại lực lượng khủng bố vô hình trong nháy mắt bộc phát ra từ trong thân thể của hắn.

Áp chế tất cả kinh lực!

Thiên Phú: Tỏa Long!

Ầm ầm ầm ầm!

Ầm thanh khủng khiếp, đình tại nhưc óc.

Thân hình Giang Thạch tựa như ma ảnh khổng lồ, mang theo khí tức đáng sợ vô biên, nhanh chóng đánh giết về phía thân thể Ma Sơn Lão Yêu.

Ma Sơn Lão Yêu nhất thời phát ra tiếng kêu hoảng sợ, sắc mặt kinh hãi, dưới lực lượng nhục thân cuồng bạo của Giang Thạch cảm giác được bản thân tựa như hóa thành một chiếc thuyền nhỏ trong cuồng phong sóng biển vô tận.

“Đừng...”

Rầm! Rầm! Rầm! Rầm!

Dưới công kích cuồng bạo, xương cốt nổ tung, huyết nhục bay múa đầy trời.

Đường đường là Ma Sơn Lão Yêu, trực tiếp bị Giang Thạch loạn quyền đánh thành trăm mảnh.

Cường địch bốn phương tám hướng, dưới Lôi Hải bao trùm nhao nhao kinh thanh kêu to, từng từng người liêu lĩnh thoát đi nơi này.

“Ma Sơn Lão Yêu đã chết!”

“Đi mau!”

“Rút lui!”

Tiếng gầm hỗn loạn, bóng người hoảng loạn thoát đi.

Lôi điện rực rỡ.

Tất cả diễn dịch thành một cảnh tượng cực kỳ đáng sợ.

Trực tiếp để lại ấn tượng sâu sắc trong đầu Thập Nhị Hoàng Tử còn nhỏ.

Cũng không biết đã qua bao lâu.

Trong sân tiêu viện hoàn toàn yên tĩnh lại.

.....

Mặt trời mọc.

Trận chiến đêm qua như chưa từng xảy ra.

“Kỳ hạn mười ngày đã đến, đã đến lúc giao Thánh Linh Đan cho ta.” Thanh âm bình thản của Giang Thạch vang lên trong sân. Cơ thể đã trở lại kích thước bình thường. Dù vậy, vẫn toát ra uy áp như một tòa thần nhạc.

“Dần Hồ tiên sinh yên tâm, ngay lập tức sẽ có cao thủ hoàng thất đến đón chúng ta, đến lúc đó Thánh Linh Đan sẽ giao cho ngài.” Đồng Vô Song vội vàng mở miệng.

“Dần Hồ tiên sinh yên tâm, Thánh Linh Đan chắc chắn sẽ giao cho ngài.” Nam hài cũng vội vàng nói.

Giang Thạch nhíu mày, cuối cùng vẫn không nhiều lời mà lặng lẽ chờ đợi.

Một lúc lâu sau, bốn phía cuối cùng cũng truyền đến động tĩnh. Nhiều cao thủ nhanh chóng lướt qua.

“Chẳng lẽ là Thập Nhị gia?” Có người kêu lên.

“Vương hộ vệ sao? Ta ở chỗ này!” Hai mắt Thập Nhị hoàng tử sáng lên, vội vàng quát.

Bóng người bốn phía chớp động, từng đạo bóng người cường đại nhanh chóng hạ xuống, vẽ mặt giạt mình, nhìn về bốn phương tám hướng, nội tâm chấn động.

Cao thủ! Trên mặt đất có rất nhiều thi thể cao thủ! Bỗng nhiên, trong lòng bọn họ hoảng hốt, nhìn về phía một cái đầu lâu khô quắt dưới đất.

Đó là... Ma Sơn Lão Yêu? Sao có thể thế được?

Một nữ tử cầm đầu nhin xuống rung động trong lòng, nhanh chóng vọt tới, ôm quyền bái lạy, “Thuộc hạ gặp qua Thập Nhị gia, thuộc hạ đến muộn, mong điện hạ thứ tội!!

Chương 411: Hỗn Loạn Tăng Lên! Lại Đột Phá! 1

“Vương hộ vệ, mời đứng lên, những người khác đâu?” Thập Nhị Hoàng Tử nói.

“Triệu tướng quân, Mộ Dung trưởng lão đều ở phía sau, lập tức sẽ tới.” Nữ tử kia chấp tay nói.

“Được rồi.” Thập Nhị Hoàng Tử nhẹ nhàng gật đầu, nói: “Vương hộ vệ, trên người người mang theo Thánh Linh Đan không?”

“Thuộc hạ đi vội vàng, cũng không mang theo đan dược, nhưng Mộ Dung trưởng lão hẳn là có.” Nữ tử kia mở miệng.

Thập Nhị Hoàng Tử quay đầu nhìn về phía Giang Thạch, nói: “Dần Hổ tiên sinh, có thể chờ thêm một chút, đợi Mộ Dung trưởng lão đến, Thánh Linh Đan nhất định sẽ dâng lên.

“Hy vọng người nói lời giữ lời, đừng lừa gạt ta.”

Ngữ khí Giang Thạch bình tĩnh, quay đầu nhìn thoáng qua Thập Nhị Hoàng Tử, trực tiếp đi về gian phòng của mình.

“Thập Nhị Hoàng Tử, hẳn là...” Nữ tử hỏi.

“Hẳn là Dần Hổ tiên sinh, mười ngày này nhờ có Dần Hổ tiên sinh tương trợ, chúng ta mới có thể sống sót, tối hôm qua cường địch đến đều là Dần Hổ tiên sinh giết chết.” Thập Nhị Hoàng Tử mở miệng nói.

“Ma Sơn Lão Yêu cũng vậy?” Nữ tử ngạc nhiên mở miệng.

“Phải.” Thập Nhị Hoàng Tử gật đầu nói.

Nữ tử hít sâu một hơi, trong đầu lập tức nhắc lên sóng to gió lớn.

Kế tiếp bọn họ lẳng lặng chờ đợi ở chỗ này.

Giang Thạch cũng không để ý tới bọn họ, trở lại gian phòng, để Huyền Đạo Tử tiếp tục xây dựng trận pháp. Theo như Huyền Đạo Tử nói, xây trận pháp nơi này nhanh nhất cũng phải mất ba ngày mới có thể hoàn toàn thành hình. Nhưng bây giờ Giang Thạch cũng không quá khắt khe về vấn đề thời gian. Miễn là có thể hoàn thành đúng thời hạn.

Thời gian trôi qua.

Động tĩnh nơi này đưa tới không ít xôn xao trong thành. Vô số người đi đường nhao nhao nghị luận, xa xa nhìn về phía tiểu viện Giang Thạch, khó nén kinh hãi trong lòng. Tối hôm qua, động tĩnh đáng sợ như vậy bọn họ đều nghe được toàn bộ, làm cho người ta kinh ngạc, cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

Lão Cát và con trai Cát Thiên Bình cũng lộ ra vẻ kinh hãi, nhanh chóng đi tới chỗ ở của Giang Thạch. Kết quả vừa mới tiếp cận, liền thấy được trong sân có rất nhiều hộ vệ hoàng thất, khí huyết mênh mông, khí tức mãnh liệt, tản ra khí tức vô hình.

“Lui ra, bắt luận kẻ nào không được tiếp cận!” Vài tên hộ vệ sắc mặt lạnh như băng, đi lên ngăn cản Lão Cát cùng Cát Thiên Bình.

“Cho họ vào.”

Thanh âm Giang Thạch vang lên, trực tiếp vang vọng khắp khu vực xung quanh.

Thập Nhị Hoàng Tử lập tức ra lệnh: “Không được ngăn cản bọn họ!”

Vài tên hộ vệ lúc này khom người lui ra, không nói thêm gì nữa.

Lão Cát dẫn theo Cát Thiên Bình, nhanh chóng đi vào sâu trong sân, nhìn về phía gian phòng của Giang Thạch, giật mình nói: “Giang huynh đệ, ngươi không sao chứ?”

“Không có gì, đa tạ Cát huynh quan tâm.”

Giang Thạch ở trong phòng đáp lại.

“Không có việc gì là được, không có việc gì là được.”

Lão Cát Đầu liên tục gật đầu, nhin xuống rung động, lần nữa nhìn thoáng qua mọi người trong sân, nói: “Nếu không có việc gì, ta sẽ không quấy rầy.”

“Cát huynh đi thông thả.”

Giang Thạch mở miệng.

Lão Cát Đầu gật đầu lần nữa, lúc này lôi kéo nhi tử bắt đầu nhanh chóng rời đi nơi đây.

Thẳng đến khi triệt để đi xa, hấn mới lau lau mồ hôi lạnh, trong lòng cực kỳ trầm trọng.

“Cha, đám người kia là ai?”

Cát Thiên Bình tò mò hỏi.

“Không phải chuyện lành, đều là người ta và người không trêu chọc nổi.”

Ngữ khí Lão Cát trầm thấp nói, “Lai lịch của Giang huynh đệ cũng không đơn giản.”

“Cha, người đang thừa nước đục thả câu gì? Bọn họ rốt cuộc là ai?”

Cát Thiên Bình lại hỏi.

Lão Cát lần nữa quay đầu lại nhìn, thì thầm nói, “Người của hoàng thất.”

“Người của hoàng thất?”

Cát Thiên Bình chấn động, có chút không thể tưởng tượng nổi.

Nhưng lão Cát Đầu đã sớm trước tiên nhanh chóng bịt kín miệng nhi tử, mang theo nhi tử nhanh chóng rời khỏi nơi đây.

Lại là một đoạn thời gian trôi qua.

Rốt cục, xa xa lần nữa truyền đến động tĩnh không yếu, kinh phong vù vù vang lên, liên tiếp bảy tám đạo nhân ảnh nhanh chóng rơi vào trong sân.

Có nam có nữ, có tăng nhân có đạo nhân.

Sau khi hạ xuống lập tức quét mắt vào trong sân, phản ứng không khác đám người Vương hộ vệ trước đó, tất cả đều con ngươi co rút, chấn động trong lòng.

Rất nhanh, bọn họ nhìn về phía Thập Nhị Hoàng Tử trong viện.

“Thập Nhị Hoàng Tử!”

Một đám người nhanh chóng đi tới, chấp tay hành lễ.

“Mộ Dung trưởng lão, các người đã tới.”

Thập Nhị Hoàng Tử lập tức để mọi người đứng dậy, nói: “Mộ Dung trưởng lão, trên người người có mang theo Thánh Linh Đan không?”

“Có, thế nào, Thập Nhị Hoàng Tử?”

Một lão giả mặc đạo bào, tóc bạc râu trắng mở miệng hỏi.

“Có mang là tốt rồi, đem Thánh Linh Đan cho ta!”

Thập Nhị Hoàng Tử mở miệng.

“Vâng, Điện hạ.”

Tên lão giả râu bạc trắng kia khom người đáp ứng, lập tức lấy ra một bình sứ màu trắng từ trong tay áo, hai tay cung kính giao cho Thập Nhị hoàng tử.

Thập Nhị hoàng tử tiếp nhận đan dược, cẩn thận kiểm tra thực hư, rồi lại nhìn về gian phòng phía sau, nói: “Dần Hồ tiên sinh, đã mang tới Thánh Linh đan, nên cho ngài như thế nào?”

Chương 412: Hỗn Loạn Tăng Lên! Lại Đột Phá! 2

Cửa phòng kệt một tiếng mở ra.

Giang Thạch một thân hắc bào, mặt đeo mặt nạ chậm rãi đi tới từ trong phòng, đôi mắt thâm thúy vô ngần nhìn thẳng mọi người, rơi vào từng khuôn mặt của đám người ở đây.

Vù vù!

Hắn bấm ngón tay một cái, lực hút vô hình phát ra, trong nháy mắt hút bình sứ màu trắng trong tay Thập Nhị hoàng tử về phía mình, nắm chặt trong tay.

“Người là ai?”

Mộ Dung trưởng lão ngưng giọng quát.

“Mộ Dung trưởng lão không nên vô lễ, vị này chính là Dân Hồ tiên sinh, đã bảo vệ ta mười ngày qua, thậm chí còn giết chết Ma Sơn Lão Yêu và Hắc Sơn Tứ Quỷ.”

Thập Nhị hoàng tử nhanh chóng giải thích.

“Cái gì?”

Đám người Mộ Dung trưởng lão mới đến đều chấn động, lại nhìn về phía Giang Thạch.

Dân Hồ!

Họ sống lâu ở Hoàng Đô, nhưng lại chưa từng nghe qua cái tên này.

Nhưng có thể giết chết Hắc Sơn Tứ Quỷ và Ma Sơn Lão Yêu, tuyệt đối không phải là kẻ yếu.

Đặc biệt là Ma Sơn Lão Yêu, là Thánh Linh bát trọng phản tổ, thực lực ngang ngửa với Mộ Dung trưởng lão, vậy mà đối phương có thể giết được Ma Sơn Lão Yêu, không phải là nói ngay cả Mộ Dung trưởng lão cũng không thể địch lại người này sao?

Mộ Dung trưởng lão hít một hơi, trong lòng run rẩy, chấp tay nói: “Cảm tạ bằng hữu ra tay tương trợ, chúng ta vô cùng cảm kích.”

“Các người đều đi đi, nhiệm vụ của ta đã hoàn thành, đừng ở đây lâu.”

Giang Thạch cầm bình sứ, bình tĩnh nhìn đám người, “Thập Nhị Tướng Thần xưa nay chỉ giết người, không cứu người, ta cứu hoàng tử của các người, đã là phá vỡ quy củ, bây giờ các người đều rời khỏi nơi này của ta đi.”

Sắc mặt mọi người đều biến đổi, sau đó đồng loạt nhìn về phía Thập Nhị hoàng tử.

Thập Nhị hoàng tử tự mình chấp tay hướng Giang Thạch nói: “Dần Hổ tiên sinh, ta nguyện ý dùng lễ tiết cung phụng tối cao của hoàng thất mời Dần Hổ tiên sinh, hy vọng Dần Hổ tiên sinh thành toàn, Dần Hổ tiên sinh yên tâm, chỉ cần gia nhập hoàng thất, Thánh Linh đan mỗi nửa năm một viên.”

“Quên đi.”

Giang Thạch lắc đầu, nói: “Ta đã nói ta không thể phá vỡ quy củ của ta, các người đều đi đi, đừng ở đây nữa.”

“Dần Hổ tiên sinh.....”

“Đi thôi!”

Giọng Giang Thạch lạnh như băng.

Sắc mặt Thập Nhị hoàng tử khẽ biến, chấp tay nói: “Vâng, Dần Hổ tiên sinh, chúng ta cáo từ.”

Hắn chậm rãi rời khỏi, nhìn thoáng qua đám người Mộ Dung trưởng lão, Vương hộ vệ, lập tức mang theo bọn họ rút lui.

Đám người Mộ Dung trưởng lão thầm rùng mình, từng đôi mắt nhìn thật sâu về phía Giang Thạch.

Chủ nhục thần chết!

Người này dám nói như thế với Thập Nhị hoàng tử, quả thật khiến người ta tức giận!

Bất quá Thập Nhị Hoàng Tử nếu không nói gì, vậy bọn họ cũng không tiện nói nhiều.

Chỉ là nhìn Giang Thạch thật sâu, sau đó liền nhanh chóng rời đi.

Cứ như vậy, trong nháy mắt tiểu viện đã trở nên cực kỳ trống trải.

Ngoại trừ lưu lại từng cái hố sâu lớn nhỏ không đều cùng vài bộ thi thể chất đông, những thứ khác đều không còn.

Giang Thạch quay đầu nhìn sang một hướng khác, bình tĩnh mở miệng: “Xử lý thi thể đi.”

Vù vù vù!

Tám người Thần Long nhanh chóng từ xa hiện ra, đồng loạt ôm quyền hành lễ, sau đó bắt đầu nhanh chóng xử lý hiện trường.

Giang Thạch trực tiếp xoay người tiến vào gian phòng, đem đan dược trong bình sứ đổ ra, chỉ thấy ánh sáng lưu chuyển, đan văn dày đặc, tản ra một loại hương thơm nhàn nhạt, say lòng người.

Thánh Linh Đan!

Mượn viên đan này, hắn có thể nhất cử tiến vào Thánh Linh ngũ trọng phản tổ!

Hắn không chút do dự, ném đan vào trong miệng, một ngụm nuốt xuống, sau đó ngồi xếp bằng ở trong phòng, bắt đầu luyện hóa.

.....

Bắc Vực chấn động!

Kỳ Lân thành oanh động!

Tam giáo cửu lưu toàn bộ oanh động!

Tình huống cụ thể của trận chiến tối hôm qua, trực tiếp lấy một loại tốc độ không thể tưởng tượng nổi truyền ra bốn phía, khiến cho tất cả các thế lực trong Kỳ Lân thành đều chấn động.

Ngay cả Kim Quang Tông, Bạch Vân Tự thuộc về [Tam Thập Lục Liên Minh] cũng động dung, một đám lộ ra vẻ kinh hãi.

Thập Nhị Tướng Thần đại hiển thần uy, tại tối hôm qua giết chết hơn mười tên cao thủ tà đạo!

Thậm chí ngay cả Ma Sơn Lão Yêu, Thiên Độc Tôn Giả hung danh hiển hách cũng bị cường thế chém giết, thật sự muốn để người ta không giạt mình cũng khó.

Nhất là vào thời điểm cực kỳ máu chót này!

Tam Thập Lục Liên Minh đang khai chiến với Liên Minh Ma Đạo, tất cả cao thủ Huyết Đan Cảnh đã bị điều ra tiền tuyến, bây giờ bất kỳ một vị Thánh Linh bát trọng, cửu trọng phản tổ nào xuất hiện cũ sẽ dẫn phát chú ý không nhỏ.

Bất kỳ ai có thực lực này nếu làm loạn ở phía sau, phiền phức tuyệt đối không nhỏ.

Dần Hổ trong Thập Nhị Tướng Thần này, thực lực lại đáng sợ như thế!

Có thể chém giết Hắc Sơn Lão Yêu, chẳng phải là nói, hắn cũng đã đạt tới cảnh giới Thánh Linh cửu trọng phản tổ?

Trong lúc nhất thời, Kim Quang tông, Bạch Vân Tự đều xôn xao bàn luận.

Rất nhanh, hai đại tông môn đưa ra quyết định, trưởng lão trấn thủ tông môn lập tức liên thủ đi ra, chạy về chỗ ở của Giang Thạch, tự mình gặp Giang Thạch.

Chương 413: Hỗn Loạn Tăng Lên! Lại Đột Phá! 3

Bọn hắn không thể đơn độc gặp mặt Giang Thạch, vẫn còn lo lắng.

Dù sao đây là một lão quái vật Thánh Linh cửu trọng phản tổ, ai cũng không dám kết luận hắn có thể đột nhiên nổi điên hay không, một khi chuyện này xảy ra sẽ để lại hậu quả không thể cứu vãn hai tông môn này.

Còn đối với hai vị cường giả tuyệt đỉnh tới bãi phỏng, Giang Thạch lại một mực bề quan, căn bản không để ý đến, tất cả đều do Thần Long, Sửu Ngưu, Tý Thử đuổi đi.

Trưởng lão trấn thủ Kim Quang tông, Bạch Vân Tự đành phải tạm thời trở về.

Mà theo tin tức trong thành nhanh chóng lan truyền, danh tiếng của Giang Thạch cũng đang nhanh chóng tăng lên.

Chỉ trong vài ngày ngắn ngủi.

Cuối cùng!

Tu vi của hắn lại đột phá, nhất cử đạt tới Thánh Linh ngũ trọng phản tổ.

Giá trị danh vọng cũng lần nữa tăng vọt, một lần nữa tích lũy đến 6700 điểm.

Khoảng cách mở khóa thiên phú tiếp theo chỉ còn chạng được một phần ba.

Và điều quan trọng nhất là, có một đại sự khiến hắn mừng rỡ không thôi.

Đó chính là hấn phát hiện mình cuối cùng cũng có thể câu thông với Thiên Ma lần nữa.

Nói cách khác, kể từ lần trước hấn câu thông với Thiên Ma đã trôi qua thời gian nửa năm.

“Lần trước câu thông Thiên Ma đã giúp ta liên tiếp đột phá ba trọng thiên, lần này câu thông không biết còn có thể đạt được hiệu quả kinh người như vậy hay không?”

Giang Thạch tự nói trong lòng.

Nhưng cho dù không có hiệu quả mạnh mẽ như vậy, cũng không sao.

Dù chỉ cần giúp hấn phá vỡ thêm một trọng thiên, đối với lực chiến của hấn cũng là một sự tăng phúc cực kỳ khủng bố.

Hấn nhắm mắt ngồi xếp bằng, đầu trống rỗng, lần nữa rơi vào bên trong trạng thái Vô Ngã Vô Bản quý dị, Thiên Ma Tôi Thể Đại Phát bắt đầu tự động vận chuyển, bất giác, tâm thần hấn đã rơi vào khu vực cực kỳ huyền diệu.

Thiên Ma lại xuất hiện!

Thời gian trôi qua.

Nhoáng một cái lại là mấy ngày trôi qua.

Tin tức trong Kỳ Lân thành mỗi ngày đều thay đổi cực nhanh, tất cả tin tức đều bị tin tức truyền về từ tiền tuyến thổi quét.

Thực lực của Liên minh Ma đạo đáng sợ, không thể ngăn cản, bây giờ đã đánh hạ liên tiếp bảy tòa thành, khoảng cách Kỳ Lân thành ngày càng gần, áp lực bao trùm Kỳ Lân thành.

Tam Thập Lục Liên Minh không thể lui, bắt đầu trưng binh khắp nơi, chuẩn bị dựa vào Kỳ Lân thành, sống mái tới cùng với Liên Minh Ma Đạo.

Thông tin này vừa ra, toàn thành đều hoảng sợ.

Mọi người đều trở nên hoảng loạn và bất an.

Dù sao cũng không ai muốn bán mạng cho [Tam Thập Lục Liên Minh]!

Liên minh liên tiếp thất bại, bây giờ lại muốn để họ cùng nhau tử trận, thủ đoạn quả thực quá ác, không nghi ngờ gì nữa, điều này trực tiếp dẫn đến mâu thuẫn trong lòng mọi người.

Trong lúc nhất thời, toàn thành đều sôi trào.

không ít cường giả trực tiếp đứng ra phản đối, ý định xông quan rời khỏi Kỳ Lân thành.

Nhưng đáng tiếc, đối mặt với ý định chạy trốn của bọn họ, Hắc Long quân không chút thay đổi, ánh mắt lạnh lùng, trực tiếp bắt đầu cường thế trấn áp, trong thành lập tức vang lên vô số tiếng kêu thảm thiết.

Không chỉ vậy.

Hắc Long quân nói là làm, rất nhanh đã bắt đầu cường chế trung binh.

Mỗi võ quán, môn phái, thế gia đều trở thành mục tiêu trung binh đầu tiên. Phàm là ai dám phản kháng một chút, lập tức sẽ bị đại quân áp đảo, nghiền nát.

Phải biết Hắc Long quân là lực lượng tinh nhuệ nhất, đáng sợ nhất trong Tam Thập Lục Liên Minh. Trong thành làm sao có thể lực nào có thể chống lại họ?

Vì vậy, khi lệnh trung binh vừa ra, toàn thành lập tức rơi vào trạng thái càng thêm hỗn loạn.

Mỗi ngày đều có võ quán hoặc thế gia bị diệt môn.

Đường phố hỗn loạn, máu chảy thành sông.

Tuy nhiên, dưới sự chinh đồn mạnh mẽ của Hắc Long quân, phòng tuyến Kỳ Lân thành cuối cùng cũng được củng cố nhanh chóng. Vô số cao thủ được phái đến bốn phía Kỳ Lân thành, bảo vệ nghiêm ngặt.

Đó cũng không phải là tất cả.

Sau khi trấn áp những thế gia và võ quán này, Hắc Long quân nhanh chóng nhắm mũi thương đến các nhân sĩ giang hồ và tán tu bên dưới, trong lúc nhất thời gà bay chó sủa, một mảnh hỗn độn.

Trong cuộc chiến trung bình điên cuồng này, Lão Cát và con trai Cát Thiên Bình của hắn cuối cùng cũng không thể tránh khỏi, trong một mảnh hỗn loạn, bị rất nhiều Hắc Long quân bắt đi, bị điều đến một chỗ trấn thủ ngoài thành.

Đối với tất cả những chuyện này, Giang Thạch vẫn chưa biết gì cả.

Ngay lúc này!

Toàn bộ tâm thần của hắn đều đắm chìm trong thế giới tinh thần mênh mông và quỷ dị.

“Tận tình tiếp nhận tẩy lễ của ta đi, hãy xem cực hạn của ngươi, rốt cuộc có thể thừa nhận bao nhiêu tinh huyết của ta.”

Đầu Thiên Ma to lớn và đen nhánh treo cao, mang theo khí tức tang thương vô biên, vô hạn và cổ xưa, quan sát Giang Thạch phía dưới.

Một mảng lớn tinh huyết Thiên Ma hội tụ xuống thân thể Giang Thạch, trùng trùng điệp điệp, vô biên vô hạn.

Trong huyết thủy đỏ tươi vô tận này, thân thể Giang Thạch đang nhanh chóng được cải tạo và thuế biến, mà cảnh giới vừa mới đột phá, lại bắt đầu nhanh chóng phá quan...

Khí thể của hắn giống như ngồi trên tên lửa, một đường
xông thẳng lên.

Đột phá! Lại phá!

Chương 414: Thánh Linh Thất Trọng Đỉnh Phong! 1

Huyết sắc quang mang cuộn cuộn như thủy triều, thân thể Giang Thạch liên tục bị ép nghiền nát, giống như một cái động đen sâu thẳm, đang nhanh chóng hấp thu Thiên Ma tinh huyết tẩy lễ.

Không biết đã qua bao lâu, Giang Thạch cảm nhận được một cỗ lực lượng bài xích từ bốn phía truyền đến, mới cuối cùng mở mắt, tinh thần trở lại trong thân thể.

Lúc này, từng cỗ lực lượng cường đại và mệnh mông đang cuộn cuộn không ngừng trùng kích vào thân thể hắn, không phân biệt huyết nhục, nội phủ, kinh mạch hay xương cốt, dưới sự tẩy lễ của Thiên Ma tinh huyết, đều đã phá vỡ một giới hạn mới.

Giang Thạch ngẩng đầu lên, nhìn về phía bảng điều khiển.

Tu vi: Thánh Linh thất trọng đỉnh phong!

Vài chữ to đập vào mắt, mang đến sức mạnh vô tận cho Giang Thạch.

Trong lúc giờ tay nhắc chân đều ẩn chứa khí tức cường đại, lỗ chân lông giãn ra, huyết quang bên ngoài cơ thể chảy xuôi, toàn bộ cơ thể đang phát sinh thuế biến về chất.

“Ta bây giờ, hẳn là có thể vô địch dưới Huyết Đan rồi?”

Thậm chí dưới thiên phú Tỏa Long, ngay cả Huyết Đan cảnh cấp thấp cũng có thể thử thách một lần!

Mạnh mẽ!

Mạnh mẽ chưa từng có!

Bỗng nhiên, Giang Thạch chú ý đến trên bảng điều khiển, một môn công pháp khác cũng đã thay đổi.

Nguyên Hồn Chân Giải tầng thứ ba!

Môn bí thuật linh hồn này rõ ràng cũng đã thăng lên hai tầng trong màn tẩy lễ của Thiên Ma tinh huyết.

“Thiên Ma tinh huyết không chỉ có thể tẩy lễ thân thể, mà ngay cả linh hồn cũng có thể tẩy lễ, thật sự là không thể tưởng tượng nổi.”

Ánh mắt Giang Thạch lóe lên.

Thiên Ma này, cho dù chỉ còn tàn hồn cũng có lực lượng bất khả tư nghị như vậy.

Thật sự là rất khó tưởng tượng, nếu như ở thời kỳ đỉnh phong, tồn tại bậc này sẽ có thực lực như thế nào.

Trong lúc nhất thời, trong đầu Giang Thạch hiện lên một tia cảm giác hướng tới.

Nhưng rất nhanh, hắn thu liễm tâm tư, bắt đầu thử nghiệm sự biến hóa của lực lượng linh hồn.

Một cỗ linh hồn lực vô hình từ mi tâm của hắn tản ra, trùng trùng điệp điệp, như thủy triều vô hình, thẩm thấu vào bên ngoài gian phòng, bên ngoài viện lạc.

Mọi động tĩnh trong phạm vi mấy trăm mét, mấy ngàn mét, đều bắt đầu hiển hiện trong đầu hắn, giống như hắn đang đứng đó tận mắt nhìn chăm chú vào vậy.

“Mấy ngày chưa ra ngoài, trong thành đã loạn thành như vậy rồi?”

Giang Thạch nhướng mày, rất nhanh, lực lượng tinh thần của hắn rơi vào trong chỗ ở của lão Cát. Trong chỗ ở, ngoài

trừ mấy phụ nhân đang khóc, thì lão Cát và con trai hắn đã không còn tung tích.

“Chẳng lẽ lão Cát Đầu cũng bị trưng binh đi rồi?”

Giang Thạch suy nghĩ một lúc.

Tinh thần lực của hắn tiếp tục thẩm thấu ra ngoài. Ngày càng nhiều địa phương hiện lên rõ ràng trong đầu hắn.

Đường phố hỗn loạn, nhà cửa đổ nát, Hắc Long Quân đi lại thành từng đoàn trên đường...

Các võ quán, thế gia, đại môn đại hộ đều bị tàn phá một lần, giống như bị thổ phỉ càn quét qua vậy. Kỳ Lân Thành thật sự vô cùng thê thảm!

Binh qua như thổ phỉ!

Lời này quả không sai!

Thế công của Liên Minh Ma Đạo vẫn chưa chính thức bắt đầu, nhưng Kỳ Lân Thành đã loạn đến mức không thể tưởng tượng nổi.

Giang Thạch càng nhìn càng giật mình, nhưng bỗng nhiên, lực lượng tinh thần của hắn chú ý tới một phương hướng khác. Một đội cao thủ Hắc Long Quân đang nhanh chóng lao tới chỗ hắn, khiến mặt đất rung chuyển.

“Vây quanh sân, không ai được phép rời đi!”

Một người trong đám Hắc Long Quân hét lớn.

Các cao thủ Hắc Long nhanh chóng vây quanh tiểu viện của Giang Thạch.

Giang Thạch nhíu mày, bắt đầu thu hồi linh hồn lực. Cuối cùng, tất cả tinh thần lực đều quay trở lại trong đầu hắn. Hắn cẩn thận xoa xoa mi tâm.

“Hắc Long quân đến tìm ta sao?”

Giang Thạch hỏi Huyền Đạo Tử.

“Đúng vậy, trận đài đã được xây dựng xong.”

Huyền Đạo Tử trả lời.

“Vậy thì tốt rồi. Ta có thể tùy thời rời đi bất cứ lúc nào?”

Giang Thạch hỏi.

“Đúng vậy, lệnh bài truyền tống cũng đã được vẽ xong. Muốn khởi hành ngay bây giờ sao?”

“Không vội, đám người Thần Long vẫn chưa trở về. Ta còn có chút việc muốn giải quyết.”

Giang Thạch trả lời.

“Dần Hổ tiên sinh có ở nhà không?”

Một tiếng quát lớn vang vọng từ bên ngoài viện lạc. Một bóng người cao lớn, toàn thân mặc giáp trụ màu đen, đi tới trước viện lạc cùng với ba bốn cường giả khác.

Cánh cửa phía trước từ từ mở ra.

Giang Thạch xuất hiện, ánh mắt bình tĩnh nhìn về phía mấy đạo nhân ảnh đang bước vào sân.

“Các vị có chuyện gì?”

Giang Thạch hỏi.

“Ha ha ha.”

Bóng người cao lớn cầm đầu đột nhiên ngửa mặt lên trời cười vang, thanh âm vang vọng, chấn động cả khu vực, nói: “Rất cực gặp được chân thân của Dần Hổ tiên sinh. Thời gian trước, bản tướng nghe nói Dần Hổ tiên sinh có nhiều chiến tích, tiếc rằng bận rộn trăm công ngàn việc, không có thời gian tự mình bái phỏng, hôm nay đến đây, mong rằng Dần Hổ tiên sinh thứ lỗi đường đột.”

“Tướng quân khách khí, tại hạ chỉ là một nhân sĩ giang hồ mà thôi.” Giang Thạch đáp lại.

“Cái gì giang hồ không giang hồ, đã ở Kỳ Lân Thành, như vậy chính là con dân của Đại Hoành chúng ta. Dàn Hồ tiên sinh, không bằng theo chúng ta đi một chuyến được không?” Bóng người cao lớn kia cười nói.

Chương 415: Thánh Linh Thất Trọng Đỉnh Phong! 2

“A? Đi một chuyến?” Giang Thạch hỏi.

“Không sai, người cũng biết, gần đây chúng ta liên tiếp bại lui, thật sự đã đến thời điểm sinh tử tồn vong, cho nên cần gấp tương trợ của Dàn Hồ tiên sinh. Chỉ cần Dàn Hồ tiên sinh nguyện ý giúp đỡ chúng ta, nói không chừng có thể giải quyết nguy cơ của Kỳ Lân Thành lần này. Nói vậy Dàn Hồ tiên sinh hẳn là không ngại đi?” Bóng người cao lớn kia cười nói.

“Tướng quân quá mức khách khí, tại hạ có tài đức gì có thể giải quyết nguy cơ Kỳ Lân Thành?” Giang Thạch nhẹ nhàng lắc đầu, nói: “Luận thực lực, tại hạ so với tướng quân còn kém xa, theo ta thấy, tướng quân nên mời người khác đi.”

“Dàn Hồ tiên sinh cần gì cự tuyệt, thực lực của người như thế nào, rõ như ban ngày. Chẳng lẽ đại nạn lâm đầu, Dàn Hồ tiên sinh không muốn xuất một phần lực vì liên minh?” Bóng người cao lớn nhướng mày, hỏi.

Ánh mắt mấy người bên cạnh đều trở nên lạnh lẽo, nhìn chằm chằm Giang Thạch. Không khí trở nên có chút ngưng trọng, có chút căng thẳng.

“Tướng quân, người quá coi trọng tại hạ, vẫn là tìm cao nhân khác đi.” Giang Thạch bình tĩnh nói.

“Làm càn!” Bỗng nhiên, người đứng sau bóng người cao lớn kia đột nhiên quát lớn, thanh âm vang vọng, khí tức trên người mãnh liệt, nói: “Đại nạn lâm đầu, tất cả mọi người đều

vì liên minh mà chiến, người ở đây từ chối nhiều lần, sợ hãi rút rè, còn ra thể thống gì?”

“Dần Hổ, mang theo người của người, lập tức đi theo chúng ta!” Một người khác cũng quát lớn, tiến lên một bước, ánh mắt bức người, sắc bén giống như là một thanh đao.

Những người khác cũng đều là sắc mặt âm lãnh, khí tức nở rộ, tay cầm trường đao bên hông, nhìn chăm chăm Giang Thạch.

Bọn họ đã cho đối phương đủ cơ hội, đối phương vẫn là không biết sống chết, vậy thì việc này cũng không trách được bọn họ.

Hắc Long quân trấn thủ Tam Thập Lục Liên Minh, là đội quân tinh nhuệ nhất trong Tam Thập Lục Liên Minh, phụ trách an nguy của toàn bộ Tam Thập Lục Liên Minh. Đừng nói một Giang Thạch, cho dù là những trưởng lão trong Tam Thập Lục Liên Minh, bọn họ cũng chiếu bắt không lầm.

“Dần Hổ tiên sinh, vẫn là theo chúng ta đi thôi.”

Bóng người cao lớn cầm đầu ngũ khí bình thân, ánh mắt đen kịt như hai điểm tinh không, nhìn chăm chú vào Giang Thạch, nói: “Hôm nay bản tướng tự mình đến mời người, cũng không phải ai cũng có loại đãi ngộ này. Hy vọng các hạ cân nhắc, đừng tự làm khổ mình!”

Thánh Linh bát trọng phản tổ, ở bên trong Hắc Long quân bọn họ thật đúng là không phải là cao thủ tuyệt đỉnh gì!

“Ồ?”

Giang Thạch nhướng mày, nói: “Vậy nói như vậy, ta không thể không đi sao?”

“Không sai.”

Bóng người cao lớn nhẹ nhàng gạt đầu, “Ta không hy vọng phải đao binh tương kiến với Dân Hồ tiên sinh, hy vọng các hạ cũng đừng ép ta.”

Người bên cạnh đều là cười lạnh, lạnh lùng nhìn về phía Giang Thạch, trong đáy mắt hiện lên nụ cười châm chọc và chế nhạo. Dường như họ đã kết luận rằng Giang Thạch không dám phản kháng.

“Phải không? Vậy thì sao?”

Giang Thạch bỗng nhiên mở miệng, bàn chân đạp về phía trước, khí tức quanh thân nổ rộ, đột nhiên phình to, một bàn tay giống như ngũ chỉ sơn, mang theo lực lượng kinh thiên, trực tiếp đè xuống bóng người cao lớn kia, giống như một quả núi nặng nề ép xuống, kinh khủng tuyệt luân.

Vị tướng quân cầm đầu kia sắc mặt biến đổi, đột nhiên phát ra tiếng quát lớn, thanh âm vang vọng, tựa hồ không nghĩ tới Giang Thạch dám động thủ. Toàn bộ thân thể hắc cũng nhanh chóng biến lớn, một bước bước ra, bàn tay nâng lên, tư thế xuất chương, trực tiếp vỗ một trường vào cự trảo đang lơ lửng trên không trung.

Bùm!

Âm thanh khủng khiếp, luồng không khí nổ tung.

Tướng quân cầm đầu phát ra một tiếng rên rỉ, trong lòng kinh hãi, khoảnh khắc hắc vỗ bàn tay qua, hắc có loại cảm giác như vỗ vào một tòa Thái Cổ Thần Sơn, cực kỳ đáng sợ, năm ngón tay bị chấn động đến mức gãy nát, cả cánh tay đều mất đi tri giác.

Nhưng bàn tay to lớn kia vẫn dùng tốc độ cực kỳ khủng khiếp tiếp tục đè lên thân thể hắc.

“Thiên Nguyệt Thần Long Trảm!”

Hắn phát ra tiếng quát, bàn tay còn lại trong phút chốc liên tục phát ra mấy đạo quang mang khủng bố, đâm thẳng vào bàn tay lớn của Giang Thạch.

Trong một tiếng nổ vang, bàn tay to hung hăng vỡ xuống, oanh vào người tướng quân cầm đầu, rầm một tiếng, tại chỗ đem thân thể của hắn oanh đến bay ngược ra, cuồn phun máu loãng, hung hăng nện ở xa xa.

“Hỗ tướng quân!”

Bốn người khác đều biến sắc.

Nhưng còn chưa đợi bọn họ kịp phản ứng, thân hình Giang Thạch tựa như Kim Sơn Đầy Ngọc Trụ, nhanh chóng vọt tới chỗ bốn người khác, thân hình cao hơn năm thước ần chứa một loại khí thể áp bách, cái thể vô song, không gì sánh được.

Bốp bốp bốp bốp!

Bốn tiếng nổ vang lên.

Bốn đạo nhân ảnh đều phun máu bay ngược, nện ở xa xa, cánh tay vỡ vụn, xương ngực sứt lún, phát ra tiếng kêu thảm thiết.

Bọn họ bị Giang Thạch vỗ một chưởng, giống như là bị Thái Cổ Thần Nhạc đập một cái, đều vô cùng thâm thảm.

Thân thể Giang Thạch rốt cục dừng lại, trong miệng phun ra một luồng nhiệt khí, làn da toàn thân đều đang đỏ lên, nóng rực, giống như là một tòa núi lửa, khí tức mãnh liệt.

Chương 416: Thánh Linh Thất Trọng Đỉnh Phong! 3

“Vị tướng quân này, ta đã nói ta không muốn gia nhập bất cứ thế lực nào, ngươi cần gì phải ép ta?”

Thanh âm của Giang Thạch vang lên, thân hình to lớn mang theo áp bách vô hình, từng bước một đi tới gần vị Hồ tướng quân kia, ở trong vẻ mặt hoảng sợ của đối phương, một tay nắm lấy đầu đối phương, chậm rãi nhấc hẳn lên từ trên mặt đất, tựa như đang nhấc một con bù nhìn.

Một đôi ánh mắt nhìn chằm chằm vào người Hồ tướng quân.

“Có chỗ đắc tội, còn hi vọng ngài thứ lỗi nhiều hơn, nói vậy ngài hẳn là sẽ thông cảm cho ta đi?”

Giang Thạch nói.

Nhiệt khí trong miệng phun ra trước mặt Hồ tướng quân, khiến cho Hồ tướng quân hoảng sợ, thân hình không dám nhúc nhích.

Thật giống như sinh vật trước mắt không còn là người.

Mà là một hung thú đáng sợ, tùy thời có thể một ngụm nuốt chửng hẳn?

Sao lại như vậy?

“Hả? Chẳng lẽ ngài không nghe thấy lời của ta?”

Giang Thạch nhìn thấy Hồ tướng quân không có phản ứng, không khỏi nhú mày, bàn tay không tự chủ dùng sức, chen

đến mạch máu trên mặt Hồ tướng quân phồng lên, khí tức trên người cũng càng thêm áp bức.

Tựa hồ sau một khắc hẳn sẽ lộ ra răng nanh, dùng sức một cái bóp nát đầu Hồ Tướng quân.

“Nghe.... nghe thấy rồi!!”

Hồ tướng quân vội vàng liều mạng mở miệng kêu to, trong lòng hoảng sợ, không kìm nén được nữa.

“Ừ.”

Giang Thạch bình tĩnh gật đầu, bàn tay to lớn chầm rãi buông xuống thân thể Hồ tướng quân xuống, bình tĩnh mở miệng, “Hồ tướng quân thứ lỗi, ta người này nóng tính dễ mất kiểm soát, có đôi khi sẽ thường xuyên làm chút chuyện không thể tưởng tượng nổi, kỳ thật chủ ý của ta là không muốn đắc tội ngài.”

“Biết rõ, biết rõ, là chúng ta mạo muội, cáo từ, chúng ta lập tức cáo từ.”

Hồ tướng quân vội vàng mở miệng, tràn đầy hoảng sợ, nhanh chóng dẫn người rời đi.

“Đội đã!”

Giang Thạch bỗng nhiên mở miệng, thanh âm bình tĩnh vang lên trong đầu mấy người Hồ tướng quân.

Thân thể Hồ tướng quân run lên, sợ đến mức cơ thể cứng ngắc lại, quay đầu nhìn về phía Giang Thạch.

“Ta có một người bằng hữu, rất có thể đã bị Hắc Long quân các ngươi bắt đi, ta muốn nhờ Hồ tướng quân một chút, đưa người bằng hữu kia của ta an toàn trở về.”

Giang Thạch lại mở miệng.

“Bằng hữu?”

Hổ tướng quân giật mình nói.

“Ân, người này được gọi là lão Cát, hắn có một đứa con trai, xem như là đệ tử ký danh của ta, tên là Cát Thiên Bình, tuổi còn nhỏ, mong tướng quân lưu ý một chút.”

Giang Thạch nói.

“Tốt, tốt, ta trở về sẽ lập tức tìm kiếm, nhất định sẽ đưa bọn họ về.”

Hổ tướng quân vội vàng mở miệng.

“Như vậy thì đa tạ tướng quân.”

Giang Thạch đáp lại.

Hổ tướng quân cũng không dám đợi lâu nữa, vội vàng dẫn người nhanh chóng rời đi, sợ con quái vật này sẽ đổi ý đem toàn bộ bọn họ xử lý.

Tình báo trước đó hoàn toàn sai lầm.

Thực lực của Dân Hổ vượt quá xa dự liệu của bọn họ!

Trong sân.

Thân thể Giang Thạch bắt đầu nhanh chóng khôi phục, rất nhanh đã trở lại hình dạng ban đầu, trở về phòng, thay đổi một thân y phục mới mới sau đó bắt đầu liên lạc với Bát Đại Tướng Thần.

Mọi chuyện ở đây gần như đã được giải quyết.

Không còn gì để hắn lưu luyến nữa.

Cũng đã đến lúc phải rời đi.

Thời gian trôi qua.

Lại là hai ngày trôi qua.

Toàn bộ Kỳ Lân thành lại bắt đầu hỗn loạn, người qua người lại, một mảnh sôi trào, Hắc Long quân bắt người khắp

nơi, gà bay chó sủa, đặc biệt là vào ban đêm, trên đường phố càng là tùy tiện đều có thể xảy ra án mạng.

Có thể nói là loạn đến cực điểm.

Và ngay sáng ngày thứ ba.

Bát Đại Tướng Thần rốt cục đã trở về toàn bộ.

“Chúa công thứ tội, trước đó chúng ta tiếp một nhiệm vụ cho nên chậm trễ thời gian, mong rằng chúa công thứ lỗi.”

Thần Long ôm quyền nói.

“Ừ, đến là được.”

Giang Thạch đáp lại, cũng không quá trách móc nặng nề.

Mà là trực tiếp xoay người, đi đến trước truyền tống trận trong phòng.

Bát Đại Tướng Thần lúc này mới bắt đầu vội vàng đi theo sau.

Giang Thạch không chút do dự, lấy ra lệnh bài truyền tống, lúc này bắt đầu kích phát, một tầng ba động cường đại khó lường nhất thời bắn ra từ mảnh khu vực này, chấn động toàn bộ tiểu viện.

Trong từng đợt tiếng nổ vang trầm thấp, một cột sáng chói lòa nháy mắt phóng lên cao, đám người Giang Thạch đang đứng trên trận đài lúc này bị một cỗ lực lượng cường đại trực tiếp truyền tống ra, bắt đầu nhanh chóng biến mất khỏi nơi này.

Nhưng ngay khi cột sáng này vừa phóng lên cao, tiến vào đường hầm không gian, đám người Giang Thạch lại biến sắc.

Bởi vì phía dưới, một đạo chùm sáng càng thêm đáng sợ bị một người đánh ra, trực tiếp nhanh chóng đánh về phía bọn họ.

Hào quang sáng chói, ẩn chứa lực lượng kinh thiên, trực tiếp xuyên thấu hư vô.

Trong khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc, Giang Thạch hội tụ lực lượng toàn thân, thân hình nhanh chóng biến lớn, đánh ra một chương 【 Đại Diệt Băng Thiên Thủ 】 hung hăng nghênh đón.

Rầm một tiếng, âm thanh nổ tung.

Quang mang truyền tổng trận bao lấy đám người Giang Thạch nhanh chóng biến mất khỏi nơi này.

Kỳ Lân thành.

Lão giả vừa mới đánh ra một chương vừa rồi, lập tức sắc mặt lạnh lạnh, ngẩng đầu lên, nhìn về phía hư không, lạnh giọng nói, “Trốn thật ra rất nhanh!!”

Chương 417: Kết Tinh Thánh Nhân! Bảo Tàng! 1

Băng tuyết ngập trời, gió lạnh vô tận.

Toàn bộ thiên địa như được bao phủ bởi một màu trắng bạc, mang theo một loại hàn khí sâm sâm.

Trong thiên địa, khắp nơi đều là khí lưu thổi quét, ô ô chói tai.

Hảo một thế giới được bao phủ dưới băng tuyết dày đặc!

Ánh sáng lóe lên, trên bầu trời hiện ra một lỗ hồng cực lớn.

Giang Thạch và đám người Bát Đại Tướng Thần không hề dấu hiệu từ trong lỗ hồng hiện ra, rơi xuống đại địa, nhanh chóng nện ở trong tuyết đọng thật dày.

Ánh mắt Giang Thạch ngẩng đầu nhìn lại, nhíu mày.

“Nơi này là đâu?”

“Chúng ta đến đâu rồi?”

“Băng tuyết thật nồng đậm, đây là Trung Châu sao?”

Bát Đại Tướng Thần bên cạnh nói.

“Huyền Đạo Tử, đây là nơi nào?”

Ngón tay Giang Thạch lắc lư giới chỉ một cái, miệng hỏi.

Tùng đột ánh sáng trắng nổi lên.

Thân thể Huyền Đạo Tử chậm rãi hiện ra từ trong giới chỉ, hóa thành hình người, nhìn về bốn phương tám hướng, không khỏi nhíu mày, rất nhanh lại phóng lên trời, một cỗ linh hồn

lực cường đại từ trong mi tâm của hắn tản mát ra, giống như sóng nước, khuếch tán ra bốn phía.

Từng tầng từng tầng dãy núi, địa mạch bắt đầu chiếu vào trong đầu của hắn.

Một lát sau, hắn rốt cục phản ứng lại, sắc mặt biến đổi, thân thể chậm rãi hạ xuống từ giữa không trung.

“Băng Tuyết Thánh Địa, đây là cấm địa của Băng Tuyết Thánh Địa!”

Huyền Đạo Tử mở miệng, “Băng Tuyết Thánh Địa là một môn phái cực kỳ cường đại ở Trung Châu, không hề kém cạnh Huyền Minh Tông của ta, lúc trước cũng có giao hảo với Huyền Minh Tông của ta, nơi tàng bảo của ta ở ngay khu vực phía tây của Băng Tuyết Thánh Địa, chúng ta chỉ cần chạy về phía đông, không bao lâu nữa là có thể chạy tới nơi giấu tàng bảo của ta.”

“Ừm? Người xác định như vậy?” Giang Thạch hỏi.

“Muội thành chắc chắn.” Huyền Đạo Tử vội vàng gật đầu.

“Vậy được rồi.” Giang Thạch gật đầu.

Sớm đến nơi tàng bảo một chút, hắn cũng có thể đột phá lần nữa.

“Đúng rồi, bên trong bảo tàng của ngươi có bảo vật liên quan đến huyền bí của Huyết Đan không?” Giang Thạch hỏi.

“Yên tâm, tuyệt đối có, hơn nữa các loại tài nguyên cần có đều có, chỉ cần thời gian dư dả, có thể để ngươi một mạch đột phá đến Huyết Đan.” Huyền Đạo Tử gật đầu. Nơi bảo tàng đó là hắn dùng để làm căn cơ sau này Đông Sơn Tái Khởi. Các loại tài nguyên liên quan tự nhiên không ít.

“Cái gọi là thổ khôn ba hang, năm đó, ta thân ở loại vị trí này lại làm sao có thể không suy nghĩ đường lui cho chính

mình.”

“Vậy được rồi, đi thôi.” Giang Thạch mở miệng.

Hắn mang theo đám người, rời đi từ khu vực này.

Chỉ bất quá vừa mới đi ra không xa, bỗng nhiên, phía trước truyền đến từng đợt ba động không yếu, xích xích rung động. Liên tiếp bảy tám đạo nhân ảnh từ phía trước nhanh chóng tiếp cận mà đến.

Sắc mặt Huyền Đạo Tử khẽ biến, trước tiên hóa thành lưu quang, nhanh chóng chui vào trong giới chỉ của Giang Thạch, “Giang tiểu hữu, bọn họ là cao thủ của Băng Tuyết Thánh Địa, ngàn vạn lần đừng để cho bọn họ nhìn thấy ta. Băng Tuyết Thánh Địa quan hệ không nhỏ với nghị tộc của ta, một khi phát hiện ta, tất nhiên sẽ đem tin tức nói cho nghị tộc kia của ta biết, đến lúc đó, lão phu liền nguy hiểm, ngươi cũng không thể đến nơi tàng bảo kia.”

Giang Thạch ngẩng đầu lên, nhìn về phía trước.

Chỉ thấy bảy tám đạo nhân ảnh kia tốc độ rất nhanh, rất nhanh cũng đã rơi ở phía trước bọn họ không xa. Có một nửa đều là lão giả, một nửa khác thì là trung niên nam tử.

Không có ngoại lệ, đều là mặc trường bào màu trắng tinh khiết, ánh mắt lạnh như băng, trên mặt tràn ngập một loại biểu tình lạnh như băng mãi mãi không thay đổi.

“Các người là ai? Vì sao xông vào cấm địa Băng Tuyết Thánh Cung ta?” Một vị lão giả trong đó lạnh giọng nói.

“Thật có lỗi, chúng ta chỉ là đi ngang qua, vẫn chưa chính thức xông vào, tiền bối yên tâm, bây giờ chúng ta rời đi.”

Giang Thạch bình tĩnh đáp lại, mang theo tám vị tướng thần, tiếp tục đi về phía trước.

“Đi đâu?” Vị lão giả kia đột nhiên quát lên. Đám người bên cạnh nhanh chóng hành động, hô hô rung động, lập tức đem Giang Thạch và đám người vây quanh. Một đôi mắt lạnh như băng nhìn về phía đám người Giang Thạch.

“Xâm nhập cấm địa của chúng ta, còn muốn rời đi, không phải quá đơn giản sao?” Lão giả cầm đầu ngữ khí lạnh như băng.

Giang Thạch dừng lại, lông mày nhíu lại, nói: “Lão tiên bối, chúng ta chỉ là vừa vắn đi ngang qua, cũng không có tiến vào thánh địa của các ngươi, ngươi cần gì phải hùng hổ dọa người?”

“Hừ, ngươi nói không đi vào liền không đi vào?” Một vị lão giả bên cạnh nở nụ cười lạnh, “Bên trong cấm địa Băng Tuyết Thánh Cung ta là nơi lịch đại tổ sư tọa hóa, bên trong chôn dấu vô số báu vật, nếu là để cho các ngươi đi vào dễ dàng như vậy, thánh cung ta không khỏi cũng quá vô năng.”

“Ồ?” Ánh mắt Giang Thạch nhìn hẩn thật sâu, bình thản nói, “Vậy các ngươi muốn thế nào?”

“Hãy trở về với chúng ta.” Lão giả cầm đầu ngữ khí lạnh như băng, nhìn chăm chăm Giang Thạch, nói, “Trở về gặp tông chủ, về phần các ngươi rốt cuộc có xông vào cấm địa hay không, lúc gặp tông chủ lục soát người sẽ biết.”

Chương 418: Kết Tinh Thánh Nhân! Bảo Tàng! 2

“Quên đi, ta không có thói quen để người ta lục soát.”
Giang Thạch trực tiếp lắc đầu.

“Nói như vậy, các ngươi thật sự muốn khư khư cố chấp.”
Sắc mặt lão giả cầm đầu dần dần trở nên lạnh lùng.

Ánh mắt lão giả bốn phía cũng đều trầm xuống, khí tức trên người nở rộ, đồng loạt nhìn về phía Giang Thạch.

Sắc mặt Bát Đại Tướng Thần khẽ biến, liền cảm giác được từng đợt áp lực khổng lồ. Những lão giả này rõ ràng thực lực không yếu, yếu nhất đều ở Thánh Linh ngũ trọng, thậm chí lục trọng phản tổ. Lão giả cầm đầu càng là đạt tới Thánh Linh thất trọng!

Bát đại tướng thần bọn họ khó có thể chống lại.

Giang Thạch nhíu mày, nhìn thoáng qua bát đại tướng thần phía sau, sau đó lần nữa nhìn về phía những lão giả này, nói, “Nên giải thích ta đã giải thích, các ngươi không muốn tin tưởng, vậy thì tùy các ngươi đi, tóm lại, ta muốn rời đi!”

“Làm đi!” Lão giả cầm đầu đột nhiên quát to.

Đám người lập tức bùng nổ khí tức, trực tiếp tạo thành một trận pháp cường đại, khí tức bộc phát, nhanh chóng chuyển động vây quanh Giang Thạch, từng mảnh khí tức hàn băng đáng sợ khó lường từ trên người bọn hắn phun trào ra, chưởng ảnh, cước ảnh, băng quang, đồng loạt đánh về phía Giang Thạch.

Sắc mặt Giang Thạch trầm xuống, toàn bộ tay phải đột nhiên biến lớn, biến thô, dòng nhiệt mãnh liệt lưu chuyển, màu sắc đỏ tươi, trực tiếp phình to giống như thùng nước. Thiên địa nguyên khí nơi đây bị cuốn theo một kích này của hắn, phát ra tiếng nổ chói tai, ngay cả khí tượng trên không cũng hiện ra từng trận tia chớp. Thiên tượng biến ảo, lực lượng mãnh liệt.

“Đại Diệt Băng Thiên Thủ!”

Bàn tay to lớn khủng bố mang theo một cỗ lực lượng vô song, bị Giang Thạch vận động, trực tiếp quét ngang đám người trước mắt.

Bùm!

Trong thiên địa nháy mắt bị một tầng bạch khí bao phủ, băng tuyết vô tận lung tung bay múa, như một đầu Băng Long khổng lồ từ trong thiên địa thoát ra ngoài. Trên mảnh đất băng tuyết dài tít tắp trực tiếp để lại một đạo ấn ký sâu hoắm.

Một đám lão giả vừa mới tạo thành trận pháp đều bị đánh bay ngược, thân hình như điều giấy trong gió, hung hăng đập xuống đất.

Sắc mặt Giang Thạch lạnh như băng, bàn tay to lớn nhanh chóng khôi phục lại hình dạng ban đầu, sau đó nói: “Ta đã nói, ta không có tiền vào cấm địa của các ngươi, còn khư khư cố chấp, đừng trách ta hạ thủ tàn độc.”

Hắn không ở lại lâu, quay lưng bỏ đi.

Bát đại tướng thân bên cạnh cũng nhanh chóng đuổi theo.

Một đám lão giả phun máu tươi, sắc mặt trắng bệch, khí tức trên người hỗn loạn, huyết khí xao động, không ít người gãy cả cánh tay, trong lòng vô cùng hoảng sợ.

“Đây là... ai?”

“Mau thông báo cho tông chủ!”

Lão giả cầm đầu phần nộ mở miệng, lần nữa phun ra một ngụm máu tươi.

Kẻ địch thực lực cao thâm, vượt xa bọn họ có thể tưởng tượng.

Khả năng cao đã tới Thánh Linh viên mãn.

Người bên cạnh vội vàng lấy ra một cái ngọc bội màu trắng, không biết dùng bí pháp gì, bắt đầu liên lạc với tông chủ của mình.

Mặt khác

Sau khi một chương đánh tan liên thủ của đám lão giả kia, Giang Thạch không ở lại lâu, liền phóng về phía xa xa. Huyền Đạo Tử trong chiếc giới chỉ âm thầm lú lười, càng cảm thấy khiếp sợ vì thực lực của Giang Thạch.

Giang Thạch này, thật sự là càng ngày càng làm cho mình nhìn không thấu.

Rốt cục sau nửa ngày, bọn họ hoàn toàn ra khỏi phạm vi Băng Tuyết Thánh Địa. Mới vừa đi ra, khu vực phía trước liền hoàn toàn thay đổi. Tuy vẫn là mùa đông giá rét, nhưng trong thiên địa cũng không có nhiều băng sơn tuyết địa như vậy, chỉ có gió bắc thổi quét, những thứ khác không khác gì mùa đông bình thường.

“Nơi cất giấu bảo tàng nằm trong Thái Long Sơn, Thái Long Sơn là một dãy núi cực kỳ rộng lớn ở Trung Châu, chiếm diện tích rộng lớn, địa chất phức tạp. Sở dĩ cất giấu bảo tàng ở đó cũng là bởi vì nơi đó ít người qua lại, ít người đến gần.” Huyền Đạo Tử nói.

“Ừm, dẫn đường đi.” Giang Thạch gật đầu.

“Giang tiểu hữu, nếu ta giúp ngươi tiến vào chỗ nơi tàng bảo kia, ngươi có thể thật sự giúp ta báo thù hay không?”

Huyền Đạo Tử bỗng nhiên trở nên có chút khẩn trương, lần nữa mở miệng nói.

“Yên tâm, ta nói rồi, chỉ cần ở trong phạm vi đủ khả năng của ta, nhất định sẽ giúp ngươi báo thù. Đơn giản là sự tình thuận tay mà làm, điểm này, chẳng lẽ ngươi còn không tin ta?” Giang Thạch hỏi.

“Vậy thì tốt.” Huyền Đạo Tử nhẹ nhàng gật đầu, yên lòng.

Đề tay lên ngực tự hỏi, từ khi theo Giang Thạch, người này hành sự tựa hồ xác thực rất coi trọng lời hứa. Điểm này, vượt xa chín thành cao thủ trên giang hồ.

Sau đó, dưới sự chỉ đường của Huyền Đạo Tử, đám người Giang Thạch lại chạy về phía trước cực nhanh.

Bất quá vừa chạy, bọn họ nhất thời cũng thấy được hình thức không giống bình thường của Trung Châu. Chỉ một câu, toàn bộ thiên hạ Trung Châu quả nhiên không có bất kỳ địa phương yên tĩnh nào.

Bên kia Tam Thập Lục Liên Minh và Liên Minh Ma Đạo đang chiến đấu, đánh đến thiên hôn địa ám. Bên phía Trung Châu cũng đồng dạng là mâu thuẫn trọng trọng.

Dọc đường đi qua, bọn họ thấy được đại lượng thế lực đang hành quân, đi qua đi lại, một mảnh hỗn loạn.

Chương 419: Kết Tinh Thánh Nhân! Bảo Tàng! 3

Mà thông qua hỏi thăm đơn giản, Giang Thạch mới biết được lão hoàng đế thọ nguyên sắp tới, toàn bộ Trung Châu lòng người hoảng sợ, tựa hồ thế lực khắp nơi đều đang rục rịch.

Ngoài ra, còn có một đại sự kinh thiên phát sinh.

Cách đây không lâu, một vị lão thánh nhân sống hơn tám ngàn năm đã tọa hóa. Trước khi chết, tinh khí trong cơ thể hắn thiêu đốt hùng hực, hình thành một viên kết tinh năng lượng vô song.

Năng lượng kết tinh phóng lên cao, kéo dài gần nửa địa vực của Đại Hoành vương triều, từ khu vực phía Đông Bắc tới Trung Châu đại địa, trực tiếp rơi xuống trong địa vực Trung Châu. Lúc này, thế lực khắp nơi mới bắt đầu sôi trào, bốn tâu khắp nơi, đều đang cố gắng tìm kiếm khối kết tinh kia.

Thánh nhân kết tinh!

Tên như ý nghĩa, chính là toàn bộ tinh hoa lực lượng của một vị Thánh nhân trước khi chết ngưng tụ mà thành. Nó không chỉ ẩn chứa cảm ngộ cả đời của đối phương về cảnh giới mà còn ẩn chứa lực lượng vô cùng khủng bố.

Từ xưa đến nay, cảnh giới Thánh Nhân luôn là thứ thâm ảo và khó đoán nhất trên đời, là đỉnh cao nhất của Kim Tự Tháp. Bất kỳ Thánh Nhân nào xuất hiện cũng có thể khiến thiên địa cộng minh, Càn Khôn run rẩy. Tương tự, bất kỳ vị Thánh

Nhân nào ngã xuống cũng đều khiến thiên địa khóc than, nổi lên mưa máu, chúng sinh đồng bi.

Vị thánh nhân xuất hiện cuối cùng của Đại Hoành vương triều đã là chuyện tám ngàn năm trước. Hiện tại vị thánh nhân này đã vẫn lạc, tuôn ra kết tinh, không có chuyện gì chấn động hơn chuyện này.

Tất cả mọi người đều đang bận rộn, mong muốn tìm được khối kết tinh kia. Chỉ cần có được kết tinh, họ có thể đạt được lực lượng khó có thể tưởng tượng, thậm chí có thể có cơ hội nhòm ngó bí ẩn của cảnh giới Thánh Nhân.

Cho nên, trong mấy ngày qua, Giang Thạch và đồng bọn đã chứng kiến không biết bao nhiêu nhiều thế lực lớn đang hành quân lao nhanh.

“Không thể tưởng tượng được Thương Long lão thánh danh chấn thiên lại vẫn tọa hóa, thật sự là thương hải tang điền, làm người ta thở dài.” Huyền Đạo Tử thở dài.

Trong thời đại của hắn, Thương Long lão thánh là một vị huyền thoại sống của Đại Hoành vương triều. Giờ đây, vị huyền thoại này cuối cùng cũng đã nghênh đón điểm cuối của sinh mệnh.

“Tuy nhiên, người ta nói Thánh Nhân sẽ không chết, nhưng sẽ tiếp tục sống trong một dạng sinh mệnh khác, không biết liệu nó có đúng hay không.” Huyền Đạo Tử thở dài.

“Được rồi, những chuyện này đều cách chúng ta quá xa, vẫn là trước dẫn ta tiến vào nơi tàng bảo đi.” Giang Thạch mở miệng.

Huyền Đạo Tử kịp phản ứng, lúc này lại bắt đầu dẫn đường, cười nói, “Vượt qua hai tòa đỉnh núi phía trước, sẽ thấy một mảnh rừng màu đen, tàng bảo của ta nằm ngay trong khu rừng đen đó.”

Giang Thạch ngẩng đầu nhìn lại, nhẹ nhàng gật đầu.

Cuối cùng, bọn họ lại lao về phía trước với tốc độ cực nhanh.

Bất quá, vừa mới lao ra không lâu, họ đã nhìn thấy sâu trong rừng có không ít bóng người đang lẩn lút, cầm theo dụng cụ đặc biệt, dường như đang tìm kiếm thứ gì đó.

“Họ cũng đang tìm kiếm kết tinh thánh nhân.” Thần Long nhìn thoáng qua, khẽ nói nhỏ.

“Ừ.” Giang Thạch gật đầu, tiếp tục lao về phía trước.

Một lúc sau, một khu rừng đen kịt hiện ra trước mắt bọn họ.

Phóng tầm mắt nhìn lại, chỉ thấy một mảnh rừng đen kịt vô tận, như một vùng biển đen vô tận, toàn bộ khu rừng tỏa ra một cỗ khí tức thần bí khó nói.

Giang Thạch nhướng mày.

“Huyền Đạo Tử, ngươi có chắc chắn nơi tàng bảo của ngươi nằm trong khu rừng này không?”

“Đúng vậy, tuyệt đối chắc chắn. Lúc trước chính ta nhìn thấy nơi đây ít người lui tới, núi sâu rừng thẳm cho nên mới lựa chọn nơi này.” Huyền Đạo Tử đáp lại.

Giang Thạch suy nghĩ, đột nhiên vận dụng linh hồn lực vô hình, trùng trùng điệp điệp như thủy triều, từ mi tâm của hắn phát ra, chậm rãi quét về phía trước.

Ngay lập tức, cảnh tượng sâu trong khu rừng đen kịt bắt đầu chậm rãi hiện ra trong đầu hắn, giống như hắn đang trúng kiến tận mắt.

Sau khi xác định bốn phía không có nguy hiểm, lúc này Giang Thạch mới thu hồi linh hồn lực, tiếp tục hành động.

Một đám người thi triển khinh công, bàn chân đạp lên từng gốc cây đen trong khu rừng, phát ra tiếng động ầm ầm.

Nửa canh giờ sau, dưới sự chỉ dẫn của Huyền Đạo Tử, cuối cùng bọn họ cũng dừng lại ở giữa sườn núi phía trước.

“Ngay đây.” Huyền Đạo Tử phẫn chấn mở miệng.

Giang Thạch nhìn quanh, chỉ thấy giữa sườn núi cỏ dại mọc um tùm, đá vụn lởm chởm, hoàn toàn không thấy có cửa động nào, liền nói ra: “Nơi này người đã đặt trận pháp rồi?”

“Đúng vậy.” Thân thể Huyền Đạo Tử nhanh chóng hiện ra, bạch quang chớp động, tản ra từng đợt khí tức mông lung, cười nói: “Yên tâm, trận pháp này, ngoài ta ra không ai có thể mở. Giang tiểu hữu còn mời lui một bước.”

Giang Thạch nhẹ nhàng gật đầu.

Tiếp theo

Trong hai mắt Huyền Đạo Tử đột nhiên lóe lên thần quang, hắc hắc lớn một tiếng, hai tay kết ấn, thân thể trắng mờ mờ của hắn nhất thời tỏa ra từng đợt năng lượng dao động mạnh mẽ, hùng hậu, nhanh chóng khuếch tán ra bốn phương tám hướng. Những pháp ấn thần bí và cường đại cũng được hắn nhanh chóng đánh ra ngoài, ầm ầm rung động.

Mỗi một đạo pháp ấn đều trắng noãn mờ mờ, tràn ngập thanh âm trầm thấp.

Toàn bộ khu rừng đang ầm ầm rung động, rung chuyển dữ dội.

Giang Thạch nhíu mày, rõ ràng nghe thấy từ những phương hướng khác truyền đến từng đợt tiếng kinh phong gào thét.

“Chúa công, có người đang tới gần.” Sắc mặt Thần Long sắc mặt hơi thay đổi.

“Không sao, ta đang cần bọn họ hộ pháp, một lát nữa bắt tất cả lại, lưu lại nơi này.” Giang Thạch mở miệng.

Đám người Thân Long nhẹ nhàng gật đầu.

Chương 420: Mở Động Phủ! Thực Lực Tăng Lên! 1

Thanh âm ầm vang, bạch quang quét qua.

Huyền Đạo Tử toàn lực phá trận, xa xa kinh phong rít gào, hơn mười đạo nhân ảnh cường đại đang nhanh chóng tiếp cận với tốc độ cực kỳ đáng sợ. Mỗi một đạo nhân ảnh đều khí huyết hùng hậu, có thực lực Thánh Linh ngũ, lục trọng phân tử.

Một lúc sau, từng đạo nhân ảnh cường đại liền nhanh chóng hạ xuống bốn phía.

Vừa mới hạ xuống, ánh mắt bọn họ lập tức ngưng tụ, nhìn về phía Giang Thạch và Huyền Đạo Tử đang phá trận phía trước.

“Một linh hồn thể?” “Thú vị, nơi này cư nhiên còn có trận pháp, các người là ai?”

“Trận pháp thật quái dị, tầng tầng lồng lên nhau, ngầm hàm chứa Chu Thiên 365 con số, trong này chắc chắn ẩn chứa báu vật. Hắc hắc, tạo hóa, thật sự là đại tạo hóa a!”

“Không thể tưởng tượng, không tìm được khối kết tinh Thánh nhân kia, lại bị chúng ta gặp một tầng bảo như vậy! Mấy vị tiểu huynh đệ, thật sự là đa tạ các người, ha ha ha...”

Tất cả mọi người rơi vào chỗ này đều cất tiếng cười phá lên.

Từng đôi mắt như Hồ Thị Ứng Tâm, ẩn chứa tinh quang chói mắt, nhìn về phía đám người Giang Thạch, tràn ngập khí

tức áp bách bức người, giống như ăn chắc đấm người Giang Thạch.

Bát Đại Tướng Thần nhượng mảy, nhìn nhau.

Đám người này cuồng vọng như vậy sao?

Cũng mặc kệ bọn họ là thực lực gì liền dám nói ầu nói tả ở chỗ này?

Trong lúc nhất thời, trên mặt bọn họ đều lộ ra một tia quái dị.

Thật giống như nhìn thấy một đám ngu xuẩn không biết sống chết.

“Đều đến đông đủ rồi chứ?”

Ánh mắt Giang Thạch nhìn quanh, quét qua bốn phía.

“Tiểu tử, ngoan ngoãn phá trận, lát nữa đại trận mở ra, bốn đại gia sẽ trọng thưởng ngươi, nếu không chọc giận bốn đại gia, ngươi chính là có mười cái mạng cũng không đủ bốn đại gia giết.”

Một bóng người mặc lục bào quát to.

“Hắc hắc, Khô Mộc Tôn Giả, lát nữa nói được rồi, đại trận mở ra, báu vật bên trong, mọi người ở đây đều có phần, tốt nhất không nên nhắc lên nội chiến.”

Một vị lão giả bên cạnh âm trầm cười nói.

“Yên tâm, hy vọng Bàn Ban Lão Nhân ngươi cũng đừng xằng bậy.”

Bóng người áo xanh kia cười lạnh ra khỏi miệng.

“Đó là tự nhiên.”

Lão giả bên cạnh cười nói.

Sắc mặt Giang Thạch càng thêm quái dị, lẳng lặng nhìn chăm chú mấy người trước mắt.

Mấy tên này, thật đúng là cuồng vọng.

“Được rồi, nói nhảm cũng không nhiều, các người tới đều đã tới, liền ở lại chỗ này làm nô lệ cho ta đi.”

Giang Thạch mở miệng, quần áo trên người phiêu đăng, bước chân đi ra, cả người tràn ngập một loại khí tức kỳ lạ.

“Làm càn!”

Một vị đạo cô trung niên quát to một tiếng, bấm ngón tay. Một cây thần châm hàn băng bị nàng bắn ra ngoài. Hưu một tiếng xé gió mà qua, thẳng đến mặt Giang Thạch mà đi, không gian vụn vụn, tràn ngập hàn khí sâm sâm.

Rắc!

Giang Thạch tiện tay một trảo, tại chỗ nắm chặt cây thần châm hàn băng kia, tất cả dư lực bị bàn tay của hắn bóp nát, tiêu tán ở vô hình.

“Thích động thủ phải không? Trả lại cho người!”

Vèo!

Hắn gập tay bắn ra, Hàn Băng thần châm trực tiếp dùng một loại tốc độ càng thêm khủng bố bay ngược lại, so với tốc độ và lực lượng vừa rồi đạo cô bắn ra kinh khủng hơn không biết bao nhiêu.

Đạo cô trung niên biến sắc, còn chưa kịp phản ứng, đã bị hàn băng thần châm xuyên qua bả vai, rầm một tiếng, kêu thảm một tiếng, toàn bộ bả vai trực tiếp nổ tung, một cánh tay rơi xuống, máu tươi bắn tung tóe, thân thể nặng nề bay ngược, giống như là bị đạn pháo oanh qua.

Bên trong một cây châm nho nhỏ lại ẩn chứa lực lượng khủng bố vô biên, đối mặt một cái đã khiến cho đạo cô trung niên mất chiến lược, kêu thảm thiết không thôi.

Những người khác đều biến sắc, không thể tin.

Sau đó, nam tử lục bào cùng Bàn Ban lão nhân đều gào thét một tiếng, khí tức trên người bộc phát, cuồn cuộn rung chuyển, thân thể nhoáng lên một cái, trực tiếp lao tới chỗ Giang Thạch.

“Các vị đạo hữu, mau động thủ!”

“Đừng cho hắn cơ hội!”

“Đem hắn trấn áp, chiếm lấy cơ duyên!”

Từng đạo bóng người khí huyết tràn đầy, khí tức đáng sợ, tất cả đều nhanh chóng gào thét đi qua, vừa lên đã bộc phát đủ loại tuyệt học, gió lạnh gào thét, ô ô chói tai, tất cả đều lao thẳng tới Giang Thạch mà đi.

Nhưng ngay lúc này.

Bên ngoài thân thể Giang Thạch, một tầng ô quang nhẹ nhàng chấn động, giống như gợn sóng trong nước trực tiếp thổi quét về bốn phương tám hướng, toàn bộ không gian đều giống như đã xảy ra một loại khúc chiết thần bí.

Bùm!

Một tiếng trầm đục vang lên, tất cả mọi người nhào tới đều biến sắc, phát ra kinh hô, trong lòng quả thực không thể tin.

“Kình lực của ta đâu?”

“Kình lực bị áp chế, điều này không có khả năng!”

“Sao lại như vậy?”

Đám người kinh hô, Giang Thạch sắc mặt bình tĩnh, trực tiếp cất bước đi ra, bắt đầu xuất thủ. Bàn tay to tát ra, giống

như vỡ muỗi, quét loạn mấy cái, ầm ầm rung động.

Từng đạo lại từng đạo nhân ảnh nhao nhao phát ra tiếng kêu thảm, thân thể bay ngược, xương cốt vỡ nát, giống như bao tải rách, không chịu nổi một kích.

Chương 421: Mở Động Phủ! Thực Lực Tăng Lên! 2

Mặc kệ bọn họ ngăn cản như thế nào, tất cả đều vô dụng. Dưới bàn tay Giang Thạch, từng cái từng cái tựa như hóa thành người rom.

Đảo mắt, hơn mười đạo nhân ảnh tất cả đều đã trọng thương thổ huyết, nện ở xa xa, phát ra từng tiếng kêu thống khổ thảm thiết.

Giang Thạch dừng lại, sắc mặt bình tĩnh, nhìn thoáng qua Bát Đại Tướng Thần bên cạnh, nói: “Thần Long, trên người có độc đan gì không, cho bọn họ ăn đi.”

“Vâng, Chúa công.” Thần Long rung mình trong lòng, lập tức gạt đầu, nhanh chóng đi tới chỗ mười mấy người kia, lộ ra một nụ cười gằn, lấy ra một bình đan màu đen từ trong lòng, trực tiếp đổ ra mười mấy viên đan dược tràn ngập mùi gay mũi, nhét vào miệng bọn họ.

Giang Thạch cũng không nhìn bọn họ thêm một cái, mà xoay người lại, tiếp tục nhìn về phía Huyền Đạo Tử.

Chỉ thấy bạch quang lóe ra ở quanh thân Huyền Đạo Tử, linh hồn lực mãnh liệt cuộn cuộn, từng mảng linh hồn lực cuồng trào ở bốn phía, tay hắn vẫn đang nhanh chóng kết pháp ấn, oanh kích về phía dưới.”

Một thời gian nữa trôi qua.

Trong bạch quan vô tận, toàn bộ mặt đất chấn động kịch liệt, giống như đã xảy ra một trận động đất nhỏ, hiện ra từng đạo vết nứt nhỏ.

Cuối cùng!

Oanh một tiếng, toàn bộ mặt đất bị xốc lên, một tòa môn hộ thanh đồng nặng nề thật lớn xuất hiện ở phía trước. Sau đó, Huyền Đạo Tử ấn xuống một chuông, toàn bộ môn hộ thanh đồng run rẩy kịch liệt, rốt cục bắt đầu chậm rãi mở ra.

Lập tức, một cỗ khí tức thời gian tang thương xa xưa từ trong môn hộ thanh đồng bắt đầu nhanh chóng thổi quét ra ngoài.

“Mở rồi.”

Ánh mắt Giang Thạch chớp động.

Hô!

Huyền Đạo Tử khí tức hỗn loạn, cuối cùng chậm rãi đi tới trước mặt Giang Thạch, thở hắt ra, bạch quang trên người đều trở nên mơ hồ, lan man bất định.

“Mở rồi, có thể trực tiếp đi vào.”

Huyền Đạo Tử thở dốc nói.

Giang Thạch nhẹ nhàng gạt đầu, nhưng cũng không có đi vào ngay lập tức, mà là ánh mắt hơi híp lại, vận chuyển lực lượng, nhìn vào cánh cửa tối đen.

Thiên Phú Thấu Thị!

Lập tức, các loại cảnh tượng trong cánh cửa bắt đầu chiếu vào trong mắt hắn.

Hắn nhìn xuyên qua toàn bộ động phủ.

Một lát sau, hắn nhẹ nhàng gạt đầu, xoay người lại, nhìn Huyền Đạo Tử, nói: “Coi như không tệ, mặc dù có vài thứ đã tổn hại, nhưng đại bộ phận đồ tốt vẫn còn nguyên vẹn.”

Hắn trực tiếp mang theo Huyền Đạo Tử đi vào động phủ.

Bát đại tướng thân bên người thì không chế hơn mười vị cường giả trước đó, theo sát đi vào động phủ.

“Thần Long, để mười mấy tên kia ở bên ngoài trông coi!”

Thanh âm lạnh lùng của Giang Thạch đột nhiên vang lên.

Mười mấy tên này còn chưa xứng đáng bước vào động phủ này!

Bọn hắn chỉ có thể xem như thuộc hạ cấp thấp nhất, ngay cả đám người Thần Long cũng không bằng.

“Vâng, thưa Chúa công!”

Đám người Thần Long ôm quyền, lần nữa đuổi mười mấy người kia ra ngoài.

Trong động phủ, rực rỡ muôn màu, bày ra đủ loại bảo vật.

Bình khí, áo giáp, thảo dược, đan dược... Cái gì cần có đều có.

Giang Thạch tiện tay xúc lên một cái rương, chỉ thấy trong rương đặt hơn mười cái bình ngọc.

Tiện tay cầm lấy một cái bình ngọc, nhẹ nhàng đẩy nắp ra, chỉ thấy bên có hai khóa Thánh Linh Đan, hào quang chớp động, cực kỳ mê người.

Còn những bình ngọc tương tự, chừng mười một cái.

Nói cách khác, tổng cộng có hơn hai mươi hai viên Thánh Linh Đan.

Giang Thạch hơi suy nghĩ, trực tiếp lấy ra tám khóa Thánh Linh Đan, đưa cho đám người Thần Long, để bọn họ sử dụng.

Thực lực của tám người này quá yếu, đã không quá thuận tiện làm việc cho hắn.

Theo thực lực của hắc tăng lên, sau này tiếp xúc với cao thủ cũng sẽ càng ngày càng mạnh, bởi vậy tám người này nhất định phải tiếp tục tăng thực lực lên mới được.

Dù sao, bây giờ hắc chỉ cần hai viên Thánh Linh Đan là có thể hoàn toàn đạt tới Thánh Linh viên mãn.

Thánh Linh Đan còn lại đối với hắc mà nói cũng đã không có tác dụng.

“Đa tạ chúa công!”

Đám người Thần Long đại hỉ, vội vàng ôm quyền mở miệng.

Bọn họ kẹt ở Thánh Linh tứ trọng phản tổ đã không biết bao nhiêu năm tháng, không có Thánh Linh Đan, chỉ dựa vào chính bọn họ không biết còn bao lâu mới có thể đột phá. Giang Thạch làm như vậy chính là ân bằng tái tạo với bọn hắc.

“Giang tiểu hữu, bên này còn có một đồng Hồn Nguyên Thổ, cũng có thể luyện chế Thánh Linh Đan, luyện chế toàn bộ chỗ này, ít nhất có thể luyện ra hơn mười khóa Thánh Linh Đan đi ra.”

Huyền Đạo Tử ở một bên nhẹ nhàng nhắc lên một cái rương khác, mở miệng giới thiệu.

“Ồ?”

Ánh mắt Giang Thạch đảo qua, nhìn về phía bên kia.

Chỉ thấy trong rương có mảnh lớn thổ nhuộm màu vàng đen, lóe ra vàng sáng mờ lung thần bí, có một loại khí tức thần bí nói không nên lời.

“Rất tốt, Huyền Đạo Tử, lần này ngươi thật sự là lập được đại công, ngươi yên tâm, ta sẽ không bạc đãi ngươi.”

Giang Thạch gật đầu, nói, “Đúng rồi, có đan dược đột phá Huyết Đan Cảnh sao?”

“Chỉ có dược liệu, đan dược lại chưa luyện chế.”

Huyền Đạo Tử mở miệng, trực tiếp đi về chỗ sâu nhất của động phủ. Giang Thạch lập tức đi theo.

Chương 422: Mở Động Phủ! Thực Lực Tăng Lên! 3

Chỉ thấy ở phía trước còn có bảy tám tầng cấm chế. Hào quang mờ lung, tràn ngập cảm bầy. Dưới sự dẫn đường phá giả của Huyền Đạo Tử, rất nhanh hai người đã đi tới chỗ sâu nhất.

Chỉ thấy nơi đây, tử quang lóe ra, tử khí mờ mịt lượn lờ. Trên mặt đất đặt hơn mười loại vật liệu cực kỳ quý giá.

“Huyết Đan Cảnh, vô cùng cao thâm, phục dụng đan dược cũng không thể cam đoan mười thành đột phá Huyết Đan, chỉ là sẽ gia tăng tỷ lệ đột phá thành công mà thôi. Hơn nữa, sau khi đan dược được luyện thành, theo thời gian trôi qua dược tính sẽ yếu bớt. Cho nên năm đó ta mới không luyện chế ngay mà là đem nguyên liệu phong ấn ở đây, chuẩn bị khi nào cần dùng đến mới luyện chế.”

Huyền Đạo Tử nói.

“Loại đan dược này không thể bảo đảm đột phá trăm phần trăm?”

Giang Thạch nhíu mày.

“Đúng vậy, đây là nhận thức chung của mọi người. Không có bất kỳ đan dược nào có thể bảo đảm đột phá Huyết Đan trăm phần trăm, chỉ là gia tăng tỷ lệ. Nhưng người yên tâm, tài liệu nơi này ít nhất đủ luyện chế ba khóa Huyết Thần Đan.”

Huyền Đạo Tử mở miệng.

“Thì ra là thế.”

Giang Thạch lâm bả, “Dem những thứ này cất kỹ cho ta, người giúp ta luyện chế Huyết Thần Đan.”

“Đợi đã.”

Sắc mặt Huyền Đạo Tử biến ảo, chưa xót cười nói, “Lấy trạng thái hiện tại của ta, ta không thể luyện chế Huyết Thần Đan. Bây giờ ta chỉ là linh hồn thể, Huyết Thần Đan không giống với đan dược bình thường, tồn tại một loại thiên địa cấm chế, một khi luyện chế đan này, thiên địa bất dung, sẽ có thiên lôi giáng xuống. Với trạng thái linh hồn thể hiện tại của ta, nếu giúp người luyện chế Huyết Thần Đan, chỉ sợ vừa mới khai luyện, sẽ bị thiên lôi oanh kích tan thành mây khói.”

Giang Thạch hỏi, “Có ta hộ pháp cho người, chẳng lẽ cũng không được?”

Hắn có thể hấp thu lôi điện, cho dù có thiên lôi đánh xuống hắn cũng có thể hấp thu hết.

Huyền Đạo Tử nhẹ nhàng lắc đầu, nói, “Vô dụng, đây là ý chí bài xích của thiên địa, ngoại nhân không thể can thiệp. Càng can thiệp, thiên lôi càng kinh khủng, đến cuối cùng, ngay cả người cũng sẽ bị cuốn vào bên trong, khó có thể chống đỡ.”

Giang Thạch nhíu mày, hỏi, “Vậy phải làm sao?”

Huyền Đạo Tử hơi trầm ngâm, một lát sau khàn khàn nói, “Giúp ta tìm một thân thể huyết nhục, chờ ta có được thân thể huyết nhục, liền có thể luyện chế Huyết Thần Đan cho người.”

Giang Thạch nheo mắt lại, lập tức phản ứng lại. Đây là muốn đoạt xá!

Hắn nhìn Huyền Đạo Tử thật sâu một cái, bình tĩnh nói, “Thân thể không thành vấn đề, bên

Huyền Đạo Tử nhẹ nhàng lắc đầu, nói, “Đoạt xá không phải là ai cũng có thể đoạt, cũng bị thiên địa cấm đoán. Thứ nhất, cao thủ trên cảnh giới Thánh Linh không thể bị đoạt xá, một khi cưỡng chế đoạt xá, người đoạt xá cùng người bị đoạt xá sẽ tan thành mây khói. Thứ hai, đối tượng đoạt xá, nhất định phải sinh cùng tháng cùng ngày cùng giờ với ta, nói cách khác, nhất định phải đối ứng về sinh thần bát tự. Thứ ba mới là điều quan trọng nhất, đối tượng đoạt xá nhất định phải có quan hệ huyết thống với ta, chỉ có vậy, trên đường đoạt xá mới không xuất hiện tình huống bị bài xích.”

Giang Thạch nhướng mày, hỏi, “Có quan hệ huyết thống với người?”

Huyền Đạo Tử gật đầu, cười khỏ nói, “Nói cách khác, người nhất định phải lựa chọn một người từ trong hậu đại của ta để ta đoạt xá, chỉ có vậy, mới có thể đoạt xá thành công. Bất quá, nhiều năm như vậy, ta còn có hậu đại truyền thế hay không, ngay cả ta cũng không biết.”

Trong lòng Giang Thạch nhanh chóng suy tư. Huyền Đạo Tử vốn là tông chủ Huyền Minh Tông, chỉ sinh một nữ nhi. Sau đó, nữ nhi của hắn gả cho Dương Diệu Thiên.

Cũng không lâu sau, Dương Diệu Thiên ám sát Huyền Đạo Tử, đồng thời cũng giết chết nữ nhi của hắn.

Như vậy xem ra, có thể đối phương không còn hậu nhân tại thế.

Giang Thạch hỏi, “Lúc đó, nữ nhi của người không sinh con sao?”

Huyền Đạo Tử suy nghĩ rồi nói, “Sinh, sinh hạ một đứa con trai. Nhưng tính cách Dương Diệu Thiên tàn nhẫn như vậy, ngoại tôn của ta có thể đã bị hắn giết rồi.”

Giang Thạch bình tĩnh nói, “Cũng có thể không phải. Thôi, đợi ta đột phá Thánh Linh đại viên mãn, tự mình đi Huyền Minh Tông tìm hiểu một chút không phải sẽ biết sao?”

Huyền Đạo Tử gật đầu, “Cũng được.”

Cho dù có hậu nhân tại thế, hai thế hệ cũng đã cách nhau hơn ba ngàn năm, sẽ không còn thân tình ràng buộc. Trực tiếp đoạt xá sẽ không ảnh hưởng gì.

Giang Thạch gật đầu, xoay người rời đi, đi về phía chỗ Thánh Linh Đan.

Huyền Đạo Tử nói, “Đúng rồi Giang tiểu hữu, nơi đây có không ít thảo dược khôi phục linh hồn. Lão phu có thể dùng một ít không?”

Giang Thạch đáp, “Tùy người. Để lại cho ta mấy gốc là được.”

Huyền Đạo Tử cảm kích nói, “Đa tạ Giang tiểu hữu.”

Giang Thạch không thêm đề ý đến hắn, mà lấy ra một cái bình sứ từ trong rương, đổ đan dược bên trong ra. Ánh mắt lóe lên, trực tiếp đi tới một bên, bắt đầu luyện hóa.

Huyền Đạo Tử cũng không chần chừ, vội vàng lấy ra một gốc thảo dược màu tím, bắt đầu hấp thu.

Trong toàn bộ động phủ, bảo quang lóe ra, tràn ngập một tầng tinh khí hùng hồn bao phủ.

Chương 423: Thánh Linh

Đại Viên Mãn! 1

Thời gian trôi qua, chẳng mấy chốc đã là mấy ngày.

Trong hang động sâu thẳm, hào quang sáng rực, tinh khí tràn ngập, tỏa ra một loại khí tức kinh người. Khí tức này kéo dài mãi đến sáng sớm ngày thứ năm mới hoàn toàn tan biến.

Toàn bộ hang động sâu thẳm lại trở về với sự tĩnh lặng.

Giang Thạch mở mắt ra, ánh mắt lóe lên, lặng lẽ cảm nhận lực lượng mãnh liệt trên khắp cơ thể. Hắn cảm thấy trong cơ thể có hàng vạn kinh mạch, vô số huyết vị, tất cả đều thông suốt, không còn tắc nghẽn. Huyết khí trên dưới không ngừng vận hành, khí tức mạnh mẽ, vô biên vô tận.

Hắn lại nhìn về phía bảng điều khiển trước mặt.

Tu vi: Thánh Linh cửu trọng đỉnh phong

Võ kỹ: Cửu Long Phách Ma Thể (tầng thứ bảy), Đại Diệt Bãng Thiên Thủ (tầng thứ tư), Thánh Tâm Diệt Hồn Thuật (tầng thứ ba), Nguyên Hồn Chân Giải (tầng thứ ba)

Thiên phú: Bách Bội Long Tượng (56621000 cân), Ngô Đạo (phân tích công pháp, dung hợp công pháp), Quy Nguyên (tinh luyện huyết mạch, khôi phục thương thế), Vạn Độc Bất Xâm (miễn dịch kịch độc, bỏ qua kịch độc, giải độc máu), Thấu Thị (bỏ qua ảo giác, tăng cường trí tuệ, tăng cường tinh thần), Bôn Lôi (hấp thu lôi điện, nắm giữ lôi điện), Sao Chép (phục chế siêu phẩm võ học, có xác suất cực lớn phục chế võ học mạnh hơn), Ngụy Trang (thay đổi thất thường, dễ giả loạn trần), Tỏa Long (áp chế kinh lực, bỏ qua kinh lực)

Giang Thạch thở dài một hơi, mỉm cười nhẹ rồi bước ra khỏi góc hang động. Cuối cùng, hắn cũng đã đạt đến Thánh Linh đỉnh phong.

“Chúa công!”

Bát đại Tướng Thần nhìn thấy Giang Thạch đi ra, lập tức từ một bên nghênh đón, khom người hành lễ.

“Các người cũng đều đột phá rồi, không tệ.”

Giang Thạch bình thản nói.

“Nhờ có Thánh Linh đan của Chúa công, nếu không có Thánh Linh đan, chúng ta e rằng dù cố gắng thế nào cũng khó lòng đột phá.”

Thần Long cười nói.

“Đây cũng là tạo hóa của chính các người.”

Giang Thạch nói, ánh mắt nhìn sang một bên, nói: “Huyền Đạo Tử, người thế nào rồi?”

Một đoàn bạch quang mờ lung từ một bên nhanh chóng bay đến, nói: “Ta đã luyện hóa một ít thảo dược, khiến cho hồn lực của ta khôi phục một ít, bây giờ cũng tương đương với thực lực của Thánh Linh thất trọng phản tổ.”

“Ồ?”

Giang Thạch hơi nhíu mày. Huyền Đạo Tử khôi phục cũng không tệ.

Hắn bỗng nhiên nhìn về phía các loại bảo vật trong sơn động, trầm ngâm một lúc rồi nói: “Huyền Đạo Tử, người có bảo vật trữ vật không gian không?”

“Yên tâm, Giang tiểu hữu, ta đã chuẩn bị sẵn sàng.”

Huyền Đạo Tử cười nói, một đạo bạch quang cuốn qua, trực tiếp cuốn một chiếc giới chỉ ám kim sắc từ một bên tới,

nói: “Đây chính là bảo vật trữ vật không gian mà người nói, trong giới chỉ này có khoảng bảy mươi phương không gian trống, hoàn toàn có thể chứa hết những thứ này.”

Mắt Giang Thạch sáng lên, vung tay lên, chiếc giới chỉ màu ám kim lúc này xuất hiện trong tay hắn, cẩn thận quan sát, tinh thần lực thẩm thấu qua. Quả nhiên, hắn thấy không gian bên trong không hề nhỏ.

“Cách sử dụng như thế nào?”

Giang Thạch hỏi.

“Đơn giản, chỉ cần dùng tinh thần lực điều khiển giới chỉ, sau đó nghĩ đến đồ vật muốn thu nạp vào là được.” Huyền Đạo Tử mỉm cười.

“Rất tốt.” Giang Thạch lộ ra vẻ hài lòng, lúc này bắt đầu làm theo.

Chỉ thấy ánh sáng trắng lóe lên, toàn bộ bảo vật trong sơn động, không một ngoại lệ, đều bị hắn thu vào trong giới chỉ, toàn bộ sơn động trống trơn.

Nụ cười trên mặt Giang Thạch càng thêm nồng đậm, càng nhìn chiếc giới chỉ trên tay, càng cảm thấy chiếc giới chỉ này thuận tiện.

Đúng là thứ mà nhân vật chính mới có được!

Nếu mình không giết chết tên thiếu niên kia, vật này sớm muộn gì cũng sẽ rơi vào trong tay hắn a? (Đệ tử của Huyền Đạo Tử)

Nhưng giờ thì tốt rồi!

Trực tiếp tiện nghi mình.

“Đúng rồi, đám người bên ngoài còn ở đó không?” Giang Thạch quay đầu nhìn Thần Long.

“Hồi chủ công, vẫn còn.” Thần Long đáp lại.

“Ừm, đi gặp bọn hắn đi.” Sắc mặt Giang Thạch bình tĩnh, trực tiếp bước ra ngoài.

Bát Đại Tướng Thần và Huyền Đạo Tử bên cạnh lúc này nhanh chóng đi theo.

Ngoài động phủ.

Hơn mười người đang ngồi khoanh chân trên mặt đất, thân thể bị thương nặng, đã uống độc đan, không ai dám chạy trốn.

Khi cảm nhận được đám người Giang Thạch đi ra từ trong sơn động, ánh mắt bọn họ mở ra, lúc này nhanh chóng đứng dậy, vẻ mặt hoảng hốt, vội vàng bắt đầu cầu xin tha thứ.

“Vị tiền bối này, xin tha cho chúng ta, chúng ta có mắt không thấy Thái Sơn, xin tiền bối đừng chấp nhặt với chúng ta.”

“Đúng vậy, tiền bối, xin tha cho chúng ta.”

“Nếu tiền bối cho chúng ta một cơ hội, chúng ta không bao giờ xuất hiện trước mặt tiền bối nữa.”

...

“Các ngươi lần lượt giới thiệu bản thân đi.” Giang Thạch lộ ra biểu hiện cười như không cười.

“Cái này...” Mọi người nhìn nhau, lộ ra vẻ chua xót, cuối cùng vẫn là nhanh chóng giới thiệu bản thân.

Từng cái tên lần lượt đi vào đầu Giang Thạch.

Trên mặt Giang Thạch vẫn nở nụ cười, nhẹ nhàng gật đầu nói: “Không tệ, nhưng tên các ngươi quá rắc rối, ta không nhớ nổi, thấy các ngươi có mười ba người, từ nay về sau gọi là Giang Thị Thập Tam Ưng đi, ở lại bên cạnh ta, hiệu lực cho ta, ta sẽ không bạc đãi các ngươi.”

Chương 424: Thánh Linh Đại Viên Mãn! 2

“Ở lại bên cạnh người?” Mọi người đều biến sắc.

Đây là muốn biến họ thành nô lệ sao?

Đề họ làm hạ nhân cả đời?

“Tiền bối, tiền bối không thể như vậy, chúng ta biết sai rồi, tiền bối cho chúng ta một cơ hội, tiền bối...”

Một nam tử trung niên hoảng hốt mở miệng.

“Hả?”

Mí mắt Giang Thạch nhảy dựng, đôi mắt đột nhiên quét qua, gập tay bắn ra, kinh lực cường đại gầm thét mà qua, áp súc đến cực hạn, rầm một tiếng, đánh trúng nam tử trung niên kia.

Nam tử trung niên sắc mặt hoảng hốt, thân thể trở nên cứng đờ, tiếp theo trực tiếp lấy tốc độ cực kỳ đáng sợ bắt đầu nhanh chóng bơm hơi, vù vù rung động, áo quần trên người nhanh chóng xé rách, biến lớn biến béo, giống như một quả bóng bay phình hơi vậy.

Chỉ trong chốc lát, thân thể của hắn đã biến thành hình cầu rộng chừng bảy tám thước, hơn nữa vẫn đang tiếp tục bành trướng.

Những người khác đều biến sắc.

“Ngô Dao!”

Đám người la hét.

“Tha... tha mạng!”

Nam tử trung niên hoảng sợ hét lên.

Bùm!

Khi thân thể của hắn bành trướng đến cực hạn thì đột nhiên nổ tung, máu thịt văng tung tóe, tàn thi đoạn cốt bay tứ tung, toàn bộ mặt trước sơn động chìm trong bầu không khí huyết tinh.

Sắc mặt Giang Thạch bình tĩnh, nhìn mười hai người khác, nói: “Từ nay về sau các người chính là Giang Thị Thập Nhị Ung, còn có ai có ý kiến?”

Mọi người sắc mặt trắng bệch, chân động trong lòng, hồn phách đều đang run rẩy.

Con quái vật này!

Rốt cuộc là ai?

Bọn họ rốt cuộc trêu chọc tồn tại gì đây?

“Không, không có ý kiến, Chúa công!”

Bàng Ban Lão Nhân phản ứng trước, vội vàng mở miệng.

“Bái kiến Chúa công!”

Những người khác cũng vội vàng mở miệng.

“Rất tốt.”

Giang Thạch gật đầu, nói: “Nếu không có ý kiến, từ nay về sau đi theo bên cạnh ta, đúng rồi, ta tên là Giang Thạch, đi thôi, rời khỏi nơi này.”

Hắn dẫn đầu đi về phía xa.

Huyền Đạo Tử lần nữa hóa thành một đoàn bạch quang, vọt tới trong giới chỉ của Giang Thạch, bạch quang chợt lóe, biến mất không thấy.

Bát Đại Tướng Thần cười lạnh một tiếng, nhìn Giang thị Thập Nhị Ung mới gia nhập thật sâu một cái, dẫn đầu đi theo Giang Thạch.

Xét về thâm niên, bọn họ mới là đám người đầu tiên đi theo Giang Thạch.

Những Giang thị Thập Nhị Ung này, thực lực tuy rằng cường đại nhưng gia nhập sau thì thân phận địa vị tự nhiên không thể so sánh với bọn họ.

Một đám người xuyên qua rừng rậm, một đường lao ra bên ngoài.

Trong lúc đó, bọn hắn lại gặp không ít cường giả đến trong rừng tầm bảo.

Khi một vị cường giả chú ý tới đám người Giang Thạch từ sâu trong rừng vọt ra, rõ ràng lấp bắp kinh hãi, từng đôi mắt đều nhìn về phía họ.

“Đó là Bàn Ban Lão Nhân?”

“Còn có Khô Mộc Tôn Giả, Huyền Đạo Cô...”

“Sao bọn họ lại đi ra? Chẳng lẽ đã tìm được Kết tinh Thánh Nhân?”

“Những tên này xưa nay tính tình ngông cuồng, gặp mặt là muốn động thủ, hôm nay lại quý dị không ai động thủ, hơn nữa, bên cạnh lại xuất hiện không ít cường giả xa lạ.” Không ít người nhíu mày chặt.

“Khô Mộc Tôn Giả, các người đã tìm thấy Kết tinh Thánh Nhân chưa?” Một tên cao thủ đột nhiên hét lớn.

“Không có!” Khô Mộc Tôn Giả nhanh chóng đáp lại một câu, tiếp tục đi theo Giang Thạch. Những người khác nhíu mày càng chặt.

Cho dù có tìm thấy, chỉ sợ cũng sẽ không thừa nhận.

Hơn nữa, có nhiều người như vậy tụ tập cùng một chỗ, nhất định có điều kỳ quặc! Không thể nào là đã sớm tìm được.

“Kết tinh Thánh Nhân, vật này trước đó các ngươi có tin tức gì không?” Giang Thạch vừa đi vừa hỏi đám người Khô Mộc Tôn Giả.

“Hồi chúa công, chỉ biết Kết tinh Thánh Nhân rơi xuống khu vực này, nhưng đến cuối cùng rơi ở đâu, chúng ta cũng không biết, lần cuối cùng vật này phát sáng tựa như là mười ngày trước.” Khô Mộc Tôn Giả vội vàng mở miệng.

“Lần cuối cùng phát sáng?” Giang Thạch hỏi.

“Đúng vậy, sau khi rơi xuống, Kết tinh Thánh Nhân từng nhiều lần phát ra ánh sáng huyền bí vào ban đêm, đáng tiếc sau khi chúng ta tập trung đến đây, loại ánh sáng huyền bí này cũng không phát ra nữa.” Khô Mộc Tôn Giả nói.

“A? Nói như vậy, thứ đó thật sự ở gần đây.”

Giang Thạch lộ ra vẻ suy nghĩ, một lát sau nói: “Ở đây chờ vài ngày, xem nó còn phát sáng hay không.”

Thứ này nếu để cho mình đụng phải thì tuyệt không thể bỏ qua. Huyết đan, Niết Bàn, Nhập Thánh! Đây là ba cảnh giới tiếp theo! Một viên huyết đan cũng đã khiến vô số người đánh vỡ đầu. Tiếp theo Niết Bàn, lại càng huyền diệu thần bí! Mà Nhập Thánh, càng được xưng là đỉnh kim tự tháp cao nhất tồn tại cho đến bây giờ, địa vị của Thánh Nhân tương tự với thần linh cao cao tại thượng, từ xưa đến nay, mấy ngàn năm mới có thể ra một vị Thánh Nhân. Ai không muốn siêu phàm nhập thánh?

Đám người bên cạnh đều ôm quyền đáp ứng.

Kế tiếp bọn họ tìm một ngôi miếu đồ nát gần đó, bắt đầu nghỉ ngơi ngay tại chỗ.

Thời gian trôi qua từng ngày.

Chương 425: Thánh Linh

Đại Viên Mãn! 3

Nhất mắt lại là khoảng ba ngày trôi qua.

Giang Thạch một mực chú ý động tĩnh bốn phía, không khỏi nhú mày thật chặt.

Liên tục ba ngày, bóng người trong rừng ngược lại là càng ngày càng nhiều, mỗi ngày đều có khí tức cường giả lóe lên, nhưng loại ánh sáng huyền bí này lại không hề xuất hiện.

“Giang Tiểu Hữu, Kết tinh Thánh Nhân dường như không phải dựa vào tìm là có thể tìm ra, nó có được ý thức riêng, sẽ chủ động tránh né đám người, hơn nữa còn tự mình lựa chọn ký chủ.” Giọng nói của Huyền Đạo Tử bỗng nhiên lại vang lên trong đầu Giang Thạch.

“Chủ động tránh né mọi người? Tự động chọn chủ?” Giang Thạch hỏi.

“Đúng vậy, điểm này ta cũng vừa nghĩ đến.” Tiếng cười khò của Huyền Đạo Tử vang lên, nói: “Huyền bí liên quan đến Thánh Nhân, ghi chép trên đời này quá ít, trên cơ bản đều như lông phượng sừng lân, năm đó may mắn ta thu được một cái ngọc giản, mặt trên từng có ghi chép về phương diện này.”

“Nói như vậy, cho dù chúng ta tìm ở chỗ này cũng là rất khó có thể tìm được?” Giang Thạch hỏi.

“Phải.” Huyền Đạo Tử đáp lại.

Giang Thạch trầm mặc xuống, một lát sau, mở miệng nói: “Nếu như vậy, vậy thì không cần phải ở lại nơi này, đi.”

Hắn trực tiếp đứng người lên, ra khỏi miếu đồ nát.

Nhưng ngay lúc này!

Đột nhiên!

Một đạo hào quang chói mắt ở xa xa trực tiếp phóng lên cao, tản ra ba động bàng bạc cường đại, thổi quét về bốn phía.

Đám người Giang Thạch ngẩng đầu lên, đồng tử co rụt lại.

“Kết tinh Thánh Nhân!”

Đám người Khô Mộc Tôn Giả, Bàn Bàn Lão Nhân dẫn đầu kinh hô.

Vèo!

Giang Thạch không chút nghĩ ngợi, bàn chân vừa đạp, thân thể sớm đã nhanh chóng lướt đi.

Người bên cạnh lập tức nhanh chóng đi theo.

Cùng lúc đó, những người khác trong rừng cũng nhao nhao hành động, từng cái tốc độ cực nhanh, tất cả đều điên cuồng phóng về chỗ cột sáng rực rỡ kia.

Nhưng cột sáng xuất hiện nhanh, biến mất còn nhanh hơn.

Cơ hồ trong nháy mắt liền thu liễm xuống, không còn chút tung tích nào.

Giang Thạch tốc độ cực nhanh, một đường điên cuồng lướt qua, kinh phong gào thét bên tai, thân hình giống như liên tục thuần di vậy, vù vù rung động.

Đảo mắt không biết đã chạy ra bao nhiêu dặm.

Cuối cùng!

Thân thể của hắn dừng lại, nhìn về cánh rừng phía trước.

Đạo cột sáng kia hoàn toàn biến mất, không còn bất kỳ tung tích nào.

Giang Thạch đột nhiên vận dụng lên 【 thiên phú Thấu Thị 】 , đôi mắt thâm thúy hiện ra vô số đạo phù văn quỷ mị, tựa như hóa thành hai viên tinh thần chói sáng, quét nhìn về bốn phương tám hướng.

Sau đó hần nhảy lên lần nữa, bắt đầu lợi dụng [thiên phú Thấu Thị] bắt đầu truy tung dấu vết còn sót lại.

Mọi người bên cạnh đều sắc mặt cảnh giác, nhìn về bốn phía.

Trong rừng, tiếng gào thét vang vọng, không ngừng có cường giả chạy tới, tất cả đều đang cố gắng tìm kiếm. Một lát sau, đã hơn nửa canh giờ trôi qua. Phạm vi hơn mười dặm xung quanh đều bị Giang Thạch tìm qua một lượt, vẫn không tìm được nguồn gốc của cột sáng vừa rồi. Ngay khi hần nhú mày, suy tư trong lòng. Bỗng nhiên, ánh mắt lóe lên, ở một phương hướng khác trong rừng, hần chú ý tới vài đạo bóng người quen thuộc, hơi ngần ra, dường như có chút không thể tưởng tượng nổi, sau đó thân hình trực tiếp phóng tới phía đó.

Đường mòn núi rừng hẻo lánh.

Ba người Triệu Hậu Tài, Triệu Phi Yến, Thượng Quan Vân vẻ mặt thấp thỏm, cưỡi trên ba con tuấn mã khác nhau, chậm rãi đi về phía trước. Trong đó, Triệu Phi Yến sắc mặt trắng bệch, mồ hôi như hạt đậu không ngừng chảy từ trán xuống, tràn ngập vẻ khẩn trương, bất an ôm bụng của mình, nhìn về phía Triệu Hậu Tài.

“Cha, cái bụng này của ta không sao chứ? Ta sẽ không chết chứ?”

“Im đi!”

Triệu Hậu Tài vội vàng quát lớn, tức giận đến sắc mặt xanh mét, “Nghiệt chương, cái gì ngươi cũng nhét vào trong bụng, thật sự là khí chết ta!”

“Sur tôn, đừng mắng sư muội, sư muội đã biết sai rồi.”

Thượng Quan Vân cười khỏ nói.

“Cha, ta cũng không nghĩ tới vật kia sẽ tự động chui vào trong cổ họng của ta a, cái này xong rồi, nôn cũng nôn không ra được.”

Sắc mặt Triệu Phi Yên khỏ sở, nhìn về phía Thượng Quan Vân, nói, “Sư huynh, ta sắp chết, ngươi còn yêu ta sao?”

“Sư muội, ngươi đang nói gì vậy?”

Thượng Quan Vân vẻ mặt bất đắc dĩ, nói, “Chỉ là bụng phát sáng mà thôi, ngươi làm sao sẽ chết?”

“Ta cảm thấy nó đang di chuyển!”

Triệu Phi Yên ôm bụng, cúi đầu nhìn lại, nói, “Hơn nữa, hình như bụng ta còn đang biến lớn, ngươi nói ta có phải mang thai hay không?”

“Nghịch chướng, ngươi đang nói gì vậy?”

Triệu Hậu Tài sắp tức chết.

Nếu mang thai thì là con của ai?

Khuôn mặt già này của hần còn không phải bị mất hết sao?

“Được rồi, đừng nói nữa, trong rừng này có gì đó không đúng, khắp nơi đều là cao nhân tới tới lui lui, đừng chọc giận bọn họ.”

Sắc mặt Triệu Hậu Tài biến ảo, ngẩng đầu nhìn lại.

Chẳng biết tại sao, trong lòng của hần đột nhiên có loại cảm giác bất an mơ hồ.

Luôn cảm thấy sắp xảy ra đại sự gì đó.

Thường ngày, thời điểm hần xuất hiện loại cảm giác này, cuối cùng không một ngoại lệ, đều thật sự đã xảy ra chuyện.

Bây giờ lại xuất hiện...

“Đi thôi, đi thôi.”

Triệu Hậu Tài gọi nữ nhi, đồ đệ.

“Phía trước chính là Tỏa Hầu Thủ - Triệu tiên bối?”

Bỗng nhiên, một tiếng gọi từ khu vực phía sau truyền đến không hề báo trước khiến cơ thể ba người Triệu Hậu Tài, Triệu Phi Yến, Thượng Quan Vân run rẩy kịch liệt, lông tơ đều dựng đứng lên.

Âm thanh này...

Cmn...

Thật là quá quen thuộc!

Chương 426: Triệu Phi Yến Muốn Sinh? 1

Ba người Triệu Hậu Tài nghe thấy tiếng kêu vội vàng chạy về phía trước, nhưng vẫn bị Giang Thạch từ trên trời giáng xuống, ngăn chặn ở phía trước.

“Triệu tiên bối, thật là đã lâu không gặp, thật là nhớ nhung.”

Giang Thạch lộ ra nụ cười nhè nhẹ, ngạc nhiên nhìn ba người Triệu Hậu Tài, Triệu Phi Yến.

Chẳng lẽ trong tôi tâm thật sự có định trước?

Nếu không làm sao lúc nào hắn cũng có thể gặp được bọn họ?

Hơn nữa, mạng của ba người này cũng quá lớn.

Một đường từ địa bàn của 【 Tam Thập Lục Liên Minh 】 lưu lạc đến Trung Châu, kết quả lại không có việc gì?

Loại vận khí này thật sự là thiên hạ hiếm có.

Phỏng chừng đời người khác, đã sớm chết ngay cả tro cũng không còn.

“Giang thiếu hiệp, vẫn khỏe, chúng ta cũng rất nhớ ngươi, sao ngươi lại ở đây?”

Triệu Hậu Tài thấy chạy trốn không được, lúc này mới lộ ra nụ cười miễn cưỡng, ha ha nói ra.

“Ta đến đây chỉ để tìm một thứ.”

Giang Thạch lộ ra vẻ mỉm cười, “Ngược lại là không nghĩ tới, ở chỗ này còn có thể gặp được tiền bối, đúng rồi tiền bối, các người có thấy có một đạo cột sáng phóng lên trời lúc này không?”

“Cột sáng phóng lên trời?”

Triệu Hậu Tài trừng to mắt, lộ ra vẻ kinh ngạc, nói: “Có cột sáng nào sao? Lão phu không thấy.”

“Đúng vậy, đúng vậy, không thấy, không thấy.”

Triệu Hậu Tài, Triệu Phi Yên bên cạnh đều lắc đầu liên tục, một bộ dáng bảo bảo không biết gì.

Trong đó Triệu Phi Yên càng gắt gao che bụng, sợ bụng nháo ra động tĩnh.

“Ồ, không thấy?”

Giang Thạch lộ ra vẻ hồ nghi, nói, “Vậy thì quý dị, đạo cột sáng lúc trước rõ ràng cách nơi này không xa, chúng ta là một đường truy tung cột sáng mà tới.”

“Ha ha, có lẽ là chúng ta chỉ lo chạy đi, không chú ý.”

Triệu Hậu Tài cười ha hả, nói, “Đúng rồi, đạo cột sáng kia là vật gì nha, lại để cho Giang thiếu hiệp để ý như thế, hơn nữa người bốn phía dường như còn không ít, chẳng lẽ đều là đang tìm vật kia?”

“Cũng không có gì, chỉ là liên quan đến một cái cơ duyên mà thôi.”

Giang Thạch bình thần mở miệng, nói, “Quên đi, không nói nhiều nữa, Triệu tiền bối, lần trước ở Kỳ Lân thành ta đã nói, lần sau gặp mặt, ta mời người ăn cơm, đi thôi.”

Hắn trực tiếp xoay người đi về phía trước.

“Cái này...”

Mí mắt Triệu Hậu Tài giật giật, trong lòng bất an, cười khan nói, “Giang thiếu hiệp thật sự là khách khí, ăn cơm cái gì liền miễn đi?”

“Đời này của Giang mỗ bằng hữu không nhiều lắm, thế nhưng Triệu tiên bối tuyệt đối là một trong số bằng hữu không nhiều của ta, lúc trước ở Đại Huyền, tiên bối chính là minh đường chỉ đường của ta, nếu không có tiên bối nhiều lần chiêu cố, Giang mỗ ta đã sớm bị người giết chết.”

Giang Thạch mở miệng, mỉm cười nói: “Huống hồ, chúng ta ở xa nơi đất khách quê người còn có thể gặp nhau, đây chẳng lẽ không phải là duyên phận?”

“Cái này... được rồi.”

Triệu Hậu Tài âm thầm kêu khổ, lần nữa quay đầu nhìn thoáng qua Triệu Phi Yến. Hấn sợ bụng nữ nhi mình lần nữa truyền đến động tĩnh. Vạn nhất lần nữa truyền đến động tĩnh, lấy tính cách tàn nhẫn của Giang Thạch, không khéo còn trực tiếp mổ nữ nhi nhà mình ra. Vậy phải làm sao đây?

Triệu Phi Yến cùng Thượng Quan Vân cũng là sắc mặt trắng bệch, khăn trương hê hê.

“Triệu tiên bối, các người có phải có chuyện gạt ta không?”

Bỗng nhiên, ánh mắt Giang Thạch lóe lên, xoay người nhìn chăm chăm ba người.

“Không có không có, tuyệt đối không có.”

Triệu Hậu Tài vội vàng mở miệng.

“Đúng vậy đúng vậy!”

Triệu Phi Yến, Thượng Quan Vân cũng liên tục gật đầu như gà mổ thóc.

“Vậy tại sao các người đổ mồ hôi nhiều như vậy?”

Đôi mắt Giang Thạch lóe lên.

Dưới [thiên phú Thấu Thị], có thể thấy rõ ràng lông tơ trên người ba người Triệu Hậu Tài, Triệu Phi Yến, Thượng Quan Vân dựng thẳng lên, da gà nổi lên, từng vệt mồ hôi chảy ra từ bên trong lỗ chân lông, dày đặc ma ma, thấm ướt toàn thân.

“Có sao? Không có chứ.”

Triệu Hậu Tài vẻ mặt mờ mịt, vội vàng cười mỉa nói: “Có thể là trời quá nóng.”

Hắn vội vàng lau mồ hôi trên mặt.

“Ừ, nóng quá, nóng quá.”

Triệu Phi Yến, Thượng Quan Vân cũng vội vàng lau mồ hôi trán.

“Như thế sao...”

Giang Thạch như có điều suy nghĩ, mỉm cười nói: “Vậy chúng ta đi thôi, ta mời các người ăn cơm.”

Hắn xoay người tiếp tục đi về phía trước.

Trong lòng ba người Triệu Hậu Tài âm thầm kêu khổ, lâm vào tuyệt vọng.

Cái quái gì thế này?

Trong lúc đó Triệu Phi Yến đáng thương hê hê, không ngừng nhìn về phía sư huynh cùng phụ thân mình, lộ ra ánh mắt cầu cứu, đáng tiếc sư huynh cùng phụ thân nhà mình cũng vẻ mặt chua xót, không có bất kỳ biện pháp nào.

Thời gian trôi qua.

Ba người giống như chim cút đông lạnh, mặt ủ mày chau, đi theo đám người Giang Thạch về phía trước.

Bất tri bất giác.

Hoàng hôn đã đến.

Mặt trời chiều đỏ rực chiếu rọi ở chân trời, phủ thêm một tầng lụa mỏng màu đỏ sậm cho toàn bộ thế giới.

“Phía trước chính là một cái trấn, chúng ta đến trong trấn là có thể ăn một bữa no nê.”

Giang Thạch cười khẽ, chỉ về phía trước.

Chương 427: Triệu Phi Yến Muốn Sinh? 2

Triệu Hậu ở một bên mới lộ ra nụ cười ngượng ngùng, lòng tràn đầy chua xót.

Đúng lúc này!

Ngồi ở trên lưng ngựa, Triệu Phi Yến đột nhiên lộ ra vẻ hoảng sợ, khuôn mặt xinh đẹp trắng bệch, kêu lên: “Cha, nó... Nó lại tới nữa!”

Xì xì! Một tầng hào quang trắng noãn mông lung từ bụng nhỏ của Triệu Phi Yến hiện ra, nhanh chóng xoay tròn, sau đó trực tiếp hình thành một đạo cột sáng kinh thiên, phóng lên cao.

Bùm!

Cột sáng nổi lên ở trên cao, trực tiếp nổ tung, hóa thành từng tầng gợn sóng màu trắng, thổi quét về bốn phía, kinh động toàn bộ phía chân trời.

Lần này, ánh sáng trắng kéo dài hơn và lâu hơn, đại khái duy trì năm sáu giây, mới biến mất lần nữa.

Đồng tử Giang Thạch co rút lại, lộ ra vẻ kinh dị, một đôi ánh mắt đột nhiên hội tụ đến chỗ bụng dưới của Triệu Phi Yến, trong con ngươi bắn ra thần quang, dường như muốn trực tiếp nhìn thấu Triệu Phi Yến.

Nhưng đáng tiếc, tầng bạch quang Mông lung kia thần bí khó lường, ngay cả thiên phú Thấu Thị của hắn cũng hoàn toàn không phát huy được bất cứ tác dụng gì.

Thập Nhị Tướng Thần, Giang thị Thập Nhị Ứng bên cạnh cũng đều biến sắc, đồng loạt nhìn về phía Triệu Phi Yến, không thể tưởng tượng nổi.

“Kết tinh Thánh Nhân!”

Thanh âm cực kỳ ngưng trọng của Huyền Đạo Tử đột nhiên truyền ra, lộ ra trầm thấp mà lại tang thương.

Ánh mắt Giang Thạch nheo lại, trực tiếp trở nên sâu thẳm thâm thúy.

“Giang thiếu hiệp, hiểu lầm, đây là hiểu lầm a!”

Triệu Hậu Tài vội vàng nhanh chóng xoay người xuống ngựa, đau khổ cầu xin tha thứ.

Triệu Phi Yến, Thượng Quan Vân cũng vội vàng xuống ngựa.

Trong đó Triệu Phi Yến lại càng đi lên, ô ô khóc rống lên, nước mắt tuôn rơi.

“Đừng giết ta a, ta còn không muốn chết, ô ô ô, đừng giết ta...”

Sắc mặt Giang Thạch hơi ngẩn ra, bị thái độ của mấy người này làm cho mơ hồ.

“Triệu tiên bối, Phi Yến muội muội, các người làm cái gì vậy?”

“Người... người không giết chúng ta?”

“Ta nói muốn giết các người bao giờ?”

Giang Thạch nhẹ nhàng lắc đầu, có chút không biết nên khóc hay nên cười.

“Nhưng... nhưng Phi Yến... hình như trong bụng nàng có thứ các người muốn...”

Triệu Hậu Tài run giọng nói.

“Đừng đào bụng ta, ô ô ô, ta sợ đau a...”

Triệu Phi Yến nước mắt chảy xuôi, nghẹn miệng nói.

“Các người đem toàn bộ sự tình nói một lượt với ta.”

Giang Thạch bật cười nói.

“Được rồi.”

Lúc này Triệu Hậu Tài mới gật đầu, đem đại khái sự tình đã phát sinh nhanh chóng nói qua một lượt cho Giang Thạch.

Nguyên lai là trước đó không lâu, ba người đi qua nơi này, muốn chạy tới thành trì cách vách, kết quả không hiểu ra sao liền nhìn thấy một đạo bạch quang xẹt qua, rơi xuống khu vực cách bọn họ không xa.

Sau đó, họ tại nơi ánh sáng trắng rơi xuống, phát hiện một khối tinh thể kỳ dị hình dạng như bàn tay lớn, hình dạng tinh thể này tròn như quả trứng, giống như được đúc từ huyền băng vạn năm, cầm trên tay xúc cảm lạnh như băng.

Triệu Hậu mới phát hiện ra vật này, liền cảm thấy vật này quý dị. Lúc đó do lo lắng cho sự an toàn của bản thân, liền quyết định nhanh chóng vứt thứ này đi.

Nhưng hết lần này tới lần khác Triệu Phi Yến lại cảm thấy vật này phi phàm, giành lấy từ trong tay Triệu Hậu Tài, còn luôn miệng nói, muốn đem vật này vào trong thành đổi chút tiền lẻ.

Mọi thứ vốn còn bình thường, kết quả ngay sau khi ra khỏi thành, Triệu Phi Yến xuất hiện cảm giác khát nước, lấy ra bình nước muốn uống nước thì vật ấy bỗng nhiên hóa thành một đạo ánh sáng trắng, chui vào miệng Triệu Phi Yến, tiếp theo liền tiến vào bụng của nàng.

Chuyện sau đó, chính là tình huống mà nhóm Giang Thạch chứng kiến. Vật này thường xuyên phát ra ánh sáng huyền bí, phóng tận lên trời, hơn nữa mỗi lần động tĩnh đều lớn hơn lần trước.

“Ta thề, lúc đó ta thật sự không muốn ăn thứ này, là nó tự chui vào bụng ta.” Triệu Phi Yến vẻ mặt ủy khuất nói.

Sắc mặt Giang Thạch càng lúc càng quỷ dị. Bát Đại Tướng Thân, Giang Thị Thập Nhị Ưng bên cạnh cũng đều nhìn về phía Triệu Phi Yến với vẻ mặt quỷ dị.

“Huyền Đạo Tử, đây là chuyện gì xảy ra, người có biết không?” Giang Thạch hỏi.

“Không thể tin được, thật không thể tin được.” Huyền Đạo Tử vẻ mặt bất khả tư nghị, nói: “Hình như tinh thể Thánh nhân đang mượn thể trọng sinh.

“Mượn thể trọng sinh?”

Triệu Hậu thất thanh hỏi: “Ý là gì? Nữ nhi ta có nguy hiểm hay không?”

“Tiền bối, đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, ta còn không muốn chết.” Triệu Phi Yến luống cuống nói.

Thượng Quan Vân cũng trở nên hoảng loạn.

“Yên tâm, mượn thể trọng sinh cũng sẽ không đe dọa đến sinh mệnh của người, nhưng... Người có lẽ... sắp sinh rồi.” Huyền Đạo Tử dừng lại.

“Sắp sinh rồi?” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Triệu Phi Yến tái mét, mắt tròn tròn.

“Làm sao có thể?”

“Sur muội...” Thượng Quan Vân cũng hoảng loạn.

“Đúng vậy, chính là muốn sinh.” Huyền Đạo Tử gật đầu, cười khỏ nói: “Theo những gì sách cổ ghi lại, nếu Kết tinh Thánh nhân tỵ chui vào cơ thể mẹ, không bao lâu sau đó vật chủ sẽ mang thai một đứa bé, khi đó sinh ra đứa bé, chính là cuộc đời tiếp theo của vị Thánh nhân kia.”

Chương 428: Triệu Phi Yến Muốn Sinh? 3

“Còn có thể như vậy sao?”

Giang Thạch cũng kinh ngạc, nói: “Vậy đứa trẻ sinh ra tính là gì?”

“Không biết.”

Huyền Đạo Tử liên tục lắc đầu, nói: “Loại chuyện này là thật hay giả cũng không thể nào kiểm chứng, dù sao chỉ là ta đọc được từ trong ngọc giản không trọn vẹn.”

“Sao lại như vậy?”

Trong đầu Triệu Phi Yến như sấm nổ, khuôn mặt xinh đẹp trắng bệch, mờ mịt nhìn về phía sư huynh của mình, khóc nói: “Sư huynh, người còn yêu ta sao?”

“Ta... ta...”

Thượng Quan Vân đã sớm bối rối, kinh hãi.

Cmn? Đây là cái gì?

Sư muội còn chưa kịp gả cho mình đã muốn sinh?

“Tuy nhiên người yên tâm, sẽ không sinh nhanh như vậy.”

Huyền Đạo Tử nói: “Sách cổ ghi lại, thánh nhân thai nghén, thời gian so với người thường mang thai phải lâu hơn nhiều, tối thiểu phải ba năm mới có thể sinh ra.”

“Ba năm?”

Triệu Phi Yến lại khóc, nói: “Cha! Sư huynh!”

Thượng Quan Vân luống cuống tay chân, cuối cùng kịp phản ứng, vội vàng an ủi Triệu Phi Yên: “Sur muội, mặc kệ đứa nhỏ có phải của ta hay không, ta đều nguyện ý cưới người!”

Cùng lắm thì sau đó sinh một đứa khác là được.

Dù sao cũng chỉ là ba năm.

“Thú vị đấy.”

Giang Thạch vượt cạm, càng nghĩ càng cảm thấy quý dị.

Sau khi Thánh nhân chết kết thành kết tinh lại có thể đầu thai sống lại lần nữa.

Nếu đôi phương còn giữ lại ký ức, vậy không phải tương đương với vĩnh sinh sao?

“Giang thiếu hiệp, phải làm sao bây giờ?”

Triệu Hậu Tài vẻ mặt chua xót, liên tục giậm chân.

Mặc dù là thánh nhân thai nghén, nhưng nữ nhi của hắn có thể chống đỡ qua một kiếp này hay không còn rất khó nói.

“Có thể lấy ra không?”

Giang Thạch quay đầu nhìn về phía Huyền Đạo Tử.

“Không thể, trừ phi mổ bụng của đôi phương, nhưng một khi mổ ra, đôi phương cũng sẽ chết không thể nghi ngờ.”

Huyền Đạo Tử nói.

“Vậy thì thôi.”

Giang Thạch mở miệng, lần nữa nhìn về phía Triệu Hậu Tài: “Yên tâm, mang thai thì sinh, sau khi sinh ra, ta thu hắn làm đồ đệ.”

Có thể thu một thánh nhân làm đồ đệ, ngấm lại cũng coi như là một chuyện tốt!

Tất nhiên, điều kiện tiên quyết là vị thánh nhân này cũng không được giữ lại ký ức tiên kiếp!

Nếu không sẽ là một rắc rối không nhỏ.

Đến lúc đó nói không chừng chính hắn còn phải tự mình xuất thủ, giúp hắn xóa đi trí nhớ!

Nghĩ tới đây, ánh mắt Giang Thạch sáng lấp lánh, lần nữa nhìn thẳng vào bụng Triệu Phi Yến, giống như đang quan sát một con mồi bình thường.

Triệu Phi Yến hai mắt đỏ hoe, dựa sát vào người sư huynh của mình, khóc nức nở.

“Sư huynh, ta không muốn sinh con, ta còn nhỏ...”

“Triệu tiên bối, Phi Yến muội muội, Thượng Quan huynh đệ, nơi này không phải chỗ nói chuyện. Cột sáng vừa rồi chắn chắn đã kinh động cường giả bốn phía. Trước mắt vẫn là nên sớm rời đi thì tốt hơn.” Giang Thạch lên tiếng.

“Đúng vậy, phải rời đi, nhất định phải rời đi.” Triệu Hậu mới kịp phản ứng, vội vàng lau mồ hôi lạnh, lên tiếng.

Những cao nhân khác cũng sẽ không dễ nói chuyện như Giang Thạch. Vạn nhất phát hiện Kết tinh Thánh Nhân ở trong bụng nữ nhi hắn, nhất định phải xẻ nữ nhi hắn ra.

Một lần nữa, một nhóm người lại bắt đầu tiến về phía trước.

Ngay tại lúc bọn họ vừa đi không lâu, xa xa kinh phong gào thét, bóng người chớp động.

Một vị lại một vị cường giả nghe động tĩnh mà đến, ánh mắt như điện, nhanh chóng chạy tới khu vực này.

Vốn bọn họ còn muốn trực tiếp mở miệng quát hỏi, nhưng khi nhìn thấy Giang Thạch bên này có nhiều nhân thủ như vậy,

nhất thời sắc mặt cuồng biến, nhanh chóng thu liễm khí tức.

Lại nhìn, còn có rất nhiều người quen của bọn họ, càng khiến cho bọn họ kinh nghi không thôi.

“Bàng Ban Lão Nhân, làm sao các người ở đây? Các người tìm được Kết tinh Thánh Nhân rồi sao?” Một tên cao thủ lên tiếng hỏi.

“Hừ, ta ngoa du tứ phương, chỉ tại thiên hạ, ở nơi nào, còn cần báo cáo với các người sao?” Bàng Ban Lão Nhân hừ lạnh, lên tiếng.

“Đúng vậy, đúng vậy, lão nhân gia ngài Thần Long Kiến Thủ Bất Kiến Vĩ quả thật không cần báo cáo với chúng ta.” Một tên cao thủ cười nịnh nọt nói.

“Bàng Ban lão tiên bối, vậy ngài có nhìn thấy cột sáng vừa rồi không?” Một người khác hỏi.

“Thấy rồi, nhưng ta cũng không tìm được.” Bàng Ban Lão Nhân lạnh lùng lên tiếng.

“Không tìm thấy?” Những người khác đều nhíu mày.

Nơi đây địa hình bằng phẳng, phàm là có bất kỳ động tĩnh gì đều có thể liếc mắt một cái là thấy. Đám người các người vốn dĩ ngay tại chỗ này, làm sao có thể không tìm thấy?

Mọi người đều suy nghĩ.

Tuy nhiên, sau khi nhìn thấy đội hình bên Giang Thạch, bọn họ vẫn lùi bước.

Bên cạnh Giang Thạch có chừng hai mươi vị cường giả, tất cả đều là cao thủ trong cao thủ, số lượng còn nhiều hơn so với bọn họ. Đám người bọn họ tuyệt đối không dám động thủ.

Bị dồn vào đường cùng, bọn họ đành phải nhanh chóng rời đi.

Sau khi bọn họ rời đi, phía sau rất nhanh lại có cường giả khác xuất hiện, rơi vào bốn phía sau, biến sắc, lần nữa cung kính tiến lên hỏi thăm.

Bàng Ban Lão Nhân, Khô Mộc Tôn Giả vẻ mặt lạnh lùng, trực tiếp

Cứ như vậy.

Từ đầu đến cuối Giang Thạch cũng nói thêm một câu.

Một nhóm người đi thẳng về phía thị trấn phía trước.

Chương 429: Quyết Định! 1

Thị trấn không lớn, chỉ cần nhìn một cái là thấy hết.

Ở trung tâm thị trấn, có một khách điếm cũ kỹ. Bảng hiệu của khách điếm đã không biết bao lâu không được thay mới, bị gió thổi nắng phơi cho phai màu.

Trong một căn phòng, Huyền Đạo Tử nhíu mày, vẻ mặt suy tư. Hắn đưa tay nhẹ nhàng đặt lên cổ tay Triệu Phi Yến, hồn lực trắng tinh cuộn cuộn không ngừng chảy trong cơ thể Triệu Phi Yến.

Triệu Phi Yến vẻ mặt ủy khuất, hai mắt đỏ hoe như hai quả đào. Một bên dựa vào ngực Thượng Quan Vân tìm kiếm sự an ủi, một bên đưa tay phải cho Huyền Đạo Tử.

“Lạ thật.” Huyền Đạo Tử nhíu chặt mày.

“Sao vậy, lại có biến cố khác?” Giang Thạch hỏi.

Triệu Hậu Tài cũng vội vàng nhìn về phía Huyền Đạo Tử, sợ hắn sẽ nói ra điều gì không tốt.

“Ta cẩn thận thăm dò thân thể vị Triệu cô nương này, hình như... hình như không giống như đang mang thai sinh mệnh.” Huyền Đạo Tử vẻ mặt suy tư.

“Vậy chuyện này là sao?” Triệu Hậu Tài vội vàng hỏi.

“Tiền bối, ta... ta còn có thể sinh sao?” Triệu Phi Yến cũng ngẩng đầu lên, hai mắt đầm lệ nhìn về phía Huyền Đạo Tử.

“Không biết.” Huyền Đạo Tử cười khỏ nói, “Có lẽ là ta nghĩ sai rồi, hoặc là, thánh nhân thai nghén không nhất định phải giống như sinh mệnh bình thường thai nghén.”

“Tình huống hôm nay, đừng nói là ta, cho dù là cường giả Niết Bàn Cảnh, cũng không có mấy người có thể hiểu được. Dù sao kiến thức liên quan đến Thánh Nhân xưa nay đều là bất truyền trong giang hồ.”

Giang Thạch suy nghĩ một lúc, lần nữa vận dụng thiên phú Thấu Thị nhìn về phía Triệu Phi Yến, nói: “không biết nó một lúc nữa có phát ra biến động không, ta không thể mãi mãi che chở các ngươi. Huyền Đạo Tử, có cách nào phong ấn nó không?”

Huyền Đạo Tử hoảng sợ, nói, “Ý của ngươi là phong ấn kết tinh Thánh Nhân bên trong?”

“Đúng, loại biến động này quá mạnh, nếu lại phát ra quang trụ, nhất định sẽ thu hút càng nhiều cường giả đến.” Giang Thạch mở miệng.

Huyền Đạo Tử hiểu được, suy tư trong lòng, nói, “Biện pháp thì có, nhưng có thể phong ấn hay không thì khó mà nói.”

“Thử trước đi.” Giang Thạch mở miệng.

Ít nhất cũng phải phong ấn cột quang trụ lúc trước, nếu không thì quá rêu rao.

“Được rồi.” Huyền Đạo Tử gật đầu, nhìn về phía Triệu Phi Yến, nói, “Triệu cô nương, ngươi thả lỏng tinh thần, ta tới phong ấn. Ngươi ngàn vạn lần không nên ngăn cản.”

Triệu Phi Yến lúc này liên tục gật đầu, lau nước mắt.

Sắc mặt Huyền Đạo Tử trầm xuống, hai tay kết ấn, trên người tản mát ra một tầng hồn lực trắng noãn mờ lung. Từng đạo phù văn thần diệu hiện ra từ bên ngoài cơ thể của hắn, sau đó bị bàn tay của hắn điều khiển, trực tiếp ấn vào bụng Triệu Phi Yến.

Đạo ấn này giống như kích thích một loại phản ứng dây chuyền nào đó.

Nguyên bản bụng của Triệu Phi Yến không có chút phản ứng nào, nhưng bị Huyền Đạo Tử ấn một cái, nhất thời lại hiện ra một tầng bạch quang trắng noãn mờ lung.

Tầng bạch quang này tựa như một vòng xoáy quỷ dị, đang nhanh chóng xoay tròn, sau đó đột nhiên phóng lên cao lần nữa.

“Không tốt!” Giang Thạch biến sắc, vội vàng phát tay muốn đánh tan tầng bạch quang kia.

Kết quả, tốc độ của bạch quang quá nhanh, phá tan bầu trời, biến mất không thấy nữa.

Cùng lúc đó, Huyền Đạo Tử cũng ý thức được nguy cơ, hai tay vũ động, từng cái thần văn thần bí mang theo lực lượng cường đại khó lường, nhanh chóng liên tiếp điễm vào bụng Triệu Phi Yến.

Ánh sáng trắng trong bụng Triệu Phi Yến không ngừng lóe lên, xoay qua xoay lại, dường như đang tránh né phong ấn của Huyền Đạo Tử.

Giang Thạch cũng nhìn ra quái dị, ánh mắt lạnh lẽo, một bàn tay mang theo lực lượng cường đại mà hùng hậu, trực tiếp ấn tới tầng bạch quang kia.

Lập tức, tốc độ của bạch quang trở nên nhanh hơn, tốc độ chuyển động cũng nhanh hơn.

Nhưng đáng tiếc, dưới sự liên hợp xuất thủ của Giang Thạch và Huyền Đạo Tử, nó vẫn là trốn không thể tránh, giống như một đứa trẻ nghịch ngợm, bị hai cỗ lực lượng bức bách, dần dần chen đến trong góc.

Sau đó, hai cỗ lực lượng cường đại nhanh chóng tác dụng vào bên trong bạch quang, toàn bộ bạch quang nhanh chóng bắt đầu tan rã với tốc độ cực kỳ đáng sợ. Dần dần, nó tản ra, bắt đầu dung nhập vào tứ chi bách hài của Triệu Phi Yến.

Triệu Phi Yến hoảng sợ trừng to mắt, nói: “Cha, nó giống như đang động...”

Triệu Hậu Tài cũng biến sắc, toàn bộ trái tim đều thất lại.

Giang Thạch và Huyền Đạo Tử mới rút cục thu hồi bàn tay, ánh mắt kinh nghi bất định nhìn lại bụng Triệu Phi Yến.

Chỉ thấy bụng Triệu Phi Yến đã không còn bất kỳ khác thường nào nữa.

Giống như biến thành bụng của một người bình thường vậy.

Huyền Đạo Tử lần nữa bắt lấy cổ tay Triệu Phi Yến, nhanh chóng cảm ứng, một lát sau, sắc mặt nhoáng lên, buông cổ tay đối phương ra, nói: “Bây giờ mới đúng là mang thai.”

Trong mắt Triệu Phi Yến lại hiện ra nước mắt nhè nhẹ, vội vàng nhìn về phía lão phụ thân mình.

Có thai là được, có thai thì sinh.

Giang Thạch mỉm cười, vỗ vai Triệu Hậu Tài, nói: “Triệu tiên bối, chúc mừng chúc mừng.”

Chương 430: Quyết Định! 2

Triệu Hậu Tài nhất thời vẻ mặt chua xót.

Chúc mừng cái đầu to!

Cmn!

Hắn hồn nhiên không biết nên làm thế nào cho phải.

Một thánh nhân muốn sinh ra trong nhà của hắn, cái này nghĩ thế nào đều vô cùng hoang đường!

“Triệu tiên bối, theo ta thấy, vẫn là sớm một chút để cho Thượng Quan huynh cùng Phi Yên muối muối thành hôn đi, vô duyên vô cớ nhặt được một cái ngoại tôn thánh nhân, tại sao không muốn?”

Giang Thạch trêu chọc cười nói.

Một cái ngoại tôn thánh nhân, không biết bao nhiêu người phải ghen tị chết.

“Nói là nói như vậy, nhưng vạn nhất tin tức truyền ra, lão Triệu ta có một ngàn cái mạng cũng không đủ chết.”

Triệu Hậu Tài thấp thỏm nói.

“Cũng không sai.”

Giang Thạch vuốt cằm, nói: “Bất quá, chỉ cần các ngươi không nói lung tung, ta cũng không nói lung tung, vậy hắn là không ai biết, về phần thủ hạ của ta, khẳng định cũng không dám nói lung tung.”

“Nhưng... nhưng những cao nhân trước kia...”

Triệu Hậu Tài vội vàng nói.

Lúc trước xuất hiện nhiều cường giả cao tới cao lui như vậy, vừa rồi bụng Phi Yến lại phát ra cột sáng, nói không chừng nơi đây đã sớm bị người chú ý tới.

Giang Thạch bình thản mở miệng: “Đơn giản, toàn bộ đều giết hoặc là bắt lại không phải được rồi sao.”

“Giết hết?”

Triệu Hậu Tài trừng to mắt.

“Đúng vậy, chỉ cần bắt được bọn họ, tin tức này coi như là triệt để phong tỏa, không ai sẽ hoài nghi đến trên người các ngươi, coi như hoài nghi, cũng chỉ hoài nghi ta, cho nên, yên tâm sống là được.”

Giang Thạch mở miệng.

“Nhưng... nhưng...”

Tâm tình trong lòng Triệu Hậu Tài cuộn cuộn, một câu cuối cùng không thể nói ra.

Hắn đã hạ quyết tâm, thị trấn này tuyệt đối không thể ở lâu hơn nữa.

Phải rời đi càng sớm càng tốt.

Đi theo bên người Giang Thạch, trong khoảng thời gian ngắn cố nhiên là an toàn, nhưng cũng có thể sẽ đưa tới phiền toái lớn hơn nữa!

“Thần Long, Bàng Ban!”

Giang Thạch đột nhiên xoay người, mở miệng gọi ra ngoài cửa.

“Chúa công!”

Cửa phòng mở ra, Thần Long, Bàng Ban Lão Nhân lập tức từ bên ngoài đi vào, vẻ mặt cung kính ôm quyền mở miệng.

“Mang theo người của các người, lập tức cho ta, thanh trừng tất cả cao thủ cấp Thánh Linh xuất hiện ở bốn phía, một cái cũng đừng bỏ qua, không chế được thì không chế, không thể không chế, giết toàn bộ.”

Giang Thạch bình tĩnh mở miệng.

“Vâng, Chúa công.”

Hai người rung mình trong lòng, lập tức ôm quyền lui ra ngoài.

Sau khi đóng cửa phòng, hai người lập tức triệu tập người bên cạnh bắt đầu nhanh chóng hành động.

Trên thực tế, ngay khi cột sáng từ bụng Triệu Phi Yên vọt lên, bốn phía khách điểm đã nhanh chóng tụ tập rất nhiều cường giả.

Những cường giả này đều tràn ngập kinh nghi, ngẩng đầu nhìn về phía khách điểm.

Họ rất muốn tiến lên, nhưng lại lo lắng sẽ gặp phải đám người Giang Thạch vừa rồi.

Dù sao trước đó Giang Thạch bên kia có chừng hơn hai mươi vị cường giả.

“Chẳng lẽ thật là đám người kia chiếm được Kết tinh Thánh Nhân?”

“Bọn hần thực sự lấy được thì còn có thể thế nào, không thành Huyết Đan, chung quy cũng không giữ được. Cao thủ Huyền Minh tông lập tức sẽ nhận được tin tức, đến lúc đó một cái cũng đừng nghĩ chạy!”

“Người báo cho Huyền Minh tông?”

“Ai trong chúng ta không có thể lực đằng sau, không phải đều là vì người phục vụ sao? Huyền Minh tông có thể ra giá

với ta, ta thông tri bọn họ lại có thể như thế nào?”

“Hắc hắc, nói đúng, ta cũng đã bí mật thông tri hoàng thất, kế tiếp chỉ cần canh giữ ở bốn phía nhìn là được.”

Không ít cường giả ẩn trong bóng tối lộ ra nụ cười lạnh nhè nhẹ.

Đúng lúc này!

Hơn mười đạo nhân ảnh đột nhiên từ trong khách điểm nhào ra, mang theo khí tức cường đại, kinh phong gào thét, thanh âm chói tai, trực tiếp lao tới.

Một đám người biến sắc.

“Bị phát hiện rồi!”

“Ra tay!”

Đám người lúc này nhanh chóng giao thủ cùng một chỗ, từng đợt tiếng nổ vang rất nhanh từ nơi này truyền ra.

Trong phòng.

Giang Thạch lặng lẽ lắng nghe động tĩnh bốn phía, nhắm hai mắt lại, lực lượng linh hồn vô hình khuếch tán về bốn phía, hình ảnh bốn phương tám hướng nhất thời chiếu vào trong đầu của hắn.

Một lát sau.

Hắn nhướng mày, ánh mắt lại mở ra.

Có người đã thông báo cho hoàng thất và Huyền Minh tông.

Lần này phiền toái rồi.

Huyền Minh tông có Huyết Đan cảnh tọa trấn, dùng thực lực bây giờ của hắn ứng phó Huyết Đan, ít nhiều có chút phiền toái.

Hắn liếc nhìn Huyền Đạo Tử, chỉ thấy ánh mắt Huyền Đạo Tử cũng trở nên âm trầm, trong lòng đang cuộn trào mãnh liệt, hiển nhiên hắn cũng nghe được chữ Huyền Minh tông.

“Triệu tiên bối, một lát ta sẽ đi ra ngoài tự mình động thủ, hấp dẫn hỏa lực, các người liên giả là nhân sĩ giang hồ bình thường, nhân cơ hội từ khách điểm rời đi.”

Giang Thạch mở miệng.

Tình hình bây giờ dường như ngày càng vượt quá dự đoán.

Triệu Hậu Tài tiếp tục đi theo bên cạnh hắn chắc chắn không phải là chuyện tốt.

“Được rồi, được rồi.”

Triệu Hậu Tài liên tục gật đầu.

Trong lòng Giang Thạch thầm cười, nhìn thoáng qua Triệu Hậu Tài, lại nhìn Huyền Đạo Tử.

Chương 431: Quyết Định! 3

Huyền Đạo Tử kịp phản ứng, lập tức truyền âm cho Giang Thạch, nói: “Giang tiểu hữu yên tâm, ta đã lưu lại ấn ký linh hồn trên người đối phương, mặc kệ bọn họ trốn ở đâu cũng có thể truy tung.”

Giang Thạch bình tĩnh gạt đầu, mở miệng nói: “Triệu tiên bối, vậy các ngươi đi đường cẩn thận.”

Hắn hơi suy nghĩ, bỗng nhiên lật bàn tay, lấy ra một túi vàng từ trong giới chỉ, nhẹ nhàng đong đong, ném cho Triệu Hậu Tài, cười nói: “Tiền bối, một chút tâm ý nho nhỏ, ngươi dùng làm lộ phí đi đường.”

“Cái này... đa tạ Giang thiếu hiệp, đa tạ Giang thiếu hiệp.”

Triệu Hậu Tài vẻ mặt cảm kích, đã không biết nên nói cái gì cho thỏa đáng.

Đề tay lên ngực mà nói, đoạn đường này đi tới, Giang Thạch trợ giúp bọn họ thật sự quá nhiều.

Cho nên bây giờ hắn ít nhiều cũng có chút ngượng ngùng.

“Ừ.”

Giang Thạch gạt đầu, xoay người lại, linh hồn lực vận chuyển, làn nửa tràn ra từ chỗ mi tâm, tản mát ra bên ngoài khách điểm, như vậy tình hình cả thị trấn đều tiến vào trong đầu của hắn.

Đại chiến khắp nơi không một ngoại lệ, tất cả đều bị hắn nhìn thấy.

Không thể không nói, cường giả vây quanh tới quả thật không ít.

Đám người Bàn Ban Lão Nhân thực lực không tệ, còn có thể ứng phó được, nhưng thực lực của đám người Thần Long rõ ràng không chút không đủ.

Thực lực Thánh Linh ngũ trọng phản tổ cũng không thể để cho bọn hắn nhanh chóng quét ngang địch thủ.

“Huyền Đạo Tử, ngươi lạng lẽ che chở Triệu tiên bối rồi đi, ta ra ngoài xem một chút.”

Giang Thạch bình tĩnh mở miệng.

“Vâng, Giang Tiểu Hữu.”

Huyền Đạo Tử cung kính gật đầu.

Giang Thạch bước ra bên ngoài.

Bóng người nhẹ nhàng lóe lên, đã từ trong khách điểm đi ra, một thân trường bào hắc huyền sắc, ánh mắt quét về bốn phía.

Sau đó hắn nhẹ nhàng cất bước, trực tiếp chạy tới hướng của đám người Thần Long.

Đang cùng Thần Long giao thủ, rõ ràng là một nam tử trung niên cảnh giới Thánh Linh lục trọng phản tổ, thực lực cường đại, thủ đoạn tầng tầng lớp lớp, lấy sức một mình, trực tiếp ngăn cản tiến công của hai người Thần Long, Mảo Tuất.

Thần sắc của hắn lạnh như băng, khuôn mặt trắng nõn, tỏa ra hàn khí nhẹ nhẹ, rõ ràng là gia chủ của một gia tộc trực thuộc Huyền Minh tông.

“Ta đã gặp qua các ngươi, không thể tưởng được nhiều năm như vậy không gặp, thực lực của các ngươi lại có tiến bộ,

như thế nào, các người không ở Nam Vực mà lẫn lộn, chạy đến Trung Châu chúng ta làm gì?”

Khí tức của hắn cuộn cuộn mãnh liệt, khí tức hàn băng trên người thổi quét bốn phía.

Cả thiên địa đều nổi lên từng tầng gió bắc, mỗi một cỗ gió bắc đều giống như hóa thành cương đao, ô ô chói tai, thổi quét về phía Thần Long, Mão Tuất đối diện.

Hai người liên thủ ngăn cản, bang bang rung động, nhưng vẫn như cũ ở vào thế hạ phong.

“Hàn Băng gia tộc tộc trưởng Quách Thiên!”

Thần Long giọng nói lạnh như băng, nói: “Thật sự là không thể tưởng được, Kết tinh Thánh Nhân cũng thu hút nhân vật như người tới.”

“Ta? Ta tính là gì?”

Nam tử trung niên lãnh khốc nói, “Trung Châu to lớn như vậy, thực lực của ta bất quá chỉ là trung hạ lưu thôi, xem ra Kết tinh Thánh Nhân quả nhiên đã bị các người lấy được, ngoan ngoãn giao Kết tinh Thánh Nhân ra, ta tha cho các người khỏi chết, bằng không Thập Nhị Tướng Thần các người liền vĩnh viễn nằm lại Trung Châu đi!”

“Thế à?”

Thần Long cười lạnh, thủ đoạn lại càng thêm cứng rắn.

Nhưng dưới sự áp chế mạnh mẽ của nam tử trung niên, Thần Long, Mão Tuất vẫn liên tục rút lui, bị hàn băng chi khí xâm nhập, đến cuối cùng oanh oanh hai tiếng, trực tiếp học máu bay ngược ra ngoài.

“Lời hay nói hết các người không nghe, vậy cũng không trách được ta.”

Nam tử trung niên ngũ khí lạnh lẽo, y phục pháp phối, đi về phía trước, một bàn tay trên bị hàn khí kinh khủng bao lấy, chuẩn bị hạ sát thủ.

Nhưng ngay lúc này!

Bỗng nhiên, sắc mặt hấn biến đổi, không chút nghĩ ngợi, vội vàng nhanh chóng xoay người lại, một chưởng hung hăng đánh tới một đạo nhân ảnh phía sau, hàn khí vô tận mãnh liệt mà ra, muốn bao phủ Giang Thạch ở bên trong.

Nhưng Giang Thạch cũng không thềm nhìn, trực tiếp tát ra một cái tát.

Bàn tay to lớn cương mãnh, mang theo một cỗ lực lượng cực kỳ cường hãn, đột phá tất cả hàn khí phong tỏa, oanh một tiếng, quét ở trên người nam tử trung niên.

Phanh một tiếng, nam tử trung niên hộc máu bay tứ tung ra ngoài, hung hăng nện ở xa xa giống như là rách bao tải vậy, gân cốt kinh mạch toàn thân gãy hết.

“Bắt hấn lại!”

Giang Thạch cũng không nhìn hấn lần thứ hai, trực tiếp xoay người đi về một phương hướng khác.

Thần Long, Mão Tuất kịp phản ứng, vội vàng nhanh chóng phóng về phía nam tử trung niên.

Nam tử trung niên cuồng phun máu tươi, quả thực bò cũng bò không dậy nổi, vẻ mặt kinh hãi, không thể tưởng tượng nổi nhìn phương hướng Giang Thạch rời đi.

Từ đầu đến cuối hấn đều không kịp phản ứng rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra.

Cứ như vậy, Giang Thạch nhanh chóng càn quét chiến trường, qua lại như điện, tốc độ đáng sợ, đối mặt với đám người đang dây dưa, tất cả đều là tát qua một cái tát.

Không có một cao thủ cấp Thánh Linh nào có thể chống đỡ được bàn tay của hắn.

Giống như đang hái hoa phá lá vậy.

Bang bang bang bang!

Từng đạo thân thể không ngừng bay tứ tung ra, nện ở xa xa, phun ra huyết hoa, trọng thương ngã gục.

Đám người vừa mới rồi còn đại chiến kinh thiên động địa, bây giờ toàn bộ an tĩnh lại.

Bát đại Tướng Thần, Giang Thạch Thập Nhị Ung lập tức lao ra, khống chế toàn bộ những người này.

Ánh mắt Giang Thạch quét qua, linh hồn lực cường đại tiếp tục trấn vọt tới, xác nhận trong trấn đã không còn cao thủ cấp Thánh Linh nào nữa, lập tức đi về phương hướng ngược lại với hướng của ba người Triệu Hậu Tài.

Phía sau là mảng lớn cao thủ nhanh chóng theo đuôi.

Chương 432: Triệu Hậu Tài!

1

Ngoài thị trấn.

Ở một ngọn đồi nhỏ không lớn.

Giang Thạch ngồi ngay ngắn trên một tảng đá lớn, ánh mắt nhìn về phía đám người trước mắt, số cao thủ bị hấn tiện tay đánh thành trọng thương chừng có hai mươi người.

Hơn hai mươi người này không một ngoại lệ, cũng đều đã bị đám người Thần Long hạ kịch độc, mỗi người đều sắc mặt trắng bệch, thở hổn hển, mặt lộ ra vẻ kinh hãi, nhìn về phía Giang Thạch.

Đến bây giờ, một câu ngoan thoại bọn hấn cũng không nói nên lời.

“Sao vậy? Đều câm điếc rồi?”

Giang Thạch cười nói.

“Này... vị tiền bối này, chúng ta có mắt không nhìn thấy Thái Sơn, đụng vào lão nhân gia ngài, kính xin ngài giơ cao đánh khẽ, không nên chấp nhặt với chúng ta, mau chóng ban cho chúng ta giải dược đi.”

Tộc trưởng Hàn Băng gia tộc - Quách Thiên sợ hãi nói.

“Đúng vậy tiền bối, xin hãy ban giải dược cho chúng ta.”

“Tiền bối thứ lỗi, chúng ta đã biết sai rồi.”

“Chúng ta không nên trêu chọc tiền bối, kính xin tiền bối bỏ qua chúng ta đi.”

Một đám người nhao nhao hoảng sợ nói.

Đám người Bát Đại Tướng Thần, Giang thị Thập Nhị Ứng ở một bên đều lộ ra vẻ cười lạnh, hai tay ôm lấy, một bộ dáng xem kịch vui.

Tha cho các ngươi?

Đúng là dám nghĩ!

Ngay cả bọn họ cũng không được tự do, các ngươi dựa vào cái gì có thể được tự do?

“Được rồi, đừng nói nữa.”

Giang Thạch nhẹ nhàng phát tay, cắt ngang đám người, nói, “Độc đan đã uống, cần gì phải giải? Ở lại trong cơ thể chẳng phải là rất tốt sao? Yên tâm, cách một đoạn thời gian ta sẽ cho các ngươi giải được, sẽ không để cho các ngươi dễ dàng mà chết đi như vậy.”

“Cái này...”

Một đám người càng thêm bất an nhìn về phía Giang Thạch, trong lòng mỗi người đều tràn ngập hồi hận.

Nghe ý tứ của đối phương, đây là muốn giữ toàn bộ bọn họ ở bên người?

“Về phần viên Kết tinh Thánh Nhân kia, đúng là bị ta chiếm được, đáng tiếc sau khi dung nhập vào trong cơ thể của ta dường như cũng không có để ta thay đổi gì, điểm này, ngược lại là để ta thất vọng đến cực điểm.”

Một bên Giang Thạch mở miệng, một bên nhìn lại bàn tay của mình, như có điều suy nghĩ, nói, “Nếu nói đến, thay đổi duy nhất chính là tư duy của ta dường như trở nên càng thêm linh thông, dường như bất luận võ học gì, chỉ cần nhìn qua liền biết.”

Hắn đã quyết tâm yểm hộ cho cha con Triệu Hậu Tài, tự nhiên muốn tập trung sự chú ý của đám người lên người mình.

Dù sao hắn có mấy môn thiên phú, tùy tiện lấy ra một môn thiên phú để nguy trang thành tác dụng do Kết tinh Thánh Nhân mang đến cũng không phải là không thể.

Đám người nhao nhao ngẩng đầu lên, lộ ra vẻ kinh hãi.

Kết tinh Thánh Nhân thật sự đã bị hắn dung hợp?

“Quách Thiên, ngươi đem tuyệt học chí cường của Hàn Băng gia tộc thi triển ra để cho ta xem một chút.”

Giang Thạch đột nhiên ngẩng đầu lên, nhìn về phía Quách Thiên.

Trong lòng Quách Thiên biến ảo, muốn cự tuyệt, nhưng lại lo lắng chọc giận nam tử thần bí trước mắt, đành phải dùng sức gật đầu, nói, “Vâng, tiền bối.”

“Tuyệt học chí cường của Hàn Băng gia tộc ta tên là Cửu U Hàn Băng Chương, chương lực chí âm chí hàn, ẩn chứa pháp tắc âm lãnh, có thể đóng băng tất cả.”

Sau khi hắn nói xong, thân thể chấn động, một tầng hàn khí dày đặc trực tiếp từ trong hai bàn tay của hắn bộc phát ra, khí thể trên người cũng bắt đầu nhanh chóng kéo lên, hô hô rung động.

Từng tầng hàn khí âm trầm không ngừng thổi quét bốn phía.

Trên trời dưới đất nhanh chóng hiện ra từng mảnh băng tinh sâm bạch.

Ngay cả không gian cũng trở nên mơ mơ hồ hồ.

Hắn gầm lên một tiếng, hai bàn tay đột nhiên biến lớn hơn một vòng, trắng bệch một mảnh, hai tay đẩy ra, hung hăng

oanh tới rừng rậm cách đó không xa.

“Bùm!”

Từng mảng hàn khí mãnh liệt bắn qua, cuộn cuộn mênh mông như sóng lớn, giống như là một dòng hải lưu lạnh lẽo giập dứ vọt tới, lập tức đông cứng toàn bộ khu rừng rậm phía trước.

Toàn bộ đều hóa thành băng phách.

Không ít người bên cạnh đều khiếp sợ, trong lòng lú lười.

Cửu U Hàn Băng Chương của Hàn Băng gia tộc quả nhiên lợi hại.

Quách Thiên, Thánh Linh lục trọng phản tổ, quả nhiên cường đại!

Giang Thạch cũng nhẹ nhàng gật đầu, nói, “Thì ra đây là Cửu U Hàn Băng Chương, hình như ta cũng đã nắm được áo nghĩa của loại võ học này. Quách Thiên, người xem đi.”

Hắn nâng lên một bàn tay, toàn bộ lòng bàn tay cũng đột nhiên trở nên trắng bệch một mảnh, hàn khí mãnh liệt cuộn cuộn quét qua bốn phương tám hướng, từng mảnh băng tinh trắng thẫm đang nhanh chóng rơi xuống.

Không khí trong thiên địa trực tiếp trở nên lạnh lẽo.

Sau đó Giang Thạch vồ xuống một chương, hung hăng ấn vào rừng rậm.

“Rầm!”

Âm thanh thật lớn, hàn khí cuộn cuộn.

Toàn bộ khu rừng vậy tại lấy một loại tốc độ cực kỳ đáng sợ mà đông lại, hóa thành trạng thái đông cứng lạnh sâm sâm.

Đám người Quách Thiên đều biến sắc, lộ ra vẻ kinh hãi.

Nhất là Quách Thiên đã ghen hống nhìn trôn trời.

Chương 433: Triệu Hậu Tài!

2

“Cửu... Cửu U Hàn Băng Chương!”

Sao có thể thế được?

Người trước mắt này cũng thi triển ra Cửu U Hàn Băng Chương? Hơn nữa, xem ra trình độ chương pháp của hắn không hề yếu hơn mình chút nào. Hai đạo chương lực gần như ngang bằng nhau!

Sao lại như vậy?

Trên mặt hắn lộ ra vẻ mê mang.

“Đây chính là diệu dụng của Kết tinh Thánh Nhân, sau khi ta dung hợp Kết tinh Thánh Nhân, tư duy nhanh nhạy, bất cứ võ học nào cũng có thể nắm bắt ngay lập tức.” Giang Thạch nói tiếp: “Loại năng lực này nhìn như rất mạnh, nhưng cũng không có gì đặc biệt, ta còn tưởng rằng dung hợp Kết tinh Thánh Nhân có thể khiến ta đột phá Huyết Đan, thẳng tới Niết Bàn, bây giờ xem ra thật sự là thất vọng.”

Đám người Quách Thiên lần nữa lộ ra vẻ giật mình. Hóa ra đây là năng lực quý dị mà Kết tinh Thánh Nhân mang đến. Loại năng lực này trong mắt bọn họ quả thực xem như nghịch thiên. Nhưng người trước mắt dường như còn không không coi trọng loại năng lực này? Trong lúc nhất thời, mọi người đều không biết phải nói gì, trong lòng phức tạp vô cùng.

“Được rồi, cũng không bày ra quá nhiều cho các ngươi, từ hôm nay trở đi, ta chính là chúa công của các ngươi, các ngươi bây giờ cũng giống như đám người Bàn Bàn Lão Nhân, tất cả

đều đi theo bên cạnh ta đi.” Giang Thạch thân nhiên mở miệng.

Lúc trước ở Kỳ Lân thành và Bạch Long thành, hắn cảm nhận sâu sắc được chỗ tốt của việc có người sai xử. bây giờ đám người này đã đến, hắn há có thể thả đi?

“Tiền bối, xin hãy giơ cao đánh khẽ...” Một người vội vàng mở miệng. Nhưng lời còn chưa hoàn toàn nói xong, đôi mắt lạnh như băng của Giang Thạch rơi vào trên người hắn, người nọ biến sắc, tiếng nói ngừng lại, nuốt nước miếng ừng ực một tiếng, cũng không dám nhiều lời nữa.

“Hảo mà làm, sau này ta sẽ không bạc đãi các ngươi.” Giang Thạch nói. “Vâng, vâng.” Người nọ sợ hãi, liên tục đáp lại.

Giang Thạch ngẩng đầu nhìn thoáng qua sắc trời, lại nhìn về phía tiểu trấn phía trước, lần nữa đứng dậy, nói, “Đi thôi, loại địa phương này cũng không phải nơi đặt chân, địa bàn của ai trong các ngươi ở phụ cận, trước đi chỗ hắn ở một đêm.”

“Gia tộc thuộc hạ ở gần đây.” Một tên cao thủ Thánh Linh ngũ trọng phản tổ thấp thỏm lo âu nói.

“A? Vậy thì đến nhà các ngươi, dẫn đường đi.” Giang Thạch nhìn hắn một cái, mở miệng cười nói.

Người nọ cười khỏ trong lòng, nhưng cũng chỉ đành đi về phía trước dẫn đường. Nhưng nghĩ lại, gần nhất lần này thoáng cái dẫn theo hơn bốn mươi vị cao thủ cấp Thánh Linh trở về gia tộc, tộc trưởng nhà mình nhìn thấy mình, phỏng chừng đều phải run rẩy đi.

Dù sao đây cũng là hơn bốn mươi vị cao thủ cấp Thánh Linh a.

Một gia tộc trung lưu có thể có bao nhiêu Thánh Linh?

Hơn nữa hơn bốn mươi người này tu vi thấp nhất đều là Thánh Linh ngũ trọng phản tổ!

Lực lượng như vậy mặc dù đặt trong địa giới Trung Châu cũng đã là một cỗ lực lượng khổng lồ.

Ngay lúc Giang Thạch và đám khởi hành, đang đi trên đường thì bỗng nhiên xa xa truyền đến một đạo ánh sáng trắng mờ ảo, vô cùng kinh hãi, đang lấy tốc độ cực nhanh lao về phía họ.

Giang Thạch sinh ra cảm ứng, đột nhiên nhanh chóng quay đầu lại, hai mắt ngưng tụ.

Huyền Đạo Tử!

Sao hắn về nhanh vậy?

Rất nhanh Giang Thạch phát hiện chỗ điểm bất thường.

Ở phía sau Huyền Đạo Tử có hai đạo thân ảnh lạnh lùng, tốc độ cực nhanh, đang nhanh chóng đuổi theo theo hướng này, xem ra là đang truy sát Huyền Đạo Tử.

“Giang tiểu hữu.....”

Huyền Đạo Tử vội vàng kinh hoàng mở miệng.

Đám người bên cạnh Giang Thạch nhao nhao quay đầu lại nhìn qua, ai nấy đều lộ ra vẻ kinh dị.

Giang Thạch bước ra một bước, trực tiếp xuất hiện ở gần Huyền Đạo Tử, tay áo một phất, lực lượng thần bí khuếch tán ra, bao phủ thân thể Huyền Đạo Tử, trực tiếp đem Huyền Đạo Tử nhanh chóng thu vào trong giới chỉ.

Hai người phía sau đang đuổi theo cực nhanh, sắc mặt biến đổi, vội vàng nhanh chóng dừng lại.

Chỉ liếc mắt một cái liền thấy được một đám người rậm rạp chi chít ở phía trước.

Không có ngoại lệ, tất cả đều là cảnh giới Thánh Linh!

Nhiều người thậm chí còn quen thuộc với họ.

Quách Thiên, Khô Mộc Tôn Giả, Trương Hoài Nghĩa,
Bàng Ban Lão Nhân.....

“Các ngươi đang làm gì ở đây?”

Bọn họ quát to.

“Là trưởng lão của Huyền Minh tông.”

Bàng Ban Lão Nhân vội vàng nói nhỏ ở bên cạnh Giang Thạch:

“Ồ?”

Ánh mắt Giang Thạch ngưng tụ, dùng linh hồn truyền âm nói:

“Huyền Đạo Tử, đám người Triệu tiên bối đâu?”

“Bị bọn họ bắt, ta vừa mới đưa bọn họ ra khỏi trần liên gặp phải người của Huyền Minh tông, trong tay bọn họ mang theo thần khí khắc chế linh hồn, đem ta đánh trọng thương, ta trùng kích mấy lần đều không thể tới gần bọn họ, rơi vào đường cùng, đành phải đến đây báo tin.”

Thanh âm của Huyền Đạo Tử lại vang lên, tràn ngập phức tạp.

“Bị bắt?”

Ánh mắt Giang Thạch trầm xuống.

“Hắn là còn chưa đi xa, bây giờ đuổi theo còn kịp.”

Huyền Đạo Tử vội vàng nói.

Giang Thạch nhất thời hừ lạnh, nói:

“Thôi, ta tự mình đuổi theo.”

Chương 434: Triệu Hậu Tài!

3

“Quách Thiên, Trương Hoài Nghĩa, các người ở đây làm gì?”

Một vị trưởng lão trong đó lần nữa mở miệng quát.

Thực lực hai người đều không yếu, đều là Thánh Linh bát trọng phản tổ, khí tức hùng hậu, ánh mắt bức người.

Nhưng đám người Quách Thiên, Trương Hoài Nghĩa lại liên tục cười khỏ, không dám đáp lại một câu nào.

Không có Giang Thạch lên tiếng, ngay cả nói chuyện bọn họ cũng phải cẩn thận.

“Tiểu tử, người lại là người nào, Huyền Đạo Tử cùng người là quan hệ gì?”

Một vị trưởng lão khác nhìn về phía Giang Thạch, quát lên.

Nhưng Giang Thạch lại không nói một lời, trực tiếp bước một bước tới, bàn tay toàn bộ đang nhanh chóng biến lớn, giống như hóa thành kim thiết, mang theo hàn khí sâm sâm, trực tiếp nhấn một chương đè xuống hai người trước mặt.

Tốc chiến tốc Thắng!

Không có chút chậm trễ nào.

Hai người biến sắc, vội vàng nhanh chóng rút lui, sau đó vỗ tay cùng một chỗ, bắt đầu nhanh chóng động thủ, kinh lực toàn thân đều mãnh liệt tràn ra, trực tiếp nghênh đón một chương này của Giang Thạch.

“Thật can đảm!”

Rầm!

Hai tiếng nổ nặng nề vang lên, thanh âm nổ vang, khí kinh quét ngang.

Hai đạo thân ảnh trực tiếp hung hăng bay ngược ra ngoài, nện xuống xa xa, chỉ một kích đã bị chấn gãy hai tay, hàn khí khủng bố nhanh chóng xâm nhập vào trong cơ thể, làm cho bọn họ run lẩy bẩy, rất nhanh đã ngưng tụ lên một tầng băng tinh bên ngoài cơ thể.

“Bắt lấy!”

Giang Thạch bình tĩnh nói, trực tiếp đuổi về phía trước.

Đám người Thần Long, Bàn Bàn Lão Nhân nhe răng cười một tiếng lao ra, nhanh chóng bắt lấy hai người kia.

...

...

Xa xa, trong bóng đêm u ám.

Ba người Triệu Hậu Tài, Triệu Phi Yến, Thượng Quan Vân cười trên những con ngựa cao lớn, một đường chạy trốn về phía xa, tốc độ cực nhanh.

“Cha, không ngờ người lại che giấu sâu như vậy a?”

Triệu Phi Yến tám tắc lấy làm lạ, cảm giác bị thương lúc trước đã hoàn toàn biến mất.

Dường như nàng đã quên mất chuyện mình sắp sinh con.

Thật sự là biểu hiện của cha nàng quá mức khiến người ta khiếp sợ.

Một vị cường giả cảnh giới Thánh Linh nói bị độc ngã liền bị độc ngã?

Hơn nữa người hạ độc còn là cha nàng.

Đến bây giờ nàng đều có loại cảm giác không thể tin được.

Ngay cả Thượng Quan Vân ở một bên cũng vẻ mặt khiếp sợ, nhìn về phía sư phụ nhà mình, dường như qua nhiều năm như vậy, đây mới là lần đầu tiên hắn chân chính nhận thức sư phụ.

“Đủ rồi, đừng nói nhảm nữa, mau chạy đi!”

Triệu Hậu Tài nói.

“Cha, có phải người là một siêu cấp đại cao nhân ẩn giấu?”

Hai mắt Triệu Phi Yến sáng lên, nhìn về phía Triệu Hậu Tài.

Một bên, Thượng Quan Vân cũng lộ ra vẻ chờ mong nhìn về phía sư phụ nhà mình.

“Ta là cao thủ cái đầu quỷ!”

Triệu Hậu Tài mắng, “Đi mau!”

“Vậy người làm thế nào độc ngã được cao nhân Thánh Linh cảnh?”

Triệu Phi Yến tiếp tục hỏi.

“Nghiệt chương nói nhiều như vậy!”

Triệu Hậu Tài giận dữ.

Triệu Phi Yến bĩu môi, đành phải thúc giục ngựa, nhanh chóng chạy về phía xa.

“Cha, chúng ta cứ bỏ đi như vậy, có phải là bán đứng Giang thiếu hiệp hay không?”

Triệu Phi Yến hỏi.

“Không tính, tiểu tử kia thực lực cao thâm, có ý nghĩ của mình, biết phải làm gì trong tình hình này.”

Triệu Hậu Tài nói, “Huống hồ chúng ta lưu lại mới là con đường chết, đồ trong bụng người vạn nhất đưa tới cao thủ Huyết Đan cảnh chú ý vậy thì chơi xong.”

Hắn không nói gì nữa, tiếp tục chạy như điên về phía đêm tối xa xa.

...

Khu vực phía sau, hướng khác.

Chân mày Giang Thạch nhíu chặt, một đường truy tung mà đến, cuối cùng dừng lại trước một gốc cây hỗn độn.

Bên ngoài gốc cây, một cỗ thi thể nằm im lìm, sắc mặt xanh thước, thất khiếu chảy máu, đã chết từ lâu.

Huyền Đạo Tử hiện hiện ra từ trong giới chỉ, vẻ mặt giật mình, nhìn thi thể trên mặt đất, vẻ mặt không thể tưởng tượng nổi, nói: “Đây là người lúc trước bắt đám người Triệu Hậu Tài đi.”

Sắc mặt Giang Thạch âm trầm xuống, ánh mắt nhìn về bốn phương tám hướng, nói: “Linh hồn ẩn ký trên người bọn họ vẫn còn chứ?”

Huyền Đạo Tử cẩn thận cảm ứng, ánh mắt lóe lên, nói: “Phía đông.”

Vèo!

Giang Thạch đạp chân lên, toàn thân như tia chớp bắn nhanh ra, tốc độ cực nhanh.

Nhưng khi hắn chạy tới phía đông, lại phát hiện đó là một khu rừng rậm sâu thẳm.

Hắn nhíu mày, dựa theo cảm ứng của Huyền Đạo Tử, một đường truy tung tiếp, tốc độ cực nhanh.

Mười mấy phút sau, hấn dừng lại, lông mày nhíu chặt, lộ ra vẻ âm trầm.

Không có.

Phía trước, ba con cú mèo đang đậu trên cây, không ngừng dùng miệng gãi thân thể, từng đôi con mắt màu xanh lá cây phát ra ánh sáng quỷ dị trong đêm tối.

Linh hồn ẩn ký trên người ba người Triệu Hậu Tài lại đang phát ra từ chỗ ba con cú mèo này.

“Làm sao có thể như vậy, có người đã chuyển dời linh hồn ẩn ký của ta?”

Huyền Đạo Tử thất thanh mở miệng.

“Có thể biết ai làm không?”

Giang Thạch âm trầm mở miệng.

“Không thể tin được, thật không thể tin được.”

Huyền Đạo Tử vẻ mặt khiếp sợ, nói: “Muốn làm được điều này, trừ phi linh hồn lực của đối phương phải mạnh hơn ta, hơn nữa đối phương còn phải tinh thông linh hồn bí pháp.”

“Mạnh hơn cả linh hồn lực của ngươi?”

Giang Thạch nhíu mày.

“Phải.”

“Nói như vậy, ba người Triệu Hậu Tài đã bị đối phương bắt?”

Giang Thạch nhíu

Nhưng hấn có một cảm giác không ổn.

Chỉ là cụ thể là không ổn ở chỗ nào, hấn lại rất khó nói ra.

Bỗng nhiên, hấn xoay người liền đi, lại đuổi theo mấy phương hướng khác.

Chương 435: Huyền Đạo Tử!

1

Nửa canh giờ sau,

Giang Thạch lần nữa dừng lại, trong lòng cuộn cuộn mãnh liệt, lâm vào trạng thái suy tư.

Không có dấu vết!

Các phương hướng đều bị hắc lục soát một lần nhưng vẫn không tìm thấy!

Đám người Triệu Hậu Tài bị bắt đi rồi?

Hay là nói có biến cố nào khác mà mình không biết đã xảy ra?

“Muốn dời đi linh hồn ấn ký của ta, cũng không phải chuyện đơn giản, thực lực của đối phương tuyệt đối không yếu.”

Huyền Đạo Tử lần nữa ngưng thanh nói.

“Nếu không yếu, vậy tại sao không bắt cả ta, chỉ bắt ba người Triệu Hậu Tài?”

Giang Thạch lạnh lùng nói.

Lui một bước tới nói, tại sao không bắt cả Huyền Đạo Tử đi?

Có thực lực như vậy, muốn bắt bọn họ cũng không phải chuyện khó khăn gì.

“Cái này... ta cũng không rõ.”

Sắc mặt Huyền Đạo Tử biến ảo, nói: “Có lẽ mục tiêu của đối phương chỉ đơn thuần là Kết tinh Thánh Nhân.”

“Kết tinh Thánh Nhân đã bị chúng ta phong ấn, đối phương không thể cảm giác được mới đúng.”

Giang Thạch nhú mày nói.

“Điểm này, ta cũng không hiểu.”

Huyền Đạo Tử nói.

Trong đầu Giang Thạch xuất hiện từng đạo ý nghĩ hỗn loạn.

Thật lâu sau, Giang Thạch mới than nhẹ một tiếng, lần nữa xoay người lại, quay lại điềm xuất phát lúc trước.

“Đi thôi.”

Mặc kệ Triệu Hậu Tài bọn họ gặp phải kiếp nạn gì, dù sao chính mình cũng đã tận lực.

Chuyện đã đến nước này, hắn cũng không có cách nào.

...

Không lâu lắm, Giang Thạch một lần nữa trở về chỗ dừng chân lúc trước.

“Chúa công, xử lý hai tên này thế nào?”

Thần Long nhanh chóng nghênh đón, ý bảo hai vị trưởng lão Huyền Minh tông bị bọn họ bắt.

“Trước tiên mang về, ta có chuyện muốn hỏi.”

Giang Thạch mở miệng.

“Vâng, thưa Chúa công.”

Đám người Thần Long đáp lại.

“Chúa công, gia tộc thuộc hạ cách nơi này chỉ có hai trăm dặm, mời đi theo ta.”

Một vị cao thủ cấp Thánh Linh sợ hãi nói.

Tiếp theo hắn bắt đầu trực tiếp dẫn đường, hơn bốn mươi vị cao thủ cấp Thánh Linh lúc này mới trùng trùng điệp điệp đi theo phía sau hắn.

Nhìn nhiều cường giả đi theo bên người như vậy, trong lòng tên cao thủ cấp Thánh Linh này ít nhiều cũng có chút cười khở.

“Tên ngươi là gì?”

Giang Thạch hỏi.

“Hồi chúa công, thuộc hạ tên là Hạ Hoài.”

Nam tử trả lời.

“Một cái tên hay.”

Giang Thạch tán thưởng: “Làm việc cho ta, tuyệt đối sẽ không bạc đãi ngươi, viên Thánh Linh đan này, ngươi nhận đi.”

Hắn trực tiếp lấy một viên Thánh Linh đan ném cho đối phương.

Đối phương đã mạnh dạn đứng ra đề cử gia tộc mình, hắn tự nhiên phải cho đối phương một chút chỗ tốt.

Ân uy tịnh thi mới có thể ổn định lâu dài.

Dù sao bây giờ Thánh Linh Đan đã không còn chút tác dụng nào với hắn.

Hạ Hoài sắc mặt vui vẻ, tiếp nhận Thánh Linh đan, vội vàng mừng rỡ nói, “Đa tạ chúa công, đa tạ chúa công.”

Một đám người nhanh chóng rời đi.

Hai mươi phút sau.

Trong một thành trì không lớn.

Đám người Giang Thạch đã xuất hiện trước một phủ đệ khổng lồ.

Sắc mặt Hạ Hoài biến ảo, nói nhỏ, “Chúa công, các vị đạo hữu, đây chính là gia tộc của ta, tuy nhiên ta ở trong gia tộc cũng không phải là tộc trưởng, chỉ là tam trưởng lão của gia tộc, ở trên đầu ta còn có tộc trưởng cùng hai vị trưởng lão khác, cho nên..... Ở trong gia tộc này ta cũng phải tuân thủ quy củ, kính xin chúa công cùng các vị đạo hữu ủy khuất một hai, không nên tùy tiện gây chuyện.”

“Yên tâm, chúng ta chỉ ở lại một đêm, lại không đến để giết người cướp của.”

Giang Thạch cười nói.

“Vậy thì tốt.”

Hạ Hoài thầm thở phào nhẹ nhõm, lúc này nhẹ nhàng đẩy cửa, dẫn đám người đi vào bên trong.

“Tam trưởng lão, ngài đã trở lại.”

Một vị quản gia khẽ biến sắc mặt, nhanh chóng nghênh đón, sau đó lại thoáng nhìn về đám người phía sau Hạ Hoài, giật mình nói, “Đây... Đây là...”

“Đều là bằng hữu của ta, không nên lộ ra.”

Hạ Hoài bình tĩnh phân phó một câu, dẫn đám người Giang Thạch tiếp tục đi về phía sâu xa.

“Vâng, Tam trưởng lão.”

Quản gia cung kính đáp lại, sâu trong lòng lại là phiên giang đảo hải.

Tam trưởng lão kết giao nhiều cao thủ như vậy từ bao giờ.

Lại một lần đem tất cả mời về gia tộc.

Chẳng lẽ là muốn bức cung hay sao?

Hắn âm thầm khẩn trương, sau khi trải qua một loạt đấu tranh tư tưởng, vẫn cắn răng một cái, nhanh chóng rời đi, chuẩn bị báo cáo gia chủ.

Trong phòng.

Hạ Hoài lộ ra nụ cười, nói, “Chúa công, đây chính là chỗ ở của ta, ngài ở chỗ này nghỉ ngơi là được, về phần chỗ ở của những đạo hữu khác, ta sẽ an bài.”

“Ừm, đi đi.”

Giang Thạch phát tay.

“Vâng, Chúa công.”

Hạ Hoài cung kính đáp lại, sau đó rời đi.

Trong phòng cũng chỉ còn lại có Giang Thạch, Huyền Đạo Tử, cùng hai vị trưởng lão bị phong ấn của Huyền Minh tông.

Giang Thạch búng tay bắn ra hai đạo quang mang, nhanh chóng cởi bỏ phong ấn của hai vị trưởng lão Huyền Minh tông.

“Ngươi... ngươi rốt cuộc là ai?”

“Ngươi định làm gì chúng ta?”

Hai vị trưởng lão lộ ra vẻ kinh hãi, nhìn về phía Giang Thạch.

“Làm gì các ngươi?”

Giang Thạch cười nhạo.

Chương 436: Huyền Đạo Tử!

2

Huyền Đạo Tử ở một bên sắc mặt âm hàn, khí tức mãnh liệt, từng đạo hồn lực màu trắng vô hình không ngừng tràn ra bốn phương tám hướng từ trong thân thể của hắn.

“Phản đồ!”

Hắn lạnh lùng mở miệng, nói, “Tất cả đều là phản đồ! Dương Diệu Thiên súc sinh kia đâu?”

“Ngươi... ngươi dám nhục mạ tông chủ chúng ta?”

Một vị trưởng lão phẫn nộ nói.

“Làm càn!”

Huyền Đạo Tử giận dữ, hồn lực trên người bộc phát, trực tiếp hất bay tên trưởng lão kia ra ngoài, hai mắt đỏ lên, tràn ngập lửa giận, nói, “Tông chủ? Hắn tính là tông chủ gì? Ta mới là tông chủ Huyền Minh tông, nghiệt súc này phản bội ta, phản bội ta!”

“Huyền Đạo Tử, ngươi trốn không thoát, chúng ta đã đem tin tức của ngươi báo cho tông chủ, tông chủ nhất định sẽ tới truy sát ngươi.”

Một vị trưởng lão khác lạnh lùng nói.

“Ha ha ha.....”

Huyền Đạo Tử trực tiếp cất tiếng cười ha hả, nói, “Cho dù hắn không đuổi giết ta, ta cũng sẽ không bỏ qua cho hắn.”

“Được rồi, đều bình tĩnh lại.”

Giang Thạch vung tay cắt ngang hai bên, khẽ mỉm cười, nói, “Ta hỏi các ngươi, bên trong Huyền Minh tông còn có hậu đại còn sống của Huyền Đạo Tử không, tốt nhất không nên nói dối, nếu không, các ngươi tự biết hậu quả.”

“Ngươi...”

Hai người kinh hãi trong lòng, nhìn về phía Giang Thạch, nhưng khi chú ý tới ánh mắt Giang Thạch, cảm giác toàn thân lạnh lẽo, thật giống như toàn bộ bí mật trên người đều bị nhìn thấy. Cả người như đồng hóa thành trong suốt.

“Thế nào? không muốn trả lời?”

Giang Thạch nhướn mày.

“Đừng, ta nói, ta nói.”

Một vị trưởng lão sắc mặt biến ảo, cúi đầu nói, “Quả thật... quả thật có hậu đại còn sống.”

“Ồ? Ở đâu?”

Giang Thạch hỏi.

Huyền Đạo Tử càng là hô hấp dồn dập lên, hai mắt trở nên khẩn cấp, nhìn chăm chú về phía hai người trước mắt.

“Bất quá... Bất quá kết cục của bọn họ không tốt lắm.”

Vị trưởng lão kia thấp giọng nói.

“Ý ngươi là sao?”

Giang Thạch hỏi.

“Bọn họ đều là tiện tịch, cả đời không được tu luyện, ở ở tầng dưới chót nhất của tông môn, lấy đào mỏ mà sống...”

Vị trưởng lão kia mở miệng.

“Cái gì?”

Sắc mặt Huyền Đạo Tử đột biến, khí tức trên người cuộn cuộn, nói, “Chết tiệt Dương Diệu Thiên, thủ đoạn thật độc ác, đây không phải cũng là hậu đại của hãn sao!”

Tính ra, những người đó có quan hệ huyết thống trực tiếp nhất với Dương Diệu Thiên!

Vậy mà hãn cũng có thể xuống tay!

Người này phát rồ làm người ta giận sôi!

“Thú vị, chẳng lẽ tông chủ Dương Diệu Thiên của các ngươi liền không đau lòng những hậu duệ này?”

Giang Thạch nở nụ cười.

“Không, hậu duệ trực hệ của Dương tông chủ rất nhiều, chỉ riêng con trai đã có hàng trăm.”

Vị trưởng lão kia mở miệng.

“Nhiều như vậy?”

Giang Thạch lộ ra vẻ kinh ngạc.

Mấy trăm đứa con trai, quả thật là có thể sinh.

Nếu tính cả cháu trai, cháu chắt, chẳng phải là đời sau nhiều đến mức đếm không hết sao?

So với Viên Phúc Hải lúc trước còn khoa trương hơn!

“Phải.”

Vị trưởng lão kia trả lời.

“Hậu nhân của Huyền Đạo Tử đào mộ ở địa phương nào?”

Giang Thạch tiếp tục hỏi.

“Ở dưới chân Long Đầu Sơn.”

Vị trưởng lão kia mở miệng.

Giang Thạch nhẹ nhàng gạt đầu, lại hỏi tiếp những vấn đề khác.

Hai người trước mắt biết gì nói hết, không giấu giếm gì, tất cả đều khai báo.

Một giờ sau, Giang Thạch mới phong ấn bọn họ lần nữa, ném sang một bên.

“Định xử lý hai người này người thế nào?”

Giang Thạch ngồi trên ghế, mở miệng hỏi.

Trong lòng Huyền Đạo Tử đang rối ren, nhìn hai người một chút, nói: “Giết bọn họ!”

“Tùy người đi, ngày mai ta sẽ dẫn người đi tìm hậu duệ của người, hi vọng người mau chóng có thể luyện chế Huyết Thần Đan.”

Giang Thạch nói.

“Yên tâm, chỉ cần ta đoạt xá thành công, nhất định có thể luyện chế Huyết Thần Đan.”

Huyền Đạo Tử gạt đầu.

“Ừ.”

Giang Thạch đáp lại.

Đúng lúc này, đột nhiên bên ngoài truyền đến động tĩnh kịch liệt.

Cùng với từng đợt tiếng quát kinh hãi.

“Tam trưởng lão, người đang làm gì? những người này là ai? người đem nhiều người xa lạ như vậy mang vào trong gia tộc là muốn làm gì?”

“Tam trưởng lão, người muốn tạo phản hay sao? Các người là ai?”

“Lão tam, bình thường người hồ nháo còn chưa tính, mang nhiều người như vậy tới đây làm cái gì?”

Giang Thạch nhíu mày, lúc này đi ra ngoài cửa.

“Chúa công, gia chủ của Hạ Hoài dẫn người tìm tới.”

Thần Long nhanh chóng nghênh đón, nói.

“Ồ?”

Giang Thạch nhíu mày, đi vào trong sân, ngẩng đầu nhìn lên.

Chỉ thấy một lão giả thân hình khôi ngô, mặc trường bào màu tím đậm, vẻ mặt kinh hãi, mang theo một đám cường giả xuất hiện ở trong sân, nhìn chăm chú vào đám người ở trong sân.

“Gia chủ yên tâm, những thứ này đều là bằng hữu của ta, tuyệt đối sẽ không ở xằng bậy trong gia tộc.”

Hạ Hoài cười ha hả, thẳng lưng.

Ở trong gia tộc, mặc dù bề ngoài hắn nắm chức vị quan trọng, cao cao tại thượng, nhưng kì thực khắp nơi đều bị gia chủ cản trở, thường xuyên bị những trưởng lão khác chèn ép.

Bây giờ thì tốt rồi, thoáng cái hắn dẫn theo nhiều cao thủ như vậy vào trong nhà, cũng để cho vị gia chủ cao cao tại thượng này, lĩnh hội cảm thụ của hắn một chút.

“Lão tam, người quả thực hồ nháo, người điên rồi sao?”

Lão giả áo tím kinh hãi mở miệng.

“Ha ha ha, ta làm sao có thể điên?”

Hạ Hoài tiếp tục cười nói.

Chương 437: Huyền Đạo Tử!

3

Giang Thạch nhìn một hồi, nhú mày nói, “Nói cho Hạ Hoài, nếu muốn giải quyết thì nhanh chóng giải quyết, đừng lè mè ở chỗ này.”

“Vâng, Chúa công.”

Thần Long gật đầu, nhanh chóng lui ra ngoài.

Giang Thạch không tiếp tục để ý nữa mà trực tiếp trở về phòng, ngồi xếp bằng trên giường, bắt đầu nhắm mắt dưỡng thần.

Với đội hình hơn bốn mươi vị cao thủ cấp Thánh Linh bên ngoài, muốn cầm xuống một cái gia tộc nhỏ bé như vậy quả thực quá dễ dàng, căn bản không cần hấn phải ra mặt.

Một đêm nhanh chóng trôi qua.

Sáng sớm hôm sau.

Giang Thạch trực tiếp dẫn người rời đi, dưới sự chỉ dẫn của Huyền Đạo Tử, chạy về hướng Long Đầu Sơn.

Bất quá một đường chạy qua, lần nữa phát hiện tình thế bên ngoài lại rung chuyển.

Việc Kết tinh Thánh Nhân truyền đến ồn ào huyên náo, vẫn có số lớn cao thủ lui lui tới tới xung quanh, tiến hành tìm kiếm.

Nhưng đối với đám người Giang Thạch, hiển nhiên đã không có ai dám tiến hành trêu chọc, sau khi chứng kiến đội

hình không lồ của bọn hắc, trên cơ bản đều chấn động trong lòng, trực tiếp tránh đi xa xa.

Khoảng nửa ngày.

Đám người Giang Thạch trực tiếp xuất hiện ở nơi gọi là chân Long Đầu Sơn.

Chỉ thấy đây là một khu gò hoang to lớn, liên miên rộng lớn, đá vụn lởm chởm, từ xa nhìn lại, không ít mỏ quặng chôn chắt cùng một chỗ, hình thành từng tòa gò quặng cao ngất.

Ở các không xa những mỏ quặng kia là một cái trại không lớn, ước chừng bảy tám trăm hộ.

Mơ hồ có thể nhìn thấy khói bếp lượn lờ đang bốc lên từ trong những cái trại kia.

“Ở đây à?”

Giang Thạch hỏi.

“Đúng vậy, Long Đầu Sơn, chính là nơi này.”

Huyền Đạo Tử hiện ra, ánh mắt quét qua, tràn ngập nghiêm nghị.

Đây chính là nơi hậu duệ ngoại tôn hắc cư trú!

Đột nhiên, bọn họ chú ý tới ở cách trại không xa, giờ phút này đang có một mảng lớn bóng người, lưng đeo từng giỏ trúc, từ trong từng mỏ quặng đi ra, vất vả đem từng giỏ quặng từ trong giỏ trúc đổ ra.

Có không ít đệ tử Huyền Minh tông khác, ánh mắt lạnh lùng, cao cao tại thượng, đang quan sát tất cả.

Phàm là có người làm chậm, trực tiếp chính là một roi quất qua, bốp bốp rung động, máu tươi bắn tung tóe, khiến cho một đám người thống khổ rên rỉ.

Ánh mắt Huyền Đạo Tử phát lạnh, thân thể trong phút chốc biến mất không thấy, sau một khắc, trực tiếp xuất hiện ở phía trước đám đệ tử Huyền Minh Tông kia.

Một đám đệ tử Huyền Minh tông biến sắc, hoảng sợ.

“Người... người là ai?”

Một người hoảng hốt mở miệng.

“’Nghịch súc, người cũng xứng hỏi lão phu?”

Huyền Đạo Tử lạnh lùng nói, lười trả lời, tay áo vung lên, một luồng lực lượng cường đại hùng hậu bùng phát ra, trực tiếp hất bay đám đệ tử Huyền Minh tông ra ngoài, phát ra tiếng kêu thảm thiết, từng người như điều giấy trong gió, bay ra bên ngoài.

Một màn bất ngờ xảy ra khiến cho đám người lưng đeo giỏ trúc, sắc mặt ngẩn ngơ, trong lòng sợ hãi, vội vàng quỳ xuống.

“Tiên nhân tha mạng, tha mạng a tiên nhân!”

“Chúng ta đều là vô tội, cầu tiên nhân tha mạng a!”

Đám người dập đầu rầm rầm, cơ xanh mặt vàng, thân hình gầy gò.

Trong lòng Huyền Đạo Tử thất lại, cảm thấy một nỗi đau đớn không nói nên lời.

Những người này đều là có huyết thống thân thiết với hắn!

Họ đều là hậu duệ của nữ nhi hắn!

Tổ tiên của đám người này, chính là cốt nhục thân sinh của nữ nhi hắn!

“Đứng lên!”

Nội tâm Huyền Đạo Tử trầm xuống, gầm lên một tiếng, một lực lượng vô hình nâng đám người này lên, để họ đứng

dậy từ mặt đất.

Đám người sợ hãi không thôi, tràn ngập bất an nhìn về phía Huyền Đạo Tử.

Huyền Đạo Tử càng nhìn càng đau suRnVjxmM
HLtgZhkRỒ

“Dương Diệu Thiên, nếu không giết cả nhà ngươi, Huyền Đạo Tử ta uống sinh làm người!”

“Thế nào, là hậu duệ của ngươi sao?”

Giang Thạch bỗng nhiên xuất hiện ở bên cạnh Huyền Đạo Tử.

Huyền Đạo Tử vẻ mặt buồn bã, trầm trọng gật đầu.

“Tìm được người đoạt xá thích hợp chưa?”

Giang Thạch hỏi.

Huyền Đạo Tử quét mắt nhìn qua, chỉ thấy một đôi mắt tràn ngập bất an, sợ hãi đang nhìn chằm chằm vào mình, trong lòng không khỏi mềm lòng.

“Bây giờ không phải lúc mềm lòng, muốn báo thù, ngươi nhất định phải có được thân thể, cũng nhất định phải luyện chế đan dược cho ta.”

Giang Thạch bình tĩnh nói.

Huyền Đạo Tử khó khăn thở dốc, áp lực trong lòng rất lớn, khàn giọng nói: “Được, ta hiểu, tìm được rồi.”

“Tìm được là được, là ai?”

Giang Thạch hỏi.

“Là...”

Huyền Đạo Tử khàn giọng nói: “Là...”

“Cũng được.”

Giang Thạch nhẹ nhàng gật đầu, xoay người rời đi.

Miễn là Huyền Đạo Tử sẵn sàng hành động.

Mặc dù có chút tàn nhẫn, nhưng bây giờ cũng không có cách nào.

Huyền Đạo Tử đau lòng khôn nguôi, nhìn những người y phục rách nát, cơ xanh mặt vàng trước mặt, khàn giọng nói: “Ta là tổ tiên đời thứ nhất của các ngươi, ta tên Huyền Đạo Tử. Lão tổ ta hỗ trợ với các ngươi. Nếu không phải năm đó lão tổ tin tưởng sai người, các ngươi vốn nên có tiền đồ rộng lớn tươi sáng ở phía trước. Nhưng bây giờ chịu đủ đau khổ, lão tổ hỗ trợ với các ngươi. Nhưng lão tổ sẽ đòi lại công đạo cho các ngươi.”

“Lão tổ?”

Mọi người nghi ngờ lẫn nhau, theo dõi lẫn nhau, trong lòng vẫn là khẩn trương, bất an, sợ hãi.

Bọn họ đều là những người hèn mọn nhất của Huyền Đạo tông, làm sao còn có lão tổ?

“Ha ha ha...”

Huyền Đạo Tử lại cười thê lương, cả linh hồn tản ra khí tức hỗn loạn vô tận, nói: “Oan nghiệt, thật sự là oan nghiệt.”

Hắn giơ tay lên, một cỗ tin tức hỗn loạn nhưng mênh mông bỗng nhiên xuất hiện, lao thẳng vào đầu mọi người, trong đó bao hàm vô số tin tức.

Trong đó có lai lịch của họ, lại có rất nhiều tâm đắc tu luyện, các loại tâm pháp, vv.

Chương 438: Đoạt Xá Cùng Hồn Loạn! 1

Xa xa, Giang Thạch khoanh tay đứng trên một gốc cây cổ thụ to lớn, lặng lẽ quan sát hành động của Huyền Đạo Tử.

Rất lâu sau, Huyền Đạo Tử hóa thành một đạo bạch quang, lao về phía Giang Thạch. Trong bạch quang có một thiếu niên mê man, khoảng mười bảy mười tám tuổi. Hai mắt thiếu niên nhắm nghiền, da ngăm đen, thân hình gầy gò nhưng lưng cao ngất, trông như một người có thiên phú võ học.

Giang Thạch liếc nhìn thiếu niên đang mê man, nhàn nhạt hỏi: “Đã tìm được người thích hợp chưa?”

Huyền Đạo Tử trầm mặc một hồi, rồi khàn giọng nói: “Ta không muốn làm hậu duệ của mình thất vọng. Nếu không phải năm đó ta một phút nông nổi, họ đã không có kết cục như vậy. Ta cũng sẽ không đi đoạt xá họ.” Hắn nhìn thiếu niên đang mê man, ánh mắt lộ ra chút áy náy.

Giang Thạch nhẹ giọng nói: “Chuyện này có gì đâu. Chuyện quá khứ đã qua rồi. Nếu không muốn làm họ thất vọng, vậy hãy nghĩ cách bù đắp cho họ.”

Huyền Đạo Tử nhẹ nhàng gật đầu, nói: “Ta muốn tìm một nơi để bế quan đoạt xá. Người giúp ta hộ pháp. Người yên tâm, một khi ta đoạt xá thành công, ta sẽ lập tức giúp người luyện chế Huyết Thần đan.”

Giang Thạch đáp lại: “Dễ nói.”

Giang Thạch đã chờ đợi ở đây rất lâu rồi, hắn cũng không quan tâm đến việc phải chờ đợi thêm vài ngày. Hơn nữa, hắn

có thiên phú Bách Lượng Luong Tượng, lực lượng cơ thể mỗi ngày đều đang gia tăng, giống như một con Thái Cổ Ma Long, mỗi ngày mỗi khác.

Hai người xoay người rời đi. Xa xa, đám người Thần Long rất nhanh tụ tập lại đây, tự động đi theo Giang Thạch và Huyền Đạo Tử. Họ nhanh chóng biến mất khỏi tầm mắt.

.....

Trong Huyền Minh tông, trong một đại viện rộng rãi.

Một người nam tử trung niên mặc trường bào màu hắc bạch đan xen, mặt không chút thay đổi, ngồi trên ghế, tiện tay cầm lấy thức ăn cho cá, ném về phía hồ nước trước mắt.

Một đám cá nhanh chóng vây quanh, tranh nhau thức ăn.

Bên cạnh, một thị nữ cẩn thận cầm lấy chum nho, đưa đến miệng hắn.

“Tổng quản, ngài ăn trái cây đi.”

“Không cần.” Giọng nam tử trung niên lạnh lùng, “Còn nữa, ta không phải tổng quản, chỉ là đại diện mà thôi.”

Thị nữ sắc mặt trắng bệch, không dám nói gì.

Nam tử trung niên tiếp tục cầm thức ăn cho cá, ném xuống nước.

Đúng lúc này, bên ngoài đột nhiên có tiếng bước chân, một bóng người nhanh chóng chạy tới.

“Tổng quản, tin tức về Kết Tinh Thánh Nhân đã biến mất, chúng ta đi kiểm tra thì phát hiện thập trưởng lão, thập nhất trưởng lão, thập nhị trưởng lão đều đã chết, còn có đệ tử trông coi tội dân ở Long Đầu Sơn cũng đã bị giết.” Người nọ có chút bất an, ngẩng đầu lên nói.

“Hả?” Nam tử trung niên giật mình, “Lão thập, lão thập nhất, lão thập nhị đều đã chết?”

“Vâng.” Người nọ đáp lại, “Có tin tức nói, cao thủ của Hàn Băng gia tộc, Trương gia, Ngô gia, Lý gia đều đã xuất động.”

Nam tử trung niên trầm ngâm một lúc, nói: “Giao cho người đi điều tra, xem trong tội dân có ai đột nhiên mất tích không.”

“Đã điều tra qua, trong tội dân có một thiếu niên mất tích, tuổi không lớn, khoảng mười tám mười chín tuổi.” Người nọ đáp lại, vẻ mặt lo lắng.

“Cái gì?” Nam tử trung niên sắc mặt thay đổi, lập tức đứng dậy, đi tới đi lui, trong đầu dường như nhớ lại điều gì đó.

“Ngay lập tức phái cao thủ đi tìm kiếm bốn phương, đồng thời thông báo cho các đại gia tộc xung quanh cũng đi tìm kiếm, đặc biệt chú ý thiên tượng, nếu có bất kỳ biến động nào, lập tức báo cho ta biết!”

“Vâng, tổng quản!” Người nọ đáp lại, vội vàng rời đi.

Nam tử trung niên trong lòng vô cùng lo lắng, vẫn cảm thấy không yên tâm, cảm giác có áp lực vô cùng lớn, cắn răng một cái, trực tiếp đi về phía sâu trong tông môn.

Không lâu sau, nam tử trung niên xuyên qua hành lang gấp khúc và đại điện, nhanh chóng tiến vào hậu sơn của Huyền Minh tông. Địa hình hậu sơn phức tạp, phủ đầy cỏ cây xanh tươi. Thân thể hắn liên tục lóe lên, cuối cùng xuất hiện ở một động phủ đen kịt sâu trong hậu sơn.

Nhìn động phủ hắc ám quỷ dị trước mắt, nam tử trung niên không khỏi biến sắc, như thể đang đối mặt với một vực thẳm vô tận. Hắn cắn răng, cẩn thận bước vào động phủ. Bốn phía âm khí dày đặc, hắc ám vô tận, tựa như đang đi ở biên giới U

Minh địa phủ. Cho dù lấy tu vi của hắn vẫn phải cẩn thận dè dặt, cảm nhận được áp lực vô cùng khủng khiếp.

Cứ như vậy, hắn đi sâu vào động phủ. Không biết qua bao lâu, cuối cùng hắn cũng đến được chỗ sâu nhất của động phủ.

Trước mặt hắn là một pho tượng đen kịt yêu dị sừng sững. Nam tử trung niên cung kính cúi xuống trước pho tượng:

“Tông chủ, hình như... đã xảy ra chuyện.”

Trong pho tượng đen kịt, một luồng hào quang yếu ớt tỏa ra, khuếch tán về bốn phía, tạo thành những gợn sóng thần bí như sóng nước. Toàn bộ khí tức trong động phủ trở nên càng thêm hắc ám và quỷ dị, giống như đang tiến vào U Minh địa phủ, khiến người ta cảm thấy lạnh lẽo.

Nam tử trung niên vội vàng báo cáo cho pho tượng đen kịt tất cả những gì mình biết, đặc biệt nhấn mạnh đến việc thiếu mất một người trong đám tội dân.

Trong động phủ, ô quang chảy xuôi, tản ra khí tức lạnh lẽo quỷ dị. Một cỗ chấn động tinh thần vô hình từ trong pho tượng đen kịt khuếch tán ra, nhanh chóng tiến vào đầu nam tử trung niên.

Nam tử trung niên tinh tế lắng nghe, không ngừng gật đầu.

“Vâng, vâng, thuộc hạ cáo lui!”

Chương 439: Đoạt Xá Cùng Hồn Loạn! 2

Về mặt hấn cực kỳ nghiêm trọng, liên tục bái lạy, thân thể chậm rãi lui về phía sau.

Bóng tối xung quanh dường như đã tiêu tan phần nào.

Khi hoàn toàn bước ra khỏi động phủ, nam tử trung niên mới thở phào nhẹ nhõm. Toàn thân hấn đổ đầy mồ hôi lạnh, sắc mặt tái nhợt. Hấn quay lại nhìn cái hang lần nữa.

“Tông chủ lão nhân gia thật sự là càng ngày càng sâu không lường được.”

Sắc mặt hấn biến ảo, lập tức cất bước, nhanh chóng rời khỏi nơi đây.

Không lâu sau khi rời khỏi hậu sơn, nam tử trung niên lập tức gọi một vị trưởng lão tới, nói: “Người đi thông báo cho người của hoàng thất, để họ giúp chúng ta chú ý bốn phía, xem có thiên tượng dị thường nào đột nhiên xuất hiện hay không, một khi xuất hiện, để họ nhanh chóng xuất thủ bắt giữ, hoặc là thông báo cho chúng ta biết.”

“Hoàng thất?” Vị trưởng lão kia ngần ra.

“Đúng vậy, chuyện này họ sẽ hợp tác.” Nam tử trung niên nói.

“Vâng, tổng quản!” Vị trưởng lão kia cung kính ôm quyền, nhanh chóng lui ra ngoài.

Nam tử trung niên nheo ánh mắt lại, dần dần trở nên thâm thúy.

“Huyền Đạo Tử, người chết thì chết đi, vì cái gì còn muốn xuất hiện lần nữa a... Người có biết hay không, người xuất hiện lần nữa sẽ khiến cho bao nhiêu người bất an lo lắng a...”
Hắn trực tiếp xoay người rời đi.

Dãy núi liên miên.

Núi non trùng điệp, thác nước phun trào. Nơi đây nằm ở khu vực phía nam Trung Châu, cách Huyền Minh tông một khoảng cách rất dài, cũng là khu vực Huyền Đạo Tử lựa chọn kỹ càng để đoạt xá.

“Giang Tiểu Hữu, chuyện kế tiếp liền làm phiền người.”
Huyền Đạo Tử mang theo thiếu niên mê man, đứng ở trước một cửa động bí mật, mở miệng nói.

“Đoạt xá thật sự có thể dẫn tới động tĩnh lớn như vậy?”
Giang Thạch nhú mày, lại hỏi một câu.

Hắn còn tưởng rằng đoạt xá là lặng lẽ tiến hành, rất dễ dàng là có thể hoàn thành. Nhưng không ngờ sau khi bị Huyền Đạo Tử hình dung một phen, mới hiểu được quá trình này hung hiểm như thế nào.

Đoạt xá là làm việc nghịch thiên, một khi xuất hiện, sẽ dẫn phát thiên địa bài xích, quỷ thần bất dung, trong quá trình đoạt xá, thiên địa giáng xuống lôi kiếp, sau lôi kiếp, du hồn dã thần bốn phía cũng sẽ tùy thời lao ra, đánh tới thân thể đối phương, tranh đoạt quyền sở hữu thân thể. Cho nên, từ xưa đến nay, người đoạt xá đều phải trải qua giai đoạn cử tử nhất sinh. Không có cao nhân hộ pháp là không thể hoàn thành!

“Đúng vậy, điểm này lão phu tuyệt đối không lừa gạt Giang Tiểu Hữu.” Huyền Đạo Tử cười khổ, nói: “Cho nên hết thảy làm phiền Giang tiểu hữu, tiểu hữu yên tâm, sau khi đoạt xá thành công, lão phu vẫn sẽ nghe theo tiểu hữu như thiên lôi sai

đầu đánh đó, bản nguyên linh hồn của ta vẫn ở trong tay người, ta không có cách nào thoát khỏi không chế.”

“Ừ.” Giang Thạch nhẹ nhàng gạt đầu, không hỏi thêm nữa. Cho dù Huyền Đạo Tử dám giở trò, hắn cũng không lo lắng.

Thực lực của đối phương cũng không theo kịp hắn hiện tại, vẫn bị vây trong phạm vi có thể khống chế, nếu thật sự không được, liền trực tiếp một cái tát đập chết là được.

Huyền Đạo Tử nói xong, liền xoay người vào động phủ, biến mất không thấy. Giang Thạch quay đầu nhìn thoáng qua lần nữa, xoay người lại, thân hình phóng lên, rơi vào một khối núi đá cách đó không xa, nói: “Lập tức tản ra, chú ý bốn phía cho ta, đừng để người khác xông vào.”

“Vâng!” Đám người Thần Long, Bàn Bàn, Quách Thiên, Hạ Hoài lúc này nhanh chóng tản ra, biến mất không thấy.

Giang Thạch thì ngồi xếp bằng trên một khối đá lớn, mở ra bảng điều khiển, lần nữa nghiên cứu lên bảng điều khiển.

“Giá trị danh vọng 8100 điểm, còn thiếu không tới hai ngàn điểm, là có thể mở khóa thiên phú tiếp theo, không biết thiên phú tiếp theo là cái gì.”

Trong lòng hắn suy nghĩ.

Bên ngoài hỗn loạn.

Huyền Minh tông liên hợp hoàng thất xuất thủ, tìm người ở khắp chung quanh. Ngay cả các gia tộc, võ quán, môn phái bốn phía cũng đều bị động viên xuất nhân thủ ra ngoài tìm người. Trong lúc nhất thời khắp nơi đều là bóng người qua lại.

Vương triều Đại Hoành, mặc dù hoàng thất đã suy bại nhiều năm, nhưng vẫn duy trì phần lớn quyền chấp chương đối với Trung Châu, ở địa vực Trung Châu, chính là thế lực đệ nhất danh xưng với thực.

Hầu như không có ai dám trêu chọc hoàng thất. Mà nhất cử nhất động của hoàng thất đều có thể hấp dẫn ánh mắt của vô số người.

Cho nên toàn bộ Trung Châu bây giờ trực tiếp đã có loại cảm giác rung chuyển rất nhỏ. Và loại rung chuyển này, cơ hồ rất nhanh liền truyền vào trong tai những người dưới tay Giang Thạch, dù sao những người này ở Trung Châu đều là có thể lực của mình, rất dễ dàng liền nghe được phong thanh.

Sau khi biết được phong thanh, bọn họ lại báo cáo với Giang Thạch.

“Tìm kiếm khu vực thiên tượng bất thường?”

Giang Thạch nhíu mày.

“Đúng vậy, hoàng thất cùng Huyền Minh tông đều hành động, nghe nói lúc trước Huyền Minh tông còn điều tra qua đám tội dân ở Long Đầu sơn kia, tựa hồ là bắt nguồn từ đám tội dân kia.”

Quách Thiên nhện không được nói.

“Hồng rồi!”

Trong lòng Giang Thạch trầm xuống, bỗng nhiên quay đầu lại, nhìn về phía hang động phía sau.

Huyền Đạo Tử tuyệt đối có chuyện gạt mình!

Huyền Minh tông biết hắn còn chưa chết!

Chủ động tìm hắn!

“Chúa công, đây là chuyện gì xảy ra?”

Quách Thiên nhện không được hỏi.

“Không có gì, các người canh chừng bốn phía, đừng để người ta dễ dàng tiếp cận là được.”

Giang Thạch chậm rãi nói ra, ánh mắt trở nên cực kỳ thâm thúy.

Chương 440: Đoạt Xá Cùng Hỗn Loạn! 3

Rốt cuộc là Huyền Đạo Tử cố ý giấu diếm mình, hay là Huyền Minh Tông từ con đường khác biết được tin tức!

Theo lý thuyết, Huyền Đạo Tử đã sớm chết hơn ba ngàn năm, Huyền Đạo Tông không thể nào lại liên tưởng đến hắn mới đúng, nhưng thực tế lại không phải như vậy.

Và!

Lúc trước, ba vị trưởng lão Huyền Minh tông kia, nhìn thoáng cái đã nhận ra Huyền Đạo Tử!

Điểm này tuyệt nhiên rất không bình thường!

Hắn rơi vào trạng thái trầm tư, đứng lên tại chỗ.

Đám người Quách Thiên lần nữa lui trở về, bắt đầu cảnh giác bốn phía.

Không lâu sau.

Bỗng nhiên, bầu trời vốn sáng sủa không mây thoáng cái trở nên tối tăm, mây đen cuồn cuộn, phát ra tiếng gầm ù ù, giống như là một mảnh mực nước màu đen vô tận từ xa xa mà đến, trong khoảnh khắc đã bao phủ toàn bộ ngọn núi.

Giang Thạch đột nhiên ngẩng đầu.

Đến rồi!

Thiên địa dị tượng!

Ầm ầm!

Tùng đột tiếng nổ vang điếc tai từ trên trời phát ra, tựa như một mảnh nước lũ sắt thép nặng nề đang cuộn cuộn mãnh liệt ở trên đầu, thanh âm chói tai, kèm theo một loại khí tức khủng bố không sao nói nên lời.

Bốn phương tám hướng, Thần Long, Bàng Ban, Quách Thiên, Hạ Hoài đều sắc mặt biến đổi, nhao nhao ngẩng đầu lên.

Xa hơn nữa, một số thế lực người đang tìm kiếm thiên địa dị tượng khắp nơi cũng đều phát ra kinh hô, từng đạo nhân ảnh từ nhanh chóng phóng tới bốn phương tám hướng.

Linh hồn lực của Giang Thạch phát giác được đám người bốn phương tám hướng, trực tiếp thét lên một tiếng:

“Ngăn cản những người đó lại, bất luận kẻ nào cũng không được tới gần nơi đây!”

Trần Long, Bàng Ban, Quách Thiên, Hạ Hoài lúc này kịp phản ứng, từng người nhanh chóng hành động, lao ra bốn phía.

Rắc rắc rắc!

Từng đạo tia chớp màu tím thô to từ trên cao rơi xuống, thô giống như thùng nước vẩy, lập tức bảy tám đạo đánh xuống, trực tiếp bao phủ động phủ của Huyền Đạo Tử.

Một tầng khí tức tối nghĩa cao thâm, vô cùng quái dị từ trong động phủ truyền ra, thật giống như cả động phủ đang cử hành nghi thức cổ xưa thần bí gì đó.

Giang Thạch phát ra tiếng hừ lạnh, trực tiếp vung ra một quyền hung hăng oanh kích bảy tám đạo lôi điện rơi xuống này, quyền quang khủng bố, xé rách hư vô, lập tức hung hăng vọt tới.

Bùm!

Thanh âm điếc tai, tạo ra động tĩnh kinh khủng, mãnh liệt ở giữa không trung.

Nhưng, một quyền này đánh ra, lại giống như là dẫn phát ra phản ứng dây chuyền vậy.

Trong không trung, lôi hải kinh khủng phát ra tiếng nổ vang, từng mảnh hào quang sáng chói tựa như thủy triều đổ xuống, lại là liên tiếp hơn mười đạo tia chớp to lớn hung hăng đổ xuống, bao phủ thân thể hắn.

Giang Thạch không chút do dự, thi triển thiên phú “Bôn Lôi”, cả người giống như hóa thành một cái trữ điện khí siêu cường, bắt đầu nhanh chóng hấp thu này mấy chục đạo lôi quang này.

Từng đợt hào quang chói mắt đổ xuống, biến mất, tất cả lôi điện đều bị hắn hấp thụ.

Điều đó vẫn chưa kết thúc.

Âm thanh càng thêm chói tai rất nhanh lại truyền ra từ trong không trung, lúc này đây, tia chớp trút xuống càng nhiều, càng mãnh liệt, càng thêm chói mắt.

Ngay cả Giang Thạch cũng lập tức thay đổi sắc mặt.

Chỉ có điều những tia chớp này ẩn chứa lực lượng quá kinh khủng.

Thân thể của hắn rất nhanh đã đạt tới giới hạn chịu đựng, bị vô số lôi điện chứa đầy, cuối cùng hắn trực tiếp xuất thủ oanh kích, đem một mảnh lôi điện đang bổ xuống đánh tan nát tản rồi bốn phương tám hướng.

Có thiên phú 【 Bôn Lôi 】 ở đây, toàn bộ thân thể của hắn giống như là một cây dây dẫn điện siêu cường, ngàn vạn lôi điện trên đỉnh đầu không ngừng hội tụ vào cơ thể hắn, lại trải qua cơ thể hắn rồi tản xuống đại địa xung quanh.

Cứ như vậy, toàn bộ mặt đất đều đang phát ra ánh sáng chói mắt.

Từng tia chớp như thủy triều.

Mặt đất đang chấn động mãnh liệt, mặt đất xung quanh hiện ra vô số vết nứt.

Một màn như vậy, kinh người mà lại đáng sợ!

Cũng không biết kéo dài bao lâu.

Rốt cục, lôi hải khủng bố trên đỉnh đầu bắt đầu dần dần tiêu tán.

Mà trong quá trình này, bốn phương tám hướng đã sớm có vô số cường giả chạy tới từ bát phương. Khi thấy đám người phải Thần Long, Quách Thiên, Hạ Hoài, hai bên lập tức bùng nổ ra chiến đấu kịch liệt.

Trong lúc nhất thời, khu rừng rung chuyển dữ dội.

Nhưng đó chưa phải là tất cả!

Xa hơn nữa vẫn có cường giả hoàng thất và Huyền Minh tông nghe tin đang chạy tới.

Trên người Giang Thạch khí tức cuộn cuộn mãnh liệt, huyết khí xao động, thân thể chậm rãi từ trên mặt đất đứng lên, trong miệng phun ra một ngụm khí tức nóng rực, ánh mắt mở ra, kim quang như điện, lần nữa nhìn lên đỉnh đầu.

Chỉ thấy mây đen trước đó còn đen nhánh nồng đậm, giờ khắc này đã rất nhanh tiêu tán hơn phân nửa.

Trải qua một lần điên cuồng hấp thu lôi điện này, lôi điện trong cơ thể hắn đã sớm tích trữ đến một trình độ kinh người.

Bỗng nhiên, hắn sinh ra cảm ứng, lập tức nhìn về phía huyết động chỗ ở của Huyền Đạo Tử.

Chỉ thấy miện động tràn ngập hắc vụ, từng đạo bóng đen lò mờ, sau khi lôi điện tan mất, không biết từ đâu hội tụ mà đến, mơ hồ tắc nghẽn ở cửa động, quan sát bên trong sơn động.

Từng tầng khí tức âm trầm, quái dị cuộn cuộn không ngừng phát ra từ trên người bọn chúng. Thật giống như là một đám âm hồn đến từ U Minh địa ngục!

Chương 441: Đoạt Xá Cùng Hồn Loạn! 4

Ánh mắt Giang Thạch trầm xuống, lập tức bước tới.

Những cô hồn dã quỷ, viễn cổ tàn hồn này, tất cả đều muốn thừa dịp Huyền Đạo Tử đoạt xá để chiếm lấy thân thể đối phương, một lần nữa đi tới trên đời này.

“Cút đi!”

Hắn một phát bắt được một đạo bóng đen, trực tiếp hung hăng ném đi xa xa.

Bóng đen mơ hồ, rõ ràng không có thực thể, nhưng trong tay Giang Thạch, lại không khác gì tiếp xúc với thực thể, lập tức bị hắn ném ra xa mấy chục mét, hung hăng nện ở trên vách đá.

Những bóng đen còn lại lập tức xông vào.

Từng đợt thanh âm chói tai khó nghe từ trong miệng bọn chúng nhanh chóng truyền ra, trầm thấp hỗn loạn, cũng không biết đang nói gì, tựa như một ít cổ ngữ.

Rất nhanh, Giang Thạch liền phát hiện, ánh mắt của những bóng đen này đều thay đổi, trở nên âm trầm, trở nên yêu dị, tất cả đều đang gắt gao nhìn chằm chằm hắn.

Rồi sau đó, không biết ai kêu to trước, một đám bóng đen nhanh chóng nhào tới Giang Thạch.

“Làm càn!”

Khuôn mặt Giang Thạch trầm xuống, mạch máu trên người nổi lên, làn da phun trào nhiệt lưu, giống như một người nham

tương khùng bố, toàn bộ bàn tay lớn như vại nước điên cuồng tát ra.

“Một đám cô hồn dã quỷ cũng dám can rở ở chỗ này!”

Rầm!

Không gian vặn vẹo, khí tức nóng rực vô tận gào thét mà qua, oanh một tiếng, đem một đám bóng đen đang nhanh chóng đánh giết tới đều đánh bay ra ngoài.

Từng cái giống như tờ giấy trong gió.

Chỉ có điều, bóng đen còn lại quá nhiều, phát ra đủ loại lời nói quái dị, vẫn đang nhanh chóng nhào tới, từng mảng từng mảng nhào về phía trước.

Sắc mặt Giang Thạch lạnh như băng, đang nhanh chóng xuất thủ, tất cả lực lượng toàn bộ ngưng tụ mà ra, từng đạo bóng đen không ngừng bị đánh bay ngược, tiêu tán.

Bên ngoài sơn động, vô cùng hỗn loạn.

Khoảng bảy tám phút sau, lại một mảnh bóng đen bị Giang Thạch cường thế đánh bay ra ngoài.

Tất cả cô hồn dã quỷ đều bị Giang Thạch chấn ở ngoài sơn động.

Ánh mắt Giang Thạch lạnh như băng, không chút thay đổi, sừng sững bên ngoài sơn động, nhìn chăm chú những bóng đen kia, nói: “Bụi về bụi, đất về đất, nếu đã chết thì không nên can thiệp dương thế!”

Một đám bóng đen ùng ục, phát ra từng đạo thanh âm hỗn loạn, ánh mắt trở nên càng thêm oán độc. Đột nhiên, thân thể của bọn chúng trực tiếp dung hợp với nhau.

Giống như là Diệt La Hán, một người dung một người, từng mảng từng mảng bóng đen đang nhanh chóng biến mất.

Một mảng sương đen trực tiếp hiện ra từ nơi này, cuộn cuộn mãnh liệt, bao phủ bốn phía.

Giang Thạch nhíu mày.

Nhưng ngay khoảnh khắc tiếp theo, sương đen liền bắt đầu nhanh chóng tản đi. Một tầng khí tức càng thêm âm lãnh, càng thêm đáng sợ trực tiếp từ trong phiến khu vực này thổi quét qua, trùng trùng điệp điệp, áp bách bốn phía.

Trong thiên địa

Chỉ thấy khu vực trước mắt, tất cả bóng đen đã biến mất toàn bộ, thay vào đó là một tôn ma ảnh vô cùng to lớn, cực kỳ dữ tợn.

Đạo ma ảnh này cao chừng mười mấy mét, vừa cao vừa tròn, tựa như một ngọn núi nhỏ, thân hình đặc kịt, tản ra áp lực khổng lồ khủng bố.

Trên cái sừng duy nhất của nó mọc hơn mười con mắt, mỗi một con mắt đều lóe ra lục quang sâm sâm. Hai bàn tay cực lớn có một loại khí tức yêu dị nói không nên lời.

Lực áp bách cực lớn từ trên người ma ảnh này hiện ra.

Ánh mắt của hắn gắt gao nhìn chằm chằm Giang Thạch, trong miệng phát ra từng đợt tiếng cười quái dị. Thân hình vô cùng to lớn lại một lần nữa hung hăng nhào tới. Một tay nắm lấy Giang Thạch.

Ánh mắt Giang Thạch lạnh lẽo, huyết dịch trong người như thiêu đốt. Trên mạch máu hiện ra hỏa quang hùng hực. Cơ thể đột nhiên xông lên, hung hăng vỗ tới một chương.

Một chương này là cực hạn sức mạnh bây giờ của hắn. Nhục thân và kinh lực hợp nhất!

Phía sau cơ thể hắn trực tiếp hiện ra hư ảnh một tôn Thái Cổ Ma Long dữ tợn, đen kịt yêu dị, đặt kịt như thật. Mỗi một

tác lân giáp, mỗi một tác huyết nhục đều dữ tợn khủng bố, phát ra tiếng rống dài điếc tai.

“Cút đi!”

Bùm!

Một tiếng nổ vang, sóng khí vô tận từ giữa hai người thổi quét ra, trực tiếp xông lên trời, hình thành một tầng khí xoáy khủng bố như lốc xoáy. Toàn bộ không gian đều lõm xuống, giống như là một cái đồ sứ tinh xảo trong phút chốc xuất hiện vô số vết nứt vỡ.

Bùm!

Ma ảnh không hề lấy một loại tốc độ cực kỳ khủng bố mà bay ngược ra ngoài, nện ở một tòa vách đá cao lớn phía sau, răng rắc một tiếng, đem vách đá nện cho đầy vết nứt, nổ tung tại chỗ.

Đạo ma ảnh kia phát ra tiếng hừ thảm, thanh âm chói tai, thân hình xì xì rung động, đang nhanh chóng bốc khói, giống như thừa nhận thương tổn cực lớn gì đó, run lẩy bẩy.

Ngay cả ánh mắt nhìn về phía Giang Thạch cũng hoàn toàn thay đổi, tràn ngập sợ hãi cùng kiêng kỵ.

Giang Thạch sắc mặt lạnh lùng, lần nữa dừng lại, từng tầng hỏa quang nóng rực xung quanh bắt đầu chậm rãi nội liễm, biến mất không thấy, nhìn về phía ma ảnh không hề kia.

Ma ảnh không hề lộ ra kinh hãi, cũng không dám ở lâu nữa, vội vàng nhanh chóng bò dậy, muốn nhanh chóng thoát khỏi nơi này.

Nhưng ngay khi hắn vừa mới xoay người muốn chạy trốn, bỗng nhiên, xa xa truyền đến thanh âm chói tai, ba đạo thần quang rực rỡ màu vàng kim giống như tia chớp cấp tốc bắn tới từ xa, thoáng cái xuyên qua đầu, trái tim, ngực của Ma Ảnh,

khiến cho hắn phát ra một tiếng kêu thảm thiết thê lương, mang theo thân thể của hắn trực tiếp hung hăng nện ở xa xa.

Ma ảnh gian nan giấy dựa, một lát sau, hoàn toàn chết thảm, xuy xuy hòa tan.

Giang Thạch nhướng mày, thoáng cái nhìn về phía ba đạo thần quang màu hoàng kim vừa bay tới.

Chỉ thấy sau khi ba đạo thần quang kia bay tới, xa xa hô hô rung động, một đạo nhân ảnh đang dùng một loại tốc độ cực kỳ đáng sợ nhanh chóng vọt tới nơi này.

Ở tay trái của hắn còn cầm một cây thần cung thật lớn.

Tay phải thì là xách hai cái đầu người.

Khoảnh khắc thấy rõ đầu người, ánh mắt Giang Thạch lạnh lẽo, lộ ra một tia sát ý lạnh lẽo.

Chương 442: Cao Thủ Tụ

Tập! 1

Bùm!

Bóng người từ xa một đường vọt tới, cuối cùng rơi xuống mặt đất, rõ ràng là một lão giả tóc hoa râm, chòm râu hoa râm, thân hình có chút gầy gò, ánh mắt sắc bén, rất sáng ngời.

Sau khi lão giả rơi xuống đất, đem hai cái đầu người trong tay trực tiếp ném trên mặt đất, tựa như đang ném rác rưởi vậy.

Hai cái đầu người, không một ngoại lệ, chính là một trong những thuộc hạ trước đây của Giang Thạch.

“Huyền Đạo Tử a Huyền Đạo Tử, không ngờ nhiều năm như vậy mà vẫn còn sống, thật khiến người ta cảm khái.” Vị lão giả tóc hoa râm này nhìn không được nhẹ giọng cảm khái, trong giọng nói tràn ngập một loại tang thương khó tả, tựa hồ cảm thán năm tháng biến thiên.

Khi lão giả còn nhỏ, đã từng nghe qua truyền thuyết về Huyền Đạo Tử. Vào thời đó, Huyền Đạo Tử là nhân vật thần tiên, danh tiếng lưu truyền trong các thế lực, khiến người ta tấm tắc lấy làm kỳ lạ.

Sau đó lão giả một đường quật khởi trưởng thành, gia nhập vào Huyền Minh tông, mới biết được Huyền Đạo Tử đã chết, lại sau đó lão giả trở thành tâm phúc của tông chủ, lại biết được đủ loại cơ mật cùng chuyện Huyền Đạo Tử chưa chết. Hôm nay, hơn một ngàn năm qua đi, lão giả cũng sớm đã trở thành cao thủ hàng đầu của Huyền Minh tông!

Lão tông chủ trong truyền thuyết của Huyền Minh Tông này lại thật sự có một ngày sống lại, thật sự là một kỳ tích.

“Người trẻ tuổi, ngươi là ai, là đồ đệ hay là thân nhân của Huyền Đạo Tử?” Lão giả nhìn về phía Giang Thạch, nhin không được mở miệng hỏi.

“Ta là ai không quan trọng, ngươi là ai?” Giang Thạch dừng ánh mắt trên hai cái đầu người trên mặt đất, lại thoáng qua nhìn về phía lão giả này, nói: “Giết thuộc hạ của ta, còn cố ý chạy tới đưa đầu người cho ta, tiền bồi có hơi coi thường ta quá rồi đấy.”

“Ha ha ha.” Lão giả cười to, nói: “Có chút ý tứ, ta chỉ là xử lý hai kẻ phản bội mà thôi, cư nhiên thành thuộc hạ của ngươi, tiểu huynh đệ, ta cho ngươi cơ hội, bắt kẻ ngươi và Huyền Đạo Tử có quan hệ gì, ngươi quỳ xuống, bái ta làm sư phụ, ta tha cho ngươi không chết, về phần Huyền Đạo Tử, hấn vốn không nên sống ở trên đời này, để cho lão phu tự mình tiễn hấn một đoạn đường.”

“Không cần.” Giang Thạch nhẹ nhàng lắc đầu.

“Ngươi không muốn?” Ánh mắt lão giả lạnh xuống.

Giang Thạch không nói lời nào, lẳng lặng nhìn về phía lão giả.

Hàn quang trong ánh mắt lão giả chớp động, nói: “Tốt, tốt, nếu không muốn, lão phu liền giết chết ngươi, cơ hội đã cho ngươi, ngươi không biết quý trọng, đây chính là chết không đáng tiếc!”

Hắn đột nhiên cầm lên một cây mũi tên màu vàng từ phía sau, trực tiếp đặt lên thần cung, dùng sức kéo, toàn bộ dây cung bị kéo ra, giống như trăng tròn.

Một cỗ khí thế cường đại bàng bạc từ trong thân thể của hắn tản mát ra.

Miệng nứt ra, lộ ra nụ cười gằn lạnh lạnh.

“Tiểu tử, nếu muốn chôn cùng Huyền Đạo Tử, vậy thì đi chết đi!”

Vèo!

Ngón tay buông lỏng, toàn bộ mũi tên màu vàng từ trên thân cung trực tiếp bắn ra ngoài, phát ra một đạo thanh âm chói tai, tựa như sao băng khủng bố, xuyên qua.

Bùm!

Hào quang rực rỡ trực tiếp bao phủ thân thể Giang Thạch, trong thiên địa hào quang sáng lạn, không gian lõm xuống, thanh âm chói tai.

Cơ hồ trong nháy mắt, mũi tên màu vàng liền xông về phía mi tâm Giang Thạch.

Rầm!

Một bàn tay to bắt ra, cầm chặt mũi tên màu vàng kia.

Từng đợt lực lượng khổng lồ và đáng sợ tác dụng đến trong mũi tên màu vàng, khiến cho toàn bộ mũi tên màu vàng đều đang rung động kịch liệt, từng tầng hào quang mặt ngoài mũi tên đang nhanh chóng tản ra.

Giang Thạch dùng sức nắm chặt, răng rắc một tiếng, toàn bộ mũi tên màu vàng bị hấn bóp nát ngay tại chỗ, hóa thành vô số điểm sáng màu vàng, bay múa chung quanh.

Lão giả kia biến sắc, quả thực không thể tin.

Gia hỏa này.

Nhục thân kinh khủng như vậy?

Hấn thét giận dữ một tiếng, thân thể trực tiếp bắt đầu nhanh chóng biến lớn, giống như bơm hơi vậy, vù vù rung động, từng cái gân xanh, từng khối cơ bắp nhanh chóng phồng lên, trực

tiếp biến thành cự nhân cao năm sáu thước, hai con mắt như là hóa thành đèn thần vậy, tỏa ra ánh sáng lạnh như băng.

“Tiểu tử, ta ngược lại là coi thường ngươi, khó trách dám ở chỗ này hộ pháp cho Huyền Đạo Tử!”

Hắn trực tiếp bước ra một bước, rất nhanh vọt tới chỗ Giang Thạch, tiếng bước chân ầm ầm rung động, mang theo từng đợt cát bay đá chạy, trực tiếp luân động thần cung màu vàng, đi lên hung hăng nện xuống người Giang Thạch.

Chấn thiên liệt địa!

Một chiêu nện xuống, toàn bộ thần cung đều như là thiêu đốt vậy.

Giang Thạch giờ một bàn tay lên, trực tiếp bắt lấy thần cung màu vàng.

Kết quả trong khoảnh khắc bàn tay nắm lấy, một tầng ám kinh cường đại đáng sợ từ trong thần cung vọt ra, tác dụng lên người hắn.

“Phanh”.

Một tiếng trầm đục phát ra, ám kinh cường đại nổ tung ngay tại chỗ tạo ra một đạo vết máu bên ngoài cơ thể hắn.

Giang Thạch nhướng mày, bàn tay lại buông ra.

Chương 443: Cao Thủ Tụ

Tập! 2

Nhưng hắn vừa buông ra, lão giả kia liền xoay thần cung, liên tiếp đánh tới người Giang Thạch, mỗi lần đều đánh trúng đều vang lên tiếng động “bành bành”, trực tiếp tạo ra một vết rồi lại một vết máu trên người Giang Thạch.

Từng mảnh máu tươi liên tục xuất hiện rồi biến mất.

Công kích của lão giả như mưa rơi, dày đặc, cuồng bạo đến cực điểm.

Sắc mặt Giang Thạch dần dần trở nên âm trầm.

Sau khi lại một lần nữa nắm lấy thần cung, sắc mặt hắn đột nhiên trở nên lạnh lùng, cơ thể cũng bắt đầu phồng lên, rầm một tiếng, quần áo bị xé toạc, cũng hóa thành cự nhân cao hơn năm thước.

Lão giả gầm lên, không hề dao động, lực lượng trên người như thủy triều thông qua thần cung liên tục vọt tới, liên tiếp chấn ra mấy chục đạo kinh lực đen tối, nhằm vào người Giang Thạch.

“Nghiệt súc, mau chết cho ta!”

“Đủ rồi!”

Giang Thạch gầm lên một tiếng, dùng sức kéo một cái, lực lượng vô cùng cường đại bộc phát ra, thoáng cái liền kéo thần cung từ trong tay lão giả ra ngoài.

Thần cung xẹt qua bàn tay lão giả, khiến hai tay lão đầy máu tươi.

Hắn biến sắc, vội vàng muốn biến chiêu.

Nhưng Giang Thạch trực tiếp ôm lấy lão giả, hai cánh tay to lớn siết chặt thân thể lão giả, đột nhiên dùng sức siết mạnh, lực lượng khổng lồ khó có thể tưởng tượng được bộc phát khiến cho lão giả trừng mắt, trực tiếp phát ra một tiếng kêu thảm thiết chói tai, miệng mũi bắn ra máu tươi, vô cùng thê thảm.

Lão giả điên cuồng giãy dụa trong người Giang Thạch, muốn thoát khỏi thân thể hắn, nhưng vô ích, bị Giang Thạch dùng sức siết một vòng, toàn thân lão giả nhất thời phát ra tiếng nổ “bốp bốp”.

Từng căn từng căn xương cốt, kinh mạch đều gãy hết phát ra tiếng nổ.

Giống như rang đậu xanh.

Mảng lớn máu tươi bắn tung tóe ra.

Cuối cùng, thân thể lão giả bị Giang Thạch ép thành một bãi thị nhão, từ trên người hắn rơi xuống, máu thịt mơ hồ, không còn nhân dạng, vô cùng thê thảm, khiến người ta không dám nhìn thẳng.

Giang Thạch thở ra một hơi, miệng, lỗ mũi phun ra nhiệt khí, ngẩng đầu lên, nhìn về phía xa không trung, sau đó lại quay người nhìn về phía sau động phủ.

“Có vẻ như ta sắp phải đại khai sát giới, Huyền Đạo Tử, ngươi có thể thành công không?”

Giọng nói của hắn vang lên, hỏi thăm.

“Giang Tiểu hữu, ta đã thuận lợi đoạt xá thành công, đang trong trạng thái ổn định cỗ thân thể này, lập tức có thể giúp ngươi luyện chế Huyết Thần đan, ngươi ném tài liệu Huyết Thần đan vào cho ta!”

Trong động phủ truyền đến một thanh âm tối nghĩa mơ hồ.

Dưới thiên phủ Thấu Thị, giờ phút này Giang Thạch có thể nhìn thấy rõ ràng chỗ sâu nhất của sơn động, một đạo nhân ảnh đang lẳng lặng ngồi xếp bằng, trên người sáng lên từng tầng ánh sáng mờ mờ lung, tản ra từng cỗ dao động tinh thần đặc thù.

Chính là Huyền Đạo Tử!

“Được rồi.”

Giang Thạch gạt đầu, trực tiếp giới chỉ ra, tiện tay ném đi, giới chỉ bay ra, rơi vào chỗ sâu trong động phủ.

“Giang Tiểu Hữu, chuyện kể tiếp nhờ ngươi, giúp ta ngăn trở bốn phía, ta nhất định có thể giúp ngươi luyện chế Huyết Thần đan.”

Thanh âm mơ hồ của Huyền Đạo Tử lại vang lên.

Giang Thạch xoay người lại, lần nữa nhìn về phía không trung xa xa.

Giờ khắc này, hẳn có thể rõ ràng nghe được động tĩnh kinh khủng truyền đến từ bốn phía, từng đợt âm thanh giao thủ kịch liệt ở trong thiên địa không ngừng vang lên.

Cẩn thận phân biệt còn có thể nhìn thấy từng mảng hào quang đang lóng lánh.

Điều này cho thấy, giờ phút này đám người Thần Long, Bàn Bàn đang gặp phải nguy cơ cực kỳ nghiêm trọng.

Sắc mặt Giang Thạch trầm xuống, ánh mắt khép lại, vẫn bất động.

Loại thời khắc mấu chốt này, hẳn không có khả năng tùy tiện đi lại.

Huyền Đạo Tử liên quan đến việc hắn có thể đột phá Huyết Đan cảnh ngay sau đó hay không, tuyệt đối không thể xuất hiện bất cứ chuyện gì ngoài ý muốn.

Cứ như vậy, thời gian trôi qua.

Giang Thạch không nhúc nhích, lẳng lặng đứng sừng sững, đối với động tĩnh bốn phía đều không quan tâm.

Từng đợt tiếng nổ đinh tai càng ngày càng vang, càng ngày càng nhiều.

Sự hỗn loạn ở xung quanh gần như đạt đến đỉnh điểm.

Giờ khắc này, toàn bộ khu rừng đều đang run rẩy, xung quanh thỉnh thoảng truyền ra từng đợt tiếng rống to, vang vọng phương viên hơn mười dặm.

Đảo mắt đã là hơn nửa giờ trôi qua.

Bỗng nhiên, cách đó không xa, bóng người chớp động, rất cục có người đột phá phong tỏa của đám người Thần Long, nhanh chóng vọt tới chỗ bên này của Giang Thạch.

“Hoàng thất ở đây, người không liên quan mau tránh ra!”

Có người quát to, khí tức hung hãn, trực tiếp khóa chặt Giang Thạch ở phía trước.

Trọn vẹn ba đạo bóng người, mỗi một người đều khí tức bàng bạc, thực lực cường đại, trên người mặc giáp trụ màu vàng, cực kỳ bất phàm, giống như là thiên thần hạ phàm vậy.

Ba tên Kim Giáp Thần Vệ của hoàng thất, địa vị cao cao tại thượng, vô cùng trung thành và tận tâm với hoàng thất.

Mỗi người đều có thực lực xấp xỉ Thánh Linh thất bát trọng thiên, chiến lực cường đại.

Giang Thạch ánh mắt lạnh lùng, tùy ý quét mắt nhìn bọn họ một cái, khi cảm thấy trên người bọn họ dính đầy máu tươi, sát

ý trong lòng càng thêm lạnh lẽo.

Chương 444: Cao Thủ Tụ

Tập! 3

“Người của ta không phải dễ giết như vậy, đột phá phong tỏa của ta, còn giết người của ta, vậy thì phải dùng mạng để trả lại!”

Hắn căn bản lười nói nhảm, khi ba người này xông tới, thân thể cao hơn năm thước của hắn chỉ cần bước một bước đã đi tới trước mặt đám người này, giống như xuyên qua không gian vậy.

Oanh một tiếng, hắn xuất hiện ở trước mặt một tên Kim Giáp Thần Vệ, không chút lưu tình, chưởng chỉ như đao, trực tiếp đâm về phía trước, giống như một thanh thần binh tuyệt thế.

Phốc một tiếng, bàn tay của hắn xuyên thủng thân thể tên Kim Giáp Thần Vệ này.

Cái gọi là giáp trụ căn bản cũng không thể ngăn cản công kích của Giang Thạch dù chỉ một chút.

Thân thể của hắn lúc này đã cường đại đến mức khó có thể tưởng tượng, nói là Ma Long hình người cũng không hề khoa trương.

Phốc xuy!

Máu tươi bắn tung tóe, hai bàn tay của hắn dùng sức xé một cái, lập tức xé toạc tên Kim Giáp Thần Vệ này ra làm đôi, cảnh tượng vô cùng huyết tinh thảm khốc.

Hai người bên cạnh đều biến sắc, vội vàng muốn rút lui.

Nhưng Giang Thạch căn bản không cho bọn họ bất kỳ cơ hội nào để rút lui, bàn tay to lớn của hắn luân chuyển, liên tục vung lên, nhanh như chớp, trực tiếp tát vào mặt bọn họ.

Bùm! Bùm!

Hai cổ thi thể không đầu bay ngang ra, nặng nề xuống đất, giấp trụ hoàng kim nửa phần trên của bọn họ trực tiếp biến dạng, vô cùng thâm hiểm.

Sắc mặt Giang Thạch lạnh lùng, cũng không thèm nhìn ba người một cái.

Hắn giống như chỉ đang làm một chuyện không có ý nghĩa.

Mà ba người này rõ ràng không phải là tất cả.

Theo tiếng nổ vang ngày càng hỗn loạn xung quanh, tiếp theo, một đạo lại một đạo bóng người bắt đầu đột phá phong tỏa, từ xa xa nhanh chóng lao tới.

Mỗi một đạo bóng người đều khí huyết cuộn cuộn, thực lực cường đại, giống như từng cái lò lửa vậy.

Sau khi bọn họ rơi xuống đất, đầu tiên là nhìn thoáng qua Giang Thạch, sau đó chú ý đến ba cổ thi thể trên mặt đất, sắc mặt đều đại biến, ai cũng nhanh chóng rút lui, nhưng không một người dám tiếp cận.

Bọn họ không tiếp cận, Giang Thạch tự nhiên cũng không chủ động ra tay.

Hai bên cứ như vậy giằng co với nhau.

Bất quá theo thời gian trôi qua, càng ngày càng nhiều cao thủ bắt đầu tiếp cận. Ngay từ đầu chỉ có mười mấy người, dần dần tăng lên ba mươi mấy người, năm mươi mấy người, cuối cùng lên đến hơn trăm người.

Ngoài các cường giả của Huyền Minh tông và hoàng thất, còn có một vị cao thủ khác đến từ nơi xa. Trên người đều mang theo khí tức thần bí khó lường, tụ tập ở đây.

Cuối cùng, có người không nhịn được quát lên: “Ngươi là ai? Huyền Đạo Tử có ở phía sau ngươi hay không?”

Ban đầu, không ai dám nói gì, nhưng khi số lượng cao thủ của họ ngày càng đông, dũng khí cũng dần dần tăng lên.

“Tiểu tử, giao Huyền Đạo Tử ra!” Một người khác lên tiếng.

“Ngươi có biết Huyền Đạo Tử là ai không? Dám chứa chấp Huyền Đạo Tử, chính là mưu phản! Lập tức giao hắn ra!”

Tiếng quát không ngừng vang lên, nhưng Giang Thạch vẫn lạnh lùng đứng sừng sững, không thêm đề ý.

Thân hình cao hơn năm thước của hắn giống như một tòa thần tháp cao ngất, lạng lẹ đứng đó.

Thái độ của hắn khiến mọi người vừa sợ vừa tức giận, nhưng không ai dám làm chim đầu đàn trực tiếp xông lên.

Mọi người đều lo lắng, nếu Huyền Đạo Tử thực sự sống lại, hậu quả sẽ rất nghiêm trọng.

Mười mấy phút sau, một tiếng thét kinh thiên động địa vang lên từ xa.

Mọi người đều giật mình, nhanh chóng quay đầu lại, lộ vẻ vui mừng.

“Thượng Quan chân nhân đến rồi!”

“Thật tốt quá, Thượng Quan chân nhân nhất định có thể trấn áp người này!”

Trong lúc đám người đang mừng rỡ, một đạo thân ảnh từ xa nhanh chóng lao tới.

Hắn như thu nhỏ lại thành một tác đất, di chuyển qua lại như xuất địa thành thốn, cuối cùng xuất hiện ở cách Giang Thạch không xa.

Người tới mặc áo đen, tóc đen, mắt đen, xung quanh thân thể có một lớp sương đen bao phủ, khuôn mặt lạnh lùng, khí tức vô cùng thâm hậu.

Hắn chính là Thượng Quan chân nhân, một siêu cấp cường giả Thánh Linh cửu trọng phản tổ.

Sau khi xuất hiện, hắn nhìn Giang Thạch một cái, lạnh lùng nói: “Nghe nói Huyền Đạo Tử tiền bối đã sống lại, ta rất vui mừng, nên đến đây bái kiến lão tiền bối. Xin hỏi lão tiền bối đang ở đâu?”

Giang Thạch không chút thay đổi, cũng không thêm đề ý, như thể không nghe thấy gì.

“Sao, hắn không ở đây?” Thượng Quan chân nhân lạnh lùng hỏi.

“Thượng Quan chân nhân, mau ra tay trấn áp người này!”

“Huyền Đạo Tử nhất định ở trong sơn động phía sau, rất có thể đang lặng lẽ khôi phục thực lực!”

“Thượng Quan chân nhân thỉnh lập tức ra tay trấn áp người này.”

“Hừ!” Thượng Quan chân nhân hừ lạnh, nhìn về phía Giang Thạch, nói: “Không biết sống chết, cút ngay!” Hắn giơ lên một ngón tay, trực tiếp chỉ về phía Giang Thạch.

“Chết!”

Xoẹt!

Một tầng lực lượng linh hồn vô hình bùng phát ra, chớp mắt nhắm vào sâu trong linh hồn Giang Thạch, vô cùng đột

ngọt, cấp tốc chấn động, ý đồ chôn vùi linh hồn của Giang Thạch ngay lập tức.

Nhưng vào thời khắc mấu chốt, trong hai mắt Giang Thạch đột nhiên nở rộ thần quang màu lam, “Nguyên Hồn Chân Giải” được vận chuyển, linh hồn lực của hắn giống như ngưng tụ lại, hóa thành một khối thần thạch không thể phá vỡ.

Công kích linh hồn cường đại của đối phương bị hắn hóa giải.

Ánh mắt Giang Thạch lạnh lùng nói: “Muốn chết!”

Một bước bước ra, thân hình to lớn của hắn trực tiếp xuất hiện trước mặt Thượng Quan chân nhân, giơ lên một bàn tay khổng lồ khủng bố, hung hăng phủ xuống thân thể của Thượng Quan chân nhân.

Thượng Quan chân nhân biến sắc, lộ ra vẻ kinh hãi, tựa hồ không dám tin.

Bí thuật linh hồn của hắn lại vô dụng đối với người này?

Mắt thấy bàn tay to của Giang Thạch sắp ập tới, hắn vội vàng liều lĩnh ngăn cản.

Nhưng không có tác dụng gì.

Ầm một tiếng, sóng khí nổ tung, toàn bộ thân thể hắn trực tiếp bay ngược ra sau, còn chưa kịp rơi xuống đất, Giang Thạch đã vọt tới nhanh như chớp, một bàn tay to đột nhiên chụp ra.

Phốc xuy! Máu bắn tung tóe.

Thân thể Thượng Quan chân nhân bị một bàn tay của hắn nắm lấy, giống như một con kiến, phát ra tiếng kêu thảm thiết.

Chương 445: Đồ Sát! 1

Một chiêu đi xuống, Thượng Quan chân nhân lập tức bị bắt sống, toàn bộ thân thể đều bị Giang Thạch nắm chặt trong tay, phát ra tiếng kêu thảm thiết, giống như là người bù nhìn vậy.

Đám người bốn phía đều biến sắc, lộ ra vẻ kinh hãi.

“Thượng Quan chân nhân!”

“Tiền bối tha mạng, đừng giết ta!”

Thượng Quan chân nhân lộ ra vẻ hoảng sợ, ở trong tay Giang Thạch run lẩy bẩy.

Thực lực Thánh Linh cửu trọng phản tổ, lại không có bất kỳ phản ứng nào đã bị người trước mắt trực tiếp tóm được, điều này khiến hắn quả thực không thể tin được mắt mình.

Không còn dám có bất kỳ ý nghĩ dư thừa nào nữa.

Chỉ muốn liều mạng cầu xin tha thứ.

Sống càng lâu, càng tham sống sợ chết.

Mọi người đều như vậy.

Giang Thạch lộ ra vẻ cười lạnh, nhìn chăm chú Thượng Quan chân nhân bị tay phải hắn nắm chặt trong tay.

Cùng là Thánh Linh cửu trọng phản tổ nhưng nhục thể của đối phương thực sự yếu đến đáng thương.

Dưới thiên phú Tỏa Long của hắn, tất cả kinh lực hoàn toàn tiêu tan, chỉ có thể dựa vào nhục thể chém giết.

Dưới tình huống không có kinh lực, người này quả thực chính là cừ non chờ làm hến thịt.

“Tiền bồi tha mạng, tha mạng cho ta.”

Thượng Quan chân nhân tiếp tục hoảng sợ kêu to, thấy Giang Thạch không động đậy gì, vẫn không có ý định buông tha hắn, hắn vội vàng giơ tay lên, đập mạnh vào mi tâm, một tôn tiểu nhân chỉ to khoảng ba tấc trực tiếp hắn bị kéo ra, trông giống hệt hắn.

Sau khi tiểu nhân ba tấc này bay ra, lập tức nứt ra một khe hở từ trên đỉnh đầu dọc thẳng xuống dưới, trực tiếp tách tiểu nhân ra làm đôi.

Một phần trong đó chui lại vào trong thân thể của hắn, một phần khác thì trực tiếp bay về phía Giang Thạch.

“Tha cho ta một mạng, ta nguyện ý giao ra linh hồn bốn nguyên, tiền bồi tha mạng a.”

Thượng Quan chân nhân hoảng sợ cầu xin tha thứ.

Lông mày Giang Thạch khẽ động, nhìn chăm chú linh hồn bốn nguyên của Thượng Quan chân nhân, hơi do dự, ngay lập tức nắm lấy linh hồn bốn nguyên đó, nhìn kỹ một chút, lộ ra vẻ cười lạnh, nói, “Người ngược lại là rất thức thời!”

“Đa tạ tiền bồi tha mạng, đa tạ tiền bồi tha mạng.”

Thượng Quan chân nhân liên tục nói.

Bùm!

Giang Thạch nhận lấy linh hồn bốn nguyên của Thượng Quan chân nhân, ném thân thể của Thượng Quan chân nhân sang một bên, đập mạnh xuống mặt đất.

Thượng Quan chân nhân lúc này nhanh chóng bò dậy từ trên mặt đất, liên tục cúi đầu cảm tạ Giang Thạch, toàn thân đều ướt đầm mồ hôi lạnh.

Đám người bốn phía đều xôn xao.

Đủ loại âm thanh vang lên.

Mọi người đều kinh hãi không thôi.

Dường như không thể tin được Thượng Quan chân nhân lại dễ dàng bị bắt như vậy?

Ngay cả bản nguyên linh hồn cũng đã giao cho đối phương?

Thượng Quan chân nhân tìm được đường sống trong chỗ chết, đột nhiên nhớ tới một chuyện, lập tức đem ánh mắt quét qua đám người bốn phía, lộ ra vẻ hung tàn, mở miệng quát to: “Các ngươi đám tạp chủng này, tất cả đều nghe cho kỹ, từ giờ trở đi, lập tức tản ra, không được bao vây ở đây, nếu còn người dám ở lại, chết!”

Bây giờ sinh tử của hắn đã nằm trong tay Giang Thạch đã đầu nhập, nhất định phải ra sức biểu hiện ở trước mặt Giang Thạch.

Nếu không, Giang Thạch rất dễ dàng có thể bóp chết hắn.

Vì an nguy của chính mình mà suy nghĩ, hắn cũng tuyệt không thể để cho những tên này tiếp tục vây quanh ở bốn phía.

Mọi người nghị luận sôi nổi, sắc mặt càng thêm giật mình.

Nhưng dưới sự uy hiếp của Thượng Quan chân nhân, vẫn không có bao nhiêu người rời đi.

Thượng Quan chân nhân giận tím mặt, mở miệng quát: “Đám hỗn trướng các ngươi, mười hơi thở, trong vòng mười hơi thở, nếu vẫn còn dám lưu lại ở xung quanh chỗ này, đừng trách lão phu đại khai sát giới!”

Mọi người lập tức bắt đầu hành động.

Từng đạo nhân ảnh nhện không được lùi về phía sau.

Mỗi người đều lộ ra kinh hãi, không dám tiếp tục đợi lâu.

Chỉ có điều động tĩnh ở nơi đây quá lớn, xa xa vẫn không ngừng có người đang nhanh chóng chạy tới.

Mặc dù mấy người bọn họ lùi về phía sau cũng vô dụng, từng vị cường giả không ngừng chạy tới, rất nhanh lại bắt đầu tụ tập cùng một chỗ.

Hơn nữa cao thủ vây quanh càng ngày càng nhiều.

Trong đó không thiếu cao thủ Thánh Linh thất trọng, bát trọng phản tổ.

Cường giả tụ tập, đám người lại bắt đầu lớn gian, nhìn Giang Thạch, ánh mắt chớp động, không có hảo ý.

Lần này cho dù là Thượng Quan chân nhân, cũng trở nên kinh nghi, cảm giác được áp lực cực lớn.

Cứ tiếp tục như vậy, thời gian càng kéo dài, đối với bọn họ càng bất lợi.

Chẳng lẽ sẽ không thu hút sự chú ý của cao thủ Huyết Đan cảnh?

Đến lúc đó, một khi cao thủ Huyết Đan Cảnh giáng lâm, người trẻ tuổi này chỉ có một con đường chết.

Ngay cả chính mình cũng sẽ bị liên lụy theo.

Không ổn rồi!

Đại đại không ổn!

Hắn theo bản năng nhìn Giang Thạch một cái.

Nhưng nhìn thấy Giang Thạch vẫn bất động như núi, như thể hoàn toàn không quan tâm đám người xung quanh.

Sắc mặt Thượng Quan chân nhân biến ảo, âm thầm khẩn trương.

Chương 446: Đồ Sát! 2

Bùm!

Bỗng nhiên, bầu trời vốn sáng sủa vô tận lại một lần nữa vang lên tiếng sấm đ羯 tai, từng đạo tiếng sấm nổ đ羯 tai vang lên, sóng khí mãnh liệt, cuộn cuộn mênh mông.

Lúc này đây, một mảng lớn lôi quang màu đỏ hiện ra, giống như một hồ nước màu đỏ tươi vắt ngang trên không trung, tản ra từng trận khí tức yêu dị và đáng sợ.

Tất cả mọi người không khỏi biến sắc, nhao nhao ngẩng đầu lên, nhìn lên trời cao.

“Đây là cái gì?”

“Lôi điện huyết sắc, sao lại có thể là lôi điện huyết sắc?”

“Khí tức thật quý dị, mọi người cẩn thận!”

“Không đúng, đây là đan kiếp, có người đang luyện chế Huyết Thần đan, đây là đan kiếp do Huyết Thần đan tạo ra!”

Huyền Đạo Tử đang luyện chế Huyết Thần Đan!

Tiếng bàn tán xôn xao vang lên, quanh quần ở bốn phương tám hướng.

Mọi người đều sôi trào lên.

Ngay cả Giang Thạch cũng đột nhiên ngẩng đầu, nhìn lên trời cao.

Cùng lúc đó, bên tai hắn truyền đến thanh âm của Huyền Đạo Tử: “Giang tiểu hữu, phải giúp ta hộ pháp, Huyết Thần Đan đang được luyện chế, tuyệt đối không thể có chút quấy rầy!”

Ầm ầm!

Trên không trung, huyết quang mãnh liệt cuộn cuộn.

Chung quanh đều là ánh chớp đỏ tươi rực rỡ, ẩn chứa khí tức hủy diệt khó tả.

Đám người vây quanh bốn phía cũng không biết là ai hét to trước một tiếng, đột nhiên có người thừa dịp loạn ra tay, từng đạo hào quang rực rỡ trực tiếp bị mọi người đánh ra, dày đặc tề đại, lao về phía Giang Thạch.

Đồng thời, lôi hải đỏ rực trên không trung cũng trở nên sôi sục, trong khoảnh khắc có hơn mười đạo tia chớp đỏ tươi giáng xuống.

Thượng Quan chân nhân ở một bên trực tiếp biến sắc, lộ ra vẻ hoảng sợ.

Mà sắc mặt Giang Thạch lại lạnh như băng, con người vốn không chút thay đổi trực tiếp hiện ra vẻ âm trầm, lạnh giọng nói: “Nếu muốn chết, vậy thành toàn cho các người!”

Bôn Lôi!

Bàn tay to lớn của hắn đột nhiên trao vào trong không trung, giống như hóa thành châm dẫn lôi.

Ầm ầm ầm ầm!

Những tia chớp màu đỏ tươi vốn đang đánh xuống thân thể hắn trực tiếp bị Giang Thạch điều khiển, từng tia chớp màu đỏ tươi tựa như hóa thành từng đầu Huyết Xà thô to, trực tiếp mang theo khí tức hủy diệt kinh thiên động địa, hung hăng oanh kích đám người phía trước.

Công kích đám người đánh ra bị Giang Thạch đập nát trong nháy mắt.

Lôi điện huyết sắc thô to đáng sợ trực tiếp đánh tới, khiến cho tất cả mọi người sắc mặt hoảng hốt, đồng loạt phát ra kinh hô, vội vàng liêu lĩnh né tránh.

“Đi mau!”

“Đan kiếp tới!”

Bốp bốp bốp bốp!

Từng đạo lôi điện thô to liên tiếp đánh vào thân thể từng người người, tràn ngập âm trầm, khủng bố, lôi điện mang pháp tắc hủy diệt trực tiếp khiến cho đám người phát ra tiếng kêu thảm thiết thê lương.

Mặc dù bọn họ đã nhanh chóng né tránh nhưng cũng không có chút tác dụng nào.

Lôi điện huyết sắc ẩn chứa lực lượng bất tường của thiên địa, uy lực so với thiên lôi lúc độ kiếp bình thường còn kinh khủng hơn không biết bao nhiêu.

Trong lúc nhất thời, tiếng kêu thảm thiết chói tai.

Một đạo lại một đạo thân ảnh liên tiếp không ngừng phun máu, nổ tung, từng cánh tay, cẳng chân bay múa khắp nơi, tựa như gặp phải diệt thể tai ương vậy.

Mà lúc này, trên không trung, lôi điện huyết sắc không hề có dấu hiệu dừng lại, càng tụ càng nhiều.

Giang Thạch điều khiển lôi điện huyết sắc vô tận, không ngừng oanh kích đám người, từng đạo tia chớp khủng bố đánh vào thân thể mọi người, bùng nổ vang dội.

Đây chính là một cuộc tàn sát đơn phương.

Thượng Quan chân nhân bên cạnh vẻ mặt kinh hãi, sắc mặt cắt không còn chút máu.

Người này cư nhiên có thể điều khiển lôi điện?

Sao có thể như vậy?

Đây chính là đan kiếp?

Cả đời hần cũng chưa từng nghe nói qua ai có thể điều khiển đan kiếp.

“Tốt, giết tốt, giết thật tốt!”

Thượng Quan chân nhân hưng phấn kêu to, ủng hộ Giang Thạch.

Ầm ầm ầm ầm!

“Aa!”

Một đạo lại một đạo thân ảnh không ngừng bị đánh trúng, phát ra tiếng kêu thảm thiết.

Máu tươi bắn tung tóe, chân cụt tay cụt bay múa lung tung.

Trước một khắc, đám người còn không muốn rời đi, sau một khắc liền hận không thể mọc ra hai cái chân chạy khỏi nơi này.

Từng bóng người bị lôi điện đánh trúng, cơ hồ không ai có thể chống đỡ được.

Bốn phương tám hướng tựa như địa ngục tràng, cực kỳ thảm khốc.

Nhưng Giang Thạch lại không có ý định bỏ qua chút nào, ánh mắt lạnh như băng, dốc hết toàn lực dẫn dắt lôi điện đầy trời, tàn sát đám người.

Hoặc là không động thủ, một khi đã động thủ liền phải trực tiếp làm tuyệt!

Đây là lần đầu tiên hần triển khai tàn sát trên phạm vi lớn!

Trên không trung, tiếng nổ không ngừng, lôi hải huyết sắc vô tận giống như thác nước đổ xuống, bất kể lôi điện mạnh mẽ

thế nào, đều có thể bị Giang Thạch dẫn dắt ra.

Nhìn thấy cảnh tượng đó, không ngừng có cao thủ cấp Thánh Linh nổ tung.

Những người còn lại không khỏi hoảng sợ, toàn lực chạy trốn khỏi nơi này, nhưng vô ích. Mặc dù đã chạy ra rất xa nhưng vẫn bị từng đạo lôi điện huyết sắc khủng bố đuổi theo.

Ánh mắt Giang Thạch ngày càng lạnh lẽo, ngày càng vô tình, cả người giống như hóa thành một tôn Lôi Thần đáng sợ.

Chương 447: Đồ Sát! 3

Cuối cùng, bốn phương tám hướng xung quanh sơn động đều bị một tầng lôi quang huyết sắc khổng lồ bao phủ.

Cảnh tượng như vậy, cũng không biết kéo dài bao lâu.

Cuối cùng!

Lôi điện trên không trung dần dần yên tĩnh lại, tiếng kêu thảm thiết bốn phía cũng dần dần biến mất.

Cảnh tượng đồ nát thê lương, đại địa vỡ nát hiện ra trong tầm mắt, khắp nơi đều là mùi máu tanh nồng nặc, bốn phương tám hướng đều là thi thể là tàn chi cháy đen.

Nguyên bản hơn trăm vị cao thủ hội tụ mà đến, trực tiếp bị Giang Thạch tàn sát hơn chín thành.

Chỉ còn lại chừng một thành, vô cùng hoảng sợ chạy trốn ra ngoài.

Mỗi người đều như vừa chạy ra từ tử môn quan, mắt hồn mất vía run lẩy bẩy, giống như là thụ đả kích lớn lao gì vậy.

Cảnh tượng trước đó, nhất định sẽ lưu lại bóng ma vĩnh hằng trong lòng bọn họ.

Giờ khắc này, bọn họ đã căn bản không dám đánh chủ ý vào Huyền Đạo Tử và Giang Thạch nữa.

Thân hình cao hơn năm thước kia, giống như một tôn Ma Thần đáng sợ, khiến người ta sợ hãi, trong rất nhiều năm sau đó cũng nhất định không thể bị bọn họ quên mất.

Thượng Quan chân nhân chấn động, không thể tưởng tượng nổi.

Cả người giống như đại ra.

Đáng sợ!

Thật kinh khủng!

Điều khiển lôi kiếp, tàn sát khắp nơi!

Khó trách lúc trước hắn vẫn không động thủ, nguyên lai là đánh chủ ý này.

Dưới trận chiến này, hoàng thất và Huyền Minh tông nhất định tử thương thảm trọng!

Nhưng động tĩnh to lớn như vậy, chẳng lẽ không sợ đưa tới chú ý của cao thủ Huyết Đan cảnh sao?

Thượng Quan chân nhân lại không khỏi cảm thấy khủng hoảng, thân thể run lẩy bẩy.

Không chỉ không có cảm giác được nhẹ nhõm, ngược lại càng thêm bất an.

Hắn có loại dự cảm, lập tức một trận đại chiến đáng sợ hơn chỉ sợ liền muốn đến.

Lúc này.

Trong núi rừng cách đó mấy chục dặm.

Ròng rã ba bóng người khuôn mặt già nua đứng sừng sững trên ba gốc đại thụ khác nhau, mỗi người đều khí tức thâm hậu, vô biên vô tận, giống như là vực sâu vậy.

Bọn họ trầm mặc không nói, chỉ là cau mày, nhìn về phía vị trí Giang Thạch xa xa, trong mắt lộ ra một tia kiêng kỵ.

“Điều khiển lôi điện, thật sự là không thể tưởng tượng được, lại có người có thể nắm giữ loại lực lượng quái dị này!”

Bóng người già nua bên trái phát ra âm thanh khàn khàn, “Ngay cả đan kiếp cũng có thể điều khiển, bí thuật như thế,

quả thật kinh thiên động địa, nếu rơi vào trong tay của chúng ta, tất nhiên có thể phát huy ra uy lực đáng sợ hơn!”

“Người trẻ tuổi này thật sự là không đơn giản, không biết là Huyền Đạo Tử mời tới từ chỗ nào, tuổi còn trẻ đã có thực lực như vậy.”

Bóng người già nua ở giữa nói.

“Đã đến lúc, chúng ta cũng nên ra sân, cao thủ cấp Thánh Linh đã chết nhiều lắm, sau đó tông chủ chắc chắn sẽ giận tím mặt, vẫn là động thủ sớm một chút đi.”

Bóng người bên phải nói.

“Ừ, cùng nhau ra tay, mau chóng kết thúc chuyện này.”

Bóng người già nua ở giữa gật đầu.

Vèo! Vèo! Vèo!

Mũi chân bọn họ điểm một chút, thân hình như là mũi tên rời cung, bắt đầu nhanh chóng hành động, cấp tốc xuyên qua ở trong rừng, tốc độ của bọn họ nhanh đến không thể tưởng tượng nổi.

Khoảng cách mấy chục dặm, gần như trong chớp lát đã bị bọn họ trực tiếp lao qua.

Ba đạo nhân ảnh từ trên trời giáng xuống, trực tiếp rơi vào bên trong phế tích trước sơn động.

Sau khi rơi xuống, có thể cảm nhận rõ ràng, bên trong phế tích hỗn loạn đến bây giờ vẫn còn lực lượng lôi điện ẩn hiện, thỉnh thoảng có thể nhìn thấy hỏa tinh bắn ra.

Sắc mặt Thượng Quan chân nhân đột biến, lộ ra vẻ kinh hãi.

“Huyền Minh tam lão!”

Hắn hít một hơi lạnh khí, lông tơ dựng đứng, cơ hồ không chút nghĩ ngợi liền muốn lui về phía sau.

Đây là ba vị chiến lực cực kỳ khủng bố của Huyền Minh tông!

Ba vị lão nhân, không một ngoại lệ, tất cả đều là Huyết Đan Cảnh!

Là tồn tại khủng bố áp đáy hòm của Huyền Minh tông!

Dưới tình huống bình thường, Huyền Minh Tông tuyệt đối sẽ không tùy tiện bại lộ ba người này.

Mấy ngàn năm qua, người có thể thấy bọn họ xuất thủ, đã ít lại càng ít, toàn bộ Trung Châu có vô số truyền thuyết về bọn họ.

Không nghĩ tới lúc này đây lại có thể trực tiếp kinh động ba tên lão quái vật này.

“Lần này phiền toái rồi!”

Sắc mặt hắn trắng bệch, lộ ra vẻ bối rối, vội vàng nhìn về phía Giang Thạch một bên.

Lại phát hiện lông mày Giang Thạch cũng không khỏi khẽ nhíu lại, tựa hồ cảm giác được áp lực.

“Người trẻ tuổi, tránh đường!”

Lão giả bên trái lạnh lùng mở miệng, không thể nghi ngờ, trực tiếp đi về phía trước.

Giang Thạch nhẹ nhàng lắc đầu, “Không nhường được!”

“Không biết sống chết!”

Lão giả bên trái ánh mắt lạnh lẽo, nói, “Cũng được, hôm nay liền mau chóng chấm dứt trò khôi hài này, đã chết liền hảo hảo mà chết đi, ai tới đều không thể lật bàn!!”

Một bàn tay của hắn đánh ra, bình thường không có gì lạ, thoát nhìn không có chút năng lượng dao động nào, giống như phản phác quy chân, chậm rãi ẩn về phía Giang Thạch.

Một ấn này, toàn bộ không gian đều lồm xồm xuống, như gấp khúc, vặn vẹo, bốn phương tám hướng đều là cự lực khủng bố vô tận, tựa như Thái Sơn áp đỉnh.

Chương 448: Huyết Thần

Đan Thành! 1

Một chương án ra, tạo thành một loại ảo giác mơ hồ, không gian bốn phương tám hướng như bị lồm xồm, vặn vẹo, thiên địa sụp đổ, Càn Khôn xoay chuyển.

Không có bất kỳ dao động năng lượng nào, nhưng lại tạo ra một loại áp bức bắt nguồn từ tinh thần, bắt nguồn từ nội tâm.

Không thể ngăn cản, không thể chống đỡ!

Như con kiến hôi đối mặt với thiên uy.

Phải bị nghiền nát, đè chết.

Ngay cả Thượng Quan chân nhân bên cạnh cũng hoảng sợ, toàn thân xụi lơ trên mặt đất, thở hổn hển, mồ hôi đầm đìa, thân thể co quắp, cảm giác hồn phách đều muốn tan ra, cả người không còn một chút sức lực.

Đây hoàn toàn là do một loại “Thế” ảnh hưởng.

Trời và đất là một với ta, mọi thứ cùng tồn tại với ta.

Một chương án này không còn là một chương án đơn độc nữa, mà là cả thiên địa.

Giang Thạch mặt trầm xuống, trong thế giới tinh thần hắn bị áp bách cực lớn, toàn bộ tinh thần như biển rộng đang nhấc lên sóng biển kinh thiên, sóng lớn mãnh liệt, cực kỳ hỗn loạn.

Như thể có một cự thủ màu tím che khuất bầu trời, trực tiếp xé mở tinh thần biển rộng của hắn, lấy tư thế không thể ngăn cản, hắn hung hăng đè xuống toàn bộ tinh thần biển rộng.

Như thể vạn vật chứa tể cao cao tại thượng đang đánh xuống tinh thần đại hải của hắn.

Trong khoảng thời gian ngắn, lại có loại ảo giác thật giả khó phân biệt, không biết cự thủ trước mắt này là thật, hay là cự thủ màu tím trong tinh thần đại hải của hắn là thật.

Nhưng rất nhanh, Giang Thạch kịp phản ứng, thiên phú của [Thấu Thị] vận chuyển, hai con mắt trở nên thâm thúy vô tận, như vực sâu không đáy, có thể xuyên thấu tất cả ảo diệu của thế gian.

Đồng thời trong đầu, 【 Nguyên Hồn Chân Giải 】 , 【 Thánh Tâm Diệt Hồn Thuật 】 , hai đại công pháp phương diện tinh thần cũng nhanh chóng vận chuyển, trong lúc nhất thời, Chân Ngã trở về, ảo giác tiêu tán.

Giống như xóa tan mây mù nhìn thấy trời xanh!

Tất cả áp lực đều biến mất.

Tất cả ảo giác tinh thần đều biến mất.

Giang Thạch quát lớn một tiếng, tiến lên một bước, thân hình cao hơn năm thước lóe ra ánh sáng kim loại lạnh lạnh khùng bố, huyết khí trong thân thể hùng hực, kinh thiên động địa, như hóa thành một đầu Thái Cổ Ma Long hình người.

Cường giả Huyết Đan cảnh thì có thể như thế nào?

Ta tu luyện thân thể, chủ yếu là tu luyện nhục thân thành đạo, thân thể sở hữu sức mạnh của bảy đầu Thái Cổ Ma Long, lại được Thiên Ma chân huyết tẩy lễ nhiều lần, hôm nay liền dùng nhục thân tuyệt thế phá Huyết Đan.

Bùm!

Một chương đánh ra, cương dương uy mãnh, đường đường chính chính, toàn bộ bàn tay đều như đang thiêu đốt, trong lòng bàn tay phát ra tiếng long ngâm chói tai, như hóa thành

một đầu Ma Long dữ tợn. Chương này hung hăng oanh kích về phía lão giả trước mặt.

Nhưng ánh mắt lão giả lại lạnh như băng, phát ra tiếng hừ lạnh, thân thể đột nhiên trở nên cực kỳ cổ quái, phảng phất như bản thể đã biến mất vậy, hoặc không hoàn toàn biến mất. Cả người như có như không, hình như có mà không có, hình như đơn giản là không, không ở chỗ này, không ở chỗ kia, không ở trung lưu, thật giống như đã thoát ly hạn chế của thời gian và không gian, không thể nắm bắt, không thể nhìn thấu.

Cho nên, chương của Giang Thạch vừa đánh ra, hắn liền biến sắc, cảm thấy quái dị. Hắn dường như nhìn thấy kết cục của mình! Một chương này một khi đánh ra, chính mình chắn chắn sẽ phải không công mà lui, còn sẽ bị lão giả đánh trúng chỗ yếu hại.

Sao lại như vậy?

Nhưng Giang Thạch biết mình không thể nghĩ nhiều, thời gian cấp bách, chương ẩn của lão giả đã gần trước mắt, vẫn lấy một loại tốc độ cực nhanh mà đánh tới.

Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, hắn trực tiếp thả người điên cuồng rống lên, sóng âm khủng bố điếc tai từ trong miệng hắn bộc phát ra, chấn động thập phương thiên địa, đồng thời lôi điện cuộn cuộn vốn lưu trữ trong cơ thể hắn lúc này đây cũng trực tiếp bộc phát ra phía ngoài, cả người giống như một cỗ máy phóng điện cực kỳ khủng bố.

Bùm! Xoẹt!

Trong thiên địa trong khoảnh khắc bị vô số tia chớp bao phủ. Mật mật ma ma, vô biên vô hạn. Tựa như một mảnh lôi hải đột ngột giáng lâm, cực kỳ đáng sợ.

Mặc kệ người có cái gì cổ quái, ta trực tiếp lấy lực lượng phá chi!

Đối mặt với lôi hải vô tận, cho dù là lão giả cũng không khỏi biến sắc, tựa hồ không thể nghĩ tới chút nào, trong thân thể của Giang Thạch cư nhiên còn có thể bạo nổ ra lôi điện. Hơn nữa loại lôi điện này không khỏi cũng quá mức nồng đậm, uy lực có thể so với đan kiếp lúc trước!

“Tốt!!”

Hắn mở miệng quát to, không biết là đang tán thưởng hay là bởi vì tức giận, thanh âm giống như lôi chấn tinh thần, vang vọng bốn phía, toàn bộ thân thể đột nhiên trở nên mơ mơ hồ hồ, lại giống như không thèm để ý tới lôi điện đầy trời, nhoáng một cái mà qua, chương ấn nguyên bản đã đánh ra lại bắt đầu biến chiêu, mờ mịt khó lường, trực tiếp ấn về phía mi tâm Giang Thạch.

Chương 449: Huyết Thần

Đan Thành! 2

Đồng thời, tay trái của hắn không ngừng kết ấn, từng đạo thủ ấn phức tạp hiện ra, thật thật giả giả, hư hư thật thật, trực tiếp sinh ra một loại lực lượng huyền diệu cao thâm.

Tia chớp đánh xuống từ không trung trong khoảnh khắc bị thủ ấn của hắn nhanh chóng dẫn dắt đi ra ngoài, rốt cuộc không thể tiếp cận được thân thể của hắn.

Thân thể của hắn thật giống như vạn pháp bất xâm vậy, tiến lên cực nhanh.

Ánh mắt Giang Thạch lạnh lẽo, rốt cuộc bắt được bản thể thật sự của đối phương.

Tựa hồ theo bàn tay đối phương kết ấn, khí tức hư hư thực thực trên người đối phương xuất hiện một tia sơ hở, thân thể hắn tựa như vẫn tinh không lơ, trực tiếp hung hăng phóng tới bản thể của lão giả.

Hai đạo nhân ảnh một lớn một nhỏ, dưới lôi quang đầy trời va chạm vào nhau.

Giang Thạch nâng một bàn tay lên, ngăn trở mi tâm, một bàn tay to lớn khác thì trực tiếp điên cuồng quét qua thân thể lão giả.

Toàn bộ bàn tay quang mang mãnh liệt, khí huyết thiêu đốt hùng hực, tựa như một trào của Thái Cô Ma Long quét qua.

Rầm!

Tiếng nổ kinh thiên từ giữa thân thể hai người bộc phát ra, lôi điện vô tận quét ngang bốn phía.

Một chỉ của lão giả điểm trúng lòng bàn tay của Giang Thạch, khiến thân thể Giang Thạch chấn động, khí huyết quay cuồng, toàn bộ cánh tay tê dại, mất đi tri giác, thiếu chút nữa phun một ngụm máu tươi ra ngoài.

Nhưng một chưởng này của Giang Thạch cũng hung hăng đánh trúng lão giả.

Lực lượng của hai người cơ hồ đều đạt tới cực hạn.

Nhưng sau một kích này, hai đạo nhân ảnh đều không có rời khỏi.

Lão giả kia ánh mắt lạnh lạnh, bị một chưởng Giang Thạch oanh trúng, khí huyết mãnh liệt, quần áo nổ tung, hay tay kết ấn đưa ra chặn được, hư hư thực thực, giống như hóa thành vô hình vô ảnh, thủ ấn biến chiêu, cấp tốc oanh kích qua thân thể Giang Thạch.

Vô Ảnh Đại Tuyệt Thủ!

Ầm ầm ầm ầm!

Vô số vô thủ ấn rơi xuống thân thể Giang Thạch.

Những thủ ấn này đến từ các phương hướng khác nhau, trước sau trái phải từ trên xuống dưới, hầu như nơi nào cũng có.

Giang Thạch trực tiếp lựa chọn lấy thân thể không lồ khủng bố của bản thân tiến hành thừa nhận, từng đạo công kích khủng bố rơi vào trên người, khiến cho thân thể của hắn không ngừng phát ra tiếng nổ nặng nề.

Rầm! Rầm! Rầm!

Giống như Hồng Chung Đại Lũ.

Mà ở thanh âm vang lên, đồng thời thiên phú Quy Nguyên của hắn cũng đang nhanh chóng vận chuyển, từng mảnh bạch quang không ngừng sáng lên, từng vết thương trên người đang nhanh chóng khép lại.

Trong công kích như mưa to gió lớn, hai tay Giang Thạch che khuất mặt, giống như thật sự trở thành một bao cát, nhưng rất nhanh hàn quang trong mắt hắn chớp động.

“Đủ rồi!”

Một tiếng rống to, giống như ma long cuồng khiêu, Thanh âm vang vọng bát phương.

Thân hình Giang Thạch đột nhiên dùng sức giãy ra, phía sau giống như có hư ảnh một đầu Ma Long đen kịt phóng lên cao, trong miệng phát ra tiếng long ngâm to rõ, lân giáp dày đặc, ánh mắt dữ tợn, hình thái đáng sợ.

Vô Ảnh Đại Tuyệt Thủ!

Hai tay Giang Thạch đột nhiên kết ấn, vô số thủ ấn vô hình bắn ra cấp tốc đánh về phía lão giả trước mắt.

Mật mật ma ma, vô biên vô hạn.

Mỗi một đạo thủ ấn vô hình đều ẩn chứa cự lực phá hủy hết thảy.

Lão giả biến sắc, quả thực không thể tin được.

Đối phương làm sao có thể thi triển được tuyệt học chí cao của hắn?

Môn tuyệt học này, hắn dồn tâm huyết gần ngàn năm, tự hỏi đã sớm luyện đến Hóa Cảnh, trên đời này hắn là không có ai có thể so đầu với hắn trên phương diện tạo nghệ của môn tuyệt học này!

Nhưng người trẻ tuổi này lại trực tiếp đánh ra tuyệt học chí cao của hắn.

Ngay cả cảnh giới cũng không khác gì hắn.

Rõ ràng là biểu hiện của Vô Ảnh Đại Tuyệt Thủ đã tu luyện đến cực hạn.

Sao có thể thế được?

Trong khoảnh khắc tâm trí hắn thất thủ ngẩn ngui, hàn quang trong mắt Giang Thạch lóe lên, trong lúc toàn lực thi triển Vô Ảnh Đại Tuyệt Thủ, thiên phú Tỏa Long cũng phát huy.

Rầm!

Một tầng lực lượng thần diệu vô cùng từ trong thân thể hắn khuếch tán ra ngoài, lập tức quét ngang bốn phía, ẩn chứa lực áp chế quỷ dị khó lường.

Khiến cho lão giả đang vung tay kết ấn biến sắc, cảm giác lực lượng trong cơ thể mình dường như gặp một trở ngại vô hình nào đó, trong nháy mắt đã tiêu tán bảy tám phần.

Hắn cả kinh, hồn phách đều sắp bị dọa bay ra ngoài.

Hắn là cao thủ Huyết Đan cảnh, lại bị đối phương đột ngột áp chế kinh lực?

Loại phát hiện này khiến hắn vừa sợ vừa hoảng, tràn ngập một loại khủng hoảng không biết từ đâu đến, không chút suy nghĩ, chân đạp xuống đất, toàn thân như tia chớp bắn nhanh về phía sau.

Nhưng Giang Thạch sao có thể bỏ qua cơ hội này.

Gần như ngay khi lão giả kia lựa chọn rút lui, thân hình to lớn khủng khiếp của hắn đã lao tới, giống như đầy Kim Sơn

Đầy Ngọc Trạ, mang theo khí thể vô tận không thể ngăn cản,
bao trùm lấy thân thể lão giả.

Chương 450: Huyết Thần Đan Thành! 3

Lúc này, lôi điện vẫn đang nổ vang.

Ánh sáng rực rỡ bao phủ bốn phương.

Hai lão giả phía sau cũng không biết lão giả bên trong chiến trường đã trải qua chuyện gì, còn tưởng rằng hai người đang đại chiến kịch liệt.

Nhưng rất nhanh, tiếng gầm thét của lão giả từ trong lôi hải truyền ra.

“Tiểu tử này không đúng.”

Ầm ầm ầm ầm!

Vô số chuông ầm ừn ừn kéo đến, dày đặc tê dại, giống như dòng lũ sắt thép, chôn vùi lão giả kia ở bên trong, khiến cho tiếng gầm thét của hắn cũng bị ngăn cách bên trong chiến trường.

Kình lực của lão giả bị Giang Thạch áp chế hơn bảy phần, chút kình lực ít ỏi còn lại căn bản không thể chống lại Giang Thạch.

Tuy rằng cao thủ Huyết Đan cảnh khi cô đọng Huyết Đan, thân thể, hồn phách đều sẽ được thiên địa tẩy lễ, do đó thoát thai hoán cốt.

Nhưng dù có thoát thai hoán cốt, cũng chỉ đẩy thân thể của hắn lên đến tình trạng võ giả chủ tu nhục thân cảnh giới Thánh Linh cửu trọng phản tổ mà thôi.

So sánh với loại quái thai thuần tu nhục thân như Giang Thạch, căn bản không đủ thành đạo.

Tiếng nổ kinh thiên động địa liên tục vang lên, trong thiên địa chói mắt một mảnh, sóng khí cuộn cuộn. Trộn vụn kéo dài hơn mười phút.

“Oanh!”

Một tiếng nổ trầm đục cuối cùng vang lên. Thân thể lão giả trực tiếp bay ra phía sau, hung hăng đập vào một vách núi, huyết quang bắn ra, đem toàn bộ vách núi đều đập nát.

Cuối cùng thân thể của Giang Thạch cũng dừng lại.

Toàn thân Giang Thạch đều là sóng nhiệt hùng hực cuộn cuộn, huyết khí khô nóng ở dưới làn da chảy xuôi từng tầng từng lớp, cả người có loại cảm giác nhẹ nhàng vui vẻ đầm đìa không nói nên lời.

“Huyết Đan cảnh cao thủ không gì hơn cái này!” Hắc nói ra.

Thượng Quan chân nhân ở một bên đã sớm nhìn đến ngay người, tâm thần nổ vang, quanh quẩn một lần lại một lần, rung động tràn vào nội tâm.

Hắc nhìn thấy gì?

Huyền Minh tông một vị Huyết Đan cảnh cao nhân bị giết?

Sao có thể thế được?

“Lão Nhị!”

Hai vị lão giả còn lại sắc mặt đột biến, tràn ngập không thể tin, thân hình nhoáng lên, nhanh chóng xông về phía vách núi kia, đánh nát núi đá, đem thân thể vị lão giả kia đào ra từ trong đá vụn.

Chỉ là thân thể bị đào ra lại máu thịt mơ hồ, cực kỳ thảm khốc.

Sớm đã không còn nhân dạng.

Đường đường một cường giả Huyết Đan Cảnh lại bị một tiểu bối Thánh Linh Cảnh đánh cho không còn nhân dạng?

Rất nhanh, Giang Thạch nheo mắt lại.

Bởi vì trong thân thể lão giả đã bị hắn giết kia đột nhiên bạo phát ra một mảnh huyết quang đỏ tươi, một viên Huyết Đan to bằng nắm tay bay ra từ trong thân thể đối phương.

Bên ngoài Huyết đan còn có một hồn phách huyết sắc đang cuốn quanh.

Hình dáng giống vị lão giả kia như đúc, vẻ mặt oán độc, phát ra gào thét: “Người hủy diệt thân thể của ta, người hủy diệt thân thể của ta, nghiệt súc, ta muốn giết ngươi!”

“Còn chưa chết!”

Giang Thạch nheo mắt lại.

Cao thủ Huyết Đan cảnh quả nhiên cường đại.

Nhục thân bị đánh nát thể mà còn có thể sống.

Xem ra viên Huyết Đan trong cơ thể đối phương mới là nguồn gốc lực lượng của hắn.

Không hủy diệt Huyết Đan, có nghĩa là cao thủ Huyết Đan cảnh vĩnh viễn không chết!

Một loại áp lực khổng lồ bao phủ trong lòng Giang Thạch.

Rầm!

Đúng lúc này, trong sơn động phía sau hắn đột nhiên truyền đến tiếng nổ trầm đục, đất rung núi chuyển, giống như đã xảy

ra động đất đáng sợ gì đó, tiếp theo một tầng hào quang mãnh liệt bắn ra từ sâu trong sơn động.

Cùng với tinh khí nồng đậm dị thường, cuộn cuộn mênh mông, làm cho người ta say mê.

Thượng Quan chân nhân, Giang Thạch, hai vị lão giả cùng hồn phách bám trên viên Huyết Đan kia đều biến sắc, vội vàng ngẩng đầu nhìn lại.

“Huyết Thần Đan, đây là Huyết Thần Đan!”

Thượng Quan chân nhân kinh hãi kêu to, hô hấp dồn dập, trong ánh mắt đều là ánh sáng mãnh liệt.

Trời ạ, loại đan dược này quá mức hiếm thấy. Lúc nào cũng ở trạng thái cung không đủ cầu cho nên rất ít khi thấy, chỉ có trong những siêu cấp tông môn kia.

Hắn bị vây ở cảnh giới Thánh Linh cửu trọng thiên không biết đã bao lâu cũng là bởi vì không cách nào thu hoạch được Huyết Thần đan, cả đời không cách nào đột phá.

Hiện tại một viên Huyết Thần Đan đang ở trước mắt.

Chỉ cần hắn ăn vào, tiến hành luyện hóa, hắn cũng sẽ trở thành cao nhân Huyết Đan cảnh!

“Giết hắn!”

Một tên lão giả lạnh lùng mở miệng.

Bùm! Bùm!

Hắn cùng đồng bạn bên cạnh không chút do dự phóng ra ngoài, hóa thành tia chớp màu đen, lao thẳng tới chỗ Giang Thạch.

Giang Thạch cũng cực kỳ quyết đoán, gần như ngay khoảnh khắc trong sơn động truyền đến tinh khí nồng đậm,

hắn liền di chuyển, trực tiếp điên cuồng lao tới chỗ sâu trong sơn động.

Chỉ thấy chỗ sâu nhất của sơn động, Huyền Đạo Tử sắc mặt trắng bệch, một thân đều là mồ hôi nóng, thở hồng hộc, cả người giống như bị rút hết sức lực, quả thực ngay cả nhúc nhích cũng không thể nhúc nhích một cái.

Ở trước mặt hắn còn đặt một cái lò luyện đan màu đen.

Chương 451: Huyết Thần

Đan Thành! 4

Bên trong lò luyện đan có huyết quang nhè nhẹ màu đỏ tươi chảy xuôi, tinh khí nồng đậm, không ngừng tản mát ra bốn phía, thật giống như bên trong phong ấn một con ác thú đáng sợ vậy.

“Giang Thạch, Huyết Thần Đan đã thành!”

Huyền Đạo Tử khó khăn mở miệng.

Giang Thạch không nói gì, xông thẳng lò đến luyện đan, một chương võ mở nắp lò, một đạo quang trụ màu máu nháy mắt từ bên trong phóng lên cao, tản mát ra ánh sáng chói mắt khủng bố, giống như là có được sinh mệnh vậy, viên đan được trực tiếp muốn bay ra khỏi sơn động.

Nhưng Giang Thạch đã sớm có chuẩn bị, cơ hồ khoảnh khắc viên đan được này vừa mới bay ra, bàn tay cực lớn của hắn liền tóm lấy, ngay tại chỗ đem đan được nắm ở trong tay, không chút suy nghĩ, một ngụm nuốt vào.

Trong khoảnh khắc nuốt viên đan được, hắn lại tóm lấy Huyền Đạo Tử đã sớm kiệt sức ở một bên, đột nhiên điên cuồng lao vào sâu trong sơn động.

Đối với vách động bên trong, hắn trực tiếp lựa chọn không nhìn, lấy thân thể kinh khủng lao qua.

Ầm ầm ầm ầm!

Hắn đụng nát vách động, một đường chạy như điên, cũng không quay đầu lại, đem tốc độ bản thân phát huy đến cực

hạn, chỉ lo điên cuồng chạy trốn về phía xa.

Trong lúc chạy ra, trong người hắn dường như đã xảy ra phản ứng tổng hợp hạt nhân.

Vô số kinh lực điên cuồng tuôn ra, đang nhanh chóng luyện hóa dược lực của Huyết Thần Đan.

Một cỗ dược lực tinh thuần khổng lồ, cuộn cuộn không ngừng từ trong đan dược khuếch tán ra trùng kích vào tứ chi bách hài, dưới trùng kích của dược lực vô tận mà lại thần bí này, toàn bộ thân thể của hắn đều đang phát sinh một loại thay đổi cực kỳ khủng bố.

Phía sau vang lên tiếng rống giận.

Hai vị lão giả cùng một viên Huyết Đan đang dùng một loại tốc độ cực nhanh đuổi theo Giang Thạch.

Bọn họ biết, tuyệt đối không thể để người này luyện hóa Huyết Thần Đan.

Bằng không một khi hắn bước vào Huyết Đan Cảnh, tất nhiên càng khủng bố hơn!

Không phải Huyết Đan Cảnh đã có thể chém giết Huyết Đan Cảnh!

Nếu là bước vào cảnh giới kia, nhất định càng là yêu nghiệt!

Mất thấy ba vị cao thủ đều rời khỏi nơi này, Thượng Quan chân nhân rung mình một cái, cũng vội vàng nhanh chóng thoát khỏi nơi này.

Hôm nay đối với hắn mà nói, quả thực chính là một cơn ác mộng.

Nếu có thể, hắn thà không tới!

Xa xa, từng mảnh ánh lửa không ngừng sáng lên.

Đó là biểu hiện của Giang Thạch đem tốc độ bản thân thôi động đến mức tận cùng sinh ra, cả người hấn quả thực chính là một đạo sao băng kinh khủng, dọc đường đi qua, toàn bộ dãy núi đều bị ánh lửa trên người hấn thiêu đốt.

Trong lúc chạy, hấn rất nhanh chú ý tới hai người một đàn đang cấp tốc đuổi theo phía sau, ánh mắt lạnh lẽo, không chút do dự, thân thể nhẹ nhàng nhoáng lên một cái, phân thân thành bốn.

Tứ Tuyệt Phân Thân!

Bốn đạo nhân ảnh lập tức chọn bốn loại phương hướng khác nhau, nhanh chóng chạy ra.

Huyền Minh tam lão đang đuổi theo, sắc mặt biến đổi, phát ra kinh hô.

“Người của ma giáo!”

“Chia nhau đuổi theo, mau!”

Ầm ầm ầm ầm!

Toàn bộ khu rừng đang không ngừng nổ tung, âm thanh rung động.

Rất nhanh có ba đạo nhân ảnh đều tự động tán loạn, biến mất không thấy.

Huyền Minh tam lão đuổi theo phát ra rống giận, lập tức thay đổi phương hướng, tiếp tục đuổi theo phương hướng của bản thể Giang Thạch.

Cứ như vậy, cảnh tượng trong rừng vô cùng hỗn loạn, kinh thiên động địa, tựa như đang động đất.

Thanh âm cuộn cuộn cách mười mấy dặm cũng có thể nghe được.

Lúc trước những người sống sót chạy ra đều sắc mặt kinh hãi, ở xa xa bàn tán sôi nổi.

Cùng lúc đó, hoàng thất, Huyền Minh tông và những cao thủ khác cũng đang nhanh chóng hội tụ.

“Huyền Đạo Tử ở đâu?”

Một vị nữ tử cười trên lưng Long Mã, mở miệng quát lớn, thanh âm vang vọng.

Nữ nhân này tư thế oai hùng hiên ngang, Mắt phượng, thân hình cao gầy, mặc một thân giáp trụ màu đen, cao cao tại thượng, thực lực đáng sợ, chính là một vị Quận chúa cực kỳ nổi danh của Hoàng thất, Danh hào Thiên Tâm.

Bên người nàng có không biết bao nhiêu cao thủ, Ở Trung Châu cũng là tiếng tăm lừng lẫy. Các đại môn phái đều dành cho nàng một chút mặt mũi.

“Hồi quận chúa, Huyền Minh tam lão đã đuổi theo, hiện tại vẫn chưa biết tình huống như thế nào?”

Một người sắc mặt trắng bệch, mở miệng đáp lại.

“Rác rưởi!”

Nữ tử thanh âm lạnh lùng, Nhìn về phía núi rừng xa xa, lớn tiếng quát: “Phong tỏa núi rừng, một con chim cũng không thể rời đi!”

“Vâng, quận chúa!”

Người bên cạnh cung kính gập đầu, lật tay lấy ra từng mặt đại kỳ màu đỏ, cơ thể nhoáng lên, trực tiếp phóng về phía xa, cắm đại kỳ trên một đỉnh núi.

“U Minh Huyết Vực!”

Những người sống sót bốn phía đều sắc mặt cả kinh, không dám tin.

“Quận chúa mang cả thứ này tới!”

“Mười hai mặt U Minh huyết kỳ, đại biểu một bộ thần khí hoàn chỉnh, đứng hàng thứ tám, một khi vận dụng, phong thiên tỏa địa, vậy khôn hết thấy!”

“Thì ra U Minh Huyết Kỳ vẫn luôn nằm trong tay Thiên Tầm quận chúa.”

Chương 452: Đột Phá Huyết Đan!! 1

Trong rừng rậm.

Giang Thạch đang chạy rất nhanh, cả người phát sáng, ngàn vạn lỗ chân lông giống như đều đang thiêu đốt, từng mảnh hào quang nồng đậm không ngừng phun trào, khiến cho toàn bộ thân hắc giống như hóa thành một tòa lò lửa hùng hực.

Huyết Thần Đan trong cơ thể đang bị lực lượng của hắc nhanh chóng luyện hóa.

Toàn bộ cơ thể đang trải qua thuế biến kinh thiên động địa.

Hắc một đường điên cuồng xông lên, tiếng oanh tạc không ngừng nổ vang khiến cho núi rừng đều đang kịch liệt run rẩy.

Hai tên lão giả và một khóa Huyết Đan phía sau đang cấp tốc đuổi tới, tất cả đều phấn nộ vô cùng, phát ra tiếng rống kinh thiên, đinh tai nhức óc, giống như là ba con hồng hoang cự thú vậy.

Chuyện hôm nay đối với bọn họ mà nói, quá mức sỉ nhục.

Dưới tình huống tam lão bọn họ liên thủ xuất kích, lại không cách nào làm gì được một tên tiểu bối Thánh Linh cửu trọng phản tổ, ngược lại còn bị tên tiền bối này dắt mũi chạy khắp rừng.

Mẫu chốt hơn chính là, lão nhị trong Huyền Minh tam lão bọn họ, ngay cả thân thể cũng đã bị hủy diệt.

Truyền ra ngoài, mặt mũi bọn họ ở đâu?

“Tiểu bối, hôm nay lên trời xuống đất, lão phu cũng muốn để ngươi chết không có chỗ chôn!”

Một vị lão giả lạnh giọng mở miệng.

Giang Thạch không nói gì, chỉ lo cúi đầu điên cuồng xông lên.

Huyền Đạo Tử bên cạnh há to miệng thở hên hên, sắc mặt trắng bệch, khí tức hỗn loạn, dưới sự tốc độ của Giang Thạch, hắn chỉ cảm thấy da thịt cả người đều đau đớn.

Hắn mới đoạt xá cỗ thân thể này, ở trên phương diện lực lượng so với Giang Thạch còn kém xa.

Thế cho nên cương phong đập tới trước mặt đều để hắn sắp không chịu nổi.

Đồng thời, hắn cũng càng thêm kinh hãi, lần nữa bị lực lượng kinh khủng của Giang Thạch chiết phục!

Tên quái nhân này!

Thật sự là Nhân tộc sao?

Bùm!

Ngay khi Giang Thạch đang chạy cực nhanh, bỗng nhiên, huyết quang trên đỉnh đầu cuộn cuộn mạnh liệt, huyết vân hội tụ, từng mảnh hào quang nồng đậm đang nhanh chóng hội tụ lại.

Toàn bộ bầu trời đang dùng một loại tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường nhanh chóng đỏ lên, giống như huyết thủy nhuộm trời, lộ ra từng cỗ lực lượng thần bí quỷ dị.

Thật giống như một tầng màn sắt màu máu trực tiếp che khuất bầu trời.

Mang đến một cỗ áp lực khổng lồ vô hình đáng sợ, khiến cho người tâm linh run rẩy, sinh ra cảm giác bất an, giống như

có chuyện gì không tốt sắp phát sinh vậy.

“Đây là... không tốt!”

Huyền Đạo Tử thất thanh mở miệng, “Đây là U Minh Huyết Vực! Có người vận dụng U Minh Huyết Vực, điều này sao có thể?”

“U Minh Huyết Vực? Cái gì là U Minh Huyết Vực?”

Giang Thạch một bên nhanh chóng lao ra, một bên dùng ngữ khí trầm thấp hỏi thăm.

“U Minh Huyết Vực là một loại trường vực cường đại khủng bố, một khi vận dụng, có thể phong tỏa thiên địa, hình thành không gian phong bế hình tròn, được xưng là có thể vây khốn bất kỳ cường giả nào. Từ thời đại của ta, U Minh Huyết Vực chính là một kiện thần khí cực kỳ lợi hại, do mười hai mặt U Minh Huyết Kỳ cùng tạo thành. Nhiều năm như vậy, lại có người tập hợp đủ U Minh Huyết Kỳ, phong tỏa thiên địa, thật đúng là bất khả tư nghị.”

Sắc mặt Huyền Đạo Tử biến đổi, mở miệng giải thích.

Danh tiếng của Thập Nhị U Minh Huyết Kỳ quá lớn.

Thuộc về một trong những thần khí trong thiên địa!

Từ xưa đến nay, cao thủ bị phong chết ở trong trường vực này không biết có bao nhiêu.

Hiện tại lại có người trực tiếp lấy thứ này ra đối phó Giang Thạch?

Đừng nói là Giang Thạch, ngay cả hắn cũng cảm thấy một tia tuyệt vọng.

“Thế à?”

Thanh âm Giang Thạch trầm thấp, bất vi sở động, toàn bộ thân thể vẫn đang cấp tốc điên cuồng xông lên.

Ầm ầm rung động, huyết quang từ lỗ chân lông trên người hắn bắn ra càng mãnh liệt, nhiệt lượng trong cơ thể trở nên kinh khủng hơn, tựa hồ muốn đạt tới một đỉnh điểm nào đó.

Tất cả kinh lực trên người hắn giờ khắc này đều đang áp súc, hội tụ về chính giữa.

Đầu tiên là từng mảnh kinh lực ngưng tụ thành trạng thái lỏng, sau đó lại từ trạng thái lỏng dần dần chuyển biến thành trạng thái rắn.

Một viên Huyết Đan mờ lung, tràn ngập vĩ lực kinh thiên động địa đang chậm rãi thành hình ở trong cơ thể của hắn.

Một loại lực lượng hùng hậu, đáng sợ, cao thâm, huyền diệu đang không ngừng tản mát ra từ trong viên Huyết Đan này.

Chăm chú nhìn lại, thậm chí có một tầng huyết sắc hóa diễm lượn lờ trên đó.

Khiến cho huyết đan vốn đã cao thâm huyền diệu, thoát nhìn càng thêm kinh khủng!

Rầm!

Giang Thạch đang xông lên phía trước, sau khi lao ra khỏi mảnh núi rừng này, rốt cục hắn hoàn toàn dừng lại.

Cơ thể hắn đột nhiên dừng lại, bàn chân cắm thật sâu trên mặt đất, mang theo lực quán tính kinh khủng trực tiếp quét ngang qua mặt đất.

Rầm rầm rung động, toàn bộ mặt đất đều nát bấy, khắp nơi đều là vết nứt, bụi đất mù mịt, một mảnh mơ hồ.

Chương 453: Đột Phá Huyết Đan!! 2

Hắn chậm rãi xoay người, tóc đen xõa tung, thân hình khổng lồ, da thịt đồng cổ màu tỏa ra hào quang nhàn nhạt chói mắt, đôi mắt nhìn thẳng về phía rừng rậm phía sau.

Trong rừng rậm sâu thẳm.

Tiếng nổ vang trời vang lên, sóng khí cuộn cuộn, giống như hai quả tên lửa khổng lồ đang lao đi với tốc độ cực nhanh, phá tan mọi thứ trên đường đi, núi đá, cây cối, đại địa xung quanh đều chấn động dữ dội.

Trong nháy mắt, hai đạo quang mang khủng bố xuất hiện ở khu vực gần Giang Thạch, dừng lại hẳn.

Trong một mảnh thanh âm hỗn loạn, hóa thành hai vị lão giả sắc mặt băng hàn cùng một viên Huyết Đan to bằng nắm tay.

Hai vị lão giả sắc mặt băng giá cùng một viên huyết đan to bằng nắm tay xuất hiện.

“Chạy, sao không tiếp tục chạy?”

Một vị lão giả lạnh lùng mở miệng.

“Tại sao ta phải chạy?”

Giang Thạch bình tĩnh nói, tiện tay đặt thân thể Huyền Đạo Tử sang một bên, xé nát một mảnh vải rách còn treo ở ngực.

“Nghịch súc, hủy thân thể của ta, hôm nay để ngươi vĩnh viễn không được siêu sinh!”

Viên huyết đan to bằng nắm tay kia phát ra âm thanh băng hàn đáng sợ, vô cùng oán độc, nghiêng răng nghiêng lợi với Giang Thạch.

“Người đột phá Huyết Đan?”

Lão giả dẫn đầu cảm thấy không ổn, ánh mắt híp lại, nhìn chăm chăm Giang Thạch, trong lòng bắt đầu dần dần trầm xuống.

Tình huống hẩn lo lắng nhất vẫn xuất hiện!

Một cái yêu nghiệt như vậy, lúc chưa đột phá đã lại đáng sợ như thế, bây giờ một khi đột phá, nhất định càng thêm khó có thể hàng phục.

“Không sai.”

Giang Thạch đáp lại, thân hình bắt đầu chủ động tiến lên, một thân huyết quang thiêu đốt hùng hực, vô số lỗ chân lông đều phát ra quang mang, thậm chí còn có vô số tia chớp lượn lờ.

Theo thân thể của hắn di chuyển về phía trước, thân thể nguyên bản cũng đã cao tới năm thước lại một lần nữa bắt đầu bành trướng, thoáng cái lại phình to thêm một vòng.

Rầm rầm!

Khí tức khổng lồ mà lại đáng sợ từ trên người Giang Thạch tản mát ra.

Toàn bộ khu vực xung quanh cuồng phong gào thét, cuộn cuộn cuộn, giống như là một con Ma Long vô cùng khủng bố đang thức tỉnh trong cơ thể hắn.

Giang Thạch không nói một lời, ánh mắt lạnh lùng, thân thể to lớn trực tiếp bạo phát ra một loại áp lực kinh thiên, hai bàn tay mở ra, mười ngón tay chai sạn, căn căn đều to lớn sừng phù giống như côn đồng, khiến người ta kinh sợ.

“Ba lão sức sinh, đuổi theo ta lâu như vậy, nên kết thúc rồi!”

Rầm!

Cuồng phong gào thét, âm thanh nổ vang.

Thân thể Giang Thạch gần như ngay lập tức vọt ra ngoài, không gian vặn vẹo, sụp đổ lồm xuống từng mảng từng mảng, tràng diện kinh khủng quả thực không thể tưởng tượng.

Hai vị lão giả và viên Huyết Đan trước mắt đều không khỏi biến sắc.

Họ không phải không nghĩ tới tràng cảnh Giang Thạch có thể đột phá!

Cũng không phải là chưa từng nghĩ tới lực lượng vốn đã kinh khủng của Giang Thạch sau khi đột phá sẽ đến mức độ như thế nào.

Nhưng họ vẫn đánh giá thấp Giang Thạch.

Sức mạnh này không phải của con người.

Giang Thạch trước mắt thật giống như hóa thành Tà Ma Cự Thú trong thần thoại truyền thuyết, đôi bàn tay to cuồng bạo kia bắt tới tựa như ma chưởng trong truyền thuyết, che khuất bầu trời.

Lực lượng hung tàn cường hãn trực tiếp khiến cho không gian vặn vẹo, phát ra tiếng nổ ừng ừng, hoàn toàn trở nên mơ hồ.

“Hỗn trưởng, vừa mới đột phá huyết đan cũng chống lại chúng ta, nằm mơ!”

Hai vị lão giả đồng thời phát ra tiếng rống phẫn nộ.

Khi Giang Thạch xông tới, thân thể của mỗi người bọn hắn cũng đang nhanh chóng biến lớn, bành trướng, phình to như

bơm hơi, tuyệt kỹ của mỗi người đều vận chuyển lên, thân thể của hai người đều biến thành cao hơn sáu thước, trên làn da nổi lên một tầng hào quang màu bạch ngọc.

Đây là biểu hiện của tuyệt học Chấn Tông của Huyền Minh Tông luyện đến cực hạn mới có, huyết nhục như ngọc, xương cốt như ngọc, vạn pháp bất xâm, vạn đạo bất phá.

Tuyệt Học: Minh Ngọc Thần Vương Thể!

Hai vị lão giả đồng loạt rống giận, thân thể cao hơn sáu thước tỏa ra hào quang rực rỡ, khí tức xộc thẳng lên trời, không tiến không lùi, trực tiếp đối cứng với Giang Thạch.

Sức mạnh của hai người bọn hắn đang bùng nổ theo cấp số nhân.

Giờ phút này, bọn họ không còn giống như thân thể máu thịt nhân loại nữa. Mà đã hóa thành hai tôn Thượng Cổ Thần Ngọc.

“Tiểu tử, ta xem ngươi lấy gì mà cuồng!”

Tiếng rống to vang lên, hai vị lão giả khí tức khủng bố, gần như đồng thời xông về phía Giang Thạch, một trái một phải, bắt về phía hai tay trái phải của Giang Thạch, lực lượng toàn thân bùng phát ra, giống như núi lửa phun trào, vô biên vô hạn, muốn xé toạc Giang Thạch từ hai bên.

Nhưng lực lượng thân thể Giang Thạch quá mức cuồng bạo. Hơn nữa thiên phú [Tỏa Long] cũng đang vận chuyển.

Chỉ trong tích tắc, khi hai vị lão giả lao tới gần hắn, thiên phú [Tỏa Long] cũng đã phát huy tác dụng, hai cánh tay của Giang Thạch giống như hóa thành hai cái long trảo kinh khủng.

Chương 454: Đột Phá Huyết Đan!! 3

“Rầm!”

Một tiếng nổ lớn vang lên, âm thanh cuộn cuộn. Khu vực này trực tiếp bùng phát ra một tầng sóng khí ngập trời, không gian lồm xồm xuống, mặt đất nứt toác, từng tầng sóng khí cuồng bạo giống như hóa thành đao cương, điên cuồng quét qua bốn phương tám hướng.

Trong từng mảnh bụi trần hỗn loạn, khí lắng dần dần bình ổn. Tại chỗ chỉ còn lại một thân hình cao lớn đứng sừng sững.

Giang Thạch thân hình khô ngô, mày kiếm nhíu chặt, nhìn hai tay trái phải của mình. Chỉ thấy trong hai bàn tay trái phải của hắn mỗi tay đều nắm lấy một cánh tay đầm đìa máu.

Mà ở dưới hai cánh tay máu đầm đìa này, đột nhiên xuất hiện một cái hố sâu vô cùng to lớn, dưới cái hố sâu chính là hai tên lão giả miệng phun máu phè phè, thân hình vắn vẹo bất quy tắc, sụp đổ thành bùn nhão.

Bọn họ thất khiếu chảy máu, sắc mặt trắng bệch, lồng ngực phập phồng, tất cả xương cốt toàn thân không một ngoại lệ, đều vỡ nát, trong ánh mắt tất cả đều là vẻ hoảng sợ và không thể tưởng tượng nổi.

Dưới một kích này, bọn họ vốn là muốn nắm lấy Giang Thạch, xé toạc Giang Thạch từ hai bên, kết quả không ngờ lại bị Giang Thạch chế trụ cánh tay, trực tiếp quật vào nhau.

Lúc này mới tạo nên thảm cảnh trước mắt.

Huyết Đan, đây chính là lực lượng của Huyết Đan Cảnh.

Giang Thạch nhíu mày, nhìn chăm chú vào hai thân ảnh máu thịt mơ hồ phía trước, trầm giọng nói: “Các người thật sự là làm cho ta thất vọng rồi!”

Hắn vút hai cánh tay cắt trong tay ra, giơ lên bàn chân không lồ trực tiếp đạp xuống cơ thể hai tên lão giả.

Hai tên lão giả kia tràn đầy hoảng sợ, trong miệng hô máu, sớm đã bị lực lượng kinh khủng của Giang Thạch làm cho kinh hãi.

Giờ phút này nhìn thấy bàn chân của Giang Thạch dậm xuống, lúc này liền phát ra tiếng rống giận, vội vàng té xuất Huyết Đan của mình nhanh chóng trốn ra ngoài.

Bùm! Bùm!

Hai tiếng trầm đục vang lên, đá vụn bay đầy trời.

Thân thể hai tên lão giả bị đạp thành thịt vụn ngay tại chỗ, nổ tung, nằm lại trong hố to.

Giang Thạch ngẩng đầu lên, nhìn ba viên Huyết Đan trước mặt, nói: “Chạy?”

Hai viên Huyết Đan đã sớm hoảng sợ đến tột đỉnh.

Quái vật!

Hắn là quái vật!

Đây hoàn toàn không phải là người!

Ngay cả viên Huyết Đan lúc trước cũng hoàn toàn hoảng sợ, run lẩy bẩy, không còn bất kỳ vẻ oán độc nào như trước nữa, toàn bộ hồn phách đều run lẩy bẩy.

“Chạy!”

Hắn quyết định rất nhanh, xoay người bỏ chạy, hóa thành huyết quang hùng hực, chạy về phía xa xa.

Hai viên huyết đan còn lại cũng vậy.

Chẳng qua bọn chúng căn bản không dám chạy về cùng một phương hướng mà trực tiếp chia làm ba, chạy về ba phương hướng khác nhau, mỗi người đều sợ hãi đến tột đỉnh, hồn phách sắp bay ra ngoài.

Nhưng Giang Thạch lại căn bản không cho bọn chúng bất kỳ cơ hội chạy trốn nào.

Cơ hồ ngay khi bọn chúng vừa mới muốn chạy trốn, thân thể khổng lồ của Giang Thạch cũng đã nhanh chóng vọt ra ngoài, giống như tia chớp vậy, vũ động bàn tay khổng lồ, hung hăng tát xuống viên Huyết Đan ở chính giữa.

Bản thể của Huyết Đan bị hủy, chỉ còn lại hồn phách cùng kinh lực, căn bản không phát huy được bao nhiêu thực lực, nhất là dưới sự áp chế của thiên phú Tỏa Long của Giang Thạch, càng trở nên yếu ớt không chịu nổi một kích.

Bùm!

Một tiếng nổ lớn, Huyết quang bay đầy bầu trời.

Huyết Đan màu đỏ to bằng quả trứng bị Giang Thạch tát cho nổ tung.

Từng mảnh vụn bay múa lung tung, Diên cuồng bắn về bốn phía.

Hồn phách bên trong ngay lập tức bị Giang Thạch trực tiếp bắt lấy, phát ra tiếng thét chói tai đầy hoảng sợ, cuồng loạn, liều lĩnh muốn cầu xin tha thứ, nhưng căn bản là vô dụng.

“Phanh” một tiếng, hồn phách đó bị Giang Thạch bóp nát.

Sau đó, bước chân hắn không ngừng, tốc độ cực nhanh, trực tiếp đuổi theo viên Huyết Đan bên trái.

Rất nhanh hắn liền đuổi kịp viên Huyết Đan bên trái, tiếp theo, lại là hung hăng tát qua một cái tát, nhục thể cực hạn, lực lượng cuồng dã.

Hoàn toàn không giống sức mạnh của con người.

Giống như một ngôi sao từ chín tầng trời vỡ xuống.

“Bùm!”

Lại là tiếng nổ trầm đục phát ra, từng khối mảnh vỡ Huyết Đan bay múa lung tung, diệt sát linh hồn.

Giang Thạch không chút lưu tình, lập tức lại điên cuồng đuổi theo viên Huyết Đan bên phải.

Huyết đan bên phải sớm đã hoảng sợ đến cực hạn, trong miệng phát ra tiếng kêu to: “Quận chúa mau mau tản ra U Minh Huyết Vực!”

Nhưng mà đối với tiếng kêu to hoảng sợ của hắn, ngoại giới dường như là không nghe được chút nào.

Huyết quang trên đỉnh đầu vẫn đang quay cuồng, lực lượng trường vực vô hình đang không ngừng nổi lên.

“Thiên Tầm quận chúa, nhanh tản ra Huyết Vực!”

Viên huyết đan kia tiếp tục hoảng sợ kêu to.

Cuối cùng, Giang Thạch cấp tốc vọt tới từ phía sau.

Cảm thụ được khí tức đáng sợ đã ập tới từ phía sau, viên Huyết Đan kia vội vàng nhanh chóng dừng lại, trực tiếp xoay người cầu xin tha thứ, đạo hồn phách lao ra hư không, quỳ xuống, lớn tiếng kêu lên: “Tiền bối tha cho ta một mạng, ta nguyện ý đầu nhập vào tiền bối!”

Chương 455: Đột Phá Huyết Đan!! 4

“Bùm!”

Thân hình Giang Thạch đột nhiên dừng lại.

Từng mảng từng mảng cuồng phong điên cuồng thổi quét qua bên cạnh hắn.

“Nương tựa vào ta?”

Giang Thạch nở nụ cười.

“Đúng vậy, tha cho ta khỏi chết, từ nay về sau ta theo tiền bối như thiên lôi sai đâu đánh đó, ta nguyện ý trợ giúp tiền bối phá vỡ U Minh Huyết Vực, sau này tiền bối nói cái gì chính là cái đó, vẫn bối tuyệt đối không dám ngỗ nghịch, chỉ cầu tiền bối tha cho ta một mạng.”

Hồn phách trên Huyết đan run rẩy, sợ hãi nói.

Hắn thực sự sợ hãi.

Biểu hiện của Giang Thạch quá khủng khiếp.

Đây hoàn toàn không phải là người, vượt ra ngoài phạm trù con người.

“Giang Thạch, đừng giết hắn, U Minh Huyết Vực vô cùng cổ xưa, quả thực phải tập hợp lực lượng của nhiều người mới có thể phá vỡ.”

Lúc này Huyền Đạo Tử cũng rốt cục chạy tới từ phía sau, thở dốc nói.

“Thế à?”

Giang Thạch hơi nhú mày, bỗng nhiên xoay người nhìn về phía Huyền Đạo Tử, nói: “Huyền Đạo Tử, ngươi có thể giải thích cho ta một chút, Vì sao Huyền Minh Tông lại biết chuyện ngươi còn sống??”

“Cái này.”

Huyền Đạo Tử biến đổi sắc mặt.

Một lát sau, hắn cười khở nói nói, “Được rồi, ta xác thực là có một việc giấu ngươi. Nhưng ta cũng là vì ngươi tốt, bây giờ liền có thể nói cho ngươi biết, lúc trước ta tìm được một bí cảnh cổ lão, lúc ấy ngoại trừ Nguyên Hồn Chân Giải ra, ta còn lấy được một thứ cực kỳ trân quý, được xưng là Thiên Địa Linh Căn, chỉ có điều, vào năm đó, Thiên Địa Linh Căn này bị chia làm ba, một phần bị ta lấy được, một phần bị hoàng thất lấy được, còn có một phần rơi vào trong tay Thiên Ma Giáo.”

“Về phần nghiệt tể của ta làm sao biết ta còn sống, là bởi vì hắn cũng tu luyện Nguyên Hồn Chân Giải, giữa hai người cùng tu luyện môn công pháp này trực tiếp sinh ra một loại cảm ứng, cho nên từ năm đó khi hồn phách của ta hội tụ lại, hắn hẵn cũng đã biết ta còn sống, chỉ là loại cảm ứng này vô cùng yếu ớt, hắn chỉ có thể biết ta chưa chết, nhưng không biết phương vị cụ thể của ta!”

“Cảm ứng?”

Ánh mắt Giang Thạch hơi híp lại, nói: “Vì sao ta không có loại cảm ứng này?”

“Đó là bởi vì ngươi vừa mới tu luyện không lâu, sau khi ta sống lại một thời gian rất lâu mới cảm thấy được tồn tại loại liên hệ này, trước đây chưa từng có.”

Huyền Đạo Tử chưa xốt nói.

Giang Thạch tiếp tục nhú mày, “Vậy ngươi vừa nhắc tới thiên địa linh căn, là cái gì?”

“Thiên Địa Linh Căn là một trong những lực lượng bốn nguyên của thiên địa, ai nắm giữ Thiên Địa Linh Căn, thì có thể vô hạn phù hợp với thiên đạo. Nghe nói tám ngàn năm trước, vị Cổ Thánh kia cũng là nhờ chiếm được một phần nhỏ thiên địa linh căn mới có thể thành công ngộ đạo, đạt tới Thánh Nhân quả vị. Cho nên, vật này có giá trị vô cùng to lớn.” Huyền Đạo Tử đáp lại.

“Ở thời đại của ta, vì một khối Thiên Địa Linh Căn như vậy các thế lực khắp nơi đã nhiều lần liên chết tranh đoạt, nhắc lên vô số tinh phong huyết vũ, khiến cho Trung Châu tử thương vô số cao thủ.”

“Vậy hiện tại Thiên Địa Linh Căn ở đâu?” Giang Thạch hỏi.

“Bị ta giao cho một vị cường giả vô cùng thần bí.” Huyền Đạo Tử thở dài, “Nghịch tể của ta sở dĩ có thể mời được cao thủ Hoàng Thất đến đối phó ta, đơn giản chỉ vì khối Thiên Địa Linh Căn này, nhưng đáng tiếc khối thiên địa linh căn kia đã sớm không còn ở trong tay ta.”

“Đã giao đi rồi?” Giang Thạch nghi ngờ.

“Đúng vậy, vị cường giả kia quá mức đáng sợ, thực sự là hóa thạch sống. Người chưa từng gặp qua hắn, vĩnh viễn cũng sẽ không tưởng tượng được hắn kinh khủng như thế nào. Bất kỳ tồn tại nào, bất kỳ ai ở trước mặt tồn tại vĩ đại kia đều không khác gì con kiến hôi. Mà vị tồn tại kia đã bảo vệ chúng ta gần vạn năm, cái gọi là Thiên Địa Linh Căn chỉ là có thể giúp hắn kéo dài tuổi thọ một đoạn thời gian mà thôi.” Huyền Đạo Tử tiếp tục nói.

“Còn có người như vậy? Đối phương rốt cuộc là ai?” Giang Thạch hỏi.

“Ta cũng không biết tên của hấn, chỉ biết là tương truyền lịch đại tổ sư của Huyền Minh tông vẫn luôn gọi hấn là 【Thủ Hộ Giả】. Lúc trước ta có được Thiên Địa linh căn, tồn tại vĩ đại kia tự mình tìm tới, ta mới giao cho hấn. Lúc trước ngay cả ta cũng không dám tưởng tượng, vị này thế mà vẫn còn sống.” Huyền Đạo Tử phức tạp nói.

Giang Thạch nhanh chóng suy tư, lần nữa nhìn chăm chăm Huyền Đạo Tử.

Lão già này rốt cuộc có mấy câu nói thật? Mấy câu nói dối?

Trong khoảng thời gian ngắn, Giang Thạch trầm ngâm không nói một lời.

“Vậy bây giờ tồn tại kia ở đâu?”

“Ta không biết, ta đã không gặp lại hấn kể từ đó.” Huyền Đạo Tử cười khỏ nói, “Ta nói đều là sự thật, tuyệt đối không có bất kỳ một lời nói dối nào. Giang Thạch, nếu như ta nói sai bất cứ một lời nào, ngươi có thể đẩy ta vào chỗ chết bất cứ lúc nào!”

“Được rồi.” Giang Thạch trầm thấp gật đầu.

Chương 456: Phá Trận! 1

Trong khu rừng đổ nát.

Giang Thạch cẩn thận cảm nhận lực lượng của mình, nắm đầm vung ra, vù vù rung động, tạo ra khí lưu vô cùng khủng bố, như từng đạo sao băng xẹt qua thiên địa.

“Huyết Đan Cảnh! Huyết Đan Cảnh!”

Quả nhiên huyền diệu!

Tất cả huyết mạch tinh hoa trên người hắn đã hoàn toàn được áp súc, ngưng kết lại với nhau.

Không chỉ khiến cho nhục thân đạt tới tình cảnh kinh khủng trước nay chưa từng có, ngay cả hồn phách cũng được tăng cường, từ hư hóa thực, giống như trở thành thực chất vậy.

Cả người hắn có một loại lực lượng không nói nên lời.

Hắn nhanh chóng mở bảng điều khiển và quan sát lại.

Tên thật: Giang Thạch

Tu vi: Huyết Đan Độ Nhất Trọng

Vũ kỹ: Phi Long Truy Ảnh Bộ (viên mãn), Vũ Hoa Tật Thiên (viên mãn), Hồn Nguyên Long Tượng Công (viên mãn), Vô Tướng Mê Ảnh (viên mãn), Lân Lôi Bộ (viên mãn), Đại Diệt Băng Thiên Thủ (viên mãn), Huyền Băng Chỉ (viên mãn), Tứ Tuyệt Phân Thân (viên mãn), Tứ Tuyệt Thiên Sát Công (viên mãn), Cửu Long Phách Ma Thê (tầng thứ tám), Thánh Tâm Diệt Hồn Thuật (tầng thứ ba), Nguyên Hồn Chân Giải (tầng thứ ba) Thiên phú: Bách Lượng Long Tượng (19999999 cân), Ngô Đạo (phân tích công pháp, dung hợp công pháp),

Quy Nguyên (tinh luyện huyết mạch, khôi phục thương thế), Vạn Độc Bất Xâm (miễn dịch kịch độc, bỏ qua kịch độc, giải độc máu), Thấu Thị (bỏ qua ảo giác, tăng cường trí tuệ, tăng cường tinh thần), Bôn Lôi (hấp thu lôi điện, nắm giữ lôi điện), Phục Chế (phục chế siêu phẩm võ học, có xác suất cực lớn phục chế võ học mạnh hơn), Ngụy Trang (thay đổi thất thường, dĩ giả loạn chân), Tỏa Long (áp chế kinh lực, bỏ qua kinh lực) Giá trị danh vọng: 9600 (tích lũy đủ 10.000 giá trị danh vọng có thể mở khóa thiên phú tiếp theo)

“Giá trị danh vọng lại tăng lên nhanh như vậy, xem ra không tới hai ngày hẳn là có thể mở khóa thiên phú mới.”

Ánh mắt Giang Thạch chớp động.

Mỗi thiên phú mà hắn đã mở khóa cho đến nay đều cực kỳ huyền diệu và cao thâm, mỗi thiên phú đều cực kỳ hữu dụng với hắn.

Cho nên đối với thiên phú mới, Giang Thạch vẫn giữ lòng tò mò cùng chờ mong cực lớn.

“Cửu Long Phách Ma Thể cũng đã đạt đến tầng thứ tám, sau khi đi ra ngoài có thể tìm kiếm được liệu để đột phá đến tầng thứ chín. Ngoài ra, tất công pháp chủ lực của ta đã viên mãn, có thể chuẩn bị dung hợp ra công pháp mới.”

Giang Thạch suy nghĩ trong lòng.

Bỗng nhiên, ánh mắt hắn nhìn thẳng vào Huyền Đạo Tử, nói: “Huyền Đạo Tử, tuyệt học chí cao của Huyền Minh tông các ngươi là gì?”

“Yên tâm, Giang Thạch muốn học, ta có thể truyền cho ngươi ngay lập tức.” Huyền Đạo Tử gật đầu, nói: “Tông chủ nhất mạch tu luyện 【Càn Khôn Chí Thánh Quyết】, công pháp này có thể tu luyện đến Niết Bàn Cảnh mà không cần thay đổi tâm pháp. Không phải nhất mạch của tông chủ thì tu

luyện 【 Minh Ngọc Lạc Hà Công 】 , có thể tu luyện đến Niết Bàn sơ kỳ.”

Lúc Huyền Đạo Tử còn sống, hắn là cao thủ Niết Bàn Đệ Nhị Cảnh. Nếu nói về sự hiểu biết của hắn đối với Càn Khôn Chí Thánh Quyết có lẽ chỉ có con rể của hắn là Dương Diệu Thiên có thể sánh ngang.

“Tốt, ngươi lập tức truyền cho ta môn tâm pháp này.”
Giang Thạch nói.

Hắn vẫn có thói quen “bỏ túi trước tính sau”.

Bất kể thế nào, cầm trong tay trước rồi nói sau.

Huyền Đạo Tử tập trung tinh lực, dựa vào tinh thần truyền tới trong đầu Giang Thạch, một lượng lớn thông tin tràn vào đại não của Giang Thạch.

Giang Thạch hiểu ra, lợi dụng thiên phú 【 Ngộ đạo 】 cấp tốc cảm ngộ môn công pháp này.

Không lâu sau, chỉ thấy trên bảng công pháp của hắn đột nhiên xuất hiện một hàng mới.

Giang Thạch lộ ra một nụ cười nhẹ, nhìn thoáng qua Huyền Đạo Tử và viên Huyết Đan bên cạnh, nói: “Đi thôi, chúng ta tập hợp những người khác lại, nghĩ cách phá vỡ cái gọi là U Minh Huyết Vực này!”

“Được.” Hồn phách trên viên huyết đan vội vàng đáp lại.

“À đúng rồi, ngươi tên là gì?” Giang Thạch hỏi.

“Vãn bối Công Tôn Chỉ.” Hồn phách đáp lại.

“Ân, Công Tôn Chỉ, tốt nhất ngươi đừng giở trò.” Giang Thạch nhắc nhở một câu.

“Tiền bối yên tâm, vãn bối tuyệt đối chỉ nghe theo mệnh lệnh của tiền bối!” Công Tôn Chỉ nhanh chóng đáp lại.

Trong lòng hắn đã sớm coi Giang Thạch là một lão quái vật trọng sinh đoạt xá nào đó, căn bản không dám coi Giang Thạch là người trẻ tuổi để đối đãi. Loại thực lực và dũng khí này, căn bản không phải người trẻ tuổi bình thường có thể có được.

Một hướng khác.

Rừng rậm dày đặc.

Vẫn còn một số ít người sống sót không thể chạy ra ngoài, giống như Giang Thạch, bị mắc kẹt trong khu rừng này, ai nấy đều tràn ngập kinh hoàng, nhìn bầu trời đỏ ngòm trên đỉnh đầu.

“Sao lại thế?”

“Là vị cường giả nào nắm giữ U Minh Huyết Kỳ?”

“Không biết Huyền Minh tam lão bên kia có bắt được Huyền Đạo Tử hay không, nếu bọn hắn bắt được Huyền Đạo Tử, chúng ta nhất định có thể ra ngoài.”

“Mọi người yên tâm, vừa rồi ta tận mắt nhìn thấy Huyền Minh tam lão truy sát người trẻ tuổi kia, người trẻ tuổi kia tuyệt đối không thể thoát khỏi.”

Mọi người đều xôn xao bàn tán.

“Chết tiệt!”

Trên một cành cây, sắc mặt Thượng Quan chân nhân thay đổi, ngẩng đầu nhìn về phía tầng mây máu dày đặc trên đỉnh đầu, hận đến nghiến răng nghiến lợi.

Hắn đã thử bảy tám loại phương pháp phá trận này nhưng đều không có tác dụng.

U Minh Huyết Kỳ quả nhiên danh bất hư truyền!

Một khi vận dụng, phong thiên tỏa địa!

Lấy sức mạnh của Thánh Linh cứu trọng phản tổ như hấn cũng không thể phá vỡ.

Một loại sát khí bùng lên từ sâu trong nội tâm Thượng Quan chân nhân.

Ánh mắt hấn quét nhìn xung quanh, lập tức nhìn thấy đám người sống sót cách đó không xa, ánh mắt lạnh băng, thân hình nhanh chóng phóng qua, trực tiếp rơi xuống nơi đó.

“Đủ!”

Hấn quát lớn, chấn động bốn phía.

Đám người sống sót biến sắc, khi nhìn rõ người tới, đều kinh ngạc.

“Thượng Quan tiên bối!”

“Tiền bối, người, người còn sống?”

“Chẳng lẽ lão phu nhất định phải chết? Hay là người muốn nguyên rửa lão phu?”

Thượng Quan chân nhân lạnh lùng mở miệng, ánh mắt lạnh lùng quét qua mọi người, trong lòng cân nhắc có nên giết chết tất cả mọi người hay không.

Chương 457: Phá Trận! 2

Bởi vì đám người này đã tận mắt nhìn thấy hắc đầu nhập vào người trẻ tuổi kia.

Nếu để đám người này tùy ý đi ra ngoài nói lung tung, danh tiếng cả đời của hắc có thể sẽ bị hủy hoại.

Nghĩ đến đây, sát khí trong lòng hắc càng mãnh liệt.

“Không có, không có, tiền bối thứ lỗi!”

Tiền bối thực lực cao thâm, chúng ta kính phục kính phục.

Một đám người vội vàng mở miệng, kinh sợ, trong lòng mỗi người đều cảnh giác. Bọn họ có thể rõ ràng nhìn thấy sát khí sâu trong đáy mắt Thượng Quan chân nhân.

Lão già này muốn giết bọn họ diệt khẩu sao?

“Bội phục? Bội phục ta cái gì?”

Thượng Quan chân nhân lộ ra nụ cười gượng, nói:

“Bội phục lão phu đầu nhập vào người khác? Trở thành đồng lõa của Huyền Đạo Tử?”

Đám người sống sót đều biến sắc, vội vàng xua tay.

“Không có không có, chúng ta tuyệt đối không có loại ý nghĩ này.”

“Kính xin tiền bối tha mạng, không nên chấp nhặt với chúng ta!”

“Thượng Quan tiền bối, gia phụ và người chính là bằng hữu kết giao nhiều năm.”

Thượng Quan chân nhân nheo mắt lại, cười lạnh liên tục, sát khí trong lòng cuộn cuộn mãnh liệt.

Bằng hữu?

Loại thời khắc này, cho dù là thân nhân cũng phải diệt khẩu.

Ngay tại lúc Thượng Quan chân nhân âm thầm tích lũy lực lượng, chuẩn bị nhất cử giết chết toàn bộ đám người sống sót trước mắt này, bỗng nhiên, phía sau truyền đến tiếng kinh phong gào thét.

Một thanh âm lạnh lùng đột nhiên vang lên từ phía sau.

“Thượng Quan chân nhân, ngươi đang làm gì?”

Giang Thạch trực tiếp từ trên trời giáng xuống, vững vàng rơi vào khu vực này, sắc mặt lạnh như băng, cơ thể đã hóa thành kích thước bình thường, y phục nguyên bản cũng đã đổi một bộ khác.

Sau khi hấn hạ xuống, Huyền Đạo Tử và Công Tôn Chỉ cũng rất nhanh hạ xuống.

Thượng Quan chân nhân biến sắc, vội vàng nhanh chóng xoay người lại, con ngươi hung hăng co rút lại.

Làm sao có thể?

Không chết?

Người trẻ tuổi lại này không chết?

Rất nhanh hấn lại thấy được viên Huyết Đan ở một bên, trong lòng lập tức toát ra một suy đoán vô cùng khủng bố, run lẩy bẩy.

Dùng nhãn lực của hấn liếc mắt một cái liền nhận ra hồn phách trên huyết đan kia.

Đó rõ ràng là lão đại trong Huyền Minh tam lão!

Huyền Minh tam lão xong rồi?

“Chúa công.”

Thượng Quan chân nhân run rẩy, vô cùng hoảng sợ, vội vàng nhanh chóng nghênh đón Giang Thạch, lập tức quỳ rạp xuống đất, run lẩy bẩy.

“Đứng dậy.”

Giang Thạch lạnh lùng nói.

“Vâng, thưa Chúa công.”

Thượng Quan chân nhân vội vàng đứng dậy, cúi đầu xuống.

“Đám người các người muốn chết hay muốn sống?”

Ánh mắt Giang Thạch bỗng nhiên nhìn về phía đám người sống sót bên cạnh.

Đám người sống sót kia nơi nào còn không rõ đã xảy ra chuyện gì, một đám đều kinh hoảng, vội vàng nhanh chóng quỳ rạp xuống đất, bắt đầu dập đầu bang bang.

“Chúng ta nguyện ý đầu nhập vào tiền bối, xin tiền bối hạ thủ lưu tình!”

“Ân.”

Giang Thạch gật đầu, hỏi: “Thần Long, Bàn Bàn, Quách Thiên bọn họ đâu?”

“Dường như tất cả đều ở một hướng khác.” Một tên cao thủ trong đám người may mắn sống sót thấp thỏm nói.

“Thượng Quan chân nhân, đi gọi toàn bộ đám người Thần Long, Bàn Bàn tới, sau khi trở về, chúng ta lại tính toán một chút nên đột phá phong tỏa này như thế nào.”

Giang Thạch nói.

“Vâng, thưa Chúa công.”

Thượng Quan chân nhân gật đầu, nhanh chóng rời khỏi nơi đây, trong đầu đã sớm nổi lên sóng lớn cuộn cuộn, tràn ngập không thể tưởng tượng nổi.

Dù thế nào cũng không nghĩ tới Huyền Minh tam lão cư nhiên sẽ thất thủ!

Thất thủ liền thất thủ, mấu chốt chính là Huyền Minh tam lão cũng tử thương thảm trọng!

Đối phương thuận lợi đột phá Huyết Đan Cảnh?

Hắn không tìm địa phương tĩnh tọa, chỉ nuốt Huyết Thần đan liền có thể đạt tới trình độ này?

Thượng Quan chân nhân càng nghĩ càng chấn động.

Không lâu sau.

Khi Giang Thạch và mọi người đang đứng tại chỗ, lặng lẽ nhìn lên trời cao, nghiên cứu tình huống của U Minh Huyết Vực, Thượng Quan chân nhân rốt cục mang theo đám người Thần Long, Bàn Bàn, Quách Thiên nhanh chóng chạy trở về.

“Chúa công!”

Đám người Thần Long, Bàn Bàn, Quách Thiên vội vàng mở miệng, trong lòng mừng rỡ.

“Ân.”

Giang Thạch nhẹ nhàng gật đầu, nhìn thoáng qua mọi người.

Mặc dù mọi người tổn thất không ít, nhưng đại bộ phận vẫn có thể sống sót, cũng coi như không tệ.

“Huyền Đạo Tử, người nói U Minh Huyết Vực không phải hoàn chỉnh, vậy phải chăng tức là chúng ta có thể phá vỡ trận này?”

Giang Thạch ngẩng đầu lên, nhìn lên trời cao.

“Đúng vậy, theo lý thuyết mà nói là có thể phá vỡ.”

Huyền Đạo Tử ngưng giọng gật đầu, nói: “U Minh Huyết Vực hoàn chỉnh ta đã từng gặp qua, tuyệt đối không chỉ có loại uy lực này, ta đoán người nắm giữ U Minh Huyết Vực kia nhất định không có hoàn toàn tập hợp đủ mười hai mặt U Minh Huyết Kỳ, hoặc là nói, hắn đã dùng một ít vật thay thế!”

“Vậy người có thể nhìn ra chỗ nào yếu nhất không?”

Giang Thạch hỏi.

“Cần phải tính toán một chút.”

Huyền Đạo Tử nói.

“Tốt, người ở chỗ này giúp ta suy tính, những chuyện khác, tất cả đều do chúng ta giải quyết.”

Giang Thạch đáp lại.

Huyền Đạo Tử gật đầu, bắt đầu hành động.

Chỉ thấy hắn lấy từng cái cờ xí màu đen từ trong nhẫn ra, đầu tiên là khắc xuống từng đạo thần văn huyền diệu cao thâm trên những cờ xí này.

Sau đó, hắn lập tức ném cờ xí màu đen ra, cắm xuống mặt đất. Từng mặt cờ xí màu đen rơi trên mặt đất, lập tức hình thành một loại đồ án cao thâm.

Phù văn trên mặt cờ xí tựa như còn sống.

Huyền Đạo Tử lộ vẻ suy tư, đi vào giữa cờ xí, bắt đầu cẩn thận cân nhắc và tính toán.

Giang Thạch thì dẫn dắt những người khác thủ hộ bốn phía. Thình thoảng, hắn ngẩng đầu lên, nhìn về phía trời cao.

Trong lúc đó, hắn không ngừng hỏi thăm những người sống sót kia về tình hình bên ngoài.

Đợt hỏi thăm này giúp hắn hiểu được không ít tin tức.

“Thiên Tầm quận chúa?” Giang Thạch tự nói.

“Đúng vậy, Thiên Tầm quận chúa này là quận chúa được sủng ái nhất trong hoàng thất. Dưới tay nàng có vô số kỳ nhân dị sĩ. Qua nhiều năm như vậy, nàng đã làm ra vô số đại sự ở Trung Châu. U Minh Huyết Kỳ nghe nói cũng đang nằm trong tay nàng.”

“Hơn nữa, nữ nhân này tính cách quyết đoán, sát phạt vô số. Nàng không giống với những nữ nhân bình thường. Từ nhỏ nàng đã lớn lên trong quân đội, quen với tác phong quân nhân. Nàng làm việc theo ý mình, nội tâm kiên định, quyết định một việc thì không dễ dàng thay đổi. Hai trăm năm trước hoàng thất quét sạch Trung Châu, trấn áp các đại môn phái, chính là do nàng chủ trì. Quan trọng hơn nữa, nghe nói sau lưng nàng còn có bối cảnh khác.” Một tên cao thủ thận trọng trả lời.

Chương 458: Phá Trận! 3

“Bối cảnh khác? Ý là gì?” Giang Thạch nhướng mày.

“Ý tứ là, có thể lực siêu cường khác ở phía sau hậu trường ủng hộ nàng. Nếu không thì nàng cũng không thể trở thành quận chúa được sủng ái nhất của hoàng thất. Hoàng thất cũng không phải là chỗ nàng có thể tùy ý làm bậy.” Tên cao thủ kia nói.

“A? Trung Châu còn có thể lực lớn hơn cả hoàng thất sao?” Giang Thạch hỏi.

“Có lẽ không phải là thể lực của Trung Châu.” Tên cao thủ kia cười khỏ nói.

“Về bối cảnh phía sau màn của nàng, qua nhiều năm như vậy, thể lực khắp nơi đã ngò vực không ít, nhưng hoàng thất lại kiêng kị việc này, chưa bao giờ để lộ phong thanh ra bên ngoài. Điều này khiến cho thân phận của nàng trong mắt các thể lực lớn ở Trung Châu càng thêm thần bí. Hơn nữa, hoàng thất ủng hộ nàng vô điều kiện, cho nên qua nhiều năm như vậy, nàng vẫn thuận buồm xuôi gió, chưa từng có ai có thể thoát khỏi tay nàng.”

“Đúng vậy a, ta cũng đã nghe về chuyện này.”

Thượng Quan chân nhân cũng nhẹ nhàng gật đầu, nói: “Thậm chí có đồn đãi rằng, nhân tuyển cạnh tranh ngôi vị hoàng đế đời tiếp theo đều có một chỗ của nàng, nếu như là thật, vậy nàng rất có khả năng sẽ trở thành vị nữ hoàng đầu tiên của Đại Hoành Vương triều từ trước tới nay!”

“Thế à?”

Giang Thạch suy nghĩ.

Mặc kệ nàng có bối cảnh gì, hấn và đối sjLgVĩ IKUMn nước giếng không phạm nước sông.

Hy vọng đối phương cũng đừng ép hấn quá đáng.

Rầm!

Đột nhiên, huyết vân trên không trung bắt đầu dày đặc thêm, mang theo từng đợt khí tức huyền diệu khó tả, thiên địa tựa như đang nhanh chóng thu nhỏ lại vậy.

Không chỉ có vậy, đám người ở chỗ này nhao nhao biến sắc.

Giờ khắc này, bọn họ rõ ràng cảm giác được kinh lực trong cơ thể đang nhanh chóng tiêu tán, một cỗ lực lượng cường đại mang tính áp chế đang nhanh chóng bao trùm lấy thân thể của bọn họ.

“Không ổn, kinh lực của ta đang biến mất!”

“Ta cũng vậy!”

U Minh Huyết Vực bắt đầu vận chuyển, một cỗ khí tức huyền ảo, vô cùng đáng sợ từ trong huyết vực lan tỏa ra, bao phủ lấy Giang Thạch.

Giang Thạch cũng nhướng mày, rõ ràng cảm giác được kinh lực trong cơ thể bắt đầu nội liễm, như là gặp phải áp bách cực lớn.

Lực áp bách này quá mạnh mẽ.

Ngắn ngủn vài giây tả hữu, tất cả kinh lực trên người hấn cũng đã không thể cảm nhận được nữa.

Mọi người xung quanh lại càng không cần phải nói.

Mỗi người đều sắc mặt kinh hãi, tràn ngập khẩn trương, một thân kinh lực gần như tiêu tán toàn bộ, chỉ còn lại có thân

thể.

Điều đó chưa là gì cả.

Đám huyết vân trên đỉnh đầu đang nhanh chóng co rút.

Thật giống như một cái trường vực vô hình đang nhanh chóng nén lại hết thảy, khiến cho làn da của bọn họ đều cảm giác được khó chịu, xuất hiện cảm giác như bị kim châm.

Cảm giác này đang ngày một gia tăng.

Thật giống như có một bức tường vô hình đang nhanh chóng nghiền ép mà đến.

Tất cả mọi người đều kinh hãi.

Sắc mặt Giang Thạch trầm xuống, thân thể trực tiếp bắt đầu nhanh chóng biến lớn, lần nữa hóa thành cự nhân cao sau thước, dựa vào nhục thân cực hạn toàn lực đối kháng với áp lực khổng lồ nghiền ép từ bốn phía, hắn đột nhiên huy động năm đấm, trực tiếp đấm một quyền xuống mặt đất.

Bùm!

Cự lực vô hình từ đó quét ngang mà ra, chấn động bát phương, khiến cho mặt đất run rẩy kịch liệt, trong khoảnh khắc xé ra vô số vết nứt.

Lực lượng kinh khủng quét ngang bốn phía, triệt tiêu không ít lực lượng của trường vực, nhưng rất nhanh trường vực mạnh hơn lại tiếp tục ập đến đến, bao phủ lấy mọi người.

Chân mày Giang Thạch nhíu chặt, dừng lại.

“Sắp rồi, sắp xong rồi.”

Trong trận kỳ màu đen truyền đến tiếng nói của Huyền Đạo Tử.

Hai tay hắn kết ấn, vẫn đang toàn lực thôi diễn, từng đạo phù văn hỗn loạn phức tạp không ngừng hiện lên trong đáy

mắt của hắn. Sau bảy tám phút, trong mắt hắn lóe lên ánh sáng thần bí, cuối cùng hắn hét lớn: “Biết rồi, đi theo ta!”

Hắn mang theo những lá cờ màu đen bên cạnh, bàn chân đạp xuống, trực tiếp phóng đi xa xa.

Giang Thạch và đám người bên cạnh cũng nhanh chóng đuổi theo.

Trường vực đang không ngừng đè ép vào, lực đè nén cũng không ngừng gia tăng.

Huyết vân trên đỉnh đầu cũng đang lẫn lộn kịch liệt.

Trong thiên địa tràn ngập lực lượng cường hoành và bá đạo.

Một đám người đều phát huy lực lượng thân thể đến cực hạn.

Rất nhanh, Huyền Đạo Tử dừng lại ở một khu vực trong rừng phía đông, trong mắt lóe lên ánh sáng thần bí, vung tay lên, từng lá cờ màu đen bay tới, cắm xuống trước mặt khu vực đó, trực tiếp cố định khu vực này lại, hét lớn: “Yếu điểm nằm ở khu vực ta phong bế kia, cùng nhau xuất thủ, oanh kích về nơi đó!”

Giang Thạch nhíu mày, nhưng vẫn quyết đoán, thân hình cao hơn sáu thước của hắn lao tới, một quyền hung hăng nện xuống khu vực bên kia.

Lực lượng nhục thân của hắn toàn diện bộc phát, từng lỗ chân lông đều phát ra hào quang, huyết khí thiêu đốt hùng hực, lực lượng khủng bố vô cùng. Một quyền nện xuống, toàn bộ không gian đều phát ra tiếng nổ trầm đục.

Huyết vân trên không trung lập tức trở nên hỗn loạn.

Trường vực đang không ngừng nghiền ép đến cũng theo đó đột nhiên run lên.

Cùng lúc đó, ở bên ngoài.

Những lá cờ màu máu cắm ở bốn phía cũng bắt đầu rung lắc kịch liệt, phát ra tiếng vang mênh mông, giống như muốn trực tiếp bật khỏi mặt đất.

Mấy vị cao thủ không chế đại kỳ đều biến sắc.

“Ai đang rung chuyển Huyết Vực?”

Một người hét lớn.

Lông mày Thiên Tầm quăn chúa dựng thẳng, ánh mắt quét qua, lạnh giọng nói: “Không biết sống chết, hỏi rõ ràng bên trong là ai?”

“Vâng, thưa công chúa!”

Một người lập tức đáp lại, trực tiếp thông qua khu vực yếu ớt của đại trận truyền âm vào bên trong, hét lớn: “Người nào đang công kích Huyết Vực, Huyền Minh tam lão ở đâu?”

Trong đại trận.

Giang Thạch nhướng mày, nghe được loại thanh âm này, trong đầu xuất hiện vô số ý nghĩ, bỗng nhiên quay đầu nhìn về phía Công Tôn Chỉ, trực tiếp sử dụng linh hồn truyền âm vào trong đầu của hắn.

Công Tôn Chỉ hiểu được, lúc này cũng mở miệng hét lớn, “Bỏ tóa Công Tôn Chỉ, bây giờ đã bắt được Huyền Đạo Tử, nhanh chóng mở Huyết Vực để cho ta đi ra ngoài!”

Chương 459: Thoát Khốn! Di Tộc? 1

Trong không gian huyết vực phong tỏa truyền đến tiếng gọi mơ hồ của Công Tôn Chỉ. Chương kỳ sứ lập tức phản ứng lại, quay lại nhìn Thiên Tâm quận chúa, nói: “Quận chúa, là Công Tôn Chỉ!”

“Tốt lắm, thả ra một lỗ hồng, cho họ đi ra.” Thiên Tâm quận chúa cao giọng quát.

“Vâng, thưa công chúa!” Vị chương kỳ sứ này bắt đầu điều khiển đại kỳ, từ từ di chuyển về một bên.

Đúng lúc này, một giọng nói già nua bỗng nhiên vang lên: “Quận chúa khoan đã, đề phòng có lừa gạt, vẫn nên hỏi rõ ràng thì hơn!”

“Lừa đảo?” Thiên Tâm quận chúa nhíu đôi mày thanh tú.

“Đúng vậy, lúc trước trong Huyền Minh tam lão đã có người bị trọng thương, dù thấy người bên trong thực lực tuyệt đối không yếu. Vạn nhất người đó không chế Huyền Minh tam lão, muốn lừa gạt mở huyết vực, chẳng phải phiền phức sao?” Một bà lão tóc bạc phơ, mặc trường bào hoa râm già nua nói.

“Hỏi rõ ràng bên trong đó ngoài Công Tôn Chỉ ra, còn có người nào của Huyền Minh tam lão?” Thiên Tâm quận chúa mở miệng quát.

“Vâng, quận chúa!” Chương kỳ sứ lập tức gật đầu, quay lại tiếp tục nhìn về huyết vực phía sau, quát: “Hai người khác của Huyền Minh tam lão ở đâu?”

“Bản tọa Dương Hùng ở đây!”

Một giọng nói mơ hồ bỗng nhiên từ trong Huyết Vực truyền ra: “Kính xin thông báo quận chúa, để quận chúa mau chóng mở Huyết Vực ra!”

“Còn có bốn tọa Vương Hải, bá kiến quận chúa, ba người chúng ta đã thuận lợi bắt được Huyền Đạo Tử!”

Lại là một giọng nói từ trong Huyết Vực truyền ra. Giọng nói giống hệt với hai người khác trong Huyền Minh tam lão.

Thiên Tâm quận chúa cùng bà lão tóc bạc phơ đều nghe rõ trong tai, liếc mắt nhìn nhau, nhẹ nhàng gật đầu. Âm thanh không có vấn đề.

Chắc không còn vấn đề gì nữa.

“Mở cửa!” Thiên Tâm quận chúa phát tay quát.

Mấy vị Chương kỳ sứ lần nữa bắt đầu toàn lực không chế Huyết Sắc Đại Kỳ, từng đợt lực lượng thần bí mệnh mỏng nhanh chóng lan tràn ra ngoài từ nơi này, trùng trùng điệp điệp.

Bên trong Huyết Vực.

Giang Thạch ngẩng đầu lên, lặng lẽ nhìn không gian biến ảo trên đỉnh đầu, sau đó lại nhìn về phía khu vực phía trước, ánh mắt chớp động, chuẩn bị tùy thời lao ra ngoài.

Công Tôn Chỉ ở bên cạnh thì liên tục khiếp sợ, không thể tưởng tượng nổi. Hắn thật sự không ngờ Giang Thạch cư nhiên còn có năng lực nguy trang kinh khủng như vậy.

Nguy trang giọng nói hai lão giả đồng bạn của hắn vậy mà giống như đúc! Ngay cả bản thân hắn cũng sắp tin là thật.

Nếu như không dùng mắt đi xem, chỉ nghe thanh âm mà nói, giọng nói cơ hồ không khác một chút nào.

Tên này rốt cuộc là ai?

“Huyết Vực sắp mở ra, chuẩn bị!” Ánh mắt Giang Thạch lóe lên, nhìn chăm chú không gian mờ lung phía trước, tại trong nháy mắt đạo không gian kia vừa mới nứt ra, thân thể khổng lồ cao hơn sáu thước của hắn liền nhanh chóng vọt ra. Đám người phía sau không chút nghĩ ngợi, vội vàng nhanh chóng đi theo.

Lực lượng thân thể của Giang Thạch phát huy đến cực hạn, giống như một đầu Ma Long khổng lồ, đi lên liền chen về phía không gian kia, căn bản không cho người bên ngoài bất kỳ thời gian phản ứng nào, toàn bộ thân thể đột nhiên chặn ngang, oanh một tiếng, chấn đến không gian này đều run rẩy kịch liệt, phát ra âm thanh “ca ca” khổng lồ.

Mấy vị cường giả kỳ sù đang điều khiển đại kỳ biến sắc, gần như vừa mới mở ra một lỗ hổng bọn hắn cũng cảm nhận được một cỗ lực lượng vô cùng khổng lồ trực tiếp từ trong lỗ hổng truyền ra.

Tiếp theo còn không đợi bọn họ thấy rõ tình huống bên trong, liền nhìn thấy một tôn cự nhân vô cùng dữ tợn, thân hình khổng lồ từ bên trong Huyết Vực bò ra, một thân đều cơ bắp cực đại, từng cái mạch máu thô to bò đầy cơ thể, làn da vừa đỏ vừa nóng, hình thái khổng lồ, tựa như Ma Thần giáng lâm.

Nhất là hai bàn tay to sắc bén dữ tợn của đối phương, đi lên liền hung hăng xé mở không gian.

“Không tốt, có biến cố!”

“Quận chúa mau ra tay!”

“Có quái vật xông ra!”

Mấy vị cường giả kỳ sù phát ra kêu to, bị Giang Thạch dùng sức đẩy, lực chấn động khổng lồ trực tiếp chấn đến bọn họ

cuồng phun máu tươi, thân thể lắc lư, thiếu chút nữa bay ngược ra ngoài.

Thiên Tâm quận chúa cùng bà lão tóc bạc bên cạnh đều biến sắc, phản ứng cực nhanh.

Nhất là bà lão kia, rít lên một tiếng, thanh âm già nua mà chói tai, giống như là một đầu nữ quỷ đang gào thét, lao thẳng về phía thân thể Giang Thạch, một bàn tay nhanh chóng phóng đại, giống như U Minh ma trảo, hoàn toàn hóa thành màu chàm, đầu ngón tay sắc bén âm trầm, khủng bố khó lường, đi lên liền hung hăng chụp tới mặt Giang Thạch.

“Lão thân liền biết có vấn đề, nghiệt súc đồ vật, cũng dám làm càn, chết!”

Xì xì!

Một trảo mà xuống, âm trầm thảm đạm, trong thiên địa nổi lên âm phong kinh khủng.

Nhưng mà Giang Thạch cũng không nhìn, rống to một tiếng, thanh âm tựa như hồng chung đại Lữ, đinh tai nhức óc, phát ra tiếng gầm khủng bố, hai bàn tay thật lớn hung hăng điên cuồng đập về phía thân thể bà lão.

Chương 460: Thoát Khốn! Di Tộc? 2

Dù cho thân thể chưa hoàn toàn thoát ra khỏi U Minh Huyết Vực, nhưng vẫn không trở ngại hấn dùng lực lượng tuyệt cường nghiền ép đối phương.

Thần sắc bà lão trong nháy mắt biến đổi, cảm thấy có điều bất thường, nhưng lúc này nàng căn bản không thể né tránh, chỉ có thể rít lên một tiếng, lực lượng bản thân càng thêm cuồng bạo, hung hăng chộp tới đỉnh đầu Giang Thạch, ý đồ dẫn đầu công kích đến Giang Thạch trước, hoặc là bức bách Giang Thạch trở về phòng ngự.

Tuy nhiên!

Rầm ầm!!

Một tiếng nổ vang, huyết nhục bắn tung tóe giữa không trung.

Tiếng kêu thảm thiết vang lên, thể lương chói tai cực kỳ.

Giống như đập muỗi vậy!

Hai bàn tay to dữ tợn của Giang Thạch, tựa như cánh cửa, hung hăng vỡ trúng thân thể bà lão, kẹp ở chính giữa. Trong nháy mắt, thân thể bà lão vô cùng thâm, tiếng kêu thảm thiết quanh quẩn trong phạm vi hơn mười dặm.

Toàn bộ thân thể bà lão giống như bột biển khô quắt, xương cốt nát bấy, nội tạng quấy thành một đoàn. Cả người quả thực như bị ép thành một đường.

Nhưng dù vậy, nàng vẫn không lập tức chết đi, sau đó phát ra tiếng hô điên cuồng: “Mau... bảo vệ quận chúa!”

Bùm!

Toàn thân nàng trực tiếp bắt đầu hứng hực thiêu đốt, thân thể khô quắt bị Giang Thạch đập ở giữa phát ra từng mảnh lực lượng cường hãn, huyết đan bên trong cơ thể dường như bắt đầu thiêu đốt. Một cỗ lực lượng cường hãn không ngừng dọc theo song chưởng Giang Thạch xông vào cánh tay hần, chấn đến thân thể hần lắc lư.

Cùng lúc đó, đám người bên cạnh Thiên Tâm quận chúa vội vàng hành động, bắt đầu nhao nhao bảo vệ Thiên Tâm quận chúa. Một vị chưởng kỳ sứ lúc trước lại toàn lực thúc dục đại kỳ huyết sắc.

Giang Thạch nhướng mày, biết thời gian cấp bách, tuyệt đối không thể tốn thêm thời gian ở đây. Nếu không thể giết chết bà lão này ngay lập tức, hần cũng không cưỡng cầu. Sau đó, hai tay hần vận vẹo trực tiếp hung hăng ném hướng bà lão về phía xa.

Bùm!

Thân thể bà lão trong nháy mắt bay ngang qua, bị hần ném bay xa mấy chục thước, hung hăng nện ở xa xa, bắn lên mảng lớn đá vụn.

Mà sau khi ném bay bà lão, thân hình to lớn của hần đột nhiên xông lên, cũng rất cực vọt ra từ trong Huyết Vực sắp khép kín.

Sau khi lao ra, hần liền tung người lên, nhanh đến cực hạn, mang theo khí tức cuồng bạo và kinh khủng vô biên, thoáng cái rơi vào bên người một tên chưởng kỳ sứ gần nhất, tát ra một cái.

Bùm!

Chương kỳ sứ chỉ tu vi Thánh Linh lục trọng phản tổ bị kích này của hắn đánh nát thân thể, không kịp phát ra tiếng kêu thảm thiết, huyết nhục cùng xương cốt bay múa lung tung.

Sau đó, Giang Thạch nhanh như chớp đoạt lấy một lá cờ lớn màu máu, dùng sức rút ra, trực tiếp rút lá cờ này ra khỏi mặt đất. Chưa dừng lại ở đó, hắn tung người theo sát, trong nháy mắt rơi vào bên người một tên chương kỳ sứ thứ hai, tung ra một chương, tên chương kỳ sứ thứ hai lập tức nổ tung. Tất cả diễn ra nhanh như chớp, chỉ trong nháy mắt.

Theo hai mặt U Minh Huyết Kỳ bị rút ra, Huyết Vực vốn đang chuẩn bị đóng lại trở nên hỗn loạn. Phía sau Huyền Đạo Tử, Công Tôn Chỉ, Bát Đại Tướng Thần, Bàn Bàn lão nhân, Quách Thiên cũng theo đó xông ra ngoài.

Bên ngoài hỗn loạn cả lên.

“Bắt lấy chúng!” Thiên Tâm quận chúa hét lớn, thanh âm vang vọng, không cho phép bất kỳ sự khiêu khích nào.

“Làm càn!” Theo sau là những tiếng gầm giận dữ vang lên.

Những cao thủ từ bên cạnh Thiên Tâm quận chúa nhanh như chớp đánh ra, nhao nhao nhắm vào đám người Huyền Đạo Tử, Công Tôn Chỉ, Bát Đại Tướng Thần. Còn rất nhiều cao thủ khác cũng đánh về phía Giang Thạch.

Bọn họ đều lộ ra vẻ kinh hãi.

Giang Thạch vừa rút ra lá cờ huyết sắc thứ hai, liền nhướng mày, ánh mắt lạnh băng. Khi nhìn thấy một đám cao thủ Thánh Linh cảnh đánh về phía mình, hắn không chút lưu tình, trực tiếp huy động lá cờ huyết sắc thật lớn, quét ngang đám người.

“Ngăn ta thì chết!”

Ầm ầm ầm ầm!

U Minh Huyết Kỳ thô to trong tay hấn tựa như biến thành một thần binh lợi khí, phối hợp với lực lượng vô song của hấn, quả thực vô địch thiên hạ, như gió thu quét lá rụng.

Cuồng phong chói tai rít gào.

Từng mảnh thi thể không ngừng bay ra.

Huyết hoa liên tiếp nở rộ.

Tiếng kêu thảm thiết vang vọng khắp nơi.

Nhưng rất nhanh, Giang Thạch liền phát hiện ra điều kỳ lạ. Khi hấn đang vung vẩy đại kỳ, hai mắt U Minh Huyết Kỳ trong tay lại rung động kịch liệt, tựa như có được sinh mệnh, không ngừng truyền đến cảm giác bài xích đối với thân thể của hấn. Toát ra lực lượng cường đại không ngừng cố gắng giãy thoát khỏi cánh tay của hấn.

Thần khí có linh, không thể mạo phạm!

Điều này giống như lúc trước hấn cầm Thần Cung đối phó với Mông Phóng trên đảo.

Dù vậy, Giang Thạch vẫn nhanh chóng ra tay, hai mắt đại kỳ luân phiên quét ngang, thanh âm nổ vang, đánh bay từng tên cao thủ nhào tới.

Bỗng nhiên, ánh mắt của hấn rơi vào trên người Thiên Tâm quận chúa cách đó không xa. Thân thể hấn tung lên, cả người bộc phát ra lực lượng cuồng mãnh vô biên, trực tiếp lao về phía Thiên Tâm quận chúa.

Chương 461: Thoát Khốn! Di Tộc? 3

Bắt giặc trước bắt vua!

“Chết cho ta!”

Giang Thạch sắc mặt lạnh như băng, hạ thủ vô tình, thân hình cao hơn sáu thước mang đến một cỗ áp lực ngập trời, giống như Thái Sơn áp đỉnh, một kích nện xuống người Thiên Tầm quận chúa.

U Minh huyết kỳ màu đỏ tươi giống như một biển máu, kết hợp lực lượng kinh khủng của Giang Thạch làm cho người ta có một loại ảo giác khủng bố vô cùng tuyệt vọng không thể chống đỡ.

Thiên Tầm quận chúa ngồi ngay ngắn trên Long Mã, con ngưu co lại, nhưng cũng có chút bối rối.

Mặc dù công kích của Giang Thạch đã gần ngay trước mắt, nhưng vẫn bất vi sở động.

Mắt thấy Huyết sắc đại kỳ muốn nện xuống, bỗng nhiên, một cỗ lực lượng khổng lồ đáng sợ trực tiếp từ bên cạnh Thiên Tầm quận chúa mãnh liệt mà ra, trong nháy mắt đụng về phía U Minh huyết kỳ trong tay Giang Thạch.

“Oanh” một tiếng.

Cuồng phong dâng trào, âm thanh cuộn cuộn.

Sắc mặt Giang Thạch khê biến, thật giống như một kích này trực tiếp nện trên một tòa Thần Sơn vậy, không thể lay

động, một cỗ lực phản chấn cường đại, trực tiếp tác dụng ngược lại thân thể của hắn.

Chỉ trong chốc lát, thân thể Giang Thạch bật lùi ra ngoài.

“Ai?”

Giọng hắn lạnh lùng gầm lên, ánh mắt như điện.

Chỉ thấy từ bên cạnh Thiên Tâm quận chúa, một tên thanh niên nam tử mặc trường bào màu trắng chậm rãi xuất hiện, mặt như quan ngọc, mang theo nụ cười nhè nhẹ, ánh mắt nhìn về phía Giang Thạch, mang theo một tia kỳ dị.

“Thực lực không tệ, chịu ta một kích, còn có thể vững vàng đứng thẳng!”

Trên mặt hắn dường như ẩn ẩn mang theo vẻ thương thức.

“Nhưng đáng tiếc cũng chỉ thế thôi.”

Nam tử áo bào trắng khẽ thở dài.

“Long Nhạc, bắt hắn lại cho ta!”

Ánh mắt Thiên Tâm quận chúa trầm xuống, lạnh giọng nói.

“Dễ thôi.”

Nam tử áo bào trắng nhẹ nhàng gật đầu, trên mặt lần nữa lộ ra vẻ mỉm cười, nhìn về phía Giang Thạch, nói:

“Tuổi trẻ đã có thể có thực lực như thế, thật là không tệ, đáng tiếc, thật sự là đáng tiếc a.”

“Đáng tiếc?”

Giang Thạch lạnh giọng hỏi.

“Không tệ.”

Nụ cười nở rộ trên mặt nam tử áo bào trắng lộ ra hàm răng trắng nõn, nói:

“Tuổi trẻ đã có thực lực như vậy, nhưng hôm nay lập tức phải chết, người nói có phải đáng tiếc hay không!”

“Đủ rồi Long Nhạc, đừng cùng hấn nói nhảm, mau bắt hấn!”

Thiên Tâm quận chúa lạnh giọng nói.

“Biết rồi, biết rồi.”

Nam tử áo bào trắng nhẹ nhàng nhún vai, vẻ mặt bất đắc dĩ, nói:

“Gấp cái gì? Ta cam đoan giúp người bắt hấn là được, cần gì phải nóng lòng nhất thời, để một người chậm rãi tuyệt vọng, chẳng lẽ không phải rất tốt sao?”

Hừ!

Thiên Tâm quận chúa trực tiếp phát ra hừ lạnh.

Nụ cười trên mặt nam tử áo bào trắng lần nữa nở rộ, nhìn về phía Giang Thạch, nói:

“Thôi, nếu quận chúa đã thúc giục, ta đây cũng sẽ không lãng phí thời gian nữa!”

Hắn rất là tự phụ, từng bước đi tới, trong hai con mắt đột nhiên nở rộ ánh vàng, giống như hai ngọn thần đăng quỷ dị, quét lớn với Giang Thạch:

“Còn không mau lại đây quỳ xuống!”

Bùm!

Một tầng tinh thần lực vô hình trong nháy mắt thổi quét ra, trùng trùng điệp điệp, giống như thủy triều, xông thẳng vào đầu Giang Thạch, mang đến lực áp bách kinh khủng, ý định trực tiếp khống chế Giang Thạch, khiến hấn quỳ xuống ngay tại chỗ, từ đó không chế hấn.

Đầu Giang Thạch cảm giác như bị vô số kim cương đâm, rên rỉ một tiếng, tứ chi bách hài đều có cảm giác không thể không chế.

Nhưng sau một khắc, thân thể hắn đột nhiên thoát khỏi không chế, cơ thể giống như một viên sao băng khủng bố, trong nháy mắt điên cuồng xông lên, đột phá phong tỏa không gian, khoảng cách mấy chục thước trong nháy mắt đã tới.

Hắn trực tiếp nện ra một quyền, nhanh như tia chớp, hung hăng nện vào thân thể nam tử áo bào trắng, vừa lên đã vận toàn lực.

Mặc kệ nam tử áo bào trắng này có át chủ bài gì, là thân phận gì, hắn cũng không muốn lãng phí bất cứ thời gian nào, trực tiếp muốn tốc chiến tốc thắng.

Nam tử áo bào trắng biến sắc, dường như không thể tin được.

Đối phương lại có thể thoát khỏi không chế tinh thần của hắn nhanh như vậy.

Mà tốc độ cũng quá nhanh, vừa chuyển liền qua giống như thuận di, căn bản không cho hắn quá nhiều thời gian phản ứng, trong nháy mắt hắn liền biết mình đã khinh địch.

Hắn chỉ kịp vội vàng giơ hai tay lên.

Bùm!

Một tiếng nổ trầm đục vang lên, hai tay của hắn nổ tung trong nháy mắt, máu thịt bắn ra, lộ ra xương cốt trắng bệch bên trong, cả cánh tay của hắn thiếu chút nữa gãy vụn.

Bùm!

Ngay sau đó, một tiếng nổ trầm đục thứ hai truyền ra.

Quyền thứ hai của Giang Thạch đã hung hăng giáng xuống, nện vào vai nam tử áo bào trắng, khiến bả vai của hắn sụp đổ ngay tại chỗ, phát ra tiếng xương cốt tan nát chói tai.

Răng rắc!

Rất nhanh, quyền thứ ba đã đánh tới.

Lần này là bàn tay.

Toàn bộ bàn tay to như quạt hương bồ của Giang Thạch quét mạnh vào mặt nam tử áo bào trắng, trong nháy mắt tát khuôn mặt hắn vụn vụn, máu tươi đầm đìa, ngũ quan thiếu chút nữa bay ra ngoài.

Chương 462: Thoát Khốn! Di Tộc? 4

Thân thể nam tử áo bào trắng trực tiếp đập mạnh xuống đất, bốp một tiếng, bắn ra mảng lớn huyết mục, đau đớn kêu rên không thôi.

Chân mày Giang Thạch nhíu lại.

Yếu!

Quá yếu!

Với chút lực lượng này cũng dám cuồng vọng như thế?

Ngay lúc hắn tiếp tục đi về phía trước, bỗng nhiên ánh mắt ngưng tụ, lần nữa nhìn về phía nam tử áo bào trắng.

Chỉ thấy nam tử áo bào trắng một thân máu tươi, lần nữa bò dậy từ trên mặt đất, trong miệng phát ra tiếng nói khàn khàn và trầm thấp thống khổ, nói: “Đồ hỗn trướng, ngươi thật sự là đồ hỗn trướng, ta chỉ muốn cùng ngươi chơi đùa một chút, ngươi liền đánh ta thành cái dạng này, hủy diệt bộ da người ta tân tân khổ khổ mới có được này, thật sự là đáng chết, rống!”

Êm la la!

Toàn bộ thân thể hắn bắt đầu nhanh chóng biến lớn, từng khối lân giáp cùng gai ngược dữ tợn màu đen nhanh chóng từ trong thân thể của hắn chui ra, toàn bộ cơ thể tựa như bơm hơi, bắt đầu vỡ tan từng tác từng tác, tán loạn, trong nháy mắt thân thể đã hoàn toàn biến đổi.

Không còn hình dạng con người nữa.

Mà là hóa thành một sinh vật thân cao hơn sáu thước, toàn thân mọc đầy màu đen lân phiến cùng gai nhọn khủng bố, miệng to như chậu máu, bộ dáng xấu xí, trên người đều là sát khí sâm sâm, phía sau còn có một cái đuôi cực kỳ thô to đang vung tới vung lui, hai con mắt như bảo thạch màu xanh biếc vậy, dữ tợn mà khủng bố.

Sắc mặt Giang Thạch ngẩn ra.

Thứ quái quỷ gì?

“Dị tộc, lại là dị tộc!”

Bỗng nhiên, Huyền Đạo Tử kinh hô, nói: “Làm sao có thể có dị tộc bỗng nhiên xuất hiện? Điều này không có khả năng! Hoàng thất lại cấu kết dị tộc, các người chẳng lẽ sẽ không sợ bị thế lực khắp nơi liên hợp tiêu diệt sao?!”

“Dị tộc?”

Giang Thạch nhú mày, lần đầu tiên nghe thấy danh từ này.

Có vẻ như thế giới này còn quỷ dị vượt qua tưởng tượng của hắn.

“Đồ hỗn trướng, đi chết đi!”

Tôn dị tộc dữ tợn khủng bố kia gào thét một tiếng, toàn bộ thân thể mang theo một tầng khí tức cực kỳ khủng bố, tựa như cơn lốc màu đen, đập nát mặt đất, thanh âm chói tai, một móng vuốt hung hăng đập về phía Giang Thạch.

Ánh mắt Giang Thạch trầm xuống, không tránh không né, thân hình đột nhiên điên cuồng xông lên, kinh lực cùng lực lượng trong nháy mắt hợp nhất, thiên phú 【Tỏa Long】 đột nhiên mở ra.

Khí huyết cả người hắn hùng hực như núi lửa, lực lượng thân thể kéo lên đến cực hạn, dường như so với dị tộc còn phải

giống dị tộc hơn, nện ra một quyền, phía sau trực tiếp hiện ra hư ảnh một tôn Thái Cổ Ma Long dữ tợn.

Ma Long gào thét, thôn thiên phệ địa!

Bùm!

Nắm đấm va chạm, trong nháy mắt phát ra động tĩnh giống như núi lửa phun trào, không gian đều đang vặn vẹo kịch liệt.

Tôn dị tộc khủng bố kia phát ra tiếng rên rỉ đau đớn, cánh tay chảy đầy máu tươi, xương cốt suýt nữa vỡ vụn, nhưng mặt mũi tím tái, phát ra tiếng gào thét khủng khiếp, hai cánh tay điên cuồng đánh tới thân thể Giang Thạch.

Hắn không tin, một kẻ phạm nhân lại có nhục thân sánh ngang với hắn!

Phạm nhân!

Từ xưa đến nay, đều là sinh vật yếu đuối nhất!

Không có ngoại lệ!

“Ta muốn ăn ngươi!”

Tôn dị tộc khủng bố kia khàn giọng rống to, hai tay điên cuồng vung vẩy, chỉ lo liên tục không ngừng tấn công Giang Thạch.

Sắc mặt Giang Thạch lạnh lẽo, không né tránh, quyền ảnh dày đặc, hoàn toàn không thể nhìn rõ ràng, trực tiếp chọn dùng lực lượng nhục thân thuần túy đối cứng đối phương.

Chẳng biết đã qua bao nhiêu lần.

Đột nhiên!

Tôn dị tộc khủng bố kia phát ra tiếng kêu thảm thiết chói tai, hai cánh tay đang ra đòn đột nhiên sụp đổ, xương cốt nổ tung, vô cùng thảm.

Trong giao chiến nhục thân cực hạn, hai tay của hắn cuối cùng không chịu nổi áp lực, bị Giang Thạch đánh nát.

“Không thể nào!”

Giữa không trung, máu tươi bắn tung tóe, từng mảnh thịt vụn bay múa lung tung. Theo từng đợt tiếng kêu thảm thiết chói tai cùng cuồng phong kinh khủng, những mảnh thịt vụn và vảy giáp bị cuốn đi khắp nơi.

Tôn dị tộc kia mặt mũi vằn vẹo, ánh mắt trừng lớn. Hai cánh tay của hắn bị đánh nát khi giao chiến với Giang Thạch. Sau đó, một bàn tay màu đồng cổ dữ tợn khổng lồ của Giang Thạch vung lên, hung hăng vỗ xuống mặt hắn.

Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, hắn rú lên một tiếng, thân thể đột nhiên cuộn tròn lại như con tê tê, biến thành một quả cầu. Cái đuôi thô to của nó nhanh chóng hất lên bảo vệ mặt.

Nhưng điều đó cũng vô ích.

Bùm!

Một cái tát vỗ xuống, giống như thần thiết vỗ vào quả bóng cao su. Huyết nhục bắn tung tóe trên không trung, vảy giáp bay ra, kèm theo âm thanh xương cốt vỡ vụn “răng rắc”.

Toàn bộ thân thể của tôn dị tộc kia bị đánh văng ra, hung hăng đập xuống mặt đất. Rầm một tiếng, mặt đất bị nện lún lư dũ dội, ngay lập tức lõm xuống. Những vết nứt thô to kéo dài ra bốn phương tám hướng.

Mặc dù đã biến thành quả cầu, hắn vẫn không thể ngăn cản một kích này của Giang Thạch. Cái bàn tay hung hãn vô song quét qua, trực tiếp đánh gãy xương sống của hắn, chấn nát hơn mười cái xương sườn trên người hắn.

Chương 463: Thức Tỉnh Thiên Phú: Phệ Hồn! 1

Tuy nhiên, cảnh tượng này khiến Giang Thạch nhú mày chặt, không hề hài lòng.

Theo lẽ thường, một cái tát của hắn như vậy, cho dù là cao thủ Huyết Đan cảnh dưới tình huống không có kinh lực hộ thể chắc chắn phải bị đánh thành sương máu. Nhưng đối phương chỉ bị cắt đứt một ít xương cốt, không bị trực tiếp đánh chết.

Hơn nữa, trong trận chiến vừa rồi cũng vậy.

Nhục thể của đối phương cường hãn, uy mãnh, vượt xa nhân loại cùng cảnh giới. Hắn còn dám ngang nhiên liều mạng với mình. Đây là lần đầu tiên kể khi bước chân lên đại lục có người cùng cấp có thể dùng nhục thân đối cứng với hắn.

Không hổ là dị tộc, lực lượng thân thể quả nhiên không phải nhân tộc có thể so sánh.

Ánh mắt Giang Thạch lóe lên, không muốn lãng phí thời gian. Sau khi đánh văng thân thể tôn dị tộc kia, đôi mắt hắn đột nhiên quét qua Thiên Tầm quận chúa đang đứng phía trước.

Con người Thiên Tầm quận chúa co lại, lập tức hiểu được ý đồ của Giang Thạch. Nàng lập tức quay người chạy trốn về phía sau.

Ánh mắt Giang Thạch lạnh lẽo, cơ thể lại vọt lên, mang theo đại kỳ màu đỏ tươi trực tiếp lao về phía Thiên Tầm quận chúa.

“Bảo vệ quận chúa!”

“Tặc tử làm càn!”

“Dừng lại!”

Một tên cao thủ bên cạnh Thiên Tâm quận chúa phát ra tiếng gầm giận dữ, ngay sau đó vọt lên, cùng lúc đó, nhiều tên cao thủ khác cũng xông lên, ra tay bắt lấy Giang Thạch.

Rầm!

Đại kỳ quét ngang, lực lượng vô song.

Đại kỳ trong tay hắn giống như là ngọn núi màu máu, tràn ngập khí tức nặng nề khủng bố, trực tiếp quét ngang đám cao thủ lao lên, đối mặt một cái, chấn nát tất cả công kích của bọn họ.

Từng tên cường giả Thánh Linh Cấp nhao nhao phát ra tiếng rên rỉ, cuồng phun máu tươi, thân hình giống như là điều đứt dây, ngay tại chỗ bay ngược, bay về phía sau.

Lần này không ai có thể ngăn cản Giang Thạch được nữa.

Giang Thạch cứ như vậy điên cuồng lao qua, bàn tay to hung hăng chụp tới thân thể của Thiên Tâm quận chúa, năm ngón tay lạnh lạnh giống như là long trảo vậy, thế không thể chống đỡ.

Thiên Tâm quận chúa rốt cục thay đổi sắc mặt, nhanh chóng ra tay ngăn cản.

Nhưng lại không có chút phản ứng nào, dưới thiên phú Tỏa Long của Giang Thạch, tất cả kinh lực đều bị áp chế, chỉ còn lại lực lượng nhục thân thuần túy, đối mặt một cái liền bị Giang Thạch tóm nửa người lên. Giang Thạch bây giờ cao hơn sáu thước, bắt Thiên Tâm quận chúa quả thực không khác gì bắt gà con.

Phốc xuy!

Hắn trực tiếp giơ Thiên Tầm quận chúa lên cao, mở miệng gầm lên: “Toàn bộ dừng tay, lập tức lui ra ngoài!”

Đám người đang đại chiến với đám người Thần Long, Bàn Bàn, Huyền Đạo Tử đều biến đổi sắc mặt, nhanh chóng quay đầu lại.

“Quận chúa!”

“Mau buông quận chúa ra!”

“Có chuyện gì từ từ nói, buông quận chúa ra!”

Họ hoảng sợ và la hét.

Thiên Tầm quận chúa bị Giang Thạch tóm nửa người trên, nguyên bản còn muốn giãy dụa, nhưng rất nhanh cảm thấy được năm ngón tay Giang Thạch ẩn chứa lực lượng khủng bố, đồng thời có một cỗ kinh lực cường đại tràn vào thân thể của nàng, nhanh chóng phong tỏa miệng của nàng, khiến cho nàng nói không nên lời.

“Đủ rồi, bây giờ các người lập tức ra khỏi phạm vi hai trăm dặm, bất luận kẻ nào không được tiếp cận, bằng không bốn tọa bây giờ liền bóp chết nàng!”

Ngữ khí Giang Thạch lạnh lùng, giơ cao thân thể Thiên Tầm quận chúa, lạnh giọng nói.

“Người... người đừng xằng bậy, Thiên Tầm quận chúa chính là thân thể thiên kim, người....”

Một tên cao thủ Thánh Linh lực trọng phản tổ sợ hãi kêu.

“Câm mồm!”

Giang Thạch đột nhiên quát to, năm ngón tay xiết lại, cơ thể Thiên Tầm quận chúa trong nháy mắt co giật một cái, đã là

đầm đìa máu tươi, nói: “Thật cho rằng bốn tọạ không dám giết nàng sao?”

“Được, được, chúng ta đi!”

“Đi, đi thôi!”

Từng tên cao thủ đều vô cùng sợ hãi, cũng không dám ở lâu nữa, lúc này bắt đầu nhao nhao rút lui.

Ánh mắt Giang Thạch lạnh lùng, thiên phú “Thấu Thị” vận chuyển, quét nhìn bốn phương tám hướng, tất cả tình hình tứ phía đều thu vào đáy mắt, nhanh chóng chọn ra một con đường tương đối an toàn để rời đi.

“Rút lui, về phía đông nam, mau!” Hắc truyền âm cho Huyền Đạo Tử, Công Tôn Chỉ, Thần Long. Một đám người kịp phản ứng, lúc này bắt đầu nhanh chóng hành động, tốc độ cực nhanh, chạy trốn.

Giang Thạch cầm lấy Thiên Tâm quận chúa, tự mình ở phía sau đoạn hậu, sau khi tất cả mọi người lao ra, hắc cũng phóng qua rừng rậm hướng đông nam.

Không phải là hắc không muốn giết chết Thiên Tâm quận chúa, mà là chuyện hôm nay quá ồn ào. Ngay cả dị tộc cũng xuất hiện. Điều này khiến hắc phải thay đổi kế hoạch một chút.

Nghe Huyền Đạo Tử nói, chuyện dị tộc liên quan trọng đại, rất có thể liên quan đến rất nhiều chuyện hắc không biết. Cho nên lúc này, dù hắc có muốn cũng không thể giết chết Thiên Tâm quận chúa. Vạn nhất chọc giận thế lực dị tộc phía sau màn, đối với hắc mà nói, tuyệt không phải chuyện tốt.

Chương 464: Thức Tỉnh Thiên Phú: Phệ Hồn! 2

Huống hồ trong này còn có hoàng thất và Huyền Minh tông! Trong hoàng thất tuyệt đối không thiếu lão quái vật Niết Bàn Cảnh, nếu thật sự chọc ra loại lão quái vật này, hắc hắc phải chết không nghi ngờ.

Giang Thạch một bên cấp tốc rút lui, một bên vận dụng thiên phú, lúc nào cũng chú ý tình hình bốn phía, cũng như xóa sạch tất cả dấu vết lúc đám người rút lui.

Nhìn ra được, địa vị của Thiên Tầm quận chúa trong lòng đám người kia quả thật không thấp, sau khi hắc cầm tính mạng nàng ra đe dọa, quả thật không ai dám đuổi theo.

Chỉ trong chốc lát, Giang Thạch và đám người đã nhanh chóng chạy ra mấy trăm dặm.

Chưa xong.

Bọn họ tiếp tục chạy, vẫn nhanh chóng lướt về phía trước, mỗi người đều thu liễm khí tức đến mức cực hạn, cơ thể thu nhỏ về trạng thái ban đầu.

Mấy canh giờ sau, bầu trời tối tăm. Cuối cùng, Giang Thạch và đám người đều dừng lại.

Giờ phút này bọn họ đã sớm chạy khỏi dãy núi lúc trước không biết bao xa.

Giang Thạch giải trừ phong tỏa đối với Thiên Tầm quận chúa, đem thân thể của nàng bỏ lại.

Thiên Tâm quận chúa khuôn mặt tư hàm sát, lạnh lùng vô tình, chật vật từ trên mặt đất đứng dậy, cũng không lộ ra chút hoảng hốt nào mà là lạnh lùng nhìn chằm chằm Giang Thạch, nói: “Thả ta đi, ta có thể cam đoan hoàng thất sẽ không đuổi giết ngươi nữa.”

“Bằng ngươi?” Giang Thạch lạnh giọng đáp lại.

“Đúng vậy, trong hoàng thất có Niết Bàn Cảnh tồn tại, cũng không thiếu cường giả Huyết Đan cảnh. Nếu ngươi giết ta, sẽ chỉ khiến ngươi bước vào vực thẳm. Ta là quận chúa được hoàng thất sủng ái nhất. Hoàng thất mặc dù đã suy yếu, nhưng vẫn nắm giữ phần lớn lực lượng của toàn bộ Trung Châu. Giết ta, đối với các ngươi không có bất kỳ lợi ích nào. Huống hồ, tình hình bên kia của dị tộc, chỉ có ta mới có thể giúp các ngươi giải quyết. Bằng không, ngay cả cửa ải của dị tộc, ngươi cũng không thể vượt qua được.”

Giọng nói của Thiên Tâm quận chúa rất lạnh lùng, khí chất đặc biệt. Mặc dù thân là tù nhân, nhưng không có chút biểu hiện nào của tù nhân bình thường nên có.

“Ngươi dựa vào cái gì để dị tộc không tìm ta phiền toái?”

Giang Thạch lạnh giọng hỏi.

“Không dựa vào cái gì, chỉ dựa vào quan hệ giữa ta và bọn họ.”

Thiên Tâm quận chúa lạnh như băng đáp lại, “Tin hay không, nếu ngươi giết ta, ngươi nhất định sống không quá mười ngày. Thậm chí không thả ta, rất nhanh ngươi cũng sẽ bị người đuổi tới!”

“Quan hệ giữa ngươi và dị tộc là như thế nào?”

Giang Thạch hỏi.

“Điểm này không thể nói.”

Thiên Tâm quận chúa lạnh giọng đáp lại, “Ta chỉ những gì ta nên nói, quyền lựa chọn ở chỗ các hạ!”

“Hừ!”

Giang Thạch phát ra hừ lạnh, nhú mày, đột nhiên đưa ánh mắt nhìn về phía Huyền Đạo Tử, ý định tìm hiểu thêm tình hình từ chỗ Huyền Đạo Tử.

Sắc mặt Huyền Đạo Tử biến ảo, mở miệng nói ra, “Ta thật sự không nghĩ tới, hoàng thất cư nhiên dám hợp tác với dị tộc, đây là hành vi vi phạm lời thề. Hoàng thất các ngươi chẳng lẽ sẽ không sợ bị thiên hạ thảo phạt sao?”

“Thời đại đã thay đổi, thiên hạ cũng đã không còn là thiên hạ trước đó. Cho dù hoàng thất hủy lời hứa, cũng là bị ép mà đi. Nếu các thế lực lớn không hồi hứa ngay từ đầu, hoàng thất cũng sẽ không đi đến một bước này.”

Thiên Tâm quận chúa lạnh giọng nói.

“Ngươi...”

Huyền Đạo Tử sắc mặt phức tạp, liên tục thở dài.

Bỗng nhiên, hắn đưa ánh mắt nhìn về phía Giang Thạch, tiến hành giải thích, nói, “Thiên hạ này phức tạp hơn bất luận kẻ nào tưởng tượng. Thời gian ngược dòng đến hơn vạn năm trước, thiên hạ này cũng không phải chỉ có mỗi nhân tộc mà tràn ngập vô số dị tộc.”

“Bọn họ thực lực cường đại, nắm giữ các loại thiên phú khác nhau, cơ hồ mỗi chủng tộc đều là tồn tại có một không hai. Trong đó, dị tộc huyết mạch tinh thuần, rất khó giết chết. Ở thời đại kia, Nhân tộc thật sự là quá mức nhỏ yếu, đối mặt với lực lượng của dị tộc chỉ có thể tiềm thân rút đầu, khúm núm, quanh năm bị áp bách trong hoàn cảnh cực kỳ khắc nghiệt. Ở thời đại kia, thật sự là thời đại huyết lệ của nhân tộc,

không biết bao nhiêu nhân tộc tiên hiền chết thảm ở trong tay dị tộc!”

“Bất quá sau đó đã xảy ra một đại sự, thay đổi toàn bộ cục diện của thiên địa này. Khi đó, các Cổ Thánh nhân loại vận dụng một môn thủ đoạn cường đại, lừa gạt đám cường giả dị tộc kia vào trong một không gian cổ quái, đồng thời kịp thời đóng cửa không gian, đem bọn hắc phong ấn ở bên trong không gian.”

“Tuy nhiên, số lượng dị tộc còn lại vẫn còn rất nhiều. Mặc dù phần lớn cường giả trong bọn họ đã bị trấn áp, nhưng muốn thanh trừ bọn họ cũng không phải là một chuyện dễ dàng.”

“Cho nên, sau hơn mười năm chiến đấu lớn nhỏ, nhân tộc lần nữa tử thương vô số, một đám Cổ Thánh nhân loại đã cùng bọn họ ký kết 【Lời thề Hồng Hoang】 , từ nay về sau hai bên không vi phạm.”

“Cái gọi là 【Lời thề Hồng Hoang】 chính là chỉ phát ra lời thề với Hồng Hoang sơn mạch, từ nay về sau, nhân tộc cư trú bên trong Hồng Hoang sơn mạch, còn dị tộc cư trú bên ngoài Hồng Hoang sơn mạch. Hai chủng tộc tuyệt đối không thể vi phạm lời thề, đột phá ranh giới Hồng Hoang sơn mạch.”

Chương 465: Thức Tỉnh Thiên Phú: Phệ Hồn! 3

“Hoàng thất chính là đại biểu nhân tộc khi đó. Họ đại diện nhân tộc ký kết hiệp ước, hơn nữa còn ký kết một thỏa thuận với các thế lực lớn khác trong Hồng Hoang sơn mạch.”

“Thỏa thuận đó là hoàng thất chịu trách nhiệm ngăn cản dị tộc bên ngoài Hồng Hoang sơn mạch, các thế lực lớn từ nay về sau phải tuân theo hoàng thất, tuyệt đối không được chống lại hoàng thất. Hậu duệ của Dương thị mãi mãi làm hoàng.”

“Tuy nhiên, vô số năm trôi qua, thế cục thiên hạ biến đổi hết lần này đến lần khác. Các Cổ Thánh cũng đã chết gần hết, không còn ai có thể ước thúc loại lời thề này nữa.”

“Cho nên, các thế lực lớn bắt đầu xé đất chia nhau, tranh đoạt thiên hạ. Hoàng thất vốn nắm giữ thiên hạ chỉ trong vòng vài trăm năm qua đã bị chia năm xẻ bảy, quyền uy không còn tồn tại.”

“Thì ra là thế.”

Ánh mắt Giang Thạch hơi híp lại. Hắn thậm chí còn không biết có chuyện như vậy. Dị tộc và nhân tộc lại có mối liên hệ này.

Tuy nhiên, từ miệng Huyền Đạo Tử, hắn cũng hiểu được phần nào về bản đồ thế giới này.

Hồng Hoang sơn mạch!

Bây giờ phạm vi cư trú của toàn bộ nhân loại lại chỉ trong phạm vi của Hồng Hoang sơn mạch.

Như vậy, vượt qua Hồng Hoang sơn mạch này, ở địa phương xa hơn, còn có thiên địa rộng lớn hơn?

“Vậy lúc trước người nói Thủ Hộ Giả là ai, cũng là tồn tại phụ trách bảo hộ Hồng Hoang sơn mạch?”

Giang Thạch hỏi.

“Đúng vậy, sau khi Lời Thề Hồng Hoang được ký kết, ban đầu tổng cộng có ba mươi sáu vị thủ hộ giả. Tuy nhiên, theo thời gian trôi qua, họ dần già đi, tọa hóa, số lượng Cổ Thánh của nhân tộc ngày càng ít đi. Vì vậy, dần dần, số lượng Thủ Hộ Giả giảm xuống còn mười tám vị, chín vị, và cuối cùng còn lại ba vị. Vị thủ hộ giả mà ta nói chính là một trong ba người cuối cùng. Đối phương là người sống sót từ vạn năm trước.” Huyền Đạo Tử nói một cách phức tạp.

“Người từ vạn năm trước.” Ánh mắt Giang Thạch ngưng tụ lại, hỏi: “Vậy bây giờ đối phương còn sống hay chết?”

“Không biết. Từ đó về sau, ta không gặp lại hắn nữa.” Huyền Đạo Tử cười khò lắc đầu, nói: “Giang tiểu hữu, theo ta, tốt nhất người nên thả nha đầu này đi. Hoàng thất không có thù oán gì với chúng ta, không đáng vì vậy mà đắc tội hoàng thất. Hoàng thất chỉ muốn lấy Thiên Địa Linh Căn mà ta đạt được năm đó, nhưng vật kia đã sớm không còn ở trên người ta nữa.”

Nói đến đây, hắn nhìn về phía Thiên Tâm quận chúa, nói bằng giọng già nua: “Nha đầu, ta mặc kệ người là ai, nhưng bây giờ ta muốn nói cho người biết, thứ kia đã sớm bị ta đưa cho Thủ Hộ Giả, ta sống lại cũng tuyệt đối không có bất cứ liên quan gì đến Thiên Địa Linh Căn. Chúng ta đều bị Dương Diệu Thiên lừa. Ta không muốn gây thù với các người, hy vọng hoàng thất các người cũng tự giải quyết cho tốt. Các người cấu kết dị tộc, hắn là biết tương lai mình phải đối mặt

với cục diện gì. Bây giờ hai bên chúng ta đều cho lẫn nhau một cái bậc thang, đừng lại náo loạn nữa.”

Thiên Tâm quận chúa nhường mảy, ánh mắt nhìn về phía Huyền Đạo Tử, tâm thần hơi suy tư, gật đầu nói: “Có thể.”

“Ừ.”

Huyền Đạo Tử cũng trực tiếp gật đầu, nhìn về phía Giang Thạch, nói: “Giang tiểu hữu, để cho nàng rời đi đi. Kéo dài quá lâu sẽ kinh động lão quái vật của hoàng thất.”

Nếu để hoàng thất phái lão quái vật Niết Bàn Cảnh chân chính ra, chỉ sợ bọn họ không ai có thể chạy thoát.

Giang Thạch hơi trầm ngâm, trong đầu nhanh chóng suy nghĩ.

“Cũng tốt!”

Hắn xoay người nhìn về phía Thiên Tâm quận chúa, lạnh lùng nói: “Người đi đi!”

Thiên Tâm quận chúa không nói một lời, chỉ nhìn thoáng qua Giang Thạch thật sâu, rồi xoay người lao về phía xa.

“Khu vực này không thể ở lại, lập tức rút lui!”

Giang Thạch lạnh lùng mở miệng, lại phóng về phía trước.

Đám người lúc này nhao nhao đi theo phía sau.

Chuyến đi này một lần nữa bọn họ không biết bao nhiêu dậm lộ trình.

Cho đến một canh giờ sau,

Giang Thạch và đám người mới lần nữa dừng lại, tiến vào một tiểu trấn yên tĩnh.

“Trước tiên đặt chân ở tiểu trấn này, qua hai ngày ta sẽ đi tìm hiểu tình hình bên ngoài. Huyền Đạo Tử, người mau giúp

ta luyện chế viên Huyết Thần Đan thứ hai!” Giang Thạch lạnh lùng nói.

“Được, ta sẽ cố gắng hết sức trong thời gian ngắn nhất luyện ra cho ngươi!” Huyền Đạo Tử trầm giọng đáp.

Giang Thạch nhẹ nhàng gật đầu, sau đó đi vào một gian phòng.

Hắn đã làm ra đại sự lớn như vậy, giá trị danh vọng của hắn chắc chắn sẽ lập tức tăng lên đến một vạn, mở khóa thiên phú tiếp theo.

Vì vậy, bây giờ hắn chỉ cần tìm một nơi yên ổn tu luyện là được.

Thời gian trôi qua.

Tin tức bên ngoài bắt đầu lan truyền, mọi người bàn tán huyên náo.

Sáng sớm hôm sau.

Mặt trời đỏ rực mọc ở chân trời, mang đến hy vọng mới cho toàn bộ thiên địa.

Trong phòng.

Hai mắt Giang Thạch đột nhiên mở ra, ánh sáng lóe lên, nhìn vào bảng điều khiển trước mặt.

Đỉnh!

“Thức tỉnh thiên phú: Phệ Hồn.”

“Phệ hồn: Thôn phệ hồn phách, cải tạo hồn phách, lợi dụng hồn phách, Nuốt Thiên Địa Chi Hồn, Thành Tự Thân Chi Đạo.”

Chương 466: Thiên Ngoại Hóa Thân! 1

Ánh mắt Giang Thạch chớp động, nhìn chăm chăm vào tấm bảng trước mặt. Hắn đã thức tỉnh nhiều thiên phú, nhưng đa số đều liên quan đến thân thể và kinh lực, lần này mới là lần đầu tiên hắn thức tỉnh thiên phú thuộc loại hồn phách.

Trong lúc nhất thời, vô số thông tin phức tạp nhanh chóng tràn vào đầu hắn, tất cả đều liên quan đến cách sử dụng thiên phú Phệ Hồn.

Thôn phệ hồn phách thì không cần phải nói nhiều, ý là thôn phệ hồn phách của người khác để bồi dưỡng bản thân, khiến cho hồn phách của mình trở nên mạnh mẽ hơn.

Cải tạo hồn phách lại là một loại pháp môn thần bí có thể nô dịch và ràng buộc người khác. Khi pháp môn này được thực thi, đối phương sẽ phải tôn kính hắn từ linh hồn, trọn đời không dám phản bội.

Điều này tương đương với việc đối phương dâng hiến nguyên khí linh hồn cho hắn, vô cùng khủng khiếp. Quan trọng hơn nữa, loại năng lực này có thể tiến thêm một bước, có thể trực tiếp đọc ký ức trong đầu người khác, thật sự là nghịch thiên.

Còn về lợi dụng hồn phách, thì là một loại thuật khống hồn.

Khi thuật này được vận dụng, có thể khiến cho những du hồn trong thiên địa nghe theo mệnh lệnh của hắn.

Thậm chí chỉ cần động niệm, ta có thể khiến hồn phách của một người rời khỏi nhục thân, biến thành khô lồi. Tất nhiên,

loại thuật không hồn này cần lực lượng linh hồn rất mạnh mới có thể khống chế được.

Giang Thạch tuy vẫn đang tu luyện Nguyên Hồn Chân Giải, nhưng hồn phách của hắn vẫn còn quá yếu. Với hồn lực bây giờ của hắn, thi triển thôn phệ hồn phách và cải tạo hồn phách thì không thành vấn đề, nhưng muốn trực tiếp khống chế hồn mà không cần lợi dụng hồn phách, thì vẫn còn quá khó khăn.

Giang Thạch nhanh chóng tiêu hóa các loại thông tin trong đầu, ánh mắt chớp động.

Càng tiêu hóa, hắn càng cảm nhận được môn thần thông này vô cùng cao thâm, đáng sợ. So với những thiên phú đơn thuần thuộc hệ lực lượng hay hệ tinh thần trước đây, loại thiên phú này quả thực mạnh hơn rất nhiều.

Hơn nữa với thiên phú này, hắn không chỉ có thể tăng tốc độ tu luyện lên đáng kể mà hắn cũng không cần lo lắng thủ hạ của mình sẽ phản bội hắn.

Thú vị, giờ ta muốn thử ngay.” Giang Thạch thầm nghĩ.

Thân thể hắn đột ngột đứng dậy từ giường, nhẹ nhàng biến mất khỏi phòng.

Chẳng mấy chốc, Giang Thạch vô thanh vô tức xuất hiện trên mái hiên.

Trong lúc hắn đang chuẩn bị tìm một thủ hạ để thử nghiệm thì đột nhiên nường mảy, cảm thấy có điều gì đó bất thường. Ánh mắt hắn quay lại, nhìn về phía bóng tối xa xa.

Chỉ thấy một viên huyết đan màu đỏ tươi, thu liễm hơi thở, đang nhanh chóng lướt từ xa trở về, Viên huyết đan lạng lẹ chui vào một gian phòng.

“Công Tôn Chỉ!” Giang Thạch nheo mắt lại.

Sáng sớm hần ra ngoài làm gì?

Giang Thạch hừ lạnh một tiếng, thân hình biến mất trong nháy mắt, giống như thoát ần thoát hiện.

Trong một căn phòng nhỏ, huyết đan của Công Tôn Chỉ cẩn thận trở về.

Hồn phách phía trên thở phào nhẹ nhõm, dường như rốt cuộc đã buông bỏ một chuyện phiền lòng xuống. Hần xoay người nhìn về phía ánh mặt trời ngoài cửa sổ.

Chính lúc ánh mặt trời thứ nhất xé rách màn đêm, phần lớn mọi người vẫn chưa thức dậy.

“Hy vọng mọi chuyện sẽ ổn,”

Công Tôn Chỉ tự nói trong miệng.

“Mọi thứ đều ổn? Người đã làm gì để hy vọng mọi thứ đều ổn?” Thanh âm khàn khàn, đậm đặc đột nhiên vang lên sau lưng Công Tôn Chỉ.

Hần cảm thấy rùng mình, lông tơ dựng thẳng, hồn phách thiếu chút nữa nhảy lên.

Công Tôn Chỉ nhanh chóng xoay người lại, thoáng cái, Giang Thạch xuất hiện phía sau hần, đang ngồi trên một chiếc ghế, tay cầm một chén trà, đang gảy lá trà.

Hần vào lúc nào?

Sao lại thế?

Sao có thể thế được?

Trong đầu Công Tôn Chỉ nổ vang, lộ ra vẻ kinh hãi. Hần vội vàng khom người, mở miệng: “Chúa công!”

“Đừng, ta cũng không dám làm chúa công của ngươi.”

Giang Thạch khẽ cười, nhìn Công Tôn Chi: “Làm chúa công của người sợ là phải mất mạng, thật sự không nghĩ tới đến loại tình trạng này người còn không thành thật?”

“Không có, chúa công oan uổng, chúa công tha mạng!”

Hồn phách Công Tôn Chi lập tức quỳ xuống, kinh hoàng mở miệng.

“Vô tội?”

Giang Thạch híp mắt, nhìn chăm chú Công Tôn Chi, lạnh lùng nói: “Ta không nhìn thấy!”

Hắn vung tay, nắp chén trà trong nháy mắt bay ra, nhanh đến cực hạn, giống như xuyên thấu không gian, đập vào huyết đan bên dưới hồn phách Công Tôn Chi, khiến hồn phách Công Tôn Chi hỗn loạn một trận, phát ra tiếng kinh hô.

Công Tôn Chi chưa kịp phản ứng, hai chùm sáng màu đen chợt lóe lên trong mắt Giang Thạch, bắn xuống hồn phách của hắn.

Thiên phú: Phệ Hồn!

Ong ong!

Hồn phách Công Tôn Chi trong nháy mắt trở nên mờ dần, sắc mặt mờ mịt, không nhúc nhích.

Trí nhớ trong hồn phách của hắn giống như đang cười ngửa xem hoa, bị hai chùm sáng màu đen trong mắt Giang Thạch nhanh chóng đọc qua, giống như đang xem một bộ phim điện ảnh chiếu nhanh.

Giang Thạch rất nhanh phát hiện, năng lực đọc ký ức hồn phách này chỉ có thể giới hạn trong vòng hai ngày.

Chương 467: Thiên Ngoại Hóa Thân! 2

Nói cách khác, trí nhớ trong vòng hai ngày là hoàn toàn có thể đọc được.

Nhưng trí nhớ ngoài khoảng thời gian hai ngày này liên không cách nào quan sát, một mảnh mơ hồ, rất là hỗn loạn.

Tuy nhiên, Giang Thạch cũng rất nhanh nhìn thấy một màn không nên thấy trong đầu Công Tôn Chỉ, sắc mặt hẩn lạnh xuống, hừ lạnh một tiếng.

Công Tôn Chỉ vẫn không cam lòng!

Hắn cứ nhiên gạt mình, đêm qua lén liên lạc với trưởng lão Huyền Minh Tông!

Yêu cầu trưởng lão thông báo cho Dương Diệu Thiên, muốn Dương Diệu Thiên tự mình ra tay.

Không biết sống chết!

Giang Thạch rất muốn một chương vỡ chết Công Tôn Chỉ, nhưng bàn tay giơ ra sau đó lại dừng lại, hắn trực tiếp bắt đầu thí nghiệm với hồn phách Công Tôn Chỉ.

Giang Thạch nhanh chóng khống chế hồn phách Công Tôn Chỉ, mi tâm phóng ra từng luồng lực lượng vô hình, liên tục tràn vào tứ chi hồn phách của Công Tôn Chỉ.

Giờ khắc này, Công Tôn Chỉ giống như hóa thành một con búp bê vải vô tri vô giác, hồn phách của hắn dưới sự chỉ huy của Giang Thạch, làm các loại động tác trong vô thức.

Điều khiển, tùy tâm tùy ý.

Tuy nhiên, Giang Thạch biết đây là do Công Tôn Chi không có thân thể.

Nếu như thân thể Công Tôn Chi vẫn còn, vẫn duy trì trạng thái đỉnh cao nhất, muốn dễ dàng khống chế hồn phách Công Tôn Chi như vậy là tuyệt đối không có khả năng.

Giang Thạch dừng lại một lúc, nhìn Công Tôn Chi đã rơi vào trạng thái đờ đẫn, hàn quang lóe lên, cuối cùng không lưu thủ, một chương đánh ra.

Phốc xuy!

Huyết đan vỡ vụn, bay múa khắp nơi.

Sau đó bàn tay một trảo, hồn phách của Công Tôn Chi trong nháy mắt bị hấp hút đến, giống như một đoàn sương mù đen, lập tức đi vào trong lòng bàn tay của hắn, bị thân thể của hắn nhanh chóng hấp thu.

Trong nháy mắt, Giang Thạch liền cảm giác được hồn lực của bản thân dường như thật sự lớn mạnh hơn không ít, giống như vừa đan được bổ sung hồn lực vậy.

Hắn yên lặng lĩnh hội, rất nhanh tinh thần lực từ mi tâm khuếch tán ra, lập tức bao phủ toàn bộ khách điểm, trực tiếp bao trùm đám người Thần Long, Bàn Bàn, Quách Thiên ở phía dưới.

“Các ngươi lập tức tới đây tập hợp!”

Giọng nói của hắn chính xác rơi vào trong đầu mỗi người.

Đám người Thần Long, Bàn Bàn, Quách Thiên đang tĩnh tọa trong phòng đều biến sắc, vội vàng từ trong phòng lao ra, nhanh chóng chạy về phía Giang Thạch.

Rất nhanh, tiếng gõ cửa vang lên từ ngoài phòng. Giang Thạch vung tay lên, cửa phòng mở ra.

Một đám người đi vào.

“Chúa công!”

“Có chuyện, Công Tôn Chỉ tới hôm qua bí mật thông báo cho người của Huyền Minh tông. Dương Diệu Thiên rất có thể sẽ tự mình ra tay. Hắn là cường giả Niết Bàn cảnh, ngay cả ta cũng không phải đối thủ của hắn. Nơi này không thể ở lại, lập tức giải tán, rời đi.”

Giang Thạch lạnh lùng nói, quyết định thật nhanh.

“Phải giải tán sao?”

Đám người Thần Long, Bàn Bàn, Quách Thiên, Hạ Hoài đều lộ ra vẻ kinh hãi.

“Đúng vậy, đây chỉ là để che mắt người khác mà thôi. Trên bề ngoài là tan rã, nhưng thực tế các người chỉ là ẩn nấp trong bóng tối. Ta sẽ cho các người một viên linh hồn hạt giống, để các người có thể thuận tiện liên lạc với ta.”

Giang Thạch nói.

Thiên phú Phệ Hồn của hắn vừa vặn có năng lực này.

“Hảo!”

Một đám người sắc mặt biến ảo, vội vàng gật đầu.

Cao thủ Niết Bàn Cảnh!

Đây tuyệt đối là một ngọn núi lớn đè lên đỉnh đầu mọi người.

Đừng nói là bọn họ, cho dù Giang Thạch cũng không phải là đối thủ. Tiếp tục đi theo bên cạnh Giang Thạch, chỉ có thể bị người một lưới bắt hết.

“Ân, các bây giờ người nhắm mắt lại, thả lỏng tâm thần.”

Giang Thạch lại vận dụng thiên phú Phệ Hồn, từ trong đầu của hắn xuất hiện từng khuôn mặt ác ma to bằng móng tay màu đen, giương nanh múa vuốt, phát ra từng tiếng rít gào không có âm thanh.

Rất nhanh, những khuôn mặt ác ma này liền từ mi tâm của hắn bay ra ngoài, trực tiếp tinh chuẩn rơi vào mi tâm của mỗi người.

Khuôn mặt ác ma này vừa hạ xuống, lập tức liền giống như cắm rễ, dọc theo mi tâm làn da của bọn họ bắt đầu nhanh chóng thẩm thấu vào, trong nháy mắt tiến vào sâu trong đầu bọn họ.

Trong nháy mắt, tất cả mọi người đều lộ ra vẻ kinh dị, cảm giác được trong đầu dường như vừa có thêm thứ gì đó.

Khuôn mặt quỷ dị này dường như có thể cảm ứng lẫn nhau.

Không chỉ vậy, thứ này còn làm cho bọn họ sinh ra từng trận cảm giác thân thiết đối với Giang Thạch.

Thật giống như bất kể lúc nào, Giang Thạch đều là ngọn nguồn của bọn họ.

Mặc kệ bọn họ ở đâu, đều có thể cảm giác được Giang Thạch.

Loại năng lực này, làm cho mỗi người đều cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

“Được rồi, lập tức rút lui!”

Giang Thạch phát tay.

Đám người trịnh trọng ôm quyền, thần sắc ngưng trọng, xoay người rời đi.

Từng đạo nhân ảnh bay ra, rất nhanh đã biến mất không thấy.

Chỉ còn lại một mình Giang Thạch vẫn không có rời đi, mà là cau mày, ánh mắt xuyên thấu vách tường, nhìn về chỗ gian phòng của Huyền Đạo Tử.

Chương 468: Thiên Ngoại Hóa Thân! 3

Đáng tiếc!

Huyền Đạo Tử lúc này đang ở trong giai đoạn mấu chốt luyện chế Huyết Thần Đan.

“Không được, Dương Diệu Thiên nói đến là đến, nơi này tuyệt đối không thể ở lâu.”

Giang Thạch trầm nghĩ.

Dù biết rõ quấy rầy Huyền Đạo Tử có thể dễ hấn bị phản phê, nhưng bây giờ hấn cũng bất chấp, thân thể chợt lóe, từ gian phòng biến mất, sau một khắc, hấn trực tiếp xuất hiện ở cửa phòng Huyền Đạo Tử.

“Huyền Đạo Tử, dừng lại đi, Dương Diệu Thiên sắp tới rồi.”

Giang Thạch truyền âm nói.

Trong phòng, Huyền Đạo Tử đang vẽ mặt nghiêm túc, cẩn thận điều khiển ngọn lửa màu tím đang không ngừng đốt cháy lò luyện đan trước mắt.

Sau khi nghe được lời nói của Giang Thạch, hấn đột nhiên biến sắc, khí tức trên người đều phát sinh hỗn loạn, mắt đi không chế, lò luyện đan trước mắt trong nháy mắt rơi xuống đất, đập mạnh xuống. Bản thân hấn cũng phun ra một ngụm máu tươi, trước mắt tối sầm, suýt nữa ngất đi.

Giang Thạch trong nháy mắt phá tan cửa phòng, xuất hiện ở bên trong phòng. Nhìn thấy Huyền Đạo Tử trọng thương,

sắc mặt hần hơi trầm xuống, một tay nắm lấy Huyền Đạo Tử, tay kia vỗ về phía thân thể hắn, lực lượng tinh thuần mà hùng hậu nhanh chóng truyền vào thân thể Huyền Đạo Tử, trấn áp thương thể của hắn.

“Dương Diệu Thiên, Dương Diệu Thiên!”

Sắc mặt Huyền Đạo Tử xanh thước, nghiêng răng nghiêng lợi, cả khuôn mặt bò đầy mạch máu dữ tợn.

Trong lòng hận ý hùng hực!

Cực kỳ đau đớn!

“Đi thôi, bây giờ chúng ta còn chưa phải đối thủ của hắn.”

Giang Thạch nhẹ giọng nói.

Huyền Đạo Tử nhất thời đau đớn nhắm chặt hai mắt, không nói một lời.

Giang Thạch vung tay lên, thu hồi lò luyện đan và các tài liệu khác trong phòng, nắm lấy thân thể Huyền Đạo Tử, nhanh chóng rời khỏi nơi đây.

Mấy cái lóe lên, hai người đã hoàn toàn biến mất.

.....

Hướng khác, Thiên Tâm quận chúa đã sớm thay đổi một thân y phục sạch sẽ, thương thể trên người cũng đã khôi phục phần nào. nàng theo một con đường nhỏ trong thành nhỏ rời đi.

Vừa mới đi ra không xa, nàng liền gặp phải một đám cao thủ đang chạy tới.

“Quận chúa!”

“Quận chúa, ngài thoát khốn rồi, tặc tử kia bây giờ đang ở đâu?”

Ánh mắt Thiên Tâm quận chúa quét qua, liếc mắt một cái liền nhận ra hai thân ảnh cao gầy trong đám cao thủ.

Hai người một thân hắc bào, bộ dáng cổ quái, thân hình tựa như hai đoạn trúc thẳng tắp, trên người tràn ngập một loại khí tức quỷ dị. nàng cau mày nói: “Hoàng thúc phái các người tới?”

“Đúng vậy quận chúa, nghe nói quận chúa bị bắt, lão Vương gia trước tiên phái chúng ta tới, lão Vương gia cũng đã tiến hành vây kín khu vực này từ phương hướng khác, tặc tử kia tuyệt đối không thể rời khỏi Trung Châu!”

Tên cao thủ cao gầy bên trái chấp tay nói.

“Quên đi, thông báo cho hoàng thúc, để hắn thu binh đi.”

Thiên Tâm quận chúa nhẹ nhàng lắc đầu.

“Thu binh?”

Tên cao thủ cao gầy kinh ngạc nói.

“Đúng vậy, người kia cũng không có làm gì ta, ta đã đáp ứng không tiếp tục đối phó hắn nữa. Huống hồ, [Thiên Địa Linh Căn] đã sớm không còn trên người Huyền Đạo Tử, tiếp tục nhắm vào Huyền Đạo Tử, đã không còn ý nghĩa.”

Thiên Tâm quận chúa nói.

“Sao lại như vậy? Chẳng lẽ bị Huyền Đạo Tử đưa ra ngoài?”

Hai vị nam tử cao gầy vội vàng hỏi.

Thiên Tâm quận chúa ánh mắt thâm thúy, trở nên cực kỳ phức tạp, nói: “Đúng vậy, có một vị Thủ Hộ Giả tiền bối không chết, năm đó đi tìm Huyền Đạo Tử, Huyền Đạo Tử đã đưa Thiên Địa Linh Căn cho đối phương!”

“Thủ Hộ Giả?”

Một đám người đều biến sắc.

Thiên Tâm quận chúa gật đầu phức tạp nói: “Đi thôi, mang ta đi gặp hoàng thúc, chuyện này có thể dừng lại, chuyện Huyền Đạo Tử không cần tiếp tục quản nữa.”

“Vâng, thưa công chúa!”

Hai vị nam tử cao gầy áo bào đen nghiêm nghị gật đầu.

“Quận chúa, dị tộc bên kia thì...?”

Bỗng nhiên, một hoạn quan mặc trường bào cẩm tú, đội mũ cao, tay cầm phù trầm, nhin không được thấp giọng nhắc nhở: “Long Nhạc công tử người kia đánh trọng thương.”

“Biết, ta sẽ cho dị tộc một lời giải thích!”

Ánh mắt Thiên Tâm quận chúa hơi dịu đi.

“Vâng.”

Tên hoạn quan kia cung kính gật đầu.

Họ mang một đầu Long Mã đến trước mặt Thiên Tâm quận chúa.

Thiên Tâm quận chúa ngồi trên Long Mã, lúc này dưới sự bảo hộ của một đám cao thủ, nhanh chóng rời khỏi nơi đây.

Huyền Minh tông, trong một hang động u ám thâm thúy

Tổng quản Triệu Vô Cực đang khom người, vẻ mặt cung kính, đem toàn bộ tin tức vừa mới nhận được hồi báo với pho tượng trước mắt

Ô quang trên pho tượng lóe ra, run lên nhè nhẹ, giống như một tầng hoa văn thần bí mờ lung, khuếch tán ra bốn phía

“Không thể tưởng tượng ngay cả Huyền Minh tam lão đều thất bại, xem ra, qua nhiều năm như vậy, Huyền Đạo Tử cũng

không phải ngồi yên chờ chết a, cứ nhiên dạy dỗ ra một người trẻ tuổi như vậy

Trong pho tượng điêu khắc màu đen truyền đến từng trận thanh âm tối nghĩa cao thâm, nói:

“Đáng tiếc, Huyền Đạo Tử quá vội vàng, nếu như hắn không vội xuất hiện sớm như vậy mà là chờ người trẻ tuổi kia một đường đột phá đến Niết Bàn Cảnh lại đến tìm ta, chắc hẳn có thể chiến một trận với ta, nhưng bây giờ, nên kết thúc chuyện này.”

Chương 469: Thiên Ngoại Hóa Thân! 4

Tổng quản Triệu Vô Cực cung kính nói

“Tông chủ, ngài có muốn tự mình xuất thủ hay không?”

“Ừ.”

Thanh âm trong pho tượng tiếp tục vang lên

“Nhiều năm không hoạt động, quả thật nên đi ra ngoài hoạt động một chút, có một số việc ta cũng phải tìm Huyền Đạo Tử biết rõ mới được.”

Hắn tu luyện 【 Nguyên Hồn Chân Giải 】 cư nhiên cũng không phải là toàn thiên!

Năm đó Huyền Đạo Tử còn có giữ lại, không truyền tất cả cho hắn!

Chuyện này cũng là mấy trăm năm gần đây hắn mới đột nhiên phát hiện, Tâm cơ của Huyền Đạo Tử không thể nói là không sâu.

Xi xì!

Hắc quang trên pho tượng màu đen tiếp tục nở rộ, trở nên càng nồng đậm hơn. Từng mảnh ô quang mãnh liệt nhanh chóng đan xen trước pho tượng, trong nháy mắt biến ảo thành một nam tử anh tuấn. Nam tử áo đen cực kỳ trẻ tuổi, đầu đầy tóc dài màu đen buông lỏng xuống đầu vai, ánh mắt thâm thúy mà đen kịt.

Thân hình cao lớn, hai tay rủ xuống.

Cả người tản ra một loại mị lực độc đáo mà quỷ dị.

Triệu Vô Cực vẻ mặt kinh hãi, nhìn về phía Dương Diệu Thiên.

Đây vẫn là sau nhiều năm hấn lại một lần nữa thấy chân dung của tông chủ.

Cho tới nay, tông chủ đều là dựa vào linh hồn truyền âm đối thoại với hấn.

Gương mặt này quá mức trẻ tuổi, tuổi trẻ gần như yêu dị!

Mặc cho ai cũng không dám tưởng tượng, đây sẽ là tông chủ Huyền Minh Tông Dương Diệu Thiên hơn ba ngàn năm trước.

“Hồn lực của ta quá yếu, bộ thân ngoại hóa thân này thiếu hụt quá lớn.”

Dương Diệu Thiên khẽ nhíu mày, cẩn thận cảm thụ được thân thể vừa mới ngưng tụ của mình.

“Thân ngoại hóa thân?”

Triệu Vô Cực giật mình nói.

“Phải.”

Dương Diệu Thiên đạm mạc đáp lại, ánh mắt đen nhánh thâm thúy nhìn thoáng qua Triệu Vô Cực, nói, “Người ở lại tiếp tục thủ hộ tông môn, ta tự mình đi ra ngoài một chuyến, cho dù không phải chân thân xuất động, bất luận Huyền Đạo Tử cũng không thành vấn đề.

Vù Vù!

Hấn bước ra một bước, thân thể giống như xuyên qua không gian, trong nháy mắt đã biến mất khỏi nơi đây.

Triệu Vô Cực càng thêm chấn động, vội vàng nhìn về phía pho tượng màu đen trước mắt.

Chỉ thấy hắc quang trên pho tượng màu đen vẫn không có biến mất, vẫn đang chậm rãi khuếch tán ra bên ngoài.

...

Một thành trì nhỏ phồn hoa nào đó ở Trung Châu.

Bên cạnh thành trì có một con sông rộng lớn, sóng biếc mênh mông, vòng quanh thành mà qua.

Trên mặt sông, từng chiếc lâu thuyền san sát, thông thả trôi đi.

Chiếc lâu thuyền bên phải nhất, cao tới mười mấy thước, tu kiến có chút to lớn, bốn phía thuyền buồm san sát, chạm hoa khắc lá, liếc mắt một cái liền biết không phải lâu thuyền của nhân gia bình thường.

Trên boong thuyền.

Một vị nam tử trung niên thân hình cao lớn, mặc trường bào màu đỏ tía lẳng lặng ngồi xếp bằng, khí tức hư vô mờ mịt, phẳng phất hòa làm một thể với bốn phía hoàn cảnh.

Bên cạnh có một nữ tử bạch y, ăn mặc nam trang, chấp tay báo cáo đủ loại đại sự phát sinh gần đây.

“Hậu bối thú vị.”

Nam tử trung niên ngồi xếp bằng trên mặt đất sau khi nghe xong, khoe miệng lộ ra một tia mỉm cười, nói, “Thật sự không nghĩ tới, Huyền Đạo Tử tịch diệt nhiều năm, lại còn có thể xuất hiện lần nữa, thật sự là làm người ta cảm khái!”

“Sur tôn, Huyền Minh tông cùng hoàng thất tôn thất thảm trọng, kế tiếp tất có hành động, Dương Diệu Thiên hơn phân nửa sẽ tự mình động thủ, chúng ta làm sao bây giờ, muốn tùy thời mà động không?”

Nữ tử nam trang hỏi.

“Không, chưa phải lúc thích hợp.”

Nam tử trung niên mặt mỉm cười, nhẹ nhàng lắc đầu, nói, “Khoảng cách thiên hạ đại loạn trong tưởng tượng của ta còn chưa tới, bất quá lần này người trẻ tuổi kia ra tay cũng dễ cho ta thấy được một tấm át chủ bài của hoàng thất, hoàng thất quả nhiên cấu kết dị tộc, có nhược điểm này, kế tiếp, chúng ta sẽ có rất nhiều chuyện phải làm.”

“Ý sư phụ là?”

Đôi mắt của nữ tử nam trang bên cạnh chợt lóe lên.

“Chưa đến lúc nói.”

Nam tử trung niên mỉm cười, nói, “Trước điều tra rõ ràng tung tích người trẻ tuổi kia, nhân tài như thế, Trung Nghĩa lâu chúng ta không thể mặc kệ.”

“Vâng, sư phụ!”

Nữ tử nam trang ôm quyền nói.

Di Lăng tiểu trấn.

Bông tuyết rơi xuống, trắng xóa.

Trong tầm mắt Giang Thạch, một mảnh tuyết trắng, có thể nhìn thấy không ít tiểu hài tử đang chơi trận tuyết, cả con đường đông đúc, không vì tuyết rơi mà trở nên vắng vẻ.

Trong cái lạnh, một cỗ hơi ấm từ ánh đèn đuốc tỏa ra.

Giang Thạch ngẩng đầu nhìn trời, phát hiện mây đen dày đặc trên cao, vừa dày vừa nặng, sắp có bão tuyết, hắn không khỏi lắc đầu, đi về phía một khách điếm phía trước.

Vạn Bảo Lâu.

Đây là cửa hàng dược liệu nổi tiếng nhất trong tiểu trấn, bên trong có đủ loại dược liệu, mọi thứ từ trong Nam ra Bắc đều có thể mua được.

Cửa hàng này không chỉ có một, mà ở khắp tiểu trấn, thành trì ở địa vực Trung Châu đều có Vạn Bảo Lâu.

Nghe nói phía sau Vạn Bảo Lâu có liên quan đến viễn cổ ngũ tộc.

Chương 470: Huyết Đan Nhị Trọng! 1

Viễn cổ ngũ tộc, Lâm, Diệp, Tiêu, Ngô, Mông, truyền thừa lâu đời, cao thâm khó lường, có thể truy nguyên đến mấy vạn năm trước, so với bất kỳ vương triều nào trong thiên hạ cũng xa xưa hơn.

Trước đây, Giang Thạch từng gặp truyền nhân của Ngô gia ở Nam Vực.

Còn ở hòn đảo kia, hẳn lại gặp truyền nhân của Mông gia.

Dù là ai, đều tư chất phi phàm, lưu lại ấn tượng sâu sắc cho xbVTŠ

“Giang tiên sinh, ngài đã đến. Dược liệu ngài cần, chúng ta đã chuẩn bị xong.”

Chưởng quỹ mặc một bộ áo bào màu đỏ đậm, đội mũ chiêu tài, tươi cười đi tới chỗ Giang Thạch.

“Mời ngài theo ta qua đây.”

Hắn dẫn Giang Thạch đến quầy bên cạnh.

Một bên, mấy tiểu nhị đã chuẩn bị sẵn một túi dược liệu.

“Giang tiên sinh, ngài xem có hài lòng không?”

Chưởng quỹ mỉm cười.

Giang Thạch mở túi dược liệu ra, nhìn vào bên trong.

“Không tệ.”

Hắn nhẹ nhàng gật đầu.

Trong túi chính là nguyên liệu tu luyện Cửu Long Phách Ma Thể mà trước đó hắn đã nhờ chương quỹ thu thập. Hắn đã tu luyện đến tầng thứ tám, thân mang lực lượng của tám đầu Thái Cổ Ma Long.

Chỉ còn một tầng nữa là đạt đến tầng thứ chín viên mãn.

Vì vậy, sau khi đến tiểu trấn này, Giang Thạch đã đi thu thập dược liệu xung quanh.

Cuối cùng hôm nay, hắn đã thu thập đủ.

“Hảo hảo.”

Chương quỹ cười tươi.

“Chương quỹ, ta muốn mua một số dược liệu khác, không biết các người có thể cung cấp hay không?”

Giang Thạch đột nhiên mở miệng lần nữa.

“Giang tiên sinh cứ nói, dược liệu thông thường Vạn Bảo Lâu chúng ta đều có thể cung cấp.”

“Tốt, người xem cái này.”

Giang Thạch tiện tay lấy ra một trang giấy, đưa cho chương quỹ.

Chương quỹ mở tờ giấy ra, nhẹ nhàng xem xét, sắc mặt bỗng nhiên biến đổi, đột nhiên nhìn về phía Giang Thạch, giật mình nói, “Giang tiên sinh, đây là tài liệu luyện chế Huyết Thần đan.”

Huyết Thần Đan, chính là đan dược bắt buộc để đột phá từ Thánh Linh cửu trọng phản tổ tiến vào cảnh giới Huyết Đan!

Hắn há có thể không biết?

“Thế nào? Có vấn đề gì không?”

Giang Thạch hỏi.

“Cái này... Cái này không bán được.”

Chương quỹ sắc mặt biến ảo, liên tục lắc đầu, nói, “Thực ra, những tài liệu này không chỉ có Vạn Bảo lâu chúng ta không bán được, trong thiên hạ phỏng chừng không có người nào sẽ bán.”

“Liên Vạn Bảo Lâu các người cũng không dám bán, có phải có chút khoa trương không?”

Giang Thạch cười như không cười.

Viên Huyết Thần Đan thứ hai của hắn đã được luyện chế thành công hai ngày trước.

Chính hắn cũng nhất cử đột phá đến Huyết Đan cảnh nhị trọng.

Đáng tiếc, tài liệu trong giới chỉ cũng chỉ có thể luyện chế hai viên Huyết Thần đan, lúc này hắn mới đem chủ ý đánh ở trên Vạn Bảo Lâu.

“Đan này chính là cấm vật, nói như vậy đi, phạm là bất luận vật gì liên quan đến Huyết Đan cảnh đều là cấm vật, đây là điều đông gia phía sau chúng ta nhiều lần nhắc nhở.”

Chương quỹ nói.

“Thế à?”

Giang Thạch đáp lại, trong đầu lại mơ hồ xuất hiện một ý nghĩ.

Lũng đoạn lực lượng!

Cũng giống như tình cảnh lúc trước hắn ở Đại Càn vương triều.

Bất đồng chính là, Đại Càn hoàng triều lũng đoạn chính là Nhập Kinh đan cơ sở nhất.

Mà bây giờ đến Đại Hoành vương triều, nơi này lũng đoạn lại là Huyết Thần Đan.

Không thể nghi ngờ, yêu cầu độc đoán lực lượng của Đại Hoành vương triều càng cao.

Bởi vì cường giả cảnh giới Huyết Đan thật sự có thể thay đổi cục diện của đại lục.

“Đúng vậy a, điểm này chúng ta lực bất tòng tâm.”

Chưởng quỹ liên tục lắc đầu, đem trang giấy lần nữa giao cho Giang Thạch.

“Được, đa tạ, ta sẽ đi xem chỗ khác.”

Giang Thạch đáp lại, nhận lấy gói hàng trước mắt.

Về phần giá cả, từ lần trước tới đây hắn cũng đã trả xong.

“Giang tiên sinh đi thông thả.”

Chưởng quỹ khom người tiễn khách.

Tuyết rơi tung bay.

Gió lạnh gào thét.

Tuyết rơi trên bên ngoài càng lúc càng lớn, dày đặc tề đại, giống như tơ liễu trong gió, có xu thế càng rơi càng nhiều, càng rơi càng lớn.

Giang Thạch một đường đi qua, khí tức trên người hư vô mờ ảo, như cùng gió tuyết hòa làm một thể, tuyết bay đầy trời, chưa từng nhiễm lên y phục của hắn chút nào.

Đột nhiên!

Giang Thạch sinh ra cảm ứng, một đôi ánh mắt bình tĩnh mà thâm thúy, chậm rãi quét về phía sau.

Sau khi nhìn thoáng qua, hắn làm như không có việc gì, tiếp tục đi về phía trước.

Không lâu sau, Giang Thạch đi tới một nơi yên tĩnh, chậm rãi cất tiếng: “Các hạ đi theo ta một đường, có gì không thể nói rõ ràng?”

Người phía sau nhất thời kinh hãi.

Nhưng vẫn là mỉm cười, từ trong bóng tối hiện ra, mang theo một cỗ hương thơm, là một nữ tử, cực kỳ xinh đẹp, tóc đen bện thành từng bím nhỏ, trên người ăn mặc không giống người chính thống Đại Hoành vương triều, ngược lại có chút giống người Man Hoang.

Mặc dù trời tuyết lớn, nhưng vẫn để lộ rõ, một đôi chân trắng nõn để trần, hai con mắt đen láy, trên mặt nở nụ cười rạng rỡ.

“Không hổ là Giang tiên bối, quả nhiên danh bất hư truyền!”

Nữ tử mỉm cười, bàn tay trắng nõn vỗ nhẹ vào nhau.

Chương 471: Huyết Đan Nhị Trọng! 2

“Người là ai?”

Sắc mặt Giang Thạch không thay đổi, quay đầu nhìn về phía đối phương.

“Tiểu nữ tên Đường Viện, Giang tiên bối không cần đề phòng, tiểu nữ tử không có ác ý.”

Đường Viện dịu dàng mỉm cười, “Tiểu nữ tử tới đây là để mời Giang tiên bối gia nhập chúng ta.”

“Mời ta?”

Giang Thạch hỏi.

“Đúng vậy.”

Đường Viện mỉm cười nói, “Giang tiên bối đoạn thời gian trước ở Trung Châu làm ra nhiều chuyện kinh thiên động địa, thật sự rất đáng ngưỡng mộ. Chúng ta đã nhận được tin tức, Dương Diệu Thiên đã tự mình xuất động, chỉ vì đuổi giết Giang tiên bối, cho nên chúng ta mới kịp thời chạy tới đây, hy vọng Giang tiên bối có thể gia nhập chúng ta. Giang tiên bối yên tâm, chỉ cần người gia nhập chúng ta, phiền toái bên Dương Diệu Thiên, chúng ta sẽ giúp người ngăn trở.”

“Dương Diệu Thiên?”

Giang Thạch hơi trầm ngâm, suy tư trong lòng.

“Làm sao các người biết Dương Diệu Thiên đã tự mình xuất động?”

“Điều này không tiện nói.”

Đường Viện mỉm cười.

“Dương Diệu Thiên đã sống hơn ba ngàn tuổi, đã sớm tiến vào Niết Bàn cảnh, các ngươi có thể ngăn cản hắn sao?”

Giang Thạch lại hỏi.

“Giang tiên bối yên tâm, chúng ta nói có thể ngăn cản là tuyệt đối có thể ngăn cản.”

Đường Viện mỉm cười, nói: “Chỉ cần ngươi gia nhập chúng ta, phiền toái của Dương Diệu Thiên tuyệt đối không cần ngươi quan tâm.”

“Thú vị, vậy các ngươi là thế lực gì, có thể nói một chút hay không?”

Giang Thạch nở nụ cười.

Một người vô thanh vô tức xuất hiện lại nói có thể ngăn cản Dương Diệu Thiên, đúng là chuyện cười lớn.

“Tiền bối đã từng nghe qua 【Trung Nghĩa Lâu】?”

Đường Viện nhìn thẳng vào Giang Thạch, mỉm cười nói.

“Chưa.”

“Cũng tốt, vậy hôm nay tiểu nữ tử chính thức giới thiệu một chút.”

Đường Viện mỉm cười, nói tiếp: “Tiểu nữ tử xuất thân từ 【Trung Nghĩa Lâu】 , 【Trung Nghĩa Lâu】 là một tổ chức thần bí ở Trung Châu, người gia nhập đều là những người trung nghĩa, việc làm cũng đều là những việc trung nghĩa. Mục đích của chúng ta là lật đổ Đại Hoàng vương triều, bình định các địa phương, thành lập một quốc gia hòa bình chưa từng có, từ đó thực hiện người người bình đẳng, không còn áp bức.”

“Sau đó thì sao?”

Giang Thạch tiếp tục hỏi.

“Trung Nghĩa Lâu từ khi thành lập đến nay đã có gần ngàn năm lịch sử, bên trong cao thủ nhiều như mây, thế lực cực lớn, chỉ cần tiền bối nguyện ý gia nhập chúng ta, chúng ta có thể bảo vệ tiền bối.”

Đường Viện cười nói.

“Vậy nếu như gia nhập các người, có yêu cầu gì không?”

Giang Thạch hỏi.

“Đơn giản, tuân theo mệnh lệnh và không phản bội, đó là tất cả những gì chúng ta yêu cầu.”

Đường Viện mỉm cười.

“Thú vị a.”

Giang Thạch trực tiếp nở nụ cười.

Tuân lệnh, không phản bội!

Nói thì đơn giản, nhưng trên thực tế không gian thao tác lại cực kỳ lớn.

Làm theo mệnh lệnh, làm theo mệnh lệnh gì?

Có nghĩa là mọi thứ đều phải nghe theo sự sắp xếp của Trung Nghĩa Lâu?

“Đa tạ hảo ý của các người, bây giờ ta cũng không có ý nghĩ muốn gia nhập bất kỳ thế lực nào.”

Giang Thạch nhẹ nhàng lắc đầu, nói, “Còn nữa, ta ghét bị người theo dõi, lần sau cũng đừng tái phạm.”

Hắn chấp hai tay sau lưng, lần nữa cất bước đi về phía xa.

“Tiền bối.”

Đường Viện vội vàng mở miệng.

Nhưng Giang Thạch cũng không quay đầu lại, dần dần đi xa.

Thần sắc Đường Viện biến ảo, khẽ thở ra, thật cũng không dám tiếp tục đuổi theo nữa.

Cao thủ đều có tính tình của mình!

Đối phương nói không cho nàng theo dõi, cũng không phải lời nói trên miệng mà thôi.

Nếu như nàng còn dám âm thầm đi theo, chỉ sợ đối phương thật sự sẽ hạ sát thủ.

Đường Viện trong lòng phức tạp, răng bạc cắn một cái, nhanh chóng rời khỏi nơi đây.

Một khu vực khác.

Ngôi chùa cổ bí ẩn trong thâm sơn.

Tiếng chuông vang trong suốt du dương, quanh quần thiên địa, cùng bông tuyết đầy trời phối hợp, mang đến một cỗ ý cảnh độc hữu.

Sâu trong ngôi đền cổ.

Một vị nam tử trung niên khôi ngô mặc trường bào màu đỏ tía, đang điểm thiên hương, hai tay tạo thành chữ thập, cung kính chậm rãi bái tôn Đại Phật trước mắt.

Khói trắng lượn lơ bay lên, toàn bộ đại điện đều tràn ngập một tầng đàn hương nồng đậm.

“Su tôn, hẩn cự tuyệt.”

Đường Viện sắc mặt khó coi, từ ngoài điện đi vào, nhìn về phía nam tử trung niên.

“Không bắt ngờ.”

Nam tử trung niên ngữ khí bình tĩnh, tiếp tục bái tôn Đại Phật trước mặt, nói: “Nếu như không cự tuyệt mới là ngoài dự liệu của ta đây.”

“Sur tôn, vậy kế tiếp nên làm cái gì bây giờ? Còn muốn tiếp tục lôi kéo không?”

Đường Viện hỏi.

“Không cần, ta có một biện pháp tốt hơn, có thể làm cho hắc chủ động tới tìm chúng ta.”

Nam tử trung niên mỉm cười.

“Chủ động đến tìm chúng ta?”

Đường Viện nghi hoặc.

“Phải.”

Nam tử trung niên cầm đàn hương trong tay, chậm rãi cắm vào lư hương trước mặt. hắc chủ mỉm cười nói: “Bây giờ hắc chủ không muốn gia nhập chúng ta, chỉ đơn giản là vì không có nguy hiểm. Hắc chủ cho rằng mình rất an toàn, nên không quan tâm may mắn đối với thế lực bên ngoài. Nhưng nếu để hắc chủ cảm thấy nguy hiểm, hắc chủ nhất định sẽ tìm kiếm sự trợ giúp từ thế lực bên ngoài.”

Chương 472: Huyết Đan Nhị Trọng! 3

“Ý sư phụ là?” Đường Viện hỏi.

“Tọa sơn quan hổ đấu, đem tin tức của hắc báo cho Dương Diệu Thiên.” nam tử trung niên nói.

“Báo cho Dương Diệu Thiên?” Đường Viện sững sờ, lo lắng nói: “Vạn nhất Dương Diệu Thiên giết chết hắc thì sao?”

“Yên tâm, bây giờ Dương Diệu Thiên vẫn chưa thể ra ngoài. Tổ Thánh đại nhân đã nói, Dương Diệu Thiên đang tu luyện thần công, tuyệt đối không thể bị quấy rầy. bây giờ thần công của hắc còn chưa đạt đến cảnh giới Đại Thành, chỉ có thể xuất động thân ngoại hóa thân của mình. Theo ta được biết, thân ngoại hóa thân của hắc cũng chỉ là Huyết Đan cảnh lục hoặc thất trọng thiên mà thôi.”

Nam tử trung niên mỉm cười nói: “Cho nên Dương Diệu Thiên giết chết Giang Thạch trong thời gian ngắn, không thể nghi ngờ là không có khả năng. Khi đó, hắc gặp phải truy sát của Dương Diệu Thiên, lên trời không có đường, xuống đất không có lối, tự nhiên sẽ lựa chọn tìm kiếm sự trợ giúp của chúng ta.”

“Thì ra là vậy.” Đường Viện gật đầu nghiêm túc, nói: “Kế sách của sư tôn quả nhiên cao minh.”

“Cao minh cũng không tính là cao minh, nhưng âm độc quả thật có chút âm độc.” Nam tử trung niên đuổi người một cái.

“Vậy khi nào thì hành động? Bây giờ sao?” Đường Viên hỏi.

“Chuyện nên sớm không nên muộn.” Nam tử trung niên cười nói: “Ta đã sớm phái người đi tiếp xúc với Dương Diệu Thiên, lúc này chắc hẳn đã gặp mặt Dương Diệu Thiên rồi.”

Đường Viên lộ ra vẻ kinh nghi, lần nữa nhìn về phía sư phụ của mình. Vị sư phụ này quả nhiên là tính toán cẩn thận, mọi chuyện đều nắm chắc trong tay. Thật là sâu không lường được!

.....

Trong khu rừng xanh tốt, thân thể Dương Diệu Thiên lắng lư, một mảnh mộng lung, một tầng ô quang quý dị lơ lửng bên ngoài cơ thể. Toàn bộ thân thể tựa như xúc địa thành thốn, không ngừng thuấn di trong rừng.

Mỗi lần di chuyển sẽ biến mất.

Lần xuất hiện tiếp theo, rõ ràng đã cách xa bốn năm dặm. Quả thực nhanh đến cực hạn, mờ mịt khó lường, giống như quỷ mị.

Nhưng rất nhanh, Dương Diệu Thiên đột nhiên dừng lại, ô quang bên ngoài cơ thể lóe lên, tản ra khởi tức thần bí mộng lung. Một đôi mắt nhìn về phía khu vực phía trước, nhẹ giọng cảm khái nói: “Không thể tưởng tượng người năm đó lại còn chưa chết hết, thật sự là ngoài dự liệu của ta. Hậu bối, ngươi ở chỗ này ngăn cản ta làm gì?”

Ở phía trước hẳn, bông tuyết bay tung, thiên địa trắng xóa. Nhìn thoáng qua, không có bất kỳ bóng người nào.

Nhưng đột nhiên, không gian trước mắt phát sinh dao động, giống như gợn sóng. Một bóng người trong suốt đột nhiên xuất hiện từ trong không gian, cung kính chấp tay nói: “Bạch Miêu bá kiến tiền bối, Bạch Miêu đến đây là để báo tin cho tiền bối một chuyện quan trọng.”

“Chuyện quan trọng? Người có chuyện gì báo cho ta?”
Dương Diệu Thiên mỉm cười nói.

“Là chuyện có liên quan đến Huyền Đạo Tử.” Bóng người trong suốt cung kính nói.

“Ồ?”

Ánh mắt Dương Diệu Thiên hơi lóe, nhìn bóng người trong suốt, nói: “Người biết Huyền Đạo Tử ở đâu?”

Biểu hiện của hắn có chút kinh ngạc.

Bởi vì Huyền Đạo Tử là lão hồ ly, đa mưu túc trí, sau khi bị bại lộ lần đầu tiên, chắc chắn sẽ không dễ dàng bị bại lộ lần nữa. Chính mình có thể xác định được tung tích của Huyền Đạo Tử là còn phải nhờ vào Nguyên Hồn Chân Giải.

Nhưng hậu sinh trước mắt lại biết Huyền Đạo Tử ở đâu?

“Đúng vậy, tiền bối. Từ ngày Huyền Đạo Tử rời khỏi rừng rậm, văn bối và tộc nhân đã âm thầm truy tìm Huyền Đạo Tử. Cuối cùng, không lâu trước đây đã phát hiện ra Huyền Đạo Tử. Vì vậy, văn bối được cử đến đây báo cáo cho tiền bối.”

Bóng người trong suốt nói.

“Thú vị. Vậy tại sao các người phải báo cáo cho ta?”

Dương Diệu Thiên cười nói.

“Năm đó, Huyền Ảnh Thần Tộc bị diệt tộc, chỉ còn lại văn bối và một số tộc nhân may mắn chạy thoát. Văn bối tự biết báo thù đã vô vọng, nên muốn đầu nhập vào tiền bối, mong tiền bối có thể giúp văn bối báo thù.”

Bóng người trong suốt cung kính nói.

“Thì ra là vậy.”

Dương Diệu Thiên mỉm cười, nói: “Tuy nhiên, ngay cả lão phu cũng không dám dễ dàng trêu chọc kẻ đã diệt tộc các

người. Nguyên vọng báo thù của người chỉ sợ rất khó thực hiện. Nhưng vì người có chút hiếu tâm, đã nói ra tung tích của Huyền Đạo Tử, lão phu sau này ngược lại có thể quan tâm đến các người một chút.”

“Vâng, tiền bối. Huyền Đạo Tử hiện đang trốn ở một đại viện trong Di Lăng tiểu trấn.”

Giọng nói của hắn nghiêm túc, nhanh chóng truyền cho Dương Diệu Thiên tin tức mà mình đã điều tra được.

Dương Diệu Thiên mỉm cười, liên tục gật đầu, có chút hài lòng.

Bởi vì tung tích mà đối phương nói, trùng khớp với khu vực mà hắn cảm nhận được.

“Hô!”

Dương Diệu Thiên bước ra, thân thể lần nữa hành động, mơ hồ như quỷ ảnh, mang theo một mảnh tuyết bay phiêu phù, biến mất nơi đây.

Đạo nhân ảnh trong suốt kia quay đầu nhìn về phía Dương Diệu Thiên, ánh mắt hơi lạnh, rất nhanh thân hình lóe lên, đã biến mất không thấy.

Chương 473: Huyết Đan Nhị Trọng! 4

Di Lăng tiểu trấn.

Trong phòng.

Trong một thùng dược liệu khổng lồ.

Giang Thạch ngồi xếp bằng, không nhúc nhích, xung quanh thân thể đều là mạch máu dày đặc, giống như những con từng con giun nhúc nhích phập phồng, không ngừng vận chuyển quanh thân.

Khí huyết cường hãn lao nhanh, cuộn cuộn từng mảnh, mỗi một giọt máu tươi trong cơ thể đều giống như có được sinh mệnh.

Những mảng máu huyết khí đang không ngừng lóc lên, tụ hợp lại ở giữa, dần dần hóa thành một đầu Ma Long dữ tợn cuồng bạo, ánh mắt lạnh lẽo, một thân huyết quang, bơi tới bơi lui trong thân thể Giang Thạch.

Rống!

Tiếng rít gào trầm thấp mà khàn khàn đột nhiên vang lên từ trong thân thể Giang Thạch. Hàng vạn lỗ chân lông của hắn đều tỏa ra khí tức khủng bố, dày đặc, tê dại, quét ngang bốn phía.

Toàn bộ gian phòng trong nháy mắt tràn ngập một tầng khí tức khủng bố như dã thú hoang dã.

Bàn ghế đều bị khí tức vô hình tung bay ra ngoài, rung động dữ dội, tràn ra bốn phương tám hướng.

Trong nháy mắt đầu Thái Cổ Ma Long hình thành trong cơ thể, từng mảnh vảy giáp đen dày đặc ma mị bắt đầu mọc ra, lan rộng ra bốn phía.

Toàn bộ cơ thể hắn cũng có xu hướng bắt đầu phình to hơn nữa.

May mắn, Giang Thạch kịp thời không chế thân thể, ngăn không cho nó tiếp tục bành trướng. Từng mảnh lân giáp đen từ lỗ chân lông toát ra cũng bắt đầu từ từ thu nhỏ lại.

Hô!

Giang Thạch nhẹ nhàng phun ra một ngụm khói trắng, hai mắt mở ra. Hắn đứng dậy từ trong thùng thuốc, nhìn bàn tay của mình, nắm chặt một quyền.

Két két két!

Toàn bộ nắm tay đều vang lên những tiếng động khủng khiếp như kim thiết ma sát.

Cửu Long Phách Ma Thể đã viên mãn!

Giang Thạch tự nói trong lòng.

Một lực lượng cực kỳ kinh khủng tỏa ra từ lòng bàn tay hắn. So với trước đây, lực lượng của hắn gần như mạnh hơn gấp đôi.

Bây giờ, hắn chỉ còn lại Nguyên Hồn Chân Giải và Thánh Tâm Diệt Hồn Thuật chưa đạt đến cảnh giới viên mãn. Nhưng với thiên phú Phệ Hồn, khoảng cách để hai môn thần công này viên mãn tuyệt đối đã không xa.

“Hả?”

Bỗng nhiên, Giang Thạch nhíu mày, thân hình chợt lóe, trong nháy mắt xuất hiện bên ngoài cửa phòng, quét nhìn xung quanh.

“Quái dị! Từ mấy ngày trước, ta cứ có cảm giác như bị người theo dõi. Nhưng mỗi lần xuất hiện, cảm giác đó lại biến mất.”

Là ai?

Chẳng lẽ là ảo giác của ta?

Trong lòng hắn có chút hoài nghi, ánh mắt sắc bén quét qua, thiên phú Thấu Thị đang vận chuyển, trong lòng như có điều suy nghĩ.

“Không được, không thể ở đây lâu hơn!”

Giang Thạch gọi Huyền Đạo Tử lên, hai người lập tức rời khỏi nơi ở.

“Chuyện gì vậy, Giang Tiểu Hữu, lại bị người theo dõi sao?” Huyền Đạo Tử vội vàng hỏi.

“Không rõ lắm, ta luôn cảm thấy như có người đang theo dõi ta, nhưng quay đầu lại thì không thấy gì, thật quỷ dị. Trước đó cũng có người tìm đến ta.” Giang Thạch ngưng trọng nói, ánh mắt vẫn quét qua xung quanh.

“Bị theo dõi mà không thấy gì sao?” Huyền Đạo Tử ngần ra, nói, “Người chần chẫn có cảm giác đó?”

Hắn vội vàng vận dụng tinh thần lực mạnh mẽ quan sát xung quanh.

“Phải.” Giang Thạch trầm giọng nói.

“Có thể là Huyền Ảnh Thần Tộc, nếu đúng là bọn hắn thì bằng mắt thường không thể phát hiện được. Họ ẩn nấp trong hư không, ngoài việc vận dụng tinh thần lực cực kỳ cường hãn thì bằng mắt thường không thể nhìn thấy.” Huyền Đạo Tử trầm giọng nói.

“Huyền Ảnh Thần Tộc?”

“Chúng tộc này vô cùng quý dị, trời sinh phù hợp với hư không, khí tức gần như hư vô, giống như cá sinh sống trong nước. Bọn hắc có thể coi hư không như nước, một khi bước vào hư không thì người bình thường căn bản khó có thể phát hiện.” Huyền Đạo Tử nói.

“Nếu vậy có thể là bọn hắc phải không??”

Ánh mắt Giang Thạch lạnh lùng, trực tiếp vận dụng tinh thần lực mạnh mẽ, quan sát xung quanh. Trước đó hắc cũng đã từng vận dụng tinh thần lực nhưng không phát hiện gì. Hắc còn tưởng rằng đó là ảo giác của mình.

Lần này khi vận dụng tinh thần lực, hắc còn vận dụng thiên phú Thấu Thị đi kèm, trong nháy mắt hai loại lực lượng này hợp nhất, đáy mắt của hắc như có hai tầng sáng trùng điệp.

Ngay lập tức, cảnh vật trước mắt thay đổi.

Giang Thạch nhìn thấy cách đó không xa, một bóng người trong suốt mờ hồ, đang đứng im trên nóc nhà, hai tay ôm lấy ngực, ánh mắt sâu thẳm, nhìn chằm chằm về phía mình.

Ánh mắt Giang Thạch trầm xuống.

“Tìm chết!”

Bùm!

Chân hắc đạp xuống đất, thân thể như bay lên, khí huyết cuộn cuộn, toàn thân bỗng chốc phình to, xé rách quần áo, biến thành cự nhân cao sáu, bảy thước.

Tốc độ của hắc nhanh như chớp.

Huyền Đạo Tử sắc mặt hơi biến, vội vàng quay đầu lại.

“Giang tiểu hữu, ngươi phát hiện gì?”

Ngay khi hắc dứt lời, Giang Thạch đã xuất hiện trên nóc nhà, bàn tay to lớn mang theo ánh sáng kim loại màu đồng cổ,

vung xuống một cái tát.

Tên Huyền Ảnh Thần Tộc trong trạng thái trong suốt hơi ngẩn ra, cho đến lúc này hắn mới đột nhiên biến sắc, lộ ra vẻ kinh hãi, vội vàng ra tay ngăn cản.

Chương 474: Dương Diệu Thiên! 1

Đối phương đã phát hiện ra hắn!

Sao có thể?

Hắn đã theo dõi đối phương một đường, lúc gần nhất khoảng cách chỉ có ba thước nhưng lúc đó đối phương vẫn không phát hiện ra hắn.

Tại sao giờ khắc này lại đột nhiên phát hiện?

Bùm!

Một tiếng nổ vang, không gian trong nháy mắt rung chuyển, từng tầng từng tầng sóng khí từ nơi này nổ tung, vô cùng thê thảm.

Một mảng lớn huyết vụ trực tiếp bắn tung tóe ra, nhuộm đỏ mặt đất.

Mái nhà trực tiếp bị cuồng phong áp sập.

Tên Huyền Ảnh Thần Tộc trong trạng thái trong suốt hét thảm một tiếng, toàn bộ thân thể giống như đạn pháo, bị Giang Thạch đánh bay, hung hăng nện xuống mặt đất.

Hai cánh tay của hắn đã nổ tung.

Ngũ tạng lục phủ như vỡ vụn.

Mặt đất đều bị hắn nện ra một cái hố hình người thật sâu.

Tên Huyền Ảnh Thần Tộc này về mặt thống khổ, vô cùng hoảng sợ, trong nháy mắt bị đánh xuống, vội vàng liều lĩnh xoay người mà lên, bàn chân đạp một cái, tiếp tục dung nhập

hư không, giống như cá dung nhập trong nước, hướng về xa xa hốt hoảng trốn đi.

Tuy nhiên, Giang Thạch đã khóa chặt thân thể của hắn, sao có thể để hắn rời đi được.

Ánh mắt hắn như điện, thân thể đột nhiên xông lên, tựa như lợi kiếm cắt rách hư không, vèo một tiếng, nháy mắt đã đuổi theo, một bàn tay to lóe ra ánh sáng kim loại màu đồng cổ, hung hăng bắt lấy thân thể đối phương.

Với thực lực cường hãn của tu vi Huyết Đan nhị trọng bây giờ của hắn, truy bắt một cao thủ cấp Thánh Linh quả thực dễ như trở bàn tay.

Dù cho đối phương có nhiều thủ đoạn hơn nữa, cũng hoàn toàn vô dụng.

Trước mặt lực lượng tuyệt đối, tất cả hoa mỹ và kỹ xảo đều chỉ là bài trí.

Ầm ầm ầm!

Bàn tay to liên tục cào nát vô số tàn ảnh của đối phương, giống như Thiên Ma Thần Trảo, một tay chế trụ gáy của đối phương, đột nhiên nhấc lên, đem hắn từ trong hư không vớt ra, sau đó nặng nề quật xuống mặt đất.

Bùm!

Toàn bộ mặt đất một lần nữa rung động kịch liệt.

Từng tầng sóng đất cuộn trào về bốn phương tám hướng.

Bóng người trong suốt phun ra máu tươi, vô cùng thâm trọng, hai con mắt bạo nhô ra, toàn bộ xương cốt kinh mạch toàn thân bị đập nát bấy, cũng đã không thể tiếp tục ẩn thân, trực tiếp từ trong hư không hiện ra.

Tên cao thủ này ngũ quan lớn lên không khác người bình thường, duy chỉ có làn da tương đối trắng bệch, như là quanh năm không thấy ánh mặt trời, chỗ mi tâm cũng có một điểm khác biệt.

Ở mi tâm của hắn sinh ra một khối tinh thạch to bằng quả trứng bồ câu, ánh mặt trời chiếu lên khúc xạ ra đủ loại sắc thái mỹ lệ.

Giờ phút này, trên mặt đối phương hiện đầy thống khổ, quả thực nhúc nhích một chút đều trở nên cực kỳ khó khăn.

“Theo dõi ta?”

Sắc mặt Giang Thạch lạnh lùng.

Dám theo dõi chính mình, không phải lừa đảo tức là đạo chích.

Đặc biệt là trong thời điểm quan trọng này!

Kẻ thù của hắn có thể đến bất cứ lúc nào.

Hắn túm lấy thân thể đối phương, bước chân bước ra, mây cái lấp lóe, nhanh chóng lao về phía xa.

Huyền Đạo Tử lúc này cũng nhanh chóng đi theo phía sau.

Không lâu lắm, bọn hắn đến một ngôi đền hoang.

Tuyết rơi dày đặc.

Trắng xóa một mảnh.

Giang Thạch ném thân thể đối phương xuống đất, ánh mắt lạnh băng hỏi: “Ai cho ngươi theo dõi ta?”

“Tha mạng, tiểu nhân là tự nguyện, không có bất kỳ kẻ nào sai khiến, đều là ta ăn mỡ heo mơ hồ tâm trí, lúc trước nhìn thấy tiên bối đại phát thần uy, sinh lòng hướng tới, lúc này mới chủ động đi theo tiên bối, mong tiên bối đại nhân có đại lượng, tha cho văn bối, văn bối không bao giờ theo dõi tiên bối nữa.”

Tên cao thủ Huyền Ảnh Thần Tộc này sắc mặt kinh hãi, run lẩy bẩy, sợ hãi đáp lại.

Giang Thạch hừ lạnh một tiếng, thanh âm ẩn chứa một loại dao động vô cùng quỷ dị, như viên đạn pháo bắn thẳng vào linh hồn đối phương.

Ong ong!

Tên cao thủ Huyền Ảnh Thần Tộc này trong nháy mắt như bị điện giật, toàn thân cứng đờ, đầu óc nổ tung, mắt tối sầm lại, lâm vào trạng thái hôn mê.

Giang Thạch trực tiếp nhìn thẳng vào hồn phách của đối phương, dưới thiên phú Phệ Hồn quỷ dị, hồn phách của đối phương như một trang giấy được mở ra, bắt đầu nhanh chóng lướt qua.

Phệ Hồn vô cùng quỷ dị và đáng sợ, những hình ảnh giống như phim chiếu nhanh liên tục hiện lên.

Rất nhanh, sắc mặt Giang Thạch hơi biến, thiên phú [Phệ Hồn] trong nháy mắt tiêu tán, cơ thể đột nhiên đứng dậy.

“Chuyện gì vậy?”

Huyền Đạo Tử hỏi.

Giang Thạch mở miệng: “Dương Diệu Thiên đang đến! Bọn họ đã thông báo cho Dương Diệu Thiên, đám người này lai lịch bất chính, xuất thân từ [Trung Nghĩa Lâu]. Lúc trước có người [Trung Nghĩa Lâu] tới lôi kéo ta, bị ta cự tuyệt. Không ngờ bọn họ bí quá hoá liều, đem tin tức của ta bán đứng cho Dương Diệu Thiên, muốn để Dương Diệu Thiên đối phó chúng ta. Sau đó bọn họ lại ra tay trợ giúp chúng ta, để chúng ta mang ơn bọn họ, từ đó gia nhập bọn họ. Tâm cơ thật độc!”

Chương 475: Dương Diệu Thiên! 2

Sắc mặt Huyền Đạo Tử đột biến, vừa sợ vừa giận.

Ba chữ “Dương Diệu Thiên” này gần như đã trở thành tâm ma của hắn.

Khiến hắn căm hận!

Khiến hắn phát điên!

Hầu như ngày đêm đều nghĩ đến báo thù!

Đối phương đang đến!

“Tuy nhiên, tình trạng của

Giang Thạch nói.

Huyền Đạo Tử nghiên răng nghiên lợi, lộ ra nụ cười gằn: “Ta biết rồi, hắn nhất định đang tu luyện Nguyên Hồn Chân Giải! Năm đó ta cho hắn Nguyên Hồn Chân Giải không phải hoàn chỉnh, không chỉ không hoàn chỉnh, bộ phận trọng yếu trong đó còn bị ta bóp méo qua. Hắn nhất định là tu luyện tới cảnh giới cao thâm, phát hiện ra vấn đề của Nguyên Hồn Chân Giải, cho nên mới bắt đầu bế tử quan. Hắc hắc, tốt, thật sự là tốt a!”

“Người đem [Nguyên Hồn Chân Giải] sửa chữa qua trước khi cho hắn?”

Ánh mắt Giang Thạch hơi híp lại, nhìn về phía Huyền Đạo Tử.

Lần đầu tiên hắn phát hiện lão già này âm hiểm như vậy.

Có khi nào [Nguyên Hồn Chân Giải] mà hấn cho mình cũng là phiên bản sửa chữa không?

Huyền Đạo Tử vội vàng giải thích: “Người yên tâm, ta cho người Nguyên Hồn Chân Giải tuyệt đối không có bất cứ vấn đề gì, điểm này ta có thể lấy tính mạng để bảo đảm, huống hồ linh hồn bản nguyên của ta còn ở trong tay người, vô luận như thế nào ta cũng sẽ không âm người.”

Giang Thạch gật đầu: “Ừm, hy vọng thế.”

Hấn nhìn về phía bóng người trong suốt trước mắt: “Dương Diệu Thiên đã tới, nhưng không biết bây giờ ở đâu, cũng không biết có nắm giữ thủ đoạn gì khác, chúng ta nhất định phải mau chóng rời đi. Người không phải nói người và hấn có thể cảm ứng lẫn nhau sao?”

Huyền Đạo Tử phức tạp nói: “Không cảm nhận được, bây giờ ta chỉ có thể cảm nhận được vị trí đại khái bản thể của hấn, thân ngoại hóa thân của hấn đã đến nơi nào, ta cũng không biết, thực lực của bây giờ ta quá thấp, trừ phi ta có thể đạt tới cảnh giới Huyết Đan mới có thể cảm nhận được thân ngoại hóa thân của hấn.”

Giang Thạch lạnh giọng nói: “Nếu đã vậy thì đi nhanh đi.”

Hấn giơ một ngón tay, trực tiếp đâm vào mi tâm của tên cao thủ Huyền Ảnh Thần Tộc:

“Phê Hồn!”

Một tầng sóng gợn màu đen quỷ dị trong nháy mắt từ mi tâm đối phương mãnh liệt mà đến, trực tiếp bị ngón tay Giang Thạch nhanh chóng hấp thu.

Tên cao thủ Huyền Ảnh Thần Tộc này trong nháy mắt khô quắt xuống, chết không thể chết thêm.

Giang Thạch búng tay, thân thể đối phương hoàn toàn nổ tung, hồn phi phách tán, cốt nhục thành bụi.

Hắn xoay người liền đi, lướt nhanh về một phương hướng khác. Huyền Đạo Tử lúc này cũng nhanh chóng đi theo bên cạnh.

Tuy nhiên, dù bọn họ có động tác nhanh đến đâu, vẫn bị Dương Diệu Thiên phát hiện.

Khi hai người một đường lao về phía xa, một cỗ thân niệm chấn động rất mạnh giống như thủy triều, đột nhiên trùng trùng điệp điệp khuếch tán ra từ phía sau, thoáng cái đã bao phủ cả đại địa.

Thần sắc Huyền Đạo Tử trong nháy mắt thay đổi: “Nguyên Hồn Chân Giải, là Dương Diệu Thiên!”

Sắc mặt Giang Thạch âm trầm xuống: “Tới thật nhanh!”

Hắn nhắc Huyền Đạo Tử lên, chỉ lo điên cuồng vọt về phía trước.

Tầng dao động cường đại kia sau khi đảo qua trên người hắn, rất nhanh liền lặn nửa nội liễm, không bao lâu, một tầng dao động càng thêm khủng bố từ khu vực phía sau ập tới.

Giống như một con ác thú vô hình đang điên cuồng đi về phía trước.

Bão tuyết đầy trời gào thét, thổi quét.

Đồng thời, một tiếng cười khàn khàn quỷ dị đột nhiên vang lên trong thiên địa, trùng trùng điệp điệp, khiến người ta không thể phán đoán được rốt cuộc nó truyền đến từ phương hướng nào.

“Nhạc phụ tốt của ta, bao nhiêu năm như vậy, rốt cục ta cũng gặp lại ngài, thật sự khiến ta hoài niệm a, giống như năm đó ta lần đầu tiên nhìn thấy ngài vậy.”

“Lúc ấy ta đang lang thang bên đường sắp chết đói, khi đó khí tượng cũng giống như bây giờ, trong thiên địa nổi lên bão tuyết, giá lạnh cực kỳ. Nếu không phải ngài cho ta một miếng ăn, ta chắc chắn không có ngày hôm nay.”

“Sau đó ngài không quan tâm ta xuất thân ăn ta, thu ta làm đệ tử, truyền thụ võ học cho ta, còn đem nữ nhi ngài yêu nhất hứa gả cho ta, những điều này đều là ân đức lớn lao, ta cả đời cũng không thể báo đáp.”

“Nhạc phụ đại nhân, ngài cần gì phải đi nhanh như vậy, dừng lại để ta báo đáp ngài một chút, chẳng lẽ không được sao?”

“A!”

Huyền Đạo Tử sắc mặt dữ tợn, lửa giận dâng lên, gân xanh trên mặt hiện ra từng khối, quả thực muốn tức điên rồi. Đột nhiên, hắn phun ra một ngụm lão huyết. Cả người toát ra khí tức ảm đạm, thương tâm, thống khổ cực kỳ.

“Ha ha ha, nhạc phụ đại nhân, ngài đây là làm sao vậy? Còn không muốn dừng lại, để cho ta hảo hảo nhìn ngài sao!”

Chương 476: Dương Diệu Thiên! 3

Thanh âm cười to tùy ý lại truyền đến.

Giang Thạch vốn đang điên cuồng phóng về phía trước thì đột nhiên dừng lại, sắc mặt trầm xuống, ánh mắt trở nên lạnh lùng đáng sợ. Bên cạnh, từng mảng bão tuyết thổi quét về bốn phương tám hướng. thiên địa u ám, gió tuyết như đao.

Ở phía trước hai người, một bóng người cao lớn mặc hắc bào, tuổi trẻ yêu dị, đang đứng lặng im trong gió tuyết. Vẻ mặt hắn vui vẻ không thôi, không biết đã đứng ở đó bao lâu. Giống như đã chờ đợi từ lâu.

Quá trẻ!

Trẻ đến quỷ dị! Hoàn toàn không giống như một lão quái vật sống hơn ba ngàn tuổi. Ngược lại, chỉ giống như thiếu niên mười mấy tuổi.

“Dương Diệu Thiên!”

Huyền Đạo Tử thanh âm lạnh lùng, ngữ khí khùng bố. Trong mắt hiện đầy sát ý, dữ tợn đáng sợ.

Ánh mắt Giang Thạch hơi híp lại. Đây chính là Dương Diệu Thiên!

“Nhạc phụ đại nhân, nhiều năm như vậy, vẫn khỏe chứ?”

Dương Diệu Thiên mặt tươi cười, lại nhìn sang Giang Thạch, nói, “Vị này là con riêng của ngài?”

“Giết hắn, giết hắn! Giang tiểu hữu, giúp ta giết hắn, ta sau này sẽ liều mạng luyện chế tất cả đan dược mà ngươi cần, giết

hắn!”

Huyền Đạo Tử thanh âm đáng sợ, trong con mắt lưu lại huyết lệ, cả người tràn ngập khí tức hiu quạnh cùng bi thống.

Khuôn mặt Giang Thạch âm trầm, cũng biết chuyện hôm nay đã nhất định không thể tránh.

Đối phương ngăn ở chỗ này cũng không phải vì cùng Huyền Đạo Tử ôn chuyện! Hắn và đối phương, nhất định chỉ có một người có thể sống sót rời đi.

“Thiên ngoại hóa thân.”

Giang Thạch mở miệng nói, giọng điệu trở nên cực kỳ trầm thấp. Hắn bước chân về phía trước, thân thể vừa mới khôi phục nguyên dạng lại bắt đầu bành trướng, biến lớn. từng khối huyết nhục lóe ra ánh sáng đỏ rực khủng khiếp, trong máu dường như ẩn chứa một đầu Ma Long đáng sợ. từng đợt khí tức cuồng dã cường hãn quét qua bốn phía.

“Ta không biết thiên ngoại hóa thân này có bao nhiêu phần lực lượng, gần đây ta mới đột phá, liền lấy các hạ thử chiêu đi!”

Thân thể của hắn cao hơn sáu thước, đôi mắt đáng sợ nhìn thẳng về Dương Diệu Thiên, khí tức trên người cuộn cuộn, hai mắt sáng như sao.

“Có chút thú vị.”

Dương Diệu Thiên nở nụ cười, nói: “Từ trên người ngươi ta dường như thấy được hình ảnh của năm đó ta. Năm đó nhạc phụ đại nhân của ta cũng vậy, lược trận cho ta, để cho ta đi khiêu chiến cao thủ khác.”

Bùm!

Lời còn chưa dứt, Giang Thạch đã vọt tới, khí tức cuồng dã, huyết khí thiêu đốt, không giống như nhân loại, mà giống

như một lò lửa đáng sợ, một chân long chân chính, khí thể kinh khủng vô biên.

“Người nói nhảm nhiều quá!”

Giang Thạch hét lớn, đỉnh tai nhúc nhúc, cánh tay mang theo lực lượng tuyệt đỉnh khó có thể tưởng tượng, giống như ma chương to lớn của Thái Cổ Ma Tôn, đột nhiên oanh kích về phía thân thể Dương Diệu Thiên.

“Tiểu bối không biết sống chết!”

Dương Diệu Thiên bị cắt lời, đột nhiên quát to, toàn thân bộc phát ra ánh sáng đen kịt khiếp vô tận, thân thể dường như trở nên vặn vẹo, gấp gáp.

Giờ khắc này, thân thể của hắn không giống như thân thể máu thịt.

Nó giống như một cơ thể mờ được tạo thành từ ánh sáng thuần khiết.

Bùm!

Ma chương của Giang Thạch xuyên thủng lồng ngực của hắn, nhưng giống như xuyên qua mặt nước, không có bất kỳ cảm giác thực chất nào. Ngược lại, một bàn tay của đối phương đột nhiên đâm ra, giống như một thanh trường kiếm.

Rầm!

Thân thể của Giang Thạch lão đạo, bị đâm trúng. Nhưng hắn vẫn giữ nguyên vẻ mặt âm trầm, khí huyết xung quanh thiêu đốt hùng hực, hai bàn tay to lớn giống như vỗ muỗi đột nhiên vỗ mạnh vào đầu Dương Diệu Thiên, khí thể vô cùng cuồng mãnh đáng sợ.

Nhưng cú đánh này cũng giống như lúc trước.

Nó giống như đánh vào không khí, không có cảm giác thực chất.

Ngược lại, chưởng của Dương Diệu Thiên lại một lần nữa nhanh chóng đâm ra, xuyên qua thân thể của Giang Thạch, toàn bộ bàn tay ẩn chứa lực lượng kinh khủng không biết bao nhiêu.

Thật giống như bên trong chứa đựng mười mấy ngọn núi lửa nhỏ.

“Thất Tinh Toái Mệnh!”

Dương Diệu Thiên lạnh lùng mở miệng.

Bang bang bang bang!

Trong nháy mắt, bàn tay cắm vào người Giang Thạch, trực tiếp phát ra từng đợt tiếng nổ mạnh đáng sợ trên người hắn. Nhưng Giang Thạch vẫn giữ nguyên vẻ mặt lạnh lùng, bàn tay to lớn vẫn nhanh chóng đánh tới thân thể của Dương Diệu Thiên.

“Giang Tiểu Hữu, Nguyên Hồn Chân Giải!”

Huyền Đạo Tử đột nhiên phần nộ gầm lên.

Giang Thạch trong nháy mắt phản ứng lại, trên bàn tay vốn có đột nhiên hiện ra một tầng lực lượng quỷ dị, vỡ ra.

Lần này, cuối cùng hắn cũng đánh trúng thân thể của Dương Diệu Thiên, phát ra một tiếng nổ trầm thấp, tuyết bay đầy trời.

Trong bông tuyết hỗn độn, cuồng phong gào thét, tiếng gió rít chói tai.

Hai đạo bóng người đang kịch liệt giao chiến, tiếng nổ vang rền, từng tiếng va chạm như tiếng sấm nổ.

Tốc độ của hai người nhanh đến mức mắt thường không thể nhìn thấy rõ.

Chỉ có thể nghe thấy những tiếng nổ khủng khiếp.

Dương Diệu Thiên sắc mặt lạnh lùng, ánh mắt đáng sợ, toàn thân vẫy vẫy như ánh sáng.

Chương 477: Dương Diệu Thiên! 4

Mỗi một chiêu hấn đánh ra đều mang theo pháp tắc hủy diệt vô cùng đáng sợ, đã liên tục đánh ra hơn mười chiêu sát thuật.

Nhưng điều khiến hấn phần nộ nhất là, người trước mắt này không biết Huyền Đạo Tử tìm ở đâu, thân thể vô song, có thể nói là biến thái.

Chỉ có tu vi Huyết Đan nhị trọng, nhưng lực lượng thân thể khủng bố lại sánh ngang Huyết Đan lục trọng, thậm chí thất trọng.

Những sát chiêu thuật đỉnh của hấn đánh vào thân thể Giang Thạch trực tiếp bị lực phòng ngự cường hấn triệt tiêu hơn phân nửa, còn lại một nửa khó khăn lắm mới đánh trúng.

Nhưng thân thể đối phương lại có sức khôi phục vô cùng quỷ dị. Vừa bị thương liền khép lại.

Tốc độ hồi phục này quả thật biến thái.

Cơ hồ ngay khi sát chiêu của hấn vừa đánh ra, bên kia thương thể của đối phương đã bắt đầu nhanh chóng khép lại, khiến hấn không ngừng tiêu hao lực lượng, giống như đá chìm đáy biển, không có một chút tác dụng nào.

Loại cảm giác quái dị này khiến hấn phát điên.

“Hay cho một nhạc phụ đại nhân, ta thật sự là xem thường ngươi, nhưng ngươi tìm đến một quái thai như vậy, cũng không thể ngăn cản ta!”

Dương Diệu Thiên phát ra tiếng gầm phẫn nộ, thân thể vốn đã vận vẹo mơ hồ lại trực tiếp biến lớn, biến cường, vậy hóa thành hình thái cao hơn năm thước.

“Cửu Mạng Liên Hoàn Sát!”

Hắn giơ ngón tay lên, trực tiếp vận dụng một môn tuyệt học cao thâm mà hắn đã bế quan mấy ngàn năm mới luyện thành.

Huru!

Từ đầu ngón tay hắn, trong nháy mắt bắn ra những chùm sáng trắng noãn quý dị, giống như vô số hạt tử, bao phủ lấy thân thể Giang Thạch.

Những chùm sáng quý dị kia lại không chút kiêng nể mà nổ tung trong máu thịt của Giang Thạch, dù là lấy lực phòng ngự cường hãn của hắn cũng không thể chịu nổi.

Cánh tay, ngực, lưng của Giang Thạch, đều bị xé rách từ bên trong.

Thân hình hắn đột nhiên lão đảo, phun ra một ngụm máu tươi, nhanh chóng lùi về phía sau, đồng thời vận dụng thiên phú Quy Nguyên để khép lại vết thương.

Nhưng loại thương thế này lại vô cùng yêu dị.

Trong huyết nhục của hắn tràn ngập những hạt tử màu trắng đang bơi qua bơi lại. Những hạt tử này trong nháy mắt bị ánh sáng trắng của thiên phú Quy Nguyên tác động, lại bắt đầu nổ tung lần nữa.

Trong lúc nhất thời, toàn thân Giang Thạch lại tuôn ra mảng lớn huyết quang, nổ tung từng đợt, giống như bị vô số quả bom bao phủ vì mô bao phủ, máu thịt bay tứ tung.

Dương Diệu Thiên lập tức nở nụ cười âm trầm, tiếng cười càng lúc càng lớn, cuối cùng phát ra tiếng gầm lớn: “Tiểu bối,

thấy không? Đây chính là chênh lệch giữa chúng ta. Chỉ dựa vào lực lượng nhục thân, ở thế giới này là không thể nào thành đạo.”

“Võ đạo là chú trọng vào võ học và bí thuật. Đây là môn tuyệt học mà ta đã khổ luyện hơn ba ngàn năm, tên là 【Cửu Mạng Liên Hoàn Sát】 , chưa bao giờ được sử dụng trước mặt người khác. Ngươi là người đầu tiên được ném thử môn võ học này, ngươi hẳn là cảm thấy vinh hạnh, ha ha ha.”

“Đi chết đi!”

Ánh mắt hần lạnh lẽo, ra tay không chút lưu tình, lại đột nhiên chỉ một ngón tay, hung hăng điểm về phía thân thể Giang Thạch.

Xì xì!

Trong nháy mắt, vô số đạo hào quang màu trắng lao ra, như những tia laser dày đặc, thoáng chốc rơi vào người Giang Thạch, khiến tiếng nổ mạnh trên người Giang Thạch càng trở nên khủng khiếp, bang bang nổ vang, một mảnh thảm thiết.

Loại ánh sáng màu trắng này dường như không thuộc về bất kỳ loại lực lượng nào mà Giang Thạch từng thấy qua.

Không phải kinh lực.

Cũng không phải quy tắc.

Có vẻ như nó tồn tại ở ranh giới giữa kinh lực và quy tắc, một loại tồn tại cổ quái.

Khóe miệng Dương Diệu Thiên nhếch lên, nụ cười nồng đậm, đột nhiên không còn vội vàng xao động như vậy mà bắt đầu thông thả hưởng thụ tất cả.

Có vẻ như nhìn thấy một người rơi vào tuyệt vọng là một niềm vui đối với hắn.

“Nhiều năm không gặp, tiểu tể có phải không làm cho người thất vọng, nhạc phụ đại nhân?”

“Người... người... không được chết tử tể!!”

Huyền Đạo Tử phần nộ rống to.

“Không được chết tử tể?”

Dương Diệu Thiên đột nhiên quay đầu lại, ánh mắt trợn lên, hình thái đáng sợ, như thể hắn đã hóa thân thành ác quỷ, nhưng rất nhanh hắn lại thu liễm biểu hiện, lộ ra nụ cười mỉ mỉ.

“Thế giới này cuối cùng vẫn là thế giới xem thực lực, chỉ cần coi trọng kết quả là được, ai sẽ để ý quá trình? Đừng quên, đây chính là đạo lý mà năm đó ngài đã dạy cho ta, đến bây giờ ta vẫn coi nó là tiêu chuẩn!”

“Súc sinh, người chính là một súc sinh!!”

Huyền Đạo Tử mắt đỏ lên, cắn răng quát.

“Đúng, ta là súc sinh, ha ha ha.”

Dương Diệu Thiên cười ha hả, từng bước một đi về phía Huyền Đạo Tử, thân hình cao hơn năm thước ẩn chứa một cỗ áp lực khổng lồ khó có thể tưởng tượng, giống như tiểu cự nhân, quan sát Huyền Đạo Tử trước mắt, nở nụ cười lạnh lạnh, nói, “Lão nhạc phụ, ngài cũng mắng đủ rồi, bây giờ cũng nên nói chính sự, toàn bộ Nguyên Hồn Chân Giải có phải nên giao lại cho ta rồi không?”

Chương 478: Thôn Phệ Dương Diệu Thiên! 1

“Ngươi!”

Ánh mắt Huyền Đạo Tử đầy tơ máu, gắt gao nhìn chăm chăm Dương Diệu Thiên.

Nhưng rất nhanh mắt hắn co lại, bất động.

Dương Diệu Thiên cũng nhướng mày, cảm thấy không đúng, một cái bóng ma vô cùng to lớn cứ nhiên đã bao phủ toàn bộ đỉnh đầu hắn, vội vàng nhanh chóng quay đầu lại.

Một tôn cự nhân khủng bố cao tới hơn bảy thước không biết lúc nào đã xuất hiện ở phía sau của hắn, toàn thân đều là lân giáp dày đặc, mật mật ma ma, hình thái dữ tợn, khí huyết khổng lồ, phía sau còn có một cái đuôi cực kỳ thô to khủng bố, đang vung tới vung lui.

Một đôi mắt như lò lửa đang nhìn chăm chăm vào hắn.

Đây là tiểu tử vừa rồi sao?

Làm sao có thể?

Hắn thoát khỏi 【Cửu Mạng Liên Hoàn Sát】 của ta?

Hơn nữa khí tức của hắn còn kinh khủng hơn so với lúc trước?

Hắn không phải là nhân tộc?

Đây là quái vật gì?

Ầm ầm!

Dương Diệu Thiên đang kinh ngạc, còn chưa kịp phản ứng thì Giang Thạch đã lao tới nhanh như chớp, tạo thành vô số tàn ảnh, khiến không gian đều lồm xồm xuống.

Hai cánh tay to lớn của hắn đột nhiên ôm chặt lấy Dương Diệu Thiên.

Giang Thạch sử dụng toàn bộ thiên phú của mình:

Bách Bội Long Tượng.

Quy Nguyên.

Bôn Lôi.

Phục Chế.

Tỏa Long.

Phệ hồn.

Rầm!

Một tầng lực trường vô cùng đáng sợ đột nhiên hình thành trong ngực Giang Thạch, giam cầm Dương Diệu Thiên, khiến hắn không thể động đậy. Dương Diệu Thiên cảm nhận được một áp lực khủng bố chưa từng có ép đến tứ chi bách hài của hắn đều đau đớn vô cùng, giống như toàn thân bị hàng chục ngọn núi lớn đè ép từ mọi phương bị. Hắn phần nộ rống to:

“Ngươi là tên khốn nào? Cút ngay!”

Hắn vận dụng 【Cửu Mạng Liên Hoàn Sát】 , nhưng ngay lập tức, Giang Thạch cũng thi triển tuyệt học tương tự. Một cỗ sóng chấn động cực kỳ kinh khủng hung hăng đánh tới thân thể Dương Diệu Thiên.

“A?”

Dương Diệu Thiên đau đớn thê lương kêu to, cơ thể nổ tung, không thể tin nổi:

“Người cũng biết 【Cửu mạng liên hoàn sát】 ?”

Đây là tuyệt học do hắc khẩu luyện hàng ngàn năm, là vô thượng kỳ học, vượt qua đại bộ phận tuyệt học trên thế gian. Loại tuyệt học này vừa ra, bất kỳ Huyền Cấp Võ Học nào cũng phải nhường đường. Nhưng đôi phương lại biết?

Dương Diệu Thiên rống giận, đồng thời tiếp tục thi triển 【Cửu Mạng Liên Hoàn Sát】 về phía Giang Thạch.

Hai người cứ thế liên tục dùng tuyệt học tương tự công kích đối phương, thân thể đều bị thương nặng, máu tươi tung tóe, tiếng gầm rú vang vọng khắp thiên địa.

Điều khác biệt là, thân thể Giang Thạch đang nỗ lực hồi phục, từng mảnh bạch quang đang không ngừng lóe ra như từng tầng từng tầng nước chảy, đang chữa trị thân thể của hắn.

Còn thân thể Dương Diệu Thiên thì rất khó hồi phục, liên tiếp nỗ lực, thanh âm nổ vang, vô cùng thâm trầm.

Điều tồi tệ nhất là thiên phú Phệ Hồn của Giang Thạch cũng đang phát huy tác dụng, toàn lực cắn nuốt hồn phách trên thiên ngoại hóa thân của Dương Diệu Thiên, khiến cho Dương Diệu Thiên liên tục kêu thảm thiết, khàn cả giọng, ô quang ở khu vực bên ngoài cơ thể đang không ngừng vãn vẹo, giống như đang trải qua thống khổ lớn lao gì đó.

“Tiểu bối, ngươi đây là bí thuật gì? Mau dừng lại!” Dương Diệu Thiên thống khổ rống to.

Nhưng Giang Thạch lại cười gằn, không quan tâm, cánh tay to lớn vẫn gắt gao giữ chặt thân thể Dương Diệu Thiên, điên cuồng đè ép vào bên trong, chen chúc đến mức Dương Diệu Thiên không ngừng vãn vẹo, đồng thời thiên phú Phệ Hồn và thiên phú Phục Chế cũng không ngừng phát huy tác dụng.

Dương Diệu Thiên giống như trở thành một búp bê vải trong lòng hắn, đang chịu đựng vô số công kích mang tính hủy diệt.

Hắn đang điên cuồng rống to, liều lĩnh giãy dụa.

Nhưng vô ích.

Ở trong ngực Giang Thạch, hắn giống như một búp bê vải đáng thương.

Thanh âm cười gằn của Giang Thạch vang lên bên tai hắn: “Huyền Minh tông chủ, chiêu vừa rồi gọi là gì? Cứu Mạng Liên Hoàn Sát phải không?”

“Người xem ta học có nhanh không? Hắc hắc hắc, đa tạ người mang đến cho ta loại kỳ học huyền diệu này, để ta ý thức được nguyên lai thế giới này còn có loại lực lượng ảo diệu này tồn tại! Thật sự là thú vị a, ha ha ha ha.”

“Người... người rốt cuộc là quái vật gì, người làm sao học được 【 Cứu Mạng Liên Hoàn Sát 】 của ta?” Dương Diệu Thiên thống khổ kêu to, thân thể càng ngày càng mơ hồ, vụn vụn.

“Ta là người, là người sống sờ sờ, người không nhìn ra sao?” Giang Thạch lạnh lạnh cười quái dị, nói, “Người vẫn là ngoan ngoãn đi chết đi, Phệ Hồn!”

Cánh tay của hắn đột nhiên kẹp lại, thôi động thiên phú Phệ Hồn đến cực hạn, bên trong ngàn vạn lỗ chân lông đều đang tản mát ra ô quang quỷ dị, giống như hóa thành vô số đạo vòng xoáy màu đen vậy, đang toàn lực cắn nuốt cỗ hồn phách của Dương Diệu Thiên trong cỗ thiên ngoại hóa thân này, đồng thời cũng đang nhanh chóng phát huy tác dụng, tiếp tục oanh tạc thân thể của Dương Diệu Thiên.”

Chương 479: Thân Phê Dương Diệu Thiên! 2

“A!”

Dương Diệu Thiên phát ra tiếng kêu thảm thiết, thanh âm thể lương, toàn thân bang bang rung động.

Huyền Đạo Tử ở một bên trợn to mắt, không thể tưởng tượng nổi, vẻ mặt chấn động nhìn về phía Giang Thạch.

K

Không thể tin được!

Thật không thể tin được!

Trên người hậu bối này rốt cuộc còn có bao nhiêu bí mật?

Làm sao hắn học được tuyệt học của Dương Diệu Thiên?

Dương Diệu Thiên tuy rằng khi sư diệt tổ, tuy rằng lang tâm cầu phế, nhưng là không thể phủ nhận, tư chất của đối phương tuyệt đối không thấp, ở trong những người hắn gặp qua tuyệt đối có thể xếp vào top 3.

Tuyệt học hắn hao phí mấy ngàn năm thời gian mới sáng tạo ra, há có thể là loại tầm thường? Kết quả bị Giang Thạch nhìn thoáng qua một lần liền trực tiếp học được?

Đùa gì thế này!

“Huyền Đạo Tử, hắn là ai?”

Thân thể của Dương Diệu Thiên đã vô cùng mơ hồ, vận vẹo, thể lương kêu to, tràn ngập không cam lòng.

Giang Thạch cười to một tiếng, lạnh lùng nói: “Ta là cha người!”

Phanh một tiếng, thân thể Dương Diệu Thiên bị hấn triệt đề ép đến bạo liệt, hóa thành vô số đạo ô quang tàn toái. Mỗi mảnh ô quang đều bị lực phê hồn của Giang Thạch hút đến, nhanh chóng dung nhập vào trong thân thể của hắn, bổ sung hồn lực của hắn.

Mặc dù toàn thân Giang Thạch đều là máu tươi, vô cùng thê thảm, nhưng tiếng cười trong miệng hắn lại vô cùng sảng khoái, thanh âm sang sảng, chấn động bốn phương.

Khiến cho khu rừng trong phạm vi bảy tám dặm đều chấn động.

Cổ thân ngoại hóa thân của Dương Diệu Thiên này cung cấp cho hắn một lượng lớn hồn lực, khiến cho linh hồn lực của hắn mạnh hơn một nửa so với trước.

Nếu là khổ tu, không biết bao lâu hắn mới có thể tăng lên đến lượng hồn lực này.

Quan trọng hơn nữa, hắn còn phục chế được một môn tuyệt học từ chỗ Dương Diệu Thiên.

Nếu không phải hắn nắm giữ thiên phú Phục Chế, Dương Diệu Thiên chỉ cần một chiêu này cũng đủ để đưa hắn vào chỗ chết.

Giang Thạch thở hắt hắt từng ngụm từng ngụm. Những vết thương lớn trên người hắn bắt đầu khép lại trong từng mảnh bạch quang. Ngay cả máu vừa mới chảy ra cũng bắt đầu đảo lưu theo tác dụng của thiên phú 【 Quy Nguyên 】, một lần nữa hội tụ vào trong thân thể hắn.

Cảnh tượng kinh khủng khiến người ta không thể tin.

Huyền Đạo Tử vẻ mặt chấn động, vội vàng chạy tới, nói:
“Giang tiêu hữu, ngươi không sao chứ?”

“Ngươi thấy ta giống là có chuyện sao?”

Giang Thạch mở miệng cười cười.

Nhưng đôi con ngươi sắc bén đáng sợ của hắn đột nhiên lướt qua, hướng nhìn về một chỗ rừng rậm bên ngoài bốn năm dặm. Đáy mắt hắn hiện lên một tia hào quang quỷ dị.

“Huyền Ảnh Thần tộc, lại còn có người đang theo dõi chúng ta?”

“Cái gì?”

Huyền Đạo Tử vội vàng quay đầu nhìn sang.

Bùm!

Thạch cơ hồ trong nháy mắt biến mất ngay tại chỗ, một cái hố sâu vô cùng to lớn đột nhiên xuất hiện. Thân hình hắn như thể đột phá giới hạn không gian, trong vòng vài nhịp thở đã lao tới chỗ cách đó bốn năm dặm. Một chuồng của hắn hung hăng chộp vào hư không trong suốt trước mắt.

Một đạo nhân ảnh trong suốt đang ẩn nấp trong hư không sắc mặt cả kinh, vẻ mặt không thể tưởng tượng nổi. Thân hình nhoáng lên, muốn nhanh chóng thoát đi.

Nhưng tốc độ của hắn quá chậm.

Dưới sự gia trì của Cửu Long Phách Ma Thể viên mãn, Giang Thạch chóng bắt được gáy của hắn. Sau đó vung tay lên, kéo một bóng người quỷ dị trong suốt từ trong hư không ra. Hắn giơ bóng người lên thật cao, sau đó quật mạnh xuống mặt đất.

Bùm!

Mặt đất rung chuyển, gió tuyết kinh khủng điên cuồng quét về bốn phía. Trong thiên địa, tiếng âm vang chói tai vang lên. Một bóng người mơ hồ quái dị bị sinh sinh nện ra ngoài. Sắc mặt vặn vẹo thống khổ, phun ra máu màu xanh sẫm, xương cốt kinh mạch toàn thân gần như nát bấy.

“Người... người...”

Tên cao thủ Huyền Ảnh Thần tộc kia vẻ mặt hoảng sợ, thất khiếu chảy máu, không thể tin nhìn Giang Thạch, nói: “Người... người có thể nhìn thấy ta!”

Bùm bùm!

Giang Thạch đạp xuống một cước, gần như ngay lập tức đem đầu của tên Huyền Ảnh Thần tộc này đạp nát, máu tươi bắn tung tóe, chết không thể chết nữa.

“Trung Nghĩa lâu vì lời kéo ta, dám bán đứng tin tức của ta, thiếu chút nữa đưa ta vào chỗ chết, phen đại thù này, không thể không báo!”

Ánh mắt Giang Thạch lạnh thấu xương.

Huyền Đạo Tử từ phía sau nhanh chóng vọt tới, sắc mặt biến ảo, nhìn về phía thi thể Huyền Ảnh Thần tộc chết thảm trên mặt đất, nói, “Thật không thể tưởng tượng được chủng tộc này lại cam tâm tình nguyện trở thành nanh vuốt của người khác!”

Hắn lại nhìn về phía Giang Thạch, nói, “Người định làm gì bây giờ?”

“Trung Châu không thể ở lâu, ta đã giết phân thân của Dương Diệu Thiên, nếu Dương Diệu Thiên xuất động bản thể thì sẽ rất phiền phức. Bên ngoài đồn đại rằng bản thể của Dương Diệu Thiên không thể dễ dàng xuất động, nhưng ta không tin lắm.”

Giang Thạch nhẹ nhàng lắc đầu, nói, “Loại khả năng này, ta không thể đánh cược, cho nên nhất định phải rời khỏi Trung Châu, trở về Nam Vực. Tuy nhiên, trước khi đi, ta muốn thu thập thêm một đợt tài liệu luyện chế Huyết Thần Đan!”

Chương 480: Thân Phệ

Dương Diệu Thiên 3

“Tốt, người muốn thu thập ở đâu?”

“Nơi nào? Đây không phải là có thể lực dâng sẵn lên rồi sao?”

Giang Thạch cúi đầu, ánh mắt lạnh lùng, nhìn thi thể trên mặt đất, nói, “Ta và Trung Nghĩa lâu không thù không oán, nhưng bọn hắn dám tính kế ta, khiến ta suýt nữa bị Dương Diệu Thiên giết chết. Nếu bọn họ dám làm mừng một, cũng đừng trách ta làm mười lăm, từ chỗ của bọn hắn kiếm chút tài nguyên đi, coi như đòi một chút lợi tức.”

“Trung Nghĩa Lâu hẳn là thế lực mới thành lập trong vòng ba ngàn năm gần đây, ta chưa từng nghe qua thế lực này trong thời kỳ của ta. Thực lực không rõ, người phải cẩn thận một chút.”

Huyền Đạo Tử nói.

“Đó là đương nhiên.”

Giang Thạch đáp lại.

Bàn chân hắn vừa đạp xuống, mặt đất xuất hiện một khe nứt rất lớn, đem thi thể của tên cao thủ này chôn vùi dưới đáy.

Rất nhanh, hai người liền nhanh chóng rời khỏi nơi này.

Tổng bộ Huyền Minh tông. Bên trong hang động sâu thẳm.

Pho tượng đen nhánh quỷ dị đột nhiên rung lắc, một tầng lực lượng hủy diệt cực kỳ đáng sợ khuếch tán ra bốn phương tám hướng.

Đến nỗi toàn bộ hang động rung động dữ dội.

Bốn phương tám hướng tràn ngập uy áp khủng bố.

Tổng quản Triệu Vô Cực biến sắc, lộ ra vẻ hoảng sợ, vội vàng nhìn về phía pho tượng trước mắt, run giọng nói, “Tông chủ, tông chủ, ngài làm sao vậy?”

“Nghiệt súc, thật sự là nghiệt súc a!”

Một đạo thanh âm già nua khủng bố từ trong pho tượng màu đen trước mắt khuếch tán ra, tràn ngập một cỗ hận ý khủng bố ngập trời, nghe qua làm cho hồn phách người ta run rẩy, tâm thần bất an, giống như là bị vô số khẩu cự chùy đánh vào trái tim.

“Hủy thiên ngoại hóa thân của ta, Huyền Đạo Tử, hảo a!”

Đạo thanh âm già nua kia tiếp tục băng hàn nói, “Bất quá hấp thu hồn lực của ta, người chạy không thoát, mặc kệ tới chân trời góc biển, ta đều có thể đem người bắt trở về!”

Ầm ầm!

Bốn phương tám hướng, lực lượng hủy diệt càng lúc càng khủng khiếp, tựa như có một đại dương vô hình đang cuồng nộ ập xuống.

.....

Trong rừng rậm dày đặc, tuyết lớn vẫn đang rơi lả tả.

Sau khi Giang Thạch rời đi được nửa nén nhang, từ xa xa, một bóng người đang lác lác nhanh chóng chạy tới khu vực này.

Bóng người dừng lại, hóa thành một nam tử trung niên khôi ngô mặc áo bào đen cùng một nữ tử mặc áo trắng.

Ánh mắt của bọn hắn quét qua, lập tức dừng lại ở thi thể tàn nát cách đó không xa.

“Đến muộn.” Nam tử trung niên khô ngô nhíu mày.

“Tại sao lại như vậy, Giang Thạch đã chết rồi sao?” Nữ tử giật mình hỏi.

“Không, thân ngoại hóa thân của Dương Diệu Thiên chết rồi!” Nam tử trung niên áo đen lạnh lùng nói, cất bước đi tới.

” Dương Diệu Thiên bại rồi?” Nữ tử sắc mặt kinh biến.

Làm sao có thể như vậy? Dương Diệu Thiên dù chỉ xuất động một cỗ thân ngoại hóa thân, lực lượng cũng là không thể tưởng tượng được a!

Trong tuyết dày đặc, gió bắc gào thét. Từng bông tuyết lớn bay lượn lung tung, nhuộm cả thế giới thành màu trắng noãn.

Hai hàng lông mày của nam tử trung niên áo đen nhíu lại, sắc mặt hơi âm trầm, bàn tay nắm chặt lại.

“Sai lầm!”

Hắn không ngờ mình lại mắc sai lầm lớn như vậy.

Thực lực của Giang Thạch vượt xa dự đoán của hắn.

Ban đầu hắn định bức bách Giang Thạch, chèn ép Giang Thạch, để Giang Thạch dưới tình huống cùng đường, chỉ có thể đầu nhập vào bọn họ. Nhưng hắn không ngờ Giang Thạch lại liều mạng giết Dương Diệu Thiên.

Mọi âm mưu của hắn đều đổ sông đổ bể.

Không những vậy, hắn còn đắc tội với Giang Thạch.

Người này dựa vào đâu có thể giết chết Dương Diệu Thiên?

Giang Thạch này chắc chắn có bí mật gì đó.

“Huyền Ảnh Thần tộc Ảnh Long và Ảnh Hồ đâu?”

Nam tử trung niên trầm giọng hỏi.

“Vẫn chưa có tin tức gì, ta sẽ cho người liên lạc lại.”

Đường Viện bên cạnh đáp.

“Liên lạc càng sớm càng tốt.”

Nam tử trung niên gật đầu âm trầm, nói: “Ta cảm thấy Ảnh Long và Ảnh Hồ cũng đã xảy ra chuyện. Giang Thạch này ngay cả Dương Diệu Thiên cũng có thể giết chết, thiên phú của Ảnh Long và Ảnh Hồ chưa chắc đã có thể qua mắt hắn.”

“Vâng!”

Đường Viện gật đầu.

Nam tử trung niên ngẩng đầu lên, nhìn thoáng qua phiến tuyết vực mênh mông xung quanh, tâm thần mãnh liệt, nói: “Mặt khác, dặn dò người trong các cứ điểm của chúng ta, trong thời gian này hãy cẩn thận một chút, không nên hoạt động quá rêu rao, tránh bại lộ hành tung.”

“Giang Thạch kia chẳng lẽ còn dám tập kích cứ điểm của chúng ta?”

Đường Viện kinh hãi hỏi.

“Không thể không có tâm phòng bị. Tính cách của người này không phải là loại người có thể chịu thiệt.”

Nam tử trung niên trầm giọng nói.

“Vâng, sư phụ!”

Đường Viện gật đầu, nói: “Ta đi xuống an bài ngay.”

“Ừ.”

Nam tử trung niên phát tay, sắc mặt càng âm lãnh.

Trong nhiều năm qua, đây là lần đầu tiên một chuyện hẳn tính toán lại vượt ra khỏi sự khống chế của hắn.

Cảm giác này thật không tốt.

Thực sự rất không tốt!

Chương 481: Quét Sạch Cứ Điểm Của Trung Nghĩa Lâu!

1

Hắn thở ra một hơi dài, ánh mắt thâm trầm, lạnh lùng nói: “Hy vọng ngươi biết điều, chạy thoát thì chạy thoát, đừng không biết sống chết tiến đến trêu chọc ta!”

Hắn nắm tay lại, bước chân phóng ra, cả người trực tiếp bắt đầu chậm rãi nhạt đi, giống như mơ hồ, dần dần biến mất ở đây, không còn một chút tung tích nào có thể lần theo.

...

Tuyên Vũ Thành.

Bóng người lóe lên, kinh phong gào thét.

Liên tiếp đó, bảy tám đạo nhân ảnh trong bão tuyết nhanh chóng vọt về phía trước.

Người cầm đầu rõ ràng chính là Đường Viện.

Sau khi rời khỏi nơi đó, nàng trước tiên tuân theo mệnh lệnh của sư tôn, chạy tới cứ điểm gần đó, bắt đầu truyền đạt mệnh lệnh.

Hiện tại toàn bộ cứ điểm xung quanh đã đóng cửa toàn bộ.

Bảy nhân vật nòng cốt trong cứ điểm cũng bị nàng mang ra toàn bộ, chạy về phía xa hội tụ

“Đường Viện sứ giả, chỉ là một hậu bối mà thôi, chúng ta cần hưng sư động chúng như vậy sao?”

Một lão nhân mặc hắc bào, khuôn mặt già nua, một bên cấp tóc xông về phía trước, một bên mở miệng hỏi thăm.

“Không sai, lâu chủ bên kia có phải có chút quá coi trọng đối phương hay không, 【 Trung Nghĩa Lâu 】 thành lập qua nhiều năm như vậy, còn chưa bao giờ bị một tên hậu bối bức bách đóng cửa cứ điểm, tinh anh rút lui như vậy!”

Một nam tử trung niên khác cũng mở miệng nói.

“Đủ rồi, đây là mệnh lệnh của lâu chủ, các người chỉ cần phụ trách thực thi là được, không cần nhiều lời.”

Đường Viện lạnh giọng đáp lại.

Thực lực của Giang Thạch, chỉ có chân chính nhìn thấy mới biết được đáng sợ như thế nào.

Tuy rằng lâu chủ của bọn họ có thể dễ dàng đưa Giang Thạch vào chỗ chết.

Nhưng hôm nay Giang Thạch ở trong bóng tối, bọn họ ở ngoài sáng, nếu Giang Thạch thật sự quyết tâm tập kích bọn họ, bọn họ căn bản không phản ứng được.

Chỉ có ngàn ngày làm trộm, nào có đạo lý ngàn ngày phòng trộm.

Một khi Giang Thạch thật sự muốn trả thù bọn họ, đến lúc đó lâu chủ ngay cả cơ hội ra tay cũng không có, cứ điểm của bọn họ sẽ tan biến!

Hô hô hô!

Từng đạo nhân ảnh tốc độ cực nhanh, bàn chân như được lắp đặt lò xo, tất cả đều lao nhanh về phía xa.

Bất quá, ngay khi bọn họ vừa mới lao ra khỏi một ngõ hẻm.

Đột nhiên!

Đường Viên biến sắc, toàn bộ thân thể đột nhiên dừng lại, trong lòng kinh hãi, không thể tưởng tượng nổi, gắt gao nhìn chăm chăm về khu vực đầu hẻm phía trước.

Người bên cạnh cũng đều nhanh chóng dừng lại theo, từng đôi ánh mắt như điện, quét về phía trước.

Chỉ thấy vị trí cửa ngõ, một bóng người cao lớn lẳng lặng đứng thẳng, mặc áo bào đen, mặt mỉm cười, thân hình không nhúc nhích, tựa hồ đặc biệt ở chỗ này chờ đợi đám người.

“Giang Thạch? Người đang ở đây làm gì?”

Đường Viên giật mình nói.

“Cái gì? Hắn chính là Giang Thạch?”

“Tiểu bối, người muốn làm gì? Người muốn đắc tội Trung Nghĩa Lâu sao?”

Người bên cạnh xô nhau lên tiếng quát.

Giang Thạch thở dài, nói: “Đường cô nương, lại gặp mặt, còn nhớ lần trước gặp mặt, thời tiết còn không có lạnh như vậy. À, các người đây là muốn đi đâu?”

“Giang tiên bối, lâu chủ chúng ta vừa vặn ở gần đây, muốn triệu tập chúng ta phân công một ít nhiệm vụ. Không biết Giang tiên bối ngăn ở chỗ này, có gì phân phó?”

Đường Viên miễn cưỡng cười, che giấu nội tâm bối rối, mở miệng nói.

“A, lâu chủ của các người ở gần đây à?”

Giang Thạch bừng tỉnh đại ngộ, cười cười nói: “Lừa ta à?”

“Giang tiên bối nói đùa, văn bối hà tất phải lừa gạt Giang tiên bối?”

Đường Viên lần nữa nặn ra nụ cười, thân thể theo bản năng lùi về phía sau.

Giang Thạch lại chậm rãi tiến lên, thản nhiên nói: “Thật sự là có chút ý tứ, trước đây không lâu ta vừa mới biết được tin tức, các người bán đứng hành tung của ta, đem tung tích của ta bán đứng cho Dương Diệu Thiên, hại Dương Diệu Thiên tự mình tìm tới, thiếu chút nữa đem ta giết chết. Người nói, món nợ này chúng ta nên tính như thế nào?”

“Giang tiên bối, đây nhất định là hiểu lầm, chúng ta từ trước đến nay lấy trung nghĩa làm gốc, tuyệt sẽ không làm ra hành động bán đứng bằng hữu, ta xem nhất định là có bọn đạo chích đang cố ý châm ngòi ly gián, Giang tiên bối cần phải không thể tin tưởng, ta nguyện ý thề với trời, chuyện này tuyệt đối không liên quan đến chúng ta.”

Đường Viện luôn miệng nói.

“Thế à?”

Thân thể Giang Thạch lần nữa dừng lại, bóng ma khổng lồ rơi xuống, mang theo một cỗ khí chất đặc biệt, cả người giống như là cùng thiên địa hợp nhất, áp lực vô hình bao phủ ở trong toàn bộ không gian ngõ hẻm.

Trong lúc nhất thời, đám người trước mặt đều biến đổi thần sắc, trong hoảng hốt sinh ra một loại ảo giác, cảm giác được thân thể của mình giống như là bị một ngọn núi lớn cho bao phủ vậy, khó có thể nhúc nhích, da thịt đau đớn.

“Giang tiên bối, là thật, đây tuyệt đối là hiểu lầm, văn bối tuyệt đối không dám nói dối.”

Sắc mặt Đường Viện trắng bệch, khó khăn nuốt một ngụm nước miếng.

Chương 482: Quét Sạch Cứ Điểm Của Trung Nghĩa Lâu!

2

“Rầm!”

Bỗng nhiên, Giang Thạch vỗ ra một chưởng, không có bất kỳ dấu hiệu nào, trực tiếp đánh vào ngực của một tên lão nhân áo đen, tại chỗ đem ngực của tên lão nhân kia đánh cho trước sau thông suốt, nội tạng, xương cốt bên trong nổ tung, thất khiếu điên cuồng phun máu tươi, ánh mắt trờng, thân thể trong nháy mắt xụi lơ đi xuống, chết thảm.

“Ngô lão!”

Những người khác đều biến sắc, hoảng sợ mở miệng.

“Rầm!”

Giang Thạch lại vỗ ra một chưởng, đánh vào trên người tên nam tử trung niên thứ hai, cũng giống như lão nhân áo đen vừa rồi, ngay tại chỗ đánh xuyên cơ thể, máu thịt nổ tung, chết oan chết uổng.

“Liêu tiên sinh!”

Những người còn lại lần nữa kinh thanh hét lớn, một đám ánh mắt đều đỏ lên.

“Liều mạng với hắn!”

“Giết!”

Mấy người còn lại rống giận một tiếng, tất cả đều nhanh chóng nhào về phía Giang Thạch.

Đường Viện sắc mặt kịch biến, vội vàng kinh thanh mở miệng: “Mau dừng lại, đây là hiệu lệnh!”

Bang bang bang bang!

Tiếng trầm đục liên tiếp vang lên, máu tươi bắn tung tóe.

Như thể chụp muỗi vậy.

Tùng đạo bóng người đều bay ngược, gân cốt vỡ nát, sinh cơ tiêu tán, thi thể bay vào trong hẻm nhỏ, không còn hình người.

Sắc mặt Đường Viện trắng bệch, mồ hôi to như hạt đậu từ trên người rịn ra, dày đặc ma ma, trong khí tượng giông tuyết mà cả người ướt đầm.

“Tiền bối, người, người rút cuộc muốn làm gì?”

Miệng khô lưỡi khô, nàng hoảng sợ mở miệng.

“Đơn giản, mang ta đến cứ điểm của các người, ta muốn đi tìm vài thứ.”

Giang Thạch mỉm cười.

“Cứ điểm?”

Thanh âm Đường Viện có chút run rẩy.

“Phải.”

“Không, không được, tuyệt đối không được.”

Thanh âm Đường Viện sợ hãi nói.

“Kỳ thật ta không phải muốn thương nghị với người, người không nhìn ra sao?”

Thanh âm Giang Thạch hạ xuống, thân hình khổng lồ đã xuất hiện ở gần Đường Viện, từ trên cao nhìn xuống, một cỗ bóng ma màu đen bao phủ thân thể Đường Viện.

Đường Viện không khỏi rung mình một cái, vô cùng hoảng sợ, ngẩng đầu lên, trong nháy mắt đối mặt với ánh mắt của Giang Thạch.

Đó là một loại ánh mắt như thế nào?

Đen kịt, thâm thúy, khủng bố.

Tựa như vòng xoáy không đáy, muốn thôn phệ người, làm cho người ta trầm luân trọn đời.

Trên đời này sao lại có ánh mắt đáng sợ như vậy?

Thiên phú: Phệ Hồn!

Ong ong!

Trong lúc kinh hoàng và khủng bố, trong đầu Đường Viện nổ vang, trong nháy mắt xuất hiện cảm giác trống rỗng, cả người ngây ngốc, sắc mặt đại ra, giống như hóa thành khối lồi.

“Đưa ta đến chỗ của ngươi.”

Giang Thạch ngáp một cái, bình tĩnh nói.

“Vâng.”

Sắc mặt Đường Viện đại ra, thì thào đáp lại, xoay người đi về phía xa.

Giang Thạch mỉm cười, lỗ chân lông trên người hấn nhanh chóng phun ra một đám sương đen dày đặc, tê dại, trực tiếp bao bọc lấy hấn. Một lát sau, sương đen tan đi, thân thể và khuôn mặt của Giang Thạch đã biến thành dáng vẻ của lão giả áo đen vừa rồi.

Hấn bước ra khỏi con hẻm đầy mùi máu tươi, bình tĩnh đi theo sau Đường Viện.

Hai người một trước một sau, tốc độ rất nhanh, hướng về phía xa đi tới. Chẳng mấy chốc, bọn hấn đã đi đến trước một ngôi nhà bình thường trong sơn.

Trong sân có nhiều cánh cửa bí mật. Dưới sự dẫn dắt của Đường Viện, những cánh cửa này lần lượt được mở ra. Bên trong xuất hiện không ít bóng người, sau khi nhìn thấy Đường Viện và Giang Thạch, sắc mặt đều ngẩn ra, lập tức chạy tới hành lễ.

“Bái kiến Đường sứ giả! Bái kiến Ngô lão!”

“Đi thôi, không cần quấy rầy chúng ta, có một thứ lúc trước ta để quên ở đây, cần lấy lại.”

Đường Viện mặt không đổi sắc, nhìn chăm chú mọi người trước mặt, nói.

“Vâng, sứ giả.”

Mọi người đều chấp tay.

Đường Viện không để ý đến mọi người nữa, dẫn Giang Thạch đi thẳng đến một cái sân ở chỗ sâu nhất. Cuối cùng, họ dừng lại trước một cánh cửa lớn được đúc bằng bạch ngọc. Đường Viện lấy chìa khóa ra, trực tiếp mở khóa cửa, nhẹ nhàng đẩy ra, dẫn Giang Thạch đi vào.

“Thì ra đây là bảo khố của các ngươi?”

Sau khi Giang Thạch đi vào, ánh mắt hắn quét qua.

Trước mắt hắn là một khu vực rộng lớn, rực rỡ muôn màu, xuất hiện vô số loại vật phẩm, đủ loại kiểu dáng.

Dược liệu, đan dược, vũ khí, bí tịch,... Cái gì cũng có.

Toàn bộ bảo khố tràn đầy, lóe ra ánh sáng nhàn nhạt chói mắt.

Giang Thạch mỉm cười, trước tiên là tìm kiếm một vòng, rất nhanh đã tìm thấy một số dược liệu chất lượng cao ở chỗ sâu nhất. Hắn bước tới, nhẹ nhàng cầm lên mấy gốc thảo dược màu vàng nhạt hiếm thấy.

“Nguyên liệu luyện chế Huyết Thần đan, quả nhiên không hổ danh là Trung Nghĩa lâu a, thứ này cũng có!”

Hắn tự nói.

Vốn dĩ hắn chỉ định thử xem, không ngờ lần thử này lại thành công.

Tuy nhiên, số lượng nguyên liệu ở đây không nhiều.

Tính toán sơ sơ, chỉ đủ để luyện chế một phần Huyết Thần đan.

Những vật liệu khác hoặc là nhiều hơn, hoặc là ít hơn, rất khó để thu thập đủ để luyện chế phần thứ hai.

Dù vậy, đối với Giang Thạch mà nói, cũng không tính là uổng phí.

Chương 483: Quét Sạch Cú Điểm Của Trung Nghĩa Lâu!

3

Hắn vung tay lên, thu hết tất cả dược liệu trong bảo khố, không chừa một thứ gì. Đối với vũ khí, vàng bạc và những thứ khác, hắn thậm chí còn không thèm liếc mắt nhìn. Những thứ này trong mắt hắn chẳng khác gì rác rưởi.

“Gần đây còn có cú điểm nào khác không?” Giang Thạch hỏi.

“Không có, một thành chỉ có một cú điểm, bên ngoài thành còn có một cái, nằm ở sát vách Di Lăng Tiểu Trấn.” Đường Viện thì thầm đáp lại.

“Đi chỗ đó.” Giang Thạch nói.

“Vâng.” Đường Viện đại ra đáp lại, lúc này đi ra ngoài.

“Chờ một chút, lâu chủ của các người bây giờ đang ở đâu?” Giang Thạch đột nhiên hỏi.

“Lâu chủ đang tĩnh tọa ở Tiềm Long Tự, cách xa thành trì.” Đường Viện thì thầm đáp lại.

“Vậy là được, mau chóng lên đường đi.” Giang Thạch mỉm cười.

Kế tiếp, hai người nhanh chóng ra khỏi nơi đây. Dưới sự dẫn dắt của Đường Viện, hai người tốc độ rất nhanh, lập tức chạy về phía cú điểm sát vách Di Lăng tiểu trấn.

Cũng giống như ở Tuyên Võ thành vừa rồi, sau khi tiến vào cứ điểm, Giang Thạch cũng không có bất kỳ trì hoãn nào, đi lên liền thu hồi tất cả dược liệu trong bảo khố.

Sau khi cướp bóc cứ điểm này, Giang Thạch lại cưỡng chế Đường Viện, mang theo hắn trực tiếp hướng chạy về chỗ cứ điểm thứ ba.

Cứ như vậy, hai người hành động nhanh chóng, một bước cũng không ngừng, tiến về từng chỗ cứ điểm trong các thành trì xung quanh.

Các cứ điểm của Trung Nghĩa lâu nhanh chóng bị Giang Thạch cướp sạch. Các loại bảo vật tích góp từng li từng tí một qua nhiều năm bị Giang Thạch nhanh chóng vét sạch, tất cả đều bỏ vào nhẫn. Giá trị của nó cũng tăng vọt.

Đảo mắt đã liên tục cướp sạch bảy chỗ cứ điểm, tài liệu luyện chế Huyết Thần Đan cũng gom đủ năm phần.

Rốt cục, Giang Thạch cũng ngừng lại.

Không phải hắn không muốn tiếp tục cướp bóc nữa, mà là bảy đại cứ điểm phía nam Trung Châu BYqqtMh bị hắn quét sạch một lần, đi tiếp nữa chính là đi vào trung tâm Trung Châu.

Đối với hắn mà nói, nội địa Trung Châu tuyệt không phải là nơi an toàn. Hắn liên tục quét sạch bảy chỗ cứ điểm, nói không chừng đã khiến cho người ta hoài nghi, vạn nhất kinh động vị lâu chủ thực lực sâu không lường được kia, chịu thiệt tuyệt đối vẫn là chính mình.

Cho nên, Giang Thạch quyết định thật nhanh, lập tức dừng lại.

Mắt nhìn Đường Viện trước mắt vẫn lâm vào trạng thái đờ đẫn, trên mặt Giang Thạch mang theo nụ cười nhè nhẹ, bàn tay nắm cầm đối phương, nói, “Thật sự là một vu vật tuyệt đại, ta

thấy mà thương, đáng tiếc, đáng tiếc, nếu mọi người không phải địch nhân, thật tốt biết bao.”

Phốc xuy!

Hắn không chút do dự, một ngón tay đặt ở mi tâm Đường Viện, trong phút chốc đại não Đường Viện tán loạn ngay tại chỗ, tầm mắt tối sầm, thân hình thon dài trắng nõn ngã xuống đất, không còn nhúc nhích.

“Đi thôi.”

Thân hình Giang Thạch chợt lóe, không dừng lại chút nào, trong nháy mắt biến mất khỏi nơi đây, có bao xa cách bao xa.

.....

Cùng lúc đó.

Sâu trong núi rừng.

Một ngôi chùa cổ nằm trong núi sâu, thanh u hẻo lánh.

Thân hình cao lớn của lão chủ Trung Nghĩa lâu đang ngồi xếp bằng trên bồ đoàn, mặc áo bào đen, đối diện với tượng Phật Thanh Đăng Cổ, sắc mặt bình thản, đang tu tâm dưỡng tính.

Hắn tu luyện đã ngàn năm, thực lực thâm hậu, người từng chết dưới tay hắn vô số kẻ.

Ở thời đại xa xôi, một tay tạo nên vô số huyết án, khiến giang hồ dậy sóng. Sau đó, hắn rửa tay gác kiếm, lui về ở ẩn.

Cứ cách một thời gian, hắn lại đến Tiềm Long tự này, thanh tâm tĩnh tu, để tìm kiếm chút an bình ngăn ngừa.

Tiếng chuông chùa ngân vang, trong trẻo du dương.

Trong màn tuyết mờ mịt, toát ra một cổ cảm giác u tĩnh đặc biệt.

Bên ngoài, tiếng bước chân dồn dập vang lên, lạch cạch lạch cạch.

Có người đang chạy tới với tốc độ cực nhanh, sắc mặt hoảng sợ, dường như gặp phải chuyện gì đó kinh khủng vậy.

Rất nhanh, một nam tử mặc áo bào trắng xuất hiện, sắc mặt trắng bệch. Khi thấy lâu chủ đang ngồi xếp bằng, hấn vội vàng chạy tới.

“Lâu chủ, đã xảy ra chuyện rồi!”

“Chuyện gì?”

Nam tử trung niên áo đen ngần ra, không hiểu hỏi.

“Hồn đấng Đường sứ giả đã tắt, bảy cứ điểm phía nam cũng đã bị cướp sạch, bên trong bảo khố không còn một thứ gì.”

Nam tử áo bào trắng cố gắng nói.

“Là ai làm?”

Nam tử trung niên áo đen kinh sợ, hỏi.

“Là Đường sứ giả!”

“Vớ vẩn, ta hỏi ngươi là ai làm?”

Nam tử trung niên áo đen phẫn nộ quát.

“Chính là Đường sứ giả, người của bảy đại cứ điểm đều nhìn thấy Đường Viện mang theo Ngô lão đi vào bảo khố, sau đó bảo khố liền trống rỗng, hồn đấng của Đường Viện và Ngô lão cũng đã tắt!”

Nam tử áo bào trắng hoảng sợ nói.

Đây quả thực là không đầu không đuôi, không biết đường nào mà điều tra!

Sắc mặt nam tử trung niên áo đen trong nháy mắt âm trầm xuống, đột nhiên đứng dậy từ trên bờ đoàn, khí tức đáng sợ tỏa ra.

“Phế vật!”

Hắn phất tay áo, lạnh lùng nói, “Không phải Đường Viện mà là có người giả mạo Đường Viện. Thi thể Đường Viện đã tìm được chưa?”

Chương 484: Quét Sạch Cứ Điểm Của Trung Nghĩa Lâu!

4

“Chưa.”

Nam tử áo bào trắng đáp lại.

Nam tử trung niên áo đen trong lòng rối bời, sắc mặt âm tình bất định, trực tiếp nhắm mắt lại, vận dụng một môn pháp môn tinh thần cực kỳ cao thâm.

Đường Viện là một trong những đệ tử đặc ý nhất của hắn.

Hắn đã để lại một đạo tinh thần ấn ký trên người Đường Viện.

Chỉ cần tinh thần ấn ký không tiêu tan thì dù Đường Viện ở đâu, hắn cũng có thể truy ra được.

Sau từng đợt thôi diễn, đột nhiên, hai mắt nam tử trung niên áo đen đột nhiên mở ra, âm trầm đáng sợ, tay phải nắm chặt, lôi kéo nam tử áo bào trắng, thân hình trong nháy mắt đã lao ra khỏi chùa, lao nhanh về phía xa.

Một nháy mắt xông ra mấy chục dặm, tốc độ nhanh đến mức không thể tưởng tượng được.

Nhanh như chớp, không ngừng dịch chuyển thuần di.

Cảnh vật bốn phương tám hướng đều đang nhanh chóng biến ảo.

Một màn kinh hãi này khiến cho nam tử áo bào trắng choáng váng, hắn đã căn bản không thể nhìn rõ cảnh vật bốn

phía, chỉ cảm thấy gió mạnh ập vào mặt như những con dao nhỏ, đâm vào thân thể dễ hấn đau đớn.

Cuối cùng!

Thân thể nam tử trung niên áo đen dừng lại, sắc mặt âm lãnh, nhìn về phía một cỗ thi thể phía trước, sau đó ném nam tử áo trắng xuống.

Nam tử áo bào trắng hai chân như nhũn ra, rất khó mới ổn định lại cơ thể, lộ ra vẻ kinh hãi, nhìn về phía trước, nói: “Đây là thi thể của Đường sứ giả!”

“Hừ!”

Nam tử trung niên áo đen hừ lạnh, ánh mắt sáng như đuốc, thoáng cái đã nhìn ra tất cả thương tích trên người Đường Viện, lạnh lùng nói: “Đường Viện lúc trước bị người ta không chế, có người dùng bí pháp linh hồn cao thâm không chế Đường Viện, khiến cho Đường Viện làm ra những chuyện không nên làm.”

“Cái gì?”

Nam tử áo bào trắng kinh hãi nói: “Là ai?”

Nam tử trung niên áo đen ánh mắt âm trầm, nhanh chóng suy nghĩ, trong đầu xuất hiện vô số thân ảnh.

Rất nhanh!

Một bóng người hiện lên trong đầu hắn.

“Chết tiệt, xem thường người rồi!”

Lâu chủ Trung Nghĩa Lâu ánh mắt âm trầm, khí tức đáng sợ, nắm đấm siết chặt nắm đấm, xoay người lại, đôi mắt thâm trầm đen nhánh nhìn về phía xa xa.

“Cướp sạch Trung Nghĩa Lâu của ta, còn muốn bình yên rời đi, không phải quá si tâm vọng tưởng sao?”

Hắn trầm giọng nói, lộ ra sát ý vô tận, “Thông tri Huyền Ảnh Thần tộc, lập tức tản ra, để họ chú ý người tên Giang Thạch kia, xem hắn đi đâu?”

“Vâng, lâu chủ.”

Nam tử áo bào trắng bên cạnh vội vàng đáp lại, giật mình nói, “Lâu chủ nghi ngờ là Giang Thạch kia làm?”

“Không có gì là không thể, lập tức chấp hành mệnh lệnh!”

Lâu chủ Trung Nghĩa trầm giọng nói.

“Vâng!”

Nam tử áo bào trắng hai tay chấp một cái, gật đầu một lần nữa, định rời đi.

“Đợi đã!”

Lâu chủ Trung Nghĩa lại trầm giọng ngắt lời.

Nam tử áo bào trắng dừng lại, quay người nhìn về phía lâu chủ.

“Giang Thạch kia nhất định nắm giữ một môn công pháp dịch dung cực kỳ cao thâm, chỉ chú ý hắn là vô dụng, giao cho Huyền Ảnh Thần tộc, để bọn hắn chú ý đám người Bàn Bàn lão nhân, Khô Mộc Tôn Giả, Quách Thiên, Hạ Hoài, cũng như Thập Nhị Tướng Thần trước đây, nếu có thể, bắt một vài người sống.”

Lâu chủ Trung Nghĩa Băng Hàn nói.

Hắn đã điều tra rất kỹ về Giang Thạch.

Trước đó hắn biết Giang Thạch tuyệt đối không phải người cô đơn.

Bên cạnh hắn từng có rất nhiều tâm phúc.

Chỉ là sau đó hấn vì che giấu tai mắt người khác, tránh đi truy sát của Huyền Minh tông cố ý tản những tâm phúc này ra.

Tuy nhiên, người khác tìm không thấy những người đã tản ra này không có nghĩa là Trung Nghĩa lâu bọn hấn tìm không thấy.

“Vâng, lâu chủ!”

Nam tử áo bào trắng lại đáp một tiếng, thân thể lóe lên một cái, nhanh chóng biến mất khỏi nơi này.

.....

Ở một hướng khác, tuyết trắng xóa, thiên địa mênh mông.

Tốc độ của Giang Thạch cực nhanh, sớm đã hoàn toàn rời xa cứ điểm Trung Nghĩa lâu.

Sau khi đảm bảo an toàn cho bản thân, hấn liền chọn một sơn mạch bí mật, dưới sự chỉ huy của Huyền Đạo Tử, bắt đầu cấu trúc trận đài.

“Mảnh đất Trung Châu này không thể ở lại nữa, lập tức trở về Nam Vực. Dù sao hiện tại ta đã đột phá Huyết Đan, lúc trước ở Nam Vực còn lưu lại một số vấn đề, cũng đã đến lúc quay về giải quyết. Còn nữa, năm phần Huyết Thần Đan còn lại, sau đó ngươi giúp ta luyện chế toàn bộ Huyết Thần Đan.”

Giang Thạch vừa cấu trúc trận đài vừa phân phó Huyền Đạo Tử.

“Được, ta sẽ cố gắng hết sức.”

Huyền Đạo Tử gật đầu.

Giang Thạch này, hành động quả quyết, thủ đoạn tàn nhẫn, làm việc không chút dây dưa dài dòng.

Quả thật đáng sợ!

Ai có thể nghĩ rằng Trung Nghĩa Lâu cư nhiên cũng bị hấn cho ăn thiệt thòi lớn như vậy?

Giang Thạch gật đầu, tiếp tục cấu trúc trận đài.

Thời gian trôi qua nhanh chóng. Dưới sự chỉ huy của Huyền Đạo Tử, Giang Thạch không để ý đến chuyện bên ngoài, trận đài cũng dần dần thành hình.

Chương 485: Trở Về Nam Vực! 1

Ngoại giới đã gió nổi mây phun, tin tức truy nã Giang Thạch lan truyền khắp Trung Châu.

Huyền Minh tông và Trung Nghĩa lâu đều đang ráo riết truy tìm Giang Thạch.

Đặc biệt là sau khi mọi người biết được, thân ngoại hóa thân của lão tổ Huyền Minh tông Dương Diệu Thiên cũng bị Giang Thạch đánh chết càng thêm chấn động.

Trong lúc nhất thời, vô số nhân sĩ giang hồ bàn tán xôn xao khắp Trung Châu.

Dương Diệu Thiên là ai?

Hậu sinh trẻ tuổi có thể không biết, nhưng những nhân vật lão bối thì không thể rõ ràng hơn.

Quái vật này sống mấy ngàn năm, có thể nói là một trong những tồn tại cổ xưa nhất trong thiên địa. Đối với những lão quái vật tung hoành hơn một ngàn năm trước, hắn cũng đã là một truyền kỳ, những cao thủ khác cùng thời với hắn đều đã điêu linh gần hết.

Chỉ có hắn vẫn sống bình an vô sự.

Mặc dù hơn ngàn năm gần đây hắn đã không còn chấp chưởng Huyền Minh Tông, nhưng khi gặp phải một số việc quan trọng, hắn vẫn có thể xuất động của mình.

Lần này, một bộ thân ngoại hóa thân của hắn thể mà lại bị hủy diệt!

Tin tức này quả thật chấn động không thể tưởng tượng được.

Trong khi tin tức về Dương Diệu Thiên đang ồn ào khắp nơi thì bát đại tướng thần, Bànng Ban lão nhân, Khô Mộc Tôn Giả, Quách Thiên, Hạ Hoài cũng đang bị truy đuổi ráo riết.

Cao thủ Huyền Ảnh Thần tộc về năng lực truy tung thì có thể xếp vào top ba trong thiên hạ. Bọn hắn dễ dàng tìm thấy đám người bát đại tướng thần, Bànng Ban lão nhân, Quách Thiên, Hạ Hoài.

Đặc biệt là Quách Thiên và Hạ Hoài, gia tộc của bọn hắn ở Trung Châu bị Huyền Ảnh Thần tộc ra tay huyết tẩy, giết chết tất cả già trẻ lớn bé, buộc bọn hắn phải ra mặt.

Quách Thiên và Hạ Hoài không thể chịu đựng được nữa, đành phải ra tay. Nhưng vừa ra tay thì lập tức bị Huyền Ảnh Thần tộc vây khốn.

Bànng Ban lão nhân, Khô Mộc Tôn Giả và những người khác lập tức ra tay cứu viện.

Hơn mười vị thủ hạ của Giang Thạch trong vòng mười ngày gần gũi đã tử thương thảm trọng, suýt nữa bị tiêu diệt hoàn toàn.

Cuối cùng, Bànng Ban lão nhân ném ra một kiện cấm bảo, che khuất tầm mắt của Huyền Ảnh Thần tộc, mới có thể cứu thoát những người còn sống sót.

Ngoài ra, bát đại tướng thần cũng gặp phải tập kích. Sau một phen vật vả phá vòng vây, hai vị tướng thần bỏ mạng.

Chỉ còn sáu vị tướng thần may mắn chạy thoát.

Bọn hắn vừa sợ vừa giận, trong lòng ô m hận. Sau khi chạy ra, bọn hắn lập tức bắt đầu dọc theo ấn ký linh hồn trong đầu, nhanh chóng chạy về phía Giang Thạch.

Thời gian vừa qua đối với họ mà nói, quả thực là không thể tưởng tượng được.

Thập Nhị Tướng Thần tung hoành giang hồ nhiều năm như vậy, ngoại trừ bốn người chết trong tay Giang Thạch, bất cứ lúc nào khác, bất cứ nơi nào đều chưa từng chịu thiệt thòi lớn như vậy.

Điều quan trọng hơn là, khi đối mặt với sự truy đuổi của Huyền Ảnh Thần tộc, bọn hắn thậm chí không thể phản kích.

Bởi vì họ từ đầu đến cuối đều hoàn toàn không nhìn thấy bóng dáng của Huyền Ảnh Thần tộc.

Cuộc săn đuổi vẫn tiếp tục.

Những người còn sống sót, trên người vết máu loang lổ, hốt hoảng chạy trốn, lâm vào tình cảnh nguy hiểm chưa từng có.

.....

Trong núi sâu.

Cơn mưa đã tạnh từ lâu.

Trong một khu vực rộng lớn.

Theo tảng đá lớn khắc đầy trận phù cuối cùng vững vàng hạ xuống, trận đài khổng lồ trước mắt cuối cùng cũng hoàn thành, ngay cả lệnh bài truyền tống cũng đã được Giang Thạch chế ra.

Giang Thạch mở miệng hỏi:

“Huyền Đạo Tử, ngươi xem cái trận đài còn có thiếu sót nào không?”

Huyền Đạo Tử quan sát kỹ, tinh thần lực vô hình thâm thấu ra, bao phủ toàn bộ trận đài, sau khi kiểm tra nhiều lần, nhẹ nhàng gật đầu:

“Không thành vấn đề, cho dù không thể đến Bạch Long thành, ít nhất cũng sẽ xuất hiện ở khu vực phụ cận Bạch Long thành.”

“Vậy được rồi.” Giang Thạch nở nụ cười.

Không biết Kim Linh môn chủ trong Bạch Long thành hiện tại có khỏe không? Nếu như mình đột nhiên xuất hiện trước mặt hắn, chỉ sợ vô luận thế nào hắn sẽ không thể tin a?

Đã từng, mạch chủ mạch của Kim Linh Môn – Dương Thiên Đạo ở trong mắt hắn cao cao ToucWẹ thượng giống như thần linh vậy. Nhưng hiện tại, mới chỉ chưa đầy một năm trôi qua, hắn lại một lần nữa xuất hiện ở Bạch Long Thành, đã sớm xưa đâu bằng nay.

“Đã từng, người trong mắt ta là một ngọn núi cao nhất thế gian, cao đến khiến ta có chút e ngại. Nhưng bây giờ, không biết ngọn núi này còn cao bao nhiêu?”

Giang Thạch tự nói, chợt hỏi:

“Huyết Thần đan của ta đã luyện chế được mấy viên?”

Huyền Đạo Tử đáp:

“Đã luyện chế được hai viên, còn lại vẫn đang luyện chế.”

Giang Thạch lấy hai viên Huyết Thần đan từ trong bình sứ trắng mà Huyền Đạo Tử đưa cho.

“Cũng được, hai viên trước mắt cũng đủ dùng rồi.”

Giang Thạch dự định sau khi tiến vào Nam Vực lại nuốt hai viên đan dược này. Hiện tại thời gian cấp bách, hắn không có thời gian luyện hóa.

Chương 486: Trở Về Nam Vực! 2

Ngay khi Giang Thạch chuẩn bị bước lên trận đài, đột nhiên, lông mày hắn khẽ động, cảm nhận được một luồng cảm ứng.

Từ sâu trong linh hồn của hắn truyền đến từng đợt tiếng cầu cứu dồn dập mà yếu ớt, giống như đang ở cách hắn vài trăm dặm. Tiếng cầu cứu không chỉ một câu, mà là nối liền nhau, ít nhất hơn mười câu.

Giang Thạch đột nhiên phản ứng lại.

Đó là tiếng cầu cứu của đám người Thần Long, Bàn Bàn.

Giang Thạch quay đầu lại nói với Huyền Đạo Tử:

“Đã xảy ra chuyện, Huyền Đạo Tử, người ở đây đợi ta, ta đi một lát sẽ trở lại.”

Giang Thạch vọt ra ngoài, tốc độ nhanh như chớp.

Tốc độ của hắn cực nhanh, giống như xúc địa thành thốn, trong nháy mắt đã biến mất.

Xa xa.

Trong khu rừng rộng lớn.

Đám người Thần Long, Mão Thỏ, Sứ Ngưu cùng Bàn Bàn, Khô Mộc Tôn Giả, Quách Thiên toàn thân dính đầy máu tươi, khí tức hỗn loạn, sắc mặt xanh mét, tập hợp lại một chỗ, đang dùng tốc độ nhanh nhất phóng về phía trước.

Trước khi bọn hắc tán ra từ chỗ Giang Thạch có hơn năm mươi người. Nhưng hiện tại, chỉ còn lại mười người.

Ngay cả mười người còn sống sót cũng bị thương nặng. Nhất là Bàn Bàn và Quách Thiên, máu chảy đầm đìa, lực phủ ngũ tạng bị thương nặng đến mức khó có thể tưởng tượng.

“Huyền Ảnh Thần tộc đáng chết, lúc trước bọn hắc sao còn không chết hết?”

Bàn Bàn lão nhân hận đến nghiến răng, ánh mắt đỏ ngầu, chỉ lo liệu mạng xông về phía trước. Đám người bên cạnh cũng đều phần nộ, không dám dừng lại một bước.

Ở phía sau họ, cuồng phong gào thét, nhưng không thấy bóng dáng của bất kỳ ai. Bảy tám vị cao thủ Huyền Ảnh Thần tộc đang liềm tức hóa ảnh, nhanh chóng truy đuổi, ánh mắt lạnh như băng, cách xa mấy dặm đã phóng ra lực lượng vô hình như sao băng, đánh về phía đám người Thần Long, Bàn Bàn, Khô Mộc Tôn Giả, Quách Thiên đang chạy trốn.

Đám người vội vàng quay lại ngăn cản.

Nhưng vừa ngăn cản, lại bị đánh cho phun máu, kêu thảm thiết, bay ngược về phía sau. Sau khi bay ngược, lại tiếp tục xoay người, điên cuồng chạy trốn về phía trước.

Cả thiên địa, khắp nơi đều là hàn quang sắc bén. Bề ngoài trông như một đám người đang chạy loạn, nhưng chỉ có bọn hắc mới biết mục đích thực sự của mình.

Và điều khiến bọn hắc vui mừng là, theo bọn hắc không ngừng chạy trốn, linh hồn ẩn ký của Giang Thạch trong đầu họ cũng nhanh chóng từ mơ hồ trở nên ngưng thực, truyền đến một loại rung động dị thường. Điều này cho thấy Giang Thạch đã nhận được tín hiệu cầu cứu của họ, đang dùng tốc độ kinh khủng chạy đến.

Khoảng cách giữa bọn hắc và Giang Thạch ngày càng gần.

“Chúa công cứu mạng!”

Sau khi lại một lần nữa bay ra ngoài, Bàn Ban lão nhân hét lớn, tiếng vang như sấm, chấn động phạm vi hơn mười dặm.

Huyền Ảnh Thần tộc phía sau không chút nao núng, vẫn tiếp tục nhanh chóng xông tới, lại phóng ra công kích vô hình trong suốt như lợi kiếm, nhanh chóng bắn về phía Bàn Ban lão nhân và đám người Thần Long.

Nhưng ngay lúc này, một tiếng gầm thét cực kỳ khủng bố vang lên từ phía trước, giống như một đầu ma thú vô thượng, thanh âm cuộn cuộn, mặt đất nổ vang. Mặt đất phía trước trực tiếp nổ tung.

Bảy tám vị cao thủ Huyền Ảnh Thần tộc đang xuất thủ biến sắc, trong nháy mắt cảm nhận được nguy cơ vô cùng kinh khủng ập tới, lập tức thu tay lại. Bởi vì nếu tiếp tục xuất thủ, bọn họ sẽ không còn cơ hội rút lui.

Khoảnh khắc thu tay lại, bảy vị cao thủ Huyền Ảnh Thần tộc nhanh chóng rút lui, đồng thời vận dụng thiên phú chủng tộc của mình, thân thể biến thành gợn sóng trong suốt, hòa vào hư không, muốn tránh né nguy hiểm.

Nhưng dưới lực lượng linh hồn cường đại và thiên phú Thấu Thị của Giang Thạch, bảy tên cao thủ Huyền Ảnh Thần tộc đều hiện lên rõ ràng trong tầm mắt của hắn.

Hai mắt Giang Thạch như có thể nhìn thấu hư không, trực chỉ bản chất.

“Cút ra đây!!”

Giang Thạch gầm lên một tiếng, thân thể từ trong núi rừng lao ra, khí huyết hùng vĩ như núi lửa, hung hăng oanh ra một cuồng.

Tuyệt học: Cứu Mạng Liên Hoàn Sát!

Ầm ầm ầm ầm!

Bảy đạo bạch quang rực rỡ xuất hiện, xuyên qua hư không, trực tiếp đánh vào cơ thể bảy tên cao thủ Huyền Ảnh Thần tộc.

“Aaa!”

Bảy vị cao thủ Huyền Ảnh Thần tộc phát ra tiếng kêu thảm thiết, thân thể vỡ vụn, máu tươi bắn tung tóe, vô cùng thê thảm.

Bọn họ giống như cá trong nước bị ngư lôi oanh trúng, bắn ra mặt nước.

Càng đáng sợ hơn là, những ngư lôi này còn có thể phân tán vào trong cơ thể bọn hắn, liên tục nổ tung, khiến thân thể bọn họ tan nát.

Bang bang bang bang!

Bảy vị cao thủ Huyền Ảnh Thần tộc bị đánh bay

Tu vi của bọn họ quá thấp, so với Giang Thạch thì như con kiến gặp voi, lại phải đối mặt với tuyệt học nghịch thiên, chỉ trong chốc lát đã có bốn người chết thảm.

Ba người còn lại cũng toàn thân máu me, xương cốt, kinh mạch, nội tạng đều bị nổ tung, vô cùng thê thảm, khó có thể cử động.

Chương 487: Trở Về Nam Vực! 3

“Không biết sống chết!”

Giang Thạch dừng lại, sắc mặt lạnh lùng nhìn ba người đang nằm trên mặt đất.

Đám người Thần Long, Bàn Bàn, Khô Mộc Tôn Giả, Quách Thiên đang bị thương nặng, máu me đầm đìa, sau khi nhìn thấy Giang Thạch xuất hiện lập tức quỳ xuống đất.

“Bái kiến chúa công!”

“Đứng dậy!”

Giang Thạch lạnh lùng nói: “Rốt cuộc chuyện gì xảy ra? Những người khác đâu?”

Đám người Thần Long, Bàn Bàn sắc mặt vô cùng bi thương, nghiêng răng nói: “Chúa công, chúng ta theo mệnh lệnh của ngài, rải rác khắp Trung Châu, nhưng không ngờ Huyền Ảnh Thần tộc lại bất ngờ tập kích chúng ta, chỉ trong hơn mười ngày, chúng ta đã tổn thất thảm trọng, ban đầu chúng ta có hơn sáu mươi người, nhưng hiện tại chỉ còn lại hơn mười người.”

“Cái gì?”

Giang Thạch ánh mắt băng hàn, quay đầu nhìn ba người Huyền Ảnh Thần tộc đang nằm trên mặt đất.

Ba người này sắc mặt vô cùng thống khổ, đang cố gắng giãy dụa.

“Ngươi đừng hỏi ta, ta sẽ không nói gì, muốn giết thì giết!”

Một tên cao thủ Huyền Ảnh Thần tộc gian nan nói.

“Ta hỏi gì? Người có tư cách để ta hỏi không?”

Giang Thạch lạnh lùng nói, không thêm hỏi thêm, trực tiếp đi đến, một bàn tay nắm lấy trán đối phương, thi triển thiên phú Phệ hồn.

Oanh một tiếng, trong nháy mắt ký ức gần đây của người này hiện ra trong đầu Giang Thạch.

Một lát sau, Giang Thạch ánh mắt lạnh lùng, trong lòng bàn tay xuất hiện một lực hút đáng sợ, trong nháy mắt hấp thu hồn phách của tên cao thủ này, bóp nát đầu của hắn.

“Trung Nghĩa Lâu, lại là các người!”

Khi nhìn thấy đám Huyền Ảnh Thần tộc này, Giang Thạch đã có linh cảm là do Trung Nghĩa Lâu giở trò.

Sau khi sưu hồn, quả nhiên là như vậy!

Đối mặt với hai tên cao thủ Huyền Ảnh Thần tộc còn lại, Giang Thạch cũng không chút do dự, nắm lấy, đồng thời nhanh chóng hấp thu hồn phách của bọn hắn.

Trung Nghĩa lâu chủ muốn bức hắn ra mặt, nên đã ra lệnh cho thủ hạ Huyền Ảnh Thần tộc truy sát thủ hạ của hắn khắp nơi, dùng cách này để dụ hắn xuất hiện.

“Nơi này không thể ở lâu, đi!”

Giang Thạch quyết đoán xoay người, chạy xa.

Những người bên cạnh lúc này cũng nhanh chóng đứng dậy, chống đỡ thân thể trọng thương, nhanh chóng theo Giang Thạch.

Khoảng mười mấy phút sau, họ mới đến được trận đài không lồ ở sâu trong núi rừng. Huyền Đạo Tử đã đứng trên trận đài chờ sẵn từ lâu.

Không chút do dự, sau khi xuất hiện, Giang Thạch vội vàng triển khai truyền tống lệnh, trong nháy mắt một tầng ánh sáng bạch hiện ra, toàn bộ trận đài rung chuyển dữ dội.

Chỉ trong nháy mắt, tất cả mọi người đều biến mất.

Sau nửa chén trà, một bóng người chớp động ở xa, tốc độ cực nhanh, như một tia chớp mơ hồ nhanh chóng tiếp cận nơi này.

Chẳng bao lâu, bóng người cuối cùng cũng xuất hiện ở trước trận đài khổng lồ.

Quang mang tan đi, lộ ra thân hình của lâu chủ Trung Nghĩa Lâu.

Nhìn chăm chú trận đài cổ xưa trước mắt, trong miệng hắn thở dài.

“Người này không phải vật trong ao, đáng tiếc, đáng tiếc.”

Nếu không phải mình đưa ra quyết định sai lầm, tuyệt đối sẽ không đẩy người này vào thế đối lập.

Bây giờ nói gì cũng đã muộn.

Người này đã rời đi, đợi đến lần sau xuất hiện, thực lực chắc chắn sẽ càng thêm đáng sợ!

Trong lòng hắn quay cuồng, trong đầu xuất hiện rất nhiều suy nghĩ.

....

Không biết đã qua bao lâu.

Nam Vực.

Bên ngoài Bạch Long Thành.

Thủy vực ngang dọc, như mạng lưới đan xen.

Trên một hòn đảo lớn.

Đột nhiên có hào quang chói sáng, âm thanh vang vọng, hư không rung chuyển từng đợt, oanh một tiếng, một đám người xuất hiện.

Đám người Giang Thạch đều xuất hiện ở đây.

Ngay khi xuất hiện, Giang Thạch liền nhanh chóng quét mắt nhìn bốn phương tám hướng, thiên phú Thấu Thị của hắn phát huy, cảnh tượng xa xa nhanh chóng thu vào tầm mắt.

“Đây là Bạch Phong đảo.”

Ánh mắt Giang Thạch lóe lên.

Quả nhiên đã đến Bạch Long Thành.

Nơi đây cách Bạch Long thành không đến một trăm dặm.

Thật sự là quá tốt.

“Nghỉ ngơi tại chỗ!”

Hắn hô lên một tiếng, lập tức thả người xuống, nhanh chóng tìm một chỗ, lấy ra Huyết Thần Đan, trực tiếp ném vào miệng, bắt đầu luyện hóa.

Nếu đã trở về Nam Vực, không đi gặp Dương Thiên Đạo một lần sao có thể được?

Trên một hòn đảo nhỏ, đỉnh một ngọn núi cao chót vót. Mặt trời lên cao, gió mát hòa thuận mang đến sức sống bùng bùng. Ở đây không giống với Trung Nguyên gió lạnh và băng tuyết, toàn bộ Nam Vực vẫn ở vào mùa hè nắng chói chang, khắp nơi đều là cỏ cây xanh biếc, xanh um tươi tốt.

Trên đỉnh núi, Giang Thạch một thân hắc bào, khí tức nội liễm, quanh thân trên dưới tản ra khí tức tự nhiên, cả người giống như hòa làm một với thiên địa, lại giống như hòa làm một với tự nhiên.

Lúc trước, Huyền Đạo Tử đã luyện chế cho hắc hai khóa Huyết Thần đan, bây giờ đã được hắc hoàn toàn luyện hóa. Hắc đã chính thức tiến vào cảnh giới Huyết Đan Cảnh tứ trọng.

Toàn bộ bảng điều khiển của hắc lại một lần nữa phát sinh thay đổi.

Tính danh: Giang Thạch

Tu vi: Huyết Đan Cảnh tứ trọng.

Chương 488: Tình Hình Nam

Vực! 1

Võ Kỹ: Phi Long Truy Ảnh Bộ (Viên Mãn), Vũ Hoa Tật Thiên (Viên Mãn), Hồn Nguyên Long Tượng Công (Viên Mãn), Vô Tướng Mê Ảnh (Viên Mãn), Lân Lôi Bộ (Viên Mãn), Đại Diệt Băng Thiên Thủ (Viên Mãn), Huyền Băng Chỉ (Viên Mãn), Tứ Tuyệt Phân Thân (Viên Mãn), Tứ Tuyệt Thiên Sát Công (Viên Mãn), Cửu Long Phách Ma Thủ (Viên Mãn), Thánh Tâm Diệt Hồn Thuật (Viên Mãn), Nguyên Hồn Chân Giải (Đệ Tam Trọng), Cửu Mạng Liên Hoàn Sát (Đại Thành)

Thiên phú: Bách Bội Long Tượng (499999000 cân), Ngộ Đạo (phân tích công pháp, dung hợp công pháp), Quy Nguyên (tinh luyện huyết mạch, khôi phục thương thế), Vạn Độc Bất Xâm (miễn dịch kịch độc, bỏ qua kịch độc, giải độc máu), Thấu Thị (bỏ qua ảo giác, tăng cường trí tuệ, tăng cường tinh thần), Bôn Lôi (hấp thu lôi điện, chống không lôi điện), Phục Chế (phục chế siêu phẩm võ học, có xác suất cực lớn phục chế được võ học càng mạnh), Ngụy Trang (thay đổi thất thường, dĩ giả loạn trần), Tỏa Long (áp chế kinh lực, bỏ qua kinh lực), Phệ Hồn (thôn phệ hồn phách, cải tạo hồn phách, thao túng hồn phách)

Giá trị danh vọng: 6400 (tập hợp đủ 1 vạn giá trị danh vọng, có thể mở khóa thiên phú tiếp theo)

“Lực lượng, tốc độ cùng trạng thái, bây giờ đã đạt tới đỉnh phong, ngay cả giá trị danh vọng cũng đã tích lũy được 6400 điểm. Nếu không tính việc Nguyên Hồn Chân Giải còn chưa

viên mãn thì bảng thuộc tính này đúng là hoàn mỹ, nhưng mà cũng đã hoàn toàn đủ rồi. Điều quan trọng nhất là...”

Giang Thạch đột nhiên nhìn về phía cánh tay của mình.

Tâm niệm của hắn khẽ động.

Toàn bộ cánh tay của hắn giống như được bơm căng, trong nháy mắt bắt đầu biến lớn, phình to, trên đó xuất hiện từng mảnh vảy đen như long lân cực kỳ quý dị.

Đây chính là hình thái viên mãn của Cửu Long Phách Ma Thể.

Hắn có thể tùy ý biến thân thành trạng thái nhân long khổng lồ này.

Lúc trước, khi đối phó với Dương Diệu Thiên, hắn đã từng thi triển trạng thái này.

Loại trạng thái này mới là trạng thái mạnh nhất của hắn!

“Kim Linh Môn có ba đại tuyệt học, bây giờ ta chỉ nắm giữ Cửu Long Phách Ma Thể, còn chủ mạch Cửu Chuyển Kim Thân Quyết và tả mạch Lục Đạo Luân Hồi Kinh vẫn chưa nắm giữ. Nếu như ta có thể nắm giữ cả hai môn tuyệt học này và dung hợp chúng lại với nhau, nhất định sẽ có thể tạo thành một môn tuyệt học vô tiền khoáng hậu!”

Ánh mắt Giang Thạch lóe lên.

Tốt lắm!

Chỉ riêng một môn Cửu Long Phách Ma Thể đã khiến hắn chiến lực của hắn trở nên khổng lồ như vậy, nếu như lại dung hợp hai môn thần công khác, tất nhiên càng thêm đáng sợ.

Bây giờ hắn đã có chút sốt ruột muốn đến Kim Linh Môn.

Nhưng rất nhanh, hắn vẫn nhanh chóng bình tĩnh lại, trong lòng suy tính, quyết định hỏi thăm rõ ràng tình hình cụ thể bây

giờ của Nam Vực rồi nói sau.

Lúc trước lúc hấn rời đi, đang lúc Liên Minh Ma Đạo tiến đánh Tam Thập Lục Liên Minh, lúc đó Tam Thập Lục Liên Minh đã sớm tràn ngập nguy cơ, bị đánh hạ gần nửa giang sơn.

Cũng không biết đã lâu như vậy trôi qua, Tam Thập Lục Liên Minh còn tồn tại hay không.

Nếu như Tam Thập Lục Liên Minh không còn, như vậy hấn muốn tìm được Kim Linh Môn, có thể sẽ có chút khó khăn.

“Còn có chuyện của Trung Nghĩa lâu, Trung Nghĩa lâu nhiều lần tính kế ta, đại thù này, không thể không tính, chờ ta giải quyết Kim Linh môn, lại đi tìm bọn hấn tính sổ sách.”

Giang Thạch trầm nghĩ.

Ánh mắt của hấn đột nhiên quét về phía mọi người dưới ngọn núi.

Mấy ngày qua đi, dưới sự giúp đỡ của đan dược chữa thương của hấn, đám người bị thương lúc trước đã sớm khôi phục bảy tám phần.

“Đi thôi, ra ngoài xem!”

Giang Thạch đứng dậy.

“Vâng, thưa Chúa công.”

Phía dưới mọi người nhao nhao ôm quyền đáp.

Sông chảy trắng xóa.

Trên mặt sông từng chiếc thuyền lớn, chở đầy hàng hóa, qua lại như dật cửi, một mảnh khí tức phồn hoa.

Trên một tòa lầu thuyền cao chót vót.

Trong phòng khách ngồi không ít nhân sĩ giang hồ đang nghị luận sôi nổi, đàm luận về tình hình thiên hạ, liên tục cảm khái.

“Bây giờ thật sự là một ngày không bằng một ngày, từ khi Kỳ Lân thành và Hắc Hồ thành thất thủ, Tam Thập Lục Liên Minh đã sụp đổ, bây giờ ngay cả Bạch Long thành cũng đã đầu nhập vào Liên Minh Ma Đạo, theo như vậy, phỏng chừng không tới hai năm, toàn bộ Tam Thập Lục Liên Minh đều phải xong.”

Một vị nhân sĩ giang hồ mặc bạch y nhẹ giọng thở dài.

“Muốn ta nói Tam Thập Lục Liên Minh xong rồi, cũng không có gì không tốt, nhiều năm như vậy, Tam Thập Lục Liên Minh bằng mặt không bằng lòng, thể chế cứng nhắc, hình thành một cái lại một cái môn phiệt khổng lồ, áp bức đối với Nam Vực này quá lớn, không biết bao nhiêu thế lực, gia tộc sống ở trong bóng tối của bọn họ, trọn đời không thể xoay người, bây giờ Tam Thập Lục Liên Minh giải thể, các gia tộc vừa nhỏ coi như là có cơ hội xuất đầu.”

Chương 489: Tình Hình Nam Vực! 2

Đối diện hán, một hán tử giang hồ đầu quấn khăn vuông cười cười.

“Nói thì nói như vậy, nhưng sợ là sợ Liên Minh Ma Đạo sau khi đến vẫn sẽ hình thành một cái môn phiệt khổng lồ mới, đến lúc đó tiến hành chèn ép đối với những nhân sĩ giang hồ nhỏ yếu như chúng ta, tình hình sẽ lại theo lối cũ.”

Bạch y nhân sĩ giang hồ lắc đầu nói, “Huống hồ Tam Thập Lục Liên Minh trấn áp Tây Nam Thập Vạn Hoang Sơn, không có công lao, cũng có khổ lao, bây giờ một khi bọn họ giải thể, Tây Nam Thập Vạn Hoang Sơn bên kia thiếu người trấn áp, quái vật bên trong sẽ xuất hiện ở thế gian.”

“Cũng vậy.”

Hán tử đội khăn vuông sắc mặt ngưng trọng, gật gật đầu, “Thập Vạn Hoang Sơn, từ xưa đến nay là khu vực nguy hiểm và đáng sợ nhất thiên hạ, nghe nói nơi sâu nhất nối liền một thế giới mà thế nhân chưa từng biết đến, qua nhiều năm như vậy, Tam Thập Lục Liên Minh đã bỏ ra không biết bao nhiêu nhân mạng vào, bây giờ một khi bọn hán chống đỡ không nổi, chưa chắc sẽ tiếp tục duy trì binh lực trấn áp Thập Vạn Hoang Sơn.”

“Ma đạo cao thủ, xưa nay làm theo ý mình, tự tư tự lợi, mọi việc luôn lấy lợi ích làm đầu. Nếu họ tiếp quản địa bàn của Tam Thập Lục Liên Minh, chưa chắc đã làm như Tam

Thập Lục Liên Minh, hàng năm trấn áp Thập Vạn Hoang Sơn.”

“Nếu quái vật bên trong Thập Vạn Hoang Sơn xông ra xui xẻo đầu tiên vẫn là những thế lực nhỏ bé và những nhân sĩ giang hồ chúng ta, lúc đó, toàn bộ Nam Vực sẽ trong nháy mắt đại loạn.”

“Thập Vạn Hoang Sơn.”

Giang Thạch trên lầu hai nhú mày, bắt được một địa danh mới.

Lúc trước khi hắn còn ở Bạch Long Thành, đã biết Tam Thập Lục Liên Minh có thói quen bắt người tòng quân, lúc ấy còn không rõ lắm bọn họ vì cái gì hàng năm đều cho nhiều người đi tòng quân như vậy, bây giờ hắn mới xem như là hiểu được.

Nguyên lai là muốn trấn áp Tây Nam Thập Vạn Hoang Sơn.

“Huyền Đạo Tử, Thập Vạn Hoang Sơn này có phải cũng là một phần của Hồng Hoang Sơn Mạch hay không?”

Giang Thạch hỏi.

“Phải.”

Huyền Đạo Tử bên cạnh nhẹ giọng thở dài, nói, “Hồng Hoang Sơn Mạch vô biên vô hạn, địa thế là một hình tròn lớn, bao vây thế giới đang ở của chúng ta, rất nhiều người đều cho rằng bên trong thế giới đang bị Hồng Hoang Sơn Mạch vây này mới là thế giới bọn họ nhận thức.”

“Nhưng trên thực tế, thế giới bên ngoài Hồng Hoang Sơn Mạch mới thật sự là thế giới rộng lớn, Thập Vạn Hoang Sơn này chính là một phần của Hồng Hoang Sơn Mạch kéo dài tới, trong mỗi năm đều có rất nhiều sinh vật ngoài Hồng Hoang

Sơn Mạch xông vào, vì ngăn cản những sinh vật này, Tam Thập Lục Liên Minh xác thực đã phải trả một cái giá lớn.”

“Nói như vậy, Tam Thập Lục Liên Minh cũng không phải là vô dụng sao?”

Giang Thạch nhượng mảy.

“Phải.”

Huyền Đạo Tử gật đầu, nói: “Tuy bọn họ cũng thu được vô số lợi ích và khoáng sản quý hiếm từ Thập Vạn Hoang Sơn, nhưng cái giá này quả thật vượt xa sức tưởng tượng của người khác.”

Giang Thạch nhẹ nhàng gật đầu, không hỏi thêm nữa, mà tiếp tục lắng nghe hai nam tử phía dưới nói chuyện.

“Bây giờ Liên Minh Ma Đạo đã toàn diện tiếp quản Bạch Long Thành, nguyên bản môn chủ của Kim Linh Môn cũng đã chính thức đầu nhập vào Liên Minh Ma Đạo, nghe nói Dương Gia của Kim Linh Môn bây giờ nhảy lên trở thành gia tộc lớn nhất Bạch Long Thành, chắc chắn, Dương Gia này thật đúng là phát triển nhanh.”

Hán tử đội khăn vuông tiếp tục nói.

“Dương gia vốn là chủ mạch của Kim Linh Môn, một năm trước nội loạn Kim Linh Môn đã hao tổn phần lớn lực lượng, Kim Linh Môn đã sớm trống rỗng, Dương Gia này đầu nhập vào Liên Minh Ma Đạo, cũng không tính là gì.”

Nam tử áo bào trắng lắc đầu nói.

“Nghe nói là một tên đệ tử phản bội Kim Linh Môn, còn giết chết Tả mạch chủ Bạch thông Thiên cùng đại bộ phận trưởng lão, là thật hay giả?”

Nam tử đội khăn vuông vội vàng hỏi.

“Ha ha, đương nhiên là thật.”

Nam tử áo bào trắng khẽ cười, nói: “Năm đó ai có thể nghĩ đến trong hữu mạch Kim Linh môn lại xuất hiện một kỳ tài như vậy? Nghe nói người này họ Giang, tên Thạch, vốn không phải là nhân sĩ Nam Vực chúng ta, mà là xuất thân từ hải ngoại. Sau đó được Viên Phúc Hải nhìn trúng, cũng trở thành tâm phúc của Viên Phúc Hải, được Viên Phúc Hải ra sức bồi dưỡng. Sau đó Dương gia muốn thanh trừ Viên Phúc Hải, người này liền phản bội Kim Linh môn. Ngày đó, đại chiến kinh thiên động địa, thực lực người này triển lộ ra ngoài quả nhiên kinh động tứ phương.”

“Thì ra là như vậy.”

Ánh mắt nam tử đầu quần khăn vuông lóe lên. Loại chuyện cơ mật quan trọng này, người ngoài bọn họ thật đúng là rất khó nghe nói. Hôm nay nghe được người bản địa nhắc tới, hẳn mới bước đầu hiểu được.

“Nói như vậy đây là Dương Thiên Đạo tự chặt cánh tay?”
Nam tử đầu quần khăn vuông khẽ cười nói.

“Đó là tự nhiên.”

Chương 490: Tình Hình Nam

Vực! 3

Nam tử áo bào trắng cười nói, “Nếu Giang Thạch không chết, cũng được dốc lòng bồi dưỡng, nói không chừng bây giờ cũng trở thành một trong những trụ cột vững vàng của Kim Linh Môn. Nhưng bây giờ nói cái gì cũng đã muộn, Dương Thiên Đạo lòng dạ hẹp hòi, nghi kỵ đồng môn, đầu tiên là tiêu diệt Viên Phúc Hải, sau đó lại bức Giang Thạch phản bội, Kim Linh Môn xuống dốc có thể nói là do một tay hắn tạo thành.”

Nam tử đầu quần khăn vuông liên tục gật đầu.

Bỗng nhiên, bên ngoài truyền đến từng đợt chói tai hô to: “Dừng thuyền! Dừng thuyền! Lập tức dừng thuyền, tiếp nhận kiểm tra!”

Toàn bộ lầu thuyền khổng lồ lắc lư một trận. Sau đó bắt đầu chậm rãi dừng lại.

Nam tử áo bào trắng đang đàm luận sắc mặt khê biến, vội vàng ngậm miệng lại, nhanh chóng đi tới trước cửa sổ, nhìn ra ngoài.

“Là thuyền lớn của Liên Minh Ma Đạo!”

“Bọn họ lại đang chặn đường qua lại của lầu thuyền!”

Liên Minh Ma Đạo trong khoảng thời gian này vì bất phản đảng đã giết không biết bao nhiêu người vô tội.

Hai người bàn luận sôi nổi.

Giang Thạch cũng khê nhú mày, tinh thần lực vô hình kéo dài ra bên ngoài, lập tức chiếu rọi ra ngoài lầu thuyền.

Chỉ thấy ngoài lầu thuyền xuất hiện bảy tám chiếc thuyền nhỏ. Phía trên cắm cờ xí màu đen, đứng đầy bóng người, đang nhanh chóng vây lại đây. Phần lớn đều là cảnh giới Hoán Huyết. Chỉ có một người đạt đến Thánh Linh cảnh.

Sau khi bọn họ ngăn cản thuyền lớn, lập tức nhẹ nhàng nhảy lên, nhao nhao rơi vào trên lầu thuyền.

Thuyền lão bản trước tiên nhanh chóng chạy tới, vội vàng chấp tay, mở miệng nói: “Các vị đại nhân yên tâm, trên thuyền của tiểu nhân tuyệt không loạn đảng, tiểu nhân từ trước đến nay tuân thủ kỷ luật, tuyệt sẽ không bao che loạn đảng!”

“Đủ rồi, cho tất cả mọi người ra ngoài!” Một người cầm đầu lạnh lùng quát.

“Vâng, đại nhân.” Thuyền lão bản hoảng sợ đáp lại, lập tức đề thuyền viên bên cạnh bắt đầu nhanh chóng tiếp đón khách trong khoang thuyền ra ngoài.

“Chúa công.”

Ánh mắt Thần Long trầm xuống, thì thầm:

“Đừng lộn xộn, cứ xem trước đã.”

Giang Thạch đáp lại:

“Vâng, thưa Chúa công!”

Những người bên cạnh đều gật đầu.

Sau đó, dưới sự dẫn dắt của Giang Thạch, bọn hắn từ trong thuyền lớn bước ra.

Trên boong thuyền, nam tử cao lớn cầm đầu kia ánh mắt lạnh lùng, cất bước đi ra.

Một đôi mắt sắc bén không ngừng quét mắt về phía đám người, bang chúng bên cạnh càng lạnh giọng quát to, hai tay không ngừng cướp đoạt tài vật trên người mọi người.

Chẳng mấy chốc, nam tử cao lớn đi tới gần đám người Giang Thạch, ánh mắt ngưng tụ, thoáng cái nhìn chăm chăm vào khuôn mặt Giang Thạch.

“Ngươi là...”

Giang Thạch nhướng mày:

“Thế nào? Chẳng lẽ đại nhân biết ta sao?”

Nam tử cao lớn ngưng giọng nói:

“Ta nhìn ngươi sao có chút quen mắt?”

Giang Thạch thản nhiên đáp lại:

“Tại hạ lớn lên được một khuôn mặt đại chúng, đại nhân nhìn quen mắt, tự nhiên bình thường.”

Nam tử cao lớn nhíu mày, ánh mắt lại tiện đà nhìn về phía những người khác bên cạnh Giang Thạch.

Đám người Thần Long, Bàn Bàn, Quách Thiên đều cười lạnh liên tục.

Đôi mắt thâm thúy đáng sợ nhao nhao nhìn về phía nam tử cao lớn kia.

Nam tử cao lớn khẽ biến sắc mặt, trong nháy mắt có một loại cảm giác lông tơ dựng đứng, chỉ cảm thấy bị ánh mắt của đám người này nhìn chăm chăm thật giống như đột nhiên bị một đám hung thủ nhìn chăm chăm vậy.

“Các ngươi!”

Bàn Bàn lão nhân cười ha hả mở miệng:

“Chúng ta làm sao vậy? Chẳng lẽ đại nhân đều đã gặp qua chúng ta?”

Bề ngoài Bàn Bàn lão nhân tuy rằng nặn ra một nụ cười hiền lành, nhưng nụ cười này rơi vào trong mắt nam tử cao lớn

lại có loại cảm giác khủng bố nói không nên lời, luôn cảm thấy lão nhân trước mắt này không đơn giản như vậy, thật giống như một ác ma khoác da người.

“Các người là ai?”

Nam tử cao lớn kia kinh nghi mở miệng.

“Chúng ta chỉ là thương nhân ra ngoài làm chút ít buôn bán nhỏ, đại nhân xem chúng ta chẳng lẽ không giống thương nhân sao?” Khô Mộc Tôn Giả bên cạnh cũng cười âm trầm nói.

Thân hình của hắn vừa cao vừa gầy như gậy trúc, nếp nhăn trên mặt bện vào nhau, quả thực người cũng như như tên, không khác gì một khúc cây già nhăn, tinh tế cảm ứng, trên người lại càng không có chút khí tức nào, như người chết.

Nam tử cao lớn cầm đầu kia càng nhìn càng là kinh nghi, trong lòng cuộn cuộn mãnh liệt, cảm giác khủng bố không rõ.

Đám người này!

Không đúng!

Rất không đúng!

“Hảo hảo.”

Hắn liên tục gật đầu, không dám tiếp tục hỏi.

Hắn cũng không dám ở lại đây lâu, vội vàng dẫn theo đám người rời đi.

“Tổng quản, khoang thuyền còn chưa lục soát.”

Một bang chúng chạy tới, nghi hoặc hỏi.

“Đừng lục soát nữa, đi mau!”

Tổng quản vội vàng chạy đi, nhảy xuống thuyền nhỏ, rời đi. Mọi người bên cạnh cũng vội vàng nhảy theo.

Giang Thạch không khỏi nhẹ nhàng lắc đầu, quay lại đi vào khoang thuyền.

Trên boong tàu, mọi người đang xôn xao bàn tán. Thuyền lão bản cũng hoảng sợ, vội vàng quay lại nhìn về phía Giang Thạch đã rời đi.

Chương 491: Tình Hình Nam

Vực! 4

Chẳng lẽ hôm nay mình đụng phải cao nhân?

“Lão bản, công tử nhà ta nói thuyền của người chạy quá chậm, vẫn là nhanh chút đi!”

Bàng Ban lão nhân đi tới gần Thuyền lão bản, vỗ vai hắn, cười nói.

“Được, được, ta sẽ tăng tốc.”

Thuyền lão bản trả lời.

Đám người Bàng Ban lão nhân cười rồi rời đi.

...

Hai ngày sau, thuyền cập bến.

Giang Thạch cùng đám người đi xuống thuyền, đi về phía trước.

Ngẩng đầu nhìn thành trì khổng lồ trước mắt, Giang Thạch không khỏi cảm thấy một loại cảm giác tang thương.

Bạch Long Thành.

Một năm trước, hắn chỉ là một tiểu lâu la.

Một năm sau, hắn đã trở thành cao nhân Huyết Đan Cảnh.

Kim Linh Môn từng uy chấn một phương, giờ đã tan rã. Trước mắt, chỉ còn lại Dương gia.

“Dương gia!” Giang Thạch cười âm trầm.

Bây giờ hẳn chỉ là Huyết Đan cảnh tứ trọng, nhưng nhục thân kinh khủng tuyệt luân, ngay cả Huyết Đan cảnh bát trọng cũng chưa chắc có thể so sánh với hẳn.

Hẳn có tự tin tuyệt đối!

Bởi vì ngay cả năm đó, hẳn cũng có thể thoát khỏi tay của Dương Thiên Đạo, huống chi là bây giờ.

...

Dương gia.

Phủ đệ sâu thẳm, tường cao viện rộng, bên trong cao thủ như mây.

Trong một đại điện ở chỗ sâu nhất, Dương Thiên Đạo mặc một bộ trường bào đỏ thẫm, thân hình cao lớn, khí tức thâm trầm, ngồi ngay ngắn trên ghế, cả người cho người ta một loại cảm giác sâu không lường được.

Một tên lão giả mặc trường bào màu đen, khuôn mặt khô héo, lớn tuổi ngồi đối diện khẽ mỉm cười nói:

“Dương gia chủ, đây chính là mục đích chúng ta tới đây. Nghe nói Kim Linh Môn nắm giữ Bạch Long Thành nhiều năm, bây giờ Kim Linh Môn tuy rằng không còn, nhưng hiểu biết của Dương gia chủ đối với Bạch Long Thành cũng là không ai có thể so sánh. Thứ chúng ta muốn tìm chính là bức Thiên Nguyên Đồ này, chắc hẳn Dương gia chủ không phải chưa từng nghe qua chứ?”

Lão giả cầm một bức họa cổ đồ ó vàng trong tay, nhẹ nhàng triển khai, ý bảo cho Dương Thiên Đạo quan sát.

Dương Thiên Đạo ánh mắt thâm thúy, nhìn thoáng qua bức họa được làm từ một loại tài liệu không rõ tên trước mặt, nhẹ giọng cảm khái:

“Nghe đồn năm đó có một cao thủ vô danh từ bên trong Thập Vạn Hoang Sơn mang ra một bức họa cổ tên là 【Thiên Nguyên Đồ】 , bên trong ghi lại ảo diệu thế giới này. Mấy chục năm trước, đã có vô số người tìm kiếm bức họa cổ này. Không thể tưởng tượng được nhiều năm trôi qua như vậy, Hắc Ma tông các người vẫn còn đang tìm kiếm. Tuy nhiên, phải nói thật, loại vật này ta quả thực chưa từng thấy qua.”

Hắn nhẹ nhàng lắc đầu.

“Chưa từng thấy?”

Lão giả hơi kinh ngạc, nói: “Dương gia chủ chấp chương Kim Linh Môn nhiều năm như vậy, năm đó gió thổi cỏ lay gì có thể qua mắt được người?”

“Dương mỗ tuyệt đối không nói dối, vật này năm đó bị môn chủ Thanh Thành Môn lấy được, tuy rằng ta cũng muốn xem, nhưng đáng tiếc cũng không được như nguyện.” Dương Thiên Đạo lắc đầu.

“Vậy quả thật đáng tiếc, môn chủ Thanh Thành Môn đã rút khỏi thành này, xem ra chúng ta chỉ có thể chờ cơ hội lần sau.” Lão giả nói.

“Lý lão cũng cho rằng trong bản đồ này ẩn chứa cơ mật?” Dương Thiên Đạo bắt lấy thần sắc trên mặt lão giả, hỏi.

“Có cơ mật hay không khó mà nói, nhưng nếu là đồ vật từ bên trong Thập Vạn Hoang Sơn tuôn ra, tất nhiên là vật phi phàm!” Lão giả mỉm cười nói: “Không phải sao?”

“Thập Vạn Hoang Sơn, cơ mật trùng trùng, quả thật có rất nhiều thứ khiến người ta không thể tưởng tượng nổi.” Dương Thiên Đạo ngưng trọng gật đầu.

Bỗng nhiên, một bên mặt tường trực tiếp truyền đến tiếng nổ chói tai, giống như là xảy ra vụ nổ lớn.

Một bóng người khổng lồ hơn sáu thước trực tiếp đụng nát vách tường, mang theo khí huyết hùng hùng tựa như lò lửa nóng bỏng, trong nháy mắt xông vào phòng. Một đôi con ngươi sắc bén sáng chói như tia chớp quét qua mọi người trong điện.

“Dương Thiên Đạo!”

Giang Thạch cười nham hiểm, bàn tay khổng lồ mang theo một cỗ cương phong vô cùng mãnh liệt, hung hăng tát về phía Dương Thiên Đạo đang còn ngẩn ngơ.

“Lớn mật!”

Dương Thiên Đạo giật mình tỉnh táo lại, gầm lên một tiếng, bùng nổ khí thể mạnh mẽ, lực lượng của Cửu Chuyển Kim Thân Quyết bạo phát, thân hình cao gầy ẩn chứa lực lượng vô tận vô cùng khủng khiếp, một quyền nghênh đón.

Oanh một tiếng, đất rung núi chuyển.

Khí tức hủy diệt quét ngang bốn phía.

Bàn tay to như nắp nồi của Giang Thạch đánh gãy cánh tay Dương Thiên Đạo, thế đi không giảm vồ xuống cái ót của Dương Thiên Đạo, hung hăng nhấn cơ thể hắn xuống đất.

“Rầm” một tiếng, âm thanh gầm rú vang vọng.

Mặt đất xuất hiện vô số vết nứt.

Căn phòng lớn đột nhiên rung chuyển, trong nháy mắt sụp đổ.

Căn phòng đổ nát, khí tức hủy diệt ập đến.

Từng mảnh cương phong hung hãn như dao nhỏ loạn chém khắp nơi.

Lão giả áo đen ngồi ngay ngắn cùng hai thanh niên bên cạnh đều nhìn ngơ ngác, mắt tròn tròn, không dám tin.

Chuyện gì đã xảy ra?

Tên khốn nào đây?

Bọn hấn không chút suy nghĩ, lập tức bật dậy, trong lòng tràn ngập hoảng sợ.

Chương 492: Dương Thiên Đạo, Ăn Ta Một Chưởng! 1

Dương Thiên Đạo, một cường giả Huyết Đan cảnh lại bị tên gia hỏa đột nhiên xuất hiện này tát một cái nhún xuống đất, đây là trò đùa gì vậy?

Bọn hắn không chút suy nghĩ, vội vàng lùi lại.

Nhưng Giang Thạch một tay đè chặt Dương Thiên Đạo, sau đó nhe răng cười, ánh mắt đột nhiên quét về phía lão giả áo đen cùng đồng bọn.

“Các ngươi cũng là đồng đảng của hắn?”

“Không, không phải, hiểu lầm, chúng ta là Hắc Ma tông, hoàn toàn không biết Dương Thiên Đạo!”

Lão giả áo đen vội vàng nói.

Trong lòng hắn tràn ngập kinh hãi, liều mạng giải thích.

Nếu bị nhận nhầm, tuyệt đối chỉ có một con đường chết.

“Phải không? hahaha.”

Giang Thạch không nhịn được bật cười thành tiếng, một chưởng hung hăng đè Dương Thiên Đạo xuống đất, chỉ cảm thấy tâm tình khoan khoái, hả hê không nói nên lời.

Nhớ lại năm đó hắn bị Dương Thiên Đạo bức bách, phải trốn chạy ngàn dặm, may mắn hắn cẩn thận đã sớm sửa xong truyền tống trận, đúng lúc tiến vào truyền tống trận. Nếu không thì năm đó hắn thật muốn bị Dương Thiên Đạo giết chết.

Nhưng bây giờ, mới chưa đầy một năm, cái gọi là môn chủ Kim Linh Dương Thiên Đạo sớm đã không còn là đối thủ của hắn.

“Hả?”

Bỗng nhiên, Giang Thạch cảm thấy trong lòng bàn tay truyền đến cảm giác giãy dụa kịch liệt và hung mãnh. Dương Thiên Đạo vừa mới bị hắn đè xuống đất, lại đang cố gắng thoát ra khỏi lòng bàn tay hắn.

“Muốn giãy dụa, quả thực là vọng tưởng!”

Giang Thạch đột nhiên phát lực, cơ bắp toàn thân nổi lên huyết quang hùng hồn, tràn đầy lực lượng vô biên, hung hăng ấn một cái xuống dưới đất.

Rầm!

Toàn bộ mặt đất lại rung chuyển dữ dội. Tầng đất giống như sóng cuộn, từng tầng từng tầng lan ra bốn phía, rầm rầm rung động.

Dương Thiên Đạo điên cuồng phun ra một ngụm máu tươi. Thân thể vừa rồi còn đang giãy dụa kịch liệt, giờ hoàn toàn xụi lơ xuống đất, sắc mặt kinh hãi, tràn đầy tuyệt vọng, nằm bò ở trong lòng đất, không thể động đậy.

Cho đến bây giờ, hắn vẫn hoàn toàn không biết, rốt cuộc là ai đã ra tay với mình?

Hắn đã đầu nhập vào [Liên Minh Ma Đạo], vậy thì còn ai có thể hạ sát thủ với mình một cách tàn nhẫn như vậy?

Rầm rầm!

Giang Thạch vung tay, nắm lấy Dương Thiên Đạo đang nằm trên mặt đất, máu me bê bết lên, vẻ mặt tươi cười nói: “Dương đại môn chủ, ngươi còn nhớ ta không?”

Dương Thiên Đạo nhìn thấy rõ ràng người trước mặt, con người co rút lại, vẻ mặt sợ hãi.

Giang Thạch!

Không thể nào!

Tại sao lại như vậy?

Chỉ trong một năm ngắn ngủi, thực lực Giang Thạch đã trở nên kinh khủng như vậy?

“Xem ra người vẫn chưa quên ta!”

Giang Thạch nở nụ cười, nói: “Đa tạ tông chủ năm đó truy sát ta, nếu không có tông chủ đại nhân, ta cũng không thể có được thành tựu như ngày hôm nay, người nói ta nên báo đáp người như thế nào?”

“Không, Giang Thạch, người không thể làm như vậy, bây giờ ta đã gia nhập Liên Minh Ma Đạo, người giết ta sẽ gây ra đại họa, bây giờ Liên Minh Ma Đạo đã quét sạch hơn một nửa Nam Vực, người tuyệt đối không thể giết ta, năm đó đúng là ta sai, nhưng ta cũng chỉ là bị ép buộc.”

Dương Thiên Đạo mặt đầy máu, vội vàng giải thích.

“Bị ép buộc?”

Giang Thạch hí mắt, nhếch mép cười nói: “Năm đó Viên Mạch Chủ đối với người trung thành và tận tâm, thay người bình định bốn phương, để cho Dương gia các người có thể độc hưởng toàn bộ Bạch Long thành, kết quả thì sao?”

“Người khí lượng nhỏ hẹp, không dung được đồng môn, sau khi Viên Mạch Chủ bình định bốn phương, người đem hãn tàn nhẫn giết chết, ta đời này rất ít nhận ân tình của người khác.”

“Nhưng Viên Mạch Chủ tuyệt đối là người có ân với ta, hắn đã từng không tiếc trả giá bồi dưỡng ta, ủng hộ ta, lần đầu tiên để cho ta có cảm giác được coi trọng, để cho ta có cảm giác quy tụ, nhưng loại cảm giác này! Tất cả đều bị người phá hủy.”

Trong mắt hắn đột nhiên bắn ra ánh sáng lạnh lẽo, kinh tâm động phách.

“Giang Thạch, tất cả đều có thể bù đắp, người ngàn vạn lần không nên làm chuyện ngu ngốc, mau dừng lại, sau khi dừng lại, tất cả đều dễ thương lượng.”

Dương Thiên Đạo vội vàng lên tiếng.

“Bù đắp? Người lấy cái gì bù đắp?”

Giang Thạch ngữ khí lạnh lùng, căn bản không muốn nghe nói nhảm, một chương vỡ tới mi tâm Dương Thiên Đạo.

Nhưng ngay lúc này!

Phía sau đột nhiên truyền đến cảm giác nguy hiểm nồng nặc.

Một vết trường kiếm màu đen, dung nhập hư không, không hề có khí tức, lúc đến gần mới đột nhiên bộc phát, phía trên trường kiếm bị tử quang quỷ dị bao phủ, chém tới vùng sau gáy của Giang Thạch.

Sắc mặt Giang Thạch lạnh lùng, một chương nguyên bản vỡ về phía mi tâm Dương Thiên Đạo đột nhiên biến hướng, giống như mọc mắt ở phía sau vậy, một trảo vỡ về thanh trường kiếm màu đen phía sau.

Kết quả trường kiếm màu đen nhẹ nhàng rung động, khu vực mặt ngoài trong nháy mắt hiện ra vô số tử khí dày đặc, mãnh liệt mênh mông, cuồn cuộn mãnh liệt nhào về phía cánh tay của Giang Thạch.

Chương 493: Dương Thiên Đạo, Ăn Ta Một Chương! 2

Giang Thạch nhìn cũng không nhìn, bàn tay tiếp tục chộp ra, nhanh đến cực hạn, leng keng một tiếng, toàn bộ trường kiếm màu đen ngay tại chỗ bị hấn nắm trong tay.

Ngay khi nắm lấy, chủ nhân thanh kiếm vội vàng vùng kiếm, từng mảnh công kích linh hồn càng thêm đáng sợ lập tức lao ra, trực tiếp oanh kích vào sâu trong linh hồn Giang Thạch.

Giang Thạch hừ lạnh một tiếng, thi triển thiên phú 【 Phệ hồn 】 , giống như bọt biển hút nước, hấp thu tất cả công kích linh hồn.

Keng!

Bàn tay hấn dùng sức gấp lại, trường kiếm màu đen trong nháy mắt bị hấn bẻ gãy.

Chủ nhân thanh kiếm biến sắc, lộ ra vẻ kinh hãi, vội vàng né tránh.

Nhưng Giang Thạch đã sớm bước ra một bước, nhanh đến cực hạn. Thân hình cao hơn sáu thước của hắn như ngọn núi nặng nề đè ép về phía trước.

“Người cũng lưu lại cho ta!”

Oanh!

Một chương đánh ra, khí huyết cuộn cuộn, lực lượng khủng bố.

Đây hoàn toàn không giống như bàn tay người, mà giống như một ngọn núi rực lửa đang vỗ đến.

Rầm!

Bóng người ẩn nấp trong hư không lập tức bị một chưởng của hắn đánh văng ra, miệng phun máu tươi, thê thảm vô cùng. Lão giả áo đen kia sắc mặt hoảng sợ, sau khi thấy rõ khuôn mặt đối phương, run giọng nói: “Hắc Diện lão nhân?”

Đây là một vị trưởng lão cực kỳ đáng sợ của Thiên Ma giáo, đã sống gần ngàn năm, rất ít khi lộ diện. Rõ ràng hắn vẫn đang ẩn náu trong tiểu viện của Dương Thiên Đạo.

Điều đáng nói là ngay cả Hắc Diện lão nhân cũng không thể làm gì được bóng người to lớn trước mắt.

Giang Thạch hừ lạnh một tiếng, không thèm nhìn lão giả áo đen đang nằm trên mặt đất, mà chỉ nhìn Dương Thiên Đạo đang bị thương nặng trong tay mình: “Dương Thiên Đạo, ngươi muốn mạng sống đúng không? Giao ra Cửu Chuyển Kim Thân Quyết chủ mạch các ngươi và Lục Đạo Luân Hồi Kinh tả mạch, ta có thể tha cho ngươi một mạng.”

Hắn định lừa gạt lấy hai môn tuyệt học này rồi tính sau.

Dương Thiên Đạo lộ ra vẻ kinh hãi: “Ngươi muốn hai môn tuyệt học này?”

Giang Thạch lạnh lùng nói: “Không được?”

Dương Thiên Đạo vội vàng lên tiếng: “Được, được, ta cho ngươi! Ngoại trừ ta biết hai môn tuyệt học này để ở đâu, toàn bộ Dương gia không một người biết. Ngươi buông ra, ta sẽ đưa cho ngươi!”

Hắn bất chấp mọi giá cũng muốn ngăn cản Giang Thạch.

Giang Thạch nở nụ cười lạnh lùng, nhìn sâu vào mắt Dương Thiên Đạo. Với tâm cơ của người này, phần lớn sẽ không thật sự dễ dàng giao ra như vậy. Nhưng hắn lại muốn xem Dương Thiên Đạo có thể giở ra quỷ kế gì.

Rầm!

Giang Thạch ném Dương Thiên Đạo đi, lạnh lùng nói: “Hy vọng người ngoan ngoãn phối hợp, đừng cầm sinh tử tồn vong của cả Dương gia các người ra đùa. Bằng không, người biết thủ đoạn của ta!”

Dương Thiên Đạo rung mình, đáp lại: “Được được, ta đi lấy ngay!”

Hắn không dừng lại chút nào, thân hình nhoáng lên một cái, nhanh chóng rời khỏi nơi này.

Ánh mắt Giang Thạch nửa híp, ngồi ngay ngắn trên một chiếc ghế hoàn hảo bên cạnh, tinh thần lực vô hình tản ra, dần dần khuếch tán về phía xung quanh phủ đệ, khóa chặt vị trí của Dương Thiên Đạo.

Lão giả áo đen ở bên cạnh mặt mũi trắng bệch, thấp thỏm vô cùng, đi cũng không được, không đi cũng không được.

Hắn khẩn trương chấp tay nói: “Vị tiên bối này, ta và Dương Thiên Đạo chỉ là bè nước gặp nhau, tới nhà hắn uống chén trà, nơi này không có chuyện của ta, ta rút lui trước.”

“Người không được đi.”

Giang Thạch bình tĩnh bùng chén trà lên, vén nắp, nhẹ nhàng nhấp một ngụm nước trà.

Lão giả áo đen nhìn thấy càng thêm thấp thỏm.

Giang Thạch liếc mắt nhìn lão giả áo đen, nói:

“Nếu người đi rồi đột nhiên mật báo ra ngoài thì phải làm sao?”

Lão giả áo đen miễn cưỡng cười nói:

“Tiên bối nói đùa, văn bối làm sao có thể mật báo? Tuyệt đối không, đây là không có khả năng.”

Giang Thạch bình thản nói:

“Không có khả năng cũng không được đi, chờ ta lấy được bí tịch, ngươi đi cũng không muộn.”

Lão giả áo đen đành phải kiên trì ở lại, âm thầm kêu khổ.

Giang Thạch hỏi:

“Ngươi tên gì?”

Lão giả áo đen mở miệng nói: “Vãn bối Hắc Ma tông tông chủ Vương Hậu Đức, đây là hai vị tiểu đồ của ta, Thanh Phong, Minh Nguyệt.”

Hai người trẻ tuổi vội vàng đi ra hành lễ với Giang Thạch.

“Vương Hậu Đức?”

Giang Thạch nhíu mày, có chút kinh ngạc nhìn lão giả áo đen một chút, nói:

“Ta có một người bằng hữu, tên cũng tương tự như ngươi, gọi là Triệu Hậu Tài. Các ngươi một người là Hậu Đức, một người là Hậu Tài, ngược lại quần anh tụ hội, máu chó là hán cũng thích mang theo hai cái đồ đệ, lác lư khắp nơi.”

Lão giả áo đen ngượng ngùng cười, không biết nên trả lời như thế nào.

Giang Thạch mỉm cười nói:

“Ân, hôm nào có thời gian, ta giới thiệu hai người làm quen.”

Giang Thạch quay đầu nhìn chăm chú lão giả áo đen, hỏi:

“Ngươi tới nơi này cùng Dương Thiên Đạo đàm luận chuyện gì?”

Lão giả áo đen đành phải đem tấm da thú màu vàng sậm vừa mới thu hồi kia lấy ra, giao cho Giang Thạch.

Chương 494: Dương Thiên Đạo, Ăn Ta Một Chưởng! 3

Xem ra cuộc đối thoại vừa rồi của hắn và Dương Thiên Đạo đều đã bị Giang Thạch nghe hết vào tai, Vương Hậu Đức vội vàng giải thích:

“Tiền bối, cái này Thiên Nguyên Đồ không trọn vẹn, cũng không phải bản hoàn chỉnh.”

Giang Thạch nhận lấy bức họa cổ, cẩn thận quan sát, lông mày hơi nhíu lại.

Bức họa cổ này vẽ một tấm bản đồ, cực kỳ quý dị.

Cầm trong tay như không có gì.

Nếu không phải hắn có thể dùng mắt thường nhìn thấy bức họa này, còn tưởng rằng tay mình đang bóp không khí. Sau khi dùng kinh lực rót vào lại phát hiện bản đồ này giống như tự động hấp thu tất cả kinh lực.

Mặc kệ hắn rót vào bao nhiêu kinh lực, đều sẽ tự động biến mất.

Giang Thạch cười nhạt, nói: “Vật này ta thu.”

Vương Hậu Đức biến sắc, muốn nói gì đó, nhưng nhìn thấy thân hình khổng lồ của Giang Thạch, đành phải nuốt nước bọt, cười mỉa: “Tốt, tốt, tiền bối cứ lấy đi.”

Trong lòng hắn đang hỏi thăm tổ tông mười tám đời của Giang Thạch.

Không lâu sau, Giang Thạch đang nói chuyện phiếm với Vương Hậu Đức, hắn đột nhiên phát hiện ra Dương Thiên Đạo

có điểm quý dị.

Dương Thiên Đạo!

Sau khi hấn rời đi, lập tức chạy về phía sau núi của gia tộc, nhảy vào một sơn động đen kịt.

Sơn động kia bị đại trận bao phủ, âm trầm mà quý dị, tựa như động không đáy.

Ngay cả tinh thần lực của Giang Thạch cũng không thể xuyên thấu.

Quả nhiên có bí mật.

Giang Thạch đột nhiên đứng dậy, nói: “Vương tông chủ, ta rời đi một lát.”

Vào!

Hấn đạp chân lên mặt đất, thân thể phóng đi như tên lửa, nhanh chóng đuổi theo Dương Thiên Đạo.

Ngay khi Giang Thạch vừa rời đi, Vương Hậu Đức vội vàng đứng dậy, không chút dừng lại, lập tức gọi hai đệ tử bên cạnh, nhanh chóng chuẩn khởi nơi này.

“Mau đi mau đi, tên điên này, đắc tội Dương Thiên Đạo, còn đắc tội Thiên Ma tông, bây giờ Thiên Ma tông như mặt trời ban trưa, không ai dám đi đắc tội, hấn chết chắc!”

Hấn kéo hai đệ tử, thân hình lóc lên, trong nháy mắt đã biến mất khỏi nơi này.

Phía sau núi của Dương gia, Giang Thạch đuổi theo Dương Thiên Đạo, tốc độ cực nhanh, tiếng gió rít gào, nhanh chóng đến nơi Dương Thiên Đạo biến mất.

Sắc mặt Giang Thạch lạnh lùng, ánh mắt thâm trầm.

Thiên phú của hấn cộng thêm linh hồn cường đại tập trung nhìn về sơn động đen kịt trước mắt, lập tức nhìn rõ ràng tình

huống bên trong.

Sơn động tối đen, một đường thẳng xuống dưới.

Bốn phía đều có những sợi xích lớn.

Dường như có thứ gì đó bị khóa sâu trong sơn động.

“Dương Thiên Đạo, ngược lại là coi thường người.”

Trong lòng Giang Thạch tức giận, thân hình chợt lóe, chủ động bước vào sơn động.

Vừa bước vào, hắn lập tức thi triển thiên phú [Ngụy Trang], cả người mơ hồ, giống như hóa thành một bóng ma, dán trên mặt đất.

Nhìn qua không khác gì bóng tối thực sự.

Không còn khí tức nào phát ra nữa.

Cho dù dùng tinh thần lực cũng không thể phát hiện ra hắn.

Giang Thạch cười âm hiểm, nhanh chóng đuổi theo Dương Thiên Đạo.

Dương Thiên Đạo vội vã chạy dọc theo sơn động, rất nhanh đến được chỗ sâu nhất. Ở đó, có một chiếc quan tài đồng thau khổng lồ phủ đầy rỉ sét.

Dương Thiên Đạo quỳ xuống trước quan tài, cung kính dập đầu ba cái, nói: “Đệ tử Dương Thiên Đạo, lễ bái tổ sư, nguyện dâng ra ba trăm năm thọ nguyên, xin tổ sư ra tay, vì đệ tử diệt trừ cường địch!”

Toàn bộ sơn động rơi vào im lặng, tĩnh lặng đến mức có thể nghe thấy tiếng kim rơi. Bỗng nhiên, chiếc quan tài đồng thau rung động, nắp quan tài nặng nề mở ra.

Từ trong quan tài, một thi thể khô quắt, toàn thân đen kịt từ từ ngồi dậy.

Thi thể cao khoảng năm thước, mặc dù khô quắt nhưng vẫn toát ra khí tức kinh người. Trên người nó bao phủ một lớp âm khí vô hình, khiến người ta không dám nhìn thẳng.

Tóc của thi thể màu trắng, rối tung, phủ kín cả ngực và lưng. Miệng nó đen kịt, không thể nhìn rõ thứ gì bên trong.

Thi thể đột nhiên hút về phía Dương Thiên Đạo. Dương Thiên Đạo cảm thấy toàn thân lạnh toát, như thể một thứ gì đó quan trọng đã bị hút đi. Ba trăm năm thọ nguyên hẳn anh đã biến mất trong nháy mắt.

Sau khi nuốt chửng thọ nguyên của Dương Thiên Đạo, bụng thi thể đột nhiên phồng lên, rung động dữ dội. Sau đó, nó há miệng, một quả bóng thịt đen bầy nhầy từ trong bụng của nó phun ra ngoài.

Quả bóng thịt rơi xuống đất, nhanh chóng biến thành hình người. Một thanh niên khoảng mười bảy, mười tám tuổi xuất hiện, toàn thân áo đen, đôi mắt đen tuyền, mang theo khí tức yêu dị.

“Người đó đâu?” Thanh niên lạnh lùng hỏi, cả người tựa như một con rắn độc quỷ dị.

“Ngay tại Dương gia!” Dương Thiên Đạo vội vàng đáp lại.

“Biết.” Thanh niên thanh âm lạnh lùng, hắc vụ quanh quần quanh thân, nhanh chóng bao vây toàn bộ cơ thể, biến thành một kiện trường bào quái dị màu đen, sau đó bàn chân đạp một cái, nhanh chóng biến mất nơi đây.

Dương Thiên Đạo thầm thở phào nhẹ nhõm, lần nữa cung kính lễ bái trước cỗ quan tài đồng thau trước mặt.

Chương 495: Dương Thiên Đạo, Ăn Ta Một Chưởng! 4

Tôn thân khô to lớn sau khi phun ra thanh niên đã lần nữa trở về bên trong quan tài thanh đồng, tiếp tục ngủ say.

Dương Thiên Đạo từ trên mặt đất đứng dậy, lau lau trán mồ hôi lạnh, lẩm bẩm: “Giang Thạch, thật sự không nghĩ tới người lại có thể trưởng thành đến loại tình trạng này, thật sự là làm lão phu hối hận!”

Hắn âm thầm cắn răng, vung tay áo, đi ra ngoài sơn động.

Nhưng ngay khi hắn vừa mới đi được nửa đường, bóng ma quỷ dị bám vào một bên tường đột nhiên nhúc nhích kịch liệt, sau đó bắt đầu nhanh chóng lớn lên, phình to, lập tức bao phủ toàn bộ thân thể Dương Thiên Đạo từ phía sau. Hai cánh tay to lớn không hề có dấu hiệu mà bao lấy thân thể của Dương Thiên Đạo.

Dương Thiên Đạo biến sắc, không dám tin.

“Người nào?”

Hắn nhanh chóng quay đầu lại.

Giang Thạch vẻ mặt dữ tợn tươi cười, lần nữa hiện lên ở trong tầm mắt của hắn, cười nói: “Dương tông chủ, không nghĩ tới đi, còn nhớ rõ vừa mới ta nói cái gì với người sao?”

“Người! Giang Thạch, không, đây là hiểu lầm.”

Răng rắc!

“Aa!”

Giang Thạch căn bản không cho hấn cơ hội nói chuyện, dùng sức xiết một cái, ngay tại chỗ đem thân thể Dương Thiên Đạo xiết đến xương cốt lộp bộp răng rắc vỡ nát, trong nháy bị xiết thành thịt bằm.

Một viên huyết đan tinh hồng ngay lập tức chui ra từ thân thể Dương Thiên Đạo, vẻ mặt hoảng sợ, muốn trốn đi về phía quan tài đồng thau phía sau. Nhưng vừa mới chạy ra, đã bị Giang Thạch bắt lấy, rầm một tiếng, bị bóp nát bẩy, chỉ còn lại có một đạo tàn hồn, bị Giang Thạch nhanh chóng sử dụng thiên phú Phệ Hồn, quan sát trí nhớ.

Rất nhanh hấn nhú mảy, nhanh chóng hấp thu hồn phách của Dương Thiên Đạo.

Không ngoài dự đoán của hấn, quả nhiên chỉ tìm được Cửu Chuyển Kim Thân Quyết.

Không có tin tức về Lục Đạo Luân Hồi Kinh.

Mà quan tài bằng đồng thau ở sâu trong sơn động này, ngược lại là chuyện dự đoán của Giang Thạch.

Cổ cây khô không lồ bên trong là thi thể tổ sư đời thứ nhất của Kim Linh Môn.

Năm đó vị tổ sư kia tu luyện tới cảnh giới cao thâm chưa từng có từ trước đến nay, nhưng đáng tiếc, đến cuối cùng vẫn không thể tránh khỏi tình trạng thọ nguyên khô kiệt. Hấn không muốn cứ như vậy mà tọa hóa, vì vậy liền nghĩ ra một loại phương pháp cổ quái, đem chính mình biến thành trạng thái nửa sống nửa chết, nằm ở trong quan tài, từ đó về sau, chỉ có thời điểm tông môn có nguy cơ hủy diệt, hấn mới có thể tỉnh lại. Nhưng muốn đánh thức hấn cũng cần có nghi thức.

Thế nhưng, mỗi lần dùng nghi thức thức tỉnh hấn, đều phải trả giá một phần thọ nguyên.

Dương Thiên Đạo chấp chưởng Kim Linh Môn đến nay, đã liên tục đánh thức hần mấy lần, vì vậy đã tổn thất bảy tám trăm năm thọ nguyên, khiến cho Dương Thiên Đạo bây giờ bị kẹt ở Huyết Đan cảnh nhất trọng thiên, không thể tiến thêm dù chỉ một bước.

“Thi thể tổ sư?”

Ánh mắt Giang Thạch lóe lên, đột nhiên nảy ra một ý tưởng táo bạo.

Không biết trong vật bồi táng của tổ sư Kim Linh Môn có Lục Đạo Luân Hồi Kinh hay không?

Hắn tự mình mở quan tài, cùng lắm là không đánh thức cỗ thi thể này dậy là được.

Trong sơn động tối đen quỉ dị,

Thân thể Giang Thạch vô thanh vô tức đáp xuống, ánh mắt chớp động, tràn ngập cảnh giác, đánh giá cẩn thận toàn bộ quan tài đồng thau khổng lồ trước mặt. Hắn thu liễm khí tức đến cực hạn, hoàn toàn dung nhập vào bóng tối.

Sau khi quan sát cẩn thận một lúc.

Đột nhiên.

Bàn tay Giang Thạch vươn ra, nắm lấy nắp quan tài đồng thau nặng nề, bắt đầu chậm rãi đẩy mạnh. Hắn cũng chuẩn bị sẵn sàng, nếu có gì bất trắc, sẽ lập tức bỏ chạy.

Theo nắp quan tài chậm rãi mở ra, từng đợt tiếng động trầm đục vang vọng trong sơn động tối đen, phát ra âm thanh ầm ầm.

Trong quan tài, một thi thể to lớn, dữ tợn, toàn thân khô quắt dần dần hiện ra trước mắt Giang Thạch.

Cơ thể thi thể không lồ, khô héo, bề ngoài đầy những vết loang lổ, đầu đầy tóc trắng nhợt, rậm rạp, che phủ hơn một nửa cơ thể.

Mắt thi thể nhắm nghiền chặt, không nhúc nhích, xung quanh không có chút khí tức nào, trông giống như một thi thể thực thụ.

Sắc mặt Giang Thạch cảnh giác, lặng lẽ đánh giá thi thể, xác nhận không có gì bất thường, mới thở phào nhẹ nhõm.

Tin tức mà Dương Thiên Đạo cung cấp cho hắn là đúng.

Thi thể này đã ngủ suốt ngàn năm.

Nó chỉ có thể được đánh thức bằng một cách đặc biệt.

Điều này đối với hắn mà nói, quả thực là một chuyện tốt.

Giang Thạch nhanh chóng đánh giá toàn bộ quan tài. Chẳng mấy chốc, con người hắn lóe lên, cuối cùng đã phát hiện ra điều gì đó.

Ở phía dưới thi thể to lớn khô héo kia, rõ ràng có một tấm ngọc giản màu xanh ngọc.

Hắn vươn tay ra đẩy thi thể, nhưng phát hiện cổ thi thể này vô cùng nặng nề, giống như cắm rễ trong quan tài, không thể di chuyển.

Sắc mặt hắn hơi thay đổi.

Chương 496: Thiên Ma Chân Huyết! Một Cái Tát Bay! 1

Cảnh giới của tổ sư Kim Linh Môn lúc còn sống nhất định vô cùng đáng sợ.

Dù đã chết đi, thân thể của hắn vẫn nặng như vậy.

Hai tay hắn cùng phát lực, khí huyết trong cơ thể bắt đầu vận chuyển, giống như hóa thành một đầu Nhân Long khổng lồ, toàn bộ lực lượng bùng phát ra, từng mạch máu thô to nhanh chóng nổi lên trên cánh tay.

Nhưng ngay cả như vậy, hắn vẫn không thể nâng thi thể lên.

Thân thể thi thể nặng đến kinh người, giống như một ngọn núi hình người vậy.

Sắc mặt Giang Thạch lại thay đổi.

Trong lòng hắn gầm lên một tiếng, cơ thể bắt đầu bạo phát, biến lớn, lực lượng và kinh lực hợp nhất, vô số lỗ chân lông trên cơ thể đều tỏa ra khí huyết hùng hồn, lại một lần nữa bắt đầu điên cuồng phát lực.

Cuối cùng, cỗ thi thể to lớn kia bắt đầu bị hắn chậm rãi đẩy ra.

Sau khi đẩy thi thể đến rìa quan tài, Ánh mắt Giang Thạch chột lóe, nhanh chóng như chớp bắt lấy tám ngọc giản, vội vàng rút ra.

Trên ngọc giản, khắc đầy vô số chữ viết, mật mật ma ma, kim quang chớp động, đâm vào mắt người.

Mặc dù đã cách vô số năm nhưng vẫn có một loại ý chí cường đại đang phát ra.

Cửu Chuyển Kim Thân Quyết!

Lục Đạo Luân Hồi Kinh!

Cửu Long Phách Ma Thể!

Ba môn kỳ học Cái Thế cuối cùng đã hiện ra trước mắt hắn.

Dưới cùng của ngọc giản thậm chí còn ghi chú rõ ràng lai lịch của ba môn kỳ học Cái Thế này.

Không có ngoại lệ, tất cả đều đến từ Hồng Hoang Sơn Mạch.

Phía trên ghi chép rõ ràng tổ sư Kim Linh Môn, lúc chưa sáng lập Kim Linh Môn, đã từng du lịch Thập Vạn Hoang Sơn. Từ Thập Vạn Hoang Sơn, hắn tiến vào Hồng Hoang Sơn Mạch, may mắn phát hiện một tấm bia cổ trên đỉnh một ngọn núi lớn. Nội dung trong bia chính là ba môn kỳ học này.

Hắn ngày đêm nghiên cứu, cảm thấy ba môn tuyệt học này vô cùng thâm thúy và huyền diệu. Dựa vào ba môn kỳ học này, thực lực của hắn được nâng lên một tầm cao mới.

Mặc dù sau đó tu vi của hắn vẫn chưa đạt đến cảnh giới Cổ Thánh, nhưng với căn cơ ba đại kỳ học, nhục thân của hắn sau đó tu luyện đến Thánh Cảnh.

Bất tử bất diệt! Tuyên cổ trường tồn!

“Thì ra là thế, tổ sư Kim Linh Môn này khi còn sống, đúng là có nhục thân thành Thánh, khó trách thi thể của hắn nặng nề như vậy, thật sự đáng sợ, Cổ Thánh rốt cuộc là một loại cảnh giới gì?”

Giang Thạch tự nói trong miệng.

Hắn vừa rồi thực sự đã dùng toàn bộ thực lực của mình để đẩy thi thể của đối phương.

Không ngoa chút nào, nếu cỗ thi thể này đập vào cao thủ Huyết Đan cảnh bình thường có thể sẽ giết chết người đó ngay lập tức.

Khó trách Kim Linh Môn có thể truyền thừa lâu như vậy.

Giang Thạch nhanh chóng thu hồi ngọc giản, không chần chừ, thân hình hắn nhoáng lên, bắt đầu nhanh chóng rời đi. Quả nhiên là một khắc đồng hồ không muốn ở lại thêm.

Nhưng ngay khi hắn vừa rời đi không lâu, cỗ xác khô héo bất động kia đột nhiên cử động ngón tay, sau đó đôi mí mắt trắng khô mở ra, lộ ra đôi con ngươi đen nhánh kỳ dị bên trong, lạnh lùng nhìn về phía Giang Thạch rời đi.

.....

Ngoài Dương gia, thân hình Giang Thạch nhoáng lên một cái, như một cơn gió, trong nháy mắt biến mất khỏi địa bàn Dương gia. Hắn quay đầu nhìn lại một cái, khẽ cười, sau đó nhanh chóng biến mất.

Không lâu sau, trong một khách điểm yên tĩnh, thân thể Giang Thạch một lần nữa trở về. Vừa trở về phòng, hắn liền không thể chờ đợi được lấy ra tấm ngọc giản màu xanh kia, triển khai hoàn chỉnh.

Cửu Chuyển Kim Thân Quyết, Lục Đạo Luân Hồi Kinh.

Hắn trực tiếp khoanh chân ngồi xuống, bắt đầu tu luyện theo ghi chép trên ngọc giản. Về phần các loại dược liệu cần thiết, luôn được đám người Thần Long hỗ trợ thu xếp.

Thời gian trôi qua.

Bên ngoài, đám người đều ồn ào, tạo ra oanh động to lớn.

Phổ lớn ngõ nhỏ toàn bộ đều thất kinh.

Môn chủ Kim Linh Môn Dương Thiên Đạo bị người tập kích, phủ đệ hóa thành phế tích, hồn đăng của Dương Thiên Đạo cũng đã tắt, đồng thời còn có một vị Hắc Diện Lão Nhân của Thiên Ma Giáo bị đánh trọng thương.

Tin tức này vừa ra, vô số người kinh hãi, cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

Dương Thiên Đạo và Hắc Diện lão nhân đối với nhân sĩ giang hồ trong Bạch Long thành đều là những nhân vật trong truyền thuyết, cao cao tại thượng, uy nghiêm mười phần, ngày xưa gặp mặt một lần đều là điều không thể.

Đặc biệt là bây giờ, khi Liên Minh Ma Đạo đã quét sạch một nửa Nam Vực, thanh thế to lớn, càng không ai dám đi trêu chọc họ.

Dương Thiên Đạo và Hắc Diện lão nhân là bộ mặt của Bạch Long Thành. Hôm nay bộ mặt của bọn họ bị người hung hăng tát mấy cái, Thiên Ma Giáo tự nhiên sẽ không dễ dàng bỏ qua.

Trong một trang viên không lớn, tông chủ Hắc Ma tông Vương Hậu Đức, vẻ mặt cười khổ, trong lòng bất an, đang cụ thể báo cáo chuyện xảy ra ở Dương gia cách đây không lâu cho một tên lão giả cao gầy, lông mày trắng như tuyết trước mặt.

Chương 497: Thiên Ma Chân Huyết! Một Cái Tát Bay! 2

“Bạch Mi đại nhân, đây chính là toàn bộ sự tình, lão phu tuyệt đối không có nói dối, tên kia chính là Giang Thạch trong lời đồn, cũng chính phản đồ trước kia của Kim Linh Môn, kết quả hắn chỉ dùng một chiêu liền bắt được Dương Thiên Đạo, lúc ấy là lão phu tận mắt nhìn thấy!”

“Một chiêu?”

Lão giả lông mi trắng, cũng gọi là Bạch Mi, khẽ nhú mày. Một năm trước, Giang Thạch vẫn chỉ là tiểu bối Thánh Linh cảnh, còn bị Dương Thiên Đạo truy sát, vậy mà chỉ trong một năm, hắn đã đột phá đến Huyết Đan cảnh?

“Cái này, lão phu cũng không biết.”

Vương Hậu Đức thấp thỏm nói.

“Thôi, Vương tông chủ, chuyện này vất vả người rồi, hai ngày nay người cứ ở lại tiêu trúc của ta nghỉ ngơi đi, có người của Thiên Ma giáo bảo vệ người, người sẽ không xảy ra chuyện đâu.”

Bạch Mi phát phát tay, để Vương Hậu Đức đi xuống.

“Cái này”

Sắc mặt Vương Hậu Đức biến ảo, nhưng chú ý tới thần thái trên mặt Bạch Mi, vẫn là bất đắc dĩ chấp tay nói, “Vâng, Bạch Mi đại nhân!”

Theo Liên Minh Ma Đạo quét sạch Nam Vực, Thiên Ma Giáo bây giờ cũng trở nên có chút cường thế, ý đồ muốn sáp

nhập các ma môn lớn nhỏ, triệt để vận thành một cỗ. Lần này Bạch Mi tự mình xuất hiện ở Nam Vực, phỏng chừng cũng không chỉ đơn giản là vì đối phó Giang Thạch.

“Truyền lệnh, xuất động Ngũ Hành Kỳ, phong tỏa Bạch Long Thành, ta muốn tìm được Giang Thạch kia!”

Bạch Mi nói ra.

“Vâng, thưa ngài!”

Mấy bóng người bên cạnh đáp một tiếng, nhoáng một cái đã qua, biến mất không thấy.

Trong phòng, Giang Thạch đang tu luyện. Tốc độ tu luyện của hắn cực kỳ kinh người. Trong vòng chưa đầy nửa ngày, hắn đã hoàn toàn nhập môn hai đại công pháp, sau đó bắt đầu sử dụng được thủy cường đại để đẩy nhanh tốc độ tu luyện của mình.

Với thiên phú Bách Bội Long Tượng và Ngũ Đạo, tốc độ tu luyện của hắn đối với hai môn công pháp này chỉ có thể nói nhanh chóng như gió.

Chỉ trong nháy mắt, đã là năm ngày trôi qua.

Ở bên ngoài vẫn một mảnh xôn xao, Giang Thạch đã tu luyện hai môn kỳ công đến cảnh giới viên mãn.

Sau khi đạt tới cảnh giới viên mãn, hắn bắt đầu vận dụng thiên phú Ngũ Đạo để dung hợp hai môn công pháp.

Ngay khi dung hợp, trên người hắn lại toát ra khói trắng cuộn cuộn. Cả người hắn như đang ngồi trong lò lửa, các loại ảo ảnh trong đầu không ngừng trùng kích, mang đến cho hắn những cảm ngộ chưa từng có.

Tuy nhiên.

Ngay khi hần dung hợp đến cửa khẩu quan trọng, đột nhiên bên ngoài phòng truyền đến tiếng động nhỏ. Tiếp theo là tiếng hừ thảm yếu ớt, giống như có người bị giết chết trong nháy mắt. Loại tiếng hừ thảm này liên tiếp vang lên, tần suất dồn dập đến mức kinh người.

Đám người Thần Long và Bàn Ban hộ pháp bốn phương tám hướng đều biến sắc, nhanh chóng vọt ra.

“Người nào?”

“Đứng lại!”

“Mau dừng lại!”

Bang bang bang!

“A a a a!”

Từng đợt tiếng va chạm trầm đục vang lên, tiếng thân thể người người bay ngược.

Ngoại giới giống như đang phát sinh một chuyện vượt quá dự đoán của Giang Thạch. Hần không nhúc nhích, đại não nhanh chóng chuyển động như một siêu máy tính đang hoạt động hết công suất. Trong đầu hần vẫn còn vô số đạo tin tức đang va chạm và dung hợp với nhau.

Răng rắc!

Cửa phòng đột nhiên nổ tung, từng mảnh vụn gỗ bay múa lung tung như sao băng bắn vào trong phòng.

Một thanh niên khoảng mười bảy mười tám tuổi xuất hiện ở cửa ra vào, ánh mắt đen kịt, sắc mặt yêu dị, khóe miệng nở nụ cười quỷ dị. Đôi mắt đen nhánh của hần lập tức rơi vào trên người Giang Thạch.

“Tìm được người rồi!”

Miệng hấn nhếch lên đến tận mang tai, lộ ra hàm răng trắng đen, giống như một con yêu thú chưa từng thấy trước đây.

Hai mắt Giang Thạch mở to, nhìn thanh niên, nhú mày. Đây chính là thanh niên từ trong miệng tổ sư Kim Linh Môn phun ra, hấn vẫn là tìm tới đây sao?

“Xuống địa ngục đi!”

Thanh niên quỷ dị sau khi xác nhận thân phận Giang Thạch, nhe răng cười, toàn thân xông tới. Hắc quang rực rỡ, khí tức khủng bố, hóa thành một cái miệng rộng màu đen khổng lồ, bên trong đầy răng nanh sắc lạnh, cắn thẳng vào người Giang Thạch.

Khí tức khủng bố cuộn cuộn ập tới, khiến cả căn phòng trong nháy mắt bị chấn nát, phát ra tiếng sụp đổ.

Giang Thạch cuối cùng cũng động. Hấn giống như một con Cự Ma cổ đại vừa mới thức tỉnh, đột nhiên biến lớn, hóa thành cự nhân cao bảy tám thước, hét lên một tiếng, một chương hung hăng vỗ vào cái miệng màu đen khổng lồ trước mặt.

Oanh!

Âm thanh nổ tung vang lên, đỉnh tai nhức óc. Một tầng sóng xung kích cực kỳ đáng sợ trong nháy mắt từ nơi này thổi quét ra, sau đó hình thành một cột sáng quỷ dị, trực tiếp phóng lên cao, kinh động cả Bạch Long Thành.

Cái miệng màu đen to lớn kia cũng không bị Giang Thạch hoàn toàn phá hủy, mà trong nháy mắt hóa thành sương đen, tiếp theo dùng sức quán lấy, giống như một đầu rắn độc, trực tiếp quán chặt lấy thân thể Giang Thạch.

Chương 498: Thiên Ma Chân Huyết! Một Cái Tát Bay! 3

Sau đó, sương đen mãnh liệt, tại khu vực đầu lưỡi con rắn độc này, lần nữa hóa thành một cái miệng dữ tợn đáng sợ, vẻ mặt âm trầm nhẹ răng cười, tiếp tục cắn xuống thân thể Giang Thạch.

“Súc sinh!”

Giang Thạch đột nhiên rống lớn.

Toàn bộ thân thể hắn như núi lửa phun trào, trong cơ thể ẩn chứa lực lượng kinh khủng tuyệt luân, trực tiếp vận vẹo rung chấn, đem thân thể đối phương xé rách, sau đó một chương vỡ vào cằm đối phương.

Oanh!

Lại là âm thanh đáng sợ vang lên. Cái miệng khổng lồ vừa mới hình thành lần nữa bị Giang Thạch oanh nổ tung, hóa thành vô số sương đen.

Tuy nhiên, hắc vụ cuốn động, lại lần nữa hóa thành hình thái thanh niên quý dị, khuôn mặt yêu dị, mang theo nụ cười quỷ dị, gắt gao nhìn chăm chăm Giang Thạch.

“Có chút ý tứ, lại đem ba môn luyện thể kỳ công của bản tổ sư đều luyện đến cảnh giới viên mãn, thật sự là hiếm thấy, nhưng đối mặt với tổ sư, ngươi vẫn phải chết!”

Thanh niên quý dị cười âm hiểm nói.

Tổ sư?

Ánh mắt Giang Thạch nheo lại, lộ ra vẻ ngưng trọng. Hắn biết thanh niên này là từ trong miệng tổ sư Kim Linh Môn phun ra. không ngờ đối phương cũng tự cho mình là tổ sư?

Nói cách khác, đối phương cũng cho rằng mình chính là tổ sư chân chính của Kim Linh Môn? Đây là phân thân của hắn hay là hồn thể bản thể?

“Sinh Tử Thất Huyền Ân!”

Thanh niên quý dị nói xong, hai tay đồng thời kết ấn, hình thành một luồng ánh sáng màu đen quý dị ở trong lòng bàn tay, trực tiếp hung hăng oanh tới một chương về phía Giang Thạch.

Trong ánh mắt Giang Thạch, hàn quang chột lóe, cũng đột nhiên nhanh chóng xông tới, một chương trực tiếp đánh giết mà qua.

“Cửu Mạng Liên Hoàn Sát! Đi chết đi!”

Oanh!

Chương lực của hai người trong nháy mắt đụng vào nhau.

Phốc xuy!

Chương lực của Giang Thạch xuyên thủng pháp ấn màu đen do đối phương hình thành, bàn tay đáng sợ vô kiên bất tồi, tựa như một thanh đao sắc bén, đi lên hung hăng đâm vào ngực thanh niên quý dị.

Bang bang bang bang!

Trong nháy mắt, tiếng nổ mạnh đáng sợ liên tiếp vang lên.

Trên người thanh niên quý dị thật giống như đang đốt pháo, bùm bùm rung động, từng mảnh sương đen không ngừng bắn tung tóe ra, tinh khí trong cơ thể trong nháy mắt dùng một độ khó có thể tưởng tượng mà bắt đầu nhanh chóng tiết ra ngoài.

Hắn biến sắc, thân thể thất tha thất thểu, nhanh chóng rút lui, nhìn trong thân thể đang dị biến, kinh hãi kêu lên, “Đây là tuyệt học gì?”

Sắc mặt Giang Thạch lãnh khốc, bất vi sở động, khí huyết hừng hực quanh thân, hào quang bao phủ.

“Kim Linh tổ sư, người quá lạc hậu rồi. Người vẫn sử dụng tuyệt học của vạn năm trước, nhưng thế giới bây giờ, võ học mỗi ngày mỗi khác, không ngừng phát triển. Đã có vô số tuyệt chiêu lợi hại và quý dị hơn được nghiên cứu ra. Bộ tuyệt học của người đã lỗi thời rồi!”

Bang bang bang bang bang bang!

Thân thể của thanh niên quý dị vẫn không ngừng nổ tung. Hắn càng cố gắng áp chế thì càng nổ tung dữ dội. Cuối cùng, sắc mặt hắn vẩn vọ, kinh hoàng đan xen, thất thanh rống lên một tiếng.

Tức thì, thân thể hắn hoàn toàn nổ nát, biến thành một đám khói đen vẩn vọ. Đám khói đen này lại liên tục nổ tung bảy tám lần nữa, cuối cùng mới hoàn toàn tiêu tán.

Sắc mặt Giang Thạch lạnh lùng, đột nhiên vọt ra khỏi khách điểm. Ánh mắt hắn quét qua, nhanh chóng tìm kiếm Thần Long, Bàn Bàn, Khô Mộc Tôn Giả và những người khác.

Hắn phát hiện ra rằng, tất cả bọn hắn đều bị thương nặng. Hơn nữa, ba người thuộc hạ đặc lực của hắn đã chết.

“Huyền Đạo Tử đâu?” Giang Thạch hỏi.

“Chưa ra khỏi phòng.” Thần Long vội vàng đáp.

Giang Thạch lập tức lao ra, hướng về phòng của Huyền Đạo Tử. Hắn phá vỡ cửa phòng, phát hiện ra Huyền Đạo Tử

đang bị thương nặng, thở hồn hển, vừa mới áp chế xong thương thế.

“Không sao chứ?” Giang Thạch hỏi.

“Không sao.” Huyền Đạo Tử khó khăn gật đầu.

“Đi thôi, rời khỏi đây!” Giang Thạch đáp .

Hắn nắm lấy Huyền Đạo Tử, lần nữa vọt ra khỏi phòng.
“Không cần trì hoãn, lập tức ra khỏi thành!”

Mục đích của hắn đã hoàn toàn đạt được. Không cần phải ở lại nơi này nữa. Mặc dù đang dung hợp công pháp thì bị gián đoạn ở giai đoạn mấu chốt, nhưng chỉ cần tìm một nơi khác để tiếp tục dung hợp cũng không phải là vấn đề lớn.

Nếu tiếp tục lưu lại nơi này, động tĩnh lớn như vậy, tất nhiên sẽ rất bất lợi.

Thần Long, Bàn Bàn và những người khác lập tức chống đỡ thân thể bị thương, bắt đầu nhanh chóng đi theo Giang Thạch.

Một đám người ngựa không dừng vó, trực tiếp điên cuồng phóng ra ngoài Bạch Long Thành.

Tuy nhiên, ngay khi bọn hắn đang vội vã ra khỏi thành.

Oanh!

Trước mắt, đại kỳ pháp phối, bóng người lóe ra.

Một tầng lực lượng vô hình mà quỷ dị đột nhiên từ đầu thành phía trước bộc phát ra, trùng trùng điệp điệp, giống như một tầng bình phong quỷ dị, chắn ngang trước mặt mọi người.

Mọi người biến sắc, vội vàng dừng lại, ngẩng đầu nhìn lại.

Chương 499: Thiên Ma Chân Huyết! Một Cái Tát Bay! 5

“Giang tiểu hữu, lão phu Thiên Ma giáo Bạch Mi Tôn Giả, chờ đã lâu!”

Một tiếng quát lớn phóng khoáng vang vọng từ khu vực đầu thành, một lão giả thân hình khô gầy, hai hàng lông mày trắng như tuyết từ giữa không trung từ từ hạ xuống, hai tay chấp sau lưng, vững vàng đáp xuống mặt đất.

Giang Thạch ngưng mắt nhìn.

Thiên Ma Giáo?

Đúng là bọn họ!

Cùng hãn là đồng tông đồng nguyên!

Nhưng Giang Thạch không muốn nói nhảm, thân hình khổng lồ đột nhiên lao về phía trước, thân thể vừa mới khôi phục đã biến thành cự nhân cao bảy tám thước, khí huyết quanh thân hùng hực, khí thế vô địch, giống như vô số ngọn núi lửa đang bùng cháy trong cơ thể hãn.

“Cút!”

Hãn vung một chưởng vỗ thẳng vào Bạch Mi Tôn Giả, bàn tay to lớn như thần chi cự thủ, vô kiên bất tòng, lực lượng cuồng mãnh tuyệt luân, vô biên vô tận.

Bạch Mi Tôn Giả cũng đã dự đoán trước lực lượng của Giang Thạch, nhưng hãn không ngờ mình vẫn đánh giá thấp.

Một chưởng này đánh tới, ngay cả hãn cũng phải dựng tóc gáy.

Quái vật gì đây?

“Thiên Ma Chân Huyết!”

Bạch Mi Tôn Giả gầm lên một tiếng, toàn thân đột nhiên phóng đại, thân thể bị tử quang bao phủ, thiêu đốt toàn bộ mười giọt Thiên Ma Chân Huyết, vung một chưởng đánh về phía Giang Thạch.

Nhưng Sắc mặt Giang Thạch lãnh khốc, bàn tay màu đồng cổ cũng đột nhiên hiện ra một tầng ánh sáng tím rực rỡ, khí tức Thiên Ma thuần khiết bùng phát còn mạnh hơn cả Bạch Mi Tôn Giả!

Còn chính thống hơn!

Đây mới là Thiên Ma Chi Chưởng chính hiệu.

Bạch Mi Tôn Giả trợn to mắt, không dám tin.

Làm sao có thể như vậy?

Tên này cũng có Thiên Ma Chân Huyết?

Nồng độ còn vượt xa tưởng tượng của hắn.

Oanh!

Một chưởng hung hăng vỗ trên người, Bạch Mi Tôn Giả như một viên đạn pháo văng ra xa, biến mất trong nháy mắt, không khí xung quanh cũng nổ tung ra một tầng sóng khí.

Một cái tát đánh ra, Bạch Mi Tôn Giả lập tức bay ra ngoài, đụng nát không khí, không biết bay đi bao xa. Giang Thạch không ngừng chân, nhanh chóng lao về phía trước nơi đầu thành đã bị phong tỏa.

Thân hình cao bảy tám thước của hắn như một con cự thú, gân xanh trên tay vằn vện dữ dội. Bất chấp sự khiếp sợ của mọi người trên đầu thành, Giang Thạch vung một chưởng, vỗ vào đầu thành.

“Ngăn hấn lại!”

“Đại trận vận chuyển, sinh sôi không ngừng!”

Mọi người trên đầu thành kinh hãi hô lớn.

Từng lá cờ lớn trong khu vực đầu thành nhanh chóng chuyển động, cuộn cuộn phát ra lực lượng đáng sợ, giống như muốn biến hư không thành màn sắt.

Nhưng trước một kích của Giang Thạch, đại trận cũng không thể ngăn cản được.

Oanh!

Một tiếng nổ lớn vang lên, sóng khí cuộn cuộn lan ra bốn phía, giống như một cơn bão ma đang tàn quét. Đại trận bị đánh nát ngay tức khắc, đầu thành cũng bị đánh lủng một lỗ lớn.

Những cao thủ Thiên Ma giáo cầm cờ trong tay đều biến sắc, cảm thấy một cỗ lực lượng cuồng bạo như núi đè xuống cơ thể, chân bọn họ bay tứ tung.

“Đi!”

Thần Long, Bàn Ban, Khô Mộc lão nhân và Huyền Đạo Tử hô lớn, nhanh chóng chạy trốn.

Mọi người biến mất trong nháy mắt.

Một tòa thành lớn như vậy cũng không ai có thể ngăn cản Giang Thạch.

Bạch Mi Tôn Giả há to miệng ho ra máu, cánh tay gãy lìa, lồng ngực lõm xuống. Trên mặt hắn lộ vẻ kinh hãi, không thể tin được.

“Không thể nào, tại sao lại có thể như vậy?”

Bạch Mi Tôn Giả kinh hãi, không thể hiểu được.

Thiên Ma chân huyết chỉ có thể là truyền nhân chính thống của Thiên Ma giáo tu luyện tâm pháp chính thống, câu thông Thiên Ma tổ sư, được Thiên Ma tổ sư ban thưởng.

Nhưng muốn được Thiên Ma lão tổ ban thưởng chân huyết, cần phải là thiên tài tuyệt đỉnh.

Hơn nữa, Thiên Ma lão tổ cũng sẽ xem xét tuổi tác của đôi phương.

Cho đến nay, trong thế hệ trẻ của Thiên Ma giáo chỉ có bốn người được Thiên Ma lão tổ ban thưởng chân huyết thành công, được phong làm thánh tử.

Nhưng ngay cả nồng độ Thiên Ma chân huyết của bốn vị thánh tử này cũng không bằng Giang Thạch.

Trong nháy mắt vừa rồi, Bạch Mi Tôn Giả thậm chí cảm thấy một loại áp bách đến từ linh hồn, khiến hắn không thể chống cự.

Cảm giác này giống như khi hắn còn trẻ lần đầu đối mặt với Thiên Ma lão tổ vậy.

Bạch Mi Tôn Giả thì thầm, “Hắn là người của Thiên Ma giáo ta?”

Nghĩ đến điều này, Bạch Mi Tôn Giả rung mình một cái, kinh hãi nói, “Hắn nhất định là người của Thiên Ma giáo ta!!”

“Làm sao có thể? Ai có thể bồi dưỡng một tên quái thai kinh khủng như vậy?”

Bạch Mi Tôn Giả hít sâu một hơi, áp chế kinh hãi trong lòng, quyết định nhanh chóng trở về tổng bộ, báo cáo chuyện này với giáo chủ.

“Trở về!” Bạch Mi Tôn Giả hét dài, đầu tiên điên cuồng lướt về hướng Truyền Tống Trận trong thành.

Cách hàng ngàn dặm về phía đông Bạch Long Thành, trong một thung lũng ẩn nấp.

Sau khi lao ra khỏi vòng vây, Giang Thạch rất nhanh đã đáp xuống khu vực này. Vừa hạ xuống, hắn liền lật lên hai lá cờ đỏ sậm.

U Minh Huyết Kỳ!

Chương 500: Thiên Ma Tông Chủ Ứng Thiên Hùng! 1

Hắn vùng đại kỳ về hướng khu vực cốc khẩu, nhất thời lực lượng vô hình mệnh mông mà ra, trực tiếp bao phủ toàn bộ khu vực cốc khẩu.

U Minh Huyết Kỳ, được xưng là Phong Thiên Tỏa Địa, có thể tự thành không gian. Đáng tiếc trên người hắn chỉ có hai mặt, chỉ có thể phong tỏa thung lũng hoặc các khu vực nhỏ, không thể phong tỏa các khu vực rộng lớn.

Sau khi khóa thung lũng này lại, Giang Thạch ngồi xếp bằng xuống, bắt đầu tiếp tục dung hợp công pháp trong đầu.

Đám người Huyền Đạo Tử, Thần Long, Bàn Bàn lão nhân, Khô Mộc Tôn Giả thì bắt đầu ngồi xuống ngay tại chỗ, tăng tốc chữa thương.

May mắn có Huyền Đạo Tử tồn tại, có thể không ngừng luyện chế đan trị thương các loại cho bọn họ mới có thể khiến cho một đám người thủy chung sẽ không bị trọng thương liên lụy đến căn cơ.

Bên ngoài, đủ loại tin tức vẫn đang nhanh chóng khuếch tán.

Một màn phát sinh ở cửa thành cũng nhanh chóng truyền ra ngoài, trong lúc nhất thời, lại dẫn phát vô số người nghị luận.

Không thể nghi ngờ, danh tiếng của Giang Thạch đã đạt tới một loại trình độ như mặt trời ban trưa.

Từng thế lực lớn nhỏ từng tiếp xúc qua Giang Thạch, giờ phút này đều cực kỳ khiếp sợ.

Dương gia và Bạch gia, hai nhà này đều từng ra tay với Giang Thạch vào một năm trước. Thậm chí Dương Thiên Đạo cùng Bạch thông Thiên, còn tự mình đuổi giết Giang Thạch qua.

Bây giờ Giang Thạch trưởng thành đến mức này, nếu một khi hắn thanh toán, hai nhà này không một ai có thể chạy thoát.

.....

Trong phòng, Dương Tâm Giai run lẩy bẩy, quỳ xuống trước mặt một vị thái thượng trưởng lão của Dương gia, nước mắt chảy xuôi, vô cùng hoảng sợ, nói: “Tổ gia gia, người thương Giai nhi nhất, ngay cả người cũng không giữ được Giai nhi sao?”

“Phế vật, gia chủ đều đã chết, ai có thể ngăn cản Giang Thạch?”

Một tên lão giả mặc trường bào màu trắng như tuyết, sắc mặt bi thống, nói: “Đem người đưa đến Thập Vạn Hoang Sơn cũng là vì suy nghĩ cho gia tộc, ai bảo trước kia người đắc tội Giang Thạch.”

Dương Tâm Giai hoảng sợ khóc lớn. Thập Vạn Hoang Sơn là nơi nguy hiểm nhất, đáng sợ nhất ở cả Nam Vực. Mỗi năm có không biết bao nhiêu người chết trong đó. Thái thượng trưởng lão đưa nàng đến đó, trên thực tế cũng giống như xử tử.

“Cha, nương!”

Dương Tâm Giai hai mắt đầm lệ nhìn về phía đôi nam nữ trung niên bên kia. Đôi nam nữ trung niên cũng lộ vẻ chua xót, quay đầu đi chỗ khác, không dám nhìn thẳng nàng.

“Đi đi, lên đường.”

Lão giả mặc trường bào màu trắng tuyết đau buồn phát tay. Máy hạ nhân của Dương gia lúc này đi tới, nâng Dương Tâm Giai, không thèm để ý nàng khóc lóc thống khổ, kéo ra ngoài đi.

Một màn tương tự cũng diễn ra trong các thế lực lớn nhỏ khác của Bạch Long Thành. Tất cả thế lực đều hận không thể lập tức phui sạch mọi liên hệ với Giang Thạch. Bọn hấn sợ Giang Thạch sẽ đột nhiên tìm đến cửa. Ngay cả Bạch Mi Tôn Giả của Thiên Ma giáo cũng bị một kích đánh trọng thương, loại thực lực này là chân chính đã thành khí hậu.

....

Trong đại điện cổ xưa, hôn ám, thần bí. Từng chậu hỏa diễm màu xanh biếc nhanh chóng thiêu đốt trên từng cây cột, khiến cho toàn bộ đại điện đều bị một tầng hào quang màu xanh biếc bao phủ.

Trong đại điện, bóng người hội tụ, khí tức đè nén. Mọi người đều cúi đầu xuống, không dám ngẩng đầu nhìn.

Khu vực phía trước nhất. Trên một chiếc bảo tọa thất thải. Một lão nhân mặc hắc bào thân hình khô ngô, khuôn mặt âm trầm, râu tóc dựng ngược giống như một con sư tử xù lông, đang nhanh chóng xem xét một phần ngọc giản trong tay.

“Khốn nạn, thật là khốn nạn!”

Giọng nói của lão nhân cực kỳ phẫn nộ, hấn ném mạnh ngọc giản trong tay xuống đất, nói: “Tam Thập Lục Liên Minh cư nhiên đầu nhập Đông Hải Thất Hùng! Đông Hải Thất Hùng tính là cái gì, lại dám tại loại thời khắc này đến nhúng tay sự tình của Thiên Ma Giáo ta? Lão phu thật vất vả mới đánh tan Tam Thập Lục Liên Minh, một cái Đông Hải Thất Hùng cũng dám nhặt tiện nghi ở trước mặt ta, thật sự là tìm chết!”

Hắn một cái tát vỗ vào trên bàn ngọc, khí tức trên người cuộn cuộn mãnh liệt, kinh khủng khó lường.

“Giáo chủ bớt giận, phía sau Đông Hải Thất Hùng có người đẩy biển làm chỗ dựa, việc này, không thể nóng vội, hắn là từ từ mưu tính!”

Một vị lão nhân mặc thanh y bên cạnh ngưng giọng nói.

“Người đẩy biển?”

Thiên Ma giáo chủ Ứng Thiên Hùng, khuôn mặt lạnh lùng, nói: “Một đám chuột nhắt chỉ biết trốn chui trốn nhủi, nếu không phải có đại hải bảo vệ, lão phu đã sớm diệt bọn hắn. Đám đồ vật không biết sống chết này, không chỉ không biết co đầu rút đuôi, lại còn dám chủ động gây chuyện!”

Trong lòng hắn cực kỳ không cam lòng, đi tới đi lui.

“Thanh Long Tôn Giả bên kia thế nào rồi?”

Thiên Ma giáo chủ dò hỏi.

“Thanh Long Tôn Giả bây giờ đã cơ bản dẹp yên tàn địch bốn phía Kỳ Lân Thành, đang chuẩn bị trở về.”

Tên lão giả kia đáp lại.

Chương 501: Thiên Ma Tông Chủ Ứng Thiên Hùng! 2

“Đừng để cho hắn trở về, bảo hắn lập tức quay lại chỗ đóng quân, thời thời khắc khắc lưu ý hướng đi của Đông Hải Thất Hùng.”

Thiên Ma giáo chủ nói.

“Vâng, thưa giáo chủ!”

Tên lão giả kia chấp tay, đột nhiên trong lòng khẽ động, nói: “Giáo chủ, còn có một chuyện.”

“Chuyện gì?”

Thiên Ma giáo chủ dò hỏi.

“Đông Thánh Tử bị Đông Hải Thất Hùng ám toán, thân trúng kịch độc, sợ rằng không chịu nổi.”

Tên lão giả kia sắc mặt biến ảo.

“Cái gì?”

Sắc mặt Thiên Ma giáo chủ trầm xuống, trong đầu dần dần hiện ra khuôn mặt của Đông Thánh Tử, lạnh lùng nói: “Đem 【Cửu Chuyển Hoàn Nguyên Đan】 trong giáo đưa qua, xem hắn có thể chống đỡ qua cửa ải này không?”

“Vâng, thưa giáo chủ!”

Tên lão giả kia chấp tay nói.

“Đều giải tán đi.”

Thiên Ma giáo chủ vung tay lên, ngữ khí lạnh lẽo, bàn tay rộng lớn nhẹ nhàng xoa xoa mi tâm, cảm giác được từng đợt

cảm giác sức cùng lực kiệt.

Trong khoảng thời gian này, để có thể bắt được [Tam Thập Lục Liên Minh], hắn có thể nói là mất ăn mất ngủ, cho dù là hắn cũng hao phí tinh lực và tâm thần cực lớn.

Thậm chí trước đây không lâu, hắn còn đại chiến nhiều lần với minh chủ Tam Thập Lục Liên Minh, hao tổn tâm huyết tuyệt đối không thấp, nhưng không nghĩ tới kết quả lại bị **【Đông Hải Thất Hùng】** âm một phen.

“Giáo chủ, Bạch Mi Tôn Giả cầu kiến.”

Bỗng nhiên, một giáo chúng mặc hắc y nhanh chóng chạy tới, ôm quyền nói.

“Bạch Mi?”

Thiên Ma giáo chủ nhướng mày, nói: “Cho hắn vào.”

“Vâng, thưa giáo chủ!”

Vị hắc y giáo chúng kia lên tiếng, nhanh chóng lui ra ngoài.

Không lâu lắm.

Bên ngoài, một vị lão giả mặc trường bào màu tím đen, hai lông mày trắng như tuyết, thân hình vừa cao vừa gầy, giống như hùng ưng vậy liền nhanh chóng chạy tới, chẳng qua khí huyết trên người hắn cực kỳ hỗn loạn, dù là thương thế lúc trước cũng chỉ là đang kịch liệt áp chế, có thể thấy hai gò má hơi trắng, nhất là cánh tay bị băng vải màu trắng cho quần lấy chặt chẽ.

“Bái kiến giáo chủ, giáo chủ hồng phúc tề thiên, tiên phúc vĩnh hưởng!”

Bạch Mi Tôn Giả vừa tiến vào liền lập tức hành lễ, cung kính nói: “Thưa giáo chủ, thuộc hạ có việc cần báo cáo.”

Thiên Ma giáo chủ ánh mắt lạnh lùng quét qua Bạch Mi Tôn Giả, con người sắc bén như dao, khiến người ta không dám nhìn thẳng.

“Giáo chủ, quả thật đã xảy ra chuyện.” Bạch Mi Tôn Giả đột nhiên ngừng đầu, vẻ mặt chấn động, nói: “Chuyện này thuộc hạ đến nay nghĩ lại đều có chút quỷ dị, không khỏi nghi ngờ, nên cố ý tới tìm giáo chủ thương nghị.”

“Chuyện gì?” Thiên Ma giáo chủ nhướng mày, bị thái độ của Bạch Mi Tôn Giả làm cho có chút nghi ngờ.

“Xin hỏi giáo chủ, lão nhân gia ngài có phải vụng trộm nhận lấy truyền nhân gì ở bên ngoài?” Bạch Mi Tôn Giả to gan hỏi.

“Không có, ngoại trừ Đông Tây Nam Bắc tứ đại thánh tử, không có bất kỳ người ngoài nào là thân truyền của ta, ta cũng tuyệt đối sẽ không vụng trộm thu đệ tử ở sau lưng.” Thiên Ma giáo chủ trực tiếp lắc đầu nói.

“Vậy thì đúng là quỷ dị!” Bạch Mi Tôn Giả sắc mặt chấn động, nói: “Thuộc hạ ở Bạch Long thành gặp được một người trẻ tuổi, tên là Giang Thạch, người này thực lực phi phàm, cực kỳ đáng sợ, chỉ một chiêu liền đem thuộc hạ đánh trọng thương, Ngũ Hành Kỳ thiết hạ đại trận cũng không chịu một kích, càng máu chốt chính là trên người người trẻ tuổi này đã từng dung hợp Thiên Ma chân huyết, hơn nữa còn dung hợp rất nhiều Thiên Ma chân huyết, vượt xa tưởng tượng, cho dù là tứ đại thánh tử cộng lại, đều so ra kém hẳn!”

“Cái gì?” Sắc mặt Thiên Ma giáo chủ cũng đột nhiên biến đổi, nói: “Trên người hắn dung hợp nhiều Thiên Ma chân huyết như vậy?”

“Giáo chủ, những thứ khác, thuộc hạ có lẽ có thể sẽ cảm ứng sai lầm, nhưng Thiên Ma Chân Huyết là tuyệt đối sẽ

không cảm ứng sai, trên người người trẻ tuổi này thật ẩn chứa quá nhiều Thiên Ma Chân Huyết, hẳn nhất định là người của thánh giáo ta!” Bạch Mi Tôn Giả nhìn không được nhanh chóng mở miệng, nói: “Cũng không biết hẳn là đệ tử của vị Tôn Giả nào?”

“Thật là quý dị.” Thiên Ma giáo chủ sắc mặt âm tình bất định, nhìn thoáng qua Bạch Mi Tôn Giả, nói: “Thực lực của ngươi không yếu, có thể một chiêu đánh ngươi thành trọng thương, loại thực lực này hiếm thấy, quá hiếm thấy, bây giờ chính lúc Thánh giáo ta cần dùng người, người này cư nhiên phiêu đảng ở bên ngoài, không hề trong giáo nghe tuyên, thật sự là quá đáng, hẳn ở nơi nào?”

“Lúc trước hẳn vừa mới rời đi Bạch Long thành, bây giờ hẳn là còn không có đi xa, hơn phân nửa còn ở xung quanh Bạch Long thành du đãng!” Bạch Mi Tôn Giả nhanh chóng nói.

Hắn là dùng truyền tống trận trở về tổng bộ, trước sau tiêu hao rất ít thời gian.

Thời gian ngắn như vậy, Giang Thạch không có khả năng rời đi quá xa.

“Bồn tọa tự mình đi gặp hẳn, nhìn xem hẳn là đệ tử của ai?” Thiên Ma giáo chủ sắc mặt lạnh lùng nói: “Bây giờ Đông Hải bên kia đang cần dùng người, loại chiến lực này há có thể lãng phí ở bên ngoài.”

Chương 502: Thiên Ma Tông Chủ Ứng Thiên Hùng! 3

“Vâng, giáo chủ, thuộc hạ xuống dẫn đường!” Bạch Mi Tôn Giả vội vàng mở miệng.

Hai người một trước một sau, cùng rời khỏi nơi này, đi ra bên ngoài.

Ngay lúc này.

Giang Thạch còn hồn nhiên không biết, chính mình đã bị Thiên Ma giáo chủ nhớ thương.

Hắn bây giờ đang ngồi xếp bằng trên đỉnh núi, trong đầu tràn ngập vô số thông tin. Sau một ngày nỗ lực tu luyện và dung hợp, cuối cùng ba đại công pháp của hắn đã hoàn toàn hợp nhất.

Hai mắt hắn đột nhiên mở ra, sáng rực như sao. Toàn thân hắn cũng bắt đầu biến hóa, từng khối huyết nhục, xương cốt, kinh mạch đều được cải tạo nhanh chóng, không ngừng dung hợp. Ngay cả từng giọt máu của hắn cũng như đang chứa đựng linh vận huyền ảo.

Tính danh: Giang Thạch

Tu vi: Huyết Đan cảnh tứ trọng

Vũ kỹ: Hỗn Nguyên Long Tượng công (viên mãn), Vô Tướng Mê Ảnh (viên mãn), Lân Lôi Bộ (viên mãn), Đại Diệt Băng Thiên Thủ (viên mãn), Huyền Băng Chỉ (viên mãn), Tứ Tuyệt Phân Thân (viên mãn), Tứ Tuyệt Thiên Sát công (viên mãn), Thánh Tâm Diệt Hồn Thuật (viên mãn), Nguyên Hồn

Chân Giải tầng thứ ba, Cửu Thiên Cửu Long Luân Hồi Công (tầng thứ nhất)

Thiên phú: Bách Bội Long Tượng (799999000 cân), Ngô Đạo (phân tích công pháp, dung hợp công pháp), Quy Nguyên (tinh luyện huyết mạch, khôi phục thương thế), Vạn Độc Bất Xâm (miễn dịch kịch độc, bỏ qua kịch độc, giải độc máu), Thấu Thị (bỏ qua ảo giác, tăng cường trí tuệ, tăng cường tinh thần), Bôn Lôi (hấp thu lôi điện, nắm giữ lôi điện), Phục Chế (phục chế siêu phẩm võ học, có xác suất cực lớn phục chế võ học càng mạnh hơn), Ngụy trang (thay đổi thất thường, dĩ giả loạn trần), Tỏa Long (áp chế kinh lực, bỏ qua kinh lực), Phệ Hồn (thôn phệ hồn phách, cải tạo hồn phách, thao túng hồn phách)

Giá trị danh vọng: 8900 (tập hợp đủ 1 vạn giá trị danh vọng để mở khóa thiên phú tiếp theo)

Công pháp của hắn đã hoàn toàn thay đổi, trở thành Cửu Thiên Cửu Long Luân Hồi công. công pháp mới này không chỉ giữ lại đặc điểm riêng của ba đại kỳ học tuyệt thế, mà còn có thêm một loại năng lực mới: Luân hồi.

Luân hồi có nghĩa là thân thể vô song, có thể tự động hấp thu tất cả lực lượng ngoại lai, khiến lực lượng ngoại lai bị suy yếu đến mức cực hạn. Đây là một loại năng lực vô cùng nghịch thiên.

Ngoài ra, lực lượng thân thể của hắn cũng tăng lên vô cùng khủng bố, từ 499 triệu cân lên 799 triệu cân, tức là tăng thêm ròngrã ba ức cân lực lượng.

Giang Thạch nhìn cánh tay của mình, ánh mắt rực sáng. “Khoảng cách mục tiêu lực lượng mười ức cân ngày càng gần, đợi đến khi ta đột phá thêm nhất trọng Huyết Đan cảnh nữa, hắn là có thể đạt tới đại quan mười ức cân lực lượng.”

Hắn đứng dậy, nhìn xung quanh và hỏi Huyền Đạo Tử: “Huyền Đạo Tử, viên Huyết Thần Đan tiếp theo của ta luyện ra chưa?”

Huyền Đạo Tử đáp: “Giang tiểu hữu, luyện chế Huyết Thần Đan không chỉ cần đan thuật tinh thâm, còn cần hấp thu rất nhiều thiên địa tinh nguyên. Có U Minh Huyết Kỳ phong tỏa, Huyết Thần Đan rất khó có thể luyện chế, ngươi phải mở phong tỏa ra mới được.”

Giang Thạch khẽ nhíu mày: “Còn phải giải trừ phong tỏa ư?”

Huyền Đạo Tử gật đầu: “Phải.”

Giang Thạch cân nhắc một lúc rồi gật đầu: “Tốt, ta tạm thời giải trừ phong tỏa. Dù sao bây giờ cũng đã rời xa Bạch Long thành mấy ngàn dặm, địa hình bí ẩn, hẳn là không đến mức lại xảy ra chuyện.”

Trong hẻm núi hẻo lánh, yên tĩnh. Mây lơ lửng, tiếng sấm vang rền. Cuồng phong gào thét, âm âm chói tai. Giang Thạch đứng sừng sững trên đỉnh núi, ngẩng đầu lên, lặng lẽ nhìn cảnh tượng này.

Đan kiếp!

Vẫn như cũ. Huyền Đạo Tử mỗi lần luyện chế Huyết Thần Đan, trên không trung đều hiện lên tia chớp nồng đậm, hình thành đan kiếp. Đối với tất cả những thứ này, Giang Thạch gần như đã quen rồi.

Thấy những tia chớp to lớn ngày càng tụ lại nhiều hơn, càng tụ lại đậm hơn, ánh mắt hắn lạnh lùng, đột nhiên giơ hai tay lên cao, thiên phú [Bôn Lôi] trong phút chốc vận chuyển.

Trong nháy mắt, Giang Thạch như hóa thành một cột thu lôi khổng lồ. Tia chớp nồng đậm vừa mới hội tụ tới, lập tức

truyền đến từng đợt âm thanh răng rắc chói tai, sau đó hung hăng vọt về phía hắn.

Ánh sáng rực rỡ, cuồng phong gào thét. Giống như một mảnh biển lôi chói mắt xuyên qua mà đến. Cả thiên địa đều trở nên một mảnh sáng chói chói mắt, phát ra tiếng nổ âm âm trầm thấp.

Nhìn từ xa, cảnh tượng kinh thiên động địa, làm người ta rung động. Thần Long, Bàn Ban, Khô Mộc Tôn Giả cùng những người khác, đều vẻ mặt kinh hãi, đứng ở bốn phía trong núi rừng, chăm chú nhìn về phía trước.

Một màn như vậy, họ cũng không xa lạ gì. Trước đó ở Trung Châu đã từng xảy ra mấy lần.

Nhưng dù đã nhìn mấy lần, lúc này nhìn lại vẫn cảm thấy chấn động vô cùng. Nhục thân cường đại đến mức nào mới có thể hấp thu lôi điện không kiêng nể gì như thế?

“Ân, có khí tức của Thiên Ma chân huyết, còn nắm giữ một môn bí pháp khác có thể hấp thu lôi điện, không tồi, thật sự là không tồi a.” Một giọng nói trầm thấp già nua không hề báo trước vang lên từ một tảng đá lớn cách đó không xa.

Chương 503: Thiên Ma Tông Chủ Ứng Thiên Hùng! 4

Đám người Thần Long, Bàn Bàn, Khô Mộc Tôn Giả đang hộ pháp bốn phía đều biến sắc, vội vàng quay đầu lại nhìn.

“Người nào?”

Không ngờ lại có người vô thanh vô tức xuất hiện ở bên cạnh bọn hắn? Làm sao có thể?

Khi bọn hắn nhìn rõ, trong nháy mắt con ngươi co rút lại, lộ ra vẻ kinh hãi.

Chỉ thấy hai thân ảnh vô cùng khôi ngô, đang lặng lẽ đứng trên một tảng đá.

Người phía trước, ngoại hình đặc biệt thu hút sự chú ý của mọi người. Hắn một thân trường bào màu đen huyền, diện mạo như hổ, uy nghiêm trầm lặng, râu tóc rậm rạp mọc đầy toàn bộ hàm dưới, mắt sáng như đuốc, lấp lánh hữu thần. Thuộc về loại người chỉ cần nhìn qua cũng khiến người ta sinh ra lòng kính sợ.

Cũng giống như loại người trời sinh nắm giữ quyền lực. Sinh ra đã uy nghiêm đáng sợ.

Chỉ đứng đó không có bất kỳ động tác gì cũng có thể khiến đám người Thần Long, Bàn Bàn, Khô Mộc Tôn Giả cảm thấy bất an.

Khi bọn hắn nhìn rõ lão giả mặc trường bào hắc huyền bên cạnh người kia, càng thêm chân động.

Bạch Mi Tôn Giả!

Đó là Bạch Mi Tôn Giả vừa mới bị Giang Thạch đánh tan không lâu trước đây?

Hắn cũng ở đây?

“Thiên... Thiên Ma giáo chủ!”

Thần Long sắc mặt trắng bệch, trong đầu nổ vang chấn động, môi run rẩy, vô cùng kinh hãi nói ra mấy chữ, cảm giác như hồn phách sắp bị dọa choáng váng.

“Cái gì?”

Đám người bên cạnh cũng vô cùng kinh hãi, lông tơ dựng đứng, đồng loạt lui về phía sau.

Bàng Ban lão nhân, Khô Mộc Tôn Giả bọn người càng sợ tới mức thiếu chút nữa không nhận được ngay tại chỗ bỏ chạy.

Thiên Ma giáo chủ?

Đùa gì thế?

Danh tiếng Thiên Ma giáo chủ, trong tam giáo cửu lưu tuyệt đối là tồn tại trong truyền thuyết, nói cách khác, các thế lực tam giáo cửu lưu trong giang hồ đều phải xem Thiên Ma giáo chủ là tổ tông để bái.

Bọn họ những nhân vật này, cơ hồ mỗi người đều là người trong tà đạo, cho nên đối với danh hào Thiên Ma giáo chủ tuyệt đối sẽ không xa lạ, Thiên Ma giáo chủ thân phận cao quý, bọn họ nào có tư cách cùng thực lực đi lên ngăn cản đối phương?

Hôm nay vừa nghe Thần Long nói đến, một đám người quả nhiên là chỉ còn lại cảm giác sợ hãi, lại là không thể tưởng tượng nổi.

Thật giống như là một đám tặc đột nhiên gặp phải tặc tổ tông vậy.

Thiên Ma giáo chủ mặc hắc bào, khuôn mặt uy nghiêm, cũng không để ý tới biểu hiện của đám người Thần Long và Bàn Ban, neho mắt lại, vẫn rơi vào trên người Giang Thạch, ý đồ nhìn ra tất cả bí mật trên người Giang Thạch.

Thần Long vẻ mặt chua xót, sinh lòng hoảng sợ, vô cùng thấp thỏm nhìn về phía vị Thiên Ma giáo chủ kia.

Hắn không chạy.

Bởi vì hắn biết cho dù chạy cũng vô dụng.

Từ thời khắc vị lão tổ tông này xuất hiện, bọn họ đã mất đi năng lực đào tẩu.

Lúc này, ai dám chạy trốn, ai sẽ chết không có chỗ chôn.

“Lão đại, người sẽ không nói giỡn chứ? Đây thật sự là Thiên Ma giáo chủ?”

Mão Tuất cũng sợ tới mức thân thể run rẩy, run giọng hỏi.

Thập Nhị Tướng Thần bọn họ tung hoành Nam Vực nhiều năm, còn chưa từng gặp qua đối phương.

Ít nhất mấy người bọn họ chưa từng gặp qua Thiên Ma giáo chủ.

Thần Long vẻ mặt cười khở, cũng không đáp lại lời của Mão Tuất mà là cực kỳ cung kính ôm quyền hướng về Thiên Ma giáo chủ, nói: “Vãn bối Thần Long, bái kiến giáo chủ, giáo chủ vạn an.”

Cả người hắn trực tiếp phủ phục trên mặt đất, không dám nhúc nhích một chút.

Mặc dù nói thế nào, lễ nghĩa tối thiểu hắn nhất định phải làm chu toàn.

Đám người Sửu Ngưu, Mão Tuất vừa nhìn thấy một màn như vậy, nhất thời cũng hiểu được, nhin xuống kinh hãi trong

lòng, cũng vội vàng nhanh chóng quỳ rạp trên mặt đất, bắt đầu cung kính hành lễ.

Sau đó Bàn Ban lão nhân, Khô Mộc Tôn Giả, Quách Thiên cũng vội vàng làm theo.

“Thú vị, thật là thú vị, tên hậu bối này vượt quá dự đoán của ta.”

Thiên Ma giáo chủ vẫn như cũ không có phản ứng đám người Thần Long, Bàn Ban, ánh mắt gắt gao rơi vào trên người Giang Thạch, nói: “Người này đến cùng là ai bồi dưỡng ra được?”

“Bạch Mi, người nói đúng, khí tức Thiên Ma chân huyết trên người hắn cực kỳ nồng đậm, tứ đại thánh tử cộng lại còn nhiều hơn gấp mấy lần, thật sự là không thể tưởng tượng nổi, hảo tiểu tử, ta ngược lại muốn thử xem hắn!”

Bỗng nhiên, đôi mắt của hắn trực tiếp nhìn về phía Huyền Đạo Tử cách đó không xa, đầu tiên là khẽ nhướn mày, cảm thấy có chút không đúng.

“Người trẻ tuổi này, đan thuật thật cao minh?”

Hơn nữa!

Hồn lực của đối phương cũng quý dị, không giống như hồn lực của người trẻ tuổi.

“Chẳng lẽ là lão quái vật kia đoạt xá trọng sinh?”

Thiên Ma giáo chủ nhíu mày, càng thêm tò mò về bí mật của Giang Thạch.

Sau khi Giang Thạch hấp thu xong lôi điện đầy trời, Huyết Thần đan bên Huyền Đạo Tử cuối cùng cũng luyện chế xong.

Theo một động tác cuối cùng, toàn bộ lò luyện đan bỗng nhiên tự động mở ra, rầm một tiếng, từ bên trong bay ra một

đạo hào quang màu đỏ tươi, phóng lên trời, tựa như có được ý thức của riêng mình.

Chương 504: Người Dùng Mấy Phần Lực Đạo? 1

Giang Thạch không chút do dự, thân hình tung lên, bàn tay to chop ra, vũng vàng chop về phía viên Huyết Thần đan kia.

Nhưng ngay tại khoảnh khắc hấn chop tới Huyết Thần Đan!

Đột nhiên, dị biến xảy ra.

Viên Huyết Thần Đan trong nháy mắt biến mất, giống như bốc hơi trong hư không.

Giang Thạch biến sắc, thân hình rơi xuống đất, khuôn mặt lạnh lùng, lập tức nhìn về

Chỉ thấy một lão nhân mặc hắc bào, râu quai nón, lưng hùm vai gấu cực kỳ to lớn xuất hiện ở nơi đó, trong tay đang vũng vàng nắm chặt một khóa đan dược màu đỏ sậm, mặt mũi đầy hứng thú, nhìn về phía Giang Thạch.

Bên cạnh hấn, Bạch Mi Tôn Giả vẽ mặt cười như không cười.

Sắc mặt Giang Thạch trong nháy mắt trở nên âm trầm.

“Bằng hữu, chuyện này không vui chút nào!”

Hấn cất bước, hướng về bên ngoài sơn cốc, từng bước một đi tới, lạnh giọng nói.

Trước đó, hấn lưu lại một mạng của Bạch Mi Tôn Giả. Đối phương lại không biết sống chết, còn dám tiếp tục đến đây khiêu khích, vậy thì đừng trách hấn tàn nhẫn.

Từ khi ở trên đảo đắc tội với Thiên Ma Thánh Giáo, hắn luôn chủ động tránh né xung đột trực tiếp với đối phương.

Nhưng bây giờ có vẻ như tất cả mọi sự tránh né đều vô ích.

“Ồ?”

Thiên Ma giáo chủ đánh giá Giang Thạch, lại nhìn về phía Huyết Thần đan trong tay, khẽ cười nói, “Vậy ngươi muốn thế nào?”

“Trả lại cho ta!”

Ngữ khí Giang Thạch lạnh lùng, đứng ở bên ngoài mười thước trước mặt đối phương.

Mặc dù không có lập tức động thủ, nhưng khí huyết mệnh môn cùng nhục thể cực hạn lại ần ần tràn ngập ra một tầng khí tức đáng sợ.

“Trả lại cho ngươi?”

Thiên Ma giáo chủ nở nụ cười, bàn tay nhẹ nhàng lật, Huyết Thần đan ở trong tay hắn biến mất không thấy, nói, “Có thể, đánh thắng ta!”

“Đánh thắng ngươi?”

Giang Thạch nheo mắt lại, gắt gao đánh giá Thiên Ma giáo chủ.

Thiên phú của hắn cũng đã lạng lẽ vận chuyển, đôi mắt giống như tia X quý dị, có thể xuyên thấu qua huyết nhục, nhìn thấu nội tạng.

Chỉ thấy nhân mạch hắc bào trước mắt lão, huyết khí trên thân hùng hậu, xương cốt dày đặc, cơ bắp cùng trong máu tràn ngập sinh tức. Hơn nữa, trong tủy xương của hắn mơ hồ phát sáng, ẩn chứa tinh khí nồng đậm.

Trong cột sống, càng giống như là tiềm tàng một tôn đại long, đang phát ra tiếng rít gào cùng gào thét không tiếng động, hình thái dữ tợn, khí huyết vo tận.

Điều này không khỏi cho thấy lực lượng thân thể của lão giả trước mắt, tuyệt đối không yếu!

Hơn nữa, Thần Long, Bàn Bàn cùng đám người lúc này đang quỳ xuống trước mặt tên lão giả này. Cảnh tượng như vậy càng khiến Giang Thạch cảm thấy không đúng.

Sắc mặt hẩn hơi chậm lại, mở miệng nói: “Tiền bối cũng là người Thiên Ma giáo? Ta cùng Thiên Ma giáo cũng không có thù oán gì lớn, chỉ là một chút hiểu lầm mà thôi. Tiền bối cần gì phải bức người quá đáng?”

“Hiểu lầm?”

Thiên Ma giáo chủ khẽ cười nói: “Như thế nào? Bây giờ ngươi lại cho lão phu nói hiểu lầm? Vậy ngươi giết chết Dương Thiên Đạo, người được lão phu một tay bồi dưỡng, món nợ này lại nên tính như thế nào? Muốn để lão phu buông tha ngươi, cũng không phải không được, quỳ xuống, dập đầu, nhận sai, lão phu sẽ tha cho ngươi một lần.”

“Dương Thiên Đạo đã từng truy sát ta, cùng ta có đại cừu, ta giết Dương Thiên Đạo, cũng là ân đền oán trả.”

Giang Thạch trầm giọng nói.

“Ta không nghe lời giải thích của ngươi.”

Thiên Ma giáo chủ sắc mặt bình thản, nói, “Bây giờ đặt ở trước mắt ngươi chỉ có một con đường, chính là đánh thắng ta! bất quá ngươi yên tâm, lão phu tuyệt đối không đối với lấy cảnh giới đến áp ngươi, miễn cho truyền ra ngoài, có người nói lão phu lấy lớn hiếp nhỏ, ta xem nhục thân của ngươi coi như không tệ, ta liền lấy nhục thân thuần túy chiến với ngươi một trận, như thế nào?”

“Chỉ dùng nhục nhân chiến với ta một trận?”

Giang Thạch lần nữa nhìn về phía lão nhân áo đen trước mắt.

“Không sai, chẳng lẽ cái này cũng không dám?”

Thiên Ma giáo chủ châm chọc một câu, nói: “Nếu là như thế, vậy ngươi thật đúng là làm cho lão phu quá thất vọng.”

Tốt, ta liền dùng nhục thân chiến với ngươi một trận!

Giang Thạch lạnh giọng nói, “Bất quá ta làm sao tin tưởng ngươi không có vận dụng kinh lực?”

“Lão phu nói chuyện, nhất ngôn cửu đỉnh!”

Thiên Ma giáo chủ khòe miệng nhếch lên, đôi mắt dần dần trở nên đen kịt thâm thúy, nói, “Cho nên, ngươi chuẩn bị xong chưa?”

Vèo!

Thân thể của hắn trong phút chốc biến mất không thấy, nhanh đến cực hạn, không gian đều mơ hồ, vụn vụn, phát ra tiếng nổ trầm thấp, tốc độ nhanh hơn mấy chục lần so với vận tốc âm thanh.

Giang Thạch vừa nghe thấy thanh âm, toàn thân liền gặp phải công kích như mưa to gió lớn, rung động liên hồi, lập tức nhận phải vô số công kích cường đại trong khoảnh khắc.

Mỗi một chiêu đều vô cùng tinh chuẩn đánh vào huyết vị trên người hắn, lực lượng đáng sợ nổ tung, khiến mặt đất nổ tung, không khí vỡ nát.

Chương 505: Người Dùng Mấy Phần Lực Đạo? 2

Trong thiên địa, âm thanh khủng bố liên hồi vang lên, tựa như có mấy chục viên đạn đạo nổ tung cùng lúc, cảnh tượng vô cùng kinh hãi.

Giang Thạch khuôn mặt dữ tợn, thân hình nhanh chóng biến lớn, trong nháy mắt hóa thành một đầu quái thú cao bảy tám thước, hai tay giao nhau, vững vàng ngăn chặn mặt mình, tùy ý đón nhận vô số quyền kinh khủng bố của đối phương.

“Hảo tiểu tử, có thể chịu được nhiều chiêu như vậy mà không bị thương, thật sự là hiếm thấy, bất quá lão phu chỉ dùng ba thành lực lượng mà thôi, ngươi lại dùng bao nhiêu thành lực lượng để ngăn cản ta?”

Tiếng quát của Thiên Ma giáo chủ vang vọng thiên địa.

“Lão thất phu! Ta ngay cả nửa thành lực lượng cũng chưa dụng, ngươi đi chết đi!”

Giang Thạch đột nhiên rống to, giống như một con quái thú hung dữ thoát khỏi lồng, thân thể mang theo sát khí ngập trời, dưới thiên phú [Thấu Thị], thân thể của đối phương bị hấn khóa chặt, dù có nhanh đến đâu cũng vô dụng. Bàn tay to của Giang Thạch hung hăng quét về phía mặt của Thiên Ma giáo chủ.

Thiên Ma giáo chủ vốn đang điên điên cuồng xông lên lên, nghe thấy Giang Thạch nói ngay cả nửa thành lực lượng cũng vô dụng, đã tức giận tím mặt, nhưng chưa kịp tức giận thì đã thấy một bàn tay to của Giang Thạch đã vung tới.

Thiên Ma giáo chủ biến sắc, hai tay giao nhau nhanh như chớp, ngăn cản.

Oanh!

Âm thanh nổ tung như núi lửa phun trào cuộn cuộn, không khí trong nháy mắt bị nổ thành trạng thái chân không.

Thân thể Thiên Ma giáo chủ như đạn pháo bay ngược, hai cánh tay vỡ tan, máu bắn tung tóe, ngay cả miệng cũng phun ra máu tươi, cảm giác như bị một tòa thần sơn đụng phải.

Hắn trừng mắt, lộ ra vẻ kinh hãi và không thể tưởng tượng nổi, lần đầu tiên trong đời có cảm giác giống như Bạch Mi Tôn Giả trước đó.

Sao có thể như vậy?

Yêu nghiệt gì đây?

Nhưng chưa kịp phản ứng, Giang Thạch đã lao tới, một bàn tay to phủ đầy lân giáp dữ tợn chộp về phía cánh tay Thiên Ma giáo chủ.

Thiên Ma giáo chủ trong nháy mắt ý thức được Giang Thạch muốn làm gì, sắc mặt lại biến, rống giận một tiếng, thân hình cũng biến lớn, cơ bắp dữ tợn, bò đầy mạch máu, trong nháy mắt phình to thành cự nhân cao bảy tám thước như Giang Thạch.

Nhưng dù vậy, đối mặt với Giang Thạch vẫn không đủ nhìn.

Giang Thạch bắt lấy cánh tay Thiên Ma giáo chủ, đột nhiên xoay người, toàn bộ thân thể Thiên Ma giáo chủ như không có trọng lượng, bị Giang Thạch hung hăng đập xuống mặt đất.

Oanh!

Đại địa run rẩy.

Từng tầng từng tầng sóng đất giống như là sóng biển hướng cuồng quét mà về bốn phía, mặt đất phương viên bảy tám dặm đều đang kịch liệt chấn động, xuất hiện một cái lại một cái khe nứt thật lớn.

“Tiểu tử, ta muốn giết ngươi!”

Thiên Ma giáo chủ phát ra tiếng rống giận, gian nan giãy dụa dưới lòng đất.

Nhưng căn bản vô dụng, bị Giang Thạch nắm chặt cánh tay, rất nhanh vớt ra từ dưới đất, lại hung hăng nện xuống mặt đất một bên khác.

Cứ như vậy, Giang Thạch giống như đang điên cuồng đập bù nhìn vậy, đem thân thể của Thiên Ma giáo chủ điên cuồng mà nện tới lại nện đi, thanh âm nổ vang liên tiếp phát ra, khí tức khủng bố.

Bạch Mi Tôn Giả ở một bên trừng mắt, vẻ mặt hoảng sợ.

Đám người Thần Long, Bàn Bàn, Khô Mộc Tôn Giả cũng đều lộ ra vẻ hoảng sợ.

Họ thấy gì?

Giang Thạch lại đang hành hung Thiên Ma giáo chủ?

Bạch Mi Tôn Giả vội vàng kêu to: “Tiểu tử, mau dừng lại!”

Thiên Ma giáo chủ vẫn đang thét thê thảm: “không cho phép dừng lại,

thắng bại còn chưa phân ra, ta muốn giết hắn!”

Mặc dù bị Giang Thạch vung loạn đập khắp nơi, hắn vẫn như cũ đang điên cuồng giãy dụa, muốn thoát khỏi Giang Thạch, muốn đem Giang Thạch đè xuống trần áp.

Hắn là Thiên Ma giáo chủ, từ lúc xuất đạo đến bây giờ chưa bao giờ nếm qua thiệt thòi lớn như vậy, từ trước đến nay

đều là đồng giai vô địch, lòng tự tôn mãnh liệt căn bản không cho phép hắn bị người đánh bại.

Nhưng đối mặt với sự giãy dụa điên cuồng của hắn, Giang Thạch lại không để lại chút mặt mũi nào cho hắn. Sau khi luân phiên một lần cuối cùng, một tay túm lấy tóc Thiên Ma giáo chủ, trực tiếp đè đầu hắn xuống đất, sau đó một tay nắm chặt thành quyền, trực tiếp vung mạnh xuống lưng Thiên Ma giáo chủ.

Trọng quyền của Giang Thạch tuyệt đối không giống với nắm đấm của Thiên Ma giáo chủ vừa rồi. Một quyền này nện xuống, ẩn chứa gần tám ức cân lực lượng, quả thực giống như là một tiểu hành tinh nện xuống vậy.

Oanh!

Phốc xuy!

Chỉ một quyền đi xuống, Thiên Ma giáo chủ liền điên cuồng phun máu tươi, thân thể nguyên bản còn giãy dụa kịch liệt thoáng cái giống như là quả bóng xì hơi vậy, ngay tại chỗ quỳ rạp trên mặt đất, thở hổn hển, sắc mặt trắng bệch, toàn bộ xương bả vai sau lưng đã hoàn toàn nát bấy.

Nhưng vẫn chưa hết. Quyền thứ hai của Giang Thạch đã theo sát mà xuống, quyền thứ ba, quyền thứ tư hung hăng nện xuống phía dưới.

Chương 506: Người Dùng Mấy Phần Lực Đạo? 3

Bùm! Bùm! Bùm!

Từng tầng lực lượng đáng sợ tác dụng ra, chấn đến toàn bộ mặt đất tứ phương đều đang không ngừng rung động.

Mặt đất phương viên hơn mười dặm đều bị xé rách.

Bạch Mi Tôn Giả nhìn vẻ mặt hoảng sợ, rốt cục cũng không chịu nổi nữa, thân hình vội vàng rất nhanh lao ra, hét lớn: “Tiểu tử mau dừng tay, hửn là Thiên Ma giáo chủ!”

Thiên Ma giáo chủ học máu kêu to: “Không phải, ta không phải Thiên Ma giáo chủ!”

Căn bản không muốn thừa nhận mình là người đứng đầu đại giáo. Hôm nay hửn bị Giang Thạch đánh, quả thực mất mặt đến tận nhà bà ngoại.

Sắc mặt Giang Thạch ngưng tụ, rốt cục ngừng lại, một tay đem thân thể của Thiên Ma giáo chủ từ dưới đất móc ra, nhìn thoáng qua, sau đó thân thể nhanh chóng lùi ra, toàn thân đề phòng nhìn về phía đối phương.

Thiên Ma giáo chủ?

Làm sao có thể?

“Giáo chủ, lão nhân gia ngài như thế nào?”

Bạch Mi Tôn Giả nhanh chóng xông tới, vẻ mặt sợ hãi, vội vàng chấn hết máu trên người xuống, lại vội vàng lấy ra chữa thương thánh đan, nhét về trong miệng Thiên Ma giáo chủ.

Thiên Ma giáo chủ phần nộ đẩy bàn tay của Bạch Mi Tôn Giả ra, diên cuồng thổi hỗn hển, hồng hộc rung động, phối giống như là ổng bế thổi gió vậy.

Sau đó, đôi mắt lần nữa nhìn về phía Giang Thạch, quả thực giống như đang nhìn quái vật, lộ ra một tia hoảng sợ cùng không thể tin.

Giờ khắc này, hắn quả thực muốn bạo chửi thề.

Cái quái vật chết tiệt gì thế này?

Thiên Ma giáo chủ kinh ngạc nhìn Giang Thạch, không thể tin được trước mắt mình là một thiếu niên trẻ tuổi.

Lúc hắn còn trẻ, cũng từng được Thiên Ma chân huyết tẩy lễ nhiều lần, lại tu luyện các loại công pháp hoành luyện cao thâm, trong đám người cùng lứa tuổi, không ai có thể đè ép hắn ở trên phương diện nhục thân.

Đối với điểm này, hắn có tự tin tuyệt đối!

Nhưng hôm nay một màn này, hắn bị triệt để đánh mơ hồ, sinh ra một tia hoài nghi đối với chính mình.

“Hảo tiểu tử, thật là hảo tiểu tử!”

Thiên Ma giáo chủ nặn ra vẻ mặt tươi cười, cũng không biết là tức giận, hay là thật sự vui mừng.

“Kỳ thật giữa chúng ta cũng không có bao nhiêu thù hận, cần gì phải nháo đến bây giờ một bước này?”

Giang Thạch nhìn chằm chằm Thiên Ma giáo chủ trước mắt, trong lòng đã tin tưởng tám chín phần.

“Tiểu tử, nói thật cho ngươi biết, ta đúng là Thiên Ma giáo chủ!”

Thiên Ma giáo chủ thổi hỗn hển lần nữa, nói, “Sự phụ của ngươi là ai?”

“Ta không có sư phụ.”

Giang Thạch lắc đầu.

“Không có sư phụ?”

Thiên Ma giáo chủ thoáng cái mở to hai mắt, “Cái này không có khả năng, vậy pháp môn câu thông Thiên Ma người học từ đâu?”

“Chuẩn xác mà nói, ta có một vị sư huynh, là sư huynh ta truyền cho ta.”

Giang Thạch hơi trầm ngâm, nói, “Sư huynh của ta và Thiên Ma giáo quả thật có quan hệ sâu xa, hẳn là giáo chủ một môn phái nhỏ, Hắc Liên Thánh giáo.”

“Hắc Liên Thánh Giáo?”

Thiên Ma giáo chủ nhíu mày, lộ ra vẻ nghi hoặc.

“Giáo chủ, hình như không phải ở Đại Hoành, hẳn là xuất thân từ hải ngoại.”

Bạch Mi Tôn Giả nhanh chóng nói nhỏ, “Nếu nhớ không lầm, dường như Trần Huyền Thiên!”

“Người là sư đệ của tiểu tử Trần Huyền Thiên?”

Ánh mắt Thiên Ma giáo chủ lóe lên, lần nữa nhìn chăm chú về phía Giang Thạch.

“Không sai!”

Giang Thạch gật đầu.

Ánh mắt Thiên Ma giáo chủ trở nên thâm thúy, đen kịt vô tận, nói, “Trần Huyền Thiên tiểu tử này mấy trăm năm trước cũng bái kiến ta một lần, tư chất chỉ có thể xem như tạm bợ, hẳn cư nhiên có sư đệ như người, tại sao người không đến Thiên Ma thánh giáo ta?”

“Vẫn bởi lúc trước đắc tội quá nhiều người, trong đó có các người Thánh giáo người, cho nên vẫn không dám tiếp xúc với các người.”

Giang Thạch lắc đầu.

“Hỗn trưởng, chính là bởi vì chút chuyện nhỏ này, người liền tránh né Thánh giáo ta?”

Thiên Ma giáo chủ giận dữ nói: “Người đắc tội với ai?”

“Đã sớm bị ta giết.”

Giang Thạch lại lắc đầu.

“Bị người giết?”

Thiên Ma giáo chủ lại bị tức cười.

Hỗn tiểu tử này quả nhiên không phải là một người có thể ăn thiệt thòi.

“Tiểu tử, nếu đã bị người giết, vậy chuyện quá khứ coi như đã qua. Ta cũng coi người lần đầu phạm sai, bỏ qua chuyện cũ, người theo ta trở về Thiên Ma giáo đi.”

Thiên Ma giáo chủ chậm rãi đứng dậy, bình thản nói.

“Hỏi Thiên Ma Giáo? Làm cái gì?”

Giang Thạch nhướng mày, trong lòng sinh ra một loại cảnh giác. Hắn cũng không muốn dễ dàng cùng đối phương đi tới Thiên Ma tổng đàn.

“Ta nói ta muốn toàn lực bồi dưỡng người. Người theo ta hồi tổng đàn Thiên Ma Giáo, ta muốn tuyên bố với mọi người, từ hôm nay trở đi, sắc phong người làm Thiên Ma thánh tử.”

Thiên Ma giáo chủ vung tay lên, khí phách nói.

Dưới tay hắn vốn có Đông Tây Nam Bắc tứ đại thánh tử, nhưng trước đây không lâu Đông thánh tử thân thụ kịch độc,

tử kỳ sắp tới, những thánh tử khác cũng hoặc nhiều hoặc ít đều mang thương thể trên người. Mà các đường khâu, các cứ điểm, cũng đều là nhân thủ khan hiếm, bây giờ Thánh Giáo chính là thời điểm cần dùng người trước nay chưa từng có, hẳn tự nhiên muốn bồi dưỡng Giang Thạch.

Chương 507: Sắc Phong Hắc Liên Thánh Tử! 1

“Bồi dưỡng ta?”

Ánh mắt Giang Thạch chớp động, lần nữa đánh giá Thiên Ma giáo chủ.

“Thế nào? Người không tin?”

Thiên Ma giáo chủ sắc mặt giận dữ, nói: “Lão phu nhất ngôn cửu đỉnh, cũng sẽ không đổi ý. Huống hồ tính mạng của ngươi bây giờ chấp chưởng ở trong tay của ta, ngươi sẽ không sợ chọc giận ta, bị lão phu một chưởng đập chết!”

Trên người của hắn lần nữa tản mát ra một cỗ khí tức áp lực vô hình, bao phủ bốn phương, không gian tựa như đột nhiên đọng lại.

Trong lòng Giang Thạch run lên, chấp tay nói: “Nếu giáo chủ để mắt vẫn bồi, cũng nguyện ý bồi dưỡng vẫn bồi, vẫn bồi tự nhiên không nói hai lời. Bất quá viên Huyết Thần đan kia của ta, giáo chủ có phải nên trả lại cho ta hay không?”

“Ha ha ha.”

Thiên Ma giáo chủ cười ha ha, cực kỳ hào sảng, bàn tay vung lên, đem viên đan dược huyết hồng sắc vừa mới lấy được ném ra, bị Giang Thạch vung tay bắt được.

“Yên tâm, vào Thiên Ma giáo ta, tuyệt sẽ không bạc đãi ngươi!”

Hắn vung tay áo, ánh mắt như điện, nhìn về phía đám người Thần Long, Bàn Bàn, Khô Mộc Tôn Giả bên kia, lạnh

lòng nói: “Những người này đều là thuộc hạ của ngươi đi, cũng coi như không tệ. Từ hôm nay trở đi, cũng đều vào Thiên Ma giáo ta, vẫn là thủ hạ của ngươi.”

“Đa tạ giáo chủ!”

Đám người Thần Long, Bàng Ban, Khô Mộc Tôn Giả đều cúi đầu. Trong lòng bọn họ âm tình bất định, hiện ra vô số ý nghĩ. Kinh nghiệm hôm nay, thật sự lên xuống thất thường, khiến người ta không thể tưởng tượng nổi. Bọn họ cứ như vậy gia nhập Thiên Ma giáo?

“Giang Thạch, vị kia là ai?”

Vì sao lão phu mơ hồ cảm thấy người này có chút quen thuộc, nhưng lại nói không nên lời.

Ánh mắt Thiên Ma giáo chủ nheo lại, đột nhiên rơi vào trên người Huyền Đạo Tử cách đó không xa, ngạc nhiên trong lòng, trực tiếp mở miệng hỏi.

“Hắn là một vị bằng hữu của văn bối. Lại nói tiếp giáo chủ khả năng cũng đã nghe qua danh hào của hắn, người này lúc trước tên gọi là Huyền Đạo Tử.”

Giang Thạch bình tĩnh đáp.

“Huyền Đạo Tử!”

Ánh mắt Thiên Ma giáo chủ ngưng tụ, cẩn thận nhìn chằm chằm Huyền Đạo Tử lần nữa, nói: “Lại là ngươi!”

“Thiên Ma giáo chủ, nghe danh đã lâu.”

Huyền Đạo Tử mỉm cười nói.

Hắn từng nghe qua danh hào của Thiên Ma giáo chủ từ mấy ngàn năm trước, khi đó Thiên Ma giáo chủ vẫn chưa nắm quyền giáo chủ. Hắn chỉ là một thiên tài tiền đồ vô lượng của Thiên Ma giáo mà thôi.

“Thật không ngờ người vẫn còn sống đến ngày hôm nay.”

Thiên Ma giáo chủ thở dài

“Chỉ kéo dài hơi tàn mà thôi, không sánh bằng giáo chủ.”

Huyền Đạo Tử đáp lại.

“Thôi, người đã từng là tiền bối của ta, vậy người cũng theo Giang Thạch, cùng tiến vào Thiên Ma giáo ta đi.”

Thiên Ma giáo chủ nói: “Đi, theo ta trở về Thánh giáo!”

Hắn lập tức quay người, đi về phía xa.

Giang Thạch nhẹ nhàng gạt đầu, nhìn thoáng qua Huyền Đạo Tử, lại gọi đám người Thần Long, Bàn Bàn, Khô Mộc Tôn Giả, lúc này đi theo Thiên Ma giáo chủ.

Một hồi nguy cơ sinh tử, cứ như vậy được giải quyết.

Trong Bạch Long Thành, ở phía bắc có một dinh thự rộng lớn. Trong dinh thự, có một tòa truyền tông trận khổng lồ được xây dựng hoàn toàn bằng đá tảng, đứng sừng sững ở đó.

Thiên Ma giáo chủ mang theo Bạch Mi Tôn Giả, Giang Thạch cùng một đám người, trực tiếp đi nhanh về phía truyền tông trận. Bên cạnh lập tức có thủ hạ kích hoạt truyền tông trận.

Chỉ thấy toàn bộ truyền tông trận run rẩy một trận, ánh sáng lóe lên, những bóng người trên đó đều trong nháy mắt biến mất không thấy.

Khoảnh khắc tiếp theo, trong một hang núi cổ xưa tối tăm lờ mờ, ánh sáng trắng lóe lên. Hơn mười đạo nhân ảnh trong phút chốc hiện lên trên một tòa thạch đài thật lớn.

Giang Thạch, đám người Thần Long đều là đưa ánh mắt nhìn xung quanh trước tiên, âm thầm kinh ngạc.

Toàn bộ hang động rất rộng lớn, điêu khắc đầy đình đài lầu các. Bốn phía còn cắm đầy những cây cò màu đen, chậu than lóe ra, một mảnh xanh biếc.

Ở một số giao lộ máu chốt và hành lang gấp khúc còn có thể nhìn thấy không ít bóng người đang canh gác.

Những người kia, khí tức âm u, khó có thể nhìn thấu. không ai không phải là cường giả thực sự.

Cho dù là yếu nhất, cũng có thực lực ngang ngửa Thần Long.

Không hổ là tổng bộ Thiên Ma giáo.

Trong lòng Giang Thạch tự nói, tự mình đi theo phía sau Thiên Ma giáo chủ.

Sau khi ra khỏi sơn động, bên ngoài là một con đường núi rộng lớn, gập ghềnh, kéo dài về phía xa.

Thiên Ma giáo chủ vừa đi ra khỏi sơn động, liền có một đạo nhân ảnh từ xa nhanh chóng chạy tới, cung kính nói: “Giáo chủ!”

“Để tất cả cao tăng tập hợp, ta có đại sự tuyên bố!” Thiên Ma giáo chủ lạnh lùng nói.

“Vâng, giáo chủ!” Đạo nhân ảnh kia trong lòng rung mình, lập tức lui ra ngoài.

Không lâu sau, từng đợt tiếng chuông to lớn vang vọng xung quanh, tiếng chuông này cực kỳ quái dị, dường như ẩn chứa một loại lực lượng vô hình trùng kích linh hồn.

Chương 508: Sắc Phong Hắc Liên Thánh Tử! 2

Cho dù cách rất xa, cũng có thể cảm thấy linh hồn rung động.

Các tôn giả, hộ pháp, trưởng lão, đường chủ đều hơi biến sắc, nhanh chóng buông chuyện trong tay, bắt đầu nhanh chóng hội tụ về phía đại điện tổng đàn.

“Giang Thạch, Thiên Ma tổng đàn ta khí phái như thế nào?” Thiên Ma giáo chủ mỉm cười, có ý muốn khoe khoang.

“Không hổ là Tà đạo đệ nhất đại giáo!” Giang Thạch gật đầu.

“Ha ha ha!” Thiên Ma giáo chủ cất tiếng cười lớn, nói: “Tà đạo đệ nhất đại giáo lại có thể tính là cái gì? Mục tiêu của ta không chỉ có thế, ta muốn cho Thiên Ma giáo đạt tới đỉnh cao nhất ở trong tay của ta, thậm chí muốn thống nhất thiên hạ!”

“Thống nhất thiên hạ?” Giang Thạch nhướng mày.

Chí khí thật lớn!

“Huyền Đạo Tử tiền bối, người nghĩ thế nào?” Thiên Ma giáo chủ mỉm cười nói.

Huyền Đạo Tử trong lòng mãnh liệt, nhìn thoáng qua Thiên Ma giáo chủ, nói: “Ta chỉ là một người ngoài, không tiện trả lời loại vấn đề mẫn cảm này.”

“Sợ cái gì, ta cũng không phải là người lòng dạ hẹp hòi, người có chuyện, có thể nói rõ là được, ta chịu được.” Thiên Ma giáo chủ vung tay lên, nói.

Huyền Đạo Tử lần nữa nhìn thoáng qua Thiên Ma giáo chủ, vẫn là có chút nhìn không được nói: “Giáo chủ muốn thống nhất thiên hạ, nhất định phải đổ máu chảy thành sông, mai thi vô số. Đầu tiên hoàng thất cùng viễn cổ ngũ tộc tuyệt sẽ không đáp ứng, theo ta được biết, bây giờ hoàng thất đã cấu kết dị tộc, có lẽ một ngày nào đó trong tương lai, đám dị tộc kia từ bên ngoài Hồng Hoang Sơn Mạch sẽ giáng lâm Đại Hoành, đến lúc đó, chỉ sợ không chỉ mộng tưởng của giáo chủ khó có thể thực hiện, ngay cả Nhân tộc đều có nguy cơ diệt vong!”

“Dị tộc?” Thiên Ma giáo chủ nhíu mày.

“Lão phu hết lần này tới lần khác không tin tà, nhiều năm như vậy trôi qua, bọn họ nếu là còn có thể lật trời, đã sớm lật trời, cũng không đến mức phải đợi đến bây giờ!” Huyền Đạo Tử cười khổ trong lòng.

Hay cho một Thiên Ma giáo chủ!

Hắn thật sự không sợ sao?

Hay chỉ là mạnh miệng thôi?

Cao thủ dị tộc, thời điểm năm đó hắn còn ở đỉnh phong đều phải kiêng kỵ, không dám tùy tiện khiêu khích.

“Nói đến dị tộc, gần nhất ngược lại là xuất hiện một đám người đáy biển, dám không biết sống chết nhảy tới nhảy lui ở trước mặt lão phu, hai ngày nay lão phu đang chuẩn bị trước đem đám người đáy biển này khai đao, chờ ta bắt được tộc trưởng của bọn hắn, đến lúc đó mời tiền bối tự mình đến quan sát.” Thiên Ma giáo chủ ngữ khí lạnh lẽo, tiếp tục cất bước tiến lên.

“Người đáy biển?”

Huyền Đạo Tử nhướng mày.

Giang Thạch và những người bên cạnh đều nghi hoặc.

“Dưới đáy biển cũng có người?”

Giang Thạch hỏi.

“Nói là người, nhưng thực chất là một loại dị tộc. Chúng có khuôn mặt giống như nhân loại, nhưng trên người có vây, lực vô cùng lớn, máu chảy ra có màu xanh thẫm, khác biệt hoàn toàn với nhân loại.”

Huyền Đạo Tử giải thích.

Bỗng nhiên, hắc nhú mày, nói: “Người đáy biển cư nhiên cũng xuất hiện ở nơi này?”

“Chỉ là một đám đạo chích mà thôi, sợ gì?”

Thiên Ma giáo chủ lạnh lùng đáp lại.

“Nhưng bây giờ những dị tộc này làm sao lại đột nhiên hoạt động thường xuyên như vậy?”

Huyền Đạo Tử cau mày, suy tư.

Mơ hồ có một cảm giác không ổn.

Không lâu sau, đoàn người một đường đi qua, cuối cùng đi tới một tòa cung điện màu đen nguy nga cao lớn trước mắt.

Bề ngoài của cả tòa cung điện trông giống như một bộ xương khổng lồ.

Miệng giậm dữ há hốc, hai mắt trống rỗng.

Bốn phía cháy đầy những cái chậu than khổng lồ.

Thiên Ma điện!

Theo từng bước chân đi vào tòa đại điện đen kịt nguy nga này, một cỗ áp lực khí tức huyền diệu khó tả trong nháy mắt từ khu vực phía trước truyền ra, càng đi sâu vào càng trở nên trầm trọng.

Giống như một ngọn núi thật dày dề ở trong lòng mọi người.

Đến nơi này, Thần Long, Bàng Ban, Khô Mộc Tôn Giả đều trở nên khó thở, áp lực trên người càng thêm to lớn, phảng phất như đang bước đi trong hư không.

Ngược lại Giang Thạch, khuôn mặt vẫn bình thản, không chút dao động.

Một đôi mắt của hắn quét về phía trước.

Chỉ thấy chỗ sâu nhất trong đại điện, không gian cực kỳ rộng lớn.

Dưới ánh sáng của những ngọn đuốc màu xanh biếc nổi bật, trong đại điện, bóng người tụ hội, dày đặc như ong, sớm đã hội tụ hàng trăm bóng người, tất cả đều bám vào mặt đất, cúi đầu, căn bản không dám ngẩng đầu.

“Giáo chủ giá lâm!”

Bạch Mi Tôn Giả dẫn đầu hét lớn.

“Giáo chủ Hồng Phúc Tề Thiên! Thọ Tụ Thiên Tề! Nhất Thống Thiên Hạ!”

Phía dưới nhất thời vang lên tiếng la như nước thủy triều.

“Đứng dậy!”

Thiên Ma giáo chủ khuôn mặt lạnh lùng, đi tới phía trước bảo tọa bảy màu, đại mã kim đao ngồi xuống, toàn thân toát ra vẻ uy nghiêm cùng áp bức vô tận.

“Hôm nay triệu tập các vị, quả thật là có chuyện quan trọng cần tuyên bố. Bảo tọa muốn sắc phong một vị thánh tử. Giang Thạch, lại đây!”

Hắn nhìn về phía Giang Thạch, vẫy tay.

Chương 509: Sắc Phong Hắc Liên Thánh Tử! 3

Giang Thạch nhíu mày, trong lòng có một loại cảm giác lạ lẫm.

Thánh tử?

Sao nghe khó chịu vậy?

Thánh tử, thánh tử, chẳng phải là ý là nhi tử sao?

Những thứ mang theo chữ “tử”, hẳn đều không thích.

Toàn bộ đại diện xông xáo, mọi người đều kinh ngạc, thì thầm bàn tán, sau đó ánh mắt kinh nghi đều dồn về hướng Giang Thạch.

Tân thánh tử?

Tại sao lại thế?

Giang Thạch này là ai, lại có thể được sắc phong thánh tử?

Giang Thạch đột nhiên tiến lên, nhỏ giọng nói: “Giáo chủ, có thể đổi chức vị không? Ta không thích làm thánh tử, có chức vị nào khác có thực quyền hay không?”

Thiên Ma giáo chủ trừng mắt, quát lớn: “Tiểu tử, ngươi cho rằng nơi này của ta là chợ sao?”

“Nhưng thánh tử này, thật không dễ nghe.” Giang Thạch nhin không được nói.

Thiên Ma giáo chủ tức giận, quát: “Cút đi!”

Giang Thạch nhíu mày, đành phải lui sang một bên.

Thiên Ma giáo chủ bình tĩnh nói: “Vị này chính là Giang Thạch, là truyền nhân mà ta bí mật nhận lấy, ta đã bồi dưỡng hắn hơn hai mươi năm, bây giờ đang lúc cần người, nên ta mới chính thức cho hắn ra ngoài.”

Trong đại điện, mọi người lại bắt đầu xôn xao, giật mình.

Một vị trưởng lão nhin không được hỏi: “Giáo chủ, bây giờ đã có Đông Tây Nam Bắc tứ đại thánh tử, tân thánh tử mới sắc phong này không biết nên là danh hiệu gì?”

Thiên Ma giáo chủ lạnh giọng đáp: “Hắc Liên thánh tử!”

Trong đại điện, mọi người lại lộ ra vẻ kinh dị.

Thiên Ma giáo chủ lạnh lùng phát tay, cắt đứt mọi người bàn tán: “Được rồi, từ nay về sau, tất cả phúc lợi, địa vị của Hắc Liên thánh tử đồng đẳng với tứ đại thánh tử, lúc ra ngoài làm việc, như ta đích thân tới.”

Trong lòng mọi người rung mình, lại im lặng.

Thiên Ma giáo chủ tiếp tục tuyên bố một số việc khác, mạnh mẽ vang dội, hành động quyết đoán.

Sau khoảng thời gian ngắn, đại điện mới dần dần tan vãn.

Thiên Ma giáo chủ đứng dậy nói: “Giang Thạch, ngươi theo Bạch Mi Tôn Giả đi nghỉ ngơi trước đi, lát nữa ta có nhiệm vụ muốn giao cho ngươi.”

Giang Thạch gật đầu: “Vâng, giáo chủ.”

Bạch Mi Tôn Giả mỉm cười, dẫn Giang Thạch đi ra ngoài.

Quay qua một ngõ nhỏ, bên ngoài là một hành lang rộng. Dọc theo hành lang ngoằn ngoèo đi chừng mấy trăm thước mới đến một tòa trạch viện rộng lớn.

“Hắc Liên Thánh tử, từ nay về sau, đây sẽ là nơi ở của ngươi. không cần lo lắng khi tu luyện sẽ bị người quấy rầy, bởi

vì viện tử được bao quanh bởi đại trận, có thể ngăn cản bất cứ sự quấy nhiễu nào từ cao thủ Huyết Đan Cảnh trở xuống.” Bạch Mi Tôn Giả cười nói.

“Không tệ.” Giang Thạch đánh giá một vòng, nhẹ nhàng gật đầu.

“Nếu không có chuyện gì khác, ta tạm thời cáo từ.” Bạch Mi Tôn Giả cười nói.

“Tôn giả đi thông thả!” Giang Thạch khách khí đáp lại.

“Ừ.” Bạch Mi Tôn Giả mỉm cười, xoay người rời đi.

Trong sân, Giang Thạch thở ra một hơi, bình tĩnh nói: “Huyền Đạo Tử, các người cũng nghỉ ngơi ở đây đi. Nếu cần tài nguyên gì, trực tiếp yêu cầu Thiên Ma Thánh Giáo. Dù sao, mỗi tháng ta đều có định mức cố định, không cần thì phí. Ngoài ra, một viên Huyết Thần Đan cuối cùng cần phải nắm chặt thời gian luyện ra.”

“Được rồi.” Huyền Đạo Tử liên tục gật đầu.

Giang Thạch không để ý nữa, trực tiếp đi về phía phòng ngủ, lấy ra viên Huyết Thần Đan trước đó, không cần suy nghĩ, trực tiếp một ngụm nuốt vào.

“Oanh!”

Tinh khí nồng đậm từ trong cơ thể hắn bùng phát ra, trong nháy mắt trùng kích hướng về tứ chi bách hài của Giang Thạch, trùng trùng điệp điệp, bắt đầu cải tạo lại máu và cơ bắp của hắn.

Sau đó, ngày qua ngày, mọi thứ đều tương đối yên tĩnh. không ai đến quấy rầy Giang Thạch. Giang Thạch trực tiếp rơi vào trạng thái bế quan tu luyện.

Mà Huyền Đạo Tử cũng cuối cùng đã luyện chế ra viên Huyết Thần Đan cuối cùng cho hắn.

Dưới sự trợ giúp của viên Huyết Thần Đan này, tu vi của Giang Thạch nhất cử đạt tới Huyết Đan Cảnh lục trọng. Lực lượng thân thể của hắn cũng trực tiếp đột phá mười lăm ức cân. Chỉ cần động một chút, liền có thể bẻ gãy nghiền nát tất cả.

Lấy nhục thân thuần túy, lực lượng bây giờ của hắn tuyệt đối đã vượt qua giới hạn Huyết Đan Cảnh, thẳng đến Niết Bàn Cảnh. Thân thể của hắn quả thực giống như đã biến thành một kiện thần binh bảo khí, vô kiên bất tồi, lực lượng đáng sợ khiến ngay cả bản thân Giang Thạch cũng cảm thấy sợ hãi.

Ngoài việc bản thân Giang Thạch đột phá cảnh giới, trong khoảng thời gian này, Huyền Đạo Tử, Thần Long, Bàn Bàn, Khô Mộc Tôn Giả cũng đều được Giang Thạch trợ giúp, tu vi đột nhiên tăng mạnh.

Trước đó, Giang Thạch cướp được vô số tài nguyên của Trung Nghĩa Lô. Những tài nguyên này không thể nghi ngờ đều đã được dùng để bồi dưỡng đám người Huyền Đạo Tử.

Bộ thân thể của Huyền Đạo Tử cũng cuối cùng đã đạt tới Thánh Linh Cảnh nhất trọng phản tổ. Thần Long, Bàn Bàn, Khô Mộc Tôn Giả cũng đều nhất cử đạt tới Thánh Linh Cảnh thất bát trọng thiên.

So với lúc trước có thể nói tất cả đều được tăng lên một tầng.

Chương 510: Sắc Phong Hắc Liên Thánh Tử! 4

Nhưng!

Ngay khi Giang Thạch và những người khác đang vô tư vô lo, nhanh chóng tăng tu vi lên thì ở tiền tuyến, cuộc chiến giữa Liên Minh Ma Đạo và Tam Thập Lục Liên Minh lại rơi vào thế bất lợi.

Trước đây, Tam Thập Lục Liên Minh đã bị đánh tan, mất đi hơn một nửa lãnh thổ. Nhưng kể từ khi có được sự trợ giúp của Đông Hải Thất Hùng, Tam Thập Lục Liên Minh đã dần dần có xu hướng phản công.

Hơn nữa, còn có những dị tộc dưới đáy biển không ngừng ra tay, xuất quỷ nhập thần khiến cho phía Liên minh Ma đạo trong thời gian này chịu tổn thất nặng nề.

Tình hình chiến sự như vậy truyền về khiến Thiên Ma giáo chủ nổi giận, hấn đập vỡ bàn ngọc, khí tức lạnh lẽo khiến tất cả trưởng lão trong giáo đều kinh hãi.

Chính lúc Thiên Ma giáo chủ đang vô cùng tức giận thì một phong chiến thư bỗng nhiên được đưa đến Thiên Ma tông đàn.

Người mang chiến thư đến là gia chủ Trác gia của Đông Hải Thất Hùng. Hấn tuyên bố ngưỡng mộ thần uy của Thiên Ma giáo chủ đã lâu, muốn chiến một trận với hấn. Thời gian được ấn định là mười ngày sau ở Vong Tâm Lô.

Khi nhìn thấy chiến thư, Thiên Ma giáo chủ bật cười lớn, tiếng cười vang vọng khắp đại điện.

“Hay cho một tên Đông Hải Thất Hùng không biết sống chết, dám khiêu chiến với ta, thật đúng là tốt! Lần này ta nhất định sẽ tự tay tiêu diệt các ngươi!”

Thiên Ma giáo chủ lạnh lùng nói, bóp nát chiến thư.

Nhưng các hộ pháp và trưởng lão đều nhú mào, cảm thấy có gì đó không ổn.

“Giáo chủ, lúc này cần thận có bấy!”

Bạch Mi Tôn Giả lên tiếng khuyên bảo.

“Ta biết.”

Thiên Ma giáo chủ lộ ra nụ cười lạnh, nói: “Đông Hải Thất Hùng là cái mặt hàng gì, ta rõ ràng hơn ai hết. Nhưng nếu bọn hần muốn ám sát ta, thì vẫn còn kém một chút. Ta ăn muối còn nhiều hơn chúng ăn gạo!”

“Giáo chủ cần phải suy nghĩ lại.”

Bạch Mi Tôn Giả vẫn là nhin không được nhắc nhở một câu.

“Đi thông báo cho Giang Thạch, bảo hần đến gặp ta.”

Thiên Ma giáo chủ nói.

“Vâng.”

Bạch Mi Tôn Giả bắt đầu dĩ gật đầu.

Không lâu sau, Giang Thạch nhận được mệnh lệnh, thở dài một tiếng, kết thúc tu luyện, đi về phía đại điện tổng đàn.

“Hảo tiểu tử, bên cạnh có một vị tuyệt đỉnh đan sư, quả nhiên là tốt. Thực lực của ngươi lại tăng lên.”

Thiên Ma giáo chủ lộ ra nụ cười, không nhin được tán thưởng nói.

Hắn chỉ cần liếc mắt một cái là có thể nhìn ra lực lượng to lớn trong cơ thể Giang Thạch.

“Không biết giáo chủ có gì phân phó?”

Giang Thạch chấp tay hỏi.

Thiên Ma giáo chủ bình thản nói:

“Không có gì, gần đây tiền tuyến có một số việc, ta muốn người đi một chuyến.”

“Vốn phiên toái này, ta muốn tự mình giải quyết, nhưng đáng tiếc ta vừa mới nhận được chiến thư của Đông Hải Thất Hùng, mấy ngày này tu tâm dưỡng tính, chuyên tâm chuẩn bị chiến đấu, cho nên, phiên toái này cần người giúp ta đi một chuyến.”

“Chiến thư của Đông Hải Thất Hùng?” Giang Thạch nhướng mày.

“Đúng vậy, Đông Hải Thất Hùng muốn hẹn ta một trận chiến ở Vong Tâm Lô mười ngày sau.” Thiên Ma giáo chủ bình tĩnh nói. “Nếu người có thể thuận lợi giải quyết nhiệm vụ này, cũng có thời gian đi xem cuộc chiến, đối với người mà nói, có thể nhìn thấy cao thủ Niết Bàn Cảnh chúng ta quyết đấu, coi như là một chuyện tốt.”

“Được rồi.” Giang Thạch suy tư.

Chẳng biết tại sao, hắn đột nhiên có loại cảm giác không ổn. Nhưng vừa nhìn thấy thân hình to lớn như hùng sư của Thiên Ma giáo chủ, lo lắng của hắn lập tức biến mất. Loại nhân vật này, chưa nói tu vi đã đến cảnh giới kinh thiên động địa, chỉ riêng trải nghiệm đã vượt xa so với chính mình. Nếu hắn dám đi, nghĩ đến nhất định là có nắm chắc.

“Xin hỏi giáo chủ, là nhiệm vụ gì?” Giang Thạch hỏi về nhiệm vụ của mình.

“Trên tiền tuyến có một đám Người Đáy Biển xuất hiện, bọn họ giết người vô hình, đi vô tức, làm hại Thánh giáo ta cùng liên minh tổn thất thảm trọng. Các Tôn giả, trưởng lão đều không cách nào tìm ra tung tích của bọn họ, ngay cả một vị Thánh Tử trong giáo đều bị bọn họ giết. Người tự mình đi thử xem đi.”

Ánh mắt Thiên Ma giáo chủ nheo lại, lạnh lùng nói. “Tìm được bọn họ về sau, dùng phương thức tàn nhẫn nhất giết chết bọn họ!”

Bên bờ đông Hải, trong rừng rậm đen kịt, mưa gió âm âm, gió rít gào, mưa xối xả như thác đổ.

Trong một con đường nhỏ yên tĩnh, một con Long Mã khổng lồ toàn thân đen nhánh, tứ chi đầy lân giáp đang chạy như điên. Thanh âm lộp bộp rung động, tốc độ nhanh như gió, một đường lao đi xa.

Trên lưng Long Mã, một bóng người nằm úp sấp, toàn thân đầy máu, trường bào rách nát, vô cùng chật vật. Sau lưng hắn xuất hiện một dấu thủ ấn màu đen lớn, ẩn chứa kịch độc, xuyên từ sau lưng ra trước ngực, khiến cho toàn thân hắn tím tái.

Giờ phút này, bóng người này đang toàn lực thúc giục Long Mã, vẻ mặt lo lắng, điên cuồng lao đi.

“Giá!”

Giữa tiếng mưa gió âm âm, chỉ còn tiếng hét lo lắng của bóng người này.

Chương 511: Bồng Lai Tam Thành. 1

Chạy đến lúc này, Long Mã dù có sức chịu đựng dẻo dai đến mức nào cũng đã kiệt sức, máu me đầm đìa, không còn sức lực. Khi vượt qua một ngọn đồi, Long Mã đột nhiên rên lên một tiếng rồi ngã xuống đất.

Bóng người trên lưng Long Mã quay cuồng một cái, nhảy xuống trước, nhanh chóng cởi bỏ quán tính trên người. Về mặt bi phần nhìn Long Mã nằm trên đất hộc máu, đành phải cắn răng tiếp tục lao đi xa.

Nhưng khi hần vừa mới xoay người điên cuồng chạy trốn, phía sau mưa gió âm âm, đột nhiên truyền đến một âm thanh trào phúng vô cùng quỷ dị. Âm thanh này dường như là tiếng cười khế của trẻ con, tràn ngập miệt thị và chế nhạo, quanh quẩn bên tai bóng người kia.

Bóng người kia về mặt kinh hãi, quay đầu nhìn lại, càng thêm toàn lực lao đi xa.

Nhưng cho dù hần chạy trốn thế nào, âm thanh cười nhạo quỷ dị kia vẫn quanh quẩn bên tai hần, càng lúc càng lớn, càng lúc càng đậm. Cuối cùng, trong đầu hần chỉ còn âm thanh quỷ dị đó.

“Không, không!”

Bóng người kia dường như hoàn toàn sụp đổ, trong miệng thê lương kêu to.

Trong cơn mưa to dày đặc, lũ quét tích tụ, cuộn cuộn chảy xuôi.

Dưới ánh chớp sáng như tuyết, phía trước màn mưa đột nhiên xuất hiện một bóng người vô cùng quý dị. Bóng người này sắc mặt trắng bệch, mặt mang nụ cười yêu dị.

Tuy rằng khuôn mặt tương tự như nhân loại, nhưng hai gò má có mang. Trên người mọc đầy lân giáp xanh đen, thân hình cực lớn, cao chừng hơn hai thước, trên người tỏa ra mùi cá tanh nồng nặc.

“Hi hi.”

Bóng người này phát ra tiếng cười quý dị, sau khi hiện lên, thân thể đột nhiên biến mất.

Phốc xuy!

Ngay sau đó, một đạo bạch quang đường như xuyên thẳng qua thân thể bóng người kia.

Bùm!

Bóng người kia trong nháy mắt tan thành từng mảnh, hóa thành vô số mảnh vụn máu thịt.

Những mảnh vụn máu thịt tanh đỏ trong nháy mắt hòa vào màn mưa dày đặc, theo nước mưa chảy xuôi lung tung, khiến cho cả khu rừng rậm đều nhiễm mùi máu tanh.

Sau cái chết thảm khốc của bóng người này, dưới màn mưa xối xả, ba bóng người xuất hiện. Ba bóng người này đều sắc mặt trắng bệch, trên người mọc đầy lân giáp xanh đen. Tất cả bọn họ đều có mang cá, sau lưng sinh ra vây cá, phía sau còn có một cái đuôi thật dài.

Người đáy biển!

Bọn họ vẻ mặt tươi cười, tràn đầy hưởng thụ, chăm chú nhìn cảnh vật xung quanh.

Bỗng nhiên, mấy người phát hiện có điều gì đó khác thường, vội vàng ngẩng đầu nhìn về phía xa xa.

Chỉ nghe thấy xa xa trong rừng, tiếng cuồng phong gào thét, tiếng bước chân dồn dập, rất nhanh, ba bốn bóng người đang lao tới với tốc độ nhanh chóng.

Lần này, những bóng người đang lao tới không một ngoại lệ, tất cả đều là nhân loại.

Đặc biệt là vị thanh niên dẫn đầu, mặc áo bào trắng, khí độ bất phàm, cả người phong thần như ngọc, là loại người có thể dễ dàng thu hút sự chú ý của người khác trong đám đông.

Bốn bóng người đều vô cùng nhanh nhẹn, liên tục nhảy múa, rất nhanh đã vững vàng đáp xuống khu vực này.

Mưa to gào thét đều bị cương khí hộ thể của bọn họ ngăn chặn chặt chẽ ở bên ngoài.

Không một giọt nước mưa nào có thể chạm vào cơ thể họ.

“Vương công tử, thế nào, con cá cuối cùng đã bị chúng ta bắt được, lần này hai thành đã hoàn toàn nằm trong tay các ngươi rồi.”

Một Người Đáy Biển đột nhiên phát ra tiếng cười sắc bén.

“Thực lực của mấy vị tiền bối quả nhiên cường đại, Vương mỗ vô cùng khâm phục.”

Thanh niên áo trắng cầm đầu vẻ mặt tươi cười, chấp hai tay, nói: “Dưới sự tấn công kịch liệt của Liên Minh Ma Đạo, có thể trong thời gian ngắn ngăn chặn thế công của bọn họ, vô thanh vô tức đoạt lại hai tòa thành trì, hiệu suất này thật khiến người ta kinh ngạc.”

“Cái này tính là gì, nếu không phải Người Đáy Biển chúng ta có chút kiêng dè, vẫn chưa thể ra mặt tranh đoạt thiên hạ, chúng ta đã sớm quét ngang toàn bộ Nam Vực, Liên Minh Ma

Đạo trong mắt các người là một con quái vật khổng lồ, nhưng trong mắt Người Đáy Biển chúng ta, cũng không tính là gì!”

Người Đáy Biển kia lộ ra tiếng cười lạnh sắc bén.

“Không sai, Vương công tử, các người hãy chuẩn bị tiếp nhận đi, bây giờ chỉ còn thiếu một Bồng Lai thành, nhiều nhất hai ngày nữa, sẽ hoàn toàn nằm trong tay chúng ta!”

Người Đáy Biển bên cạnh cười nhẹ nói.

“Thực lực của mấy vị tiên bối, Vương mẫu tự nhiên tin tưởng, nhưng Vương mẫu vẫn phải nhắc nhở một câu, trong Bồng Lai thành hội tụ không ít tinh anh, Đông Thánh Tử lúc trước bây giờ cũng đang ở Bồng Lai thành, bên trong chấn chấn có trọng binh canh gác, hơn nữa, căn cứ tin tức nội bộ ta có được, Thiên Ma giáo dường như lại lập ra một vị Thánh Tử mới, không lâu sau, sẽ dẫn cao thủ tới.”

Vương công tử mặc áo trắng nhú mày, trầm ngâm nói.

“Đông Thánh Tử hẳn trúng Độc Long Chương của chúng ta, cho dù bây giờ không chết, cũng nhất định đang treo mạng mà thôi, một thân thực lực không còn bao nhiêu, không đáng để lo.”

Người Đáy Biển ở giữa tiếp tục cười lạnh, nói: “Về phần Thánh Tử mới được sắc lập, hắc hắc, ta có ý mượn đầu của hắn dùng một chút.”

Chương 512: Bồng Lai Tam Thành. 2

“A? Tiên bối chẳng lẽ đã sớm có tính toán?”

Vương công tử ánh mắt lóe lên, mở miệng hỏi.

“Không sai, tình báo của Người Đáy Biển chúng ta sẽ không kém hơn các người, vị tân Thánh Tử này nghe nói rất được Thiên Ma giáo chủ nhìn trúng, nếu là loại thời khắc này, bị chúng ta giải quyết, đem đầu của hắn treo lên thì chúng, nói vậy, hẳn là một đả kích cực lớn đối với bọn họ.”

Người Đáy Biển kia sắc bén nói.

Vương công tử thở nhẹ một hơi, trong lòng nhanh chóng suy tư, nói: “Có cần vẫn bồi phái người phối hợp không?”

“Không cần, Vương công tử chỉ cần nghe tin tức tốt của chúng ta là được.”

Người Đáy Biển kia cười bén nhọn nói: “Lần này cũng không chỉ đơn giản là hái đầu của một tên Thánh Tử, nói không chừng ngay cả đầu của Đông Thánh Tử chúng ta cũng có thể hái tới!”

Đồng bạn bên cạnh cũng đều cười quái dị theo, tiếng âm thanh quỷ dị không ngừng quanh quẩn trong mưa.

.....

Mưa to liên miên, đường núi gập ghềnh. Giang Thạch vừa đến bờ đông Hải, lập tức cảm nhận được sự khác biệt về khí hậu.

Chạy hai ngày trời, mưa to không ngớt. Khắp nơi đều là lũ quét, thủy triều dâng cao. Khí tượng này khiến người ta cảm thấy vô cùng khó chịu.

“Còn bao lâu nữa thì đến Đông Lai Tam Thành?” Giang Thạch ngồi trên lưng Long Mã, hỏi.

“Bẩm Thánh Tử, qua chừng một trăm dặm nữa là tới rồi.” Bạch trưởng lão, một trong những trưởng lão tổng đàn, phân tích địa hình rồi trả lời.

“Một trăm dặm? Trước tiên tìm một nơi tạm dừng chân, đợi mưa tạnh rồi đi.” Giang Thạch nói.

“Phía trước có một ngôi miếu đồ nát, có thể dừng chân tạm thời ở đó.” Bạch trưởng lão chỉ về phía xa xa.

“Chỉ cần đến đó là được.” Giang Thạch thúc giục Long Mã, lao vút về phía trước.

Thần Long, Bàn Ban và Khô Mộc Tôn Giả bên cạnh cũng nhanh chóng theo sau.

Móng ngựa gõ cộc cộc, phát ra tiếng vang nặng nề.

Những mảnh bọt nước bay tứ tung.

Mười mấy phút sau, trước mặt bọn hắn xuất hiện một ngôi miếu đồ nát khổng lồ. Ngôi miếu này đã hoang phế nhiều năm, xung quanh mọc đầy cỏ dại.

Giang Thạch và những người khác xuống ngựa, đi vào trong ngôi miếu đồ nát.

“Khí tượng chết tiệt này, ở Đông Hải lúc nào cũng thế này sao?” Thần Long không khỏi cắn răng nói.

“Không phải tất cả, quanh năm chỉ có hai ba tháng là khí tượng như vậy, những lúc khác thì bình thường.” Bạch trưởng lão cười khỏ, nói, “Gần đây khí tượng như vậy thường xuyên

xảy ra, rất có thể có liên quan đến đám Người Đáy Biển kia. Chúng tộc này sống trong biển cả, thường xuyên điều khiển một số khí tượng cực đoan để tạo lợi thế.”

“Vậy à?” Đám người Thần Long đều nhú mày.

Bỗng nhiên, một tiếng cười khẽ quỉ dị vang lên trong ngôi miếu đồ nát. Tiếng cười này không hề có dấu hiệu báo trước, âm thanh mờ mịt khó lường, khó có thể nắm bắt được.

Đám người trong miếu đều biến sắc, đột nhiên đứng dậy.

“Ai?” Bọn hấn vội vàng nhìn về bốn phía.

Tiếng cười quái dị lại vang lên. Lần này, nó phát ra từ bên ngoài ngôi miếu đồ nát.

Đám người Thần Long vội vàng lao ra khỏi ngôi miếu đồ nát, mắt như điện, quét nhìn xung quanh.

Nhưng bên ngoài mưa gió liên miên rơi xuống, không nhìn thấy bóng người nào khác.

Sắc mặt Bạch trưởng lão khẽ biến, nói: “Không tốt! Chẳng lẽ là Người Đáy Biển, mau lui lại!”

Hấn vội vàng dẫn đầu phóng vào trong miếu đồ nát.

Đám người Thần Long cũng nhanh chóng lùi lại.

Nhưng ngay lúc này, trên mặt nước một bên đột nhiên phồng lên, một bóng người quái dị trong suốt xuất hiện với tốc độ cực nhanh.

Bóng người này nhanh chóng trở nên thật chất, toàn thân mọc đầy lân giáp, sắc mặt yêu dị mà trắng bệch, lộ ra nụ cười quái dị dữ tợn. Vừa mới hiện lên, lòng bàn tay của hấn đã trở nên đen kịt, vung tay một cái, hung hăng vỗ về phía Thần Long cách hấn gần nhất.

Thần Long biến sắc, trong nháy mắt cảm thấy một cổ áp lực khó tả đánh úp lại, nhưng căn bản không thể né tránh, chỉ cảm thấy lỗ chân lông toàn thân đều bắt đầu xuất huyết, linh hồn giống như bị khóa chặt, thân thể không thể nhúc nhích một chút nào.

Một chương này còn chưa có rơi xuống, hắn đã cảm thấy thân thể sắp sụp đổ.

“Huyết Đan Cảnh!”

Trong lòng Thần Long vô cùng hoảng sợ.

Đúng lúc này, một cổ đại lực khổng lồ từ phía sau hắn truyền đến, kèm theo tiếng hừ lạnh như băng, một bàn tay to kéo lấy thân thể của hắn.

Sắc mặt Giang Thạch lạnh lẽo, vô cùng bá đạo, trong nháy mắt xuất hiện ở nơi Thần Long vốn đang đứng, một chương hung hăng nghênh đón bàn tay lớn màu đen kia.

Oanh!

Một tiếng nổ vang trời, mặt nước bốn phía nổ tung, nước bắn tung tóe thành từng mảng sóng nước khổng lồ.

Màn mưa đang điên cuồng rơi xuống cũng bị chấn động, giống như bị tạm ngừng trong nháy mắt.

Trong màn mưa, bốn Người Đáy Biển bị chấn động kịch liệt, đều phun máu tươi, bay ngược về phía sau, nện trên mặt đất, mỗi người đều lộ ra vẻ khiếp sợ.

Người đánh Giang Thạch một chương, trong phút chốc thất khiếu xuất huyết, ánh mắt trừng lớn, đứng bất động ngay tại chỗ, cơ thể đột nhiên vang lên âm thanh nặng nề, giống như xào đậu, trong nháy mắt chia năm xẻ bảy.

Chương 513: Bồng Lai Tam Thành. 3

Một viên huyết đan đỏ tươi từ trong thân thể người nọ bay ra, phía trên kèm theo một hồn phách mơ hồ, vô cùng hoảng sợ, thét chói tai một tiếng, vội vàng chạy về phía xa.

“Rút!”

Một đạo thanh âm thâm lương vang vọng khắp nơi, bốn Người Đáy Biển vừa mới bị chấn ra cũng đều lộ ra vẻ kinh hãi, không chút nghĩ ngợi, thân hình lặn một cái, dung nhập vào trong nước mưa trên mặt đất, biến mất không thấy gì nữa.

Giang Thạch nhướng mày, sắc mặt lạnh lùng, thân hình phảng phất thuấn di, trong nháy mắt xuất hiện ở phía sau viên huyết đan đỏ tươi kia.

Mặc dù tốc độ của viên huyết đan rất nhanh, nhưng vẫn không đủ nhanh để thoát khỏi Giang Thạch.

Bị Giang Thạch tát trúng một cái.

Phanh một tiếng, lực lượng khổng lồ áp xuống, cuồng phong gào thét, toàn bộ huyết đan bị tát thành phần vụn

Hồn phách phía trên thét chói tai một tiếng, trực tiếp bị Giang Thạch vỗ một cái nắm ở trong tay.

Giang Thạch vừa định trực tiếp hấp thu, nhưng bỗng nhiên dừng lại, trực tiếp phong ấn hồn phách lại, sau đó ném vào trong miếu đồ nát.

“Coi chừng hấn!”

Thanh âm Giang Thạch lạnh như băng, thân hình cao lớn trong nháy mắt điên cuồng đuổi ra bên ngoài miếu đồ nát.

Giờ phút này, ở đáy mắt của hắn, thiên phú 【Thâm Thị】 và lực lượng linh hồn cùng phát huy, trùng điệp cùng một chỗ, một đôi mắt dường như hỏa nhãn kim tinh có thể xuyên thấu mặt nước, xuyên thấu hư vô, nhìn thấy rõ ràng bốn Người Đáy Biển vừa rồi.

Chỉ thấy bốn hắc dung nhập vào mặt nước, động tác cực nhanh, gần như trong nháy mắt đã lao ra được hơn mười dặm.

Tốc độ này thật đúng là kinh khủng.

Hơn nữa bốn người này cực kỳ quyết đoán, sau khi lao ra khỏi miếu đồ nát, lại trong nháy mắt lựa chọn bốn phương hướng khác nhau tiến hành đào tẩu điên cuồng, mỗi người đều rất nhanh.

“Thứ không biết sống chết, muốn đi đâu?”

Giang Thạch tức giận, thân thể trực tiếp điên cuồng đuổi theo, đem tốc độ của mình phát huy đến cực hạn.

Mới đến, đã bị Người Đáy Biển ám sát.

Loại chuyện này, há có thể tha thứ?

Điều này không khỏi nói rõ, tin tức hắc đến đã bị tiết lộ!

Thiêm Lôi Bộ + Lôi Quang Bộ!

Bùm!

Trong nháy mắt hắc xuất hiện ở phía sau một Người Đáy Biển, mặc kệ đối phương vẫn đang dung nhập mặt nước, trực tiếp ngưng tụ một chương toàn lực, hung hăng oanh tới chỗ mặt nước kia.

Mười lăm ức chín ngàn chín trăm chín mươi vạn cân lực lượng!

“Chết!”

Oanh!

Mặt nước nổ tung, tiếng kêu thảm thiết vang lên.

Trước mặt hắn, mặt nước rộng lớn, cơ hồ trong nháy mắt đã nổ tung, bắn lên từng mảnh tàn chi đoạn thể cùng chất lỏng màu lam, vô cùng thô lương.

Người Đáy Biển đang dung nhập trong mặt nước vẫn không thể chạy thoát, bị hắn tập trung công lực toàn thân vào một chưởng, oanh sát ngay tại chỗ, huyết đan và hồn phách đều trực tiếp tiêu tán.

Chưa hết!

Giang Thạch tốc độ rất nhanh, tiếp tục điên cuồng đuổi về phía tây.

Dưới tốc độ đáng sợ của hắn, lại có một Người Đáy Biển bị hắn đuổi kịp, quát lớn một tiếng, cũng giống như vừa rồi, dốc hết toàn lực ngưng tụ một chưởng, trực tiếp đánh giết.

Oanh!

Lại là một tiếng nổ kinh thiên, máu tươi và tàn chi đoạn thể đồng thời bay múa.

Một mảnh thảm thiết.

Nhưng khi Giang Thạch quay lại, điên cuồng đuổi về hướng nam và hướng bắc thì đã hoàn toàn mất dấu hai Người Đáy Biển kia.

Tốc độ của bọn họ quá nhanh, còn nhanh hơn nhiều so với cao thủ Huyết Đan bình thường.

Hơn nữa sau khi dung nhập mặt nước, quả thực không còn một chút dấu vết nào để lần theo.

Trong lúc nhất thời, sắc mặt Giang Thạch âm trầm xuống.

Nhưng ngay sau đó, hắn như nghĩ ra điều gì đó, sắc mặt khê biến, đột nhiên xông về hướng miếu đồ nát.

Lúc hắn xông tới miếu đồ nát, chỉ thấy bên ngoài miếu đồ nát đã dựng lên hai mặt U Minh Huyết Kỳ khổng lồ, tạo thành U Minh Huyết Vực không hoàn chỉnh, đang vững vàng bảo vệ miếu đồ nát.

Ở bên ngoài U Minh Huyết Vực không hoàn chỉnh này, có ba tên Người Đá Biển đang dốc toàn lực oanh kích U Minh Huyết Vực, phát ra từng đợt sóng năng lượng khủng khiếp.

Giang Thạch kinh ngạc, quả nhiên còn có những Người Đá Biển khác ở đây.

Bọn chúng dụ hắn rời khỏi miếu đồ nát, sau đó lại cử người khác công kích thuộc hạ của hắn.

“Đám súc sinh!”

Giang Thạch hét lớn, thân hình đáng sợ của hắn từ xa xông tới như tia chớp, một chưởng đánh về phía ba Người Đá Biển chỉ có thực lực Thánh Linh cửu trọng phản tổ này.

Ba Người Đá Biển kia nhìn thấy Giang Thạch xuất hiện lại, sắc mặt kinh hãi, vội vàng dung nhập mặt nước, muốn chạy trốn.

Nhưng tu vi của bọn chúng quá yếu, ngay cả cao thủ Huyết Đan Cảnh cũng không thể chạy thoát, huống chi bọn họ.

“Đi chết!”

Giang Thạch hét lớn, một luồng ánh sáng kinh khủng bắn ra, mang theo tiếng gầm của Thái Cổ Ma Long và Thái Cổ Cự Ma, giống như một đầu hung thú đáng sợ từ thời viễn cổ xông tới.

“A!”

Ba Người Đáy Biển vừa mới dung nhập mặt nước, muốn phân tán trốn thoát bị cường lực khủng khiếp của Giang Thạch bao trùm, thân thể lập tức tan thành từng mảnh, bay ra khỏi hư không.

Chương 514: Bồng Lai Tam Thành. 4

Một chương này của Giang Thạch đã phá hủy cả miếu đồ nát, tạo thành một vết nứt dài hàng trăm thước.

Giang Thạch thu tay lại, sắc mặt lạnh băng.

May mắn, hắn đã giao hai mặt U Minh Huyết Kỳ cho Huyền Đạo Tử từ trước đó.

Nếu không, lần này hắn không chỉ không thể đuổi kịp bốn Người Đáy Biển vừa rồi mà thuộc hạ của hắn cũng sẽ chết sạch.

Đám người khác có thể chết, nhưng Huyền Đạo Tử tuyệt đối không thể chết.

Thực lực của hắn trong tương lai còn phải dựa vào Huyền Đạo Tử.

Ai dám giết Huyền Đạo Tử, người đó chính là kẻ thù không đội trời chung của hắn.

Hai mặt U Minh Huyết Kỳ dần dần biến mất, những bóng người bên trong cũng xuất hiện.

“Chúa công!”

“Thánh Tử!”

Thần Long, Bạch trưởng lão trong lòng vẫn còn sợ hãi nói.

“Các ngươi không sao chứ?”

Giang Thạch lạnh lùng đáp lại, quay đầu nhìn về phía bọn họ.

“Không có việc gì, may mắn Huyền Đạo Tử tiên bối sớm phát hiện, nếu không chúng ta chắc chắn lành ít giữ nhiều!”
Bàng Ban lão nhân đáp lời.

Giang Thạch gạt đầu, trực tiếp đưa đạo hồn phách bị phong ấn lúc trước tiếp vào lòng bàn tay như đang xách một con búp bê vải, không để ý đối phương thống khổ giãy dụa và cầu xin tha thứ, đột nhiên thi triển thiên phú 【Phệ Hồn】.

“Đọc ký ức!”

Oanh!

Đạo hồn phách này đầu tiên phát ra một tiếng hừ thảm, sau đó trong nháy mắt rơi vào trạng thái ngưng đọng, từng màn ký ức trong đầu bắt đầu bị Giang Thạch nhanh chóng đọc được.

Ánh mắt Giang Thạch nheo lại, như đang xem một cuốn tiểu thuyết, một lát sau, bàn tay nắm chặt, trực tiếp triệt để hấp thu toàn bộ đạo hồn phách này.

“Đông Lai Tam Thành đã xảy ra chuyện!”

Giọng hần lạnh lùng, nói:

“Chẳng lẽ Đông Lai Tam Thành đã hoàn toàn thất thủ?”

Bạch trưởng lão lộ ra vẻ kinh hãi, vội vàng lên tiếng.

“Không phải hoàn toàn rơi vào tay giặc, chỉ có hai thành rơi vào tay giặc, còn một Bồng Lai Thành vẫn còn trong tay ta, nhưng Bồng Lai Thành bên kia cũng đã tràn ngập nguy cơ.”

Giang Thạch lắc đầu.

“Vậy phải làm sao bây giờ, có cần nhờ giáo chủ trợ giúp không?”

Bạch trưởng lão nói.

“Trợ giúp? Trợ giúp cái gì? Nếu các ngươi còn có người có thể trợ giúp, cũng sẽ không để ta tự mình xuất động.”

Ngữ khí Giang Thạch lạnh lùng.

Thiên Ma giáo chủ có thể tự mình lôi kéo hắn, còn mặt dày người dạn phong hắn làm Thánh Tử đủ để nói rõ, bây giờ Thiên Ma thánh giáo cũng đã đến cực hạn, căn bản không có nhân thủ có thể tiếp tục phái ra chi viện các nơi khác!

“Chuyện cho tới bây giờ, ngoại trừ ta tự mình giải quyết, không còn cách nào khác.”

“Đi thôi, chuyển hướng Bồng Lai thành!”

Giang Thạch quả quyết, lạnh lùng nói.

“Vâng, Chúa công!”

Mọi người xung quanh đồng thanh đáp.

....

Cuồng phong bão táp.

Thành trì khổng lồ.

Trong một tòa phủ đệ chiếm diện tích rộng lớn.

Hai bóng người ẩn nấp phiêu bạt dọc theo màn mưa, một đường vọt về, rốt cục triệt để tiến vào sâu trong phủ đệ.

Lúc này.

Trong phòng, một thiếu niên mặc áo bào trắng đang lẳng lặng chờ đợi.

Bỗng nhiên, hai người từ trạng thái hư vô nhanh chóng hiện ra trong phòng, trong nháy mắt, hóa thành thực thể, giáp trụ vỡ tan, miệng đầy máu tươi, khí huyết trở nên cực kỳ hỗn loạn.

Vương công tử ngẩn ra, sau đó chấn động, nói: “Hai vị tiền bối, các người làm sao lại ra nông nỗi này?”

“Không thể tin được, thật không thể tin được!”

Một trong hai Người Đáy Biển lảo bầm, tràn đầy kinh hãi, dường như vẫn chưa kịp phản ứng lại sau một chương của Giang Thạch. Đầu tiên, hắn nhìn đồng bạn, sau đó như nhớ ra điều gì đó, nói: “Long Vân và Long Đình chưa trở về sao?”

“Rất có thể đã lành ít dữ nhiều rồi. Khi ta lao ra, nhìn thấy người kia đuổi về phía Long Vân!”

Người Đáy Biển bên cạnh chấn động nói.

“Chết tiệt!!”

Sắc mặt Người Đáy Biển còn lại nhất thời trở nên cực kỳ khó coi, cực kỳ bất an, nói: “Tại sao lại có thể như vậy? Trong Thiên Ma giáo tại sao lại có thể có một tồn tại như vậy?”

“Hai vị, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?”

Vương công tử nhanh chóng hỏi, không hiểu chuyện gì xảy ra.

“Chúng ta... xảy ra chuyện!”

Tên Người Đáy Biển kia sắc mặt âm trầm, nói: “Chúng ta vốn là muốn ám sát Giang Thạch, mang đầu của hắn về, nhưng không ngờ, cái tên Giang Thạch quái dị kia có chút đáng sợ, chỉ một chương liền đồng thời chấn thương bốn người chúng ta, Long Khiếu ngay tại chỗ tử vong, sau đó chúng ta liền hốt hoảng chạy chạy trốn. Người kia có phải Giang Thạch hay không, bây giờ ta cũng không dám khẳng định, thực lực của hắn thật đáng sợ, quá quái dị!”

“Cái gì?”

Vương công tử sắc mặt kinh hãi, nói: “Tại sao có thể như vậy?”

“Không biết, có lẽ là một Tôn giả giả trang, nhưng cho dù là Tôn giả cũng không đúng. Thiên Ma giáo không có bất kỳ

Tôn giả nào có thể ngăn cản năm người chúng ta liên thủ, điều này quá không hợp với lễ thường.”

Tên Người Đáy Biển kia đến nay cũng nghĩ không ra, khí huyết trên người lại bắt đầu hỗn loạn, khó có thể bình tĩnh.

“Có một tồn tại như vậy, chúng ta nên ngăn cản như thế nào?”

Sắc mặt Vương công tử khẽ biến.

Chương 515: Huyền Vũ Tôn

Giả. 1

“Trước không cần gấp, để người ở Bồng Lai Thành bên kia chú ý một chút, trước không nên tùy tiện hành động. Loại thời khắc mấu chốt này không thể bại lộ. Chờ chúng ta giải quyết xong Thiên Ma giáo chủ, lại đi tìm hiểu rõ tình huống Giang Thạch kia cũng không muộn.”

Người Đáy Biển kia ánh mắt biến ảo, nói ra.

“Được rồi!”

Vương công tử cũng trực tiếp gạt đầu, cắn răng nói.

Bồng Lai Thành.

Bồng Lai Thành chiếm diện tích cực lớn, nằm ở bờ biển phía đông, tứ phía bị nước bao quanh. Nơi đây nghề cá phát triển, cư dân thường nhiều thế hệ ra khơi đánh cá, cả thành trì cực kỳ phồn hoa.

Lúc này, trong một mật thất bí mật nào đó, ánh sáng yếu ớt. Chỉ có một ngọn nến trắng lặng lẽ thấp lên. Bốn phía ngói vây quanh mười mấy người, khuôn mặt giấu trong bóng tối, khó có thể phân biệt rõ.

Một người lên tiếng.

“Tin tức từ Long Đằng trưởng lão cho biết, lần này Thiên Ma giáo phái đến một vị tân Thánh Tử, thực lực phi phàm, có chút tà môn. Chỉ dùng một chương đã đồng thời chấn thương năm vị trưởng lão liên thủ, thậm chí còn giết chết ba vị trưởng lão Long Vân, Long Khiếu, Long Đình. Long Đằng trưởng lão

khuyên chúng ta tạm thời điều thấp xuống. Chúng ta có muốn nhân cơ hội rút lui hay không?”

Một người khác phản đối.

“Rút lui? Chúng ta đã phải trả giá bao nhiêu để có thể thuận lợi tiến vào Bồng Lai thành, vất vả lắm mới có chút thân phận ở đây, sao có thể dễ dàng rút lui như vậy được?”

“Tin tức của Long Đằng trưởng lão không phải quá khoa trương sao?” Một lão giả khác lên tiếng, “Trước đây chưa bao giờ nghe nói Thiên Ma giáo có thêm một vị Thánh Tử nào, bây giờ đột nhiên lại xuất hiện? Thực lực của hắn có thể mạnh đến mức nào?”

“Ta cũng nghĩ vậy.” Một người khác, giọng nói ồm ồm như chuông đồng, nói, “Thiên Ma giáo là thế lực như thế nào chúng ta đều rõ ràng, bên trong nội đấu vô cùng khốc liệt. Nếu quả thật có một Thánh Tử như vậy, chắc chắn đã bị lộ ra từ lâu rồi, không thể nào ẩn giấu đến bây giờ. Cho nên thân phận của vị tân Thánh Tử này rất đáng nghi ngờ.”

“Nhưng dù sao hắn cũng đã giết chết Long Khiếu, Long Vân và Long Đình.” Người đầu tiên lên tiếng nhắc lại.

“Vậy thì thế nào? Long Khiếu, Long Vân đều chỉ mới bước vào Huyết Đan Cảnh, hơn nữa chỉ là giả đan. Thực lực của họ chỉ hơi mạnh hơn một chút so với Thánh Linh cửu trọng bình thường thôi. Bọn họ bị giết cũng không phải quá mức chấn động.” Tiếng nói ồm ồm như chuông đồng lại vang lên.

“Vậy giờ chúng ta phải làm gì?” Người đầu tiên hỏi.

“Chúng ta đã trà trộn vào đây cũng phải trả một cái giá không rẻ, sao có thể dễ dàng rút lui được? Theo ta, chúng ta nên thừa dịp vị tân Thánh Tử này chưa kịp phản ứng, bất ngờ ra tay, bắt hắn lại trước. Sau đó, chúng ta nhanh chóng tiêu diệt những kẻ khác của Thiên Ma giáo trong thành, chắc chắn

có thể chiếm được tòa thành này trong thời gian ngắn nhất.”
Người giọng ồm ồm tiếp tục nói.

“Đừng quên, nơi đây còn có một vị Huyền Vũ Tôn Giả. Người này thực lực cũng không kém. Hơn nữa, Đông Thánh Tử vẫn chưa chết, không biết còn có bao nhiêu chiến lực.”

Lại một tiếng nói vang lên.

“Chuyện này có gì đáng ngại? Huyền Vũ Tôn Giả chỉ có thực lực ngang ngửa chúng ta mà thôi, chỉ cần phái hai người ra chặn lại, những người khác không cần lo lắng, hơn nữa, người của Đông Hải Thất Tộc cũng ở gần đây, chúng ta có thể báo tin cho bọn họ, cùng nhau ra tay, nội ứng ngoại hợp, như vậy chần chẫn có thể nhanh chóng chiếm được Bồng Lai thành.”

Giọng nói ồm ồm lại vang lên.

“Được, kế hoạch này tuy có chút nguy hiểm, nhưng cũng có thể thử một lần!”

“Không sai, thay vì bị động chờ đợi vị tân Thánh Tử kia điều tra chúng ta, không bằng chủ động xuất kích, trực tiếp giết chết hắn!”

“Chúng ta bắt đầu hành động.”

“Hắc hắc.”

Tùng đột tiếng cười quỷ dị vang lên trong căn phòng tối tăm, âm thanh quanh quẩn, khiến cho ngọn nến trắng nhạt kia đều rung động, ánh sáng lúc sáng lúc tối.

....

Mưa rào đã ngừng.

Trong không khí tràn ngập một loại khí tức tươi mát của đất bùn.

Trong phủ đệ rộng lớn.

Huyền Vũ Tôn Giả mặc áo bào đen, khuôn mặt âm trầm, mũi cao, râu dài đen, đôi mắt sắc bén đang đọc tờ tin tức vừa mới đưa tới.

Nội dung bên trên cũng giống như trước đây.

Trong giáo lại có nữ cao thủ bị sát hại!

Hơn nữa không phải là sát hại bình thường, mà là bị cưỡng bức sau đó, chém đầu, thi thể trần truồng bị treo ở đầu thành, chấn động khắp nơi.

Sự kiện nghiêm trọng như vậy, đã là một sự khiêu khích lớn đối với Liên Minh Ma Đạo.

Trước sau đã có mười sáu nữ cao thủ bị giết như vậy.

Có người là giáo chúng của Thiên Ma giáo, có người lại xuất thân từ các ma giáo khác.

Điều quan trọng là đến tận bây giờ, bọn họ vẫn chưa thể bắt được hung thủ.

Điều này khiến trong lòng Huyền Vũ Tôn Giả tích tụ lửa giận vô biên, đã sắp đến mức bùng phát.

Chương 516: Huyền Vũ Tôn Giả. 2

Nếu xét về thể lực ma đạo, bọn họ mới là thể lực ma đạo lớn nhất thiên hạ, nhưng giờ thì tốt rồi, lại bị các thể lực ma đạo khác giẫm lên đầu.

Thật là buồn cười!

“Thứ súc sinh đáng chết, bất kể ngươi là thể lực nào, đợi ta bắt được ngươi, ta sẽ ngươi huyết mạch tận tuyệt, nữ tính gia tộc ngày đêm kêu la, đòi đòi làm kỹ nữ!”

Huyền Vũ Tôn Giả nghiêng rặng, đột nhiên ánh mắt quay sang, lạnh lùng nhìn một người, nói: “Hai ngày nay tiểu thư vẫn còn đang náo loạn sao?”

“Vâng, tôn giả, tiểu thư vẫn muốn đi ra ngoài.”

Vị thị vệ kia cung kính trả lời.

“Đi bảo nàng, nếu không muốn chết thì cứ ở trong phòng ngoan ngoãn chờ, nếu dám chạy ra ngoài, ta sẽ tự tay đánh gãy hai chân của nàng!”

Huyền Vũ Tôn Giả âm trầm nói.

“Vâng, đại nhân!”

Vị thị vệ kia trong lòng rùng mình, nhanh chóng lui xuống.

“Tôn giả, tên tặc tử này mấy ngày nay không ngừng nhằm vào chúng ta, đã khiến lòng người hoảng sợ. Những tông môn Ma đạo khác mấy ngày nay đã có ý định rút khỏi Bồng Lai Thành. Nếu chúng ta còn chưa bắt được hung thủ, chỉ sợ Liên minh sẽ rất khó duy trì được nữa.”

Một vị trưởng lão sắc mặt biến ảo, nhin không được nói.

“Biết rồi, ta cũng đang nghĩ cách.”

Huyền Vũ Tôn Giả bộ mặt âm lãnh, xoa xoa mi tâm, hỏi:

“Hai tòa thành trì kia thế nào? Còn có tin tức truyền đến không?”

“Hai thành khác chỉ sợ cũng đã xảy ra chuyện. Thuộc hạ đã phái người liên lạc qua hai tòa thành trì kia, nhưng nhận được báo cáo, đều là mọi thứ đều ổn, tất cả đều ở trong lòng bàn tay. Tuy nhiên, trong hồi âm của bọn họ, cũng không có ám hiệu.”

Vị trưởng lão kia nghiêm nghị nói.

Vì thuận tiện trao đổi và liên lạc, Thiên Ma giáo truyền tin lẫn nhau đều có ám hiệu tương ứng đi kèm.

Công khai là một bức thư, nhưng thực ra là hai.

Quái dị chính là trước đó không lâu. hai tòa thành trì bên kia hồi âm lại, bên trong không có bất kỳ ám hiệu nào. Điều này nói rõ hai tòa thành trì kia hơn phân nửa đã xảy ra chuyện.

Sắc mặt Huyền Vũ Tôn Giả trầm xuống, hai hàng lông mày đen nhánh cũng trực tiếp nhăn lại, nói:

“Đông Hải Thất Tộc chết tiệt, tốc độ ra tay thật nhanh!”

“Tôn giả, nếu như hai tòa thành trì kia thật sự thất thủ, như vậy bên này của chúng ta chỉ sợ cũng không an toàn. Lúc này, điều quan trọng nhất là ổn định những môn phái Ma đạo khác, để cho bọn họ trước tiên không nên hỗn loạn. Nếu một khi bọn họ loạn lên trước, đối với toàn bộ đại cục mà nói, tuyệt không phải chuyện tốt gì.”

Vị trưởng lão kia nói.

“Đi nói cho bọn họ, để cho bọn họ đem tất cả nữ quyền trong nhà đều dồn vào trong phủ đệ của ta. Có ta trấn thủ, các nàng tuyệt đối sẽ không xảy ra bất cứ chuyện gì. Để cho bọn họ an tâm trấn thủ ở Bồng Lai Thành, bất luận kẻ nào cũng không được sinh ra ý định rút lui.”

Huyền Vũ Tôn Giả trầm giọng nói.

“Được, ta sẽ đi xuống báo cho bọn họ.”

Vị trưởng lão kia trả lời.

“Khi nào thì trợ thủ trong giáo đến?”

Huyền Vũ Tôn Giả tiếp tục hỏi.

“Tính toán thời gian, hẳn là đã sắp đến. Tuy nhiên, quý di chính là đến nay vẫn chưa nhận được thư tín. Có lẽ...”

Vị trưởng lão kia nhin không được nói.

“Có chuyện gì sao?”

Huyền Vũ Tôn Giả nheo mắt lại, cau mày nói: “Không đến mức nhanh như vậy chứ? Dù sao cũng là một vị Tân Thánh Tử, giáo chủ tuyệt đối sẽ không dễ dàng lập Thánh Tử. Một khi lập Thánh Tử, chứng tỏ thủ đoạn của đối phương tuyệt đối không yếu. Nếu dễ dàng bị bắt như vậy, vậy không khỏi quá khiến người ta thất vọng.”

“Có lẽ thuộc hạ đa nghi. Thuộc hạ sẽ lưu ý nhiều hơn.”

Vị trưởng lão kia đáp lại.

“Ừ.”

Huyền Vũ Tôn Giả tâm sự nặng nề, trầm trọng gật đầu.

...

Thành trì đen kịt không lộ lẳng lặng đập vào mắt.

Giang Thạch ngẩng đầu lên, mắt nhìn tường thành màu xám đen trước mắt.

Chỉ thấy phía trên cùng của tường thành, thỉnh thoảng có một hàng chữ nhỏ đỏ tươi viết lên:

Bồng Lai thành!

“Rốt cục đã tới, Thánh Tử, ta đi thông tri những người khác, để cho bọn họ đến đây nghênh đón!”

Bạch trưởng lão nói.

“Không cần, bí mật vào thành, không nên để lộ thân phận.”

Giang Thạch thúc giục Long Mã, dẫn đầu đi về phía thành trì.

Đông Lai Tam Thành, hai tòa thành trì khác nếu đã xảy ra chuyện, tòa Bồng Lai thành cuối cùng cũng tuyệt đối sẽ không yên ổn như vậy.

Huống hồ căn cứ vào tin tức lúc trước, trong Bồng Lai thành đã xảy ra vô số án mạng, có rất nhiều người thần bí giết người vô hình, gây tổn thất cực lớn cho toàn bộ Liên Minh Ma Đạo. Nếu hấn công khai tiến vào thành trì, tất nhiên sẽ khiến những người đó sợ ném chuột vỡ bình, không dám hành động.

Trước mắt âm thầm hành động, tiến hành điều tra, tuyệt đối là lựa chọn an toàn hơn so với hành động công khai.

Một đám người thu liễm khí tức, lúc này nhanh chóng đi theo.

Vừa mới tiến vào thành trì, liền thấy trên đường phố xuất hiện không ít bóng người, đang bàn tán sôi nổi, vẻ mặt khiếp sợ.

Chương 517: Huyền Vũ Tôn

Giả. 3

“Lại xảy ra chuyện rồi, lần này là một vị đường chủ của Thiên Ma Thánh giáo, tên là Trần Thái Ảnh, là một mỹ nhân nũng nịu, kết quả lại chết thảm như vậy.”

“Chắc chắc, mỹ nhân thì có thể thế nào, không có đầu lâu, chung quy chỉ là hồng phấn khô lâu.”

“Thật đáng thương, đầu tiên là bị cường bạo đến chết, sau đó bị chém đầu, lột sạch quần áo, treo thi thể lên cho mọi người xem, rốt cuộc là ai, lại có gan như vậy, chiếu chỗ chết mà đắc tội.”

“Qua nhiều ngày như vậy, đã có bao nhiêu nữ tính cao thủ bị giết, thật không biết tiếp theo sẽ là ai?”

“Người nào? Theo ta thấy Vương Thụy trưởng lão rất có thể sẽ trở thành mục tiêu tiếp theo.”

“Sao ngươi lại cho là vậy?”

“Ngươi nghĩ a, Vương Thụy đáng người thật tốt, hai cái chân dài thẳng tắp mê chết không biết bao nhiêu người, hung thủ kia thích giày vò nữ tính như vậy, lại làm sao có thể sẽ buông tha trưởng lão đáng người tốt như vậy.”

“Có lý!”

Mấy người đang bàn tán, đang nói như có thật, phát ra từng đợt tiếng cười vui sướng khi người gặp họa.

Nhưng bỗng nhiên, một đạo ánh mắt lạnh như băng trực tiếp cách đường phố, rơi vào trên người bọn họ, sát khí giống

như thực chất, khiến cho mấy người kia biến sắc, nhất thời rùng mình một cái.

Bọn họ vội vàng ngẩng đầu nhìn lên.

Chỉ thấy cách đó không xa có mấy con Long Mã đang đi qua. Trên một con Long Mã, một nữ tử thân hình thon dài, mặc da giáp bó sát người đang ngồi ngay ngắn. Ngũ quan xinh đẹp, đôi mắt như điện, một đôi ánh mắt giống như nhìn người chết, đang nhìn mấy nhân sĩ giang hồ kia.

Mấy tên nhân sĩ giang hồ lập tức sắc mặt trắng bệch, lộ ra sợ hãi.

Vương Thụy trưởng lão!

“Xé miệng mấy người bọn họ cho ta!”

Nữ tử ngũ quan lãnh diễm kia chỉ vào mấy người, lạnh lùng nói.

Người bên cạnh lập tức nhanh chóng vọt tới, phóng về phía mấy tên nhân sĩ giang hồ kia.

Mấy tên nhân sĩ giang hồ kia vốn còn muốn chạy trốn, nhưng rất nhanh đã bị chế trụ, bị tàn nhẫn xé rách miệng, phát ra tiếng kêu thảm thiết thê lương, miệng đầy máu tươi, rất nhanh nằm trên mặt đất, thê thảm lẫn lộn.

“Vương trưởng lão, vẫn là cẩn thận một chút đi, vừa mới nhận được tin tức, Huyền Vũ Tôn Giả bên kia để cho chúng ta đem tất cả nữ quyến đều đưa qua, ngài...”

Bên cạnh, một tên thủ hạ nhịn không được khuyên nhủ.

“Biết.”

Nữ tử ngũ quan lãnh diễm lạnh lùng đáp lại, tiếp tục thúc giục Long Mã, đi về phía trước, nói, “Nhưng không tìm ra hung thủ kia, ta chung quy không cam tâm.”

“Nếu như...”

Nữ nhân kia tiếp tục nói.

“Không có nếu như, ta biết phải làm gì.”

Vương Thụy lạnh lùng đáp lại.

“Vâng, thưa trưởng lão.”

Nữ thủ hạ kia vội vàng gật đầu.

Trên đường phố, Giang Thạch nhíu mày, rõ ràng nghe được mấy người đang bàn tán, một đôi mắt không nhìn được nhẹ nhàng rơi vào trên người vị trưởng lão Vương Thụy kia, trong lòng như có điều suy nghĩ.

“Xem ra tình hình trong thành hỗn loạn hơn nhiều so với tưởng tượng của chúng ta.”

Trong miệng hắn tự nói.

“Thánh Tử chuẩn bị làm sao bây giờ? Có muốn giám sát vị trưởng lão Vương Thụy kia không?”

Bạch trưởng lão hỏi.

“Ừ, ta tự mình đi theo dõi nàng, các người tìm một chỗ, đặt chân trước.”

Giang Thạch đáp lại.

“Được rồi.”

Bạch trưởng lão gật đầu.

Hai đợt nhân mã cứ như vậy mà phân ra.

Trước khi đi, Giang Thạch xoay người xuống ngựa, đem Long Mã dưới thân cũng trực tiếp giao cho Bạch trưởng lão, mặt mang vẻ suy tư, thân hình

Thời gian trôi qua.

Thời gian cả ngày cứ như vậy lặng lẽ trôi qua.

Vương Thụy trưởng lão mang theo thủ hạ, tuần tra xung quanh ở trong thành, vòng vo một buổi chiều, thẳng đến mặt trời lặn, mới lần nữa trở về tiểu viện.

Còn Giang Thạch trong cả ngày này cũng đã vòng vo một lần, xem xét tình hình đại khái ở trong thành.

Sau khi biết rõ tình huống đại khái của thành trì, lòng mày của hắn không khỏi nhẹ nhàng nhúu lại.

Bồng Lai Thành quả nhiên đã xảy ra chuyện.

Một vòng này đi xuống, đã gặp phải người bốn năm người của Đông Hải Thất Tộc .

Không một ngoại lệ, bọn họ đều đã dịch dung thành người bình thường.

Nếu không phải chính mình có được thiên phú Thấu Thị và lực lượng linh hồn kinh người, rất khó có thể phát hiện chân thân của bọn họ.

“Khó trách có thể liên tục đánh hạ hai tòa thành trì, thế như chẻ tre, không người nào có thể ngăn cản, nếu là người khác, một chiêu này rất khó ngăn cản được, người của Đông Hải Thất Tộc quả thật có chút đồ đặc.”

Trong lòng Giang Thạch tự nói.

Ít nhất trước mắt mà xem, ngoại trừ chính mình, còn không có những người khác có thể phân biệt ra bọn họ dịch dung.

Kể từ đó, bọn họ muốn ra tay ám toán người nào, quả thực không thể dễ dàng hơn được.

Đêm khuya yên tĩnh.

Khắp nơi đều im lặng.

Trong bóng tối dày đặc.

Thân thể Giang Thạch hoàn mỹ ẩn giấu ở đây, cả người dung nhập vào trong bóng đêm, không có gì khác biệt, thiên phú Ngụy Trang được hấn vận chuyển đến cực hạn.

Chương 518: Huyền Vũ Tôn

Giả. 4

Giờ phút này, ánh mắt của hắn rõ ràng đang rơi vào vị trưởng lão Vương Thụy kia.

Trong phòng, Vương Thụy trưởng lão vẫn chưa ngủ. Nàng đang xử lý công việc ngày hôm nay. Theo từng bức thư được nàng lật ra, trên mặt nàng dần hiện lên vẻ tức giận.

“Phế vật! Đều là phế vật! Một việc nhỏ như vậy cũng xử lý không xong, việc như vậy còn cần hỏi ta!”

Nàng ném một đồng thư tín xuống đất, vô cùng bức bối.

Một nam tử mặc áo bào trắng đứng bên cạnh, thân hình thon dài, vẻ mặt ôn hòa, nói:

“Trưởng lão, trời đã khuya rồi, ngài nên nghỉ ngơi đi.”

“Biết.”

Vương Thụy trưởng lão lạnh lùng đáp lại, tiếp tục lật thư.

“Thuộc hạ vừa sai người nấu canh bổ, sắp nguội rồi.”

Nam tử áo bào trắng nói.

Vương Thụy trưởng lão hít một hơi, cố gắng kìm nén cơn giận, cuối cùng ngẩng đầu nhìn nam tử, nói:

“Đa tạ.”

“Là chuyện thuộc hạ nên làm.”

Nam tử cung kính đáp.

“Ừ.”

Vương Thụy trưởng lão đi tới, cầm bát canh lên, mở nắp, dùng thìa múc một muỗng canh bỏ đưa lên miệng.

“Trưởng lão, canh bỏ thế nào?”

Nam tử mỉm cười.

“Cũng không tệ.”

Vương Thụy trưởng lão đáp lại theo bản năng, nhưng rất nhanh lại cảm thấy có gì đó không ổn.

Ánh mắt nàng trở nên mơ hồ, trước mắt như có hình ảnh trùng lặp, giống như bị thứ gì đó tác động.

Nàng dùng sức lắc đầu, mở to hai mắt, chỉ thấy nụ cười trên mặt nam tử trước mắt càng thêm nồng đậm, lại có thêm một chút lạ lẫm chưa từng thấy.

“Ngươi là ai? Ngươi không phải Vương An! Ngươi cho ta uống cái gì?”

Vương Thụy trưởng lão chấn động trong lòng, vội vàng quát.

Nhưng thân thể nàng lại càng thêm không thể khống chế, lắc lư thất tha thất thểu, qua trái qua phải.

“Ta là Vương An a, trưởng lão, ngươi chẳng lẽ không nhận ra ta?”

Nam tử kia nở nụ cười quỷ dị.

“Không, ngươi tuyệt đối không phải Vương An.”

Vương Thụy trưởng lão kinh hãi kêu lên.

Bỗng nhiên, một tiếng cười già nua, khàn khàn, quỷ dị vang lên trong phòng. Một bên, trong bóng tối dày đặc tựa như có sinh mệnh, kịch liệt vận vẹo, tản ra từng cỗ lực lượng thần bí và tà ác, chậm rãi ngưng tụ thành một bóng người, hóa thành một lão nhân mặt trắng bệch, thân hình thon gầy.

Lão nhân này tuổi tác khá lớn, để râu dê, ánh mắt hẹp dài, con ngươi hiện ra màu vàng nhạt, vô cùng quỷ dị.

“Tốt lắm, đồ dê.”

Lão nhân râu dê cười nhẹ một tiếng, đánh giá Vương Thụy trưởng lão, nói:

“Chắc chắn, thật đáng thương, biết rõ chúng ta thích hạ độc nữ nhân, ngươi còn cứ đi lang thang ngoài đường, ngươi cho rằng bày ra cái bẫy này có thể làm khó được chúng ta?”

“Các ngươi... Rốt cuộc là ai?”

Đầu óc Vương Thụy trưởng lão càng thêm mê muội, kinh hãi mở miệng.

Các ngươi cùng Đông Hải Lục Tộc giao thủ lâu như vậy, không phải từ trước tới nay đều cảm thấy hứng thú với đệ thất tộc sao? Lão phu chính là người của Đông Hải đệ thất tộc, Thôi gia.”

Lão giả râu dê cười nhẹ nói.

“Ngươi...”

Vương Thụy trưởng lão thần sắc kinh hãi, vội vàng giấy dựa phóng ra ngoài.

Nhưng nàng vừa mới lao ra, Vương An ở một bên liền cười quái dị một tiếng, thân hình thoắt nhoáng, trong nháy mắt ngăn cản nàng, nhanh như chớp phong bế huyết vị của nàng.

“Su tôn, được rồi.”

Vương An cười nhẹ.

“Ừm, ngươi vất vả rồi.”

Lão giả râu dê vô cùng hài lòng, từ chỗ Vương An đón lấy thân thể Vương Thụy về, cười nói, “Đừng để người ta quấy rầy lão phu!”

“Vâng, sư phụ!”

Vương An cười đáp lại.

Lão giả râu dê ôm Vương Thụy, nhanh chóng xông vào phòng, đóng cửa phòng lại, đặt nàng lên giường, trong ánh mắt lộ ra ánh sáng nóng bỏng, sau đó dưới ánh mắt hoảng sợ của Vương Thụy, nhanh chóng cởi quần áo của nàng.

Nhưng ngay lúc này.

Một giọng nói bình thản, trầm ổn nhưng không có bất kỳ dấu hiệu nào trực tiếp vang lên ở phía sau hắn.

“Đông Hải Thất Tộc đều là loại người như ngươi sao? Không biết các ngươi còn có bao nhiêu người ẩn núp ở chỗ này?”

Lão giả râu dê, đột nhiên biến sắc, quả thực không dám tin, thiếu chút nữa nhảy dựng lên, vội vàng nhanh chóng xoay người lại, nói,

“Ai?”

Chỉ thấy trên một chiếc ghế phía sau chẳng biết lúc nào đã có một bóng người cao lớn ngồi ngay ngắn, vô cùng khô khan, mặc áo đen, khuôn mặt trắng nõn, trong tay cầm lấy bát canh vừa rồi, nhẹ nhàng mà ngửi hương canh bồ bên trong, vẻ mặt say mê, nói, “Canh này nấu ngược lại cũng không tệ a!”

Lão giả râu dê sắc mặt kinh hãi, sau đó lộ ra một vết dữ tợn, không chút nghĩ ngợi, vội vàng nhanh chóng lao ra, hai tay đi lên hung hăng bắt lấy Giang Thạch trước mắt.

“Giả thần giả quỷ!

Chết cho ta!!”

Lão giả râu dê vô cùng quyết đoán, mặt mang dữ tợn, nhìn thấy Giang Thạch liền ra tay, nhanh như thiểm điện. Người

đến thì không thiện, người thiện thì không đến, lúc này không cần nói thêm gì, tiên hạ thủ vi cường mới là trọng yếu nhất.

Giang Thạch nhìn thấy lão giả râu dê lao tới, trong mắt hiện lên một tia châm chọc. Hắn không nhúc nhích, để cho lão giả râu dê đánh tới trước mặt mình.

Keng! Keng!

Chương 519: Thủ Đoạn Lôi Đình! Giang Thạch Ta Tay. 1

Mười ngón tay của lão giả râu dê rơi xuống đầu mà ngực Giang Thạch nhưng lại giống như nắm vào kim cương thiết thạch, phát ra âm thanh kim loại điếc tai. Sắc mặt lão giả râu dê thay đổi.

Hắn lập tức lui về phía sau, không biết vận dụng mật pháp gì, thân thể chợt chuyển động, trong nháy mắt hóa thành một bóng đen mờ hồ, nhanh chóng thu nhỏ lại, lao về một góc tối của gian phòng.

Ánh mắt Giang Thạch lóe lên, thiên phú Thấu Thị giúp hắn nhìn thấy rõ ràng thân ảnh của lão giả râu dê.

“Môn bí pháp này của người cũng có chút ý tứ, là bí thuật độc hữu của Đông Hải Thất Tộc các người sao?”

Một cỗ lực hấp dẫn cực kỳ cuồng bạo từ lòng bàn tay của Giang Thạch bộc phát ra ngoài. Lão giả râu dê vừa mới thu nhỏ dung nhập vào bóng tối cũng cảm thấy linh hồn của mình run rẩy, bị lực hấp dẫn kia hút ra.

“Không!”

Hắn kinh hãi quát lên, thân thể vừa mới biến mất lại xuất hiện trước mặt Giang Thạch. Năm ngón tay của Giang Thạch nắm chặt đỉnh sọ của lão giả râu dê.

Lão giả râu dê sợ hãi vô cùng. Giờ khắc này, hắn chỉ cảm thấy hồn phách đều sắp bị hút ra ngoài, tất cả ký ức trong đầu đều hiện lên một cách hỗn loạn.

Giang Thạch nở một nụ cười quái dị, hai mắt chớp động, thiên phú [Phệ Hồn] của hắn được thúc giục đến cực hạn. Hắn nhìn lại tất cả những gì lão giả râu dê đã thấy trong đầu.

“Không ngờ Đông Hải Thất Tộc lại có nhiều gian tế ẩn núp trong thành như vậy. May mà đêm nay ngươi ra tay rồi, bằng không ta thật sự không biết có bao nhiêu gian tế của Đông Hải Thất tộc trong thành như vậy. Đa tạ ngươi đã giúp đỡ, đổi lại, ta sẽ tiễn ngươi lên đường trước.”

Lão giả râu dê phát ra một tiếng kêu thảm thiết thê lương.

Toàn bộ thân thể hắn nhanh chóng khô quắt, cơ thể biến thành trạng thái da bọc xương, hồn phách của hắn bị Giang Thạch nuốt chửng.

Giang Thạch tiện tay ném thi thể của lão giả râu dê đi, ánh mắt bình thản nhìn về phía Vương Thụy trưởng lão đang giãy dụa trên giường.

Vương Thụy trưởng lão vẫn còn mê ly, thân thể mệt mỏi, không ngừng muốn đứng dậy, nhưng lại liên tục ngã xuống.

“Ngươi, ngươi là ai?” Nàng sợ hãi hỏi.

“Muốn lấy thân làm mồi nhử, dụ hung thủ phía sau màn ra tay, nhưng tiếc là quá ngây thơ!” Giang Thạch lạnh lùng nói.

Đột nhiên, hắn vồ một chương về phía Vương Thụy. Kinh lực tinh thuần và hùng hậu của hắn xuyên qua không gian, đánh trúng Vương Thụy.

Oanh!

Một tiếng nổ vang lên, khí độc trên người Vương Thụy bị bức ra ngoài. Từ các lỗ chân lông của nàng truyền ra từng đợt khí tức quỷ dị giống như xạ hương.

Sắc mặt Vương Thụy trắng bệch, há miệng thở hổn hển. Nàng cuối cùng cũng thoát khỏi sự trạng thái mê ly hôn ám

vừa rồi. Cả người ướt đầm mồ hôi lạnh.

“Người rút cuộc là ai?” Nàng nhanh chóng đứng dậy, nhìn Giang Thạch, ánh mắt sợ hãi.

Nhưng rất nhanh, nàng trừng to hai mắt, nhìn thấy một mặt lệnh bài màu đen trong tay Giang Thạch.

Mặt lệnh bài kia trông giống như vàng mà không phải vàng, giống như ngọc mà không phải ngọc.

Ở trên cùng khắc hai chữ lớn: Thiên Ma.

Ở phía dưới khắc hai chữ lớn: Hắc Liên.

“Người là tân Thánh Tử của Thiên Ma Thánh giáo?”

Vương Thụy trưởng lão vẽ mặt giật mình, sau đó lập tức cung kính hành lễ, nói: “Thuộc hạ Vương Thụy, bái kiến thánh tử!”

Nàng mặc dù không phải người của Thiên Ma Thánh giáo, nhưng chỉ cần là thế lực thuộc về [Liên Minh Ma đạo], sau khi nhìn thấy Thánh tử của Thiên Ma Thánh giáo vẫn phải bày tỏ kính ý.

Đừng nói là nàng, ngay cả giáo chủ của nàng đến, cũng giống như vậy.

“Lập tức tập hợp tất cả thuộc hạ của ngươi lại, ta sẽ thanh trừng một số người.”

Giang Thạch lạnh lùng nói.

Vương Thụy chấn động trong lòng, nói: “Thuộc hạ của ta còn có gian tế khác sao?”

“Người nghĩ thế nào?”

Giang Thạch lạnh lùng nhìn nàng một cái.

Vương Thụy trong lòng phát lạnh, nói: “Vâng, thánh tử!”

Nàng bắt đầu vội vàng ra cửa, bắt đầu triệu tập thuộc hạ.

Thật sự là không ngờ, Đông Hải Thất tộc thẩm thấu lại sâu như vậy, bên trong thuộc hạ của nàng rõ ràng không chỉ có một, hai tên gian tế.

Hôm nay nếu không có vị Hắc Liên Thánh tử thần bí khó lường này ra tay, kết cục của nàng không thể tưởng tượng!

Vương Thụy rất quyết đoán, vừa đi ra đã lập tức hạ lệnh, yêu cầu tất cả thuộc hạ nhanh chóng tập hợp lại.

Mệnh lệnh phát ra, thủ hạ trong viện lúc này bắt đầu nhanh chóng chạy ra, đi khắp thành để thông báo.

Chỉ trong chừng nửa canh giờ, trong sân rộng lớn, ánh đuốc cao cao, ánh sáng chiếu rọi.

Đã có hơn trăm người tụ tập, thân phận khác nhau, thực lực khác nhau.

Mỗi người đều cúi đầu thì thầm, bàn tán âm ỉ, rất rõ ràng đều không hiểu rõ chuyện gì xảy ra, đêm hôm khuya khoắt trưởng lão đột nhiên triệu tập bọn hắn làm gì.

“Thánh tử, tất cả mọi người đã đến đông đủ rồi.”

Vương Thụy trưởng lão vẻ mặt cung kính, đứng ở ngoài cửa, chấp tay hướng vào trong phòng.

“Ừ.”

Giang Thạch bước ra khỏi phòng.

Chương 520: Thủ Đoạn Lôi Đình! Giang Thạch Ta Tay. 2

Thân hình hần cao lớn, một thân hắc bào, hai vai cực kỳ vạm vỡ, mái tóc đen dài sẫm rũ xuống, lúc cả người đi ra.

Cho dù không phát ra uy áp, nhưng vẫn khiến người ta cảm thấy một loại áp lực vô hình.

Thật giống như đây là một tôn sơn, một tôn nhạc!

Trong sân, mọi người đều kinh ngạc, thì thầm bàn tán.

“Thánh tử?”

“Ly Ma Tông chúng ta chưa từng nghe nói có thánh tử gì?”

“Là ai vậy?”

“Nhìn cũng quá trẻ tuổi a.”

Giang Thạch quét mắt nhìn, nhanh chóng dừng lại ở trên một nhóm người, chỉ tay nói: “Mấy người các ngươi, ra đây!”

Những người bị chỉ, sắc mặt thay đổi, trong lòng hoảng hốt, bắt đầu nội tâm giãy dụa.

“Sao, không muốn ra?”

Giang Thạch ngữ khí bình thản.

“Thánh tử, chúng ta phạm sai lầm gì?”

Một người chương quỹ trung niên thấp thỏm hỏi.

“Đúng vậy, ta cũng vừa mới biết, ngươi xuất thân từ Đông Hải Thất Tộc.”

Giang Thạch ngữ khí bình tĩnh, nói: “Ngoài mấy người các ngươi, còn có một người nữa từ dưới đáy biển trà trộn vào, thật sự là ngoài dự đoán của ta.”

Mấy người vừa bị điểm danh, nhất thời sắc mặt cuồn cuộn, cảm thấy không thể tin nổi.

“Ngươi rõ ràng là oan uổng chúng ta, chúng ta trung thành tận tụy, sao có thể xuất thân từ Đông Hải Thất tộc? Lão Hàn ta theo giáo chủ nhiều năm, lòng trung thành của ta, nhật nguyệt có thể chứng giám, Thánh Tử, ngươi nhất định phải cho ta một cái công đạo!”

Chưởng quỹ trung niên kia phần nộ hết lớn.

“Đúng vậy thánh tử, chúng ta đều là oan uổng, ngươi sao có thể oan uổng chúng ta như vậy?”

“Trưởng lão, chúng ta không thể nào là nằm vùng, chúng ta oan uổng a!”

Mấy người bị điểm danh đều kinh hoàng kêu to lên.

Vương Thụy trưởng lão sắc mặt nghi hoặc, quay đầu nhìn Giang Thạch.

“Coi như các ngươi oan uổng cũng được, thà giết lầm còn hơn bỏ sót, cho nên, các ngươi vẫn là đi chết đi!”

Ánh mắt Giang Thạch lóe lên, lập tức vỗ một chưởng thẳng về phía chưởng quỹ trung niên kia.

Vương Thụy trưởng lão sắc mặt khẽ biến, mới vừa định ngăn lại, thì khoảnh khắc Giang Thạch bàn tay vỗ tới, chưởng quỹ trung niên kia đột nhiên rống to một tiếng, toàn thân bỗng nhiên bành trướng, trong nháy mắt hóa thành cự nhân cao hơn năm thước, một lớp mặt nạ da người trên mặt trong nháy mắt nổ tung, quát to một tiếng, nói:

“Ta ngăn cản hấn, các ngươi mau chạy đi!”

Oanh!

Ngay khi hấn vừa dứt lời, thân thể hấn nổ tung tại chỗ, vỡ vụn thành từng mảnh, nội tạng và xương cốt tung tóe, chết không thể chết lại.

“Ngăn cản ta? Thiết thời ngươi có thể nói ra được!”

Giang Thạch ngữ khí lạnh lùng, nhìn về phía những người khác trong đám đông, thân hình chợt lóe, nhanh như chớp, khiến người ta không kịp trở tay.

Trong lòng mấy người kia đều vô cùng kinh hãi, cũng không dám biện minh nữa, vội vàng quay người bỏ chạy, nhưng tốc độ của họ trong mắt Giang Thạch quả thực không khác gì đứng im.

Những người này đều là Thánh Linh cảnh thất bát trọng, đối mặt với Giang Thạch đã là Huyết Đan Cảnh giới lục trọng, quả thực giống như là đã kích giảm chiều không gian vậy.

Bang bang bang bang!

Cơ hồ cùng một lúc, mấy người sau lưng đều bị Giang Thạch vỗ trúng, cơ thể rung động như pháo nổ, lập tức nổ tung.

Sau đó, Giang Thạch xuất hiện ở cách đó không xa, sắc mặt bình tĩnh, trên người không dính một giọt máu, nhìn về phía một cái vại nước nhỏ trong sân.

“Thiên phú của đám Người Đáy Biển các ngươi thật kỳ lạ, chẳng lẽ bất kỳ nơi nào có nước đều có thể ẩn núp sao?”

Mọi người đều chấn động, vội vàng nhìn về phía cái vại nước nhỏ mọc đầy rêu xanh màu xám trong sân.

“Người Đáy Biển đâu?”

Vương Thụy trưởng lão đột nhiên biến sắc, quát to một tiếng, một chưởng hung hăng vỗ về phía cái vại nước nhỏ, chưởng lực của nàng âm lãnh băng hàn, như băng niên vạn năm, một chưởng vỗ qua, ngay cả không khí cũng dường như đã ngưng kết.

Oanh!

Bể chứa nước nổ tung.

Tất cả chất lỏng bên trong đều bị đóng băng thành băng.

Một bóng người mơ hồ gần như trong suốt trong nháy mắt từ trong vại nước nhỏ nổ tung nhảy ra, ánh mắt lạnh như băng, đầu tiên nhìn thoáng qua Giang Thạch, thân thể chợt lóe, trong nháy mắt dung nhập vào cổng thoát nước ở một bên, định dọc theo cổng thoát nước trực tiếp trốn thoát.

Ánh mắt Giang Thạch lạnh lẽo.

“Trước mặt ta còn muốn chạy? Cút về cho ta!”

Oanh!

Cơ hồ ngay khi bóng người mơ hồ vừa mới chui vào cổng thoát nước, Giang Thạch đột nhiên dậm mạnh một chân xuống mặt đất, giống như Địa Long xoay người, Ma Tượng nổi giận.

Lực lượng một cước này kinh khủng không biết bao nhiêu, oanh một tiếng, toàn bộ mặt đất đều rung động kịch liệt, giống như vừa xảy ra động đất cấp tám. Một cỗ lực lượng đáng sợ dọc theo mặt đất trong phút chốc truyền vào mặt đất dưới cổng thoát nước.

Oanh!

Mặc dù Người Dáy Biển kia đã dung nhập vào trong nước, phản ứng của hắn vô cùng nhanh chóng nhưng vẫn phát ra một tiếng kêu thảm thiết, bị dư chấn một cước này của Giang

Thạch đánh trúng, trực tiếp bị chấn từ trong cổng thoát nước ra ngoài.

Chương 521: Thủ Đoạn Lôi Đình! Giang Thạch Ta Tay. 3

Thân thể còn đang lơ lửng giữa không trung đã trực tiếp chia năm xẻ bảy.

Máu màu lam nhạt sền sệt bay múa lung tung, mang theo mùi tanh hôi của cá chết, tí tách, rơi xuống mặt đất.

Mọi người đều run rẩy, hoảng sợ nhìn Giang Thạch như nhìn quái vật.

Vị Thánh Tử này rốt cuộc là ai?

“Thánh tử, cái này.... cái này đều giải quyết xong rồi sao?”

Vương Thụy trưởng lão vẻ mặt chấn động, như thể vẫn chưa kịp phản ứng lại, vội vàng hỏi.

“Đúng vậy, nếu không có gì bất ngờ, năm vùng của Đông Hải Thất Tộc trong Ly Ma Tông các người cũng đã giải quyết xong, nhưng còn bao nhiêu năm vùng trong thành thì ta không thể nói chắc.”

Giang Thạch ngữ khí bình thản, ánh mắt nhìn Vương Thụy trưởng lão, nói: “Đi thông báo Huyền Vũ Tôn Giả, để dẫn cao tăng lập tức đi tới Tả Phủ Thành Bắc chờ ta!”

“Tả phủ?”

Vương Thụy trưởng lão lại lần nữa lộ ra vẻ kinh hãi.

Tả phủ này là một đại gia tộc nổi tiếng trong Bồng Lai thành, là thế gia võ tập, trong phủ có mấy trăm võ sư, phủ chủ Tả Thiên Long còn là cao thủ Huyết Đan Cảnh nhất trọng đỉnh cao, thực sự là bá chủ một phương ở Đông Hải.

Trong khoảng thời gian này, đối với Tả phủ này, Liên Minh Ma Đạo đều lấy lời kéo làm chủ, Tả phủ cũng luôn phối hợp với mệnh lệnh của Liên Minh Ma Đạo.

“Thánh tử, chẳng lẽ Tả phủ này cũng có vấn đề?”

Vương Thụy trưởng lão nhin không được hỏi.

“Không vội, khi mọi người đều đến đông đủ rồi người sẽ biết. Bây giờ thì đi truyền mệnh lệnh đi, đúng rồi, lệnh bài của ta đưa cho người.”

Giang Thạch vung tay, ném lệnh bài màu đen cho Vương Thụy, về mặt bình thần, xoay người đi ra ngoài.

“Vâng, thánh tử!”

Vương Thụy trưởng lão tiếp nhận lệnh bài, lúc này cung kính chấp tay, cũng không dám chần chừ, lập tức phóng ra bên ngoài.

Đêm khuya yên tĩnh.

Toàn bộ thành trì một mảnh tĩnh mịch.

Đa phần mọi người đều ở trong nhà, không nghe thấy gì ngoài cửa sổ, thỉnh thoảng có tiếng bàn tán cũng chỉ là bàn về tình hình hiện tại, không ai có thể ngờ rằng đêm nay Giang Thạch lại đột nhiên hành động.

Lúc này.

Trong phủ đệ không hề.

Huyền Vũ Tôn Giả đột nhiên đứng dậy, đôi mắt sắc bén như điện nhìn chằm chằm Vương Thụy trưởng lão, nói: “Người nói gì? Tân nhậm thánh tử của ta đã đến, để ta dẫn tất cả cao tăng trong giáo đi tới Tả phủ Bắc thành hội quân?”

“Đúng vậy, tôn giả, có lệnh bài làm chứng!”

Vương Thụy trưởng lão sắc mặt cung kính, đưa ra lệnh bài màu đen của Giang Thạch.

Huyền Vũ Tôn Giả nắm lấy lệnh bài, ánh mắt ngưng trọng, nhanh chóng liếc qua, trầm giọng nói: “Đúng là lệnh bài độc hữu của thánh tử ta, tốt, ta lập tức dẫn người đi!”

Hắn lập tức bước ra khỏi phòng, quát lớn: “Nhanh, đánh chuông, tập trung tất cả cao tầng!”

Hộ vệ trong viện giật mình, nhưng vẫn nhanh chóng chấp tay đáp: “Vâng, đại nhân!”

Không lâu sau, tiếng chuông đồng vang dội vang lên, một lần lại một lần vang vọng bốn phía, lan tỏa khắp phủ đệ.

Không bao lâu, tất cả cao tầng trong giáo đều tập trung.

“Không cần hỏi nhiều, tất cả theo ta đi!”

Huyền Vũ Tôn Giả trầm giọng nói một tiếng, thân hình đã dẫn đầu phóng ra ngoài.

Những người còn lại cũng đều có chút kinh ngạc nhưng vẫn nhanh chóng đi theo.

Trong một phủ đệ được canh gác chặt chẽ.

Trong phòng.

Một thiếu nữ xinh đẹp mặc váy đen, vẻ mặt ngạc nhiên, nghiêng tai lắng nghe, nói: “Là Triệt Hồn Chung của phụ thân? Đêm khuya còn đi ra ngoài? Chẳng lẽ lại xảy ra chuyện gì? Tốt, hắn đi ra ngoài cũng tốt, ta có thể nhân cơ hội trà trộn ra ngoài!”

...

Thời gian trôi qua.

Khoảng mười phút sau.

Dưới sự dẫn dắt của Huyền Vũ Tôn Giả, từng bóng cường giả nhảy nhót lao nhanh, cuối cùng dừng lại trước một phủ đệ vô cùng to lớn ở khu vực Bắc thành.

Toàn bộ phủ đệ chiếm diện tích rộng lớn, kéo dài mấy ngàn mẫu, khu vực trước đại môn là một quảng trường rộng lớn, không một bóng người, cửa đóng kín như ngục.

Huyền Vũ Tôn Giả nhíu mày, đôi mắt sắc bén như chim ưng nhìn về phía phủ đệ phía trước.

“Vương Thụy trưởng lão, người nói thánh tử giáo ta ở đâu?”

Hắn lạnh lùng hỏi.

“Cái này...”

Vương Thụy trưởng lão nhìn quanh, giật mình nói, “Thuộc hạ cũng không biết, hắn chỉ bảo thuộc hạ đi thông báo cho tôn giả, để tôn giả dẫn người tới bên này hội hợp.”

“Thế à?”

Huyền Vũ Tôn Giả cau mày.

Nhưng rất nhanh, một trận tiếng bước chân chậm rãi vang lên từ xa, Huyền Vũ Tôn Giả và các trưởng lão đều quay đầu lại, nhìn về phía đó.

Thấy một người nam tử cao lớn cường tráng đi tới, thân mặc trường bào màu đen, lưng hùm vai gấu, ánh mắt sắc bén.

“Huyền Vũ Tôn Giả, đừng trách nàng, đúng là ta để các người tới.”

Giang Thạch vừa đi vừa nói, thân hình cao lớn khôi ngô khiến không ít giáo chúng âm thầm ngạc nhiên, ánh mắt không nhịn được đánh giá vài lần trên người Giang Thạch.

“Người là thánh tử tân nhậm?”

Ánh mắt Huyền Vũ Tôn Giả ngưng trọng.

“Tuyệt không hư giả!”

Giang Thạch bình tĩnh đáp lại, nói: “Lệnh bài ngươi hẳn là đã thấy, ta bên này còn có kim ấn làm chứng!”

Chương 522: Thủ Đoạn Lôi Đình! Giang Thạch Ta Tay. 4

Hắn tiện tay lấy ra một con dấu màu vàng chỉ to bằng móng tay, búng một cái, con dấu bay thẳng qua.

Huyền Vũ Tôn Giả nhận lấy con dấu, sau khi quan sát kỹ lưỡng, trong lòng giật mình, liền giao lại lệnh bài màu đen trước đó cho Giang Thạch.

“Thánh tử để hội tụ đến, không biết có gì phân phó?”

“Ta vừa nhận được tin báo, Tả phủ đã bị Người Đáy Biển và Đông Hải thất tộc chiếm đóng, nơi đây đã sớm trở thành đại bản doanh của bọn họ, cho nên ta mới để người dẫn cao thủ tới.”

Giang Thạch bình thản đáp lại.

Con người Huyền Vũ Tôn Giả co rút lại, nói: “Tả phủ đã trở thành đại bản doanh của Người Đáy Biển và Đông Hải thất tộc?”

“Đây chính là cái gọi là dưới đĩa đèn thì tối, tôn giả trong thời gian này bị đủ loại sự vụ quán thân, còn bị bọn hắn khiêu khích nên không nhận ra được, cũng không có gì lạ.”

Giang Thạch cười như không cường nói.

“Có chứng cứ không?”

Huyền Vũ Tôn Giả trầm giọng hỏi.

“Bỏ tọa hành sự, cũng không cần chứng cứ.”

Giang Thạch thản nhiên nói.

“Vâng, thánh tử!”

Huyền Vũ Tôn Giả giật mình, đã hiểu Giang Thạch là người như thế nào, nói:

“VẬY lão phu dẫn người động thủ!”

“Không vội, trước khi động thủ, ta chuẩn bị nhân tiện diệt trừ hai tên gian tế khác.”

Ánh mắt Giang Thạch nhìn về đám người phía sau Huyền Vũ Tôn Giả, cười nói: “Ai có thể ngờ rằng, hai tên Người Đáy Biển trà trộn vào trong hàng ngũ của Thiên Ma giáo ta, nếu không phải bọn tọa kịp thời chạy tới, thật không biết còn có thể bị bọn hấn qua mắt, kéo bao nhiêu người vào?”

Huyền Vũ Tôn Giả sắc mặt kinh hãi, sau đó nhanh chóng nhìn về đám người phía sau.

Một đám trưởng lão, đường chủ đi theo cũng xôn xao, giật mình không thôi.

Trong bọn họ có gián điệp?

Làm sao có thể?

“Quên đi, ta cũng không muốn lãng phí thời gian với các ngươi, vẫn là trực tiếp động thủ đi!”

Giang Thạch nở nụ cười, hai mắt âm lãnh sắc bén như hổ chuẩn bị vồ mồi, nhìn thẳng vào hai thân ảnh trong đám người, như muốn nhìn xuyên thấu nội tâm họ.

Hai Người Đáy Biển lúc đầu còn định cố gắng chống đỡ, nhưng khi nhìn thấy ánh mắt của Giang Thạch, trong lòng họ bỗng nhiên run cầm cập, như thể sắp có chuyện kinh khủng sắp xảy ra.

Dưới ánh mắt này, họ cảm thấy cả người lạnh toát, lùi lại một bước theo bản năng, nhưng bước lùi này lại khiến họ cảm

thấy càng thêm không ổn.

“Không ổn!”

“Chạy!”

Hai Người Đáy Biển trong lòng hoảng loạn, không dám giấu diếm nữa, vội vàng nhảy ra khỏi đám người, chạy thẳng về phía một cái rãnh nước nhỏ bên cạnh.

Vì vừa rồi trời mưa to, trong thành có rất nhiều rãnh nước tương tự.

Chỉ cần trốn vào rãnh nước, bọn hắn tin rằng mình chắc chắn có thể thoát ra ngoài.

Nhưng ngay khi họ vừa định bước lên, một cỗ lực lượng khổng lồ như vũ bão vô hình từ phía sau họ lao ra, hung hăng nện vào trên người bọn hắn.

Bùm! Bùm!

Máu tươi bắn tung tóe, vô cùng thê thảm.

Mảnh vụn thi thể mang theo máu xanh đầm đìa bay tứ tung khắp nơi, mang theo mùi cá tanh nồng đặc trưng.

“Được rồi, động thủ đi.”

Giang Thạch bình tĩnh nói, như thể vừa làm một việc bình thường không đáng kể.

Mọi người ở đây, ngoại trừ Huyền Vũ Tôn Giả, không ai nhìn thấy Giang Thạch ra tay như thế nào.

Đám người đều kinh hãi, không thể tin được.

Ngay cả Huyền Vũ Tôn Giả cũng vô cùng chấn động.

Vị tân Thánh Tử thần bí này quả nhiên không tầm thường!

Lực lượng của hắn còn khủng khiếp hơn cả Đông Thánh Tử.

“Đi!”

Huyền Vũ Tôn Giả quát lớn một tiếng, dẫn đầu xông về phía Tả phủ phía trước.

Những người bên cạnh lập tức lao theo.

Ngay lập tức, phủ đệ cực lớn vốn đang yên tĩnh bỗng nhiên rơi vào trạng thái hỗn loạn rung chuyển, từ bên trong liên tục truyền ra tiếng cửa đập rầm rầm cùng tiếng la hét.

“Các người là ai, dám xông vào Tả phủ?”

“Mau tới, có thích khách!”

“A!”

“Mau thông báo cho lão gia! Người tới thực lực đáng sợ!”

“Bốp bốp bốp!”

Toàn bộ phủ đệ rơi vào hỗn loạn, tiếng kêu thảm thiết liên tục vang lên.

Nơi sâu nhất trong phủ đệ.

Trong một căn phòng bí mật,

Ánh nến lấp lánh, âm u nhộn nhạo.

Hơn mười bóng người thần bí đang vây quanh ở đây, thấp giọng bàn tán.

“Vì đối phó tên thánh tử mới tới kia của Thiên Ma thánh giáo, kế hoạch lần này không thể là không chu đáo chặt chẽ, bất quá cũng may hết thảy đều chuẩn bị tốt, trước mắt chỉ chờ tên thánh tử mới kia đến là có thể phát động.”

Một giọng nói sắc bén vang lên.

“Chỉ cần chúng ta làm tốt chuyện lần này, tộc trưởng bên kia nhất định rất có ban thưởng, tộc nhân của chúng ta cũng sẽ rất có vinh quang!”

Một tiếng nói khàn khàn như cổ họng bị rách vang lên.

“Không tệ!”

“Hắc hắc.”

Những tiếng cười khác cũng ào ào vang lên.

Nhưng ngay lúc này!

Bên ngoài đột nhiên truyền đến thanh âm vô cùng hỗn loạn cùng tiếng kêu thảm thiết, theo sát, một đạo nhân ảnh vô cùng kinh hoảng, nhanh chóng xông vào trong phòng, kinh hãi nói, “Các vị trưởng lão, bại lộ, Huyền Vũ Tôn Giả đến rồi!”

Chương 523: Thánh Nữ Người Đáy Biển! 1

“Cái gì?”

Mười mấy nhân ảnh thần bí đang âm mưu bí mật biến sắc, thanh âm bén nhọn, thân hình đột nhiên đứng dậy, quả thực không thể tin được.

“Không nên hoảng hốt, nếu bại lộ, vậy thì giết Huyền Vũ Tôn Giả trước, một là không làm, đã làm thì làm tới cùng, lập tức làm theo kế hoạch!”

Âm thanh khàn khàn vừa rồi mở miệng nói: “Chúng ta có nhiều người như vậy, hoàn toàn không cần phải sợ Huyền Vũ Tôn Giả, đi giết hắn trước!”

Nói xong hắn đã dẫn đầu vọt ra ngoài.

Thần sắc những người khác cũng biến ảo kịch liệt, cuối cùng cắn răng một cái, giậm chân, tất cả đều nhanh chóng vọt ra.

Bất quá tuy rằng bọn họ lao ra nhưng cũng không phải là vô não xông loạn mà là thời thời khắc khắc đều chú ý động tĩnh bên ngoài.

Sau khi xác định chỉ có một vị Huyền Vũ Tôn Giả là Huyết Đan Cảnh, một đám người rống giận một tiếng, vội vàng liều lĩnh nhào về phía Huyền Vũ Tôn Giả.

Trên nóc nhà.

Giang Thạch từ trên cao nhìn xuống, thân thể không ngừng thuấn di, một đôi ánh mắt thâm thúy tựa như hai cái vực sâu

quỷ dị, đem toàn bộ tình hình chiến cuộc trong phủ đệ thu vào đáy mắt.

Tất cả các góc khuất và bóng tối cơ hồ không chỗ che thân.

“Thú vị.”

Hắn mỉm cười.

Trong Tả phủ rộng lớn, tiếng âm ỉ vang lên liên hồi, rung động không ngớt.

Đại lượng cao thủ Thiên Ma giáo xông vào, các môn nhân, khách khứa của Tả phủ liên tục bị bắt, không ngừng có người phun máu bay ngược, bị nhanh chóng khống chế.

Cuộc chiến dường như chỉ nghiêng về một phía.

Nhưng rất nhanh, Huyền Vũ Tôn Giả đã gặp rắc rối.

Hơn mười bóng người thần bí xuất hiện, nhanh chóng lao về phía Huyền Vũ Tôn Giả. Trong đó có sáu người là Huyết Đan Cảnh, còn lại đều đạt đến cảnh giới Thánh Linh cửu trọng phản tổ.

Trong tích tắc, Huyền Vũ Tôn Giả bị vây công vô cùng mãnh liệt.

Nhưng thực lực của Huyền Vũ Tôn Giả cũng không hề yếu. Hắn hét lớn một tiếng, toàn thân bắt đầu nhanh chóng bạo khí, rung động dữ dội, quần áo rách toạc, trong nháy mắt biến thành người khổng lồ cao sáu bảy mét. Trên thân hắn toàn là cơ bắp cuộn cuộn, phòng ngực tăng lên gấp mấy lần.

Đám người đang vây công Huyền Vũ Tôn Giả đều biến sắc, cảm thấy áp lực vô hình.

“Tình báo sai rồi, Huyền Vũ Tôn Giả là Huyết Đan Cảnh tứ trọng!”

Một người trong đám hét lớn.

Đám người đang vây công Huyền Vũ Tôn Giả đều giật mình.

Huyền Vũ Tôn Giả toàn thân cơ bắp cuộn cuộn, khí tức kinh người, giống như một con thần thú cổ đại, uy lực khó lường. Hắn hét lớn: “Các người bảo vệ thánh tử, những kẻ này giao cho ta!”

Ầm ầm ầm ầm!

Hắn bạo phát lực lượng, khí tức dâng trào, nhanh chóng lao về phía hơn mười cao thủ trước mặt.

Mười cao thủ Thiên Ma giáo một bên vất vả chống đỡ Huyền Vũ Tôn Giả, một bên không khỏi quay đầu nhìn về phía khác, trong lòng giật mình.

“Thiên Ma thánh giáo thánh tử cũng tới?”

“Là tân thánh tử hay Đông thánh tử lúc trước?”

Rất nhanh, ánh mắt của họ đều tập trung vào khu vực nóc nhà, nơi đó Giang Thạch đang đứng nhìn xuống chiến trường, không khỏi rùng mình.

“Là hắn?”

Bỗng nhiên, ba vị cao thủ Huyết Đan cảnh đột nhiên rút khỏi chiến trường, thân hình lóe lên, trong nháy mắt biến mất.

Những người còn lại vẫn đang vây công Huyền Vũ Tôn Giả.

Giang Thạch đang quan sát trận chiến, bỗng nhiên lộ vẻ kinh dị, đột nhiên cúi đầu nhìn xuống.

Hắn cảm nhận được có ba người đang lao về phía mình.

Bọn họ muốn bắt giặc phải bắt vua trước sao?

Xèo!

Trong không khí vang lên tiếng gió rít chói tai, ba vị cao thủ Huyết Đan cảnh vừa rồi đột nhiên xuất hiện, khuôn mặt dữ tợn, trên thân hiện lên tầng tầng vảy giáp, thân thể to lớn, quần áo rách nát, trong nháy mắt biến thành ba tôn Người Đáy Biển khổng lồ.

Bọn hắn cười dữ tợn, mỗi người đều bạo phát ra lực lượng kinh khủng, hung hăng lao về phía Giang Thạch.

Trước sự tấn công bất ngờ của ba người, Giang Thạch không hề hoảng sợ, bàn tay hắn liên tục vung ra, nhanh như tia chớp.

Phanh phanh phanh!

Không khí nổ tung, tiếng vang rền trời.

Giữa thiên địa tràn ngập khí tức hủy diệt.

Toàn bộ sân nhỏ đột nhiên nổ tung, hỗn loạn khắp nơi.

Ba bóng người Người Đáy Biển liên tục thét thảm, cánh tay vỡ vụn, lồng ngực lõm sâu, thân thể giống như bao tải bị quăng đi, hung hăng văng ra sau.

Cuối cùng, bọn hắn đập xuống đất, phun trào máu tươi.

Những người đang vây công Huyền Vũ Tôn Giả đều biến sắc, trong lòng lạnh lẽo, vội vàng nhìn về phía Giang Thạch.

“Cái này sao có thể?”

“Gia hỏa này, còn mạnh hơn cả Huyền Vũ Tôn Giả sao?”

“Rút lui!”

Một tiếng quát lạnh vang lên.

Một trong ba Người Đáy Biển Huyết Đan cảnh đột nhiên lùi lại, thân hình lóe lên, nhanh như chớp, lao thẳng về phía một cái rãnh nước.

Những con Người Đáy Biển còn lại cũng vậy, cùng nhau rút lui, hướng về phía rãnh nước ở bốn phương tám hướng mà đi.

Huyền Vũ Tôn Giả biến sắc, lửa giận trong lòng bùng cháy, toàn thân như một ngọn núi lửa khổng lồ.

Dưới tình huống đang giao thủ với hắn, đối phương còn dám bỏ chạy?

Chương 524: Thánh Nữ Người Đáy Biển! 2

“Đi đâu? Trở lại cho ta!”

Hắn hét lớn một tiếng, bàn chân to lớn giẫm mạnh xuống đất, lực lượng cuồng bạo vô tận trong nháy mắt từ trong cơ thể hắn bộc phát ra, toàn bộ mặt đất như biến thành sóng đất vô hình, bắt đầu nhanh chóng quét sạch, lực lượng đáng sợ trùng trùng điệp điệp, muốn phá hủy tất cả.

Oanh!

Lúc này, bảy tám tên Người Đáy Biển cảnh giới Thánh Linh chưa kịp chạy đi, đã bị lực lượng cuồng bạo của Huyền Vũ Tôn Giả đánh trúng, miệng phun máu tươi, thân thể hăng bay ra ngoài, trong hư không hung vẽ ra một đường vòng cung, phát ra tiếng kêu thảm thiết.

Chỉ có ba tên Người Đáy Biển cảnh giới Huyết Đan trong nháy mắt hòa vào dòng nước, trong khoảnh khắc đã đi hơn mười dặm, biến mất khỏi nơi này, nhanh chóng bỏ chạy.

Huyền Vũ Tôn Giả trong lòng kinh hãi, chân bước một bước, thân hình đột nhiên đuổi theo ra ngoài.

Nhưng khi hắn xông ra sân nhỏ, nơi đâu còn thấy bóng dáng của ba tên Người Đáy Biển kia?

“Đừng đuổi theo nữa. Để cho ta, ta tự mình đuổi theo!”

Giọng nói của Giang Thạch bỗng nhiên vang lên bên tai hắn, thân hình đã sớm hòa vào bóng đêm, nhanh chóng xông ra ngoài.

Thân hình Huyền Vũ Tôn Giả khựng lại, sắc mặt biến đổi, trong lòng kinh nghi.

Vị tân thánh tử này...

Không tầm thường!

Thật sự không tầm thường!

Loại thực lực này tuyệt đối vượt xa Thất Đại Tôn Giả bọn họ!

Rất nhanh, hắn xoay người lại, lần nữa đi về hướng sơn rặng, thân thể hùng vĩ tản ra áp lực vô hình, khuôn mặt băng lãnh đáng sợ không nói nên lời.

“Phế bỏ kinh mạch của bọn chúng, chấn nát kinh lực, toàn bộ dùng Tinh Thần Văn Thiết trói lại!”

Huyền Vũ Tôn Giả lạnh lùng nói.

“Vâng, Tôn Giả!”

Tất cả thủ hạ đồng thanh hô to.

Trong đám người, Vương Thụy trưởng lão chấn động còn hơn Huyền Vũ Tôn Giả, ánh mắt nhìn về phía bên ngoài, rất nhanh nằng liên thu hồi lại.

...

Nơi xa.

Giang Thạch điểm chân ra, tốc độ cực nhanh, cả người như bay trên không, mỗi lần điểm ra thân thể đều có thể nhanh chóng xông ra một khoảng cách dài, đôi mắt trong đêm tối hiện lên tia sáng âm u không nói nên lời, kiên định khóa chặt thân hình mơ hồ của một tên Người Đáy Biển phía trước.

Cơ thể Giang Thạch hoàn mỹ ẩn giấu trong bóng tối, như hòa làm một thể, một đường đuôi theo, không hề phát ra bất

kỳ khí tức nào, khiến cho Người Đáy Biển phía trước không phát hiện được.

Người Đáy Biển kia một đường xông ra khỏi thành trì, sau đó cực tốc bỏ chạy ra ngoài, một hơi chui vào một con sông lớn bên ngoài thành.

Khi tiến vào sông, thân thể hắn vẫn không hề chậm lại, mà nhanh chóng chui vào một chiếc thương thuyền lớn.

Giang Thạch lắt lư thân thể, ẩn giấu khí tức, vô thanh vô tức rơi xuống một chiếc thuyền nhỏ bên cạnh, nhúu mày nhìn về phía chiếc thuyền thương lớn ở trước mặt. Nhưng rất nhanh, hắn lại hóa thành bóng tối, biến mất không thấy gì nữa.

Bởi vì ở nơi xa lại truyền đến động tĩnh, hai tên Người Đáy Biển khác cũng theo những hướng khác nhau chạy trốn, đồng loạt lao về phía chiếc thuyền thương lớn kia, rất nhanh chui vào trong, biến mất không thấy gì nữa.

“Lâu thuyền... Chẳng lẽ đây chính là cứ điểm tạm thời của chúng?”

Giang Thạch suy tư, thân thể lại hiện ra từ trong bóng tối.

Hắn định vận dụng thiên phú “Thấu Thị” để nhìn rõ tình hình bên trong thuyền, nhưng lại phát hiện bên trong thương thuyền bố trí trận pháp, khiến cho tầm nhìn của hắn bị che mờ, khó có thể nhìn rõ.

Trong lúc nhất thời Giang Thạch cũng không thể nhìn ra cái gì.

Nhưng rất nhanh, hắn vẫn là áp sát mặt nước, vô thanh vô tức nhanh chóng tiếp cận lâu thuyền, vừa lên boong thuyền, lập tức ẩn giấu khí tức, hóa thành bóng tối, vô cùng cảnh giác rơi xuống tầng trên cùng của lâu thuyền.

Hắn vênh tai, cẩn thận phân biệt âm thanh bên trong lâu thuyền, sau khi xác định vị trí phát ra âm thanh, treo người xuống từ tầng hai, nhẹ nhàng đâm thủng một tấm giấy dán cửa sổ, nhìn vào một căn phòng bên trong.

Căn phòng này ánh sáng tối tăm, không gian rất rộng.

Bên trong có khoảng bảy tám bóng người, có nam có nữ, có Người Đáy Biển, cũng có nhân loại.

Ở giữa nhất là một nữ tử mặc váy dài màu hồng, vóc dáng mê người, gương mặt trắng nõn như tuyết, môi đỏ như son, đôi mắt phượng hơi nhếch lên, chỉ cần nhìn một cái, đều sẽ nhin không được mà sinh ra cảm giác tự ti mặc cảm.

Thật giống như một kiệt tác hoàn mỹ nhất của tạo hóa.

“Thánh nữ, chúng ta thất bại rồi, bị phát hiện.”

Một tên Người Đáy Biển mặt đầy hổ thẹn, quỳ xuống đất.

“Chúng ta cũng không biết đám cao thủ Thiên Ma giáo kia làm sao lại đột nhiên phát hiện chúng ta, đột nhiên tấn công, khiến chúng ta không kịp trở tay.”

Một tên Người Đáy Biển khác cũng quỳ xuống đất, không dám ngẩng đầu lên.

“Xem ra Thiên Ma giáo vẫn có cao thủ, không đơn giản như vẻ ngoài đâu.”

Nữ tử mặc váy dài màu hồng, giọng nói nhẹ nhàng, chậm rãi nói: “Nhưng, ba người các ngươi trốn về, chẳng lẽ không cảm thấy có gì đó không đúng sao?”

“Không đúng?”

Ba tên Người Đáy Biển giật mình, nhìn nhau, sau đó nhìn về phía thánh nữ thần bí khó lường kia.

Chương 525: Thánh Nữ Người Đáy Biển! 3

“Đúng vậy, các người bị theo dõi, chẳng lẽ không biết?”

Nữ tử mặc váy dài màu hồng khẽ mở miệng.

Ba tên Người Đáy Biển trong lòng kinh hãi.

Làm sao có thể như vậy?

Bọn họ lặn xuống nước, tốc độ cực nhanh, có thể ẩn giấu khí tức rất hoàn mỹ, không ai có thể phát hiện ra họ mới đúng.

Tại sao lại có người theo dõi họ?

“Không ngờ đã nhiều năm trôi qua như vậy, nhân tộc vẫn chưa hoàn toàn suy tàn, vẫn có thể xuất hiện cao thủ như vậy, thật khiến người ta bất ngờ.”

Nữ tử mặc váy dài màu hồng chậm rãi đứng dậy, thân hình thon dài, khí chất đặc biệt, đôi mắt phượng đen nhánh và thâm thúy quét về phía bên ngoài, nói, “Các hạ, các người còn định nghe lén đến bao giờ?”

Giang Thạch lòng trầm xuống.

Bị phát hiện?

Xèo!

Oanh!

Bỗng nhiên, một luồng lực lượng kinh khủng vô cùng cường đại trong nháy mắt xuyên qua cửa phòng, nhanh đến cực hạn, hình thành một xoáy nước, nhanh như chớp, gần như

trong nháy mắt đã xé rách cửa sổ, trực tiếp đánh mạnh về phía Giang Thạch.

Giang Thạch biến sắc, đột nhiên cảm nhận được khí tức hủy diệt khó tả đang ập đến.

Nó trực tiếp cho hắn một loại cảm giác, giống như lúc đối mặt với Thiên Ma Giáo chủ trước đây.

Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, Giang Thạch vội vàng biến thân, nhanh chóng di chuyển, nhưng theo thân thể của hắn di chuyển, loại lực lượng kinh khủng cường đại kia cũng đang nhanh chóng biến đổi phương hướng, trực tiếp đánh mạnh về phía Giang Thạch, giống như xuyên thủng không gian, chớp mắt đã tới.

“Bách Lượng Long Tượng! Kim Cương!”

Giang Thạch gầm lên một tiếng, hai cánh tay đột nhiên bành trướng, biến lớn, trong nháy mắt chắn ở trước mặt, gân xanh nổi lên, giống như biến thành hai bức tường vững chắc.

Oanh!

Âm thanh kinh khủng vang lên, khí tức cuộn trào.

Năng lượng cường đại xung kích tại chỗ khiến thân thể Giang Thạch bị nhấc bổng lên, bay ngược ra ngoài, rơi xuống nơi xa.

Hai cánh tay của hắn trong nháy mắt máu me đầm đìa, vết thương sâu đến tận xương, vãi ra từng vệt máu lớn giữa không trung, thân thể dừng lại ở phía xa, sắc mặt nghiêm nghị, khí huyết trên người dao động, dâng trào.

Từng mảnh từng mảnh ánh sáng trắng bỗng nhiên xuất hiện trong cơ thể hắn, bắt đầu nhanh chóng chữa trị thương thế của hắn.

“Nữ tử thật mạnh!”

Giang Thạch ánh mắt lạnh thấu xương, nhìn chăm chú về phía lâu thuyền không lơ phía trước

Thân hình cao gầy của nữ tử mặc váy dài màu hồng theo sau cũng xuất hiện ở trên cùng của lâu thuyền. Khuôn mặt nàng lạnh lùng, mắt phượng quét ngang, toàn thân toát ra khí chất bức người, như là nữ vương cao cao tại thượng, không nhiễm bụi trần.

Sau khi xuất hiện, những người khác trong lâu thuyền cũng nhanh chóng nhảy ra, vững vàng rơi xuống lầu lâu thuyền.

Ba tên Người Đáy Biển trước đó không còn sợ hãi nữa, nhận ra Giang Thạch.

“Thánh nữ đại nhân, hấn chính là tân nhiệm thánh tử của Thiên Ma Thánh Giáo!”

“Long Nguyên, Long Hải đều bị hấn một chương đánh trọng thương!”

Ba tên Người Đáy Biển kinh hô một tiếng, chỉ vào Giang Thạch.

Bên cạnh, vài người khác cũng thay đổi sắc mặt, chăm chú nhìn Giang Thạch.

“Thánh nữ đại nhân, nhất định phải bắt được kẻ này.”

Một nhân tộc bên cạnh lên tiếng, “Không nên giết hấn, bắt sống hấn, có thể dùng để áp chế Thiên Ma Thánh Giáo.”

“Tân nhiệm thánh tử?”

Nữ tử mặc váy dài màu hồng khẽ mỉm cười, giọng nói bình tĩnh, “Người là nguyện ý tự mình đầu hàng hay là để ta ra tay?”

“Người là thánh nữ Người Đáy Biển?”

Trên mặt Giang Thạch bỗng nhiên nở nụ cười mỉa mai, nói, “Chung diện cũng không khác gì nhân loại, chỉ là đáng tiếc, trên người vẫn còn mang theo mùi tanh hôi.”

“Xem ra ngươi muốn để ta ra tay.”

Giọng điệu của thánh nữ Người Đáy Biển càng thêm lạnh lẽo.

“Muốn ra tay? Lần sau đi, ta cũng không có thời gian đùa giỡn với ngươi.”

Giang Thạch cười khẽ một tiếng, quay người định rời đi.

“Ta có cho ngươi đi sao?”

Thánh nữ Người Đáy Biển lạnh lùng nói.

Cơ hồ ngay khi câu nói vừa dứt, cả người nàng đã đột nhiên xuất hiện ở sau lưng Giang Thạch, cách hất chỉ ba bốn mét.

Khí tức lạnh lẽo toát ra từ trên người nàng khiến sắc mặt Giang Thạch lại biến đổi.

Nhanh!

Nhanh đến mức không thể phản ứng kịp.

Nhưng rất nhanh, hất lại cảm nhận được khí tức càng kinh khủng hơn truyền đến. Giang Thạch gầm lên một tiếng, đột nhiên quay đầu, hai cánh tay giao nhau chắn trước người.

Một cỗ lực lượng kinh khủng vô cùng to lớn lại một lần nữa đánh mạnh xuống thân thể hất, giống như một khóa thiên ngoại vẫn tinh trực tiếp đánh vào người.

Ầm ầm!

Một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên, năng lượng ba động cuồng quét về bốn phương tám hướng.

Toàn bộ dòng sông cuộn cuộn bị quét sạch, vô số gợn sóng bắn lên tận trời.

Giang Thạch bị lực lượng khủng khiếp đánh văng ra xa mấy trăm trượng, rơi xuống đất, cánh tay lại một lần nữa máu me đầm đìa.

Máu tươi theo cánh tay chảy xuống, nhuộm đỏ một mảng trên mặt sông.

Sắc mặt Giang Thạch âm trầm, ánh sáng trắng lại bốc lên, một lần nữa chữa lành vết thương cho hắn.

Thực lực của nữ tử này thật đáng sợ!

Chương 526: Thánh Nữ Người Đáy Biển! 4

Chẳng lẽ nàng chạm đến cánh cửa Niết Bàn?

Hay thậm chí, nàng đã là Niết Bàn Cảnh chân chính?

Giang Thạch nhìn chăm chăm nữ tử trước mặt, giọng lạnh như băng, nói:

“Nữ nhân, ngươi muốn chết không?”

Thánh nữ Người Đáy Biển khẽ nhếch mép, nói:

“Khó trách ngươi có thể đỡ được hai chiêu của ta. Thân thể này của ngươi, không giống như thân thể nhân loại.”

Nàng chưa từng thấy qua ai có nhục thân khủng bố như vậy.

Nếu là cao thủ Huyết Đan Cảnh khác, dưới hai chiêu của nàng sớm mất đi chiến lực.

Nhưng người này, lại như không có chuyện gì xảy ra.

“Nhưng dù ngươi có quý dị đến đâu, hôm nay ngươi cũng chỉ có thể chết ở đây thôi.”

Thánh nữ Người Đáy Biển lạnh lùng nói, thân hình đột nhiên biến mất.

Giang Thạch híp mắt, vận chuyển thiên phú Thấu Thị đến cực hạn, thân hình bỗng nhiên biến lớn, biến thành cự nhân cao bảy tám thước.

Toàn thân nổi gân xanh, cơ bắp cuộn cuộn, tràn đầy sức mạnh vô biên.

Hắn giơ tay lên, không chút báo hiệu, tung một quyền xuống mặt nước.

Oanh!

Mặt sông rung chuyển dữ dội, vô số cột nước bắn tung tóe.

Từng luồng khí lạnh đáng sợ như núi lửa phun trào.

Giang Thạch hét lớn một tiếng, vận chuyển hết thiên phú Thấu Thị đến cực hạn.

Tỏa Long, Phệ Hồn, Bách Lượng Long Tượng, Phục Chế, Quy Nguyên, Vạn Độc Bất Xâm.

Ầm ầm ầm ầm!

Tiếng giao kích liên tục vang lên, không biết đã giao thủ bao nhiêu lần.

Hai cánh tay Giang Thạch đang không ngừng co rút, gân xanh nổi lên, máu tươi bắn tung tóe, nhuộm đỏ bầu trời, cuối cùng hắn đột nhiên gầm lên, hai tay giơ cao, dùng sức vỗ xuống.

“Bôn lôi!”

Soạt!

Vô số luồng lôi điện khủng khiếp trong nháy mắt từ trên trời giáng xuống, mây đen cuộn cuộn, sấm sét vang dội.

Những luồng lôi điện thô to như lôi xà tung hoành ngang dọc lập tức bao phủ nơi đây. Trên trời dưới đất trong nháy mắt bị lôi điện vô tận thay thế.

Thánh nữ Người Đáy Biển không ngừng xuất thủ, ánh mắt lạnh lẽo, trong nháy mắt bị vô số lôi quang bao trùm, lúc này nàng thét dài một tiếng, cấp tốc đánh tới lôi quang vô tận ở trước mặt.

Nhưng cho dù là lôi quang đầy trời cũng rất khó làm tổn thương đến thân thể của nàng, thân thể của nàng liên tục lấp lóe, nhanh đến cực hạn, như là vạn pháp bất xâm, xuất hiện lần nữa đã là ở trên đầu Giang Thạch, lại vồ xuống một chưởng.

Giang Thạch đột nhiên giơ cánh tay lên, đón đỡ.

Oanh một tiếng, thân thể của hắn trong nháy mắt bị nhấn chìm xuống đáy sông.

Ngay khi vừa mới xuống đáy sông, hắn liền nhanh chóng vận dụng thiên phú 【Ngụy Trang】, trực tiếp biến thành một con cá sông, đuôi vẫy vẫy, nhanh chóng rời đi.

Thánh nữ Người Đáy Biển vẫn còn ở trong biển lôi, không ngừng oanh kích, cuối cùng mới xua tan tất cả lôi quang. Ánh mắt băng lãnh của nàng lập tức nhìn xuống mặt sông cuộn cuộn ở dưới.

“Chạy còn rất nhanh!”

Giọng nói của nàng băng lãnh, cao cao tại thượng, tràn đầy một cỗ khí tức bá đạo vô song, nói, “Nhưng trúng Vô Độc Thần Long Chưởng của ta, thần tiên cũng khó cứu, trừ phi tìm được Bắc Cực Băng Thảo!”

Nàng không truy kích nữa, thân thể lóe lên, xuất hiện trên boong thuyền.

Với thiên phú đặc hữu của Người Đáy Biển, nàng chỉ cần liếc mắt một cái là có thể nhìn thấu dưới mặt sông này đã không còn có bất kỳ khí tức nào của Giang Thạch, điều này chứng tỏ Giang Thạch đã sớm thừa cơ rời đi.

Nàng cũng không dám quá lộ diện trước mặt thế nhân, tránh bị một số cường giả nhân loại vây công, lúc này chỉ có thể tạm thời rút lui.

...

Nơi xa, mặt sông đột nhiên phun trào, một thân ảnh lóe lên, nhanh chóng thoát ra từ đáy sông, cuồn tốc lao đi.

Lao ra rất xa, Giang Thạch mới dừng lại, sắc mặt nghiêm nghị. Trên người hắn, bạch quang chớp động, đang nhanh chóng chữa lành thương thế. Hắn nhìn không được quay đầu nhìn lại.

“Thực lực của nữ nhân thật đáng sợ!”

Giang Thạch trầm nghĩ.

Nàng chính là đối thủ mạnh nhất mà hắn từng gặp. Ngay cả với thiên phú Tỏa Long của hắn, hắn cũng không thể áp chế hoàn toàn kinh lực của nàng.

“Nàng chắc chắn đã đạt tới Niết Bàn Cảnh!”

Giang Thạch trầm nói.

“Người Đáy Biển còn đáng sợ hơn hắn tưởng tượng. Thánh nữ của Người Đáy Biển đã có thể đạt đến trình độ như vậy, khó trách dị tộc lại khiến nhiều người kiêng kỵ như thế.”

“Với thực lực của ta, đối đầu với cao thủ Niết Bàn bình thường không phải là vấn đề. Nhưng đối mặt với người chiến lực nổi bật trong Niết Bàn Cảnh, ta vẫn còn kém xa.”

Giang Thạch cau mày, suy nghĩ. Có lẽ dị động của Người Đáy Biển chính là dấu hiệu cho thấy dị tộc sắp xuất thế. Hắn nhất định phải tăng tốc độ tu luyện, nâng cao thực lực của mình.

Bồng Lai Thành.

Trong phủ đệ khổng lồ.

Thi thể ngồn ngồn, mùi máu tanh ngập trời.

Tả phủ rộng lớn như vậy, bị Huyền Vũ Tôn Giả quét sạch một lượt, không một ai thoát khỏi, ngoại trừ hơn mười vị cao

tàng bị phế bỏ công lực, tạm giữ mạng sống, còn lại đều bị xử tử.

Hắn mặt lạnh như băng, ánh mắt nhìn quanh, thân hình di chuyển khắp nơi, bắt đầu kiểm kê tài nguyên trong Tả phủ.

Chương 527: Còn Trang Ở Trước Mặt Ta? 1

Bỗng nhiên, một bóng người vội vàng chạy tới, vẻ mặt kinh hãi.

“Tôn giả, tiểu thư chạy trốn rồi!”

Vị thuộc hạ kia kinh hãi báo cáo.

“Cái gì?”

Ánh mắt Huyền Vũ Tôn Giả híp lại, chợt quay đầu lại.

Một đôi con ngươi bắn ra ánh sáng đáng sợ, như muốn hút hồn người.

“Nàng độc choáng thủ vệ, sau đó chạy trốn.”

Tên thuộc hạ hoảng sợ đáp lại.

Sắc mặt Huyền Vũ Tôn Giả trong nháy mắt âm trầm xuống, toàn bộ gương mặt đen như đáy nồi vậy, khí tức trên người càng thêm thâm trầm và đáng sợ.

“Nghịch súc, dám gây phiền cho ta vào lúc này!”

Hắn đi tới đi lui, trong lòng phân nộ, nói, “Liễu Vô Tướng, ngươi ở đây trông chừng, ta tự mình đi bắt nghịch súc kia trở về!”

“Tôn giả, vạn nhất Thánh Tử trở về.”

Nam tử trung niên Liễu Vô Tướng sắc mặt khẽ biến, nhìn không được nhắc nhở.

“Biết, nếu xảy ra chuyện, ta chịu trách nhiệm.”

Huyền Vũ Tôn Giả âm trầm đáp lại.

“Vâng, Tôn giả!”

Liễu Vô Tướng đành phải cắn răng gật đầu.

Huyền Vũ Tôn Giả ánh mắt đáng sợ, chân đạp xuống, thân hình giống như một con hùng ưng, trong nháy mắt lao ra, vô thanh vô thức đã biến mất.

...

Ở một nơi khác.

Thương thể trên người Giang Thạch đã hoàn toàn hồi phục, bước chân liên tục lóe lên, rất nhanh hắn đã trở về Bồng Lai thành.

Chẳng mấy chốc, hắn lại xuất hiện trong Tả phủ, một thân hắc bào, thân hình cường tráng, tiến về phía sâu trong phủ đệ.

Đông đảo cao thủ Thiên Ma giáo đang kiểm kê vật phẩm nhìn thấy Giang Thạch xuất hiện, sắc mặt khẽ biến, vội vàng ôm quyền.

“Thánh tử!”

“Gặp qua Thánh tử!”

“Huyền Vũ Tôn Giả đâu?”

Giang Thạch bình tĩnh hỏi.

“Tôn giả đã đi tìm nữ nhi của hắn rồi.”

Sắc mặt Liễu Vô Tướng biến ảo, nhin không được thấp giọng đáp lại.

“Tìm nữ nhi hắn?”

Giang Thạch nhíu mày.

“Đúng vậy, nữ nhi của hắn vừa mới nhân cơ hội chúng ta vây quét Tả phủ, lén lút chạy trốn, tôn giả lo lắng cho an nguy

của nàng nên đã đi truy tìm.”

Liễu Vô Tương tiếp tục đáp lại.

“Không có quy tắc, không có quy củ, hắn làm sao có thể có loại nữ nhi này?”

Giang Thạch có chút không vui, nhưng cũng không hỏi nhiều nữa, mà tiếp tục đi về phía trước, hỏi: “Tài sản của Tả phủ đã kiểm kê ra chưa?”

“Tài sản đang được thu dọn, tất cả những người khác đều bị bắt.” Liễu Vô Tương đáp lại, ôm quyền.

“Giám giữ những người đó lại, ta sẽ tự mình thẩm vấn sau. Về phần tài sản của Tả phủ, dẫn ta đi xem.” Giang Thạch nói.

Nhắc tới mới nhớ, hắn giỏi nhất là làm việc này. Khi còn ở dưới trướng Viên Phúc Hải, không chỉ một lần hắn làm việc tương tự. Nếu muốn tăng tốc độ đề thăng thực lực, không vót chút chất béo là không thể nào.

“Vâng, thánh tử!” Liễu Vô Tương dẫn Giang Thạch đi về phía trước.

Chẳng bao lâu, ở một khoảng sân rộng lớn, Giang Thạch nhìn thấy rất nhiều rương gỗ đặt ở đó, dày đặc như rừng, khoảng chừng có mấy trăm cái. Vẫn còn một cao thủ Thiên Ma giáo đang không ngừng mang những chiếc rương khác ra từ căn phòng phía trước.

Giang Thạch đi qua, ánh mắt quét qua từng chiếc rương, dừng lại trên một chiếc rương lớn. Trong rương, ánh sáng tím nhạt lấp lánh, tràn ngập một loại linh khí khó tả. Một số loại linh thú hình thù kỳ lạ đập vào mắt.

“Thánh tử, đây là tài liệu luyện chế Huyết Thần đan, chỉ mới thu thập được một phần.” Liễu Vô Tương cung kính đáp lại.

“Những tài liệu này, ta thu trước, sau này sẽ tự mình giao cho giáo chủ. Người có ý kiến gì không?” Giang Thạch hỏi.

“Không có ý kiến, hết thầy đều là thánh tử quyết định.” Liễu Vô Tương vội vàng đáp lại. Đừng nói là thánh tử chuyển giao cho giáo chủ, coi như là thánh tử tự mình lưu lại, hẳn cũng là trăm triệu không có ý kiến.

Giang Thạch rất hài lòng, vung tay nhẹ nhàng, chiếc rương trước mắt trực tiếp biến mất, chui vào trong giới chỉ. Tiếp theo, hắn lại quan sát những vật phẩm khác, sau khi mang đi vài món chí bảo không tệ, Giang Thạch liền đi về phía gian phòng giam giữ cao tầng của Tả phủ.

Vương Thụy trưởng lão đang mang theo một đám cao thủ đang canh giữ hơn mười vị cao tầng kia. Vừa nhìn thấy Giang Thạch xuất hiện, đám người Vương Thụy nhanh chóng chào hỏi.

“Được rồi, không cần nhiều lời, ta muốn tự mình thăm vấn đám người này một chút, các người ở bên ngoài chờ.” Giang Thạch phát tay.

“Vâng, thánh tử đại nhân.” Vương Thụy trưởng lão thân hình cao gầy chấp hai tay, mang theo một đám thuộc hạ rời khỏi nơi đây.

Trong căn phòng tối tăm rộng lớn, ba tên Người Đáy Biển đã bị chấn nát Huyết Đan, còn lại còn có bảy tám tên nhân loại bị đánh gãy tứ chi, chấn nát kinh mạch, sắc mặt trắng bệch, xung quanh khắp nơi đều là máu tươi, nhìn vô cùng thê thảm.

Sau khi cảm nhận được Giang Thạch đến, một người trong số đó lập tức oán hận kêu lên, “Hắc Liên thánh tử, Đông Hải thất tộc sẽ không bỏ qua cho ngươi, Người Đáy Biển sẽ không bỏ qua cho ngươi, Người Đáy Biển cuối cùng sẽ rời khỏi biển rộng, chiếm lĩnh tất cả!”

Giang Thạch không khỏi lộ ra vẻ kỳ dị, nói, “Có chút ý tứ, chủ nhân của các người đám Người Đáy Biển kia không nói gì, người ngược lại là người đầu tiên nhin không được, bất kể các người có buông tha ta hay không, hôm nay ta nhất định sẽ không buông tha các người, không chỉ có các người phải chết, mà cả đồng đảng của các người cũng sẽ không có đường thoát!”

Chương 528: Còn Trang Ở Trước Mặt Ta? 2

“Người muốn chúng ta nói ra đồng đảng của chúng ta?”

Tên nhân loại kia bật cười, nói, “Tuần cười, người cho rằng có thể moi được thông tin gì từ chúng ta sao?”

“Yên tâm, ta chưa bao giờ có ý định xét xử các người, chỉ cần sưu hồn là được.”

Giang Thạch sắc mặt bình tĩnh, bước tới trước người tên nhân loại kia đang kêu gào dữ dội nhất, khẽ cười nói: “Ngoan, đừng giãy dụa, không đau đâu!”

Hắn đưa tay ra, nhẹ nhàng tóm lấy đầu của tên nhân loại kia.

Tên nhân loại kia lập tức sinh ra một cảm giác không ổn, hơn nữa nghe được Giang Thạch nói ra những lời đó, càng cảm thấy kinh hãi, chỉ cảm thấy như có chuyện cực kỳ đáng sợ sắp xảy ra vậy.

“Hắc Liên thánh tử, người chết không tử tế, a.”

Một tiếng kêu thảm thiết đột nhiên vang lên, rất nhanh sắc mặt của tên nhân loại này trở nên mờ mịt, khuôn mặt đại ra, không nhúc nhích.

Trí nhớ trong đầu hắn trực tiếp như hình chiếu, bắt đầu nhanh chóng hiện lên trong tâm trí Giang Thạch.

Giang Thạch cẩn thận quan sát một lúc sau, năm ngón tay nhẹ nhàng vỗ một cái, lập tức hấp thu linh hồn của người này,

khiến người này ngã xuống đất, thất khiếu chảy máu, chết thảm.

Sau đó, Giang Thạch lại bước tới trước người thứ hai, dưới ánh mắt kinh hoàng và khó tin của người đó, cũng một tay bắt lấy đỉnh đầu của người nọ.

Rất nhanh, thiên phú [Phệ Hồn] của hắn lại phát động.

Người này rên lên một tiếng, ký ức trong đầu cũng bắt đầu nhanh chóng hiện lên, bị Giang Thạch đọc từng cái một, sau khi lấy xong, linh hồn của hắn cũng không thể lưu lại, bị Giang Thạch hấp thu hết.

Cứ như vậy, hắn tiếp tục, bắt đầu sưu hồn từng người một.

Ký ức trong đầu của mỗi người đều bị hắn nhìn qua một lần.

Cuối cùng đến ba Người Đáy Biển bị chấn nát huyết đàn.

Ba người kia vẽ mặt kinh hoàng, phát ra tiếng kêu to, muốn cầu xin tha thứ, nhưng cũng không có bất kỳ tác dụng gì, trong nháy mắt, linh hồn của ba người liền bị Giang Thạch hấp thu sạch sẽ.

Lúc này, trong đầu Giang Thạch nhất thời hiện ra vô số tin tức, mật mờ, trong nháy mắt, hắn đã nắm rõ toàn bộ thế cục đại khái của Đông Lai Tam Thành.

Bao gồm những cơ sở ngầm khác của Đông Hải thất tộc trong thành cũng đều đã bị hắn nắm giữ.

“Ân? Chu Thanh Thanh? Nghĩa nữ của Huyền Vũ Tôn Giả?”

Chân mày Giang Thạch đột nhiên không nhịn được nhíu lên.

Trong trí nhớ mà hần sưu hồn được lại đột nhiên xuất hiện một người có quan hệ với Huyền Vũ Tôn Giả.

Theo trí nhớ thu được, Chu Thanh Thanh này lại lên đỉnh ước với Vương công tử của Tam Thập Lục Liên Minh, bí mật trở thành bạn gái của Vương

Trong đoạn thời gian vừa qua, hai người này quan hệ rất thân thiết, âm thầm hẹn hò bảy tám lần, thậm chí Chu Thanh Thanh còn không chỉ một lần bán thông tin của Liên Minh Ma Đạo cho vị Vương công tử này.

Cho đến trước đây không lâu, Chu Thanh Thanh mới bị Huyền Vũ Tôn Giả giam lỏng.

Giang Thạch không khỏi lộ ra vẻ kinh ngạc.

Tin tức Chu Thanh Thanh không ngừng bán đứng Liên Minh Ma Đạo, Huyền Vũ Tôn Giả có biết không?

Hần như có điều suy nghĩ, rất nhanh không suy nghĩ nhiều nữa mà là từ trong giới chỉ lấy ra bút mực, bắt đầu viết xuống từng cái tên trên giấy trắng.

Tất cả những cái tên này đều là tin tức của đám nằm vùng hần vừa mới biết được thông qua Sưu Hồn.

Trên một tờ giấy trắng, viết gần trăm cái tên dày đặc.

“Vương Thụy trưởng lão, người vào đây một chút.”

Thanh âm của Giang Thạch lại vang lên.

“Thánh tử!”

Vương Thụy trưởng lão đi vào, cung kính xuất hiện ở trong phòng.

“Đem tờ giấy này giao cho Liễu Vô Tướng, bảo hần lập tức phong tỏa toàn thành, bắt hết tất cả những người trên đó, ai

cũng không được chạy thoát. Nếu có người nào dám chạy trốn, lập tức xử tử!”

Giang Thạch đưa tờ giấy trắng viết đầy chữ cho Vương Thụy.

Vương Thụy trưởng lão rùng mình, trình trọng tiếp nhận giấy trắng, nói, “Vâng, thánh tử!”

Nàng trực tiếp khom người lui xuống, ánh mắt nhịn không được nhìn thoáng qua tờ giấy trắng, chỉ thấy trên đó viết xuống không ít cái tên để nàng có chút cảm giác quen thuộc.

Một số cái tên thậm chí còn liên quan đến nàng.

Cách đây không lâu nàng còn uống rượu với những người này.

Chẳng lẽ những người này đều có vấn đề?

Trong lòng nàng khiếp sợ không thôi, không dám nghĩ nhiều, trước tiên đi tìm Liễu Vô Tướng.

...

Thời gian trôi qua, màn đêm buông xuống.

Đêm nay, cả thành trì chắc chắn sẽ không yên tĩnh. Tiếng nổ vang thỉnh thoảng vang lên, ù ù điếc tai, quanh quần bốn phía, lại có từng đợt tiếng gió sắc bén chổi tai lướt qua trên nóc nhà.

Điều này khiến nhiều vô số người khó ngủ và căng thẳng không thôi.

Khu vực bên ngoài thành phố, núi rừng mênh mông.

Trong núi rừng rậm rạp, đột nhiên xuất hiện một sơn trang rất lớn, gạch xanh ngói xanh, tạo hình cổ xưa, chiếm diện tích không nhỏ.

Một thiếu nữ xinh đẹp mặc một chiếc váy đen, thân hình linh hoạt, liên tục nhảy nhót, cuối cùng nhẹ nhàng rơi xuống sân sau sơn trang.

“Ai?”

Chương 529: Còn Trang Ở Trước Mặt Ta? 3

Thiếu nữ vừa mới hạ xuống, cách đó không xa truyền đến tiếng kinh HXYDYTqcN một quán gia trung niên ăn mặc chỉnh tề lập tức vọt tới.

“Ngô quán gia, là ta, Vương công tử còn ở đây không?”

Chu Thanh Thanh lập tức đáp lại.

“Người là Thanh Thanh tiểu thư?”

Trung niên nam tử kia kinh ngạc, trong nháy mắt hiểu ra.

“Vương công tử ở đâu?”

Chu Thanh Thanh nhanh chóng bước tới.

“Người thật sự là gan to bằng trời, lúc này thế mà cũng dám ra ngoài?”

Ngô quán gia nhanh chóng đi tới, thân thiết nói.

“Không có gì, cha ta đi ra ngoài, tối nay tựa hồ có đại sự, không có thời gian quản đến ta, trước dẫn ta đi gặp Vương công tử đi.”

Chu Thanh Thanh nói.

“Được, xin mời đi theo ta.”

Ngô quán gia gật đầu, lúc này mới dẫn Chu Thanh Thanh đi tới một mật thất sâu trong sơn trang

Không bao lâu sau, mật thất mở ra, một thanh niên nam tử mặc áo bào trắng, khuôn mặt tuấn tú đi ra, sau khi nhìn thấy Chu Thanh Thanh, nhất thời lộ ra vẻ vui mừng.

“Thanh muội!”

“Vương công tử!”

Hai người lập tức ôm nhau.

Sau đó Chu Thanh Thanh bị Vương công tử trực tiếp dẫn vào trong mật thất.

Sau khi hai người hàn huyên một phen, Vương công tử nhất thời hỏi thăm về tình hình trong Bồng Lai thành.

Chu Thanh Thanh biết gì nói nấy, đem tin tức mình biết đều báo cáo một lần cho Vương công tử.

“Nói cách khác, tối nay cha ngươi đã dẫn người động thủ?”

Vương công tử dò hỏi.

“Hình như là Thánh tử mới tới, hắc lệnh cha ta tập hợp nhân thủ hành động.”

Chu Thanh Thanh trầm ngâm nói.

“Thánh tử mới tới? Hắc làm sao biết được?”

Vương công tử ánh mắt lóe lên, tiếp tục hỏi.

Đoạn thời gian trước, Người Đáy Biển đi ám sát Giang Thạch không thành còn chịu tổn thất cực lớn, bây giờ hắc bức thiết muốn tìm hiểu càng nhiều tin tức liên quan đến Giang Thạch.

“Ta cũng không rõ lắm, nói thật, ta đến bây giờ cũng chưa thấy tân thánh tử kia lần nào, trong những ngày này, ta vẫn luôn bị cha giam lỏng.”

Chu Thanh Thanh đáp lại, vành mắt thoáng đỏ lên.

“Hảo Thanh muội, những ngày này để ngươi chịu ủy khuất.”

Vương công tử không khỏi ôm lấy Chu Thanh Thanh, lộ ra vẻ đau lòng, nhưng trong đầu lại nhanh chóng vận chuyển, một lát sau, tiếp tục nói, “Thanh muội, nói thật, tân thánh tử này gần đây quả thực làm cho chúng ta chịu tổn thất không nhỏ, người của chúng ta đều hận hấn thấu xương, không biết người có thể lấy được một ít tin tức của hấn hay không, hoặc là dẫn hấn ra khỏi Bồng Lai thành cũng được.”

“Được, ta sẽ thử.”

Chu Thanh Thanh trực tiếp gạt đầu.

“Hảo Thanh muội!”

Vương công tử lại hôn nhẹ lên trán Chu Thanh Thanh.

Hai người tiếp tục hàn huyên.

Mãi đến nửa canh giờ sau.

Vương công tử mới lấy cớ đi ra ngoài một chuyến, để một mình Chu Thanh Thanh ở chỗ này.

Một căn phòng bí mật khác.

Trong căn phòng bí mật, vài tên Người Đáy Biển đang ngồi xếp bằng, trước người đốt hương trầm, tỏa ra từng làn khói thơm, che đi mùi cá tanh đặc trưng trên người họ.

Một người trong số đó đột nhiên mở mắt, nhìn về phía Vương công tử với ánh mắt như cười như không, nói: “Vương công tử, bản lĩnh mê hoặc nữ nhân của ngươi quả nhiên cao siêu, bất kể nữ nhân nào chỉ cần bị ngươi ngủ một đêm đều sẽ trở nên ngoan ngoãn, vì ngươi mà trả giá tất cả. Hôm nay chúng ta thật sự là mở mang tầm mắt.”

Vương công tử mỉm cười, nói: “Tiền bối chê cười tiểu nhân. Tiểu nhân chỉ có chút kỹ xảo nhỏ như vậy, chỉ có thể thi triển trên người nữ nhân. Ba vị tiền bối, cuộc nói chuyện vừa rồi, các ngài hẳn là đều nghe được.”

“Ừm, Vương công tử định làm gì?”

Người dưới đáy biển hỏi.

“Ta định để cho Chu Thanh Thanh dẫn ra Huyền Vũ Tôn Giả cùng tên thánh tử kia ra, đưa bọn họ vào thâm sơn, sau đó mai phục sẵn, một lưới bắt hết.”

Ánh mắt Vương công tử lóe lên, nói.

Theo hiểu biết của hắn, Huyền Vũ Tôn Giả cực kỳ cung chiều Chu Thanh Thanh, cũng sẽ không hoài nghi lời nói của Chu Thanh Thanh. Điều này sẽ tạo điều kiện thuận lợi cho kế hoạch của họ.

“Ồ?”

Ba Người Đáy Biển ánh mắt lóe lên, nhìn nhau, trong đầu nhanh chóng suy nghĩ.

“Khả thi!”

Người ở giữa trầm giọng gật đầu, nói: “Tuy nhiên, thực lực của tên thánh tử kia cực kỳ cổ quái, nhất định phải tập trung toàn bộ lực lượng lớn mới có thể đối phó hắn. Các người cũng phải phối hợp nghiêm túc mới được.”

“Người Đáy Biển chúng ta có thể xuất động mười vị cao thủ Huyết Đan Cảnh, các người bên kia cũng ít nhất phải xuất ra đội hình như vậy. Về phần Đông Hải thất tộc, ta cũng sẽ để cho bọn họ xuất động đầy đủ cao thủ. Lúc này đây, chúng ta liền bày ra thiên la địa võng, một con kiến cũng không thể chạy thoát!”

“Tốt, ta sẽ đi nói với minh chủ, để minh chủ trực tiếp phân phái cao thủ.”

Vương công tử gật đầu.

“Ừ, mau hành động, chuyện này nên sớm không nên muộn.”

Người Đáy Biển kia nói.

Vương công tử vội vàng rời khỏi nơi này.

Không lâu sau, hắn lại gặp Chu Thanh Thanh, đem kế hoạch vừa rồi trực tiếp nói cho Chu Thanh Thanh, để cho Chu Thanh Thanh trở về báo cáo với phụ thân mình, nói rằng đã phát hiện hang ổ của Người Đáy Biển, để cho phụ thân mình cùng tân thánh tử dẫn người tới.

Chương 530: Còn Trang Ở Trước Mặt Ta? 4

Chu Thanh Thanh nghe xong, gật đầu nhẹ, rúc vào trong lòng Vương công tử, nói: “Vậy sau khi giết chết tân thánh tử đó, ngươi còn có thể giết phụ thân ta sao?”

“Hảo Thanh muội, ngươi yên tâm, mặc dù lập trường của phụ thân ngươi bất đồng với chúng ta, nhưng ta tuyệt đối sẽ không giết hắn. Ta để cho hắn hoàn toàn tiếp nhận chuyện của chúng ta.”

Vương công tử an ủi nói.

“Vậy thì tốt rồi, bây giờ ta sẽ trở về nói chuyện với cha ta.”

Chu Thanh Thanh nói.

“Vất vả Thanh muội rồi.”

Vương công tử lại ôm Chu Thanh Thanh một lúc.

...

Một đêm trôi qua nhanh chóng.

Bồng Lai thành huyền náo cả một đêm, cuối cùng cũng bình yên trở lại.

Mặt trời mọc, ánh sáng rực rỡ chiếu rọi khắp nơi.

Trên đường phố, không khí tràn ngập mùi máu tươi, cũng có thể nhìn thấy không ít phủ đệ bị đốt cháy, khiến cho vô số nhân sĩ giang hồ bàn tán xôn xao.

Huyền Vũ Tôn Giả sắc mặt âm trầm, một thân áo bào đen tung bay, từ xa đi tới.

“Bôn ba cả đêm, cuối cùng hấn vẫn không tìm được tung tích của Chu Thanh Thanh.”

“Nghiệt súc này! Thật đúng là biết chạy loạn!”

“Tôn giả, đây là danh sách gian tể mà tân thánh tử viết ra tối qua, ngài xem qua!”

Liễu Vô Tương nhanh chóng đi tới, đưa cho Huyền Vũ Tôn Giả một tờ giấy viết đầy chữ.

Huyền Vũ Tôn Giả khẽ nhú mày, liếc qua một lượt, nói: “Đều là gian tể?”

“Đúng vậy.”

Liễu Vô Tương gật đầu.

“Được, ta biết rồi.”

Huyền Vũ Tôn Giả trầm giọng đáp lại.

“Không có thả chạy cái nào a?”

“Không có .”

Liễu Vô Tương đáp lại.

“Vậy được rồi, thánh tử bây giờ đang ở đâu?”

“Sáng sớm đã ra ngoài, hình như đi đến một quán trọ.”

Liễu Vô Tương nói.

Huyền Vũ Tôn Giả lại nhẹ nhàng gật đầu, tiếp tục đi về phía trước.

Nhưng ngay lúc này,

Bỗng nhiên, cách đó không xa, đám người bắt đầu náo động, truyền đến tiếng ồn ào.

“Thanh Thanh tiểu thư đã trở lại!”

“Mau tới, Thanh Thanh tiểu thư bị thương!”

Ánh mắt Huyền Vũ Tôn Giả ngưng tụ, toàn thân như co lại thành một điểm, trong nháy mắt vọt thẳng ra, gần như trong nháy mắt đã xuất hiện ở bên đó, đôi mắt sắc bén như dao, ánh sáng lạnh lẽo bắn ra bốn phía.

Chỉ thấy Chu Thanh Thanh quần áo rách nát, sắc mặt trắng bệch, khoe miệng chảy máu, trên mặt hiện rõ vẻ kinh hoàng và sợ hãi, dường như đã bị dọa sợ không nhẹ.

Ngay lập tức, nàng chú ý đến Huyền Vũ Tôn Giả, lập tức nước mắt rơi lã chã, nhanh chóng chạy tới, “Cha, ta tìm thấy hang ổ của Người Đáy Biển.”

“Cái gì?”

Sắc mặt Huyền Vũ Tôn Giả trong nháy mắt thay đổi.

....

Ở một hướng khác.

Trong một khách trọ, Giang Thạch đưa một túi tài liệu cho Huyền Đạo Tử, nói: “Đây là những tài liệu mà ta mới thu thập được. Viên Huyết Thần Đan tiếp theo, mau chóng luyện chế cho ta đi. Ta luôn có một dự cảm không rõ, những ngày sắp tới chỉ sợ sẽ không yên ổn, những dị tộc kia, hơn phân nửa sẽ ngóc đầu trở lại.”

“Ngoài ra, những đan dược khác người có thể sử dụng. Cảnh giới của người quá thấp, mau chóng tăng lên thì hơn.”

Huyền Đạo Tử gật đầu liên tục, nhận lấy tài liệu từ tay Giang Thạch, nói: “Được, đa tạ Giang Tiểu Hữu.”

Giang Thạch gật đầu, nói: “Ân, trong thành cơ bản đã bị ta quét sạch một lượt, bây giờ các người liền ta đi tới cứ điểm Thiên Ma giáo.”

Người bên cạnh nghe vậy, đều gật đầu.

Bỗng nhiên, có người chạy vội vào, cung kính nói: “Thánh tử, Chu Thanh Thanh tiểu thư đã trở lại, nói có tình huống khẩn cấp báo cáo, hiện tại Huyền Vũ Tôn Giả mời ngài đến bàn đại sự.”

Giang Thạch nghe vậy, mắt lóe lên một tia sáng quỷ dị.

“Chu Thanh Thanh lại trở về sao?” Giang Thạch trầm nghĩ.

Nàng là người nắm vùng sâu nhất của Thiên Ma giáo, vậy mà cũng có chuyện cần báo cáo?

Giang Thạch nở một nụ cười ý vị thâm trường.

.....

Tại phủ đệ,

Giang Thạch cùng Huyền Đạo Tử, Bạch trưởng lão, Thần Long, Bằng Ban lão nhân bước vào từ bên ngoài, dưới sự dẫn dắt của Liễu Vô Tướng, họ thẳng tiến vào chính giữa đại điện.

Trong đại điện, Huyền Vũ Tôn Giả và Chu Thanh Thanh đã đợi sẵn từ lâu.

Thấy Giang Thạch xuất hiện, Huyền Vũ Tôn Giả vội vàng đón tiếp, chấp tay nói: “Thánh tử, ta giới thiệu một chút, vị này là tiểu nữ, họ Chu, tên Thanh Thanh.”

Chu Thanh Thanh bên cạnh, có vẻ hơi khân trang và bất an, liếc nhìn Giang Thạch, nhẹ gật đầu, nặn ra một nụ cười, nói: “Bái kiến Hắc Liên thánh tử!”

“Thì ra vị này chính là Minh Châu trong nhà Huyền Vũ Tôn Giả, thật đúng là ta thấy mà yêu.”

Giang Thạch mỉm cười, nói: “Không biết người có trọng đại tin tức gì?”

“Hắc Liên thánh tử khách sáo, ta ở ngoài thành phát hiện hang ổ của Người Đáy Biển, bên trong tụ tập hơn mười tên cao thủ Người Đáy Biển.”

Chu Thanh Thanh vội vàng nói: “Tối qua ta vốn định len lút trốn ra ngoài, không ngờ lại may mắn xông vào một sơn trang, khi tiến vào sơn trang nghỉ ngơi, may mắn phát hiện thân phận thật sự của đám người trong sơn trang, bọn họ đều là Người Đáy Biển giả dạng, sau nửa đêm, ta càng nghĩ càng bất an, lúc này mới len lút trốn ra ngoài, Hắc Liên thánh tử, bây giờ chúng ta tốt nhất nên mau chóng hành động, kéo đám Người Đáy Biển kia đột nhiên chạy trốn.”

Chương 531: Kim Cương Trần! 1

“Ồ, còn chuyện này nữa?”

Ánh mắt Giang Thạch sáng lên, ra vẻ kinh ngạc, nói: “Không ngờ chuyện trọng đại như vậy cũng có thể bị người phát hiện.”

“Đều là do vận khí của tiểu nữ không tệ, cũng là có hồng phúc của Thánh giáo che chở.”

Chu Thanh Thanh đáp lại.

“Ân, tin tức này quả thực vô cùng quan trọng, Huyền Vũ Tôn Giả, người nghĩ sao?”

Giang Thạch mỉm cười, nhìn về phía Huyền Vũ Tôn Giả.

“Nếu đã phát hiện hang ổ của đám Người Đáy Biển kia, vậy tốt nhất vẫn nên mau chóng hành động thì tốt hơn, điểm này, ta đồng ý với cách làm của tiểu nữ.”

Huyền Vũ Tôn Giả trầm giọng nói.

“Tốt, nếu tôn giả đồng ý, ta cũng không có ý kiến.”

Giang Thạch mỉm cười.

“Vậy chúng ta hành động ngay bây giờ?”

“Dĩ nhiên, hành động sớm một chút cũng tốt, giải quyết sớm một chút.”

Giang Thạch mỉm cười nói.

“Được, ta sẽ gọi người.”

Huyền Vũ Tôn Giả trầm trọng gật đầu, lúc này gọi Liễu Vô Tướng tới, để Liễu Vô Tướng đánh Triệt Hồn Chung.

Không bao lâu, từng đợt tiếng chuông vang lên như xé tai.

Số lớn cao thủ bắt đầu nhanh chóng hội tụ, cực kỳ đông đúc, rất nhanh đã hội tụ mấy trăm vị cường giả.

Không có ngoại lệ, yếu nhất cũng là Thánh Linh tứ trọng phản tổ.

“Thánh tử, người của ngài có đi không?”

Huyền Vũ Tôn Giả nhìn thấy người đến đã gần đủ, quay đầu nhìn thoáng qua Giang Thạch.

“Không, bọn hầy còn có nhiệm vụ khác, để ta và người cùng đi là được.”

Giang Thạch mỉm cười, nhìn thoáng qua Chu Thanh Thanh, nói: “Thanh Thanh cô nương có đi không?”

“Tiểu nữ thực lực hèn mọn, sẽ không đi, miễn cho sau khi đi qua, còn có thể gây thêm phiền phức.”

Huyền Vũ Tôn Giả trầm giọng nói.

Chu Thanh Thanh cười cười, gật đầu với Giang Thạch.

Giang Thạch gật đầu cười nói, “Đi thôi.”

Huyền Vũ Tôn Giả trầm trọng gật đầu, nhìn mọi người trong sân, trầm giọng nói, “Lập tức xuất phát!”

“Nhanh!”

Mọi người trong sân lập tức nhanh chóng di chuyển, từng người tốc độ cực nhanh, bắn ra như đạn pháo, trong nháy mắt đã biến mất.

Trong sân, trên mặt Chu Thanh Thanh hiện ra một nụ cười bí ẩn và quỷ dị, sau khi suy nghĩ một chút, đột nhiên hành

động, rất nhanh đã biến mất.

...

Bên ngoài Bồng Lai thành, một đám người vừa ra khỏi thành, Giang Thạch đột nhiên dừng lại, đứng trên một cành cây cao, quay đầu nhìn về phía sau.

“Có chuyện gì vậy, Thánh Tử?” Huyền Vũ Tôn Giả nghi hoặc hỏi.

“Không có gì, đột nhiên nhớ ra mình còn có một việc quan trọng cần giải quyết, sợ là sẽ đến chậm hơn các người một bước. Huyền Vũ Tôn Giả, hã có muốn cùng ta giải quyết việc này không?” Giang Thạch cười nói.

“Chuyện quan trọng?” Huyền Vũ Tôn Giả nhíu mày.

Chuyện gì còn quan trọng hơn việc vây bắt Người Đáy Biển?

“Chuyện này ít nhiều có liên quan đến người, người nên tự mình xem.” Giang Thạch mỉm cười.

“Ồ?” hai hàng lông mày của Huyền Vũ Tôn Giả nhíu chặt, nhanh chóng suy nghĩ trong lòng, nói: “Được, ta đi cùng Thánh Tử một chuyến, những người khác ở trong rừng chờ chúng ta.”

“Không nên đi xa, các người cứ ở trong rừng này là được.”

Giang Thạch cười, dẫn đầu phóng về một hướng khác.

Huyền Vũ Tôn Giả lập tức thi triển thân pháp, nhanh chóng đuổi theo Giang Thạch.

Hai người một trước một sau, tốc độ cực nhanh, rất nhanh đã biến mất, chỉ còn lại đám người Liễu Vô Tướng, Bạch trưởng lão nhìn nhau đầy nghi hoặc.

Không lâu sau, Giang Thạch dừng lại, đáp xuống một ngọn núi cao đầy cỏ dại. Huyền Vũ Tôn Giả cũng đáp xuống, nhìn xung quanh.

“Thánh Tử, ngươi làm gì ở đây?”

“Chờ một chút, có lẽ sẽ có kinh hỉ cũng không chừng.” Giang Thạch cười nói.

Huyền Vũ Tôn Giả lại nhíu mày, kiên nhẫn chờ đợi.

Thời gian trôi qua, ước chừng hơn hai mươi phút sau, bỗng nhiên xa xa truyền đến tiếng kinh phong gào dồn dập nhưng rất nhỏ, rung động vù vù.

“Đến rồi.” Đôi mắt Giang Thạch lóe lên, trong nháy mắt thu liễm khí tức.

Ánh mắt Huyền Vũ Tôn Giả lập tức quét về nơi phát ra âm thanh, con ngươi co lại, nói: “Thanh Thanh?”

Chỉ thấy Chu Thanh Thanh ẩn dấu khí tức, thi triển khinh công, từ xa vọt tới với tốc độ cực nhanh. Trên đường đi, nàng luôn tỏ ra cảnh giác, thỉnh thoảng quay đầu nhìn lại phía sau. Sau khi xác định không ai theo dõi, nàng lập tức tăng tốc, phóng về phía trước bên phải.

“Nàng đang làm gì ở đây?” Huyền Vũ Tôn Giả kinh sợ, mồ hôi có dọt cảm không tốt.

Giang Thạch cười nói: “An tâm, chớ nóng vội. Theo dõi xem sao.”

Thân thể Giang Thạch đã vô thanh vô tức đi theo sau. Sắc mặt Huyền Vũ Tôn Giả cực kỳ âm trầm, cũng lập tức đi theo.

Chu Thanh Thanh không ngừng vọt về phía trước, tốc độ cực nhanh. nàng liên tục nhìn lại phía sau, một mạch phóng về phía trước hơn mười dặm, cuối cùng tiến vào sâu trong rừng rậm.

Trước mặt đột nhiên xuất hiện một sơn trang cực lớn, ngoại hình cổ điển, gạch xanh ngói xanh, bố cục tinh tế, cảnh sắc thanh u, khiến người ta chú ý.

Chu Thanh Thanh không gõ cửa, trực tiếp nhảy tường mà vào, nhanh chóng tiến vào sâu trong sơn trang.

“Mau dẫn ta đi gặp công tử!”

Vừa đến, Chu Thanh Thanh liền gặp quản gia trong sân. Quản gia kia dường như đã chờ đợi từ lâu, vội vàng gật đầu, dẫn Chu Thanh Thanh đi đến một gian mật thất sâu trong sân.

Chương 532: Kim Cương Trần! 2

Sau khi mở cửa mật thất ra, Vương công tử mặc áo trắng, khuôn mặt anh tuấn, vẻ mặt chờ mong lập tức nghênh đón, đi lên ôm Chu Thanh Thanh, nói: “Thanh muội, tình hình thế nào?”

“Cha cùng tân thánh tử đã dẫn người đi ra, đang đi đến địa điểm người cho.” Chu Thanh Thanh vội vàng nói.

“Vậy thì tốt, vậy thì tốt.” Vương công tử lộ ra nụ cười nồng đậm, vuốt ve mái tóc Chu Thanh Thanh, nói: “Thanh muội, lần này thật sự vất vả cho người. Người thật đúng là lập được đại công. Người yên tâm, sau này ta nhất định sẽ cưới người làm vợ. Cha của người, ta cũng sẽ nghĩ cách để cho hắn tiếp nhận chúng ta.”

“Chỉ cần công tử vĩnh viễn không phụ ta, ta cũng đã an tâm.” Chu Thanh Thanh ôm lấy Vương công tử.

Hai người đi thẳng vào phòng kín. đại môn của mật thất rất nhanh liền bị đóng lại.

Trong bóng tối của mái nhà ở một bên, Huyền Vũ Tôn Giả khuôn mặt âm trầm, khí tức khủng bố, toàn bộ trong lòng như cuồng phong bão tố, hai mắt như muốn bắn ra tia chớp sắc bén, từng tầng sát khí sớm đã che kín nội tâm hắn.

Giang Thạch bình thản mỉm cười, nói: “Tôn Giả cảm thấy thế nào?”

Huyền Vũ Tôn Giả hít sâu một hơi, ánh mắt nghiêm nghị nhìn về phía Giang Thạch, trầm giọng nói: “Thánh tử đã sớm

biết?”

“Không, ta cũng là vừa mới biết được. Nghĩ đến người này có chút liên hệ với Tôn Giả, cho nên ta mới lặng lẽ dẫn dắt Tôn Giả lại đây. Kế tiếp, không cần ta xuất thủ đi?” Giang Thạch thần nhiên nói.

“Được.”

Huyền Vũ Tôn Giả hít một hơi thật sâu, trầm giọng gật đầu, nói: “Lão phu tự mình thanh lý môn hộ!”

Trong lòng hắn bị lửa giận và sát ý vô tận bao phủ, cả người đã ở vào trạng thái sắp bùng nổ, thân thể chột lóe, giống như xuyên qua không gian, trong phút chốc đã xuất hiện ở bên trong sơn trang.

Trong viện, quần gia hơi ngẩn ra, vội vàng quát, “Người là ai? Huyền Vũ Tôn Giả!!”

Đồng tử hắn hung hăng co rút lại, không thể tin.

Nhưng mà đáp lại hắn trực tiếp là một chương kinh khủng của Huyền Vũ Tôn Giả.

“Phanh” một tiếng, lực lượng khủng bố cơ hồ trong nháy mắt đã rơi vào mặt hắn, đem toàn bộ đầu hắn chấn nát vụn, máu me tung tóe.

Huyền Vũ Tôn Giả không nói một lời, khí tức khủng bố, toàn bộ thân thể cường tráng đang nhanh chóng biến lớn, xé rách từng tấc từng tấc quần áo, giống như bơm hơi vậy, vài bước đi ra, đã hóa thành cự nhân cao sáu bảy thước.

Oanh!

Vỗ ra một chương!

Cửa mật thất trước mặt trong nháy mắt chia năm xẻ bảy, cương phong gào thét ập vào bên trong, tiếng vang chói tai.

Đá vụn bay múa đầy trời.

Trong mật thất ẩm áp, hai bóng người gần như vừa mới quần lầy nhau, liền đột nhiên gặp phải một màn này.

Chu Thanh Thanh y phục hỗn độn, sắc mặt chấn động, hoảng sợ nhìn người đứng trước mặt.

“Cha...”

“Huyền Vũ Tôn Giả!!”

Con người Vương công tử hung hăng co rụt lại.

Không thể nào!

Sao hắn lại xuất hiện ở đây?

Chu Thanh Thanh bán đứng chính mình?

Cơ hồ trong nháy mắt, ý nghĩ này liền tràn ngập trong lòng của hắn, khiến cho hắn vừa kinh vừa giận, lại không chút nghĩ ngợi, trực tiếp oanh ra một chương hung hăng vỗ ở sau lưng Chu Thanh Thanh.

“Tiện nhân đi chết đi!!”

Oanh!

Chu Thanh Thanh điên cuồng phun máu, kêu thảm một tiếng, thân thể ngay tại chỗ bị đánh bay ra ngoài, giống như một viên đạn pháo đập về phía Huyền Vũ Tôn Giả, cùng lúc đó, thân thể Vương công tử lật ngược, trực tiếp chạy về một lối ra khác của mật thất, bất chấp mặc quần áo, thân thể chợt lóe, giống như tia chớp, trong nháy mắt đã vọt ra được một đoạn.

“Hả?”

Giang Thạch trên nóc nhà, ánh mắt lóe lên, cơ hồ trong nháy mắt liền cảm nhận được vị trí của Vương công tử.

Thân thể hần lập tức biến mất.

Sau một khắc, một bàn tay lớn của hần cũng đã đặt ở trên bả vai Vương công tử, tốc độ kinh khủng khó có thể hình dung, nhẹ nhàng cười nói, “Vị công tử này, người vẫn là lưu lại đi!”

Rắc rắc rắc!

“A!”

Bàn tay ẩn ra, giống như lực vạn quân ép xuống, ẩn chứa lực lượng vô cùng kinh khủng, khiến cho Vương công tử phát ra tiếng kêu thảm thiết chói tai, cuồn phun máu tươi, xương cốt trên người đang nhanh chóng vỡ nát, thân thể xụi lơ, hung hăng ngã nhào xuống đất.

Bàn tay Giang Thạch rút cục thu lại, nhìn không được nhẹ nhàng lắc đầu.

Cao thủ Huyết Đan cảnh bình thường thật đúng là đã yếu tới cực điểm!

Ngay cả một ẩn nhẹ nhàng của hần cũng đã chịu không nổi!

Trong sân trống trải, tiếng kêu thảm thiết vang vọng không ngừng.

Vương công tử trần trụi thân trên, toàn thân máu me, nằm sõng soài trên mặt đất, xương cốt trên dưới không còn nguyên vẹn, đều bị Giang Thạch đè nát.

Hần cứ lẳng lặng đứng trước mặt đối phương, mỉm cười chờ đợi.

Không lâu sau, phía sau truyền đến tiếng bước chân nặng nề.

Giang Thạch quay đầu nhìn lại, ánh mắt lóe lên, chỉ thấy thân hình cao lớn cường tráng của Huyền Vũ Tôn Giả đang từng bước một đi tới, trong tay phải xách một cái đầu đầy máu, hai mắt trợn tròn, chết không nhắm lại.

Chính là Chu Thanh Thanh.

Bịch!

Vừa đến nơi, hắn liền ném cái đầu của Chu Thanh Thanh xuống, trực tiếp rơi vào bên cạnh Vương công tử.

“Thánh tử, tiện nhân này đã bị ta tự tay xử tử!”

Chương 533: Kim Cương Trần! 3

Mí mắt Huyền Vũ Tôn Giả khép lại, trầm giọng nói.

Giang Thạch nhin không được nhẹ nhàng lắc đầu, nói: “Tôn Giả đại nghĩa diệt thân, thật đáng khâm phục. Người trước mắt này, Tôn Giả muốn thẩm vấn một chút không? Bằng không, giao cho ta thẩm vấn.”

“Làm phiền Thánh tử!”

Huyền Vũ Tôn Giả trầm giọng đáp lại.

“Ừ.”

Giang Thạch mỉm cười gật đầu, nhìn chăm chăm Vương công tử đang nằm trên mặt đất, không chút khách khí, bàn tay đột nhiên vươn ra, nắm lấy mặt hấn, thiên phú [Phệ Hồn] phát động, năm ngón tay hõm sâu vào mặt Vương công tử, bắt đầu hấp thu ký ức của hấn.

“A!”

Một tiếng kêu thảm thiết thê lương vang lên, hắc khí mênh mênh nhanh chóng bao phủ mặt Vương công tử, trong nháy mắt kéo ra một hồn phách từ trong thân thể hấn.

Tất cả những gì đã xảy ra trong mấy ngày gần đây trong đầu hồn phách này, không một ngoại lệ, đều bắt đầu hiện ra trong tầm mắt Giang Thạch.

Chỉ trong chớp mắt, hấn đã hiểu rõ thân phận của vị Vương công tử này như lòng bàn tay.

“Hắn lại là con trai của Phó minh chủ Tam Thập Lục Liên Minh Vương Khai.”

Giang Thạch tự nói: “Khó trách tu vi của hắn có thể chạm ngưỡng cảnh giới Huyết Đan!”

Phải biết rằng cảnh giới Huyết Đan khó tu luyện như thế nào, trước kia khi hắn ở Kim Linh Môn, cũng chỉ có một Viên Phúc Hải và Dương Thiên Đạo đạt tới Huyết Đan Cảnh.

Nhưng người trẻ tuổi trước mắt này, nhìn tuổi tác không lớn, nhiều nhất cũng chỉ xấp xỉ với hắn, lại đã sắp bước vào Huyết Đan Cảnh.

Quả nhiên, thân phận của hắn không thấp.

“Con trai của Vương Khai!”

Ánh mắt Huyền Vũ Tôn Giả nheo lại, u ám đáng sợ.

Thù này bây giờ kết lớn rồi!

Nghĩa nữ của hắn bị con trai của đối phương mê hoặc, làm ra chuyện đại nghịch bất đạo, tất cả những chuyện này chắn chắn có bóng dáng của Vương Khai.

“Không sai, hơn nữa người này có chút tà môn, luyện một môn tà thuật cực kỳ quái dị, đó chính là nữ tử là bị hắn ngủ một lần đều sẽ khăng khăng một mực với hắn, sẽ cam tâm vì hắn làm ra bất cứ chuyện gì, cho dù là phản bội phụ mẫu. Huyền Vũ Tôn Giả, thứ cho ta mạo phạm, nữ nhi kia của ngươi khẳng định cũng chính là tình huống như vậy.”

Giang Thạch đáp lại.

Huyền Vũ Tôn Giả sắc mặt âm trầm, không nói một lời.

“Không ổn, từ ký ức trong đầu tên này cho thấy hắn đã thông báo cho Người Đáy Biển và tình nhuệ của Tam Thập

Lục Liên Minh, định mai phục chúng ta trong rừng sâu, người của chúng ta có thể gặp nguy hiểm, mau đi!”

Bỗng nhiên, Sắc mặt Giang Thạch thay đổi, nắm bắt được một thông tin khác, lập tức phóng ra.

Huyền Vũ Tôn Giả cũng chấn động, vội vàng nhanh chóng đuổi theo phía sau.

....

Sâu trong rừng rậm phức tạp lại có một lượng lớn người đang ẩn nấp, khí tức không yếu.

Có Người Đáy Biển, cũng có người của Tam Thập Lục Liên Minh và Đông Hải Thất Tộc.

Nhất là người cầm đầu, càng khiến người ta sinh lòng kính ngưỡng.

Dường như bất kể nàng đứng ở đâu đều có thể khiến người ta cảm thấy tự ti xấu hổ, bên cạnh không ai dám ngẩng đầu nhìn thẳng nàng.

Chỉ thấy một nữ tử mặc trường bào màu đỏ tươi, thân hình cao gầy, khuôn mặt trắng nõn, một đôi mắt phượng lạnh như băng, tràn đầy uy nghiêm, như nữ vương cao cao tại thượng, lại như tiên tử không nhiễm bụi trần.

Chính là Thánh Nữ của Người Đáy Biển!

Giờ phút này, nàng đang đi đi lại lại, thanh âm lạnh lùng vang lên:

“Tin tức của Chu Thanh Thanh đã được truyền đi chưa?”

“Có lẽ cần đợi thêm một chút nữa.”

Một cao thủ của Tam Thập Lục Liên Minh không nhịn được đáp lại.

“Chờ thêm một chút nữa?”

Vị Thánh Nữ này phát ra thanh âm lạnh lùng, nói:

“Theo ta thấy hơn phân nửa đã xảy ra chuyện rồi.”

“Chẳng lẽ có chuyện gì sao?” Sắc mặt của cao thủ Tam Thập Lục Liên Minh kia hơi biến đổi.

“Cho người đi ra ngoài xem.”

Vị Thánh Nữ này lạnh lùng nói.

“Được, chúng ta đi!”

Sắc mặt của cao thủ Tam Thập Lục Liên Minh kia biến đổi, trực tiếp gật đầu đáp ứng.

Cuối cùng, hắn dẫn theo tất cả cao thủ của Tam Thập Lục Liên Minh, nhanh chóng vọt về phía rừng rậm ở phía trước.

Xa xa, Giang Thạch và Huyền Vũ Tôn Giả đang lao đi như bay, nhanh chóng chạy về phía rừng rậm lúc trước.

Gần một canh giờ sau, cuối cùng bọn hắn cũng đến nơi hội tụ lúc trước.

Vừa đến nơi, liền nghe thấy phía trước truyền đến tiếng nổ vang trầm thấp, ù ù điếc tai, kèm theo tiếng cát bay đá chạy, cuồng phong gào thét.

Huyền Vũ Tôn Giả đột nhiên biến sắc, nói:

“Thật sự đã xảy ra chuyện!”

Vèo!

Bàn chân của hắn đột nhiên đạp xuống, tốc độ của hắn lại tiếp tục tăng lên lần nữa.

Giang Thạch thì mở thiên phú Thấu Thị, một bên lao lên, một bên cảnh giác ngưng thị xung quanh.

Bây giờ, hắn không quan tâm đến bất cứ ai khác.

Điều hấn lo lắng nhất chỉ có một người, chính là Thánh Nữ Người Đáy Biên cảnh giới Niết Bàn kia!

Lần trước, bản thân hấn cũng phải tổn rất nhiều thủ đoạn mới thoát khỏi tay đối phương.

Bây giờ bản thân vẫn chưa đột phá, nếu gặp lại nàng, tình hình sẽ không khả quan hơn lần trước.

“Đừng tham chiến, mau rút lui!”

Chương 534: Kim Cương Trấn! 2

Huyền Vũ Tôn Giả gầm lên một tiếng, vừa xuất hiện, thân hình nhanh chóng biến lớn, quần áo nứt ra, gân xanh nổi lên, cơ bắp cuộn cuộn, giống như một tôn Ma Thần uy dũng, hai tay vỗ một cái, rầm một tiếng, đánh vỡ đầu của một tên cao thủ Đông Hải Thất Tộc.

Các cường giả khác vừa nhìn thấy Huyền Vũ Tôn Giả xuất hiện, lập tức chấn động, gầm lên một tiếng, ra đòn càng lúc càng mãnh liệt.

Trong khi đánh trả, bọn hắn cũng bắt đầu rút lui.

Giang Thạch đang nhìn quanh, không thấy vị Thánh Nữ Người Đáy Biển kia cũng thềm thờ phào nhẹ nhõm, lập tức tham gia chiến trường, bắt đầu nhanh chóng tàn sát địch nhân.

Với lực lượng bây giờ của hắn, nói là một quyền một mạng cũng không phóng đại chút nào.

Những cao thủ Tam Thập Lục Liên Minh vây công tới kia, từng người không ngừng chết thảm, bị hắn đánh nát thân thể, máu thịt bắn tung tóe, vô cùng thê thảm.

Các cao thủ Tam Thập Lục Liên Minh còn lại, đều kinh hãi không thôi, bắt đầu nhanh chóng chạy trốn.

“Rút lui!”

Giang Thạch cũng trực tiếp quát lớn, kêu gọi các cao thủ Liên Minh Ma Đạo nhanh chóng rời xa, không cản trì hoãn.

Nhưng ngay lúc này!

Hắn đột nhiên biến sắc, chân động trong lòng, không chút suy nghĩ, cánh tay trong nháy mắt to lên vài vòng, giống như chiếc vại nhỏ vậy, trực tiếp oanh một quyền lên trời cao.

Trên cao.

Một nữ tử mặc váy dài màu đỏ tươi, khuôn mặt lạnh lùng, chẳng biết lúc nào lại đột nhiên xuất hiện, khí tức đáng sợ, đôi mắt như điện, mang theo vẻ coi thường thiên hạ, coi thường tất cả, vờ một chương về phía Giang Thạch.

Bàn tay trắng nõn phát xuống, giống như một màn trời đè xuống, ẩn chứa lực lượng khủng bố không biết mạnh đến mức nào.

Đông! Đông!

Giữa không trung, âm thanh nổ tung, chân động bốn phương.

Lực lượng kinh người khiến cả khu rừng rung chuyển dữ dội.

Bốn phương tám hướng, mặt đất bắt đầu nhanh chóng xé toạc, từng khối đá vỡ vụn bắn lên cao, tựa như hóa thành sao băng, bắn về bốn phía xung quanh.

Sắc mặt Giang Thạch cuồng biến, thân hình bay ngược ra ngay tại chỗ, lập tức hung hăng nện xuống đất ở xa xa.

“Chết tiệt!”

Trong lòng hắn tức giận, khí huyết toàn thân hỗn loạn, không thể tránh khỏi bị thương.

Lại gặp phải đối phương!

Thực lực thật khủng bố!

“Rút lui!”

Giang Thạch gầm lên một tiếng, không chút suy nghĩ, cơ hồ ngay khi xoay người dựng lên, cấp tốc phóng về phía xa, phát huy tốc độ của mình đến cực hạn.

Người ở đây, chỉ có hấn biết nữ nhân này kinh khủng đến mức nào.

Niết Bàn Cảnh, có thể quét ngang tất cả.

Thiên phú Tỏa Long của hấn, cũng không thể áp chế được nàng.

Ngoại trừ chạy trốn, không có bất kỳ cơ hội chiến thắng nào.

“Trúng Ngũ Độc Thần Long Chương của ta lại còn không chết!”

Thánh Nữ Người Đáy Biển nhìn chăm chú vào phương hướng Giang Thạch rời đi, thân thể chợt lóe, trong phút chốc biến mất ngay tại chỗ.

Sau một khắc, nàng lấy một tốc độ cực kỳ đáng sợ, cấp tốc đuổi theo phương hướng của Giang Thạch,.

Nàng muốn xem thử tên thánh tử Thiên Ma Giáo này có gì quỷ dị!

Dựa vào cái gì có thể chống lại Ngũ Độc Thần Long Chương của nàng!

“Thánh Tử!”

Sắc mặt Huyền Vũ Tôn Giả đột biến, rống to một tiếng về phương hướng Giang Thạch rời đi, rất nhanh hấn phản ứng lại, lập tức dẫn theo những người còn lại bắt đầu nhanh chóng phá vòng vây.

Nhưng bốn phương tám hướng, rất nhanh lại có thêm vô số cao thủ Đông Hải Thất Tộc lao ra.

Cuộc chiến trở nên hỗn loạn.

....

Xa xa, Giang Thạch không ngừng lướt đi, tốc độ khủng bố, bàn chân bước ra, nhanh như sao băng, chỉ lo cấp tốc lao nhanh ở trong rừng, nhưng tốc độ của vị Thánh Nữ kia cũng quá nhanh, mặc dù hần đã vận dụng tốc độ đến tối đa nhưng đối phương vẫn nhanh chóng đuổi theo sau.

Mắt thấy sắp tiếp cận Giang Thạch, ánh mắt của Thánh Nữ Người Đáy Biển cực kỳ lạnh lùng, trong lòng bàn tay trắng nõn bỗng nhiên xuất hiện một cái vòng thép màu trắng tinh khiết, thần bí khó lường, mặt ngoài khắc vô số văn mạch, tràn ngập một cỗ khí tức cổ xưa và thần bí.

Nhìn một cái là có thể cảm nhận được lực lượng kinh khủng ẩn chứa trong đó.

Bàn tay của nàng dùng sức đẩy một cái, vòng thép màu trắng trong nháy mắt bay ra, giống như tia chớp, nhanh đến không thể tưởng tượng nổi, trực tiếp hung hăng nện tới sau lưng Giang Thạch.

Giang Thạch đang lao nhanh về phía trước, sắc mặt đột biến, lập tức cảm nhận được một cỗ khí tức khủng bố khó tả, lông tơ toàn thân dựng đứng, ngay cả hồn phách cũng đang rung động.

Đây là nguy cơ sinh tử!

Hần vội vàng quay đầu lại, đồng tử đột nhiên co lại.

Tuyệt đối không thể bị đánh trúng.

Nếu không, không chết cũng bị thương nặng!

Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, hần đột nhiên thi triển Luân Lô Bộ, trong phút chốc xuất hiện ở một phương hướng khác.

Kết quả, vòng thép màu trắng kia vừa xuyên qua, trực tiếp nện vào một tòa đại sơn phía trước hẳn.

“Oanh!”

Âm thanh âm vang, đất rung núi chuyển.

Chỉ một vòng thép nhỏ bé như vậy lại có thể tạo ra động tĩnh kinh khủng như thế.

Chương 535: Trời Cũng Giúp Ta! Tiệp Nhân, Đi Chết. 1

Tòa đại sơn kia lập tức bị đập sụp đổ, gãy ra từ giữa, cự thạch bay loạn xạ, từng mảng từng mảng ánh lửa bùng lên, giống như núi lửa phun trào.

Giang Thạch kinh hãi trong lòng, tránh thoát một kích này, lập tức tăng tốc, tiếp tục lao nhanh về phía xa.

“Thần khí!”

Vòng thép trắng kia chẳng lẽ là một kiện thần khí?

Nếu không, sao có thể có uy lực khủng bố như vậy?

Nhưng mà, ngay khi hắn vừa lao ra, vòng thép màu trắng kia lại từ trong đồng hỗn loạn bay lên cao, lại một lần nữa bị Thánh Nữ Người Đá Biển nắm trong tay.

Ánh mắt nàng lạnh như băng, lóe ra ánh sáng lại như điện chớp, lại một lần nữa hung hăng đánh về phía Giang Thạch.

Hừ!

Vòng thép khủng bố lại một lần nữa nhanh chóng đập tới phía sau Giang Thạch, phát ra âm thanh ma sát không khí chói tai, khiến không khí bốc cháy hùng hực, nửa bầu trời sáng rực.

Lông tơ Giang Thạch dựng đứng, điên cuồng né tránh.

Oanh!

Một kích này lại lệch, đập trúng một ngọn núi khác, cũng khiến ngọn núi này bị đánh vỡ, đất đá bay tung tóe, giống như

động đất.

“Chết tiệt!”

Trong lòng Giang Thạch vừa sợ vừa giận, điên cuồng xông lên lên, không dám quay đầu lại.

Cái vũ khí chết tiệt này là thứ gì vậy?

Quả thực phi lý!

Thân thể của hắn đột nhiên chia làm bốn, nhanh chóng vọt về bốn hướng khác nhau.

Nhưng vị Thánh Nữ Người Đáy Biển kia dường như có thể nhìn thấu bản nguyên, trong khoảnh khắc đã nhìn thấu ba đạo phân thân của Giang Thạch, đuổi theo bản thể của hắn.

Vòng thép thần bí trong tay nàng lại nhanh chóng bay qua, phát ra âm thanh chói tai, rung động dữ dội hung hăng đập về phía Giang Thạch.

Giang Thạch lại né tránh.

Cứ như vậy, hai người người truy ta đuổi, tốc độ nhanh đến cực hạn, trong nháy mắt đã vọt ra không biết bao nhiêu dặm, tiếng nổ vang trời, đất rung núi chuyển, một đường đi qua, thiên địa tan hoang.

Từ đầu đến cuối, Giang Thạch dường như không có chút sức phản kháng nào.

Hắn chỉ lo chạy nhanh, thiên phú “Thấu Thị” luôn vận dụng, chú ý tình huống xung quanh.

Cuối cùng, sau khi lao ra một khoảng cách, trong mắt hắn lóe lên kim quang chói mắt.

“Trời cũng giúp ta! Tiệm nhân! Lần này để ngươi đi chết!”

Thân thể hắn đột nhiên xông về phía trước, lao ra khỏi rừng, lao thẳng về phía bình nguyên mênh mông phía trước.

Trên bầu trời bình nguyên không lồ, mây đen tụ hợp, cuồng phong gào thét, từng mảng mây đen như mực, thỉnh thoảng xuất hiện từng tia tử lôi, báo hiệu một cơn bão lớn đang sắp tới.

Trận bão tố này đối với Giang Thạch mà nói, quả thực là đến quá kịp thời.

Vèo!

Hắn xông vào đám mây đen to lớn kia.

Lúc hắn vừa mới xông qua, Thánh Nữ Người Đá Biển phía sau cũng vọt tới, vòng thép bạc trong tay nàng lại nhanh chóng đánh tới, phát ra âm thanh bén nhọn chói tai, như một viên sao băng đang cháy hừng hực, không gian đều vẩn vèo, nổ tung.

“Bôn Lôi!”

Giang Thạch đột nhiên rộng to, liều lĩnh vận dụng thiên phú của mình.

Oanh!

Thiên địa rung chuyển, biển lôi hội tụ.

Lôi điện vô tận hiện ra, mật mật ma ma bao phủ lấy thân thể Giang Thạch, giống như một biển lôi mênh mông đang đổ xuống.

Lôi điện vô tận này sau khi hội tụ lập tức hợp thành một thanh trường kiếm khổng lồ, hắn vung lên, chém mạnh vào vòng thép màu trắng tinh đang nhanh chóng đánh tới ở phía sau.

Trong nháy mắt, thiên địa bao phủ bởi lôi điện vô tận.

Bầu trời và mặt đất rung chuyển dữ dội.

Đám mây đen trên trời đều nổ tung.

Vô số hạt mưa bắn ra bốn phía, sau đó lại bị bốc hơi ngay lập tức.

Thánh Nữ Người Đáy Biển sắc mặt kinh hãi, trong nháy mắt cảm nhận được một cỗ khí tức hủy diệt đáng sợ ập tới, lập tức hét lên, hai tay vung ra, dốc hết sức ngăn cản.

Nhưng thân thể nàng vẫn nhanh chóng bị vô số tử lôi bao phủ, phát ra tiếng thét thảm, trường bào rách nát, miệng phun ra máu tươi, cánh tay cháy đen.

Quan trọng hơn là, chiếc vòng thép màu trắng tinh khiết kia bị Giang Thạch dùng sức chém một cái, tuy không bị chém bay ngay lập tức, nhưng cũng lệch khỏi quỹ đạo, phát ra tiếng vang chói tai, bay thẳng sang bên cạnh.

Giang Thạch nhanh tay bắt lấy, bàn tay to lớn lập tức nắm lấy chiếc vòng thép trắng noãn, không khỏi biến sắc, chiếc vòng thép này ẩn chứa lực lượng khủng bố đến mức khó tin, lại khiến thân thể hắn trực tiếp bị kéo ra ngoài.

Hắn vật vờ lắm mới dừng lại được.

Nhưng vừa dừng lại, hắn liền cảm nhận được một cỗ ý thức bài xích vô cùng mạnh mẽ từ trên chiếc vòng thép trắng tinh truyền đến.

Chiếc vòng thép như thể có được linh trí của riêng mình, không ngừng truyền đến lực lượng cường hãn, muốn chặn bay Giang Thạch.

Cảm giác này giống hệt lúc hắn cầm được Thần Cung ở Đại Huyền Hoàng triều.

“Đừng càn rỡ!”

Giang Thạch rống to một tiếng, lửa giận dâng trào, toàn bộ lực lượng trên cánh tay bùng phát, trực tiếp nắm chặt chiếc vòng thép, ngăn chặn nó giãy dụa.

Một khí linh nhỏ nhoi cũng dám chống lại ta!

Từ nay về sau, ta chính là chủ nhân của ngươi!

Oanh!

Chương 536: Trời Cũng Giúp Ta! Tiệp Nhân, Đi Chết. 2

Giang Thạch cầm lấy vòng thép, không dám ở lại lâu, chân đạp một cái, lập tức lao về phía xa, trong lúc đó hắn không ngừng vận dụng thiên phú Phệ Hồn, trực tiếp luyện hóa khí linh.

Khí linh kêu thảm thiết, chiếc vòng thép lập tức yên tĩnh lại.

Giang Thạch không dám ở lại lâu, bởi vì hắn không biết vị Thánh Nữ Người Đáy Biển kia còn có thủ đoạn gì, nếu nàng triệu hồi chiếc vòng thép về, hắn tuyệt đối là người chịu thiệt.

Bây giờ hắn đã có được thần khí của đối phương, nên nhanh chóng rời đi, tuyệt đối là một món hời!

Ầm ầm!

Phía sau, vô số tử lôi vẫn bao phủ thân thể Thánh Nữ Người Đáy Biển, điên cuồng giáng xuống, mang theo thiên uy vô tận, quét sạch tất cả.

Toàn bộ mặt đất bị san bằng, khắp nơi đều là nham tương cùng than đen, cảnh tượng thê lương đến cực điểm.

Thánh Nữ Người Đáy Biển liên tục hét thảm, không ngừng ra tay, cuối cùng mới xua tan hết tử lôi, nhưng thân thể nàng cũng bị thương nặng, phun ra một ngụm máu tươi.

Ánh mắt nàng bắn ra tia sáng đáng sợ, nhìn về bốn phía, “Kim Cương Trần của ta!”

Thánh Nữ Người Đáy Biển lửa giận thiêu đốt, lúc này nhanh chóng đuổi theo.

Nhưng trước mắt, đâu còn bóng dáng của Giang Thạch?

Hơn nữa, mối liên hệ yếu ớt gắn liền giữa nàng và Kim Cương Trần, giờ phút này cũng đang nhanh chóng yếu đi, chứng tỏ Giang Thạch đang nhanh chóng luyện hóa Kim Cương Trần của nàng.

Thánh Nữ Người Đáy Biển điên cuồng đuổi theo, cuối cùng, mối liên hệ cuối cùng còn tồn tại trong Kim Cương Trần với nàng cũng hoàn toàn đứt đoạn.

Phốc xuy!

Thánh Nữ Người Đáy Biển lại phun ra một ngụm máu tươi, sắc mặt xanh mét, thân hình lão đảo, thiếu chút nữa ngã xuống, trong đôi mắt phượng đều là lửa giận kinh khủng.

“Hỗn trướng!”

Nàng nghiêng răng nghiêng lợi, nhìn xung quanh, cũng không dám ở lại lâu, xoay người rời đi.

Bởi vì trong cảm nhận của nàng, bốn phía đã xuất hiện không ít khí tức cường đại của cao thủ nhân loại, đang lao về phía nàng.

....

Xa xa.

Giang Thạch lao đi với tốc độ kinh người, thu liễm khí tức, nguy trang thân phận.

Trong nháy mắt, hắn đã điên cuồng chạy ra không biết bao nhiêu dặm, vòng qua một vòng lớn, cuối cùng thuận lợi trở về Bồng Lai thành.

Sau khi tiến vào Bồng Lai thành, hắn mới bình tĩnh lại. Cầm vòng thép trắng tinh vừa mới lấy được trong tay, ngắm nghía nhiều lần, đáy mắt không khỏi lóe ra ánh sáng quỷ dị.

Trên vòng thép, hai chữ “Kim Cương” đột nhiên xuất hiện.

“Chẳng lẽ là Kim Cương Trần?”

Cái tên rất hợp với món thần binh này.

Nó khiến hắn không khỏi nhớ tới một món chí bảo trong Tây Du ở kiếp trước.

Dĩ nhiên, kiện thần binh này chẵn chẵn không thể so sánh với món chí bảo trong Tây Du kia.

Nhưng bất kể như thế, Giang Thạch cũng cảm thấy vô cùng hài lòng.

Bởi vì hắn đã tận mắt chứng kiến uy lực của kiện thần binh này.

Nghĩ đến đây, Giang Thạch không khỏi cười lớn một trận.

Nửa ngày sau khi Giang Thạch trở về.

Đám người Huyền Vũ Tôn Giả cuối cùng cũng trở về Bồng Lai thành. Mỗi người bọn hắn đều tái nhợt, khí huyết hỗn loạn, nhân số đã giảm đi đáng kể. May mắn thay, tổn thất không quá nghiêm trọng.

“Tôn Giả, bây giờ Bồng Lai thành đã bị ta quét sạch một lần,” Giang Thạch xuất hiện gần Huyền Vũ Tôn Giả, nói. “Tiếp theo, chỉ cần chúng ta cố thủ không ra, Đông Hải Thất Tộc và Người Đáy Biển sẽ không thể làm gì chúng ta. Chúng ta đợi quyết chiến của giáo chủ bên kia và Đông Hải Thất Tộc hạ màn, rồi xem tình hình rồi mới động thủ cũng không muộn. Tôn Giả nghĩ sao?”

Huyền Vũ Tôn Giả sắc mặt khó coi, chậm rãi gật đầu.

“Tất cả đều do Thánh Tử làm chủ!”

“Tôn Giả khách khí, mọi việc vẫn là do ta và người thương nghị tương đối tốt. Về phần chuyện nữ nhi người, hy vọng Tôn Giả không nên trách ta!” Giang Thạch bình thản nói.

Huyền Vũ Tôn Giả nặng nề gật đầu, không nói thêm nữa.

Giang Thạch cũng không nói thêm nữa, mà quay người vào phòng. Trong lòng hắn suy tư, lần nữa lặng lẽ tính toán thời gian.

Dựa theo thời gian, trận đấu giữa Thiên Ma giáo chủ và tộc trưởng Đông Hải Thất Tộc đã gần kề, còn thiếu bốn năm ngày nữa. Hắn cũng không còn nhiều thời gian chuẩn bị.

Tuy nhiên, trước khi lên đường, hắn vẫn muốn đợi viên Huyết Thần Đan chỗ Huyền Đạo Tử luyện chế xong. Nếu có thể giúp hắn tăng lên một trọng cảnh giới nữa thì không còn gì tốt hơn.

Nếu không thể tăng lên được, hắn sẽ tranh thủ trong mấy ngày này để tu luyện Cửu Thiên Cửu Long Luân Hồi Công lên một trọng cảnh giới nữa.

Tiếp theo, Giang Thạch trực tiếp im lặng, giao toàn bộ công việc trong tay cho Huyền Vũ Tôn Giả xử lý, bản thân thì trực tiếp phủi tay làm chưởng quỹ.

Toàn bộ Bồng Lai Thành lập tức chìm vào không khí yên tĩnh.

Có thể nói, toàn bộ Đông Lai Tam Thành đều bước vào một trạng thái cực kỳ yên tĩnh. Các thế lực đều thu mình lại, trong lúc nhất thời, trong thành yên tĩnh có chút đáng sợ.

Hai ngày sau, trong sự yên tĩnh tuyệt đối, cuối cùng, từng đám mây kiếp khủng bố lại tụ hội mà đến, lóe quang lóe ra, dày đặc mờ mịt, nhanh chóng bao trùm toàn bộ bầu trời.

Chương 537: Huyết Đan Cảnh Thất Trọng. Xuất Phát Đến Vọng Tâm Lư! 1

Giang Thạch trước tiên kết thúc tu luyện, trực tiếp từ trong phòng lướt ra ngoài.

Thấy đan kiếp càng tụ càng nhiều, hắn không chút do dự, giơ cao hai tay, vận dụng thiên phú [Bôn Lôi], một mảng lớn lôi quang sáng chói từ trên trời giáng xuống, bị thân thể Giang Thạch nhanh chóng hấp thu.

Sau khi hấp thu kéo dài gần một canh giờ, kiếp vân dày đặc trên trời mới tan đi lần nữa.

Trong thân thể Giang Thạch lại một lần nữa chứa đầy lôi điện!

Hắn hít nhẹ một hơi, bình phục khí tức, lúc này lướt về chỗ của Huyền Đạo Tử.

Không có gì bất ngờ.

Viên Huyết Thần Đan tiếp theo quả nhiên đã được Huyền Đạo Tử luyện chế ra.

Sau khi Giang Thạch lấy được viên Huyết Thần Đan này, lập tức nuốt xuống, trở về phòng, bắt đầu toàn lực luyện hóa.

Lần luyện hóa này, lại là hai ngày trôi qua.

Trong tiếng oanh minh trầm thấp.

Cuối cùng, Giang Thạch lại đột phá.

Huyết Đan Cảnh thất trọng!

Không chỉ có vậy, điều khiến hắn càng kinh hãi hơn là giá trị danh vọng vốn dĩ vẫn tăng trưởng chậm chạp, hôm nay một lần nữa đạt tới giới hạn một vạn điểm.

Hắn lại mở khóa được một thiên phú hoàn toàn mới.

Đing!

Mở khóa thiên phú: Chưởng Binh!

Chưởng binh: Chưởng binh thiên hạ, ngự thần ninh trong thiên hạ, luyện đến cực hạn, có thể điều khiển bất kỳ ngoại vật nào trong thiên hạ, ta là Chưởng Binh Sứ, vạn vật vì ta sử dụng.

Một luồng tin tức dày đặc lập tức tràn vào đầu Giang Thạch.

Hai mắt Giang Thạch không khỏi sáng lên.

“Chưởng binh?”

Chẳng lẽ là thiên phú này?

Trong tình huống bây giờ, loại thiên phú này đối với hắn có tác dụng quá lớn.

Hắn vừa mới có được Kim Cương Trận của Thánh Nữ Người Đáy Biển, còn đang tìm hiểu cách sử dụng cụ thể của nó, có loại thiên phú này, chẳng phải là có thể tùy ý điều khiển thứ đó sao?

Trong lúc nhất thời, đủ loại suy nghĩ đều thoáng hiện trong lòng Giang Thạch.

Một lúc sau, hắn lại nhìn về phía bảng điều khiển trước mặt.

Chỉ thấy lực lượng cơ thể của hắn từ trước đó 15 ức 9999 vạn, đã tăng lên lần nữa, trực tiếp đạt tới trình độ 24 ức 1999 vạn cân.

Lực lượng nhục thân trong nháy mắt tăng lên gần 9 ức cân.

Ngay cả Cửu Thiên Cửu Long Luân Hồi Công cũng liên tục phá vỡ hai trọng thiên, một lần nữa đạt tới tầng thứ ba.

Hắn nhẹ nhàng nắm nắm đấm, chỉ cảm thấy lực lượng khủng bố trong lòng bàn tay, từng mạch máu to lớn hiện ra trên cánh tay, gập ghềnh uốn lượn như giun đất.

“Nếu lần nữa gặp phải Thánh Nữ Người Đáy Biển, ta hẳn là sẽ không chật vật như trước đó nữa?”

Giang Thạch tự nói.

Tăng lên gần chín ức cân lực lượng, tương đương với mạnh hơn lúc trước hai phần ba.

Trong cận chiến, hắn có tuyệt đối nắm chắc có thể áp chế đối phương.

“Tiện nhân, nhiều lần bức ta chạy trốn, lần sau cho ngươi đẹp mắt!”

Ánh sáng lạnh trong mắt Giang Thạch lóe lên, bàn tay nhẹ nhàng vung lên.

Không gian trước mắt phát ra tiếng nổ vang, oanh một tiếng, không gian lõm xuống, cuộn cuộn mênh mông, một mảng lớn khí tức mang tính hủy diệt quét ngang bốn phía, khiến cho tất cả vật hữu hình trong phòng đều đang nhanh chóng hóa thành bụi phấn.

Giang Thạch thu liễm khí tức, khôi phục bình tĩnh, cố gắng điều chỉnh trạng thái của bản thân.

Rất lâu sau, hắn mới đem khí tức của bản thân khôi phục lại dáng vẻ phong lưu như trước, mở cửa phòng, bước ra ngoài.

“Bạch trưởng lão nói với Huyền Vũ Tôn Giả, ta có việc tạm thời xuất môn, mọi việc trong thành tiếp tục do người chủ trì, nếu gặp phải Thánh Nữ Người Đáy Biển tấn công, trực tiếp truyền tin vào trong giáo là được.”

Giang Thạch phân phó một câu.

“Vâng, Thánh Tử.”

Bạch trưởng lão cung kính chấp tay.

“Ừ.”

Giang Thạch nhẹ nhàng gạt đầu, bàn chân điểm một cái, thân thể trong nháy mắt biến mất ngay tại chỗ, phóng về phía xa xa.

Vài tia chớp lóe lên, hắn đã hoàn toàn rời khỏi Bồng Lai thành.

Sau khi ra khỏi thành, hắn cẩn thận xác định phương hướng, trực tiếp hướng về khu vực Tây Nam, một mình phóng như điên.

Thân pháp của hắn mơ hồ mơ ảo, giống như thuấn di, mỗi lần lóe lên đều có thể xuất hiện ở ngoài hơn mười dặm.

Một buổi chiều trôi qua.

Cuối cùng, Giang Thạch đã hoàn toàn rời xa Đông Lai Tam Thành, tiến vào một vùng bình nguyên mênh mông.

Vùng bình nguyên này nằm ngay bên bờ biển Đông Hải, giao thông đường thủy và đường bộ đều cực kỳ thuận tiện, là vùng bình nguyên thương nghiệp nổi tiếng.

Ở trung tâm của vùng bình nguyên thương nghiệp này, lại là một tiểu thành cổ xưa, đã có hàng ngàn năm lịch sử.

Chỉ là hôm nay, không khí trong tiểu thành này lại có vẻ đặc biệt khẩn trương.

Toàn bộ thành không biết từ lúc nào đã trở nên trống rỗng.

Thành trì ngày xưa phồn hoa náo nhiệt, giờ phút này đại bộ phận kiến trúc trong thành đã trống không. Mặc dù vẫn còn một số người chưa kịp chạy trốn, nhưng bọn hắn đều đóng kín cửa phòng, không dám ra ngoài. Nhìn lại, cả thành trì lớn như vậy bỗng nhiên trở nên tĩnh mịch đến lạ thường.

Chân mày Giang Thạch nhíu lại, không nhìn được nhìn quanh bốn phía.

Chương 538: Huyết Đan Cảnh Thất Trọng. Xuất Phát Đến Vọng Tâm Lư! 2

“Có vẻ như tin tức về trận chiến giữa Thiên Ma giáo chủ và gia chủ Trác gia Đông Hải Thất Tộc đã lan truyền rộng rãi rồi. Nếu không, tiểu thành này sẽ không có vẻ khẩn trương như vậy.”

Trong lòng hắn tự nói.

Khúc Dương Vong Tâm Lư, vừa vặn nằm ở trong thành này. Loại tin tức về một trận quyết đấu như vậy truyền ra, nếu là những người dân thường ở đây mà không chạy trốn thì mới đúng là gặp quỷ. Loại sự kiện trọng đại này, chắc hẳn đã sớm thu hút không biết bao nhiêu lão quái vật chú ý.

Lúc này, Giang Thạch vừa mới xuất hiện, cảm giác nhạy bén của hắn đã có thể cảm nhận được trong thành xuất hiện không ít ánh mắt quỷ dị hội tụ đến trên người hắn.

Chủ nhân của những ánh mắt này, tất cả đều tinh thông công pháp ẩn nấp khí tức. Vô thanh vô tức, khiến người ta khó có thể phát hiện ra.

Không còn nghi ngờ gì nữa, những người này hoặc là thuộc Đông Hải Thất Tộc, hoặc là những lão quái vật muốn tham gia vào trận chiến này. Dù sao, loại chiến đấu kinh thiên động địa như vậy, không biết bao nhiêu năm mới có thể gặp được một lần. Nếu có thể nhặt được đầu của Thiên Ma giáo chủ thì đó sẽ là một vinh dự to lớn.

“Số lượng người đến thật đúng là không ít.”

Giang Thạch nhếch khóe miệng, đi dạo trên đường phố, thân thể nhẹ nhàng lóe lên, đã biến mất trong nháy mắt. Những ánh mắt vốn đang tập trung vào trên người hắn lập tức bị hắn bỏ lại phía sau.

Trong bóng tối, những lão quái vật đang quan sát tình hình xung quanh lập tức rung mình, lần nữa cảm nhận được một tia áp lực khó tả.

“Cao thủ! Lại một cao thủ! Thân pháp thật đáng sợ!”

Trong một khách điểm yên tĩnh, một lão giả mặc trường bào màu lam, ánh mắt ngưng trọng, nhìn về hướng Giang Thạch vừa mới biến mất.

“Lần này trận chiến giữa Thiên Ma giáo chủ và gia chủ Trác gia, quả nhiên thu hút rất nhiều lão quái vật.”

Bên cạnh lão giả, một nam tử trung niên trầm giọng nói: “Tổng bộ phái chúng ta đến đây, có lẽ không phải là một quyết định sáng suốt.”

“Tổng bộ nhìn xa trông rộng, nhìn cảnh tượng, dù sao còn phải suy tính lâu dài hơn chúng ta, hắn nói để cho chúng ta lại đây, liên tục tự nhiên có đạo lý của hắn. Về phần động thủ hay không, liên xem tổng bộ an bài như thế nào.”

Một lão nhân bên cạnh trầm giọng nói.

“Trung Nghĩa Lô, Huyền Minh tông, Thiên Đạo Minh, Anh Hùng Hội, dị tộc, Người Đáy Biển... Tình huống lần này thật sự rất phức tạp. Ngoài những thế lực lớn nổi danh này ra, còn có các lão quái vật tán tu chưa từng lộ diện. xem ra, những người này đều muốn thử xem thực lực của Thiên Ma giáo chủ ruột cuộc kinh khủng như thế nào.”

Lão giả mặc trường bào màu lam nói tiếp: “Về phần Lục Phiến Môn chúng ta, tốt nhất không nên dễ dàng nhúng tay, nếu không, chỉ sợ sẽ gặp phải đả kích trước nay chưa từng có!”

Những người khác đều ngưng trọng gật đầu.

Họ ản núp nơi đây, tiếp tục nhìn trộm ra bên ngoài.

Không lâu sau,...

Trên đường phố trống vắng, lại có bóng người xuất hiện.

Lần này là một nam tử thần bí, mặc trường sam màu trắng, thân hình cao gầy, mặt tươi cười, cầm trong tay một cây quạt hoa đào, nụ cười trên môi sáng lạn, nhẹ nhàng phe phẩy quạt, như đang dạo bước trong sân vắng, chậm rãi đi về phía trước.

“Lâm tam công tử!”

Lão giả trường bào màu lam nheo mắt lại, trầm giọng nói: “Viễn cổ ngũ tộc, người của Lâm thị!”

“Không sai!”

Những người bên cạnh đều trầm trọng gật đầu, ánh mắt cảnh giác ngưng trọng đến cực điểm.

Ngay lúc Lâm tam công tử vừa mới xuất hiện, bỗng nhiên, hần cảm nhận được điều gì đó, thân hình dừng lại, quay đầu nhìn lại, nở nụ cười nồng đậm.

Chỉ thấy sau lưng hần, gió nhẹ thổi qua, không gian mông lung, từng mảnh cát bay đá chạy lung tung.

Một nữ tử mặc váy dài màu đỏ tươi, thân hình tuyệt mỹ, khuôn mặt trắng nõn lạnh như băng, theo sau xuất hiện ở chỗ này, mái tóc dài đen nhánh như thác đổ, buông lơi trên vai, cả người tản ra khí tức cao ngạo, coi thường cỏ kim.

“Thánh Nữ Người Đáy Biển!”

Lão giả trường bào màu lam lại một lần nữa trầm giọng nói.

“Viễn cổ ngũ tộc, quả nhiên cùng Người Đáy Biển cũng có liên kết!”

Nam tử trung niên bên cạnh ngưng giọng nói.

Dưới sự chú ý của mọi người, Lâm tam công tử nhẹ nhàng khép phiến quạt hoa đào, trên mặt tươi cười, gật đầu chào hỏi Thánh Nữ Người Đáy Biển.

“Thánh nữ quả nhiên là một diệu nhân, không sớm một khắc, không muộn một khắc!”

Lâm tam công tử khách sáo nói.

Thánh Nữ Người Đáy Biển đáp lại.

“Đi thôi, cùng đi xem thành trì này.”

Lâm tam công tử mỉm cười nói.

Hai người sóng vai đi dạo, như một đôi tiên nhân trích nữ, cất bước đi đến cách đó không xa, thân thể nhẹ nhàng lóe lên, biến mất không thấy.

Sau khi họ biến mất, trên đường phố lại xuất hiện bóng người, đến rồi đi rất nhanh, đều vô cùng vội vàng, hầu như vừa xuất hiện thì đã biến mất trong nháy mắt.

Xa xa, Giang Thạch thu liễm khí tức, thiên phú [Ngụy Trang] được vận dụng đến cực hạn, hắc ngòi xếp bằng trong bóng tối trên mái hiên, trông như một mảng bóng tối thực thụ.

Chương 539: Huyết Đan Cảnh Thất Trọng. Xuất Phát Đến Vọng Tâm Lư! 3

Ánh mắt hắn không ngừng quét qua, thu thập hết tình huống trên đường phố phía trước, gần như tất cả đều nằm trong tầm mắt.

Bỗng nhiên, ánh mắt hắn ngưng tụ, trong nháy mắt chú ý tới hai bóng người cao gầy một nam một nữ cách đó không xa.

“Là nàng, nàng quả nhiên đã tới!”

Ánh mắt Giang Thạch hơi ngưng tụ.

Thánh nữ người đáy biển!

Nhưng nam tử bên cạnh nữ tử này là ai?

Giang Thạch suy nghĩ một hồi.

Không lâu sau, cơ thể hai người lại biến mất.

Theo thời gian, trời sắp tối.

Mây đen che phủ ánh trăng.

Toàn bộ thành cổ chìm vào sự yên tĩnh tuyệt đối, không có bất kỳ ánh sáng hay âm thanh nào, giống như biến thành một tòa tử thành vậy.

Đêm tối, vắng lặng.

Mang theo chút áp lực mơ hồ.

Giang Thạch vẫn chưa tìm được nơi Thiên Ma giáo tụ tập.

Cuối cùng, hắn quyết định không tìm nữa, mà chỉ ngồi xếp bằng trong một góc ở mái hiên, bắt đầu chờ đợi.

Dù sao ngày mai là ngày Thiên Ma giáo chủ và gia chủ Trác giao đấu.

Lúc đó, hắn nhất định sẽ gặp được Thiên Ma giáo chủ.

Một lúc lâu sau.

Khoảng chừng hai giờ sáng.

Aa!

Bỗng nhiên, trong thành trì yên tĩnh tĩnh mịch, vang lên một tiếng thét chói tai, giống như tiếng kêu một người đang hoảng sợ trước khi chết.

“Cẩn thận, có người!”

Âm thanh dừng lại, biến mất.

Ngay lập tức, những cao thủ đang ẩn nấp trong các phòng và khu vực xung quanh đều giật mình, gần như ngay lập tức bắt đầu cảnh giác.

Có vài người thậm chí còn nhảy ra khỏi phòng, rơi xuống khu vực mái nhà, bắt đầu vận dụng tu vi cao thâm, nhìn về bốn phía trong bóng tối.

Nhưng tiếng thét thảm thiết đó chỉ vang lên một lần, sau đó không còn động tĩnh gì nữa.

Mọi người đều nhú mào, như có điều suy nghĩ, đành phải quay trở lại phòng.

Ngay cả Giang Thạch đang xếp bằng dưới mái hiên cũng lộ ra vẻ nghi hoặc, quan sát một vòng nhưng không có phát hiện gì, đành phải tiếp tục nhắm mắt dưỡng thần.

Ở một hướng khác, trong thành trì tối đen tĩnh mịch, một căn phòng tối tăm.

Mấy bóng người quỷ dị tụ tập lại, khí tức trên người hoàn toàn biến mất, khiến người ta không cảm nhận được bất kỳ dị thường nào, ngay cả ngoại hình cũng vô cùng quỷ dị. Nhìn kỹ, thì ra đó là những tấm da người quái dị.

Những tấm da người lúc này trông giống như có máu có thịt, như một nhân loại thực sự.

“Chết tiệt, suýt nữa bị lộ rồi, Vương Ba, ngươi suýt nữa làm hỏng đại sự!”

Một tấm da người quái dị thấp giọng mắng.

“Ta cũng không ngờ tên kia lại khó chơi như vậy, rõ ràng đã bị ta bắt được, nhưng lại còn có lực lượng đánh ra một đòn chí mạng ở thời điểm quan trọng, lần sau ta sẽ cẩn thận hơn.”

Một tấm da người quái dị khác sắc mặt tái mét.

“Lần này có rất nhiều cao thủ hội tụ đến, đây là một yến hội thịnh soạn khó có được, khí huyết dồi dào như vậy, chủ thượng nhất định sẽ rất thích. Nhưng chúng ta cần phải cẩn thận, nếu bị lộ ra ngoài, sẽ là rắc rối lớn đối với chúng ta!”

Tấm da người quái dị lúc trước thấp giọng nói.

“Biết rồi, lần này chỉ là Vương Ba sơ suất thôi, chúng ta cũng sẽ không mắc sai lầm như Vương Ba.”

“Đúng thế, trên đời này vẫn chưa có chuyện gì mà Sâm La Điện chúng ta không thể làm được, ha ha.”

Mấy người khác cười lớn.

“Được rồi, cẩn thận thì không sao, bây giờ lập tức tản ra, tiếp tục thu thập khí huyết!”

Tấm da người quái dị lúc trước nói.

“Ừ.”

Những người xung quanh gật đầu đồng ý, sau đó thân ảnh chột lóc lên, giống như hòa vào bóng tối, trong nháy mắt biến mất, bay lướt về các hướng khác nhau trong tiểu thành.

Những tấm da người này vô cùng cổ quái, bay ra ngoài không gây ra chút tiếng động nào, nhìn qua giống như một cơn gió nhẹ thổi qua.

Bất cứ ai có khí huyết dồi dào đều giống như ngọn đuốc trong đêm tối trong mắt bọn họ, cho dù nắm giữ bí thuật gì, cách xa rất xa cũng có thể bị bọn họ phát hiện rõ ràng.

Một trận tiếng cười quỷ dị vang lên, mấy tấm da người chột lóc lên, liên tiếp vài cao thủ tuyệt đỉnh trong phòng biến sắc, trong nháy mắt bị từng mảnh sương đen quỷ dị bao phủ.

Sương đen quét qua, chỉ còn lại một bộ xương trắng hếu.

Những tấm da người quái dị này di chuyển cực nhanh, vừa quét sạch những gian phòng này, lập tức lao nhanh về hướng khác.

Cứ như vậy, từng cao thủ này lại đến cao thủ khác liên tục bị bọn chúng lấn thân mà qua, trong từng đợt hắc vụ quỷ dị, không ngừng có người chết thảm.

Đối với tất cả những điều này, toàn bộ thành trì từ đầu đến cuối đều không có bất kỳ ai phát hiện ra điểm bất thường nào.

Giang Thạch đang ngồi trên mái hiên đột nhiên rung mình, hai mắt mở ra, ánh mắt ngưng trọng nhìn về phía thành trì tối đen.

Không biết vì sao, hắn lại có cảm giác nhiệt độ đột nhiên hạ xuống.

Thật giống như không khí ban đầu đột nhiên đã lạnh đi vài độ.

“’Canh ba rồi.”

Hắn ngẩng đầu lên, phán đoán thời gian.

Ngay tại thời điểm hắn chuẩn bị tiếp tục ẩn nấp, bỗng nhiên thân thể dừng lại, nhanh như chớp quay đầu lại, trong hai con ngươi bắn ra hai đạo hàn mang đáng sợ.

Chương 540: Huyết Đan Cảnh Thất Trọng. Xuất Phát Đến Vọng Tâm Lư! 4

Chỉ thấy ở phía sau hắn không xa, trong bóng tối đen kịt, một tấm da người quái dị đang phiêu đảng, vắn vẹo khúc khuỷu, sắc mặt yêu dị, khóe miệng mang theo nụ cười quỷ mị, có một loại cảm giác cổ quái khó nói nên lời.

Khoảnh khắc tiếp theo!

Hắn liền cảm thấy đầu óc mụ mị, tâm trí hỗn loạn, giống như có một tầng lực lượng mê hoặc vô hình đột nhiên xâm nhập vào đầu của hắn, ý đồ ảnh hưởng thần trí của hắn, kinh sợ linh hồn của hắn.

Tuy nhiên, loại lực lượng mê hoặc này đối với hồn phách cường đại của hắn thì không đáng kể chút nào, hắn dễ dàng thoát khỏi trạng thái mê hoặc này.

Vào lúc này, tấm da người quái dị kia chợt lóe lên, trực tiếp lao nhanh về phía Giang Thạch, vừa lên liền chộp về phía mặt hắn.

Ánh mắt Giang Thạch lạnh lẽo, lực lượng trên người áp súc đến thấp nhất, năm ngón tay trong nháy mắt vờ ra, toàn bộ khí huyết, lực lượng đều tập trung ở năm ngón tay này.

Phốc xuy!

Giống như một cái gậy nhẹ nhàng cào rách một tấm giấy.

Tấm da người này hoàn toàn không có sức kháng cự nào, bị hắn vờ một cái xuyên thấu, treo lơ lửng trên cánh tay của

hắn.

Da người quái dị vẽ mặt kinh ngạc, lộ ra vẽ kinh hãi và không thể tưởng tượng nổi, ngờ ngác nhìn thân thể bị vô xuyên của mình, hắn vừa định phát ra tiếng thét chói tai, lại đột nhiên bị bàn tay kia của Giang Thạch bịt miệng lại.

“Đừng la hét, ngươi rốt cuộc là thứ gì?”

Tám da người kia vô cùng hoảng sợ, thân thể run lẩy bẩy, đột nhiên bắt đầu tự bốc cháy từ trong ra ngoài, từng mảng lớn ngọn lửa màu tím thiêu đốt mà ra.

Rầm một tiếng, trong nháy mắt, tám da người đã hoàn toàn biến thành tro tàn.

Giang Thạch rút bàn tay về, lông mày nhú chặt hơn.

Cái quái gì thế này?

Hắn quay đầu lại, nhìn về phía hắc ám xa xa, suy tư một lát sau, thân thể chợt lóe đã xuất hiện ở một phương hướng khác, thiên phú Thấu Thị triển khai, tiếp tục nhìn về phía màn đêm nồng đậm.

Vừa nhìn, hắn lập tức phát hiện ra một điều cổ quái.

Ở nơi xa, những tám da người quái dị bay lượn khắp nơi, vô cùng nhanh nhẹn, ước chừng hơn mười tám.

Chúng giống như những bóng ma quỷ dị.

Giang Thạch vừa kinh ngạc vừa tò mò.

Chẳng lẽ những thứ này đều có ý thức?

Bỗng nhiên, hắn chú ý thấy một tám da người cách đó không xa đang lướt ra khỏi một gian phòng, cười khê một tiếng rồi bay về một hướng khác.

Giang Thạch hơi suy nghĩ, thân thể lập tức biến mất ngay tại chỗ.

Khoảnh khắc tiếp theo,

Hắn xuất hiện ngay trước gian phòng mà tấm da người kia vừa rời đi, nhẹ nhàng đẩy cửa ra, nhìn vào bên trong, con người hơi co lại.

Trong phòng, có hai bộ hài cốt trắng thẫm nằm đó, ngoại trừ quần áo gọn gàng trên người ra thì trông không khác thi thể đã chết từ lâu.

“Quái dị,” Giang Thạch thầm nghĩ.

Những thứ này là do tấm da người vừa rời làm ra sao?

Hắn tiếp tục đi đến những gian phòng khác, cẩn thận quan sát.

Quả nhiên, tất cả các gian phòng mà những tấm da người quái dị này đi qua đều chỉ còn lại một hoặc nhiều bộ hài cốt.

Trong lòng Giang Thạch âm trầm.

Lúc hắn đang ngồi trong phòng suy nghĩ, đột nhiên, hai tấm da người vừa rời khỏi gian phòng này lại xuất hiện, ánh mắt lóe lên, mang theo vẻ yêu dị quỷ mị.

Chúng giống như hai con quỷ giấy, treo lơ lửng giữa không trung, không có chút trọng lượng nào. Bọn nó cười gằn, lực lượng tinh thần vô hình lại một lần nữa thổi quét xuống thân thể Giang Thạch, khiến hắn mê man trong phút chốc, như thể bị đặt vào một vùng bùn quỷ dị.

“Hừ!”

Giang Thạch hừ lạnh một tiếng, thiên phú Phệ Hồn và lực lượng linh hồn cường đại của hắn bùng phát, giống như biển cả vô tận, hấp thụ toàn bộ tinh thần lực phát ra từ hai tấm da người này.

Hai tấm da người kinh hãi đến mức sắc mặt tái mét. Giang Thạch đã lao ra, lực lượng áp súc đến tận cùng, đồng loạt bắt lấy hai tấm da người, hung hăng xé ra.

“Xoạt! Xoạt!”

Như lần trước, hấn dễ dàng xuyên thủng hai tấm da người này.

Nhưng ngay khi hấn cầm lấy hai tấm da người này vận dụng thiên phú Phệ Hồn, hai tấm da người lại đột nhiên lộ ra vẻ hoảng sợ, chưa kịp kêu thảm thiết thì đã tự bốc cháy từ trong ra ngoài.

“Rầm rầm!”

Ngọn lửa màu tím quét qua, chỉ trong chốc lát, hai tấm da người đã biến thành tro bụi.

“Lại chết?” Giang Thạch nhíu chặt mày.

Trong bóng đêm đen kịt nồng đậm, Giang Thạch ẩn nấp trong bóng tối, thi triển thiên phú Ngụy Trang đến cực hạn, giống như một bóng ma không thể phát hiện. Hấn liên tục ra tay, âm thầm giết chết từng tấm da người quỷ dị.

Chỉ trong chốc lát, đã có hơn mười tấm da người chết trong tay hấn.

Nhưng hấn vẫn chưa biết rõ lai lịch của những tấm da người này.

Thân thể Giang Thạch dừng lại, hai mày cau lại, nhìn đồng tro tàn trước mặt.

“Quý dị.”

“Thật quý dị.”

Những tấm da người này không thể bị thương chút nào, cho dù tấm da người bị hấn xé rách cũng sẽ tự động bốc cháy,

chết oan chết uổng.

Chương 541: Sâm La Điện! Khí Huyết Chí Dương! 1

Nhỏ yếu đến đáng thương.

Hắn định bắt sống một con, nhưng lực lượng trên người lại không thể phát huy, chỉ cần tiết ra một chút cũng sẽ khiến thân thể những tấm da người này tự bốc cháy.

Nhưng nếu không sử dụng lực lượng thì lại không thể bắt được chúng.

Ánh mắt Giang Thạch quét qua, lần nữa nhìn khắp thành trì đen kịt này.

Chỉ thấy trong bóng đêm quỷ dị, những tấm da người này đột nhiên biến mất như thể biến thành hư vô.

“Có vẻ như ta đã khiến chúng cảnh giác, khiến chúng không dám tiếp tục hành động nữa. Nhưng rốt cuộc đây là thể lực nào?”

Giang Thạch suy nghĩ.

Thành Khúc Dương tối nay thật đúng là náo nhiệt.

Người Đáy Biển, Đông Hải thất tộc, thậm chí còn có hoàng thất, Lục Phiến Môn.

Còn có rất nhiều thể lực chưa từng thấy qua, rõ ràng đều tiến vào nơi đây.

Thân thể hắn chợt lóe, biến mất trong bóng tối, ẩn nấp ở một góc tường.

...

Hướng khác.

Trong căn phòng bí mật, ba tấm da người tụ tập, mỗi tấm đều vẻ mặt hoảng sợ, run rẩy, biểu cảm không khác gì nhân loại. Mồ hôi lạnh chảy ròng ròng trên trán bọn nó.

“Có chuyện gì vậy? Các người cảm nhận được không?”

“Đúng rồi, đồng bọn của chúng ta liên tục chết, có kẻ đang thanh trừng chúng ta?”

“Muốn giết chúng ta nhanh như vậy, trừ phi có khí huyết Thuần Dương cực kỳ kinh khủng. Người như vậy, chúng ta tuyệt đối không dám trêu chọc. Hẳn là kẻ nào?”

Ba tấm da người còn sót lại sợ hãi đến mức run lẩy bẩy, không dám lộ diện nữa.

Mặc dù thân thể của chúng là da người, nhưng không phải ai cũng có thể giết chết chúng. Thứ có thể giết chết chúng rất ít.

Đặc trưng nhất chính là khí huyết Thuần Dương. Khi loại khí huyết mạnh mẽ rót vào cơ thể chúng sẽ khiến chúng tự bốc cháy.

Nhưng!

Người mang khí huyết Thuần Dương trong thiên địa sao mà thừa thớt? Nó còn được mệnh danh là “Trời Sinh Kim Cương”. Mấy ngàn năm cũng chưa chắc có thể xuất hiện một người.

“Liệu có phải quái vật Mông gia kia đã đến?” Tấm da người ở giữa sợ hãi nói.

“Có khả năng lắm. không thể lộ diện nữa, chạy mau!”

Tấm da người bên cạnh run rẩy, cũng không dám ở lại nữa, đã dẫn đầu chạy ra ngoài. Hai tấm da người khác cũng cực kỳ

hoảng sợ, nhanh chóng chạy trốn.

...

Một đêm dài trôi qua.

Ánh mắt Giang Thạch thỉnh thoảng mở ra, nhìn về phía bóng tối đen kịt. Trong bóng tối, không ngừng có người phát hiện đồng bạn của mình chết thảm.

Tiểu thành vốn đã bình tĩnh lại, lại một lần nữa truyền đến tiếng ồn ào phần nộ. Sau đó, từng đợt tiếng đánh nhau liên bắt đầu vang lên ở xa xa, âm thanh nặng nề, ù ù rung động.

Rất rõ ràng, rất nhiều cao thủ đột nhiên biến thành xương trắng khiến cho tất cả mọi người đều nghi kỵ lẫn nhau. Hơn nữa, giữa rất nhiều người đều có thù hận với nhau. Sự nghi kỵ này khó tránh khỏi sẽ dẫn đến đại chiến.

Lúc canh năm, chiến đấu trong thành trực tiếp đạt đến mức gay cấn. Giang Thạch quét mắt nhìn quanh, thỉnh thoảng lại thấy có người trọng thương chạy qua, chật vật chạy trốn. Hắn nhìn không được chặc chặc lắc đầu, cảm thán:

“Đây chính là giang hồ.”

Đại chiến của Thiên Ma giáo chủ và tộc trưởng Trác gia của Đông Hải Thất Tộc còn chưa bắt đầu, nhưng những người khác lại đã rối loạn trước.

Có câu nói quả không sai: Người trong giang hồ, thân bất do kỷ.

Một lúc sau, mặt trời mọc, ánh nắng vàng rực rỡ chiếu xuống đại địa, chiếu sáng cả thành trì.

Cuộc chiến trong thành vẫn chưa chấm dứt.

Giang Thạch đứng dậy từ mái hiên, nhìn bốn phía, cau mày.

Chẳng lẽ Thiên Ma giáo chủ vẫn chưa tới?

Hắn hít sâu, thi triển thân pháp, chạy về phía Vong Tâm Lư ở phía nam thành.

Dù Thiên Ma giáo chủ có tới hay không, trước tiên hắn đến Vong Tâm Lư chờ đợi khẳng định không sai.

Ngay khi hắn vừa lao ra một đoạn, đột nhiên, một tiếng hô vang lên, truyền đi khắp nơi.

“Thiên Ma giáo chủ và tộc trưởng Trác gia xuất hiện!”

“Mau đến Vong Tâm Lư, đại chiến đỉnh cao sắp bắt đầu!”

“Thiên Ma giáo chủ xuất hiện!”

Từng tiếng hô vang lên.

Trong thành, hơn mười bóng người lao ra từ mạch nước ngầm, nhanh chóng hướng về phía nam thành.

Giang Thạch cũng không ngoại lệ, thân hình chợt lóe, biến mất ngay tại chỗ.

Ngay khi hắn đến khu vực phía nam thành, ánh mắt hắn liền lóe lên, nhìn thấy một đám đông đang tụ tập ở phía xa. Trên một tòa kiến trúc cao ngất, cờ xí của Thiên Ma giáo phấp phới.

Thân hình Giang Thạch lóe lên, nhanh chóng đáp xuống.

Đám người trong sân đều cả kinh chấn động.

Nhưng rất nhanh, Bạch Mi Tôn Giả đã nhận ra Giang Thạch, vội vàng chạy tới, quát: “Lập tức lui ra!”

Đám người xung quanh lập tức lui ra ngoài.

“Hắc Liên thánh tử, ngươi đã tới.”

Bạch Mi Tôn Giả gật đầu, nói.

“Giáo chủ đâu?”

Giang Thạch hỏi.

“Giáo chủ đang đợi người ở hậu viện, mau đi theo ta.”

Bạch Mi Tôn Giả quay người dẫn đường.

“Được rồi.”

Giang Thạch đi theo, nói: “Trong thành hình như có chút không yên tĩnh, nhân vật tam giáo cửu lưu, quả thực hội tụ không ít.”

“Biết.”

Bạch Mi Tôn Giả cười lạnh nói: “Bọn họ đều muốn nhặt tiện nghi của Thiên Ma giáo chúng ta, thật là không biết sống chết. Tiện nghi của Thiên Ma giáo chúng ta đâu có dễ nuốt như vậy?”

Chương 542: Sâm La Điện!

Khí Huyết Chí Dương! 2

“Ồ? Giáo chủ nắm chắc bao nhiêu?”

Giang Thạch nhin không được tò mò hỏi.

“Không rõ lắm, nhưng giáo chủ lão nhân gia chưa bao giờ làm việc không nắm chắc.”

Bạch Mi Tôn Giả đáp lại: “Một lát nữa ngươi gặp giáo chủ sẽ biết!”

Đi ra khỏi khu vực này, đi qua hành lang quanh co, Bạch Mi Tôn Giả nhanh chóng dẫn Giang Thạch đi vào hậu viện. Ở trong hậu viện này, lại có một mật thất.

Bạch Mi Tôn Giả dẫn Giang Thạch vào mật thất.

Trong mật thất đặt một chiếc xe ngựa vô cùng to lớn, bề ngoài xa hoa. Phía trước xe ngựa là một đường hầm sâu hun hút, không biết đi về đâu.

Giang Thạch nhìn thấy không khỏi kinh ngạc.

Thiên Ma giáo không biết khi nào đã đào được một đường hầm ở đây?

Bỗng nhiên, rèm cửa sổ xe ngựa được kéo lên, lộ ra gương mặt Thiên Ma giáo chủ. hắn cười tươi nói: “Đến rồi, mau lên xe.”

“Vâng, giáo chủ.”

Giang Thạch gật đầu, lên xe ngựa. Bạch Mi Tôn Giả cũng theo lên.

Chiếc xe ngựa lập tức lao đi, dọc theo đường hầm đen kịt, phóng ra ngoài. Bên trong xe ngựa có trận pháp giảm xóc nên dù chạy nhanh như vậy cũng không hề xóc nảy.

“Giang Thạch, ngươi không làm cho ta thất vọng. Ta đã biết hết mọi chuyện ở Đông Lai Tam Thành. Ngươi lập đại công, giúp Thánh Giáo ta giảm thiểu tổn thất tối đa. Ta nhất định phải trọng thưởng ngươi. Ngươi muốn gì?”

Thiên Ma giáo chủ bình tĩnh nói.

“Có thể tùy ý chọn?”

Ánh mắt Giang Thạch lóe lên, nói: “Huyết Thần đan cũng có thể lấy?”

“Haha, không thành vấn đề.”

Thiên Ma giáo chủ đột nhiên cười ha hả, vỗ tay nói: “Nhưng ngươi phải đợi ta tiêu diệt Đông Hải Thất Tộc rồi mới có thể ban Huyết Thần đan cho ngươi.”

“Giáo chủ muốn đi đâu?”

Giang Thạch nhin không được hỏi.

“Tất nhiên là đi tìm hang ổ của Đông Hải Thất Tộc .”

Khóe miệng Thiên Ma giáo chủ nhếch lên một nụ cười tàn khốc, nói: “Đông Hải Thất Tộc âm mưu ám sát ta, ở bên ngoài nói muốn quyết đấu với ta, nhưng thật ra đã âm thầm cấu kết với đám súc sinh Người Đáy Biển kia, mai phục vô số cao thủ, muốn vây khốn ta. Ta sao có thể mắc mưu? Ta ăn muối còn nhiều hơn bọn hán ăn gạo đây. Ta cố ý bày ra nghi trận trong thành, để bọn họ tưởng rằng ta đã đến, nhưng thực ra ta muốn đi thẳng tới sào huyệt của bọn họ, một lần nhỏ sạch Đông Hải Thất Tộc , bao gồm cả Đông Lai Tam Thành, một người cũng đừng hòng chạy thoát.”

Trong lòng Giang Thạch ngưng trọng, nói: “Giáo chủ năm chắc bao nhiêu?”

“Năm chắc bao nhiêu? Chín thành trở lên.”

Thiên Ma giáo chủ cười lạnh nói: “Yên tâm, đợi ta tiêu diệt bọn họ, Huyết Thần đan nhất định sẽ đưa đến tay ngươi.”

Hắn lại cười lớn vài tiếng, bỗng nhiên cầm lấy ba vò rượu ngon, đặt lên bàn, vỗ vào tay Giang Thạch và Bạch Mi Tôn Giả, cười nói: “Uống đi, Thiên Ma thần tửu danh bất hư truyền, ta không tới thời khắc trọng yếu các ngươi cũng không có phúc hưởng dụng.”

Nói xong, hắn liền cầm một vò rượu lên, ừng ục ừng ục uống xuống, tiếng rượu chảy trong cổ họng vang vọng, khí phách phóng khoáng không gì sánh được.

Giang Thạch cũng không do dự, theo sát cầm lấy một vò rượu, uống theo.

Móng ngựa phi nước đại, một hơi lao ra không biết bao nhiêu dặm.

Cuối cùng, chiếc xe ngựa hoàn toàn lao ra khỏi đường hầm, đã rời xa tiểu thành trước đó.

Sau khi lao ra khỏi đường hầm, Thiên Ma giáo chủ hét dài một tiếng, thân hình như một tia chớp đen, lao vút về phía trước.

Giang Thạch và Bạch Mi Tôn Giả cũng theo sát phía sau.

Ba người phi hành với tốc độ cực nhanh, như thể đang thuần di, không tiếc chút kình lực nào.

“Giang Thạch, ngươi biết đại bản doanh của Đông Hải Thất Tộc ở đâu không?”

Thiên Ma giáo chủ khẽ cười.

“Thuộc hạ không biết.”

Giang Thạch lắc đầu.

“Đại bản doanh của Đông Hải Thất Tộc, đều nằm trên bảy hòn đảo ở Đông Hải. Mỗi hòn đảo đều có một tòa bản doanh của bọn hắn, lần lượt là Trác, Vương, Trương, Minh, Phương, Triệu,

Thôi. Nói là Đông Hải Thất Tộc, nhưng thực chất bọn hắn đều là hậu duệ của dị tộc. Huyết mạch của bọn hắn là pha trộn giữa dị tộc và nhân loại. Nhìn thì giống người, nhưng thực ra là dị tộc bất cứ lúc nào cũng có thể phản bội nhân loại. Lần này ta tiêu diệt bọn hắn, cũng coi như là trừ hại cho nhân loại.”

Thiên Ma giáo chủ lại cười lớn.

“Đúng rồi, giáo chủ, ta ở trong thành gặp một nhóm người rất quý dị. Bọn hắn chỉ có một tấm da người, lại hành động nhanh chóng, ra tay tàn nhẫn, có thể biến người thành bộ xương trắng trong thời gian rất ngắn.”

Giang Thạch đột nhiên ngừng lại, mở miệng nói.

“Ồ, người cũng gặp bọn hắn rồi à?”

Ánh mắt Thiên Ma giáo chủ lóe lên, rất ngạc nhiên, nhưng vẫn đang phi hành, nói: “Không ngờ lần này đại chiến lại thu hút được nhiều thế lực đến như vậy. Ngay cả Sâm La điện cũng xuất hiện. Giang Thạch, bọn họ đến từ một thế lực rất quý dị, được gọi là [Sâm La điện].”

“Sâm La điện?”

Đôi mắt Giang Thạch lóe lên.

“Đúng vậy, nghe rất quý dị phải không? Giống như là nơi người chết tụ tập. Bọn họ lấy tên Sâm La, chính là muốn nói cho thế nhân biết, bọn họ là điểm cuối cùng của tử vong.”

Chương 543: Sâm La Điện!

Khí Huyết Chí Dương! 3

“Những người kia mà ngươi nhìn thấy, đều là một loại dị tộc, được gọi là Sâm La tộc. Muốn giết chết bọn họ, ngoại trừ sử dụng kinh lực tuyệt cường trấn áp thì còn một cách nhanh hơn đó là sử dụng khí huyết Thuần Dương chí cao, trực tiếp đánh vào cơ thể bọn họ. Ngoài hai cách này ra, bất kỳ phương thức nào khác đều rất khó tiêu diệt bọn họ. Khả năng phục hồi của bọn họ có thể nói là nghịch thiên, cho dù bị thương nặng thế nào, cũng sẽ lập tức hồi phục.”

“Chỉ có khí huyết Thuần Dương chí cao mới có thể ngăn chặn khả năng phục hồi của bọn họ. Loại khí huyết này đối với bọn họ mà nói, giống như là độc dược vậy.”

Thiên Ma giáo chủ giải thích cẩn thận, rồi đột nhiên ánh mắt lóe lên, nhìn về phía Giang Thạch, nói: “Tiểu tử, ngươi là Trời Sinh Kim Cương!”

Lúc này, hắn mới nhận ra .

“Không sai!”

Giang Thạch cũng không phủ nhận, trực tiếp trả lời.

Bởi vì nếu nói mình không phải thì hắn căn bản không thể giải thích được nguồn gốc của lực lượng vô song trên người mình.

“Khó trách có thể áp chế được ta, khiến ta cũng phải cam bái hạ phong. Ha ha ha, hảo tiểu tử!”

Thiên Ma giáo chủ đột nhiên cười lớn, dường như không thể nói hết kinh hỉ và phấn khích của mình.

Không ngờ mình cuối cùng vẫn đánh giá thấp Giang Thạch!

Tiểu tử này luôn có thể mang đến cho mình kinh hỉ thật lớn.

Trời Sinh Kim Cương lại xuất hiện!

Ngoài quái thai Mông gia kia, Thiên Ma giáo bọn hần cũng xuất hiện một tôn?

Bên cạnh, Bạch Mi Tôn Giả cũng lộ vẻ kinh hãi, không thể tưởng tượng nổi.

“Cổ xưa đồn đãi, “Trời Sinh Kim Cương, Hai Hai Không Hội Ngộ”, căn bản không có khả năng một thể lại có hai tôn Trời Sinh Kim Cương cùng tồn tại, điều này sao có thể?”

“Làm sao không có khả năng, nói không chừng tiểu tử Mông gia kia là giả đâu?”

Thiên Ma giáo chủ nhe răng cười nói.

Bạch Mi Tôn Giả trong nháy mắt phản ứng lại, sắc mặt biến ảo, liên tục gật đầu.

Cũng đúng.

Người của Mông gia đều nói hần là Trời Sinh Kim Cương, ai biết hần là thật hay giả?

Ba người Thiên Ma giáo chủ, Bạch Mi Tôn Giả, Giang Thạch điên cuồng chạy, chỉ trong mấy canh giờ, đã xuyên qua vô số dặm đường, vượt qua biển rộng, trực tiếp tiến vào một hòn đảo lớn gần bờ biển.

Hòn đảo này toàn bộ được bao phủ bởi những ngọn núi và một dãy sơn mạch nhấp nhô, không bằng phẳng như các khu

vực khác.

Khắp nơi có thể nhìn thấy không ít người đang hái thuốc, cày ruộng trong rừng, vất vả lao động.

Những người này đều là người bình thường dưới quyền Đông Hải Thất Tộc.

Thiên Ma giáo chủ, Bạch Mi Tôn Giả, Giang Thạch thoáng cái đã xuất hiện ở chính giữa hòn đảo, dừng lại trước một phủ đệ rộng lớn.

Phủ đệ này tạo hình cổ xưa, chiếm diện tích cực lớn, nhìn rất nguy nga. Bốn phía bố trí vô số trận pháp, tràn ngập lực trường vô hình, bao vây toàn bộ phủ đệ.

Đây chính là Trác phủ, tổng bộ của Trác gia, đệ nhất tộc trong Đông Hải Thất Tộc.

Trác gia gia chủ chần chẫn không ngờ, Thiên Ma giáo chủ đã sớm đến tổng bộ của họ.

Ba người Thiên Ma giáo chủ, Giang Thạch, Bạch Mi Tôn Giả đều nở nụ cười gần.

“Giáo chủ, thuộc hạ đi phá trận!”

Bạch Mi Tôn Giả cười nói.

“Không cần, ngươi quá chậm, bọn tọa tự mình tới đi.”

Nụ cười trên mặt Thiên Ma giáo chủ rất đậm, nói, “Giang Thạch, ngươi chặn bốn phía, không cho một ai chạy thoát. Bạch Mi Tôn Giả, ngươi đi thanh trừ những võ giả khác trên đảo, bất kể là người có kinh lực trên người, giết sạch không chừa một ai!”

“Vâng, giáo chủ!”

Bạch Mi Tôn Giả cười rộ lên, nhanh chóng đi xa.

Thiên Ma giáo chủ vung một chưởng, hung hăng đánh xuống đại trận trước mặt. Kinh lực kinh khủng của hắn bộc phát, hắc khí ngập trời.

Trong lúc mơ hồ, một móng vuốt màu đen to lớn hiện ra trên trời, che khuất bầu trời, giống như thực chất, trực tiếp xé nát đại trận bảo vệ phủ đệ.

Đại trận rung động dữ dội, phát ra tiếng nổ vang khủng khiếp. Năng lượng mệnh môn cuộn cuộn, quét sạch bát phương. Toàn bộ đại địa run lên, xuất hiện vô số vết nứt.

Đại trận vốn vững chắc giờ đây sắp sụp đổ, như tàn chóc trong gió.

Mọi người bên trong phủ đệ đều kinh hãi, vội vàng chạy ra ngoài.

“Là ai dám xâm phạm Đông Hải Thất Tộc !”

Vô số đạo nhân ảnh nhanh chóng vọt ra.

Một kích này của Thiên Ma giáo chủ vô cùng khủng khiếp, một chưởng vỗ xuống, hắc khí cuộn cuộn tứ ngược trong thiên địa, vô biên vô hạn, một móng vuốt khổng lồ xuất hiện, khiến cho đại trận bảo vệ phủ đệ Trác gia chấn động kịch liệt, hơn một nửa đại trận đã bị phá hủy.

Chưa dừng lại ở đó, Thiên Ma giáo chủ lại tiếp tục vung chưởng, hắc khí càng thêm kinh khủng, bao phủ đại trận Trác gia lần nữa.

Toàn bộ phủ đệ Trác gia chấn động dữ dội, rung động ầm ầm.

Những người vừa mới lao ra đều vô cùng sợ hãi.

“Quả thật quá to gan, ngươi muốn cùng Đông Hải Thất Tộc triệt để kết thù sao?”

“Còn không mau dừng tay!”

“Ha ha ha, các người dám tap chũng Đông Hải này, không phải thích quản chuyện bao đồng của lão phu sao?”

Chương 544: Đồ Trác Gia! 1

Thiên Ma giáo chủ cười lớn một tiếng, đột nhiên thét dài, phía sau hắn xuất hiện một bóng đen khổng lồ, cao hàng trăm trượng, bàn tay to vung lên, xé nát đại trận đã tàn phá sau hai kích lúc trước.

Tất cả mọi người trong trận pháp đều nhìn thấy rõ ràng bóng người bên ngoài, đều vô cùng sợ hãi.

“Thiên Ma giáo chủ? Người là Thiên Ma giáo chủ?”

“Người không phải đang cùng tộc trưởng chúng ta đánh một trận sao?”

“Thiên Ma giáo chủ, người không giữ chữ tín, vậy mà xuất hiện ở đây?”

Một vị tộc nhân Trác gia hoảng sợ kêu to.

“Ha ha ha, lão phu tung hoành thiên hạ một đời, cũng không biết chữ tín là vật gì, muốn trách thì trách Đông Hải Thất Tộc các người quá ngu xuẩn, đi chết đi!!”

Sau khi xé nát đại trận, Thiên Ma giáo chủ vung chưởng, hắc khí từ trong lòng bàn tay hắn bắn ra, vô biên giống như thủy triều, trùng kích thẳng vào đám người

“Oanh!”

“Aaa!”

Tiếng kêu thảm thiết liên tục vang lên.

Đám người giống như tờ giấy trong cuồng phong, thân thể nổ tung, máu tươi bắn tung tóe, tứ chi bay múa khắp nơi.

Dưới kinh lực cuồng bạo bá đạo, không ai có thể ngăn cản.

Giang Thạch nhìn mà than thở.

Không hổ là Thiên Ma giáo chủ!

Sau khi toàn bộ lực lượng được phóng thích, quả nhiên vô song!

Một chương như vậy, quả thực giống như mấy chục phát đạn đại bác oanh xuống.

“Âm âm âm âm!”

Thiên Ma giáo chủ không ngừng vung chương, từng đạo chương lực cuồng bạo liên tục oanh sát, hắc khí cuộn cuộn, nơi đây giống như bị đại bác vô tận quét qua, từng mảng tiếng kêu thảm thiết không ngừng phát ra, thân thể nổ tung, tứ chi bay múa khắp nơi.

Tất cả tộc nhân Trác gia đều hoảng sợ, tranh nhau chạy trốn.

“Chạy mau a, Thiên Ma giáo chủ tới diệt môn!”

“Thiên Ma giáo chủ đến rồi!”

“Không nên kinh hoảng, chư vị thái thượng trưởng lão, mau kết Chu Thiên Hàng Ma đại trận, theo ta nghênh địch!”

Bỗng nhiên, một tiếng rống to vô cùng phần nộ từ trong cấm địa Trác gia vang lên, chấn động toàn bộ phủ đệ.

“Oanh!”

Một bóng người tóc bạc trắng, khí thế kinh người, từ trong cấm địa xông ra, khí thế cường đại đáng sợ khiến cho núi đá nổ tung, vách tường đổ nát, phủ đệ sụp đổ.

Cả người hấn tức giận đến mức sùi bọt mép, ánh mắt lấp lánh hữu thần, khí thế cuồng dã như một con thú dữ.

Sau khi hấn lao ra, những thái thượng trưởng lão, trưởng lão phía sau cũng gầm lên xông tới, lập tức kết thành một trận

pháp tối nghĩa, xoay tròn vây quanh Thiên Ma giáo chủ, một vòng hào quang chói mắt xuất hiện, áp sát Thiên Ma giáo chủ.

Thiên Ma giáo chủ hơi kinh ngạc, nhìn về phía bóng người tóc bạc trắng, nói: “Trác gia còn có lão bất tử chưa chết, chỉ còn một hơi cuối cùng, cũng không chịu nhắm mắt nuốt xuống, đây chính là cái gọi là nội tình sao?”

Oanh!

Hắn không chút khách khí, vung tay vỗ thẳng vào đỉnh của trận pháp, hắc khí cuộn trào, kinh thiên động địa, như núi lửa phun trào.

Không gian rung chuyển dữ dội.

Một đám thái thượng trưởng lão, trưởng lão trong trận pháp đều phun máu, bay ngược ra.

“Giang Thạch, giết sạch bọn chúng, một người cũng không chừa!”

Thiên Ma giáo chủ thét dài, thân hình cường đại vọt tới, nhe răng cười nói: “Dầu hết đèn tắt cũng dám xuất hiện, chết!”

Hắn lại vung tay vỗ xuống, thiên địa tối sầm.

Bóng người tóc bạc trắng rống giận, thân thể khô quắt đột nhiên bành trướng, cao đến bảy tám thước, hai tay nhấc lên ngăn cản.

Nhưng chỉ một chiêu, hai tay hắn đã bị đánh nổ tung, xương cốt gãy vụn.

“Thiên Ma giáo chủ!”

Hắn phun ra một ngụm máu đen, nhưng Thiên Ma giáo chủ đã biến mất ngay lập tức, xuất hiện ở phía sau hắn, bắt lấy đầu hắn, hung hăng đập xuống đất.

Đất rung núi chuyển.

Toàn bộ mặt đất xuất hiện một tầng sóng đất dày đặc, nứt ra vô số khe nứt.

Thiên Ma giáo chủ lại dậm chân xuống, thân thể lão quái vật Trác gia bị dẫm nát, lồng ngực lõm xuống.

“Aaaa!”

Hắn giãy dựa gào thét, hai cánh tay ôm lấy đùi Thiên Ma giáo chủ, từ hai bả vai mọc ra hai cánh tay quỷ dị, hung hăng bắt lấy Thiên Ma giáo chủ.

Thiên Ma giáo chủ kinh ngạc, nhưng rất nhanh đã nở nụ cười quái dị, tùy ý để hai cánh tay quỷ dị đập vào mình.

Hai cánh tay quỷ dị lập tức bị chấn nát, phát ra tiếng vang rã rã.

“Có chút ý tứ, nhưng tài mọn chính là tài mọn, không lên được mặt bàn!”

Thiên Ma giáo chủ lạnh lùng nói, vung tay vỗ xuống đỉnh sọ hắn, bàn tay to lớn như bồn nước nhỏ.

Rã rã!

Kình lực kinh khủng ồ ạt dồn vào đầu bóng người tóc bạc trắng, khiến hắn điên cuồng phun máu, mắt trợn tròn, đầu óc tan nát, vô cùng thê thảm.

Dưới kình lực cuồng bạo bá đạo, hắn phát ra tiếng kêu thảm thiết, hai tròng mắt trực tiếp nổ tung.

Nhưng hắn vẫn ôm chặt đùi Thiên Ma giáo chủ, kêu gào thảm thiết: “Mau rút lui, tất cả tộc nhân mau rút lui, mau đi Đông Hải tìm kiếm trợ giúp!”

Thiên Ma giáo chủ sắc mặt lạnh lùng, liên tục vung tay, đánh mạnh vào trán bóng người tóc bạc, bang bang rung chuyển, liên tiếp đánh bảy tám chưởng.

Người này hô khan cả giọng, thê thảm vô cùng, thất khiếu đều phun máu.

Cuối cùng, hắn cũng không chịu nổi nữa, đầu trực tiếp nổ tung.

Chương 545: Đồ Trác Gia! 2

Thân thể không đau vẫn không chết ngay, vẫn ôm chặt Thiên Ma giáo chủ.

“Nghịch súc, cút đi!”

Thiên Ma giáo chủ lạnh lùng gầm lên, bắt lấy thi thể không đầu, vung vẩy lung tung, ném lên không trung, sau đó giơ tay lên, hung hăng đâm ra một quyền.

Oanh!

Máu tươi bắn tung tóe, thịt vụn văng khắp nơi.

Cùng lúc đó, Giang Thạch cũng nhanh chóng hành động, thân thể cao hơn sáu bảy thước, ra tay tàn nhẫn, liên tiếp giết chết các trưởng lão, thái thượng trưởng lão vừa bị đánh văng ra trận pháp.

Với thực lực bây giờ của hắn, không phải Niết Bàn cũng đã không kém gì Niết Bàn.

Những trưởng lão, thái thượng trưởng lão này căn bản không đủ nhìn.

Trong nháy mắt, không biết bao nhiêu người đã chết dưới tay hắn.

Sau khi giết chết bóng người tóc bạc trắng, Thiên Ma giáo chủ quay lại, cũng trực tiếp gia nhập vào cuộc tàn sát.

Hắn không giống như Giang Thạch, chỉ tập trung vào một khu vực, mà là sử dụng toàn bộ lực lượng tàn sát toàn phương vị, không có mục tiêu tấn công cụ thể, bất cứ ai bị hắn nhìn

trúng, một chưởng oanh qua, bán kính mấy trăm thước xung quanh đều nổ tung, ngay cả con giun cũng không thể sống sót.

Vậy là, toàn bộ phủ đệ rung chuyển không ngừng, tiếng vang khủng khiếp liên tiếp vang lên.

Dưới sự tàn sát điên cuồng của Giang Thạch và Thiên Ma giáo chủ, hơn nửa giờ sau, toàn bộ phủ đệ đã bị biến thành một mảnh hoang tàn.

Không còn một bóng người sống sót.

Ngay cả bảo khố của Trác gia cũng bị đánh nát, mọi thứ bên trong đều lộ ra.

Thiên Ma giáo chủ xuất hiện ở khu vực bảo khố, liếc mắt một cái, vung tay lên, thu hồi tất cả những thứ đó, nói: “Giang Thạch, những thứ này sau khi quay về, ta sẽ luận công ban thưởng, bây giờ trước tiên đừng nóng vội, chúng ta còn phải đi địa điểm tiếp theo, mau lên!”

Hắn trực tiếp mang theo Giang Thạch rời khỏi phủ đệ.

Cùng lúc đó, Bạch Mi Tôn Giả cũng đã thanh trừ toàn bộ võ giả trên hòn đảo, nhanh chóng hội tụ lại.

“Giáo chủ!”

“Làm sao, giải quyết xong rồi?”

“Không nhục sứ mệnh!” Bạch Mi Tôn Giả cười quái dị nói.

“Đi thôi!”

Thiên Ma giáo chủ cười to một tiếng, sau đó biến mất.

Phủ đệ Trác gia còn lại một mảnh hoang tàn, hủy diệt khí tức.

Trên bờ Đông Hải, gió tanh mưa máu, âm thanh huyền ảo, đang diễn ra cảnh diệt môn thảm khốc.

Thiên Ma giáo chủ, Giang Thạch và Bạch Mi Tông Giả ba người khác không thể nói là không nhanh. Sau khi nhanh chóng tiêu diệt Trác gia, tộc lớn nhất Đông Hải Thất Tộc, bọn hắn lập tức phóng về phía một hòn đảo khác.

Với Thiên Ma giáo chủ dẫn đầu, không ai có thể ngăn cản. Rất nhanh, bọn hắn đã bay tới một hòn đảo khác, nơi đặt tổ địa của Vương gia.

Thiên Ma giáo chủ không chút khách khí, vung tay một cái, hắc khí đen kịt vô tận lan tỏa ra, giống như những trận sóng thần đen.

Kế hoạch của bọn hắn gần như giống với kế hoạch trước đó. Thiên Ma giáo chủ tự mình ra tay, Giang Thạch phụ trách thanh trừ những kẻ đào thoát, còn Bạch Mi Tông Giả trực tiếp đi thanh trừ những võ giả khác trên đảo.

Ngay sau khi bọn hắn động thủ, cả hòn đảo lập tức chìm vào thảm cảnh diệt vong. Đại trận bảo vệ phủ đệ của Vương gia đã bị phá hủy hơn hai phần ba.

Những tộc nhân Vương gia bên trong đều chấn động. Ngay khi bọn hắn vội vàng lao ra, đồng loạt biến sắc, lộ ra vẻ kinh hoàng.

“Thiên Ma giáo chủ?”

“Điều này không thể nào! Người không phải đang ở Vong Tâm Lư giao chiến với tộc trưởng Trác gia sao?”

“Thiên Ma giáo chủ, người chẳng lẽ muốn bội tín sao?”

“Không hay, đại trận sắp bị phá vỡ, mau cho tộc nhân rút lui!”

Ầm ầm!

Trong lúc đám người đang kêu la thảm thiết, đại trận bảo vệ Vương gia phát ra những tiếng nổ vang kinh thiên động địa.

Dưới kinh lực gần như vô địch của Thiên Ma giáo chủ, đại trận cuối cùng đã bị phá hủy hoàn toàn.

Tiếp theo là một cuộc thảm sát vô cùng tàn khốc. Ngay sau khi đại trận bị phá, bên trong liền truyền ra những tiếng kêu thảm thiết thê lương chói tai.

Chỉ trong một thoáng, đã có không biết bao nhiêu thi thể bay loạn. Khắp nơi trong phủ đệ của Vương gia đều là tiếng nổ mạnh.

Ngay cả những Người Đáy Biển đang âm thầm ẩn núp dưới biển cũng không thoát khỏi. Dưới ánh mắt kinh hoàng của bọn hắc, Thiên Ma giáo chủ vung tay một cái, bọn hắc bị oanh thành huyết vụ, thi thể bay loạn.

Vương gia diệt vong, còn nhanh hơn cả Trác gia. Bên trong Trác gia ít nhất còn có một lão quái vật Niết Bàn cảnh, tạm thời ngăn cản được Thiên Ma giáo chủ, nhưng người mạnh nhất trong Vương gia cũng chỉ là Huyết Đan Cảnh tứ trọng mà thôi.

Thiên Ma giáo chủ, thậm chí Giang Thạch bây giờ, cũng đủ để dễ dàng quét ngang toàn bộ Vương gia.

Chỉ trong hai giờ, toàn bộ phủ đệ của Vương gia đã bị tiêu diệt hoàn toàn.

“Đi thôi, đến nhà kẻ tiếp!”

Thiên Ma giáo chủ cất tiếng cười điên cuồng, trực tiếp hướng về xa xa bay đi.

Từ đó, dưới sự dẫn dắt của Thiên Ma giáo chủ, Giang Thạch, Bạch Mi Tôn Giả, bọn hắc nhanh chóng di chuyển, tàn sát từng hòn đảo, bắt đầu cuộc diệt vong toàn diện.

Chương 546: Đồ Trác Gia! 3

Đông Hải Thất Tộc thống trị Đông Hải gần vạn năm.

Từ trước đến nay, bọn hắc luôn là bá chủ tuyệt đối của Đông Hải.

Nhờ có Người Đáy Biển chống lưng, những năm gần đây, bọn hắc không ngừng can thiệp vào những chuyện bên ngoài, rất có xu thế vấn đỉnh thiên hạ.

Nhưng lần này, bọn hắc lại trực tiếp ngã vào tay Thiên Ma giáo chủ.

Là đệ nhất cao thủ ma đạo kinh khủng nhất trong tả đạo, Thiên Ma giáo chủ tàn nhẫn là không cần phải nói. Hắc quét qua, bất kể già trẻ, nam nữ, tiểu hài tử, đều bị thanh trừ sạch sẽ.

Chỉ trong một ngày ngắn ngủi, cái gọi là Đông Hải Thất Tộc chỉ còn trên danh nghĩa.

Sau khi gia tộc cuối cùng - Thôi gia, bị diệt vong, Thiên Ma giáo chủ trực tiếp bắt đầu chia chác tài phú lần này cướp đoạt được từ Đông Hải Thất Tộc.

Giang Thạch và Bạch Mi Tôn Giả đều nhận được một số ban thưởng lớn.

Lại thêm một số bọn hắc giấu kín từ trước đó, thu hoạch lần này cũng tương đối phong phú.

Chỉ riêng tài liệu Huyết Thần đan, Giang Thạch đã lấy được sáu phần.

Bằng này hoàn toàn đủ để hẩn tu luyện tới Huyết Đan Cảnh đỉnh phong.

Những thứ khác, như báu vật và tài liệu, lại càng nhiều không đếm xuể.

Một lần hành động này đủ để Giang Thạch không cần lo lắng về tài nguyên tu luyện trong một thời gian dài.

Ngay khi ba người bọn hẩn đang mải mê chia chác chiến lợi phẩm ở đó, mạch nước ngầm trong Khúc Dương thành cách đó vô số dặm lại đang bắt đầu khởi động. Mọi ánh mắt đều hướng về Vong Tâm Lư, toát lên vô số âm mưu quỷ kế.

Vào lúc này, mọi người vẫn chưa biết, ở Đông Hải xa xôi đã xảy ra chuyện lớn như thế nào.

Lúc này.

Trong một tòa tháp cao chót vót.

Tộc trưởng Trác gia của Đông Hải Thất Tộc đang ngồi xếp bằng, thân hình cao lớn như ngọn núi, trên người toát ra một cỗ khí tức vô hình. Cả người hẩn như hòa làm một với thiên địa, vô biên vô tận, lại mệnh môn cao lớn.

Hẩn vẫn đang cố gắng điều chỉnh trạng thái của mình.

“Người không cần phải cẩn thận tỉ mỉ như vậy. Chỉ cần người có thể ngăn cản Thiên Ma giáo chủ, chúng ta sẽ cùng nhau tấn công. Đến lúc đó, dù hẩn có ba đầu sáu tay cũng không thể chạy thoát. Chúng ta cũng đã sớm liên lạc các thế lực lớn bên kia, lần quyết đấu này chỉ là một cuộc dạo chơi mà thôi.”

Một bóng người mơ hồ không hề báo trước xuất hiện sau lưng tộc trưởng Trác gia, mở miệng nói.

Hai mắt tộc trưởng Trác gia bỗng nhiên mở ra, hiện ra một loại ám kim sắc, mang theo một loại lực lượng quỷ dị khó tả.

hắn quay đầu nhìn về phía bóng người mơ hồ kia, giọng nói thông thả vang lên:

“Ta không cảm thấy đây chỉ là một cuộc dạo chơi. Điều chinh trạng thái của bản thân trước khi chiến đấu là điều tối thiểu đối với một cao thủ. Hơn nữa, ta cũng rất muốn đánh giá thực lực của đệ nhất cao thủ ma đạo này.”

“Đánh giá thực lực của hắn có quan trọng như vậy sao?”

Bóng người mơ hồ kia lộ ra một nụ cười nhạt, nói:

“Lịch sử sẽ không nhớ đến kẻ thất bại, chỉ ghi chép lại kẻ chiến thắng!”

“Ngươi không đứng ở vị trí của ta, ngươi sẽ không hiểu được tâm tình của ta.”

Tộc trưởng Trác gia tiếp tục nói.

“Vậy thì tùy ngươi.”

Bóng người mơ hồ cười nhẹ vài tiếng, nói:

“Nói chung, chúng ta đã chuẩn bị mọi thứ, chỉ cần chờ đến thời khắc quyết đấu đến!”

Tộc trưởng Trác gia không nói gì thêm, lần nữa nhắm hai mắt lại.

Một lúc lâu sau.

Bỗng nhiên, ngoài thành, một Người Đáy Biển từ xa lao tới, quanh người bốc lên mùi tanh nồng nặc, sắc mặt hoảng loạn, nhanh chóng xông vào thành trì.

Vừa mới vào thành, hắn liền cẩn thận dò xét, nhanh chóng phóng tới phía Đông Thành.

Không lâu sau,

Hắn cuối cùng gặp được bóng người mơ hồ kia, lộ ra vẻ bối rối, nói: “Đại trưởng lão, có chuyện rồi, đảo tổng bộ của Đông Hải Thất Tộc đã bị diệt sạch, trên đảo không một ai may mắn sống sót!”

“Cái gì?”

Bóng người mơ hồ kia sắc mặt biến đổi, vội vàng hỏi: “Là ai làm?”

“Không biết, ngài tự mình đi xem sẽ biết.”

Người Đáy Biển kia kinh hoàng nói.

“Chết tiệt!”

Bóng người mơ hồ mặt âm trầm, tức giận mắng một tiếng, thân hình chợt lóe, lập tức phóng tới phía tộc trưởng Trác gia, nói: “Không nên quyết đấu nữa, đã xảy ra chuyện, đảo tổng bộ của Đông Hải Thất Tộc các người đã bị diệt sạch, tất cả tộc nhân đều chết hết!”

Vụt!

Tộc trưởng Trác gia vốn nhắm chặt mắt, trong nháy mắt mở ra, trong mắt phóng ra chùm sáng ám kim đáng sợ, đột nhiên quay đầu lại, giọng nói khàn khàn :“Ai làm?!”

“Ta làm sao biết, mau đi, đi về trước!”

Bóng người mơ hồ kia rống giận một tiếng, sớm đã khởi động, bão táp lao về phía xa.

Tộc trưởng Trác gia trong lòng phần nộ, mắt trực tiếp tuôn ra một đoàn lửa giận hùng hục, đột nhiên đứng dậy, thân hình giống như sao băng, phóng tới về phía xa.

Cùng lúc đó, sáu tộc còn lại trong Đông Hải Thất Tộc cùng các cao thủ mai phục, không một ai ngoại lệ, đều đã biết tin tức, tất cả đều biến sắc.

Bọn hấn rống giặc một tiếng, cũng đều điên cuồng lao ra ngoài thành.

Chương 547: Thảm Thiết! 1

Một hành động này lập tức khiến cho toàn bộ thành trì xôn xao.

Các thế lực đến quan chiến đều lộ ra vẻ kinh ngạc, nhìn về phía Đông Hải Thất Tộc và Người Đáy Biển đột nhiên rời đi.

“Chuyện gì xảy ra? Sao bọn hắc lại rút lui?”

“Đây là tình huống gì?”

“Bọn hắc đang làm gì vậy? Không quyết đấu nữa à?”

Tiếng bàn tán xôn xao không ngừng vang lên.

Nhưng không ai trả lời bọn hắc.

Tất cả cao thủ của Đông Hải Thất Tộc đều hành động rất nhanh, mắt đỏ ngầu, hận không thể lập tức thuận di trở về gia tộc của mình.

Tuy nhiên, khi bọn hắc đến đảo thì Giang Thạch, Thiên Ma giáo chủ và Bạch Mi Tôn Giả đã biến mất.

Chỉ còn lại những tàn tích vô tận.

Khắp nơi đều là hố sâu, chân tay đứt đoạn, máu tươi che kín đảo, nhuộm đỏ một vùng biển, khiến cho chim biển trên đảo tranh nhau kêu to, bắt đầu gặm nhấm.

Cảnh tượng này khiến cho các tộc trưởng của Đông Hải Thất Tộc khóe mắt muốn nứt ra, lửa giận hừng hực, trực tiếp ngửa mặt lên trời rống to, từng tiếng như phát điên, thảm thiết thể lương, vang vọng khắp nơi.

“Là ai? Là ai làm?”

“Ai dám cùng Đông Hải Thất Tộc ta là địch!”

“A!”

Các tiếng rống giận hỗn loạn vang vọng khắp bảy đảo, khiến cho biển cả vô tận đều dâng lên, không ngừng vang lên tiếng nổ mạnh.

Giờ phút này, Thiên Ma giáo chủ đã dẫn theo Giang Thạch và Bạch Mi Tôn Giả vượt qua một chặng đường dài, chính thức tiến vào phạm vi của Đông Lai Tam Thành.

“Đông Lai Tam Thành, lần lượt là Bồng Lai, Đông Hưng và Hoa Vực. bây giờ, Bồng Lai thành đã bị Giang Thạch chiếm lại, nhưng hai thành Đông Hưng và Hoa Vực lại bị đám Người Đáy Biển bí mật chiếm lấy. Hắc hắc, lần này chúng ta một là không làm, đã làm thì làm cho xong, trực tiếp quét dọn hai thành trì này một lần, mộ tên Người Đáy Biển cũng không buông tha. Tất nhiên, nếu như có thể gặp được lão gia hỏa của [Tam Thập Lục Liên Minh] kia thì càng tốt!” Thiên Ma giáo chủ cười nhẹ nói.

Giang Thạch và Bạch Mi Tôn Giả đều gật đầu. Đối với thủ đoạn và khí phách của Thiên Ma giáo chủ, Giang Thạch đã hoàn toàn tâm phục khẩu phục. Quả nhiên là thủ lĩnh Liên Minh Ma Đạo!

...

Vào lúc chạng vạng tối, mặt trời lặn chiếu khắp mặt đất, toàn bộ mặt đất ngoài thành đã bị nhuộm thành màu đỏ tươi. Liếc mắt nhìn lại, hồng quang chói mắt, vô biên vô hạn, mơ hồ mang theo vài phần sát khí, vài phần huyết khí.

Tại khu vực đầu thành Đông Hưng, một tên lão giả của [Tam Thập Lục Liên Minh], vẻ mặt bình thản, ba sợi râu dài, mặc bộ trường bào toái hoa màu đen, hai tay chống một cây trượng trúc màu cam, đang nhìn về phía tây.

“Tổ gia gia, ngài đã nhìn lâu như vậy, rốt cuộc đang nhìn cái gì?” Một tiểu đồng bên cạnh tay cầm lư hương, nghi hoặc hỏi.

“Đang nhìn kiêu hùng mặt lộ!” Lão giả áo đen mỉm cười bình thản.

“Kiêu hùng mặt lộ? Là ai?” Tiểu đồng lại hỏi.

“Còn có thể là ai, trên đời này gia hỏa có thể được xưng là kiêu hùng, đã ít lại càng ít, trong đó có một vị chính là người đã đem chúng ta bức bách đến mảnh Đông Hải này.” Lão giả trường bào màu đen mỉm cười nói.

“Là Thiên Ma giáo chủ?” Tiểu đồng giật mình nói, “Chẳng lẽ hãn muốn bị người giết chết? Thật sự là quá tốt, ma đầu này rốt cục phải chết!” Tiểu đồng trở nên vô cùng kích động.

“Đúng vậy, hãn cuối cùng cũng phải chết.” Lão giả trên mặt tươi cười hiền lành, khẽ cười nói, “Vì chờ một ngày, chúng ta đã chết quá nhiều người, nhưng chỉ cần qua hôm nay, Liên Minh Ma Đạo sẽ lâm vào hoàn cảnh hỗn loạn, đến lúc đó, chúng ta có thể phản công trở về.”

“Tổ gia gia, là người nào giết chết Thiên Ma giáo chủ?” Tiểu đồng vội vàng tiếp tục hỏi.

“Hãn tự gây nghiệt, không thể sống, là ông trời muốn diệt hãn!” Lão giả áo đen mỉm cười, tiếp tục ngẩng đầu lên, nhìn về phương Đông xa xôi.

Mặt trời chiều ngã về tây, phong cảnh lúc này lại mỹ lệ nói không nên lời. Nhưng mà ngay tại đây, trong tịch dương màu đỏ máu trải dài, ba đạo nhân ảnh lại đang từ khu vực xa xa cất bước mà đến, giống như chậm mà cực nhanh, từng bước lóe lên, mang theo nụ cười nhàn nhạt, hướng về khu vực đầu thành này nhìn lại.

Lão giả hắc bào sắc mặt ngẩn ngơ, cơ hồ cho là mình nhìn lầm, vội vàng dùng sức dụi dụi hai mắt, ngóng nhìn qua lần nữa.

Vừa nhìn, đồng tử lập tức co rút lại.

Không nhìn lầm!

Đúng là Thiên Ma giáo chủ!

“Không thể nào!” Lão giả áo đen thất thanh nói.

“Khô Trúc lão nhân, ngươi gặp được lão phu ở chỗ này, rất là thất vọng?”

Thiên Ma giáo chủ mang theo nụ cười nham hiểm, dừng lại trước thành trì, ánh mắt nhìn lên lão giả áo đen trên đầu thành.

Lão giả áo đen đỏ mồ hôi lạnh khắp cả người, sắc mặt tái nhợt, không thể tin được, nói: “Sao ngươi lại ở đây?”

“Sao ta lại ở đây?” Nụ cười trên mặt Thiên Ma giáo chủ cực kỳ cổ quái, nói, “Ta sao không thể ở đây? Các ngươi thiết kế ám sát ta, chẳng lẽ không cho phép ta ra ngoài?”

Chương 548: Thảm Thiết! 2

“Người...”

Lão giả hắc bào lộ ra vẻ kinh hãi, đột nhiên gầm lên một tiếng, âm thanh khủng bố từ trong miệng hắn truyền ra, nói: “Mọi người nhanh chóng rút lui, Thiên Ma giáo chủ đến rồi, mau đi!”

Oanh!

Nói xong, hắn đã xông ra từ đầu thành, thân thể nhanh chóng phóng to, hóa thành cự nhân cao bảy tám thước, xé rách quần áo, toàn thân lấp lánh ánh huyết, lao về phía Thiên Ma giáo chủ.

Trong miệng hắn gầm lên, không sợ chết, vừa ra tay liền thiêu đốt hết khí huyết, muốn dùng mạng của mình để cho những người khác có cơ hội chạy thoát.

“Thiên Ma giáo chủ, trước ăn một chương của ta!”

“Có chút thú vị!” nụ cười trên mặt Thiên Ma giáo chủ càng đậm, tàn nhẫn cười nói: “Nhưng chưa đủ!”

Oanh!

Hắn vừa nhấc tay, trong nháy mắt đã ngăn chặn quyền kinh khủng bố của lão giả áo đen, sóng khí đáng sợ từ giữa hai người thổi ra, trùng trùng điệp điệp, khiến cho toàn bộ khu vực ngoài thành nổ tung trong nháy mắt, đất đá bay tứ tung.

“Giang Thạch, Bạch Mi Tôn Giả, tiến lên, tất cả những người thuộc về [Tam Thập Lục Liên Minh] không được tha một ai, nếu không phân biệt được ai là [Tam Thập Lục Liên

Minh], vậy san bằng toàn bộ thành trì này cho ta, không chừa một ai!”

Ánh mắt Thiên Ma giáo chủ lộ ra sát khí nồng nặc.

“Vâng, giáo chủ!”

Bạch Mi Tôn Giả nhe răng cười, trong nháy mắt đã lao ra, lao nhanh về phía đầu thành.

Tên tiêu đồng ở đầu thành kia, vẻ mặt kinh hoàng, chưa kịp phản ứng đã bị Bạch Mi Tôn Giả vung tay đánh nát đầu, thi thể không đầu bắn ngược ra sau như tên lửa, trực tiếp đâm thủng một tòa tháp cao.

Bạch Mi Tôn Giả cười to, thân hình như hổ xuống núi, nhanh chóng phóng to, lao vào trong thành, toàn thân ngưng tụ lực lượng vô cùng cường hãn.

Giang Thạch cũng nhanh chóng lao tới.

Vẫn như cũ, hấn xác định vị trí thanh trừ.

[Thiên Phú Thấu Thị] phát huy, kết hợp với bí thuật linh hồn cường đại, trong nháy mắt, hai mắt hấn như máy quét, từng người ẩn nấp, Người Đáy Biển biến thành hình dạng nhân loại của đều bị hấn nhìn thấu.

Giang Thạch không chút khách khí, thân hình lóe lên, lao lên triển khai đại thanh trừ.

Oanh!

Một cái tát quét qua, lực lượng mạnh mẽ vô cùng, một Người Đáy Biển đối diện liền bị hấn đánh bay ra ngoài, phát ra tiếng kêu thảm thiết, thân thể còn đang lơ lửng giữa không trung đã bị đánh tan tành.

Máu thịt màu xanh bắn tung tóe khắp nơi.

Cứ như vậy, động tác của hắn nhanh chóng, chuyên chọn Người Đáy Biển ra tay.

Thực lực ngang với tu vi Niết Bàn Cảnh bộc phát ra, không một Người Đáy Biển nào có thể chống đỡ được một chiêu của hắn.

Trong nháy mắt đã có mấy chục Người Đáy Biển cường đại bỏ mạng.

Cái này cũng chưa tính là gì.

Rất nhanh hắn lại vận dụng lên thiên phú Phệ Hồn, sau khi liên tục hấp thu bảy tám Người Đáy Biển, lập tức phân tích ra rất nhiều gian tế của Tam Thập Lục Liên Minh và Đông Hải Thất Tộc.

“Tôn giả, đi tới Thành Nam!”

Giang Thạch hô to.

“Ha ha ha, đi!”

Huyền Vũ Tôn Giả cuồng tiếu một tiếng, trực tiếp hướng về khu vực Nam thành, điên cuồng lướt qua.

Toàn bộ Đông Hưng Thành đã đại loạn một mảnh, thanh âm nổ vang, khiến cho vô số người thấp thỏm lo âu, sợ hãi dị thường.

Đồng thời, chiến đấu ngoài thành cũng là ầm ầm không dứt, thanh âm điếc tai.

Giảng co hơn nửa giờ, Thiên Ma giáo chủ cũng đã đánh gục cường địch, tự mình nhảy vào trong thành Đông Hưng.

Trong nháy mắt, bầu không khí khủng bố trong thành lập tức tăng lên mấy lần.

Trong đêm khuya, mây đen bao phủ, ánh trăng bị che khuất. Thành trì thứ hai trong Đông Lai Tam Thành, Hoa Vực

Thành, giờ đây chỉ còn là đồng đồ nát. Nhìn khắp nơi, chỉ thấy cảnh tượng thê lương, máu chảy thành sông, không khí tràn ngập mùi huyết tinh.

Thiên Ma giáo chủ đang ngồi xếp bằng giữa đồng đồ nát, điều chỉnh lại khí tức của mình. Giang Thạch và Bạch Mi Tôn Giả thì đang điên cuồng cướp phá trong thành. Bọn hắn lật tung từng phủ đệ, võ quán, bang phái, thu gom hết tất cả vật tư, bảo vật vào giới chỉ. Hai người có thể nói là thu hoạch tràn đầy.

Chỉ riêng Giang Thạch đã thu được bốn cái Chữ Vật Giới Chỉ, tất cả đều chứa đầy đồ vật. Hắn vẫn đánh giá thấp sự tàn nhẫn của Thiên Ma giáo chủ. Dưới tay hắn, Đông Hưng và Hoa Vực hai tòa thành trì đã bị tàn sát sạch sẽ, không một ai còn sống sót. Hai thành trì giờ đây giống như địa ngục trần gian vậy.

Điều này khiến Giang Thạch vô cùng kinh ngạc và lần nữa kiêng kỵ Thiên Ma giáo chủ. Dù bình thường hắn có vẻ phóng khoáng, không câu nệ, nhưng thủ đoạn thực sự của hắn còn tàn nhẫn hơn bất kỳ kẻ nào mà Giang Thạch từng gặp. Hắn tự hỏi, từ khi xuất đạo đến nay, mình chưa từng thấy qua kẻ nào lãnh khốc như Thiên Ma giáo chủ. Dù trước kia hắn cũng từng tiêu diệt không ít gia tộc, nhưng chưa bao giờ tàn sát cả một tòa thành như vậy.

Chuyện hôm nay nhất định sẽ lan truyền khắp thiên hạ.

Sau nửa đêm, Giang Thạch và Bạch Mi Tôn Giả mới thu dọn xong. Bọn hắn quay lại gặp Thiên Ma giáo chủ.

Chương 549: Thảm Thiết! 3

Thấy xung quanh Thiên Ma giáo chủ đều là huyết vụ, Giang Thạch và Bạch Mi Tôn Giả đều lo lắng.

Thiên Ma giáo chủ hít một hơi, đem huyết vụ hút vào cơ thể. Chỉ một lúc sau, khí huyết hỗn loạn của hắn đã được khôi phục.

“Không hổ là Khô Mộc lão quái, trước khi chết thể mà đánh ra một cái hồi mã thương. Thực lực của lão già này quả thực không kém.” Thiên Ma giáo chủ tự nói.

Hôm nay, hắn liên tục chiến đấu, tàn sát cả hai thành trì, bên ngoài thì hắn không biểu hiện ra gì, nhưng thực ra trong người cũng bị thương không nhẹ. Tuy nhiên, bây giờ tình hình đều đã được khống chế.

“Giáo chủ, ngài không sao chứ?” Bạch Mi Tôn Giả lo lắng hỏi.

“Không có gì đáng ngại.” Thiên Ma giáo chủ nhẹ nhàng lắc đầu, đứng dậy, nhìn về phía thành trì tối om, một mảnh huyết tinh, cười nói, “Hai tòa thành trì này nhìn như vậy mới thoải mái. Để đám cỏ đầu tường này chết hết, bọn hắn muốn ngả bên nào cũng không được. Ha ha a.”

“Giang Thạch, ngươi có biết vì sao bốn tọa đột nhiên hạ thủ với Đông Hải Thất Tộc như vậy không?” Thiên Ma giáo chủ xoay người nhìn về phía Giang Thạch.

“Thuộc hạ không biết.” Giang Thạch trực tiếp lắc đầu.

“Đông Hải Thất Tộc truyền thừa gần vạn năm, lại có Người Đáy Biển làm chỗ dựa. Người bình thường không dám

đắc tội chết với bọn hăn. Nếu đổi lại trước kia, ta cũng không dám như vậy, chiêu vào chỗ chết đắc tội bọn hăn, bởi vì ta cũng sợ bọn hăn trả thù. Bọn hăn nếu quyết tâm trả thù, Thiên Ma giáo ta cũng không chịu nổi. Nhưng bây giờ bất đồng, cho dù bọn hăn muốn trả thù, chỉ sợ cũng không có thời gian. Cho nên ta mới có thể thừa dịp bây giờ động thủ!”

Thiên Ma giáo chủ lộ ra nụ cười nhạt.

Giang Thạch hồ nghi nói: “Ồ, thế nghĩa là sao? Cái gì gọi là cho dù muốn trả thù, cũng không có thời gian?”

Ngay cả Bạch Mi Tôn Giả bên cạnh cũng lộ ra vẻ nghi hoặc, nhìn về phía Thiên Ma giáo chủ.

Thiên Ma giáo chủ nhẹ nhàng thở dài, nói: “Các người không đạt tới cảnh giới của lão phu, không biết cũng là bình thường. Lần này, lão phu gặp phải một vị Cổ Thánh. Vị Cổ Thánh này là người trấn thủ Hồng Hoang sơn mạch. Vị Cổ Thánh này đã đưa ra [Lời Thề Hồng Hoang]. Các người đều đã nghe qua, một khi Hồng Hoang sơn mạch gặp phải biến cố, các thế lực trong Hồng Hoang sơn mạch, bất kể là người nào cũng phải nghe tuân vô điều kiện. Cho nên, lão phu bị vị Cổ Thánh kia chiêu mộ, mấy ngày sau, phải đến Hồng Hoang sơn mạch, tiến hành phòng thủ. Ngoại trừ lão phu ra, tất cả cao thủ Niết Bàn Cảnh còn sống trong thiên địa đều phải đi qua!”

“Nói cách khác, minh chủ, phó minh chủ, tộc trưởng, phó tộc trưởng của Đông Hải Thất Tộc, cùng với những cao thủ trong đám Người Đá Biển, không ai may mắn thoát khỏi, đều phải đi đến Hồng Hoang sơn mạch. Bất quá, phỏng chừng đến bây giờ bọn hăn vẫn chưa nhận được tin tức. Cho nên lúc này lão phu mới bí quá hoá liều, chuẩn bị trước khi đi, xử lý sạch tổng bộ của bọn hăn. Chờ thời điểm bọn hăn muốn trả thù ta, mọi người đã sớm bị chiêu mộ đến Hồng Hoang sơn mạch, bọn hăn cũng không có thời gian trả thù.”

Giang Thạch, Bạch Mi Tôn Giả nhất thời hiểu được.

Giang Thạch hỏi: “Vậy giáo chủ khi nào thì khởi hành?”

Thiên Ma giáo chủ nói: “Ba ngày sau đi, phỏng chừng mình chủ, phó mình chủ của Tam Thập Lục Liên Minh, cùng tộc trưởng Đông Hải Thất Tộc cũng sẽ thu được tin tức trong hai ngày này.”

Giang Thạch nhíu mày: “Trong Đại Hoành này, sau ba ngày nữa thật sự không có cao thủ Niết Bàn Cảnh?”

Thiên Ma giáo chủ cười: “Không sai, bất quá cứ như vậy, không phải cũng hợp khẩu vị của ngươi sao? Tiểu tử ngươi là Trời Sinh Kim Cương, tuy rằng bây giờ còn không phải Niết Bàn Cảnh, nhưng hơn hẳn đại bộ phận cao thủ Niết Bàn sơ kỳ. Sau khi chúng ta đi khỏi phương thiên địa này, nhất định không ai là đối thủ của ngươi, ngươi có thể muốn làm cái gì thì làm cái đó.”

Giang Thạch nhướng mày.

Nếu đúng như vậy thì không thể tốt hơn! Như vậy hẳn cũng có thể nhân tiện báo thù cho Huyền Đạo Tử. Tuy rằng Dương Diệu Thiên cũng có khả năng bị chiêu mộ vào Hồng Hoang sơn mạch, nhưng là nhi nữ và tử đệ của hắn còn đều ở đây, nói vậy Huyền Đạo Tử cũng sẽ rất vui vẻ!

Bạch Mi Tôn Giả hỏi: “Giáo chủ, lần này sau khi đi ngươi đi, khi nào có thể trở về, chẳng lẽ Hồng Hoang sơn mạch thật muốn bạo phát chiến sự?”

Thiên Ma giáo chủ lắc đầu: “Ai biết khi nào trở về? Về phần có chiến sự hay không, cũng không ai có thể xác định. Căn cứ vị Cổ Thánh kia nói, lần này tập hợp chúng ta, chỉ là đi hiệp thương trước. Có lẽ hiệp thương với đám dị tộc kia xong cũng không cần đánh. Tất nhiên, nếu là hiệp thương không được, một hồi chiến đấu là khó có thể tránh khỏi.”

Giang Thạch trầm ngâm: “Huyết mạch dị tộc, tiên thiên đã mạnh hơn nhân loại nhiều. Nếu bọn hãn thật sự quyết tâm phá vỡ Lời Thề Hồng Hoang, nhất định sẽ gây ra vô vàn náo động!”

Chương 550: Lời Thề Hồng Hoang! 1

Thiên Ma giáo chủ bỗng nhiên nở nụ cười, vỗ vai Giang Thạch: “Người không vì mình, trời tru đất diệt! Có đôi khi, có một số việc, cố gắng hết sức là được, không cần thiết phải đặt bản thân vào trong đại nghĩa, phải không?”

Trong lòng Giang Thạch ngưng lại, trầm trọng gật đầu.

“Được rồi, chuyện này đến đây là hết. Đi về đi, lão phu cũng muốn trở về Thánh giáo sắp xếp công việc tiếp theo. Bạch Mi Tôn Giả theo ta cùng nhau trở về. Giang Thạch, ngươi cứ tự do hoạt động, chỉ cần đừng xông vào Đông Hải, hẳn là không có phiền phức gì. Ba ngày sau, ta sẽ cho người đem chức vụ mới của ngươi nói cho ngươi.”

Thiên Ma giáo chủ phát tay, dẫn đầu đi xa. Bạch Mi Tôn Giả cũng vội vàng cáo biệt Giang Thạch rồi đuổi theo Thiên Ma giáo chủ.

Giang Thạch suy nghĩ trong lòng, thân hình chợt lóe, nhanh chóng rời đi.

Bóng đêm sâu thẳm. Gió lạnh gào thét. Thiên địa tĩnh mịch, từng mảng khí tức máu tanh bay theo gió lạnh, lan xa không biết bao nhiêu dặm.

Cách hai tòa tử thành hơn mười dặm, lúc này có hai bóng người cao gầy đứng đối diện nhau. Trên người bọn hắn mặc áo đen, da màu đồng cổ, toát ra khí tức thâm bất khả trắc, cực kỳ bất phàm.

“Thiên Ma giáo chủ xuống tay thật tàn độc, chỉ trong một ngày đã tàn sát nhiều người như vậy. không chỉ diệt hết Đông Hải Thất Tộc, ngay cả hai tòa chủ thành vừa mới chiếm được cũng trực tiếp bị hấn tàn sát. Thật đáng sợ!”

Một bóng người cao gầy kinh ngạc nói.

“Một thủ lĩnh ma đạo, người còn trông cậy vào hấn có thể làm việc thiện gì sao? Lần này hấn có thể nghe theo chiêu mộ của Lôi Thê Hồng Hoang, đã rất tốt rồi. Về phần chuyện hấn tàn sát Đông Hải Thất Tộc cùng hai tòa chủ thành, không liên quan đến chúng ta, chúng ta cũng không đáng đắc tội hấn. Sư tôn cũng không quản hấn, nói rõ hơn phân nửa cũng là âm thầm ngầm đồng ý.”

Bóng người cao gầy kia nói.

“Đi thôi, đi Đông Hải Thất Tộc, đem lệnh chiêu mộ nói cho bọn hấn.”

Hai bóng người cao gầy đồng thời biến mất.

Không lâu sau, trong Đông Hải, trên một hòn đảo rộng lớn, khắp nơi đều là cảnh tượng đổ nát thê lương. Các tộc trưởng, phó tộc trưởng của Đông Hải Thất Tộc, minh chủ, phó minh chủ của Tam Thập Lục Liên Minh, Thánh Nữ, Thái Thượng trưởng lão Người Đáy Biển, tất cả nhân vật trọng yếu của ba thế lực cơ hồ đều đã đến đây.

Mọi người đều sắc mặt âm trầm, khí tức đè nén, trên người tản ra khí tức khủng bố.

“Thiên Ma giáo chủ, lần này thật quá đáng, dĩ nhiên tàn sát nhiều người vô tội như vậy. Hạng người hung tàn như thế, nếu không mau chóng diệt trừ, thật sự là thiên lý nan dung!”

Một vị Thái Thượng trưởng lão Người Đáy Biển ngữ khí âm trầm nói.

Hắn có khuôn mặt giống như nhân loại, ngoại trừ làn da trắng nõn, hai cái lỗ tai nhọn nhọn, phía trên mọc đầy mảnh vảy cá, trong tay cầm một cây quả trượng đầu rồng màu sâm bạch, khí tức thâm hậu.

“Long Huyền tiên bối nói đúng, lần này Ứng Thiên Hùng phát rồ, tàn sát nhiều người như vậy, chúng ta nguyện ý toàn lực phối hợp Đông Hải Thất Tộc, diệt sạch Thiên Ma giáo, bắt sống Thiên Ma giáo chủ!”

Minh chủ Tam Thập Lục Liên Minh ngữ khí lạnh lẽo nói.

“Không sai, chỉ cần Long Huyền tiên bối ra lệnh một tiếng, Tam Thập Lục Liên Minh tất xung phong ở phía trước, dù là toàn bộ chết sạch, cũng muốn cắn xuống một cánh tay của Thiên Ma giáo chủ!”

Một vị phó minh chủ bên cạnh nói ra.

“Đúng, Long Huyền tiên bối hạ lệnh đi!”

Những người khác cũng đồng loạt lên tiếng.

“Trác tộc trưởng, ngươi nghĩ thế nào?”

Vị Thái Thượng trưởng lão Người Đáy Biển kia lạnh lùng hỏi.

Trác tộc trưởng diện mạo đáng sợ, khí tức quay cuồng, nhìn chằm chằm phế tích tan hoang trước mắt, âm hàn nói, “Ta muốn trên dưới toàn bộ Thiên Ma giáo chết hết!”

“Rất tốt, đã như thế, lão phu sẽ an bài.”

Long Huyền thái thượng trưởng lão nói.

Đúng lúc này, một đạo tiếng cười khẽ bỗng nhiên vang lên, nói, “Long Huyền thái thượng trưởng lão, khoan đã hạ mệnh lệnh, thù này, chỉ sợ bây giờ các ngươi còn không báo được!”

“Hả?”

Mọi người ở đây đều sững sờ, đột nhiên quay đầu lại.

Chỉ thấy trên một ngọn núi cách đó không xa, giờ phút này, hai bóng người cao gầy không biết khi nào đã xuất hiện, mặt mang nụ cười, một thân da màu đồng cổ, khí huyết trên người ngưng tụ, cực kỳ bất phàm.

Ở bên hông của hai người đều treo một khối lệnh bài màu đồng cổ, mặt trên khắc chữ viết quý dị, dưới ánh trăng sáng quắc lóe ra u mang.

Minh chủ Tam Thập Lục Liên Minh đầu tiên là nheo mắt lại, sau đó chú ý tới lệnh bài bên hông của hai người kia, vẻ mặt giật mình, nói, “Hong Hoang sơn mạch!”

“Hong Hoang sơn mạch!”

Nghe vậy, ngay cả tộc trưởng của Đông Hải Thất Tộc cũng biến sắc.

“Sao bọn hắn lại đột nhiên xuất hiện?”

“Các ngươi tới làm gì?”

Trác tộc trưởng âm trầm hỏi.

“Trác gia chủ, chúng ta biết gia tộc ngươi bị diệt, lửa giận trong lòng khó nén, nhưng, chỉ sợ bây giờ ngươi phải tạm thời thu liễm lửa giận một chút.”

Đạo nhân ảnh cao gầy bên trái đột nhiên bật cười nói.

Chương 551: Lời Thề Hồng Hoang! 2

“Hai vị sứ giả, các người cũng muốn xen vào việc của người khác?”

Thanh âm của Trác tộc trưởng cũng lạnh xuống, khí tức trên người cuộn cuộn mãnh liệt, sâu không lường được.

“Ha ha, chúng ta tự nhiên sẽ không đến quản chuyện bao đồng trong thế tục, sở dĩ đến ngăn cản các người, chính là phụng mệnh của Cổ Thánh, Cổ Thánh muốn triệu tập tất cả các vị, để cho toàn bộ cao thủ Niết Bàn Cảnh trở lên hội tụ ở Hồng Hoang sơn mạch, hai ngày sau sẽ chính thức xuất phát, cho nên, thù của các vị là báo không được.”

Bóng người gầy gò cao cao kia cười nói.

“Không sai!”

Một đạo nhân ảnh khác cũng trực tiếp cười nói.

“Cổ Thánh muốn triệu tập tất cả cao thủ Niết Bàn Cảnh?”

Mọi người ở đây đều biến sắc, không thể tin được.

“Hai vị, Người Đáy Biển nhất tộc chúng ta, sống lâu ở biển sâu, Cổ Thánh đại nhân không có khả năng sẽ triệu tập chúng ta đi?”

Long Huyền thái thượng trưởng lão thanh âm lạnh lùng, mở miệng hỏi.

“Ha ha, nếu các hạ ở ngoại hải, Cổ Thánh tự nhiên không có quyền hạn ước thúc các hạ, nhưng, theo ta được biết, đám người các hạ dường như đều là người nội hải đi, chỉ cần là

người nội hải, tất cả đều ở trong phạm vi của Hồng Hoang Lôi Thề, cho nên, không cần ta phải cường điệu thêm.”

Bóng người gầy gò cao cao kia cười nói.

“Hừ!”

Long Huyền Thái Thượng trưởng lão hừ lạnh: “Chúng ta sống lâu dưới đáy biển, đã sớm cắt đứt liên hệ với lục địa. Năm đó cái gọi là Lôi Thề Hồng Hoang, chúng ta cũng chưa từng ký qua. Cho dù chúng ta là người Nội Hải, các người cũng không thể áp đặt lên chúng ta!”

Bóng người gầy gò cao cao kia tiếp tục cười nói: “Đó là đương nhiên. Với thực lực của chúng ta, tự nhiên không thể ước thúc Long Huyền Thái Thượng trưởng lão. Nếu Long Huyền Thái Thượng trưởng lão không muốn nghe theo, chúng ta chỉ có thể trở về bẩm báo sư tôn, để sư tôn tự mình đến thương lượng với người.”

Long Huyền Thái Thượng trưởng lão lộ ra nụ cười lạnh: “Đe dọa ta sao?”

Hai bóng người cao gầy mang nụ cười trên mặt, sau đó nhìn về phía tộc trưởng Đông Hải Thất Tộc và minh chủ Tam Thập Lục Liên Minh, cười nói: “Các vị, các vị hẳn là không có dị nghị gì chứ?”

Tộc trưởng Trác tộc âm trầm hỏi: “Sứ giả, ta muốn hỏi, lần này Ứng Thiên Hùng đột nhiên động thủ, phải chăng là sớm biết Cổ Thánh triệu tập cho nên mới đột nhiên hạ tay với gia tộc của chúng ta?”

Bóng người cao gầy bên trái khẽ lắc đầu: “Ta cũng không biết. Tóm lại, lời nói hôm nay chúng ta đã truyền đạt. Hi vọng các vị không nên chậm trễ thời hạn. Lôi thề Hồng Hoang, các vị hẳn là đều rõ ràng.”

Bóng người bên phải lạnh lùng đáp lại: “Không sai!”

Hai người cũng không chần chừ nữa, thân hình chột lóe, giống như thuấn di, trong phút chốc đã biến mất không thấy.

Khu vực này chỉ còn lại một đám người khuôn mặt âm trầm.

Minh chủ Tam Thập Lục Liên Minh nhỏ giọng nói: “Cổ Thánh, đám người này còn chưa chết hết sao?”

....

Thành phố Bồng Lai.

Trong một phủ đệ không lồ.

Giang Thạch lần nữa gặp lại Huyền Đạo Tử, đem chuyện lúc trước biết được từ chỗ Thiên Ma giáo chủ báo cho đối phương. Sắc mặt Huyền Đạo Tử trong nháy mắt ngưng trọng lên.

“Cổ Thánh thật sự muốn triệu tập tất cả cao thủ Niết Bàn Cảnh?”

“Đúng vậy.” Giang Thạch đáp. “Người cảm thấy khả năng Hồng Hoang sơn mạch bị đột phá lớn bao nhiêu? Nếu như Hồng Hoang sơn mạch thật sự bị đột phá, lấy thực lực của dị tộc, chúng ta có bao nhiêu thành nắm chắc có thể ngăn cản bọn hắn?”

Hắn hỏi lời này, không phải cái gì khác, mà là muốn sớm có sự chuẩn bị, như vậy sau này gặp phải biến cố, thì ít nhất sẽ không hoảng loạn.

Sắc mặt Huyền Đạo Tử biến ảo, nói: “Khó nói, khó nói. Ta chỉ có thể nói cho người biết, dị tộc rất mạnh, rất mạnh. Bọn hắn không phải một chủng tộc, mà là mấy trăm chủng tộc. Năm đó tiên hiền Nhân tộc cũng là dùng mưu kế mười phong ấn được tinh nhuệ của bọn hắn. Bây giờ tiên hiền nhân tộc đã

sớm chết gần hết. Nếu bọn hấn dám xông vào Hồng Hoang Sơn Mach, khẳng định là có nắm chắc.”

“Nói như vậy, Hồng Hoang sơn mạch bị phá, đã là số mệnh đã định!” Giang Thạch trầm ngâm nói.

“Phải.”

Huyền Đạo Tử gật đầu.

Trong lòng Giang Thạch đầy suy nghĩ, trong chốc lát xuất hiện vô số ý tưởng.

Một lát sau, hấn trực tiếp lấy ra hai cái Trữ Vật Giới Chỉ giao cho Huyền Đạo Tử, nói: “Những tài liệu này ngươi cầm đi, bên trong có tài liệu luyện chế Huyết Thần đan, cũng có tài liệu luyện chế Thánh Linh đan. Trước tiên ngươi dùng để khôi phục thực lực, trong vòng mười ngày này cố gắng khôi phục bao nhiêu thì khôi phục bấy nhiêu, mười ngày sau lại giúp ta luyện chế Huyết Thần đan!”

“Được, đa tạ.” Huyền Đạo Tử lộ ra vẻ cảm kích nói.

Hấn vốn tưởng rằng Giang Thạch chỉ đang lợi dụng mình, muốn ép khô mình đến cùng, nhưng không ngờ trước đây không lâu mới phát hiện ra, Giang Thạch cũng đang không ngừng giúp mình khôi phục thực lực. Điều này khiến trong lòng hấn tràn ngập cảm động.

Chương 552: Lời Thề Hồng Hoang! 3

“Không có gì, đại loạn sắp tới, ta và người đều phải cố gắng sống sót, còn có Thần Long, Bàn Bàn bọn hắn, một người cũng không thể chết.” Giang Thạch phát tay, nói: “Về phần Huyền Minh Tông, chờ ta đạt tới Huyết Đan cảnh đỉnh phong, nhất định sẽ dẫn người vào bên trong đòi lại công đạo. Tuy nhiên, đến lúc đó Dương Diệu Thiên có lẽ đã không còn ở Huyền Minh tông nữa, người chỉ có thể giết chết hậu duệ của hắn để giải tỏa nỗi hận.”

“Không, không, hắn nhất định sẽ không bị triệu tập.” Huyền Đạo Tử đột nhiên khàn giọng nói.

“Ồ? Tại sao?” Giang Thạch ngạc nhiên.

“Bởi vì hắn tu luyện [Nguyên Hồn Chân Giải], chỉ cần nguyện ý, có thể tùy ý phân ra hơn mười đạo thân ngoại hóa thân. Khi đó, mỗi một thân ngoại hóa thân đều chỉ bảo lưu thực lực từ Niết Bàn cảnh trở xuống, như vậy hắn có thể tránh khỏi Lời Thề Hồng Hoang, cho dù là Cổ Thánh cũng không thể triệu tập hắn!” Huyền Đạo Tử khàn khàn nói.

“Còn có cách này nữa?” Giang Thạch sửng sốt.

“Đúng vậy, [Nguyên Hồn Chân Giải] vô cùng cao thâm huyền diệu, chủ tu linh hồn, có thể khiến linh hồn người tu luyện vô hạn phân liệt. Dương Diệu Thiên đã sớm đạt tới cảnh giới có thể phân liệt, lần trước người giết chết một bộ thân ngoại hóa thân của hắn, liền ẩn chứa một bộ phận linh hồn của hắn. Hắn có thể tùy ý phân thân thành mấy chục đạo thân

ngoại hóa thân như thế, lại có thể tùy ý hội hòa mấy chục phân thân này thành một, cho nên, hấn vừa là Niết Bàn cảnh, cũng không phải Niết Bàn cảnh!” Huyền Đạo Tử nói.

“Ân, [Nguyên Hồn Chân Giải] lại còn có cách dùng như vậy?” Ánh mắt Giang Thạch lóe lên.

Xem ra hấn cũng phải dành chút thời gian cẩn thận nghiên cứu môn thần công này một chút.

Tận dụng tối, đây quả thực là Bất Tử Thần công!

Thiên hạ chấn động.

Chuyện của Đông Hải Thất Tộc không giấu được lâu mà nhanh chóng truyền ra khắp cương vực Đại Hoành, xôn xao bàn tán nổi lên ở bốn phía.

Mọi người đều vẻ mặt kinh hãi, không thể tưởng tượng nổi.

Uổng công bọn hấn lúc trước còn khỏ sở trốn ở Khúc Dương thành, chuẩn bị tính kế Thiên Ma giáo chủ, nhưng Thiên Ma giáo chủ lại sớm vòng tới Đông Hải, tự tay tiêu diệt tổng bộ của Đông Hải Thất Tộc.

Thủ bút như vậy quả thực khiến người ta kinh hãi.

Hấn làm vậy chẳng lẽ không sợ đắc tội chết với Đông Hải Thất Tộc?

Nếu Đông Hải Thất Tộc quyết tâm trả thù, cho dù là Liên Minh Ma Đạo cũng sẽ chịu không nổi.

Nhưng rất nhanh, một tin tức khác lại truyền ra.

Hồng Hoang Sơn Mạch xuất hiện biến cố, Cổ Thánh bắt đầu triệu tập các đại cường giả theo Lời Thề Hồng Hoang, bao gồm Thiên Ma giáo chủ, tộc trưởng Đông Hải Thất Tộc, minh chủ, phó minh chủ Tam Thập Lục Liên Minh, và cả Người Đáy Biển.

Tin tức này khiến tất cả mọi người chấn động, càng thêm bất an.

Hồng Hoang Sơn Mạch!

Bốn chữ này như bốn tòa đại nhạc, vững vàng đứng sừng sững trong tâm trí mọi người, khiến bọn hắc không thở nổi.

Bây giờ, tòa đại nhạc này cuối cùng cũng bắt đầu xuất hiện động tĩnh sao?

Ngoại tộc!

Đây chỉ là hình dung chỉ có thể thấy trong sách cổ!

Ngoại tộc hoang dã, máu tanh, duy trì cuộc sống dã man nhất, ăn tươi nuốt sống, giết người như ngóe.

Vài vạn năm trước, không biết bao nhiêu nhân loại đã chết dưới tay ngoại tộc.

Đó là một lịch sử đen tối và đẫm máu.

Cho đến hôm nay, lịch sử đó vẫn còn khắc sâu trong máu của tất cả nhân loại.

Các loại tiếng nghị luận không ngừng vang lên.

....

Ba ngày trôi qua rất nhanh.

Thiên Ma giáo chủ không có gì bất ngờ, quả nhiên đã bắt đầu khởi hành.

Các vị thái thượng trưởng lão trấn thủ Thiên Ma giáo cũng đi theo.

Là đệ nhất đại giáo Ma đạo, trong Thiên Ma giáo ngoại trừ giáo chủ tự thân là Niết Bàn Cảnh, còn có bốn vị Thái Thượng trưởng lão cũng là Niết Bàn Cảnh.

Bọn hấn không lộ diện, không ai biết bọn hấn trông như thế nào.

Nhưng lần này bọn hấn cũng không thể tránh khỏi, phải trực tiếp đi theo mệnh lệnh của Cổ Thánh.

Ở một phương hướng khác, Đông Hải Thất Tộc và Tam Thập Lục Liên Minh cũng vô cùng âm trầm.

Bọn hấn giao phó một số công việc rồi khởi hành vào buổi chiều hôm sau.

Người Đáy Biển cũng không kiên trì được lâu.

Bọn hấn không muốn tham gia Lôi Thẻ Hồng Hoang.

Nhưng sau khi một vị Cổ Thánh tự mình đi đáy biển một chuyến, một đám Người Đáy Biển rất nhanh đã đạt được nhất trí với Cổ Thánh.

Thiên hạ lúc này đang gió nổi mây phun.

Tất cả cao thủ Niết Bàn Cảnh đều đang được triệu tập.

Hoàng thất, Huyền Minh tông, Thái Thượng tông, Bắc Nguyên tông, Tinh Thần Các, Lôi Đình tông, và sau đó là Ngũ tộc Viễn Cổ, tất cả đều không tình nguyện xuất động.

Ba ngày trôi qua, toàn bộ cao thủ Niết Bàn Cảnh trong thiên hạ đã biến mất.

Thiên hạ trong nháy mắt yên tĩnh trở lại.

Các thế lực lớn cũng trở nên yên tĩnh hơn rất nhiều.

Trong Bồng Lai Thành, Cao Tùng tửu lâu nằm dọc theo đường phố. Đây là một trong những sản nghiệp của Thiên Ma giáo, không quá sầm uất nhưng vẫn có khá nhiều thực khách, từ thương nhân đến những nhân sĩ giang hồ bình thường, mang theo không khí của thế tục.

Chương 553: Lôi Kéo! 1

Vào giờ ăn, ở khu vực tầng hai, gần cửa sổ, một bóng người cao lớn đang ngồi ngay ngắn. Hắn mặc một bộ trường bào màu đen viền vàng, khuôn mặt trắng nõn, ngũ quan sắc lẹm rõ ràng, mái tóc đen dài được buộc gọn bằng một chiếc trâm.

Bây giờ, trong tay hắn đang cầm một chiếc vòng tay màu trắng bạc, chỉ to bằng bàn tay. Hắn đang lắc nhẹ chiếc vòng tay, như đang suy nghĩ điều gì đó.

Kim Cương Trần!

Thứ này có lực lượng vô cùng lớn. Với nó trong tay, mặc dù đối mặt với bản thể Dương Diệu Thiên, hắn hẳn là cũng có thể đánh một trận a.

“Có lẽ ta không cần phải đối đầu trực diện với Dương Diệu Thiên. Chỉ cần tìm ra vị trí cụ thể của hắn, ta có thể dùng chiếc vòng tay này đánh trọng thương hắn từ xa.”

Ánh mắt Giang Thạch lóe lên. Hắn đã thử uy lực chiếc vòng tay này không chỉ một lần, đặc biệt là dưới thiên phú Chưởng Binh, việc điều khiển nó trở nên vô cùng dễ dàng. Chỉ cần ném chiếc vòng tay đến đâu liền đánh đến đó, lực lượng vô cùng lớn, có thể so sánh với sao băng.

Uy lực của chiếc vòng tay này trong tay Giang Thạch đã vượt xa lực lượng của nó khi ở trong tay Thánh Nữ Người Đá Biển trước đây. Thánh Nữ Người Đá Biển không thể nào khống chế hoàn toàn chiếc vòng tay này, chỉ có thể lưu lại một linh hồn lạc ấn trên đó. Do đó, phạm vi điều khiển của nàng còn phải kém xa Giang Thạch.

Thần khí có linh, không thể nào bị người điều khiển dễ dàng như vậy. Tuy nhiên, với thiên phú Chương Binh của mình, Giang Thạch hoàn toàn khác biệt. Hắn có thể cảm nhận được từng đợt tâm tình sung sướng từ chiếc vòng tay, như thể nó đang rất vui mừng khi được ở trong tay hắn vậy.

“Hắc Liên Thánh Tử.”

Bỗng nhiên, tiếng bước chân dồn dập vang lên từ cầu thang. Một nam tử mặc kinh trang màu trắng, khuôn mặt cương nghị, bước lên lầu hai, cung kính ôm quyền.

“Công tử khách khí rồi. không biết có chuyện gì?”

Giang Thạch hỏi, giọng điệu bình thản. Người này chính là Ứng Huyền, con trai thứ tám của Thiên Ma giáo chủ Ứng Thiên Hùng.

Thiên Ma giáo chủ có hơn sáu mươi người con trai, trong đó có chín người thành tài. Khi Thiên Ma giáo chủ còn ở, chín người này đã tranh đấu gay gắt, tính toán không ngừng. Sau khi Thiên Ma giáo chủ rời đi, tranh đấu giữa bọn hắn càng trở nên gay gắt hơn.

Trong hai ngày ngắn ngủi, chín người con trai của Thiên Ma giáo chủ đã lần lượt đến gặp Giang Thạch, dùng đủ loại lợi ích để dụ dỗ hắn đứng về phía bọn hắn. Tuy nhiên, Giang Thạch không hề quan tâm đến những cuộc tranh đấu quyền lực này.

Hơn nữa, trước khi đi, Thiên Ma giáo chủ đã có sự an bài cụ thể tất cả sự nghi, do ai đến chương không đại quyền đều đã được phân bổ rõ ràng. Do đó, lúc này đám người này tìm đến hắn đều không có tác dụng gì.

“Thánh tử, ngài là người được phụ thân ngài xem trọng nhất, cũng là trụ cột vững chắc của Thiên Ma giáo. Tại hạ cũng nói thẳng, trong tình cảnh mất đi thủ lĩnh hiện nay, ngài

nên mau chóng đứng ra, ổn định quần hùng, ngăn chặn nội bộ giáo phái xảy ra hỗn loạn. Một khi hỗn loạn xảy ra, Thiên Ma giáo có thể sẽ bị chia năm xẻ bảy trong phút chốc.”

Ứng Huyền nói.

“Giáo chủ vừa mới đi chưa được ba ngày, các người đã tranh đấu đến mức này rồi?”

Giang Thạch cười nhạt, thưởng thức chén trà trong tay.

Ứng Huyền ôm quyền nói: “Thánh tử nói đùa, không phải chúng ta tranh đấu đến nước này, mà là nhị ca bức người quá đáng, đem toàn bộ đường sống của những huynh đệ khác phá hỏng. Ngăn ngún hai ngày, số lớn đệ tử bị hấn thanh trừ. Cứ thế mãi, Thiên Ma giáo ta tất sụp đổ. Thánh tử, ngài không thể đứng ngoài nhìn tiếp như vậy.”

Giang Thạch lắc đầu, nói: “Quên đi, chuyện này ta không quản được. Trước khi Giáo chủ đi đã an bài thỏa đáng, cho dù tìm ta cũng vô dụng. Huống hồ giáo chủ chưa chắc đã không về được. Bây giờ các người đấu thành như vậy, nếu bị hấn biết được, chỉ sợ sẽ làm cho hấn rất thất vọng.”

Ứng Huyền nói: “Thánh tử, tình huống trước mắt, tại hạ không dám yêu cầu xa vời Thánh tử có thể áp chế nhị ca, chỉ cầu Thánh tử ra mặt, ổn định lòng người là được. Nếu không trong Thiên Ma giáo ly tâm ly đức, tuyệt đối sẽ làm cho số lớn nguyên lão nản lòng thoái chí, cứ như vậy rời đi!”

Giang Thạch lại lắc đầu, nói: “Rời đi thì rời đi đi, chuyện này ta sẽ không nhúng tay. Mời trở về đi.”

Sắc mặt Ứng Huyền biến ảo, chấp tay nói: “Thánh tử.”

Giang Thạch đáp lại: “Đi đi.”

Ứng Huyền ghen khuất, đành phải liên tục ôm quyền, nhanh chóng rời khỏi nơi đây.

Giang Thạch tiếp tục thưởng thức chén trà trong tay, ánh mắt khép lại, dư quang hướng khóe mắt về phía bên ngoài khách điểm. Tuy chỉ là dư quang, nhưng đem đại bộ phận khu vực bên ngoài thu toàn bộ vào đáy mắt.

Hắn lộ ra nụ cười nhạt: “Không thể tưởng được, hai ngày nay, người nhìn chăm chăm ta cứ nhiên cũng không ít đâu.”

“Giáo chủ thật đúng là sinh một đám hảo nhi tử a!”

Hắn buông chén trà xuống, cũng không có đợi lâu, mà là đứng dậy rời đi, rất nhanh đi về chỗ ở của mình.

Chương 554: Lôi Kéo! 2

Hướng khác.

Trong một tòa tháp cao chót vót.

Một tên lão giả toàn diện liễm tức, thân thể giống như bóng ma, vũng vàng dán ở trên vách tường, cơ hồ không khác vách tường. Một đôi mắt của hắn đang nhìn Giang Thạch rời đi, sau đó thân thể chợt lóe, biến mất khỏi nơi đây.

Không bao lâu, lão giả xuất hiện ở trong một biệt viện khác, gặp được một thanh niên nam tử mặc trường bào màu lam, cáo tri hắn.

Thanh niên nam tử kia biến sắc, hỏi: “Cái gì? Lão Bát cũng đi gặp Hắc Liên thánh tử?”

Lão giả gật đầu, nói: “Đúng vậy, Cửu gia. Vậy nên làm gì bây giờ? Hắc Liên thánh tử có thể trợ giúp hắn hay không?”

Thanh niên nam tử hít một hơi, trong lòng âm trầm, nói: “Hắc Liên thánh tử rốt cuộc là có ý gì? Liên tục hai ngày đi qua, đã có nhiều huynh đệ đi gặp hắn như vậy, hắn cư nhiên tất cả đều gặp, ai đến cũng không cự tuyệt, trong lòng của hắn rốt cuộc đang suy nghĩ cái gì?”

Lão giả nói: “Cửu gia, bằng không sớm ra tay, trước tiên tiêu diệt Hắc Liên thánh tử! Nếu không thể cho ta sử dụng, vậy liền diệt trừ hắn, miễn cho để hắn đứng ở phía sau những người khác!”

Sắc mặt thanh niên nam tử khẽ biến, nói: “Người biết hắn là thực lực gì mà liền dám diệt trừ hắn? Người này căn bản cũng không phải là người, ta đã từng hỏi thăm qua từ chỗ

Bạch trưởng lão, Hắc Liên thánh tử, thực lực nghịch thiên, ngay cả giáo chủ đều từng thua thiệt ở trong tay hắn, không phải Niết Bàn, hơn hẳn Niết Bàn!”

Lão giả giật mình, nói nhỏ: “Cho dù Niết Bàn có thể như thế nào, trên đời này tồn tại các loại kịch độc cao thâm huyền diệu, cao thủ Niết Bàn Cảnh cũng chưa chắc có thể ngăn cản được, chỉ cần lạng lẽ hạ độc cho hắn, cũng có thể bắt được hắn!”

Thanh niên nam tử quả quyết cự tuyệt, nói: “Không được, quá mạo hiểm.”

Cùng lúc đó, các phương hướng khác, trong các phủ đệ cũng đang diễn ra tràng cảnh tương tự.

Từng tên giám thị giả đều bí mật báo cáo cho người phía sau về hướng đi của Giang Thạch.

Điều này khiến mọi người nội tâm bất an, bắt đầu nôn nóng, đi tới đi lui.

Thực lực của Giang Thạch rõ như ban ngày.

Tại thời khắc mấu chốt này, ai có thể chiếm được sự ủng hộ của hắn, người đó chắc chắn sẽ vững vàng ngồi ở vị trí giáo chủ.

Nhưng cho đến bây giờ, mọi người vẫn chưa biết Giang Thạch đang nghĩ gì.

Không ít người đến gặp hắn, nhưng hắn đều gặp?

Hắn rốt cuộc muốn làm gì?

....

Ở một phương hướng khác.

Tại biệt uyển của Thiên Ma giáo, nhị công tử Ứng Long cũng rất nhanh biết được tin tức này.

Hắn đột nhiên biến sắc, trực tiếp đứng dậy.

“Lão Bát cũng đi gặp Hắc Liên thánh tử?”

“Đúng vậy, công tử.”

Một tên lão giả cung kính cúi đầu.

Tuy trước khi giáo chủ đi đã có mệnh lệnh rõ ràng, để nhị công tử tạm thời nắm quyền giáo chủ, nhưng thế lực phe cánh trong giáo thật sự quá nhiều.

Mệnh lệnh của nhị công tử căn bản không thể truyền đạt được.

Trong giáo thì còn có thể truyền bá một chút, nhưng một khi rời khỏi Thiên Ma giáo, các nguyên lão, trưởng lão căn bản sẽ không để ý tới giáo lệnh của hắn.

Hơn nữa, còn có tám huynh đệ khác đang âm thầm tranh đấu.

Vì vậy, vị trí nhị công tử nắm giữ tuyệt đối không ổn định.

Hắn muốn ngồi vững vàng vị trí này, nhất định phải được năm đại thánh tử, bảy đại tôn giả ủng hộ.

Bây giờ, bảy vị tôn giả đã có bốn vị công khai ủng hộ hắn.

Nhưng năm đại thánh tử thì lòng người mỗi khác, khiến hắn khó đoán.

Nhất là Giang Thạch, càng khiến hắn khó chịu.

Đối phương có thực lực ảnh hưởng toàn cục.

Nếu Giang Thạch ngã về phía những công tử khác, thì hắn nhất định sẽ gặp tai họa.

“Không được, ta phải đi gặp Hắc Liên thánh tử!”

Nhị công tử Ứng Long vội vàng nói, sau đó đi ra ngoài, nói với lão già kia:

“Người đâu, chuẩn bị Huyết Thần đan!”

“Công tử, ngài đã đưa qua một khóa Huyết Thần đan, bây giờ còn muốn đưa sao?”

Lão già kia hỏi.

“Nhất định phải đưa, tuyệt đối không thể để hấn ngã về phía người khác!”

Ứng Long hàm răng cắn chặt, nói:

“Nhanh đi chuẩn bị!”

“Vâng, thưa công tử!”

Toàn bộ Bồng Lai thành gió nổi mây phun, từng thế lực lớn nhỏ đều đang nhanh chóng hành động.

Hai ngày sau, Giang Thạch lại gặp Ứng Long.

Trong sân rộng rãi, Giang Thạch ngồi trên ghế đá, mỉm cười nhìn viên Huyết Thần đan thứ hai Ứng Long đưa tới.

“Nhị công tử thật là khách khí, mỗi lần gặp mặt đều phải tốn kém như thế.”

Huyết Thần đan là một loại đan dược quý hiếm, có thể giúp cao thủ Huyết Đan Cảnh đột phá cảnh giới. Ứng Long đã đưa tới hai viên Huyết Thần đan, phần lễ này không thể nói là không nặng.

“Hắc Liên thánh tử, ngươi là can tướng đắc lực nhất của phụ thân ta. Bây giờ phụ thân ta đi Hồng Hoang sơn mạch, tạm thời giao Thiên Ma thánh giáo cho ta nắm giữ. Nhưng vẫn bồi thực lực hèn mọn, danh vọng nông cạn, không cách nào chấn nhiếp nguyên lão trong giáo. Chính lệnh khó thông, trong giáo

Chương 555: Lôi Kéo! 3

Ứng Long vẻ mặt đau xót, nói.

“Hôm nay cả gan khản cầu Hắc Liên thánh tử có thể ra mặt phụ tá văn bối. Thánh tử yên tâm, sau này có bất kỳ yêu cầu gì, văn bối đều tuyệt không hai lời, tất nhiên đáp ứng thánh tử. Không vì cái gì khác, chỉ vì bảo hộ Hắc Liên thánh giáo ta, khiến thánh giáo ta sẽ không phân tán. Nếu không, văn bối mặc dù có chết, cũng không còn mặt mũi đi gặp liệt tổ liệt tông!”

“Nhị công tử nói có chút nghiêm trọng. Giáo chủ vừa mới đi chưa được mấy ngày, trong giáo liền tranh quyền đoạt lợi đến loại tình trạng này, ta không quá tin tưởng.”

Giang Thạch nhẹ nhàng lắc đầu, nói.

“Huống hồ, ta là người nhàn tản quen rồi, cũng không thích nhúng tay quá nhiều vào chuyện trong giáo, chỉ sợ Nhị công tử nhờ vả không đúng người.”

Hắn hơi trầm ngâm, một đôi con ngươi đen nhánh thâm thúy bỗng nhiên quét mắt nhìn Ứng Long, nói.

“Hơn nữa, giáo chủ chỉ là đi Hồng Hoang sơn mạch một chuyến mà thôi, cũng không phải một đi không trở lại, công tử cần gì bi quan như thế?”

“Ta.”

Sắc mặt Ứng Long khẽ biến, bị ánh mắt Giang Thạch nhìn, chỉ cảm thấy toàn thân như biến thành trong suốt, giống như tất cả bí mật đều bại lộ, cúi đầu nói.

“Vãn bối chỉ là lo lắng tương lai không có thể áp chế nguyên lão trong giáo.”

“Như vậy a.”

Giang Thạch hiểu được, nói.

“Chỉ cần công tử đưa ra chính lệnh thích hợp lòng người, ta nghĩ là sẽ không có người cự tuyệt. Một mực sử dụng vũ lực trấn áp, cũng sẽ không đạt được hiệu quả gì, ngược lại sẽ là nội bộ giáo phái ly tâm ly đức nặng hơn, công tử nghĩ sao?”

“Cái này.”

Thần sắc Ứng Long biến ảo, trong khoảng thời gian ngắn không biết nên đáp lại như thế nào.

Giang Thạch mỉm cười, nhẹ nhàng cầm hộp vàng nhỏ trước mặt lên, bên trong có một viên đan dược màu đỏ thẫm, nói.

“Về phần viên Huyết Thần đan này, ta liền tạm thời vui vẻ nhận, sau khi nhị công tử trở về, vẫn là ngấm lại, sử dụng chính lệnh biến báo có lẽ sẽ có kỳ hiệu!”

“Hắc Liên thánh tử”

Ứng Long vội vàng mở miệng lần nữa.

Nhưng Giang Thạch đã nâng chén trà lên, sắc mặt bình thản, không tiếp tục mở miệng.

Trong lòng Ứng Long cuộn cuộn mãnh liệt, cuối cùng đành phải bất đắc dĩ chấp tay.

“Vãn bối cáo lui!”

Hắn từng bước lui về phía sau, rất nhanh đã xoay người biến mất.

Sau khi rời đi, Giang Thạch lại đặt chén trà xuống, ánh mắt chăm chú nhìn viên đan dược màu đỏ thẫm trong tay.

“Viên Huyết Thần đan thứ hai, kể từ đó, không cần để Huyền Đạo Tử tiếp tục luyện chế nữa.”

Bây giờ hẳn có thể thử đột phá đến Huyết Đan Cảnh cửu trọng!

“Bất quá, cục diện rối rắm mà giáo chủ đề lại quả thật là đủ lớn.”

Hắn nhin không được nhẹ nhàng lắc đầu.

Trước khi đi, Thiên Ma giáo chủ cũng không phải không có cho hắn bất kỳ mệnh lệnh nào, mà là cho hắn một mật lệnh.

Mật lệnh này, để cho hắn vào trong thời khắc máu chốt mới có thể động thủ.

Cho nên, Giang Thạch cũng dứt khoát không đi quản sự tình trong giáo, tùy tiện bọn hắn giày vò như thế nào, tóm lại đến phía sau, hắn lại đi kết thúc là được.

Những đứa con trai này của Thiên Ma giáo chủ, mỗi người đều cho rằng mưu kế của mình có bao nhiêu cao thâm, thiên túng kỳ tư, không biết rằng tất cả đã sớm nằm trong tay Thiên Ma giáo chủ.

Giang Thạch không chậm trễ nữa, xoay người vào phòng, bắt đầu ăn Huyết Thần đan.

Bên ngoài lại gây ra không ít động tĩnh.

Chuyện nhị công tử đi gặp Giang Thạch, rất nhanh cũng bị truyền ra ngoài.

...

Nháy mắt lại là mấy ngày trôi qua.

Ở vùng đất Trung Châu.

Giang Thạch cùng Huyền Đạo Tử đã sớm bí mật rời khỏi Bồng Lai thành, một lần nữa xuất hiện ở Trung Châu minh

mông.

“Người xác định Dương Diệu Thiên không có bị triệu tập?”
Giang Thạch nhin không được hỏi lại một câu.

“Chấn chấn, với tính cách của hấn tuyệt đối sẽ nghĩ cách trốn lần triệu tập này, hấn chấn chấn đã phân thân trước khi lệnh triệu tập đến.” Huyền Đạo Tử cắn răng nói.

“Vậy được rồi, đi thôi.” Giang Thạch mỉm cười.

Dưới chân núi Huyền Minh tông, núi rừng nhấp nhô, xanh um tươi tốt. Khắp nơi đều là núi cao sông lớn, thác nước ngàn trượng, một mảnh khí tức linh vận.

Trong không trung tất cả đều là thiên địa linh khí thật dày quần quanh cùng kết lại.

Giang Thạch ngẩng đầu lên, cẩn thận quan sát núi non khổng lồ trước mắt, nhẹ nhàng gật đầu, “Hay cho một nơi địa linh nhân kiệt, Huyền Minh tông lựa chọn nơi này quả nhiên phi phàm!”

“Năm đó, tổ địa của Huyền Minh tông cũng không phải ở đây, là ta ngao du qua chỗ này, nhìn thấy nơi đây núi non như rồng, địa mạch dày đặc, phong cảnh tú lệ, lúc này mới đem tông môn dời tới nơi đây, ngay cả đại trận ở đây cũng đều là ta thiết kế, bất quá qua nhiều năm như vậy, nghiệt tử Dương Diệu Thiên của ta xem ra cũng thay đổi đại trận nơi đây rồi.”

Huyền Đạo Tử âm trầm nói.

“Ừ, trước tiên tìm người tìm hiểu tung tích Dương Diệu Thiên một chút, ta đã chuẩn bị một phần hậu lễ cho hấn, không chừng có thể phát huy công dụng trước.”

Chương 556: Tập Sát Dương Diệu Thiên! 1

Giang Thạch đột nhiên cười cười, nói, “Nếu thật sự có thể phát huy được tác dụng, như vậy chuyển đi này chúng ta sẽ tiết kiệm rất nhiều khí lực.”

“Ân?”

Huyền Đạo Tử nghi hoặc nhìn về phía Giang Thạch.

“Một lát nữa ngươi sẽ biết.”

Giang Thạch cười nói.

Thiên phú Thấu Thị mở ra, đem toàn bộ đại trận nơi đây thu vào đáy mắt, càng là đem từng đạo bóng người xa xa đang du tẩu giữa núi rừng kia cũng thu vào đáy mắt.

Chỉ thấy không ít đệ tử Huyền Minh tông đi tới đi lui, cực kỳ vội vã.

Bỗng nhiên, Ánh mắt Giang Thạch lóe lên, thấy được một tên cao thủ Huyền Minh tông tu vi cũng coi như không tệ.

Một thân trường bào màu chàm lam, tuổi tác không nhỏ, bề ngoài trông khoảng hơn sáu mươi, khí tức cũng xấp xỉ Thánh thất bát trọng thiên.

Thân phận của người này, trong Huyền Minh tông hẳn là không thấp.

Vù!

Thân thể Giang Thạch trong nháy mắt đã biến mất không thấy.

Huyền Đạo Tử cũng lập tức nhanh chóng đi theo.

Không bao lâu, tên cao thủ Huyền Minh tông đang hành tẩu kia tầm mắt tối sầm, nháy mắt trở nên mù mịt mờ lung, toàn bộ hồn phách giống như bị người hút đi, thân thể hoàn toàn không thể khống chế, trực tiếp đi về phía xa.

Giữa một khu rừng ảm nấp.

Giang Thạch mang theo nụ cười nhàn nhạt, nhìn chăm chú lên tên cao thủ Huyền Minh tông trước mắt.

Nhìn bề ngoài, mặc dù hắn cũng không có làm cái gì, nhưng trên thực tế [Thiên Phú Phệ Hồn] lại sớm đã lặng lẽ vận chuyển, một cỗ lực lượng linh hồn vô hình ở giữa hai người hiện lên.

Không cần phải hỏi thêm gì nữa.

Cũng không cần phải đoán nhiều.

Chỉ một ánh mắt, Giang Thạch liền bắt đầu nhanh chóng quan sát ký ức của đối phương.

Đó chính là sự kinh khủng của thiên phú [Phệ Hồn].

Theo từng đạo tin tức không ngừng tràn vào trong đầu Giang Thạch, hắn cũng nhanh chóng hiểu rõ cấu trúc đại khái của tổng bộ Huyền Minh tông trong lòng.

Giang Thạch trầm ngâm một lúc, nói, “Quản sự bây giờ của Huyền Minh tông không phải Dương Diệu Thiên, mà là một tổng quản tên là Dương Liên, Dương Diệu Thiên bế quan nhiều năm, ngoại trừ Dương Liên này, không ai biết hắn ở địa phương nào.”

“Vậy bắt Dương Liên kia lại, ép hỏi hắn tung tích của Dương Diệu Thiên.”

Huyền Đạo Tử vội vàng nói.

“Ừ.”

Giang Thạch nhẹ nhàng gật đầu, tiện tay thi triển một chiêu.

Tên cao thủ Huyền Minh tông trước mặt này lập tức lung lay lắc lư, giống như say rượu, thân hình thoáng cái ngã ngửa xuống, từ trong thân thể của hắn hiện ra một tôn hồn ảnh trong suốt.

Đạo hồn ảnh này vừa xuất hiện, đã bị Giang Thạch mcYEK mUirKuMW chóng hấp thu.

Nhìn chăm chú vào tên cao thủ Huyền Minh tông trên mặt đất này, hắn khẽ mỉm cười, vận dụng thiên phú Ngụy Trang, lỗ chân lông toàn thân nhất thời tuôn ra từng mảnh hắc vụ nồng đậm, nhanh chóng bao trùm thân thể của hắn.

Không lâu sau, sương đen tan đi.

Diện mạo của Giang Thạch đã biến ảo thành bộ dáng của người trên mặt đất này.

Hắn bấm ngón tay, chùm sáng bắn ra, rơi trúng đầu người nọ, trực tiếp khiến đầu người đó nát bấy, biến mất không thấy.

Hắn bấm ngón tay, chùm sáng bắn ra, rơi trúng đầu người nọ, trực tiếp khiến đầu người đó nát bấy, biến mất không thấy.

“Huyền Đạo Tử, ngươi ở bên ngoài chờ ta, ta tự mình trà trộn vào, tìm tên Dương Liên này tra hỏi tung tích của Dương Diệu Thiên.”

Giang Thạch mỉm cười.

“Tốt, vậy ngươi phải cẩn thận.”

Huyền Đạo Tử vội vàng nói.

Bây giờ toàn bộ hy vọng của hắn đều đặt ở trên người Giang Thạch.

Bất luận như thế nào, Giang Thạch cũng tuyệt đối không thể xảy ra chuyện.

Giang Thạch mỉm cười, thân thể trong nháy mắt biến mất.

Một lát sau, hắn lại xuất hiện ở dưới chân núi Huyền Minh tông, ngẩng đầu lên, nhìn chăm chú sơn đạo trắng xóa trước mắt, bắt đầu cất bước, nhanh chóng đi về phía đỉnh núi.

“Hòe trưởng lão, sao ngài lại trở về?”

Một vị đệ tử Huyền Minh tông lộ ra vẻ nghi ngờ, nhìn về phía Giang Thạch.

“Ta quên mang theo một thứ, đặc biệt quay lại lấy.”

Giang Thạch cười nói.

“Thì ra là vậy, có cần chút đệ tử giúp cái gì không?”

Vị đệ tử kia mở miệng nói.

“không cần, ta tự làm là được.”

Giang Thạch mỉm cười.

Có ký ức của vị Hòe trưởng lão này, hắn đối với cấu trúc của Huyền Minh tông có thể nói rõ như lòng bàn tay, dễ dàng xuyên qua phòng tuyến dày đặc, đi về phía nội bộ Huyền Minh tông.

Trên đường đi, gặp lại không ít đệ tử Huyền Minh tông, nhao nhao hành lễ lấy lòng hắn.

Giang Thạch mỉm cười, gật đầu.

Rất nhanh hắn đã hoàn toàn trà trộn vào sâu trong Huyền Minh tông.

Vừa mới tiến vào chỗ sâu của Huyền Minh tông, hắn liền lập tức liềm tức, ẩn giấu hơi thở, trực tiếp hóa thành một đoàn hắc ám, chạy về chỗ ở của Dương Liên tổng quản.

Căn cứ vào trí nhớ của Hồ trưởng lão biểu hiện, Dương Liên tổng quản này thủ đoạn tàn nhẫn, thanh trừ đối thủ, ỷ vào có Dương Diệu Thiên làm chỗ dựa, từ trước đến nay làm theo ý mình.

Bên trong Huyền Minh tông, ngoại trừ Dương Diệu Thiên bên ngoài, hắn cầm quyền giả tuyệt đối của Huyền Minh Tông.

Dương Diệu Thiên hết lần này tới lần khác còn cực độ khoan dung với hắn.

Dường như mặc kệ hắn làm chuyện gì, cũng không thấy Dương Diệu Thiên tức giận.

Chương 557: Tập Sát Dương Diệu Thiên! 2

Điều này làm cho Giang Thạch cũng rất tò mò đối với vị Dương Liên tổng quản này.

Trong hậu viện, bên trong đình đài tiêu trúc thanh tú.

Một nam tử trung niên mặc trường bào màu hắc bạch đan xen, mặt không chút thay đổi, đang đứng ở mép lan can, ném thức ăn cho cá xuống hồ nước trước mặt. Những con cá bơi đủ màu sắc tranh nhau giành thức ăn.

Bên cạnh, hai vị thiếu nữ xinh đẹp đang phục vụ cho hắn. Một vị đang nhẹ nhàng đấm lưng cho hắn, vị còn lại thì cầm nho nhét vào miệng hắn.

“Tổng quản, vừa rồi Lưu trưởng lão lại đến, nói muốn gặp ngài.” Vị thiếu nữ cầm nho nói.

“Không gặp.” nam tử trung niên lạnh lùng đáp.

“Còn Phương trưởng lão.”

“Nói cho bọn hắn biết, dù bên ngoài có loạn ra sao, cũng phải lo cho bản thân trước đã. Ai dám gây chuyện, đừng trách ta không giảng tình nghĩa.”

Hai thiếu nữ cúi đầu.

Nam tử trung niên tiếp tục ném thức ăn cho cá, hồn nhiên không chú ý đến một bóng người đang đi tới.

Hai vị thiếu nữ nhìn thấy bóng người đó thì giật mình.

“Hồ trưởng lão!”

“Tổng quản, Hồ trưởng lão đến rồi!”

Nam tử trung niên nhú mày, quay đầu lại, nói: “Không biết đến gặp ta phải báo trước sao?”

“Biết.” Giang Thạch mỉm cười, đi về phía trước.

“Biết còn dám tới đây!” Dương Liên lộ ra vẻ tức giận, nói: “Cút trở về, đến Hình Đường lĩnh một trăm Sát Uy Bổng!”

Giang Thạch mỉm cười, nói: “Huyền Minh tông đúng là quy củ thâm nghiêm, có chút ý tứ.”

“Ý gì?” Dương Liên nhướn mày, bỗng nhiên phản ứng lại, quát: “Người không phải Hồ Phương?”

Giang Thạch mỉm cười, hai con ngươi biến thành vòng xoáy màu đen, từ bên trong có u quang nở rộ, nhanh chóng vọt tới chỗ Dương Liên.

Dương Liên đột nhiên biến sắc, cảm nhận được một cỗ lực lượng tinh thần cường đại đang xâm nhập vào đầu mình, trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, một khối ngọc bội bên hông hần tự động bay ra, ô quang nở rộ, ngăn cản một chiêu của Giang Thạch.

Nhưng rất nhanh ngọc bội đã bị phá hủy, Dương Liên hoảng sợ, vội vàng ném hai thiếu nữ ra ngoài, thân hình nhanh chóng lui ra sau.

“Lão tổ mau tới!”

Oanh!

Lời của hần vừa dứt, Giang Thạch liền như thuận di, xuất hiện ở gần hần, vỗ một chưởng vào gáy hần, khiến hần lập tức hôn mê, sau đó vung tay áo, chấn hai vị thị nữ kia bất tỉnh.

“Coi thường người quá rồi, lại mang bí bảo có thể ngăn cản [Phê hồn] của ta, nhưng giờ bí bảo đã vỡ vụn, xem người còn

làm được gì!”

Giang Thạch cảm lấy thân thể Dương Liên, nhẹ nhàng lóe lên, trong nháy mắt đã biến mất khỏi nơi này.

Không lâu sau, hắn trực tiếp xông vào một căn phòng, lại thi triển thiên phú [Phê hồn] với Dương Liên.

Lần này thi triển [Phê hồn] ở cự ly gần, vô cùng thuận lợi, từ trong thân thể Dương Liên, một đạo hồn phách mờ ảo rất nhanh bị kéo ra.

Nhưng ngay khi hắn vừa bắt đầu đọc ký ức, bỗng nhiên, từ trong hồn phách Dương Liên tản ra một cỗ uy áp khổng lồ và đáng sợ, trực tiếp đánh sâu vào đầu Giang Thạch.

Cùng lúc đó, còn có một âm thanh mơ hồ cổ xưa vang lên, giống như truyền đến từ trong Thời Không Trường Hà vô tận.

“Tên nào dám xâm phạm Huyền Minh tông của ta?”

Dương Diệu Thiên!

Sắc mặt Giang Thạch khẽ biến, đầu tiên vận dụng thiên phú [Phê hồn] để ngăn chặn ba động linh hồn Dương Diệu Thiên truyền đến, đồng thời nhanh chóng quan sát ký ức của Dương Liên.

Trước khi Dương Diệu Thiên kịp phản ứng, hắn đã biết rõ phương hướng của Dương Diệu Thiên. Sau đó, thân thể hắn lóe lên, trực tiếp điên cuồng lướt về nơi Dương Diệu Thiên bế quan.

Hắn vừa mới kích động Dương Diệu Thiên, rất có thể Dương Diệu Thiên sắp tỉnh lại.

Hắn nhất định phải đánh [Kim Cương Trần] ra ngoài trước khi Dương Diệu Thiên tỉnh dậy, nếu không sẽ không phát huy được hết tác dụng.

Vèo!

Quang ảnh lóe lên, thân thể Giang Thạch nhanh đến mức tận cùng, một đường điên điên cuồng xông lên thẳng đến cấm địa sau núi của Huyền Minh tông.

Vừa tiếp cận sau núi, Giang Thạch không chần chừ chút nào, trực tiếp lấy ra Kim Cương Trản, toàn bộ kinh lực trong cơ thể đều tập trung vào vòng tay.

Trong nháy mắt, Kim Cương Trản cổ xưa phát ra hào quang cuồn cuộn, giống như một vòng mặt trời chói mắt, ba động khủng khiếp chấn động thập phương.

“Đi!”

Huu!

Kim Cương Trản phát ra ánh sáng đáng sợ, trong nháy mắt vắt ngang trời mà qua, nhanh đến cực hạn, trực tiếp nện xuống một tòa sơn động ở chỗ sâu trong cấm địa.

Oanh!

Mặt đất sụt lún, sơn mạch sụp đổ.

Ba động khủng khiếp khiến cho mặt đất lắc lư dữ dội, trong phút chốc xuất hiện vô số vết nứt.

Mặt đất bốn phương tám hướng liên tục nổ tung, âm thanh kinh thiên động địa, không biết bao nhiêu núi đá tan vỡ, bay múa lung tung.

Một hồ nước lớn bên cạnh cũng bị chấn động đến sóng nước ngập trời, thoáng chốc khô cạn hơn một nửa.

Cảnh tượng vô cùng kinh hoàng.

Giang Thạch toàn lực vận dụng thiên phú [Thấu Thị], nhìn cảnh tượng hỗn loạn phía trước, đồng thời vận dụng thiên phú [Chưởng binh] triệu hồi Kim Cương Trản.

Nhưng ngay khi Kim Cương Trản vừa được hắt triệu hồi về, một tiếng rống giận vô cùng khủng khiếp liền vang lên trong thiên địa từ mảnh hỗn loạn phía trước, kinh thiên động địa, vang vọng không biết bao nhiêu dặm.

Chương 558: Tập Sát Dương Diệu Thiên! 3

“Rống!”

Thanh âm như sấm rền vang vọng, xuyên kim liệt thạch, trực tiếp rót vào sâu trong linh hồn người, khiến cho linh hồn người ta run rẩy.

Sắc mặt Giang Thạch khẽ biến, không chút nghĩ ngợi, vội vàng chạy trốn hướng bên ngoài Huyền Minh tông.

Dương Diệu Thiên quả nhiên cường đại!

Không hổ là lão quái vật đã sống hơn bốn ngàn năm.

Oanh!

Ngay khi hấn vừa lao ra, phía sau núi đá liền vang lên tiếng nổ mạnh.

Ngay khi hấn vừa lao ra, phía sau núi đá liền vang lên tiếng nổ mạnh.

Toàn thân Dương Diệu Thiên đều là máu tươi, nửa bên cánh tay vỡ vụn, biến mất không thấy, khuôn mặt dữ tợn, khí tức khủng bố, cả người giống như một Bạo Long khổng lồ, trong một đôi con ngươi đều là lửa giận dày đặc.

Hấn đang bế quan ở vào thời khắc mấu chốt, lại bị người đột nhiên tập sát!

Không chỉ khiến cho hấn bị cản trở, mà còn khiến hấn mất đi một cánh tay!

Nhục nhã chưa từng có!

“Giang! Thạch!”

Dương Diệu Thiên ngữ khí lạnh lẽo, khủng bố khôn cùng, gắt gao nhìn chăm chăm Giang Thạch đang cấp tốc chạy trốn về phía xa, lửa giận trong lòng gần như muốn nuốt hết tất cả.

Vèo!

Bản thể của hắn trong phút chốc cũng trực tiếp vọt tới, phát ra tiếng nổ khủng bố, không gian đang không ngừng vận vẹo và nổ tung, dọc đường đi qua, tất cả kiến trúc và núi đá đều bị sóng khí chấn vỡ nát.

Hắn muốn dùng thủ đoạn tàn khốc nhất, giết chết người này!

Dương Diệu Thiên lúc này thực sự muốn phát điên.

Hắn vừa mới vận dụng bí thuật, thoát khỏi Lời Thề Hồng Hoang triệu hoán, vốn tưởng rằng có thể ẩn náu, an tâm giải quyết tai hại do tu luyện [Nguyên Hồn Chân Giải] mang lại, nào ngờ lại không ngờ rằng, vào thời khắc mấu chốt lúc bế quan lại đột nhiên bị người ám toán.

Luồng lưu quang khủng bố vừa rồi không chỉ làm chấn thương đạo thể của hắn mà còn đánh hắn từ trong trạng thái bế quan ra ngoài, phải chịu công pháp cản trở vô cùng đáng sợ.

Bây giờ, thân thể hắn hồng bết đến cực độ.

Hắn chưa bao giờ ghen khuất như thế!

Oanh!

Dương Diệu Thiên chợt lóe lên, thân hình như xuyên qua không gian, nhanh chóng tiếp cận phía sau Giang Thạch. Trong ánh mắt hùng hực lửa giận, hắn đột nhiên vung một cánh tay, oanh ra một quyền về phía trước.

“Cửu Mạng Liên Hoàn Sát, chết cho ta!”

Ầm ầm ầm ầm!

Luồng lưu quang rực rỡ bỗng nhiên xuất hiện, chói mắt đến mức không thể nhìn thẳng, từng chùm ánh sáng đáng sợ xuyên qua hư không, oanh kích về phía Giang Thạch đang nhanh chóng xông về phía trước.

Trong nháy mắt, cảnh tượng như ngàn vạn sao băng ngang trời mà qua, từ trên trời giáng xuống.

Toàn bộ Huyền Minh tông đều xôn xao.

Ngoài sơn môn, Huyền Đạo Tử đang cẩn thận ẩn nấp cũng đột nhiên biến sắc, ngẩng đầu lên.

“Dương Diệu Thiên!”

Hắn hận đến nghiến răng nghiến lợi, khuôn mặt kinh sợ.

Giang Thạch đã động thủ!

Bản thể của Dương Diệu Thiên đã xuất hiện!

Bên trong sơn môn, Giang Thạch đang điên điên cuồng xông lên, bỗng nhiên cảm nhận được ba động vô cùng đáng sợ truyền đến từ phía sau, giống như một đợt thủy triều vô tận đang trùng trùng điệp điệp đè lên thân thể của hắn.

Luồng lưu quang rực rỡ vẫn chưa chính thức nghiến ép tới, làn da của hắn đã xuất hiện cảm giác đau đớn nhẹ nhàng.

“Dương lão quái quả nhiên đáng sợ!”

Nhưng Giang Thạch lại không hề sợ hãi, gầm lên một tiếng, Kim Cương Trản trong tay lại được hắn thúc giục đến cực hạn, hào quang rực rỡ, màu sắc thâm nhiên, mỗi một chiêu, phù văn trên Kim Cương Trản đều như sống lại, bộc phát ra uy lực kinh khủng.

“Đi!”

Trong lòng bàn tay Giang Thạch, ánh sáng mãnh liệt, hấn lần nữa đánh mạnh vào Kim Cương Trần.

Kim Cương Trần thoáng cái xẹt qua hư không, hùng hực thiêu đốt, mang theo khí tức ngập trời, hung hăng phóng tới chín đạo lưu quang mà Dương Diệu Thiên đánh ra.

Giống như thiên lôi câu động địa hỏa!

Hai đạo công kích vô cùng khủng bố trong nháy mắt va chạm vào nhau.

Đông!

Một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên, vang vọng khắp thiên địa, chấn động đến mức hơn một nửa Huyền Minh tông phía dưới đều đang rung lắc kịch liệt, từng dãy núi cao ngất khe lay động.

Các đỉnh núi đều đang phát ra tiếng nổ vang.

Rất nhiều tòa nhà đã bị chấn động sụp đổ, giống như một trận động đất cấp 8 hàng lâm vậy.

Cửu Mạng Liên Hoàn Sát của Dương Diệu Thiên bị Kim Cương Trần đánh tan.

Nhưng cùng lúc đó, Kim Cương Trần sáng chói cũng bị lực lượng cuồng bạo của hấn trực tiếp oanh thay đổi phương hướng, cấp tốc bay về một phương hướng khác.

Giang Thạch biến sắc, vội vàng bắt chắt tất cả vận chuyển thiên phú Chương Binh, kiệt lực không chế Kim Cương Trần, cuối cùng dừng lại thế đi của Kim Cương Trần, sinh sinh chiêu Kim Cương Trần trở về.

Hấn cười ha ha, xoay người rời đi.

“Dương Diệu Thiên, không sợ chết cứ việc tới đây đi, Giang mỗ ở bên ngoài chờ ngươi!”

Vèo!

Tốc độ của Giang Thạch cực nhanh, bắt đầu tiếp tục chạy trốn.

Dương Diệu Thiên đột nhiên biến sắc, thần sắc kinh sợ, thân hình lập tức dừng lại.

“Thần khí!”

Gương mặt hắn trở nên u ám và đáng sợ.

Vừa rồi, thứ ám toán hắn lại là một kiện thần khí!

“Nhìn giống như Thần Binh của Người Đáy Biển, chẳng lẽ Giang Thạch và Người Đáy Biển liên thủ?”

Chương 559: Tập Sát Dương Diệu Thiên! 4

Trong lòng Dương Diệu Thiên nhanh chóng suy nghĩ, tuy rằng cánh tay phải của hắn đang chảy máu đầm đìa, cực kỳ đau đớn, nhưng hắn vẫn không đuổi theo.

Hắn hành sự luôn cẩn thận, tuyệt không dễ dàng mạo hiểm.

Giang Thạch cố ý dụ hắn ra ngoài như vậy, hơn phân nửa còn có âm mưu khác chờ hắn đằng sau.

Có thể có mấy vị cường giả Người Đáy Biển đang ẩn nấp trong bóng tối, chuẩn bị ám toán hắn.

“Nghiệt súc, rõ ràng cấu kết Người Đáy Biển, ta thật hận a!”

Dương Diệu Thiên nghiêng răng nghiêng lợi.

Nếu biết như vậy, lúc trước hắn không nên chỉ xuất động phân thân đi diệt Giang Thạch, mà là trực tiếp vận dụng bản thể, như vậy sẽ không có chuyện hôm nay!

Hắn vung tay áo, quay người tiến vào sâu trong Huyền Minh tông, biến mất.

...

Bên ngoài sơn môn Huyền Minh tông.

Giang Thạch chợt lóe lên, trong nháy mắt xuất hiện, hắn không khỏi nhướn mày, quay đầu quan sát.

“Không đuổi theo?”

Dương Diệu Thiên lại không đuổi theo?

“Giang Tiểu Hữu.”

Huyền Đạo Tử khẽ hô một tiếng, nhanh chóng chạy tới.

“Ta vừa rồi ám toán Dương Diệu Thiên, chấn nát một cánh tay của hắn, nhưng hắn dường như cũng không đuổi theo ra sơn môn, người này cảnh giác vượt quá dự liệu của ta.”

Giang Thạch nói.

“Nghiệt súc này, tính cách quả thật cẩn thận dè dặt, chưa bao giờ làm bất cứ chuyện gì không nắm chắc, hắn không chịu đuổi theo, nhất định là cảm nhận được uy hiếp.”

Huyền Đạo Tử cắn răng nói.

“Như vậy sao?”

Giang Thạch suy nghĩ.

Quả nhiên là đủ cẩn thận.

Một cánh tay đều gãy, vậy mà cũng nhìn được không đuổi theo.

Nếu là người bình thường, ai có thể khoan dung?

“Hắn không đuổi theo, vậy chúng ta liền bức hắn đi ra!”

Giang Thạch đột nhiên nở nụ cười.

Dù sao hắn có Kim Cương Trần, thúc giục nó đập loạn về phía Huyền Minh tông là được, chỉ cần đối phương không đi ra, hắn vẫn đập xuống, đập đến đối phương lao ra mới thôi.

Nghĩ đến liền làm, Giang Thạch lúc này lấy Kim Cương Trần ra, lần nữa thúc giục, toàn bộ Kim Cương Trần phát ra bạch quang rực rỡ, giống như có được sinh mệnh, bị hắn điều khiển, hung hăng đập thẳng vào trong sơn môn hỗn loạn của Huyền Minh tông. .

hung hăng đập thẳng vào trong sơn môn hỗn loạn của Huyền Minh tông.

Oanh!

Tiếng nổ khủng khiếp vang lên khắp Huyền Minh tông, trong nháy mắt lan truyền ra hơn mười dặm. Đại trận hộ sơn của Huyền Minh tông vừa đối mặt đã bị chấn nát.

Từng mảng sóng đất dữ dội lao nhanh trên mặt đất. không biết bao nhiêu kiến trúc đã bị chấn động sụp đổ. Đám người bên trong đều phát ra tiếng kinh hô, thân thể lắc lư, rất nhiều người giống như biến thành chiếc thuyền giữa biển con trong bão tố.

“Trời ạ, tặc tử kia lại tới nữa rồi!”

“Tặc tử lại ra tay!”

“Mau đi báo cho tông chủ!”

Rất nhiều người thất thanh la hét.

Giang Thạch không hề bị ảnh hưởng, vội vàng triệu hồi Kim Cương Trấn lần nữa, cười quái dị một tiếng, vận chuyển, lại một lần nữa hung hăng đập xuống sơn môn của Huyền Minh tông.

Huu!

Oanh!

Tiếng nổ khủng khiếp, đá văng tung tóe, cảnh tượng thảm khốc. Lần này trực tiếp có không ít người bị Kim Cương Trấn đập trúng, thân thể bị đánh tan nát, phát ra tiếng kêu thảm thiết, máu tươi bắn tung tóe.

Sau đó, Giang Thạch tiếp tục triệu hồi Kim Cương Trấn, lại hung hăng đập xuống một lần nữa.

Cứ như vậy, động tác của hắn không ngừng, không ngừng triệu hồi lại đập xuống. Mỗi lần tạo ra chấn động đều như hủy thiên diệt địa.

Kim Cương Trần hào quang rực rỡ, tựa như một vầng thái dương, mang theo lực lượng vô song, đem toàn bộ sơn môn Huyền Minh tông phá hư vô cùng thâm.

Ngay cả Huyền Đạo Tử bên cạnh cũng không khỏi lộ ra vẻ giật mình. Hắn đã nhận ra lai lịch của chiếc vòng tay này. Đây dường như là thánh vật của Người Dáy Biển! Vật này cư nhiên bị Giang Thạch chiếm được?

“Làm càn!”

Cuối cùng, lần thứ mười ba Giang Thạch đập Kim Cương Trần xuống, một tiếng rống giận dữ và khủng khiếp vang lên từ trong Huyền Minh tông. Dương Diệu Thiên, người vừa mới trọng thương lại xuất hiện, một lần nữa vọt ra.

Điểm khác biệt là, lúc này hắn cầm một cây trường mâu thanh đồng cổ xưa trong tay, phong cách cổ xưa, trải qua năm tháng tang thương, ánh sáng lạnh lẽo từ mũi mâu lóe lên. Vừa mới vọt ra, hắn liền huy động trường mâu, trực tiếp hung hăng đâm tới Kim Cương Trần của Giang Thạch.

Đình!

Một tiếng kim loại chói tai vang lên từ giữa hai người, khiến cho không gian xung quanh đều đang không ngừng rung động và vặn vẹo, từng đợt lực lượng hủy diệt vô hình trực tiếp càn quét về bốn phương tám hướng. Kim Cương Trần lập tức bị một lực lượng cực kỳ cường đại đập bay, vọt về một phương hướng khác.

Giang Thạch chấn động, ánh mắt ngưng tụ. “Thần khí!”

Dương Diệu Thiên cũng nắm giữ một kiện thần khí?

Hắn vội vàng vận chuyển thiên phú Chương Bình, một lần nữa thu hồi Kim Cương Trần vừa mới bay ngược.

Dương Diệu Thiên sắc mặt tái xanh, trong con ngươi đều là lửa giận hùng hực, cuối cùng hắn cũng không thể nhịn được nữa, thân hình vừa phóng, xách theo cây trường mâu thanh đồng cổ xưa, trực tiếp vọt ra ngoài sơn môn Huyền Minh Tông.

“Nghịch súc! Quả thực không biết sống chết! Ta vốn không muốn cùng ngươi chấp nhặt, ngươi lại lặp đi lặp lại đến đây khiêu khích ta, hôm nay không đem ngươi băm thây vạn đoạn, ta thề không làm người!”

Chương 560: Thiên Sát Thất

Chú! 1

Oanh!

Thân thể Dương Diệu Thiên phóng ra như hỏa tiễn, trong nháy mắt đã vọt tới bên ngoài tông môn. Hắn không chút do dự, vung Thanh Đồng Cổ Mâu trong tay, đâm thẳng về phía Giang Thạch.

Giang Thạch lập tức vận dụng thiên phú [Tỏa Long], một cỗ lực lượng quỷ dị bao phủ lấy thân thể hắn, ảnh hưởng đến kinh lực của Dương Diệu Thiên. Đồng thời, hắn cũng phát huy toàn lực, thân thể cường đại đột nhiên cao lên bảy tám thước.

Hư ảnh một tôn Thái Cổ Ma Long hiện lên sau lưng hắn, ngửa mặt lên trời gào thét.

Hắn vung Kim Cương Trảm trong tay, không né không tránh, đâm thẳng vào Thanh Đồng Cổ Mâu của Dương Diệu Thiên.

Đình!

Một tiếng kim loại va chạm kinh khủng vang lên, từng tầng gợn sóng vô hình khuếch tán ra xung quanh, chấn động kinh thiên động địa.

Hai người ngang tài ngang sức, đều không thể chiếm thế thượng phong.

Thiên phú Tỏa Long của Giang Thạch vẫn chưa thể hoàn toàn ảnh hưởng đến Dương Diệu Thiên, nhưng cũng khiến kinh lực của hắn bị giảm đi đáng kể.

Tuy nhiên, Dương Diệu Thiên cũng đã vận dụng hết sức lực, nhưng vẫn không thể áp chế được lực lượng nhục thân kinh khủng của Giang Thạch.

Sắc mặt Dương Diệu Thiên phẫn nộ, trong mắt lóe lên lửa giận.

Nhục thân của Giang Thạch cái thể tuyệt luân, thật giống như một đầu Ma Long chân chính, chấn động đến mức hay tay Dương Diệu Thiên nhói nhói, Cổ Mâu đều kém chút tuột khỏi tay.

Đây đối với hắn là vô cùng không thể tưởng tượng nổi.

Hắn không thể ngờ rằng một sâu kiến mà mình từng không để vào mắt bây giờ đã cường hãn đến vậy.

Tiêu tử này, tuyệt đối không thể lưu!

“Thiên sát Thất Chú! Chú thiên!!”

Dương Diệu Thiên gầm lên, Thanh Đồng Cổ Mâu trong tay đột nhiên phát sáng, một ngọn lửa nóng rực bắn ra, bao phủ lấy toàn bộ cổ mâu.

Đáng sợ hơn là, trong thiên địa đột nhiên vang lên vô số thanh âm thiên xướng cổ xưa, ông ông tác hưởng, lít nha lít nhít, vang vọng chu thiên. Giống như một Phật giới thần bí cổ xưa đang phủ xuống vậy.

Thân thể của Dương Diệu Thiên hiện lên một cảm giác không chân thật, không phải ở thế giới này, không phải ở Phật giới bên kia mà ở chính giữa hai thế giới.

Hắn vung cổ mâu, biến đâm thành nện, hung hăng đập xuống người Giang Thạch.

Giang Thạch không dám khinh thường, tiếp tục vung Kim Cương Trảm, nghênh đón đòn tấn công của Dương Diệu Thiên.

Tuy nhiên, lần này, hắn cảm nhận được một cỗ lực lượng vô cùng quỷ dị truyền tới từ cổ mâu của Dương Diệu Thiên. Cỗ lực lượng này giống như cách núi đánh trâu, trực tiếp truyền vào lục phủ ngũ tạng của hắn.

Phốc xuy!

Giang Thạch phun ra một ngụm máu tươi, cảm giác lục phủ ngũ tạng như bị nổ tung, hàng vạn lỗ chân lông đồng thời phun ra máu. Toàn thân hắn bay ngược ra sau, đập vào một ngọn núi, tạo ra một tiếng nổ vang trời.

Phanh!

Giang Thạch lộ ra vẻ kinh ngạc, từ trong đồng đá vụn đứng dậy, khoe miệng chảy máu. Thiên phú [Quy Nguyên] của hắn đang nhanh chóng phát huy tác dụng, chữa lành những tổn thương trên thân thể.

Nhưng rất nhanh, kích thứ hai của Dương Diệu Thiên đã đánh tới. Thân thể hắn biến ảo như ảo ảnh, rất khó nắm bắt, tràn ngập một loại cảm giác không chân thật.

“Thiên Sát Thất Chú! Chú Địa!”

Suu!

Một luồng mâu khí quét qua, giống như một kích vừa rồi. Giang Thạch rất muốn né tránh, nhưng chiêu này huyền diệu cao thâm, trong nháy mắt đập tới đã phong tỏa toàn bộ đường lui của hắn, ngoại trừ cứng rắn, không còn cách nào khác.

Oanh!

Phốc xuy!

Một tiếng nổ trầm thấp phát ra, Giang Thạch trong miệng phun máu tươi, thân hình như bao tải bị đánh bay về phía sau.

“Nghiệt súc đồ vật, cảm nhân được tuyệt vọng sao! Đây chính là môn sát thuật thứ hai lão phu tâm tâm khổ khổ chuyên môn nghiên cứu sáng tạo, người cũng là người đầu tiên thấy được!”

Dương Diệu Thiên ngữ khí lạnh lạnh, sát khí khủng bố, toàn bộ thân thể lại một lần nữa biến mất không thấy, vèo một cái, lại là một mâu hung hăng rút xuống thân thể của Giang Thạch.

“Thiên Sát Thất Chú! Chú Nhân’!”

Oanh!

Phốc xuy!

Giang Thạch vừa mới đứng dậy, đã bị Dương Diệu Thiên thứ ba mâu trực tiếp rút trúng. Cái này một mâu càng thêm quỷ dị, trực tiếp tác dụng đến hắc trong cốt tủy, khiến hắc trong cốt tủy đều đang không ngừng nổ vang, phát ra nổ tung, Giang Thạch lại một lần nữa hộc máu bay tứ tung ra.

Sắc mặt của hắc hoàn toàn giật mình, [Quy Nguyên thiên phú] đang liều mạng vận chuyển.

Nhưng Dương Diệu Thiên lại căn bản không cho hắc cơ hội khôi phục, kích thứ ba qua đi, rất nhanh kích thứ tư, kích thứ năm, kích thứ sáu, kích thứ bảy liên tục tiếp nối gót đến, cả người thân thể quả thực nhanh đến cực hạn.

Thiên Sát Thất Chú! Chú Âm!

“Lời nguyện!”

“Nguyên rửa!”

“Nguyên rửa!”

Phốc Phốc!

Thanh âm đáng sợ vang lên, thân hình to lớn của Giang Thạch đang không ngừng nở tung, máu tươi bắn tung tóe, vô cùng thê thảm.

Mỗi một chiêu phát ra đều có thể trực tiếp xuyên thấu qua phòng ngự cường đại mà lại khủng bố của Giang Thạch, chui vào chỗ sâu trong thân thể của hắn.

Lục phủ ngũ tạng, vô số kinh mạch, từng cây xương cốt, ngay cả Tam Hồn Thất Phách của hắn giờ khắc này tất cả đều nở tung, thanh âm nổ vang, bang bang rung động.

Chương 561: Thiên Sát Thất Chú! 2

Giang Thạch không ngừng học máu, điên cuồng lui về phía sau.

Cuối cùng!

Thân thể hắn dừng lại.

Chỉ thấy toàn bộ thân thể của hắn giờ phút này đã trở nên thâm thảm không nổi nhìn, máu tươi đầm đìa, xương cốt hiện lên, máu thịt nổ tung, rất nhiều kinh mạch đều trực tiếp đứt đoạn, giống như côn trùng, nhúc nhích ở bên ngoài cơ thể.

Hắn đúng là vẫn còn sống sót, cả người tựa như từ một chỗ huyết thi vừa mới bò ra từ huyết trì vậy, nhưng trên mặt hắn lại không chỉ không cảm thấy tuyệt vọng mà còn mang theo nụ cười nồng đậm.

“Có chút ý tứ, Dương Diệu Thiên, người quả nhiên là một thiên tài, loại tuyệt học này cư nhiên đều có thể khai sáng ra, Thiên Sát Thất Chú, liên quan đến Thiên, Địa, Nhân, Âm, Dương, Hồn, Phách bảy phương diện, quả thật làm cho người ta khó lòng phòng bị, không có mấy ngàn năm thời gian, chỉ sợ là không thể nghiên cứu ra kỳ học cao thâm bậc này, đa tạ người đem môn tuyệt học này truyền cho ta!”

Trong ánh mắt Giang Thạch có tinh quang chớp động, gắt gao nhìn chăm chăm Dương Diệu Thiên, cười quỷ dị nói.

Ánh mắt của hắn quả thực giống như thần đăng, sáng quắc bức người.

Sớm biết vừa mới Dương Diệu Thiên chuẩn bị động sát chiêu, hắn đã vận dụng thiên phú Phục Chế, đem môn tuyệt học vô thượng này phục chế lại tất cả!

Ánh mắt Dương Diệu Thiên híp lại, hàn quang chớp động, đối với thần thái bây giờ của Giang Thạch, hắn cực kỳ chán ghét, giọng nói lạnh như băng: “Loạn thất bát tao, hôm nay ngươi coi như là nói phá thiên kinh cũng khó thoát khỏi cái chết, đi chết cho ta!”

Vèo!

Thân thể của hắn lần nữa biến mất không thấy, sau một khắc lại là một mâu hung hăng rút tới thân thể Giang Thạch, thân thể của hắn cũng trở nên mờ ảo giống như trước, như thật mà không phải thật, như ảo mà không phải ảo, mờ lung mờ ảo, tràn ngập cảm giác huyền diệu, tràn ngập một loại cảm giác không chân thật.

Thiên Sát Thất Chú! Chú Thiên!

Lại là tuyệt học giống như vừa rồi.

Mặc kệ lực khôi phục của Giang Thạch có biến thái như thế nào, hắn đều phải hủy diệt Giang Thạch hoàn toàn.

Nhưng mà trong nháy mắt khi hắn rút ra một mâu này, ánh mắt Giang Thạch lóe lên, thân thể cũng nhanh chóng biến ảo, toàn bộ thân thể vậy tràn ngập một loại ảo giác quỷ dị như thật mà không phải thật, như ảo mà không phải ảo.

Đinh!

Oanh!

Kim Cương Trảm trong tay hắn lại một lần nữa hung hăng nện vào trường mâu của Dương Diệu Thiên, bộc phát ra từng đợt nổ vang khủng bố. Điểm bất đồng chính là lúc này đây lực lượng quỷ dị ẩn chứa trong trường mâu của Dương Diệu Thiên

đã khó có thể tổn thương Giang Thạch, vừa mới lao ra, đã bị lực lượng quỷ dị ẩn chứa trong Kim Cương Trận Giang Thạch triệt tiêu.

Không gian giữa hai người trong nháy mắt bắt đầu liên hoàn nổ tung, bị từng tầng ám kinh khủng bổ chấn đến long trời lở đất, không ngừng sụp đổ.

Dương Diệu Thiên biến sắc, quả thực không dám tin. Trong con người hắn hiện lên hoảng sợ, giống như gặp quỷ vậy.

“Không thể nào!”

Giang Thạch làm sao có thể sử dụng tuyệt học bất truyền của hắn?

Thất chú Thiên Sát là sát chiêu cái thế do mình bế quan mấy ngàn năm mới nghiên cứu sáng tạo ra. Chưa bao giờ thi triển trước mặt người khác! Giang Thạch làm sao có thể học được?

Giang Thạch toàn thân máu tươi, vẻ mặt tươi cười quỷ dị, hai con người đáng sợ như là dã thú, từ trên cao nhìn xuống Dương Diệu Thiên trước mắt.

“Hắc hắc! Như thế nào, bằng này liền giết mình? Dương đại tông chủ, không thể không nói, người thật đúng là một kỳ tài, để cho ta cũng phải luyện tiếu giết người đây!”

Mỗi lần hắn gặp Dương Diệu Thiên, đều có thể học được một môn Kỳ Học Cái Thế từ chỗ đối phương. Đãi ngộ như vậy chưa từng có ở những người khác.

“Làm càn!” Dương Diệu Thiên giận dữ quát một tiếng, thẹn quá hóa giận, toàn bộ thân thể lần nữa bao phủ lên một tầng ảo giác quỷ dị không chân thật, thân thể biến ảo, Mông lung yếu dị, vũ động Thanh Đồng Cổ Mâu lại một lần nữa hung hăng rút xuống thân thể của Giang Thạch.

“Thiên Sát Thất Chú! Chú Địa!!”

Giang Thạch hét lớn một tiếng, không tránh không né, lần thứ hai vũ động Kim Cương Trản, lại một lần nữa hung hăng đập tới Thanh Đồng Cổ Mâu của Dương Diệu Thiên.

Tuyệt học của Dương Diệu Thiên vẫn giống như cũ. Cũng là Thiên Sát Thất Chú! Chú Địa!!

Đông!

Một tiếng nổ vang vang vang lên, không gian bốn phương tám hướng liên tục nổ tung, tiếng nổ vang không ngừng vang lên.

Dương Diệu Thiên sắc mặt kinh hãi, cảm thấy vô cùng phần nộ, đồng thời càng muốn giết chết Giang Thạch.

Tiêu tử này quá đáng sợ!

Quá quái dị!

Đây căn bản không phải là người!

Hắn chỉ nhìn mình thi triển Thiên Sát Thất Chú một lần, lẽ nào đã học được toàn bộ?

Dương Diệu Thiên không tin tã, ngay sau đó, Chú Nhân, Chú Âm, Chú Dương, Chú Hồn, Chú Phách liên tiếp phát ra, hung hăng lao về phía Giang Thạch.

Nhưng không một ngoại lệ, những tuyệt học này của hắn đều bị Giang Thạch phục chế toàn bộ, hung hăng đón đỡ, hơn nữa, nhìn Giang Thạch thi triển tuyệt học, rõ ràng cũng không khác gì hắn đã tu luyện nhiều năm.

Chương 562: Thiên Sát Thất

Chú! 3

Giữa hai người, âm thanh ầm ầm không ngừng, không ngừng nổ tung, thiên địa bị phá hủy vô cùng thâm trọng.

“Không thể nào!”

Dương Diệu Thiên lại rống giận.

Trên đời này, hắn đã thấy nhiều thiên tài, nhưng tuyệt đối không có tên nào quái dị như vậy.

Loại thiên tài nào chỉ nhìn một lần là có thể phục chế tuyệt học của hắn?

“Cửu Mạng Liên Hoàn Sát!”

Dương Diệu Thiên rống giận một tiếng, vung cổ mâu, hung hăng đâm về phía Giang Thạch.

Giang Thạch nhẹ nhàng cười một tiếng, thúc dục Kim Cương Trản, cũng dùng Kim Cương Trản thi triển tuyệt học giống hệt Dương Diệu Thiên.

Từng vụ nổ kinh thiên vang lên trong thiên địa, tâm trí Dương Diệu Thiên càng ngày càng hỗn loạn, càng ngày càng khiếp sợ, cuối cùng tâm thần thất thủ, không thể giữ được tỉnh táo, chỉ muốn liều mạng giết chết tên quái vật trước mặt.

Ánh mắt Giang Thạch lóe lên, không ngừng cùng Dương Diệu Thiên toàn lực giao chiến. Khi thấy tâm thần của Dương Diệu Thiên thất thủ, hắn đột nhiên quát to một tiếng, thiên phú [Chưởng Binh] lập tức vận chuyển, bắt đầu toàn lực khuấy nhiễu Thanh Đồng Cổ Mâu trong tay Dương Diệu Thiên.

Trong nháy mắt, cổ mâu trong tay Dương Diệu Thiên run rẩy kịch liệt, giống như có được linh tính, đột nhiên dao động, khiến sắc mặt Dương Diệu Thiên đại biến, không thể không chế được cổ mâu nữa.

Giang Thạch nắm lấy cơ hội, thúc dục Kim Cương Trản, Kim Cương Trản tản ra hào quang rực rỡ, giống như một mặt trời chói chang, hung hăng đập về phía Dương Diệu Thiên.

Cùng lúc đó, Huyền Đạo Tử vốn đang quan sát từ xa, cũng nắm lấy cơ hội, đột nhiên gầm lên một tiếng, hai tay kết ấn, dốc hết sức lực thúc giục [Nguyên Hồn Chân Giải].

Ngay khi Dương Diệu Thiên đang toàn lực khống chế cổ mâu, chuẩn bị đón đỡ Kim Cương Trản lần nữa, bỗng nhiên, sắc mặt hắn biến đổi, toàn thân như bị điện giật, phát ra tiếng rên rỉ, miệng mũi đồng thời phun ra máu tươi, sau đó hiện lên vẻ hoảng sợ, lông tơ dựng đứng, giống như gặp phải nguy cơ sinh tử vô cùng kinh khủng.

“Lão già chết tiệt, ngươi âm ta!”

Hắn thê lương rống giận.

Oanh!

Bị Huyền Đạo Tử can thiệp, động tác của Dương Diệu Thiên cuối cùng chậm một bước, Thanh Đồng Cổ Mâu không thể thuận lợi vung ra, trực tiếp bị Kim Cương Trản của Giang Thạch hung hăng đập vào ngực.

Oanh!

Tiếng nổ khủng khiếp vang lên, giống như một ngọn núi Thái Cổ hung hăng va chạm vào cơ thể, ẩn chứa lực lượng không biết lớn đến mức nào, trong nháy mắt đánh phòng ngự toàn thân của Dương Diệu Thiên nát bấy.

Phốc!

Dương Diệu Thiên điên cuồng phun ra máu tươi, xương cốt trên người không biết gãy mất bao nhiêu căn, cả người suýt nữa bị Kim Cương Trán đập thành hai mảnh, trực tiếp hung hăng bay về phía sau.

Thanh Đồng Cổ Mâu trong tay hắn cũng không thể nắm chặt nữa, rơi xuống đất.

Giang Thạch hành động cực nhanh, thân hình chợt lóe, một phát bắt được Thanh Đồng Cổ Mâu kia, xoay tròn, một chiêu Chú Hồn hung hăng đập về phía Dương Diệu Thiên.

“Đi chết đi!”

“Không!!”

Dương Diệu Thiên kinh hãi kêu to.

Oanh!

Một kích đánh xuống, trực tiếp đánh trúng thân thể Dương Diệu Thiên, trong nháy mắt toàn thân Dương Diệu Thiên phát sinh từng tiếng nổ tung dữ dội, “bang bang bang” vang không ngừng, khắp nơi đều là máu tươi.

Quỷ dị hơn nữa là một mâu này rút xuống lại trực tiếp đánh thân thể Dương Diệu Thiên phân liệt thành hai ba mươi người, bản thể của hắn lập tức nổ tung ngay tại chỗ, hóa thành hai ba mươi Dương Diệu Thiên khác.

Mỗi một người đều lớn lên giống nhau như đúc, mỗi người mặt mũi hoảng sợ, khóe miệng chảy máu, không chút suy nghĩ, trực tiếp chia làm hai ba mươi hướng chạy ra ngoài.

Giang Thạch khẽ giật mình, không thể tưởng tượng nổi.

Nhưng rất nhanh hắn đã phản ứng lại, nhanh chóng đuổi theo đám người Dương Diệu Thiên đang chạy trốn.

“Đừng buông tha những tên này, những thứ này đều là hãn phân liệt ra, nhất định phải giết chết toàn bộ!”

Huyền Đạo Tử rống giận một tiếng, hãn cũng nhanh chóng vọt tới.

Nhìn ra được, hãn vừa mới thi triển bí pháp quấy nhiễu Dương Diệu Thiên cũng tiêu hao cực kỳ khủng bố, ngay cả Thất Khiếu cũng đang rỉ máu tươi, giống như huyết nhân.

Một màn trước mắt cực kỳ cổ quái, một cái Dương Diệu Thiên nổ tung, trực tiếp hóa thành hai ba mươi cái Dương Diệu Thiên giống nhau như đúc, mỗi một cái đều giống như chân nhân. Mỗi cái đều có ý thức độc lập của riêng mình.

Giang Thạch phản ứng cực nhanh, vung Thanh Đồng Cổ Mâu lên, trực tiếp hướng về đám Dương Diệu Thiên đang chạy trốn đuổi giết.

Rất nhanh, hãn liền phát hiện, những Dương Diệu Thiên phân liệt này thực lực cũng không còn đáng sợ như trước. Có thể nói, so với Giang Thạch lúc này, Dương Diệu Thiên phân liệt sau này đã nhỏ yếu đến mức đáng thương, thậm chí không còn là giữ được cảnh giới Niết Bàn.

Giang Thạch lúc này thật sự giống như đang đánh trẻ con, vẻ mặt nhẹ răng cười, từng mâu từng cái, không ngừng quất vào trên người bọn chúng.

Nhưng lần này, lại xảy ra chuyện càng thêm quỷ dị. Một mâu rút qua, Dương Diệu Thiên vừa mới phân liệt lại phân liệt lần nữa. Lần này, từ một chia thành bảy tám.

Chương 563: Thần Mộ! 1

Sự khác biệt là, bảy tám cái Dương Diệu Thiên mới phân liệt này vừa thấp vừa nhỏ, chỉ cao hơn một thước, vẻ mặt hoảng sợ, giống như những búp bê sứ, cảm giác vô cùng quái dị.

Giang Thạch không khỏi lộ ra vẻ quỷ dị.

Nguyên Hồn Chân Giải này lại cổ quái như vậy!

Chẳng lẽ Dương Diệu Thiên là tiểu cường giết không chết?

Hắn không tin tà, lại một mâu rút về phía một cái Dương Diệu Thiên chỉ cao hơn một thước, kết quả, cái Dương Diệu Thiên cao hơn một thước này lại một lần nữa phân liệt tiếp, hóa thành ba bốn cái Dương Diệu Thiên chỉ cao hơn nửa thước.

Giang Thạch hoàn toàn giật mình.

Dương Diệu Thiên này rốt cuộc còn có thể phân liệt bao nhiêu lần?

“Đừng dùng bình thường công kích, mau dùng linh hồn bí thuật, chỉ có linh hồn bí thuật mới có thể giết chết những Dương Diệu Thiên này!” Huyền Đạo Tử tiếp tục gầm lên, hắn đã dây dưa một tên Dương Diệu Thiên, đang cực khổ chiến đấu.

Dưới sự trợ giúp của Giang Thạch, thực lực bây giờ của hắn đã sớm khôi phục đến Huyết Đan Cảnh ngũ trọng, đối phó với Dương Diệu Thiên sau khi phân liệt vẫn là vừa đủ.

Giang Thạch trong nháy mắt phản ứng lại, lần nữa nhìn về phía một đám Dương Diệu Thiên thất kinh, toàn lực chạy trốn,

lực lượng linh hồn quán thấu trên Cổ Mâu trong tay, trực tiếp hung hăng nện xuống một mâu.

Bùm!

Oanh!

“Aaa!”

Một trận kêu thảm thiết phát ra, giống như một mâu đánh vào một đoàn mực nước. Dương Diệu Thiên trước mắt ngay tại chỗ nổ tung, hóa thành vô số điểm đen, nhanh chóng tiêu tán.

“Quả nhiên chỉ cần linh hồn công kích mới có hiệu quả!” Ánh mắt Giang Thạch chớp động, nói, “Nói như vậy, sau khi đối phương phân liệt thân thể kỳ thực cũng là một loại loại linh hồn thể khác, không biết ta sử dụng thiên phú [Phệ Hồn] có thể thôn phệ hay không!”

Thân thể hắn nhoáng lên một cái, nhanh chóng vọt tới, bàn tay to bắt lấy, một phát liền bắt ra hai cái Dương Diệu Thiên cao nửa thước, nhanh chóng sử dụng thiên phú Phệ Hồn cắn nuốt.

Hai cái Dương Diệu Thiên cao nửa thước lập tức phát ra từng đợt kêu thảm thiết thê lương, thanh âm chói tai, nhanh chóng trở nên khô quắt ở trong tay hắn, đảo mắt đã hóa thành hai cổ cây khô, linh hồn bị hấp thu không còn một mảnh.

“Không phải linh hồn thuần khiết, có tạp chất!”

Giang Thạch nhíu mày.

Tạp chất trong những phân thân của Dương Diệu Thiên còn rất nhiều.

Nhưng dù vậy, hắn cũng cảm thấy không tệ.

Giang Thạch nhe răng cười, nhanh chóng lao ra, bắt lấy từng cái phân thân của Dương Diệu Thiên, tiến hành hấp thu.

Thiên phú Thấu Thị của hắn vận chuyển, hai mắt hắn sáng ngời như hóa thành Thiên Lý Nhãn vậy.

Dù những phân thân của Dương Diệu Thiên chạy trốn đến đâu, hắn cũng có thể bắt được một cách chính xác.

Giang Thạch giống như đang chơi mèo vờn chuột, từng ngậm từng ngậm nuốt gọn tất cả.

Hắn đột nhiên gầm lên: “Huyền Đạo Tử, U Minh Huyết Kỳ!”

Huyền Đạo Tử đang áp chế một phân thân của Dương Diệu Thiên, nghe thấy vậy liền phản ứng lại, vội vàng lấy hai mặt U Minh Huyết Kỳ trong giới chỉ ra, ném về bốn phía.

Đông! Đông!

Hai mặt U Minh Huyết Kỳ rơi xuống hai phương Đông Tây, phong tỏa hai phương vị này.

Phân thân của Dương Diệu Thiên đang chạy trốn, nhìn thấy phía trước bị U Minh Huyết Kỳ phong tỏa, lập tức hoảng sợ, vội vàng vòng sang hai phương Nam Bắc.

Giang Thạch nhanh chóng lao ra, vận chuyển lực lượng linh hồn, vung tay quét một cái, quét tất cả phân thân của Dương Diệu Thiên lại với nhau, để tránh bọn nó trốn thoát trong quá trình hấp thu.

Dưới lực lượng áp chế đáng sợ của Giang Thạch, những phân thân của Dương Diệu Thiên không thể phản kháng, chỉ có thể phát ra tiếng kêu thảm thiết, bị đánh bay ngược trở về.

Dù chúng có thi triển bí pháp ẩn nấp cũng vô dụng.

Chỉ còn lại những phân thân Huyết Đan Cảnh của Dương Diệu Thiên, dưới thiên phú Thấu Thị của Giang Thạch, tất cả đều bị quét bay, không chỗ che thân.

Chỉ trong nháy mắt, tất cả phân thân của Dương Diệu Thiên đã bị Giang Thạch đánh bay trở lại.

Giang Thạch nhìn thấy những phân thân của Dương Diệu Thiên, mỗi cái đều giống hệt nhau, không khỏi bật cười.

Hắn hỏi Huyền Đạo Tử: “Có phân thân nào khác của Dương Diệu Thiên chạy thoát không?”

Huyền Đạo Tử hận đến nghiến răng, nhìn chằm chằm những phân thân của Dương Diệu Thiên trước mặt này.

Còn những phân thân của Dương Diệu Thiên sau khi nhìn thấy Huyền Đạo Tử, cũng đồng loạt hận đến sắc mặt xanh mét, khuôn mặt phẫn nộ, dường như hận không thể nuốt sống Huyền Đạo Tử.

Dương Diệu Thiên cắn răng gầm lên: “Lão già kia, đều là do ngươi hại ta!”

Huyền Đạo Tử cất tiếng cười to, sắc mặt bi thương, nói: “Ta hại ngươi? Ta nhặt ngươi về, đối đãi ngươi như con ruột, toàn tâm toàn ý bồi dưỡng ngươi, để ngươi trở thành tuyệt thế thiên tài, còn hứa gả nữ nhi yêu quý của ta cho ngươi.”

“Kết quả ngươi lại giết nữ nhi ta, mưu hại ta, còn ép những ngoại tôn của ta làm nô lệ.”

“Dương Diệu Thiên, ngươi còn là người sao? Ngươi còn dám nói ta hại ngươi? Ngươi có nghĩ đến việc ta truyền Nguyên Hồn Chân Giải cho ngươi không phải là bản hoàn chỉnh?”

Chương 564: Thần Mộ! 2

“Lúc ấy ta cũng muốn truyền cho người bản hoàn chỉnh, nhưng lúc tu luyện bản hoàn chỉnh, ta gặp phải một nan đề, đang bức thiết giải quyết nan đề đó, nên mới không truyền cho người.”

“Còn người thì không kịp đợi ta giải quyết nan đề, đã ra tay ám toán ta.”

“Hắc hắc, thật đúng là thiên ý.”

“Dương Diệu Thiên, hôm nay ta để cho người ném đủ cực hình mà chết!”

Rầm rầm!

Trong tay của Huyền Đạo Tử ngưng tụ một cây roi linh hồn lực, quát thẳng về phía Dương Diệu Thiên.

Một roi này uy lực cực lớn, giống như hàng ngàn vạn cây kim đồng thời đâm vào thân thể Dương Diệu Thiên, khiến hắn phát ra tiếng kêu thảm thiết, lăn lộn trên mặt đất, khàn cả giọng, nước mắt giàn giụa.

Huyền Đạo Tử tiếp tục vung roi, quát về phía Dương Diệu Thiên.

Ba! Ba! Ba!

Dương Diệu Thiên đau đớn càng lúc càng dữ dội, tiếng kêu càng lúc càng thảm.

Giang Thạch không khỏi kinh ngạc, không ngờ Huyền Đạo Tử còn có chiêu thức lợi hại như vậy.

Chiêu thức này tuy rằng hần chưa từng thấy qua, nhưng rõ ràng là có uy lực rất lớn đối với Dương Diệu Thiên.

Dưới sự quét roi điên cuồng của Huyền Đạo Tử, Dương Diệu Thiên cuối cùng đã bị hợp nhất lại thành một người.

Dương Diệu Thiên sau khi hợp nhất lại, khí tức tăng lên, nhưng cũng không còn là tu vi Niết Bàn Cảnh nữa.

Gương mặt hần vận vẹo, cả người đầy máu tươi, biết mình khó thoát khỏi Huyền Đạo Tử và Giang Thạch, trong mắt hiện lên lửa giận và oán độc.

“Huyền Đạo Tử, ta muốn giết ngươi!”

Thanh âm hần khàn khàn, tựa như dã thú bị thương, trực tiếp tập toàn bộ công lực, hung hăng đánh về phía Huyền Đạo tử .

Giang Thạch biến sắc, hần nhận ra chiêu thức mà Dương Diệu Thiên thi triển.

Chính là một trong Thiên Sát Thất Chú! Chú Địa!

Hần không chút do dự, thân hình biến mất, sau đó vũ động cổ mâu, cũng thi triển một trong Thiên Sát Thất Chú! Chú Địa.

Đâm thẳng vào Dương Diệu Thiên.

Trong lúc nguy cấp, khóe miệng Dương Diệu Thiên lộ ra một nụ cười âm trầm.

Giang Thạch cảm thấy không ổn, ngay lập tức có linh cảm xấu.

Oanh!

Một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên, đất rung trời chuyển, một đám mây nấm khổng lồ bùng lên, bao trùm lấy Giang Thạch và Huyền Đạo Tử.

Sóng năng lượng khủng bố quét ngang thiên địa, khiến sơn mạch rừng rậm hai bên rung chuyển dữ dội.

Vô số cự thạch bị bắn tung lên trời, mọi thứ hữu hình xung quanh đều bị biến thành tro bụi.

Dương Diệu Thiên tự bạo!

Sóng năng lượng khủng bố cuốn tới, ngay cả Giang Thạch cũng cảm thấy nguy hiểm, không khỏi rung mình, da thịt đau đớn.

Rống!

Hắn rống to một tiếng, vận chuyển toàn bộ lực lượng trong cơ thể, hai tay giao nhau, bảo vệ mắt, ngạnh kháng lại sóng năng lượng.

Hắn không có thời gian để trốn tránh, Dương Diệu Thiên tự bạo quá nhanh quá dứt khoát.

Một tiếng nổ lớn vang lên, mọi thứ đều biến mất trong màn sương mù.

Không biết đã qua bao lâu, sóng năng lượng khủng bố mới dần dần tiêu tán.

Trên mặt đất, khắp nơi đều là những vết nứt thô lớn vẫn còn đang tỏa ra khí tức hủy diệt.

Khu vực xung quanh.

Giang Thạch toàn thân bê bết máu, thân thể run rẩy, trong miệng phun ra máu tươi, cơ bắp và kinh mạch ở nhiều chỗ bị xé rách, cả người tỏa ra mùi máu tanh nồng nặc, trông như vừa bò ra khỏi vũng máu, thở hổn hển, từng luồng bạch quang không ngừng phát ra từ cơ thể hắn, nhanh chóng chữa lành vết thương.

Phía sau hắn, Huyền Đạo Tử cũng đang thở hổn hển, hắn được Giang Thạch bảo vệ ở phía sau. Sóng năng lượng do Dương Diệu Thiên tự bạo tạo ra đã bị giảm thiểu đáng kể.

“Hắn tự bạo?”

Giang Thạch kinh ngạc nói.

Dù cho Dương Diệu Thiên biết mình sẽ chết, nhưng việc tự bạo như vậy cũng quá đột ngột. Loại nhân vật cấp này, nếu không phải tuyệt vọng đến tận cùng, sao lại tự bạo?

“Không, hắn không phải là người dễ dàng tự sát như vậy.”

Huyền Đạo Tử mặt lộ vẻ kinh nghi, nói, “Ta quá hiểu rõ hắn, người này cực kỳ ẩn giới chỉ, tính cách âm trầm, giống như rắn độc, hắn tuyệt đối sẽ không tự bạo. Căn thận, có thể là hắn còn có phân thân khác tồn tại!”

Phân thân khác?

Sắc mặt Giang Thạch hơi thay đổi. Điều này rất có khả năng.

“Khi luyện Nguyên Hồn Chân Giải đến Phân Liệt Cảnh, cho dù hắn lại phân ra mấy cái phân thân đi ra ngoài, cũng hoàn toàn có khả năng!”

Huyền Đạo Tử trầm giọng nói, “Hắn nhất định còn có hậu chiêu!”

“Người có thể dùng [Nguyên Hồn Chân Giải] lần nữa cảm nhận được sinh mệnh dao động của hắn không?”

Giang Thạch hỏi.

Huyền Đạo Tử lúc này ngưng tụ tinh thần, toàn lực cảm ứng. Một lát sau, nhẹ nhàng lắc đầu.

“Không cảm nhận được, hắn nếu dám tự bạo, chắc chắn có thứ gì đó có thể giấu được cảm ứng của ta, hoặc là nói hắn có

thể đã phá rồi sau đó lập, triệt để thoát ly [Nguyên Hồn Chân Giải]!”

Huyền Đạo Tử nghiêm giọng nói. Điều sau mới đáng sợ nhất. Với thiên phú của Dương Diệu Thiên, không phải là không thể làm được điều này.

“Như vậy sao?”

Giang Thạch nhíu mày, lại nghĩ đến lúc này mình tiện tay thôn phệ mấy cái phân thân của Dương Diệu Thiên. Những phân thân này ẩn chứa tin tức vẫn còn trong đầu hắn, chưa kịp xem kỹ. Không biết có thể từ trong mấy cái phân thân này biết được tung tích của Dương Diệu Thiên hay không.

Chương 565: Thần Mộ! 3

Nghĩ đến đây, lúc này hắn nhắm hai mắt lại, một bên nhanh chóng khôi phục thân thể, một bên bắt đầu toàn lực hấp thu tin tức vừa rời từ mấy cái phân thân của Dương Diệu Thiên mang đến.

Trong nháy mắt, đủ loại tin tức bắt đầu hiện lên trong đầu hắn.

Sâu trong đại não của hắn, dường như xuất hiện một tấm lưới tinh thần dày đặc và tinh tế, bắt đầu lọc những tin tức này.

Một, hai, ba.

Theo những tin tức trong đầu Dương Diệu Thiên bị hắn lần lượt lọc ra, ngay lúc Giang Thạch đang cau mày, cho rằng mình và Huyền Đạo Tử suy nghĩ nhiều, đột nhiên, sắc mặt hắn hơi thay đổi, cảm thấy có gì đó không ổn.

Trong trí nhớ của một cái phân thân Dương Diệu Thiên, hắn phát hiện ra một tình huống đặc biệt.

Bỗng nhiên!

Hai mắt Giang Thạch chợt mở ra, ánh mắt sáng ngời, tinh quang lấp lánh.

“Hắn quả nhiên còn có phân thân khác!”

“Người tìm thấy rồi à?” Huyền Đạo Tử hỏi.

“Đúng vậy, người này đúng là cẩn thận, hắn đã sớm phân một phân thân ra ngoài, trốn ở một nơi tên là Thần Mộ.” Giang Thạch nói. “Thần Mộ là địa phương nào?”

Sắc mặt Huyền Đạo Tử hơi biến, “Thần Mộ, tên này đúng là to gan, lại dám trốn ở đó.”

“Thần Mộ nghe nói là một chỗ phân mộ của chư thân, không ở đông Hoang hay Trung Châu, mà ở Tây Mạc xa xôi. Bên kia hoàn cảnh ác liệt, cát vàng mênh mông, tồn tại rất nhiều cấm địa và di tích. Thần Mộ chính là một trong số đó. Nó hình thành từ rất lâu, không biết có thể truy phản tổ nguyên ngược dòng về bao nhiêu năm trước. Nhiều năm qua, thường có cao thủ xâm nhập bên trong để thăm dò, nhưng hầu hết đều chết ở đó. Tên súc sinh này, ta ngược lại là xem thường hắn, hắn lại dám phân mộ phân thân đi đến nơi đó!”

“Nếu đã biết phân thân của hắn thì tốt rồi.” Giang Thạch bỗng nhiên nở nụ cười. “Bây giờ hắn nhất định không nghĩ tới chúng ta đã biết hắn còn sống. Chúng ta liền tương kế tựu kế, làm bộ không biết, trước tiên cướp sạch Huyền Minh tông một phen. Sau khi tạo ra động tĩnh cực lớn, khiến hắn buông lỏng cảnh giác, chúng ta sẽ đi tìm hắn.”

“Được!” Huyền Đạo Tử trầm trọng gật đầu.

Giang Thạch và Huyền Đạo Tử hành động rất nhanh, thẳng tiến vào Huyền Minh tông trước mắt.

Toàn bộ Huyền Minh tông sớm đã đại loạn một mảnh.

Lúc trước Giang Thạch ném ra Kim Cương Trản, Huyền Minh tông cũng đã bị đập chết không biết bao nhiêu người, Kiến trúc bên trong bị đập càng nhiều, đa số đều đã sụp đổ.

Lúc trước Giang Thạch ném ra Kim Cương Trản, Huyền Minh tông cũng đã bị đập chết không biết bao nhiêu người, Kiến trúc bên trong bị đập càng nhiều, đa số đều đã sụp đổ.

Giờ phút này, khi bọn hắn xông vào, tất cả cao thủ Huyền Minh tông đều kinh hoàng chạy trốn ra ngoài.

Giờ phút này, khi bọn hắc xông vào, tất cả cao thủ Huyền Minh tông đều kinh hoảng chạy trốn ra ngoài.

“Quái vật kia lại tới rồi!”

“Tông chủ ở đâu?”

“Ma đầu giết tới rồi, đi mau a!”

Trong nháy mắt, ánh mắt Huyền Đạo Tử trở nên đỏ tươi cùng lạnh lạnh, sát khí trên người cuộn cuộn mênh mênh, nói: “Những người khác không nên vọng động, lão phu sẽ không giết các ngươi, lão phu chỉ giết hậu duệ của Dương Diệu Thiên, ai dám loạn động, người đó chết!”

Oanh! Oanh!

Hắn đánh ra một chưởng, hình thành gợn sóng đáng sợ, vỗ thẳng vào ngực hai vị trưởng lão Huyền Minh tông đang hốt hoảng xông tới, khiến hai người cuồng phun máu tươi, thi thể bay ngược.

Hắn đánh ra một chưởng, hình thành gợn sóng đáng sợ, vỗ thẳng vào ngực hai vị trưởng lão Huyền Minh tông đang hốt hoảng xông tới, khiến hai người cuồng phun máu tươi, thi thể bay ngược.

Những người đang hoảng hốt chạy trốn nhất thời chấn động.

Một lát sau có không ít người nhanh chóng dừng lại.

“Huyền Đạo Tử tiên bối, chúng ta không phải hậu duệ của Dương Diệu Thiên, chúng ta tuyệt đối không có quan hệ với hắn!”

“Ta chỉ là khách khanh trưởng lão của Huyền Minh tông, tiên bối, oan có đầu nợ có chủ, ta biết hậu duệ của Dương Diệu Thiên đều ở nơi nào, ta mang ngài đi qua!”

“Tiền bối, ta cũng nguyện ý dẫn đường!”

Rất nhiều người hét lên.

Trong đám người, có một tên lão giả lộ ra vẻ kinh sợ, sắc mặt xanh mét, vội vàng mở miệng quát to, “Các ngươi đều đang làm cái gì? Tông chủ bây giờ còn chưa chết, các ngươi đã dám phản bội Huyền Minh tông sao? Đợi đến khi tông chủ trở về, các ngươi không sợ bị tông chủ hỏi tội? Bọn hăn tính là cái gì, chỉ dám ám toán tông chủ, cũng không phải là đối thủ của tông chủ!”

Đám người nhất thời lại trở nên hoảng loạn.

Đúng vậy, Dương Diệu Thiên bây giờ rốt cuộc còn sống hay không.

Vạn nhất hăn còn sống, biết mọi người bán đứng hăn, lấy thủ đoạn của Dương Diệu Thiên, tất nhiên sẽ không buông tha cho bọn hăn.

“Haha!”

Giang Thạch lập tức cười nhạo, thân hình cao bảy tám thước tản ra một cỗ áp lực hùng vĩ mà lại đáng sợ, cuộn cuộn, chấn động bốn phía, toàn bộ thân hình giống như là một tôn ma thân cái thể đáng sợ.

“Thật sự là có chút ý tứ, đến bây giờ lại còn có người phát cờ hò hét cho Dương Diệu Thiên! Chẳng lẽ các ngươi vừa mới không nghe thấy tiếng nổ tung dữ dội bên ngoài, tông chủ của các ngươi đã tự bạo chết từ lúc nãy rồi.”

Chẳng lẽ các ngươi vừa mới không nghe thấy tiếng nổ tung dữ dội bên ngoài, tông chủ của các ngươi đã tự bạo chết từ lúc nãy rồi.”

“Hăn bị ta đánh bại, nản lòng thoái chí, muốn dựa vào tự bạo để kéo ta chết theo, nhưng đáng tiếc ta phúc lớn mạng lớn,

tự bạo cũng không giết được ta !”

Hắn bị ta đánh bại, nản lòng thoái chí, muốn dựa vào tự bạo để kéo ta chết theo, nhưng đáng tiếc ta phúc lớn mạng lớn, tự bạo cũng không giết được ta

“Các ngươi có thấy không, cây Thanh Đồng Cổ Mâu này chính là bản tọa đoạt được từ trong tay tông chủ của các ngươi, bây giờ ai còn dám tiếp tục phản kháng?”

“Các ngươi có thấy không, cây Thanh Đồng Cổ Mâu này chính là bản tọa đoạt được từ trong tay tông chủ của các ngươi, bây giờ ai còn dám tiếp tục phản kháng?”

Chương 566: Thần Mộ! 4

Đông!

Hắn đem Thanh Đồng Cổ Mâu trong tay trực tiếp dùng sức cắm ở trên mặt đất, nhất thời chấn đến toàn bộ mặt đất đều đang lay động kịch liệt, hiện ra từng đạo vết nứt thô lớn.

Đám người lập tức xôn xao.

Một tên cao thủ nhanh chóng quan sát cây Thanh Đồng Cổ Mâu kia, lộ ra vẻ kinh hãi.

“Hắc Thần Chiến Mâu, đây là Hắc Thần Chiến Mâu!”

Là thần khí Chấn tông của Huyền Minh tông chúng ta!

“Tông chủ thật sự đã chết sao, ngay cả thần khí cũng bị đối phương đoạt!”

“Điều này không có khả năng, tông chủ tuyệt đối sẽ không chết, hắn nhất định là dùng âm mưu quỷ kế mới lừa gạt được chiến mâu, mọi người đừng mắc mưu!”

Tên lão giả lúc trước vẻ mặt phẫn nộ, tiếp tục mở miệng kêu to, “Đừng tin lời quỷ của hắn, tông chủ nhất định còn có thể trở về, cùng nhau ra tay, mau mau vây bọn hắn lại, đợi đến tông chủ tự mình tới!”

“Còn không tin?”

Giang Thạch nhượng mảy, lười nói nhảm.

Thân thể chợt lóe, bỗng nhiên biến mất.

Sau một khắc, một cái bàn tay vô cùng to lớn giống như đánh con ruồi vậy, không hề có dấu hiệu nào trực tiếp đánh trên thân thể tên lão giả kia.

Lấy thực lực của tên lão giả kia quả thực không có bất kỳ phản ứng nào đã bị một chiêu đánh nát, toàn bộ thân thể bạo liệt ngay tại chỗ, máu tươi xương cốt bay múa lung tung.

Trên mặt Giang Thạch nhất thời lộ ra nụ cười khùng bố, nói, “Thứ không biết sống chết, cho người đường sống người không đi, hết lần này tới lần khác muốn chọn đường chết, bây giờ tốt chưa?”

Tiếng cường của hắn rung trời, quanh quẩn bốn phía, trong thân thể khùng bố ẩn chứa lực lượng kinh khủng bức người, ánh mắt quét về bốn phía, nói, “Còn có ai dám tiếp tục nhiều lời?”

Đám người hoảng loạn, bắt đầu vội vàng hành động.

Đám người hoảng loạn, bắt đầu vội vàng hành động.

“Đại nhân đi theo ta, ta biết hậu nhân của Dương Diệu Thiên ở đâu!”

“Bậu nhân của Dương Diệu Thiên bây giờ đều ở khu vực sau núi, đại nhân mau theo ta đi!”

“Phong tỏa hậu sơn, đừng để hậu nhân của Dương Diệu Thiên chạy trốn!”

“Mau theo ta!”

Mọi người tranh nhau xông về phía sau Huyền Minh tông.

Mọi người tranh nhau xông về phía sau Huyền Minh tông.

Trên mặt Giang Thạch tươi cười nồng đậm, cảm thấy cực kỳ hài lòng. Hắn quay đầu nhìn lướt qua Huyền Đạo Tử, cười nói, “Đi thôi.”

Trên mặt Giang Thạch tươi cười nồng đậm, cảm thấy cực kỳ hài lòng. Hắn quay đầu nhìn lướt qua Huyền Đạo Tử, cười nói, “Đi thôi.”

Huyền Đạo Tử sắc mặt âm hàn, chậm rãi gật đầu. Theo mọi người vọt về phía xa.

Huyền Đạo Tử sắc mặt âm hàn, chậm rãi gật đầu. Theo mọi người vọt về phía xa.

Kế tiếp, toàn bộ Huyền Minh tông trực tiếp diễn ra một hồi thảm cảnh đầm máu. Tiếng kêu thảm thiết vang lên, thi thể bay ngược. Toàn bộ hậu sơn Huyền Minh tông như địa ngục trần gian vậy.

Kế tiếp, toàn bộ Huyền Minh tông trực tiếp diễn ra một hồi thảm cảnh đầm máu. Tiếng kêu thảm thiết vang lên, thi thể bay ngược. Toàn bộ hậu sơn Huyền Minh tông như địa ngục trần gian vậy.

Huyền Đạo Tử điên cuồng giết chóc, ra tay tàn nhẫn. Hắn xử tử từng người một, không ai có thể thoát khỏi bàn tay hắn.

Huyền Đạo Tử điên cuồng giết chóc, ra tay tàn nhẫn. Hắn xử tử từng người một, không ai có thể thoát khỏi bàn tay hắn.

Với thực lực Huyết Đan Cảnh ngũ trọng của Huyền Đạo Tử bây giờ, cơ bản không ai có thể ngăn cản hắn. Nếu Huyền Đạo Tử gặp khó khăn, Giang Thạch sẽ ra tay, một quyền giải quyết tất cả.

Với thực lực Huyết Đan Cảnh ngũ trọng của Huyền Đạo Tử bây giờ, cơ bản không ai có thể ngăn cản hắn. Nếu Huyền Đạo Tử gặp khó khăn, Giang Thạch sẽ ra tay, một quyền giải quyết tất cả.

Trong khoảng thời gian này, Huyền Đạo Tử vất vả luyện đan cho hắn, không một câu oán hận, giúp hắn quá nhiều.

Hắn nói muốn báo thù giúp Huyền Đạo Tử, tự nhiên sẽ không nuốt lời!

Mấy canh giờ sau.

Cuối cùng Huyền Đạo Tử cũng dừng lại.

Khu vực phía sau núi, một mảnh mây đen ảm đạm, khắp nơi đều là khí tức huyết tinh.

Từng bộ thi thể chồng chất cùng một chỗ, vô cùng thâm, mùi máu tanh gay mũi, làm cho người ta nhìn một cái đều muốn nôn mửa.

Huyền Đạo Tử khuôn mặt trắng bệch, thân thể lay động, ngơ ngác đứng ở bên trong thi sơn biển máu, mắt nhìn vô số tàn chi đoạn thể trước mắt, lại nhìn về phía bàn tay tràn đầy máu tươi của chính mình.

Chết hết rồi!

Tất cả hậu nhân của Dương Diệu Thiên, rốt cục cũng đã chết sạch.

Chính mình cuối cùng đã thu được một chút lợi tức.

“Nữ nhi, người thấy không, phụ thân bây giờ đang từng chút từng chút báo thù cho người, người yên tâm, Dương Diệu Thiên tuyệt đối trốn không thoát được, bất luận dấu vết nào của hắn ở trên đời này, ta đều sẽ dùng hết toàn lực san bằng, xóa bỏ.”

Trong lòng Huyền Đạo Tử thì trào.

Một loại cảm xúc phức tạp không nói nên lời trong nháy mắt hiện lên trong lòng hắn.

Vừa có khoái cảm vì đại thù được báo, lại có từng trận cảm giác mất mát tịch liêu.

Cách đó không xa.

Một đám cao thủ còn lại của Huyền Minh tông, mỗi người đều sắc mặt khảm trương, không dám nhúc nhích, đứng ở bốn phía, nhìn tất cả những thứ này.

Bây giờ Giang Thạch cùng Huyền Đạo Tử không lên tiếng, bọn hắn không dám nhúc nhích dù chỉ một bước.

Bỗng nhiên, Giang Thạch cười nhẹ một tiếng, trực tiếp quay đầu hướng nhìn về một đám cao thủ Huyền Minh tông còn lại ở phía sau, nói, “Huyền Đạo Tử, người xác định, toàn bộ hậu nhân của Dương Diệu Thiên đã chết?”

“Hả?”

Huyền Đạo Tử kịp phản ứng, chợt quay đầu lại, trong ánh mắt có hung quang lấp lánh, nhìn về phía đám người.

Giang Thạch nói đúng!

Trong đám người này rất có khả năng còn có tâm phúc của Dương Diệu Thiên.

Nói không chừng sẽ tư tàng một ít hậu nhân của Dương Diệu Thiên!

“Muốn biết bọn hắn đã chết hết chưa cũng đơn giản, để cho ta đến đi!”

Chương 567: Tính Sở Trung Nghĩa Lâu Chủ. 1

Giang Thạch cười khẽ, đột nhiên bàn tay vỗ ra, nhẹ nhàng bắt một cái về một tên lão giả, một cỗ lực hút tuyệt cường trong nháy mắt trào ra, trực tiếp bao phủ tên lão giả kia.

Lão giả kia biến sắc, không thể khống chế thân thể, nhanh chóng bay ra, phát ra một tiếng kêu sợ hãi, ngay tại chỗ đung vào trong lòng bàn tay Giang Thạch.

Phệ Hồn!

“Aa!”

Một đạo hồn phách trong suốt quỷ dị bị Giang Thạch hút ra, trực tiếp dọc theo bàn tay, cánh tay của Giang Thạch, vọt vào thân thể hắn.

Vù Vù!

Hào quang lóe lên, đạo hồn phách này bị Giang Thạch nhanh chóng hấp thu.

Giang Thạch nhắm hai mắt lại, yên lặng tiêu hóa ký ức của tên lão giả này, hơi hơi trầm ngâm, nói, “A, quả thật có người chứa chấp hai tên hậu nhân của Dương Diệu Thiên!”

Hai mắt mở ra, nhìn về phía mọi người, nói, “Người là tự mình nói ra, hay là để ta giết người sau đó lại tiến hành sưu hồn?”

Đám người nhất thời xôn xao, kinh hãi. Mọi người ai nấy đều lui về phía sau, có người còn quay đầu nhìn lại, như thể muốn nói rằng họ không liên quan gì đến chuyện này.

Đám người nhất thời xôn xao, kinh hãi. Mọi người ai nấy đều lui về phía sau, có người còn quay đầu nhìn lại, như thể muốn nói rằng họ không liên quan gì đến chuyện này.

Giang Thạch cười nhạo một tiếng, nói, “Nếu không muốn đi ra, ta đây cũng chỉ có thể sưu hồn!”

Xì xì!

Bàn tay hất lại vờ một trảo, lại là một cỗ hấp lực phát ra bao phủ một tên lão giả khác, ở trong tiếng kêu hoảng sợ của hắn, ngay tại chỗ hút hồn phách của hắn ra, tiến hành nhanh chóng hấp thu.

Rất nhanh, Giang Thạch liền biết rõ tung tích hai tên hậu nhân của Dương Diệu Thiên bị người này giấu đi, cười nói, “Tàng Kinh các!

Ánh mắt Huyền Đạo Tử phát lạnh, bàn chân đạp lên, thân thể đã sớm lao ra ngoài, điên cuồng lao về phía Tàng Kinh Các, sát khí trên dưới quanh người cuồn cuộn mãnh liệt, có loại cảm giác khủng bố nói không nên lời.

Giang Thạch nhẹ nhàng cười, cũng không quản nhiều mà là nhìn về phía những người còn lại, nói, “Được rồi, về phần các ngươi cũng không nhân rồi, lập tức mang ta đến bảo khố tông môn của các ngươi nhìn xem!”

“Vâng, đại nhân mời đi theo chúng ta!”

“Bảo khố tông môn ngay tại Tây Sơn Liên Hoa Phong!”

“Đại nhân, mau đi!”

Một tên cao thủ nhanh chóng đứng ra dẫn đường, dẫn Giang Thạch đi về một phương hướng khác.

Giang Thạch không chút do dự, thân hình nhoáng lên, trực tiếp đi theo.

Ba ngày sau.

Trung Châu chấn động, một mảnh xôn xao.

Tất cả thế lực đều chấn động.

Sự tình Huyền Minh tông bị diệt, Dương Diệu Thiên chết thảm vền vền ba ngày thời gian đã truyền khắp toàn bộ Trung Châu, để cho tất cả mọi người không dám tin.

“Dương Diệu Thiên chết rồi?”

“Không thể nào?”

“Dương lão quái sống hơn bốn ngàn năm, thủ đoạn vô số, ngay cả Lời Thề Hồng Hoang cũng có thể tránh đi, người nào có thể giết chết hắn?”

“Dương Diệu Thiên chết thảm, Huyền Minh tông bị diệt, tất cả hậu nhân của Dương Diệu Thiên bị đồ sát, Huyền Minh tông bây giờ đã trở thành lịch sử, nghe nói chính là Giang Thạch kia cùng Huyền Đạo Tử tự mình hạ thủ!!”

“Giang Thạch? Lại là hắn!”

Rầm rầm!

Các thế lực đều vô cùng chấn động.

Không ít người lúc trước có thù oán với Giang Thạch sau khi nghe được tin tức này, thân thể run lên bần bật, đột nhiên biến sắc, trong lòng quả thực không dám tin.

Giang Thạch này rốt cuộc đã trưởng thành đến trình độ nào?

Lúc trước, thời điểm hắn bị bức rời khỏi Trung Châu mới vừa đến Huyết Đan Cảnh đi?

Bây giờ đã có thể giết chết Dương Diệu Thiên sao?

Đùa gì thế?

Hướng khác.

Chùa cổ núi sâu.

Tiếng chuông du dương.

Môi trường xung quanh cực kỳ yên tĩnh, từng bách liễu mọc xum xuê.

Bên trong Đại Hùng Bảo Điện.

Một nam tử thân hình khôi ngô, mặc hắc bào đang lẳng lẳng ngồi ngay ngắn ở đây, ngũ quan góc cạnh, diện mạo bình tĩnh, cảm ngộ phật đạo cùng lực lượng của tự nhiên, quanh thân chảy xuôi một loại cảm giác thần bí khó lường, dường như đã giao hòa cùng thiên địa.

“Thánh nhân từng nói, tu thân, tề gia, trị quốc, bình thiên hạ, nhưng bước tu thân cơ bản nhất này cũng đã ngăn cản không biết bao nhiêu người.”

Nam tử hắc bào ngũ khí bình thản, dường như bất kể lúc nào hắn đều vô cùng yên tĩnh, không có bất kỳ lực lượng bên ngoài nào có thể ảnh hưởng đến tâm trí hắn: “Ta đã nói bao nhiêu lần, bất kể lúc nào, đều phải bảo trì bình tĩnh, bình tĩnh mới có thể tự nhiên, tự nhiên mới có thể vĩnh hằng!”

“Vâng, thưa chủ nhân!”

Một nam tử áo đỏ phía sau vẫn có vẻ bất an, vội vàng dùng sức gật đầu.

“Nói đi, chuyện gì?”

Lâu chủ Trung Nghĩa Lâu bình thản hỏi.

“Lâu chủ, Huyền Minh tông bị người diệt rồi, là Giang Thạch làm!”

Nam tử áo đỏ vội vàng nói.

“Cái gì?”

Ánh mắt Trung Nghĩa lâu chủ híp lại, một cỗ khí tức khủng bố từ trên người hắn phát ra, từng ngọn đèn xanh vốn vây quanh bốn phía trong nháy mắt đã tắt lịm.

Không chỉ vậy!

Toàn bộ mặt đất đều bắt đầu vỡ nát, trong phút chốc đã xuất hiện vô số vết nứt.

Ánh mắt hắn kinh tâm động phách, đột nhiên quay đầu lại, nói: “Tin tức từ đâu phát ra?”

“Là người của chúng ta tự mình đến Huyền Minh tông xem, bên trong Huyền Minh tông, tất cả hậu nhân của Dương Diệu Thiên đều đã chết, Dương Diệu Thiên cũng bị buộc phải tự bạo!”

Chương 568: Tính Sở Trung Nghĩa Lâu Chủ. 2

Nam tử áo đỏ vội vàng kinh hãi nói.

“Chết tiệt!”

Nội tâm Trung Nghĩa lâu chủ trong nháy mắt âm trầm xuống, cũng không cách nào có thể bảo trì bình tĩnh, đột nhiên đứng dậy, trực tiếp tức giận mắng.

“Tên quái vật này còn là người không?”

“Lúc này mới trôi qua bao lâu đã cường đại đến trình độ này!”

Trong Tuyên Vũ Thành, xe ngựa tấp nập, đường phố phồn hoa. Các loại âm thanh rao bán đồ ăn vật vang lên. Trên đường phố tản ra từng trận khí tức hồng trần nồng đậm.

Giang Thạch đã sớm thay hình đổi dạng, xuất hiện ở một khách điểm tương đối phồn hoa, giờ phút này đang lẳng lặng ngồi ở một vị trí gần cửa sổ.

Huyền Đạo Tử thì là tạm thời không ở bên cạnh hắn. Sau khi giải quyết xong chuyện của Huyền Minh tông, bọn hắn vẫn chưa lập tức khởi hành đến Thần Mộ đi tìm Dương Diệu Thiên, mà để mặc tin tức lên men, trở về Thiên Ma Giáo xử lý chuyện. Huyền Đạo Tử thì trực tiếp đi Long Đầu Sơn một chuyến để xem hậu nhân của hắn. Mà Giang Thạch lại là lần nữa đi tới nơi này, thành trì lúc ấy để hắn ăn không ít thua thiệt.

Hắn lẳng lẳng thưởng thức rượu, ánh mắt yên lặng nhìn ra ngoài cửa sổ.

Không lâu sau, một trận tiếng bước chân dồn dập vang lên. Một vị nam tử thân hình cao gầy, sắc mặt khô vàng, có hai chòm râu nhanh chóng từ dưới lầu đi tới, thấp giọng nói:

“Hắc Liên thánh tử, tra ra tin tức rồi.”

“Ồ?” Giang Thạch nhíu mày, nói: “Nói cụ thể đi.”

“Phân đà Trung Nghĩa lâu từ nửa năm trước bị người tiêu diệt, sau đó các phân đà còn lại đều bí mật chuyển xuống dưới đất. Trung Nghĩa lâu chủ Đường Bát Hoang, thực lực cao thâm, sống hơn ngàn năm, xác thực cũng là một cao thủ Niết Bàn cảnh. Hắn là hắn cũng đã đi Hồng Hoang sơn mạch rồi, bất quá Đường Bát Hoang có thân ngoại hóa thân, thân ngoại hóa thân của hắn đã từng lui tới ở Tiềm Long tự ngoại thành!”

“Tiềm Long Tự!” Giang Thạch tự nói, hỏi: “Ngôi chùa này có gì khác biệt?”

“Bên ngoài nhìn lại không khác gì chùa miếu bình thường, bất quá ngôi chùa này cũng không tiếp nhận hương khói của tín đồ, tín đồ bình thường rất khó đi vào. Chúng ta cũng là may mắn mới phát hiện ra tung tích của Trung Nghĩa lâu ở xung quanh. Đúng rồi, Trung Nghĩa lâu chiêu mộ không ít cao thủ của Huyền Ảnh thần tộc, bốn phía ngôi chùa này bị Huyền Ảnh thần tộc canh giữ. Hắc Liên thánh tử chỉ cần cẩn thận, bọn hắn hẳn là không phát hiện được người.” Nam tử sắc mặt khô vàng thấp giọng nói.

“Huyền Ảnh Thần Tộc.” Giang Thạch lập tức nhớ tới những bóng người trong suốt đã từng thấy trước đó. Đám người quái dị kia, xuất quỷ nhập thần, nói chung quả thật khó chơi.

“Biết rồi.” Giang Thạch đáp lại, “Người đi xuống đi.”

“Vâng, Hắc Liên thánh tử!” Nam tử khô vàng lúc này liền ôm quyền chấp tay, quay người bắt đầu nhanh chóng rời khỏi, rất nhanh thân ảnh của hắn đã dung nhập vào đám người, biến mất không thấy.

Không thể nghi ngờ, nam tử này chính là một tên cao thủ của Thiên Ma giáo. Thiên Ma giáo là thế lực ma đạo chính thống nhất thiên hạ, căn cơ thâm hậu, cũng không phải có ở Tây Nam mới có bố cục, các thành trì trọng yếu trong thiên hạ đều có nhãn tuyến của bọn hắn. Luận hệ thống tình báo, tuyệt đối có thể xếp top 3 trong thiên hạ.

“Trung nghĩa lâu chủ, lần này gặp mặt, nói không chừng sẽ khiến người ngoài ý muốn a.”

Ánh mắt Giang Thạch chớp động. Một lát sau, thân thể hắn biến mất không thấy.

Nửa năm trước, Trung nghĩa lâu chủ tính kế hắn, chuyện này đến nay vẫn còn ghi tạc trong đầu hắn.

Đáng tiếc duy nhất là, bản thể Trung nghĩa lâu chủ đã đi tới Hồng Hoang sơn mạch, còn ở lại chỉ có một cái thân ngoại hóa thân.

Nhưng thân ngoại hóa thân cũng được. Ít nhất cũng có thể giúp Giang Thạch trút giận.

Không lâu sau, Giang Thạch đã đến khu vực bên ngoài thành.

Rừng rậm ở đây vô cùng rậm rạp, nhìn xa như vô tận. Những gốc cây, bụi cây thô to vươn lên trời cao, trông như những mũi lao, nhìn ra xa chỉ thấy bốn phía đều như vậy. Nếu là người bình thường đi tới đây, rất dễ bị lạc.

Giang Thạch nhìn chung quanh, cẩn thận phân biệt phương hướng một chút, thân thể chợt lóe lên, lại lần nữa phóng ra, trong nháy mắt đã biến mất.

Một lúc sau, thân ảnh của Giang Thạch cuối cùng xuất hiện. Ánh mắt hắn chớp động, vận chuyển thiên phú Ngụy Trang, cơ thể bỗng nhiên trở nên trong suốt, như hòa làm một thể với rừng cây. Thân thể hắn ẩn giấu sau một bụi cây thô to, ánh mắt nhìn về phía trước, nơi có một bóng người trong suốt đang lắc lư trên một gốc cây cổ thụ.

“Huyền Ảnh Thân Tộc!”

Nếu không phải hắn nắm giữ thiên phú Thấu Thị, thật đúng là rất khó phát hiện bọn hắn.

“Vù!”

Thân thể Giang Thạch trong nháy mắt đã biến mất, sau một khắc liền giống như xuyên qua không gian, hắn xuất hiện ngay phía sau bóng người trong suốt kia, một tay đè lên bả vai của hắn.

Bóng người trong suốt bị dọa đến sắc mặt kinh hãi, vội vàng muốn đứng dậy, nhưng bị Giang Thạch nhẹ nhàng bóp một cái, hắn lập tức cảm thấy thân thể nặng nề như ngàn vạn cự nhạc đè trên vai, không thể nhúc nhích.

Chương 569: Tính Sở Trung

Nghĩa Lâu Chủ. 3

Không chỉ vậy, còn có một cỗ lực lượng cường đại từ trong tay Giang Thạch tuôn ra, lập tức xâm nhập vào cơ thể hắn, giam cầm thân thể của hắn, khiến hắn không thể thốt ra một lời nào.

Tên cao thủ Huyền Ảnh Thần Tộc này lộ ra vẻ kinh hãi.

“Người nào? Làm sao có thể vô thanh vô tức không chế ta?”

“Hắc hắc.”

Tiếng cười âm u của Giang Thạch vang lên từ phía sau hắn, khiến hắn run rẩy, linh hồn chấn động.

“Phốc xuy!”

Thiên phú Phệ Hồn của Giang Thạch vận chuyển, một cỗ lực hấp dẫn quỷ dị từ trong hai tay hắn tản mát ra, nhanh chóng tác động lên cơ thể của tên cao thủ Huyền Ảnh Thần Tộc này.

Tên cao thủ Huyền Ảnh Thần Tộc này hét thảm một tiếng, hồn phách chấn động, trực tiếp bị kéo ra từ trong thân thể.

“Vù!”

Trong nháy mắt, Giang Thạch hấp thu hồn phách của hắn. Hắn nhắm mắt lại, yên lặng lĩnh hội ký ức của đối phương.

Một lát sau, ánh mắt Giang Thạch chớp động, nhìn về phía sâu trong rừng rậm.

Tìm thấy rồi!

Phân thân của Trung nghĩa lâu chủ quả nhiên ở đó.

Trong lòng Giang Thạch tự nói: “Chắc chắc, ai bảo ta là người lòng dạ hẹp hòi đây, Trung nghĩa lâu chủ, lúc trước tính kế ta không xong, cũng đừng trách hôm nay ta tới cửa đòi mạng!”

Hắn vừa muốn tiến lên, bỗng nhiên nhớ ra một chuyện, lập tức tiếp tục nhảy xuống đi lang thang trong rừng.

Hắn chuẩn bị thanh trừ toàn bộ cao thủ Huyền Ảnh Thần Tộc.

Lũ người này quỷ dị khó lường, xuất quỷ nhập thần, giống như u linh, người bình thường rất khó nhìn thấy chúng, giữ lại chúng tuyệt đối là một tai họa.

Thừa dịp cơ hội này, giết chết toàn bộ, cũng loại trừ khả năng sau này đám người này đột nhiên tính kế mình.

Phốc phốc phốc!

Giang Thạch hạ thủ cực nhanh, một tên lại một tên cao thủ Huyền Ảnh Thần Tộc bắt đầu liên tiếp chết đi, tất cả đều chết trong im lặng.

Dưới tốc độ quỷ dị của Giang Thạch, đám người này thậm chí ngay cả chết cũng không biết mình chết như thế nào.

Mười mấy phút sau, cuối cùng Giang Thạch cũng ngừng lại.

Bốn phương tám hướng, phàm là hắn có thể nhìn thấy, giờ phút này trên cơ bản đều đã bị hắn giải quyết.

Chính là không biết, đây có phải tất cả Huyền Ảnh Thần Tộc mà Trung Nghĩa Lâu có hay không.

Rất nhanh, thân thể Giang Thạch lần nữa lao ra, nhẹ nhàng bay bổng, khí tức nội liễm, dưới thiên phú Ngụy Trang, thân thể cơ hồ đã trở nên trong suốt, chợt lóe mà qua, hướng về phía đền thờ trong thâm sơn mà đi.

Sâu trong đền thờ, Trung nghĩa lâu chủ bộ mặt âm trầm, đang đi tới đi lui, trong lòng cực kỳ bất an.

Biểu hiện của Giang Thạch làm hắn cực kỳ bức bối.

Chẳng bao lâu trước đây, tiểu gia hỏa này ở trong mắt hắn chỉ là tồn tại tiện tay có thể bóp chết, bây giờ lại trưởng thành đến loại tình trạng này.

Sớm biết như thế, trước đó hắn đã không nên mạo hiểm.

Cố gắng lôi kéo Giang Thạch không được sao?

Tại sao phải đi một nước mạo hiểm như vậy?

Thiên đạo bất dung a!

Trung nghĩa lâu chủ ngửa mặt lên trời thở dài, không biết là đang nghĩ mình, hay là lại nghĩ Giang Thạch.

“Chủ nhân, ngài có muốn rời khỏi đây không?”

Bên cạnh, một tên thủ hạ sắc mặt biến ảo, nói: “Giang Thạch kia bây giờ không khác gì người điên, vạn nhất bị hắn biết được ngài ở chỗ này, chỉ sợ....”

Trung Nghĩa lâu chủ suy nghĩ một lúc, trầm giọng nói: “Thông báo cho đám người Ảnh Ma, lập tức rút lui, chạy tới cứ điểm số 2.”

“Vâng, thưa chủ nhân!”

Tên thủ hạ kia lập tức cung kính gật đầu, lập tức hành động, hướng ra ngoài chùa điên cuồng phóng đi.

Trung nghĩa lâu chủ cũng không tiếp tục đợi lâu nữa, vậy xoay người rời đi, hướng về phía cửa sau vội vàng mà đi,

chuẩn bị rời khỏi nơi đây bằng cửa sau.

Nhưng mà, ngay thời điểm hấn vừa mới định viện đi tới cửa sau, đột nhiên hấn dừng lại, sắc mặt khẽ biến, nhìn về phía trước.

Chỉ thấy bên ngoài cửa sau, một bóng người khôi ngô cao lớn, chẳng biết từ lúc nào đã xuất hiện ở chỗ này, hấn mặc một bộ trường bào màu đen, khuôn mặt trắng nõn, có chút cương nghị, trên mặt mang theo nụ cười nhè nhẹ, tóc đen đầu đầy xõa ở phía sau, một đôi con ngươi đang hứng thú nhìn về phía mình.

“Giang Thạch!”

Trong lòng Trung nghĩa lâu chủ nhanh chóng trầm xuống, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm bóng người trước mắt, trong lòng như cuộn cuộn sóng biển ngập trời.

Hấn tìm đến?

Hấn thật sự tìm tới rồi!

“Trung nghĩa lâu chủ, đây là lần đầu tiên ta nhìn thấy ngươi đi?”

Giang Thạch mỉm cười, thân thể to lớn chặn ở ngoài đại môn, giống như một tòa núi nhỏ, ánh mặt trời rực rỡ rải xuống trên thân thể hấn rải xuống một mảnh bóng tối to lớn, nói: “Nói thật, ngươi còn cao lớn hơn trong tưởng tượng của ta, nói thể nào đây, ta đánh lên càng có xúc cảm, bằng không ta thật sự lo lắng một chiêu liền đem bộ phận thân này của ngươi đánh thành bùn nhão, như vậy thì quá không thú vị, phải không!”

“Giang Thạch, ngươi thật sự ngoài dự liệu của ta.”

Chương 570: Tính Sở Trung

Nghĩa Lâu Chủ. 4

Trung nghĩa lâu chủ thanh âm trầm thấp, nói: “Ta thật sự không thể nghĩ tới, ngươi cư nhiên đã trưởng thành đến mức này, kỳ thật chủ ý ban đầu của ta vì tốt cho ngươi, ngươi tin hay không?”

“Không tin!”

Giang Thạch bình tĩnh đáp lại.

“Mặc dù ngươi không tin, nhưng ta xác thực là vì tốt cho ngươi, kỳ thật, giữa ta và ngươi có thể hợp tác.”

Trung nghĩa lâu chủ nặng nề nói: “Ta nắm giữ Trung Nghĩa lâu, môn hạ cao thủ nhiều như mây, ngươi đã gia nhập Thiên Ma giáo, trở thành Hắc Liên thánh tử của Thiên Ma giáo, chỉ cần ta và ngươi liên thủ, ta có thể bảo đảm ngươi có thể thuận lợi tiếp quản Thiên Ma giáo, để ngươi trở thành tân nhậm giáo chủ của Thiên Ma giáo, như thế nào?”

“Thú vị.”

Giang Thạch trực tiếp nở nụ cười, lộ ra hàm răng trắng hếu.

“Nói như vậy, ngươi đồng ý?”

Ánh mắt Trung nghĩa lâu chủ lóe lên tinh quang, nhìn chăm chăm Giang Thạch.

Nhưng mà, khi trong lòng hắn vừa mới hiện lên một chút vui sướng, một thân hình khủng bố cực lớn liền đột nhiên hướng về thân thể của hắn thổi quét mà đi, quá nhanh, mang theo áp lực và cương phong kinh khủng, giống như đột phá

hạn chế của không gian, khiến cho hắn không có chút phản ứng nào đã bị một cái tát đánh trúng.

Oanh!

Âm thanh vang vọng, không khí nổ tung.

Cổ phân thân này của Trung Nghĩa lâu chủ ngay tại chỗ bị Giang Thạch tát đánh bay mấy chục thước, thân hình như đạn pháo, hung hăng nện vào một tòa giả sơn ở xa xa, trực tiếp đập tòa giả sơn chia năm xẻ bảy.

Từng mảnh đá vụn bay múa lung tung, kinh phong gào thét.

“Chắc chắc.”

Quạt bay Trung nghĩa lâu chủ, trong miệng Giang Thạch phát ra tiếng chắc chắc, bước nhanh lại gần thân thể Trung nghĩa lâu chủ, cười nói: “Điều kiện ngược lại là điều kiện tốt, đáng tiếc, ai bảo ta chán ghét ngươi?”

“Khụ khụ khụ.”

Trung nghĩa lâu chủ liên tục ho ra máu, trường bào bay phấp phới, thân thể gian nan bò ra từ đồng đá vụn. Toàn thân hắn dính đầy máu tươi, xương cốt bị Giang Thạch đánh gãy không biết bao nhiêu căn. Hắn dùng sức lắc đầu, miệng đầy bọt máu, tiếp tục nói: “Giang Thạch, ngươi không nên xúc động như thế, ngươi vốn là người thông minh, cần gì phải như vậy?”

Hô!

Bàn tay không lồ mang theo kinh phong khủng bố, lần nữa hung hăng đánh tới thân thể Trung Nghĩa lâu chủ. Lực đạo được khống chế cực kỳ chính xác, vừa có thể cam đoan có thể đánh đập Trung Nghĩa lâu chủ, lại có thể cam đoan sẽ không quá lực đánh chết hắn.

“Phanh” một tiếng, thân thể Trung Nghĩa lâu chủ lần nữa bay tứ tung, lại một lần nữa đập vào vách đá cách đó mấy chục thước. Thương thể trên người hắn càng thêm thảm thiết, máu tươi đầm đìa, xương gãy, thịt nát, nhìn thấy mà giật mình.

“Nói đi, nói đi!”

Giang Thạch vẻ mặt tươi cười, sải bước đi tới.

“Chẳng lẽ ngươi không muốn biết cảnh giới Cổ Thánh có bao nhiêu huyền diệu? Kỳ thực thế giới này có vô số huyền bí, chỉ bằng vào một người mà nói là căn bản thăm dò không đến. Chẳng lẽ ngươi không muốn trường sinh bất tử?”

Oanh!

Tiếng nổ khủng bố vang lên, thân thể Trung Nghĩa lâu chủ lại bay ngược, lại bắn lên mảng lớn bọt máu ở giữa không trung.

“Giang Thạch, giữa ta và ngươi có thể hợp tác, có thể cùng nhau trở nên mạnh mẽ, tại sao ngươi lại không suy nghĩ kỹ càng?”

Oanh!

Lại là một tiếng nổ nặng nề vang lên, Trung Nghĩa lâu chủ hung hăng bay ra ngoài.

Cứ như vậy, Giang Thạch giống như đang chơi đùa với một con rối, nụ cười trên mặt vẫn không thay đổi. Bàn tay khổng lồ lần lượt đánh vào thân thể Trung Nghĩa lâu chủ, khiến hắn bay tứ tung, máu tươi bắn tung tóe, vô cùng thảm hại. Ngũ quan của hắn đã vụn vỡ mơ hồ, đến cuối cùng thất khiếu đều chảy ra máu tươi.

Sức chịu đựng của Trung Nghĩa lâu chủ cũng đang dần cạn kiệt. Ban đầu hắn vẫn có thể cố gắng kiềm chế cơn giận, không ngừng dùng lời nói để cảm hóa Giang Thạch, ngăn cản

Giang Thạch. Nhưng khi phát hiện Giang Thạch đang đùa giỡn mình, hắn hoàn toàn nổi giận.

“Mẹ kiếp Giang Thạch, ngươi muốn chết!”

Trung Nghĩa lâu chủ hét lớn, ánh mắt đỏ ngầu, lần đầu tiên thốt ra lời thô tục.

Dù là hắn là người có giáo dưỡng cao nhưng lúc này cũng không thể chịu đựng được nữa. Đối mặt với người trước mắt luôn mang theo nụ cười, không ngừng đánh mình, Trung Nghĩa lâu chủ chỉ hận không thể xé xác Giang Thạch thành từng mảnh. Hắn thậm chí hận không thể nhào tới cắn Giang Thạch hai cái.

“Ngươi dám mắng ta?”

Giang Thạch kinh hãi, nói: “Chó má Trung Nghĩa lâu chủ, ta đang đùa giỡn với ngươi, ngươi lại dám mắng ta, lão tử sống xé ngươi!”

Hắn thò bàn tay to ra, trực tiếp hướng về thân thể Trung Nghĩa lâu chủ, điên cuồng mà xé.

Tiếng kêu thảm thiết vang lên, máu tươi bắn tung tóe. Trung Nghĩa lâu chủ đem oán niệm cả đời hóa thành lời thô tục, đang điên cuồng mắng chửi Giang Thạch.

Giang Thạch càng xé mảnh liệt hơn.

Gần mười phút sau, bộ phận thân của Trung Nghĩa lâu chủ mới bị Giang Thạch triệt để giết chết. Toàn bộ thân thể hắn biến mất không còn thấy, chỉ còn lại một cái đầu chết không nhắm mắt.

Giang Thạch giơ chân lên, hung hăng giẫm xuống một cước.

“Mẹ kiếp Trung Nghĩa lâu chủ, đây chỉ là chút lợi tức, đợi chân thân của ngươi trở về lại nói!”

Chương 571: Xuất Phát Đến Thần Mộ! 1

Núi Long Đầu, dãy núi hoang vắng, phủ đầy quặng. Xa xa, có một cái Thạch thôn không lớn nằm bên trong, bên trong khói bếp lượn lờ, tỏa ra khí tức khói lửa.

Một nam tử thân hình cường tráng, cầm muỗng sắt trong tay, vớt ra một khối thịt yêu thú từ một nồi lớn vừa mới đun sôi, đặt vào bát, tươi cười bung đến trước bàn Giang Thạch và Huyền Đạo Tử.

“Giang tiểu ca, Huyền Đạo Tử tiên bối, Thạch thôn chúng ta không có mỹ vị gì để khoản đãi các người, chỉ có đặc sản của chúng ta, Hồng Vĩ Thử, mời các người nếm thử.”

Nam tử cười nói.

Giang Thạch bình thần nhìn thoáng qua miếng thịt màu đỏ trong bát lớn, lấy đũa gắp một miếng, nhét vào miệng, chỉ cảm thấy thịt hơi có mùi củi, nhưng khi tự mình nhai thì có mùi thịt khó tả, không khỏi nhẹ nhàng gật đầu, cười nói: “Mùi vị cũng không tệ lắm, có chút giống thịt bê.”

Huyền Đạo Tử nhìn thoáng qua nam tử cường tráng, thở dài nói: “Nhị Ngưu, không cần bận rộn, cùng nhau ăn đi.”

“Tiền bối, các ngài ăn trước, vẫn bối nhìn là được.”

Nam tử cường tráng có chút ngượng ngùng. Sau khi Huyền Đạo Tử đến, đã trực tiếp biểu lộ thân phận lão tổ của mình, khiến nam tử cường tráng có chút không thể tin được. Đối mặt với Huyền Đạo Tử, hắn vừa không muốn gọi lão tổ, lại không muốn chậm trễ đối phương, nên đành phải xưng hô là tiền bối.

“Nhị Ngưu, không cần như vậy, cùng nhau ăn đi.”

Huyền Đạo Tử lại thở dài.

“Cái này...”

Sắc mặt nam tử cường tráng biến ảo, cuối cùng vẫn nhẹ nhàng gật đầu: “Vâng, tiền bối.”

Hắn đành phải kiên trì, đi tới trước bàn, bất an ngồi xuống.

“Đây là bữa cơm cuối cùng của ta ở Thạch thôn, sau bữa cơm này, lão phu sẽ rời khỏi đây. Về phần vận mệnh của các ngươi, sau này phải tự mình quyết định rồi.”

Huyền Đạo Tử nhẹ giọng phân phó, nói: “Phương pháp tu luyện, ta đã truyền xuống, chỉ cần các ngươi tu luyện thật tốt, không đi phô trương lung tung, hẳn là không ai động đến các ngươi. Về phần sau các ngươi có thể tu luyện tới trình độ nào, hoàn toàn phụ thuộc vào thiên phú của các ngươi.”

“Tiền bối, ngài muốn rời đi?”

Nam tử cường tráng giật mình, vội vàng mở miệng. Hai ngày nay, Huyền Đạo Tử ở nơi này, quả thực đã truyền cho bọn hắn rất nhiều thứ. Bây giờ đột nhiên rời đi, khiến hắn có chút không nỡ.

“Đúng vậy, thiên hạ không có yến hội nào không tàn, năm đó lão phu có lỗi với các ngươi, bây giờ tuy ta đã nghĩ cách tiến hành bù đắp, nhưng con đường của các ngươi, vẫn cần các ngươi tự mình đi.”

Huyền Đạo Tử già nua nói.

Bỗng nhiên, sắc mặt hắn hơi trầm ngâm, nhìn thoáng qua Giang Thạch, nói: “Giang tiểu hữu, nếu không ngươi lưu lại cho bọn hắn một kiện tín vật, lấy thanh danh của ngươi, có lẽ tại thời khắc mấu chốt, có thể cứu bọn hắn một mạng.”

Giang Thạch mỉm cười, gật đầu nói: “Dễ nói.”

Hắn nhìn chung quanh, bỗng nhiên lộ ra nụ cười, trực tiếp nhặt lên một khối tảng đá bề ngoài nhẵn nhụi từ trên mặt đất, hình dáng giống như một thanh kiếm, trực tiếp điêu khắc lên tảng đá.

Xì xì xì xì!

Không lâu sau, hai chữ to khắc sâu đã hoàn toàn thành hình.

Trên tảng đá rõ ràng khắc hai chữ “Giang Thạch”.

“Trên đây ẩn chứa ba thành lực lượng của ta, nếu kích hoạt, có thể bảo trụ các người một mạng ở thời khắc mấu chốt, nhưng sau khi sử dụng, tảng đá này sẽ tự hủy, cho nên, các người tốt nhất vẫn nên điều thấp một chút sẽ tốt hơn!”

Giang Thạch mỉm cười, đưa hòn đá vào tay Nhị Ngu.

Nhị Ngu cầm lấy hòn đá, mặt lộ ra vẻ cảm kích, liên tục gật đầu, nói: “Đa tạ Giang huynh đệ, Giang huynh đệ đại ân đại đức, Nhị Ngu cùng người Thạch Thôn, suốt đời khó quên!”

Giang Thạch cười ha hả, không nói thêm nữa, mà tiếp tục ăn miếng thịt màu đỏ trong bát.

Nửa canh giờ sau.

Những cơn gió nhẹ ập đến.

Những đám bụi mịn cuộn lên trên hình đầu rồng, kêu vù vù, đôi mắt mơ hồ.

Nhị Ngu lấy tay che khuất ánh mắt, vội vàng đứng dậy, xoay người muốn đi đóng cửa phòng, nhưng khi hắn vất vả lắm mới đóng cửa phòng lại, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Giang

Thạch, Huyền Đạo Tử bên trong đã sớm không còn thấy bóng dáng.

“Giang huynh đệ, lão tiên bối!”

Nhị Ngưu không khỏi kinh hô lên: “Giang huynh đệ!”

....

Xa xa.

Giang Thạch mỉm cười, nói: “Huyền Đạo Tử, người thật sự buông như vậy?”

“Buông.”

Huyền Đạo Tử sắc mặt phức tạp, quay đầu lại nói: “Hậu bối tự có phúc của hậu bối, lão phu có khả năng làm chỉ có nhiều đó thôi, ta làm vậy, chỉ là để đền bù cho nữ nhi của ta.”

“Cũng đúng.”

Giang Thạch gật đầu, cười nói: “Vậy đi thôi, đi tới Thần Mộ, đoán chừng Dương Diệu Thiên vẫn đang oán hận chúng ta đây, ta ngược lại muốn xem khi gặp lại hắn, hắn sẽ có biểu hiện gì?”

Thân thể hai người nhoáng lên một cái đã biến mất.

....

Trong thiên hạ xôn xao, tin tức lưu chuyển.

Đủ loại tiếng nghị luận vẫn không ngừng.

Thần Mộ, nằm ở Tây Mạc bí ẩn và rộng lớn.

Nghe nói là một phần mộ của các vị thần viễn cổ, môi trường khắc nghiệt, có nhiều sương mù và chương khí, đồng thời bên trong còn tồn tại một di tích cổ xưa.

Chương 572: Xuất Phát Đến Thần Mộ! 2

Hàng năm bên trong đều có vô số cao thủ chạy tới Thần Mộ, muốn tìm kiếm cơ duyên thuộc về mình.

Phụ cận Thần Mộ thì tụ tập một đám nhân loại cực kỳ quái dị.

Đám người này tự xưng là hậu duệ của Thần Ma, huyết mạch bọn hắn cường đại, khác với nhân loại và dị tộc ở bên ngoài.

Có người sinh ra một con mắt dọc ở mi tâm, có thể nhìn rõ mọi việc, thấy rõ việc ngoài trăm dặm.

Có người lại là tóc vàng râu vàng, thân hình cao lớn.

Còn có người thậm chí sinh ra hai cánh ở phía sau.

Những thứ này đều được xưng là đặc thù của Viễn Cổ Thần Ma.

Chẳng qua đám hậu duệ Thần Ma này, chủng loại cực kỳ thưa thớt, lại không muốn đi ra Tây Mạc, quanh năm đều hoạt động ở Tây Mạc cho nên trong thiên hạ biết rất ít.

Bọn hắn cùng những nhân loại ở nơi khác không có quan hệ lợi ích liên quan nên lúc này mới có thể bình an vô sự, chung sống hòa bình.

Lúc này, trong sa mạc rộng lớn liên miên bất tận, mơ hồ xuất hiện một con đường bị bão cát che đậy. Ba đạo nhân ảnh cười lạc đà từ từ đi về phía trước.

Trên con lạc đà ngoài cùng bên trái, một thiếu nữ ánh nắng tươi sáng ngồi đó, mặc một bộ quần áo màu vàng nhạt, tay trái cầm trường kiếm, tay phải nắm dây cương, vừa đi vừa than thở.

“Cha, người nói cái nơi đó rốt cuộc ở đâu? Sau khi đến đó, thật có thể giải trừ thai nhi trong bụng ta không? Ta cảm giác mấy ngày nay thai nhi càng lúc càng lớn.”

Thượng Quan Vân ở một bên nhìn không được khuyên nhủ:

“Sư muội, sư tôn hẳn là sẽ không gạt chúng ta, cứ đi theo là được.”

Hắn thật sự sợ vị sư muội này lại xung đột với sư tôn. Dọc theo đường đi, tật xấu miệng của sư muội này vẫn không thay đổi chút nào.

Triệu Phi Yên bĩu môi, lại nhìn phụ thân nhà mình với vẻ mặt u oán:

“Cha, người cứ nói thật với ta đi, ta rốt cuộc còn có thể cứu không?”

Mí mắt Triệu Hậu Tài giật giật, nhiều lần muốn tức giận, nhưng đều nhìn xuống. Hắn trực tiếp làm bộ không nghe thấy lời nói của Triệu Phi Yên, thúc giục lạc đà, tiếp tục đi về phía trước.”

Triệu Phi Yên đành phải lộ ra vẻ mặt cười khổ, tiếp tục đi theo Triệu Hậu Tài.

Một lúc sau, khu vực phía trước nhất, mơ hồ xuất hiện không ít bóng dáng của kiến trúc, bao cùng một chỗ. Phía sau kiến trúc thì xuất hiện mảng lớn ốc đảo mơ mơ hồ hồ.

Thượng Quan Vân hai mắt sáng ngời, dẫn đầu chỉ về phía xa xa:

“Sur tôn, mau nhìn, hình như chúng ta đến rồi.”

Triệu Phi Yên cũng trừng to mắt, nhìn về phía trước:

“Cha, là nơi đó sao?”

“Thấy rồi.”

Triệu Hậu Tài giọng nói trầm thấp:

“Một hồi dừng lộ ra, nơi này khắp nơi đều là cao nhân, vạn nhất chộc giận bọn hần, coi như ta cũng không giữ được các ngươi, nhất là ngươi cái xú nha đầu này, nghe hay không?”

Hần hung tợn trừng mắt liếc Triệu Phi Yên một cái.

Triệu Phi Yên lập tức che miệng, liên tục gật đầu.

Triệu Hậu Tài vẫn cảm thấy không an toàn lắm.

“Hay là ta bịt miệng xú nữ nhi này lại?”

Nhưng nghĩ lại, bịt miệng nữ nhi, chính mình lại có chút luyến tiếc, trong lúc nhất thời, Triệu Hậu Tài cau mày, trong lòng đắn đo không chừng.

....

Trong một cổ động sâu thẳm, gió lạnh gào thét, ô ô chói tai, không thấy đáy.

Như thể toàn bộ cổ động nối liền với địa ngục không đáy.

Ở chỗ sâu nhất của cổ động, một đạo nhân ảnh đột nhiên mở mắt, kinh hãi đến mức sắc mặt tái nhợt, gân xanh hiện lên, vắn vẹo giật giật.

“Giang Thạch! Giang Thạch! Đồ chết tiệt, hủy bản thể ta, ta muốn đem ngươi thiên đao vạn quả!”

Dương Diệu Thiên hận đến nghiến răng nghiến lợi, vẻ mặt oán độc, thân thể đi lại không ngừng, khí tức trên người

khuyết tán ra ngoài, trùng trùng điệp điệp, nổi lên từng mảng từng mảng cuồng phong cuộn cuộn.

“Chúa công, bản thể của ngài bị người hủy?”

Bên cạnh, một con cú mèo đầu người thân chim quái dị, kinh hãi nhìn về Dương Diệu Thiên.

“Chuyện này ai cũng đừng nói với ai, ai còn dám nói, ta liền bóp chết người đó!”

Cú mèo đầu người thân chim lập tức rung mình, không dám nhiều lời, cười nịnh nọt nói, “Chúa công, Mậu Dịch Thần Ma Tràng sắp bắt đầu, nếu không, tiểu nhân đi ra ngoài tìm hiểu tin tức cho ngài?”

Dương Diệu Thiên hít sâu một hơi, cố gắng áp chế lửa giận trong cơ thể, nhẹ nhàng thở hỗn hển, lạnh giọng nói, “Đi thôi, còn có, cẩn thận lưu ý chuyện của [Tà Đạo Tông] cho ta, phạm là có chút manh mối nào, lập tức liên hệ ta!”

“Vâng, thưa Chúa công!”

Cú mèo đầu người thân chim đáp lại một tiếng, lúc này vũ động hai cánh, nhanh chóng bay về phía xa xa.

“Tà Đạo Tông, đã từng đệ nhị đại phái của Ma Môn, nếu có thể được bọn hắn ủng hộ, ta hẳn là có hi vọng báo thù.”

Dương Diệu Thiên thì thầm tự nói.

Giờ này khắc này hẳn, còn không biết, Giang Thạch cùng Huyền Đạo Tử đã sớm xâm nhập vào Tây Mạc, đang chạy về hướng này.

Chương 573: Xuất Phát Đến Thần Mộ! 3

....

Cổ đạo hoang vu.

Đại Mạc Vô Tận.

Hai đạo nhân ảnh một trước một sau, nhanh chóng lao tới, chột lóe lên trong sa mạc, giống như sao băng, không lâu liền xuất hiện ở một đồi cát nhỏ.

Nhìn ra xa, chỉ thấy khắp nơi là cát lớn màu vàng kim, dường như vô biên vô hạn.

“Huyền Đạo Tử, người xác định không đi sai phương vị, Thần Mộ thật sự ở phụ cận?”

Giang Thạch hỏi.

“Yên tâm, tuyệt đối không sai.”

Huyền Đạo Tử gật đầu, nói, “Nơi khác, ta có thể sẽ đi nhầm, nhưng Thần Mộ tuyệt đối sẽ không đi nhầm, Giang tiểu hữu, sau khi tới Thần Mộ, người thật sự có thể tìm được nghiệt súc kia?”

Đến nay hắn vẫn có chút không tin lắm.

“Đó là tự nhiên.”

Giang Thạch bỗng nhiên nở nụ cười, nói, “Người chỉ cần mang ta đến Thần Mộ, đến nơi, chuyện tìm Dương Diệu Thiên liền giao cho ta, ta nói có thể tìm được, liền nhất định có thể tìm được!”

Trước đó hắn đã đọc trí nhớ của Dương Diệu Thiên, hắn rõ ràng hơn ai hết, giờ phút này Dương Diệu Thiên giấu ở nơi nào.

Chỉ cần có thể thuận lợi đến Thần Mộ, hắn nhất định có thể bắt được Dương Diệu Thiên.

Giờ phút này, hắn thật đúng là muốn cho Dương Diệu Thiên một kinh hãi.

Không biết Dương Diệu Thiên nhìn thấy bọn hắn ở đây sẽ có biểu tình gì.

“Được rồi!”

Huyền Đạo Tử dùng sức gật đầu, triệt để yên lòng, nói, “Tiếp tục đi về phía trước!”

Vèo vèo!

Hai đạo nhân ảnh lần nữa nhanh chóng lao lên phía trước, trong chớp mắt đã lao ra không biết bao nhiêu dặm.

Sắc trời Tây Mạc tối rất nhanh, nháy mắt đã là hoàng hôn.

Toàn bộ hoang vu mênh mông trên sa mạc bắt đầu nhanh chóng hạ nhiệt độ.

Cuối cùng, trước một khắc khi trời tối, hai đạo nhân ảnh hiện lên, hoàn toàn tiếp cận đến khu vực Thần Mộ.

Thân thể Huyền Đạo Tử đột nhiên dừng lại, xuất hiện trước một mảnh kiến trúc cổ xưa mênh mông liên miên. Hắn chỉ tay về phía trước, nói: “Giang tiểu hữu, chính là nơi này. Nơi này chính là Thần Mộ, trong trấn này, tất cả đều là hậu duệ Thần Ma, khác với nhân loại và dị tộc ở Trung Châu.”

Ánh mắt Giang Thạch chớp động, không khỏi quét về phía kiến trúc ở trước, bắt đầu nhanh chóng đem kiến trúc trước mắt đối chiếu với ký ức trong đầu.

“Đi, vào trong xem!”

Giang Thạch thì thầm, nhanh chóng vọt tới. Huyền Đạo Tử lập tức nhanh chóng đi theo.

Bỗng nhiên, từng đợt tiếng quạ kêu quái dị truyền đến từ trên đỉnh đầu bọn hắn.

Giang Thạch đang vọt về phía trước, đột nhiên dừng lại, ngẩng đầu lên, trong con ngươi lộ ra hai đạo tinh quang, lập tức nhìn về phía một con cú mèo quái dị trên đỉnh đầu.

Chỉ thấy con cú mèo quái dị kia có đầu người, nhưng lại là thân chim, nhanh chóng bay qua đỉnh đầu bọn hắn, mang theo một cỗ khí tức quái dị âm trầm.

“Tìm thấy rồi.”

Đôi mắt Giang Thạch lóe lên, lộ ra nụ cười quỷ dị.

Mọi thứ dường như diễn ra suôn sẻ hơn hẳn tưởng tượng.

Huyền Đạo Tử cũng nhìn thấy con cú mèo quái dị kia, kinh ngạc nói: “Ồ, thật sự tìm được rồi?”

Giang Thạch cười nhẹ, nói: “Không sai.”

Sau đó, hắn trực tiếp đuổi về phía con cú mèo quái dị kia.

Ngay cả Giang Thạch cũng không ngờ rằng, lần này xâm nhập Thần Mộ, lại thuận lợi đến vậy.

Lúc này vừa mới đến Thần Mộ, hắn đã gặp con quái điều bên cạnh Dương Diệu Thiên.

Trước đó, hắn đã nhìn thấy con quái điều kia trong trí nhớ của Dương Diệu Thiên.

Sắc trời nhanh chóng tối đen, màn đêm như một bức màn sắt bao phủ bầu trời.

Con cú mèo đầu người thân chim quỷ dị vừa bay vừa kêu quái dị, đôi mắt xanh biếc như hai cái đèn trong đêm tối.

Nó đáp xuống một bức tường thấp bé, đôi mắt xanh biếc quét qua trong tường viện, miệng phát ra tiếng cười quỷ dị.

“Trời tối, quỷ đến, Minh Thần đại nhân lại muốn tể phẩm, trời tối, quỷ đến, Minh Thần đại nhân lại muốn tể phẩm.”

Từng đợt âm thanh quái dị vang vọng khắp bốn phía, khiến những hậu duệ Thần Ma sinh sống trong tường viện sợ hãi đến cực điểm.

Một hài đồng trán ba mắt hoảng sợ khóc lên: “Mẹ, đừng hiến tể con, đừng hiến tể con.”

Hai người trưởng thành, một nam một nữ, cũng quỳ xuống đất cầu xin: “Đại nhân, tha mạng, tha mạng a, chúng ta chỉ có một đứa con trai này, tha cho chúng ta đi, chúng ta nguyện ý làm trâu làm ngựa cho ngài, chúng ta nguyện ý lập xuống thần từ cho ngài, tha mạng a!”

Cú mèo đầu người thân chim quỷ dị vẫn tiếp tục cười quái dị, không hề để ý đến lời cầu xin của ba người trong phòng. Đôi mắt xanh biếc như đang nhìn chăm chăm vào bọn hắn.

Ba người trong phòng càng khóc thê thảm hơn.

Cú mèo quỷ dị cuối cùng cũng không kiên nhẫn nữa, vỗ cánh bay lên, bổ nhào vào trong phòng.

Trong mắt nó trào ra tinh thần lực vô hình nhưng lại cường đại, trong nháy mắt bao phủ lấy ba người trong phòng, ý định hút lấy hồn phách của bọn hắn.

Nhưng ngay lúc này, một cỗ tinh thần lực càng khủng bố hơn, trùng trùng điệp điệp, giống như biển rộng, đột nhiên vọt tới từ bên cạnh, hung hăng đánh vào tinh thần lực của con cú mèo quỷ dị.

Chương 574: Xuất Phát Đến Thần Mộ! 4

Phốc xuy!

Tinh thần lực của cú mèo quỷ dị lập tức bị hấp thu hầu như không còn, giống như bị hút vào trong một cái lỗ đen.

Không chỉ vậy, cỗ tinh thần lực cường đại kia còn bắt đầu điên cuồng xoắn, bao phủ lấy thân thể của con cú mèo quỷ dị.

Cú mèo đầu người thân chim quỷ dị lộ ra vẻ kinh ngạc, không thể tin được tinh thần lực của mình lại bị người ta hút đi một cách dễ dàng như vậy.

Nó còn chưa kịp phản ứng, cỗ tinh thần lực cường đại kia đã hung hăng đập vào trên người nó.

“Aa!”

Một tiếng kêu thảm thiết thê lương vang lên, con Cú mèo đầu người thân chim bị đánh trúng, khóe miệng chảy máu, lông vũ tả tơi, thân thể lao đảo rơi xuống đất.

Cỗ tinh thần lực kia quá mức cường đại khiến nó không kịp xoay người chạy trốn, lập tức bị đánh trọng thương.

Trong phòng, ba người hậu duệ Thần Ma kinh hãi đến mức trợn tròn mắt.

“Sứ giả đại nhân!”

“Sứ giả đại nhân, ngài không sao chứ?”

Hai người vôi vàng bò tới, muốn giúp đỡ con cú mèo.

Nhưng ngay lúc đó, một cơn gió nhẹ thổi qua.

Một bóng người khôi ngô cao lớn xuất hiện trong sân, nhìn con cú mèo quý dị đang kêu thảm, hần mím cười, một tay bắt lấy hai chân con cú mèo, nhấc lên khỏi mặt đất, rồi biến mất trong nháy mắt.

Hai người hậu duệ Thần Ma chỉ còn biết nhìn theo bóng dáng biến mất của hần, kinh hãi không thôi.

“Minh Thần sứ giả biến mất?”

“Minh Thần sứ giả bị bắt?”

“Sao lại có chuyện này?”

Huyền Đạo Tử đang đứng ở một bên, chờ đợi.

Chợt, một cơn cuồng phong quét qua, Giang Thạch xuất hiện, trong tay cầm con cú mèo quý dị đang giãy giụa.

“Nói đi, Dương Diệu Thiên ở đâu?”

Giang Thạch cười hỏi.

“Các người là ai?”

Con cú mèo quý dị đau đớn kêu lên.

“Ô, còn không muốn nói?”

Giang Thạch cười lạnh, nói, “Không muốn nói thì đừng trách ta!”

“Đừng, đừng giết ta, ta nói!”

Cú mèo quý dị sợ hãi nói, “Dương Diệu Thiên hiện đang ẩn náu ở một hang động hướng Đông trong trấn, ta nguyện ý dẫn các người đi!”

Giang Thạch mỉm cười, nói, “Ta không tin được người, người cứ đi chết đi!”

Ong ong!

Từ trong bàn tay Giang Thạch, một luồng lực lượng nhiếp nhân tâm phách bắn ra, bao phủ lấy con cú mèo quý dị.

Thiên phú: Phệ Hồn.

Lực lượng phệ hồn cường đại khiến hồn phách của con cú mèo chấn động, nhanh chóng bị kéo ra bên ngoài thân thể.

Giang Thạch nhìn chăm chú vào hồn phách mờ mịt của con cú mèo, trong mắt có tinh quang bùng lên, nhanh chóng đọc lấy ký ức của nó.

Không bao lâu sau, hần cười nhẹ, chỉ tay, hồn phách của con cú mèo trở lại thân thể.

Giang Thạch thu con cú mèo vào trong giới chỉ, cười nói, “Đi thôi!”

Giang Thạch dẫn đầu phóng đi, Huyền Đạo Tử theo sau sát vách. Huyền Đạo Tử vẫn không tin nổi, bọn hần lại nhanh chóng tìm được tung tích của Dương Diệu Thiên.

Khu vực bên ngoài thị trấn, trong hang động sâu thẳm. Dương Diệu Thiên đang ngồi xếp bằng trên bờ đoàn, bỗng nhiên mở mắt, nhú mày, cảm thấy từng đợt cảm giác rung động hết hồn hết vía.

Cổ rung động này cứ lặp đi lặp lại, khiến hần không thể yên lòng.

“Chẳng lẽ thực sự có chuyện không hay sắp xảy ra? Ta giấu ở đây, không hiển sơn không lộ thủy, ngoại trừ có chút kết giao với Tả Đạo Tông - Thiết Quan đạo nhân, sẽ có chuyện gì?”

Dương Diệu Thiên suy nghĩ.

“Không được, phải mau chóng rời đi!”

Hắn tu luyện [Nguyên Hồn Chân Giải] mấy nghìn năm, hồn phách đã vô cùng mãnh cảm đối với nguy hiểm.

Cảm giác rung động này chần chẫn là dự cảm nguy hiểm thực sự.

Dương Diệu Thiên quyết đoán, không màng thu dọn sơn động, thân hình chợt lóe, nhanh chóng ra khỏi hang động. Hắn nhìn thoáng qua xung quanh, lần thứ hai chợt lóe, nhanh chóng phóng đi.

Nhưng ngay lúc hắn vừa phóng đi, thân hình còn ở giữa không trung, đột nhiên biến sắc, cảm thấy một cỗ cảm giác nguy hiểm đáng sợ đang đến gần. Hắn không chút nghĩ ngợi, cơ thể bành trướng, biến lớn, giống như một tôn Ma Thần, hai cánh tay dùng sức chần về phía trước.

Oanh!

Một cỗ lực lượng kinh khủng tác động lên thân thể hắn, hắn giống như bị sao băng đâm trúng, đầu tiên là hai cánh tay vặn vẹo, xương cốt gãy nát, lồng ngực bị một bàn tay to lớn đánh trúng, văng ngược lên trời, nện xuống đất.

Bịch một tiếng, toàn bộ mặt đất đều bị nện đến lắc lư kịch liệt, xuất hiện từng vết rạn thô to, vô số đá vụn cát mù bay loạn.

“Khụ khụ khụ.”

Dương Diệu Thiên ho ra máu, phần nộ nhìn về phía trước.

Ai dám đánh lên ta? Chán sống rồi?

Nhưng khi hắn nhìn thấy người đứng trước mặt, sắc mặt biến đổi, kinh hãi đến mức không thể tin nổi.

Trước mặt hắn là một bóng người cao lớn, cao chừng bảy tám thước, toàn thân gân xanh cuộn cuộn, cánh tay to như

thùng nước, khuôn mặt tươi cười, ánh mắt như hai lỗ đèn màu vàng, hàm răng giống như cưa thép.

Đối với thân ảnh này, hắn không thể quen thuộc hơn được nữa.

Chính là người đã bức tử bản thể của hắn.

“Giang Thạch!”

Dương Diệu Thiên kinh hoàng hét lên.

“Dương tông chủ, vẫn khỏe chứ?”

Chương 575: Dương Diệu Thiên Chết! 1

Giang Thạch nở nụ cười thâm nhiên, thân hình to lớn di chuyển sang một bên, nhường cho một bóng người khác bước ra.

Đạo nhân ảnh kia sắc mặt tái xanh, đôi mắt đỏ như máu, toàn thân tràn ngập sát khí, quần áo bay phấp phới, trên mặt nổi lên những đường gân xanh to lớn.

Một cỗ khí tức oán hận, độc ác, âm trầm từ người hắn tỏa ra.

“Huyền Đạo Tử?”

Dương Diệu Thiên giọng run rẩy.

“Chỉ cần lão phu còn sống, đời đời kiếp kiếp ta sẽ tìm tới ngươi báo thù, ta sẽ để ngươi chịu đựng tất cả tra tấn trên thế gian, ta sẽ khiến ngươi muốn sống không được, muốn chết không xong!”

Huyền Đạo Tử nghiền răng nghiền lợi, ánh mắt đỏ ngầu, tiến lên từng bước một.

“Huyền Đạo Tử, đủ rồi, ngươi đã giết bản thể của ta, giết sạch hậu duệ của ta, còn lừa ta hơn bốn ngàn năm, bây giờ cũng nên đủ rồi, ngươi còn muốn làm gì nữa?”

Dương Diệu Thiên tức giận rống lên.

Nếu không phải Huyền Đạo Tử động tay động chân vào Nguyên Hồn Chân Giải của hắn, hắn cũng không đến mức ngồi bệ quan một lần chính là bốn ngàn năm, hơn bốn ngàn

năm trôi qua, tai hại trên người hắn không chỉ không được giải quyết, ngược lại càng thêm nghiêm trọng.

Đây đều là do Huyền Đạo Tử hại hắn!

Người nên báo thù chính là hắn!

“Hắc hắc, nghiệt súc, ngươi thật đúng là miệng lưỡi dẻo quẹo.”

Huyền Đạo Tử cười ha hả, sắc mặt tàn nhẫn, trong tay lại ngưng tụ ra một cây Linh Hồn Trường Tiên, vung lên, hung hăng quát về phía Dương Diệu Thiên.

Dương Diệu Thiên gầm lên một tiếng, thương thế trên người trong nháy mắt lành lại, cơ thể lao về phía Huyền Đạo Tử.

Nhưng ngay lúc này!

Hung quang trong mắt Giang Thạch chợt lóe, thân thể đã biến mất ngay lập tức, một quyền giáng xuống mặt Dương Diệu Thiên, rầm một tiếng, ngũ quan Dương Diệu Thiên lồm xồm, máu tươi bắn tung tóe, thân thể bay ngược ra sau, trong miệng phát ra tiếng kêu thảm thiết thê lương, lại một lần nữa rơi xuống đất.

Oanh !

Với thực lực phân thân bây giờ của hắn chỉ là Huyết Đan thất trọng thiên, đối với lực lượng gần như biến thái của Giang Thạch bây giờ, căn bản có thể tính là không có gì.

Nói là ngược đãi, cũng không khoa trương.

Bộp!

Khi Dương Diệu Thiên vừa bị Giang Thạch đánh bay ra ngoài, Linh Hồn Trường Tiên trong tay Huyền Đạo Tử cũng đã hung hăng quát vào người Dương Diệu Thiên, khiến hắn lại

một lần nữa kêu thảm thiết, khàn cả giọng, lăn lộn trên đất, giống như gặp phải thiên đao vạn quả, nước mắt giàn giụa, trong miệng cầu xin.

“Nhạc phụ, nhạc phụ đại nhân, ta biết sai rồi, đừng đánh ta, nhạc phụ a!”

“Tha mạng cho ta, nhạc phụ, nhạc phụ đại nhân.”

“Đừng, đừng lại đi.”

Ba ba ba!

Dưới sự tra tấn điên cuồng của Huyền Đạo Tử, Dương Diệu Thiên khóc thê thảm đến mức dị thường, điên cuồng gào thét, một thân máu tươi, trường bào tơi tả, đã hoàn toàn mất đi phong độ của một tông chủ đại tông.

Bất kể ai nhìn thấy một màn này cũng sẽ kinh hãi.

Ai cũng không thể tin được, người trước mắt lại là Dương Diệu Thiên danh tiếng lẫy lừng.

“Có vẻ như cho dù có mạnh mẽ đến đâu, trước mặt tra tấn phương diện linh hồn cũng sẽ trở nên vô cùng yếu ớt.”

Giang Thạch tự nói.

Loại Linh Hồn Trường Tiên này, trước đó hẳn đã đặc biệt học hỏi Huyền Đạo Tử.

Nói chung, cũng là một tuyệt học độc đáo mà Huyền Đạo Tử sáng tạo.

Đặc biệt dùng để trả thù.

Chỉ riêng điều này mà nói, hai thầy trò này trong mấy ngàn năm qua đã sáng tạo ra không ít tuyệt học.

Ngay lúc Giang Thạch khoanh tay, mỉm cười, đang lẳng lặng xem náo nhiệt, thì bỗng nhiên, cách đó không xa, một cơn gió âm trầm quỷ dị với tốc độ kinh người thổi ập tới.

Hô một tiếng, cả sơn cốc bị cuồng phong thổi quét, cát bay đá chạy.

Tựa như cánh cửa địa ngục mở ra, một luồng hàn khí âm trầm bao phủ toàn bộ khu vực.

Sắc mặt Giang Thạch kinh ngạc, đột nhiên phát hiện, một bóng người cao gầy quý dị, mặc hắc bào, từ xa chợt lóe mà qua, nhanh như chớp, lao vào trong sơn, một tay nắm lấy Dương Diệu Thiên, xoay người bỏ chạy ngay lập tức, cấp tốc bay về xa xa.

“Đi đâu?”

Giang Thạch rống to một tiếng, lửa giận bốc lên, thân hình khổng lồ của hắn trong nháy mắt điên cuồng lao ra, đuổi theo, bàn chân đạp xuống, “rầm” một tiếng, trong sơn cốc như xảy ra động đất.

Bóng người áo đen kia cảm thấy Giang Thạch đuổi theo từ phía sau, một tay vẫn nắm chặt Dương Diệu Thiên, tay kia nhanh chóng vung lên, từng đạo ánh sáng đen quý dị bắn ra từ đầu ngón tay, dày đặc tê dại, âm trầm quý dị, trong nháy mắt bao trùm thân thể Giang Thạch.

Mỗi đạo ánh sáng đen đều ẩn chứa âm khí và hàn khí khó tả, tựa như vô tận hàn khí ngưng kết mà thành, khiến không gian trở nên mơ hồ.

Nhưng Giang Thạch cũng không thềm nhìn, bàn tay to lớn vung qua, oanh một tiếng, tất cả ánh sáng đen đều bị hắn đánh tan, thân hình khổng lồ xông lên, tiếp tục đuổi theo bóng người áo đen kia.

Bóng người áo đen kia thấy một chiêu không thể làm gì Giang Thạch, đột nhiên, hắc bào trên người hắn nhanh chóng bay lên, phồng lên, mang theo hàn khí sâm sâm, nhanh chóng

phóng đại, bao phủ toàn thân Giang Thạch. Hắc bào tựa như có sinh mệnh, muốn vây chết Giang Thạch.

Chương 576: Dương Diệu Thiên Chết! 2

“Loạn thất bát tao, cút đi!”

Giang Thạch tức giận vô cùng, bàn tay to lớn mang theo lực lượng kinh khủng, lại là một chưởng hung hăng đánh tới, khí huyết hùng hậu ngưng tụ lại, khiến lòng bàn tay hiện lên một tầng hồng quang sâm sâm.

Đông!

Lực lượng vô song, đánh cho không gian lõm xuống, phát ra tiếng kim loại va nhau.

Áo bào đen quỷ dị kia chỉ trong một chiêu đã bị lực lượng thân thể cực hạn của Giang Thạch đánh xuyên qua, bất kể thứ gì cổ quái, hắc chỉ cần một chưởng giải quyết.

Thân hình Giang Thạch xuyên qua hắc bào trong nháy mắt, hắc bào bị đánh tan tành, không chút chậm trễ, tiếp tục xuất hiện trước mặt bóng người kia.

Bóng người kia rốt cục lộ ra vẻ kinh hãi, quay đầu nhìn lại, không thể tin nổi.

Đây là quái vật gì?

Sao lại đáng sợ như vậy?

Loại thân thể này, có thể nói cử thể vô song!

Dương Diệu Thiên rốt cuộc đắc tội với ai?

Vèo!

Khi ý nghĩ này của hắn vừa mới nảy sinh, Giang Thạch đã gần như xuất hiện ở phía sau hắn, bàn tay khổng lồ mang theo lực lượng kinh thiên động địa, hung hăng nắm lấy bóng người kia.

Bóng người kia gầm lên một tiếng, vội vàng ném Dương Diệu Thiên đi, hai tay nhanh chóng kết ấn, trong nháy mắt hoàn thành vô số ấn pháp, trước mặt hắn xuất hiện một chiếc chuông cổ màu đen, nhanh chóng đón đỡ một kích này của Giang Thạch.

Oành!

Răng rắc!

Chiếc chuông cổ màu đen vừa mới xuất hiện đã bị đánh tan tành, ngay cả một chiêu của Giang Thạch cũng không chống đỡ được, bị lực lượng cực hạn của Giang Thạch đánh vỡ trong nháy mắt.

Nhưng một chuông vốn ngưng tụ toàn lực của Giang Thạch bị cái chuông cổ này chặn lại, cũng trong nháy mắt suy yếu bảy tám phần, chỉ có chưa đầy hai phần tiếp tục đánh vào người bóng người thần bí kia.

Phanh!

Phốc phốc!

Bóng người thần bí phun ra một ngụm máu tươi, cơ thể bay ngược ra, vừa mới hạ xuống, bàn chân điểm một cái, tiếp tục chạy trốn về phía xa.

“Hiểu lầm, Dương Diệu Thiên cho ngươi!”

Nhưng Giang Thạch căn bản không quan tâm, vừa mới đánh vỡ chuông cổ hắn ngưng tụ ra, toàn bộ thân hình khổng lồ đã sớm biến mất, cuồn cuộn khói bốc, giống như Kim Sơn

Đảo Ngọc Trụ, mang theo bóng tối sân nhiên, lại là một cái tát hung hăng vỗ xuống thân thể đối phương.

“Muốn tới thì tới, muốn đi thì đi, lưu lại cho ta!”

Người nọ vong hồn đại mạo, trực tiếp đem hết toàn lực ngăn cản, nhưng vẫn không thể ngăn trở Giang Thạch, oanh một tiếng, bị lực lượng khủng bố của Giang Thạch hung hăng đánh trúng thân thể, trong nháy mắt bay ngược ra.

Chỉ bất quá trong nháy mắt bay ngược, hồn phách của hắn cũng đã ly thể, trực tiếp chui vào lòng đất, nhẹ nhàng nhoáng lên một cái, nhanh chóng biến mất nơi đây.

Chỉ còn lại một cái thân thể rách nát, hung hăng nện trên mặt đất, hai mắt trợn tròn, lại không còn sinh cơ.

Giang Thạch nhướng mày, thân thể lập tức dừng lại.

“Chạy rồi? Linh hồn độn địa?”

Đây là bí thuật gì?

Linh hồn vốn là vật hư vô, kết quả sau khi độn địa thể mà đã biến mất?

Loại pháp môn này trước đây hắn chưa từng thấy!

Hắn nhanh chóng xoay người lại, một đôi con ngươi màu vàng quý dị lần nữa nhìn về phía Dương Diệu Thiên.

Chỉ thấy Dương Diệu Thiên ho ra máu, sau khi bị ném ra ngoài, còn đang có ý đồ giãy dụa, nhưng bàn chân Giang Thạch vừa bước ra đã đuổi kịp, túm lấy gáy Dương Diệu Thiên, nghiêng đón Huyền Đạo Tử đang chạy tới cực nhanh từ phía sau.

“Vừa rồi đó là ai, tại sao phải cứu ngươi?”

Giang Thạch lạnh lùng hỏi.

“Khụ khụ, sau khi ta nói ra, người có thể tha không chết sao?”

Dương Diệu Thiên lộ ra nụ cười thảm.

“Người không nói ta liền không có cách nào biết sao?”

Ánh mắt Giang Thạch lạnh lùng, thiên phú [Phệ Hồn] đã sớm phát động trong nháy mắt, ơng một tiếng, nhất thời khiến cho đầu óc Dương Diệu Thiên nổ vang, ơng ơng rung động, ký ức sâu trong linh hồn bắt đầu nhanh chóng hiện ra, bị Giang Thạch quan sát toàn bộ.

Rất nhanh, Giang Thạch liền nhíu mày, lộ ra vẻ suy tư.

“Tà Đạo Tông Thiết Quan đạo nhân, lại là Tà Đạo Tông?”

Trên mặt hắn mang một ít thần sắc cổ quái.

Tà Đạo Tông này rất sớm trước đó, hắn đã từng tiếp xúc qua.

Nhớ rõ lúc ấy là lúc hắn mới tới Trung Châu, chính mình gặp phải một gia hỏa hư hư thực thực là Thiên Mệnh Chân Tử.

Lúc trước bên cạnh đối phương còn tụ tập rất nhiều nữ tử.

Chỉ vì sau đó muốn tính kế bị chính mình tiện tay bóp chết.

Người kia chính là tông chủ tiền nhiệm của Tà Đạo Tông – Huyền Lâm Tôn Giả đoạt xá trọng sinh.

“Không ngờ ở đây lại gặp môn phái của Huyền Lâm Tôn Giả.”

Giang Thạch vuốt cằm, lộ ra vẻ quái dị.

Lúc này, phía trước kinh phong gào thét, bóng người chớp động.

Thân thể Huyền Đạo Tử xuất hiện ở chỗ này, khi thấy Dương Diệu Thiên đã bị Giang Thạch bắt lại, hắn thở phào

nhẹ nhõm.

“Vừa rồi là ai?” Huyền Đạo Tử hỏi.

“Người của Tà Đạo Tông.” Giang Thạch chớp mắt.

“Tà Đạo Tông?” Huyền Đạo Tử thất thanh. “Thiên hạ đệ nhị Tà đạo?”

Chương 577: Dương Diệu Thiên Chết! 3

“Đúng vậy.” Giang Thạch gật đầu. “Bọn hấn tìm Dương Diệu Thiên để lấy [Vong Hồn Chân Kinh].”

“Vong Hồn Chân Kinh?” Sắc mặt Huyền Đạo Tử biến đổi. “Nghịch súc này chiếm được [Vong Hồn Chân Kinh]?”

Vong Hồn Chân Kinh, hữu danh vô thực, cực kỳ quý dị khó lường, có thể khiến vong hồn người chết tái hiện thế gian, điều khiển thi thể người chết.

Dưới một ý niệm, ngàn vạn vong hồn, vô tận thi thể đều phải ôm cụm mà đến, phụng nó làm chủ.

Đây là một trong những công pháp nghịch thiên trong thiên địa.

Phải biết rằng, từ xưa đến nay, đã có bao nhiêu người chết trong thế gian?

Nếu triệu tập tất cả hồn phách của bọn hấn, đó sẽ là một loại lực lượng kinh khủng đến mức nào?

Cho dù không thể triệu tập toàn bộ, chỉ là một phần nhỏ, cũng là một cỗ lực lượng không thể đo lường.

“Dương Diệu Thiên này chỉ có được một phần của Vong Hồn Chân Kinh, lấy được từ một khối bảng đồng thau. Chính nhờ thứ này mà hấn liên hệ được với Tà Đạo Tông. Mà công pháp trấn tông của Tà Đạo Tông chính là Vong Hồn Chân Kinh, chỉ có điều bọn hấn đã thất lạc Vong Hồn Chân Kinh từ

gần vạn năm trước. Vì vậy, tên cao thủ Tà Đạo Tông kia mới không tiếc mạo hiểm cứu hấn.”

Giang Thạch nói.

“Thì ra là vậy.”

Huyền Đạo Tử gật đầu. “Khối bằng đồng thau kia bây giờ còn ở trên người hấn sao?”

“Không có, hấn đã sớm giấu ở sâu trong động phủ của mình. Bất quá ta biết chỗ động phủ của hấn ở đâu, một lát nữa ta sẽ đi tìm.”

Giang Thạch mỉm cười. “Đúng rồi, ngươi muốn xử lý hấn như thế nào?”

Hấn giao hồn phách của Dương Diệu Thiên cho Huyền Đạo Tử.

Huyền Đạo Tử lộ ra vẻ oán độc. Hấn cầm lấy Dương Diệu Thiên, lạnh lùng nói: “Ta muốn rút hồn phách của hấn ra, phong ấn trong ngọn đèn dầu, để hấn phải chịu thống khổ vô tận đến chết!”

Nói xong, Huyền Đạo Tử liền hành động. Hấn đặt Dương Diệu Thiên xuống đất, lấy ra từng cây ngân châm thon mảnh bén nhọn, đâm vào thân thể Dương Diệu Thiên. Sau đó, hấn vận chuyển bí pháp, rút hồn phách của Dương Diệu Thiên ra khỏi thân thể.

Hồn phách của Dương Diệu Thiên phát ra tiếng kêu thảm thiết, cuối cùng cũng tỉnh lại. Hấn hoảng sợ nói: “Nhạc phụ đại nhân, tha mạng, tiểu tể biết sai rồi, nhạc phụ đại nhân, a.”

Hồn phách của Dương Diệu Thiên nhanh chóng bị Huyền Đạo Tử phong ấn vào một ngọn đèn dầu. Huyền Đạo Tử cầm lấy ngọn đèn dầu, trong mắt lộ ra vẻ thỏa mãn. Hấn cười lạnh nói: “Nghịch súc, ngươi cũng có ngày hôm nay. Ta sẽ không để

người chết dễ dàng như vậy. Mỗi ngày ta đều đến nghe người kêu rên!”

Giang Thạch không khỏi lắc đầu. Hắn gập tay, một cỗ lực lượng cường đại bắn ra, đánh nát thân thể Dương Diệu Thiên.

“Đi thôi, trước tiên đi xem động phủ của hắn.”

Giang Thạch bước lên, lướt về phía xa.

Dương Diệu Thiên đã thiết lập ba động phủ ở đây. Nếu không phải Giang Thạch đã đọc được ký ức của hắn, thì tuyệt đối khó có thể tìm ra tung tích của ba động phủ kia.

Sâu dưới lòng đất, trong một không gian tối tăm có một cung điện cực lớn màu đen kịt đứng sừng sững. Bốn phía, ngọn lửa màu xanh biếc thiêu đốt, khiến cho toàn bộ cung điện trông cực kỳ quỷ dị và âm trầm.

Bỗng nhiên, cách đó không xa truyền đến tiếng động yếu ớt. Một đạo hồn phách mơ hồ, từ xa bay tới với tốc độ nhanh như tia chớp, trực tiếp xông vào trong cung điện.

“Người nào?”

Từ sâu trong đại điện truyền đến tiếng quát kinh hãi. Liên tục mấy đạo nhân ảnh từ sâu trong đại điện phóng ra, nhanh chóng ngăn cản đạo hồn phách quỷ dị mơ hồ kia.

“Là ta, để ta đi gặp đại trưởng lão!”

Hồn phách dừng lại, mơ hồ bất định. Thanh âm khàn khàn mà thống khổ, hỗn loạn không ngừng, tựa như nền tảng trong gió, chỉ cần một trận gió thổi tới, rất nhanh sẽ tiêu tán.

“Thiết Quan trưởng lão!”

Mấy đạo nhân ảnh chấn động, không dám tin. Thiết Quan trưởng lão chỉ đi ra ngoài một lần, sao lại rơi vào kết cục như vậy?

“Thiệt Quan trưởng lão, mau đi theo ta!”

Một đạo nhân ảnh trong đó vội vàng mở miệng, dẫn đạo hồn phách này, nhanh chóng chạy về phía xa.

Đạo hồn phách mơ hồ kia nhanh chóng đi theo phía sau đối phương. Liên tục vòng qua vài chỗ thiên điện, cuối cùng tiến vào nơi sâu nhất của mảnh điện này.

Sớm đã có người đi tới chỗ sâu nhất của đại điện tiến hành thông báo. Không bao lâu, một tên lão giả tóc bạc râu bạc trắng, trên người mặc trường bào màu xanh biếc, từ sâu trong đại điện nhanh chóng đi ra, sắc mặt biến đổi, không thể tưởng tượng nổi, nhìn về Thiệt Quan đạo nhân ở trước mắt.

“Thiệt Quan, ngươi. Ngươi gặp phải chuyện gì?”

Lão giả râu bạc trắng giật mình nói.

“Đại trưởng lão, ta đã tìm được manh mối của Vong Hồn Chân Kinh, nhưng đáng tiếc người biết manh mối đó đã bị một cao thủ đáng sợ hơn bắt được. Vốn ta muốn đoạt lại người nọ từ trong tay hắn, nhưng không ngờ thực lực của hắn vô cùng khủng bố, chỉ vài chiêu đơn giản đã đánh nát tất cả công kích của ta, ngay cả thân thể của ta cũng bị hắn hủy diệt. Cứu tử nhất sinh, thật vất vả ta mới vớt được một mạng chạy về.”

Chương 578: Vong Hồn Chân Kinh Cường Đại! 1

Thanh âm Thiết Quan đạo nhân mang theo một tia tuyệt vọng, khàn khàn nói, “Cầu Đại trưởng lão trợ giúp ta một lần nữa đoạt xá thân thể!”

“Người tìm được manh mối của Vong Hồn Chân Kinh?”

Sắc mặt lão giả râu bạc trắng kinh biến.

“Đúng vậy, thuộc hạ tuyệt không dám lừa gạt Đại trưởng lão.”

Thiết Quan đạo nhân gật đầu nói.

“Tốt, tốt, người đi xuống trước, ta sẽ mau chóng đưa tới chỗ hậu đại của người, để cho người hộ pháp, giúp người khôi phục thân thể.”

Lão giả râu bạc trắng nhanh chóng mở miệng, “Mặt khác, người đã thương người là ai?”

Thiết Quan đạo nhân lúc này tập trung tinh thần, hội tụ thành một tia sáng, truyền vào mi tâm Đại trưởng lão.

Đại trưởng lão mặt lộ vẻ trầm tư, sai người nhanh chóng dẫn Thiết Quan đạo nhân đi xuống, sau đó xoay người cất bước đi về phía hậu điện.

“Thái thượng trưởng lão, manh mối [Vong Hồn Chân Kinh] lại xuất hiện.”

Đại trưởng lão cẩn thận tiến vào một cái tiểu viện yên tĩnh trong sâu trong hậu điện, cung kính nói.

Toàn bộ tiểu viện có diện tích không lớn, chỉ chừng nửa mẫu, trông chẳng khác gì một tiểu viện nông gia bình thường. Bên trong trồng đầy trái cây, rau củ, trên tường dây leo bò đầy, dưới mái hiên treo ngô, ớt phơi khô.

Không khí ở đây tràn ngập khí tức hồng trần.

Thật khó có thể tưởng tượng rằng bên trong đại điện bề ngoài âm trầm, thần bí khó lường này lại có một khu vực như vậy.

Ở trong sân, một lão giả ăn mặc như nông dân, hai tay áo xắn cao, lộ ra cánh tay thô ráp, đang lặng lẽ nhặt côn trùng trong đám trái cây, rau củ.

Chỉ trong chốc lát, giỏ trúc nhỏ bên cạnh đã chứa đầy mười con sâu.

“Vong Hồn Chân Kinh.”

Lão giả lầm bầm trong miệng, “Đã biết, theo quy củ truyền từ đời này sang đời khác của tông ta, ai tìm được Vong Hồn Chân Kinh sẽ trở thành tông chủ đời tiếp theo. Bây giờ Vong Hồn Chân Kinh đang ở trong tay ai?”

“Hắn là vẫn chưa bị người đó lấy được. Người đó chỉ vừa mới nắm giữ manh mối của Vong Hồn Chân Kinh. Nếu chúng ta xuất hiện ngay bây giờ, có lẽ có thể sớm một bước tìm lại Vong Hồn Chân Kinh.”

Đại trưởng lão ánh mắt lóe sáng, nói.

“Sớm một bước?”

Lão giả ăn mặc như nông dân khẽ cười, nói, “Hay là ngươi cũng muốn làm tông chủ?”

Đại trưởng lão biến sắc, vội vàng xua tay, “Thuộc hạ không dám!”

“Cổ Nhất, nếu ngươi muốn làm tông chủ, ta cũng không ngăn cản ngươi. Ngươi có thể tự do đi ra ngoài tìm kiếm, nhưng có một điều kiện tiên quyết, nếu ngươi chết ở bên ngoài, tông môn sẽ không báo thù cho ngươi. Đây là quy củ.”

Thái thượng trưởng lão ngữ khí bình thản, tiếp tục nhặt côn trùng trong vườn rau củ, nói, “Ai có bản lĩnh thì ai cũng có thể đi tìm. Lão phu chưa bao giờ ngăn cản bất kỳ ai.”

“Vâng, thuộc hạ không dám, thuộc hạ không dám.”

Sắc mặt của đại trưởng lão biến ảo, vội vàng nói.

Thái thượng trưởng lão khẽ cười, nói, “Truyền cho ta đầu mối mà ngươi đã có ngay bây giờ. Ta cũng cần phải chuẩn bị trước.”

“Vâng, Thái thượng trưởng lão!”

Đại trưởng lão nghiêm nghị gật đầu, sau đó vận chuyển tinh thần bí pháp, truyền cho Thái thượng trưởng lão những tin tức mà mình vừa mới có được.

Thái thượng trưởng lão như có điều suy nghĩ, tinh tế lĩnh hội những hình ảnh trong đầu. Hắn rõ ràng thấy được cảnh Giang Thạch đại phát thần uy. Hắn lẩm bẩm, “Nhục thân thật kinh khủng. Người này không đơn giản, thật sự không đơn giản.”

Hắn lộ ra vẻ trầm trọng, nhưng rất nhanh lại không quan tâm nhiều nữa, bắt đầu tiếp tục bận rộn.

Đại trưởng lão nhẹ nhàng chấp tay, cũng không nói nhiều, sau đó cung kính rời đi.

...

Trong một hang động sâu thẳm hẻo lánh, Ánh mắt Giang Thạch lóe sáng, lục tung một hồi, rất nhanh liền lấy ra một

chiếc hộp đá màu sắc cổ xưa từ dưới một chiếc giường đá. Sắc mặt hần khẽ mỉm cười, vỗ một cái.

Răng rắc!

Hộp đá bị Giang Thạch đập vỡ tan tành. Bên trong lộ ra một tấm bảng đồng thau, dày chừng hai ba mươi cm, rộng hai ba mươi cm, trên tấm bảng đồng thau dày đặc khắc đầy vô số chữ viết giống như nòng nọc.

Ánh mắt Giang Thạch lóe lên, thò tay đem khối đồng màu xanh kia bắt lại, nhất thời nhíu mày, nói: “Đây là văn tự gì?”

Huyền Đạo Tử ngưng trọng nói: “Viễn Cổ Thần Văn!”

Giang Thạch kinh ngạc, nói: ” Viễn Cổ Thần Văn?”

Huyền Đạo Tử trình trọng gật đầu, nói: “Loại văn tự này sớm đã thất truyền, ít nhất bây giờ nhân tộc là rất ít người nhận thức thứ này. Nghiệt súc kia chiếm được khối đồng thau này, khẳng định đã tìm người phiên dịch qua, cũng không biết hần đã hoàn toàn dịch chưa ra.”

Giang Thạch nheo mắt, nói: “Theo trí nhớ của Dương Diệu Thiên cho thấy, hần quả thật đã tìm người phiên dịch, chỉ có điều Dương Diệu Thiên trời sinh tính cẩn thận, đã cắt ra một ít văn tự bên trên, làm rối loạn nội dung trong đó.”

Huyền Đạo Tử liên tục gật đầu, trong mắt hiện lên tinh quang, nói: “Giang tiểu hữu, đây là một môn công pháp vô cùng nghịch thiên, hôm nay bày ra trước mặt ngươi, là trời ban cho ngươi.”

Chương 579: Vong Hồn Chân Kinh Cường Đại! 2

Giang Thạch nhíu mày, nói: “Đáng tiếc bên trên ghi chép chỉ là bản tàn thiên, hơn nữa còn phải tìm người phiên dịch.”

Huyền Đạo Tử mỉm cười, nói: “Cần gì phải tìm người phiên dịch? Lão phu vừa vặn từng nghiên cứu qua viễn cổ thần văn.”

Giang Thạch mừng rỡ, nói: “Người có thể dịch nó?”

Huyền Đạo Tử mỉm cười, nói: “Không tệ. Loại thần công vô thượng này, cho dù chỉ là tàn thiên, cũng là pháp môn người khác tha thiết ước mơ. Cho dù đạt được một tia nửa phần cũng đã là phúc phận lớn lao.”

“Vậy người ở chỗ này phiên dịch đi!”

Biểu hiện của Huyền Đạo Tử thật đúng là làm hấn giật mình. Thật không biết người này còn có thể ẩn giấu bao nhiêu bản sự.

Như nhớ ra cái gì, Huyền Đạo Tử bỗng nhiên cười nói: “Đúng rồi, Giang tiểu hữu, nơi thần mộ này còn có một nơi cực kỳ náo nhiệt, mỗi lần mở ra, đều đưa tới vô số cao thủ thiên nam hải bắc hội tụ ở đây. Loại địa phương này chính là [Mậu Dịch Thần Ma Tràng], toàn bộ thiên hạ chỉ có nơi này có, là một điểm mậu dịch đám người hậu duệ Thần Ma kia tạo thành. Đến lúc đó, tam giáo cửu lưu, vô số cao thủ đều sẽ hội tụ nơi đây, đem rất nhiều đồ vật không thể bày ra ở bên ngoài đến chỗ này bày bán.”

“Nga? Mậu Dịch Thần Ma Tràng?” Giang Thạch có chút hứng thú.

Huyền Đạo Tử nói: “Đúng vậy, ngươi không phải đã đạt tới Huyết Đan cảnh viên mãn sao? Cũng nên bắt tay chuẩn bị một chút tài nguyên cho Niết Bàn Cảnh đi. Đan dược mà Niết Bàn Cảnh cần dùng chính là Niết Bàn Đan, trong Niết Bàn Đan này có một vị nguyên liệu chính vô cùng quan trọng, được gọi là Huyết Minh Thổ. Huyết Minh Thổ ở trong Đại Hoành cực kỳ khan hiếm, các tông môn đánh vỡ đầu cũng khó có được một phần, có lẽ ở chỗ này có thể thử vận may một chút

Giang Thạch lẩm bầm trong miệng:

“Mậu Dịch Thần Ma Tràng khi nào thì mở ra?”

Huyền Đạo Tử mỉm cười đáp:

“Tính toán thời gian, hẳn là rất gần rồi, tối đa ba đến năm ngày. Trong ba đến năm ngày đó, ta cũng đủ thời gian phiên dịch [Vong Hồn Chân Kinh] này.”

Giang Thạch vui mừng nói:

“Tốt, Huyền Đạo Tử, ngươi thật là phúc tinh của ta!”

Huyền Đạo Tử mỉm cười, không nói thêm gì nữa.

Tiếp theo, thời gian trôi qua.

Giang Thạch ngồi xếp bằng chờ đợi. Huyền Đạo Tử thì dành từng giây nghiên cứu tám bảng đồng thau.

Hắn nói là cần ba đến năm ngày, nhưng thực tế hiệu quả nhanh hơn tưởng tượng.

Gần hai ngày trôi qua, Huyền Đạo Tử thở phào nhẹ nhõm, mặt đầy mồ hôi, lộ ra nụ cười nồng đậm. Hắn đã thuận lợi phiên dịch văn tự trên bảng đồng thau.

Giang Thạch nhận được kinh văn do Huyền Đạo Tử phiên dịch, thần sắc mừng rỡ, bắt đầu tu luyện [Vong Hồn Chân Kinh].

Cứ như vậy, thời gian thoáng cái đã trôi qua ba ngày.

Dưới sự thiên phú Ngộ Đạo siêu cường của Giang Thạch, chỉ trong ba ngày, hắn đã thuận lợi tu luyện [Vong hồn chân giải] đến cảnh giới nhập môn.

Bên ngoài hang núi, Giang Thạch mỉm cười, hai tay nhanh chóng tạo ấn pháp, nhẹ nhàng chỉ về phía hư vô trước mắt.

Hô!

Gió nhẹ thổi quét, không gian nhấp nhô như gợn sóng.

Từ trong hư vô, từng mảng lớn khí tức màu đen nhanh chóng phun ra, trùng trùng điệp điệp, âm trầm quỷ dị. Nhưng trong nháy mắt, những hắc quỷ khí dị này liền biến mất không thấy.

Thay vào đó, một đám hồn phách, thi thể, đủ loại, ánh mắt trống rỗng dần dần giống như búp bê vải xuất hiện gần Giang Thạch.

Trong chớp mắt đã lấp đầy gần như toàn bộ thung lũng.

Nhìn qua đông nghịt vô tận.

Ước tính có ít nhất vài vạn thi thể hoặc linh hồn như vậy.

Có Nhân tộc, có dị tộc, có hậu duệ Thần Ma, thậm chí còn có rất nhiều thân ảnh của yêu thú, cao hơn mười trượng.

Giang Thạch trợn mắt há hốc mồm:

“Nhiều như vậy?”

Huyền Đạo Tử khẽ thở dài, từ trong động phủ phía sau đi ra, tiện tay thu hai mặt U Minh Huyết Kỳ.

“Mảnh thế giới này từ xưa đến nay, đã chết quá nhiều người. Có thể nói, mỗi một tấc đất đều nhiễm đầy máu tươi. Cho nên, có thể triệu hoán nhiều thi thể như vậy, căn bản chẳng có gì lạ.”

“Thật không thể tin được.”

Ánh mắt Giang Thạch chớp động, nói: “Loại công pháp này, ta cảm thấy so với bất kỳ công pháp nào mà ta từng gặp đều phải tà môn và cường đại hơn.”

Thi thể đã chết nhiều năm như vậy, hồn phách và thân thể lại có thể được triệu hồi ra lần nữa.

Điều này không khỏi khiến hắn có chút kinh ngạc.

“Đúng vậy, loại công pháp này quả thật có lai lịch rất lớn.”

Huyền Đạo Tử gật đầu, nói:

“Từ việc sử dụng thượng cổ thần văn để ghi chép là có thể thấy được một hai, nghe nói mấy vạn năm trước, thực lực và địa vị của Tà Đạo Tông so với Thiên Ma Giáo còn mạnh hơn nhiều, mãi đến sau này bọn hắn mất đi loại công pháp trấn giáo này mới dần dần bị Thiên Ma Giáo đè lên một đầu, lại càng về sau, bọn hắn dứt khoát {0} lánh đời đời không ra, bây giờ phần lớn người trên đời phỏng chừng cũng không biết Tà Đạo Tông này là môn phái nào nữa.”

“Thì ra là thế.”

Ánh mắt Giang Thạch lóe lên.

Chương 580: Vong Hồn Chân Kinh Cường Đại! 3

“Lần này đúng là nhật được bảo.”

Tâm niệm hấn khẽ động, hồn phách cùng thi thể dày đặc ma ma trước mắt nhất thời nhanh chóng hành động, như là một mảnh thủy triều màu đen, cuộn cuộn như một đàn kiến đang di động.

Đáng tiếc duy nhất chính là những hồn phách và thi thể được triệu hồi này, thực lực quá thấp, ngoại trừ số lượng kinh người ra, thực lực quả thực vừa đụng liền nát.

Bất quá, hấn tin tưởng chỉ cần theo cảnh giới của công pháp không ngừng tăng lên, những hồn phách cùng thi thể được triệu hoán mà ra này nhất định sẽ trở nên càng mạnh.

“Mấy ngày trôi qua rồi?”

Giang Thạch hỏi.

“Vừa vặn năm ngày.”

Huyền Đạo Tử gật đầu, nói:

“Mậu Dịch Thần Ma Tràng cũng sắp bắt đầu rồi.”

“Đi thôi!” Giang Thạch nói.

Thân thể hai người lóe lên, trong nháy mắt từ nơi này biến mất.

Khi bọn hấn vừa mới biến mất, hồn phách và thi thể dày đặc ở khu vực trước mắt giống như tan rã, đột nhiên sụp đổ, hóa thành hắc khí vô tận, tản về bốn phương tám hướng.

Mậu Dịch Thần Ma Tràng, nói là mậu dịch tràng, kì thực cũng có thể lý giải là chợ đen.

Sự khác biệt là, nơi đây là chợ đen do hậu duệ Thần Ma tổ chức.

Vật phẩm lưu thông cũng phần lớn là do Thần Ma truyền lại.

Mấy vạn năm trước, Thần Ma tuyệt tích, sau khi thiên địa khô kiệt, thiên tài địa bảo trong thiên địa thoáng cái giảm bớt khoảng chín thành, cho nên mới khiến người ta khó có thể luyện thành Huyết Đan, càng khó luyện thành Niết Bàn.

Xét cho cùng, chính là tài nguyên tương ứng không đủ!

Không nói Niết Bàn Đan, chỉ riêng Huyết Thần Đan cũng đủ để chín thành thế lực trong thiên hạ điên cuồng.

Vị trí của Mậu Dịch Thần Ma Tràng, vừa vặn ở một khu vực phía tây Thần Mộ.

Nơi đây quanh năm sương mù lượn lờ, chiếm diện tích rộng lớn.

Phần lớn là phế tích viễn cổ, liên miên vô tận.

Chỉ có khu vực trung tâm bị người dùng trận pháp vây lại, hình thành một khu vực trống trải cực lớn, việc này là để bảo đảm bất luận người nào đến đây giao dịch cũng không dám dễ dàng đoạt bảo ở chỗ này.

Bởi vì cho người có cướp đoạt đồ vật của người khác, cũng rất khó rời khỏi nơi này.

“Cha, người nói thật sự có Thần Dẫn Thảo sao?”

Trong sương mù, ba bóng người cẩn thận tiến đến một khu vực trống trải phía trước. Trong đó, một thiếu nữ xinh đẹp tò mò nói nhỏ:

“Cha, ta cảm thấy chỗ này có gì đó không ổn.”

Triệu Hậu Tài quát nhỏ:

“Câm miệng, lát nữa người xem biểu hiện của ta mà hành động.”

Triệu Phi Yến bĩu môi. Bỗng nhiên, nàng nhìn xung quanh một lượt, nói nhỏ:

“Cha, có phải nơi này không thích hợp không?”

Triệu Hậu Tài nghi hoặc:

“Cái gì không thích hợp?”

Thượng Quan Vân ở bên cạnh cũng nói nhỏ một tiếng, xoa xoa cổ: “Sư tôn, ta cũng có chút sợ hãi.”

Triệu Hậu Tài khẽ nhíu mày:

“Sợ hãi? Các người khoan hãy nói, ta cũng có chút cảm giác đó. không tốt, nơi này không nên ở lâu, mau đi!”

Hắn vội vàng bước nhanh hơn, kéo theo đồ đệ và nữ nhi, chạy về phía trước.

Đúng lúc này, hai bóng người khác cũng đi ra từ trong sương mù phía trước. Bọn hắn nhìn xung quanh một lúc rồi đi về phía Triệu Hậu Tài và đồng bọn.

Giang Thạch vốn đang tìm đường, đột nhiên nghe thấy tiếng bước chân bên cạnh, bèn quay đầu lại nhìn. Lập tức hắn giật mình, kinh hãi nói:

“Phía trước có phải là Tỏa Hầu Thủ Triệu tiên bối?”

Triệu Hậu Tài đang cùng đồ đệ và nữ nhi chạy như điên, nghe thấy tiếng gọi này, hồn phách suýt nữa bay ra ngoài. Hắn lập tức dừng lại, nhảy dựng lên.

Đồ đệ và nữ nhi của hắn cũng nhảy dựng lên, lộ ra vẻ hoảng sợ, vội vàng quay đầu nhìn xung quanh.

“Chết tiệt, xuất hiện ảo giác rồi, mau đi mau!”

Triệu Hậu Tài kinh hãi nói, kéo đồ đệ và nữ nhi tiếp tục chạy về phía trước.

Giang Thạch lại lên tiếng:

“Triệu tiên bối.”

Thân hình hắn lóe lên, nhanh chóng đuổi theo, lập tức chặn đứng Triệu Hậu Tài và đồng bọn. Trên mặt hắn mang theo nụ cười:

“Triệu tiên bối, vừa nhìn thấy ta liền vội vã muốn đi như vậy, có chuyện gì sao?”

Triệu Hậu Tài thanh âm run rẩy:

“Đồ nhi, Phi Yến, các người nhìn thấy gì chưa? Nơi này có một trận ảo trận vô cùng quỷ dị, có thể hiện ra những gì tăm tối nhất trong lòng người. Bây giờ ta nhìn thấy chính là Giang thiếu hiệp, không biết các người nhìn thấy gì?”

Triệu Phi Yến sợ hãi nói:

“Cha, ta cũng nhìn thấy Giang thiếu hiệp.”

Thượng Quan Vân cũng nói:

“Sur tôn, ta cũng nhìn thấy.”

Triệu Hậu Tài càng thêm kinh hãi:

“Không thể nào, các người cũng nhìn thấy cảnh tượng giống như ta?”

Hắn vội vàng nói:

“Không tốt, ảo trận này chắc chắn có vấn đề, mau đi!”

hắn kéo đồ đệ và nữ nhi, vội vàng chạy về một hướng khác.

Sắc mặt Giang Thạch càng thêm cổ quái, thân hình chột lóe, lại ngấn ở phía trước Triệu Hậu Tài.

Triệu Hậu Tài giận dữ, một quyền hung hăng đánh tới mặt Giang Thạch.

Giang Thạch cười nhạt, nhẹ nhàng né tránh, sau đó một quyền đánh về phía Triệu Hậu Tài.

Triệu Hậu Tài không kịp phòng bị, bị đánh trúng vào cánh tay, đau đớn đến mức hét lên, cổ tay lập tức trật khớp.

“Triệu tiên bối, cảm giác thế nào?”

Giang Thạch cười khẩy, nói: “Ta không thích nhất chịu thiệt, người khác đánh ta một quyền, ta cũng muốn đánh người ta một quyền, như vậy mới có thể hồi vốn!”

Hắn xắn tay áo lên, từng bước một đi về phía Triệu Hậu Tài.

Triệu Hậu Tài hoảng sợ, tròn tròn mắt, “Giang Giang thiếu hiệp, thật là người!”

Giang Thạch cười lạnh, nói: “Lần trước, người đánh ta một quyền, hôm nay ta cũng muốn đánh người một quyền.”

Hắn vung tay lên, đánh ra một quyền, lực lượng khủng bố, trực tiếp rơi vào khu vực trống rỗng bên tai Triệu Hậu Tài, nhất thời khí lưu nổ tung, vang lên từng trận tiếng nổ vang, không khí phía sau bị xé nát thành từng mảnh.

Một quyền đi qua, giống như là một tên lửa khủng bố từ bên tai Triệu Hậu Tài bay qua, Triệu Hậu Tài sợ tới mức hồn vía lên mây, run lẩy bẩy, đầu óc nổ vang.

“Nói giỡn, Triệu tiên bối, ta làm sao cam lòng đánh người?”

Giang Thạch cười lớn, thu hồi năm đấm, nói: “Đúng rồi, lần trước là chuyện gì xảy ra?”

Đôi mắt của hắn nháy mắt quét qua bụng Triệu Phi Yên, ẩn chứa ý cười nhè nhẹ.

Chương 581: Thần linh di thể! Huyết Minh thổ! 1

Dưới ánh mắt của Giang Thạch, Triệu Phi Yến chỉ cảm thấy cơ thể run rẩy, hoảng loạn trong lòng, như thể bị một con ác quỷ đáng sợ nào đó nhìn chăm chăm, cả người không được tự nhiên.

Sợ hãi Giang Thạch tàn nhẫn một đợt, trực tiếp mở bụng nàng ra.

“Cha!”

Triệu Phi Yến gần như khóc lên, vội vàng nhìn về phía Triệu Hậu Tài.

Triệu Hậu Tài vội vàng run rẩy nói, “Giang thiếu hiệp, chuyện lần trước chúng ta cũng không biết là chuyện gì, chúng ta cũng là được một vị cao nhân cứu, sau khi vị cao nhân đó cứu chúng ta, đã kiểm tra kỹ bụng của Phi Yến, nói rằng có thể giải quyết Kết Tinh Thánh Nhân trong bụng Phi Yến, để chúng ta đến Tây Mạc một chuyến, tìm một loại linh thảo gọi là ‘Thần Dẫn Thảo’.”

“Thần Dẫn Thảo?”

Giang Thạch nhẹ nhàng nhíu lông mày, nhìn về phía Huyền Đạo Tử ở một bên.

Huyền Đạo Tử cũng nhăn mày, thấp giọng nói, “Đúng là một loại dược thảo độc hữu của Thần Mộ, nghe nói có thể dẫn dắt linh hồn thần linh, sau khi ăn vào, có thể để người ta tạm thời nhìn thấy huyền ảnh thần linh, từ trước đến nay còn được

gọi là cấm thảo, người biết về thứ này chần chẫn không nhiều.”

“Ồ?”

Mắt Giang Thạch lấp lóe tinh quang, lại nhìn ba người Triệu Hậu Tài, trong lòng hoài nghi.

Người này nói là thật hay giả?

Tại sao hắn luôn cảm thấy chuyện lần trước không đơn giản như vậy.

Trên người Triệu Hậu Tài có lẽ còn có bí mật.

Hắn không tin một võ giả bình thường có thể nhảy nhót suốt một đường, từ Trung Châu nhảy đến Tây Mạc.

Hai nơi này cách biệt biết bao nhiêu dặm, nguy cơ trùng điệp, Triệu Hậu Tài cha con ba người bây giờ không có một người đạt tới cảnh giới Hoán Huyết, làm sao có thể đi được quãng đường xa như vậy?

Làm sao có thể đến nơi an toàn?

“Thần Dẫn Thảo này thật sự có thể giải quyết Kết Tinh Thánh Nhân bên trong người Triệu Phi Yến?”

Giang Thạch hỏi.

“Theo người cao nhân đó nói, đúng vậy.”

Triệu Hậu Tài nghiêm túc gật đầu, làm như có thật nói, “Chỉ cần ăn thứ này, có thể dẫn dắt ý chí thánh nhân trong bụng Phi Yến ra, khi đó sẽ dẫn ý chí thánh nhân này đến một mảnh cổ ngọc, có thể để nó tiếp tục thai nghén trong cổ ngọc, như vậy, không chỉ không làm tổn thương thiên hòa, mà còn đảm bảo vị thánh nhân này có thể luân hồi chuyển thế.”

“Còn có thể như vậy?”

Mắt Giang Thạch lấp lóe tinh quang, ngạc nhiên mỉm cười nói, “Triệu tiền bối, chúng ta cũng đang đến đây tìm một thứ, không ngại một chuyến đi, đúng rồi, lần trước đã nói, ta muốn mời ngươi ăn cơm, đi thôi.”

Hắn trực tiếp bước lên, tiếp tục đi về phía trước.

Triệu Hậu Tài cười khỏ trong bụng, hồi hận không kịp, chỉ có thể dẫn theo đệ tử và nữ nhi, theo sau Giang Thạch.

Ngàn tính vạn tính, đúng là không tính đến sẽ gặp phải Giang Thạch ở đây!

Điều quan trọng hơn là!

Tu vi của tên này lại mạnh hơn.

Chết tiệt!

Mới chia tay bao lâu.

Ngay cả chỉ ăn rồi tu luyện cũng không thể nhanh như vậy a.

“Triệu tiền bối, không biết ngươi hiểu biết bao nhiêu về Thần Mộ này?”

Giang Thạch đi lên phía trước, hỏi.

“Ta cũng chỉ biết một chút, chỉ nghe nói Thần Mộ này có từ lâu, dường như có liên quan đến khu vực bên ngoài Hồng Hoang Sơn Mạch.”

Triệu Hậu Tài nhẹ nhàng lắc đầu.

“Có liên quan đến khu vực bên ngoài Hồng Hoang Sơn Mạch?”

Giang Thạch ngạc nhiên.

Huyền Đạo Tử ở một bên cũng tỏ ra hoài nghi, nhìn Triệu Hậu Tài.

Hắn chưa từng nghe nói về điều này.

Thật không biết Triệu Hậu Tài nghe từ đâu.

Triệu Hậu Tài đột nhiên cười mỉa, nói, “Ta chỉ nghe nói mà thôi, không phải là sự thật, thực ra ta biết chưa bằng các ngươi.”

“Không sao, ta chỉ muốn nghe ý kiến của ngươi.”

Giang Thạch mỉm cười, tiếp tục nói, “Khu vực ngoài Hồng Hoang Sơn Mạch này cuối cùng là ẩn giấu điều gì? Nếu có thể liên hệ với Thần Mộ, không phải nói rằng có thần linh tồn tại ở bên ngoài Hồng Hoang Sơn Mạch sao?”

“Theo những gì ta nghe, từ rất lâu trước, thật sự có thần tồn tại ở bên ngoài Hồng Hoang Sơn Mạch.”

Triệu Hậu Tài nghiêm túc trả lời, “Chỉ là sau đó đã xảy ra một trận chiến khủng khiếp, thần linh mới hoàn toàn biến mất, chỉ còn lại dị tộc.”

“Chiến tranh?”

Giang Thạch ngạc nhiên.

Ngay cả Huyền Đạo Tử cũng lại nhăn mày, chưa từng nghe nói về điều này.

“Vậy khu vực ngoài Hồng Hoang Sơn Mạch cuối cùng là một khu vực như thế nào, tại sao những dị tộc đều phải liều mạng chạy vào trong Hồng Hoang Sơn Mạch, không lẽ khu vực ngoài Hồng Hoang Sơn Mạch không phù hợp cho bọn hắn sinh sống?”

Giang Thạch tiếp tục hỏi.

Nơi mà nhân loại đang sống hiện nay, chính là trong Hồng Hoang Sơn Mạch.

Từ hàng chục nghìn năm trước, dị tộc cũng ở đây, chỉ là bị nhân loại đuổi ra, nhìn tình hình bây giờ xem ra bọn hắc đường như không thích ở đó.

Và cũng chưa từng nghe nói có người nào rời khỏi nơi này, đi đến khu vực bên ngoài Hồng Hoang Sơn Mạch để sống.

Điều này không khỏi làm cho Giang Thạch tò mò.

Chương 582: Thần linh di thể! Huyết Minh thổ! 2

“Không phải, nghe nói dị tộc muốn đến đây, là vì bọn hấn muốn chờ đợi một cơ hội, chỉ là cơ hội này khi nào mở ra thì không ai biết chính xác, dị tộc đã chờ ở đây gần mười nghìn năm mà không chờ được, thậm chí có cơ hội đó hay không, cũng chỉ là lời đồn.”

Triệu Hậu Tài tiếp tục nói.

“Cơ hội?”

Giang Thạch càng ngạc nhiên hơn.

Triệu Hậu Tài nghe tin tức này từ đâu.

“Haha, ta chỉ nghe nói mà thôi, chỉ là nghe nói.”

Triệu Hậu Tài lại ngượng ngùng cười khỏ.

“Chỉ tạm thời coi như là lời đồn, nếu vậy, nhóm dị tộc đó vì tìm kiếm ‘cơ hội’ này thực sự đã đến mức gần như điên cuồng rồi, phải không?”

Ánh mắt Giang Thạch lấp lánh.

“Đúng vậy, dù cho nhân tộc đã từng đuổi bọn hấn ra khỏi nơi này, bọn hấn cũng sẵn lòng trả giá để trở lại. Một khi cuộc đàm phán liên minh ở Hồng Hoang Sơn Mạch lần này không có kết quả, e rằng đó sẽ là khởi đầu của cuộc chiến thật sự, lúc đó, chắn chắn lại là sinh linh đồ thần a.”

Triệu Hậu Tài nhẹ nhàng thở dài.

“Thật là không thể tưởng tượng.”

Giang Thạch tự nói, sau đó hỏi, “Vây cơ hội này cuối cùng là cái gì?”

“Không ai có thể nói rõ.”

Triệu Hậu Tài nhẹ nhàng lắc đầu, nói, “Không chỉ bọn hấn đang tìm, trong vô số năm qua, tiền nhân của nhân tộc cũng đang tìm, nhưng tiếc là cho đến nay vẫn chưa tìm thấy.”

“Tốt a.”

Giang Thạch không hỏi thêm.

Hắn càng chắn chắn hơn, trên người Triệu Hậu Tài chắn chắn có bí mật.

Chẳng bao lâu, sương mù phía trước bọn hấn dần dần tan, xuất hiện một khu vực trống rộng lớn, giống như đã bước vào một phiên chợ sầm uất.

Nhìn từ xa, có thể thấy trên mặt đất xuất hiện nhiều bóng người hơn, đầy các gian hàng, bóng người đông đúc, mật mật ma ma.

“Sắp đến rồi!”

Mắt Triệu Hậu Tài lóe lên.

“Triệu tiên bối, các người trước đi tìm cái gọi là ‘Thần Dẫn Thảo’ đi, sau đó ta sẽ liên lạc với người, nếu thật sự dẫn ra ý thức của vị thánh nhân đó ra, nhớ gửi cho ta, ta đã nói muốn nhận hấn làm đệ tử, bên ta còn có một số việc khác, cũng cần giải quyết.”

Giang Thạch mỉm cười, nhìn về phía Triệu Hậu Tài.

“Được, Giang thiếu hiệp tự nhiên, lão hủ nhất định sẽ chờ Giang thiếu hiệp.”

Triệu Hậu Tài vội vàng cười nói.

Giang Thạch nhẹ nhàng gạt đầu, đột nhiên vỗ một cái vào vai Triệu Hậu Tài rồi quay người đi.

Triệu Hậu Tài thở phào nhẹ nhõm, cũng lập tức dẫn theo đệ tử và nữ nhi đi về một hướng khác.

Khi hần mới đi không xa, Giang Thạch lại quay lại, ánh mắt lấp lóe, nhìn chằm chằm về phía Triệu Hậu Tài rời đi.

“Có linh hồn ẩn ký mà “Vong Hồn Chân Kinh” để lại, lần này hần là không thể chạy mất rồi.”

Hần trực tiếp quay người đi.

Lần này mục tiêu chính của hần là tìm “Huyết Minh Thỏ”, rất có thể sẽ xảy ra xung đột với người khác, do đó mới trực tiếp tạm thời chia tay với ba người Triệu Hậu Tài, như vậy một lúc sau khi đánh nhau mới không ảnh hưởng đến bên kia.

Không xa, Triệu Hậu Tài kéo đệ tử, nữ nhi nhanh chóng đi xa, rất nhanh liền biến mất trong đám đông.

Sau khi hoàn toàn rời xa Giang Thạch, Triệu Hậu Tài không thể không thay đổi khuôn mặt, đột nhiên nhìn về phía vai phải của mình, trong lòng thầm nói, “Tên này... cũng đã học được ‘Vong Hồn Chân Kinh’?”.

Hần nhanh chóng phục hồi lại trạng thái ban đầu, tiếp tục dẫn đệ tử và nữ nhi rời đi.

Các gian hàng nằm san sát trên đường phố.

Náo nhiệt, phồn hoa, mọi loại mặt hàng đều có.

Phía sau những gian hàng này, là những hậu duệ Thần Ma, hình dáng và thân hình khác biệt lớn so với nhân loại, bọn hần khuôn mặt lạnh lùng, bình tĩnh như nước, không hề bận tâm, ngồi yên phía sau gian hàng, chờ đợi những khách hàng đến hỏi.

“Ở phía trước có một ‘Vạn Bảo Các’, trong những năm qua, những thứ quý giá nhất đều được giao dịch ở đó, có thể đi xem trước.”

Huyền Đạo Tử đột nhiên nói.

Giang Thạch ngẩng đầu lên, chỉ thấy ở khu vực phía trước xuất hiện một ngôi nhà đất không hề nổi bật, trông giống như công trình nông thôn thông thường, lệch lạc, đã trải qua năm tháng thăng trầm.

Thậm chí bề mặt còn đầy nứt nẻ, trông như có thể sụp đổ bất cứ lúc nào.

Ở ngoài ngôi nhà đất đó, hai bên trái phải đều đứng một tên hậu duệ Thần Ma, khuôn mặt lạnh lùng, có ba mắt.

Bọn hắn thân hình cao lớn, cánh tay đầy cơ bắp, rõ ràng mạnh mẽ hơn nhiều so với các hậu duệ Thần Ma khác, một bên trái một bên phải, kiên cố bảo vệ hai bên của ngôi nhà đất.

Giang Thạch ngay lập tức bước đi về phía đó.

“Dừng lại, các hạ cũng muốn vào Vạn Bảo Các?”

Một hậu duệ Thần Ma đột nhiên ngăn chặn Giang Thạch, lạnh lùng nói, “Vạn Bảo Các có giới hạn về tu vi, những người dưới Huyết Đan Cảnh không được vào, mong các hạ thông cảm!”

Hắn thấy Giang Thạch trẻ tuổi nên mới đứng ra ngăn chặn Giang Thạch.

“Huyết Đan?”

Giang Thạch mỉm cười, không giải thích, mà chỉ trực tiếp phát ra một cỗ khí thế.

Hai tên hậu duệ Thần Ma trước mắt đột nhiên thay đổi sắc mặt, lùi về phía sau.

Chương 583: Thần linh di thể! Huyết Minh thổ! 3

“Xin mời tiền bối vào!” Hậu duệ Thần Ma trước đó mở miệng tôn kính nói.

Bọn hắn xưa nay tôn kính cường giả, sau khi cảm nhận được tu vi cụ thể của Giang Thạch, thái độ của bọn hắn đã thay đổi 180 độ.

Giang Thạch trực tiếp bước đi, đi vào trong ngôi nhà đất.

Vừa mới vào đã phát hiện bên trong ngôi nhà đất có động thiên khác, trước mắt xuất hiện một đường hầm ánh sáng mờ, kéo dài về phía xa.

Hai nữ tử xinh đẹp đã chờ ở đây từ lâu.

Thấy Giang Thạch và Huyền Đạo Tử đi tới, một trong hai nữ tử ngay lập tức tiếp đón, mặt người rạng rỡ, tôn kính nói, “Hai vị khách quý, xin hãy theo tiểu nữ đi.”

Nàng dẫn Giang Thạch, Huyền Đạo Tử đi về phía không gian sâu trong ngôi nhà đất.

Giang Thạch và Huyền Đạo Tử nhẹ nhàng gật đầu, theo sau nàng.

Đi qua đường hầm khoảng một trăm thước là một đại điện khá rộng lớn, xung quanh là những ngọn nến sáng, chiếu sáng cả đại điện.

Ở giữa đại điện, đã có không ít bóng người đến trước, ngồi yên trên từng chiếc ghế, không nói một lời, dường như đang chờ đợi điều gì đó.

Những bóng người này, một số sử dụng khuôn mặt thật, trong khi một số khác đeo mặt nạ, khí tức nội liễm, hiển nhiên là không muốn người khác phát hiện ra danh tính của mình.

Ngay khi Giang Thạch vừa đến, đã có người nhanh chóng quay đầu nhìn lại.

Khi nhìn rõ khuôn mặt cụ thể của Giang Thạch, ngay lập tức khiến không ít người biến đổi sắc mặt.

Rõ ràng, bọn hắn đã nhận ra Giang Thạch.

Dù sao gây đây Giang Thạch gây ra động tĩnh không nhỏ ở Trung Châu, tiêu diệt toàn bộ Huyền Minh tông, thậm chí Dương Diệu Thiên cũng bị hắn giết, ai mà không biết?

Trong số những người này, có không ít người đến từ Trung Châu, do đó đối với Giang Thạch, bọn hắn quá quen thuộc.

Giang Thạch không để ý đến biểu cảm của mọi người mà cùng Huyền Đạo Tử nhanh chóng tìm hai chỗ ngồi liền kề không xa, trực tiếp ngồi xuống.

“Gã này thật sự đã đến, hôm nay Vạn Bảo Các chắc chắn sẽ không yên ổn.”

“Giang lão quái nghe nói khi ở Nam Vực đã gia nhập Thiên Ma Giáo, bây giờ là Hắc Liên Thánh Tử của Thiên Ma Giáo.”

“Gi, hắn còn gia nhập Thiên Ma Giáo?”

“Đúng vậy, bây giờ Thiên Ma Giáo không có người lãnh đạo, những tồn tại trên Niết Bàn Cảnh đều đã đi đến Hồng Hoang Sơn Mạch, bây giờ ngay cả khi Giang lão quái muốn làm giáo chủ cũng là chuyện dễ dàng.”

“Hôm nay tranh đoạt Huyết Minh Thổ, chắc chắn sẽ thêm một biến số, chỉ một Lạc Vân đã đủ khiến người ta đau đầu, bây giờ lại thêm một Giang lão quái, ài.....”

Không ít người mặt mày trầm trọng, âm thầm thảo luận.

Lạc Vân!

Đây là một vị thiên tài thiên phú cực kỳ kinh khủng của Tây Mạc, được gọi là hậu duệ của thần linh, thực lực có thể nói là nghịch thiên, dù là thể chất, linh hồn, hay kinh lực, đều đạt đến mức mà người cùng cấp khó có thể tưởng tượng.

Đặc biệt là huyết mạch thần linh của hắn đã thức tỉnh.

Khiến cho thân thể và thiên phú của hắn trở nên kinh khủng hơn.

Huyết mạch thần linh này, nếu đặt trong lịch sử, là tồn tại đủ để đối kháng với thể chất “Trời Sinh Kim Cương”.

Thêm vào đó, phía sau hắn có đệ nhất đại giáo Tây Mạc “Ma Vân Giáo” chống lưng, không ai dám chọc.

Hôm nay bọn hắn tập hợp ở đây, phần lớn mọi người đều đến vì “Huyết Minh Thổ”, chỉ một Lạc Vân đã đủ khiến bọn hắn đau đầu, bây giờ lại thêm một Giang Thạch.

Có thể tưởng tượng, cuộc tranh đoạt “Huyết Minh Thổ” hôm nay sẽ khốc liệt đến mức độ nào.

Khi mọi người đều có ý nghĩ riêng, từ phía sau hành lang lại có không ít người lần lượt từ bên ngoài đi vào, nhìn quét hiện trường một vòng, khi nhìn thấy Giang Thạch, ngay lập tức sắc mặt biến đổi, như thể gặp phải tồn tại bọn hắn không muốn nhìn thấy nhất.

Nhưng bọn hắn vẫn cắn răng, tìm một chỗ trống ngồi xuống.

Như vậy.

Thời gian trôi qua.

Bên ngoài, người đến liên tục không ngừng.

Cùng với việc số lượng bóng người trong sân càng ngày càng nhiều, rất nhanh, chỗ ngồi đã được lấp đầy.

Vào lúc này!

Phía sau lại truyền đến tiếng bước chân.

Một nam tử mặc trường bào màu xanh, thân hình cao gầy, mái tóc dài màu vàng óng từ bên ngoài đi vào, hai bên là hai vị lão nhân có thân hình gầy yếu, khuôn mặt lạnh lùng, thần sắc bình tĩnh như nước.

Nam tử vừa vào, liền nhíu mày, nhìn về phía trong sân.

Ngay lập tức, khuôn mặt của mọi người trong sân đều thay đổi, không ít người nhanh chóng đứng dậy, bắt đầu chủ động nhường chỗ cho hắn.

Lạc Vân!

Thánh tử đệ nhất đại giáo Tây Mạc “Ma Vân Giáo”!

“Lạc công tử, xin mời qua đây!”

Không xa, rất nhanh đã có người mời nam tử mặc trường bào màu xanh, tóc vàng đến.

Nam tử mới đến ngẩng đầu nhìn, mặt không biểu cảm, ngay lập tức bước đi đến

“Mời ngồi, mời ngồi!”

Nam tử vừa đứng dậy tươi cười, rất lịch sự nhường chỗ ngồi của mình và một số người dưới quyền cho Lạc Vân và hai vị lão nhân bên cạnh hắn.

Còn hắn thì đứng thẳng bên cạnh Lạc Vân.

“Lạc công tử, lần này có không ít cao thủ từ Trung Châu đến.”

Chương 584: Thần linh di thể! Huyết Minh thổ! 4

Nam tử đột nhiên trầm mặt xuống, nói thầm vào tai Lạc Vân, “Có một người thực lực rất sâu, rất có thể sẽ trở thành mối đe dọa của ngươi, người này không phải Niết Bàn Cảnh, nhưng đã từng có chiến tích giết chết cao thủ Niết Bàn Cảnh.”

“Ừm?”

Lạc Vân nhíu mày, nhìn nam tử.

Nam tử tiếp tục nói nhỏ, “Người ở phía trước bên phải của ngài, tên là Giang Thạch, chính là hắn, e rằng hắn cũng đến vì ‘Huyết Minh Thổ’.”

Huyết Minh Thổ vô cùng hiếm, ngay cả ở đây, cũng không phải là vật thường.

“Thật vậy?”

Lạc Vân nhìn Giang Thạch, khuôn mặt lại bình tĩnh như cũ, nói, “Biết rồi.”

Hắn không nói thêm mà bắt đầu yên lặng chờ đợi.

Nam tử bên cạnh thay đổi sắc mặt, cũng ngay lập tức im lặng.

Một thời gian trôi qua, đột nhiên vang lên tiếng chuông trong trẻo.

Cả sân tức thì trở nên yên tĩnh.

Mọi người đều nhìn về phía trước.

Chỉ thấy một nữ tử thân hình nóng bỏng, mặc trang phục gợi cảm, lộ ra hai chân dài thẳng tắp, bước ra với khuôn mặt tươi cười chuyên nghiệp, nói, “Hoan nghênh các vị đến ‘Vạn Bảo Các’ của chúng ta, chắc hẳn mọi người đã nghe nhiều về quy tắc của ‘Vạn Bảo Các’ của chúng ta, ta sẽ không nói thêm. Lần này, ‘Vạn Bảo Các’ vẫn chuẩn bị năm món bảo vật tuyệt thế để mọi người cạnh tranh.”

Nàng mỉm cười nhẹ nhàng, nhìn về một bên. - ebook truyện giá rẻ

Chỉ thấy hai nữ tử mặc váy dài màu vàng, khuôn mặt tươi cười mang một cái khay từ nơi không xa đi tới.

“Kiện vật phẩm đầu tiên, là phần di thể thần linh được bảo quản tương đối nguyên vẹn, mọi người có thể tự mình đấu giá, vẫn tuân theo nguyên tắc lấy vật đổi vật.”

Nữ tử mỉm cười nói.

Hoa!

Trong sân, ngay lập tức không ít người lộ ra vẻ kinh ngạc, từng đôi mắt nhìn về phía vật phẩm trên khay.

Giang Thạch cũng ghen hòng nhìn trân trối, không thể tin nổi.

Thân thể thần linh?

Chỉ thấy trên khay màu vàng, có một bóng người ngồi thẳng, cơ thể khô cứng, toàn thân đen nhẻm, mái tóc trắng khô cứng, hai tay dí sát vào phần trong của đùi, đã chết không biết bao nhiêu năm.

“Vạn Bảo Các này thật sự không bao giờ làm người ta thất vọng.”

Huyền Đạo Tử nheo mắt, thì thầm nói, “Thân thể thần linh, ngay cả trên toàn lục địa, đây là một thứ vô cùng hiếm thấy, về

giá trị của nó không thể yếu hơn ‘Huyết Minh Thổ’ bao nhiêu, thân thể thần linh toàn bộ đều là bảo vật.”

“Đặc biệt là thân thể thần linh nguyên vẹn, bên trong cơ thể nó còn chứa ‘Thần Linh Khí’, nếu sử dụng phương pháp đặc thù, trích xuất Thần Linh Khí từ bên trong cơ thể nó, luyện vào bên trong cơ thể, có thể tức thì đề thăng nhục thể võ giả lên vài cấp độ.”

“Ồ? Thần Linh Khí?”

Giang Thạch lộ ra vẻ ngạc nhiên, cũng lập tức chú ý đến thân thể thần linh này.

Vào lúc này, đám người trong phòng ngay lập tức bắt đầu đấu giá.

Một loạt các thiên tài địa bảo được bọn hắn gọi ra, không ngừng tăng giá.

Giang Thạch cẩn thận lật qua giới chỉ chứa đồ vật của mình, không khỏi thán tiếc.

Tiếc rằng những thứ trên người hắn đều là những vật bình thường.

Không có một thứ nào có thể coi là thiên tài địa bảo.

Ngay cả khi cạnh tranh, cũng khó mà giành được từ người khác.

Không còn cách nào khác, hắn chỉ có thể tiếp tục chọn lựa quan sát.

Sau một cuộc cạnh tranh khốc liệt, thân thể thần linh trước mắt nhanh chóng được một nam tử mặc trường bào đen, đeo mặt nạ, thân hình cao to giành được, ngay lập tức khiến không ít người mắt bốc tinh quang, âm thầm nhìn chăm chú vào hắn.

Tiếp theo, rất nhanh đến lượt món đồ thứ hai.

Có món đầu tiên là thân thể thần linh tạo ấn tượng, khi đến lượt món thứ hai, vẫn một lần nữa khiến không ít người ngạc nhiên.

Món thứ hai, là một tấm Thời Không Phù.

Chính là Thân Linh viễn cổ luyện.

Sau khi kích hoạt, có tác dụng giam cầm thời không, vô cùng quý dị.

Nhưng đáng tiếc là, tấm phù này đã bị hư hại, tối đa chỉ có thể sử dụng một lần nữa.

Nhưng dù sao đi nữa, cũng đủ để khiến người ta cảm thấy chấn động.

Không ít người nhanh chóng tiến hành đấu giá.

Dù nói thế nào đi nữa, nếu có thể có được tấm phù này, cũng giống như tăng thêm một mạng, có thể không sợ bị truy sát, có thể thoát khỏi bất kỳ tuyệt cảnh khó khăn nào.

Dưới ánh mắt ngạc nhiên của Giang Thạch, cả phòng lại một lần nữa tranh đấu đến đầu rơi máu chảy.

Rất nhanh, món đồ thứ ba được mang ra.

Món đồ thứ ba này, chính là thánh vật “Huyết Minh Thổ” mà tất cả các cường giả Huyết Đan Cảnh đỉnh phong đều mơ ước.

Còn là hai phần!

Hai phần Huyết Minh Thổ được đựng trong một cái lọ.

Nghĩa là nếu muốn mua thì chỉ có thể mua cả hai phần.

Trong lúc nhất thời tất cả mọi người trong sân đều điên cuồng đấu giá.

Ngay cả Giang Thạch cũng rung động, vài lần nhìn giới chỉ chứa đồ vật bình thường của mình, cười khổ lắc đầu.

Hắn vẫn là quá nghèo.

Chỉ khi thực sự ra ngoài, hắn mới có thể nhìn thấy thế giới rộng lớn bao nhiêu.

Trong cuộc cạnh tranh khốc liệt.

Phần “Huyết Minh Thổ” này trực tiếp bị Lạc Vân giành được khiến cho rất nhiều người liên tục quyền đâm cước đá vào không khí, âm thầm tiếc nuối.

Chương 585: Giang Thạch Ra Tay! 1

Nhưng cũng có không ít người tinh minh nhanh chóng nghi ngờ, quay đầu nhìn về phía Giang Thạch, suy nghĩ không ngừng. Tại sao gã này lại trầm tĩnh như vậy?

Với tính cách của hắn, không đến mức không hề quan tâm chứ?

Liệu hắn có hứng thú với Huyết Minh Thổ không?

Ban đầu bọn hắn nghĩ rằng, trong quá trình cạnh tranh Huyết Minh Thổ, Giang Thạch và Lạc Vân nhất định phải cạnh tranh đến thiên hôn địa ám, có thể sau đó còn phải đánh nhau một trận, nhưng từ đầu đến cuối Giang Thạch đều biểu hiện quá yên tĩnh.

Giống như hắn không hề quan tâm đến bất kỳ thứ gì.

Điều này khiến mọi người không khỏi cảm thấy cực kỳ hoài nghi.

“Chết tiệt, không lẽ gã này đổi tính?”

Có người thầm chửi trong lòng, rất là bất đắc dĩ.

“Giang Thạch này, rốt cuộc hắn đang lên kế hoạch gì? Mục tiêu của hắn không phải là Huyết Minh Thổ, liệu có phải là hai món đồ sau không?”

Có người khác suy nghĩ trong lòng, nhìn Giang Thạch, trong đầu lại bắt đầu miên man lên.

Nếu mục tiêu của hắn không phải là Huyết Minh Thổ, thì đối với mọi người, chưa chắc đã không phải là một chuyện tốt.

Bởi vì điều này có nghĩa là sau này bọn hắn phải đối phó đã ít đi một người.

Không ai biết, vào lúc này, Giang Thạch không phải là không muốn đấu giá, mà là trên người thực sự không có bất kỳ thứ gì có thể đưa ra.

Hắn muốn có được Huyết Minh Thổ, ngoại trừ việc ra tay cướp đoạt, không còn cách nào khác.

Trong khi từng người đều có ý định riêng, rất nhanh, nữ tử cao gầy ở phía trước tiếp tục cười nói, “Món thứ tư là một bàn tay bí ẩn, bàn tay này có lai lịch phi thường, nên thuộc về một tồn tại cầm quyền từ rất lâu về trước, đến ngày nay, trên bàn tay này vẫn còn hoạt tính.”

Ngay lập tức, mọi người trong sân đều lộ ra vẻ kinh ngạc, từng người từng người thì thầm thảo luận.

Một bàn tay?

Rất nhanh, bọn hắn đưa ánh mắt về phía trước.

Chỉ thấy hai nữ tử mang một cái khay pha lê, từ một bên đi tới.

Trên khay, đặt một bàn tay màu đen, bí ẩn, quái dị, tỏa ra một chút khí tức ma mị quỷ dị, ngay cả khi chỉ nhìn một lần, cũng sẽ khiến người ta cảm thấy chóng mặt.

Giống như khu vực trước mắt đột nhiên xuất hiện một cái núi thâm biên máu.

Huyết mạch kết dính như keo không ngừng tuôn trào trước mặt.

Đám người đều kinh hãi.

“Đây là bàn tay gì?”

“Cảm giác thật kinh khủng, không phải là bàn tay của thần linh chứ?”

“Mọi người yên tâm, bàn tay này không phải là bàn tay của thần linh, chủ nhân phía sau của Vạn Bảo Các chúng ta đã kiểm định nó từ rất lâu, máu chứa trong bàn tay không thuộc về bất kỳ loại Thần Huyết nào, đây hẳn là một sinh vật cực kỳ cường đại để lại, bàn tay này vẫn bảo lưu lại lực lượng cực kỳ kinh người, thậm chí, bên trong còn có một câu khẩu quyết bí ẩn lưu truyền.”

Nữ tử cười nói.

Còn có khẩu quyết?

Mọi người càng ngạc nhiên hơn, bàn tán xôn xao.

Rất nhanh có người bắt đầu nhanh chóng đấu giá.

Một loạt các thiên tài địa bảo hiếm thấy được bọn hắn gọi ra.

Kinh khủng nóng bỏng trong phòng lại được bọn hắn đẩy lên một đỉnh cao mới.

Ngay cả Lạc Vân vừa rồi cũng lại tham gia vào cuộc cạnh tranh.

Có hắn tham gia, ngay lập tức những người khác phía bên kia lập tức trở nên ảm đạm hơn.

Không ít người mặt mày biến đổi, chỉ có thể từ từ rút lui khỏi cuộc cạnh tranh.

Cuối cùng, bán tay quý dị này cũng rơi vào tay của Lạc Vân.

“Giang tiểu hữu, bàn tay đó không hề đơn giản, bên trong dường như chứa đựng lực lượng linh hồn rất mạnh.”

Huyền Đạo Tử truyền âm vào tai Giang Thạch.

“Biết rồi.”

Giang Thạch trầm mặc quan sát, gật đầu nói, “Đáng tiếc, đáng tiếc.”

Hắn tiếp tục nhìn về phía trước.

Nữ tử cao gầy đi lên, tiếp tục nói, “Mọi người, món thứ năm này, là một bức đá khắc bí ẩn, sau khi Vạn Bảo Các chúng ta kiểm định kỹ lưỡng, trên đó ghi chép dường như là một bộ công pháp viển cổ, chỉ tiếc là có chút thiếu sót, nhưng dù sao đi nữa, vẫn được chủ nhân của Vạn Bảo Các chúng ta làm kiện vật phẩm cuối cùng để đấu giá, có thể tưởng tượng được, công pháp này kinh khủng như thế nào.”

“Công pháp?”

“Công pháp gì?”

“Công pháp này dù có bí ẩn đến mấy nhưng cũng không trọn vẹn, so với những thứ khác cũng không thấy quý trọng bao nhiêu a?”

Mọi người lập tức nhăn mày, lại bắt đầu nghi ngờ.

Những người có thể đến đây đều là cao thủ Huyết Đan Cảnh.

Trong đó, tồn tại đạt tới Huyết Đan cảnh đỉnh phong cũng không ít, trên người ai còn thiếu công pháp?

Nói một cách khó nghe, mỗi người ở đây đều có địa vị không thấp, cơ bản đều là người cầm đầu của các thế lực, tự nhận rằng công pháp của mình chán chán không thua kém công pháp của bất kỳ thế lực nào, do đó ngay khi nghe thấy vật phẩm đấu giá cuối cùng là một môn công pháp đã có không ít người trực tiếp mất hứng.

“Đúng vậy, mọi người nhìn sẽ hiểu.”

Nữ tử cao gầy cười, nhìn về một bên.

Chỉ thấy hai nữ tử trước đó, lại mang một cái khay pha lê trắng tinh khiết đi về phía này.

Trong khay, rõ ràng đặt một tấm đá khắc màu đen.

Chương 586: Giang Thạch Ra Tay! 2

Trông giống vàng không phải vàng, giống gỗ không phải gỗ.

Trên đó khắc đầy các ký tự màu vàng đen, lấp lánh, lan tỏa khí tức bí ẩn vô hình.

“Theo nội dung của các ký tự trên, công pháp này được gọi là ‘Diêm Ma Cửu Chuyển Công’, một khi luyện thành, uy lực kinh khủng, sẽ hình thành một loại Vô Vọng Hỏa Diễm trong cơ thể, có khả năng thiêu đốt mọi thứ.”

Nữ tử tươi cười, tiếp tục giới thiệu.

“Diêm Ma Cửu Chuyển Công”

Giang Thạch tự nói, “Thiên phú Thấu Thị” đã hoạt động từ lâu, muốn nhìn rõ chữ trên tấm bảng màu đen, nhưng đáng tiếc trên khay pha lê dường như bị người đặt một đạo cấm chế, hắn cũng cố mở mắt đi xem nhưng vẫn khó nhìn rõ chữ trên đó.

“Ta còn tưởng rằng vận khí mình không tệ, có thể gặp được phần khác của ‘Vong Hồn Chân Kinh’.”

Giang Thạch tiếp tục tự nói.

Một bên, Huyền Đạo Tử cũng không khỏi nhăn mày.

Rõ ràng đối với cái gọi là “Diêm Ma Cửu Chuyển Công” này, hắn chưa từng nghe nói.

Không lâu sau.

Trong phòng cũng có người bắt đầu đấu giá.

Chỉ là không khí đấu giá này so với trước đó đã yên tĩnh hơn nhiều.

Cuối cùng, vẫn là Lạc Vân ra tay, trực tiếp lấy được “Diêm Ma Cửu Chuyển Công”, trong lúc nhất thời lại thu hút sự chú ý của không ít người.

Lạc Vân này thật sự đủ tàn nhẫn.

Năm món bảo vật, có ba món đều bị hắn chiếm được!

Nhưng đồng thời, mọi người càng thêm hoài nghi nhìn về phía Giang Thạch, hoàn toàn không rõ Giang Thạch đang nghĩ gì.

Gã này đến đây, chẳng lẽ chỉ để xem náo nhiệt?

Năm món bảo vật, hắn thật sự có thể giữ im lặng suốt quá trình đấu giá.

Giống như hoàn toàn không liên quan gì đến hắn.

Hắn càng như vậy, lại càng khiến mọi người cảm thấy bất an.

Dù sao ai cũng không biết Giang Thạch sẽ đột nhiên can thiệp vào việc này hay không.

Rất nhanh, cuộc đấu giá kết thúc, một loạt thân ảnh lần lượt đứng dậy rời đi, đi về phía ngoài, cũng có không ít người lộ ra nụ cười kỳ quái, quay đầu nhìn chằm chằm vào Lạc Vân.

Đám người lục tục bắt đầu rời đi.

Trên mặt Lạc Vân mang theo nụ cười lạnh lùng, đối với sự ngáp nhé của mọi người, dường như từ đầu đến cuối đều không đặt vào lòng, từ chỗ ngồi đứng dậy, bỏ qua mọi thứ, trực tiếp đi về phía ngoài.

“Nếu thật sự không sợ chết, các người cứ đến đi.”

Lạc Vân giọng điệu lạnh lùng, cố ý dừng lại một chút trước mặt Giang Thạch, một đôi mắt dường như mang theo ý cảnh cáo, cười lạnh, sau đó bước chân, tiếp tục đi về phía trước.

“Mẹ nó, khẩu khí còn lớn hơn ta.”

Giang Thạch bị hấn làm cho hơi bối rối.

Có nhiều người nhìn chăm chú vào người như vậy, người mẹ nó chuyên chạy đến trước mặt ta giả trang sói xám vậy đâu?

Hắn nhẹ nhàng lắc đầu, cũng từ chỗ ngồi đứng dậy, đi về phía ngoài.

Dù Lạc Vân lấy tự tin từ đâu ra, trong tình hình bây giờ, tất cả cao thủ Niết Bàn Cảnh đều biến mất, hắn có thể nói là không sợ bất kỳ ai.

Nếu Lạc Vân đã chủ động khiêu khích thì hắn chỉ có thể cho đối phương một bài học.

“Phía trước có phải là Giang Tiểu Hữu không?”

Đột nhiên, một tiếng cười nhẹ từ phía sau Giang Thạch truyền đến.

Giang Thạch nhíu mày, dừng lại, một đôi mắt sâu thẳm quét về phía sau.

Chỉ thấy khu vực phía sau, một lão giả mặc trường bào đen, khuôn mặt già nua, có ba lọn râu dài, từ một nơi không xa đi tới, khuôn mặt đầy nụ cười, bên cạnh còn theo vài nam tử trung niên, trên mặt cũng đều là nụ cười.

“Người biết ta?”

Giang Thạch hỏi.

“Danh tiếng của Giang Tiểu Hữu, ai ở Đại Hoành có thể không biết?”

Lão giả cười ha ha, chấp tay nói, “Lão phu là môn chủ Vạn Tượng Môn của Trung Châu, Vân Hạc chân nhân, ngưỡng mộ đại danh của Giang Tiểu Hữu từ lâu, hôm nay gặp được, đúng là tam sinh hữu hạnh.”

Giang Thạch nhẹ nhàng lắc đầu, nói, “Đừng nói chuyện vô ích, người gọi ta lại muốn làm gì?”

“Hê hê, lão phu muốn hỏi Giang Tiểu Hữu, liệu người có thực sự không quan tâm đến Huyết Minh Thổ không?”

Mắt Vân Hạc chân nhân lấp lóe, không nhìn được mà hỏi.

Việc này đối với hắn, quan trọng hơn hết nên hắn mới dày mặt muốn xác nhận một chút.

Sắc mặt Giang Thạch đột nhiên trở nên cổ quái, cười nhẹ nói: “Câu hỏi này, ta không thể nói cho người biết, Vân Hạc chân nhân, nếu các người muốn cướp thì cứ tự nhiên, nhưng chuyện của ta, chưa đến lượt người khác can thiệp.”

Hắn nhẹ nhàng cười một cái, trực tiếp quay người rời đi.

“Giang tiểu hữu”

Vân Hạc chân nhân thần sắc biến ảo, lại mở miệng.

Nhưng Giang Thạch đã sớm bước đi, biến mất ở phía trước.

Khuôn mặt Vân Hạc chân nhân biến đổi không ngừng.

Rắc rồi rồi.

Giang Thạch này dường như cũng không phải là không quan tâm đến Huyết Minh Thổ.

“Môn chủ, làm sao bây giờ? Có tiếp tục hành động không?”

Một nam tử trung niên nhin không được mà hỏi.

“Thôi, Giang Thạch này là một cái quái vật, bây giờ thái độ của hắn lại mập mờ như vậy, chúng ta không nên mạo hiểm!”

Vân Hạc chân nhân nói một cách trầm tĩnh.

“Vậy cần thông báo những người khác không?”

Chương 587: Giang Thạch Ra Tay! 3

Nam tử trung niên tiếp tục hỏi.

“Không cần, nếu bọn hắc muốn cạnh tranh, thì để bọn hắc cạnh tranh đi.”

Vân Hạc chân nhân cười lạnh, nói, “Nếu tất cả bọn hắc đều chết ở đây, đối với Vạn Tượng Môn của ta chưa chắc đã không phải là việc tốt.”

Mọi người xung quanh đều gật đầu.

Bên ngoài Vạn Bảo Các.

Giang Thạch, Huyền Đạo Tử lại xuất hiện, ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy Lạc Vân vẫn còn chưa đi xa mà là tiếp tục dạo chơi ở đầu phố, dường như không hề quan tâm đến sự gấp gáp của mọi người.

Giang Thạch nhẹ nhàng cười một cái, nhìn Huyền Đạo Tử, cười nói, “Đi thôi, chúng ta cũng theo xem.”

Vì bây giờ vẫn còn đang ở trong điểm giao dịch, nên hành động ở đây là không thực tế.

Hắn chỉ có thể đợi cho đến khi Lạc Vân rời đi một đoạn mới có thể hành động.

Khu vực phía trước.

Lạc Vân khuôn mặt lạnh lùng, thân hình cường tráng, đầu vàng óng xõa ở phía sau, toàn thân có một loại khí chất không thể nói ra, khi nhận ra người theo sau vẫn còn, mắt hắn lộ ra vẻ chế giễu.

“Thật sự có người không sợ chết!”

“Công tử, có cần thuộc hạ bây giờ dẫn bọn hắc ra ngoài, giải quyết trước không?”

Một lão giả nói thầm, trong mắt có hung mang chớp động.

“Không cần, chỉ là một đám phế vật, nếu bọn hắc thích theo thì cứ để bọn hắc theo, ta muốn xem bọn hắc có thể theo đến khi nào.”

Lạc Vân lạnh lùng nói.

“Vâng, công tử.”

Lão giả kính cẩn đáp lại.

Ánh mắt Giang Thạch bình tĩnh, thản nhiên nhìn về gian hàng hai bên.

Từng kiện đồ vật trước đây chưa từng thấy liên tiếp vào tầm mắt của hắn, thản nhiên khiến hắn phải ghé mắt.

Thần Ma mậu dịch tràn, không nói các khác, các loại đồ lạ kỳ cổ quái thực sự không ít.

Thậm chí còn có rất nhiều hậu duệ Thần Ma, chủ động kéo khách qua đường, nhiệt tình quảng cáo đồ của mình.

Một số hậu duệ Thần Ma kéo Giang Thạch, đều bị Giang Thạch thuận miệng cự tuyệt.

Theo thời gian trôi qua.

Khoảng hai giờ sau.

Lạc Vân trong sự vây quanh của một đám người đi về phía ngoài.

Khi hắn vừa bước ra, xung quanh con đường đã có không ít thân ảnh nhanh chóng chớp động, nhanh chóng đuổi theo thân ảnh của Lạc Vân.

Giang Thạch nhẹ nhàng nở nụ cười, để một món vũ khí kỳ quái trong tay xuống, đứng dậy, rời khỏi gian hàng, đi về phía Lạc Vân.

Khi hắn vừa bước ra, phía sau cũng có không ít người nhanh chóng lướt qua, khi thấy Giang Thạch thật sự cũng đi về phía Lạc Vân, những người này liền biến sắc.

“Tên này cũng hứng thú với Huyết Minh Thổ à?”

“Không nhất thiết là Huyết Minh Thổ, có thể là một thứ gì đó trong ba món kia!”

“Trước tiên theo sau xem tình hình, nhân lúc long tranh hổ đấu, chúng ta chưa chắc đã không có cơ hội.”

Mấy người ánh mắt lấp lóe, thu liễm khí tức, đi theo sau.

Sương trắng mịn mờ, thần bí meeng mông.

Xung quanh là vô số phế tích mọc lên như rừng, liên miên bất tận.

Lạc Vân khuôn mặt lạnh lùng, dưới sự hộ tống mấy tên lão nhân, từ từ đi qua khu vực sương mù này, cuối cùng đến một nơi hỗn loạn giữa phế tích.

Thân ảnh của hắn cuối cùng cũng hoàn toàn dừng lại, ánh mắt lạnh lùng, từ từ quay lại, một đôi mắt như ánh sáng sắc bén lạnh lẽo như tuyết đao quét về phía sau.

“Một đám phế vật, các người cũng theo đủ rồi chứ?”

Hắn lạnh lùng nói, không hề mang theo chút cảm xúc.

Nhóm cường giả lẻ loi theo sau đều biến sắc, nhưng vẫn chưa lập tức lộ diện, mà là thu liễm khí tức, ẩn ở xung quanh, yên lặng nhìn chằm chằm Lạc Vân.

Khóe miệng Lạc Vân từ từ nhếch lên, lộ ra đường cong tàn nhẫn, thân ảnh đột nhiên biến mất, giống như xuyên qua

không gian, giây tiếp theo không có dấu hiệu nào trực tiếp xuất hiện trước mặt một tên cao thủ Huyết Đan Cảnh bát trọng.

Cao thủ Huyết Đan Cảnh bát trọng này ban đầu đang vận dụng một môn công pháp ẩn nấp khí tức, ẩn trong bóng tối, đột nhiên không ngờ thân ảnh của Lạc Vân lại nhanh như vậy, tức thì đã xuất hiện trước mặt hắn.

Khi hắn chưa kịp phản ứng, một bàn tay trắng nõn đã vụt chụp vào người tên cao thủ Huyết Đan Cảnh bát trọng này.

Lực lượng cực hạn!

Toàn bộ lòng bàn tay trắng nõn đều hiện lên từng tia hỏa diễm u lam, như do ma sát với không gian tạo ra, tràn đầy một loại lực lượng thần bí và kinh khủng.

“Ngươi!”

Rầm!

Tên cao thủ Huyết Đan Cảnh bát trọng biến sắc, chỉ kịp kêu lên một tiếng, đã bị cái bàn tay này chụp mạnh vào người, cơ thể như đậu hủ, đột nhiên vỡ nát, từng mảnh huyết nhục văng tứ phía.

Nhục thân của hắn trực tiếp bị đánh thành sương máu.

Chỉ còn lại một viên Huyết Đan, vô cùng kinh hãi, trên đó xuất hiện một linh hồn mờ ảo, kêu thảm thiết, vội vàng không màng tất cả chạy trốn về phía xa.

Tuy nhiên, viên Huyết Đan này mới vừa chạy ra, đột nhiên phát ra tiếng kêu thảm, trên Huyết Đan cháy lên một tia hỏa diễm u lam, linh hồn trên đó nhanh chóng biến mất, tiếng kêu thảm thiết vang lên, trong nháy mắt bị hỏa diễm thiêu thành tro bụi.

Một viên Huyết Đan trực tiếp rơi xuống từ không trung.

Chương 588: Giang Thạch Ra Tay! 4

Một cao thủ Huyết Đan Cảnh bát trọng, cứ như vậy mà chết thảm.

Những người khác ẩn nấp trong bóng tối, tất cả đều biến sắc, lộ ra vẻ kinh hãi, bị thủ đoạn của Lạc Vân làm cho run rẩy.

Đây là lực lượng kinh khủng gì?

Khủng bố như vậy, một chiêu đã giết chết một cao thủ Huyết Đan Cảnh bát trọng?

“Chạy!”

Có người sinh ra cảm giác không lành, lập tức quay người muốn chạy trốn.

Tuy nhiên, Lạc Vân lộ ra nụ cười lạnh, thân hình đã sớm biến mất, giây phút sau giống như xuyên qua không gian, chớp nhanh về phía những cao thủ Huyết Đan Cảnh ẩn nấp xung quanh.

Giờ phút này trên người hắn trực tiếp hiện lên một lớp hỏa diễm màu xanh khủng bố rợn người, như đã hóa thành một hỏa nhân khủng bố.

Đôi mắt của hắn rực rỡ hàn quang, hạ thủ tàn nhẫn bá đạo, từng chưởng chớp qua, những tia hỏa diễm u lam bùng mãnh lao về phía từng tên cao thủ Huyết Đan Cảnh.

Rầm rầm rầm rầm!

Tiếng nổ vang liên tiếp vang lên kèm theo vô số tiếng kêu thảm thiết.

Từng tên cao thủ Huyết Đan Cảnh liên tục bị chia làm năm phần, cùng một kết cục với tên cao thủ Huyết Đan Cảnh bát trọng lúc trước, thân thể như bùn, đột nhiên vỡ nát, từng mảnh thịt máu bay múa lung tung, linh hồn trong Huyết Đan cũng bị hỏa diễm u lam nhanh chóng thiêu đốt, hóa thành tro bụi.

Trong nháy mắt, Lạc Vân đã liên tục giết chết hơn mười cao thủ Huyết Đan Cảnh.

Những người còn lại cuối cùng cũng sợ hãi, bất chấp tất cả chạy trốn khỏi đây, mỗi người đều kinh hoàng vô cùng, hồn phách gần như đều muốn bị hù dọa ra ngoài, run rẩy, xuất hiện bóng ma tâm lý.

Những người này khi ở ngoại giới, mỗi người đều là tông chủ một tông hoặc gia chủ gia tộc, thân phận cao cao tại thượng, không ai dám chọc, kết quả dưới tay Lạc Vân này đơn giản chỉ giống như giấy dán vậy, vừa chạm liền nát, cảnh tượng khủng bố này chần chẫn khiến bọn hắn cả đời đều không thể quên.

“Nói các người là phế vật, cũng là đang nâng cao các người, các người trong mắt ta còn không bằng phế vật.”

Lạc Vân cười lạnh, ánh mắt quỷ dị khủng khiếp, nhìn về phía thi thể trên đất, “Các người mãi mãi cũng không hiểu được huyết mạch thần linh có ảo diệu gì, huyết mạch này là độ cao mà các người cả đời cũng không thể đạt được, giống như kẻ ăn xin bên đường với hoàng đế cao cao tại thượng!”

Đột nhiên, đôi mắt hắn lộ ra một tia hung mang, đột nhiên ngẩng đầu, nhìn về một hướng khác, lạnh lùng nói, “Còn có người dám đến, người cũng đi chết đi!”

Xuy!

Thân hình hấn lại biến mất một lần nữa, hỏa diễm u lam trong người trào dâng, như đã hóa thành một hỏa nhân xuyên qua không gian, trực tiếp xuất hiện ở một nơi đồ nát lộn xộn.

Giữa đông đồ nát.

Giang Thạch mới vừa đuổi tới nơi này, đột nhiên lộ ra vẻ kinh ngạc, không kịp suy nghĩ, toàn bộ cánh tay đột nhiên phình to lên như vại nước, trong nháy mắt nâng bàn tay chặn trước ngực.

Rầm!

Một tiếng nổ vang kinh khủng vang lên, thiên địa rung chuyển.

Cuồng phong thổi quét bốn phía, bụi mù mịt bốc lên.

Giang Thạch nhăn mày, phát hiện ra một tia hỏa diễm u lam kỳ quái trực tiếp chảy nhanh vào trong thân thể hấn, sâu vào xương cốt, sâu vào linh hồn, toàn diện phủ lên thân thể hấn.

Cảm nhận kỹ, giống như vô số lợi đao sắc bén, muốn phân giải toàn thân hấn từ ngoài vào trong trong nháy mắt, hóa thành mảnh vụn.

Nhưng thân hình Giang Thạch đột nhiên rung chuyển, [thiên phú Quy Nguyên] và [thiên phú Phệ Hồn] cùng lúc vận hành ra, hỏa hiễm trong linh hồn hấn lập tức bị hấp thụ nhanh chóng, còn hỏa diễm xâm nhập vào nhục thể thì bị lực lượng cuồng bạo trong nhục thể hấn sinh sinh đánh tan.

Dù trên người hấn đã cháy ra từng vết thương, nhưng cũng sớm được [thiên phú Quy Nguyên] nhanh chóng chữa lành.

Khuôn mặt hấn lộ ra nụ cười kỳ quái, đôi mắt sâu thẳm lập tức chăm chú nhìn vào thân ảnh tóc vàng óng trước mắt - Lạc Vân.

“Thú vị, ta chưa tấn công ngươi, ngươi lại ra tay trước!”

“Là ngươi!”

Mắt Lạc Vân phát ra hàn quang đáng sợ, nhìn chằm chằm vào Giang Thạch, trước đó từ nam tử kia hắn đã biết được lực lượng của Giang Thạch, biết người này là một nhân vật phong vân ở Trung Châu, nhục thể phi phàm, vô song trong thiên hạ.

“Ngươi chết cho ta!!”

Lạc Vân nghe thấy một tiếng, hai bàn tay đột nhiên hóa thành vô số tàn ảnh, mang theo hỏa diễm u lam, trực tiếp điên cuồng đánh về phía thân thể của Giang Thạch.

Rầm rầm rầm rầm rầm!

Âm thanh rền vang, thiên địa nổ tung.

Toàn bộ thiên địa hỗn loạn một mảnh.

Hắn biết bao nhiêu hỏa diễm u lam đều đang tấn công vào thân thể Giang Thạch.

Giang Thạch đan chéo hai cánh tay, không hề động đậy, sinh sinh chịu đựng một vòng công kích dữ dội của Lạc Vân, hắn đột nhiên gầm lên một tiếng, toàn thân trực tiếp phình to với tốc độ không thể tưởng tượng, trong nháy mắt đã biến thành cự nhân cao chín thước.

Xoạt một tiếng, quần áo nổ tung.

Toàn thân cơ bắp dữ tợn, mạch máu nổi lên, trên người mọc ra long lân phủ khắp cơ thể, phía sau thậm chí xuất hiện một cái đuôi rồng kinh khủng.

“Đánh ta nhiều như vậy, cũng đến lượt ta!”

Trong miệng Giang Thạch phát ra tiếng gầm kinh thiên động địa, khuôn mặt dữ tợn, sát khí tràn trề, như đột nhiên hóa

thành quái viễn cổ, bàn tay trực tiếp che trời lấp đất đập về phía Lạc Vân đang điên cuồng công kích ở phía trước.

Toàn bộ không gian ngay lập tức tối sầm, hô một tiếng, không gian vặn vẹo, vỡ nát.

Trong thiên địa trong nháy mắt vang lên một tiếng nổ vô cùng khủng bố.

Chương 589: Đánh Bại Huyết Mạch Thần Linh Giả! Huyết Minh Thổ Tới Tay. 1

Oanh!

Một trận sóng khí khủng bố cuộn cuộn quét ngang bốn phía.

Sau vụ nổ, trên mặt đất xuất hiện một khe rãnh sâu hoắm, kéo dài mãi về phía xa. Ở cuối khe rãnh, Lạc Vân nằm sõng soài, miệng đầy máu tươi, trường bào rách nát, một cánh tay đã bị gãy.

Khuôn mặt hấn dữ tợn, gân xanh nổi lên, một tay chống đỡ mặt đất, sợ hãi và tức giận đan xen, trong lòng bị lửa giận vô tận bao phủ.

Chính mình đường đường là người thức tỉnh huyết mạch Thần Linh!

Được thiên địa chiếu cố!

Chú định không phải phải người bình thường!

Sao có thể bị người dùng một chiêu đánh bay, ngay cả cánh tay cũng bị chấn gãy một cái? Sao có thể thế được?

“Công tử!”

Cách đó không xa, mấy tên lão giả đồng loạt kinh hô, thần sắc kinh biến, vội vã chạy tới.

“Lui ra!”

Lạc Vân mặt đầy lửa giận, gân xanh nổi lên, trực tiếp quát lớn.

Mấy tên lão giả biến sắc, vội vàng dừng lại.

Thân thể Lạc Vân đột nhiên hiện ra hỏa diễm u lam kinh khủng hơn, cuộn cuộn mênh mông. Toàn bộ thân thể hắn trực tiếp từ trên mặt đất bật lên, ánh mắt đáng sợ, đầu đầy tóc vàng óng ánh bay múa lung tung.

Cánh tay vừa mới bị một chương tiện tay của Giang Thạch đánh gãy cứ nhiên đang nhanh chóng khép lại.

Ngay cả máu vừa mới tràn ra cũng giống như có được hoạt tính, kịch liệt nhu động, hóa thành từng đạo hồng quang, nhanh chóng chui lại vào trong cơ thể của hắn một lần nữa.

“Ân?”

Đôi mắt Giang Thạch lóe lên, lộ ra một tia dị sắc.

Thần Linh huyết mạch!

Quả thật là có chỗ khác biệt.

Huyết dịch không tổn thương, thân thể không thương tổn!

Nhưng!

Rất nhanh trên mặt của hắn liền lộ ra nụ cười dữ tợn, thân hình cao hơn tám thước mang theo một loại cảm giác áp bách mười phần, tựa như một tôn Ma Thần khủng bố từ xa cất bước đi tới, mở miệng cười nói: “Khó trách ngang ngược như thế, quả nhiên là có chút môn đạo, nhưng đáng tiếc vẫn là không đủ nhìn!”

Thân thể của hắn mang theo một tầng khí tức khủng bố, giống như Kim Sơn Đầy Ngọc Trụ, mang theo lực lượng cuồng bạo, trực tiếp phóng về phía Lạc Vân.

“Ngươi càn rỡ!”

Lạc Vân phát ra tiếng rống to, tất cả hỏa diễm u lam đều vận chuyển mà ra, trùng trùng điệp điệp, nhanh chóng tràn vào đến lòng bàn tay phải của hắn, vô biên vô hạn, nhanh chóng áp súc.

Trong lòng bàn tay phải của hắn thật giống như xuất hiện một vòng mặt trời u lam khổng lồ, hào quang chói mắt, hiện ra khí tức hủy diệt, muốn phá hủy tất cả.

Khí cơ khổng lồ khiến cho những người khác đang theo đuôi mà đến ở xa xa cũng nhao nhao cảm giác được nguy cơ tử vong, quá sợ hãi, vội vã chăm chú nhìn về khu vực phía trước.

“Đánh nhau, đó là Giang Thạch!”

“Giang Thạch quả nhiên đã ra tay!”

“Lạc Vân cùng Giang Thạch đánh nhau!”

Ầm ầm!

Dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, một chưởng áp súc toàn bộ lực lượng của của Lạc Vân cuối cùng cũng va chạm với bàn tay khổng lồ của Giang Thạch.

Giang Thạch lập tức vận dụng lực lượng đến cực hạn, Cửu Thiên Cửu Long Luân Hồi Công vận chuyển trong cơ thể phát ra âm thanh vang trời, tựa như mười mấy đầu Ma Long khổng lồ đang du tẩu trong kinh mạch của hắn, mang theo khí tức cuồng bá thiên hạ, không gì sánh bằng.

Oanh!

Ánh sáng bắn ra bốn phía, mảng lớn hỏa diễm u lam lam cùng sóng khí khổng lồ lan ra bốn phương tám hướng, khu vực ngay tại chỗ giống như xảy ra một trận động đất kinh hoàng.

Lạc Vân một lần nữa bị chấn đến phát ra tiếng rên rĩ, cảm giác bàn tay như muốn vỡ vụn, đau đớn xuyên tim, nhưng hắn vẫn rống giận một tiếng, ánh mắt đỏ ngầu, không né không tránh, dốc toàn lực vận dụng lực lượng huyết mạch, huy động hai chưởng nhanh chóng tấn công Giang Thạch.

Giang Thạch cũng không né tránh, hai bàn tay to như vại nước mang theo lực lượng vô song cùng các loại thiên phú, nhanh chóng đập về phía Lạc Vân.

Tỏa Long!

Quy Nguyên!

Vạn Độc Bất Xâm!

Bôn Lôi!

Phệ Hồn!

Bách Bội Long Tượng!

Hai người đều không né tránh, từng quyền đánh vào thịt, quyết tử liều mạng, dường như đều cho rằng lực lượng của mình vô song, không gì sánh bằng.

Hai bóng người khổng lồ giống như hai con mãnh thú điên cuồng công kích lẫn nhau, tràng diện kinh khủng khiến cho mọi người vừa mới đến đều cảm thấy vô cùng sợ hãi, trong lòng lạnh lẽo.

Lực lượng khủng bố như vậy đã hoàn toàn vượt qua giới hạn của Huyết Đan Cảnh!

Thật khó tưởng tượng Giang Thạch và Lạc Vân là tu luyện như thế nào?

“Đi chết đi!”

Lạc Vân rống giận một tiếng, không né tránh, huyết dịch trên người như đang thiêu đốt, ép tinh hoa bên trong trào ra,

hai chưởng đánh vào sau gáy Giang Thạch.

Giang Thạch lộ ra vẻ tức giận, trong trận chiến liên tục kéo dài đã sớm không còn kiêng dè gì nữa, kẻ này cứ như là Tiểu Cường đánh không chết, huyết dịch cứ chảy ra lại chảy vào, dính đầy người hắn, hơn nữa hỏa diễm u lam trên người đối phương lại có thể gây ra tổn thương thực chất cho hắn.

“Cút!”

Chương 590: Đánh Bại Huyết Mạch Thần Linh Giả! Huyết Minh Thổ Tới Tay. 2

Giang Thạch giận dữ quát một tiếng, kinh lực cùng lực lượng trên người đột nhiên dung hợp lại, toàn bộ mạch máu trên người đều bành trướng một vòng, ngàn vạn lỗ chân lông đồng thời phun ra khí lưu, thân thể như biến thành lò phản ứng hạt nhân, hung hăng vỡ ra một chương.

Lực lượng của một chương này so với lúc trước đã tăng lên gấp đôi.

Oanh!

Không khí nổ tung, tạo thành một vùng chân không ngắn ngủi.

Tất cả hỏa diễm u lam trước mắt đều sụp đổ.

Rầm rầm!

Lạc Vân bị đánh bay ngược, giống như đạn pháo, nện xuống mặt đất, khiến cho mặt đất xung quanh sụp đổ, hỏa diễm u lam trên người cũng gần như tiêu tán.

Khuôn mặt Giang Thạch âm trầm, khí tức hỗn loạn, từng tầng bạch quang không ngừng hiện lên trên người, chữa trị thương thế, nhưng cũng khiến hắn cảm nhận được từng trận cảm giác đau đớn khó tả.

“Loạn thất bát tao, huyết mạch thần linh cái gì, thật là lãng phí thời gian!”

Giang Thạch thanh âm trầm thấp đáng sợ, thiên phú [Quy Nguyên] vẫn đang vận chuyển không ngừng, thân hình to lớn tiếp tục bước về phía trước.

“Bảo vệ công tử!”

“Mau ngăn hấn lại!”

Mấy tên lão giả tức giận quát lên, không chút do dự, xông lên, từ mi tâm của bọn hấn bắn ra từng chùm ánh sáng quỷ dị, dày đặc, tựa như tia laser, bao phủ lấy Giang Thạch.

Bàn tay Giang Thạch vừa nhấc lên, lập tức che khuất hai mắt, trên cánh tay phát ra âm thanh oanh oanh điếc tai, máu tươi bắn tung tóe. Sau đó, hấn lộ ra vẻ dữ tợn, thân thể chợt lóe, trong phút chốc biến mất không thấy gì nữa. Một khắc sau, không gian trước mắt nổ tung, cuồng phong thổi quét.

Một bàn tay to của Giang Thạch đã sớm hung hăng quật ra.

Oanh!

Một tên lão giả né tránh không kịp, ngay tại chỗ bị hấn quật trúng, thân thể nổ tung, từng khối huyết nhục bay múa lung tung, chết không thể chết hơn.

Dưới lực lượng nhục thân cực hạn của Giang Thạch, tất cả hoa mỹ cùng kỹ xảo đều là dư thừa.

Sau khi vỗ chết một tên lão giả, bàn tay to lớn của hấn đột nhiên xuất hiện, một nắm một cái, trong nháy mắt bắt lấy hai tên lão giả còn lại. Sắc mặt hấn tàn nhẫn, trực tiếp đem thân thể của bọn hấn hung hăng quật vào nhau.

Hai tên lão giả ở trong tay của hấn quả thực giống như là trẻ con, hoàn toàn không có chút sức chống cự nào.

“Rầm” một tiếng, thân thể của hai tên lão giả hoàn toàn sụp đổ. Huyết nhục bắn tung tóe.

Huyết đan của bọn hắn vừa muốn chạy ra, đã bị thiên phú Phệ Hồn trên người Giang Thạch hấp dẫn, hóa thành hai đạo ô quang, kêu thảm một tiếng, trong nháy mắt bị nuốt mất hồn phách.

Cách đó không xa, miệng Lạc Vân học máu, mắt trừng lớn. Thương thế trên người hắn đã lần nữa phục hồi như cũ. Hắn rống giận một tiếng: “Giang Thạch, đây là người bức ta! Vô Song thần khí, đi ra cho ta!”

Tay của hắn đột nhiên dùng sức trao về phía sau cột sống của mình, huyết quang đằng đằng. Một cây gậy màu sắc cổ xưa, cực kỳ thô to, lại bị hắn sinh sinh rút ra từ trong cột sống của mình.

“Bát Hoang chấn liệt!”

Hắn rống giận một tiếng, cây gậy màu sắc cổ xưa trực tiếp sáng lên một tầng huyết quang rực rỡ, khí tức yêu dị, cây gậy bị hắn vũ động ong ong rung động, không gian lắc lư, đi liền nặng nề đập tới thân thể của Giang Thạch.

Giang Thạch theo bản năng vùng cánh tay dùng sức ngăn cản, kết quả oanh một tiếng, chấn đến cánh tay bạo liệt, máu tươi bắn tung tóe, giống như là gặp phải đạn pháo oanh tạc.

Ngoài ra còn có một cỗ lực lượng linh hồn cường đại trực tiếp trùng kích vào trong đầu của hắn, như muốn chấn nát linh hồn của hắn, dù là hắn có Thiên Phú Phệ Hồn, cũng không khỏi phát ra một tiếng rên rỉ.

Lạc Vân vũ động cây gậy, thanh âm nổ vang, ánh mắt hiện ra vẻ tàn nhẫn, tiếp tục oanh về phía thân thể Giang Thạch.

Thân hình Giang Thạch nhanh chóng rút lui, ánh mắt âm trầm, giẫm lên mặt đất không ngừng bạo liệt. Cả người hắn giống như cuồng phong, chỉ lo rút lui. Trước mặt công kích linh hồn đáng sợ, hắn dốc hết toàn lực nhanh chóng ngăn cản.

Thẳng đến khi linh hồn của hắn dần dần thích ứng, đột nhiên, bàn tay hắn lật lên, Thanh Đồng Cổ Mâu tạo hình cổ di trực tiếp xuất hiện trong tay hắn. Hắn huy động lên, trực tiếp quật về phía thân thể của Lạc Vân. Đồng thời, thiên phú Chương Binh cũng ngay lập tức vận chuyển.

Ong ong!

Sắc mặt Lạc Vân đột biến, trong nháy mắt cảm giác được vũ khí trong tay mình mất không chế, thiếu chút nữa rời tay mà ra.

Bên trong, một cỗ lực lượng công kích linh hồn cường đại đang công hướng Giang Thạch đột nhiên phản ngược công kích linh hồn của hắn.

Nhưng giờ phút này, Thanh Đồng Cổ Mâu của Giang Thạch đã sớm bỏ xuống. Lạc Vân căn bản không thể lui, đành phải mạo hiểm linh hồn bị thương nặng, rống giận một tiếng, cường thế chấp chương thần binh trong tay, nhanh chóng chống đỡ Thanh Đồng Cổ Mâu của Giang Thạch.

Đinh!

Hai kiện binh khí va chạm phát ra một tiếng nổ cực kỳ chói tai. Không gian đều đang không ngừng vặn vẹo và gấp khúc, giống như đã xảy ra phản ứng hủy diệt đáng sợ nào đó.

Chương 591: Đánh Bại Huyết Mạch Thần Linh Giả! Huyết Minh Thổ Tới Tay. 3

Miệng Lạc Vân trong nháy mắt phun ra máu tươi, trong con ngươi lộ ra vẻ kinh hãi.

“Người cũng có thần khí?”

“Đoán đúng!”

Trên mặt Giang Thạch lộ ra nụ cười lạnh lạnh. Trong hai con ngươi đột nhiên hiện lên hắc quang, oanh một tiếng, quét ra từng mảnh lực lượng linh hồn kinh khủng.

Thiên phú Phệ Hồn!

Ong ong!

Đầu Lạc Vân trong nháy mắt xuất hiện từng đợt cảm giác mê muội. Trời lay quay cuồng, hắn bị thần khí của mình phản trùng kích, linh hồn vốn đã bị thương nặng, giờ phút này lại đột nhiên bị thiên phú Phệ Hồn công kích, nhất thời thân thể lắc lư kịch liệt hơn, tầm mắt nhanh chóng biến thành màu đen, như muốn ngã nhào.

“Không tốt!”

Lạc Vân kinh hãi trong lòng, vội vàng đem hết toàn lực ổn định thân thể, đồng thời huy động vũ khí đập lung tung, quét về bốn phương tám hướng.

Chỉ có điều, Giang Thạch căn bản không cho hắn cơ hội.

Khoảnh khắc thiên phú Phệ Hồn phát huy tác dụng, trong bàn tay kia của Giang Thạch đã sớm xuất hiện một vòng thép quỹ dị màu trắng như tuyết, mặt ngoài có hào quang nở rộ, trắng noãn chói mắt. Chính là Kim Cương Trản.

Giang Thạch nhẹ răng cười một tiếng, trực tiếp huy động Kim Cương Trản, hung hăng nện tới thân thể Lạc Vân.

Trong nháy mắt, lông tơ của Lạc Vân dựng đứng, trực tiếp cảm nhận được đại nguy cơ sinh tử. Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, hắn vội vàng nhanh chóng tránh né.

“Phanh” một tiếng, Kim Cương Trản trực tiếp oanh vào nửa thân thể hắn, trong nháy mắt máu tươi bắn tung tóe, tiếng kêu thảm thiết chói tai vang lên.

“A a a!”

Nửa thân thể bên trái của hắn bị đánh trúng ngay lập tức bị đánh thành huyết vụ, cánh tay nổ tung, bả vai vỡ nát, nửa thân thể trực tiếp biến mất không thấy gì nữa. Một cánh tay thô to cũng hung hăng phóng lên trời.

Lạc Vân rút cục cũng khôi phục từ loại trạng thái mê muội hỗn độn, sắc mặt vặn vẹo, cực kỳ thống khổ. Hắn liền lĩnh diên cuồng lui về phía sau, lớn tiếng quát.

“Thiên Địa Càn Khôn, Âm Dương Độn Pháp, độn cho ta!”

Trong nháy mắt khi công kích thứ hai của Giang Thạch sắp rơi xuống, thân thể của Lạc Vân đột nhiên bị một tầng hào quang màu vàng đất bao phủ.

“Oanh” một tiếng, hào quang tràn vào trong lòng đất, biến mất không thấy gì nữa.

Kim Cương Trản rất nhanh đã oanh kích đến, hung hăng nện vào trên mặt đất, nhất thời chấn đến toàn bộ mặt đất lắc lư giống như động đất, vết nứt dày đặc.

Nhưng khu vực trước mắt đã sớm không còn bất kỳ tung tích nào của Lạc Vân.

Sắc mặt Giang Thạch khẽ biến, bỗng nhiên hần phản ứng lại. Vội vàng ngẩng đầu, nhìn về phía cánh tay đỏ tươi vừa mới bị đánh bay về phía giữa không trung kia. Bàn tay trao một cái, ngay tại chỗ đem cánh tay gãy kia nắm ở trong tay.

Một chiếc giới chỉ màu kim lam xuất hiện ở bàn tay ngón giữa.

Giang Thạch thu hồi Thanh Đồng Cổ Mâu, tiện tay lấy chiếc giới chỉ phía trên, nhanh chóng đánh nát linh hồn ẩn ký phía trên, tập trung hồn lực quan sát vào bên trong.

Vừa nhìn, hần lập tức thở phào nhẹ nhõm, trên mặt lộ ra nụ cười nhạt.

“Huyết Minh Thổ tới tay!”

Hơn thế nữa!

Còn có bàn tay thần bí lúc trước bán đấu giá rơi vào trong tay Lạc Vân cùng Diêm Ma Cửu Chuyển Công.

“Chuyển này không uổng công.”

Giang Thạch thì thảo tự nói, nhìn thoáng qua bốn phía, xoay người rời đi.

Nhưng hần vừa mới muốn đi, đột nhiên thân thể dừng lại, bộ mặt âm trầm, lập tức nhìn về phía khu vực phía trước.

Chỉ thấy ở phía trước thân thể của hần, liên tiếp xuất hiện ba bốn đạo nhân ảnh. Mỗi đạo nhân ảnh đều có khí tức cường đại, thực lực bất phàm. bộn hần nâng hai tay lên, lộ ra vẻ cung kính cùng trịnh trọng, nhìn về phía Giang Thạch bên này.

“Giang tiên bối, có thể phân cho tại hạ một phần Huyết Minh thổ hay không? Tại hạ nguyện ý xuất ra trọng kim mua

sấm!”

Một đạo nhân ảnh vội vàng nói.

“Giang tiên bối, ta cũng nguyện ý bỏ ra trọng kim!”

“Giang tiên bối, bán cho tại hạ đi, ngoại trừ bỏ ra trọng kim mua sấm, tại hạ còn nguyện ý vô điều kiện trợ giúp Giang tiên bối một chuyện.”

Mấy người khác nhanh chóng mở miệng.

Giang Thạch lạnh giọng quát to: “Cút!”

Khí tức trên người hắn chợt bộc phát, giống như dòng lũ sắt thép nghiền ép mấy người.

Mấy người thay đổi sắc mặt, lộ ra vẻ kinh hoảng, vội vàng quay người nhanh chóng chạy đi.

Giang Thạch cũng không nhìn bọn hắn thêm, thân thể chợt lóe, trong nháy mắt đã biến mất nơi đây.

Xa xa xôn xao một mảnh.

Không ít người còn muốn vọt tới, nhất thời liên tục dậm chân, âm thầm thở dài.

Huyết Minh thổ rời vào tay Giang Thạch, quả nhiên, muốn lại để cho hắn phun ra là chuyện không thể nào.

Với thực lực của Giang Thạch bây giờ, hắn nhất định sẽ muốn đột phá Niết Bàn Cảnh hơn những người khác.

“Bất quá Giang Thạch này ngay cả Lạc Vân đều có thể đánh trọng thương chạy trốn chết, hắn đến cùng là lai lịch gì?”

“Có thể cùng Huyết Mạch Thần Linh Giả tranh phong, chỉ sợ cũng chỉ có Trời Sinh Kim Cương!”

Chương 592: Đánh Bại Huyết Mạch Thần Linh Giả! Huyết Minh Thổ Tới Tay. 4

“Trời Sinh Kim Cương?”

Không ít người thầm chấn động trong lòng.

“Mông Phóng của Mông gia kia cũng đã là một vị Trời Sinh Kim Cương. Chẳng lẽ trên đời này còn có tên Trời Sinh Kim Cương thứ hai?”

“Hắn đã thương Lạc Vân, nhất định đắc tội chết với Ma Vân giáo, chờ xem, hắn sẽ có báo ứng.”

Đột nhiên có người cười lạnh.

Những người khác cũng nhú mày.

....

Xa xa.

Thân thể của Giang Thạch sớm khôi phục nguyên dạng, nhanh chóng cùng Huyền Đạo Tử hội hợp cùng một chỗ, nói: “Huyền Đạo Tử, ngươi nhìn xem hai phần Huyết Minh thổ này có bình thường hay không?”

Huyền Đạo Tử nhìn thấy Giang Thạch thuận lợi trở về, âm thầm khiếp sợ, tiếp nhận bình ngọc có chứa Huyết Minh Thổ lúc trước từ trong tay Giang Thạch, lấy ra một phần đất cát nâu sậm đi ra, bắt đầu cẩn thận quan sát.

Một lát sau.

Huyền Đạo Tử nhẹ nhàng gạt đầu, nói: “Bình thường, độ tinh khiết cực kỳ cao!”

Giang Thạch trực tiếp nở nụ cười, nói: “Vậy thì tốt. Kế tiếp còn phải tiếp tục làm phiền người.”

Huyền Đạo Tử gạt đầu: “Yên tâm, ta sẽ cố gắng hết sức.”

“Ừ, bắt quá bàn tay này lại là vật gì?”

Giang Thạch cũng trực tiếp lấy bàn tay màu đen thần bí trước đó ra, nhú mào, nghi hoặc nói.

Giang Thạch cầm lấy bàn tay màu đen, vừa mới chạm vào, đã cảm thấy một loại khí tức khiến người ta hoa mắt chóng mặt và cực kỳ ghê tởm, giống như đang nhìn thấy một vùng núi thây biển máu vô tận.

Huyền Đạo Tử lắc đầu liên tục, tỏ vẻ chưa từng thấy qua. Sau nhiều lần nghiên cứu, cuối cùng không được gì, Giang Thạch đành phải lại cất đi.

Sau đó, hắn lấy ra vật thứ ba. Đó là bản chép tay Diêm Ma Cửu Chuyển Công ghi trên tấm đá khắc màu đen.

“Diêm Ma Cửu Chuyển Công này cũng không tệ, có thể hình thành Vô Vọng Hỏa Diễm trong cơ thể, đốt cháy tất cả.” Giang Thạch chớp mắt.

Trận chiến hôm nay, hắn quả thực là ăn không ít thua thiệt từ chỗ Lạc Vân. Hắn cảm thụ qua hỏa diễm u lam đó quý dị và đáng sợ đến mức nào. Nếu không có lực lượng linh hồn cường đại hơn với người thường, còn có [Thiên Phú Phệ Hồn] và [Nguyên Hồn Chân Giải] gia trì, hôm nay hắn đối mặt với loại hỏa diễm quý dị đó chỉ có thể không công mà lui.

Cho nên, hắn muốn luyện ra một ít hỏa diễm đặc thù. Như vậy, sau này dù là dùng để đối địch hay là diệt khẩu, cũng sẽ thoải mái hơn rất nhiều.

“Đi thôi, đi gặp Triệu Hậu Tài.” Giang Thạch cười nói, hướng về phía Thần Ma Mậu Dịch Tràng mà đi.

...

Tây Mạc xuất hiện một hồi chấn động không nhỏ. Tin tức Lạc Vân bị chặn giết, thân bị trọng thương rất nhanh đã bị truyền ra ngoài, trực tiếp gây ra chấn động cực lớn trong các thế lực Tây Mạc và hậu duệ Thần Ma.

Vô số người đều vô cùng kinh hãi.

Lạc Vân lại bại?

Điều này sao có thể?

Hắn được vinh dự là hậu duệ Thần Ma duy nhất thức tỉnh huyết mạch Thần Linh, được Ma Vân giáo giáo chủ sắc phong làm Thần Uy Thiên Hoàng Tử, được hưởng vinh dự cao nhất trong tất cả hậu duệ Thần Ma. Ở toàn bộ Tây Mạc chi địa, hắn tuyệt đối là tồn tại kinh khủng, độc nhất vô nhị.

Kết quả, nhân vật như vậy lại bị người trọng thương, thậm chí còn bị cướp mất Trữ Vật Giới Chỉ trên người?

Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người đều có loại ảo giác như đang nằm mơ. Nhưng rất nhanh, các thế lực đều nhanh chóng phái người đi tìm hiểu, muốn biết rõ nguyên nhân.

...

Trong Tà Đạo Tông, Đại trưởng lão Thương Ngô vội vàng chạy về phía tiểu viện sâu trong tông môn, vẻ mặt khiếp sợ. Khi vào đến tiểu viện, hắn vẫn chưa thể bình tĩnh lại, khí huyết trong người trào dâng, hai gò má ửng hồng. Hít vài hơi sâu mới có thể áp chế được sự chấn động trong lòng.

Thấy Đại trưởng lão Thương Ngô như vậy, Thái thượng trưởng lão đang ngồi trong tiểu viện cũng dừng động tác lại, hai mắt nheo lại.

“Chuyện gì khiến ngươi hoảng hốt như vậy? Tìm được tu luyện [Vong Hồn Chân Kinh] rồi sao?” Hắc hỏi.

“Đúng vậy, Thái thượng trưởng lão. Hơn nữa, người kia đánh bại Lạc Vân, khiến Lạc Vân trọng thương bỏ chạy, còn cướp đi trọng bảo của hắn!” Đại trưởng lão Thương Ngô rung động nói.

“Àn?” Thái thượng trưởng lão giật mình, lần đầu tiên lộ ra vẻ động dung. “Hắn đánh bại Lạc Vân?”

“Đúng vậy.” Đại trưởng lão Thương Ngô vội vàng nói. “Muốn đi gặp hắn sao?”

Thái thượng trưởng lão trầm ngâm một lúc, rồi nói: “Chẳng lẽ sau bao nhiêu năm, Tà Đạo Tông lại sắp được hưng thịnh trở lại sao?”

Tà Đạo Tông giờ đây đã suy tàn, ngày càng yếu đi, chỉ còn dựa vào một mình hắn chống đỡ. Nhưng thọ nguyên của hắn cũng chẳng còn bao nhiêu, một khi hắn chết đi, Tà Đạo Tông tất nhiên sẽ sụp đổ.

Đến lúc đó, dù hắn có chết đi, cũng không còn mặt mũi nào nhìn thấy Liệt tổ Liệt tông!

Vì vậy, hắn nhất định phải tìm được người thừa kế mới cho tông môn trước khi hoàn toàn tọa hóa.

Nhìn thấy một kẻ đánh bại được hậu duệ Thần Linh xuất hiện trước mắt, hắn làm sao có thể không kinh hãi?

Chương 593: Tà Đạo Tông – Tà Thiên Nguyên! 1

“Đưa ta đi gặp hắn ngay lập tức!”

“Vâng, Thái thượng trưởng lão!” Đại trưởng lão Thương Ngô cung kính ôm quyền, vẫn chưa hết rung động.

Nửa ngày sau, Thần Ma Mậu Dịch Tràng đã giải tán. Tây Mạc mênh mông, cát vàng vô tận, khắp nơi đều có thể thấy được miếu thờ cổ xưa.

Lúc này, trong một ngôi đền bỏ hoang, Giang Thạch nhìn về phía Triệu Phi Yến đang ngồi xếp bằng, nói: “Thần Dẫn Thảo cứ ăn như vậy là được?”

“Đúng vậy, nhưng đây chỉ là bước đầu tiên, còn thiếu một bước.” Triệu Hậu Tài sắc mặt ngưng ngùng, nói: “Xin Giang thiếu hiệp giúp một chút, thay tiểu nữ tiếp dẫn ý chí thánh nhân trong bụng ra, sau đó rót vào trong khối cổ ngọc này là được.”

Triệu Hậu Tài lấy ra một khối cổ ngọc màu đen to bằng đầu người từ trong bao bọc phía sau, cười nói.

“Ồ?” Giang Thạch khẽ động lông mày, cười nói: “Chuyện này nhất định phải để ta đến sao? Triệu tiên bối, nếu không gặp được ta, ngươi định làm thế nào?”

“Nói thật, lão hủ quả thật hữu tâm vô lực, nếu không gặp được ngươi, vậy chỉ có thể để cho vị thánh nhân này tự nhiên sinh non. Nhưng bây giờ gặp được Giang Tiểu Hữu, lúc này lão hủ mới muốn đem ý chí của vị thánh nhân này chuyển dời

đến trên cổ ngọc, như vậy cũng coi như không tổn thương thiên hòa.” Triệu Hậu Tài sắc mặt xấu hổ nói.

“Được rồi.” Giang Thạch nhẹ nhàng gạt đầu, hiểu được, tiếp nhận cổ ngọc màu đen to bằng đầu người từ chỗ Triệu Hậu Tài, cẩn thận ước lượng, nói: “Người xác định không có nguy hiểm?”

“Giang Tiểu Hữu yên tâm, tuyệt đối an toàn.” Triệu Hậu Tài vội vàng nói: “Chỉ cần vận dụng kinh lực tiến hành dẫn dắt, ý chí thánh nhân sẽ tự động cảm giác được cổ ngọc, tiện đà tiến vào trong cổ ngọc.”

“Được rồi!” Giang Thạch vẫn là đáp ứng, vươn ra một bàn tay trực tiếp dán vào sau lưng Triệu Phi Yến, cẩn thận từng li từng tí đưa vào một cỗ kinh lực, từ từ trào về phía bụng Triệu Phi Yến.

Trong nháy mắt, Giang Thạch liền rõ ràng cảm nhận được từng trận cảm giác cực nóng truyền đến từ chỗ bụng trước của Triệu Phi Yến, tản ra từng đợt dao động quý dị, giống như trái tim thứ hai, nhảy thùng thùng, không lay ra từng mảnh lực lượng kỳ dị ra bốn phía.

Lúc này hẳn dựa theo thuyết pháp của Triệu Hậu Tài, toàn lực tiến hành dẫn dắt.

Nhất thời, hẳn có thể cảm giác được cỗ nhiệt lượng cực nóng ở bụng trước Triệu Phi Yến đang nhúc nhích qua lại, không ngừng vặn vẹo, giống như cảm nhận được uy hiếp gì đó.

Cỗ nhiệt lượng này nhúc nhích qua lại hơn mười lần về sau, bỗng nhiên nó giống như là cảm nhận được cái gì, vậy mà trực tiếp chủ động lao ra từ lỗ chân lông của Triệu Phi Yến, nhanh chóng hội tụ về phía cổ ngọc cực đại trong tay Giang Thạch

Ánh mắt Giang Thạch ngưng tụ, chăm chú quan sát.

Chỉ thấy từng mảng từng mảng bạch quang đang nhanh chóng hội tụ lại, dày đặc như mây, khiến cả không gian biến ảo, mông lung thần dị.

Ước chừng mười mấy hơi thở sau, mọi thứ cuối cùng cũng bình tĩnh trở lại.

Cảm giác cực nóng trong bụng Triệu Phi Yến lập tức đã biến mất không còn.

Thay vào đó, khối cổ ngọc trong tay Giang Thạch thỉnh thoảng lại nở rộ ô quang, rung động nhẹ nhàng, như thể bên trong đang thai nghén một sinh mệnh quý dị nào đó.

“Vậy là xong rồi?” Giang Thạch kinh ngạc, thu tay lại, nhìn kỹ khối cổ ngọc trong tay.

Huyền Đạo Tử bên cạnh cũng lộ ra vẻ kinh ngạc, không thể tin được.

“Đúng vậy, ý chí thánh nhân đã được dẫn dắt vào bên trong, sẽ tự hấp thu tinh hoa của thiên địa, thai nghén trong cổ ngọc. Đến lúc xuất thế, sẽ không còn là huyết nhục phàm thai mà là Thiên Địa Chi Linh. Cho nên khi người dùng kinh lực dẫn dắt, nó mới không phản kháng, mà chủ động phối hợp.” Triệu Hậu Tài đáp lại.

“Thiên Địa Chi Linh?” Giang Thạch giật mình, hỏi: “Vậy tại sao lúc trước hần tọa hóa không chủ động tìm một khối cổ ngọc để dung nhập?”

“Không phải lúc đó.” Triệu Hậu Tài nhẹ nhàng lắc đầu, nói: “Thời cơ chưa tới, nếu trực tiếp dung hợp sẽ chỉ khiến hần hồn phi phách tán. Cần phải thai nghén trong cơ thể người, mượn thân xác người thành linh, như vậy mới có thể dời đi!”

“Còn có loại thuyết pháp này?” Giang Thạch nhìn chăm chăm khối cổ ngọc trong tay, nói: “Thật sự là không thể tưởng tượng nổi. Vậy đại khái khi nào hấn mới có thể thai nghén thành công?”

“Cái này... Lão phu cũng không nói chính xác được. Có liên quan đến rất nhiều yếu tố, ta cũng chỉ nhìn thấy trong sách cổ. Ghi chép trong sách rất mơ hồ, rất nhiều tin tức đều là lập lòe nước đôi.” Triệu Hậu Tài lộ ra vẻ trầm tư, cười khổ nói.

“Triệu tiên bối, người xem sách cổ dường như có hơi nhiều đi?” Giang Thạch bỗng nhiên cười như không cười nói.

“Cái này... khụ khụ, tất cả đều lướt qua một chút thôi.” Triệu Hậu Tài ngượng ngừng cười nói.

“Ân, khối cổ ngọc này ta sẽ thay người cất giữ trước. À, đúng rồi, vật này có thể đặt trong Trữ Vật Giới Chỉ không?” Giang Thạch nói.

Chương 594: Tà Đạo Tông – Tà Thiên Nguyên! 2

“Chỉ cần thánh nhân vẫn chưa xuất thế thì có thể.” Triệu Hậu Tài đáp lại.

“Được rồi.” Giang Thạch mỉm cười, yên tâm, lập tức cất khối cổ ngọc vào trong giới chỉ. Sau đó, hắn nhìn Triệu Phi Yến, cười nói: “Triệu cô nương, ý chí thánh nhân đã được ta dẫn đi ra, lực lượng của Kết Tinh Thánh Nhân hẳn là còn ở trong cơ thể của ngươi đi?”

Triệu Phi Yến từ trên mặt đất đứng dậy, lộ vẻ kinh ngạc, nhìn về phía hai tay mình.

“Ta.... cảm thấy thân thể mình như thể trở nên rất mạnh mẽ, rất cường đại.”

Kết Tinh Thánh Nhân chứa đựng lực lượng cực kỳ hùng hậu. Dù chỉ là bị nàng hấp thu một phần mười cũng là một cỗ lực lượng không thể xem thường.

Nàng cảm giác bây giờ mình có thể đập nát cả thiết thạch.

“Giang thiếu hiệp, đa tạ lần này ngươi đã giúp đỡ. Lão phu thật sự không biết nên báo đáp ngươi như thế nào.”

Triệu Hậu Tài lần nữa nặn ra nụ cười, mở miệng nói.

“Không có gì, ngày sau nếu gặp chuyện gì, không chừng tại hạ còn phải thỉnh giáo Triệu tiên bối.”

Giang Thạch lắc đầu cười nói.

“Bằng hữu trong miếu, người qua đường, có thể đi vào trong tránh bão cát một đợt không?”

Bỗng nhiên bên ngoài miếu đồ nát truyền đến một giọng nói già nua, rất đột ngột.

Giang Thạch, Huyền Đạo Tử, Triệu Hậu Tài đều khẽ động, nhanh chóng quay đầu lại.

Chỉ thấy ngoài cửa miếu, không biết từ lúc nào đã xuất hiện hai bóng người già nua.

Bọn hắc đều có thân hình cao gầy, quần áo trên người cũng rất cổ xưa, thoạt nhìn không biết đã bao nhiêu năm không thay qua.

Cổ tay áo, cổ áo của bọn hắc đều đã giặt đến trắng bệch.

Ngay cả như thế cũng rất khó che lấp khí chất độc đáo của bọn hắc, khiến bọn hắc trông không hề lồi thối lếch thếch mà ngược lại có loại cảm giác xuất trần thoát tục.

Nhìn qua cũng biết không phải là người bình thường, dù ở đâu cũng có thể khiến người ta chú ý.

Giang Thạch, Huyền Đạo Tử đều lộ ra vẻ nghi ngờ, ánh mắt nhìn chằm chằm vào hai bóng người già nua kia.

Bọn hắc trông giống như một đôi chủ tớ bình thường, một trước một sau, mặt mỉm cười, đi đến bên ngoài cửa miếu.

Nhất là Huyền Đạo Tử, càng nhìn càng cảm thấy quý dị.

“Cổ miếu là nơi vô chủ, nếu hai vị muốn tránh bão cát, xin cứ tùy tiện.”

Giang Thạch bỗng nhiên nói.

Hai tên lão giả kia khẽ mỉm cười, lúc này một trước một sau, đi vào trong miếu cổ.

Tên lão giả cầm đầu kia ngẩng đầu lên, phảng phất như có cảm ứng gì đó, đôi mắt bỗng nhiên nhìn về phía Huyền Đạo

Tử, mỉm cười nói, “Đạo hữu, chúng ta dường như đã gặp mặt rồi?”

Huyền Đạo Tử hơi ngần ra, lật qua lật lại trí nhớ trong đầu, một lát sau, trong hai mắt chợt lóe lên hai đạo tinh quang, nói: “Là ngươi!”

“Đúng vậy.”

Lão giả cầm đầu nhẹ nhàng thở dài, nói, “Chúng ta cái niên đại ấy, người chết đã gần hết, không còn nhiều lắm.”

“Ta cũng không nghĩ tới ngươi vẫn còn sống. Ngươi không bị Lôi Thê Hồng Hoang triệu hoán sao?” Huyền Đạo Tử trầm ngâm, tiếp tục nhìn về phía tên lão giả cầm đầu này.

Lão giả cầm đầu mỉm cười khổ, nói: “Ta đã sớm là người sắp xuống đất, khí huyết khô bại, giống như phế vật, Cổ Thánh thương hại ta, lúc này mới không để cho ta đi theo.”

Huyền Đạo Tử nhẹ nhàng gạt đầu, khẽ thở dài: “Thì ra là thế. Thoáng cái đã nhiều năm trôi qua như vậy, ngay cả ngươi cũng già nua đến mức này.”

Hai người nói chuyện khiến Giang Thạch nhíu mày, hồ nghi trong lòng, ánh mắt trực tiếp nhìn về phía Huyền Đạo Tử, lộ ra vẻ hỏi thăm.

Huyền Đạo Tử nháy mắt truyền âm cho Giang Thạch: “Giang tiểu hữu, đây là Tà Thiên Nguyên, Thái Thượng trưởng lão đại danh鼎鼎 của Tà Đạo Tông!”

Tà Đạo Tông!

Giang Thạch cả kinh, nhìn về phía tên lão giả cầm đầu kia.

Lão giả cầm đầu mỉm cười, nhìn về phía Giang Thạch: “Vị này chính là thiếu niên tu luyện [Vong Hồn Chân Kinh] đi? Đừng hiểu lầm, lão phu cũng không có ác ý, lão phu chỉ là đặc

biệt nhìn xem, muốn xem xem người có bản lĩnh kế thừa Tà Đạo Tông hay không?”

“Thừa kế Tà Đạo Tông?” Giang Thạch nhướn mày.

Ba người Triệu Hậu Tài, Triệu Phi Yến, Thượng Quan Vân trong miếu thờ cũng ngửi thấy mùi không ôn quen thuộc, lộ ra vẻ cảnh giác, lúc này nhanh chóng lui về một góc.

Lão giả cầm đầu mỉm cười nói: “Tà Đạo Tông thất lạc Vong Hồn Chân Kinh trên vạn năm, sớm đã truyền xuống tổ huấn, phàm là người tu luyện được Vong Hồn Chân Kinh, có thể làm hạ nhiệm tông chủ của Tà Đạo Tông. Chỉ có điều người tông chủ này có đủ tư cách hay không, còn cần lão phu nghiệm chứng thêm một bước.”

Giang Thạch lập tức lộ ra vẻ cổ quái: “Vậy nếu là nghiệm chứng không hợp cách sẽ như thế nào?”

Tà Thiên Nguyên thân nhiên nói: “Nếu là không hợp cách, như vậy phàm là người xem cùng tu luyện [Vong Hồn Chân Kinh] qua đều phải chết.”

“Khẩu khí thật lớn!” Ngữ khí Giang Thạch lạnh lùng.

Huyền Đạo Tử cũng là sắc mặt nghiêm túc lên, hiển nhiên cũng là không nghĩ tới bên trong Tà Đạo Tông lại có quy củ như vậy.

Chương 595: Tà Đạo Tông – Tà Thiên Nguyên! 3

Hắn cùng đối phương ở mấy ngàn năm trước cũng chỉ có giao tình gặp mặt mấy lần mà thôi, muốn nói hiểu rõ đối phương bao nhiêu là chuyện không thực tế.

“Giang Tiểu Hữu, bởi vì ngươi là văn bối, lão phu cho ngươi ra tay trước. Ra tay đi, nếu ngươi là không ra tay, vậy lão phu cũng chỉ có thể chủ động ra tay.” Tà Thiên Nguyên ngữ khí nhàn nhạt, nói.

“Muốn chết!”

Ánh mắt Giang Thạch phát lạnh, không có chút do dự, trong nháy mắt đối phương lời nói còn chưa hoàn toàn nói xong, khí huyết trên người hắn đã bộc phát mà ra, một chân bước ra, khí lưu mệnh môn cuộn cuộn, bàn tay khủng bố trực tiếp hung hăng oanh về phía lồng ngực đối phương.

Một chương này đem lực lượng nhục thân phát huy đến mức tận cùng, trong huyết nhục mơ hồ trực tiếp truyền đến từng đợt tiếng gào thét của Thái Cổ Ma Long, hung khí khủng bố trong nháy mắt tràn ngập khắp nơi.

Sắc mặt của Tà Thiên Nguyên nguyên bản còn bình tĩnh đột nhiên biến đổi, cảm giác được từng trận cảm giác nguy cơ khủng bố từ trong một chương này của Giang Thạch, cho dù là hắn đều có một loại ảo giác nguy cơ sinh tử chỉ trong một đường.

“Tiểu tử này!”

“Tà Long Thuần!”

Tà Thiên Nguyên đột nhiên rộng to, ô quang hội tụ trên người, dày đặc ma ma, nhanh chóng hình thành một cái khiên màu đen cực lớn ở trước mắt hắn, trực tiếp phong bế không gian, phong bế thời gian, trong nháy mắt đem thân thể của hắn cách ly với Giang Thạch, thật giống như hai người ở hai không gian khác nhau vậy.

Đông!

Giang Thạch tập trung toàn lực, đánh ra một chương, trực tiếp oanh vào tấm khiên màu đen trước mặt Tà Thiên Nguyên.

Tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên, không gian chấn động, ánh sáng mờ lung, khu vực xung quanh trực tiếp phát nổ.

Tà Thiên Nguyên cảm giác khí huyết cuộn cuộn, không khống chế được khí tức, huyết khí đảo ngược, trào lên trên, tấm chắn màu đen bên ngoài cơ thể trở nên hỗn loạn, như sắp nổ tung.

Đồng tử hắn co rút lại, tâm thần chấn động, dốc hết sức lực duy trì Tà Long Thuẫn, trong miệng muốn lên tiếng kêu to, nhưng Giang Thạch căn bản không cho hắn cơ hội nào.

Ngay sau khi vỡ ra một chương, một bàn tay khác của hắn mang theo lực lượng cuồng bạo vô biên, trong nháy mắt đã giáng xuống.

Tàn ảnh hai bàn tay liên tiếp xuất hiện, dày đặc như mưa sao băng, bao phủ lấy thân thể Tà Thiên Nguyên.

Ầm ầm ầm ầm!

Ầm thanh nổ tung liên tiếp vang vọng, không gian hỗn loạn.

Trong thiên địa, một luồng năng lượng hủy diệt lan tỏa.

Chỉ riêng bầu không khí khủng bố đã khiến cho toàn bộ ngôi miếu đổ nát rung lắc kịch liệt.

Rắc rắc một tiếng, miếu thờ nổ tung, mặt đất xuất hiện vô số vết nứt to lớn, cát bay mù mịt, tiếng ồn ào vang trời.

Triệu Hậu Tài kinh hãi, vội vàng gọi đồ đệ và nữ nhi rời đi.

“Chết tiệt! Đoán trước là sẽ đánh nhau, không ngờ thật sẽ thành ra như vậy.”

Ba người tranh thủ lúc hỗn loạn, không quay đầu lại, nhanh chóng chạy xa.

Huyền Đạo Tử và Thương Ngô đều là sắc mặt khiếp sợ, đứng ở hai hướng khác nhau, nhìn chăm chăm vào vụ nổ khủng khiếp phía trước.

Đặc biệt là Thương Ngô, chấn động trong lòng gần như đạt đến cực điểm.

Hắn biết thực lực của Giang Thạch không tầm thường, nhưng không ngờ lại đạt tới trình độ biến thái như vậy.

Rống!

Trong tiếng nổ vang rung trời, Giang Thạch đột nhiên gầm lên một tiếng, thân thể hóa thành cự nhân cao bảy tám thước.

Vỗ ra một chưởng, lực lượng và kinh lực trong nháy mắt dung hợp, cuối cùng cũng đánh nát tâm khiên màu đen trước mặt Tà Thiên Nguyên.

Bàn tay khổng lồ trực tiếp oanh vào cằm Tà Thiên Nguyên.

Oanh!

Tà Thiên Nguyên bay lên trời, miệng mũi phun máu, thân thể giống như đạn pháo, nặng nề ngã xuống đất.

“Lão thất phu! Ta kính ngươi là tiền bối, ngươi lại hung hăng bức ta, muốn thăm dò thực lực của ta?”

Trên người Giang Thạch mang theo khí tức cực nóng mà kinh khủng, giống như một tôn Ma Thần vừa thoát khỏi.

Hắn nhanh chóng lao tới, một chương hung hăng chớp tới thân thể của Tà Thiên Nguyên.

“Tốt, đánh tốt lắm!”

Mặt Tà Thiên Nguyên đầy máu, ánh mắt sắc bén, nói: “Độc hết toàn bộ lực lượng của ngươi, để ta nhìn xem cực hạn của ngươi!”

Ầm ầm ầm ầm!

Lại là một đợt giao kích điên cuồng.

Thiên địa nổ tung, khắp nơi đều là cát bụi bay múa.

Cuối cùng, lại là một tiếng trầm đục, thân thể Tà Thiên Nguyên lần nữa bị đánh bay, phun máu, nặng nề ngã xuống đất.

Nhưng lần này, hắn lập tức vươn tay ra, hộc máu kêu to: “Dừng tay, ngươi đã hợp cặc!”

“Hợp nê mã!”

Giang Thạch vỗ ra một chương, cát bay đá chạy, không gian mơ hồ, lại một lần nữa bao phủ về phía thân thể Tà Thiên Nguyên.

Tà Thiên Nguyên trường bào tung bay, mặt đầy máu, lộ ra vẻ kinh hãi, thân hình chợt lóe, trong lúc bất chợt biến mất không thấy.

Sau một khắc, hắn trực tiếp xuất hiện ở bên cạnh Huyền Đạo Tử, thân hình lão đảo, miệng lớn ho ra máu, cả giận nói: “Mau mau dừng tay, ngươi đã đủ tư cách!”

Oanh!

Chương 596: Tà Đạo Tông – Tà Thiên Nguyên! 4

Giang Thạch vỗ một chưởng không trúng, đánh không gian lồm xướng, phát ra âm thanh đécc tai, khắp nơi đều là khí tức hủy diệt.

Hắn nhú mày, lần nữa quay người lại, nhìn về phía Tà Thiên Nguyên.

Tốc độ thật nhanh!

Đó là.... Thuấn di chân chính!

Không phải bất kỳ thân pháp nào, mà là chân chính nắm giữ lực lượng không gian.

Dĩ vãng, hắn đối mặt với địch thủ đều là bởi vì thi triển thân pháp cao thâm mới tạo cho người khác một loại biểu hiện giả dối như thuấn di, nhưng hắn không nắm giữ lực lượng không gian, không thể thực hiện thuấn di chân chính.

Tên Thái thượng trưởng lão trước mắt này cư nhiên nắm giữ lực lượng không gian!

“Giang Thạch, người đủ tư cách, người đã chiếm được sự tán thành của ta. Từ giờ trở đi, người chính là Tà Đạo Tông Chủ đời thứ hai mươi hai.”

Tà Thiên Nguyên vội vàng nói.

“Thế à?”

Giang Thạch từ chối cho ý kiến, ánh mắt thâm thúy, thân thể đang dần khôi phục nguyên dạng, lộ ra thân thể màu đồng cổ, nói: “Ta có thể được chỗ tốt gì?”

“Chỗ tốt rất nhiều, không chỉ có thể chấp chương Tà Đạo Tông, còn có thể quản hạt tất cả các thế lực phụ thuộc Tà Đạo Tông, còn có các loại bí tịch, võ học Tà Đạo Tông trân quý nhiều năm, đều có thể cho người xem, các loại tài nguyên của Tà Đạo Tông cũng đều do người chi phối.”

Tà Thiên Nguyên nhanh chóng nói.

Đại trưởng lão Thương Ngô bên cạnh âm thầm rung động.

Không ngờ Thái thượng trưởng lão tự mình ra tay, lại cũng bị Giang Thạch áp chế.

Không hổ là quái vật có thể đánh bại Lạc Vân.

“Vậy công pháp để người có thể sử dụng lực lượng không gian mới rồi cũng có thể giao cho ta?”

Ánh mắt Giang Thạch lóe lên.

“Có thể, đây là một bí điển trân quý khác của Tà Đạo Tông – Không Gian Thánh Quyết, chỉ sau Vong Hồn Chân Kinh, chỉ cần người nguyện ý tiếp nhận Tà Đạo Tông, tất cả đều không thành vấn đề!”

Tà Thiên Nguyên vội vàng mở miệng, sợ Giang Thạch đổi ý.

Một quái thai trẻ tuổi như vậy, trên đời khó cầu.

Nếu là hảo hảo bồi dưỡng, nhất định có thể dẫn dắt Tà Đạo Tông đi hướng một đỉnh phong mới.

“Ồ?” Trên mặt Giang Thạch nhất thời lộ ra nụ cười nhạt, nói: “Nghe dường như còn như không tệ, vậy người giao Không Gian Thánh Quyết cho ta đi.”

“không, người phải theo ta trở lại tổng bộ, tuyên thệ nhập giáo, ta sẽ tổ chức nhập giáo đại diện cho người, lựa chọn

ngày tốt lành, để người chính thức đăng cơ, đến lúc đó tất cả bí tịch trong giáo đều là của người.”

Tà Thiên Nguyên tiếp tục nói.

“Phiền toái như vậy? Vậy quên đi.”

Giang Thạch trực tiếp cự tuyệt, phát tay nói: “Người chọn cao minh khác đi? Ta còn phải trở lại Đông Hoang có việc, không có thời gian đợi người lựa chọn ngày lành tháng tốt.”

“Người.”

Tà Thiên Nguyên biến sắc, vội vàng nói:

“Ngày lành tháng tốt ta đã xem qua, chính là hai ngày sau, hai ngày sau là có thể đăng cơ, không tính chậm trễ chứ?”

“Không được!”

Giang Thạch tiếp tục cự tuyệt, nói: “Ta vội vàng, một chút cũng không chậm trễ được.”

“Giang Tiểu Hữu, Tà Đạo Tông ta thế nhưng là thiên hạ đệ nhị Ma tông!”

Thanh âm Tà Thiên Nguyên ngưng tụ, trịnh trọng nói.

Giang Thạch cười lạnh, nói:

“Nhưng bây giờ ta còn là thánh tử của thiên hạ đệ nhất Ma tông, nếu ta thật muốn đi làm tông chủ, bất cứ lúc nào ta cũng có thể trở thành tông chủ của thiên hạ đệ nhất Ma tông!”

“Người là thánh tử của Thiên Ma giáo?”

Sắc mặt Tà Thiên Nguyên lại biến, vội vàng nhìn về phía Đại trưởng lão Thương Ngô.

“Đúng vậy, Thái Thượng trưởng lão, việc này ta cũng vừa mới điều tra ra.” Sắc mặt Thương Ngô biến ảo, nhìn không được đáp lại.

“Tốt, coi như là thánh tử Thiên Ma giáo cũng không ảnh hưởng việc người đảm nhiệm tông chủ Tà Đạo Tông ta, Giang tiểu hữu, rốt cuộc như thế nào người mới bằng lòng làm cái tông chủ này?”

Tà Thiên Nguyên lần nữa nói.

“Đem Không Gian Thánh Quyết truyền cho ta, thuận tiện dẫn môn nhân của các người tới nơi này gặp ta một lần, mọi người đi một cái hình thức đơn giản, coi như ta đăng cơ, ngày sau nếu là Tà Đạo Tông có việc, ta nhất định sẽ không ngồi yên mặc kệ, thế nào?”

Giang Thạch đề nghị nói.

“Đăng cơ ở chỗ này?”

Tà Thiên Nguyên trở mặt nói.

“Đúng vậy, đây là cách tiết kiệm thời gian và công sức nhất.” Giang Thạch cười cười.

Thành thật mà nói, nếu không phải là nhìn trúng [Không Gian Thánh Quyết] cùng với tài nguyên trong Tà Đạo Tông, hắn mới lười đi làm giáo chủ gì.

Làm giáo chủ, chuyện phiền toái chắc chắn sẽ không ít.

Trong lòng Tà Thiên Nguyên quay cuồng, vô số ý nghĩ xuất hiện. Hắn cắn răng nói: “Tốt, ta sẽ để người tới đây hội họp, phát tín hiệu!”

“Vâng, Thái thượng trưởng lão.”

Sắc mặt Thương Ngô khẽ biến, cung kính đáp lại. Hắn lấy ra một cây đàn hương màu đen trầm từ trong giới chỉ, nhẹ nhàng châm lửa, cắm trên mặt đất. Mây mù màu đen nhàn nhạt quỷ dị tản mát ra từ phía trên, nhanh chóng dung nhập dưới lòng đất, biến mất không thấy.

Giang Thạch không khỏi lộ ra vẻ nghi hoặc, cẩn thận quan sát.

Chỉ thấy mây mù nhàn nhạt kia tiến vào lòng đất lại trực tiếp hóa thành từng đốm sáng màu đen, trong nháy mắt bay xa ngàn dặm, biến mất không thấy.

“Thủ đoạn quỷ dị.”

Hắn tự nói, đối với Tà Đạo Tông cũng càng thêm tò mò.

Chương 597: Phục! Chúng Ta Đầu Phục Rồi! 1

Trong một giờ đồng hồ sau khi cắm đàn hương đen xuống đất, sa mạc mênh mông này đột nhiên trở nên sôi động.

Đầu tiên, từ khu vực phía tây nam truyền đến những âm thanh quỷ dị ong ong ong, đen kịt một mảng, nhìn kỹ thì thấy vô số côn trùng màu đen xuất hiện, dày đặc, vô biên vô tận, ùn ùn kéo đến đây.

Mỗi con đều có hình dáng quỷ dị, không sợ gió cát, trên thân như được đúc bằng gang thép, cứng cáp lạ thường, còn tỏa ra từng đợt mùi hăng cay nồng.

Nhìn một cái là biết chứa kịch độc.

Những con côn trùng đen vô tận này nhanh chóng xông đến, trực tiếp tụ tập ở khu vực ngoài miếu cổ, nhanh chóng di chuyển, trong những âm thanh ong ong quỷ dị, nhanh chóng tạo thành một hình người đen mờ.

Sau đó, bóng đen này bắt đầu nhanh chóng ngưng tụ, hắc mang lóe lên, từ trạng thái mờ ảo nhanh chóng ngưng thực, biến thành một lão giả mặc áo đen, lưng còng, tay cầm một cái quả trượng, mặt có chút ngạc nhiên, ngẩng đầu lên, nhìn về phía tàn tích đổ nát trước mắt.

“Thái thượng trưởng lão đột nhiên triệu tập chúng ta để làm gì?”

Hắn nhìn về phía Tà Thiên Nguyên trong tàn tích, lên tiếng hỏi.

“Đừng hỏi nhiều, lát nữa đợi mọi người đến đủ rồi, tự nhiên sẽ nói.”

Đại trưởng lão Thương Ngô bình tĩnh nói.

“Vâng, đại trưởng lão!”

Lão giả áo đen lập tức không nói nhiều nữa, đứng nghiêm túc bên ngoài tàn tích.

Sau đó, trong sa mạc màu vàng mênh mông đột nhiên lại truyền đến những âm thanh cuồng phong chói tai, ù ù vang lên, giống như dao găm, từng cơn lốc xoáy lớn đang nhanh chóng kéo đến.

Từ trong cơn lốc xoáy vô tận này, một nam tử trung niên mặc trường bào xanh chậm rãi bước ra, khuôn mặt có vài phần thanh tú, giống như một văn sĩ vậy.

Sau khi hấn đến, hấn nhìn thoáng qua lão giả áo đen bên cạnh, sau đó lập tức cung kính hành lễ hướng về hai người Tà Thiên Nguyên và Thương Ngô, không hỏi một câu nào, nhanh chóng đứng ở gần lão giả áo đen.

Sau khi hấn xuất hiện.

Bụi vàng trên mặt đất lại nhanh chóng cuộn lên, xào xạc vang lên, từ lòng đất bỗng nhiên nhanh chóng hội tụ thành một hình người cát quỷ dị.

Chẳng mấy chốc cát đã ngưng tụ, hóa thành một lão giả mặc áo vàng, tóc và râu khô vàng một mảnh, thân hình vạm vỡ.

Sau khi hấn xuất hiện, không xa lại truyền đến những đợt sóng lửa lớn, giống như có một biển lửa rực cháy, một lão giả mặc áo đỏ, tóc đỏ râu đỏ cũng đang nhanh chóng lao đến.

Sau khi hấn xuất hiện, hấn lập tức cùng với lão giả mặc áo vàng, tóc vàng râu vàng cùng nhau hành lễ với hai người Tà

Thiên Nguyên và Thương Ngô.

Sau đó, xa xa lại truyền đến không ít động tĩnh.

Lần này không còn là xuất hiện đơn độc một mình nữa.

Mà là bỗng nhiên xuất hiện hàng trăm bóng người, kết thành từng nhóm, nhanh chóng hội tụ lại.

“Chúng ta bái kiến Thái thượng trưởng lão! Bái kiến Đại trưởng lão!”

Sau khi xuất hiện, đám người giọng điệu tôn kính, cúi đầu.

Từ bên cạnh, Giang Thạch nhìn thấy hết một màn này, không khỏi kinh ngạc.

Cách xuất hiện của đám người Tà Đạo Tông này quả thật có chút quỷ dị.

Nhưng không thể phủ nhận, hiệu suất quả thật rất cao.

Sau khi loại đàn hương màu đen được đốt ra, chỉ chưa đầy một tiếng đồng hồ, đã triệu tập được nhiều cao thủ như vậy.

Nhìn từ hiệu quả này, Thiên Ma giáo quả thật không thể sánh bằng.

Nhưng số lượng cao thủ của đối phương, lại không thể sánh bằng Thiên Ma giáo.

Hắn nhìn lướt qua, ngoài bốn lão giả xuất hiện đầu tiên là Huyết Đan Cảnh, thì những người khác trong số bọn hắn rất ít cao thủ Huyết Đan Cảnh.

“Giang tiểu hữu, đây chính là tứ đại pháp vương và ba trăm sáu mươi lăm vị đường chủ của Tà Đạo Tông ta.”

Giọng điệu của Tà Thiên Nguyên đầy cảm khái, mở miệng nói, “Bốn vị pháp vương này lần lượt là Độc Vương Âu Dương Hàn, Phong Vương Tả Xâm, Thổ Vương Triệu Đức Cương và Hỏa Vương Ứng Huyền, cả bốn người đều là cao

thủ Huyết Đan Cảnh bát trọng thiên, lao khổ công cao trong tông môn.”

“Ra là vậy.”

Giang Thạch gật nhẹ đầu, nhìn về phía bốn người, coi như đã gặp mặt sơ bộ.

“Thái thượng trưởng lão, người này không biết là...”

Độc Vương Âu Dương Hàn ánh mắt lóe lên, không nhịn được lên tiếng hỏi.

Những người khác cũng đều đều tỏ vẻ nghi hoặc, cùng nhìn về phía Tà Thiên Nguyên.

“Người này chính là người đã tu luyện [Vong Hồn Chân Kinh], tên là Giang Thạch, từ nay về sau, cũng chính là tân tông chủ của Tà Đạo tông ta, các người quỳ xuống đi.”

Tà Thiên Nguyên nhắm mắt lại, bình tĩnh nói.

Bốn vị pháp vương và ba trăm sáu mươi lăm vị đường chủ đều vô cùng kinh sợ.

Tân tông chủ?

Nhất thời, mọi người không khỏi bàn tán xôn xao.

Kể từ khi tông chủ tiền nhiệm Huyền Lâm Tôn giả biến mất, Tà Đạo tông bọn hắn ẩn cư đổi tên, đã không còn lập tân tông chủ, toàn bộ tông phái chỉ dựa vào một mình Thái thượng trưởng lão gánh vác.

Bây giờ Thái thượng trưởng lão lại đột nhiên chỉ định một tân tông chủ?

Một lúc lâu sau, không ít người đều cau mày, hiện lên đủ loại tâm tư.

Chương 598: Phục! Chúng Ta Đề Phục Rồi! 2

Việc xác lập tôn tông chủ, bọn hắc không phải không nghĩ đến.

Chỉ là trong lòng bọn hắc, tông chủ không nên là một người ngoài.

Mà là phải từ trong bốn vị pháp vương của bọn hắc lựa chọn.

Mặc dù tông quy của tông phái đã sớm quy định, ai tu luyện được [Vong Hồn Chân Kinh] thì sẽ là tông chủ kế nhiệm của Tà Đạo tông, nhưng tông quy đó quả thật quá xa vời.

Đã sớm không còn ai muốn tuân theo nữa.

Hơn nữa, quy tắc là chết, người thế nhưng là sống.

“Thái thượng trưởng lão, vị Giang tiểu hữu này, không biết tu vi như thế nào, có lai lịch gì, nếu cứ thế mà để hắc đảm nhiệm chức vị tông chủ của Tà Đạo Tông, chỉ sợ trong tông sẽ có một số đường chủ không phục.”

Phong vương Tả Xâm cười nhẹ, lên tiếng nói, “Cho dù để hắc đảm nhiệm chức vị tông chủ, ít nhất, cũng phải để hắc làm quen với công việc nội bộ của tông phái đã chứ.”

“Ý của Phong vương là không phục Giang tiểu hữu?”

Đại trưởng lão Thương Ngô đột nhiên lên tiếng bình thản, hỏi.

“Không, thuộc hạ tuyệt đối không dám.”

Giương mặt của Phong vương Tả Xâm hơi thay đổi, vội vàng nhanh chóng lên tiếng, “Thái thượng trưởng lão và đại trưởng lão xin minh bạch, thuộc hạ cũng là vì tông phái mà suy nghĩ.”

“Có thật không?”

Đại trưởng lão Thương Ngô lộ ra nụ cười lạnh lùng, nói: “Nếu thật sự vì tông phái mà suy nghĩ thì nên ngoan ngoãn tuân theo tông quy chứ không nên nảy sinh những ý nghĩ viển vông!”

“Đại trưởng lão, lời của Phong vương cũng có chút đạo lý, vị Giang tiểu hữu này có thể là thiên tài, thực lực cao thâm, nhưng trong tình huống không mấy hiểu rõ công việc nội bộ của tông phái, nếu cứ thế mà đảm nhiệm chức vị tông chủ, đối với Tà Đạo tông của chúng ta e rằng không phải là chuyện tốt.”

Bỗng nhiên, bên cạnh, Hỏa vương Ứng Huyền cũng không nhịn được lên tiếng, ánh mắt cực kỳ sắc bén, sâu thẳm.

Giống như hai tia sáng màu đỏ sẫm, lạnh lùng quét qua người Giang Thạch, không ngừng đánh giá.

Phía sau hắn, ba trăm sáu mươi lăm vị đường chủ còn đang thì thầm bàn tán, không ngừng xôn xao.

Giương mặt của Thương Ngô tối sầm lại.

Mặc dù sớm đã dự đoán, đám người này sẽ âm dương quái khí, không chắc sẽ tuân theo lời của tân tông chủ, nhưng cảnh tượng trước mắt, vẫn khiến trong lòng hắn lạnh lẽo.

Thái thượng trưởng lão thì từ đầu đến cuối vẫn giữ vẻ mặt bình tĩnh, quan sát tất cả.

Giang Thạch thì mang theo chút vẻ quý dị, hai tay ôm ngực, không nói một lời, giống như đang xem kịch vậy.

“Có chút thú vị, Tà tiên bối, xem ra mọi chuyện không dễ như ngài tưởng tượng.”

Giang Thạch đột nhiên cười lên, nói, “Ta còn có rất nhiều việc phải làm, còn chuyện quen thuộc với công việc nội bộ của tông phái, xin thứ lỗi cho tại hạ không thể hoàn thành.”

Ý tứ cũng giống như trước.

Hắn căn bản không có thời gian lãng phí ở đây.

Nếu giáo phái của đối phương không phục, hắn cũng chẳng thềm làm tông chủ nữa.

Thái thượng trưởng lão nhẹ nhàng gật đầu, nhìn về phía mọi người, bình thản nói, “Được rồi, đều đừng nói nữa, ta biết trong lòng các ngươi không phục, lâu nay, vị trí tông chủ bỏ trống, mỗi người các ngươi đều có ý nghĩ riêng, điểm này không giấu được lão phu, nếu quy củ trong giáo các ngươi không muốn tuân theo, vậy dùng thực lực nói chuyện đi.”

“Dùng thực lực nói chuyện?”

“Thái thượng trưởng lão ý là dùng Tà Hải đại trận?”

Bốn vị pháp vương và ba trăm sáu mươi lăm trưởng lão đều tròn tròn mắt, đồng loạt lên tiếng.

“Đúng, Tà Hải đại trận!”

Thái thượng trưởng lão giọng điệu lạnh lùng, nói, “Người tu luyện được [Vong Hồn Chân Kinh], các ngươi không phục, vậy thì dùng [Tà Hải đại trận] đến quyết định đi, từ khi lập phái đến nay, Tà Đạo tông ta cũng không phải chưa có lần nào sử dụng đại trận này để xác định vị trí tông chủ.”

“Thái thượng trưởng lão, một khi Tà Hải đại trận vận hành, ngay cả chúng ta cũng không thể kiểm soát được uy lực của nó, nếu vô tình làm tổn thương đến vị Giang tiểu hữu này, chỉ sợ sẽ khiến Thái thượng trưởng lão đau lòng.”

Độc vương Âu Dương Hàn ánh mắt lóe lên, không nhìn được lên tiếng nói.

“Yên tâm, nếu các ngươi có thể làm tổn thương người này, vậy thì ta sẽ không bao giờ để hấn đảm nhiệm chức vị tông chủ nữa, hơn nữa tuyệt đối sẽ không truy cứu trách nhiệm của các ngươi, thế nào?”

Tà Thiên Nguyên giọng điệu lạnh nhạt, lên tiếng nói.

“Thái thượng trưởng lão chắc chắn??”

Ánh mắt bốn vị pháp vương đều lóe lên.

“Lão phu nói lời giữ lời.” Tà Thiên Nguyên lạnh nhạt đáp.

“Tốt, vậy thì chúng ta đắc tội!”

Độc vương Âu Dương Hàn không nhìn được lộ ra nụ cười khế, ánh mắt lóe lên một tia tinh quang, quát lớn, “Bố trận!”

Trong tay 365 vị đường chủ sau lưng hấn đồng thời xuất hiện những lá cờ đen quỷ dị, phát phối, phát ra âm thanh quái dị, sau đó thân thể nhanh chóng di chuyển, tỏa ra một luồng lực lượng kỳ dị và đáng sợ, trực tiếp tạo thành một đại trận khổng lồ, giống như hóa thành một làn hắc thủy triều vô tận, mênh mông bát ngát, sương đen cuộn cuộn.

Chương 599: Phục! Chúng Ta Đều Phục Rồi! 3

Bốn vị pháp vương cũng gầm lên một tiếng, toàn thân nhập trận, nhanh chóng hóa thành một phần của đại trận, trong chốc lát toàn bộ hắc thủy triều giống như sóng lại.

Sóng to gió lớn, sóng lớn vỗ bờ.

Đêm toàn bộ không gian đều nhuộm thành màu đen.

“Ừm?”

Giang Thạch không nhìn được nhú mày, nhìn về phía trận pháp trước mặt.

Chẳng lẽ muốn bắt hấn đánh một trận sao?

“Giang tiểu hữu, đây là cách nhanh nhất, ngươi cứ yên tâm, chỉ cần ngươi phá vỡ đại trận của bọn hấn là có thể danh chính ngôn thuận trở thành tông chủ, đến lúc đó điển tịch, các loại tài nguyên trong tông, ngươi đều có thể tùy ý sử dụng, với thực lực của ngươi, muốn phá trận, hấn là không khó chứ.”

Tà Thiên Nguyên không nhìn được lên tiếng nói.

“Được.”

Giang Thạch nhẹ nhàng gạt đầu, cũng không từ chối, ánh mắt nhìn về phía trận pháp trước mặt, trên mặt lại không khỏi xuất hiện một tia quý dị.

Thiên phú Tỏa Long của hấn, có thể tự động áp chế tất cả kinh lực của võ giả cấp thấp.

Trận pháp của đám người này trong mắt người khác có vẻ thâm sâu huyền diệu, có lẽ có thể giam cầm cao thủ Huyết Đan cảnh bình thường, nhưng trước mặt hắn, lại như một tờ giấy, vừa đục liền nát.

Nghĩ đến đây, Giang Thạch lộ ra nụ cười khế, lập tức bước lên, tiến về phía hắc thủy triều trước mặt.

“Đại trận vận hành, Tà Hải vô lượng!”

Độc vương Âu Dương Hàn gầm lên.

Toàn bộ đại trận đột nhiên trở nên cuộn cuộn, sóng to gió lớn, “Ừng Ùng Ùng” lao về phía thân thể của Giang Thạch, đồng thời ẩn chứa trong đó còn có vô số loại kịch độc đáng sợ, trực tiếp lao nhanh về phía thân thể của Giang Thạch.

Độc Vương nở nụ cười nham hiểm.

Thái thượng trưởng lão muốn đề cử người khác lên làm tông chủ, quả thực si tâm vọng tưởng!

Ít nhất cũng phải hỏi ý kiến của Độc Vương hắn có đồng ý hay không?

Tuy nhiên!

Oanh!

Giang Thạch mặt không đổi sắc, chân không hề động đậy, bàn tay không hề đã vỗ qua, quét tan lớp sương đen, giáng xuống thân thể của từng tên đường chủ trong đại trận, phát ra tiếng nổ vang âm âm.

Bùm bùm bùm!

Oanh!

Trong đại trận, tiếng nổ, tiếng rên rỉ vang lên, máu bắn tung tóe, từng bóng người giống như bao tải rách, bắt đầu từ bên trong hắc thủy triều này bay ra ngoài.

Đại trận trong mắt Giang Thạch chẳng khác gì hư vô.

Những đường chủ giống như búp bê, liên tục kêu la thảm thiết, xương cốt gãy nát, bay đi không biết bao xa.

Ngay cả phía bốn vị pháp vương cũng nhanh chóng nhận ra bất thường, sắc mặt biến đổi.

Nhưng Giang Thạch đã sớm không cho bọn hắn cơ hội nào.

“Không tuân theo mệnh lệnh của tông môn, dù thực lực có cao đến đâu cũng tuyệt đối không thể giữ lại, mang ý đồ phản loại, chỉ có một con đường chết!”

Giang Thạch mặt đầy dữ tợn, ra tay tàn nhẫn, đối với những đường chủ khác hắn chỉ là quét qua một kích tượng trưng, nhưng đối với bốn vị pháp vương thì trực tiếp hạ sát thủ.

Oanh!

“A!”

Độc vương Âu Dương Hàn bị một quyền của hắn nên đến thân thể nổ tung, sương máu bắn tung tóe, phát ra tiếng thét chói tai, chỉ còn lại một viên huyết đan, lộ ra vẻ kinh hoàng, chưa kịp phản ứng lại, viên huyết đan đã bị Giang Thạch chộp trong tay, bóp nát.

Sau đó là Phong Vương Tả Xâm, cũng bị một quyền đánh vỡ đầu, huyết đan đều nổ tung, kinh hoàng kêu lên, linh hồn bất chấp tất cả chạy trốn ra ngoài.

Chẳng mấy chốc, Thổ vương Triệu Đức Cương cũng kinh hoàng vô cùng, hắn là người đầu tiên nhận ra điều bất thường, vội vàng nhanh chóng chui xuống đất chạy trốn, kết quả cả mặt đất đều bị Giang Thạch đầm thũng.

“Rầm” một tiếng, khu vực mặt đất đột nhiên xuất hiện một hố sâu vô cùng lớn, vô số cát vàng bay loạn xạ, chỉ riêng lực chấn động đã giống như động đất cấp mười.

Cuối cùng chỉ còn lại Hỏa vương Ứng Huyền, khuôn mặt trắng bệch, vội vàng như điên cuống chạy ra khỏi đại trận, kinh hãi kêu lên, “Thái thượng trưởng lão cứu mạng!”

Tà Thiên Nguyên sắc mặt biến đổi, cũng đột nhiên nhận ra điều bất thường, trong lòng kinh hãi, gầm lên một tiếng, cơ thể vội vàng lao ra.

“Giang Thạch dừng tay!”

Hắn vung ra một chưởng.

Oanh!

Thiên địa nổ tung.

Toàn bộ không gian trong nháy mắt bị xé toạc, hỗn loạn, xuất hiện vô số dòng chảy không gian, ù ù vang lên, thiên địa như bị đánh cho sụp đổ.

Tà Hải đại trận ban đầu bị đánh cho nổ tung, từng bóng người bay loạn xạ, phun máu, rơi xuống nơi xa, vô cùng thảm.

Giang Thạch và Tà Thiên Nguyên lùi lại cùng một lúc.

Giang Thạch chỉ lùi lại ba bước, nhưng Tà Thiên Nguyên lùi lại bảy tám bước, bàn tay run rẩy, mặt đầy kinh hãi, trợn to mắt nhìn cảnh tượng thảm trước mắt, chỉ cảm thấy cả trái tim càng đập càng đập mạnh.

Giang Thạch này!

Ra tay cũng quá độc ác!

Hắn sao có thể như vậy?

“Giang Thạch, ngươi sao lại ra tay tàn độc như vậy?”

Tà Thiên Nguyên giận dữ gầm lên.

“Tà tiên bối, ngươi nên biết quyền cước không có mắt, ta cũng không thể không chế được.” Ánh mắt Giang Thạch lóe lên, bình thản nói.

Chương 600: Phục! Chúng Ta Đều Phục Rồi! 4

“Người”

Tà Thiên Nguyên tức giận đến mức toàn thân run rẩy, trong lòng đau đớn, sau đó ánh mắt nhanh chóng nhìn về phía đám người.

Chỉ thấy bốn vị pháp vương, Độc Vương bị giết, Phong Vương bị hủy nhục thân, Thổ Vương biến mất không thấy, Hỏa Vương trọng thương phun máu, những đường chủ khác chỉ bị dư ba chấn động tới đã có mười mấy người bị chết ngay lập tức.

Mấy trăm năm qua Tà Đạo tông cũng chưa từng chịu tổn thất như vậy.

“Nhanh, mau tìm Thổ Vương!”

Tà Thiên Nguyên giận dữ quát lớn.

Đại trưởng lão Thương Ngô phản ứng lại, vội vàng nhanh chóng lao ra, nhanh chóng đào bới dọc theo hố sâu vừa rồi mà Giang Thạch đánh ra, không lâu sau, cuối cùng cũng tìm thấy thân thể của Thổ Vương ở sâu trong lòng đất.

Chỉ là lúc này Thổ Vương cũng vô cùng thê thảm, phun máu, thân thể mềm nhũn, nửa thân phải trực tiếp biến mất, chỉ còn lại nửa thân còn lại, toàn thân đều là máu tươi, trong ánh mắt tràn đầy vẻ kinh hoàng.

Khi nhìn thấy Thương Ngô, hắc kinh hãi kêu lên, “Đại trưởng lão cứu ta!”

Soạt!

Thương Ngô nhanh chóng đưa thân thể của hắn ra khỏi lòng đất, nhanh chóng phong bế huyết đạo cầm máu, lấy ra thánh đan, nhét vào miệng hắn.

Cùng lúc đó, Thái thượng trưởng lão Tà Thiên Nguyên cũng đang nhanh chóng cứu chữa những pháp vương và đường chủ khác.

Giang Thạch cau mày, ánh mắt lặng lẽ nhìn về phía Thổ Vương vừa được vớt lên, sau đó lại nhìn về phía huyết đan của Phong Vương, thân thể của Hỏa Vương, khiến ba người này kinh hãi vô cùng, run rẩy không ngừng, cảm thấy hồn phách đều sắp tan.

Quái vật!

Tên này là quái vật!

Chỉ vài chiêu đã phá vỡ đại trận của bọn hắn!

Đường đường tứ đại pháp vương, suýt nữa đã chết dưới tay Giang Thạch.

Lúc này ngay cả nhìn Giang Thạch một cái cũng không dám nhìn nữa.

“Tà tiên bối, đại trận ta đã phá, e là sẽ không còn ai không phục nữa đi.”

Ánh mắt Giang Thạch lóe lên, không nhin được nói.

Phong Vương, Hỏa Vương, Thổ Vương nhìn của Giang Thạch càng thêm sợ hãi, vốn còn muốn nói gì đó, nhưng lời đến bên miệng đều biến thành nỗi sợ hãi dày đặc.

“Ta phục rồi, ta phục rồi!”

“Ta cũng phục!”

“Từ nay về sau, ngài chính là tông chủ!”

Ba đại pháp vương vội vàng kêu lớn.

Các đường chủ khác cũng nhanh chóng lên tiếng, sợ rằng nói chậm sẽ bị coi là phản nghịch.

Sau đó, ba đại pháp vương, cùng với tất cả các đường chủ, không cần suy nghĩ, vội vàng quỳ xuống đất, ai cũng không dám ngẩng đầu lên.

Trên mặt Giang Thạch lập tức lộ ra nụ cười hài lòng, nhìn về phía Tà Thiên Nguyên, nói: “Tà tiên bối, người thấy thế nào?”

Tà Thiên Nguyên tâm thần chấn động, trong lòng như sóng biển cuộn trào, trên mặt lộ ra nụ cười thâm.

Gia hỏa này!

Thật không biết Tà Đạo tông rơi vào tay hắn, rốt cuộc là tốt hay xấu?

“Được, được, từ hôm nay trở đi, người chính là tân nhiệm tông chủ của Tà Đạo tông!”

Tà Thiên Nguyên cười khỏ đáp lại, lấy ra một chiếc giới chỉ cổ phác màu đen từ trên người, nói: “Đây chính là giới chỉ tượng trưng cho thân phận tông chủ, Không Gian Thánh Quyết mà người cần cũng nằm bên trong, còn có tất cả các tài nguyên quý giá, cũng đều là những thứ mà chỉ có tông chủ mới có thể điều động, người tự mình xem đi.”

“Ồ?”

Ánh mắt Giang Thạch lóe lên, lập tức nhận lấy chiếc giới chỉ, tập trung tâm thần nhìn vào bên trong.

Chỉ thấy bên trong chất đầy đủ loại vật liệu, mật mật ma ma, kim quang lấp lóe, vô cùng bất phàm.

Trong đó còn có một phần Huyền Minh Thổ!

Điều này thì nằm ngoài dự đoán của hắn.

Trong vô số vật liệu, một cuốn bí tịch màu sắc cổ xưa đột nhiên hiện lên trong tầm mắt của hắn.

Không Gian Thánh Quyết!

“Tốt, đa tạ Tà tiên bối.”

Giang Thạch mỉm cười, nói: “Như vậy, ta thì sẽ trở về Đông Hoang trước, còn việc làm quen với công việc trong tông, đợi ta xử lý xong chuyện trong tay, sẽ lập tức trở về, thế nào?”

“Đợi đã!”

Tà Thiên Nguyên vẻ mặt phức tạp, lên tiếng nói: “Ngươi cứ về Đông Hoang như vậy, thực sự có chút không có trách nhiệm, ta để Thương Ngô đi cùng ngươi, ngoài ra Thổ Vương và Hỏa Vương, cũng đi theo ngươi, thay ngươi bưng trà rót nước, coi như là rèn luyện bọn hắn một chút.”

Hắn thực sự lo lắng Giang Thạch sẽ trốn mất tăm.

Dù sao thì vị tông chủ này, cũng là để hắn tốn mất trăm năm mới tìm được.

“Thái thượng trưởng lão, ta... ta bị thương nặng, ta không muốn đi, ta không muốn đi!”

“Thái thượng trưởng lão, ta cũng không muốn đi, ta đau bụng, linh hồn ta bị thương nặng, phốc!”

Thổ Vương và Hỏa Vương đều kinh hãi lên tiếng.

Nếu để bọn hắn đi theo Giang Thạch, bọn hắn sợ mình có thể sống sót hay không đều là một chuyện.

Trong đại trận vừa rồi, bọn hắn đã cảm nhận rõ ràng sát ý kinh khủng trên người Giang Thạch.

Giang Thạch này thật sự là động sát tâm với bọn hắn!

Độc Vương đã bị đánh cho hồn phi phách tán chính là tấm gương.

Sắc mặt Tà Thiên Nguyên biến đổi, lại nhìn về phía Giang Thạch.

Giang Thạch cau mày, liếc nhìn Thổ Vương và Hỏa Vương, lên tiếng nói: “Tà tiên bối, yên tâm, chỉ cần bọn hăn ngoan ngoãn nghe lời, ta tuyệt đối sẽ không động bọn hăn, thế nào?”

Chương 601: Trở Về, Gặp Lại Sâm La Điện! 1

Hai người này, thực lực vẫn còn khá tốt.

Giữ lại bên cạnh, quả thực có thể giúp hấn làm được không ít việc.

“Được, vậy các người cứ đi theo Giang Thạch đi.”

Tà Thiên Nguyên thở phào nhẹ nhõm, quay đầu nói.

Hỏa Vương và Thổ Vương lập tức lộ ra vẻ tuyệt vọng, tâm thần run rẩy.

Cuồng phong thổi tới.

Những đám cát vàng lớn bay lượn phía sau.

Giang Thạch rời đi, tâm trạng vô cùng thoải mái, không những có được ba thuộc hạ có thực lực phi phàm, mà còn có được một lượng lớn tài nguyên.

Đặc biệt là Huyết Minh Thổ, ba phần.

Kết quả thu hoạch như vậy, quả thực là một chuyến đi bội thu.

Vài ngày sau, hoàn cảnh trước mắt hoàn toàn thay đổi.

Những sa mạc màu vàng óng vô tận dần dần biến mất.

Thay vào đó là một vùng bình nguyên rộng lớn u ám, có rất nhiều đoàn thương nhân đi lại trên bình nguyên, số lượng người không ít.

Trong một chiếc xe ngựa rộng rãi.

Giang Thạch đang ngồi xếp bằng, hai mắt nhắm nghiền, trong cơ thể hắn đang lưu chuyển một đoàn nhiệt lưu đang không ngừng du tẩu, vận và vận vẹo, không ngừng va đập vào tứ chi của hắn.

Nhiệt độ trong xe ngựa cũng đang không ngừng tăng lên, nóng rực và quỷ dị.

Nhìn kỹ, từ hàng vạn lỗ chân lông và sợi tóc của hắn, đang xuất hiện những đóa hỏa diễm vô hình, giống như những sinh vật quỷ dị đang nhảy múa.

Tuy nhiên, những đóa hỏa diễm này không có nhiệt lượng quá lớn, thậm chí ngay cả những tấm ván gỗ trong xe ngựa cũng không thể đốt cháy được.

Cảnh tượng này cứ tiếp diễn mãi.

Cuối cùng!

Giang Thạch lại thu lại khí tức, mở mắt ra, thở dài một hơi.

“Diêm Ma Cửu Chuyển Công, quả nhiên quỷ dị, lâu như vậy, vẫn chưa nhập môn được.”

Lông mày của hắn nhíu lại, nhìn về phía bảng điều khiển trước mặt.

Trước đây, với sự gia trì của thiên phú [Ngộ Đạo], hắn có thể nhanh chóng nhập môn bất kỳ công pháp nào, sau đó tinh thông nó.

Nhưng Diêm Ma Cửu Chuyển Công này, hắn đã tu luyện liên tục ba ngày ba đêm, nhưng vẫn không thể tìm ra cách nhập môn.

Cái gọi là [Vô Vọng Hỏa Diễm] rốt cuộc là gì, đến giờ hắn vẫn chưa hiểu được.

Mỗi lần muốn ngưng tụ [Vô Vọng Hỏa Diễm], đều sẽ sụp đổ vào giây phút quan trọng nhất.

Giang Thạch không khỏi lấy ra tấm đá khắc, tiếp tục nhìn vào những văn tự cổ trên đó.

Nếu không phải đã hỏi lại Huyền Đạo Tử nhiều lần, hẳn còn nghi ngờ rằng chữ trên đó đã bị Huyền Đạo Tử dịch sai.

Hắn chưa bao giờ gặp phải công pháp nào khó tu luyện đến vậy!

Chỉ thấy hàng loạt văn tự lần lượt hiện ra trước mắt, một lúc sau, Giang Thạch lại nhẹ nhàng lắc đầu, cất tấm đá khắc đi, mở cửa sổ ra, nhìn ra bên ngoài.

Ở một bên xe ngựa, chính là ba người Phong Vương, Thổ Vương, Hỏa Vương đang đi theo sau, cười trên những đầu Long Mã cao to.

Dưới tác dụng của thánh đan độc hữu của Tà Đạo tông, vết thương của Hỏa Vương và Thổ Vương đã gần như lành hẳn.

Ngay cả cánh tay bị đứt của Thổ Vương cũng đã được nối lại.

Ngay khi thấy Giang Thạch mở rèm cửa, bọn hắn lập tức nhìn qua.

“Công tử.”

Ở bên ngoài, bọn hắn không dám gọi là Tông chủ, mà chỉ gọi là công tử, để tránh những rắc rối không cần thiết.

Dù sao, trong Tây Mạc này, kẻ thù của Tà Đạo tông cũng không ít.

Hơn nữa, trước đây Giang Thạch còn đánh trọng thương Lạc Vân, đắc tội với Ma Vân Điện, rất có thể sẽ bị Ma Vân Điện truy sát.

“Huyền Đạo Tử bên đó đã luyện xong đan dược chưa?”

Giang Thạch hỏi.

“Hồi bẩm công tử, hình như vẫn chưa có động tĩnh gì.”

Đại trưởng lão Thương Ngô vội vàng nói.

“Chưa có động tĩnh gì?”

Giang Thạch cau mày.

“Đúng vậy, Huyền Đạo Tử tiền bối nói, luyện chế Niết Bàn Đan phải hết sức cẩn thận, không được phép sai sót chút nào, vì vậy tuyệt đối không thể nhanh được.”

Thương Ngô đáp lại.

“Được rồi.”

Giang Thạch bất đắc dĩ gật đầu, nhìn về phía xa, nói, “Bây giờ đến đâu rồi, còn ở trong phạm vi thể lực của Tà Đạo Tông không?”

“Khu vực nhỏ này vẫn đang do Tà Đạo tông chúng ta bí mật quản lý, chỉ cần đi qua vùng bình nguyên này thì có thể vào Trung Nguyên rồi.”

Thương Ngô nói.

“Tốt, đến Trung Nguyên rồi thì báo cho ta biết.”

Giang Thạch gật đầu, đóng lại cửa sổ.

Vì thời gian còn sớm, vậy thì chỉ có thể tiếp tục tu luyện Diêm Ma Cửu Chuyển Công.

Hắn tuy ở đây nhưng cũng có thể cảm nhận được khi Huyền Đạo Tử luyện thành đan dược.

Lại một lúc nữa trôi qua.

Đoàn xe chậm chậm đi qua vùng bình nguyên hắc ám, đột nhiên những đoàn xe ngựa phía trước đột nhiên trở nên hỗn

loạn, một loạt tiếng kêu kinh hãi từ xa vọng lại, vang vọng khắp khu vực này.

“Người Dưới Đất đến rồi, mau phòng thủ!”

“Chết tiệt, lại gặp phải đám này!”

“Mẹ kiếp, đám Người Dưới Đất thật là ở khắp mọi nơi, mau mau phòng thủ!”

Những tiếng kêu kinh hoàng liên tiếp vang lên, vô cùng hỗn loạn, những đoàn xe xung quanh cũng trở nên hỗn loạn.

Ngay cả Giang Thạch đang tu luyện cũng đột nhiên mở to mắt, lộ ra vẻ nghi hoặc, lập tức mở cửa sổ ra nhìn ra ngoài, nói, “Chuyện gì xảy ra vậy?”

Chương 602: Trở Về, Gặp Lại Sâm La Điện! 2

“Công tử, là Người Dưới Đất, một nhánh cực kỳ cường đại của hậu duệ Thần Ma.”

Đại trưởng lão Thương Ngô vội vàng đáp lại, sắc mặt biến đổi, nhìn ra ngoài, nói, “Những hậu duệ Thần Ma này không phải ai cũng thật thà như ở Thần Ma Mậu Dịch Trảng, trong đó có một vài nhánh cực kỳ đáng sợ, Người Dưới Đất chính là một trong số đó, bọn hắn sống lâu dưới lòng đất, tinh thông độn thổ đột kích, thực lực mạnh mẽ, cực kỳ khó chơi, Thổ Vương của chúng ta = từng tiếp xúc với bọn hắn.”

“Ồ?”

Giang Thạch khẽ động, nhìn ra ngoài.

Chỉ thấy khu vực xa xa, từng cơn lốc màu vàng đất đang nhanh chóng lan rộng ra bốn phía, tiếng gió rít lên vô cùng chói tai, bao phủ khắp nơi, một màu vàng sẫm bao phủ khiến không gian xung quanh cũng trở nên ảm đạm.

Từ những cơn lốc màu vàng đất liên tục phát ra những tiếng cười chói tai, vang vọng khắp bốn phía, giống như có hàng nghìn quân lính đang lao tới vậy.

Các đoàn xe ngựa xung quanh đã nhanh chóng vào trạng thái phòng thủ, nhanh chóng tập hợp những chiếc xe ngựa lại với nhau, mọi người đều như đang đối mặt với đại địch, sắc mặt lo lắng, nhìn về phía những cơn lốc màu vàng vô tận ở phía trước.

“Công tử, để Thổ Vương đi thương lượng với bọn hắc, bọn hắc cũng không dám không cho Tà Đạo Tông mặt mũi, dám chặn đường chúng ta.”

Đại trưởng lão Thương Ngô nói.

“Ừm, đi đi, đừng để mất quá nhiều thời gian.”

Giang Thạch đáp lại.

“Vâng, công tử.”

Thương Ngô nhìn sang Thổ Vương ở một bên.

Thổ Vương Tả Xâm liền hiểu, nhẹ nhàng gật đầu, trực tiếp đi về phía trước, thân hình lóe lên, đã xuyên qua từng lớp cát vàng, nhìn thấy những cao thủ Người Dưới Đất phía sau những cơn lốc.

“Ồ? Nguyên lai là tam đương gia Hoàng Phong, Hoàng đương gia, lâu rồi không gặp.”

Thổ Vương xuất hiện liền hướng về phía đám Người Dưới Đất nhìn qua.

“Ừm? Tà Đạo tông?”

Bên phía Người Dưới Đất, người đứng đầu là một nam tử trung niên thân hình gầy gò, làn da màu vàng sẫm, khuôn mặt như mặt cáo, hai mắt hẹp dài và quỷ dị, lấp lánh một tia nguy hiểm, nhẹ nhàng nhìn Thổ Vương Tả Xâm, nhẹ nhàng cười nói, “Tả huynh, ngươi đến đây làm gì?”

“Thật tình mà nói, bốn giáo có nhiệm vụ, cần phải đi Trung Nguyên, nên có đại trưởng lão và bốn tọa cùng áp trận, không ngờ lại gặp được Hoàng đương gia ở đây, Hoàng đương gia, ngươi không phải là đến ngăn cản đoàn xe của bốn giáo chứ?”

Thổ Vương Tả Xâm tiếp tục nói.

“Không phải, bốn gia cố ý muốn ngăn cản đoàn xe của Tà Đạo tông, mà là chúng ta cũng nhận được mệnh lệnh, phải ở đây bắt giữ một tên phản đồ, cho nên nhịn không được ở đây chặn các người lại, còn về đoàn xe của các người, xin lỗi, e rằng cũng phải để Hoàng gia kiểm tra một chút.”

Hoàng Phong không nhịn được cười nói.

“Ồ? Các người cũng nhận được mệnh lệnh? Ai có thể ra lệnh cho các người?”

Thổ Vương Tả Xâm khẽ nhíu mày, lên tiếng hỏi.

“Chuyện này người không cần quan tâm.”

Hoàng Phong hờ hững nói, ánh mắt quỷ dị nhìn về phía đoàn xe của Giang Thạch, khẽ cười nói, “Tả huynh, trong xe có lẽ là tông chủ của các người rồi đúng không?”

“Không phải, chỉ là trong xe có người có thân phận cao quý, Hoàng đương gia không nên quá phận.”

Thổ Vương Tả Xâm tiếp tục nói.

“Ồ?”

Hoàng Phong khẽ cười, nói, “Người càng nói như vậy, ta lại càng tò mò, lập tức bao vây lại!”

Hắn vẫy tay, chỉ huy đám thuộc hạ của mình.

Sắc mặt Tả Xâm biến đổi, nói, “Hoàng đương gia, đừng trách ta không nhắc nhở!”

“Nhắc nhở? Hoàng gia ta làm gì cần phải nhắc nhở của người khác?”

Hoàng Phong không nhịn được cười lớn.

Vào lúc này!

Bỗng nhiên, chiếc xe ngựa phía sau của Tả Xâm đột nhiên phát ra một cỗ khí tức vô cùng kinh khủng, giống như một suối nguồn nguyên khí đang phun trào, khí tức cuộn cuộn, khiến cả bầu trời vốn đã tối tăm cũng trở nên càng thêm đen kịt.

Vốn dĩ trời vẫn còn đang quang đãng, không một gợn mây.

Bỗng nhiên, cả bầu trời bỗng chốc trở nên tối đen như mực, một cột sáng chói lọi trực tiếp từ chiếc xe ngựa đỏ bắn thẳng lên trời, giống như đang hút lấy vô tận nguyên khí của thiên địa.

Tất cả mọi người đều kinh hãi, sắc mặt biến đổi.

Đám Người Dưới Đất càng là mặt tái xanh.

Cầm đầu của đám Người Dưới Đất, Hoàng Phong, mắt lóe lên một tia sáng, dường như đã nghĩ ra điều gì đó, sau đó lộ ra vẻ vui mừng, ánh mắt hiện lên những tia sáng nóng bỏng, hét lớn một tiếng, lập tức bay lên, trực tiếp hướng về chiếc xe ngựa của Tả Xâm lao nhanh tới.

Niết Bàn Đan!

Không ngờ lại gặp được Niết Bàn Đan ở đây!

Thật đúng là cơ duyên trời ban!

“Hoàng Phong, ngươi dám?”

Sắc mặt Tả Xâm biến đổi, giận dữ hét lên, sau đó lập tức đuổi theo từ phía sau, nhưng đám Người Dưới Đất đã sớm bao vây Tả Xâm, khiến hắn như rơi vào vòng vây, không thể thoát ra được.

Àm!

Bỗng nhiên, một tiếng nổ lớn vang lên từ phía trước, vô cùng đột ngột.

Khi Hoàng Phong vừa mới lao ra, sắp đến xe ngựa của Huyền Đạo Tử, thì một nắm đấm khổng lồ từ phía trên hạ xuống, gần như ngay lập tức đập vào thân thể của hắn.

Chương 603: Trở Về, Gặp Lại Sâm La Điện! 3

Oanh!

Bão cát bắn tung tóe, không khí bị nổ ra một vùng chân không, bầu trời mới chỉ vừa tối đi đã bị lực đạo khủng khiếp phá tan, sóng khí cuộn cuộn kinh khủng lan tỏa ra xung quanh.

Thân thể của Hoàng Phong gần như bị đánh tan tành ngay lập tức, hóa thành vô số bụi bặm, va vào mặt đất.

Thân thể của Giang Thạch từ giữa không trung từ từ rơi xuống, sắc mặt lạnh lùng, không biểu cảm, nhìn xuống đất, nói: “Ngay cả Niết Bàn Đan của ta cũng dám động, tìm chết sao?”

Vèo!

Trước mắt, thân thể vừa mới bị hấn đánh nát thành vô số bụi bặm của Hoàng Phong đột nhiên ngưng tụ thành hình người lần nữa, sắc mặt kinh sợ, không thể tin được, nhìn về phía Giang Thạch.

“Ngươi là ai?”

Hắn bị hấn một quyền đánh từ trên không xuống, tuy có bí thuật hộ thể, nhưng vẫn bị thương đến bản nguyên, khoe miệng xuất hiện một ít máu tươi.

“Giang Thạch!”

“Chưa nghe qua, tiểu tử, ngươi biết đây là nơi nào không?”

Ánh mắt Hoàng Phong hiện lên một tia tức giận, không kìm được lên tiếng nói.

“Nơi nào? Đương nhiên là địa bàn của ta, Tà Đạo tông!”

Ngữ khí Giang Thạch lạnh lùng, bước lên một bước, trên người tản ra khí thế vô hình, nói: “Lúc nào mà đám súc sinh các ngươi cũng có thể tùy ý nhảy nhót ở địa bàn của ta, còn dám hỏi ta có biết đây là nơi nào không? Thật là buồn cười!”

“Ngươi là Tà Đạo tông?”

Hoàng Phong giận dữ hét lên.

Giang Thạch không nói thêm gì nữa, ánh mắt lạnh lùng, tiếp tục tiến về phía trước.

“Tốt, tiểu tử, ta trước đây cho ngươi mặt mũi, không muốn làm tổn thương ngươi, nhưng ngươi đã tìm chết, vậy ta sẽ thành toàn ngươi!”

Trong lòng Hoàng Phong nổi lên lửa giận, hai tay vung lên, trên người, kim quang vàng đất bùng nổ, cuồn cuộn, đột nhiên khuếch tán.

Rầm!

Toàn bộ bình nguyên hắc ám đột nhiên rung động, tất cả bùn đất, cát bụi, đá vụn đều từ mặt đất bay lên, phát ra tiếng hú chói tai, trực tiếp hóa thành một tôn quái vật khổng lồ hung ton trên đỉnh đầu của hắn.

Con quái vật này hoàn toàn là màu vàng đất, cao hàng trăm thước, giống như một ngọn núi nhỏ, trực tiếp lao về phía Giang Thạch, đánh xuống một chưởng.

Ánh mắt Giang Thạch lóe lên một tia hàn quang, không chút do dự, cũng đồng thời vung tay ra một quyền.

Một quyền này phát ra, toàn bộ thân thể đều đang phát ra tiếng nổ vang trời, vạn vạn lỗ chân lông trên người đều có khí huyết phun ra, phát ra tiếng long ngâm vang dội, giống như một đầu Ma Long đột nhiên xuất hiện.

Oanh!

Con quái vật màu vàng đất vừa mới xuất hiện đã bị đánh tan tành, giống như bị một chiếc búa khổng lồ đập vào, tan thành vô số bụi bặm, va vào bốn phía.

Thân thể của Hoàng Phong ở phía sau con quái vật màu vàng đất đột nhiên bị một cỗ khí tức khủng khiếp tác động, thân thể bay ngược ra ngoài, sắc mặt kinh hãi, vội vàng vung tay tiếp tục thi triển thuật pháp.

“Địa Tâm Ma Hỏa, Thiên Địa Lao Lung!”

Ầm ầm!

Cả mặt đất rung chuyển dữ dội, như thể biến thành một tấm thép, lập tức từ mặt đất bốc lên, trực tiếp thành lập phương bốn hướng bao vây lấy thân thể của Giang Thạch, từ bên trong xuất hiện một ngọn lửa đỏ rực kỳ dị, nhanh chóng thiêu đốt về phía Giang Thạch.

Tuy nhiên, Giang Thạch hét lớn một tiếng, miệng đột nhiên phun ra một luồng hấp khí kinh khủng, trong nháy mắt hút sạch ngọn lửa đỏ rực đó, từng mảnh từng mảnh hỏa diễm đỏ rực chui vào miệng hắn, không hề gây ra bất kỳ sát thương nào.

Hắn vung tay một quyền, phá tan Thiên Địa Lao Lung trước mắt, thân thể lướt nhanh về phía trước, ánh mắt dữ tợn, nhìn về phía Hoàng Phong.

Trong lòng Hoàng Phong đột nhiên nổi lên một tia sợ hãi, xuất hiện một cảm giác nguy cơ sinh tử, không chút do dự, thân thể hắn đột nhiên ần nấp, nhanh chóng chui xuống lòng đất trốn thoát.

Ầm!

Giang Thạch vung tay một quyền, Hoàng Phong trước mắt lại bị đánh tan tành, hóa thành vô số bụi bặm bắn tung tóe, đồng thời ánh mắt sắc bén của hắn cũng sớm đã phát hiện ra thân thể thực sự của Hoàng Phong, thân thể lướt nhanh về phía trước, giáng một quyền xuống phía dưới mặt đất.

Tuy nhiên, khi quyền này giáng xuống, Hoàng Phong đã nhanh chóng sử dụng địa thế, trốn thoát ra ngoài phạm vi tác động của hắn.

“Lại là độn thổ!”

Ánh mắt Giang Thạch cực kỳ băng lãnh, hiện lên một tia tức giận.

Đám súc sinh quả thực khó giết!

Giống như con trạch trườn tới trườn lui!

Nhưng rất nhanh, Giang Thạch phản ứng lại, trực tiếp lao về phía những cơn lốc vàng phía trước, trong nháy mắt nhìn thấy Thổ Vương Tả Xâm đang chiến đấu với những Người Dưới Đất khác.

Giang Thạch không chút do dự, lập tức ra tay giết chóc, tận dụng lúc những đám người này chưa kịp trốn xuống đất, thân pháp và lực lượng được phát huy đến cực hạn, liên tục ra quyền, những người không kịp trốn xuống đất đều bị hắn nhanh chóng giết chết, hồn phi phách tán.

Bên kia, Hoàng Phong vừa mới trốn ra khỏi phạm vi tác động của Giang Thạch, nhìn thấy cảnh tượng này, mắt tròn tròn, trong lòng vô cùng phẫn nộ, nhưng rất nhanh lại nhìn về phía hướng của Huyền Đạo Tử, trực tiếp trốn xuống đất, nhanh chóng lao về phía đó.

Chương 604: Trở Về, Gặp Lại Sâm La Điện! 4

So với tộc nhân bị giết, Niết Bàn Đan quan trọng hơn!

Tuy nhiên, Đại Trưởng Lão Thương Ngô và Hỏa Vương Ứng Huyền đồng loạt biến sắc, nhanh chóng xuất hiện ở bên cạnh Huyền Đạo Tử, bảo vệ chặt chẽ bốn phía.

Tuy nhiên, thực lực của Hoàng Phong rõ ràng vượt trội hơn hai người kia, cộng thêm thiên phú của Người Dưới Đất, khiến hai người bọn hắn không thể phòng bị, đột nhiên, Hoàng Phong từ dưới đất lao ra, trực tiếp phá vỡ xe ngựa, một tay chụp lấy lò luyện đan trước mặt Huyền Đạo Tử.

“Súc sinh làm càn!”

Đúng lúc này, tiếng rống kinh thiên của Giang Thạch lần nữa truyền đến từ phía sau, nương theo khí tức khủng bố, khiến cho Hoàng Phong biến sắc, bàn tay vừa mới vươn ra, còn chưa kịp bắt lấy lò luyện đan, liền sợ tới mức vội vàng nhanh chóng thu hồi, thân thể lần nữa điên cuồng chui vào trong lòng đất.

Tốc độ của thiếu niên này thật đáng sợ!

Đây là trực tiếp thuận di?

Oanh!

Giang Thạch vung tay giáng quyền xuống mặt đất. Một luồng lực lượng không gian vô cùng khủng khiếp, giống như một tấm lưới không gian khổng lồ, bao phủ toàn bộ mặt đất, lan rộng ra không biết bao nhiêu dặm.

Cả mặt đất đều như đang sôi sục.

Mặt đất vặn vẹo, gió lốc cuộn cuộn.

Lần này, Hoàng Phong cuối cùng cũng không thể trốn thoát.

Hắn vừa mới chui xuống lòng đất không bao lâu, thì cảm nhận được không gian xung quanh đang biến đổi nhanh chóng, gấp khúc, xoắn vặn, tràng cảnh xung quanh cũng đang nhanh chóng vặn vẹo.

Ban đầu, hắn còn ở dưới lòng đất, nhưng trong nháy mắt, hắn đã bị Giang Thạch kéo ra khỏi lòng đất, xuất hiện ngay giữa không trung.

“Lực lượng không gian!”

Hoàng Phong lộ ra vẻ kinh hãi, “Ngoại Vụ Sứ đại nhân, mau cứu mạng!”

Khoảnh khắc cơ thể của hắn vừa bị Giang Thạch kéo ra khỏi lòng đất, khu vực phía sau hắn đột nhiên xuất hiện một đám sương đen khổng lồ, lạnh lẽo, vô tận, không có dấu hiệu báo trước, đột nhiên tấn công Giang Thạch.

Ánh mắt Giang Thạch lạnh lẽo, bàn tay to lớn đã nhanh chóng vỗ qua.

“Ầm!”

Trên bầu trời, sương đen cuộn cuộn, tiếng nổ ầm ầm.

Vô số sóng khí kinh khủng lan tỏa ra xung quanh.

Thân thể Giang Thạch lùi lại một bước, không khỏi cau mày.

Cùng lúc đó, đám mây đen khổng lồ cũng cuốn lấy Hoàng Phong, trong nháy mắt xuất hiện ở một nơi khác, sương đen trong nháy mắt trở nên hỗn loạn vô cùng.

Giang Thạch suy nghĩ trong lòng, não bộ nhanh chóng vận chuyển, chỉ cảm thấy cổ khí tức trong đám sương đen này có một loại cảm giác quen thuộc không nói nên lời.

Đột nhiên, hắn phản ứng lại, trầm giọng nói: “Sâm La Điện!”

Đây chính là người của Sâm La Điện!

Trước đây, hắn đã từng gặp gỡ những thành viên của tổ chức này ở Vọng Tâm Lư nơi Thiên Ma Giáo Chủ ước chiến với Trác Gia của Đông Hải Thất Tộc, cũng đã giết chết không ít người, khí tức trên người bọn hắn và màn sương đen trước mắt lại có sự tương đồng không thể nói nên lời.

“Ngươi biết ta?”

Trong mây đen, truyền ra một giọng nói khàn khàn, như thể ẩn giấu một con thú dữ nào đó, tiếp tục nói: “Không hổ là Thiên Ma Giáo đại danh鼎鼎, tuy nhiên, chuyện hôm nay có thể là một hiểu lầm, Thiên Ma Giáo và chúng ta không có cừu hận nào.”

“Hiểu lầm?” Giang Thạch hỏi.

“Đúng vậy, Sâm La Điện chúng ta gần đây ra một tên phản đồ, đánh cắp bí mật của môn phái, đành phải huy động lực lượng xung quanh để truy tìm, không ngờ lại tìm đến trên người Hắc Liên Thánh Tử, với thân phận của Thánh Tử, ta nghĩ tự nhiên sẽ không dung túng tên phản đồ kia!”

Giọng nói tiếp tục vang lên trong sương đen.

Sắc mặt Giang Thạch hơi dịu đi, nói: “Ta quả thật sẽ không dung túng tên phản đồ nào, chỉ là tay chân của các ngươi dường như có chút không được sạch sẽ, dám động đến đồ của ta?”

“Hắc Liên Thánh Tử yên tâm, ta tự sẽ quản lý thuộc hạ của mình, đây là chút tâm ý, hy vọng thánh tử nhận lấy!”

Từ trong sương đen đột nhiên bắn ra một đạo lưu quang, trực tiếp lao về phía Giang Thạch.

Giang Thạch nắm lấy lưu quang trong tay, cau mày, đưa mắt nhìn.

Chỉ thấy bên trong lưu quang là một viên ngọc cổ màu xanh lá cây cỡ bàn tay, truyền ra một luồng lực lượng ôn nhuận, thần bí.

“Thánh tử, nếu không có việc gì nữa, ta xin cáo từ.”

Tồn tại trong sương đen lại phát ra giọng khàn khàn, sau đó cuốn lấy thân thể của Hoàng Phong, nhanh chóng rời khỏi nơi này, trong nháy mắt đã biến mất.

Bên kia.

Sắc mặt Đại trưởng lão Thương Ngô và Hỏa Vương Ứng Huyền đều có vẻ kinh nghi không hiểu.

“Người Dưới Đất lại đầu hàng Sâm La Điện?”

Bọn hắn nhìn nhau, có chút khó tin.

Giang Thạch thì đang chăm chú nhìn viên cổ ngọc trong tay, chăm chú quan sát, chỉ cảm thấy bên trong có một cỗ lực lượng ôn nhuận không ngừng truyền đến, thậm chí có tác dụng dưỡng tâm, tăng cường tinh thần.

Hắn ngẩng đầu lên, lại đi về phía Huyền Đạo Tử.

“Giang tiểu hữu, Niết Bàn Đan đã thành.”

Huyền Đạo Tử mặt mày mệt mỏi, lau mồ hôi trên trán, lên tiếng nói.

“Được, đa tạ tiên bối.”

Ánh mắt Giang Thạch lóe sáng, từ tay đối phương tiếp nhận một viên đan dược vừa mới ra lò, trong lòng vui mừng.

Chương 605: Giang Thạch Trở Về! Thiên Ma Giáo Động Loạn! 1

Bên trên bình nguyên hắc ám.

Đội xe của Giang Thạch tiếp tục di chuyển.

Các đội xe khác đều lộ ra chấn kinh, bàn tán xôn xao, sau đó bọn hắn lập tức bám sát theo sau Giang Thạch và những người khác, sợ rằng một lần nữa gặp phải chặn giết của Người Dưới Đất.

Trong khoang xe, mắt Giang Thạch lóe lên kim quang, nhìn chăm chăm vào viên đan dược gần như hư vô trong tay, chỉ thấy bề mặt của nó mơ hồ, cực kỳ mơ hồ, toàn bộ viên đan dược như một viên thủy tinh không màu, lơ lửng giữa hư và thực, trông vừa bí ẩn vừa kỳ quái.

Niết Bàn Đan!

Đây chính là Niết Bàn Đan.

Ngay cả khi đã cầm trong tay, cũng có cảm giác nhẹ bồng như không khí.

Hơn nữa, sau khi viên đan dược này được luyện thành, không ngờ lại không có lõi kiếp?

“Thật quý dị.”

Giang Thạch thầm nói trong lòng, nhanh chóng há miệng, trực tiếp nuốt viên đan dược mơ hồ hư ảo này, nhắm mắt lại, bắt đầu luyện hóa.

Hành trình tiếp theo vẫn không hề yên bình.

Quãng đường giữa Tây Mạc và Trung Châu này vô cùng khó đi, thỉnh thoảng lại xuất hiện một số thế lực lớn nhỏ chém giết lẫn nhau, lại có rất nhiều cao thủ lén lút hành tẩu xung quanh, dường như đang tìm kiếm thứ gì đó.

Tuy nhiên, sau sự việc trước đó, không còn ai đến lục soát Giang Thạch và những người khác nữa.

Điều này khiến Đại trưởng lão Thương Ngô, Hỏa Vương, Thổ Vương ba người đều nhíu mày, lờ mờ đoán rằng những cao thủ đi lại lén lút này phần lớn đều là thành viên của Sâm La Điện.

Đối phương đã nhận được mệnh lệnh từ cao tầng nên mới không dám tiếp tục lục soát.

Điều này cũng khiến Đại trưởng lão Thương Ngô và những người khác càng thêm nghi ngờ.

Rốt cuộc là người nào mà có thể khiến người của Sâm La Điện tốn nhiều công sức như vậy để tìm kiếm?

Trong lúc Giang Thạch âm thầm tu luyện.

Nửa tháng sau, đoàn xe cuối cùng cũng đã hoàn toàn tiến vào địa phận Trung Châu.

Tuy nhiên, bọn hắc không nán lại Trung Châu lâu, mà nhanh chóng đi về phía nam, hướng về tổng đàn của Thiên Ma Giáo.

Lâu rồi không gặp, Giang Thạch cũng rất muốn xem đám con trai của Ứng Thiên Hùng vì vị trí giáo chủ đã đánh nhau thành cái dạng gì.

Cũng đến lúc hắc ra mặt dọn dẹp tàn cuộc.

Tránh để bọn hắc hao tổn hết khí số trong giáo!

“Không hổ là Trời Sinh Kim Cương, Mông Phóng của Mông gia quả thật quá đáng sợ, vừa mới xuất thế đã ngang dọc thiên hạ, không ai địch nổi!”

“Trời Sinh Kim Cương, vài nghìn năm mới xuất hiện một vị, vậy mà lại xuất hiện rồi, quả nhiên là một trong Viễn Cổ Ngũ Tộc.”

“Bây giờ những cường giả thực sự đều đã tuyệt tích, Mông Phóng vừa xuất hiện, ai trong thiên hạ có thể ngăn cản?”

“Mông Phóng này thực sự bá đạo vô biên, vừa xuất hiện đã mạnh mẽ hợp nhất mười ba đại tông môn võ đạo, giờ đây mũi nhọn càn quét chỉ Hoàng tộc Đại Hoành, chắc chắn, lần này Hoàng Tộc Đại Hoành gặp rắc rối lớn rồi!”

Từng tiếng nghị luận vang lên từ xa xa khiến Giang Thạch không khỏi cau mày, lần nữa vén rèm xe, nhìn về phía xa xa.

Mông Phóng lại xuất hiện

“Tốc độ tu luyện của tên này quả thật khủng khiếp!”

Lòng Giang Thạch cuộn trào.

Nhưng!

Bản thân bây giờ cũng không còn là bản thân của ngày xưa.

Năm xưa ở trên hòn đảo nhỏ đó, cảnh giới của hắn không bằng Mông Phóng, hắn vẫn có thể đánh ngang cơ với Mông Phóng, cuối cùng cả hai đều bị thương nặng. Bây giờ hắn đã chính thức bước vào Niết Bàn cảnh nhị trọng thiên, càng không còn sợ Mông Phóng.

Nói thật, đã lâu không gặp, hắn thực sự có chút ngứa tay, muốn chiến một trận với Mông Phóng.

Khóe miệng Giang Thạch cong lên, nở một nụ cười lạnh, sau đó lại lần nữa đóng rèm xe.

Thời gian trôi qua.

Một hướng khác.

Thiên Ma Tổng Đàn.

“Giết!”

Trong màn đêm u ám, tiếng quát lạnh lùng vang lên, từng bóng người mặc đồ đen, tốc độ nhanh như chớp, tay cầm trường kiếm, ra kiếm như điện, vây quanh những bóng người áo trắng lẻ tẻ phía trước, tiếng kim loại va chạm liên tục vang lên, tia lửa bắn ra.

Có hơn hai mươi người mặc đồ đen, tất cả đều là cao thủ, ra tay lạnh lùng tàn độc, mặc dù nhóm người áo trắng liều mạng chống cự, nhưng cũng vô ích, liên tục có người ngã gục xuống đất, chết thảm.

Toàn bộ mặt đất bị nhuộm đỏ bởi máu tươi, lan tỏa mùi tanh nồng nặc.

Sâu trong phủ đệ này là một lão nhân tóc bạc râu dài, khuôn mặt già nua, trông vô cùng to lớn, ánh mắt sáng như đuốc, đang bị một đám người mặc đồ đen vây quanh, cả người đầm máu, gằm lên giận dữ, như một con thú hoang đang phát điên.

“Cửu công tử, ta biết là ngươi đang âm thầm sai khiến, đi ra, mau mau đi ra gặp ta, lão phu cả đời trung thành và tận tâm, vì giáo chủ lập xuống công lao hãn mã, giáo chủ còn ở cũng chưa từng động ta, làm sao ngươi dám tâm ngoan thủ lạt như thế?”

Thanh âm của lão giả kia cực lớn, tràn ngập bi phẫn, điên cuồng đánh tới đám người áo đen ở phía trước.

Chương 606: Giang Thạch Trở Về! Thiên Ma Giáo Động Loạn! 2

Chỉ bất quá đám người áo đen xung quanh lại căn bản không có chút ý tứ muốn dừng lại nào, vẫn ra tay tàn độc như vậy, chiêu chiêu đều hướng về tử huyết của lão giả.

Bên trong từng đợt giao phong hỗn loạn, tên lão giả kia rất nhanh đã bị mấy thanh trường kiếm xuyên lồng ngực, tiếp theo lại bị người từ trên trời đánh xuống, một kiếm tử huyết bách hội đâm vào trong trái tim.

Lão giả trợn tròn mắt, thất khiếu phun máu, tràn ngập không cam lòng, thân thể lay động, rốt cục ngã đầu ngã xuống.

Trong phủ đệ, không còn một ai còn sống.

Từng tên người áo đen hành động như gió, lúc này rất nhanh thanh lý chiến trường.

Không lâu sau.

Một vị nam tử mặc thanh bào khuôn mặt âm trầm hiện lên trong góc tối, ánh mắt sắc bén lạnh lùng nhìn về phủ đệ trước mắt, nói, “Bạch trưởng lão, đừng trách ta, muốn trách thì trách người quá biết điều, ta cũng không muốn động đến người!”

“Công tử, bước tiếp theo nên làm gì?”

Bỗng nhiên, một tên lão giả thoáng cái xuất hiện ở bên cạnh nam tử thanh bào, ánh mắt chớp động, nói, “Bây giờ cao thủ bên người nhị công tử trên cơ bản đã bị thanh lý không

còn, chỉ còn lại có Bạch Mi Tôn Giả bây giờ còn đang bảo hộ Nhị công tử, muốn nhân cơ hội này diệt trừ luôn không?.”

Ánh mắt nam tử thanh bào trầm xuống, nói, “Bạch Mi thực lực cao thâm, không phải dễ thanh trừ như vậy, huống hồ lực lượng của chúng ta cũng đã bại lộ không sai biệt lắm, không thể luôn để cho chúng ta ra tay, đi liên hệ lão Bát cùng lão Thập Tứ, lần này phải để cho bọn hắn ra tay trước.”

“Được, vậy ta sẽ đi liên lạc với Bát gia và Thập tứ gia.”

Lão già bên cạnh gật đầu, định nhanh chóng lui ra ngoài.

Nhưng ngay lúc này.

Bỗng nhiên, một lão già khác tốc độ nhanh như chớp, trực tiếp từ xa nhanh chóng chạy đến, hét lên: “Hò trưởng lão khoan hãy đi!”

Lão già kia dừng người, nghi ngờ quay đầu lại.

Chỉ thấy vị trưởng lão nhanh chóng chạy đến, vội vàng cúi xuống trước Cửu công tử, sắc mặt biến ảo, nhanh chóng lấy ra một mật thư, thì thầm: “Công tử, có chuyện xảy ra rồi, theo mật thám báo cáo, Hắc Liên Thánh Tử đã chính thức trở về!”

“Cái gì? Hắc Liên Thánh Tử đã trở lại?”

Sắc mặt Cửu công tử đột ngột thay đổi.

Ngay cả Hò trưởng lão vừa muốn rời đi cũng hơi biến sắc.

Tên này bí mật mất tích bấy lâu nay, cuối cùng cũng sắp trở lại.

Tâm trạng của Cửu công tử trong nháy mắt trở nên rối bời.

Lực lượng của Giang Thạch mạnh đến mức nào, hắn hiểu rõ hơn ai hết.

Đây là một tồn tại vô cùng đáng sợ, cha hắn vô cùng coi trọng, ngay cả Thất đại tôn giả cũng không là gì trong mắt hắn.

“Công tử, phải làm sao? Có nên ra tay trước không?”

Ánh mắt Hồ trưởng lão lóe lên hàn quang, nhìn không được lên tiếng nói.

“Đừng vội!”

Cửu công tử vội vàng ngăn cản Hồ trưởng lão, trong lòng nhanh chóng suy tư, nghiêng răng nói: “Đi, đi gặp Lão bát, Lão thập tứ, cùng nhau bàn bạc đối sách!”

Muốn đối phó với Giang Thạch, tuyệt đối không phải một mình hắn có thể đối phó được.

Phải tập hợp lực lượng của ba người bọn hắn mới được.

Bằng không, thực sự không có cơ hội chiến thắng.

“Vâng, công tử!”

Hồ trưởng lão cũng gật đầu ngay lập tức, trong lòng sát khí cuộn cuộn.

Nói thật, từ trước đến nay, hắn không cho rằng Giang Thạch khó đối phó, trên đời này không có gì là kịch độc không giải quyết được.

Toàn bộ Thiên Ma Giáo lại một lần nữa trở nên náo động.

Rất nhanh, ba vị công tử đã gặp mặt lần nữa, khi biết được Giang Thạch đã trở lại, sắc mặt đều thay đổi, một kế hoạch nhằm vào Giang Thạch nhanh chóng hình thành.

....

Núi cao sừng sững, trăng tròn treo cao.

Một thung lũng thẳng tắp hướng về phía xa xa.

Bên trong thung lũng, hai chiếc xe ngựa nối đuôi nhau tiến về phía trước.

“Người đã nhìn thấy chưa, đây chính là Ma Quỷ Hạp, là hẻm núi hiểm trở nhất bên ngoài Thiên Ma Tổng Đàn, đi qua hẻm núi này, chẳng mấy chốc sẽ đến được Thiên Ma Tổng Đàn.”

Trong xe ngựa, giọng điệu của Giang Thạch bình tĩnh, từ từ truyền ra.

Đại trưởng lão Thương Ngô, Thổ Vương Tả Xâm, Hỏa Vương Ứng Huyền bên cạnh đều kinh ngạc nhìn xung quanh.

Nói thật, bọn hắn sống đến tuổi này, đây là lần đầu tiên đến Thiên Ma Giáo.

Tâm trí bọn hắn bỗng nổi lên tò mò mãnh liệt đối với cái gọi là thiên hạ đệ nhất thế lực tà đạo này.

“Công tử, bây giờ giáo phái do ai cầm quyền?”

Thương Ngô không nhịn được hỏi.

Hai người bên cạnh cũng nhìn vào Giang Thạch trong xe ngựa.

“Ai?”

Tiếng cười của Giang Thạch đột nhiên vang lên, nói: “Theo lẽ thường, con trai thứ hai của Thiên Ma giáo chủ - Ứng Long, nhưng đã lâu trôi qua, e rằng Ứng Long không còn thể kiểm soát được Thiên Ma Giáo bây giờ. Theo ta đoán, Thiên Ma Giáo bây giờ đã hỗn loạn một mảnh rồi.”

“Ồ?”

Ba người Thương Ngô đều sáng mắt lên.

Chẳng lẽ công tử muốn thừa dịp loạn chiếm lấy Thiên Ma Giáo, trực tiếp làm giáo chủ?

Nếu vậy, đối với Tà Đạo Tông của bọn hắn cũng là một chuyện tốt.

Chương 607: Giang Thạch Trở Về! Thiên Ma Giáo Động Loạn! 3

Ngay lúc ba người đang suy nghĩ miên man, bỗng nhiên một tiếng cười cuồng ngạo vang dội từ khu vực này nhanh chóng truyền ra.

“Hắc Liên Thánh Tử, đại danh đã nghe từ lâu, hôm nay cuối cùng cũng gặp được rồi, nhưng, ngươi tạm thời không thể quay lại Thiên Ma Tổng Đoàn được, ở lại đây trước đã, ha ha ha.”

Hô!

Cùng với tiếng cười lớn là một làn sương độc vô hình, không màu không vị, không thể nhìn thấy hay cảm giác được, bị gió thổi lập tức nhanh chóng bao phủ lấy toàn bộ thung lũng.

“Khí độc!”

Sắc mặt Thương Ngô biến đổi, vội vàng hét lớn.

Bọn hắn lập tức nín thở, lùi lại phía sau.

Nhưng loại độc này vô cùng quỷ dị, giống như đoạt hồn phách, không phải xâm nhập qua mũi mà trực tiếp đi vào cơ thể qua da, khi mọi người nhận ra, kịch độc đã nhanh chóng xông vào lục phủ ngũ tạng và tam hồn thất phách.

Hô hô hô!

Bỗng nhiên, vô số bóng người cao lớn vạm vỡ từ khu vực đỉnh núi xa xa nhanh chóng chạy đến đây, tốc độ nhanh như chớp, giống như những con vượn đêm, trong chớp mắt đã dừng lại trước đoàn xe, từng người đều mang nụ cười trên mặt, mắt sáng quắc, nhìn về phía đoàn xe của Giang Thạch.

Giang Thạch cau mày, vén màn xe, đứng dậy, xuất hiện bên ngoài khoang xe, nhìn về phía người trước mặt.

Chỉ thấy người đứng đầu mặc một bộ trường bào màu vàng, tuổi tác không nhỏ, khoảng năm mươi sáu mươi tuổi, râu quai nón màu vàng, đang cười như không cười, nhìn Giang Thạch.

“Hắc Liên Thánh Tử, loại Tỏa Hồn Độc này của ta không màu không vị, tấn công trực tiếp vào linh hồn, dù lực lượng thân thể của ngươi có mạnh đến đâu, cũng không thể chống lại Tỏa Hồn Độc của ta, cảm giác thế nào?”

Tên nam tử áo vàng cười nói.

“Ngươi là ai? Ta chưa từng gặp ngươi đi?”

Giang Thạch nhíu mày, nhìn người trước mặt, nói: “Ta chưa từng gặp qua các ngươi, làm sao các ngươi trà trộn vào giáo phái được.”

“Chúng ta? Ha ha ha”

Tên nam tử áo vàng cười lớn, nói: “Chúng ta sống xa xứ lâu nay, Hắc Liên Thánh Tử chưa từng gặp qua chúng ta cũng là bình thường, nhưng chúng ta đã nghe danh Hắc Liên Thánh Tử, đáng tiếc, sau đêm nay, Hắc Liên Thánh Tử ngươi, chỉ có thể biến thành Tử Liên Thánh Tử rồi!”

Những người bên cạnh cũng cười ha hả, từng người kiêu căng ngạo mạn, vẻ mặt kỳ dị, nhìn Giang Thạch như nhìn người chết.

“Là sao? Thật thú vị a.”

Giọng Giang Thạch vô cùng bình thản, nói: “Ta chỉ mới rời đi một tháng ngắn ngủi, mà trong Thiên Ma Giáo đã xảy ra biến cố như vậy, xem ra bốn vị công tử ẩn nấp thực sự rất sâu!”

“Đủ rồi, Hắc Liên Thánh Tử, đêm nay ngươi ngoan ngoãn chịu chết đi!”

Tên nam tử áo vàng đứng đầu, trong mắt lóe lên hàn quang, cười gằn một tiếng, toàn thân đột nhiên lao tới, hai tay tề xuất, thân hình to lớn, trực tiếp hung hăng vồ vào cơ thể Giang Thạch.

“Lời nói hỗn láo! Phạt ngươi làm nô lệ ba trăm năm a!”

Giọng Giang Thạch lạnh lùng, không né tránh, mặc cho tên nam tử áo vàng dùng hai tay hung hăng tấn công vào người mình.

Giang Thạch giơ một ngón tay lên, quán lấy một cỗ lực lượng kỳ dị mà kinh khủng, như xuyên qua không gian, trong nháy mắt rơi vào mi tâm của tên nam tử áo vàng.

Phù!

Oanh!

Máu bắn tung tóe, thân hình bay ngược.

Thân hình tên nam tử áo vàng như quả bóng, gần như ngay lập tức đập mạnh vào tảng đá phía sau, phun ra một ngụm máu, phát ra tiếng kêu thảm thiết, ôm đầu, cảm thấy một luồng lực lượng hắc ám kỳ dị xâm nhập vào linh hồn, đau đớn tột cùng, liên tục dùng tay đập vào đầu.

Đám người phía sau đều biến sắc.

“Ngươi không trúng độc?”

“Điều này không có khả năng, đây là Tỏa Hồn Độc, tấn công trực tiếp vào linh hồn, ngươi làm sao có thể không có việc gì?”

“Cùng ra tay!”

Những người còn lại hét lên một tiếng, khí tức đột nhiên bùng nổ, thân hình phình to, từng người như biến thành yêu thú khổng lồ, gân xanh nổi lên, trực tiếp lao về phía Giang Thạch.

Tuy nhiên, Giang Thạch lại lộ ra một tia khinh miệt, đột nhiên một cỗ khí tức vô hình từ người hắn bùng phát ra, trong nháy mắt bao trùm cả bốn phương.

Thiên phú: Tỏa Long!!

Ầm ầm ầm ầm!

Kinh lực của từng bóng người nhanh chóng bị áp chế, như biến mất, từng người chỉ còn lại lực lượng nhục thân, sắc mặt đại biến, hoảng sợ, cảm thấy kinh lực toàn thân như biến mất.

“Ngu xuẩn, dám hỗn láo trước mặt bản tọa, đúng là ăn gan hùm mật báo!”

Giọng Giang Thạch vang lên, ngón tay giơ lên, nhanh chóng hạ xuống.

Giống như trước, từng bóng người bị ngón tay của hắn nhanh chóng điểm trúng, kêu thảm thiết, thân hình bay ngược, đập trực tiếp xuống nơi xa, ôm đầu kêu khóc.

Từng luồng lực lượng linh hồn kỳ dị xâm nhập vào đầu óc của bọn hắn, nhanh chóng khống chế ý thức và linh hồn của bọn hắn, khiến bọn hắn không thể sinh ra ý đồ phản nghịch.

Vong Hồn Chân Kinh!

“Ta hỏi các ngươi, ai là người cử các ngươi đến đây?”

Giọng Giang Thạch bình thản, đột nhiên nhìn về phía tên nam tử áo vàng đứng đầu trước đó, nói: “Người trả lời.”

Chương 608: Giang Thạch Trở Về! Thiên Ma Giáo Động Loạn! 4

“A, là Cửu công tử, Cửu công tử!”

Tên nam tử áo vàng ôm đầu kêu thảm thiết, ngũ quan vặn vẹo, điên cuồng đập đầu, gào thét đáp lại.

“Cửu công tử?”

Giang Thạch khẽ cười, nói: “Ta đúng là đã đánh giá thấp hán rồi, vậy tình hình bên trong giáo phái bây giờ như thế nào?”

“Thiên Ma Giáo nội bộ lục đục, Tứ đại công tử hỗn chiến không ngừng, nhưng nghe nói sau khi người trở về, Cửu công tử, Bát công tử và Thập tứ công tử đã liên thủ, một mặt cử chúng ta đến đây ngăn cản người, một mặt đi ép Nhị công tử thoái vị.”

Tên nam tử áo vàng tiếp tục kêu thảm thiết nói.

“Ồ? bọn hán còn đi ép thoái vị?”

Mắt Giang Thạch lóe lên hàn quang, nói: “Được rồi, bây giờ các người đều đứng lên đi, chỉ cần không có ý định chống lại ta, con đầu dữ đội trong đầu sẽ không tiếp tục phát tác, bây giờ lấy đan dược giải độc vừa rồi cho ta, sau đó lập tức dẫn ta đi gặp mấy vị công tử kia.”

Xem ra trong khoảng thời gian hán rời đi, Thiên Ma Tổng Đàn quả thực là chương khí mù mịt.

Hỗn loạn ở đây còn nghiêm trọng hơn hẳn tưởng tượng.

Nhưng càng như vậy, công việc dọn dẹp sau này của hắn càng trở nên dễ dàng hơn.

Tin rằng tất cả những kẻ lòng dạ đen tối trong giáo thời gian đã hoàn toàn lộ diện.

Tên nam tử áo vàng ôm đầu, tiếp tục rên rỉ, sau khi hắn ngừng chống cự, cơn đau dữ dội trong đầu quả nhiên bắt đầu dần tan biến, sắc mặt không khỏi trở nên tái nhợt, ánh mắt hoảng sợ, nhưng vẫn không dám chống cự, từ từ móc ra một cái bình sứ màu xanh từ trong lòng.

“Mỗi người một viên đan dược, sau khi ăn vào sẽ có thể giải được kịch độc!”

Tên nam tử áo vàng run rẩy nói.

Giang Thạch thuận tay hút lấy bình sứ, mở nắp ra, nhìn kỹ, sau một lúc, đổ ra mấy viên đan dược bên trong, tiện tay ném đi, từng viên đan dược bay chính xác về phía Huyền Đạo Tử, Thương Ngô, Hỏa Vương, Thổ Vương. , bị bọn hắn tóm lấy, nuốt chửng.

“Bọn ngươi đến từ hải ngoại?”

Giang Thạch lại hỏi một câu, nói: “Có bao nhiêu người như các ngươi đến đây?”

“Rất nhiều, đều là Bát công tử và Cửu công tử mời chúng ta đến.”

Tên nam tử áo vàng lo lắng nói.

“Phải không?”

Giang Thạch giọng điệu bình thản, thu hồi bình sứ, nói: “Được rồi, bắt đầu lên đường đi.”

“Vâng, Hắc Liên Thánh Tử!”

Tên nam tử áo vàng lòng đầy hoảng sợ, bắt đầu quay người dẫn đường.

Ánh mắt hắn đã hoàn toàn bị một mảnh khổ tâm thay thế.

Không phải hắn không nghĩ Hắc Liên Thánh Tử thực lực mạnh mẽ, nhưng hắn không ngờ lại mạnh mẽ đến mức này!

Ngay cả Tỏa Hồn Độc của Đông Hải bọn hắn cũng có thể trực tiếp không nhìn!

Biết vậy, bọn hắn đã không nên tự tin như vậy từ trước.

Giang Thạch và những người khác trực tiếp bỏ qua xe ngựa, thân hình bay lên, nhanh chóng đuổi theo tên nam tử áo vàng và những người khác.

....

Thiên Ma Tổng Đàn.

Đại loạn vẫn tiếp tục.

Trên Thiên Ma Đỉnh cao ngút, tiếng hò hét vang dội, tiếng va chạm của đao kiếm vang lên liên tục, leng keng, vô cùng chói tai.

Tứ phía đều có rất nhiều cao thủ đang giết lên núi.

Lực lượng phòng thủ trên núi nhanh chóng bị ép lui, thiệt hại vô số.

Cuối cùng, sau một trận chiến ác liệt.

Nhân mã của Bát công tử, Cửu công tử và Thập tứ công tử đã đột nhập vào Thiên Ma Đại Điện.

Bên trong đại điện.

Nhị công tử Ứng Long, mặt đầy vẻ kinh sợ và tức giận, khí tức hỗn loạn, nhìn đám người đen kịt vây quanh trước mặt, tức

giận quát:: “Lão Bát, Lão Cửu, Lão Thập Tứ, các người thật sự muốn tạo phản sao?”

“Nhị ca, người đang nói gì? Tạo phản gì chứ? Ta chỉ cảm thấy người bị kẻ tiểu nhân che mắt, chính lệnh hà khắc, không thích hợp ngồi vị trí này, hay là ta giúp người tỉnh táo lại rồi nói tiếp.”

Lão Thập Tứ cười lạnh, tay cầm trường kiếm dính máu, âm lãnh nói.

“Các người. Làm càn!”

Ứng Long tức giận quát lên.

“Bát công tử, Cửu công tử, Thập tứ công tử, các người thực sự muốn đi đến bước này sao?”

Bạch Mi Tôn giả cả người nhuốm máu, trợn tròn mắt, mở miệng quát:: “Mệnh lệnh của Giáo chủ trước khi đi, các người đều quên hay sao?”

“Bạch Mi Tôn giả, người nên hiểu đạo lý thắng làm vua, thua làm giặc a!” Cửu công tử lạnh lùng nói.

“Tự tàn sát lẫn nhau, các người không sợ giáo chủ trở về sao?”

Bạch Mi Tôn giả phẫn nộ quát.

“Bạch Mi, đủ rồi, đừng cố chấp nữa!”

Đột nhiên, một giọng lạnh lùng nói vang lên, người nói chính là Thanh Long Tôn giả, một thân áo xanh, khí tức thâm sâu, hai tay chấp lại, lạnh giọng nói: “Giáo chủ đã đi đến Hồng Hoang Sơn Mạch, việc có thể trở về hay không còn chưa biết, người đã cố gắng hết sức rồi, đầu hàng đi!”

“Thanh Long, người đang nói gì?”

Bạch Mi Tôn giả tiếp tục gầm lên.

“Bạch Mi Tôn giả, người hà có gì phải liều mạng bảo vệ Nhị ca, Nhị ca ban hành chính lệnh hà khắc, khiến người người oán thán, chúng ta cũng là vì muốn tốt cho giáo phái!”

Bát công tử giọng điệu bình thản, nói: “Nói lại một lần nữa, người có thể tránh ra, đừng ép đám văn bối chúng ta phải ra tay.”

Chương 609: Giang Thạch Bá Khí. 1

“Ha ha ha”

Bạch Mi Tôn giả bật cười lớn, râu tóc tung bay, tức giận quát: “Muốn nhúng tay vào vị trí Giáo chủ, trước tiên phải bước qua xác của lão phu!”

Ba vị công tử nheo mắt, hàn quang đồng thời lóe lên.

“Đã như vậy, đừng trách chúng ta hạ thủ vô tình!”

Thập tứ công tử lạnh lùng nói, vung tay lên, nói: “Ra tay!”

Sát khí trên người những người bên cạnh cuộn cuộn, cười gằn một tiếng, định xông lên lần nữa, nhưng ngay lúc này, một tiếng cười nhẹ đột nhiên vang lên từ ngoài điện, nhanh chóng lan tỏa.

“Đêm nay Thiên Ma Tổng Đàn này thật náo nhiệt, nơi náo nhiệt như vậy, thiếu bản tọa làm sao được?”

Mọi người trong điện đều biến sắc, vội vàng quay đầu lại.

Hắc Liên Thánh Tử?

Đến nhanh thật!

Giọng cười nhẹ vang lên, khiến cho tất cả mọi người trong điện đều biến sắc, vội vàng quay đầu lại, thậm chí có người nhanh chóng lùi lại, trực tiếp nhường ra một con đường rộng rãi.

Giang Thạch!

Giang Thạch lại trở về nhanh như vậy!

Chẳng phải bọn hắc đã cử cao thủ hải ngoại đi ngăn cản Giang Thạch sao?

Chẳng lẽ không ai trong số bọn hắc thành công?

Nhưng bọn hắc nhanh chóng nhìn thấy những cao thủ hải ngoại bên cạnh Giang Thạch.

Chỉ thấy từng người cúi đầu, không dám ngẩng đầu, đi theo bên cạnh Giang Thạch, cung kính, sắc mặt tái nhợt, thân hình run rẩy, hiển nhiên đã bị Giang Thạch đánh phục.

Ngoài ra, bên cạnh Giang Thạch còn có thêm ba tên cao thủ tuyệt đỉnh khác.

Mỗi người đều khí tức thâm sâu, ánh mắt lạnh lùng, thực lực khó lường.

Tức thì, lòng mọi người đều chìm xuống đáy vực.

Rắc rồi.

“Hắc Liên Thánh Tử, ngươi đã trở lại rồi.”

Nhị công tử Ứng Long vừa kinh ngạc vừa vui mừng, vội vàng bước ra, tiến về phía Giang Thạch.

Nhưng đi được nửa đường, thân hình hắc đột nhiên dừng lại, sắc mặt biến đổi, có chút khản trương nhìn về phía Giang Thạch.

Nói thật, bây giờ Giang Thạch ủng hộ phe nào, bây giờ hắc vẫn hoàn toàn không biết.

Lỡ như Giang Thạch ủng hộ ba người kia, vậy thì hôm nay hắc không thể thoát khỏi cái chết.!

“Hắc Liên Thánh Tử, mau mau bắt lấy lũ phản nghịch!”

Bạch Mi Tôn giả miệng phun máu, vội vàng hô to.

” Chặc chặc chặc “

Giang Thạch vừa lắc đầu vừa chặc chặc kỳ lạ, vừa bước đi, hướng về phía đại điện rộng rãi, không hề để ý đến Bạch Mi Tôn giả, mà nhìn về phía đám người hỗn loạn trong điện, nói: “Giáo chủ mới vừa đi chưa được bao lâu đi? Bây giờ các người đã đánh thành ra như vậy, thế nào? Chẳng lẽ các người đều tưởng giáo chủ đã chết rồi sao??”

Nụ cười trên khuôn mặt hắn đột nhiên trở nên rạng rỡ, bước ra một bước lớn, lại trực tiếp đi đến tòa bảo tọa màu đen ở chính giữa, trường bào tung bay, cực kỳ khí phách, thân hình to lớn khôi ngô ngồi trên bảo tọa đen kìa, bàn tay nhẹ nhàng vỗ, cười lạnh lạnh: “Bất quá! Cho dù giáo chủ thật sự đã chết, Thiên Ma giáo cũng không đến lượt các người định đoạt!”

“Người!”

Mọi người trong điện lại một lần nữa thay đổi sắc mặt, tim can co rút dữ dội.

Thật to gan!

Giang Thạch dám ngồi ngay ngắn trên bảo tọa giáo chủ!

Hắn muốn tạo phản?

“Hắc Liên Thánh Tử, người. người dám ngồi lên vị trí Giáo chủ?”

Cửu công tử thất thanh kêu lên, ngón tay run rẩy, chỉ vào Giang Thạch.

“Giang Thạch, người thật to gan, còn không mau xuống!”

Một tên lão giả bên cạnh hắn trực tiếp giận dữ hô to.

“Đúng vậy, dám ngồi lên vị trí Giáo chủ, người muốn tạo phản hay sao?”

“Thật to gan, dám mưu phản?!”

“Giang Thạch mau mau xuống!”

“Cút xuống!”

Một số cường giả mặt lạ lúc này đều quát to:, thanh âm to lớn, khí tức trên người bùng phát.

Ngay cả Nhị công tử Ứng Long cũng cảm thấy tâm lạnh như băng, hồn phi phách tán.

Tên Giang Thạch này rốt cuộc là nghĩ gì.

Bây giờ hắn trực tiếp ngồi lên vị trí Giáo chủ, chẳng lẽ hắn cũng muốn nhúng tay vào vị trí Giáo chủ?

Với thực lực của hắn, nếu hắn thực sự muốn làm Giáo chủ, ai trong số những người này có thể ngăn cản?

Trong khoảng thời gian này, hắn đã không chỉ một lần nghe Bạch Mi Tôn giả nói về thực lực của Giang Thạch, càng nghe càng cảm thấy sợ hãi, khó tin.

Nói một câu, dưới cảnh giới Niết Bàn, không có ai là đối thủ của hắn cũng không phải nói chơi.

Đối mặt với những lời chỉ trích và la hét của mọi người, trên mặt Giang Thạch không hề có chút tức giận nào, ngược lại còn mang theo nụ cười nhè nhẹ, thân hình to lớn hơi khom người về phía trước, vô hình trung mang đến một luồng khí thế áp bức cực mạnh, dưới ánh lửa xanh lục lấp lánh, trực tiếp phủ xuống một mảng bóng tối lớn.

“Các người nói ta không xứng với vị trí này? Rất tốt, vậy hôm nay ta nhất quyết phải ngồi, bây giờ ai không phục, có thể trực tiếp lên đây.”

Giang Thạch mở miệng, hai mắt lấp lánh kim quang, như một hùng sư đáng sợ.

Ngay lập tức, những người vừa mới lên tiếng rống to, trong nháy mắt đều cảm thấy cơ bắp trên người đột nhiên căng cứng, tiếng nói ngừng lại, kinh hãi trong lòng, một cảm giác nguy

hiềm vô cùng mãnh liệt từ xương sống chạy thẳng lên gáy,
kích thích khiến da gà của bọn hắn đều nổi lên.

Chương 610: Giang Thạch Bá Khí. 2

Bọn hắn cảm thấy bây giờ đối mặt không phải là một người.

Mà là một con tôn yêu thú viễn cổ!!

Đại diện ngay lập tức rơi vào trạng thái yên tĩnh, tiếng kim rơi cũng có thể nghe thấy.

Trán và lưng của Tứ đại công tử đều lâm tím mồ hôi lạnh.

Ngay cả Bạch Mi Tôn giả trước đây cũng hoàn toàn choáng váng, vẻ mặt khiếp sợ nhìn về phía Giang Thạch..

Rõ ràng cũng không thể ngờ rằng Giang Thạch cũng có hứng thú với vị trí này.

“Giang Thạch, ngươi, ngươi muốn phản bội Giáo chủ?”

Giọng hắn khàn khàn.

Nhưng Giang Thạch vẫn không để ý đến hắn mà tiếp tục nheo mắt, nhe hàm răng trắng, nhìn về phía những gương mặt lạ lẫm trong đám đông, đột nhiên hít nhẹ một hơi khí trước mặt, cười khẽ nói: “Có ý tứ, cách hạ độc này, ừm, đúng là không tệ, nhưng đáng tiếc, kịch độc của các ngươi vô dụng đối với ta.”

Lời vừa dứt, sắc mặt của những người lạ mặt trong đám đông lập tức thay đổi.

Tên này đã biết bọn hắn hạ độc?

“Ra tay!”

Nhân mã của Bát công tử, Cửu công tử và Thập tứ công tử đồng loạt gầm lên, trong nháy mắt bay lên, khí tức bùng nổ, thân hình to lớn, như biến thành cự nhân kinh khủng đáng sợ, trực tiếp lao về phía Giang Thạch đang ngồi trên bảo tọa.

Tiên hạ thủ vi cường!

Quản người là Hắc Liên Thánh Tử gì gì đó!

Chỉ cần không phải Niết Bàn Cảnh chân chính thì tuyệt đối không phải không có hy vọng.

Oanh!

Từng luồng hàn quang lóe lên, như mạng nhện dày đặc, trong nháy mắt hung hăng cắt tới phía thân hình Giang Thạch, nhưng Giang Thạch vẫn ngồi đó, không nhúc nhích, mặc cho những luồng hàn quang dày đặc này ập về phía cơ thể hắn, kết quả những luồng hàn quang này rơi vào người hắn, lập tức phát ra những tiếng rít chói tai, tia lửa bắn ra, như vạch vào một tòa thần sơn, không nhúc nhích chút nào.

Giang Thạch nở nụ cười mỉa mai, tiện tay tát một cái, bàn tay to lớn dày nặng lập tức vỡ tan mạng nhện hàn quang dày đặc này, từng thanh kiếm đứt gãy bay tứ tung, sau đó năm ngón tay hắn bầu chặt, lực lượng không gian đã sớm thi triển ra, tiến lên tóm lấy một bóng người phía sau luồng hàn quang.

Bóng người đó vốn ẩn nấp trong hư vô, dựa vào bí pháp tấn công Giang Thạch, nhưng không ngờ một luồng lực lượng kỳ dị trực tiếp tác động lên người, khiến hắn hiện nguyên hình.

“Người!”

Sắc mặt hắn đại biến, vừa muốn giãy dụa, nhưng đã bị Giang Thạch bóp nát đầu, ồm một tiếng, vỡ nát ngay tại chỗ, thi thể không đầu rơi mạnh xuống đất.

Keng!

Ngay lúc này, lại có người nhân cơ hội tấn công, gầm lên một tiếng, trực tiếp xuất hiện bên cạnh Giang Thạch, tay cầm một cây quả trượng cam vàng, trên đó có hắc quang hiện lên, hai tay xuất hiện vô số ma quang, trực tiếp hung hăng đập xuống một gậy về phía đỉnh đầu Giang Thạch.

“Thiên Ma Phá Long Sát!!”

Tất cả hắc mang trên cây quả trượng đồng đều theo một kích này, đổ ập xuống người Giang Thạch, như một trận mưa hắc mang đen kịt.

Tuy nhiên Giang Thạch chỉ cười nhẹ, trở tay nắm lấy..

Keng!

Tiếng động vang lên, quả trượng đồng thau thể tới hung hăng cứ như vậy bị Giang Thạch trực tiếp nắm chặt trong tay, tất cả hắc mang giáng xuống khi chạm vào cơ thể Giang Thạch đều tự động tan biến.

Hoàn toàn không có tác dụng gì.

Chủ nhân của quả trượng đồng cũng giống như tên vừa rồi, thần sắc kinh biến, lộ ra vẻ sợ hãi, trong nháy mắt lạnh từ đầu đến chân.

Không tốt!

Hắn muốn lùi lại theo bản năng.

Nhưng khoảnh khắc Giang Thạch bắt được quả trượng đồng thau, bàn tay kia đã sớm vồ tới trong nháy mắt, bàn tay trắng nõn hữu lực vững vàng rơi vào trên người đối phương.

“Oanh” một tiếng, lực lượng khủng bố thoáng cái bao phủ toàn bộ tứ chi bách hài của đối phương, trong khoảnh khắc để cho toàn bộ xương cốt gan mạch trong người hắn nát bấy, sắc mặt tuyệt vọng, thân thể run rẩy, cả người giống như bọt biển làm vậy, ngay lập tức bạo liệt ở trước mặt Giang Thạch.

Từng mảng máu tươi đỏ thẫm bắn tung tóe vào trong điện, nhưng không có một giọt nào rơi vào trên người Giang Thạch.

Giang Thạch chậm rãi đứng lên từ trên bảo tọa giáo chủ, trong tay quả trượng đồng thau chuyển động, nhìn qua những người còn lại.

“Còn tưởng rằng đám cao thủ hải ngoại các người có bao nhiêu lợi hại, theo ta thấy, bất quá là một đám phế vật!”

Vù vù vù vù!

Quả trượng đồng thau trong tay hắn phát ra tiếng rít chói tai, Giang Thạch bước đi ra ngoài, cơn ảnh chớp lóe liên tục, một gậy một người, đầu óc nổ tung, vô cùng chính xác, nhanh chóng quét qua đám người còn lại.

Từng tên cao thủ sắc mặt biến đổi, găm lên giận dữ, dưới công kích dày đặc của Giang Thạch, bọn hắn cố gắng hết sức chống đỡ, nhưng không có tác dụng gì, từng bóng người như quả trứng, liên tục nổ tung, huyết nhục văng tung tóe.

Điều đáng sợ hơn là sau khi bọn hắn lao ra, bọn hắn đột nhiên cảm thấy một luồng lực lượng vô cùng quý dị tỏa ra từ người Giang Thạch, khóa chặt tứ phương, phong tỏa không gian, khiến kinh lực trên người bọn hắn nhanh chóng biến mất, từng người như đều biến thành người bình thường.

Chương 611: Giang Thạch Bá Khí. 3

“Không ổn, hắn có thể ảnh hưởng đến kinh lực của chúng ta?”

“Mau rút lui!”

“Đừng cứng đối cứng với hắn, đi!”

Từng tên cao thủ hải ngoại hoảng hốt kêu lên, vội vàng không màng gì cả quay người bay đi, cố gắng tránh xa tầm ảnh hưởng của Giang Thạch.

Tuy nhiên nụ cười trên môi Giang Thạch lại càng thêm càng nở, lực lượng không gian phối hợp với thiên phú Tỏa Long, khóa chặt không gian trước mắt, khiến cho đám người này không thể rời đi.

Bọn hắn như sa vào một vùng không gian tối riêng biệt, tâm thần hoảng sợ, hết sức dấy dựa, nhưng lại không có ích lợi gì, không những không thể tránh xa Giang Thạch, mà cơ thể còn ngày càng tiến gần đến Giang Thạch.

Quả trượng đồng thau trong tay Giang Thạch tiếp tục giáng xuống người một.

Oanh! Oanh! Oanh! Oanh!

Tiếng động vang lên, máu me văng tung tóe, tứ chi đứt lìa bay tứ tung.

Từng tên cao thủ được gọi là “cường giả hải ngoại” trước mặt hắn như bù nhìn.

Nói thì chậm mà xảy ra nhanh, chỉ trong tích tắc.

Nhìn thấy tất cả mọi người trong điện đều lộ vẻ kinh hãi, gai ốc nổi lên, không thể tin được.

Lực lượng của Giang Thạch còn kinh khủng hơn bọn hắc tướng tượng.

“Không ổn, mau đi!”

Cửu công tử kinh hô một tiếng, vội vàng bay người lên, muốn tẩu thoát ra ngoài.

Thập tứ công tử sắc mặt kinh hãi, ngay sau đó trực tiếp vọt ra theo..

Bát công tử thì khuôn mặt tuyệt vọng, thân hình run rẩy, không những không chạy trốn, mà trực tiếp ngã ngối xuống đất.

Nhị công tử Ứng Long thì hoàn toàn ngây người, mặt người hoảng sợ, không biết phải làm gì.

“Muốn chạy trốn?”

Giang Thạch cười lớn.

Thương Ngô, Thổ Vương, Hỏa Vương ba người ở không xa, đã sớm lao ra, vọt về phía Cửu công tử, Thập tứ công tử.

Với tu vi Huyết Đan cảnh thất trọng bát trọng của bọn hắc, rất nhanh đã chặn được Cửu công tử, Thập tứ công tử lại, liên tục giao thủ.

“Giang Thạch, ngươi là tâm phúc của phụ thân ta, hôm nay chẳng lẽ ngươi muốn giết chúng ta sao?”

Cửu công tử hoảng hốt trong lòng, vừa giao thủ với Thương Ngô và Thổ Vương, vừa hoảng loạn kêu lên.

Lúc này, hắc hoàn toàn bị lực lượng của Giang Thạch hù dọa, chỉ cảm thấy bất kỳ âm mưu thủ đoạn nào cũng đều vô dụng.

“Người là con trai Giáo chủ, theo lý mà nói, ta nên giảng đạo lý với người, thế này đi, người tự mình trói tay trói chân, ta sẽ không giết người, thế nào?”

Thanh âm của Giang Thạch vang lên, bước ra một bước, thân hình đã trực tiếp lao ra khỏi cánh cửa điện rộng lớn, khí tức đen kịt tỏa ra áp lực vô hình, quả trượng đồng thau trong tay chống xuống đất, máu tươi dịch não tít tách chảy xuống.

Tất cả địch nhân trước mắt, vậy mà đã bị hắn giải quyết hoàn toàn.

Cửu công tử và Thập tứ công tử đang nhanh chóng ra tay chống trả đều hoảng sợ đến tột cùng.

Nhưng ngay lúc này!

Bỗng nhiên, từ sau lưng Giang Thạch trực tiếp bùng phát ra một cỗ khí tức yêu dị vô cùng khủng khiếp, âm u u ám, mang theo từng cỗ mùi hôi thối khó ngửi, hắc khí cuộn cuộn, trực tiếp nhanh chóng ập đến phương hướng đại điện.

Sắc mặt Giang Thạch biến đổi, quay đầu nhìn lại.

Ngay lập tức phát hiện trong màn hắc khí nồng nặc, một bóng người thần bí thân hình kỳ dị, trông giống như con dơi khổng lồ, nhanh chóng lao tới, toàn thân hắc bào, sau lưng mọc hai cánh thịt khổng lồ, ánh mắt đỏ ngầu, vô cùng kỳ dị, vừa lao tới, trong miệng đã trực tiếp găm ra từng trận sóng âm kỳ dị.

Ong ong ong!

Lần sóng âm này nhanh chóng xâm nhập vào đầu Giang Thạch, cho dù là thần kinh của Giang Thạch cũng không khỏi rung động trong nháy mắt, thân hình run rẩy, đầu óc mơ hồ.

Ngay sau đó, bóng người dơi kỳ dị này lóe lên, trong nháy mắt đã vượt qua Giang Thạch, lao thẳng về phía Thập tứ công

tử, dưới ánh mắt vô cùng vui mừng của Thập tứ công tử, tóm lấy cơ thể của Thập tứ công tử, nhẹ nhàng lắc lư, lại một lần nữa dùng tốc độ vô cùng khủng khiếp lao ra ngoài.

Tuy nhiên!

Ngay lúc thân hình hần tóm lấy Thập tứ công tử vừa lao ra khỏi đại điện, thần trí của Giang Thạch đã khôi phục, trong mắt hiện lên hung mang nhàn nhạt.

“Dị tộc? Không ngờ đường đường là con trai của Thiên Ma Giáo Chủ, vậy mà cũng câu kết với dị tộc, ngươi vẫn là ở lại cho ta đi!”

Vù!

Thân hình Giang Thạch biến mất trong nháy mắt, trực tiếp vô thanh vô tức xuất hiện trước người dơi khổng lồ, người dơi nhìn Giang Thạch, ánh mắt lạnh lùng, một lần nữa há miệng, lại một tầng sóng âm kỳ dị nhanh chóng ập tới, như vô số mũi khoan vô hình, xuyên qua đầu óc Giang Thạch.

Nhưng lần này, ánh mắt Giang Thạch ngưng tụ, lực lượng linh hồn bùng nổ, như Vạn Xuyên Quy Hải, đem những sóng âm trùng kích mà đến này đều chấn nát, quả trượng đồng thau trong tay đã mang theo tiếng rít chói tai, hung hăng đập về phía người dơi.

Sắc mặt người dơi biến đổi, một bàn tay tóm lấy Thập tứ công tử, một bàn tay lập tức co quắp, duỗi móng vuốt, mang theo hắc quang kỳ dị, hàn quang chói mắt, trực tiếp nhanh chóng đón lấy một kích này của Giang Thạch.

Chương 612: Giang Thạch

Bá Khí. 4

Tại thời khắc va chạm, tất cả hắc quang trong lòng bàn tay hắn đều nhanh chóng đan xen, dày đặc, trực tiếp hình thành một chiếc thủ sáo màu đen, dường như không gì không phá hủy được.

Tuy nhiên, khi tiếp xúc với quả trượng trong tay Giang Thạch, người dơi này trong nháy mắt lộ ra vẻ kinh hãi, cả bàn tay bỗng phát ra tiếng nổ vang dội, máu me bắn tung tóe, phát ra tiếng kêu thảm thiết.

Cảm nhận được tên cây quả trượng đồng thau như ẩn chứa một đầu Ma Long, chỉ một chiêu đã phá tan thủ sáo, đánh gãy cánh tay hắn.

Trong khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc, tiếng sóng âm trong miệng hắn tiếp tục phát ra, đồng thời cơ thể đột nhiên dùng sức hất lên phía trên, ý đồ trực tiếp rời đi từ khu vực đỉnh đầu Giang Thạch.

Chỉ có điều Giang Thạch dường như có thể dự đoán được hành động của hắn.

Ngay khi thân hình hắn vừa nhấc lên, quả trượng đồng thau trong tay đã mang theo một lực lượng vô cùng kinh khủng, hung hăng quét ngang qua thân thể hắn.

Oanh!

Quả trượng đồng thau to lớn trực tiếp nện vào lưng người dơi, lập tức đập ra một tầng sương máu đỏ tươi, hai cẳng chân của người dơi trực tiếp vỡ nát.

Nhưng dù vậy, người dơi vẫn vỗ cánh, lướt qua, tiếp tục hướng về nơi xa mà chạy.

“Nghị lực thật mạnh?”

Giang Thạch cau mày.

Ngay khi người dơi điên cuồng chạy trốn một lần nữa, lực lượng không gian của hắn đã triển khai, hắn vô cùng đột ngột xuất hiện ở gần đối phương, quả trượng đồng thau trong tay lại một lần nữa hung hăng đập xuống.

“Thập tứ công tử, ta đã để lại đường sống ngươi không đi, nhất định phải lựa chọn đường chết, vậy thì không trách ta, ngươi và con dơi này cùng nhau đi chết đi!!”

Ầm ầm!

Một kích này giáng xuống, Giang Thạch trực tiếp sử dụng mười hai phần lực đạo, toàn bộ quả trượng đồng thau đều bốc lên một tầng hỏa diễm so ma sát với không khí, không gian bắt đầu nhanh chóng đông cứng, sụp đổ, như một mảnh thiên thạch hung hăng rơi xuống, một gậy phong tỏa không gian.

Người dơi và Thập tứ công tử trước mặt đều lộ ra vẻ kinh hãi, trong nháy mắt cảm thấy khí tức hủy diệt ập đến, không thể lui, không thể tránh.

“Hắc Liên Thánh Tử dừng, ta là con trai của giáo chủ.”

Oanh!

Một gậy giáng xuống, người dơi và Thập tứ công tử bị không gian đè ép đến cơ thể vặn vẹo, thân hình hai người đồng thời nứt vỡ, nổ tung, hóa thành một mảng sương máu, nổ tung ngay tại chỗ.

Ngay cả chi thể hoàn chỉnh cũng không để lại, chết không thể chết hơn.

Thân hình Giang Thạch cuối cùng cũng từ giữa không trung hạ xuống, sắc mặt lạnh lùng, quả trượng đồng thau một lần nữa chạm đất, lạnh lùng nói: “Đã cho người cơ hội, người không biết trân trọng, dù giết người, Giáo chủ cũng không trách được ta!”

Câu kết với dị tộc, dù Giáo chủ còn sống, cũng là tội chết!

Ánh mắt hần đột nhiên ngược lên, nhìn về phía Cửu công tử trong đại điện, lạnh lùng nói: “Cửu công tử, người tự mình khoanh tay chịu trời hay cũng muốn kết cục giống như Thập Tứ công tử?”

Sau khi nhìn thấy kết cục thảm khốc của Thập tứ công tử, Cửu công tử đã sớm bị dọa bể mật, hồn phi phách, thủ đoạn của Giang Thạch quá tàn nhẫn, giết người không lưu toàn thân, hơn nữa Thập tứ công tử hần cũng dám giết, không phải nói ngoa.

Hần vô cùng kinh hãi, vội vàng ngừng tay, cao giọng kêu lên: “Ta đầu hàng!”

“Cái này cũng tạm được!”

Giang Thạch giọng điệu lạnh lùng, nói: “Bát công tử, Cửu công tử có ý đồ mưu phản, bắt tất cả bọn hần xuống cho ta, giam giữ cẩn thận.”

Mọi người trong điện nhìn nhau.

Rất nhanh, một nhóm trưởng lão đứng ra, chấp tay, cất tiếng hô: “Tuân lệnh, Hắc Liên Thánh Tử!”

Xi xì!

Giang Thạch vung tay, một luồng lực lượng quỷ dị tuôn ra, trong nháy mắt đã phong ấn toàn bộ kinh lực của Bát công tử và Cửu công tử, khiến bọn hần không còn khả năng chống cự.

Hai người mặt lộ vẻ tuyệt vọng, hoàn toàn sợ hãi.

“Hắc Liên Thánh Tử, người, người đã đột phá Niết Bàn Cảnh?”

Bát công tử sợ hãi nói.

Đám người trong điện một lần nữa biến sắc, nhìn về phía Giang Thạch, vô cùng kinh ngạc.

Hắc Liên Thánh Tử đã đạt đến Niết Bàn Cảnh?

Trong nháy mắt, một loại cảm giác kinh dị ập đến từ sâu thẳm trái tim bọn hắn, chạy dọc theo sống lưng, khiến toàn thân nổi da gà, run rẩy, lòng đầy sợ hãi.

Vừa rồi, bọn hắn lại dám to gan nhảy nhót trước mắt một cao thủ Niết Bàn Cảnh?

Hiện nay, tất cả những cường giả Niết Bàn Cảnh trên thế gian đều đã tập trung ở Hồng Hoang Sơn Mạch.

Giang Thạch đột phá Niết Bàn vào lúc này, thử hỏi dưới bầu trời này, còn ai có thể ngăn cản được Giang Thạch?

Rất nhanh, đám trưởng lão hít một hơi thật sâu, trong lòng nghiêm nghị, lập tức áp giải Bát công tử và Cửu công tử ra ngoài.

Biết thời thế là anh hùng!

Bọn hắn đã quyết định, một khi Giang Thạch thực sự muốn đăng cơ làm giáo chủ, bọn hắn sẽ lập tức ủng hộ.

Đề bảo toàn mạng sống, không có gì là đáng xấu hổ.

Chương 613: Vô Vọng Hỏa Diễm, Thành! 1

Rất nhanh, Bát công tử và Cửu công tử đều bị áp giải ra ngoài.

Trong đại điện, chỉ còn lại Nhị công tử Ứng Long và một số vị tôn giả đã cùng nhau làm loạn trước đó.

Đặc biệt là Thanh Long tôn giả, Huyền Vũ tôn giả, Chu Tước tôn giả, ba người đầu óc ong ong, sắc mặt tái nhợt, nhìn Giang Thạch, nhất thời không biết phải làm sao.

Bỗng chốc, Thanh Long Tôn Giả bừng tỉnh, vội vã ôm quyền khom người bái lạy: “Thuộc hạ Thanh Long bái kiến giáo chủ!”

Huyền Vũ Tôn Giả và Chu Tước Tôn Giả cũng chấn động trong lòng, quỳ xuống đất, khom người hô to: “Thuộc hạ Huyền Vũ, Chu Tước bái kiến giáo chủ!”

Nhị công tử Ứng Long bên cạnh trong nháy mắt lộ ra vẻ tuyệt vọng, thân thể lắc lư, ngã ngồi xuống đất.

Xong rồi.

Giang Thạch muốn làm giáo chủ?

Ngay cả Bạch Mi Tôn Giả trên mặt cũng lộ ra vẻ tuyệt vọng.

Hảo, hảo a!

Không ngờ Giang Thạch tiêu nhi lại là người như vậy?

“Các người gọi ta là gì?”

Giang Thạch tay cầm quả trượng, vẽ mặt kinh ngạc, quay đầu nhìn về phía ba người Thanh Long Tôn Giả, Huyền Vũ Tôn Giả, Chu Tước Tôn Giả đang quỳ rạp trên mặt đất.

“Thuộc hạ gọi ngài là giáo chủ. Giáo chủ, Thiên Ma Giáo hiện nay như rắn không đầu, sắp phân liệt. Nếu không phải là người có hùng tài đại lược, không thể đảm nhiệm chức vị này. Lão nhân gia ngài thực lực cao thâm, tài đức vẹn toàn, là người thích hợp nhất để đảm nhiệm chức giáo chủ. Xin lão nhân gia ngài hôm nay chính thức đăng cơ.”

Thanh Long Tôn Giả quỳ trên mặt đất, nhanh chóng bò tới, kinh sợ nói.

Huyền Vũ Tôn Giả và Chu Tước Tôn Giả cũng liên tục gập đầu, phụ họa theo.

Giang Thạch bỗng nhiên nở nụ cười, nói: “Có chút ý tứ. Ta đối với giáo chủ trung thành và tận tâm, người lại khuyên ta mưu phản đăng cơ. Thanh Long Tôn Giả, chính người mưu phản thì thôi, lại còn muốn kéo ta xuống nước. Thật đúng là không nói không biết, người người này thật sự là quá nguy hiểm. Người nguy hiểm như thế, ta cảm thấy người vẫn là chết cho thỏa đáng!”

Hô!

Quả trượng đồng thau trong tay đã sớm luân chuyển, rót vào mười hai thành công lực, hùng hực thiêu đốt, không gian vặn vẹo, tựa như hóa thành một cây Kinh Thiên Trụ thô to, trực tiếp hướng về phía thân thể Thanh Long Tôn Giả hung hăng nện xuống.

Thanh Long Tôn Giả hoảng sợ, vội vàng hoảng sợ kêu to: “Hắc Liên thánh tử tha mạng, tiểu nhân trung thành...”

Oanh!

Máu tươi bắn tung tóe, thịt nát xương tan.

Ngay cả viên huyết đan cũng không thể thoát khỏi, bị Giang Thạch dùng quả trượng đánh tan thành tro bụi.

“Ta không dám nhận lòng trung thành của ngươi.”

Giang Thạch nở nụ cười, “Hôm nay ngươi có thể phản bội giáo chủ, ngày mai cũng có thể phản bội bản tôn. Huống chi, bản tôn chẳng có hứng thú gì với vị trí giáo chủ này!”

Lời vừa dứt, Nhị công tử Ứng Long vừa chìm trong tuyệt vọng lại vội vàng ngẩng đầu lên, ánh mắt lấp lánh tia hy vọng nhìn về phía Giang Thạch.

Hắc Liên thánh tử không có hứng thú với vị trí giáo chủ?

Chẳng lẽ hắn không thực sự muốn mưu phản?

Là mình đã hiểu lầm hắn?

Hai bên, Huyền Vũ Tôn Giả và Chu Tước Tôn Giả đều run rẩy, vội vàng ngẩng đầu lên, nhìn Giang Thạch, vẻ mặt kinh hãi.

“Còn hai người các ngươi?”

Giang Thạch bỗng bật cười, nhìn Huyền Vũ Tôn Giả và Chu Tước Tôn Giả, rồi nói: “Thôi được rồi, các ngươi đi theo Thanh Long Tôn Giả xuống địa ngục đi. Giữ các ngươi lại, ta thực sự không yên tâm, lỡ một ngày nào đó các ngươi lại đâm ta một nhát, dù ta không sợ, nhưng cũng là một phiền toái không nhỏ!”

Vù!

Quả trượng đồng thau phát ra tiếng rít chói tai, không gian vặn vẹo, lực lượng to lớn, bùng lên ngọn lửa rực rỡ, hung hăng quét về phía Huyền Vũ Tôn Giả và Chu Tước Tôn Giả.

“Thánh tử tha mạng!”

“Đừng!”

Tiếng thét thẳng thốt vang lên, nhưng đã quá muộn. Hai tiếng nổ vang dội, thi thể hai tên tôn giả nổ tung thành vô số mảnh vụn, máu tươi bắn tung tóe khắp nơi, nhuộm đỏ cả đại điện.

Mọi thứ trở nên im lặng đến ngột ngạt. Giang Thạch tiện tay ném quả trượng đầy máu sang một bên, quay đầu nhìn Nhị công tử Ứng Long đang ngồi phịch dưới đất, nở nụ cười nhạt: “Nhị công tử, người thấy phương pháp xử lý này của ta thế nào?”

Nhị công tử Ứng Long rùng mình, ánh mắt kinh hãi nhìn Giang Thạch.

“Thế nào? Chẳng lẽ Nhị công tử không hài lòng?” Giang Thạch khẽ cười.

Nhị công tử Ứng Long vội vàng đứng dậy, cúi đầu: “Hài lòng, hài lòng.”

Giang Thạch mỉm cười, giọng điệu bình thản: “Muốn nắm giữ Thiên Ma giáo, không có tâm tính tuyệt cường là không được. Hôm nay, ngoài thực lực ra, công tử còn cần rèn luyện tâm tính của bản thân. Khi nào người có thể không quan tâm hơn thua, dù Thái Sơn sụp đổ trước mắt cũng không đổi sắc, khi đó mới chứng tỏ người có năng lực làm giáo chủ Thiên Ma giáo.”

“Vâng, vâng, bản công tử ghi nhớ.” Nhị công tử Ứng Long cúi đầu đáp.

Bạch Mi Tôn Giả cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Cũng may giáo chủ không nhìn lầm người!

Giang Thạch này tuy thủ đoạn có phần tàn bạo, nhưng hẳn không có ý mưu phản, mà thực sự trung thành với Thiên Ma giáo.

Chương 614: Vô Vọng Hỏa Diễm, Thành! 2

“Hắc Liên thánh tử, người hộ giáo có công. Khi giáo chủ trở về, lão phu nhất định sẽ bẩm báo lên luận công hành thưởng.” Bạch Mi Tôn Giả chấp tay nói.

“Đợi giáo chủ quay về rồi hãy bàn tiếp.”

Giang Thạch nhẹ nhàng lắc đầu, nói: “Nhị công tử, bây giờ ta trả Thiên Ma Giáo nguyên vẹn cho người. Sau này, e rằng không cần đến ta nữa.”

Hắn chấp hai tay sau lưng, bước từng bước ra khỏi đại điện.

Huyền Đạo Tử, Thương Ngô, Hỏa Vương, Thổ Vương bên cạnh lập tức đi theo sau.

“Hắc Liên thánh tử đi thông thả!”

Nhị công tử Ứng Long vội vàng cúi người tiễn đưa.

Mãi đến khi Giang Thạch đã hoàn toàn rời khỏi nơi này, lòng hắn mới nhẹ nhàng thở phào, trong đầu không ngừng suy nghĩ.

“Giang Thạch, Giang Thạch...”

Một lúc lâu sau, hắn khẽ thở dài.

“Công tử, việc trước mắt là nên nhanh chóng chinh đồn giáo vụ, không phải lúc lo lắng về nguy cơ trong tương lai. Nếu ngay cả cửa ải trước mắt này cũng không vượt qua được, thì dù nghĩ xa đến đâu cũng vô ích.”

Bạch Mi Tôn Giả không nhịn được nhỏ giọng khuyên nhủ.

Lúc này, hắn cũng hiểu được suy nghĩ của Ứng Long.

Nếu Ứng Long lên kế vị giáo chủ, Giang Thạch chắc chắn sẽ trở thành chướng ngại vật lớn nhất của hắn.

Thậm chí có khả năng Giang Thạch sẽ “Hiệp Thiên Tử Nhi Lệnh Chư Hầu”, biến vị giáo chủ mới này thành bù nhìn.

Nhị công tử Ứng Long gật đầu nhẹ, nói: “Truyền lệnh, triệu tập tất cả các trưởng lão, đường chủ đến hội họp. Nói với bọn hắn, kẻ chủ mưu tạo phản đã bị trừng trị, những người còn lại vẫn giữ nguyên vị trí. Vì đây là lần đầu vi phạm, bản tọa sẽ không truy cứu tiếp.”

“Vâng, công tử!”

Bạch Mi Tôn Giả cung kính chấp tay.

Cả Thiên Ma Giáo lại một lần nữa sôi động.

.....

Vài ngày sau.

Giang Thạch đúng như lời mình nói, hoàn toàn không quan tâm đến bất cứ chuyện gì trong Thiên Ma Giáo.

Lúc này, toàn bộ tâm trí của hắn đều tập trung vào “Diêm Ma Cửu Chuyển Công” và “Không Gian Thánh Quyết”.

Hai môn thần công này đều vô cùng cao thâm huyền ảo, cường đại hơn bất kỳ công pháp nào mà hắn từng tu luyện trước đây.

Trong đó, “Không Gian Thánh Quyết” đã sớm được hắn nắm vững từ rất lâu.

Chỉ có “Diêm Ma Cửu Chuyển Công” cho đến nay vẫn chưa tìm ra được manh mối nào.

Mỗi lần muốn ngưng tụ “Vô Vọng Hỏa Diễm”, nó lại đột ngột tan vỡ vào thời điểm quan trọng nhất.

...

Băng đi đã nửa tháng.

Tổng bộ Thiên Ma.

Trên đỉnh núi cao.

Giang Thạch bất động, nhắm mắt xếp bằng, từng luồng lực lượng vô hình vận chuyển trong cơ thể hắn, liên miên bất tuyệt, vô số lỗ chân lông không ngừng tỏa ra từng luồng nhiệt khí vô hình, giống như có một lớp hỏa diễm trong suốt quỹ dị đang bốc cháy trên cơ thể hắn.

Hỏa diễm càng cháy càng dữ dội, càng ít càng đậm đặc. Cuối cùng, cả ngọn núi đá khổng lồ dưới chân Giang Thạch cũng bắt đầu âm thầm tan chảy, không một tiếng động. Núi đá rung chuyển lắc lư, tỏa ra từng luồng khói trắng kỳ dị.

Giang Thạch vẫn ngồi yên bất động, tiếp tục thúc đẩy ngọn lửa vô hình này.

Mấy phút trôi qua.

Núi đá dưới chân tan chảy với tốc độ kinh khủng hơn, tựa như bọt biển bị đồng hóa. Nhìn từ độ cao hàng trăm thước so với mực nước biển, có thể thấy rõ ngọn núi nhanh chóng thấp dần, chỉ còn lại vài chục thước, rồi hơn mười thước.

Cuối cùng, toàn bộ ngọn núi hoàn toàn biến mất, hóa thành khí trắng vô hình.

Giang Thạch mở mắt ra, trong đáy mắt lóe lên một tia sáng quỷ dị.

“Thành công rồi!”

Hắn vô cùng vui mừng, xoay người đứng dậy, vẻ mặt đầy kinh ngạc nhìn xuống khu vực vốn là một ngọn núi đá cao sừng sững.

Ai có thể ngờ rằng nơi đây từng là một ngọn núi đá hùng vĩ?

Dưới lực lượng của Vô Vọng Hỏa Diễm, toàn bộ ngọn núi đã tan biến không dấu vết.

Uy lực của loại hỏa diễm này còn đáng sợ hơn cả tượng tượng của Giang Thạch.

Hắn tập trung ánh mắt nhìn vào lòng bàn tay mình, vận chuyển kinh lực một lần nữa. Lập tức, một tầng hỏa diễm vô hình, vô sắc, vô vị xuất hiện trên lòng bàn tay. Hỏa diễm này khó có thể nhìn thấy bằng mắt thường, chỉ có thể cảm nhận bằng thần thức.

Hỏa diễm này vô cùng nguy hiểm.

Một khi được phát ra, nó sẽ thiêu đốt tâm can nhân loại từ bên trong, khiến bọn hắn khó lòng phòng bị, dẫn đến hủy diệt.

Giang Thạch vung tay lên, ngọn lửa vô hình lập tức biến thành một chùm sáng trong suốt, bắn ra từ lòng bàn tay hắn với tốc độ kinh hoàng, xuyên qua một ngọn núi khác cách đó vài trăm thước.

Trong nháy mắt, ngọn núi xuất hiện một lỗ hồng khổng lồ.

Lỗ hồng xuyên suốt từ trước ra sau, sáng rực như thể bị một đạo kiếm khí từ ngoài thiên không xuyên qua, không để lại bất kỳ dấu vết nào.

Giang Thạch nhìn ngọn núi, ánh mắt đầy kinh ngạc.

“Hỏa diễm quả thực đáng sợ!”

Hắn mở ra bảng thuộc tính.

Tính danh: Giang Thạch

Tu vi: Niết Bàn Cảnh tam trọng

Vũ kỹ: Nguyên Hồn Chân Giải (tầng thứ ba), Cửu Thiên Cửu Long Luân Hồi Công (tầng thứ năm), Diêm Ma Cửu Chuyển công (tầng thứ nhất), Không Gian Thánh Quyết (tầng thứ hai)

Thiên phú: Bách Bội Long Tượng (37 ức 19 triệu cân), Ngô Đạo (phân tích công pháp, dung hợp công pháp), Quy Nguyên (tinh luyện huyết mạch, khôi phục thương thế), Vạn Độc Bất Xâm (miễn dịch kịch độc, bỏ qua kịch độc, giải độc máu), Thấu Thị (bỏ qua ảo giác, tăng cường trí tuệ, tăng cường tinh thần), Bôn Lôi (hấp thu lôi điện, nắm giữ lôi điện), Phục Chế (phục chế siêu phẩm võ học, có xác suất cực lớn phục chế mạnh hơn võ học), Ngụy trang (thay đổi thất thường, dĩ giả loạn trần), Tỏa Long (áp chế kinh lực, bỏ qua kinh lực), Phệ Hồn (thôn phệ hồn phách, cải tạo hồn phách, cưỡng không hồn phách), Chưởng Binh (ngự khí, tinh thông các loại binh khí)

Giá trị danh vọng: 9700 (thu thập đủ 1 vạn giá trị danh vọng có thể mở khóa thiên phú tiếp theo)

Chương 615: Vô Vọng Hỏa Diễm, Thành! 3

“Giá trị danh vọng lập tức lại sắp đạt tới một vạn, mở khóa thiên phú mới.”

Giang Thạch trầm nghĩ trong lòng.

Theo tốc độ này, có lẽ chỉ còn vài ngày nữa.

Không biết thiên phú tiếp theo sẽ là gì.

“Diễm Ma Cứu Chuyển Công này quả thực cường đại. Ta hiện mới chỉ luyện đến tầng thứ nhất mà uy lực đã kinh khủng đến vậy. Nếu luyện đến tầng thứ chín, chẳng phải là càng thêm không thể tưởng tượng nổi?”

Diễm Ma Cứu Chuyển Công được chia thành chín tầng.

Mỗi lần đột phá, màu sắc của Vô Vọng Hỏa Diễm sẽ khác nhau.

Tầng thứ nhất là màu trong suốt.

Tầng thứ hai là màu đỏ thẫm.

Tầng thứ ba là màu tím nhạt.

Tầng thứ tư là màu tím đen.

Tầng thứ năm là màu đen tuyền.

Tầng thứ sáu là màu đen kim.

Tầng thứ bảy là màu xanh lam.

Tầng thứ tám là màu xanh đậm.

Tầng thứ chín trở về nguyên bản, lại biến thành màu trong suốt.

Có thể nói, mỗi tầng kỳ ảo hơn mỗi tầng, mỗi tầng cường đại hơn mỗi tầng.

Tuy nhiên, theo ghi chép trên bia đá, công pháp này cực kỳ khó luyện, ngay cả người của Diêm Ma Nhất Tộc cũng rất ít người có thể luyện đến tầng thứ chín.

Khi Giang Thạch đang trầm tĩnh suy tư, đột nhiên, tiếng gió nhẹ vang lên sau lưng, vù vù, nhanh chóng hướng về phía hắn.

Sắc mặt hắn khẽ động, lập tức đóng băng điều khiển, đứng dậy từ trên mặt đất.

“Thánh tử!”

Bạch Mi Tôn Giả từ phía sau nhảy vọt tới, nhẹ nhàng đáp xuống sau lưng, chấp tay, nói: “Tham kiến Hắc Liên thánh tử.”

“Có chuyện gì?”

Giang Thạch bình tĩnh hỏi.

“Thánh tử, nhị công tử muốn ngời qua đó một chuyến, có chuyện muốn đích thân bàn bạc với ngời.”

Bạch Mi Tôn Giả nói.

“Ồ?”

Giang Thạch nhướng mày, suy nghĩ một chút rồi nói: “Được rồi, đi thôi.”

Hắn trực tiếp quay người, hướng về phía đại điện trong giáo, thân hình bay lên, như một làn gió nhẹ, không nhanh không chậm, thần thái tự do.

Bạch Mi Tôn Giả lập tức cung kính đi theo sau.

Chẳng mấy chốc.

Giang Thạch lại xuất hiện trong đại điện rộng lớn, tối đen như mực.

Nhị công tử Ứng Long dường như đã chờ đợi từ lâu, khi nhìn thấy Giang Thạch xuất hiện, lập tức đứng dậy khỏi chỗ ngồi, tiến lên chào đón, chấp tay nói: “Hắc Liên thánh tử.”

“Công tử có gì sai khiến?”

Giang Thạch hỏi.

“Thánh tử, người xem cái này là biết.”

Ứng Long vẻ mặt nghiêm túc, đưa một phong thư trong tay cho Giang Thạch.

Giang Thạch nhận lấy thư, mở ra, liếc mắt nhìn qua, lập tức lộ ra vẻ kinh ngạc.

“Viễn Cổ Ngũ Tộc đã ra tay, ý đồ muốn thống trị thiên hạ, hiện đã trực tiếp hướng đến Thiên Ma Giáo ta?”

‘Đúng vậy, thánh tử.’

Sắc mặt Ứng Long đượm vẻ lo âu, khẽ gật đầu nói: “Theo như ta được biết, trong thế hệ trẻ của Viễn Cổ Ngũ Tộc, mỗi tộc đều có một nhân tài xuất chúng. Nổi bật nhất là Mông gia, bây giờ xuất hiện một tôn Trời Sinh Kim Cương tên là Mông Phóng. Thực lực của hắn vô cùng cao thâm, không ai có thể ngăn cản. Từ khi xuất thế đến nay, hắn đã chiến hàng chục trận chiến lớn nhỏ, vẫn chưa từng thất bại. Đạo thống võ đạo ở Trung Châu đã bị hắn quét ngang một lần, chỉ có thể dùng bốn từ ‘khủng bố khó lường’ để hình dung.”

Giang Thạch khẽ nhíu mày, trong mắt hiện lên vẻ quỷ dị:

“Phải không? Tên này đúng là rảnh rồi.”

Từ lúc trước trên hòn đảo kia, Mông Phóng đã từng tung hoành ngang dọc, không ai có thể địch.

Kết quả đến Đại Hoành to lớn này, hấn vẫn như vậy.

Sau khi ẩn mình trong một thời gian dài, cuối cùng hấn cũng hoàn toàn xuất thế.

Không biết thể chất của hấn bây giờ đã khai phá đến mức độ nào?

Chẳng lẽ đã hoàn toàn đại thành?

“Bốn tộc còn lại có cao thủ nào sánh được với Mông Phóng không?”

Ứng Long gật đầu xác nhận: “Có, mặc dù không bằng Mông Phóng, nhưng cũng tuyệt đối không kém.”

Hấn nhíu mày, vẻ mặt trở nên nghiêm trọng: “Viễn Cổ Ngũ Tộc lai lịch vô cùng thần bí, có thể truy ngược dòng thời gian đến thời kỳ Viễn Cổ Thần Linh. Nghe nói đây là năm dòng huyết mạch thần linh chân chính. Trong tộc đến nay vẫn còn lưu truyền thần lực và truyền thừa thần linh truyền lại, cho nên bọn hấn mới có thể hưng thịnh vạn năm mà không suy bại.”

Giang Thạch tò mò hỏi: “Thần linh huyết mạch?”

Ứng Long giải thích: “Cái này không giống với huyết mạch thần linh bình thường. bọn hấn hoàn toàn khác biệt so với đám hậu duệ thần ma ở Tây Mạc. Dựa theo lời bọn hấn nói, hậu duệ thần ma Tây Mạc cũng không thuần khiết. Tổ tiên của bọn hấn nhiều nhất chỉ có thể xem như ngụy thần, chứ không được coi là thần linh chân chính.”

Giang Thạch cảm thấy hoang mang: “Còn có loại thuyết pháp này?”

Ứng Long gật đầu: “Về vấn đề này, ta chỉ thấy trong cổ thư.”

Hắn tiếp tục giải thích: “Viễn Cổ Ngũ Tộc theo thứ tự là Lâm, Diệp, Tiêu, Ngô, Mông. Mỗi tộc đều có người thức tỉnh huyết mạch thần linh.”

Lâm tộc xuất hiện Kim Hoàng huyết mạch, Diệp tộc xuất hiện Hàn Băng huyết mạch, Tiêu tộc xuất hiện Thiên Hỏa huyết mạch, Ngô gia xuất hiện Bất Tử huyết mạch.

Mông gia xuất hiện Côn Bằng huyết mạch, cũng chính là Mông Phóng. Ngoài sở hữu thể chất Trời Sinh Kim Cương, Mông Phóng còn thức tỉnh Côn Bằng huyết mạch, vô cùng đáng sợ.”

Giang Thạch suy tư: “Huyết mạch Côn Bằng?”

Hắn tò mò hỏi: “Huyết mạch này có tác dụng gì?”

Ứng Long giải đáp: “Côn Bằng huyết mạch có thể thôn phệ bất kỳ lực lượng nào trong thiên địa, cũng có thể thôn phệ bất kỳ huyết mạch nào trong thiên địa. Có thể nói là vô cùng khó giải quyết!”

Ứng Long nhanh chóng đáp lời:

“Thôn phệ?”

Mắt Giang Thạch lóe lên, không còn bình tĩnh như trước, hỏi: “Bọn hắn hiện đang ở đâu?”

“Bây giờ bọn hắn vừa mới bình định Trung Châu, ngoại trừ Đại Hoàng hoàng tộc chưa bị hạ gục, tất cả các thế lực ở Trung Châu đều đã bị quét ngang, hiện đã tiến đến Nam Cương, gần Kỳ Lân Thành.”

Ứng Long trả lời.

“Tốt, ta sẽ qua đó xem thử.”

Giang Thạch đáp lời.

Mông Phóng là kẻ thù không đội trời chung của hắn.

Hai người bọn hấn nhất định sẽ có một trận chiến.

Ngay từ trên đảo đã như vậy!

Hấn không tin Mông Phóng sẽ từ bỏ báo thù, vì vậy phải chuẩn bị sớm.

“Đúng rồi, thực lực của bọn hấn thế nào?”

Giang Thạch hỏi.

“Cho đến nay vẫn chưa tra được, chỉ biết rằng kẻ địch mà bọn hấn gặp phải đều bị miểu sát ngay lập tức, không ai có thể ngăn cản được!”

Ứng Long nhanh chóng đáp lời.

“Phải không?”

Lòng Giang Thạch cuộn trào, suy tư.

Chương 616: Không Biết Sống Chết! Trục Tiếp Bóp Chết! 1

Cả thiên hạ chấn động, khắp nơi hỗn loạn.

Tin tức về sự xuất hiện của Ngũ Tộc Viễn Cổ trong vòng nửa tháng gần gũi đã lan truyền nhanh chóng, khiến vô số người kinh ngạc.

Đặc biệt là Mông Phóng của Mông gia, tung hoành thiên hạ, không ai có thể địch.

Hắn khoác lên mình bộ Huyền Thiết Chiến Giáp, khuôn mặt lạnh lùng, thân hình thon dài, tay cầm cây Phượng Sí Lưu Ly Thương, đi đến đâu, người chết như ngã rạ, thây phơi khắp đồng.

Vô luận là tộc trưởng của các gia tộc cổ xưa hay cường môn của các môn phái cổ lão, đều không phải là đối thủ của hắn.

Trời Sinh Kim Cương, vốn đã vô song trên đời!

Kết hợp với huyết mạch Côn Bằng, càng như hồ mọc thêm cánh.

...

Nửa tháng sau.

Đại quân Ngũ Tộc Viễn Cổ tiến thẳng về Nam Cương.

Ngày này.

Giang Thạch, Huyền Đạo Tử, Thương Ngô, Hỏa Vương, Thổ Vương đã sớm rời khỏi tổng đàn Thiên Ma Giáo, phi thẳng về hướng Kỳ Lân Thành.

Nói thật, khi biết tin Mông Phóng tái xuất, trong lòng Giang Thạch ít nhiều cũng có chút phấn khích.

Đây là kẻ thù không đội trời chung của hắn, cũng là tâm ma của hắn.

Hắn rất muốn thử xem, sau bao nhiêu năm trôi qua, đôi phương đã đạt đến bước nào.

Nếu có thể tự tay giết chết đôi phương, cũng coi như giải tỏa được một tâm kết của bản thân.

Mà thật tình không biết, khi hắn toàn lực chạy về phía bắc, tiến về Kỳ Lân Thành, thì Ngũ Tộc Viễn Cổ cũng đã sớm biết được mọi thông tin tình báo bên trong Thiên Ma Giáo.

Tình báo về các cao thủ trong Thiên Ma Giáo đã được bày ra trước mắt bọn hắn.

“Thiên Ma Giáo quả nhiên đã sa sút rồi, ta còn tưởng bọn hắn lợi hại đến đâu, không ngờ chỉ là bên trong rỗng tuếch.”

Một nam tử mặc trường bào trắng, dung mạo tuấn tú, trông nho nhã tao nhã, nở nụ cười, nói: “Cách đây không lâu, bọn hắn hung hãn tấn công [Tam Thập Lục Liên Minh], âm ỉ náo động, khiến người ta có cảm giác như Thiên Ma Giáo hùng mạnh vô địch, nhưng không ngờ bọn hắn đã sớm bị vắt kiệt sức, giờ đây cao thủ Niết Bàn Cảnh của bọn hắn không còn, chỉ còn lại vài con mèo ba chân, theo ta thấy, không cần đến nửa tháng là có thể tiêu diệt hoàn toàn bọn hắn!”

“Đừng chủ quan, người không thấy sao? Trong Thiên Ma Giáo còn có một vị Hắc Liên Thánh Tử, thông tin ghi chép cảnh giới của hắn vừa mới đột phá Niết Bàn!”

Một nam tử khác mặc trường bào màu vàng, ánh mắt sắc bén, nhìn vào một phần tình báo trước mặt, lên tiếng nói.

“Hắc Liên Thánh Tử?”

Nam tử áo bào trắng kia nhất thời cười nhạo một tiếng, nói: “Ta lại thấy hắc chẳng ra gì, núi không có hồ, khỉ xưng đại vương, hắc vừa mới đột phá Niết Bàn, đã tự cho mình là vô song trên đời, nhưng ta lại chẳng coi hắc ra gì, các vị, chi bằng giao Hắc Liên Thánh Tử này cho ta giải quyết thế nào? Xem Lâm gia đệ tam cao thủ thứ như ta có thể giết chết Hắc Liên Thánh Tử này hay không!”

Lâm Vân, Lâm Gia Đệ Tam Cao Thủ!

Cảnh giới Niết Bàn Nhất Trọng Đỉnh Phong!

Dù huyết mạch thần linh chưa hoàn toàn thức tỉnh, nhưng trong “Truyền thừa Thần Lực” của gia tộc, hắc đã đạt được vị trí thứ 11. Huyết mạch cao quý, tính cách tự phụ, không coi ai ra gì.

“Lâm Vân, ngươi thực sự có thể đối phó hắc không?”

Bên cạnh, một nữ tử mặc váy dài màu xanh lam, dung mạo lạnh lùng, lạnh giọng hỏi.

“Linh Lung tử yên tâm, lời Lâm Vân ta nói, xưa nay đều là thật. Nếu không có nắm chắc tuyệt đối, ta sao dám nói ra?”

Lâm Vân cười ha hả, muốn thể hiện bản thân trước người thương.

“Tốt, nếu ngươi thực sự có nắm chắc, vậy hãy mang đầu của tên Giang Thạch này đến đây. Chỉ cần Hắc Liên Thánh Tử này chết, Thiên Ma Giáo ắt hẳn sẽ tan rã. Chỉ dựa vào một tên Ưng Long nho nhỏ, căn bản không thể chống lại chúng ta.”

Nữ tử váy xanh lạnh lùng nói.

“Yên tâm, tuyệt không sai sót!”

Lâm Vân cười nhẹ.

“Ngươi không phải là đối thủ của hấn, đừng qua đó.”

Bỗng nhiên, một giọng nói trầm thấp, lạnh lùng vang lên từ góc phòng. Người nói là một nam tử thân hình cao ráo, khoác lên mình bộ chiến giáp đen, mái tóc dài đen tuyền, trông như một tôn ma thần. Đôi mắt hấn sâu thẳm, không biểu cảm, ánh mắt lạnh lùng đang nhìn vào tài liệu trong tay, thậm chí không thèm ngẩng đầu lên.

Mọi người trong phòng đều không nhìn được mà nhìn nhau kinh ngạc.

Mông Phóng!

Khuôn mặt Lâm Vân tối sầm lại, lộ ra vẻ tức giận, nói: “Mông Phóng, ngươi có ý gì? Cái gì mà ta không phải là đối thủ? Chẳng lẽ ta có phải là đối thủ hay không, cần ngươi phải phán sao?”

Mông Phóng đột nhiên ngược đôi mắt lạnh lùng lên, liếc nhìn Lâm Vân, lạnh lùng nói: “Ta chỉ không muốn ngươi đi chịu chết vô ích thôi. Tên Giang Thạch này là của ta, ta sẽ đích thân đối phó với hấn!”

“Phách lối!”

Lâm Vân cười lạnh, nói: “Dù ngươi là Trời Sinh Kim Cương, cũng không thể kiêu ngạo như vậy? Cái gì mà không muốn để ta vô ích mà chết? Ngươi nói ta không thể đối phó với tên này, ta lại càng muốn giết chết hấn cho ngươi xem, để cho các ngươi biết rằng, dù chỉ là đệ tam cao thủ Lâm gia, ta cũng không hề yếu kém hơn người!”

Chương 617: Không Biết Sống Chết! Trực Tiếp Bóp Chết! 2

“Ừm?”

Mông Phóng nhìn Lâm Vân, ánh mắt lạnh lùng, sau đó không nói thêm lời nào, tiếp tục nhìn vào tình báo.

Tên này muốn đi tìm chết, vậy cứ để hắn đi!

Hơn nữa, hắn cũng muốn thông qua Lâm Vân để xem Giang Thạch bây giờ đã trưởng thành đến mức nào?

Có còn xứng đáng để hắn ra tay hay không!

“Mông Phóng, chẳng lẽ ngươi biết tên Giang Thạch này?”

Nữ tử váy xanh cau mày, lên tiếng hỏi.

“Không biết.”

Mông Phóng lạnh lùng trả lời.

Nữ tử váy xanh càng thêm nghi hoặc.

Lâm Vân cười lạnh liên tục, không nói thêm lời nào, phất tay áo rời đi. Trước khi đi, hắn còn nhìn Mông Phóng đầy ẩn ý.

“Trời Sinh Kim Cương? Ha ha.”

Hắn bước đi sai bước, biến mất không thấy.

“Tên này.”

Nam tử mặc trường bào màu vàng nhạt trước đó lắc đầu nhẹ.

...

Bên ngoài Kỳ Lân Thành.

Trong hạp cốc mệnh mông.

Xác chết nằm la liệt, máu chảy đầm đìa, cờ xí ngã rạp khắp nơi.

Giang Thạch, Huyền Đạo Tử, Thương Ngô, Hỏa Vương, Thổ Vương đều xuất hiện, nhanh chóng hạ xuống, phóng tầm mắt đảo quanh.

“Chà chà, đây đều là cao thủ của Thiên Ma Giáo, bọn hãn đều chết rồi sao?”

Thương Ngô không nhịn được lộ ra vẻ kinh ngạc, nhìn xác chết đầy đất.

Có thể thấy, những cao thủ Thiên Ma Giáo này hẳn là từ hướng Kỳ Lân Thành rút lui, muốn trốn khỏi nơi đây, kết quả gặp phải cường địch, bị tiêu diệt hoàn toàn.

Giang Thạch mặt không biểu cảm, đi đến bên một thi thể khác, dùng tay nhẹ nhàng lật ngửa thi thể lên, chỉ thấy y phục trên người thi thể này khác biệt hoàn toàn với y phục của Thiên Ma Giáo.

Máu trên người hãn cũng không phải là máu bình thường, mà ẩn chứa lực lượng nóng rực, thiêu đốt mặt đất bên dưới thành từng mảng cháy đen.

“Lực lượng thuộc tính Hỏa, đây là cao thủ của Tiêu gia trong Ngũ Tộc Viễn Cổ.”

Huyền Đạo Tử bên cạnh cau mày nói.

“Tiêu gia.”

Giang Thạch lặp lại một câu, tiếp tục kiểm tra những thi thể khác.

Rất nhanh, hắn lại phát hiện thêm nhiều loại thi thể khác trong số những thi thể còn lại, tất cả đều có huyết mạch kỳ dị, trong huyết dịch ẩn chứa lực lượng thuộc tính Kim, có loại chứa thuộc tính Băng, còn có loại chứa sát khí cực mạnh.

Rõ ràng, đây đều là những cường giả thuộc Ngũ Tộc Viễn Cổ!

“Thú vị, xem ra Ngũ Tộc Viễn Cổ này đã hoàn toàn chiếm được Kỳ Lân Thành, chúng ta đến muộn rồi.”

Giang Thạch đứng dậy từ trên mặt đất, giọng điệu hờ hững, nói: “không biết tên Mông Phóng kia bây giờ còn ở trong Kỳ Lân Thành hay không!”

Hắn vượt qua muôn trùng xa xôi, đến đây, không phải để đối phó với những con tép riu này.

“Công tử, phải làm sao? Tiếp tục tiến lên không?”

Thương Ngô hỏi.

“Ừ, tiến lên, tìm một chỗ trống ở phía trước, dựng trại qua đêm!”

Giang Thạch đáp lời, nhẹ nhàng vung tay, ngọn lửa vô hình đã từ lòng bàn tay bùng lên, trong nháy mắt bao trùm lấy những thi thể trên mặt đất.

Lập tức!

Tất cả thi thể đều bắt đầu bốc hơi nhanh chóng, giống như được làm bằng tuyết, biến mất với tốc độ mà mắt thường có thể nhìn thấy, trong chớp mắt đã hoàn toàn biến mất.

Vù vù vù!

Giang Thạch và những người khác lại lên đường, nhanh chóng lao về phía trước.

Chẳng mấy chốc, bọn hắn đã hoàn toàn thoát khỏi hạp cốc, xuất hiện trên một dãy núi trọc. Đứng ở vị trí cao, bọn hắn có thể thu toàn bộ tòa thành trì khổng lồ ở xa xa vào tầm mắt.

Nhìn từ xa, phía trước đen kịt một màu, như một con mãnh thú vô hình đang thủ phục trên mặt đất, tỏa ra khí tức cổ xưa hùng vĩ.

Kỳ Lân Thành!

Giang Thạch xuất hiện ở đây, trực tiếp ngồi xếp bằng ngay tại chỗ, sắc mặt lạnh lùng, bắt đầu im lặng chờ đợi.

Bất kể Mông Phóng còn ở trong Kỳ Lân Thành hay không, đây là con đường duy nhất mà Ngũ Tộc Viễn Cổ phải đi qua nếu muốn tiếp tục tiến về phía Nam.

Hắn trực tiếp chắn ở đây, không tin sẽ không gặp được Mông Phóng.

Huyền Đạo Tử, Thương Ngô, Hỏa Vương, Thổ Vương cũng lần lượt ngồi xuống bên cạnh Giang Thạch, nhắm mắt dưỡng thần, không nhúc nhích.

Cứ như vậy, thời gian trôi qua.

Ngay khi Giang Thạch và những người khác mới đến chưa đầy nửa ngày.

Đột nhiên, từng mảng bóng tối khổng lồ từ trên cao phủ xuống, mang theo từng trận gió cát, khí thế hùng vĩ, nhanh chóng bao trùm xuống.

Huyền Đạo Tử, Thương Ngô, Hỏa Vương, Thổ Vương đều đã mở mắt, nhìn về phía người đến.

“Ha ha ha, Hắc Liên Thánh Tử Giang Thạch?”

Đột nhiên, từng tiếng cười ngạo mạn vang lên từ trong bóng tối khổng lồ trên cao, mang theo sự ngang tàng và coi thường.

Giang Thạch mặt không đổi sắc, đôi mắt nhắm nghiền từ từ mở ra, nhìn về phía đỉnh đầu.

Chỉ thấy một con yêu cầm màu đen khổng lồ xuất hiện ở khu vực đỉnh đầu của hắn, sải cánh rộng đến mười bảy mười tám thước, ánh mắt lạnh lùng, toàn thân óng lên hắc kim quang, mang theo một cỗ khí tức hoang dã tanh nồng khó tả, dường như từ trong đại sơn hoang vu cổ xưa lao ra.

Trên lưng con yêu cầm màu đen này, có một thanh niên mặc áo bào trắng, dung mạo tuấn tú, trông nho nhã tao nhã đang đứng.

Chương 618: Không Biết Sống Chết! Trực Tiếp Bóp Chết! 3

Hắn cười lớn, nhìn xuống Giang Thạch, nói: “Người có biết ta là ai không?”

“Người cũng là Ngũ Tộc Viên Cổ?”

Giang Thạch giọng điệu bình tĩnh, lên tiếng hỏi.

“Hắc hắc, bản tọa là đệ tam cao thủ Lâm gia, Lâm Vân!”

Nam tử áo bào trắng nhếch mép, nở một nụ cười tàn khốc, nói: “Có người bảo ta lấy đầu người, người ngoan ngoãn chịu trói, hay là để ta tự ra tay?”

“Ừm?”

Giang Thạch mặt không đổi sắc, từ từ đứng dậy từ trên mặt đất, trường bào tung bay, tỏa ra một cỗ khí tức vô hình, nói: “Là ai bảo người đến? Người không phải là đối thủ của ta, Mông Phóng đâu? Gọi Mông Phóng qua đây, nói với hắn lão bằng hữu đang chờ hắn ở đây!”

“Láo xược!”

Lâm Vân tức giận quát, trong mắt hiện lên ngọn lửa giận dữ, nhìn chằm chằm vào Giang Thạch.

Lâm Vân nở nụ cười lạnh, cổ nén lửa giận, nói: “Hắc Liên Thánh Tử gì chứ, trong mắt ta, chẳng qua chỉ là hạng tầm thường!”

“Như thế nào? Người không muốn Mông Phóng đến?”

Giang Thạch cau mày, nói: “Vậy thì người chỉ có thể chết ở đây!”

“Tìm chết!”

Lâm Vân hét lớn một tiếng, đột nhiên thúc giục con yêu cầm, từ trên cao lao xuống, con yêu cầm dưới thân hấn phát ra tiếng hí dài chói tai, mang theo cương phong vô tận, như một tòa đại sơn kinh khủng từ trên trời giáng xuống, móng vuốt không lồ đen xì, hung hăng cào xé về phía thân thể của Giang Thạch.

Con mãnh cầm này to lớn vô cùng, trong mắt lóe lên tia sáng sắc bén như điện, vận dụng toàn bộ lực lượng đến cực hạn, khí tức kinh khủng khiến cho không gian rung chuyển.

Rõ ràng, đây ít nhất là lực lượng của Huyết Đan đỉnh phong!

Tuy nhiên!

Ầm ầm!

Giang Thạch tiện tay bắt lấy, bắt lấy móng vuốt của con mãnh cầm, dùng sức vung mạnh lên, toàn bộ con mãnh cầm khổng lồ như được làm bằng rơm, không chịu nổi một đòn, bị hấn từ trên không trung quật xuống, hung hăng đập vào mặt đất, nhất thời đập cho cả mặt đất run rẩy kịch liệt, vô số cự thạch phóng lên cao.

Con mãnh cầm phát ra tiếng rít thảm thiết chói tai, cố gắng vùng vẫy, nhưng lại bị Giang Thạch bắt lấy móng vuốt, dùng sức vặn vẹo.

“Rắc” một tiếng, máu tươi phun trào, con mãnh cầm đau đớn giãy dụa dữ dội, lăn lộn trên mặt đất, một móng vuốt đen to lớn hung dữ bị Giang Thạch sinh sinh kéo ra.

Ngay lúc này!

Tiếng hét giận dữ của Lâm Vân vang lên, tràn đầy sát khí, thân hình trực tiếp hóa thành một luồng ánh sáng màu vàng kim, từ trên lưng con mãnh cầm lao tới, tấn công Giang Thạch.

Tốc độ của hắn quá nhanh, giống như tia chớp vậy.

Hay nói đúng hơn, giống như ánh sáng!

Huyết mạch Kim Hoàng!

Phụt!

Keng!

Chớp mắt, hắn xuất hiện trước mặt Giang Thạch, một chưởng rắn chắc đập vào ngực Giang Thạch., nhưng khi bàn tay rơi xuống lập tức phát ra tiếng kim loại va chạm chói tai, như thể một chưởng này của hắn đánh vào một ngọn núi hùng vĩ, không những không thể làm tổn thương Giang Thạch mảy may, ngược lại còn bị lực phản chấn kinh khủng tác động đến xương cốt suýt nứt.

Hắn hoảng hốt.

Lông tơ dựng ngược !

Tên này!

Làm sao có thể?

Nhục thân của hắn sánh ngang với Mông Phóng?

“Tốc độ của ngươi, có chút môn đạo, đây chính là cái gọi là huyết mạch Kim Hoàng của Lâm gia các ngươi sao? Kim Hoàng huyết mạch nghĩa là nhanh như kim quang, đúng không?”

Giọng nói của Giang Thạch vang lên, một cái đại thủ trực tiếp vỗ lấy thân hình của Lâm Vân.

Khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc, thân hình Lâm Vân lập tức lùi lại, hóa thành vô số điểm sáng, trong nháy mắt lại xuất

hiện ở xa xa, trong mắt bắn ra tia sáng, lạnh lùng nói: “Xem thường người rồi, không hổ là Hắc Liên Thánh Tử, được Giáo chủ Thiên Ma Giáo coi trọng như thế, quả nhiên có chút thủ đoạn, nhưng chỉ dựa vào nhục thân cường đại cũng không tính là gì!”

Vù!

Thân hình hắt lại biến mất, hóa thành kim quang, không có dấu hiệu báo trước, trực tiếp xuất hiện sau lưng Giang Thạch, một ngón tay như kiếm, trong nháy mắt hóa thành vô số tàn ảnh màu vàng kim, mật mật ma ma, trực tiếp tấn công về phía các huyết đạo trên người Giang Thạch, miệng hét lớn,

“Kim Long Lôi Quang Chỉ!”

Oanh Oanh Oanh Oanh!

Vô số tàn ảnh ngón tay, dày đặc như tia điện, tung ra với tốc độ kinh hoàng, mắt thường không thể nhìn thấy, thần thức cũng không thể cảm nhận, nhanh chóng tấn công về phía các huyết đạo sau lưng của Giang Thạch.

Đây là môn tuyệt học độc môn của Lâm gia, chuyên dùng để kích phá nhục thân của võ giả thể tu.

Một khi thi triển, cho dù là võ giả hoành luyện cao thâm đến đâu, nhục thân kiên cố đến đâu cũng đều không chịu nổi một đòn, sẽ bị phá hủy từ trong ra ngoài, kinh mạch đứt đoạn, nội phủ tan nát mà chết.

Chỉ trong nháy mắt, hắc đã tung ra vô số chỉ lực kinh khủng rơi vào trên người Giang Thạch.

Nhưng Giang Thạch vẫn không hề lay động, ngược lại còn trực tiếp quay đầu, ánh mắt lạnh lùng không biểu cảm nhìn hắc.

Lâm Vân biến sắc, thân hình hóa thành luồng ánh sáng màu vàng kim, biến mất một lần nữa, sau đó hắn dùng tốc độ tuyệt đối trực tiếp điên cuồng xoay quanh Giang Thạch, nhanh như chớp, thậm chí ngay cả tinh thần lực cũng không thể cảm nhận được tồn tại của hắn.

Chương 619: Hạ Chiến Thư!

“Lôi Quang Hỏa Thạch!!”

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Lòng bàn tay của hắn lại tàn ảnh dày đặc, liên tục công kích vào thân hình của Giang Thạch, không tiếc kinh lực thi triển tất cả các tuyệt học của mình có về phía Giang Thạch.

Chỉ có điều, công kích càng lâu, trong lòng hắn lại càng thêm chấn kinh sợ hãi.

Bởi vì Giang Thạch trước mặt vẫn đứng vững như không.

Giống như tất cả các đòn công kích của hắn đều đánh vào hư vô.

Điều này hoàn toàn không hợp lý.

“Tên hỗn xược, lần này để ngươi chết hoàn toàn, Tuyệt Tình Thiên Ma Độc!”

Lâm Vân ánh mắt lạnh lùng, trong lúc xoay chuyển, đột nhiên tàn ảnh hai tay dày đặc như bóng ma, trực tiếp vỗ ra một loại kịch độc trộn lẫn chưởng lực vô tận., ập về phía Giang Thạch.

Giang Thạch nhíu mày, khễ khàng hít hà, lạnh lùng nói: “Lại là kịch độc, các ngươi thật đúng là kỳ hoa, không có chiêu số mới mẻ nào khác sao? Thật khiến ta thất vọng!”

Ầm ầm!

Thân hình hắn đột nhiên căng ra, lập tức xé rách y phục., nhanh chóng biến lớn, như biến thành một con quái vật cơ bắp, trong nháy mắt biến thành cự nhân cao hơn chín thước,

một luồng lực lượng cuồng bạo từ trong thân thể của hắn khuếch tán ra, khóa chặt không gian trong phạm vi bảy tám dặm..

Thiên phú: Tỏa Long!!

Lâm Vân đang điên cuồng tấn công, sắc mặt đột nhiên biến đổi, trong nháy mắt cảm thấy toàn bộ kinh lực của bản thân đều tiêu thất, như gặp phải áp chế kinh khủng nào đó, không khỏi hét lên một tiếng, vội vàng dựa vào tốc độ cuối cùng nhanh chóng né tránh, ý đồ rời khỏi phạm vi lực lượng bao trùm của Giang Thạch.

Chỉ có điều sau khi [Thiên phú Thóa Long] phát ra, thân hình to lớn kinh khủng kia đã sớm cấp tốc lao ra giống như một viên sao băng.

Thiên Phú: Thấu Thị!

Ầm!

Thân hình đang thuần di tốc độ cao của Lâm Vân bị hắn nhìn vô cùng rõ ràng trong mắt.

Vào khoảnh khắc Lâm Vân sắp sửa trốn thoát, vô số tia lôi điện đã giáng xuống trong nháy mắt, dày đặc, trong nháy mắt phong tỏa toàn bộ đường lui của Lâm Vân, khiến hắn phát ra từng trận kêu to thê thảm.

Roẹt!

Phốc!

Giữa lôi quang vô tận, thân hình to lớn hung tợn của Giang Thạch xông tới, bàn tay to như cái nắp nồi chộp về phía thân hình của Lâm Vân, nắm chặt trong lòng bàn tay.

“Ta đã nói rồi, bảo ngươi gọi Mông Phóng đến, ngươi hết lần này đến lần khác không nghe, nhất quyết muốn tự mình ra tay, đúng là không biết sống chết, tiện nhân một cái!”

Giọng nói của Giang Thạch vô cùng lạnh lùng, không cho đối phương có cơ hội nói thêm lời nào, trực tiếp dùng sức bóp mạnh, phụt một tiếng, trực tiếp bóp dẹp cơ thể của đối phương, chỉ còn lại một cái đầu, hai mắt lòi ra, chết không nhắm mắt, sau đó trực tiếp hấp thu hồn phách trong đầu, nhanh chóng xem xét ký ức của đối phương.

Chốc lát sau.

Giang Thạch đã nắm rõ tất cả mọi tình hình về Kỳ Lân Thành.

“Tình anh của Ngũ Tộc Viễn Cổ, quả nhiên đã toàn bộ tập trung ở Kỳ Lân Thành!”

Giọng hẩn lạnh lùng.

Trong đó vừa vặn có Mông Phóng!

“Thỏ Vương Tả Xâm!”

Giang Thạch đột nhiên lạnh lùng nói.

“Thuộc hạ có mặt.”

Sắc mặt Tả Xâm hơi đổi, vội vàng ôm quyền.

“Đi, đem cái đầu này đến Kỳ Lân Thành, nói ta đang ở Lạc Nhật Hạp Cốc bên ngoài Kỳ Lân Thành đợi Mông Phóng, để Mông Phóng đến đây quyết một trận tử chiến!”

Giọng Giang Thạch lạnh lùng, tiện tay đem đầu của Lâm Vân cho Tả Xâm.

Tả Xâm nhận lấy đầu lâu, gật đầu ngay lập tức, nói: “Vâng, công tử!”

Vù!

Thân hình lóe lên, chớp nhoáng đã chìm xuống lòng đất, biến mất không thấy.

Thân hình to lớn của Giang Thạch sừng sững, hùng vĩ đáng sợ, như một tôn thần ma cổ xưa, một đôi mắt lạnh lùng nhìn về phía tòa thành cổ xa xa.

“Mông Phóng, hy vọng ngươi, đừng làm ta thất vọng!!”

Giọng nói rơi xuống, từng mảng sương mù đen kịt quai dè quần quanh bên người hắn.

Làm cho thân hình hắn trông càng thêm yêu dị và âm trầm.

...

Mặt trời rực rỡ.

Ánh sáng rực rỡ muôn trượng.

Kỳ Lân Thành hùng vĩ nằm yên tĩnh giữa thiên địa, như một con mãnh thú khổng lồ, đen kịt một mảng, tỏa ra khí tức áp lực vô hình.

Từng nhóm cao thủ thuộc Ngũ tộc Viễn cổ tuần tra trong thành.

Bên trong tòa phủ đệ ở chính giữa.

Trong đại điện rộng rãi.

Bóng người tụ tập, đèn đuốc rực sáng.

Một cái đầu không nhắm mắt được đặt trên một cái bàn, hai mắt mở to, không nhắm mắt, qua biểu cảm trước khi chết cũng đủ thấy, người này vô cùng kinh hãi.

Dường như trước khi chết đã phải chịu qua chuyện gì vô cùng kinh khủng vậy.

Chính là đầu của Lâm Vân.

Bên cạnh cái đầu lâu này còn có một phong thư viết đầy chữ.

Mông Phóng mặt không biểu cảm, một bộ chiến giáp đen tuyền, lòng bàn tay cầm lấy thư tín, ánh mắt sắc bén lãnh đạm lướt qua nội dung bên trong.

Bên cạnh hắn, từng cao thủ của Ngũ tộc Viễn cổ, không ai không mặt mày u ám, lửa giận trong mắt thiêu đốt.

Đặc biệt là cao thủ của Lâm gia.

Còn có sát ý ẩn hiện.

Chương 620: Mông Phóng Đã Đến!

Nữ tử mặc váy dài màu xanh lam đi đầu, ánh mắt lạnh lùng, đột nhiên nhìn về phía Mông Phóng, giọng lạnh lùng nói: “Mông Phóng, người biết tên Giang Thạch này chứ?”

“Ta đã nói Lâm Vân không phải là đối thủ của hắc, dám qua đó chắn chắn phải chết, hắc hết lần này đến lần khác không tin, giờ chết rồi, trách không được ai.” Mông Phóng giọng điệu bình thản, dường như không hề lay động.

“Tên Giang Thạch này rốt cuộc là ai?” Nữ tử mặc váy dài màu xanh lam tức giận hét lên.

Mông Phóng mặt không biểu cảm, ánh mắt đen láy sâu thẳm liếc nhìn nàng, lạnh giọng nói: “Hắc là ai, không cần người xen vào, tự ta sẽ đích thân đối phó với hắc, hắc hẹn ta tử chiến ở Lạc Nhật Hạp Cốc, ta sẽ đích thân đi lấy đầu hắc!”

“Người”

Nữ tử mặc váy dài màu xanh lam sắc mặt tức giận, trong mắt hiện lên lửa giận.

“Mông Phóng, cho dù người muốn đích thân đối phó với hắc, vậy thì về tin tức của người này, người cũng không cần che giấu kỹ như vậy chứ? Sao vậy? Chẳng lẽ thân phận thực sự của người này khiến người cũng phải kiêng dè?”

Nam tử mặc trường bào vàng cau mày nói.

“Không có gì là kiêng kỵ, chỉ là một kẻ thù không đội trời chung mà thôi.”

Mông Phóng giọng điệu lạnh nhạt.

“Kẻ thù không đội trời chung?”

“Hắn là kẻ thù không đội trời chung của ngươi?”

Mọi người cau mày, đều cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

Mông Phóng người này thực lực cao thâm khủng bố, tính cách lại vô cùng cao ngạo bá đạo.

Từ khi đến Mông gia, chỉ trong vòng nửa năm, hắn đã trấn áp toàn bộ thế hệ trẻ, sau đó lại dùng cảm xông vào cấm địa Mông gia, vượt qua trật tự truyền thừa thần lực của Mông gia, thuận lợi thu được huyết mạch Côn Bằng, có thể nói toàn bộ quá trình trải qua của người này vô cùng đáng sợ, bất kỳ kẻ địch nào của hắn, chưa từng có ai có thể chống đỡ quá ba ngày.

Từ khi Mông Phóng xuất hiện đến nay, người này chính là một truyền kỳ!

Là một truyền kỳ trong Ngũ tộc Viễn cổ!

Bất kỳ ai bị hắn coi là đối thủ, đều là cơn ác mộng!

Bọn hắn không ngờ Mông Phóng cũng có kẻ thù không đội trời chung?

“Trước đây ngươi đến từ hòn đảo đó, chẳng lẽ tên Giang Thạch này cũng xuất thân từ hòn đảo đó? Thật khó có thể tưởng tượng, với thể chất Trời Sinh Kim Cương của ngươi, trên hòn đảo đó, ai có thể là đối thủ của ngươi? Chẳng lẽ năm đó ngay cả ngươi cũng không thể đối phó người này?”

Nam tử mặc trường bào vàng cau mày nói, trong mắt lộ ra vẻ ngưng trọng.

Mọi người lại một lần nữa kinh ngạc nhìn về phía Mông Phóng.

“Đủ rồi, chuyện quá khứ, ta không muốn nhắc lại nữa.”

Mông Phóng giọng điệu lạnh nhạt, thân hình to lớn vạm vỡ trực tiếp xoay người, bước từng bước ra khỏi đại điện, để lại một bóng lưng chiến giáp đen tuyền sâu thẳm, mái tóc đen như mực, từng sợi như dây thép, rũ từ sau xuống, lạnh lùng nói: “Nếu hắn muốn tìm chết, vậy ta sẽ thành toàn cho hắn!”

Lạch cạch! Lạch cạch! Lạch cạch!

Tiếng bước chân xa dần, Mông Phóng nhanh chóng biến mất khỏi nơi đây.

Mọi người trong đại điện ánh mắt lấp lánh, suy nghĩ khác nhau.

Không ít người đột nhiên nở nụ cười lạnh, chuẩn bị đi theo xem náo nhiệt.

Nhưng khi thân hình bọn hắn vừa mới lao ra, Mông Phóng vung tay một cái, một luồng lực lượng khủng khiếp vô hình ập đến, như hóa thành một bức tường đồng vách sắt kiên cố, trong nháy mắt ngăn cản mọi người, chặn tất cả mọi người lại trong phủ đệ.

“Đây là ân oán giữa ta và Giang Thạch, không ai được phép nhúng tay vào!”

Mông Phóng giọng điệu lạnh lùng, ánh mắt sâu thẳm quét nhìn mọi người một lượt.

“Ngươi!”

Mọi người đồng loạt biến sắc.

Nhưng thân hình Mông Phóng đã biến mất không thấy tăm hơi.

Sắc mặt của không ít người chìm xuống, thảm mắng.

Tên khốn kiếp này, vẫn cuồng vọng như ngày nào!

...

Xa xa.

Giang Thạch khoan chân cao, điều chỉnh hơi thở, thân hình không nhúc nhích, cơ bắp cuộn cuộn trên người dưới ánh mặt trời tỏa ra ánh sáng màu kim loại, những đường gân xanh cuộn cuộn nhúc nhích trên da như những đầu Thương Long khổng lồ.

Thân hình hắn vẫn chưa biến về nguyên dạng, vẫn là hình dạng khổng lồ cao chín thước, ánh mắt lạnh lùng, tóc đen bay múa, cả người khoan chân ngồi trên mặt đất, sừng sững như một ngọn núi đen.

Trận chiến kịch liệt sắp đến, hắn nhất định phải điều chỉnh bản thân đến trạng thái tốt nhất.

Đặc biệt là khi đối phó với Mông Phóng!

Xoẹt!

Bỗng nhiên, ánh sáng vàng đất lóe lên ở trước mắt, thân hình Thổ Vương Tả Xâm lại chui ra từ dưới lòng đất, chấp tay nói: “Công tử, đầu người đã được đưa đến, kèm theo một phong thư.”

“Ta biết, hắn đã đến rồi.”

Giang Thạch giọng điệu lạnh lùng, đáp lời.

“Đã đến rồi?”

Thổ Vương Tả Xâm hoảng hốt trong lòng, vội vàng quay đầu nhìn lại.

Đại trưởng lão Thương Ngô, Hỏa Vương Ứng Huyền bên cạnh cũng đều sắc mặt kinh ngạc, nhanh chóng nhìn về phía xa xa, nhưng không phát hiện ra gì.

“Đã đến rồi, tốc độ thật đáng sợ, khí huyết thật kinh khủng, không thể tưởng tượng nổi, không thể tưởng tượng nổi”

Bỗng nhiên, Huyền Đạo Tử bên cạnh sắc mặt biến đổi, không nhịn được lên tiếng.

Chương 621: Đánh Bại Mông Phóng! 1

Đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy khí huyết của một người có thể sánh ngang với Giang Thạch.

“Huyền Đạo Tử tiên bối, ở đâu?”

Thương Ngô vội vàng hỏi.

“Các người không nhìn thấy, chỉ có thể cảm nhận bằng linh hồn, khí huyết của đôi phương như lò nung mặt trời, bùng cháy dữ dội, muốn thiêu rụi mọi thứ, bóp méo thời không!”

Huyền Đạo Tử trầm giọng nói.

“Cái gì?”

Ba người Thương Ngô đều biến sắc, càng thêm kinh ngạc.

Nhưng trong lúc bọn hắn đang kinh hãi, thân hình to lớn vạm vỡ của Giang Thạch đã đứng dậy từ trên mặt đất, mái tóc dài như hàng vạn sợi thép tung bay sau lưng, toàn thân mang theo một khí tức khủng khiếp không thể tưởng tượng, như một con mãnh thú thời cổ đại từ dưới đất đứng lên.

Hắn hiên ngang đứng trên sườn đồi, ánh mắt lạnh lùng nhìn về phía thiên địa xa xăm.

Cùng với ánh mắt của hắn đảo qua.

Giữa thiên địa xa xăm, bỗng nhiên mây đen cuộn cuộn, xuất hiện dị tượng.

Bầu trời cao ráo vốn dĩ trong xanh bỗng chốc trở nên đen kịt như mực, cuộn cuộn sôi trào, như hóa thành một màn thủy

triều đen kịt, nhanh chóng xâm lấn về phía này với tốc độ không thể tưởng tượng được.

Dưới dị tượng đen kịt như mực này.

Một bóng người cao lớn cường tráng, mặt lạnh như băng, mắt như tia điện, một bộ chiến giáp đen tuyền, sát khí trên người tỏa ra, xông thẳng lên trời.

Trong tay là một cây Phượng Sí Lưu Ly Thương màu vàng kim, phát ra tiếng phượng gáy khùng khiếp chói tai, hư ảnh phượng hoàng trên đó như sắp sống lại, tỏa ra từng luồng nhiệt vô hình.

Ngay khi nhìn thấy đối phương, khóe miệng Giang Thạch lập tức nhếch lên, nở một nụ cười xâm nhiên.

“Mông Phóng! Cuối cùng cũng gặp được người rồi!”

“Giang Thạch!”

Mông Phóng giọng điệu lạnh lùng, như kim loại ma sát, vang dội, thân hình rắn rỏi đi giữa thiên địa, Phượng Sí Lưu Ly Thương màu vàng kim chĩa xiên xuống mặt đất, khí huyết trong cơ thể cuộn cuộn, xuyên qua da, lở mồm hình thành một hư ảnh Kim Cương màu vàng kim sau lưng hắn.

Hư ảnh đó vô cùng chân thực, như thông thiên triệt địa, khí tức trên người khuấy động phong vân, khiến cho dị tượng biến ảo càng thêm mãnh liệt.

Huyền Đạo Tử, Thương Ngô, Hỏa Vương, Thổ Vương đều sắc mặt biến đổi, kinh hãi nhìn hư ảnh Kim Cương vô cùng to lớn kia.

“Đây là... Trời Sinh Kim Cương!!”

Huyền Đạo Tử thất thanh kêu lên.

Lại là một tôn Trời Sinh Kim Cương!

Hơn nữa mức độ khai phá thể chất còn mạnh hơn cả Giang Thạch!

Từ trước đến nay, hắn luôn cho rằng Giang Thạch là Trời Sinh Kim Cương, chưa bao giờ nghĩ đến khả năng khác, nhưng hôm nay lại gặp một tôn Trời Sinh Kim Cương có mức độ khai phá còn khủng khiếp hơn Giang Thạch, làm sao không khiến hắn kinh hãi.

“Ha ha ha”

Giang Thạch đột nhiên ngửa mặt lên trời cười lớn, nói: “Mông Đại Đô Đốc, đã lâu không gặp, phong thái của ngươi vẫn như xưa, không biết hôm nay ngươi còn có thực lực năm xưa hay không?”

“Giang Thạch, từ nhiều năm trước, ta đã muốn đích thân giết ngươi, đáng tiếc vẫn chưa có cơ hội, không biết lâu như vậy trôi qua, ngươi có thể tiếp tục vượt qua dự liệu của ta hay không.”

Mông Phóng giọng điệu lạnh lùng, khí tức trên người cuộn cuộn bốc cháy, vô hạn áp súc, hư ảnh Kim Cương sau lưng như sắp hóa thành thực thể.

“Dựa vào mảnh khóc hèn mọn, cho dù may mắn nhất thời, nhưng đáng tiếc may mắn không thể tồn tại mãi mãi!!”

“Nói rất đúng!”

Giang Thạch nở nụ cười nồng đậm trên mặt, chăm chú nhìn Mông Phóng, nói: “Hôm nay xem một chút ai mới là kẻ dựa vào mảnh khóc hèn mọn!”

Hắn lật tay, trong tay xuất hiện một cây chiến mâu bằng đồng thau cổ kính, lực lượng trào dâng vào bên trong, trong nháy mắt toàn bộ cây chiến mâu bằng đồng thau nhanh chóng biến lớn, trở nên phù hợp với vóc dáng bây giờ của hắn.

Giang Thạch hét lớn một tiếng, toàn bộ lực lượng trên người trong nháy mắt ngưng tụ lại, trong huyết nhục trực tiếp bùng phát ra vô tận thần quang.

“Cửu Mệnh Liên Hoàn Sát!!”

Ầm ầm!

Hai bàn chân khổng lồ của hắn đậm mạnh, toàn bộ thân hình đột nhiên phóng lên trời, đập đến nền đất rung chuyển ầm ầm, xuất hiện vô số vết nứt khổng lồ, sau đó mang theo một khí tức kinh khủng khó có thể tưởng tượng, trực tiếp từ trên trời giáng xuống, một mâu hướng về phía thân hình Mông Phóng hung hăng đâm xuống.

Ngay khi thân hình hắn đang không mà lên, bên phía Mông Phóng cũng đồng thời phát ra một tiếng gầm thấp khủng khiếp, ánh mắt sắc bén khiếp người, như đột nhiên hóa thành một đầu Cuồng Long.

“Giang Thạch, ngươi chịu chết đi!”

Mông Phóng cầm Phượng Sí Lưu Ly Thương, trong nháy mắt điên cuồng lao ra, kim quang rực rỡ, hư ảnh Kim Cương khổng lồ sau lưng cũng giữ cùng một động tác với hắn, trực tiếp dùng sức đập tới phía trước.

Lực lượng của hai người vô hạn ngưng tụ, vừa mới bắt đầu, đã trực tiếp bắt đầu cứng đối cứng.

Tuy nhiên, đòn tấn công này của Giang Thạch không chỉ bao gồm tuyệt học kinh thiên động địa “Cửu Mệnh Liên Hoàn Sát” mà còn ẩn chứa áo nghĩa vô song của “Thiên Phú Tỏa Long”.

Ầm!!

Chương 622: Đánh Bại Mông Phóng! 2

Một tiếng rít khủng khiếp vang lên, khiến tất cả mọi người trong phạm vi hàng chục dặm đều nghe rõ, đại sơn và mặt đất xung quanh đều bị rung chuyển bởi luồng sóng khí khủng khiếp này, bắt đầu nứt vỡ, rung chuyển.

Như động đất cấp 10 đột nhiên giáng lâm.

Lần giao phong này, cả hai đều muốn hoàn toàn áp đảo đối phương về lực lượng, có thể nói bản thân lực lượng của bọn hắn đã được thúc đẩy đến cực hạn.

Rắc một tiếng, toàn bộ mặt đất đều chìm xuống, vô số vết nứt xuất hiện, vô số đá vụn và bụi mù dâng không mà lên, bầu trời rung chuyển, mặt đất rung lắc, không gian nứt toác.

Thân hình của hai người trong tiếng nổ khủng khiếp, nhanh chóng lao xuống lòng đất, những tảng đá khổng lồ bên cạnh liên tục bay ngược lên, loạn thạch bắn phá, cảnh tượng vô cùng kinh hoàng.

Nhưng trong quá trình hai người nhanh chóng hạ xuống, bọn hắn vẫn không hề nhàn rỗi.

Giang Thạch cười lớn, gân xanh nổi lên trên mặt, bộ dạng dữ tợn, cây chiến mâu bằng đồng thau trong tay vung lên, điên cuồng đâm về phía Mông Phóng hung hăng.

Mông Phóng, ngươi không phải vô cùng ngạo mạn sao?

Ngươi không phải lợi hại?

Ngươi không phải Trời Sinh Kim Cương sao?

Dưới “Thiên Phú Tỏa Long” của ta, áp chế tất cả kinh lực, chỉ còn lại lực lượng nhục thân thần túy.

Ta ngược lại muốn xem là nhục thân của ngươi mạnh hay là nhục thân của ta mạnh hơn!

Lúc này, Giang Thạch đã phát huy thiên phú “Bách Bội Long Tượng” đến tối đa, Cửu Thiên Cửu Long Luân Hồi càng là vận chuyển toàn lực, từng tấc máu như hóa thành từng đầu Ma Long vô cùng khủng khiếp.

Cả người như có mười vạn đầu Ma Long gào thét, phối hợp với “Cửu Mệnh Liên Hoàn Sát”, quả thực khiến người ta khó lòng phòng bị!

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Dưới lòng đất, tiếng oanh minh liên tục vang lên, âm thanh điếc tai.

Chiến mâu bằng đồng thau của Giang Thạch điên cuồng đập xuống, mỗi lần phát ra, không gian đều trực tiếp băng liệt, nghiền nát, từ bên trong tràn ra Hỗn Độn Chi Khí.

Mông Phóng gào lên từng đợt rống giận khủng khiếp, thanh âm to lớn, tóc tai rối bời, tất cả kinh lực trong cơ thể thực sự bị áp chế gắt gao..

Vừa lên tới hần đã gặp phải thiên phú kỳ dị này của Giang Thạch, quả thực lại khiến hần chịu thiệt thòi lớn., thân thể ở dưới lòng đất chỉ có thể bị động phòng ngự, không có sức chống trả.

“Hỗn trưởng!”

Bỗng nhiên, hần phát ra tiếng gầm khủng khiếp, “Kim Cương Thánh Thể, cửa thứ hai! Cửa thứ ba! Mở!”

Trong lúc toàn lực chống đỡ công kích của Giang Thạch, toàn bộ cơ thể của hần cũng đang nhanh chóng biến đổi, tất cả

huyết dịch trong cơ thể đều đang ngưng tụ và thăng hoa.

Từ những giọt máu này tỏa ra ánh sáng rực rỡ, kim quang cuộn cuộn, như Thần Lô thiêu đốt, khiến thân hình hắc trên cơ sở ban đầu lại bắt đầu phình to biến lớn.

Ban đầu, hắc chỉ cao khoảng một thước chín, nhưng sau khi cửa thứ hai và thứ ba của Kim Cương Thánh Thể được mở ra, toàn bộ thân hình hắc trong nháy mắt đã hóa thành cự nhân cao bảy tám thước, ép nát cả bộ chiến giáp trên người, trợn mắt phẫn nộ, tóc đen dựng đứng, như một tôn đại ma thần.

“Chết đi!!”

Mông Phóng gầm lên một tiếng, ngay khi cửa thứ hai và thứ ba của Kim Cương Thánh Thể mở ra, hắc trực tiếp phá vỡ thể công áp chế liên hoàn của Giang Thạch, Phượng Sí Lưu Ly Thương trong tay phát ra tiếng phượng hét chói tai, trực tiếp hung hăng đập về phía Giang Thạch.

Ầm!

Lại một tiếng nổ kinh hoàng vang lên, rung chuyển toàn bộ lớp đất trên mặt đất, như hóa thành từng lớp sóng, cuộn cuộn ập về phía xa, san bằng tất cả địa hình nguyên bản.

Một cỗ lực lượng kinh khủng bộc phát, hất tung cả hai người ra khỏi hố sâu, như hai bao tải rách, ném mạnh xuống xa xa.

Thân hình Giang Thạch rung chuyển, máu chảy ở khóe miệng, trong mắt lộ ra vẻ kinh ngạc, bàn tay bị chấn đến tê rần, nhói nhói, lại nhìn về phía Mông Phóng.

Không hổ là Mông Phóng!

Hắc đánh giá thấp đối phương!

Nhiều năm không gặp, thực lực của đối phương không hề giảm sút.

Ngược lại là Mông Phóng.

Chỉ thấy Giang Thạch cũng chảy máu ở khóe miệng, ánh mắt sắc bén, khí tức trên người bùng bùng, cơ bắp cuộn cuộn, gân xanh nổi lên, chiến giáp trên người đã vỡ nát, cả người như Tử Thần đến từ địa ngục, tay cầm Phượng Sí Lưu Ly Thương thô to, hoàn toàn không còn hình tượng uy vũ cường tráng trước đây.

“Giang Thạch, ngươi thực sự nằm ngoài dự liệu của ta, nhưng nếu hôm nay, ngươi chỉ có loại thủ đoạn này, thì ngày này năm sau chính là ngày giỗ của ngươi!!”

Mông Phóng giọng điệu thâm nhiên, khí tức khủng khiếp, phía sau của hắn, hư ảnh Kim Cương trước đây đã biến mất, thay vào đó là hư ảnh một con chim quý dị vô cùng to lớn.

Giống như cá không phải cá.

Giống như chim mà không phải chim.

Đen trắng hòa quyện, hỗn nguyên tự nhiên.

Côn Bằng!

Con chim quý dị này cứ xoay vòng sau lưng Mông Phóng, có một loại khí tức vô thượng như có thể thôn phệ, hòa tan hết thảy, như đây là bản nguyên của thiên địa, là khởi đầu của vạn vật.

Chương 623: Đánh Bại Mông Phóng! 3

Ánh mắt Giang Thạch ngưng tụ, Thiên Phú Thấu Thị mở ra, nhìn chăm chăm Mông Phóng phía đối diện, trong nháy mắt phát hiện ra một màn kỳ dị.

Lực lượng của [Cửu Mệnh Liên Hoàn Sát] trước đây bị chính mình đánh vào cơ thể Mông Phóng, lúc này lại theo sự nở rộ của hư ảnh Côn Bằng, tất cả đều nhanh chóng biến mất, tiến vào trong cơ thể của hư ảnh Côn Bằng.

Như bị nó thôn phệ vậy!

“Huyết mạch Côn Bằng!”

Lòng Giang Thạch chìm xuống, sau đó lại nở nụ cười nồng đậm, nói: “Thật thú vị, cái gọi là huyết mạch Côn Bằng này chính là chỗ dựa của ngươi sao?”

Vút!

Vừa dứt lời, đồng tử hắn đột nhiên co lại, không nghĩ ngợi gì, cây chiến mâu bằng đồng thau thô to trong tay đã nhanh chóng xuyên qua, trong nháy mắt lưu quang tinh tú lưu chuyển.

“Thiên Sát Thất Chú!!”

Ầm ầm ầm ầm!

Từng tia sáng kinh khủng nhanh chóng bắn phá về phía khu vực trước mặt, đồng thời [Thiên Phú Tỏa Long] cũng một lần nữa được vận chuyển đến cực hạn.

Bởi vì ngay lúc này, thân hình Mông Phóng đột nhiên biến mất không thấy!

Mà ngay khi Thiên Sát Thất Chú của Giang Thạch vừa bắn ra, không gian khu vực phía sau đột nhiên nứt ra không một tiếng động, thân hình khủng khiếp cao hơn bảy thước của Mông Phóng đột nhiên xuất hiện, ánh mắt lạnh lùng, khí tức khủng khiếp, Phượng Sí Lưu Ly Thương trong tay như có sinh mệnh, trực tiếp đập về phía hậu tâm của Giang Thạch.

Ầm ầm!

Chỉ một đòn, Phượng Sí Lưu Ly Thương đã xuyên thủng thân hình Giang Thạch, trực tiếp nện xuống mặt đất, rung chuyển cả mặt đất.

Sắc mặt Mông Phóng biến đổi, đột nhiên quay đầu lại.

“Lực lượng không gian!”

Giang Thạch vậy mà đã nắm giữ lực lượng không gian!

Không yếu hơn Huyết Mạch Côn Bằng của hắn!

Bỗng nhiên, hắn không nghĩ nhiều, vùng Phượng Sí Lưu Ly Thương nện xuống khu vực bên cạnh, thân hình Giang Thạch lập tức hiện ra, cười gằn một tiếng, Thiên Sát Thất Chú lập tức ập đến.

“Chết!!”

Ầm ầm ầm ầm!

Vô số luồng sáng bắn về phía Mông Phóng, nhanh chóng nhấn chìm thân hình Mông Phóng.

Giữa dòng năng lượng hỗn loạn cuồng bạo, thân hình Mông Phóng bị đánh trúng liên tiếp, tiếng gầm rú vang động thiên địa phát ra từ miệng hắn. Hư ảnh Côn Bằng sau lưng

xoay tròn dữ dội, như muôn vàn sông nước đổ về biển cả, điên cuồng hóa giải lực lượng khủng khiếp ập đến.

Cùng lúc đó, hai cánh tay của hắn nhanh chóng biến thành màu đen với tốc độ mắt thường có thể thấy rõ, như nhuộm mực đen, tỏa ra khí tức hủy diệt. Ánh mắt hắn bùng lên ngọn lửa giận dữ, từng đường gân xanh thô to nổi lên chằng chịt khắp khuôn mặt.

“Thôn Thiên Phá Diệt!”

Tất cả hắc quang trong tay hắn đều nhanh chóng hội tụ về phía Phượng Sí Lưu Ly Thương, chỉ trong khoảnh khắc ngắn ngủi đã nhuộm đen toàn bộ cây đao, tỏa ra khí tức hủy diệt khó tả.

Cả không gian như bị khóa chặt trong khoảnh khắc.

Mông Phóng vùng thương chém xuống, không gian phía sau hắn cuộn cuộn trào về phía trước, như hóa thành ngọn núi hùng vĩ, cùng Phượng Sí Lưu Ly Thương va chạm.

Lúc này, cho dù Giang Thạch muốn sử dụng lực lượng không gian để thuận di cũng không thể làm được, bởi vì toàn bộ không gian đều bị Mông Phóng khống chế, như bị giam cầm.

Hắn không còn cách nào khác ngoài việc đối đầu trực diện.

Tuy nhiên, Giang Thạch không hề nao núng, khí huyết trong người cuộn cuộn, toàn bộ thân hình to lớn lại một lần nữa phình lên, trên da xuất hiện từng mảng long lân khủng khiếp, xương cụt và đuôi đều mọc dài ra.

“Muốn cứng đối cứng với ta, Mông Phóng, ta sẽ thành toàn cho ngươi!!”

Giang Thạch gầm lên một tiếng, vùng cây trường mâu bằng đồng thau thô to đập về phía Mông Phóng.

Oanh!

Một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên, vang vọng không biết bao nhiêu dặm.

Mông Phóng há mồm phun ra máu tươi, thân hình ngã văng ra sau, như bị sao chổi đâm trúng, vô số lỗ chân lông đồng thời bùng nổ thành những huyết quang khủng khiếp, mắt mở to, trong ánh mắt tràn đầy phần nộ.

Dù hắn đã sử dụng hết lực lượng huyết mạch Côn Bằng để hóa giải, nhưng trước lực phản chấn kinh khủng này, hắn vẫn bị thương không nhẹ.

Lực lượng toàn thân của hắn bị Giang Thạch áp chế hoàn toàn.

Ngoại trừ nhục thân và huyết mạch không bị ảnh hưởng, bất kỳ tuyệt kỹ nào khác của hắn đều không thể thi triển được, quả thực là uất ức đến cùng cực.

Nếu Giang Thạch không có “Thiên Phú Tỏa Long”, trong trường hợp chiến đấu công bằng, muốn áp chế Mông Phóng trong thời gian ngắn là điều hoàn toàn không thể.

Nhưng đáng tiếc, dưới “Thiên Phú Tỏa Long”, đây vốn không phải là một trận chiến công bằng.

Mông Phóng không thể sử dụng kinh lực.

Nhưng Giang Thạch lại có thể tùy ý sử dụng kinh lực.

Ngay từ đầu, kết cục của trận chiến đã được định đoạt!

Nếu tu vi của Mông Phóng cao hơn Giang Thạch, khi đối mặt với “Thiên Phú Tỏa Long”, hắn vẫn có thể cố gắng phá vỡ, thoát khỏi sự áp chế của “Tỏa Long”.

Nhưng đáng tiếc, cho dù là Mông Phóng bây giờ, về cảnh giới cũng chỉ ngang hàng với Giang Thạch mà thôi.

Ầm!

Thân hình Mông Phóng hung hăng đập xuống một ngọn núi, chân nó vỡ vụn trong nháy mắt. Đá vụn bay tứ tung, cương phong cuồng bạo gào thét khắp nơi.

Chương 624: Đánh Bại Mông Phóng! 4

Nhưng rất nhanh, Mông Phóng đã gượng dậy từ mặt đất, mặt đầy máu tươi, ánh mắt lạnh lùng toát ra sát khí, nhìn chăm chăm Giang Thạch.

“Người sử dụng công pháp gì?”

Giọng hần khàn khàn, khí tức bốc lên bùng bùng.

Rõ ràng, hần cũng nhận ra sự chênh lệch to lớn này.

Trên thực tế, ngay từ đầu, hần đã nhận ra rằng xung quanh Giang Thạch có một luồng lực trường vô hình có khả năng áp chế kinh lực của bản thân.

Chỉ là trước đây hần không hề quan tâm, chỉ nghĩ rằng với Kim Cương Thánh Thể và Huyết Mạch Côn Bằng của mình, hần có thể phớt lờ mọi thủ đoạn hèn mọn.

Nhưng đến giờ hần mới nhận ra mình đã sai.

Và sai một cách thảm hại!

“Công pháp gì?”

Giang Thạch đột nhiên bật cười, thân hình cao lớn đến chín thước, tay cầm chặt cây trường mâu bằng đồng thau, cười nói: “Mông Phóng, người không phải nói ta chỉ biết chút thủ đoạn hèn mọn sao? Thế nào? Thủ đoạn hèn mọn của ta có khiến người hài lòng?”

Mông Phóng cau mày, ánh mắt lạnh lùng: “Chỉ là điều trùg tiểu kỹ thôi, ngoài việc áp chế khi cận chiến, còn có tác dụng gì?”

Ầm!

Thân hình hần đột ngột bay lên cao, lơ lửng giữa không trung, hai cánh màu đen khổng lồ bất chợt xuất hiện sau lưng, che khuất cả bầu trời. Khi sải cánh, cánh dài đến sáu bảy thước, lấp lánh hắc kim quang, lân giáp hung tợn.

Một luồng khí tức thần bí bùng phát từ trên người Mông Phóng.

“Chỉ cần cách người đủ xa, công pháp của người sẽ không thể ảnh hưởng đến ta. Đáng tiếc, ta vốn định dùng nhục thân đánh chết người, nhưng giờ ta chỉ có thể sử dụng công kích tầm xa.”

Giọng Mông Phóng lạnh lùng, máu chảy đầm đìa trên mặt và cơ thể, mỗi giọt máu đều chứa đựng tinh khí khó tả, như từng viên mã não đỏ.

“Mười Vạn Tám Nghìn Kiếm!!”

Mông Phóng hét lên một tiếng, hai cánh Côn Bằng đen sau lưng lại tiếp tục phình to lên.

Xoạt một tiếng, che khuất bầu trời, che lấp cả không gian, hóa thành cự địch hàng trăm thước, hắc quan tuôn trào, khí tức khủng khiếp, trực tiếp ngưng tụ thành từng thanh kiếm sắc bén, như mưa rào bão tố, trong nháy mắt bắn xuống, xuyên thẳng về phía thân hình Giang Thạch.

Ngay lập tức, trên dưới thiên địa đều là những thanh kiếm khủng khiếp này.

Giang Thạch cau mày, trầm giọng nói: “”Chưa Đến Hoàng Hà, Tâm Bất Tử”, nhục thân không được, đổi sang kinh lực? Cho dù là kinh lực, người cũng không đủ nhìn!”

Thiên phú: Bôn Lôi!

Giang Thạch gầm lên một tiếng, toàn thân như hóa thành một thiết bị phóng điện khủng khiếp, vô số lôi điện kinh khủng vốn được cất giữ trong cơ thể hắn giờ đây bùng nổ.

Bầu trời và mặt đất sáng rực một mảnh.

Vô số tia tử lôi cuồng bạo từ trong cơ thể Giang Thạch lao ra, bị hắn điều khiển, hung hăng lao về phía Mười Vạn Tám Nghìn Kiếm của Mông Phóng.

Lập tức, giữa hai người bùng lên những luồng sáng chói lóa, khiến mắt người ta gần như lóa mù, như một vầng mặt trời rực rỡ mọc lên.

Lúc này, dường như cả mặt đất đều rung chuyển.

Huyền Đạo Tử, Thương Ngô, Thổ Vương, Hỏa Vương đều kinh hãi, vội vàng dùng tay che mắt.

Xa xa.

Nam tử áo vàng và những người khác đang lao về phía đây sắc mặt tái nhợt, vội vàng ngẩng đầu nhìn lên, sau đó lại tăng tốc lao về phía trước.

“Bọn hắn đánh nhau rồi!”

“Ba động thật khủng khiếp!”

“Người này không yếu hơn Mông Phóng!”

“Nhanh đi!!”

Từng bóng người nhanh chóng lao tới.

Ban đầu, bọn hắn bị Mông Phóng tạm thời chặn lại trong phủ đệ, không cho bọn hắn đi theo, nhưng rất nhanh, cao thủ số một của Diệp gia, Diệp Thiên Nhai, đã sử dụng hàn băng thánh lực phá vỡ phong tỏa của Mông Phóng, giải thoát cho tất cả mọi người.

Lúc này, dưới sự dẫn dắt của Diệp Thiên Nhai, bọn hắn trực tiếp hướng đến nơi ước chiến của Giang Thạch và Mông Phóng.

Chỉ thấy Diệp Thiên Nhai khuôn mặt như dao khắc, thân hình cao lớn, khoác lên mình bộ trường bào trắng, trong ánh mắt ẩn chứa một tia lạnh lùng.

Nhìn chung, cả người toát lên khí chất lạnh lùng, cực tuyệt người ngàn dặm, khó gần hơn cả Mông Phóng.

Àm âm!

Khu vực phía trước vang lên tiếng nổ vang, lửa cháy ngút trời.

Từng tia tử lôi và hắc quang bao trùm khắp nơi trên bầu trời và mặt đất.

Trong vô số tia chớp đó, thân hình Giang Thạch lại biến mất một lần nữa, lực lượng không gian được vận dụng, hắn một lần nữa âm thầm xuất hiện trước mặt Mông Phóng.

Mông Phóng đang cố gắng điều khiển Côn Bằng cự địch để chống lại những tia tử lôi vô tận của Giang Thạch, hoàn toàn không thể quan tâm đến sự biến đổi của không gian xung quanh.

Lúc này, đối mặt với sự xuất hiện đột ngột của Giang Thạch, sắc mặt hắn biến đổi, toàn bộ lực lượng trong cơ thể lại một lần nữa dồn nén, xoay chuyển Phượng Sí Lưu Ly Thương, một lần nữa hung hăng nện về phía Giang Thạch.

“Mông Phóng, ngươi xong!”

Giang Thạch gầm lên, bảy loại lực lượng khác biệt của Thiên Sát Thất Chú đều dung nhập vào một mâu thuẫn khiếp này, từ trên trời giáng xuống, như Thái Sơn áp đỉnh.

Àm!

Trong ánh sáng vô tận, âm thanh rung chuyển thiên địa,
vang dội khắp nơi.

Không thể nhìn thấy gì cả.

Chương 625: Đánh Bại Mông Phóng! 5

Chỉ nghe thấy một tiếng gầm giận dữ phát ra từ dòng năng lượng hỗn loạn vô tận, sau đó thân hình Mông Phóng bị Giang Thạch trực tiếp đánh trúng, từ trên cao xuống lao xuống mặt đất.

Thiên Sát Thất Chú!

Chú Thiên!

Chú Địa!

Chú Nhân!

Chú Âm!

Chú Âm!

Chú Hồn!

Chú Phách!

Bảy lời nguyên hợp nhất!

Oanh! Oanh!

Từ trong cơ thể Mông Phóng vang lên từng tiếng nổ trầm thấp mà đáng sợ, như rang đậu đồng, máu me be bét, thương tích đầy mình.

Dù có huyết mạch Côn Bằng, lúc này cũng hoàn toàn không thể chống đỡ được.

Bùm một tiếng, toàn bộ thân hình khổng lồ của hắn trực tiếp đập mạnh xuống mặt đất, chấn mặt đất vỡ vụn từng khúc,

vô số đá vụn và năng lượng hỗn loạn từ dưới lòng đất phun lên trời, bắn tung tóe khắp nơi.

Vẫn chưa hết.

Sau khi đánh trúng một đòn, Giang Thạch được thể không tha người, trường mâu đồng thau trong tay được vận dụng đến cực hạn, trong nháy mắt sáng chói, gầm lên một tiếng, Cửu Mạng Liên Hoàn Sát trong nháy mắt bắn về phía thân hình Mông Phóng.

Vèo vèo vèo vèo!

Trong nháy mắt, như một trận mưa sao băng rơi xuống.

Không biết bao nhiêu luồng năng lượng khủng khiếp vô hình trong nháy mắt đánh vào lòng đất, đánh vào thân thể Mông Phóng.

Lúc này, Giang Thạch thậm chí không cần sử dụng Kim Cương Trắc.

Càng không cần vận dụng uy lực thực sự của thần khí trong tay.

Hắn chỉ dựa vào thực lực tuyệt đối của bản thân.

Lần này, bằng thực lực chân chính của bản thân, hoàn toàn áp chế Mông Phóng.

Có thể nói, ngay từ đầu, Mông Phóng đã bị khắc chế hoàn toàn, một thân võ học nghịch thiên chỉ phát huy được chưa đến ba thành, ngoài thủ đoạn huyết mạch và nhục thân, những thủ đoạn khác hoàn toàn bị khắc chết!

Mặt đất rung chuyển dữ dội, nứt toác tạo thành những hố sâu khổng lồ. Khí tức kinh hoàng như từ miệng núi lửa phun trào bốc lên từ những hố sâu đó.

Huyền Đạo Tử, Thương Ngô, Hỏa Vương và Thổ Vương đều lộ vẻ kinh ngạc tốt độ.

Trên mặt Giang Thạch hiện lên một nụ cười lạnh lùng. Lơ lửng giữa không trung, hấn vận dụng lực lượng không gian từ từ hạ xuống. Thiên Phú Thấu Thị được vận dụng đến cực hạn, nhìn chăm chăm vào Mông Phóng bị hấn đánh xuống đáy sâu.

“Mông Đại Đô Đốc, xem ra ngươi cũng chỉ đến vậy thôi. Để ta tiễn ngươi lên đường!”

Ánh mắt hấn lóe lên hàn quang, trường mâu đồng thau giơ cao một lần nữa. Ngọn lửa vô hình bùng cháy dữ dội từ trên mũi mâu, khiến cho nhiệt độ trong thiên địa tăng vọt.

Diêm Ma Cửu Chuyển Công!

Ngay lúc Giang Thạch tập trung toàn lực, chuẩn bị tiêu diệt Mông Phóng thì sắc mặt hấn đột nhiên thay đổi, hai mắt mở to.

Mông Phóng vừa bị hấn đánh chìm xuống đáy hồ, giờ đây lại biến mất không dấu vết.

Đúng vậy, biến mất hoàn toàn.

Như thể bốc hơi vào hư vô.

Nhưng rất nhanh Giang Thạch nhận ra dấu vết không gian dao động, hấn quay đầu nhìn lại.

Cách đó mấy trăm thước, hư không đột nhiên rung động dữ dội, như gợn sóng trên mặt nước.

Ngay lập tức, hai bóng người xuất hiện từ hư không.

Một nam tử cao lớn, khuôn mặt góc cạnh, mặc trường bào trắng, ánh mắt lạnh lùng, một tay đỡ lấy Mông Phóng.

Lúc này, Mông Phóng cả người đầm máu., tóc tai bù xù, ánh mắt hung dữ. Hư ảnh Côn Bằng sau lưng vẫn đang xoay

tròn, không ngừng hóa giải những vết thương trên người hắn.

“Ngươi là ai?”

Giang Thạch cau mày hỏi.

“Diệp gia! Diệp Thiên Nhai!”

Giọng nói của nam tử áo trắng lạnh lùng, không chút thay đổi.

“Ngươi là đệ nhất cao thủ Diệp gia?”

Giang Thạch nhìn chằm chằm vào Diệp Thiên Nhai, trong đầu hiện lên thông tin về hắn mà Ứng Long cung cấp.

Diệp Thiên Nhai mặt lạnh nhạt, không trả lời.

Giang Thạch cười lạnh: “Có ý gì? Ngươi cũng muốn chôn cùng Mông Phóng? Muốn cùng hắn đi chết?”

Đột nhiên, hắn cảm nhận được gì đó khác thường, lạnh nhạt nhìn về phía sau Diệp Thiên Nhai.

Chỉ thấy sau lưng Diệp Thiên Nhai, tiếng gió rít lên dữ dội, hàng loạt bóng người lao đến, chớp mắt đã xuất hiện sau lưng hắn.

Khoảng mười người.

Đều là những cao thủ thực lực không tầm thường. Ánh mắt bọn hắn như điện, nhìn về phía Giang Thạch.

Chính là nữ tử áo lam và nam tử áo vàng cùng những người khác.

Lúc này, khi bọn hắn nhìn thấy thảm trạng của Mông Phóng bị Diệp Thiên Nhai đỡ lấy, tất cả đều vô cùng kinh hãi, đồng loạt nhìn về phía Giang Thạch.

Tên này!

Thực sự có thể đánh bại Mông Phóng?

Sao lại có thể như vậy?

Hơn nữa, nhìn qua thì Giang Thạch dường như không hề bị thương?

“Tình anh của Ngũ Tộc Viễn Cô?”

Giang Thạch liếc mắt, nụ cười trên môi càng thêm rạng rỡ, nói: “Chẳng lẽ các người muốn cùng ra tay sao?”

Bỗng nhiên, ánh mắt hắn lại hướng về phía Mông Phóng, cười khẩy nói: “Mông đại đô đốc, đây là ân oán giữa ta và người, người muốn người khác giúp đỡ? Người thật đúng là càng ngày càng khiến ta thất vọng!”

Mắt Mông Phóng bùng lên lửa giận, khí huyết trong cơ thể lại cuộn cuộn sôi sục, như muốn phát cuồng.

“Mông Phóng, đủ rồi, đừng để hắn kích động!”

Giọng nói lạnh lùng của Diệp Thiên Nhai vang lên, một luồng hàn khí đột ngột tràn vào tâm trí Mông Phóng, khiến tâm trạng phẫn nộ của hắn vừa mới dâng lên đột ngột hạ xuống, nhanh chóng bình tĩnh lại, sắc mặt trở nên u ám đáng sợ, không nói một lời.

Chương 626: Thiên Hạ Đại Thế? Chê Cười!

“Mông Phóng, giữa ta và ngươi, ngươi thực sự muốn để người khác thay ngươi ra mặt sao?”

Giang Thạch cười lạnh, tiếp tục nói: “Khí phách năm xưa của ngươi đâu rồi? Ngươi tung hoành ngang dọc trên giang hồ, không ai có thể ngăn cản, làm sao, giờ đây lại lùi bước?”

“Thành bại nhất thời không là gì cả, từ xưa đến nay, người thành đại sự không câu nệ tiểu tiết, ngay cả các vị thánh nhân viễn cổ cũng có lúc thất bại, nhưng vẫn không thể che lấp ánh hào quang của bọn hắn!”

Giọng điệu Diệp Thiên Nhai lạnh lùng, không để Mông Phóng tiếp tục bị Giang Thạch dẫn dắt, tiếp tục nói: “Đừng quên mục đích của chúng ta, Ngũ Tộc Viễn Cổ định mệnh phải thống trị thiên hạ, thống nhất thế gian, đây không phải là chiến đấu đơn độc, mà là vì toàn nhân loại mà suy nghĩ, kẻ này chỉ là một kẻ thô lỗ, hà cớ gì phải để ngươi bận tâm?”

Mông Phóng hít một hơi thật sâu, từ từ gạt đầu, vẻ mặt u ám, không biết nghe vào được bao nhiêu.

Nhưng Giang Thạch lại bị giọng nói của Diệp Thiên Nhai chọc giận, lạnh giọng nói: “Hay cho một câu vì toàn nhân loại mà suy nghĩ, không biết da mặt của các ngươi dày đến mức nào mới có thể nói ra những lời như vậy?”

“Giang Thạch, bất kể ngươi tin hay không, con đường của chúng ta chú định là khác nhau.”

Giọng Diệp Thiên Nhai lạnh lùng, nói: “Từ đầu đến cuối, ngươi chỉ là một thằng hề mua vui mà thôi, đại thể thiên hạ, trùng trùng điệp điệp, thuận theo thì sống, nghịch theo thì chết, không ai có thể thay đổi được điều này!”

“Chê cười, các ngươi đại diện cho đại thể thiên hạ?”

Giang Thạch lạnh giọng quát: “Ngũ Tộc Viễn Cổ một đường quét ngang thiên hạ đến nay, đã giết chết bao nhiêu người vô tội, các ngươi đại diện cho ai? Lũ cướp gà trộm chó cũng dám tự xưng đại thể, đúng là trò cười!”

“Ta đã nói, bất kể ngươi tin hay không, chúng ta đại diện cho toàn nhân loại, ngươi chỉ là một viên đá trên con đường tiến bước của chúng ta, có thể bị diệt trừ bất cứ lúc nào!”

Diệp Thiên Nhai lạnh lùng nói.

“Vậy thì ngươi thử diệt trừ ‘hòn đá’ này xem!” Giang Thạch cười gằn.

“Sao? Ngươi tưởng chúng ta không làm được?”

Ánh mắt Diệp Thiên Nhai lộ ra tia sát khí.

“Nếu ngươi thực sự có thể làm được, vậy cứ thử xem!”

Giang Thạch vẻ mặt cười lạnh, thân hình bằng bạc mà lại to lớn lộ ra một cỗ khí tức áp lực khó tả, khiến cho không gian đều mơ hồ run rẩy vạn vạo.

“Hay cho một cái thử xem, thử xem liền thử xem, ta Lâm Như Dạ đến thử!!”

Bỗng nhiên, một tiếng hét lớn vang lên từ xa, kim quang rực rỡ như sao băng, lóe lên, một bóng người to lớn mặc trường bào vàng, mặt vuông chữ điền, ánh mắt sâu thẳm xuất hiện từ chân trời xa xôi.

“Giang Thạch, giết tam đệ ta, hôm nay ta đến lấy mạng ngươi!!”

Giọng người mới đến lạnh lùng, vừa xuất hiện, ánh mắt đã như móc câu hồn, lập tức nhìn về phía Giang Thạch.

Đệ nhất cao thủ Lâm gia!

Lâm Như Dạ!

Giang Thạch nheo mắt, nụ cười lạnh dần hiện lên trên môi, nói: “Tốt, đến tốt, nếu các ngươi đều đến đây, thì tốt nhất, đỡ cho ta phải đi tìm từng người một.”

“Phải không? Nếu vậy, ta cũng góp vui!”

Bỗng nhiên, một tiếng hét lớn khác vang lên từ phía sau.

Giang Thạch quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy một con chim lớn màu đỏ rực xuất hiện trên bầu trời, che phủ cả bầu trời, rộng đến hàng chục thước, toàn thân phủ đầy lông vũ màu đỏ rực, tỏa ra từng luồng khí tức lửa nóng nồng nặc.

Ngay cả không gian xung quanh cũng bị nung nóng đến vặn vẹo.

Mặt đất bắt đầu tan chảy từng mảng lớn, bốc lên từng đợt hơi nước trắng xóa.

Hai mắt Giang Thạch lại bắn ra hai luồng hàn quang.

Tiêu tộc!

Huyết mạch Thiên Hỏa!

Tiêu Đỉnh!

“Có chút ý tứ, năm cao thủ của Ngũ Tộc Viễn Cổ, bây giờ đã xuất hiện bốn người, còn lại là Ngô tộc Bất Tử Huyết Mạch Ngô Khiếu Thiên đâu? Cùng ra đi.”

Giang Thạch cười lạnh liên tục.

Nhưng không có âm thanh nào vang lên.

Chỉ có Lâm Như Dạ, Diệp Thiên Nhai, Tiêu Đỉnh và Mông Phóng, bốn người lạnh lùng nhìn Giang Thạch.

“Ngô Khiếu Thiên không đến?”

Giang Thạch hừ lạnh, ánh mắt lạnh lùng, nói: “Đúng là mất hứng, còn tưởng rằng năm cao thủ của các người lần này sẽ xuất hiện đầy đủ a.”

“Giang Thạch, người quả là một nhân tài, nhưng tiếc thay, kẻ muốn chống lại đại thế thiên hạ, chỉ có con đường chết!”

Giọng Tiêu Đỉnh lạnh lùng, đứng hiên ngang trên lưng cự diễn đỏ rực, xung quanh tỏa ra ngọn lửa vô hình.

“Loạn thất bát tao, nếu đại thế thiên hạ thực sự là do những kẻ như các người tạo nên, thì ta sẽ dùng một quyền đánh tan đại thế thiên hạ này!”

Giọng Giang Thạch lạnh lùng.

“Nói nhiều vô ích, Giang Thạch, chúng ta chưa bao giờ coi người là đối thủ, hôm nay cũng sẽ không chiến đấu công bằng với người, mục đích của chúng ta, từ đầu đến cuối đều là vì toàn nhân loại!”

Ánh mắt Diệp Thiên Nhai lạnh lùng, không thay đổi, nói: “Ta đã nói, trong mắt chúng ta, người chỉ là một hòn đá cản đường, hôm nay sẽ triệt để đánh tan người!”

“Vậy thì đến đây!!”

Giang Thạch gầm lên một tiếng, không nói thêm nữa, trực tiếp ra tay trước, thân hình gần như biến mất trong nháy mắt, khoảnh khắc tiếp theo liền xuất hiện không một dấu vết bên cạnh Diệp Thiên Nhai.

“Giết!!”

Chương 627: Đánh Bại Toàn Bộ, Chết Đi! 1

Hướng khác.

Cuồng phong thét gào.

Tuyết phủ trắng trời.

Lung sườn núi.

Một lão giả mặc áo xanh đang khoanh chân ngồi, hẩn lắc lư bầu rượu trong tay, rót nốt ngụm rượu cuối cùng vào miệng, không khỏi thở dài một hơi, hơi trắng phả ra, miệng lại mím chặt.

“Hết rượu rồi, uống nhanh thật, chết tiệt, lúc hay nhất lại hết rượu.”

Hẩn chưa thỏa mãn, lại treo bầu rượu đen vào thắt lưng, sau đó nở nụ cười, nhìn vào chiếc gương cổ trước mặt.

Chỉ thấy chiếc gương huyền bí khó lường, bên trong đang chiếu ra cảnh tượng không thuộc nơi đây.

Chính là cảnh tượng Giang Thạch và những người khác đang chiến đấu cách xa vô số dặm.

Trận chiến vô cùng kịch liệt, đánh cho thiên địa hỗn loạn, đá to như đầu, không gian trở nên mơ hồ vụn vụn.

Ngay cả hẩn dùng mặt gương thần này quan sát, lúc này nhìn vào cũng có chút không rõ ràng.

Miệng hẩn liên tục tặc lưỡi.

“Khủng khiếp, khủng khiếp, người tuổi trẻ bây giờ thật đáng sợ, còn dữ dội hơn cả lão phu năm xưa, thật đáng sợ.”

Lão giả lẩm bẩm trong miệng, nhìn chăm chăm vào hình ảnh trong gương.

Đặc biệt là tiêu tử tên Giang Thạch này.

Thật hung hãn!

Một mình đuổi theo bốn người đánh, vậy mà không hề yếu thế chút nào.

Đủ loại thủ đoạn kỳ quái liên tục xuất hiện, mỗi lần xuất thủ đều khiến lão giả này hai mắt tỏa sáng, tương ứng với đó, bốn người đối diện phải dốc hết sức mới có thể hóa giải thủ đoạn của hắn.

“Thật không biết, tên này học được những thủ đoạn này từ đâu?”

Lão giả lại lẩm bẩm, nói: “Ngay cả Giáo chủ Ma giáo Ứng Thiên Hùng, e rằng cũng không biết? Thật là thần kỳ!”

Đối mặt với trận chiến đặc sắc như vậy, ngay cả hắn, một kẻ nghiện rượu, nhất thời cũng không nở rời đi mà muốn xem rõ kết quả cuối cùng.

Nhưng ngay lúc này!

Đột nhiên, linh cảm lão giả đột nhiên lóe lên, dường như nhận ra điều gì, đột nhiên quay đầu nhìn về phía nửa sườn núi đối diện.

Chỉ thấy chỗ nửa sườn núi đó, giống như bị chém ra bởi một thanh kiếm khổng lồ, xuất hiện một cái bệ khổng lồ, trên bệ được xây dựng một Truyền Tống Trận vô cùng to lớn.

Ngày thường, Truyền Tống Trận ở đó vô cùng tĩnh mịch, tuyệt đối không có bất kỳ động tĩnh gì.

Nhưng hôm nay, Truyền Tống Trận ở đó đột nhiên rung động dữ dội, kéo theo cả hư không ở đó nhanh chóng rối loạn và biến dạng.

Lão giả sửng sốt, sau đó đột nhiên phản ứng lại.

“Những người đến Hồng Hoang Sơn Mạch đã trở lại?”

Rắc rắc!

Từng tia lôi điện rực rỡ từ trên trời giáng xuống, như những tia sáng trắng chói lóa, nhấn chìm cả Truyền Tống Trận ở đó, tạo ra dư ba mạnh mẽ mà hỗn loạn.

Phía sau ánh sáng trắng chói lóa, hàng chục thân ảnh xuất hiện trên Truyền Tống Trận, thân hình cao thấp béo gầy, mỗi người một vẻ, tuổi tác cũng không giống nhau.

Hầu hết mọi người đều là vẻ mặt u ám, cau mày, tâm trạng nặng nề.

Chỉ một số ít người không biểu lộ bất kỳ cảm xúc nào, dường như không quan tâm đến mọi thứ.

Vừa đến nơi, bọn hắn liếc nhìn lão giả áo xanh ở sườn núi đối diện, sau đó hơn mười người trong số bọn hắn lập tức rời đi, bước chân đậm mạnh, trong nháy mắt đã biến mất khỏi nơi đây.

Nhiều người khác sau khi chú ý đến lão giả áo xanh, nhíu mày, thân hình đột ngột lao ra từ sườn núi đối diện, mang theo tiếng rít chói tai, trong nháy mắt đã xuất hiện trước mặt lão giả áo xanh.

“Thanh Huyền Tử, sau khi ta đi, tình hình Ma Thiên Giáo của ta thế nào?”

Vừa đáp xuống, Thiên Ma Giáo Chủ Ứng Thiên Hùng đã lên tiếng hỏi.

“Còn Thiên Huyền Môn của ta thì sao?”

“Còn Lâm gia của ta thì sao?”

Từng vị cường giả lần lượt hỏi han, nhanh chóng vây quanh.

Lão giả áo xanh cười ha ha, rất có hứng thú nói: “Tình hình thế nào? Các người tự đi xem không phải là biết ngay sao?”

Hắn giơ một ngón tay già nua lên, nhẹ nhàng chỉ vào chiếc gương cổ thần bí bên cạnh.

Tất cả mọi người đều tập trung ánh mắt nhìn vào, từng đôi mắt như tia chớp, rơi vào trên gương cổ.

Nhìn vào đó, sắc mặt bọn hắn bỗng nhiên thay đổi.

“Bọn hắn đánh nhau rồi?”

“Đó là ai? Chán sống, dám làm bị thương thiên tài của tộc ta!”

“Nghiệt súc, quả thực không biết sống chết!”

“Làm càn, quả thực muốn chết!!”

Từng tên cao thủ của Ngũ Tộc Viễn Cổ đều tức giận quát:..

Thiên Ma Giáo Chủ Ứng Thiên Hùng, con người đột nhiên co lại, lập tức nhìn vào Giang Thạch trong gương, đầu tiên ra lộ ra vẻ chấn kinh, sau đó vô cùng mừng rỡ hô.

“Giang Thạch? Hảo tiểu tử! Hahahaha!”

Hắn trực tiếp bật cười lớn.

Mọi người xung quanh lập tức đổ dồn ánh mắt về phía Thiên Ma Giáo Chủ.

Lão giả áo xanh cũng cười ha ha, nói: “Ứng Thiên Hùng, Thiên Ma Giáo của các người đúng là ra một kỳ tài., một mình

có thể áp chế toàn bộ cao thủ của Ngũ Tộc Viễn Cổ, hiếm gặp, thật sự là hiếm gặp a!”

“Ứng Thiên Hùng, bọn hắc là người của Thiên Ma Giáo người?”

Một tên lão giả của Lâm gia híp mắt, quay đầu nhìn về phía Thiên Ma Giáo Chủ.

Thiên Ma Giáo Chủ cười gằn một tiếng, trực tiếp quay đầu lại, nói: “Là người của Thiên Ma Giáo ta, ngươi muốn làm sao đây? Muốn cắn ta à?”

Chương 628: Đánh Bại Toàn Bộ, Chết Đi! 2

“Ngươi!”

Lão giả Lâm tộc con ngươi co lại, lửa giận bùng lên.

Nhưng rất nhanh, hấn nhanh chóng áp chế lửa giận xuống.

“Tốt, rất tốt, không ngờ Thiên Ma Giáo lại xuất hiện một quái vật như vậy!”

Một nam tử trung niên vẻ mặt nửa cười nửa không, ý tứ sâu xa nhìn Thiên Ma Giáo Chủ, thân hình lóe lên, đột nhiên biến mất không thấy, đã nhanh chóng rời đi.

Các cao thủ của Ngũ Tộc Viễn Cổ cũng theo sát phía sau, nhanh chóng xông về phía Kỳ Lân Thành..

Thiên Ma Giáo Chủ hừ một tiếng, lập tức triệu tập các cường giả bên cạnh, cũng trực tiếp hóa thành luồng sáng, cũng nhanh chóng lao về phía Kỳ Lân Thành.

.....

Ngoài Kỳ Lân Thành.

Trong Lạc Nhật Hạp Cốc.

Tiếng nổ ầm ầm vang lên, từng luồng sáng kinh khủng từ đây quét ngang, như muôn vàn khối sao băng, kinh thiên động địa, chấn động trời đất, một bên hạp cốc đã bị phá hủy thảm hại.

Giang Thạch vận dụng lực lượng bản thân đến mức tối đa, Nguyên Hồn Chân Giải, Diêm Ma Cửu Chuyển Công, Không

Gian Thánh Quyết. Cộng thêm các thiên phú trên người.

Bôn Lôi!

Quy Nguyên!

Phục Chế!

Phệ Hồn!

Chưởng Binh!

Bách Bội Long Tượng!

Từng luồng lực lượng kinh khủng liên tiếp phát ra, tuy chỉ là một người, nhưng lại trực tiếp tạo ra ảo giác áp bách kinh khủng như thiên quân vạn mã.

Trong từng đòn công kích kinh khủng liên tiếp, cuối cùng, Lâm Như Dạ phun máu ngã lù, ngực Diệp Thiên Nhai bị xuyên thủng, xuất hiện một lỗ máu khổng lồ, Mông Phóng Kim Cương Thánh Huyết nhuộm đỏ bầu trời, sắc mặt Tiêu Đỉnh Tiêu tộc trắng bệch như tờ giấy, ngũ tạng lục phủ bị đánh thành một đoàn hỗn độn.

Đặc biệt là cánh tay trái của hắn, bị Vô Vọng Hỏa Diễm của Giang Thạch làm bị thương, cháy đen một mảng, gần như vỡ vụn, cũng chính là huyết mạch Thiên Hỏa của hắn đã thức tỉnh, đối với lực lượng thuộc tính hỏa có tiên thiên kháng tính, lúc này mới không bị chân chính đốt nát, nếu không đổi một người khác, toàn bộ cánh tay tuyệt đối đã không còn.

Tất nhiên, dưới sự tấn công toàn lực của tứ đại cao thủ, Giang Thạch cũng vô cùng khó chịu, miệng không ngừng phun máu, thân hình nhanh chóng lùi về phía sau, [Quy Nguyên] liên tục vận dụng, từng mảng ánh sáng trắng liên tục lóe lên, hồi phục vết thương, tay cầm chiến mâu đồng thau, vô cùng cảnh giác nhìn về phía bốn người.

Phải nói rằng, lực lượng của bốn người này thực sự cường hãn.

Cũng đúng như dự đoán của Ngũ Tộc Viễn Cổ, bốn người bọn hắn dư sức có thể quét ngang thiên hạ bây giờ.

Bất kỳ ai cũng có thể coi là đối thủ của hắn!

Ban đầu tưởng rằng một Mông Phóng đã rất đáng sợ rồi, nhưng thực lực của ba người còn lại vậy mà cũng không yếu hơn bao nhiêu so với Mông Phóng, mỗi người đều có điểm đặc thù khác nhau.

Huyết mạch Kim Hoàng, Huyết mạch Hàn Băng, Huyết mạch Thiên Hỏa, mỗi người đều có sở trường riêng!

Làm cho người ta khó lòng phòng bị!

Nhưng tiếc là!

Cuối cùng Giang Thạch vẫn hơn một bậc.

Chiến đấu đến lúc này, ngay cả bốn người đối diện, tâm trạng cũng hoàn toàn chìm xuống, khuôn mặt đáng sợ, ánh mắt nhìn chằm chằm Giang Thạch, mỗi người đều bị thương rất nặng, muốn hồi phục cũng không thể hồi phục.

“Giang Thạch, hảo!”

Huyết mạch Kim Hoàng, Lâm Như Dạ thanh âm lạnh lẽo.

“Có chút thủ đoạn.”

Huyết mạch Thiên Hỏa, Tiêu Đỉnh lạnh lùng nói.

“Nhưng hôm nay ngươi nhất định phải chết, tuyệt đối không thể để ngươi sống!” Huyết mạch Hàn Băng, Diệp Thiên Nhai trầm giọng nói.

“Hắc hắc, tứ đại cao thủ?”

Giang Thạch cũng trực tiếp bật cười, vết thương vừa bị đánh ra trên người đã khôi phục trong nháy mắt dưới thiên phú [Quy Nguyên], cả người như không có chuyện gì xảy ra, ha ha cười lớn, “Tứ đại cao thủ cái gì, cũng chỉ như vậy thôi, hôm nay liền để tất cả các người nằm lại ở chỗ này!”

Giang Thạch cười gần một tiếng, đột nhiên gầm lên một tiếng, thân hình to lớn trực tiếp lao về phía bốn người phía trước một lần nữa.

Dựa vào da dày thịt béo, lại có thể liên tục hồi phục bằng thiên phú Quy Nguyên, hắn hoàn toàn không coi bốn người này ra gì.

Hơn nữa hắn còn có không ít át chủ bài khác chưa tung ra.

Sắc mặt bốn người trước mặt biến đổi, cũng gầm lên một tiếng, ngay sau đó trực tiếp lao ra, nhanh chóng giết về phía Giang Thạch.

Trong nháy mắt, trận chiến dữ dội hơn lại nổ ra lần nữa.

Giang Thạch phát huy toàn bộ lực lượng của mình, chiêu chiêu chí mạng, hoàn toàn là phương thức lấy thương đổi thương, dồn ép bốn người liên tục gầm thét, chỉ có thể liên tục sử dụng công kích tầm xa, hoàn toàn không dám cận chiến chống lại.

Bởi vì một khi cận chiến, bọn hắn nhất định sẽ bị ảnh hưởng bởi loại lĩnh vực vô hình trên người Giang Thạch, không thể phát huy ra bất kỳ một tia kinh lực nào.

Chớp mắt, mọi người lại một lần nữa giết đến gay cấn., ngay lúc bốn người đang toàn lực chống cự, đột nhiên Giang Thạch lại vận chuyển thiên phú Chương Bình, trong nháy mắt, bốn người lại lần nữa biến sắc, rõ ràng cảm nhận được binh khí trong tay trở nên không thể kiểm soát, rung lắc dữ dội,

giống như đột nhiên hóa thành một đầu Ác Long, muốn thoát khỏi sự kiểm soát của bọn hắn.

Chương 629: Đánh Bại Toàn Bộ, Chết Đi! 3

Từ trong binh khí của bọn hắn, trực tiếp truyền ra từng luồng sát khí cực mạnh, rót vào đầu óc của bọn hắn.

Bốn người đột nhiên gầm lên, toàn lực áp chế vũ khí trong tay, nhưng ngay lúc này, bàn tay còn lại của Giang Thạch đột nhiên phát ra kim quang rực rỡ, hiện ra một cái vòng bạc cực kỳ kỳ dị, kim quang rực rỡ, ẩn chứa lực lượng vô cùng khủng bố, trực tiếp được hắn vận chuyển đến cực hạn, vùng mạnh mà ra, trực tiếp đập về phía Diệp Thiên Nhai.

Kim Cương Trắc!

Chiếc vòng này đập ra, ngoài uy lực vốn có bên trên, còn ẩn chứa một tầng lực lượng không gian, vừa phóng ra đã phong tỏa không gian, khiến Diệp Thiên Nhai bên kia không thể lui, không thể né tránh, thân hình như bị Muôn Vạn Trọng Sơn kẹp ở giữa.

Đối mặt với Kim Cương Trắc kỳ dị này, ngoại trừ cứng đối cứng, dường như không còn cách nào khác.

Hắn hét lên một tiếng, cưỡng ép áp chết vũ khí trong tay, trực tiếp sử dụng lực lượng hàn băng ngưng tụ ra một mặt lại một mặt tường băng dày trước người.

Chớp mắt, hắn liên tục ngưng tụ tám bức tường băng.

Nhưng đối mặt với Kim Cương Trắc uy lực kinh khủng kia lại hoàn toàn không đủ nhìn, kim quang lóe lên, giống như một viên sao băng rực rỡ từ trên trời giáng xuống.

Oanh! Oanh! Oanh!

Tiếng nổ kinh khủng liên tục vang lên, trong nháy mắt đã sinh sinh phá vỡ tám bức tường bằng, tốc độ không hề giảm sút, trong nháy mắt ập vào người Diệp Thiên Nhai, Diệp Thiên Nhai vốn muốn vùng trường kiếm lên đỡ, nhưng vào thời điểm quan trọng, trường kiếm trong tay lại một lần nữa bị Giang Thạch ảnh hưởng, chỉ có thể trơ mắt nhìn Kim Cương Trắc nện vào người.

Oanh!

Máu tươi bắn tung tóe, thậm chí không nổi nhìn.

Máu me be bét khắp bầu trời.

Thân hình Diệp Thiên Nhai bị Giang Thạch đánh nổ tung ngay lập tức, chỉ còn lại một viên huyết đan đỏ rực, phát ra tiếng gầm thét không cam lòng, giữa lúc ngàn cân treo sợi tóc đó trốn thoát khỏi dư uy của Kim Cương Trắc.

“Thiên Nhai!”

Ba người còn lại hét lớn, đều vô cùng khiếp sợ.

Giang Thạch điều khiển Kim Cương Trắc, xoay một vòng trong không trung, nhanh chóng bay trở lại, bị hấn nắm chặt trong tay, khí thế hào hùng, cầm lấy thanh đồng cổ mâu một lần nữa nhảy lên, lao nhanh về phía ba người còn lại.

“Đánh phế một tên, tiếp tục!”

Ba người tức giận, lần nữa hung mãnh đánh giết về phía Giang Thạch.

Chỉ có điều Giang Thạch có quá nhiều thiên phú, chiêu thức lại vô cùng kỳ quái.

Trong từng đòn tấn công liên hoàn, bọn hắn không thể chiếm được chút ưu thế nào, trong lúc giao chiến dữ dội, bình

khí của ba người một lần nữa bị ảnh hưởng bởi thiên phú Chương Bình của Giang Thạch, trong nháy mắt lại xuất hiện tình trạng mất kiểm soát.

Nhưng ba người trước đây đã tận mắt chứng kiến thảm trạng của Diệp Thiên Nhai, ngay khi vũ khí trong tay mất kiểm soát, sắc mặt bọn hắn thay đổi, lập tức thi triển thân pháp, nhanh chóng tránh xa.

Tuy nhiên, dù vậy, bọn hắn vẫn không thể thoát khỏi ảnh hưởng.

Lực lượng không gian của Giang Thạch nhanh chóng dịch chuyển qua, Kim Cương Trắc phát ra kim quang chói lóa, hướng thẳng về phía Tiêu Đình Tiêu gia hung hăng nện qua.

Trong ánh sáng rực rỡ, đồng tử Tiêu Đình co rút lại, tức giận trong lòng, vội vàng bắt chập tất cả chống đỡ, hư ảnh một con Hỏa Thần Điều khổng lồ xuất hiện sau lưng hắn.

Hỏa Thần Điều lập tức bay ra từ sau lưng hắn, mang theo sóng lửa kinh khủng, chủ động lao về phía Kim Cương Trắc của Giang Thạch.

Oanh!

Phù!

Trong ánh lửa chói lóa, thân thể của Tiêu Đình cũng giống như Diệp Thiên Nhai trước đây, bị Kim Cương Trắc xuyên thủng, máu tươi văng tung tóe, tứ chi đứt lìa bay tán loạn, nổ tung ngay tại chỗ.

Một viên huyết đan đỏ rực cũng nhanh chóng lao ra, trên đó xuất hiện linh hồn của Tiêu Đình vô cùng phẫn nộ, sắc mặt vặn vẹo, găm thét không cam lòng.

Giang Thạch cười ha ha, một lần nữa nhanh chóng thu hồi Kim Cương Trắc, cầm lấy thanh đồng cổ mâu, hung hăng truy

sát về phía viên huyết đan, nói: “Thiên hạ đại thế? Mấy tên các ngươi cũng có thể đại diện cho thiên hạ đại thế, hôm nay ta sẽ triệt để phá hủy cái gọi là thiên hạ đại thế của các ngươi!”

Mông Phóng và Lâm Như Dạ giận quát một tiếng, lập tức cùng nhau xông ra, nhanh chóng cứu viện hồn phách của Tiêu Đỉnh, từng luồng sát khí kinh hoàng phát ra, ép Giang Thạch phải quay lại ngăn cản.

Lại một trận chiến vô cùng dữ dội diễn ra.

Lòng Lâm Như Dạ hoàn toàn trầm xuống, sắc mặt nhanh chóng biến đổi, trầm giọng nói: “Rút lui! Đừng liều mạng với hắn, trở về từ từ tính kế!”

Mông Phóng mặt mày u ám, quay đầu nhìn Giang Thạch một cái, cây Phượng Sí Lưu Ly Thương trong tay đã bị chấn cong, cây vũ khí này là hãn sử dụng vô số tài nguyên trong gia tộc, trọng rèn lại cây Phượng Sí Kim Thương trước đây của hắn. Là cây vũ khí theo hắn từ khi xuất đạo đến nay.

Nhưng bây giờ cuối cùng cũng đã triệt để bị hủy!

Hắn không nói lời nào, quay người tóm lấy viên huyết đan của Diệp Thiên Nhai, lập tức phóng nhanh về phía xa.

Lâm Như Dạ cũng tóm lấy viên huyết đan của Tiêu Đỉnh, đồng thời nhanh chóng rời đi.

“Muốn đi?”

Chương 630: Đánh Bại Toàn Bộ, Chết Đi! 4

Mắt Giang Thạch lóe lên hung mang, cầm theo thanh đồng chiến mâu lập tức truy đuổi phía sau.

“Công tử!”

Thương Ngô, Hỏa Vương, Thổ Vương phía đều vô cùng kinh ngạc, nhanh chóng đuổi theo.

Huyền Đạo Tử càng không nói hai lời, trực tiếp bám sát phía sau.

Ba người tốc độ vô cùng nhanh.

Đặc biệt là Mông Phóng và Lâm Như Dạ, một người nắm giữ Huyết Mạch Côn Bằng, một người nắm giữ Kim Quang Cực Tốc, toàn lực thi triển, quả thực kinh khủng khó lường.

Ngay cả khi Giang Thạch sử dụng lực lượng không gian, liên tục dịch chuyển nhưng vẫn không thể nhanh chóng đuổi kịp bọn hắn, chỉ có thể tro mắt nhìn bọn hắn xông vào Kì Lân Thành phía trước.

Ngay khi bọn hắn vừa tiến vào, toàn bộ Kì Lân Thành trực tiếp được một lớp quang tráo không lồ phủ lên.

“Trốn là xong sao? Cho dù trốn cũng vô dụng!”

Giang Thạch vừa truy đến, Kim Cương Trắc trong tay lại một lần nữa được vận chuyển đến cực hạn, kim quang rực rỡ, khí tức kinh khủng, bị hắn trực tiếp vung ra, phá vỡ không gian, nhanh chóng đập về phía Kì Lân Thành.

Vút!

Oanh!

Toàn bộ Kỳ Lân Thành đều rung chuyển dữ dội, thiên địa lay động, đại địa sụt lún.

Lớp phòng thủ quang tráo phía trên Kỳ Lân Thành trực tiếp bị đánh cho lắc lư mờ ảo, vụn vẹo không ngừng.

Thành trì to lớn như xảy ra một trận đại địa chấn.

Bình dân và nhân sĩ giang hồ bên trong vô cùng hoảng hốt la hét, từng khu kiến trúc rung chuyển dữ dội, phát ra tiếng nổ ầm ầm, nhanh chóng sụp đổ, rung chuyển, như ngày tận thế sắp đến.

Giang Thạch không quan tâm, lại một lần nữa thu hồi Kim Cương Trắc, lại tiếp tục vung ra, nhanh chóng oanh kích về phía thành trì bên dưới.

Cứ như vậy, tiếng động ầm ầm, không dứt bên tai.

Chớp mắt Giang Thạch đã liên tục oanh kích hàng chục lần, trận pháp khổng lồ trước mắt cuối cùng bị Kim Cương Trắc của hắn sinh sinh đánh vỡ, Kim Cương Trắc rực rỡ kim quang lại một lần nữa được Giang Thạch thu hồi.

Hắn phóng người mà lên, rơi xuống đầu thành, một đôi mắt như tia chớp, liên tục lóe lên, quét về phía thành trì to lớn, lộ ra nụ cười lạnh lùng, “Trốn đi, ta còn không có cách nào đối phó với các ngươi sao?”

Ngay lúc hắn sắp sửa điều khiển Kim Cương Trắc một lần nữa, chuẩn bị đập về phía trước, đột nhiên, mắt hắn lóe lên, rõ ràng nhận thấy động tĩnh ở cực bắc của thành trì.

Hai luồng ánh sáng điên cuồng lao về phía xa với tốc độ vô cùng khủng khiếp.

Mặt Giang Thạch chìm xuống, lại một lần nữa nhanh chóng truy đuổi theo.

Kim Cương Trác trong tay, hóa thành một đạo ánh sáng trắng rực rỡ, lại một lần nữa hung hăng ầm ầm về phía khu vực phía trước, chỉ có điều Mông Phóng, Lâm Như Dạ đang lao về phía trước căn bản không quay đầu lại, mà trực tiếp vận dụng tốc độ nhanh chóng né tránh.

Cứ như vậy, Giang Thạch trực tiếp vừa truy đuổi, điên cuồng công kích lung tung.

Kim Cương Trác phát ra tiếng nổ ầm ầm, đánh cho thiên địa liên tục run rẩy, trên đường đi không có bất kỳ thứ gì có thể cản trở hắn.

Từ Kỳ Lân Thành Nam Cương, truy sát một đường vạn dặm, trực tiếp đánh đến giữa Trung Châu.

Lâm Như Dạ, Mông Phóng đều trở nên vô cùng chật vật, bất chấp tất cả lao về phía trước, liên tục phun máu.

Ngay cả khi hai người nắm giữ tốc độ cực nhanh, có thể liên tục né tránh, nhưng dưới dư ba kinh khủng của công kích liên hoàn, vẫn bị chấn động ra nội thương.

Điều quan trọng hơn là tốc độ của Giang Thạch không hề chậm hơn bọn hắn bao nhiêu.

Nắm giữ lực lượng không gian, có thể liên tục thuần di!

Hai người biệt khuất tức giận đến cùng cực.

Bọn hắn tự nhận đều là kỳ tài vô song trên đời, được vạn người kính ngưỡng, chú định cuộc đời sẽ khác biệt so với người thường, nhưng giờ đây hai người lại bị truy sát điên cuồng.

Mông Phóng tức giận liên tục rống lên, âm thanh vang dội.

Cả nửa tháng.

Ba người không dừng một bước, thậm chí không ăn cơm, khát và đói đều dùng thân thể chống đỡ, trong tiếng nổ âm âm hỗn loạn của Kim Cương Trắc, trực tiếp dồn d ép hai người đến Vạn Lý Tuyết Phong ở biên cương Bắc Mạc xa xôi, cuối cùng hoàn toàn chặn đứng hai người.

“Mông Phóng, kết thúc rồi, chịu chết đi!!”

Giang Thạch cười gằn một tiếng, có một cảm giác khoái trá khi tâm nguyện và công sức được đền đáp, Kim Cương Trắc trong tay được thôi động đến cực hạn, kim quang rực rỡ, khí tức kinh khủng, trực tiếp hung hăng đập về phía Mông Phóng và Lâm Như Dạ phía trước.

“Dừng tay!!”

Ngay lúc này!

Một tiếng gầm thét kinh thiên động địa đột nhiên truyền đến từ xa xa, rung chuyển không gian, từng ngọn tuyết phong liên tục sụp đổ, không gian trở nên mơ hồ.

Nhưng Giang Thạch không quan tâm, hung mang trong mắt càng thịnh, Kim Cương Trắc tiếp tục hung hăng đập về phía trước, hấn truy sát hai người này cả vạn dặm, kéo dài nửa tháng!

Làm sao có thể vì một câu mà chấm dứt!

Ầm ầm!

Trong tiếng nổ âm âm kinh khủng, phòng ngự của Mông Phóng và Lâm Như Dạ khoảnh khắc bị đánh tan, thân hình cả hai đều bị Kim Cương Trắc xuyên thủng.

Chỉ có điều ngay khi Kim Cương Trắc xuyên qua thân hình của bọn hắn, một tiếng gầm truyền đến từ hư vô vô tận, hàng chục bóng người nhanh chóng lao đến.

Trong đó một vị nữ tử mặc váy dài màu xanh, ánh mắt sắc bén, tóc xanh áo xanh, trên người tản ra một loại khí tức vô song, đột nhiên hét lớn, “Quy Nguyên!”

Xi!

Từng luồng sinh khí nồng nặc nhanh chóng hướng về phía thân thể của Mông Phóng và Lâm Như Dạ lao tới, như sóng biển vô tận, ngay khi Kim Cương Trác đánh trúng bọn hắn, trực tiếp bao phủ lấy bọn hắn.

Oanh! Oanh!

Hai người hung hăng phun ra một ngụm máu tươi, dù được sinh khí bảo vệ cẩn thận, nhưng vẫn bị hất văng ra xa, cùng một lúc bị đánh vào tuyết phong sau lưng, bọt máu bắn tung tóe.

Giang Thạch biến sắc, vội vàng thu hồi Kim Cương Trác, nhanh chóng nhìn về phía những người đột nhiên xuất hiện này.

Chương 631: Bí Mật Động Trời! 1

Một đỉnh tuyết sụp đổ, tung lên vô số bông tuyết, cuộn cuộn, phủ kín cả bầu trời.

Thân thể của Mông Phóng và Lâm Như Dạ nhanh chóng được cứu ra khỏi những ngọn núi tuyết vô tận, nhưng cả hai đều toàn thân máu me, tóc tai bù xù, thậm chí không nhìn.

Ngay cả khi có năng lượng sinh mệnh hùng hậu bảo vệ, bọn hắn vẫn bị vỡ vụn cánh tay, gãy không biết bao nhiêu căn xương cốt, ngũ tạng lục phủ đều bị thương nặng.

Giang Thạch nhanh chóng lùi lại, toàn thân cảnh giác, nhìn những thân ảnh đột nhiên xuất hiện trước mắt.

Dày đặc, ít nhất cũng phải chục người.

Tất cả đều là cao thủ Niết Bàn Cảnh!

Nhưng rất nhanh hắn đã cảm nhận được.

Đây là những cao thủ trước đây đã hưởng ứng [Hong Hoang Chi Minh], tiến vào Hồng Hoang Sơn Mạch?

Bọn hắn đã trở lại?

“Nghiệt súc , dám đả thương Kỳ Lân Tử của tộc ta, chết đi!!”

Bỗng nhiên, một lão giả gầm lên một tiếng, nhảy dựng lên, thân thể như xuyên qua không gian, không hề có dấu hiệu nào, đột nhiên xuất hiện trước mặt Giang Thạch, cả bàn tay được bao phủ bởi một lớp kim quang rực rỡ, một chương ấn về phía mặt Giang Thạch.

Giang Thạch biến sắc, tuy đã có chuẩn bị nhưng vẫn bị lão giả dọa hết hồn, may là phản ứng của hắn không tệ, trong khoảnh khắc lão giả đột nhiên xuất hiện, Thanh Đồng Cổ Mâu trong tay đã vung mà ra, toàn bộ lực lượng trên người ngưng tụ thành một.

Lực lượng và kinh lực hợp nhất!

Ầm ầm!

Một tiếng nổ lớn vang lên, không gian mờ lung, khí tức hủy diệt lan tỏa ra tứ phía.

Giang Thạch bị một đòn đánh bay ra xa, trong nháy mắt rơi xuống phía xa, cảm thấy cánh tay tê rần.

Nhưng tương ứng, tên lão giả đột nhiên ra tay cũng biến sắc, như bị sao chổi đụng phải, thân thể lật ngược ra ngoài, bay xa hơn cả khoảng cách mà Giang Thạch bay ra ngoài.

“Lão súc sinh dám ám toán ta, tốt, ta nhớ ngươi!”

Giang Thạch quay người phóng ra, không hề chân chừ.

“Chư vị đạo hữu, lập tức tru sát kẻ này, tuyệt đối không thể lưu lại hắn!”

Lão giả Lâm gia đột nhiên mở miệng hét lớn.

Hắn bị Giang Thạch đánh bay hàng trăm trượng, cả cánh tay vô cùng nhức nhối, lòng bàn tay rỉ máu, thân thể gần như tê liệt.

Điều này khiến hắn vô cùng kinh hãi, biết rằng tuyệt đối không thể giữ Giang Thạch lại.

Ngay lúc này!

Lại một tiếng gầm kinh thiên vang lên, “Ai dám động đến kỳ tài Thiên Ma Giáo ta? Lâm Nhạc Sơn, ngươi chết cho ta!!”

Ầm ầm!

Thiên Ma Giáo Chủ Ứng Thiên Hùng đột nhiên xuất hiện trước mặt lão giả vừa rồi, thân thể đã hóa thành hình dạng khổng lồ cao bảy tám thước, toàn bộ cơ bắp trên người đều phát ánh kim rực rỡ, trực tiếp giơ cao hai tay, ngưng tụ toàn lực, hung hăng đánh xuống người lão giả Lâm gia.

Sắc mặt của mọi người xung quanh không khỏi biến sắc.

“Dừng tay!!”

Tất cả bọn hắn đều lao ra, nhanh chóng lao về phía Thiên Ma Giáo Chủ Ứng Thiên Hùng.

Ngay cả sắc mặt của lão giả Lâm gia cũng đột ngột thay đổi, trong nháy mắt cảm nhận được một cỗ nguy cơ to lớn, dốc hết toàn lực chống đỡ.

Ầm ầm!

Dư ba to lớn, rung chuyển bát phương.

Cả thảo nguyên phủ đầy tuyết đều rung chuyển dữ dội.

Thân thể của Thiên Ma Giáo Chủ Ứng Thiên Hùng lóe lên, trong nháy mắt lùi lại, thuấn di mấy lần, trực tiếp xuất hiện trước mặt Giang Thạch, bên cạnh hắn là Tứ Đại Thái Thượng Lão, từng người khí thế bừng bừng, ánh mắt sáng ngời nhìn về phía đối diện.

Lão giả Lâm gia vừa rồi lại một lần nữa bị đánh cho phun ra máu tươi, ngã lùi về sau một đoạn, khí tức uể oải, sắc mặt tái mét.

“Ứng Thiên Hùng, ngươi!”

Mắt hắn toàn là lửa giận.

“Muốn động đến thiên tài mà Thiên Ma Giáo ta vất vả bồi dưỡng, hỏi qua lão phu chưa?”

Ứng Thiên Hùng vô cùng bá đạo, khí thế bùng bùng, ánh mắt thâm thúy, mái tóc dài đen tuyền như những sợi dây thép, bay múa sau lưng, cơ bắp cuộn cuộn trên người càng thêm đáng sợ, cả người như một đầu yêu thú thời thượng cổ.

Đám người ở phía đối diện nhất thời sắc mặt trầm xuống, không nói một lời, sắc mặt trở nên vô cùng khó coi.

“Giáo chủ, cuối cùng ngươi cũng đã trở lại.”

Mắt Giang Thạch lóe lên, nhanh chóng lên tiếng, nói: “Đa tạ Giáo chủ hỗ trợ kịp thời!”

“Không sao.”

Ứng Thiên Hùng đáp lại một tiếng, ánh mắt tiếp tục nhìn chằm chằm vào đối diện, nhìn Mông Phóng và Lâm Như Dạ toàn thân máu me, sau đó cười lạnh nói: “Giang Thạch, ngươi làm rất tốt, rất tốt, đáng tiếc là không thể triệt để bóp chết bọn hắn, nếu không, sẽ khiến lão phu hài lòng hơn! Đúng rồi, nhớ lấy lão súc sinh vừa ra tay với ngươi, hắn chính là tộc trưởng của Lâm gia, Lâm Nhạc Sơn!”

“Lâm Nhạc Sơn!”

Mắt Giang Thạch nheo lại, đột nhiên nhìn về phía lão giả trước đó, nói: “Vâng Giáo chủ, ta cũng không phải không có thành quả gì, ta đã tiêu diệt Diệp Thiên Nhai của Diệp gia, một Tiêu Đỉnh của Tiêu gia, phá hủy hoàn toàn nhục thân của bọn hắn, chỉ có hồn phách thoát ra được.”

“Ngươi hủy nhục thân của Diệp Thiên Nhai và Tiêu Đỉnh?”

Chương 632: Bí Mật Động Trời! 2

Sắc mặt Ứng Thiên Hùng khựng lại, trợn to mắt, sau đó đột nhiên bật cười, tiếng cười to lớn, một lần nữa chấn động đến tuyết phong bốn phía sụp đổ, cười ha ha, nói: “Tốt, tốt, tốt, không hổ là Hắc Liên Thánh Tử của Thiên Ma Giáo ta, quả nhiên không để lão phu thất vọng, ha ha ha!”

Đối diện với bọn hắn, vô số cao thủ của Diệp tộc và Tiêu gia đều biến sắc, không thể tin được.

“Nhục thân của Thiên Nhai bị người hủy?”

“Tiêu Đỉnh xảy ra chuyện? Không thể nào!”

Bọn hắn nhanh chóng quát lớn.

“Chư vị bá phụ, lời hắn nói là thật.”

Sắc mặt Lâm Như Dạ khó coi, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm Giang Thạch, bàn tay đột nhiên vung lên, thần quang mờ ảo lóe lên, hai viên Huyết Đan một mực bị hắn giấu đi bỗng dựng hiện ra.

Trên hai viên Huyết Đan hiện lên hai đạo hồn phách lơ lửng.

Chính là Diệp Thiên Nhai và Tiêu Đỉnh.

Vừa xuất hiện, hai hồn phách lập tức nhìn thấy tộc trưởng và các trưởng lão của mình, trong lòng chấn động, vội vàng hành lễ.

Vô số cao thủ của Diệp gia và Tiêu gia, trong mắt bỗng dựng lóe lên lửa giận càng đậm, cừ hận kinh khủng, nhìn về phía Giang Thạch.

“Ứng Thiên Hùng! Thiên Ma Giáo các ngươi uy phong thật to!”

Tộc trưởng Diệp gia giận dữ gầm lên.

“Ha ha, cho dù Thiên Ma Giáo ta có uy phong đến đâu, cũng không thể sánh bằng uy phong của Ngũ Tộc Viễn Cổ các ngươi. Vừa mới đi được một lúc, các ngươi đã để hậu bối ra tay với cả thiên hạ, ý đồ quét ngang thiên hạ, muốn nuốt chửng cả Thiên Ma Giáo ta. Nếu Thiên Ma Giáo ta thủ đoạn hơi kém một chút, lúc này đã bị các ngươi triệt để tiêu diệt!”

Thiên Ma Giáo Chủ Ứng Thiên Hùng cười lạnh liên tục, nói: “Đây chính là báo ứng! Lòng người bất chính, nhân tâm bất chính! Ngũ Tộc Viễn Cổ các ngươi có thể nuốt chửng các thế lực khác, tự nhiên phải chuẩn bị tinh thần bị các thế lực khác chặt tay a!”

“Cút!”

Tộc trưởng Diệp gia và Tiêu gia lại giận dữ gầm lên.

“Cút mẹ ngươi chứ, ha ha ha!”

Thiên Ma Giáo Chủ lại cười lớn.

Giang Thạch bên cạnh âm thầm rùng mình.

Quả nhiên là Giáo chủ của thiên hạ đệ nhất tà giáo.

Không chỉ thực lực kinh khủng, mà ngay cả miệng đòn cũng vô song như thế.

Chỉ một câu nói đã khiến Ngũ Tộc Viễn Cổ không thể nói nên lời, quả thật lợi hại!

“Đủ rồi!”

Bỗng nhiên, nữ tử áo xanh tóc xanh lạnh lùng quát lên, cuối cùng cũng không thể nhìn tiếp được nữa, giọng nói vang vọng khắp cả phương viên hàng chục dặm.

Cả hai bên vốn đang tức giận, nhưng bị tiếng quát của nàng dẹp tan, sắc mặt biến đổi, cố nén lại lửa giận.

Điều này khiến Giang Thạch cau mày, một lần nữa nhìn về phía nữ tử áo xanh tóc xanh.

Nữ tử này rốt cuộc là ai?

Trước đây đã cứu Mông Phóng và Lâm Như Dạ khỏi tay hắn, vậy mà chỉ một câu nói đã khiến Ngũ Tộc Viễn Cổ và Thiên Ma Giáo Chủ đều im bật.

Thật không đơn giản!

“Chuyện này đến đây là kết thúc, ân oán giữa hai bên, lập tức chấm dứt, không được phép nhắc lại nữa.”

Nữ tử áo xanh tóc xanh lạnh lùng quát lên, tỏa ra một cỗ khí tức vô hình, sau đó đôi mắt lạnh lùng vô cảm trực tiếp liếc về phía Giang Thạch.

“Người chính là Giang Thạch, Hắc Liên Thánh Tử của Thiên Ma Giáo? Làm người nên khiêm tốn một chút! Ta không thích những kẻ cao ngạo!”

Nàng không chút biểu cảm, như một thần nữ cao cao tại thượng, đối với Giang Thạch không chút nể nang.

Thiên Ma Giáo Chủ Ứng Thiên Hùng bên cạnh, sắc mặt đột ngột thay đổi, lập tức lên tiếng: “Sứ giả, chuyện này cũng không thể hoàn toàn đổ lỗi cho Giang Thạch giáo ta, mà là Ngũ Tộc Viễn Cổ”

“Đủ rồi!”

Nữ tử áo xanh tóc xanh lại quát lên một tiếng, khí tức trực tiếp khuếch tán ra xung quanh.

Thiên Ma Giáo chủ đột nhiên im lặng xuống, không nói một lời, sắc mặt nhanh chóng âm u xuống, lòng cuộn xoáy

không ngừng.

“Giang Thạch, hy vọng ngươi có thể tự lo liệu lấy mình!”

Nữ tử tóc xanh áo xanh ánh mắt rất lạnh, quét mắt nhìn Giang Thạch, nói, “Đời ta gặp quá nhiều nhất là cái gọi là thiên tài!”

Nàng lạnh lùng khịt mũi một tiếng, trực tiếp rời đi.

Các cao thủ của Ngũ Tộc Viễn Cổ đều lạnh lùng cười Giang Thạch một tiếng, nhanh chóng theo sau nữ tử đó.

“Tiện nữ nhân, cậu có sư phụ là Cổ Thánh, trước mặt ta cũng dám hét ầm ỹ, nếu không vì mặt mũi sư phụ ngươi, lão tử trực tiếp làm thịt ngươi, để cho ngươi chết thảm không đáng nhìn.”

Thiên Ma Giáo chủ âm lãnh quay đầu nhìn phương hướng nữ tử tóc xanh áo xanh.

“Sư phụ nàng là Cổ Thánh?”

Giang Thạch nhú mày.

“Đúng vậy.”

Thiên Ma Giáo chủ âm u trả lời.

“Giáo chủ, lần này các ngươi gặp phải chuyện gì ở Hồng Hoang Sơn Mạch mà quay lại nhanh như vậy?”

Giang Thạch nghiêm giọng hỏi.

“Đây không phải nơi nói chuyện, trở về trước đã, về ta sẽ tỉ mỉ nói cho ngươi.”

Thiên Ma Giáo chủ nói.

“Được!”

Giang Thạch gật đầu.

Mọi người lập tức nhanh chóng rời khỏi nơi này, hướng về
tổng đàn Thiên Ma Giáo.

Chương 633: Bí Mật Động Trời! 3

Suốt chặng đường về, một lần nữa tiêu tốn nửa tháng mới đến Trung Châu.

Đến Trung Châu rồi lại sử dụng Truyền Tống Trận, cuối cùng mới xuất hiện trong Thiên Ma Giáo.

Nhìn khung cảnh quen thuộc trước mắt, Thiên Ma Giáo chủ cuối cùng thở ra một hơi dài, cả người như được giải thoát, cảm giác nhẹ nhõm khó tả.

Nhưng rất nhanh, hắn lại căng thẳng thân thể, một lần nữa phục hồi bình thường, trầm thấp nói: “Giang Thạch, sau khi ta đi, Thiên Ma Giáo như thế nào? Có xảy ra xáo trộn gì không?”

“Tất cả đều như Giáo chủ dự liệu.”

Ánh mắt Giang Thạch lóe lên.

“Nói như vậy Lão Bát, Lão Cửu thật sự phản bội? Lão Nhị có trấn áp được không?”

Thiên Ma Giáo chủ hỏi.

“Không, là ta ra tay. ‘’

Giang Thạch lắc đầu nhẹ, nói,

“Đúng rồi, thập tứ công tử thông đồng dị tộc, trên đường chạy trốn bị ta vô tình giết chết.”

“Lão Thập Tứ chết rồi?”

Thiên Ma Giáo chủ mắt nhú lại, chậm rãi quay người, ánh mắt rơi trên Giang Thạch, nói,

“Giang Thạch, ngươi dám giết nhi tử ta!”

“Giáo chủ, chúng ta đã có thỏa thuận trước a.”

Giang Thạch cảnh giác.

“Hừ!”

Thiên Ma Giáo chủ lạnh lùng, lộ vẻ bất mãn, nhưng im lặng một lúc, sắc mặt dịu đi, lắc đầu nhẹ, “Thôi, chuyện này từ giờ trở đi, ai cũng đừng nhắc lại.”

Chuyện để Giang Thạch ra tay, cũng là hấn ra lệnh trước khi đi.

Sự việc này thật sự điều tra xuống, cũng không trách được Giang Thạch.

Huống hồ bây giờ Thiên Ma Giáo đang ở thời khắc vi diệu chưa từng có, tuyệt đối không thể có xáo trộn nữa.

“Hàn Lâm, đi đánh chuông, mọi người còn lại theo ta đến đại điện!”

Thiên Ma Giáo chủ ra lệnh, bước về phía trước.

Giang Thạch và mọi người lập tức theo sau.

Chẳng mấy chốc, tiếng chuông trong trẻo, du dương vang lên, đinh đàng, vang vọng thiên địa, lan tỏa khắp nơi.

Toàn bộ Thiên Ma Giáo đột nhiên xôn xao.

Từng tên cao thủ lao ra khỏi nơi bế quan, sắc mặt chấn động, tự động tập trung về đại điện.

Ngay cả Ứng Long đang xử lý công vụ, cũng thay đổi sắc mặt.

“Thiên Ma Chuông vang lên? Ai đánh chuông?”

“Chẳng lẽ là Giang Thạch?”

Bạch Mi tôn giả nhăn mày lại, nói, “Lão phu ra xem!”

Hắn lao ra ngoài như một con hùng ưng, hướng ra cửa.

Vừa định quất lớn, đột nhiên con người co lại, lộ vẻ kinh hãi, sau đó mặt đầy kinh ngạc vui mừng, vội vã lao về phía Thiên Ma Giáo chủ.

“Bạch Mi bái kiến Giáo chủ!”

Bạch Mi tôn giả khuôn mặt phấn khởi, nước mắt lưng tròng, nói:

“Giáo chủ, cuối cùng ngài cũng trở về!”

Thiên Ma Giáo chủ mặt dịu đi, nhìn Bạch Mi, nói,

“Bạch Mi, người vất vả rồi, đứng dậy đi.”

“Vâng, Giáo chủ!”

Bạch Mi tôn giả chấp tay đáp lễ, không giấu được phấn khởi, nói,

“Thuộc hạ đi báo cáo công tử!”

Hắn lập tức triển khai khinh công, phi về phía Thiên Ma Điện.

Ứng Long hay tin phụ thân trở về cũng thay đổi sắc mặt, lập tức nhanh chóng xông ra, trong lòng phấn khởi, cúi đầu bái lạy, “Hài nhi bái kiến phụ thân!”

“Được rồi, đứng dậy đi.”

Thiên Ma Giáo chủ vẫy tay nhẹ, nói,

“Tiếp theo, các người lui xuống trước đi, ta có chuyện muốn nói với Giang Thạch, nói xong sẽ gọi các người lại!”

“Vâng, phụ thân!”

“Vâng, giáo chủ.”

Ứng Long và Bạch Mi tôn giả lập tức hành lễ, thân thể lui dần.

Ngay cả đám người vừa tập trung vào cũng bàn tán sôi nổi, đơì bên ngoài đại điện.

Thiên Ma Giáo chủ và Giang Thạch, trực tiếp bước về phía sâu trong đại điện.

Nhẹ nhàng ngồi trên chủ tọa quen thuộc, Thiên Ma Giáo chủ nhíu mày sâu, hít nhẹ một hơi, ngửi thấy mùi máu tanh còn sót lại trong không khí, không khỏi thở dài,

“Giang Thạch, ngươi có biết chúng ta gặp phải chuyện gì ở Hồng Hoang Sơn Mạch không?”

“Thuộc hạ không biết, thỉnh giáo chủ cáo tri.”

Giang Thạch cung kính chấp tay, trong lòng đầy nghi hoặc.

Thiên Ma giáo chủ hai tay chống cằm, ánh mắt đăm chiêu nhìn về phía hư vô.

“Hồng Hoang Sơn Mạch, quả thực là một cơn ác mộng.”

Giọng nói của Thiên Ma Giáo Chủ trầm thấp, mang theo một tia uể oải.

“Nếu có thể, ta không muốn trải qua lần thứ hai.”

Thiên Ma giáo chủ nhắm mắt, lắc đầu như muốn xua tan đi ký ức kinh hoàng.

“Ác mộng?”

Giang Thạch tò mò hỏi.

Thiên Ma Giáo Chủ đột nhiên mở mắt, nhìn thẳng vào Giang Thạch, ngữ điệu nghiêm trọng:

“Giang Thạch, sinh vật trong Hồng Hoang Sơn Mạch sắp đi ra.”

“Dị tộc xuất thế?”

Giang Thạch cả kinh.

“Đúng vậy.”

Thiên Ma Giáo Chủ gật đầu, khẳng định lời mình nói. “Cổ Thánh không thể áp chế được bọn hắc, buộc phải thương lượng. Chúng ta cũng bị đánh bại thảm hại. Dị tộc có vô số cao thủ, chúng ta không phải là đối thủ. Sẽ không lâu nữa, bọn hắc sẽ xuất hiện trên thế giới này.”

Thiên Ma Giáo Chủ nhìn về xa xăm, giọng điệu đầy lo lắng.

“Tuy nhiên, Cổ Thánh đã đạt thành hiệp nghị với dị tộc, cấm bọn hắc đại khai sát giới, khiêu khích. Hai bên sẽ chung sống hòa bình, tôn trọng lẫn nhau. Dị tộc muốn tìm kiếm thứ gì đó, chúng ta có thể hỗ trợ, nhưng tuyệt đối không được gây chiến.”

Giang Thạch nhíu mày, lo lắng nói:

“Giáo chủ, người tin tưởng hiệp nghị này sẽ ràng buộc được dị tộc?”

Chương 634: Thiên Phú Mới!

Thiên Ma Giáo Chủ lắc đầu, thở dài:

“Ta biết ta không thể, nên mới cảm thấy tương lai đáng lo. Người chưa từng đến Hồng Hoang Sơn Mạch, không biết chỗ đó kinh khủng như thế nào. Nhân loại chúng ta quá nhỏ bé, so với bọn hắc chỉ như cát bụi.”

“Nhưng năm đó, nhân tộc làm thế nào đuổi được bọn hắc ra ngoài?”

Giang Thạch nghi hoặc hỏi.

Thiên Ma Giáo Chủ cười khỏ:

“Lúc đầu, ta cũng nghĩ như ngươi, cho rằng tiên hiền Nhân tộc đã dùng mưu kế. Sau này ta mới nhận ra, tất cả đều sai. Người đuổi đi dị tộc năm đó không phải người của thế giới này.”

“Không phải người của thế giới này?”

Giang Thạch kinh ngạc.

“Đúng vậy.”

Thiên Ma Giáo Chủ gật đầu, khẳng định: “Hắc đến từ hải ngoại, thân phận thần bí. Một mình hắc xoay chuyển thế cục, khiến dị tộc và nhân loại ký kết Lời Thề Hồng Hoang hơn vạn năm.”

“Hải ngoại?”

Giang Thạch nhíu mày, suy nghĩ.

“Chẳng lẽ là Ngoại Hải?” (Đại hải bên ngoài Hồng Hoang Sơn Mạch)

“Đúng vậy.”

Giáo chủ trầm giọng đáp. “Hắn là một tồn tại vô cùng đáng sợ. Đáng tiếc, từ năm đó về sau, không còn tin tức gì về người này nữa.”

“Vị tiên bối đó tên gì?”

Giang Thạch tò mò hỏi.

“Không ai biết rõ. Chỉ biết ba vị Cổ Thánh còn lại đều gọi hắn là Vô Danh Tôn Giả.”

Giáo chủ nhìn về hư vô, ánh mắt đầy kính trọng.

“Vô Danh Tôn Giả.”

Giang Thạch lặp lại một lần, hỏi:

“Đám dị tộc kia đại khái khi nào xuất thế?”

“Rất có thể chỉ trong mấy tháng này.”

Thiên Ma giáo chủ trầm giọng đáp. “Chúng ta là nhóm đầu tiên trở về, đám dị tộc kia cũng sẽ phân nhóm qua đây. Bởi vì Hồng Hoang sơn mạch và Đại Hoành vương triều có một loại bình phong cường đại ngăn cách, mỗi lần chỉ có thể thông qua số ít người, cho nên bọn hắn sẽ không đến cùng lúc. Giang Thạch, ta chuẩn bị thu liễm Thiên Ma Giáo trong mấy tháng này, chuyển sang trạng thái lấy phòng ngự làm chủ, tránh xung đột với đám dị tộc kia. Ngươi nghĩ thế nào?”

Giang Thạch trầm ngâm một lát, rồi nói:

“Một biện pháp tốt!”

“Ừm, vậy ta sẽ phát mệnh lệnh!”

Thiên Ma giáo chủ trầm giọng nói.

Có thể thấy được, chuyến đi Hồng Hoang sơn mạch lần này quả thực mang đến cho hắn áp lực rất lớn. Nếu không phải vậy, lấy tính cách của hắn, không thể chủ động chịu thua.

“Giáo chủ, đám dị tộc kia đến cùng muốn tìm kiếm cái gì ở thế giới này?”

Giang Thạch lại hỏi, ánh mắt chớp động.

“Tìm cái gì...”

Thiên Ma giáo chủ híp mắt, lặp lại câu hỏi, rồi trầm giọng nói:

“Đế Vãn Chi Môn!”

Đế Vãn Chi Môn?

Giang Thạch ngạc nhiên.

“Đúng vậy. Nghe nói đó là một vật vô cùng bí ẩn, nhưng lại liên quan đến một tạo hóa huyền diệu to lớn, có thể khiến cho viễn cổ thần linh cũng phải kinh động. Một khi vật này xuất thế, e rằng toàn bộ Đại Hoành sẽ bị san bằng!”

Thiên Ma giáo chủ trầm giọng nói.

Giang Thạch giật mình, càng thêm chấn kinh.

Mảnh thế giới này quả nhiên cất giấu bí mật to lớn!

Thiên Ma Giáo chủ và Giang Thạch đã trao đổi rất nhiều.

Khoảng nửa giờ sau, Giang Thạch mới ôm mỗi tâm sự nặng trĩu quay người rời đi.

Sau khi hắn rời đi, Thiên Ma Giáo chủ lập tức triệu tập Nhị công tử Ứng Long, Bạch Mi Tôn giả và những người khác đến.

...

Xa xa.

Trên sườn dốc cao.

Giang Thạch lặng lẽ ngồi xếp bằng, nhúu chặt mày, trong lòng vẫn đang suy ngẫm về lời nói của Thiên Ma Giáo chủ.

“Đế Vãn Chi Môn.”

Mặc dù Thiên Ma Giáo chủ cũng không hiểu rõ thứ này là gì.

Nhưng chỉ dựa vào lời mô tả của đối phương, Giang Thạch cũng đủ cảm nhận được áp lực to lớn.

Vật này một khi xuất hiện, e rằng toàn bộ Đại Hoành Vương Triều sẽ chìm trong hỗn loạn.

Đến lúc đó, đám dị tộc kia sẽ ồ ạt xông vào.

Chưa nói đến việc có thể chống lại đám dị tộc hay không, chỉ riêng việc tự bạo thôi, e rằng cũng khó có thể thực hiện được.

“Không được, ta phải tiếp tục nâng cao thực lực.”

Giang Thạch trầm nghĩ.

Ánh mắt hần lại lần nữa đặt lên bảng điều khiển trước mặt.

Chỉ thấy trong mục Thiên phú, rõ ràng đã xuất hiện thêm một thiên phú mới.

Thiên phú: Dự Báo (Dự đoán động tác ra tay của người khác, dự đoán nguy hiểm sắp xảy ra, từ nhỏ suy lớn, thấy mầm biết cây, đưa ra phán đoán có lợi trước, khuất lợi tránh tai)

“Khuất lợi tránh tai. Đây thế mà là một thiên phú dự báo trước?”

Giang Thạch hơi nhúu mày.

Không phải loại chiến đấu.

Lại là loại hỗ trợ.

Đáng tiếc!

Thật đáng tiếc.

Hắn vốn tưởng rằng có thể lại mở ra một thiên phú loại chiến đấu.

“Bây giờ không thể trông chờ vào thiên phú, chỉ có thể tiếp tục nâng cao công pháp.”

Giang Thạch lâm bầm.

Bây giờ có hai loại công pháp giúp ích cho hắn nhiều nhất.

Thứ nhất, Cửu Thiên Cửu Long Luân Hồi Công!

Thứ hai, Diêm Ma Cửu Chuyển Công.

Đặc biệt là Diêm Ma Cửu Chuyển Công, Vô Vọng Hỏa Diễm được luyện ra có uy lực vô cùng khủng khiếp, có thể thiêu rụi mọi thứ.

Nếu có thể nâng cao thêm một cấp độ nữa, uy lực của nó sẽ mạnh hơn Cửu Thiên Cửu Long Luân Hồi Công.

Chương 635: Câu Thông Thiên Ma, Niết Bàn Thất Trọng Thiên! 1

Diêm Ma Cửu Chuyển Công, mỗi khi tăng lên một tầng, uy lực của ngọn lửa thường tăng gấp mười lần.

“Nhưng Diêm Ma Cửu Chuyển Công này, tầng thứ nhất đã khó luyện như vậy, làm sao có thể luyện thành tầng thứ hai trong thời gian ngắn?”

Giang Thạch nhíu chặt mày.

Tầng thứ nhất là ngọn lửa trong suốt, tầng thứ hai là ngọn lửa màu đỏ.

Nói thì đơn giản, nhưng muốn thực hiện được, lại khó như lên trời.

“Không biết trong giáo có ghi chép về Diêm Ma Cửu Chuyển Công này hay không?”

Giang Thạch lầm bầm.

Ngay lúc hần đứng dậy, chuẩn bị đến Tàng Kinh Các của Thiên Ma Giáo, đột nhiên khựng lại, sực tỉnh, trực tiếp tát một cái vào mặt mình, phát ra tiếng “bốp” nhẹ.

“Suýt nữa quên một việc!”

Mắt Giang Thạch bỗng lóe lên một tia kim quang.

Câu thông Thiên Ma!

Suốt thời gian qua, hần bận rộn đủ thứ chuyện, suýt nữa quên mất việc câu thông Thiên Ma.

Tính từ lần câu thông trước, đến nay thời gian hẳn đã đủ.

“Nhưng câu thông Thiên Ma cần đợi đến đêm trăng tròn, tối nay xem thử thời cơ có hợp hay không.”

Nếu có thể giao tiếp suôn sẻ, thực lực của hắn chắc chắn sẽ tăng lên không ít.

Nói xa hơn.

Hắn thậm chí có thể từ Thiên Ma Lão Tổ mà hiểu được bí ẩn về “Diêm Ma Cứu Chuyển Công”.

Biết đâu có thể giúp hắn tiết kiệm được rất nhiều thời gian.

Giang Thạch lập tức bình tĩnh trở lại, khoanh chân ngồi xếp bằng, khí định thần nhàn, bất động.

...

Nơi khác.

Ngũ Tộc Viễn Cổ và các thế lực khác trong thiên hạ bỗng trở nên náo nhiệt, không thể bình tĩnh.

Tin tức về Hồng Hoang Sơn Mạch truyền đi rất nhanh, chỉ trong vài ngày ngắn ngủi đã chấn động cả đại lục, khiến các thế lực lớn nhỏ đều kinh ngạc.

Tình hình nhất thời gió thổi mây phun, sắp có biến động lớn.

Ngay cả hoàng thất cũng trở nên náo động.

...

Sâu trong hoàng cung.

Trước một tấm gương cổ không lồ.

Hoàng đế già nua mặc long bào, ánh mắt sâu thẳm, lặng lẽ nhìn vào chiếc gương cổ trước mặt. Cảnh vật trong gương

không phải là chính hấn, mà là một vực sâu không đáy, đen tối kỳ dị, không biết thông đến nơi nào.

Lúc này, trong vực sâu bỗng xuất hiện những đốm sáng đỏ rực rỡ, âm u quỷ dị, dày đặc như vô số đôi mắt kỳ dị.

“Sắp rồi, sắp rồi.”

Hoàng đế già nua lắm bầm, giọng điệu mơ hồ, “Cuối cùng thì cao thủ của tộc ta cũng sẽ lại thống trị thế giới này.”

“Bệ hạ, thiệp mời của Ngũ Tộc Viễn Cổ đã được gửi đến.”

Ngoài cửa, giọng nói vô cùng cung kính của một lão thái giám vang lên.

Mặt hoàng đế lập tức trở lại bình thường, vung tay áo, hình ảnh trong gương biến mất, hấn từ từ quay người, giọng điệu lãnh đạm nói: “Mang vào đây.”

“Vâng, bệ hạ.”

Lão thái giám cung kính đáp lời, đẩy cửa bước vào, nhẹ nhàng đưa một tấm thiệp có ấn ký màu vàng kim lên cho hoàng đế.

Hoàng đế cầm lấy thiệp mời, nhìn lướt qua, trên mặt bỗng hiện ra một nụ cười lạnh lùng, nói: “Liên minh Nhân tộc, cùng bàn kế sách lớn, hừ hừ, nói thì dễ dàng.”

Ánh mắt hấn lộ ra vẻ chế giễu và khinh thường, sau đó ném thiệp xuống đất, thiệp lập tức bốc cháy, bùng bùng cháy thành tro tàn.

“Bệ hạ, thật sự không đi?”

Lão thái giám lần nữa nhin không được hỏi thăm.

“Đúng vậy.”

Hoàng đế già nua dừng dừng đáp lời.

Lão thái giám im lặng, cúi người khom lưng từ từ lui ra.

...

Đêm tối buông xuống.

Trên bầu trời, muôn ngàn quần tinh lấp lánh.

Một vầng trăng tròn to lớn lơ lửng trên cao, ánh trăng sáng như nước chảy trải dài trên mặt đất, mang lại cảm giác âm đạm và cô độc.

Trên sườn dốc cao, Giang Thạch thở phào nhẹ nhõm, lập tức nín thở tập trung tinh thần, một lần nữa câu thông Thiên Ma, một cảm giác thanh thản chưa từng có bỗng truyền đến từ hư không xung quanh.

Thần thức của hắn như đang chìm xuống một vực sâu không đáy, lại như có một lực lượng vô cùng kỳ dị đang kéo léo luồng thần thức này của hắn.

Cảm giác quen thuộc mà xa lạ, liên tục truyền đến.

Cũng không biết đã qua bao lâu.

Cuối cùng, bên tai Giang Thạch hoàn toàn mất hết tiếng động, toàn thân cũng không còn chìm xuống nữa.

Trước mắt là một màu đen kịt dày đặc.

Như vực sâu không đáy.

Ánh mắt Giang Thạch nhanh chóng đảo quanh, đột nhiên sự tĩnh, ngẩng đầu nhìn lên trên.

Chỉ thấy phía trên đỉnh đầu, một cái đầu vô cùng to lớn bất chợt xuất hiện, đen kịt kỳ dị, ánh mắt đỏ ngầu, bất động, tỏa ra một cỗ khí tức u ám và hủy diệt, như một vị chúa tể tối cao đang chìm trong bóng tối vô tận.

Giang Thạch bỗng thở dài, “Thiên Ma lão tổ, sao mỗi lần xuất hiện đều đáng sợ như vậy?”

“Ta bị giam cầm ở đây, chỉ có thể duy trì tư thế này, mỗi lần nguai vào đều là từ dưới lên, liên quan gì đến ta?”

Đầu người đen kịt khổng lồ phát ra âm thanh cao thâm khó hiểu, nói: “Nguoi lại đến rồi, quy tắc cũ, tiếp nhận truyền thừa của ta đi.”

Hắn tự biết những thử thách mà hắn đặt ra không thể làm khó Giang Thạch, nên hắn không muốn lãng phí thời gian, chuẩn bị trực tiếp sử dụng bí thuật để truyền thừa cho Giang Thạch.

Chương 636: Câu Thông Thiên Ma, Niết Bàn Thất Trọng Thiên! 2

“Chờ đã, Thiên Ma lão tổ, vẫn bói có một việc muốn thỉnh giáo.”

Giang Thạch đột nhiên lên tiếng.

“Chuyện gì?”

Đầu người không lồ cất tiếng hỏi.

“Thiên Ma lão tổ có nghe nói qua ‘Diêm Ma Cửu Chuyển Công’ chưa?”

Giang Thạch hỏi.

“Diêm Ma Cửu Chuyển Công?”

Thiên Ma Lão Tổ lặp lại một câu, đột nhiên ánh mắt nheo lại, xích mang rục rở, rơi vào người Giang Thạch, nói: “Người hỏi cái này để làm gì? không đúng, trên người người có khí tức của Vô Vọng Hỏa Diễm, người đã luyện Diêm Ma Cửu Chuyển Công?”

“Thiên Ma lão tổ biết môn công pháp này?”

Mắt Giang Thạch lóe lên.

“Có chút ý tứ, người thế mà đã luyện qua môn công pháp này, hắc hắc”

Thiên Ma Lão Tổ phát ra tiếng cười khẩy đầy ẩn ý, kết hợp với khí chất thâm sâu không lường được, càng lộ ra cảm giác cao thâm khó lường.

“Lão tổ có thể giới thiệu một chút về môn công pháp này không?”

Giang Thạch vội vàng hỏi.

“Môn công pháp này, ta quả thật biết.”

Giọng nói của Thiên Ma Lão Tổ u ám và lạnh nhạt, nói: “Nếu truy tố nguồn gốc, đây là thần công vô thượng của Diêm Ma Nhất Tộc, chỉ tiếc từ khi cường giả tổ tiên cuối cùng của Diêm Ma Nhất Tộc ngã xuống, Diêm Ma Nhất Tộc đã sớm tan rã, ngay cả môn công pháp này cũng vì nhiều lý do mà bị chia cắt, phân tán, vĩnh viễn không thể tập hợp lại, tiểu tử, ngươi biết Diêm Ma Nhất Tộc là người nào không?”

“Vẫn bối không biết, thỉnh lão tổ nói tỉ mỉ.”

Giang Thạch cung kính hỏi.

“Thời viễn cổ có mười đại thần tộc, cao cao tại thượng, thống trị chư thiên, không ai có thể chống lại, được gọi là Vĩnh Hằng Chi Tộc, chỉ tiếc sau này xảy ra một thảm họa lớn chưa từng có, mười đại thần tộc này mới bị đánh rớt thần đàn, dần dần suy tàn, Diêm Ma Nhất Tộc chính là một trong mười đại thần tộc năm xưa, nắm giữ luân hồi tạo hóa, cai quản vô số sinh hồn.”

Thiên Ma Lão Tổ tiếp tục nói.

“Một trong mười đại thần tộc? Vậy Diêm Ma Nhất Tộc không thuộc về thế giới của chúng ta?”

Mắt Giang Thạch lóe lên, lên tiếng hỏi.

“Đúng vậy, thế giới này quá nhỏ bé, so với thế giới rộng lớn thực sự, chỉ như một hạt cát, nhỏ bé không thể nhận ra.”

Giọng nói của Thiên Ma Lão Tổ khàn khàn, lạnh lùng nói:

“Nếu không phải vì thế giới này liên quan đến một bí ẩn thượng cổ, thì sao năm xưa lại thu hút nhiều thế lực ngấp nghé như vậy, tiểu tử, Diêm Ma Cửu Chuyển Công trên người ngươi hẳn cũng không phải hoàn chỉnh, chắc là do một hậu bối của Diêm Ma Nhất Tộc năm xưa mang đến, chỉ tiếc hắn đã chết ở đây, nên môn công pháp này mới qua nhiều nguyên nhân rồi truyền lại cho ngươi!”

“Đúng vậy, văn bối quả thật có cơ duyên mới đạt được môn công pháp này.”

Giang Thạch đáp lời, nói: “Như vậy, Diêm Ma Nhất Tộc đã sớm suy tàn trước khi tiến vào thế giới này, vậy tiền bối có biết phương pháp tu luyện Diêm Ma Cửu Chuyển Công không? Tại sao văn bối tu luyện nhiều ngày, tuy đã nhập môn, nhưng lại luôn cảm thấy như thiếu sót thứ gì?”

“Tự nhiên ngươi sẽ cảm thấy không ổn.”

Thiên Ma Lão Tổ lộ ra nụ cười lạnh, nói: “Bỏ qua việc huyết thống của ngươi không phải huyết thống của Diêm Ma Nhất Tộc, chỉ riêng phương thức tu luyện của ngươi đã sai, Diêm Ma Cửu Chuyển Công nằm ở việc tu luyện Vô Vọng Hỏa Diễm, Vô Vọng Hỏa Diễm này cần tìm một loại vật phẩm tên là Chí Dương Hỏa Chung, mượn nhờ ánh sáng của hỏa chủng này, mới có thể thực sự luyện thành, bây giờ ngươi luyện được Vô Vọng Hỏa Diễm chỉ là da lông thôi.”

“Chí Dương Hỏa Chung?”

Mắt Giang Thạch lóe lên.

“Đúng vậy, tuy tu luyện Diêm Ma Cửu Chuyển Công cũng xem trọng huyết mạch của người tu luyện, nhưng ảnh hưởng của huyết mạch không phải là lớn nhất, lớn nhất chính là Chí Dương Hỏa Chung này.”

Thiên Ma Lão Tổ đáp lời, nói tiếp: “Chỉ cần ngươi có thể tìm được Chí Dương Hỏa Chung, cho dù ngươi không phải huyết mạch của Diêm Ma Nhất Tộc, cũng đủ để trợ giúp ngươi tu luyện đến sáu bảy tầng!”

“Thì ra là vậy.”

Lòng Giang Thạch cuộn trào.

Sáu bảy tầng, đối với hắn mà nói, cũng đủ rồi.

Sáu tầng là Hắc Kim Minh Hỏa!

Bảy tầng là Lam Ngục Yêu Hỏa!

Một tầng lại mạnh hơn một tầng.

“Vậy Chí Dương Hỏa Chung này, lão tổ có biết có thể tìm thấy ở đâu không?”

Giang Thạch hỏi.

“Âm dương trong thiên hạ cân bằng, hắc bạch tương hỗ, cực âm thì thành dương, cho nên muốn tìm Chí Dương Hỏa Chung, chỉ có thể đến Bắc Cực Băng Xuyên, có lẽ sẽ có thể gặp được.”

Thiên Ma Lão Tổ lên tiếng.

“Bắc Cực Băng Xuyên.”

Giang Thạch cau mày, lặp lại, nói: “Đa tạ lão tổ, vẫn bối không còn vấn đề gì nữa, thỉnh lão tổ truyền thừa.”

Thiên Ma Lão Tổ khẽ lắc đầu, mang theo một tia thê lương.

Hắn bị giam cầm ở đây vô số năm, muốn tìm một người để nói chuyện cũng không có, thật vất vả gặp được tiểu tử này có thể nói nhiều lời như vậy, kết quả tiểu tử này lại là một người nóng vội.

“Thôi được rồi, người chuẩn bị tốt đi.”

Thiên Ma Lão Tổ lên tiếng, chuẩn bị sử dụng bí pháp.

Chương 637: Câu Thông Thiên Ma, Niết Bàn Thất Trọng Thiên! 3

Nhưng ngay lúc này, Giang Thạch đột nhiên lại lên tiếng, nói: “Chờ đã, lão tổ!”

“Ngươi lại có chuyện gì?”

Thiên Ma Lão Tổ mặt mày sa sầm, lên tiếng hỏi.

“Lão tổ, văn bối muốn giúp lão tổ thoát khốn, có khả năng này không?”

Mắt Giang Thạch lóe lên.

“Ngươi nói gì? Ngươi muốn giúp ta thoát khốn?”

Đồng tử Thiên Ma Lão Tổ co rút, kinh ngạc lên tiếng, dường như nghi ngờ mình nghe nhầm, trong mắt bắn ra xích mang, nhìn chằm chằm vào Giang Thạch.

“Đúng vậy, lão tổ không nghe nhầm!”

Giang Thạch tiếp tục nói: “Văn bối không phải là kẻ vong ân phụ nghĩa, nhiều lần được lão tổ truyền thừa, trong lòng vô cùng cảm kích, nguyện ý dốc hết sức giúp lão tổ thoát khốn!”

“Tốt lắm, tiểu tử, nếu ngươi thật sự có thể giúp ta thoát khốn, cũng không uống clão giả phụ truyền thừa cho ngươi nhiều lần như vậy, tuy nhiên, muốn giúp lão phu thoát khốn, không phải là chuyện dễ dàng.”

Thiên Ma Lão Tổ trầm giọng nói, “Trong quá trình này, rất có thể sẽ gặp phải truy sát, phạm phải cấm kỵ của thiên địa,

không chỉ người, mà cả thể lực của người, thậm chí bằng hữu, đều có khả năng bị liên lụy, người có muốn suy nghĩ kỹ không!”

“Văn bối đã suy nghĩ kỹ.”

Giang Thạch nghiêm túc gật đầu.

Ánh mắt Thiên Ma Lão Tổ ngưng tụ, cẩn thận nhìn Giang Thạch từ trên xuống dưới một lần nữa, ánh mắt sâu thẳm, bình thản nói: “Muốn giúp lão phu thoát khốn, thật ra rất đơn giản, chỉ cần người có thể tập hợp được hơn một nửa thân thể của lão phu là được.

“Năm xưa lão phu bị người đánh vỡ thân thể, đầu lâu và tứ chi bị phong ấn ở những vị trí khác nhau, người chỉ cần có thể tìm được đầu lâu của ta, cùng với một bàn chân, một bàn tay, tụ tập lại một chỗ, sau đó triệu hồi lão phu, lão phu liền có thể trở lại.”

“Tuy nhiên quá trình này tuyệt đối không đơn giản, đầu lâu và tứ chi của ta bị người phong ấn rất kỹ, bây giờ nằm rải rác trong tay nhiều người khác nhau, người cần phải đánh bại bọn hắn, mới có khả năng giúp ta trọng tổ thân thể!”

“Điều này có gì khó, bất kể bọn hắn là ai, văn bối cũng sẽ có một ngày có thể đánh bại bọn hắn, lão tổ chỉ cần nói cho ta biết, làm thế nào để xác định tung tích thân thể của lão tổ là được.”

Giang Thạch nói.

“Tốt, ta ban cho người Thiên Ma Ấn Ký, dựa vào loại ấn ký này có thể cảm nhận được tung tích thân thể của ta trong phạm vi gần.”

Âm thanh của Thiên Ma Lão Tổ trầm trọng, hai mắt đột nhiên tụ kim quang, xì một tiếng, trực tiếp bắn ra một tầng ma hỏa kinh khủng, trong nháy mắt đã rơi vào người Giang

Thạch, nhanh chóng để lại một ấn ký kỳ dị màu đen ở khu vực giữa trán của Giang Thạch.

Giang Thạch nhíu mày, lập tức đưa tay sờ lên ấn ký giữa trán.

“Tốt rồi, bây giờ ngươi có thể toàn lực tiếp nhận truyền thừa của ta.”

Giọng nói của Thiên Ma Lão Tổ vang lên, miệng một lần nữa niệm tụng thần văn Thiên Ma cổ xưa và khó hiểu, cao thâm huyền ảo, trong nháy mắt vô tận Thiên Ma Chân Huyết từ trong hư vô nhanh chóng hội tụ lại, dày đặc, đỏ rực kỳ dị, như biển máu, ập về phía thân thể của Giang Thạch.

“Hấp thu đi, xem ngươi có thể hấp thu được bao nhiêu!”

Ầm ầm!

Biển máu ập đến, thiên địa rung chuyển, lấp lánh xích mang cực kỳ chói mắt, như ngọn lửa màu máu đang cháy.

Thân thể của Giang Thạch không nhúc nhích, muôn ngàn lỗ chân lông như hóa thành muôn ngàn xoáy nước, đang cố gắng hết sức hút lấy Thiên Ma Chân Huyết Vô Tận này.

Cứ như vậy thời gian trôi qua, như thoi đưa.

Chớp mắt đã là ba ngày trôi qua.

Dù là thân thể cường đại như Giang Thạch, trong từng đợt Thiên Ma Chân Huyết cuồng bạo tẩy lễ, cũng cảm thấy một từng trận cảm giác no nê phình to, từng luồng lực lượng cường đại như muốn ép nứt thân thể của hắn.

...

Thế giới bên ngoài.

Thân thể của hắn vẫn ngồi xếp bằng trên đỉnh núi, từng tầng từng tầng khí tức khó có thể tưởng tượng đang không

ngừng tỏa ra từ thân thể của hắn, từng luồng ánh sáng đỏ rực từ muôn ngàn lỗ chân lông phóng thẳng lên trời, nhuộm đỏ cả một nửa bầu trời trên tổng đàn Thiên Ma Giáo.

Toàn bộ Thiên Ma Giáo, vô số người kinh ngạc, đều hội tụ mà đến, nhìn về phía ngọn núi nơi Giang Thạch tọa lạc.

“Kia là.”

“Khí tức thật đáng sợ, đây là cái gì?”

“Sao lại thế này?”

Vút! Vút!

Từng thân ảnh lóe lên, nhanh như chớp.

Năm thân ảnh vô cùng cao lớn trong nháy mắt rơi xuống trước mặt mọi người, ánh mắt ngưng trọng, khí tức cuộn cuộn, chính là Thiên Ma Giáo Chủ Ứng Thiên Hùng cùng Tứ đại Thái thượng trưởng lão.

Vừa mới đến, đông đảo giáo chúng vội vàng nhanh chóng hành lễ.

Nhưng tất cả tâm tư của Thiên Ma Giáo Chủ đều bị thu hút bởi Giang Thạch bên kia, trong mắt trực tiếp bắn ra hai luồng thần quang đáng sợ,

“Thiên Ma Quán Đỉnh! Tiểu tử này vậy mà đang được Thiên Ma Quán Đỉnh?”

“Đúng vậy, không sai, loại khí huyết Thiên Ma này thật nồng! Thật nồng!”

Chương 638: Câu Thông Thiên Ma, Niết Bàn Thất Trọng Thiên! 4

Một vị Thái Thượng trưởng lão cũng cảm thấy rung động, không thể tin nổi.

“Thật không thể tin được, rốt cuộc hắn đã hấp thu bao nhiêu Thiên Ma Chân Huyết, sao có thể tạo ra động tĩnh kinh khủng như vậy?”

Một vị Thái Thượng trưởng lão khác cũng lẩm bẩm nói.

Bạch Mi tôn giả, Huyền Vũ tôn giả càng sớm bị cảm giác sợ hãi tột độ bao phủ.

Tên Giang Thạch này... chẳng lẽ là con riêng của Thiên Ma lão tổ?

“Khí tức của hắn đang tăng lên, sắp đột phá Niết Bàn thất trọng thiên rồi!”

Vị Thái Thượng trưởng lão thứ ba thất thanh nói.

Mọi người càng thêm kinh ngạc.

Dưới ánh mắt vô cùng chấn động của mọi người, huyết quang vô cùng nồng đậm cùng nguyên khí thiên địa cuộn cuộn rót cuộc cũng bắt đầu nhanh chóng rút lui, giống như triều hạ, trong nháy mắt đã tan biến hoàn toàn.

Khu vực đỉnh núi.

Giang Thạch vốn dĩ bất động, nhắm mắt xếp bằng, cuối cùng cũng mở mắt ra, giống như thần quang điện thiểm, trong

nháy mắt bắn ra hai luồng ánh sáng kinh tâm động phách.

Ngay sau đó, thân thể hắn trực tiếp đứng dậy từ trên đỉnh núi.

Một động tác này lập tức khiến người ta có một ảo giác vô cùng đáng sợ.

Cứ như không phải một người đứng dậy, mà là cả bầu trời đang đổ sập xuống, trong nháy mắt thiên địa đảo lộn, khiến tinh thần người ta hỗn loạn.

Giang Thạch thở ra một hơi thật dài, ánh mắt lấp lánh, một lần nữa nhìn về phía bảng điều khiển.

Tu vi: Niết Bàn thất trọng thiên!

Công pháp: Càn Khôn Chí Thánh Quyết (Bát trọng thiên)

Võ kỹ: Cửu Long Cửu Thiên Luân Hồi Quyết (Thất trọng thiên)

Lực lượng: 108 ức cân (Nhục thể thuần túy).

“Dưới Niết Bàn, không ai có thể là đối thủ của ta.”

Hắn nhìn đôi bàn tay của mình, dùng sức nắm chặt, nhất thời trong không khí vang lên một trận thanh âm khủng bố như sấm sét rền vang, khí lưu nổ tung, không gian vặn vẹo.

Trên đỉnh núi.

Giang Thạch hiện ngang bất động, thân hình to lớn tựa như một ngọn núi không thể lay chuyển. Đôi mắt sâu thẳm nhìn xuống bàn tay của mình.

Cách đó không xa, Thiên Ma Giáo Chủ Ứng Thiên Hùng cùng bốn vị trưởng lão đều nhìn nhau, không ai nói gì.

Lúc này, ngay cả Ứng Thiên Hùng cũng cảm nhận được một áp lực vô hình to lớn từ trên người Giang Thạch.

Tên này!

Hắn rốt cuộc đã lấy được bao nhiêu Thiên Ma Tinh Huyết?

“Niết Bàn thất trọng thiên, có vẻ như còn không chỉ vậy.”

Ứng Thiên Hùng trầm nghĩ.

Giang Thạch vốn đã lợi hại, giờ đây lại đột phá liên tục mấy trọng thiên, chẳng phải càng đáng sợ hơn sao?.

Nếu tên này có ý định làm phản...

Lòng Ứng Thiên Hùng dấy lên một mối lo sâu sắc.

Nhưng rất nhanh, lại bị hắn gạt bỏ.

Không thể nào!

Ta đối xử với tên tiểu tử này tốt như vậy, hắn không có lý do gì để phản ta.

Tuy nghĩ vậy, nhưng Ứng Thiên Hùng vẫn không khỏi lo lắng.

Nhìn thấy khí tức trên người Giang Thạch đã thu liễm lại, hắn bèn dậm chân, thân hình như tia chớp lao đến, vững vàng rơi xuống bên cạnh Giang Thạch.

Bốn vị thái thượng trưởng lão cũng vội vàng lao đến, đứng cạnh Ứng Thiên Hùng, toàn thân căng thẳng, nhìn Giang Thạch với vẻ cảnh giác.

“Giang Thạch, ngươi vừa mới Câu thông Thiên Ma?”

Ứng Thiên Hùng nheo mắt, biết rõ còn hỏi.

“Đúng vậy.”

Giang Thạch buông hay tay xuống, mặt không đổi sắc, đột nhiên quay người lại, cười khẽ nói: “Cũng phải đa tạ giáo chủ bồi dưỡng, nếu không ta cũng không thể dễ dàng nhận được chỗ tốt to lớn như vậy.”

“Khách khí rồi, người quá khách khí.”

Ứng Thiên Hùng cười ha ha, trong lòng không dám coi Giang Thạch là hậu bối, mà hoàn toàn coi hẵn ngang hàng với mình.

“Thiên Ma lão tổ có dặn dò người điều gì không?”

Ứng Thiên Hùng liếc mắt, hỏi tiếp.

“Có, lão tổ nói để ta tiếp quản Thiên Ma giáo, trở thành giáo chủ đời tiếp theo!”

Giang Thạch thản nhiên nói.

“Cái gì?”

Mặt Ứng Thiên Hùng lập tức biến sắc.

Bốn vị trưởng lão tối cao bên cạnh cũng đều sắc mặt biến đổi, trong mắt hiện lên sát khí, nhìn Giang Thạch, dường như một lời không hợp sẽ lôi đình ra tay, trấn sát Giang Thạch.

“Thiên Ma lão tổ thật sự nói vậy?”

“Đương nhiên không phải vậy, ta chỉ nói đùa thôi.”

Giang Thạch bỗng nhiên cười ha ha, nói: “Giang mỗ đột nhiên đạt được lực lượng to lớn như vậy, ngày sau tất nhiên sẽ có người nói ta muốn tạo phản. Thay vì bị người khác nói xấu, không bằng ta nói xấu chính mình trước một câu, để cho giáo chủ biết, Giang mỗ tuyệt không phải người vong ân phụ nghĩa, tạo phản cái gì, ta là trăm triệu lần là sẽ không làm. Cũng xin giáo chủ ngày sau không nên trùng gian kế của tiểu nhân, tự giết lẫn nhau với Giang mỗ!”

Thiên Ma giáo chủ Ứng Thiên Hùng lập tức thở phào nhẹ nhõm, yên lòng nói: “Người cái tên này!”

Trên mặt hắn nặn ra nụ cười nhè nhẹ, nói: “Lão phu biết ta sẽ không nhìn lầm người.”

“Đúng rồi, giáo chủ, mấy ngày nay ta có thể phải rời tổng bộ một chuyến.” Giang Thạch đáp lại.

“Đi đâu?” Thiên Ma giáo chủ dò hỏi.

“Bắc Cực Băng Nguyên!” Giang Thạch nói.

“Bắc Cực Băng Nguyên?” Sắc mặt Thiên Ma giáo chủ chợt biến, nói: “Người đi đến đó làm gì?”

Chương 639: Một Chiêu Giải Quyết! 1

“Sao vậy? Không đi được à?” Giang Thạch nhướn mày, nói: “Chẳng lẽ giáo chủ biết tin tức gì?”

Thiên Ma giáo chủ hít một hơi, trong lòng nhanh chóng quay cuồng, nhìn Giang Thạch thật sâu, nói: “Nơi đó không phải là một nơi yên bình.”

Hắn khẽ thở dài, nói: “Thế giới này thực ra không đơn giản như ngươi tưởng. Ngươi chỉ biết đến Ngũ Tộc Viễn Cổ, Đông Hải Thất Tộc, Tam Thập Lục Liên Minh, Hoàng thất, v.v., nhưng thực ra trên đời còn có rất nhiều ẩn sĩ. bọn hắn đã sống hàng nghìn năm, đã đạt đến Niết Bàn Cảnh, nhưng lại lánh xa thị phi, tránh xa vòng xoáy, chỉ để dốc lòng theo đuổi cảnh giới võ học cao hơn.”

“Nơi ẩn cư của những người này bây giờ, đều ở Bắc Cực Băng Nguyên!”

Lần này, [Lời Thề Hồng Hoang] triệu tập đã triệu tập nhiều người đến đó, nhưng vẫn còn rất nhiều người lẩn trốn không đi. Nói thật, có một số lão quái mà ngay cả lão phu cũng vô cùng kiêng dè.”

“Ồ?”

Mắt Giang Thạch lóe lên.

Bắc Cực Băng Nguyên lại có chuyện như vậy?

Hắn vốn tưởng nơi đó vô cùng tĩnh lặng, vạn dặm không người, chuyến đi này sẽ vô cùng nhàm chán.

Nhưng không ngờ lại có cao thủ ẩn cư!

Như vậy, hắc cũng không quá nhàn rồi.

“Bên kia có Cổ Thánh không?”

Giang Thạch hỏi.

“Không có.”

Thiên Ma Giáo Chủ lắc đầu, cười khỏ một tiếng, nói: “Cổ Thánh trên cõi đời này hiếm hoi biết bao? Cho đến nay, cũng chỉ còn lại ba người mà thôi, những kẻ ẩn cư ở Bắc Cực Băng Nguyên đa phần đều là Niết Bàn thất bát trọng thiên.”

“Thì ra là vậy.”

Giang Thạch gật đầu, nói: “Ta sẽ lên đường ngay bây giờ.”

“Đúng rồi, còn một chuyện nữa.”

Thiên Ma Giáo Chủ đột nhiên lên tiếng, sắc mặt hơi trầm ngưng, nói: “Hiện nay, Ngũ Tộc Viễn Cổ dưới sự chủ trì của đệ tử Cổ Thánh Thanh Linh, đang chuẩn bị thành lập [Liên minh Nhân tộc], gửi thiệp mời đến tất cả các thế lực trong thiên hạ, Thiên Ma Giáo ta cũng nằm trong số đó.”

“Thành lập Liên minh Nhân tộc?”

Lông mày Giang Thạch nhíu lại, rất nhanh lộ ra nụ cười lạnh, nói: “Ta xem liên minh là giả, Ngũ Tộc Viễn Cổ muốn vỗ béo bản thân mới là thật.”

“Ngươi biết là tốt rồi.”

Thiên Ma Giáo Chủ trầm ngưng gật đầu, “Bây giờ bọn hắc lợi dụng đại nghĩa, hiệu triệu thiên hạ, lại có danh tiếng của đệ tử Cổ Thánh, không ai dám từ chối bọn hắc, quả thực có ý muốn hùng hổ bức người.”

Giang Thạch hừ lạnh, nói: “Cái gì mà đệ tử Cổ Thánh? Chỉ là rác rưởi mà thôi!”

Hôm trước bị nữ tử tóc xanh áo xanh kia cảnh cáo, hắn không thể nói không tức giận.

Chỉ là lúc đó không đủ thực lực mới không bộc phát.

Nhưng nếu bây giờ để hắn một mình gặp nữ tử đó, hắn chỉ cần một cái tát là có thể tát chết nàng.

“Loại chuyện này, giáo chủ tự quyết định đi, ta không tham gia. Thời gian không còn nhiều, ta phải nhanh chóng đến Bắc Cực Băng Nguyên.”

Giang Thạch đáp lời, lại nhớ ra một chuyện, nói: “Đúng rồi, có bản đồ không?”

“Có, người đến Tàng Kinh Các trực tiếp lấy là được.”

Thiên Ma Giáo Chủ nói.

“Được!”

Giang Thạch gật đầu, trực tiếp xông lên, trong nháy mắt đã biến mất khỏi nơi này.

Không lâu sau, Giang Thạch đã lấy được một tấm bản đồ da thú màu vàng sậm từ trong Tàng Kinh Các. Mặt trên bản đồ vẽ rõ ràng địa hình và dãy núi liên quan đến Bắc Cực Băng Nguyên.

Giang Thạch cầm lấy bản đồ, gọi Huyền Đạo Tử lên. Thân hình hai người chột lóe, nhanh chóng rời khỏi nơi đây.

Lý do gọi Huyền Đạo Tử là bởi vì hắn sống lâu, kiến thức uyên bác. Nếu gặp phải những đồ vật quý dị cổ quái ở Bắc Cực Băng Nguyên mà Giang Thạch không nhận ra, Huyền Đạo Tử có thể giúp ích rất nhiều.

Có câu nói: “Nhà có một già, như có một bảo”.

Trước đây ở Thần Mộ cũng vậy.

Hai người di chuyển rất nhanh. bọn hắn nhanh chóng lên truyền tống trận, từ tổng đàn Thiên Ma Giáo nháy mắt đã đi tới trung tâm Trung Châu. Sau đó, bọn hắn lại từ truyền tống trận của Trung Châu, ánh sáng chợt lóe, liền đến biên giới Bắc Mạc.

Sau khi chính thức tiến vào vùng biên giới Bắc Mạc, bọn hắn lập tức thi triển tốc độ, một đường tiếp tục lướt về phía cực bắc.

Chuyến đi này kéo dài hơn nửa tháng.

Từng dãy núi hoang vu đập vào mắt.

Khu vực phía trước rốt cục bắt đầu xuất hiện băng sơn minh mông. Một cỗ hàn khí quý dị lan tràn trong thiên địa.

Đập vào mắt chỉ có một mảnh trắng xóa, cơ hồ không có bất kỳ sinh linh nào.

“Đây là Bắc Cực Băng Nguyên.”

Ánh mắt Giang Thạch chớp động, đứng ở trên một băng sơn cao ngất, mở bản đồ, quan sát bốn phía, nói: “Tương truyền lúc Chí Dương Hỏa Chung xuất hiện, trong thiên địa sẽ xuất hiện ánh sáng U Lan, chiếu ứng hư không, rất dễ thấy. Không biết lần này sẽ có loại vận khí này không, Huyền Đạo Tử, đã chuẩn bị Tử Long thảo chưa?”

“Yên tâm, đã chuẩn bị xong.”

Huyền Đạo Tử gật đầu nghiêm túc.

Nói cho cùng, [Chí Dương Hỏa Chung] này cũng giống như một dạng sinh mệnh, nó có ý thức riêng, thường xuyên ẩn náu dưới đáy sông băng, rất thích khí tức của Tử Long Thảo.

Vì vậy, muốn bắt được vật này, chỉ có thể dựa vào Tử Long Thảo để dụ nó ra ngoài, nếu không, chỉ dựa vào việc ngốc

nghech chờ đợi, vài trăm năm cũng đừng mong gặp nó một lần.

Chương 640: Một Chiêu Giải Quyết! 2

“Được rồi, chúng ta đi tiếp, chuẩn bị tìm địa điểm, bố trí trận pháp.”

Giang Thạch nói.

“Ừm.”

Huyền Đạo Tử nhẹ gật đầu.

Hai người thi triển thân pháp, nhẹ nhàng lóe lên, trong nháy mắt đã biến mất khỏi nơi này.

Chẳng mấy chốc.

Giang Thạch và Huyền Đạo Tử lại dừng lại, hạ xuống một vùng đồng bằng băng giá rắn chắc.

Giang Thạch không khỏi lộ ra vẻ kinh ngạc, nhìn về phía xa xa.

Chỉ thấy khu vực phía trước, trên những tảng băng cao chót vót, thế mà đã có những bóng người ngồi xếp bằng, béo gầy, cao thấp khác nhau, khí tức hư vô, bất động.

Ngay cả trên khoảng đất trống giữa những tảng băng, cũng có vô số bóng người ngồi xếp bằng.

“Những tên này đều là những người ẩn cư quanh năm ở đây”

Lòng Giang Thạch cuộn trào, nhìn xung quanh.

Số lượng người quả thực không ít.

Trước đây khi nghe Thiên Ma Giáo Chủ nói một câu, hấn còn không tin.

Nhưng bây giờ khi thực sự nhìn thấy, không khỏi khiến hấn sinh ra một cỗ áp lực vô hình.

Quan trọng hơn là những tên này mỗi tên đều chiếm giữ một ngọn băng phong.

Bản thân hấn muốn bố trí trận pháp, thu hút [Chí Dương Hỏa Chung], e rằng sẽ không dễ dàng như vậy.

Ít nhất hấn phải chọn một ngọn băng phong trước.

“Giang tiểu hữu, những người trên những ngọn băng phong này, mỗi người đều là cao thủ, muốn chiếm giữ băng phong ở đây, chỉ có một cách, đó là đánh bại người trên băng phong.”

Huyền Đạo Tử đột nhiên truyền âm, cảnh cáo Giang Thạch.

Năm xưa khi thân xác chưa diệt, hấn cũng từng đến Bắc Cực Băng Nguyên này.

Có thể nói, mỗi người ở đây đều là võ si, để nâng cao thực lực, không tiếc đại giới, có người thậm chí đã ngồi đây ba bốn ngàn năm..

Bọn hấn rất khao khát được khiêu chiến, cũng khao khát được đi khiêu chiến người khác, bởi vì chỉ trong những lần khiêu chiến lẫn nhau, trên con đường võ đạo, bọn hấn mới có thể tiến xa hơn.

Vì vậy, lâu dần, nơi đây hình thành nên quy tắc này.

“Phái không?”

Giang Thạch cau mày.

Mặc dù hấn cũng không muốn gây chuyện, nhưng nếu quy tắc thực sự là như vậy, thì hấn cũng buộc phải ra tay ngẫu

nhiên.

“Trước tiên đi xung quanh xem có chỗ nào khác để đặt chân không.”

Giang Thạch đáp lời.

Để thu hút [Chí Dương Hỏa Chủng], tốt nhất nên chọn môi trường nên yên tĩnh hơn.

Hắn không muốn [Chí Dương Hỏa Chủng] vừa được thu hút ra thì bị người khác phát hiện, khiến nó sợ hãi bỏ chạy.

Vì vậy, nếu có thể không chọn nơi đông người, hắn dĩ nhiên không muốn chọn nơi đông người.

Giang Thạch và Huyền Đạo Tử lập tức di chuyển lần nữa, thân hình lóe lên, nhanh chóng biến mất.

Rất nhanh, bọn hắn nhanh chóng xem xét xung quanh, tốc độ cực nhanh, di chuyển qua lại, như những điểm sáng, bao phủ phạm vi hàng trăm dặm.

Nhưng khi từng địa hình địa mạo của nơi này liên tục đập vào đáy mắt, Giang Thạch cũng cau mày chặt hơn.

Khu vực này thực sự có rất nhiều người.

Mặc dù những nơi khác không đông người như lúc đầu, nhưng cứ cách ba bốn dặm lại có một tên cao thủ ngồi xếp bằng.

Ngoài những ngọn băng sơn, còn có rất nhiều khe nứt khổng lồ, đen tối vô tận, không thấy đáy.

Cuối cùng, Giang Thạch và Huyền Đạo Tử tìm kiếm cả một ngày mới có thể xác định được một nơi đặt chân.

Đây là một ngọn đồi tuyết thấp, tương đối yên tĩnh, không có ai trong phạm vi bốn dặm.

Chỉ có người ngồi xếp bằng cách xa bốn dặm.

Mặc dù nơi đây không phải là địa điểm tuyệt vời, nhưng so với những nơi đông người trước đây, nó rõ ràng tốt hơn nhiều.

Phù! Phù!

Ngay khi hạ xuống, Giang Thạch lập tức cắm hai tấm U Minh Huyết Kỳ xuống, phong tỏa hai hướng trái phải, chỉ còn lại hướng trước sau không thể phong tỏa.

“Bắt đầu bố trí trận pháp.”

Giang Thạch ra hiệu.

“Được!”

Huyền Đạo Tử gật đầu, lập tức lấy ra nguyên liệu, nhanh chóng hành động.

Chỉ có Tử Long Thảo thì không đủ để thu hút [Chí Dương Hỏa Chung], còn cần bố trí một huyền trận cường đại bao phủ bốn phương mới có thể đảm bảo [Chí Dương Hỏa Chung] đến rồi không đi được.

Nếu không có trận pháp ngăn cách, nó có thể dễ dàng ăn Tử Long Thảo rồi nhanh chóng trốn thoát.

Cứ như vậy, thời gian trôi qua.

Cả một đêm.

Dưới sự bố trí vất vả của Huyền Đạo Tử, cuối cùng, một huyền trận vô cùng cao thâm đã thành hình, ở trung tâm trận pháp là hàng trăm cây Tử Long Thảo do Huyền Đạo Tử gieo xuống.

Loại Tử Linh Thảo này thực sự là một loại linh thảo, chứa đựng năng lượng hỏa thuộc tính cực kỳ cường đại, còn được gọi là Tử Dương Thảo, sau khi gieo xuống, tuyết xung quanh bị nhuộm thành một màu tím nhạt.

“Được rồi, chỉ cần canh gác xung quanh là được.”

Huyền Đạo Tử trầm giọng nói.

“Cũng tốt, trước tiên quan sát xem sao, hy vọng không phải chờ đợi quá lâu.”

Giang Thạch lâm bầm.

Nhiều nhất hẳn chỉ có thể chờ ở đây nửa năm, thời hạn nửa năm đến nhất định phải quay về.

Nếu không, Thiên Ma Giáo đoán chừng đã sớm bị người ta diệt rồi.

Hai người tự tìm một khu vực trống trải, lập tức ngồi xếp bằng, yên lặng canh gác.

Trong lúc nhất thời, hai người dường như cũng hòa nhập trực tiếp vào môi trường Bắc Cực này.

Chương 641: Một Chiêu Giải Quyết! 3

Gió lạnh rít gào.

U u chói tai.

Hoàn cảnh ở Bắc Cực Băng Nguyên vô cùng khắc nghiệt, không chỉ có nhiệt độ cực thấp gần âm một trăm độ mà còn thường xuyên có mưa đá trút xuống.

Chỉ có điều đối với những người ẩn cư ở đây, dù là mưa đá hay nhiệt độ thấp ảnh hưởng đến bọn hắc đầu đều vô cùng nhỏ bé.

Những ngày tiếp theo, bình yên nhưng lại có chút hỗn loạn.

Sở dĩ nói bình yên là vì không có kẻ nào không biết điều đến đắc tội Giang Thạch và Huyền Đạo Tử.

Còn nói hỗn loạn là vì những ẩn sĩ ở Bắc Cực này, cách ba ngày lại đánh nhau một trận, thỉnh thoảng có người khiêu chiến lẫn nhau, tranh giành quyền cư trú trên đỉnh băng sơn.

...

Mới đó mà đã mười sáu ngày trôi qua.

Mười sáu ngày, [Chí Dương Hỏa Chủng] mà Giang Thạch chờ đợi vẫn chưa xuất hiện, nhưng hắc đầu đã chứng kiến không dưới mười trận chiến lớn nhỏ tại đây.

Hắc đầu như một khán giả, ngồi xếp bằng cao cao, hoàn toàn không tham gia vào.

Mỗi khi trận chiến vang lên, hắc đầu bình thản nhìn mọi thứ, thỉnh thoảng còn cùng Huyền Đạo Tử lấy rượu ra, thưởng

rượu quan chiến.

Trong mười mấy trận chiến liên tiếp này, cũng xuất hiện một người khiến không ít người chú ý, ngay cả Giang Thạch cũng âm thầm cau mày.

Kẻ này thực lực không hề yếu, đại khái là Niết Bàn Cảnh bát trọng thiên, từ khi xuất hiện đến nay, ngày nào cũng điên cuồng khiêu chiến, như một võ si, ra tay tàn nhẫn, độc ác, không chút nương tay.

Bất kỳ ai bại dưới tay hắn, cơ bản đều sẽ rơi vào kết cục trọng thương hấp hối, người tốt nhất cũng sẽ gãy tay gãy chân.

Hết lần này đến lần khác kẻ này tốc độ cực nhanh, lại không bao giờ đắc tội người không có nắm chắc, cho nên tuy chọc không ít người bất mãn nhưng lại không có ai ra tay chế phục hắn.

Ngày này, đôi phương lại ra ngoài khiêu chiến, trong tiếng ầm ầm, một lần nữa đánh bay đối thủ, máu tươi bắn tung tóe.

Nhìn thấy hắn sắp hạ sát thủ, cuối cùng đối thủ của hắn vội vàng thi triển cấm thuật mới có thể thoát khỏi lòng bàn tay của hắn.

Nhưng như vậy, lại khiến sắc mặt của người này khoảnh khắc trở nên âm trầm, dường như việc không thể giết chết đối phương là một chuyện vô cùng đáng tức giận.

Mặt hắn lạnh tanh, hồ thị uy ung, đứng ở khu vực này, quét mắt nhìn về bốn phía, đột nhiên, một đôi mắt lạnh lùng trực tiếp quét về phía Giang Thạch.

Đặc biệt khi chú ý đến Huyền Đạo Tử bên cạnh chỉ có tu vi Huyết Đan Cảnh, lông mày hắn càng nhíu chặt hơn.

“Chỉ Huyết Đan mà cũng dám đến Bắc Cực Băng Nguyên?”

Giọng hần lạnh lùng, vô cùng bá đạo, bước ra một bước, trực tiếp xuất hiện cách không xa trước mặt Giang Thạch, ánh mắt sắc bén, đột nhiên rơi vào huyền trận thần bí bên cạnh hai người Giang Thạch.

“Tử Long Thảo? Các người muốn làm gì?”

Giọng người này rất lạnh lùng, đột nhiên chỉ vào Giang Thạch, nói: “Người, ra đây chiến với ta!”

“Ngu xuẩn!” Giang Thạch bình thản nói

“Không biết sống chết, người đang nói chuyện với ta?”

Tên kia cười lạnh, nhìn Giang Thạch, nói: “Người đoán xem nếu ta đạp xuống đây, Tử Long Thảo mà người vất vả trông ra có đột nhiên héo úa không?”

“Ừm?”

Ánh mắt Giang Thạch trở nên lạnh lẽo, nhìn lại người kia, nói: “Xem ra người muốn tìm chết?”

“Giả thần giả quỷ! Cút ra đây cho ta!”

Tên kia hoàn toàn mất kiên nhẫn, không muốn tốn nhiều lời với Giang Thạch, gầm lên một tiếng, giơ chân lên, dậm mạnh xuống đất.

Một luồng lực lượng vô cùng khủng khiếp từ lòng bàn chân của hắn tỏa ra, như những gợn sóng vô tận, trong nháy mắt ập đến chỗ Giang Thạch, ngay cả Tử Long Thảo cũng bị chôn vùi hoàn toàn.

Nhưng ngay lúc này!

Thân hình Giang Thạch đột nhiên biến mất.

Ngay khoảnh khắc tiếp theo, hư không như xuất hiện một lực hút khổng lồ, như bọt biển hút nước, trong nháy mắt hút hết toàn bộ dư âm kinh khủng do hắn giậm chân tạo ra.

Sắc mặt tên kia biến đổi, còn chưa kịp phản ứng, thân hình Giang Thạch đã đột ngột xuất hiện trước mặt hắn, một bàn tay to như cánh cửa, gân xanh nổi lên, dữ tợn khủng khiếp, đè lên người hắn.

“Ngươi!”

Ầm ầm!

Mặt đất rung chuyển dữ dội, tuyết bay đầy trời!

Hàn khí cuộn cuộn lan tỏa ra xung quanh.

Tên kia phun ra máu tươi, quần áo rách nát, cánh tay bị Giang Thạch bẻ gãy ngay tại chỗ, cả người như một con bù nhìn, bị Giang Thạch đè xuống đất, xương cốt toàn thân vỡ nát, phát ra tiếng kêu thảm thiết.

Mặt đất rung chuyển, tuyết bay mù mịt.

Tuy lực lượng vô cùng to lớn, nhưng lại được Giang Thạch khống chế một cách tinh tế, chỉ giới hạn trong phạm vi bốn, năm thước xung quanh. Khu vực bên ngoài cách xa bốn, năm thước hoàn toàn không bị ảnh hưởng gì.

Chỉ với một chiêu, “tên võ sĩ” này đã bị Giang Thạch bẻ gãy cả hai cánh tay, gào thét thảm thiết. Cả người hắn như một con chó săn chết vật, không thể cử động.

Rất nhiều cường giả ở khắp bốn phương tám hướng đều đồng loạt biến sắc, ánh mắt đổ dồn về phía Giang Thạch.

Rõ ràng bọn hắn không ngờ rằng Giang Thạch một mực không hiển sơn bắt lộ thủy này lại thực lực thâm hậu đến vậy.

Chương 642: Một Chiêu Giải Quyết! 4

Tên võ sĩ này từ khi xuất hiện đến nay, chỉ trong hơn mười ngày ngắn ngủi, đã trải qua hơn mười trận chiến lớn nhỏ, gần như bất bại, là một tên cao thủ chân chính. Vậy mà lại bị Giang Thạch dễ dàng hạ gục?

“Thật đúng là ngạo hồ tàng long!”

Trên một đỉnh băng sơn, một tên ẩn sĩ đang khoanh chân ngồi, lẩm bẩm tự nói, ánh mắt nhìn Giang Thạch đầy vẻ nghiêm trọng, cảm nhận được một áp lực vô hình.

“Ta đã sớm nói với ngươi đừng tìm chết, mà ngươi không chịu nghe. Muốn tha cho ngươi, quả là không dễ dàng!”

Giọng điệu Giang Thạch lạnh nhạt, như đang tóm lấy một con kiến.

Khuôn mặt tên võ sĩ vặn vẹo, dù vậy, hắn vẫn không chịu từ bỏ ngay lập tức, mà trực tiếp gầm lên, “Vạn xuyên quy hải! Mau cho ta phá!”

Ầm ầm!

Lực lượng vô tận trong cơ thể hắn cuộn trào, mệnh môn như sóng biển, cuộn cuộn trào lên, muốn phá tan áp chế của Giang Thạch.

Giang Thạch nhíu mày, sắc mặt càng lạnh hơn. Thiên phú “Tỏa Long” đã được thi triển ra, chỉ trong nháy mắt, một cỗ lực trường áp chế vô cùng kỳ dị ập đến, lập tức áp chế toàn bộ kinh lực đang cuộn trào trong cơ thể tên võ sĩ.

Tên võ si bỗng chốc lộ vẻ kinh hãi, chỉ cảm thấy toàn bộ kinh lực trong cơ thể bỗng dung biến mất không còn một mảnh.

“Người!”

Hắn sợ hãi nhìn Giang Thạch.

“Cút đi!”

Giang Thạch lạnh lùng nhìn hắn, một tay tóm lấy thân thể tên võ si, như ném một con bù nhìn, hung hăng xoay người, ném mạnh ra ngoài.

Vù!

Không gian rung chuyển, khí lưu bùng nổ.

Dưới lực lượng khủng khiếp hàng trăm ức cân của hắn, thân thể tên võ si bị ném đi không biết bao xa, dọc đường đi, ma sát vào không gian, phát ra tiếng nổ âm âm, trực tiếp biến thành một chấm đen nhỏ bé, biến mất không thấy.

Giang Thạch mặt không biểu cảm, sau khi ném bay tên võ si, như thể đã làm một việc không đáng kể, xoay người, lại quay trở lại đỉnh núi tuyết trước đó, khoanh chân ngồi xuống, như mọi khi.

Tứ phương tám hướng bỗng vang lên tiếng bàn tán xôn xao, ánh mắt không ngừng lướt qua người Giang Thạch.

Không còn nghi ngờ gì, chỉ với một lần xuất thủ, Giang Thạch đã trực tiếp trở thành một tiểu danh nhân ở nơi đây.

Điều này cũng đã định sẵn Giang Thạch không thể nào yên ổn ngồi đây như trước được nữa.

Bởi vì những ẩn sĩ ở đây đều mong muốn theo đuổi cảnh giới võ đạo cao hơn.

Bệnh hấn khao khát được khiêu chiến cường giả, cũng khao khát được người đánh bại.

Chỉ khi liên tục đối mặt với cường giả, bọn hấn mới có thể đột phá giới hạn bây giờ của bản thân.

Nếu không, bọn hấn cũng không bỏ lại gia tộc, một mình chạy đến Bắc Cực Băng Nguyên hoang vắng này.

Vừa mới ngồi xuống, Giang Thạch chưa được bao lâu, lại có một bóng người từ trên trời giáng xuống không xa chỗ Giang Thạch đang ngồi, mặc một bộ trường bào màu vàng nhạt, tóc đen dày, râu dài, trong mắt có tinh quang ẩn hiện, hai tay ôm quyền, nói: “Tại hạ là Ngô Tuyên Tử, xin đạo hữu chỉ giáo!”

“Cút đi!”

Giang Thạch thậm chí không ngẩng đầu lên, chỉ nói một câu.

Mục đích hấn đến đây là để chờ đợi “Chí Dương Hỏa Chung”, chứ không phải để so tài với những người này.

Việc liên tục chiến đấu tạo động tĩnh sẽ chỉ làm kinh động “Chí Dương Hỏa Chung”, khiến “Chí Dương Hỏa Chung” càng không dám đến gần nơi này.

Sắc mặt Ngô Tuyên Tử hơi thay đổi, nói: “Đạo hữu hà tất như thế?”

Giang Thạch bất động, không thèm để ý đến hấn.

Lòng Ngô Tuyên Tử cuộn trào, lập tức cảm thấy mặt mũi của bản thân bị quét rác, nhưng khi nghĩ đến thủ đoạn kỳ dị và đáng sợ của Giang Thạch lúc này, dường như bản thân không có nhiều cơ hội chiến thắng, chỉ đành cười khổ, chấp tay, lùi về phía sau, không tiến thêm bước nào.

Tuy nhiên, bên này hắn tuy không tiến thêm bước nào, nhưng đột nhiên lại có một bóng người từ trên trời giáng xuống, nhẹ nhàng rơi xuống khu vực cách Giang Thạch không xa, trong mắt lộ ra một tia tiếu ý, như có như không.

Hắn tiện tay phát một cái., một tầng lực lượng màu đen tuyền bỗng cuộn trào, sau đó dưới sự điều khiển của hắn, trực tiếp hóa thành ba cây kim nhỏ kỳ dị, trong nháy mắt xuyên qua hư không, bắn về phía Giang Thạch.

Vô thanh vô tức, nhanh đến mức tốt cùng.

Gần như trong nháy mắt đã trực tiếp đâm vào thân thể của Giang Thạch.

Giang Thạch tiện tay bắt lấy.

Đing!

Tiếng kim loại va chạm vang lên, tia lửa bắn ra.

Ba luồng lực lượng màu đen hóa thành ba cây kim nhỏ kỳ dị bị Giang Thạch bóp nát trong tay, cây kim sắc bén vô cùng thậm chí không thể làm xước da của Giang Thạch dù chỉ một chút.

Sắc mặt người nọ hơi thay đổi, cố nở nụ cười: “Hảo thủ đoạn, thử một chiêu của ta!”

Hắn dậm chân, khí thể cuộn trào, sau lưng, từng mảng kinh lực màu đen như yêu hỏa nhanh chóng thiêu đốt, sau đó hai tay như điện, vung lên vô số tàn ảnh.

Ngay lập tức, vô số kim nhỏ kỳ dị mật mật ma ma từ giữa hai bàn tay của hắn bắn ra, như mưa rơi, không biết có bao nhiêu cây, nhanh chóng bắn về phía thân thể của Giang Thạch và Huyền Đạo Tử.

Chương 643: Chí Dương Hỏa Chứng Xuất Hiện! Luyện Hóa! 1

Thậm chí không ít kim nhỏ kỳ dị trực tiếp đánh về phía Tử Long Thảo.

Vô số Tử Long Thảo bị kim nhỏ kỳ dị xuyên thủng, phát ra tiếng nổ lách tách, lập tức hóa thành mảnh vụn, từng mảng thảo dịch màu tím thấm vào lòng đất.

Giang Thạch mặt mày u ám, che hai tay trước ngực, khi nhận thấy một số Tử Long Thảo bị phá hủy, trong mắt lóe lên một tia hung mang và sát khí không thể kiềm chế được.

“Tìm chết!”

Ầm ầm!

Thân hình hắn trong nháy mắt đã biến mất, toàn bộ không gian vận vẹo và biến đổi.

Không Gian Thánh Thuật đã sớm thi triển, cường chế thay đổi hướng đi của vô số kim nhỏ kỳ dị này, khiến vô số kim nhỏ dày đặc này lập tức bắn về một hướng khác.

Cùng lúc đó.

Một bàn tay to lớn của Giang Thạch đã như trời giáng ập xuống thân ảnh vừa rồi, xuyên qua không gian, lực đạo vô cùng to lớn, chỉ một bàn tay liền che kín khuôn mặt của người đó.

Sắc mặt người nọ biến đổi, vốn định chống đỡ, nhưng bị Thiên phú Tỏa Long của Giang Thạch áp chế toàn bộ kinh lực, cộng thêm Giang Thạch sử dụng Không Gian Thánh Thuật, cho nên chỉ với một chiêu đã trực tiếp bắt lấy người này, xoay người, hung hăng nện xuống mặt đất trước mặt.

Ầm ầm!

Mặt đất rung chuyển, tuyết bay mù mịt.

Thân hình người này bị đập choáng váng, phun ra máu tươi, toàn bộ xương cốt gân mạch trong cơ thể không biết đã gãy nát bao nhiêu.

Ngay sau đó, khi người này chưa kịp phản ứng, Giang Thạch tiện tay vung lên, hô một tiếng, lại lôi thân hình của người này từ dưới lòng đất ra ngoài, ném lên cao.

Nhưng lần này ném ra, Kim Cương Trắc đã xuất hiện trong tay Giang Thạch, kim quang rực rỡ, như một vàng thái dương, xuyên qua không gian, trực tiếp đánh trúng thân thể tên này.

Người nọ trợn mắt, lộ vẻ kinh hãi, vội vàng hét lên một tiếng.

Oanh!

Thi thể nổ tung, tiếng kêu thảm thiết vang lên.

Huyết nhục đỏ tươi từ trên cao rơi xuống.

Một viên Huyết Đan đỏ tươi từ trong thi thể vỡ nát nhanh chóng bay ra, trên đó quán lấy một hư ảnh mơ hồ, vô cùng sợ hãi, vội vàng bất chấp tất cả chạy về phía xa.

Kim Cương Trắc sáng chói mắt lập tức từ xa bay trở lại, nhanh chóng rơi vào tay Giang Thạch.

Cảnh tượng kinh khủng này khiến cho Ngô Tuyên Tử trước đó đến khiêu chiến biến đổi sắc mặt, lập tức lộ ra vẻ kinh hãi.

Tên này!

Thủ đoạn tàn nhẫn như vậy!

Người vừa rồi hẳn cũng biết, là một lão quái vô cùng nổi tiếng ở Bắc Cực Băng Nguyên, thực lực cao thâm, vô cùng khó đối phó, vậy mà lại bị hắn dễ dàng phá hủy nhục thân?

May mắn là vừa rồi đối phương không thèm để ý hắn.

“Cáo từ!”

Ngô Tuyên Tử không dám nán lại lâu hơn, chấp tay, nhanh chóng biến mất khỏi nơi đây.

Mọi người xung quanh lại một lần nữa lộ vẻ kinh hãi.

Ánh mắt nghi ngờ dồn dập nhìn về phía Giang Thạch.

“Đó là... thần khí?”

“Hắn thế mà nắm giữ một kiện thần khí?”

Rất nhiều người bàn tán xôn xao.

Hầu hết bọn hắn trước đây đều xuất thân từ những thế lực vô cùng hùng mạnh, vì muốn theo đuổi cảnh giới võ đạo cao hơn nên mới ẩn cư tại đây, cho nên thần khí trong thế lực căn bản không được bọn hắn mang theo.

Đây là lần đầu tiên bọn hắn nhìn thấy có người mang theo thần khí.

“Nghe, ta không muốn luận bàn với ai cả, ta đến đây chỉ để làm việc, đợi việc xong, ta sẽ rời đi ngay lập tức, không ở lại lâu, các người cũng đừng đến luận bàn với ta, miễn tổn thương hòa khí!”

Giang Thạch thu hồi Kim Cương Trắc, giọng điệu lạnh lùng, truyền âm nói.

“Hừ hừ.”

Lập tức tiếng cười lạnh vang lên từ khắp nơi, dường như không coi lời nói của Giang Thạch ra gì.

Ai ở đây mà không phải là cao thủ?

Lời nói của Giang Thạch tuy không trực tiếp khiêu khích, nhưng cũng mang ý khinh thường không nhỏ.

Tự nhiên khiến không ít người cười nhạo.

Giang Thạch cau mày, không thèm để ý đến tiếng cười lạnh xung quanh, bước chân một bước, thân hình đã xuất hiện ở chỗ cũ, lại khoanh chân ngồi xuống.

Hắn đã nói rất rõ ràng.

Nếu vẫn còn người đến khiêu khích, hoặc cố ý làm trái, hắn không ngại ở đây trực tiếp ra tay tàn sát.

Khi Giang Thạch ngồi xuống, những ánh mắt lén lút lại lần nữa quét tới, mang theo huyền cơ cùng ý vị khó lường.

Thời gian trôi qua.

Nháy mắt đã là bảy tám ngày trôi qua.

Nhờ uy thế trước đó, quả nhiên không có ai đến gây phiền toái nữa.

Chỉ có điều, toàn bộ Bắc Cực Băng Nguyên vẫn không hề yên bình.

Hàng ngày đều có âm thanh cao thủ giao chiến vang lên từ xa, âm thanh ầm ầm, vang dội, cách xa hơn mười dặm cũng có thể cảm nhận được loại dao động này, vô cùng cường đại.

Điều này cũng khiến Giang Thạch cau mày, dần dần sinh ra chút cảm giác không kiên nhẫn.

Cứ như vậy, lại qua hơn nửa tháng, “Chí Dương Hỏa Chung” vẫn không có manh mối gì.

Lần này.

Lại có hai kẻ không biết điều, trong khí giao chiến dữ dội từ xa đánh về phía Giang Thạch, từng tiếng oanh minh kinh khủng vang lên, đánh nứt mặt đất, vô số băng sương bay tán loạn.

Chương 644: Chí Dương Hỏa Chủng Xuất Hiện! Luyện Hóa! 2

Nhìn thấy trận chiến của hai người này, khoảng cách với Giang Thạch ngày càng gần, thậm chí cả Tử Long Thảo do Giang Thạch vất vả trồng cũng lắc lư rung chuyển, Giang Thạch không thể nhìn được nữa.

“Đủ!”

Giang Thạch gầm lên một tiếng, toàn thân như ma thần giáng thế, đột ngột đứng dậy, lóe lên một cái, trong nháy mắt xuất hiện trước mặt hai tên cao thủ đang điên cuồng giao chiến.

Đáng thương hai tên cao thủ thực lực Niết Bàn bát trọng thiên đỉnh phong, các loại át chủ bài và thủ đoạn vô cùng phi thường, đánh nhau hai ngày hai đêm vẫn không phân thắng bại, kết quả bị Giang Thạch đột nhiên xuất hiện, một bàn tay to như tấm ván đã phá vỡ không gian vô tới.

Oanh!

Âm thanh thảm liệt, máu bắn tung tóe.

Một trong hai tên cao thủ bị Giang Thạch đánh nát thân thể, một viên Huyết Đan cũng bị chấn đến lồi lõm không đều, hòn phách trên đó vô cùng sợ hãi, vội vàng phát ra tiếng kêu thảm thiết.

Tiếng kêu thảm thiết vừa mới vang lên, Giang Thạch đã tóm lấy hòn phách, “Thiên Phú Phệ Hồn” lập tức phát ra, thôn

phê sạch hồn phách của đối phương.

Tên cao thủ bên cạnh sợ hãi tột độ, kinh hãi vô cùng, vội vàng quay người bỏ chạy, miệng hét lên sợ hãi: “Hiều lắm, ta không có ý trêu chọc các hạ!”

Bốp!

Tiếng nói vừa dứt, bàn tay to lớn của Giang Thạch đã hung hăng chụp xuống, như vỗ muỗi, đánh nát người đó ngay tại chỗ, tiếng kêu thảm thiết vang lên, Huyết Đan vỡ tung.

Ngay sau đó, hồn phách của hắn cũng giống như người trước, không có cơ hội trốn thoát, bị “Thiên Phú Phệ Hồn” của Giang Thạch trực tiếp nuốt chửng.

Cảnh tượng kinh khủng tàn khốc khiến mọi người xung quanh một lần nữa run sợ.

Ban đầu, một số người không coi trọng Giang Thạch, giờ phút này, không khỏi lộ ra vẻ dè chừng.

Giống như Giang Thạch bên này đã trở thành một đầu siêu cấp mãnh thú vậy.

Mà những ân sĩ xung quanh Giang Thạch càng cảm thấy da đầu tê dại, ngay lập tức có bốn năm người nhanh chóng rời khỏi nơi đây, đi càng xa càng tốt.

Bọn hắn không muốn làm hàng xóm với một tôn ma vương khát máu.

Bọn hắn đến đây đều là để cùng nhau luận bài, đột phá cảnh giới cao hơn.

Rất ít người muốn đến đây để giết người bừa bãi.

Ngay khi Giang Thạch khuôn mặt u ám, chỉ vài chiêu liền chấn sát hai tên quấy rối thì đột nhiên tiếng kinh hô của Huyền Đạo Tử vang lên bên tai.

Lòng Giang Thạch run lên, vội vàng quay đầu, hai đạo thần quang bắn ra từ trong mắt.

Chỉ thấy Tử Long Thảo mà hấn trông ở một bên, lúc này thể mà đang nhanh chóng héo úa, từng mảng ánh sáng tím tỏa ra, như bị thứ gì đó thu hút, hội tụ về khu vực trung tâm.

Nơi đó, không biết từ lúc nào đã xuất hiện một ngọn lửa nhỏ bé bằng bàn tay.

Có màu xanh lam, như có sự sống vậy, đang nhanh chóng nuốt chửng vàng hào quang màu tím đậm này,

Cùng với sự xuất hiện của nó, ngay lập tức nửa bầu trời cũng biến thành màu xanh lam, giống như cả bầu trời đã hóa thành một khối băng khổng lồ huyền ảo vậy.

Cảnh tượng kỳ dị này khiến tất cả mọi người ở đây đều biến sắc.

Ánh mắt sắc bén một lần nữa tập trung vào trên người Giang Thạch.

Nhìn vào, không ít người trong lòng đại chấn, lộ ra vẻ kinh hãi.

“Chí Dương Hỏa Chung!”

“Đó là Chí Dương Hỏa Chung!”

“Trời ạ, Chí Dương Hỏa Chung lại xuất hiện!”

“Cái gì?”

Vù vù vù!

Trong nháy mắt, có bốn năm bóng người lóe lên, nhanh đến mức tốt cùng, từ ngọn băng sơn của riêng bọn hắn, lao về phía khu vực này.

Cùng với hành động điên cuồng lao tới của những người này, Chí Dương Hỏa Chung đang tham lam nuốt chửng Tử

Long Thảo bỗng hoảng sợ, vội vàng dừng lại, nhanh chóng chui xuống lòng đất.

Tuy nhiên, nơi đây trước đây đã được Huyền Đạo Tử bày trận pháp, khi nó vừa mới rời đi, huyền trận lập tức bùng nổ, trong nháy mắt bao bọc lấy thân thể của nó.

Chí Dương Hỏa Chung lập tức phát ra một tiếng thét chói tai, tả xung hữu đột trong huyền trận, không thể thoát ra.

Ngay lúc này, bốn năm bóng người vừa lao tới đã xuất hiện ngay xung quanh.

Trong mắt Giang Thạch bùng bùng lửa giận, không tiếp tục không chế lực lượng nữa, toàn thân bỗng chốc phình to, y phục vỡ nát, trong nháy mắt biến thành cự nhân cao đến tám chín thước, khí huyết cuộn cuộn, ánh mắt thâm thúy, sát khí bùng nổ, như hóa thành một tôn ma vương cổ đại kinh khủng.

“Thứ không biết chết sống, dám động đến đồ của ta, để các ngươi hồn phi phách tán!!”

Thân hình Giang Thạch trong nháy mắt xuất hiện sau lưng một người, người đó vừa lao ra, sắc mặt bỗng biến đổi, lập tức cảm thấy một áp lực to lớn bao trùm lấy thân thể, ngay sau đó toàn bộ kinh lực trong cơ thể đều biến mất, trong lúc sợ hãi, vội vàng quay đầu lại.

Ầm!

Hai bàn tay như vũ muối, trong nháy mắt đánh nát thân thể của người này, biến thành sương máu, chết không thể chết hơn, Huyết Đan vỡ nát, hồn phách bị hấp thụ ngay lập tức.

Sau đó Giang Thạch lại biến mất không dấu vết.

Không Gian Thánh Thuật được thi triển đến cực hạn, quả thực nhanh đến mức tột cùng.

Chương 645: Chí Dương Hỏa Chủng Xuất Hiện! Luyện Hóa! 3

Mấy người còn lại cũng đều sắc mặt biến đổi, căn bản không kịp phản ứng, đã bị thân thể to lớn vô cùng của Giang Thạch áp sát, bàn tay to lớn hung hăng vung về phía thân thể của bọn hắn.

Gần như chỉ một chớp mắt giết một tên, trong nháy mắt, những cao thủ này bị Giang Thạch liên tiếp đánh chết ba người, Huyết Đan vỡ nát, hồn phi phách tán.

Hai người còn lại kinh hãi vô cùng, vội vàng quay người bỏ chạy, nhanh chóng rời khỏi nơi đây.

Tuy nhiên, tốc độ của bọn hắn sao có thể sánh bằng Giang Thạch.

Ngay từ khi bọn hắn lao tới, kết cục của bọn hắn đã được định đoạt.

“Chết!!”

Ầm ầm! Ầm ầm!

Bàn tay khổng lồ quét qua, không gì cản phá nổi, hung hăng đánh vào trên người bọn hắn.

Huyết nhục bắn ra tung tóe, tiếng kêu thảm thiết vang lên, huyết đan trực tiếp vỡ nát.

Sau đó Giang Thạch phóng lên, trực tiếp lao về phía Chí Dương Hỏa Chủng.

Huyền Đạo Tử vừa nhìn thấy Giang Thạch lao đến, vội vàng điều khiển huyền trận, mở một khe hở, trực tiếp thả Giang Thạch vào.

Chí Dương Hỏa Chung vừa nhìn thấy khe hở xuất hiện trong huyền trận, liền hét lên một tiếng, lập tức chạy trốn ra ngoài.

Nhưng Giang Thạch vung tay một cái, trực tiếp bắt lấy ngọn lửa xanh lam kỳ dị này.

Nhưng không ngờ nhiệt độ của ngọn lửa này lại khủng khiếp vô cùng!

Vừa vung tay lên, ngay cả thân thể của Giang Thạch cũng cảm thấy đau nhói, càng đáng sợ hơn là trong nháy mắt ngọn lửa nhỏ bé này khi bị hắn bắt lấy bùng phát dữ dội, như củi khô gặp lửa, trong nháy mắt thiêu đốt toàn thân hắn.

Giang Thạch rên lên một tiếng, cơ thể to lớn bỗng chốc hóa thành hỏa nhân, muôn vàn lỗ chân lông đều truyền đến cảm giác đau nhói khó tả.

Nhưng hắn gầm lên một tiếng, bất chấp tất cả, trực tiếp vận chuyển “Diêm Ma Cửu Chuyển Công”, bắt đầu nhanh chóng hấp thu lớp lửa xanh lam trên người.

Cùng lúc đó, “Thiên phú Quy Nguyên” cũng được thi triển ngay lập tức, từng mảng ánh sáng trắng liên tục sáng lên trên người hắn, nhanh chóng chữa lành vết thương.

Trong lúc nhất thời, sự tàn phá do “Chí Dương Hỏa Chung” gây ra và tốc độ khôi phục vết thương của “Thiên phú Quy Nguyên” lại trực tiếp đạt đến một sự cân bằng quỷ dị.

Vù vù vù vù!

Ngay lúc này, không gian xung quanh trở nên mơ hồ, tiếng động vang lên.

Vẫn có từng tên cao thủ nhanh chóng lao về phía Giang Thạch.

Khi nhìn thấy Giang Thạch bị “Chí Dương Hỏa Chủng” thiêu đốt, trong lòng bọn hắn mừng rỡ, trực tiếp lao tới, nhanh chóng hung hãn lao về phía thân thể của Giang Thạch.

“Giang Thạch cẩn thận!”

Huyền Đạo Tử kinh thanh hô.

Bùm bùm bùm! Oanh!

Tiếng động âm âm, vang dội, không gian rung chuyển dữ dội.

Tất cả những người ra tay đều vô cùng kinh hãi, bị rung động đến mức khí huyết cuộn trào, cánh tay muốn nứt ra, nhanh chóng lùi về phía sau.

Bọn hắn toàn lực tấn công vào người Giang Thạch, không những không thể trực tiếp chấn chết Giang Thạch, ngược lại còn khiến bọn hắn bị phản chấn phun ra máu tươi, xương cốt gãy nát.

Quan trọng hơn là từng luồng hỏa diễm kỳ dị từ người Giang Thạch trực tiếp lan tràn đến trên người bọn hắn.

A!

Trong nháy mắt tiếng kêu thảm thiết vang lên, âm thanh thê lương.

Từng người xông ra đều nhanh chóng biến thành hỏa nhân màu xanh lam.

Cảnh tượng trước mắt vô cùng đáng sợ.

Toàn bộ Bắc Cực Băng Nguyên chìm trong hỗn loạn.

Cao thủ từ các hướng khác đều lộ vẻ kinh ngạc, không thể tin được, vội vã chạy đến, hướng mắt về khu vực trung tâm.

Chỉ thấy hơn mười tên cao thủ liên tiếp phát ra tiếng thét thảm thiết, từng người một bốc cháy dữ dội, bị ngọn lửa màu xanh lam đáng sợ bao trùm, nhiệt độ nóng rực thiêu rụi từng mảng băng dưới chân, thậm chí khiến không gian trở nên mờ hồ.

Còn Giang Thạch ở khu vực trung tâm nhất, tình hình càng tồi tệ hơn.

Ngọn lửa trên người hắn dù về màu sắc hay nhiệt độ, đều vượt xa những người xung quanh.

Tiếng gầm thét của Giang Thạch như thiên lôi, vang động cả hàng chục dặm, từng ngọn băng sơn khổng lồ liên tiếp nổ tung, vang lên những tiếng nổ âm ỉm.

“Thiên phú Quy Nguyên” trên người Giang Thạch đang nhanh chóng vận chuyển, chữa lành vết thương, khiến hắn trông có vẻ như dù bị bao trùm bởi ngọn lửa kinh khủng hơn nhưng dường như cũng không tổn hao nhiều nguyên khí.

Ngược lại, “Diêm Ma Cửu Chuyển Công” lại đang điên cuồng hấp thụ sức mạnh của Chí Dương Hỏa Chủng trên người.

Đám người đều vô cùng chấn động.

“Chí Dương Hỏa Chủng này thật đáng sợ, đừng đến gần, nếu không sẽ bị lây nhiễm!”

“Lời đồn quả nhiên là thật, Bắc Cực Băng Nguyên thật sự có Chí Dương Hỏa Chủng, âm cực sinh dương, lời này quả nhiên có lý!”

“Mau lui lại, đừng để bọn hắn tiếp cận!”

Từng vị cường giả vô cùng quả quyết, đều nhanh chóng lùi lại.

Nếu như lúc đầu, mọi người còn ôm tâm lý may mắn.

Thì giờ phút này, mọi tâm lý may mắn đều đã tan biến.

Lửa cháy hùng hực, tiếng kêu thảm thiết không ngừng.

Hơi nước cuộn cuộn sôi sùng sục trong khu vực này, phát ra tiếng xì xèo, ngay cả dòng sông băng vừa xuất hiện dưới chân cũng bị đun sôi ngay lập tức.

Chương 646: Chí Dương Hỏa Chủng Xuất Hiện! Luyện Hóa! 4

Dưới nhiệt độ kinh hoàng này, cuối cùng cũng có cường giả bắt đầu không chịu nổi, sắc mặt đau đớn, hét lên, cơ thể bị thiêu rụi thành tro bụi.

Cảnh tượng như vậy khiến những người đang quan sát không khỏi rùng mình.

Cứ như vậy, hơn mười người bị Chí Dương Hỏa Chủng bao trùm, từng người một biến thành tro bụi, tan biến.

Chỉ có bên phía Giang Thạch, ánh sáng trắng và ánh sáng xanh đan xen qua lại, khí tức tự thân cuộn cuộn, từ đầu đến cuối không hề suy giảm chút nào.

Thậm chí dưới sự thiêu đốt của nhiệt độ kinh khủng này, khí tức trên người hắn lại càng trở nên đáng sợ hơn.

Lại qua một thời gian.

Mọi người đều lộ ra vẻ kinh hãi.

Bởi vì bọn hắn nhìn chăm chăm vào Giang Thạch đang chịu đựng, ngọn lửa màu xanh lam trên người hắn dường như đã được luyện hóa, hóa thành màu trắng suốt từng chút một, xâm nhập vào thân thể hắn.

Bất kỳ ai tinh mắt cũng có thể nhìn ra Chí Dương Hỏa Chủng quán quanh cơ thể Giang Thạch mới là bản thể thực sự, còn những Hỏa chủng thiêu đốt trên người những người khác trước đây chỉ là những tia lửa nhỏ bé nhiễm ra ngoài.

“Sắp thành công rồi sao? Chí Dương Hỏa Chúng thực sự sắp được hấn luyện hóa rồi.” Có người thất thanh kêu lên.

Vù vù vù!

Lời nói vừa dứt, không gian phát ra tiếng rít chói tai mơ hồ.

Không ngờ lại có ba người nhảy vọt lên, nhanh chóng lao ra, giơ tay đánh về phía Giang Thạch, muốn tận dụng lúc này đánh nổ Giang Thạch.

Lực lượng của Chí Dương Hỏa Chúng đã bị Giang Thạch mài mòn gần hết, nếu lúc này giết chết Giang Thạch, khiến hỏa chủng tuôn ra, vậy hỏa chủng này liền chú định thành áo cưới của bọn hắn.

Tuy nhiên, tưởng tượng là tốt đẹp, sự thật lại rất tàn khốc.

Ngay khi chương lực đánh vào người Giang Thạch, bọn hắn trực tiếp bị một lực phản chấn vô cùng khủng khiếp tác động, giống hệt như những người ra tay trước đó.

Lực lượng khủng khiếp và mệnh mông truyền đến khiến sắc mặt bọn hắn thay đổi, có cảm giác như đang đánh vào một tòa thần sơn cổ xưa.

Nhưng điều khiến bọn hắn càng kinh hãi hơn là.

Một tầng lực trường vô cùng kỳ dị đột nhiên từ trên người Giang Thạch khuếch tán ra, trong nháy mắt bao trùm tứ phương, khiến cho kinh lực trên người bọn hắn nhanh chóng biến mất.

Chớp mắt, thân hình của ba người giống như người bình thường.

“Không ổn, mau rút lui!”

“Tiểu huynh đệ có gì từ từ nói!”

Ba người vội vàng nhảy lên cao, kinh hãi hét lên.

Đôi mắt của Giang Thạch âm u vô cùng đáng sợ, ở trong ngọn lửa khủng bố, hắc như một tôn đại ma thần, tốc độ nhanh đến cực hạn.

Ầm ầm!

Hai bàn tay to như cánh cửa đã phá vỡ giới hạn không gian, mang theo lực lượng vô song khó có thể tưởng tượng, nắm lấy đầu của hai người trong số bọn hắc.

Dưới tiếng kêu kinh hãi của hai người, hai cái đầu lâu bị Giang Thạch đập vào nhau, ầm một tiếng, máu me văng tung tóe, xương cốt vỡ vụn, viên huyết đan bên trong cũng bị trực tiếp chấn nát, mà hồn phách trên huyết đan cũng bị Giang Thạch thôn phệ tất cả.

Chỉ còn lại một người chạy trốn, vô cùng hoảng sợ, kinh lực vẫn bị áp chế chặt chẽ, vận dụng lực lượng thân thể đến cực hạn, lớn tiếng kêu lên, “Các vị, mau mau giúp ta!!”

Phụt!

Lời nói vừa dứt, một bàn tay quấn quanh ngọn lửa quỷ dị đã xuyên qua từ sau lưng, một quyền từ sau lưng xuyên qua ngực trước, trong lòng bàn tay còn nắm chặt một viên huyết đan đỏ tươi.

“Ngươi ngươi.”

Sắc mặt người nọ vô cùng kinh hoàng.

Hồn phách trên huyết đan run rẩy, kêu thảm thiết, “Đừng giết ta, ta nguyện ý nhận ngươi làm chủ!”

Bùm!

Tiếng nổ vang lên, huyết đan vỡ nát, hồn phách trên đó cũng bị thôn phệ, hồn phi phách tán.

Ngay sau đó, thân thể của người này cũng nhanh chóng hóa thành tro bụi dưới sự thiêu đốt của ngọn lửa khủng bố.

Sắc mặt Giang Thạch âm u, nhú chặt mày, ánh sáng trắng và xanh trên người vẫn không ngừng đan xen, tràng diện khủng khiếp một lần nữa trấn trụ một đám người.

Cứ như vậy, dưới ánh mắt kinh ngạc của tất cả mọi người, trải qua ba ngày ba đêm, loại hỏa diễm không ngừng quán lấy trên người Giang Thạch cuối cùng mới hoàn toàn thu lại, biến mất không thấy.

Giang Thạch đứng sừng sững, cơ thể cao lớn hùng vĩ, vạm vỡ như một ngọn núi lửa vô hình, dưới ánh mặt trời tỏa ra khí tức kinh người. Tuyết dưới chân hắn đã tan chảy thành từng mảng hồ nước nhỏ.

Lúc này.

Đột nhiên, một đôi mắt mở ra, trong con ngươi như có tia chớp màu xanh lam nhảy múa, tỏa ra một luồng khí tức vô cùng kỳ dị.

“Chí Dương Hỏa Chung quả nhiên danh bất hư truyền, Diêm Ma Cửu Chuyển Công của ta đã đột phá rồi sao?”

Lòng Giang Thạch cuộn trào, đột nhiên nhìn về phía lòng bàn tay của mình.

Bàn tay rộng lớn siết chặt, một ngọn lửa kỳ dị đỏ rực đột nhiên xuất hiện trong lòng bàn tay, đỏ chói lóa, đỏ ma mị, như một vũng máu chảy trong lòng bàn tay.

Cảm nhận kỹ càng, lập tức có thể cảm nhận rõ ràng một tầng sức mạnh hủy diệt khủng khiếp không thể diễn tả thành lời, có một loại cảm giác tức sát giết chóc, lạnh lẽo bao trùm vạn vật.

Chương 647: Tung Tích Chân Thân Của Thiên Ma Lão Tổ! 1

Tầng thứ hai! Xích Huyết Ma Hỏa!

Giang Thạch cẩn thận cảm nhận sức mạnh này, chỉ cảm thấy lòng bàn tay như đang nắm giữ một ngọn núi lửa đã bị phong ấn vô số năm, chỉ cần hấn muốn, có thể khiến ngọn núi lửa này phun trào bất cứ lúc nào, tịch quyền thiên hạ.

Lát sau.

Hắn nắm chặt lòng bàn tay, Xích Huyết Ma Hỏa màu đỏ thẫm lập tức biến mất, một lần nữa ngưng tụ vào trong cơ thể hắn.

“Ừm? Thân thể của ta cũng trở nên cường đại hơn, dưới sự tẩy lễ của Chí Dương Hỏa Chung, trải qua quá trình thiên truy bách luyện, loại bỏ tạp chất, tiến lên một tầng nữa!”

Giang Thạch thầm nói trong lòng.

Chuyến đi đến Bắc Cực Băng Nguyên lần này quả nhiên không uổng công!

Đột nhiên, hắn nhìn về phía Huyền Đạo Tử, nói: “Tiền bối, chúng ta cũng nên rời khỏi đây thôi.”

“Tốt!”

Huyền Đạo Tử cố nén chân động, gật đầu đáp lại.

Hai người bước đi, hướng về phía xa xa.

Một đám ản sĩ đang quan sát xung quanh, khi nhìn thấy Giang Thạch đi tới, sắc mặt đều thay đổi, không nhìn được nhanh chóng lùi lại phía sau.

Như thể người đang đi tới không phải là một người!

Mà là một tôn ma thần!

Một tôn ma thần bất cứ lúc nào cũng có thể nhắm người mà phê, há miệng đầy răng nanh về phía đám người!

Ngay lúc này!

Đột nhiên, lại có cao thủ đến, từ trên trời giáng xuống, như sao chổi rơi xuống đất, vũng vàng hạ xuống trước người Giang Thạch, phát ra một tiếng vang nhỏ.

Người đến là một thanh niên mặc áo bào trắng, dung mạo tuấn lãng, tóc đen bay phấp phới, tướng mạo vô cùng ưa nhìn, vừa xuất hiện, liền chấp tay, “Tiền bối xin dừng bước, sư phụ của ta có lời mời tiền bối đến gặp!”

Mọi người khi nhìn thấy thanh niên áo bào trắng xuất hiện, sắc mặt lập tức thay đổi.

“Vô Tướng Tôn Giả!”

Rõ ràng, bọn hắn biết “sư phụ” mà thanh niên áo bào trắng nói đến là ai, hơn nữa còn vô cùng dè chừng “sư phụ” của đối phương.

Giang Thạch cau mày, quay đầu nhìn thanh niên áo bào trắng.

Chỉ một ánh mắt, lập tức khiến toàn thân thanh niên áo bào trắng nổi da gà, khí huyết cuộn trào, trực tiếp có cảm giác như toàn thân đang bốc cháy, lập tức hoảng sợ, nhanh chóng lùi lại.

“Không rảnh!”

Giang Thạch đáp lại một tiếng, trực tiếp bước đi về phía xa xa.

“Tiền bối, thỉnh suy nghĩ kỹ!”

Thanh niên áo bào trắng vội vàng lên tiếng gọi.

Tuy nhiên Giang Thạch không quay đầu lại, thân hình to lớn vạm vỡ dần dần đi xa.

Huyền Đạo Tử lại suy nghĩ, quay đầu chăm chú nhìn thanh niên áo bào trắng một cái, dường như đã nghĩ ra cái gì, nhíu mày nhẹ, nhưng rất nhanh cũng bước đi, theo sát Giang Thạch.

Vùng tuyết phong trực tiếp trở nên ồn ào náo động.

Tất cả các ẩn sĩ đều bàn tán xôn xao, từng cặp mắt nhìn về hướng hai người Giang Thạch rời đi, đầy vẻ chấn động và khó tin.

Tuy bọn hắn không biết danh hào của Giang Thạch là gì, nhưng không còn nghi ngờ gì nữa, danh tiếng của Giang Thạch bây giờ đã hoàn toàn truyền khắp toàn bộ Bắc Cực Băng Nguyên, thậm chí hàng trăm năm sau, vẫn sẽ có người nhớ đến.

...

Hai bóng người, một trước một sau, nhanh chóng rời đi, hướng về một hướng khác mà đi.

Băng tuyết ngập trời, gió bắc gào thét.

Vô số đá băng không ngừng rơi xuống.

Ngay khi hai người Giang Thạch đã rời đi khu vực vừa rời hàng chục dặm, đột nhiên, giữa thiên địa lại trực tiếp vang lên những tiếng đàn cổ du dương chói tai, vang vọng khắp nơi.

Tiếng đàn này huyền ảo khó lường, phớt lờ mọi tiếng gió và giá lạnh, truyền đến từng đợt một, như thể đang dẫn dắt

người ta tiến lên phía trước.

Lúc đầu, Giang Thạch không để ý, không thêm quan tâm.

Nhưng khi hắn tiếp tục trên đường, tiếng đàn này vẫn không hề giảm bớt mà càng ngày càng rõ ràng, như thể vang lên bên tai họ, dần dần khiến người ta có cảm giác nhàm lẫn, không khỏi có một loại cảm giác tâm thần ý loạn.

Điều này khiến Giang Thạch cau mày.

Đi thêm một đoạn nữa, hắn đột nhiên dừng lại, đôi mắt sắc bén nhìn thẳng về phía trước.

Chỉ thấy trên ngọn đồi băng nhỏ.

Một bóng người áo xanh ngồi xếp bằng, hai đầu gối kẹp ngang một cây đàn cổ, mặt mày bình thản, khí tức hòa nhã, hai tay khẽ gảy, âm thanh thanh tịnh du dương.

“Giả thần giả quỷ, cản đường ta làm gì? Ta đã nói rồi, ta không muốn luận bàn với ai!”

Giang Thạch nhìn chằm chằm vào đối phương, lạnh lùng nói.

“Dùng đàn giao lưu, không nhất thiết phải luận bàn, vừa rồi đồ nhi vô lễ, mong được tha thứ.”

Bóng người áo xanh bình thản nói.

“Đồ nhi?”

Giang Thạch cau mày, đột nhiên tỉnh ngộ.

Xem ra thanh niên áo trắng trước đây đến mời mình chính là đồ đệ của người này.

“Đáng tiếc ta người này không thích kết giao bừa bãi, vẫn là miễn đi.”

Giang Thạch cười lạnh nói.

“Không thích kết giao cũng là dễ hiểu, chỉ tiếc một thân cơ duyên tuyệt đỉnh này, ta không còn ai để chia sẻ.”

Bóng người áo xanh khẽ thở dài, đôi mắt trong trẻo, sâu thẳm, như nước không nguồn, nhìn về phía Giang Thạch, bình thản nói, “Nếu ta nhìn không lầm, các hạ dường như xuất thân từ Thiên Ma Giáo?”

Chương 648: Tung Tích Chân Thân Của Thiên Ma Lão Tổ! 2

“Phải thì thế nào?”

Giang Thạch lạnh lùng đáp lại, khí tức trên người viên mãn tự nhiên, không hề có sơ hở.

“Thiên Ma Giáo có bí pháp câu thông với Thiên Ma, một khi thành công, có thể nhận được vô số Thiên Ma Tinh Huyết tẩy lễ, nhớ lại năm xưa, ta cũng từng gia nhập Thiên Ma Giáo, chỉ tiếc sau đó bị người vu oan giá họa, buộc phải rời khỏi giáo phái, phiêu bạt nơi đất khách quê người, đến nay đã hơn bốn nghìn năm!”

Bóng người áo xanh nói.

Ánh mắt Giang Thạch ngưng tụ, một lần nữa nhìn về phía đối phương.

“Người cũng là người của Thiên Ma Giáo?”

“Chuyện cũ không đáng nhắc lại, đến nay nhắc đến, chỉ làm người ta cười chê!”

Bóng người áo xanh lắc đầu cười nhẹ, nói, “Cơ duyên tuyệt đỉnh này của ta liên quan đến tung tích chân thân của Thiên Ma Lão Tổ, liệu các hạ có muốn biết không?”

“Người biết tung tích chân thân của Thiên Ma Lão Tổ?”

Lòng Giang Thạch khẽ động, nhanh chóng hỏi.

“Năm xưa Thiên Ma Lão Tổ bị người đánh vỡ thân thể, chia ra phong ấn, từng bộ phận tản lạc ở các khu vực khác nhau trên thế gian, sau hơn bốn nghìn năm tìm kiếm, ta may mắn tìm được một phần.”

Bóng người áo xanh thản nhiên nói.

“Tại sao ngươi lại nói chuyện này với ta?”

Giang Thạch nheo mắt.

“Thiên hạ rộn ràng, đều vì lợi lai, thiên hạ nhôn nháo, đều vì lợi hướng, các hạ đã biết cần gì cố hỏi?”

Bóng người áo xanh giọng điệu bình tĩnh, nói, “Chỉ tiếc là nơi cơ duyên đó, chỉ mình ta khó có thể phá vỡ, Bắc Cực Băng Nguyên lại nhiều người tầm thường, người có thể lọt vào mắt ta rất ít, các hạ và ta cùng xuất thân từ một giáo phái, ít nhiều cũng có chút tình hương hỏa, phần cơ duyên này, ta chia sẻ với các hạ có gì không ổn?”

“Nói cũng có lý.”

Lòng Giang Thạch cười lạnh.

Hắn không tin rằng trên đời có bữa trưa miễn phí!

Tuy nhiên!

Lời nói của đối phương cũng thực sự làm hắn động lòng!

Cách đây không lâu, hắn mới vừa hứa với Thiên Ma Lão Tổ, sẽ thay hắn tìm lại thân thể, giúp hắn tái hợp chân thân, không ngờ nhanh như vậy liền tìm được tin tức liên quan.

“Nơi cơ duyên đó ở đâu?”

Giang Thạch trầm giọng hỏi.

“Chỉ cần các hạ đồng ý hợp tác với ta, mọi việc sẽ tự nhiên sáng tỏ.”

Bóng người áo xanh tiếp tục đáp lời, thản nhiên nói: “Nơi phong ấn tứ chi của Thiên Ma Lão Tổ, há có thể dễ dàng bị người ta phá giải? Dù vô số năm đã trôi qua, phong ấn đã sớm nói lỏng, nhưng cũng không phải chỉ vài người là có thể lay chuyển được, ta tự nhiên phải tìm kiếm người giúp đỡ, càng nhiều càng tốt.”

“Thật sao?”

Lòng Giang Thạch cuộn trào, tiếp tục nhìn chăm chăm vào đối phương, nói: “Nơi đó phong ấn phần tứ chi nào của Thiên Ma Lão Tổ?”

“Nếu không có gì bất ngờ, hẳn là chân trái đi.”

Bóng người áo xanh đáp lời.

“Chân trái.”

Giang Thạch im lặng một lúc, nói: “Nếu phá vỡ phong ấn, thì phần chân trái này phải chia như thế nào?”

“Yên tâm, nơi phong ấn còn có những bảo vật khác, đến lúc chân trái này sẽ thuộc về ngươi, những bảo vật khác tùy ý chúng ta lấy, ngươi cũng không được can thiệp, thế nào?”

Bóng người áo xanh bình tĩnh nói.

Giang Thạch lại một lần nữa nhanh chóng cân nhắc, gật đầu nói: “Được! Các ngươi dự định khi nào xuất phát?”

“Không vội, chúng ta cần chuẩn bị một số thứ cần thiết, bây giờ vẫn đầy đủ.”

Bóng người áo xanh mỉm cười, nói: “Nếu các hạ thực sự có lòng, nửa năm sau có thể đến ngọn tuyết núi này đợi ta, nửa năm sau, tất cả mọi thứ đều đã sẵn sàng!”

“Nửa năm sau?”

Ánh mắt Giang Thạch nheo lại, nhìn sâu vào đối phương.

Nhưng thân hình của đối phương lại như dịch chuyển tức thời, một lần nữa biến mất không thấy, chỉ còn lại tiếng đàn du dương, từ xa vang vọng, du dương lên xuống, huyền ảo khó lường.

Lòng Giang Thạch hơi chùng xuống.

Thực lực của người này, hẳn thừa bình sinh ít thấy!

Với thực lực bây giờ của hắn, thậm chí còn có cảm giác thâm bất khả trắc.

“Tuy nhiên, đối phương không thể là Cổ Thánh, nếu là Cổ Thánh, cũng không thể tìm ta hợp tác, rất có thể là Niết Bàn Đại Viên Mãn, hơn nữa còn nắm giữ át chủ bài kinh người!”

Giang Thạch trầm nghĩ.

Hắn nhìn xung quanh, sau khi xác nhận đối phương đã hoàn toàn đi xa, hắn lập tức cùng với Huyền Đạo Tử tiếp tục diên cuồng tiến lên.

Hắn thực sự không ngờ, đối phương chỉ nhìn hắn một cái đã có thể nhìn ra được khí tức Thiên Ma Tinh Huyết trên người hắn!

“Về sau có thể hỏi giáo chủ về tin tức của người này.”

Theo như tin tức từ trong miệng những người bàn tán trước đây, danh hào của người này dường như là Vô Tướng Tôn Giả.

...

Mà lúc này.

Thiên địa xa xôi đang bùng nổ một sự kiện khó có thể tưởng tượng.

Đó chính là các dị tộc ở ngoại vi Hồng Hoang Sơn Mạch rốt cuộc đã chính thức tiến vào Đại Hoàn!

Sự việc này lập tức tạo ra một làn sóng lớn.

Tất cả mọi người chấn động theo.

Mọi người choáng váng, nghe nói một lần đã xuất hiện bốn chủng tộc cùng lúc.

Một ngày này khiến vô số thế lực cảm thấy áp lực, luôn lo lắng sẽ có chuyện gì xảy ra.

Chương 649: Tung Tích Chân Thân Của Thiên Ma Lão Tổ! 3

Chương 649: Tung Tích Chân Thân Của Thiên Ma Lão Tổ!
3

Nhân tộc bây giờ hiểu biết quá ít về dị tộc.

Trong gần vạn năm qua, nhân tộc hầu như không có bất kỳ tiếp xúc nào với dị tộc. Ấn tượng đầu tiên của tất cả mọi người về dị tộc đều là cảm thấy sợ hãi, kinh hoàng, chỉ sợ bọn hắn sẽ tạo ra vô số tội ác.

Khi dị tộc chính thức tiến vào Đại Hoành, phần lớn các thế lực đều đang quan sát trong lo lắng.

Nghe nói những người tiếp đón bọn hắn là liên minh do Ngũ Tộc Viễn Cổ tạo thành, trong đó thậm chí còn có đệ tử truyền nhân của Cổ Thánh, sứ giả do hoàng thất cử đi, Thiên Ma Giáo Chủ, tộc trưởng Đông Hải Thất Tộc và những người khác.

Ngày này, vô số thế lực đỉnh tiêm của nhân tộc đều xuất động, với tư cách đại diện cho toàn nhân tộc, tiến hành tiếp xúc với các dị tộc.

Tuy nhiên, cuộc tiếp xúc này lại kéo dài rất lâu.

Hơn nữa, trong thời gian đó, nghiêm cấm bất kỳ ai đến gần.

Mãi cho đến sáng ngày thứ tư, cuộc tiếp xúc này mới chính thức kết thúc, khuôn mặt của mỗi thế lực chi chủ đều vô cùng đặc sắc, không ai giống ai.

Tuy nhiên, điều khiến mọi người thăm thở phào nhẹ nhõm là.

Thỏa thuận đã đạt được.

Dị tộc sẽ không tàn sát bừa bãi trong thế giới này!

Các thế lực lớn cho phép dị tộc tìm kiếm thứ bọn hắn muốn trong thế giới này, dưới tình huống không vi phạm nguyên tắc và lợi ích của bản thân đều phải phối hợp với dị tộc.

Điều kiện này thoạt nghe có vẻ quá đáng, nhưng lại khiến nhiều người hoàn toàn yên tâm.

Bởi vì một trận đại chiến đã trực tiếp được hóa giải, tránh được tràng cảnh máu chảy thành sông.

Nửa tháng sau.

Tại Trung Châu rộng lớn.

Thân hình của Giang Thạch và Huyền Đạo Tử cuối cùng cũng đã đến nơi đây, quay đầu nhìn lại, thảo nguyên vô tận trải dài xa xăm, phía bắc của thảo nguyên là nơi có những dải băng hà liên miên.

“Cuối cùng cũng đã trở lại.”

Giang Thạch thở phào nhẹ nhõm.

Đi từ Bắc Cực Băng Nguyên đến đây quả thực tốn rất nhiều thời gian và công sức.

“Đi thôi, đến căn cứ gần đây trước, sau đó đi bằng truyền tống trận.”

Giang Thạch bước ra ngoài.

Nhưng chỉ vừa đến thành trì gần đó, hai người Giang Thạch nhanh chóng nhíu mày.

Lý do không có gì khác, trên đường phố xuất hiện thêm không ít chủng tộc xa lạ, khác biệt rất lớn so với nhân loại.

Có người toàn thân có vảy, thân hình cao lớn, có người da vàng, tóc vàng, cao hơn ba thước, có người mặt trắng, thân hình trắng bệch.

Còn có những người âm khí cuộn cuộn, cực kỳ kỳ dị.

“Dị tộc xuất hiện rồi”

Lòng Giang Thạch hơi chùng xuống.

Ánh mắt Huyền Đạo Tử cũng hơi híp lại, nhìn những chủng tộc kỳ dị này, lẩm bẩm nói: “Từ nay về sau, e rằng thế giới này sẽ không bao giờ yên bình nữa.”

Hắn không biết trước đây nhân loại và những dị tộc này đã đạt được thỏa thuận gì, chỉ biết với bản tính của những dị tộc này tuyệt đối sẽ không cam chịu yên ổn.

Giết chóc và máu me, đã chú định không thể tránh khỏi!

Hai người suy tư, nhanh chóng bước đi, hướng về căn cứ của Thiên Ma Giáo gần đó.

Chẳng mấy chốc.

Giang Thạch đã đến căn cứ, đưa lệnh bài trong tay cho đối phương, lập tức khiến đối phương lộ ra vẻ cung kính, nhanh chóng dẫn hai người Giang Thạch vào một căn phòng rộng rãi ở hậu viện.

“Thánh tử đại nhân, xin hãy đi lên, do thuộc hạ thôi động trận pháp!”

Người này cung kính nói.

“Ừ.”

Giang Thạch gật đầu, đột nhiên hỏi một câu: “Đúng rồi, những dị tộc này xuất hiện từ khi nào?”

“Khoảng nửa tháng trước.”

Người đó lập tức đáp lại.

“Nửa tháng trước?”

Giang Thạch nhíu mày.

Vừa hay là lúc hắn rời khỏi Bắc Cực Băng Nguyên.

“Tổng cộng xuất hiện bao nhiêu chủng tộc?”

Giang Thạch hỏi.

“Không biết, có lẽ phải đến hàng chục, lúc đầu chỉ có bốn, sau đó mới dần dần tăng lên.”

Người đó đáp lại.

“Chẳng lẽ bọn họ không có gây chuyện?”

Giang Thạch hỏi.

“Nếu nói không gây chuyện là không thể, chỉ có thể nói, vẫn đang trong phạm vi chịu đựng của đại đa số mọi người.”

Người đó cười khỏ.

“Được rồi.”

Giang Thạch khẽ gật đầu, sau đó bước lên truyền tống trận trước mắt.

Huyền Đạo Tử cũng lập tức đi theo.

Người nọ lập tức ấn bàn tay lên, thúc giục trận pháp, oanh một tiếng, từng mảnh ánh sáng mãnh liệt hiện ra, cột sáng trùng tiêu, trong nháy mắt thân thể Giang Thạch và Huyền Đạo Tử đã biến mất không thấy.

...

Bên trong Thiên Ma Giáo

Ánh sáng lóe lên.

Thân hình của Giang Thạch và Huyền Đạo Tử nhẹ nhàng hạ xuống, nhìn lướt qua khung cảnh quen thuộc, sau đó Giang Thạch bước chân ra ngoài.

Vừa bước ra, hắn đã gặp không ít giáo chúng nghe tin chạy đến.

Khi nhìn thấy Giang Thạch xuất hiện, bọn hắn lập tức chấp tay hành lễ.

“Hắc Liên Thánh Tử!”

“Giáo chủ đâu?”

Giang Thạch hỏi.

“Hắc Liên Thánh Tử, giáo chủ bị một cao thủ thần bí đánh trọng thương vào mười mấy ngày trước, sau đó vẫn một mực bế quan, hiện nay mọi việc trong giáo phái đều do nhị công tử xử lý.”

Một vị đường chủ đi đầu vội vàng chấp tay nói.

Trong lòng bọn hắn vô cùng kính sợ Giang Thạch, về địa vị, Giang Thạch không hề thấp hơn giáo chủ của bọn hắn.

“Giáo chủ bị người đánh thương? Ai làm?”

Chương 650: Trở Về Thiên Ma Giáo, Dực Ma Nhất Tộc!

1

Chương 650: Trở Về Thiên Ma Giáo, Dực Ma Nhất Tộc! 1

Giang Thạch nhíu mày.

“Không biết, ngay cả giáo chủ cũng không nói rõ.”

Vị đường chủ sắc mặt biến đổi, nói: “Sau khi giáo chủ bị đánh trọng thương, thế lực của Thiên Ma Giáo chúng ta co lại càng mạnh mẽ hơn, hiện nay đã phải nhường lại phần lớn địa bàn.”

“Phải không? Dẫn ta đi gặp nhị công tử!”

Giang Thạch lên tiếng.

“Vâng, Hắc Liên Thánh Tử!”

Vị đường chủ vô cùng cung kính, lập tức đứng dậy dẫn đường, đi về phía xa xa.

Giang Thạch không nói một lời, cùng Huyền Đạo Tử đi theo.

Chẳng mấy chốc.

Bên trong Thiên Ma Điện

Giang Thạch đã gặp lại nhị công tử Ứng Long.

Nhị công tử Ứng Long sau khi gặp Giang Thạch, sắc mặt cũng hơi thay đổi, vội vàng đứng dậy, chấp tay nói: “Hắc Liên Thánh Tử.”

“Giáo chủ đang bế quan ở đâu, dẫn ta đi gặp hần.”

Giang Thạch lên tiếng.

Không hiểu vì sao, vừa bước vào Thiên Ma Điện, hần đã cảm thấy có chút khác thường, trong không khí có một loại khí tức tử vong nhàn nhạt.

Hần biết cảm giác này không phải là vô căn cứ, chắn chắn là do thiên phú mới có được của hần - [Dự báo] cảnh báo hần, nói cách khác, Thiên Ma Giáo đang gặp nguy hiểm.

Hoặc là Thiên Ma Giáo Chủ đang gặp nguy hiểm.

“Hắc Liên Thánh Tử, trước đây cha ta bị người tập kích, bị thương nặng, hiện đang bế quan chữa thương, hiện không gặp ai.”

Nhị công tử Ứng Long nói.

“Ta biết hần bị thương, hần bây giờ đang bế quan ở đâu, dẫn ta đi gặp hần, ta có thể chữa thương cho hần.”

Giang Thạch trầm giọng nói.

“Hắc Liên Thánh Tử, cha ta có bí thuật chữa thương, trước đây đã dẫn dò ta ba lần bốn lượt, không cho phép ta tiết lộ tung tích của hần cho bất kỳ ai.”

Nhị công tử Ứng Long tiếp tục nói:

“Ngay cả ta cũng không thể tiết lộ?”

Giang Thạch híp mắt, nhìn Ứng Long.

Sắc mặt Ứng Long lập tức thay đổi.

Bạch Mi Tôn giả bên cạnh sững người, bước lên một bước, chắn trước mặt Ứng Long, nhìn thẳng Giang Thạch, nói: “Hắc Liên Thánh Tử, đây là mệnh lệnh của giáo chủ, xin hãy tuân theo!”

“Phải không?”

Giang Thạch không mảy may quan tâm, lặng lẽ nhìn Bạch Mi Tôn giả, trong mắt hiện lên một tia ánh sáng thần bí.

Ừng!

Bạch Mi Tôn giả đột nhiên cảm thấy đầu óc choáng váng, tiếng ồn vang lên, thiên địa quay cuồng, trước mắt xuất hiện những khoảng trống lớn, cả người như mất hồn mất vía, mất ý thức, không thể cử động.

“Nhị công tử, nói cho ta biết, giáo chủ đang ở đâu? Nếu có chuyện gì xảy ra, ta sẽ chịu trách nhiệm.”

Giang Thạch bình thản nói tiếp.

Ứng Long hoảng hốt, vội nhìn Bạch Mi Tôn giả.

Chỉ thấy Bạch Mi Tôn giả ngũ quan đờ đẫn, như tượng gỗ, không thể cử động, ngay cả đôi mắt cũng trở nên đen sì, như mất đi tất cả thần trí.

“Người làm gì Bạch Mi Tôn giả?”

Ứng Long kinh hãi hỏi.

“Thôi bỏ đi, để ta tự đi xem.”

Giang Thạch từ bỏ việc tiếp tục hỏi, đôi mắt đột nhiên nhìn về phía Ứng Long, [Thiên Phú Phệ Hồn] lại được kích hoạt.

Ứng Long cũng sửng người, đầu óc ong ong, nhất thời mất hết ý thức, hồn phách như rời khỏi thân xác.

Trong mắt Giang Thạch, những ký ức gần đây của Ứng Long bắt đầu hiện lên từng cái một, bị Giang Thạch đọc lấy.

Một lúc sau.

Giang Thạch trầm ngâm, nói: “Huyền Đạo Tử, người về nghỉ ngơi trước, ta đi gặp giáo chủ.”

“Được, vậy ngươi cẩn thận.”

Huyền Đạo Tử gật đầu.

Tuy không biết tại sao Giang Thạch lại đột nhiên ra tay với hai người này nhưng với sự hiểu biết của hắn về Giang Thạch, hắn biết Giang Thạch không phải là người bốc đồng, làm việc gì cũng có tính toán riêng.

Hắn trực tiếp rời khỏi nơi đây, biến mất không dấu vết.

Giang Thạch không nói một lời, cũng bước đi về phía hậu điện.

Không lâu sau khi Giang Thạch rời đi.

Trong đại điện, Ứng Long và Bạch Mi Tôn giả khuôn mặt đờ đẫn cuối cùng cũng tỉnh lại, không khỏi hoảng hốt, ớn lạnh toàn thân, vô thức lùi ra sau.

Bọn hắn hít một hơi thật sâu, vội vàng nhìn nhau.

“Vừa rồi đã xảy ra chuyện gì?”

“Giang Thạch đi đâu?”

“Không ổn, mau đến chỗ cha bề quan!”

Ứng Long đột nhiên tỉnh ra, vội vàng thốt lên.

Hai người lập tức hành động.

...

Cấm địa hậu sơn.

Trước một thạch thất bí ẩn.

Thân hình Giang Thạch xuất hiện từ sớm, mày nhíu chặt, đi đi lại lại, thỉnh thoảng liếc nhìn về phía thạch thất.

Nỗi lo âu không rõ nguyên nhân trong lòng hắn ngày càng mãnh liệt.

Thiên phú Dự Báo không ngừng cảnh báo hấn.

Hấn vận dụng “thiên phú Thấu Thị” kết hợp với “Dự Báo” để nhìn vào bên trong thạch thất. Bỗng nhiên, cảnh tượng trước mắt hấn bắt đầu thay đổi.

Không gian trở nên mờ ảo và biến dạng.

Ảo ảnh như Hải Thị Thận Lâu hiện ra trước mắt.

Thạch thất nặng nề bỗng nhiên trở nên trong suốt.

Bên trong thạch thất, rõ ràng là một bóng người khôi ngô đang khoanh chân ngồi. Tuy nhiên, giờ phút này, đạo nhân ảnh này vẻ mặt thống khổ, khí tức suy bại, thân thể bất động.

Phía sau hấn là một đoàn sương đen quỷ dị.

Trong sương đen là một bóng người mơ hồ, nở nụ cười quái dị trên môi. Lưng hấn có hai cánh chim màu đen, một bàn tay to đang cắm sau lưng Ứng Thiên Hùng, xuyên từ trước ngực hấn ra ngoài.

Chương 651: Trở Về Thiên Ma Giáo, Dực Ma Nhất Tộc!

2

Chương 651: Trở Về Thiên Ma Giáo, Dực Ma Nhất Tộc! 2

Sinh cơ của Ứng Thiên Hùng đang nhanh chóng tiêu tán.

Sắc mặt Giang Thạch đột nhiên biến đổi, toàn bộ bàn tay trong nháy mắt phình to, thô ráp, gân xanh nổi lên, cơ bắp cuộn cuộn. Khí tức ngập trời bùng nổ, hấn vung một chương kinh khủng về phía thạch thất.

Ầm!

Thạch thất nổ tung, khí huyết cuồng bạo trào vào.

Tựa như một lò lửa lớn bùng cháy trong thạch thất.

Bóng người quái dị vừa mới xuyên thủng Ứng Thiên Hùng, đang nhanh chóng phá hủy sinh cơ của hắn, bỗng biến sắc, ngẩng đầu nhìn lại, vẻ mặt kinh ngạc.

Chỉ thấy một thân ảnh khổng lồ cao chừng bảy tám thước xuất hiện trước mắt hắn. Toàn thân như một tôn ma thần khủng bố, xương cốt rắn chắc, ánh hồng rực rỡ, khí huyết bức người.

Đây là gia hỏa nào?

Thân ảnh quái dị kia mặt người hoảng hốt.

Ứng Thiên Hùng vừa nhìn thấy Giang Thạch, trên mặt lập tức nở nụ cười.

Hắn biết mình đã an toàn!

“Chết!!”

Giang Thạch xuất hiện trong thạch thất, hét lớn một tiếng, thân hình đột nhiên biến mất không dấu vết.

Không Gian Thánh Thuật thi triển không hề có dấu vết, giống như linh dương mọc sừng, đột nhiên xuất hiện trước mặt Ứng Thiên Hùng, một bàn tay to lớn khủng bố trực tiếp vỗ về phía đoàn sương đen sau lưng hắn.

Khí huyết bốc lên mãnh liệt, như một vàng thái dương rực rỡ đè xuống.

Điều quan trọng hơn là.

Thiên phú Tỏa Long của hắn cũng đã được triển khai ngay lập tức, như một lực trường vô hình, áp chế xung quanh, phong bế kinh lực.

Cho dù là Ứng Thiên Hùng hay bóng người kỳ dị sau lưng hắn, đều bị áp chế hoàn toàn, toàn bộ lực lượng trên người đều biến mất không còn dấu vết.

Đặc biệt là bóng người kỳ dị đó, trước mặt Thiên phú Tỏa Long, toàn bộ sương đen trên người cũng tan biến, lộ ra chân thân bên trong, một làn da trắng bệch, kỳ dị và đáng sợ.

Giống như người bệnh bạch tạng!

Đối mặt với một chương kinh thiên động địa của Giang Thạch, hắn lộ ra vẻ kinh hãi, vội vàng rút bàn tay ra khỏi sau lưng Ứng Thiên Hùng, sau đó hai bàn tay tiếp tục vỗ ra, tạo thành từng mảng lực lượng xoắn ốc kỳ dị, như nuốt chửng vạn vật, huyền ảo cao thâm, trực tiếp đón đỡ một chương khủng bố này của Giang Thạch.

Lực lượng khủng khiếp trên một chương này của Giang Thạch thể mà đang nhanh chóng bị hóa giải, từng mảng lực lượng kinh khủng trực tiếp biến mất không còn dấu vết.

Mặc dù bị Giang Thạch áp chế toàn bộ Kinh Lực, nhưng Thiên phú trong huyết mạch của hắn vẫn còn đó.

Lúc này chính là lúc sử dụng loại Thiên phú vô thượng này để toàn lực đối phó Giang Thạch.

Tuy nhiên, Giang Thạch cau mày, nhanh chóng nhận ra sự bất thường của đối phương, hét lớn một tiếng, lực lượng và kinh lực trong cơ thể đột nhiên hợp nhất, lực lượng của một cường giả này đột nhiên tăng gấp mấy lần.

“Cút đi!!”

Ầm ầm!

Khí lưu rít gào, cường giả vô song.

Chỉ với một chiêu, toàn bộ thạch thất đã sụp đổ, trong nháy mắt phát ra tiếng động vô cùng khủng khiếp.

Vô số đá vụn hỗn loạn rít lên.

Lực lượng xoắn ốc kỳ dị hình thành trước thân ảnh kỳ dị đó bị Giang Thạch đánh tan, bàn tay cuồng bạo trực tiếp đánh vào thân thể đối phương, đánh đối phương bay ngược ra ngoài, hung hăng nện ở xa xa, rầm một tiếng, trực tiếp chấn xuyên vách đá phía sau.

Nhưng thân hình đối phương nhanh chóng từ trong đồng đá vụn nhảy lên, miệng đầy máu, ngực lõm xuống, thân hình như mũi tên rời cung, trực tiếp hướng về phía xa lao đi, trong mắt đầy vẻ kinh hãi và khó tin.

Có vẻ như không ngờ rằng trong Thiên Ma Giáo thế mà còn cất giấu một tồn tại cường đại như vậy!

Theo hiểu biết của bọn hắn, ngoài Thiên Ma Giáo Chủ, không còn ai trong Thiên Ma Giáo có thể uy hiếp được bọn hắn mới đúng.

Ngay khi thân hình đối phương vừa mới thoát ra, không gian trước mắt bỗng trở nên mơ hồ một lần nữa, thân hình khủng bố của Giang Thạch đột nhiên xuất hiện không dấu hiệu gì chắn trước mặt hắn, đen kịt như một ngọn núi khổng lồ, vô số lỗ chân lông đều tỏa ra một luồng khí áp khó có thể tưởng tượng.

Đôi mắt của bóng người kỳ dị co lại, lộ ra vẻ kinh hãi, sau đó hét lớn một tiếng, thân hình cuộn lại, lập tức lao nhanh xuống lòng đất, muốn thông qua lòng đất để thuận di.

Nhưng điều đáng sợ là, khi thân hình hắn vừa vươn xuống lòng đất, thân hình Giang Thạch đã sớm xê dịch thời vị trí dưới cùng của hắn, một bàn tay to lớn mang theo lực lượng kinh hoàng không thể tưởng tượng, như phá vỡ không gian, tóm lấy khuôn mặt của hắn, trực tiếp ném thân hình đối phương lên cao như một con bù nhìn.

Ngay sau đó, Giang Thạch lại xuất hiện trước mặt bóng người kỳ dị, một đòn chưởng đao hung mãnh đâm về phía thân thể đối phương.

Bóng người kỳ dị kinh hãi tột độ, biết rằng bản thân không còn khả năng trốn thoát, gầm lên một tiếng, “Thiên Kiếp Huyết Bạo!!”

Ầm ầm!

Toàn bộ thân hình bỗng nhiên nổ tung, trực tiếp hóa thành một đám mây năm khủng khiếp trên không trung, tạo thành từng đợt sóng năng lượng cuộn cuộn, lan tỏa về mọi phía.

Chương 652: Trở Về Thiên Ma Giáo, Dực Ma Nhất Tộc!

3

Chương 652: Trở Về Thiên Ma Giáo, Dực Ma Nhất Tộc! 3

Giang Thạch lập tức đưa hai tay che mắt, chống đỡ xung kích từ cú tự bạo của đối phương, trong dòng năng lượng hỗn loạn, Thiên phú Thấu Thị của hắn quét qua, nhanh chóng phát hiện ra một viên huyết đan màu đỏ tươi, bao bọc lấy một hồn phách mơ hồ, đang tẩu thoát về phía xa.

Ánh mắt Giang Thạch chợt lạnh lùng, một ngọn lửa đỏ rực hiện lên trong lòng bàn tay, hắn tiện tay vung một cái, trong nháy mắt cắt phá hư không, cực nhanh đuổi theo viên huyết đan kia.

Xích Huyết Ma Hỏa!

Viên huyết đan màu đỏ tươi vừa mới tẩu thoát chưa được bao lâu thì đã bị ngọn lửa đỏ rực đuổi kịp, lập tức bùng cháy dữ dội.

“A!”

Từng tiếng thét thảm thiết vang lên từ xa, vang vọng khắp nơi.

Viên huyết đan đỏ tươi vừa mới tẩu thoát chưa được bao lâu thì lập tức bắt đầu vỡ vụn, biến mất không dấu vết, cả hồn phách trên đó cũng biến mất không còn dấu vết.

Mọi chuyện tưởng chừng như chậm rãi, nhưng thực tế đều diễn ra trong tích tắc.

Thân hình Giang Thạch từ trên không trung rơi xuống, lập tức quay đầu lại, trực tiếp lao về phía Thiên Ma Giáo Chủ với tốc độ cực nhanh.

Chẳng mấy chốc, cuối cùng cũng xuất hiện trước mặt Thiên Ma Giáo Chủ, không chút do dự, một bàn tay vồ ra, lập tức rơi vào thân thể Thiên Ma Giáo Chủ, tinh khí vô tận tuôn trào, ồ ạt tràn vào thân thể Thiên Ma Giáo Chủ.

Khí tức vốn đã khô kiệt đến cực điểm của Thiên Ma Giáo Chủ, lúc này nhận được tinh khí của Giang Thạch truyền vào, lập tức dần dần chuyển động, như ngọn nến sắp tắt lại được tiếp thêm sáp.

Ngay lúc này!

Tiếng gió rít vang vọng từ xa, bóng người lấp lóe.

Nhị công tử Ứng Long, Bạch Mi Tôn giả vẻ mặt kinh ngạc, đang nhanh chóng lao về phía này, khi nhìn thấy cảnh tượng tàn phá nơi đây đều vô cùng kinh ngạc.

“Hắc Liên Thánh Tử, ngươi muốn làm gì?”

Bọn hắn hét lớn, nhanh chóng lao về phía Thiên Ma Giáo Chủ.

Thiên Ma Giáo Chủ khó khăn mở mắt, phát ra giọng nói già nua giận dữ, nói: “Lui xuống!!”

Nhị công tử Ứng Long, Bạch Mi Tôn giả sắc mặt tái nhợt, vội vàng dừng lại, hai mắt nhanh chóng nhìn về phía Thiên Ma Giáo Chủ.

Nhìn vào, bọn hắn đột nhiên nhận ra điều gì đó không ổn.

Tinh khí trên người Giang Thạch cuộn cuộn, ấn vào huyết đạo của Giáo chủ, không hề làm tổn thương Giáo chủ, mà rõ ràng là đang chữa trị cho Giáo chủ.

Vậy thì trận chiến ở đây là.

Hai người càng kinh ngạc hơn, nhìn về phía sương máu tan tác xung quanh.

Chẳng lẽ có cao thủ khác ẩn nấp xung quanh?

Tức thì, sống lưng hai người lạnh toát

Giang Thạch không nói lời nào, tinh khí trên người không ngừng tuôn trào, cuộn cuộn mãnh liệt, hồi lâu sau mới thu tay lại, khí tức cường hãn và sôi sục của bản thân bắt đầu từ từ lắng xuống, thân hình vốn cao bảy tám thước cũng bắt đầu nhanh chóng trở lại bình thường.

“Giáo chủ, người không sao chứ?”

Hắn lên tiếng hỏi.

Thiên Ma Giáo Chủ lại mở mắt, từ từ thở ra một hơi trọc khí, nói: “Nguy hiểm, nguy hiểm, Giang Thạch, lần này lại nhờ có người!”

“Giáo chủ, người vừa rồi là ai? Nghe nói trước đây người bị người ta tập kích, bị thương nặng?”

Giang Thạch trầm giọng hỏi.

“Đúng vậy, bọn chúng là Dục Ma Tộc!”

Thiên Ma Giáo Chủ nặng nề nói.

“Dục Ma Tộc? Là từ bên ngoài Hồng Hoang Sơn Mạch đi vào?”

Giang Thạch hỏi.

“Đúng vậy, nửa tháng trước, dị tộc bên ngoài Hồng Hoang Sơn Mạch đã chính thức tiến vào Đại Hoành, chỉ không ngờ rằng, Dục Ma Tộc này lại nhắm vào Thiên Ma Giáo ta!”

Thiên Ma Giáo Chủ thở dài thườn thượt.

Dị tộc tiến vào Đại Hoành, đây là giao ước đã có từ trước, sau khi bọn hắc tiến vào, các thế lực nhân loại lại ký kết khế ước mới với bọn hắc.

Nhưng không ngờ, bọn chúng vẫn xé bỏ khế ước, ra tay với nhân loại.

“Giang Thạch, hiện nay phần lớn các thế lực nhân loại đều đã bị dị tộc bí mật thay thế!”

Thiên Ma Giáo Chủ giọng trầm ngâm, nói: “Dục Ma Tộc này trước đây đã tập kích ta, khiến ta trọng thương, sau đó khi ta đang chữa trị, bọn chúng còn muốn giết ta, sau đó cải trang thành ta, bằng cách này khống chế Thiên Ma Giáo, may nhờ người kịp thời xuất hiện, nếu không, Thiên Ma Giáo này đã triệt để bị Dục Ma Tộc kiểm soát.”

“Cái gì?”

Giang Thạch lòng đầy nghi ngờ.

Dị tộc đã bí mật khống chế các thế lực khác?

“Vậy nói như vậy hiện nay tình hình chung của nhân loại đều không khả quan?”

Giang Thạch cau mày.

“Đúng vậy, chúng ta đánh giá thấp sự tàn nhẫn của bọn hắc!”

Thiên Ma Giáo Chủ sắc mặt u ám.

Hắc là cao thủ đứng đầu tà đạo!

Vốn dĩ chỉ có hắc tính kế người khác!

Chưa bao giờ có ai tính kế hắc.

Nhưng lần này lại suýt chút nữa ngã trong tay Dục Ma Tộc!

“Vậy Liên Minh Nhân Tộc thì sao?”

Giang Thạch hỏi.

“Bọn hă, càng không đáng tin cậy!”

Thiên Ma Giáo Chủ ánh mắt thâm thúy.

“Càng không đáng tin cậy?”

Giang Thạch cau mày.

“Đúng vậy, Ngũ Tộc Viễn Cổ vốn có huyết thống thần linh, từ trong xương cốt vốn đã bài ngoại, khác với chúng ta là nhân loại thuần chủng, bọn hă có ý liên minh với dị tộc, cùng nhau nắm giữ đại thế thiên hạ.”

Chương 653: Tránh Né Mũi Nhọn, Gặp Lại Trần Huyền Thiên. 1

Chương 653: Tránh Né Mũi Nhọn, Gặp Lại Trần Huyền Thiên. 1

Thiên Ma Giáo Chủ giọng nặng nề, từ từ đứng dậy, “Hiện nay những thế lực chưa bị dị tộc bí mật thay thế đã vô cùng ít ỏi, Thiên Ma Giáo ta chỉ sợ không chống lại được bao lâu.”

Giang Thạch bỗng cảm nhận được từng luồng áp lực vô hình, lên tiếng hỏi: “Vậy sau này Giáo chủ định làm gì?”

“Nếu dị tộc bức ép quá đáng, chỉ có thể tạm thời lánh sang hải ngoại để tránh mũi nhọn.”

Thiên Ma Giáo Chủ nheo mắt, nói: “Thiên Ma Giáo ta đối với bất kỳ ai cũng không thẹn với lương tâm, không cần thiết vì cái gọi là đại thế thiên hạ mà đánh đổi đạo thống một cách vô ích, người nghĩ sao?”

Giang Thạch hơi im lặng, nói: “Tạm thời lánh tránh mũi nhọn, cũng không phải là chuyện xấu, chỉ là, không biết lần né tránh này sẽ kéo dài bao nhiêu năm.”

Hắn đã hứa với Thiên Ma Lão Tổ, sẽ giúp hắn trọng tổ thân thể.

Nếu chỉ biết trốn tránh, đánh mất ý chí tiên thủ, chỉ sợ sẽ không còn cơ hội thu thập Thiên Ma chân thân nữa..

Mặc dù Thiên Phú Bách Bội Long Tượng của hắn có thể tăng thêm một vạn cân lực lượng mỗi ngày.

Nhưng bây giờ tổng lực lượng của hắn đã vượt quá 123 ức cân, cho dù mỗi ngày tăng thêm một vạn cân thì có thể làm sai?

Cần một vạn ngày mới có thể tăng thêm 1 ức cân !

Thiên Ma Giáo Chủ cũng cau mày, khẽ nói: “Chỉ có thể đi từng bước xem từng bước.”

Giang Thạch nhẹ gật đầu, không nói thêm lời nào.

“Cha.”

Đột nhiên, Nhị công tử Ứng Long ở cách đó không xa, khuôn mặt tái nhợt, nhìn về phía Thiên Ma Giáo Chủ.

Ánh mắt Thiên Ma Giáo Chủ hơi lạnh, liếc nhìn đứa con trai của mình, nói: “Đứng lên đi, khi nào ngươi có thể lĩnh hội được đạo lý sự cấp tòng quyền, khi đó ngươi mới có thể thực sự nắm giữ Thiên Ma Giáo!”

“Vâng, cha!”

Nhị công tử Ứng Long cúi đầu, lòng thất lại.

Thiên Ma Giáo Chủ chợt nhớ ra một chuyện, quay đầu nhìn về phía Giang Thạch, nói: “Đúng rồi, Giang Thạch, ngươi làm sao biết ta bị người tập kích?”

“Đoán.”

Giang Thạch bình tĩnh trả lời.

“Đoán?”

Thiên Ma Giáo Chủ cau mày.

“Đúng vậy.”

Giang Thạch gật đầu, lên tiếng nói: “Giáo chủ, trong thời gian tiếp theo, có thể ta phải tiếp tục ra ngoài một thời gian.”

Hắn quay người lại, hướng về phía bên ngoài bước đi chậm rãi, thân hình to lớn cường tráng dần dần đi xa, chỉ để lại một bóng lưng mơ hồ.

Thiên Ma Giáo Chủ nhú mày, không nói một lời.

...

Cách đó vài ngàn dặm.

Trong khu rừng rậm rạp.

Một đạo thân hình to lớn, hóa thành hình người là một lão giả mặc trường bào màu vàng nhạt, để râu quai nón, đang đứng sừng sững tại đây, hai tay chấp sau lưng, ánh mắt thâm thúy, không nhúc nhích.

Dường như đang chờ đợi ai đó.

Tuy nhiên, theo thời gian trôi qua, người cần chờ vẫn không xuất hiện.

Dần dần, đôi lông mày rậm dài của lão giả không khỏi nhíu chặt.

Ngay lúc này!

Đột nhiên, một viên cổ ngọc trên thắt lưng của lão giả phát ra từng tia sáng mờ nhạt, sau tiếng kêu ‘răng rắc’, hóa thành bốn mảnh, tất cả ánh sáng trên đó đều biến mất không còn dấu vết.

“Thất bại rồi?”

Lão giả to lớn cúi đầu nhìn xuống, tự lẩm bẩm: “Chẳng lẽ trong Thiên Ma Giáo còn có cao thủ khác?”

Như vậy, muốn dùng trí nắm quyền kiểm soát Thiên Ma Giáo đã hoàn toàn không thể.

Nhưng có quá nhiều dị tộc theo dõi Thiên Ma Giáo, nếu điên cuồng công kích, rất dễ bị các dị tộc khác thừa cơ hãm

hại.

Lông lão giả nhất thời do dự, không khỏi thở dài.

“Gia chủ, thế nào rồi?”

Xa xa, một thanh niên cao lớn khoảng một thước chín, mặc trường bào trắng, hóa thành hình người, mặt như quan ngọc, bước tới lên tiếng hỏi.

“Dực Lang thất bại rồi.”

Lão giả to lớn đáp.

“Thất bại rồi?”

Thanh niên áo trắng cau mày, lạnh lùng nói: “Ta đã đoán được kết quả này, trước đây thật đúng là không bằng để ta tới.”

“Kế hoạch tạm thời hủy bỏ, trước tiên hãy để các chủng tộc khác thay chúng ta đi dò la Thiên Ma Giáo này.”

Lão giả cao lớn chấp tay sau lưng, nhìn về phía xa xa.

“Để người khác ra tay trước?”

Thanh niên áo trắng ngẩng đầu hỏi.

“Đúng vậy, bảo tồn thực lực, chờ cơ hội.”

Giọng nói của lão giả cao lớn vang vọng từ xa, nói: “Yên tâm đi, Thiên Ma Giáo không dễ đối phó như vậy, chúng ta sẽ tìm được cơ hội.”

Thanh niên áo trắng hít một hơi thật sâu, đầu óc sôi sục, hai mắt dần dần trở nên đen kịt và kỳ dị.

....

Thời gian trôi qua.

Cả thiên hạ bắt đầu trở nên bất thường, khó đoán.

Hoạt động của các cao thủ dị tộc huyền bí khó lường, khiến người ta không thể nắm bắt.

Bên trong Đại Hoành Vương triều, từng thế lực hùng mạnh bắt đầu bị nhóm cường giả dị tộc này âm thầm thay thế.

Giống như một cơn lốc xoáy kỳ dị, bao trùm toàn bộ nhân loại.

Chỉ trong vòng nửa tháng, đã có bảy tám phần mười thế lực ở Đại Hoành triệt để rơi vào tay dị tộc.

Mà trong sự sụp đổ kỳ dị này, cái gọi là [Liên minh Nhân tộc] không những không hề chống cự, mà còn chính thức liên minh với năm tộc trong dị tộc, có ý muốn vắn đỉnh thiên hạ.

Chương 654: Tránh Né Mũi Nhọn, Gặp Lại Trần Huyền Thiên. 2

Chương 654: Tránh Né Mũi Nhọn, Gặp Lại Trần Huyền Thiên. 2

...

Đông Hải.

Đại dương bao la, sóng bạc ngập trời.

Nước biển dưới ánh mặt trời chiều rọi phản xạ ra từng đạo kim quang, giống như từng chiếc Long Lân, một đường trải dài về phương xa.

Trên lầu thuyền.

Giang Thạch ngồi xếp bằng, một bộ trường bào đen tuyền, không hề cử động, xung quanh thân thể tỏa ra một cỗ khí tức kỳ dị vô hình, không gian xung quanh dường như bị khí tức của hắn dẫn động, mơ hồ tạo cho người ta một ảo giác, như thể hắn là một ngọn núi, một tòa nhạc.

Cách hắn không xa.

Là Huyền Đạo Tử ánh mắt trầm trọng, cau mày, đầy lo nghĩ nhìn Giang Thạch.

Giang Thạch này quả thực ngày càng đáng sợ!

Cho đến bây giờ, khí tức của Giang Thạch đã khiến hắn sinh ra một cảm giác sợ hãi mơ hồ.

“Trường giang sóng sau đè xóng trước, từ nay về sau, người này sẽ triệt để nhất phi trùng thiên”

Huyền Đạo Tử trầm nghĩ.

Trước đây, trong mắt Giang Thạch, hắn còn có chút giá trị, có thể luyện chế đan dược cho Giang Thạch.

Nhưng bây giờ Giang Thạch đã đến cảnh giới cao thâm như vậy, từ nay về sau, những nơi cần đến hắn, chắc chắn sẽ ngày càng ít.

Nghĩ đến đây, Huyền Đạo Tử không khỏi khẽ thở dài.

“Sắp đến rồi, cố hương của ta!”

Đột nhiên, bên tai hắn vang lên giọng nói nhẹ nhàng trầm định của Giang Thạch.

Huyền Đạo Tử ngẩng đầu lên, nhìn về phía trước.

Chỉ thấy trên mặt biển xa xa, một hòn đảo khổng lồ sừng sững đứng đó, nhìn không thấy bờ, nói là đảo nhưng diện tích lại không hề nhỏ.

“Đây là nơi ngươi quật khởi?”

Huyền Đạo Tử nghi ngờ nhìn qua.

“Đúng vậy.”

Giọng Giang Thạch truyền đến, ánh mắt tĩnh lặng nhìn về phía trước.

Lý do hắn chọn ra khơi, một mặt là để giải độc cho cố nhân trước đây, mặt khác cũng là để tạm thời tránh né mũi nhọn của dị tộc.

Còn một lý do nữa!

Đôi mắt Giang Thạch dần dần nheo lại, thần quang hiện lên.

Trên đảo có một Lôi Cốc, quanh năm sét đánh, bí ẩn khó lường, hắc rất muốn vào tìm hiểu, có lẽ bên trong ẩn chứa cơ duyên kinh người nào đó.

Con thuyền lớn được thúc đẩy bởi những con sóng, bắt đầu nhanh chóng cập bến, văng lên bọt nước ngút trời.

Tại bến tàu.

Giang Thạch và Huyền Đạo Tử bước xuống lầu thuyền, hướng về phía xa mà đi.

Nhiều năm không trở về, hòn đảo yên bình và thanh tĩnh hơn nhiều so với thời điểm hắc rời đi, bởi vì khi hắc rời đi năm xưa đã từng dùng sức một mình nhổ tận gốc các thế gia lớn.

Thiếu đi sự áp bức của những thế gia này, giang hồ sẽ càng thêm phồn vinh.

“Người muốn đi đâu?”

Huyền Đạo Tử hỏi.

“Không biết.”

Giang Thạch bước đi, một đường đi về phía xa.

“Không biết?”

Huyền Đạo Tử cau mày.

“Đúng vậy.”

Giang Thạch đáp lời, tiếp tục tiến về phía trước.

Lúc đó, Liệt Hỏa Trường Lão dẫn theo Viên Phúc Hải, một đường trốn ra hải ngoại, cụ thể đến chỗ nào trên đảo, hắc hoàn toàn không rõ, chỉ có thể đi tìm trước rồi nói sau.

Còn về Hắc Liên Thánh Giáo trước đây của hắc, đợi sau này có thời gian sẽ đi xem.

Huyền Đạo Tử càng thêm nghi ngờ, đành phải đi theo sau Giang Thạch.

Hai người một trước một sau, đi trên mảnh đất này.

Bọn hắn nhìn thấy vô số cảnh tượng phồn hoa náo nhiệt độc đáo, tiếng rao hàng vang lên, khiến lòng người cảm thấy bình yên khó tả.

Cứ đi như vậy, hai ngày trôi qua.

Đột nhiên, Giang Thạch dừng bước, cau mày, ngẩng đầu lên nhìn ngọn núi hùng vĩ trước mặt.

“Tổng bộ Hắc Liên Thánh Giáo”

Không ngờ sau một hồi đi lang thang, hắn lại đến tổng bộ Hắc Liên Thánh Giáo một lần nữa.

Chẳng lẽ là do ý trời?

Trong lúc thất thần.

Chỉ thấy từ trong tổng bộ Hắc Liên phía trước truyền đến tiếng binh khí va nhau, leng keng vang vọng, dường như đang xảy ra một trận chiến ác liệt.

Giang Thạch sửng sò, nhìn chăm chú.

Chỉ thấy dưới tổng bộ Hắc Liên Thánh Giáo, vô số cao thủ giang hồ đang chém giết.

Một bên là người của Hắc Liên Giáo.

Một bên là vô số nhân sĩ giang hồ mặc trang phục màu sắc khác nhau.

Những người này thực lực khác nhau, đánh cho cao thủ Hắc Liên Giáo không ngừng lui lại.

Giang Thạch không khỏi cảm thấy cuộn trào trong lòng.

“Không nghĩ tới ta chỉ rời đi vài năm, Hắc Liên Giáo đã suy tàn đến mức này, lại bị người ta đánh vào tổng đàn”

Hắn bước ra, lập tức đi về phía trước.

Huyền Đạo Tử lập tức đi theo sau.

Chỉ thấy bên ngoài tổng đàn.

Từng cao thủ Hắc Liên Thánh Giáo mặc hắc y đồng nhất, không ai không toàn thân đầy máu, sắc mặt tái nhợt, co cụm lại với nhau, tay cầm binh khí, nhìn về phía đối diện.

Hai người đứng đầu chính là hai người quen cũ của Giang Thạch.

Phong Hành Pháp Vương!

Vũ Hành Pháp Vương!

Ngay sau bọn hắn, là Hắc Liên giáo chủ Trần Huyền Thiên bị thương nặng, đang khoanh chân ngồi, cúi đầu, khí tức uể oải, dường như đã rơi xuống đáy vực.

“Phong Hành Pháp Vương, Vũ Hành Pháp Vương, giáo chủ của các ngươi đã không còn sức chiến đấu, bây giờ còn không đầu hàng, còn chờ đến bao giờ? Thật sự cho rằng lão tử không dám giết người sao?”

Đối diện, một tráng hán đầu trọc, vẻ mặt nhe răng cười, tay cầm đại đao dính đầy máu, ánh mắt như điện, nói: “Lập tức đầu hàng, lão tử vừa cao hứng, có thể tha cho các ngươi khỏi chết!”

Chương 655: Tránh Né Mũi Nhọn, Gặp Lại Trần Huyền Thiên. 3

Chương 655: Tránh Né Mũi Nhọn, Gặp Lại Trần Huyền Thiên. 3

“Đúng vậy, đừng rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt!”

Bên cạnh một trên trán hán khôi ngô khác, hai bàn tay đeo thủ sáo thép đen, toát lên vẻ lạnh khốc, hướng về phía trước tuyên bố: “Cái gọi là Hắc Liên Ma Giáo, từ hôm nay trở đi liền có thể triệt để giải tán!”

“Tiểu nhân hèn hạ, bằng các ngươi cũng xứng để chúng ta đầu hàng?”

Phong Hành Pháp Vương, một cánh tay đã bị chặt đứt, khí tức hỗn loạn, tay trái nắm chặt thanh trường kiếm nhuốm máu, ánh mắt lạnh như băng, quát: “Hắc Liên thánh giáo, chỉ có quỷ tuấn giáo, không có kẻ tham sống sợ chết! Bằng mấy tên tiểu nhân hèn hạ các ngươi, còn không xứng để chúng ta đầu hàng!”

“Minh ngoan bắt linh!”

Tráng hán đầu trọc nheo mắt cười, nói: “Phong Hành Pháp Vương, ngươi tưởng lão tử không có cách nào đối phó ngươi sao?”

Hắn bỗng dựng ngón tay to lớn chỉ về một bên.

“Cha!”

Tiếng la hét kinh hoàng của một nữ tử vang lên từ hướng đó.

Phong Hành Pháp Vương, Vũ Hành Pháp Vương đồng loạt biến sắc, quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy một đám nhân sĩ giang hồ hung hãn đang bắt cóc một nhóm nữ tử và tiểu hài tử. Vẻ mặt tàn nhẫn, nheo mắt cười nhìn bọn hắn.

Dường như chỉ cần Phong Hành Pháp Vương, Vũ Hành Pháp Vương không đầu hàng, bọn chúng sẽ lập tức ra tay, tàn sát tất cả nữ tử và tiểu hài tử này.

“Vân Nhi!”

Phong Hành Pháp Vương hét lớn.

“Hắc hắc, nói đi, các người rốt cuộc có đầu hàng hay không?”

Tên đại hán đầu trọc cười lớn.

“Nhanh đầu hàng đi!”

“Mau đầu hàng, Trần Huyền Thiên lão thất phu đã không được, các người muốn muốn tự đoạn sinh lộ sao?”

“Hắc hắc, lát nữa chém đầu Trần Huyền Thiên, lấy đầu lâu làm cái bô!”

Đám cao thủ giang hồ nhao nhao cười lớn.

Phong Hành Pháp Vương, Vũ Hành Pháp Vương cùng một đám đường chủ, không ai không kinh ngạc xen lẫn tức giận, mắt mở trừng trừng.

Nhưng trước tình cảnh thân nhân bị bắt, bị trọng trọng bao vây, bọn hắn dường như đã không còn cách nào khác.

bây giờ ngoài việc liều mạng chiến đấu, đã không còn đường lui!

Ngay lúc Phong Hành Pháp Vương, Vũ Hành Pháp Vương mắt đỏ ngầu, khí tức cuộn cuộn, chuẩn bị quyết chiến đến cùng, thì một tầng lực lượng tinh thần khủng bố đột nhiên từ phía xa ập đến, mênh mông cuộn cuộn, như sóng biển vô tận, trong nháy mắt nhấn chìm mọi người.

Ừng!

Ngoại trừ tên đại hán đầu trọc, tất cả nhân sĩ giang hồ trong nháy mắt ngẩn người, mơ màng, đầu óc ù ù, như hóa thành con rối, không thể cử động mảy may.

Ngay sau đó, linh hồn của những người này như bị một lực lượng vô hình kéo đi, bắt đầu mất kiểm soát, trực tiếp bay ra khỏi thân xác, phát ra tiếng kêu kinh hãi, hội tụ về phía sau.

Cảnh tượng kỳ dị này khiến tên đại hán đầu trọc và Phong Hành Pháp Vương, Vũ Hành Pháp Vương cùng mọi người đều trợn tròn mắt, không thể tin nổi.

Bọn hán vội vàng quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy từng luồng hồn phách như cá voi hút nước vậy, nhanh chóng biến mất trong tay một thân ảnh cao lớn vạm vỡ, mặc trường bào đen, khuôn mặt lạnh lùng phía sau.

Người này cao khoảng một thước tám chín, vai u thịt bắp, khí tức hùng hậu, đang từng bước tiến đến.

Giọng nói lạnh lùng và vô cảm, như xuyên thẳng vào sâu thẳm tâm hồn nhân loại, khiến người ta không sinh ra ý nghĩ chống cự.

“Bây giờ a miêu a cầu gì cũng có thể ức hiếp Hắc Liên Thánh Giáo ta sao?”

Giang Thạch từng bước tiến đến, thân hình cao lớn và vạm vỡ dừng lại trước mặt tên đại hán đầu trọc, dưới ánh nắng mặt trời, bóng đen to lớn đáng sợ bao trùm lấy thân hình tên đại

hán đầu trọc, chỉ có thể nhìn thấy một đôi mắt sắc bén và đáng sợ.

Tên đại hán đầu trọc bị Giang Thạch nhìn như vậy, nhất thời vô cùng hoảng sợ, thân hình run rẩy, cảm thấy linh hồn sắp bay ra ngoài, sau khi nhìn rõ khuôn mặt của Giang Thạch, càng thêm kinh hãi.

“Giang.... Giang Thạch!”

“Giang hữu sứ!”

Phong Hành Pháp Vương, Vũ Hành Pháp Vương thất thanh hô lên.

Dường như không thể tin vào mắt mình.

Ngay cả Trần Huyền Thiên khí tức uể oải, đầu cúi thấp, gần như sắp chết, cũng lần nữa từ từ ngẩng đầu lên, gian nan mở đôi mắt, nhìn về phía này.

Oanh!

Giang Thạch vung tay một cái, che kín khuôn mặt tên đại hán đầu trọc. Trong tiếng la hét kinh hoàng và cầu xin tha mạng của hắn, Giang Thạch bóp nát đầu hắn ngay tại chỗ.

Ngay sau đó, một đạo hồn phách mơ hồ cũng bị Giang Thạch hấp thụ.

Từng mảnh ký ức trong đầu hắn bắt đầu hiện lên trong tâm trí Giang Thạch, nhanh chóng làm sáng tỏ nguyên nhân hậu quả chuyện xảy ra ở đây.

Giang Thạch cau mày, ném thi thể tên đại hán đầu trọc xuống đất, bước một bước đã xuất hiện trước mặt lão giáo chủ Trần Huyền Thiên.

“Không cần chữa trị cho ta nữa, ngũ tạng của ta đã vỡ nát, đại hạn đã đến, không ai có thể cứu được.”

Trần Huyền Thiên khó khăn nói, nhìn Giang Thạch an ủi nói: “Ngươi đã trở lại, trước khi chết có thể nhìn thấy ngươi lần nữa, ta chết không hối tiếc!”

“Giáo chủ yên tâm, ta có thể bảo đảm ngươi không chết!”

Chương 656: Tránh Né Mũi Nhọn, Gặp Lại Trần Huyền Thiên. 4

Chương 656: Tránh Né Mũi Nhọn, Gặp Lại Trần Huyền Thiên. 4

Giang Thạch đặt tay lên ngực Trần Huyền Thiên, kinh lực hùng hậu tuôn trào mãnh liệt, như sóng nước vô tận, truyền vào cơ thể Trần Huyền Thiên, cố định ngũ tạng, giúp hắn hồi phục sinh lực.

Hắn đã đạt đến Niết Bàn Cảnh, cao hơn Trần Huyền Thiên không biết bao nhiêu cấp bậc, chỉ cần thân thể Trần Huyền Thiên không tan vỡ ngay tại chỗ, hắn sẽ cố gắng hết sức bảo hộ sinh cơ của Trần Huyền Thiên.

Hơn nữa bên cạnh còn có Huyền Đạo Tử, một vị đan sư tuyệt đỉnh.

Muốn cứu Trần Huyền Thiên, không phải là chuyện khó.

Kinh lực cuộn cuộn, tiếng âm âm vang lên, hồi lâu sau, Giang Thạch mới từ từ thu hồi kinh lực, đứng dậy, hỏi: “Giáo chủ, người cảm thấy thế nào?”

Trần Huyền Thiên vận chuyển công lực, chỉ thấy vết thương trong cơ thể đã không còn đáng ngại, kinh lực vận chuyển không ngừng, dồi dào, khí huyết toàn thân sôi sục như lò nung, không khỏi vô cùng kinh ngạc.

Sau đó hắn lại nhìn Giang Thạch, không thể tin nổi.

Mấy năm trôi qua, Giang Thạch đã trưởng thành đến mức này!

“Giang Thạch, đa tạ ngươi.”

Trần Huyền Thiên từ từ đứng dậy, giọng điệu phức tạp nói.

“Giáo chủ khách sáo rồi, năm xưa khi ta gặp nạn, được Giáo chủ ra tay cứu giúp, bây giờ hồi báo là lẽ đương nhiên!”

Giang Thạch đáp lời.

“Từ khi ngươi đi, Đại Càn đã thay đổi nghiêng trời lệch đất, các thế lực tranh giành lẫn nhau, hỗn chiến không ngừng, từ bờ bên kia eo biển đã có một nhóm cường giả đến, thành lập tổ chức [Thiên Địa Minh], cường thế thống nhất tất cả các thế lực ở Đại Càn, không ai dám đắc tội, cao cao tại thượng, người người vừa giết chết chính là cao thủ của [Thiên Địa Minh].”

Trần Huyền Thiên khẽ thở dài.

Những cường giả đến từ thế giới rộng lớn kia, mỗi người đều khác biệt, bất kể võ học hay kiến thức, đều không thể so sánh với các thế lực khác.

Hắc Liên Thánh Giáo tuy có sự bảo hộ của Thiên Ma Giáo, nhưng năm xưa cao thủ của Thiên Ma Giáo bị Giang Thạch tiêu diệt hết, sau đó không còn liên lạc, vì vậy trong vài năm sau, Hắc Liên Giáo phải liên tục ẩn nhẫn.

Nhưng không ngờ rằng sau vài năm ẩn nhẫn, [Thiên Địa Minh] thống nhất tứ phương, vẫn quyết định ra tay với Hắc Liên Giáo.

“Giáo chủ yên tâm, ta đã biết hết.”

Giang Thạch gật đầu, lộ ra một tia lãnh khốc, nói: “Thực ra, lần này ta trở về chính là để đi tìm [Thiên Địa Minh] này!”

Hắn muốn tìm tung tích của Viên Phúc Hải và Liệt Hỏa trưởng lão, cần phải huy động tất cả các thế lực cùng nhau tìm kiếm.

Không có nơi nào phù hợp hơn [Thiên Địa Minh] này.

“Đúng rồi giáo chủ, ta còn có một số Hoán Huyết Đan và Thánh Linh Đan ở đây, người cầm lấy!”

Giang Thạch lật bàn tay, lấy ra bảy tám cái bình ngọc, đưa cho Trần Huyền Thiên.

Trần Huyền Thiên vô cùng kinh ngạc, vội vàng nhìn vào những bình ngọc này.

“Thánh Linh Đan?”

Ngay cả Phong Hành Pháp Vương và Vũ Hành Pháp Vương không xa cũng không khỏi kinh ngạc.

Mấy năm trôi qua, rốt cuộc Giang Thạch đã trải qua những gì?

“Giang Thạch, những đan dược này quá quý giá, lão phu không thể nhận.”

“Yên tâm, ta đã vượt qua Thánh Linh Cảnh, những viên đan dược này không còn tác dụng gì với ta.”

Giang Thạch vẫy tay, nhàn nhạt nói: “Giáo chủ cứ nhận lấy là được.”

“Người... người đã vượt qua Thánh Linh Cảnh?”

Trần Huyền Thiên lại một lần nữa kinh ngạc, không thể tin nổi.

Trong lúc hoảng hốt, hắn chỉ cảm thấy người trước mặt bỗng dưng có một cảm giác xa lạ khó tả.

Đúng vậy, Giang Thạch đã trở nên cường đại đến mức khiến hắn cảm thấy xa lạ.

Bỗng nhiên, Giang Thạch cảm nhận được điều gì đó, đột nhiên quay đầu lại, nhìn về phía xa xa, cau mày nói: “Xem ra tàn dư của [Thiên Địa Minh] không ít, thế mà còn người ở gần đây, Phong Hành Pháp Vương, Vũ Hành Pháp Vương, các người bảo vệ Giáo chủ, ta đi ra ngoài một chuyến!”

Hắn bước một bước, đã trực tiếp rời khỏi nơi này.

Huyền Đạo Tử lập tức đi theo sau, cũng biến mất không thấy.

Chỉ còn lại Trần Huyền Thiên và những người khác tâm thần rung động, không thể tưởng tượng nổi.

...

Trong rừng rậm rạp.

Vài bóng người bay nhanh về phía trước, khinh công tuyệt đỉnh, sắc mặt kinh hãi, từng người vận dụng tốc độ bản thân đến mức tối đa, thậm chí còn có người không ngừng quay đầu nhìn lại.

Dường như sau lưng bọn hắn có người đang truy đuổi vậy.

Kẻ cầm đầu là 【Thương Lôi Thủ】 Ngụy Nguyên, sắc mặt biến ảo, vô cùng khó tin.

Giang Thạch!

Vừa rồi hắn thật sự nhìn thấy thân ảnh của Giang Thạch!

Người từng khuấy đảo Đại Càn Hoàng Triều này, đã trở lại?

Chuyện này nhất định phải báo lại cho mình chủ.

Tuy nhiên, ngay khi bọn hắn đang dốc sức chạy trốn, đột nhiên, sắc mặt Ngụy Nguyên và những người khác thay đổi, vội vàng dừng bước, sợ hãi bao trùm, nhìn về phía trước một cách khó tin.

Chỉ thấy trên một tảng đá lớn ở phía trước nhất.

Một bóng người màu đen lặng lẽ đứng đó, áo bào đen cuộn cuộn, quần áo tung bay, toát ra một khí tức như vực sâu thâm thúy.

Giang Thạch!

Hắn thật sự xuất hiện trước mặt mình?

Chương 657: Lôi Thần Giáo, Thiên Ma Tả Thủ! 1

Chương 657: Lôi Thần Giáo, Thiên Ma Tả Thủ! 1

“Giang thiếu hiệp, ngươi muốn làm gì?”

Ngụy Nguyên vội vàng nói.

“Thiên Địa Minh đưa ta đến tổng bộ của các ngươi!”

Giọng nói của Giang Thạch vang lên, vang vọng trong tâm trí của mọi người.

Ngụy Nguyên tròn mắt, lộ ra vẻ kinh hãi.

Đối phương muốn vào tổng bộ của họ?

Hắn còn muốn nói thêm điều gì nữa, nhưng trong đầu vang lên một tiếng ong ong, trời đất quay cuồng, trong nháy mắt mất đi mọi tri giác, mơ mơ màng màng, trực tiếp ngất ngẫn, lâm bả, “Vâng!”

Cả nhóm người cứ như con rối, tiếp tục tiến về phía trước.

Giang Thạch không nói một lời, thân hình lặng lẽ đi theo sau.

Vài ngày sau.

Trước một tòa kiến trúc không lồ.

Thân hình Giang Thạch cuối cùng cũng xuất hiện ở đây.

Kiến trúc được xây dựng khá hoành tráng, biển hiệu treo cao, hai bên có hai con sư tử đá uy nghi hùng tráng, từng tráng hán thân hình cường tráng, mặt lạnh lùng đứng sừng sững bên ngoài cổng, eo đeo gươm, khí thế bức người, người lạ chớ gần.

Giang Thạch ngẩng đầu nhìn lên, lập tức đi về phía kiến trúc trước mặt.

“Dừng lại!”

Một nhóm hán tử thủ bệk tức lên tiếng quát lớn.

Nhưng Giang Thạch thậm chí không nhìn bọn hán lấy một lần, đi thẳng vào bên trong.

Cả nhóm người giống như Ngụy Nguyên trước đây, đầu óc rung lên, trong nháy mắt trời đất quay cuồng, ong một tiếng mất đi ý thức.

Giang Thạch cứ như vào chốn không người, đi thẳng về phía nơi sâu nhất của 【Thiên Địa Minh】.

Dọc đường đi qua, từng mảng người ngã gục xuống đất.

Cả Thiên Địa Minh như đang rơi xuống như hạ xối cảo, từng người vô thanh vô tức ngã xuống.

Bên trong đại điện.

Minh chủ Thiên Địa Minh Sát Phá Lang, thân hình to lớn vạm vỡ, hai cánh tay rắn chắc, mái tóc dài màu đỏ rực, mắt hồ mũi điều hòa, toát lên khí thế áp bức, đang ngồi trên ghế, trò chuyện với hai nữ đạo sĩ mặc áo bào trắng, đội mũ lông vũ.

“Bí mật của Lôi Cốc đó, ngay cả các vị cũng không thể khám phá ra, bản tọa có tài cán gì mà có thể khám phá Lôi Cốc?”

Sát Phá Lang nói giọng bình thản, từ từ nói.

“Sát minh chủ quá khách sáo rồi, ai mà không biết thực lực của ngài, ngài là cường giả của Ngũ Tộc Viễn Cổ, người khác không biết các vị, nhưng chúng ta ở Thiên Linh Tự vẫn biết.”

Nữ đạo sĩ đội mũ lông vũ bên trái lên tiếng.

“Hai vị không cần hạ lời tăng bốc, Sát mỗ có bao nhiêu bản sự, trong lòng tự rõ ràng.”

Sát Phá Lang tiếp tục nói.

“Sát minh chủ lo lắng về vấn đề phân chia bảo vật trong Lôi Cốc?”

Nữ đạo sĩ đội mũ lông vũ tiếp tục nói, “Chỉ cần có thể giúp chúng ta phá vỡ Lôi Cốc, bảo vật bên trong tùy ngài lựa chọn trước, thế nào?”

“Tùy ta lựa chọn trước?”

Sát Phá Lang nheo mắt, lộ ra vẻ hứng thú.

Nhưng ngay lúc này!

Đột nhiên, hần nhúu mảy, nghe thấy động tĩnh bất thường truyền đến từ bên ngoài, lập tức ra lệnh cho người ra ngoài kiểm tra.

Kết quả ngay khi tiếng nói của hần vừa rơi, trong đại điện trước mắt, quang ảnh lóe lên, một thân ảnh cao lớn hùng vĩ xuất hiện trong đại điện.

Mái tóc đen rối bù, vai rộng, hai mắt toát lên vẻ thâm thúy khó tả.

“Ngươi là minh chủ Thiên Địa Minh?”

Giang Thạch hỏi, nhìn về phía Sát Phá Lang ở phía trước.

Đồng tử của Sát Phá Lang hơi co lại, nhận ra một chút không ổn, lên tiếng hỏi, “Các hạ là ai? Có phải Sát mỗ có chỗ nào làm không đúng?”

“Là ngươi là tốt rồi!”

Giang Thạch đáp lời, thân hình đột nhiên biến mất.

Ngay sau đó, sắc mặt Sát Phá Lang thay đổi, hét lớn một tiếng, trước mặt đột nhiên xuất hiện một bàn tay to lớn kinh khủng, giống như lợi trảo, vung lên hung hăng đánh về phía thân hình của hắn.

Ầm ầm!

Đại điện rung chuyển, đá vụn trào dâng.

Cả đại điện suýt sụp đổ.

Chỉ với một đòn, Sát Phá Lang đã bị Giang Thạch nắm trong tay, bị thương nặng, phun ra máu tươi, mặt đầy kinh hãi, lực lượng bản thân hắn trước mặt đối phương như cỏ rác, không có ý nghĩa.

“Người rút cuộc là ai?”

Hắn vội vàng hỏi.

Giang Thạch nắm chặt Sát Phá Lang, nhìn ra ngoài cửa, nói, “Huyền Đạo Tử, đưa độc đan đây!”

Huyền Đạo Tử lập tức bước vào đại điện, vung tay một cái, một viên đan dược màu xanh lá cây đã bay ra, bị Giang Thạch bắt lấy, trực tiếp nhét vào miệng Sát Phá Lang.

Sát Phá Lang cố gắng giãy dụa, kêu ầm ĩ, nhưng vẫn không thể ngăn được viên độc đan bị nhét vào miệng.

Giang Thạch vung tay ném Sát Phá Lang xuống đất, ung dung ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh, lạnh lùng nói: “Người đã trúng độc Cửu Chuyển Tâm Đan của ta, từ nay về sau, chỉ có thể nghe theo mệnh lệnh của ta, nếu không toàn thân sẽ ngứa ngáy vô cùng, khiến người lở loét mà chết!”

“Người... người rút cuộc là ai?”

Sát Phá Lang mặt mày uất hận, nằm bò trên đất gào lên.

Tên này điên rồi à?

Vừa mới gặp không nói hai lời đã bắt mình, trực tiếp cho mình uống độc đan!

Tên khốn này là ai?

Hai nữ đạo sĩ đội mũ lông vũ bên cạnh cũng vô cùng kinh hãi, nhìn về phía Giang Thạch.

Minh chủ Sát Phá Lang của Thiên Địa Minh, vậy mà lại dễ dàng bị người ta khống chế như vậy?

Đây... đây là vị tiên bối nào?

Chương 658: Lôi Thần Giáo, Thiên Ma Tả Thủ! 2

Chương 658: Lôi Thần Giáo, Thiên Ma Tả Thủ! 2

“Ta? Ta là Giang Thạch!”

Giang Thạch lên tiếng, “Từ giờ phút này, ngươi lập tức huy động tất cả nguồn lực, đi tìm hai người cho ta, nếu không tìm được, ngươi liền đi chết!”

Hô!

Hắn vung tay, hai bức chân dung bay ra, dính chặt vào sàn nhà.

Chính là chân dung của Liệt Hỏa trưởng lão và Viên Phúc Hải!

“Ngươi...”

Sát Phá Lang kinh hãi trong lòng.

Giang Thạch?

Tên này là Giang Thạch? - ebook truyện dịch giá rẻ

Sao hắn lại trở nên khủng bố như vậy?

Hai nữ đạo sĩ bên cạnh cũng vô thức rùng mình, sau đó vội vàng đứng dậy, cung kính nói: “Tiền bối, chúng ta đột nhiên nhớ ra còn có việc phải làm, sẽ không làm phiền ngài nữa.”

“Các ngươi cũng không được đi!”

Giọng Giang Thạch lạnh lùng, đột nhiên vang lên, “Đã đến đây rồi, sao còn đi nữa, Huyền Đạo Tử, cho các nàng ăn độc đan, cùng đi tìm!”

Hai nữ đạo sĩ sắc mặt tái nhợt, vội vàng bay người lên, muốn nhanh chóng trốn khỏi nơi đây.

Nhưng đôi mắt với Huyền Đạo Tử đã khôi phục tu vi đến Huyết Đan Cảnh đỉnh phong, nơi nào có thể trốn thoát, rất nhanh đã bị Huyền Đạo Tử chế phục, trực tiếp tiếp nhét cho mỗi người một khóa độc đan.

Hai nữ đạo sĩ sắc mặt hoảng hốt, vội vàng ho sặc sụa, muốn nhổ ra, nhưng hoàn toàn không có tác dụng gì.

“Tiền bối hành sự như thế, không sợ đắc tội với thế lực sau lưng của chúng ta sao?”

Một trong hai nữ đạo sĩ uất hận nói.

“Thế lực sau lưng của các người là gì?”

Giang Thạch liếc nhìn nữ đạo sĩ, ánh mắt lạnh lùng.

Nữ đạo sĩ đột nhiên rung mình một cái, cảm thấy toàn thân vô cùng lạnh lẽo, trong nháy mắt như rơi vào vực sâu địa ngục vô tận.

“Tiền bối tha mạng, tha mạng, sư muội của ta nói bậy.”

Nữ đạo sĩ kia vội vàng nói.

“Tốt nhất là nói bậy.”

Giọng Giang Thạch lạnh lùng, nói: “Bây giờ tất cả ra ngoài đi, lập tức huy động nhân lực tìm hai người này, còn nữa, vừa rồi các người nói đến Lôi Cốc?”

Ba người lại một lần nữa biến sắc, vô cùng lo lắng.

“Đúng vậy.”

“Lôi Cốc gần đây có động tĩnh gì không?”

Giang Thạch nheo mắt.

“Lôi đình trong Lôi Cốc đang dần dần tiêu tan, bên trong đã xuất hiện một thông đạo.”

Sát Phá Lang khó khăn đáp lời.

“Có thật vậy không?”

Ánh mắt Giang Thạch lóe lên, nói: “Được rồi, các người lui xuống đi, trong vòng ba ngày, nhất định phải tìm ra hai người này!”

Sát Phá Lang và hai nữ đạo sĩ vô cùng biệt khuất, đành phải đề lừa giận xuống, từ từ lui ra khỏi đại điện.

“Lôi Cốc... lôi đình lại tan biến”

Giang Thạch vỗ tay lên tay vịn ghế, trong lòng nhanh chóng suy nghĩ, “Xem ra ta phải đi đến đó trước!”

Lúc đầu hắn dự định sẽ đợi sau khi tìm được Viên Phúc Hải mới đến Lôi Cốc.

Nhưng hiện tại kế hoạch không đuổi kịp biến hóa, buộc hắn phải thay đổi kế hoạch.

Dù sao hiện tại hắn cũng rảnh rồi.

Thay vì chờ đợi, tốt hơn là nên làm một số việc có ý nghĩa.

Ngay lập tức, Giang Thạch lại bắt đầu hành động.

....

Lôi Cốc thần bí, tử lôi bao phủ.

Trên bầu trời, vô số mây đen tụ tập, từng tia tử lôi tập trung lại với nhau, giống như một quả cầu ánh sáng khổng lồ, tỏa ra dao động năng lượng đáng sợ từ bên trong.

Khu vực bên dưới.

Thông đạo tiến vào Lôi Cốc vốn bị tử lôi bao phủ, không ngờ bây giờ lại tự động tản ra, lộ ra một dãy bậc thang bằng

đá, kéo dài về phía xa.

“Nơi đây... có vẻ như có trận pháp bao quanh.”

Huyền Đạo Tử vô cùng kinh ngạc, quan sát xung quanh Lôi Cốc vô cùng tỉ mỉ.

“Phải không? Người có thể nhìn ra nguồn gốc của trận pháp?”

Mắt Giang Thạch lóe lên.

“Nếu không đoán sai, đây có vẻ như là một trận pháp cổ xưa vô cùng, Lôi Quang Bát Long Trận, chỉ có điều trận pháp này có vẻ không hoàn chỉnh, chỉ được bố trí một nửa.”

Huyền Đạo Tử cau mày nói.

“Chỉ được bố trí một nửa?”

Giang Thạch hỏi.

“Đúng vậy, có lẽ do thời gian bào mòn, nửa kia đã bị phá hủy.”

Huyền Đạo Tử đáp lời.

“Vào xem là biết.”

Giang Thạch đáp lời, đột nhiên tiến về phía trước, kích hoạt 【Thiên Phú Bôn Lôi】 , toàn thân lập tức tỏa ra một lực hút vô hình, cường đại, thần bí khó lường.

Trong nháy mắt, tất cả sấm sét nơi đây đều không thể chịu đựng được, chủ động tập trung về phía Giang Thạch.

Với thực lực hiện tại của hắn, khi triển khai 【Bôn Lôi】 , quả thực uy lực vô cùng.

Bên trong cơ thể hắn như xuất hiện một cái Hải Nhân thần bí, mênh mông vô bờ, bắt đầu điên cuồng thu hút những tia

chớp trên trời, từng tia chớp rực rỡ, lập tức nhanh chóng tập trung vào cơ thể Giang Thạch.

Àm ầm!

Lôi quang nơi đây bắt đầu bị hút lấy với tốc độ nhanh đến mức mắt thường có thể thấy được, giống như cá voi hút nước, bị Hải Nhân trong cơ thể Giang Thạch nhanh chóng hấp thụ.

Khoảng vài tiếng đồng hồ sau.

Lôi quang nơi đây cuối cùng đã hoàn toàn biến mất.

Hiện ra trước mắt là một hang động bí ẩn và sâu thẳm dẫn đến một chỗ khác, bên trong hiện lên một hồ quang nhấp nháy.

“Thành công rồi!”

Mắt Giang Thạch lóe lên, liền đầu tiên vào bên trong.

Chương 659: Lôi Thần Giáo, Thiên Ma Tả Thủ! 3

Chương 659: Lôi Thần Giáo, Thiên Ma Tả Thủ! 3

Huyền Đạo Tử nhanh chóng theo sát phía sau.

Chỉ khi Giang Thạch vừa mới tiếp cận cửa động thì dị biến bỗng nhiên phát sinh.

Tại mi tâm của hắn, một đạo thần văn kỳ dị lúc này đang nhẹ nhàng chớp động, rung động liên tục, từ bên trong tỏa ra từng mảnh lực lượng huyền dị.

Giang Thạch trong lòng chấn động.

Thiên Ma Chân Thân!

Đây là dấu hiệu có Thiên Ma Chân Thân ở phụ cận!

Thần Văn Thiên Ma trên người đã sinh ra cảm ứng.

Hắn lập tức đi nhanh vào bên trong.

Động phủ rất sâu, chừng vài trăm mét, bên trong gập ghềnh uốn lượn, bốn phương thông suốt, khắp nơi đều là thông đạo, vất vả lắm Giang Thạch và Huyền Đạo Tử mới rốt cục đi tới chỗ sâu nhất.

Sau khi nhìn thấy tình huống ở chỗ sâu nhất, hai người đều không khỏi lộ ra vẻ kinh hãi.

Khu vực phía trước nhất, lôi quang lượn lờ, khí tức khủng bố, tràn ngập một loại khí tức áp lực vô hình.

Đó là một cây giáo cổ bằng sắt khổng lồ, hoàn toàn được hình thành từ những tia chớp rực rỡ, cắm sâu vào lòng

đất. Tuy nhiên, thứ bên dưới mặt đất, hắn lại cảm giác được một loại khí tức đồng căn đồng nguyên.

Đó là một bàn tay khổng lồ phủ đầy lông đen, dài hàng chục mét, rộng hơn chục mét, trông vô cùng đáng sợ.

Cả bàn tay bị cây giáo cổ bằng sắt ghim chặt vào lòng đất.

Rõ ràng nó đã bị đóng đinh ở đây không biết bao nhiêu năm.

Thần văn thần bí giữa trán Giang Thạch rung động dữ dội hơn bao giờ hết, phát ra tiếng rít chói tai, hắc quang bao phủ xung quanh. Nó cảm nhận được một cỗ khí tức vô cùng quen thuộc từ trên bàn tay.

“Thiên Ma Chi Thủ!”

Giang Thạch nheo mắt.

Bàn tay khổng lồ bị đóng đinh này hóa ra chính là Thiên Ma Chi Thủ!

“Cái gì? Đây là Thiên Ma Chi Thủ?”

Huyền Đạo Tử kinh ngạc.

“Đúng vậy.”

Giọng Giang Thạch trầm trọng, cơ thể bắt đầu nhanh chóng phình to, quần áo trên người nhanh chóng bị xé toạc, chỉ trong chớp mắt đã cao đến bảy tám thước.

Hắn trầm giọng nói: “Huyền Đạo Tử, tránh ra, ta thử nhắc cây giáo cổ này lên!”

Huyền Đạo Tử lập tức lùi sang một bên.

Giang Thạch không dám chần chừ, bước lên phía trước, các loại thiên phú trên người đã âm thầm vận hành, đầu tiên là sử dụng 【Thiên Phú Tỏa Long】.

Rất nhanh!

Cơ thể hắn đã tiến đến gần cây giáo cổ rục rờ ánh chớp, từ từ đưa ra bàn tay to lớn, nắm chặt lấy cây giáo cổ.

Ngay khi chạm vào, hắn có thể cảm nhận được sức mạnh cuồng bạo bên trong, vô cùng kinh khủng, nhanh chóng ập vào cơ thể hắn, nhưng may mắn, 【Thiên Phú Bôn Lôi】 của hắn đã nhanh chóng phát huy tác dụng, hết sức triệt tiêu lực lượng lôi đình trên cây giáo cổ này.

Một lúc sau.

Ánh mắt Giang Thạch lóe lên, bàn tay to lớn đã nắm chặt lấy cây giáo cổ, gầm lên một tiếng, khí thế bài sơn đảo hải, dùng sức nhổ bật cả cây giáo cổ bằng sấm sét khỏi bàn tay khổng lồ.

Khó khăn trong tưởng tượng lại không hề xuất hiện.

Nhổ cây giáo cổ này ra giống như làm một việc bình thường.

Mọi việc diễn ra suôn sẻ đến mức khiến Giang Thạch không khỏi sửng sờ.

Nhưng ngay sau đó, toàn bộ cây giáo bắt đầu rung chuyển không ngừng, từng tia chớp cuồng bạo tản ra khắp nơi như roi da, công kích tất cả mọi thứ xung quanh, tiếng nổ vang không ngừng vang lên.

Ngay cả khi Giang Thạch sở hữu 【Thiên Phú Chương Binh】 cũng hoàn toàn vô dụng.

Ngay khi được nhổ ra, cây giáo cổ đã hoàn toàn mất kiểm soát, như biến thành một đầu Bạo Long đang phát cuồng, điên cuồng vùng vẫy, cuối cùng nổ vang một tiếng, vụt lên trời, phá vỡ vách núi, biến mất không dấu vết.

Lòng bàn tay của Giang Thạch trong nháy mắt bị thiêu rụi thành một mảnh chất đen, truyền đến cảm giác đau đớn, cơ thể lão đảo, trực tiếp ngã ra sau.

Hắn vô cùng kinh ngạc, nhìn lên đỉnh đầu.

Cây giáo cổ tự động rời đi?

Làm sao có thể như vậy?

Nhưng ngay sau đó, hắn lại chú ý đến bàn tay khổng lồ bên cạnh.

Lúc này, toàn bộ bàn tay cũng đang biến đổi, trên bề mặt xuất hiện những tia sáng máu kỳ dị, rung động dữ dội, tỏa ra mùi máu tanh nồng nặc, sương mù lượn lờ, vô cùng yêu dị.

Bỗng nhiên, toàn bộ bàn tay như cảm nhận được điều gì đó, trực tiếp hóa thành ánh sáng huyết sắc, trong nháy mắt bắn về phía cơ thể Giang Thạch.

Thần Văn Thiên Ma giữa trán Giang Thạch càng thêm náo động, truyền ra những ý niệm tung tăng vui sướng, như gặp lại hảo hữu lâu năm.

Vút!

Huyết quang lóe lên.

Bàn tay đen khổng lồ đã hoàn toàn biến mất trong cơ thể Giang Thạch.

Nhắm mắt cảm nhận vào bên trong, chỉ thấy cơ thể, một bàn tay nhỏ bé bình thường lơ lửng bất động, tỏa ra từng luồng khí tức hủy diệt thần bí khó lường.

Lông mao dữ tợn trên đó đã hoàn toàn biến mất, trở nên trắng mịn như ngọc, như biến thành bàn tay của người bình thường.

Giang Thạch không khỏi lộ ra vẻ kinh ngạc, sau đó lại nhìn về phía vách núi khổng lồ.

Chỉ thấy bên cạnh nơi trần áp bàn tay Thiên Ma, rõ ràng còn có một bia đá.

【 Huyền Thiên Lô Thần trần áp Thiên Ma Tả Thủ tại đây ! 】

Chương 660: Lôi Thần Giáo, Thiên Ma Tả Thủ! 4

Chương 660: Lôi Thần Giáo, Thiên Ma Tả Thủ! 4

Một dòng chữ khắc sâu trên bia đá hiện lên trước mắt.

“Cây giáo cổ kia là của Lôi Thần?”

Giang Thạch lâm bầm.

Chuyện ngày hôm nay có phần quá suôn sẻ.

Cây giáo cổ kia vậy mà lại bị hấn nhỏ ra dễ dàng như vậy?

Nhưng rất nhanh, sắc mặt Giang Thạch lại thay đổi, cảm nhận được từng cỗ dao động tinh thần kỳ lạ truyền đến từ bên trong bàn tay kia, như có ý thức riêng.

“Tiểu tử, ngươi là ai? Tại sao trên người lại có Thần Văn của ta?”

Một giọng nói vang lên trong tâm trí Giang Thạch.

Giang Thạch lập tức nhắm mắt nội thị cơ thể một lần nữa, nhìn lại bàn tay Thiên Ma, xác nhận rằng mình không nghe nhầm.

Giọng nói thực sự phát ra từ trên bàn tay này.

“Tiền bối, ngươi không nhớ ta sao?”

Hắn kinh ngạc nói.

“Ta chỉ có một phần ý thức, làm sao có thể nhớ ngươi? Ngươi lấy được Thần Văn của ta ở đâu?”

Bàn tay kia tiếp tục truyền ra dao động.

Lòng Giang Thạch càng thêm chấn động.

Thiên Ma Lão Tổ này quả thực kỳ lạ.

Chẳng lẽ mỗi bộ phận cơ thể của hắn đều có ý thức riêng?

“Hậu bối gặp được hồn phách của ngươi, được hồn phách của người ủy thác, giúp người tìm lại chân thân.”

Giang Thạch đáp lời.

“Thì ra là vậy.”

Bàn tay Thiên Ma tiếp tục truyền dao động, nói: “Ta đã nói dấu ấn của ta không dễ dàng bị người khác có được, ta và cây Lôi Thần Giáo kia đã giằng co ở đây hơn vạn năm, sức mạnh của hai bên gần như đã tiêu hao không còn, sự xuất hiện của ngươi vừa vặn phá vỡ sự cân bằng giữa ta và nó, vì vậy ngươi mới có thể dễ dàng nhổ Lôi Thần Giáo ra, nếu không, với tu vi hiện tại của ngươi, e là cho ngươi ngàn năm nữa cũng khó có thể rút Lôi Thần Giáo ra!”

“Thì ra là vậy.”

Giang Thạch hiểu ra, nói: “Vậy không phải nhờ Lôi Thần Giáo ra sẽ khiến Lôi Thần rất được chuyện ở đây sao?”

“Biết thì biết thế nào, ngươi cứ yên tâm, cho dù hắn biết, cũng tuyệt đối không dám qua đây.”

Bàn tay Thiên Ma tiếp tục truyền dao động, nói: “Được rồi, đa tạ ngươi, tiểu tử, ta cần mau chóng khôi phục nguyên khí, bây giờ ta vô cùng hư nhược, ngươi phải tự lo liệu cho mình.”

Giọng nói dần dần yếu ớt, rồi nhanh chóng biến mất.

“Tiền bối.”

Giang Thạch gọi lại.

Nhưng trong cơ thể không còn bất kỳ tiếng đáp lại nào.

Sắc mặt hần biến đổi.

Thiên Ma Chân Thân này quả thực kỳ lạ.

Nếu mỗi bộ phận cơ thể đều có ý thức, vậy đến tương lai, khi hần thu thập đủ các bộ phận còn thiếu của Thiên Ma Chân Thân, ai sẽ là người chủ đạo?

Bên trong lòng núi trở nên tĩnh lặng đến mức chưa từng có.

Tất cả lôi điện đều tan biến.

Mãi đến lúc này, Giang Thạch mới có thể nhìn rõ tình hình bên trong lòng núi.

“Trước tiên lục soát hang động xem có thứ gì khác không?”

Giang Thạch nói.

Nhưng cho dù không có gì, lần này cũng không coi như là uổng phí.

Tứ chi của Thiên Ma, vậy mà thực sự được hần thu thập đủ một phần.

Điều này khiến hần vô cùng kinh ngạc.

Năm xưa, Thiên Ma lão tổ rốt cuộc đã gặp phải biến cố gì?

Tứ chi lại bị phong ấn rải rác ở các góc của thiên địa?

“Giang Thạch, bên này.”

Đột nhiên, tiếng kinh hô của Huyền Đạo Tử truyền đến từ không xa.

Giang Thạch lập tức nhanh chóng tiến đến.

Thân ảnh lóe lên, đã xuất hiện trước mặt Huyền Đạo Tử.

Chỉ thấy khu vực phía trước nhất, rõ ràng xuất hiện một khe núi ẩn giấu.

Bên trong khe núi đó mọc đầy những loại thảo dược kỳ dị.

Những loại thảo dược này hình thù kỳ quái, tất cả lá, cành đều như hoàn toàn được tạo thành từ lõi điện, tỏa ra từng luồng lực lượng lõi điện không hề yếu.

Nhìn lõi quang rực rỡ, một mảnh mộng ảo.

“Đây là cái gì?”

Giang Thạch kinh ngạc.

“Lôi Nguyên Thảo, một trong Thập Đại Kỳ Vật của thiên địa, vật chí cương chí dương, Giang Thạch, người phát tài rồi.”

Huyền Đạo Tử mắt lóe lên, nói ra.

“Ồ?”

Giang Thạch mắt lóe lên, nói, “Có tác dụng gì?”

“Lôi Nguyên Thảo tác dụng cực kỳ rộng rãi, ngoài việc có thể rèn luyện thân thể, còn có thể thêm vào một số loại đan dược để luyện chế đan dược, trong tất cả các loại đan dược đỉnh cấp trong thiên hạ, hầu như đều có Lôi Nguyên Thảo, nói không chừng, người muốn từ Niết Bàn tiến vào Cổ Thánh Cảnh, tuyệt đối không thể thiếu sự trợ giúp của loại dược thảo này!”

Khuôn mặt Huyền Đạo Tử hiện lên vẻ phấn khích.

Ngay cả hắc muốn trở lại đỉnh cao, cũng có thể dùng loại đan dược được luyện chế từ Lôi Nguyên Thảo.

Thật không ngờ, trên một hòn đảo hoang vu như vậy, thật sự có thể bồi dưỡng ra loại Thiên Địa Kỳ Vật này.

Nếu bị các cao thủ Đại Hoành biết được, e rằng không biết bao nhiêu người sẽ phải tranh đến bể đầu chảy máu.

Ngay cả đám dị tộc kia cũng phải chém giết đến máu chảy thành sông mới được.

Nhưng bây giờ tất cả đều thuộc về bọn hắn.

Điều này khiến Huyền Đạo Tử mang máng có một cảm giác như đang ở trong mơ.

“Rất tốt, nhanh chóng thu hoạch đi!”

Giang Thạch đáp lại, dẫn đầu hành động.

Huyền Đạo Tử cũng vội vàng gia nhập.

Chương 661: Lôi Nguyên Thảo! Gặp Lại Viên Phúc Hải. 1

Hai người nhanh chóng bận rộn, hăng hái, hái tất cả Lôi Nguyên Thảo kỳ dị này ra, thu vào Trữ Vật Giới Chỉ.

Ước tính thận trọng, nơi đây cũng có hàng trăm gốc Lôi Nguyên Thảo.

Sau khi càn quét nơi đây, hai người lại nhanh chóng bay đến những khu vực khác. Đáng tiếc là sau đó không còn phát hiện gì thêm.

“Lôi Cốc này, từ nay về sau, coi như hoàn toàn biến mất.”

Giang Thạch ngẩng đầu lên, nhìn khu vực trên đỉnh đầu.

“Có thể lấy được nhiều Lôi Nguyên Thảo như vậy, Giang Thạch, chuyến đi này tuyệt đối không uổng phí.”

Huyền Đạo Tử mỉm cười.

Giang Thạch cũng nhẹ gật đầu.

Hai người không tiếp tục nán lại, rất nhanh đã nhanh chóng rời khỏi nơi đây.

...

Chẳng mấy chốc.

Bên trong Thiên Địa Minh.

Thân ảnh của Giang Thạch và Huyền Đạo Tử lại xuất hiện ở đây, bắt đầu yên lặng chờ đợi.

Thời gian trôi qua từng ngày.

Toàn bộ Thiên Địa Minh đều trở nên bận rộn.

Tất cả mọi người đều không tiếc đại giới tìm kiếm tung tích của Viên Phúc Hải và Liệt Hỏa trưởng lão.

Cuối cùng trời không phụ lòng người.

Chiều ngày thứ ba.

Sát Phá Lang mặt mày hoảng hốt, từ bên ngoài nhanh chóng đi vào, chấp tay nói, “Tiền bối, đã tìm ra rồi, người mà ngài muốn tìm đã xuất hiện ở Tắc Bắc [Thiên Hồ Thành].”

“Tắc Bắc [Thiên Hồ Thành]?”

Giang Thạch cau mày, đột nhiên lấy bản đồ ra, ánh mắt sắc bén trực tiếp lướt qua bản đồ, tìm đến [Thiên Hồ Thành].

“Có thể xác định được không?”

Giang Thạch lạnh giọng hỏi.

“Yên tâm, xác định tuyệt đối, mật thám của chúng ta đến nay vẫn còn đang theo dõi.”

Sát Phá Lang vội vàng nói.

“Vậy là được.”

Giang Thạch tự lắm bầm, nói, “Đúng rồi, người giúp ta tìm thêm vài người, sau khi tìm được bọn hắn, không được làm hại bọn hắn, thay ta âm thầm bảo hộ bọn hắn một thời gian!”

Hô!

Hắn vung tay, vài bức chân dung hoàn toàn mới lập tức bay ra ngoài.

Không phải ai khác.

Chính là chương môn Chân Võ Quán Xích Dương Chân Nhân, cùng một đám trưởng lão như Xích Hồ, Xích Long.

Ngay cả Công Tôn Nghĩa mà hắn từng gặp khi làm sơn tặc cũng nằm trong đó.

Sát Phá Lang nhận lấy chân dung, xem xét kỹ lưỡng, lập tức gật đầu liên tục, nói, “Tốt, tiền bối yên tâm, nhất định có thể tìm được bọn hắn.”

“Ừm, lui xuống đi.”

Giang Thạch đáp lại.

Nhưng Sát Phá Lang lại đứng im, vẻ mặt lo lắng, nói, “Tiền bối, kịch độc của Cửu Chuyển Tâm Đan”

“Người yên tâm, loại độc này không dễ phát tác, chỉ cần người ngoan ngoãn nghe lời, có thể khiến người cả đời không nhận thức được sự tồn tại của loại kịch độc này, nhưng nếu người có ý đồ xấu, loại độc này sẽ lập tức khiến người ngứa ngáy khó chịu.”

Giang Thạch bình tĩnh nói.

“Vâng, tiền bối.”

Sát Phá Lang trong lòng run lên, cung kính đáp lại.

Sau vài ngày trôi qua, thực ra hắn đã thâm thía được sự kỳ quái của loại độc này. Loại độc này thực sự có thể bị ảnh hưởng bởi cảm xúc của hắn.

Mỗi lần khi hắn sinh ra ý định phản bội Giang Thạch, loại độc này đều sẽ lập tức bùng phát, khiến hắn vừa ngứa vừa đau, vô cùng khó chịu.

Loại kịch độc này quả thực là chưa từng nghe đến.

Trong lúc lòng hắn đang âm thầm cuộn trào, Giang Thạch trong phòng đã sớm biến mất mà không biết từ khi nào, chỉ còn lại đại sảnh trống trải.

Thân pháp quý dị như vậy, một lần nữa khiến Sát Phá Lang vô cùng chấn động.

...

Tắc Bắc.

Cuồng phong gào thét, tiếng lục lạc vang lên, vang vọng quanh quần.

Bên trong một tòa cổ thành khổng lồ.

Một quán bánh nướng không có gì lạ.

Liệt Hỏa trưởng lão khuôn mặt bình tĩnh, mặc một bộ y phục đoan đả bình thường, khí tức nội liễm, da đen sạm, thân hình trông không khác gì một lão nông bình thường.

Hắn bận rộn, đặt từng chiếc bánh nướng mới ra lò lên quầy hàng.

Cách đó không xa là các cao thủ của [Thiên Địa Minh] ẩn nấp trong bóng tối, ánh mắt lấp lánh, lạnh lùng nhìn về phía Liệt Hỏa trưởng lão.

Đối với sự tồn tại của những người này, Liệt Hỏa trưởng lão dường như không hề để tâm.

Hay nói cách khác, những người này hoàn toàn không đáng để hắn đặt vào mắt.

“Tính toán thời gian, chỉ còn hơn một tháng nữa là đến hạn ba năm.”

Lòng Liệt Hỏa trưởng lão cuộn trào.

Hạn ba năm đến, chủ sẽ không còn khả năng cứu chữa.

“Giang Thạch.Giang Thạch, ngươi có thực sự có thể đến trước hạn ba năm hay không.”

Hắn tự lẩm bầm.

Đột nhiên, tiếng bước chân vang lên.

Mang theo một mảng bóng râm dài, rải xuống người Liệt Hỏa trưởng lão.

Bóng râm ẩn chứa một cỗ khí tức kỳ dị, như một cái lồng giam, muốn giam cầm nội tâm nhân loại, khiến người ta vô ý thức muốn trốn tránh.

Liệt Hỏa trưởng lão khựng lại, cau mày, vô thức nhận ra không ổn, đôi mắt đột nhiên mở ra, nhìn về phía đối diện.

Nhưng khi nhìn thấy, hai mắt bỗng co lại.

“Giang Thạch!”

“Liệt Hỏa trưởng lão!”

Giang Thạch lên tiếng, hỏi: “Bang chủ ở đâu?”

Liệt Hỏa trưởng lão hít vào một hơi thật sâu, nói, “Người đã có cách cứu bang chủ chưa?”

“Cũng không sai biệt lắm, không thử sao biết được?”

Giang Thạch hỏi.

“Tốt, vậy người đi theo ta!”

Chương 662: Lôi Nguyên Thảo! Gặp Lại Viên Phúc Hải. 2

Liệt Hỏa trưởng lão nén lại sự chấn động, quay người đi về phía xa.

Thật không ngờ, vừa mới nhắc đến Giang Thạch, Giang Thạch đã xuất hiện trước mặt hắn trong chớp mắt.

Nhiều năm không gặp, tu vi của người này càng thêm thâm hậu.

Ít nhất là hắn vừa rồi cũng không phát hiện ra Giang Thạch xuất hiện như thế nào.

Bên trong một tiểu viện bình thường.

Liệt Hỏa trưởng lão bước tới, nhẹ nhàng đẩy cánh cửa sân trước, sau đó khẽ vỗ vào tường ba lần, lập tức một mật thất ẩn hiện từ từ mở ra.

Mùi thuốc nồng nặc từ bên trong lập tức lan tỏa ra.

Giang Thạch cau mày, nhìn xung quanh.

Chỉ thấy trong mật thất, một bóng người to lớn, nhắm mắt xếp bằng, không hề động đậy, đang ngồi trên giường, nhìn đáng vẻ như đã ngồi được vài năm.

Ánh mắt Giang Thạch động lại, những chuyện xưa lướt qua tâm trí như phim đèn chiếu.

Hắn nhẹ thở ra, nói, “Để ta thử xem.”

Bước tới, nhìn chăm chăm vào bang chủ Hải Kinh Bang Viên Phúc Hải trước mặt, Giang Thạch giơ tay lên, nhẹ nhàng ấn vào vùng sau lưng hắn, một luồng kinh lực hùng hậu lập tức như nước triều cuộn cuộn, truyền vào thân thể bang chủ Hải Kinh Bang.

Từng mảng ánh sáng rực rỡ lập tức tỏa ra, bao phủ lấy thân thể bang chủ Hải Kinh Bang.

Cùng lúc đó, từ trong thân thể bang chủ Hải Kinh Bang bắt đầu dần dần tỏa ra từng luồng khí tức gay mũi.

Vô số lỗ chân lông như đang chảy ra chất lỏng màu đen.

Chất độc ban đầu tích tụ trong cơ thể hắn, giờ phút này, dưới lực lượng cường đại của Giang Thạch, đều bị đẩy ra hết.

Phải mất vài giờ đồng hồ tất cả tiếng động bên trong mật thất mới dần dần tan biến.

Toàn bộ mặt đất đều bị độc dịch đậm đặc bao phủ, tỏa ra mùi hôi thối.

Viên Phúc Hải vốn dĩ không hề động đậy, đột nhiên mở mắt, khuôn mặt đỏ bừng, phun ra một ngụm máu.

Liệt Hỏa trưởng lão sắc mặt biến đổi, vội vàng kêu lên, “Bang chủ.”

Hồng học...

Viên Phúc Hải thở hắt ra, trong mắt lộ ra vẻ kinh ngạc, nhìn xung quanh, nói, “Đây là nơi nào? Tiểu nhi Dương Thiên Đạo đâu rồi?”

“Bang chủ, người thực sự tỉnh rồi, người không sao chứ?”

Liệt Hỏa trưởng lão vô cùng hưng phấn, nói, “Chúng ta đã rời xa Nam Hoang, tiến vào hải đảo, người đã hôn mê ba năm, đều nhờ Giang Thạch đánh thức người!”

“Cái gì?”

Đồng tử Viên Phúc Hải co lại, nói, “Ta hôn mê ba năm?”

Nhưng rất nhanh, đầu óc hắn quay cuồng, tức thì nhớ lại.

Đúng vậy, lúc đó hắn bị trúng độc, lại bị người ta vây công, không thể phát động cấm thuật, đánh tan cường địch, sau đó thì mất ý thức, không biết gì nữa.

Không ngờ đã ba năm trôi qua!

Đột nhiên, ánh mắt hắn hướng về phía Giang Thạch, nói, “Tiểu tử, quả nhiên ta không nhìn nhầm ngươi, tốt, thật tốt, lão phu nợ ngươi một món nợ.”

“Bang chủ khách sáo rồi, không có sự bồi dưỡng của ngươi lúc trước, làm sao có ta ngày hôm nay?”

Giang Thạch đi ra. Viên Phúc Hải đột nhiên lộ ra vẻ kinh ngạc, tập trung nhìn Giang Thạch, đồng tử co lại, thốt lên, “Giang Thạch, ngươi chẳng lẽ cũng đạt đến Huyết Đan?”

“Có thể coi là vậy.”

Giang Thạch mỉm cười nhẹ.

Huyết Đan.

Đó đã là chuyện rất xa vời rồi.

“Cái gì, Giang Thạch cũng đạt đến Huyết Đan?”

Liệt Hỏa trưởng lão lộ ra vẻ kinh ngạc, lập tức nhìn về phía Giang Thạch.

“Bang chủ, không biết ngươi tiếp theo định làm gì? Nói thật, người không bằng ẩn cư trên hòn đảo này.”

Giang Thạch nhẹ giọng nói, “Hiện nay Đại Hoành, đã sớm không còn như xưa, dị tộc xuất hiện, sóng gió nổi lên, [Tam

Thập Lục Liên Minh] đã sớm tan rã, Dương Thiên Đạo cũng đã chết, người vẫn là đừng quay lại thì tốt hơn.”

“Dị tộc bên ngoài Hồng Hoang Đại Sơn đã xuất hiện?”

Viên Phúc Hải lại một lần nữa kinh ngạc.

“Đúng vậy.”

Giang Thạch nhẹ gạt đầu, đột nhiên tâm niệm khế động, sự việc lớn nhỏ trong thời gian này, trực tiếp dùng một loại dấu ấn tinh thần truyền đến trong đầu của Viên Phúc Hải và Liệt Hỏa trưởng lão.

Thân thể hai người rung chuyển, tức thì nhanh chóng xem xét.

Càng nhìn, càng nhận thấy, chấn động trong lòng, sắc mặt nhanh chóng trầm xuống.

Phải rất lâu sau.

Viên Phúc Hải mới than dài.

“Thật không ngờ chỉ trong vòng ba năm, bên ngoài đã xảy ra biến đổi như vậy”

“Đúng vậy, Kim Linh Môn đã triệt để chấm dứt”

Liệt Hỏa trưởng lão thở dài.

“Giang Thạch, người nói đúng, với tình hình Đại Hoàn hiện nay, ngay cả khi chúng ta quay lại, cũng chẳng có tác dụng gì.”

Viên Phúc Hải cười khổ một tiếng, thở dài nói, “Còn không bằng trốn trên đảo này kết thúc cuộc đời còn lại!”

Hắn đột nhiên nhìn Giang Thạch, nói, “Giang Thạch, người và chúng ta khác nhau, hòn đảo này không nên là cái lồng giam cầm người, người có thể đến đây cứu ta, ta đã tâm viên ý

mãm, người vẫn nên nhanh chóng quay về xử lý việc riêng của người đi.”

Giang Thạch hơi im lặng, mở miệng nói, “Giáo chủ thực sự quyết tâm ở đây ẩn cư rồi? Có cần ta cử một số người đến giúp không?”

“Không cần.”

Viên Phúc Hải trực tiếp phát tay áo, trầm giọng nói, “Đã là ẩn cư, lại cần gì người khác đến hỗ trợ! Người nên đi đánh ra một mảnh bầu trời của chính mình!”

Chương 663: Lôi Nguyên Thảo! Gặp Lại Viên Phúc Hải. 3

“Cũng tốt, bất quá, nếu sau này giáo chủ có việc, có thể đến phía nam tìm [Thiên Địa Minh] , bên kia sẽ có người có thể trực tiếp liên lạc với ta.”

Giang Thạch nói.

“Được!”

Viên Phúc Hải gật đầu.

Giang Thạch lại nhớ ra một việc, lật lòng bàn tay, lấy ra hai bình đan dược, đặt trong tay Viên Phúc Hải, nói, “Giáo chủ, một chút tâm ý nhỏ, mong giáo chủ nhận lấy!”

Viên Phúc Hải cau mày, cuối cùng cũng không từ chối.

Giang Thạch cũng không nán lại lâu.

Sau khi nói xong những việc còn lại, hắn nhanh chóng quay người rời đi, biến mất không thấy.

Cho đến khi Giang Thạch đã đi xa, Viên Phúc Hải mới lại nhẹ thở dài. Sau đó hắn nhìn hai bình viên đan dược trong tay, khui nắp, đột nhiên đồng tử co lại, sắc mặt bỗng thay đổi.

“Huyết Thần Đan?”

“Cái gì?”

Liệt Hỏa trưởng lão bên cạnh cũng giật mình, vội vàng nhìn lại.

Trời ạ, vậy mà thực sự là Huyết Thần Đan?

Thần đan vô thượng cho võ giả cảnh giới Huyết Đan!

Giang Thạch vậy mà lại cho bọn hắn nhiều như vậy?

...

Vài ngày sau.

Hắc Liên Thánh Giáo.

Giang Thạch lại ở đây bồi tiếp Trần Huyền Thiên vài ngày, trước khi đi, một lần nữa tặng cho Trần Huyền Thiên không ít đan dược phụ trợ tu luyện, mãi đến lúc này, tâm nguyện của hắn viên mãn.

...

Trên một đại dương mênh mông vô tận.

Sóng biển cuộn trào, ánh sáng rực rỡ chiếu sáng.

Tại một con thuyền buồm khổng lồ.

Giang Thạch ngồi xếp bằng cao cao, không hề động đậy, khí tức trên người hòa làm một với thiên địa.

Cuối cùng hắn cũng không nán lại lâu.

Sau khi giải quyết xong chuyện của cố nhân, hắn lại rời khỏi đảo, tiến về Đại Hoàn.

“Bang chủ và Lão Giáo Chủ bên kia đã được sắp xếp ổn thỏa, tiếp theo là tập hợp Thiên Ma chân thân”

Giang Thạch tự lẩm bầm trong lòng.

...

Cánh buồm đơn độc xa xa.

Gió biển hú vang.

Mới đó đã mười mấy ngày trôi qua.

Một ngày nọ, con thuyền của Giang Thạch đang di chuyển trên biển, nhìn thấy đại lục đã ngay trước mắt.

Ngay lúc này!

Đột nhiên, một con thuyền khổng lồ từ phía trước chạy tới, mang theo một cỗ áp lực nặng nề khó tả, cùng với từng luồng khí tức tử vong không thể nói nên lời.

Vừa chạy tới, không gian dường như đang nhanh chóng mờ đi, như một ngọn núi đen lên đỉnh trên biển vậy.

Ánh mắt Giang Thạch lập tức mở ra.

Chỉ thấy trên con thuyền khổng lồ phía trước, thế mà treo đầy đầu người, từng cái đầu trợn mắt tròn xoe, chết không nhắm mắt.

Nhiều đầu lâu thậm chí đến nay vẫn còn vẻ kinh hãi đọng lại.

Trên boong tàu, đông đúc, đứng khoảng chừng hàng chục tên dị tộc hùng mạnh, mặt người hơn hổ, thân hình cao lớn, phủ đầy vảy giáp, mỗi người đều tỏa ra mùi tanh nồng nặc.

Kẻ cầm đầu càng có vẻ quý dị vô cùng.

Kẻ này có khuôn mặt nhân loại, vô cùng yêu dị, không phân biệt được nam hay nữ, trên người còn mặc một chiếc váy dài màu đỏ rực rỡ, dường như phong hoa tuyết đại, xinh đẹp tuyệt trần.

Nhưng quý dị là, người này còn có yết hầu.

Điều này càng khiến người ta không thể phân biệt được hẳn là nam hay nữ.

“Ha ha, thật không ngờ lại có người không có mắt bị chúng ta gặp phải?”

Tên dị tộc mặc váy đỏ trên boong tàu phát ra tiếng cười quỷ dị, bắt nam bắt nữ, một đôi mắt quét về phía Giang Thạch.

“Tiểu huynh đệ, ta đánh cược với ngươi thế nào? Nếu ngươi đoán được ta là nam hay nữ, ta sẽ tha cho ngươi một mạng, thế nào?”

Tên dị tộc váy đỏ lên tiếng cười nói.

Ha ha ha!

Đám dị tộc xung quanh đều cười lớn, sát khí đằng đằng phô trương. Mắt bọn hắn ánh lên vẻ hưng phấn và chế nhạo tột độ. Đường như Giang Thạch trước mắt đã trở thành vật trong túi bọn hắn.

Giang Thạch liếc mắt nhìn bọn hắn một cách thản nhiên, nhàn nhạt nói: “Giết nhiều người như vậy, lương tâm các ngươi không đau sao?”

“Lương tâm? Lương tâm là cái gì?”

Bóng người váy đỏ cười nhẹ, lưỡi đỏ liếm môi, nói: “Tiểu huynh đệ vẫn chưa đoán được ta là nam hay nữ à?”

“Không cần đoán. Trong mắt ta, nam nữ đều giống nhau.”
Giang Thạch đáp.

“Vậy sao? Vậy ngươi không đoán được rằng ngươi sẽ cùng chung kết cục với đám người này không?”

Bóng người váy đỏ cười hì hì, trong mắt mang theo vẻ trêu tức. “Vật nhỏ, cơ hội đã cho ngươi, ngươi còn không đoán, vậy ngươi chính là tìm chết.”

Bên cạnh, một tên dị tộc cao hơn ba thước, toàn thân mọc đầy lân giáp màu vàng sậm, nhe răng cười, đôi mắt chằm chọc nhìn về phía Giang Thạch.

“Bằng các ngươi?” Giang Thạch lạnh nhạt đáp.

“Không biết sống chết, cho là ta đang nói đùa với ngươi?”

Tên dị tộc cao hơn ba thước kia nhe răng cười một tiếng, thân hình phóng lên, hô một tiếng, trực tiếp công kích về phía Giang Thạch.

Nhưng mà thân hình hắn vừa mới lao tới, liền trực tiếp vỡ vụn giữa không trung, rầm một tiếng, nổ thành một mảnh huyết vụ, chân tay cụt đoạn rơi xuống biển rộng. Ngay cả Huyết Đan cũng bị chia năm xẻ bảy. Hồn phách hắn bị Giang Thạch chụp lấy.

Thân hình khôi ngô mà lại cao lớn của Giang Thạch cũng giống như thuấn di, nhẹ nhàng xuất hiện trên boong tàu lâu thuyền của đối phương.

Chương 664: Trở Về Đại Hoành, Đệ Nhất Cao Thủ? 1

Mắt nhìn hồn phách run lấy bầy trong tay, ngữ khí Giang Thạch bình thản, nói: “Đưa ta lên đường?”

Những dị tộc khác trên boong tàu biến sắc. Sau đó không biết là ai rống to một tiếng, những người còn lại tất cả đều nhào về phía Giang Thạch.

Oanh! Oanh! Oanh!

Nhưng mà trong tiếng nổ vang liên tiếp, máu tươi bắn tung tóe, thi thể bay tứ tung. Mảnh vỡ thân thể cùng tàn chi đoạn hài bắn khắp nơi.

Vài phút sau.

Trên boong tàu phủ kín máu tươi đầm đìa. Mọi thứ cuối cùng cũng bình tĩnh trở lại.

Chỉ còn lại một bóng người cao lớn khôi ngô, sừng sững hiên ngang, một tay gắt gao cầm một bóng người mặc váy dài màu đỏ, run lấy bầy, không biết là nam hay nữ.

“Cho nên nói, ngươi, rốt cuộc là nam hay nữ?”

Giang Thạch nhìn chăm chú vào bóng người còn sót lại này, lạnh nhạt hỏi.

Bóng người kia vô cùng hoảng sợ, cơ thể co quắp, hồn phách gần như sắp tản ra.

Tứ chi đứt lìa vương vãi khắp nơi.

Nhuộm đỏ toàn bộ boong tàu, thu hút vô số cá biển tranh nhau đớp lấy.

Dưới ánh mặt trời.

Trên boong tàu rộng lớn, thân hình Giang Thạch như được đúc bằng thép tấn, sắc mặt lạnh lùng, cương nghị mà đáng sợ, một tay siết chặt tên dị tộc mặc váy đỏ trước mặt, toát ra khí thế áp bức vô hình.

Tên dị tộc váy đỏ hoảng sợ tột độ, gần như ngây dại.

Chuyện gì đang xảy ra vậy?

Sao lại có cường giả ở đây?

Điều này không thể nào!

Thủ hạ của hắn chết quá nhanh.

Tất cả mọi người dường như không có chút sức phản kháng nào, trước mặt nhân loại kỳ dị này, tan vỡ trong chớp mắt, như cỏ rác, tất cả đều chết thảm.

“Tha mạng cho ta, đại nhân!”

Tên dị tộc váy đỏ hoảng sợ hét lên, điên cuồng giãy dụa.

“Tha mạng? Có vẻ như ngươi còn chưa trả lời câu hỏi của ta”

Giang Thạch nheo mắt, nói: “Vậy, ngươi là nam hay nữ?”

“Ta... ta là lưỡng tính, lưỡng tính!”

Bóng người trong bộ váy đỏ sợ hãi nói.

“Thì ra là cái quái thai!”

Sắc mặt Giang Thạch lạnh lùng, nói: “Ta ghét nhất là quái thai, đi chết đi!”

Hắn dùng lực ném mạnh.

Vút!

Tên dị tộc váy đỏ bay cao vút lên trời như sao băng.

Sau đó, Kim Cương Trắc của Giang Thạch trực tiếp biến thành một đạo cầu vòng, phá không mà đi, lập tức lao nhanh về phía tên dị tộc váy đỏ.

Oanh một tiếng, tứ chi đứt lìa bắn tung tóe.

Vô số mảnh thịt vụn rơi xuống đáy biển.

Hồn phách cũng tan biến.

Trên boong tàu rộng lớn chỉ còn lại một mình Giang Thạch.

Hắn khoanh tay, ánh mắt sâu thẳm, nhìn về phía lục địa mênh mông xa xa.

Lũ dị tộc này.

Quả nhiên đã bắt đầu không tuân theo quy củ.

Trên biển đã có vô số người chết thảm như vậy, khả năng tình hình trên đất liền còn tồi tệ hơn.

...

Vài ngày sau.

Thuyền cập bến.

Bến tàu đông nghịt người, không ít người lộ vẻ hốt hoảng, dắt díu nhau lên tàu, chuẩn bị trốn ra hải ngoại.

Tiếng hoảng hốt không ngừng phát ra từ miệng từng tên nhân sĩ giang hồ.

“Nhanh đi thôi, chết tiệt, lũ dị tộc đó khinh người quá đáng!”

“Câm đi câm đi, đừng để chúng nghe thấy.”

“Sợ gì, ở đây đã xa lục địa, đến bến tàu rồi, còn có chúng ở đâu?”

“Lỡ như bị Người Đáy Biển nghe thấy cũng vô cùng phiền phức.”

“Chết tiệt, cao thủ nhân loại sắp bị tiêu diệt sạch sẽ, tất cả các thế lực hiện nay đều đầu quân cho dị tộc, nhân loại chúng ta trở thành tay sai hoàn toàn, nếu không đi nữa, thậm chí một tên tay sai cũng không được làm.”

“Đúng vậy, mau chạy.”

Giang Thạch nhú mày, hai tai nhạy bén, nghe rõ lời nói của mọi người.

Đột nhiên, hắn chặn một nhân sĩ giang hồ lại.

Người đó sắc mặt giận dữ, định chửi bới, nhưng đột nhiên sững sờ, đầu óc ong ong, trong nháy mắt biến thành con rối, ký ức trong đầu lập tức bị Giang Thạch đọc ra.

Lát sau, Giang Thạch thu hồi ánh mắt, lòng trào dâng, lại bước đi về phía xa xa.

Đúng như hắn dự đoán.

Lũ dị tộc kia quả nhiên đang ra tay!

Chỉ là chúng không tàn sát bừa bãi.

Mà là ra tay một cách vô cùng kín đáo.

Chúng cử cao thủ đi khắp nơi tìm kiếm cao thủ nhân loại, tiến hành tiêu diệt có mục tiêu.

Trong hai tháng hắn đi vắng, cương vực Đại Hoành, cao thủ ẩn cư của nhân loại thương vong thảm trọng.

Điều quan trọng hơn là những thế lực nhân loại vốn bị chúng bí mật khống chế, lúc này đều theo lệnh của chúng, đầu quân cho dị tộc.

Thiên Ma Giáo đang trong tình trạng nguy cấp!

“[Phi Ngã Tộc Loại, Kỳ Tâm Tất Dị], câu nói này quả nhiên không sai chút nào.”

Giang Thạch lẩm bẩm trong miệng, cùng Huyền Đạo Tử đi về phía xa xa.

Mãi đến khi bọn hắn đã đi xa, tên nhân sĩ giang hồ trên bến tàu lúc nãy mới tỉnh lại, sắc mặt biến đổi, lộ ra vẻ kinh hãi, vội vàng nhìn xung quanh.

Vừa nãy là chuyện gì xảy ra?

Sao mình đột nhiên ngẩn người? Trong đầu hỗn độn, ngay cả việc vừa làm gì cũng không biết.

Hắn đột nhiên rùng mình, lập tức rời khỏi nơi này.

Rời khỏi bến tàu, hai người Giang Thạch đi về phía xa xa.

Chương 665: Trở Về Đại Hoành, Đệ Nhất Cao Thủ? 2

Chỉ thấy nhân sĩ giang hồ chạy trốn ngày càng nhiều, chen chúc nhau, vô cùng hỗn loạn.

Như thể đang chạy nạn vậy.

Thậm chí khi Giang Thạch đi qua một tiểu trấn, số người trong trấn đã trốn đi đến mức nhiều lên đến bảy tám thành.

Mà ngay lúc Giang Thạch đang suy tư, tiếp tục đi về phía trước.

Sâu trong thị trấn đồ nát, đột nhiên xuất hiện một cỗ khí tức vô cùng cường hãn, như cột trụ kinh thiên, áp bức về phía mình.

Rõ ràng lại có cao thủ xuất hiện.

Hơn nữa còn nhận ra hai người bọn hắn.

Không lâu sau.

Giang Thạch chỉ nhìn thấy ba bóng người kỳ dị, hai tay ôm trước ngực, mặc trường bào vàng, tóc dài rối bù, trên mặt nở nụ cười lạnh lùng đi về phía mình.

Ngay khi nhìn thấy ba người, Thiên Phú Thấu Thị của Giang Thạch đã nhận ra điều bất thường.

Thân hình của ba người trong mắt hắn đột nhiên trở nên trong suốt, nh xuyên qua biểu tượng, nhìn thẳng vào bản chất, chỉ thấy bên trong thân hình của bọn hắn rõ ràng là ba tôn dị tộc toàn thân vậy đen, dung mạo xấu xí.

Bọn hăn đội lốt người, giả mạo cao thủ nhân loại!

Giang Thạch nheo mắt, lẳng lặng nhìn ba người, thản nhiên nói: “Có chuyện gì?”

“Người là Giang Thạch?”

Tên dị tộc ở giữa nở nụ cười, nói: “Ta đã từng thấy chân dung của ngươi, được mệnh danh là cao thủ trẻ tuổi số một của nhân loại!”

“Khách sáo, ta chỉ là một tên vô danh tiểu tốt mà thôi.”

Giang Thạch đáp lại.

“Bất kể ngươi là vô danh tiểu tốt hay cố ý khiêm tốn cũng được, ngươi thật khiến chúng ta khó tìm!”

Nụ cười trên khuôn mặt tên dị tộc ở giữa càng thêm nồng đậm, nói: “Nhân loại, muốn tìm ra cao thủ như ngươi không dễ dàng gì, không biết ngươi có thể đỡ được ba huynh đệ chúng ta bao nhiêu chiêu?”

“Ha ha ha!”

Hai người bên cạnh đều bật cười lớn.

Người bên trái cười gằn nói: “Cây cải đỏ, hay là thế này đi? Nếu ngươi có thể cầm cự được trăm chiêu dưới tay chúng ta mà không chết, chúng ta sẽ tha cho ngươi một mạng!”

“Ừm?”

Giang Thạch khẽ nhướn mày.

Ầm một tiếng, không gian trước mắt bùng nổ.

Trước khi hăn kịp phản ứng, ba bóng người đã lao tới với tốc độ kinh hoàng, lực lượng bùng phát trên người bọn hăn vô cùng đáng sợ, khí huyết cuộn cuộn như lò nung.

Một người lao thẳng về phía chính diện của Giang Thạch.

Hai người còn lại tấn công Giang Thạch từ trên xuống và dưới lên.

Bọn hắn phối hợp ăn ý, khí tức hòa quyện, vừa ra tay, lực lượng trên người như núi lửa phun trào, mệnh môn vô bờ, bàn tay to lớn như muốn nghiền nát mọi thứ.

Giang Thạch mặt không đổi sắc, thân hình đứng yên, thiên phủ Tỏa Long gần như bùng nổ ngay lập tức, khu vực trong phạm vi vài dặm xung quanh đều bị trường vực bao phủ.

Ba người đang lao tới, ánh mắt lóe lên ánh sáng lạnh lùng, trong nháy mắt cảm thấy kinh lực của bản thân bị áp chế, nhưng ba người lại không hề né tránh, ngược lại còn cười, càng hung hãn lao về phía Giang Thạch.

Lực lượng cơ thể của bọn hắn vô cùng cường hãn, khủng khiếp, dù cho kinh lực bị áp chế, bọn hắn vẫn không sợ hãi.

Giang Thạch giờ cao lòng bàn tay, nhẹ nhàng dựng lên, lập tức đỡ một đòn của bóng người ở giữa, sau đó lòng bàn tay kia như thiên đao, đột ngột quét ngang, va chạm mạnh với bóng người trên cao nhất, phát ra tiếng nổ âm âm, khí lãng cuộn cuộn.

Cùng lúc đó, bàn chân của hắn đã nhanh chóng đạp ra, đâm mạnh vào bóng người lao đến từ bên dưới.

Ầm ầm!

Tiếng nổ vang lên.

Khu vực trong phạm vi ba dặm vuông lập tức bị phá hủy.

Vô số đá vụn bắn lên trời.

Bên trong ba dặm xuất hiện một hố sâu khổng lồ, không thể nhìn thấy đáy.

Thân hình Giang Thạch sừng sững bất động, chỉ có khu vực dưới chân hắn vẫn còn nguyên vẹn, không bị ảnh hưởng.

Ngược lại, ba bóng người trong lần va chạm này đồng thời bị đẩy lùi, thân pháp nhanh như chớp, trong nháy mắt đã xuất hiện ở ba hướng khác nhau xung quanh Giang Thạch.

Ánh mắt bọn hắn âm u, bất động.

Chỉ một chiêu đã nhìn ra lực lượng đối phương!

“Không hổ là đệ nhất cao thủ nhân loại!”

Một trong ba tên dị tộc nở nụ cười trên môi, ánh mắt sáng rực, “Nhưng mà, vẫn quá yếu!”

Roạt!

Y phục của hắn nổ tung, da thịt vỡ vụn, khí tức toàn thân đột ngột tăng vọt lên, mạnh hơn gấp bốn năm lần, bản thể thực sự lập tức hiện ra, đón gió căng phồng lên, trong nháy mắt hóa thành hình thái khủng bố cao bảy hoặc tám thước, toàn thân phủ đầy vảy đen.

Lưng hắn còn mọc ra vô số gai nhọn, như một con thần lân đứng thẳng.

Gần như cùng lúc đó, hai người bên cạnh cũng lộ nguyên hình, ầm ầm nổ vang, máu me văng tung tóe, biến thành hình thái hung tàn cao bảy hoặc tám thước.

Ba tên dị tộc đều nở nụ cười khát máu, ánh mắt tràn đầy phần khích.

Dường như Giang Thạch trước mắt đã trở thành món đồ chơi trong tay bọn hắn!

Có thể tùy ý nhào nặn.

“Ha ha, cây cải đỏ, cố gắng chống đỡ a!”

Chương 666: Trở Về Đại Hoành, Đệ Nhất Cao Thủ? 3

Tên đệ tộc lúc này nở nụ cười nham hiểm, đột nhiên hét lớn một tiếng, cả người lao nhanh về phía trước.

Hai tên đệ tộc ở hai hướng khác cũng gần như cùng lúc lao ra, khí tức bùng nổ, dữ tợn và kinh khủng.

Giang Thạch ở chính giữa, khuôn mặt âm trầm, nhẹ nhàng cử động cổ.

“Loạn thất bát tao, các ngươi thật phiền phức!”

Ầm ầm!

Mặt đất nứt toác, bụi bay mù mịt, một cỗ khí tức diệt thế như núi lửa phun trào vọt lên.

Như một tôn Thái Cổ Cự Ma thoát khỏi lồng giam, quay lại thế giới này.

Lôi điện bao trùm xung quanh, mang theo khí tức hủy diệt tất cả, ập xuống.

Đông!

Một tiếng nổ lớn vang lên, xung quanh yên tĩnh trở lại.

Ba bộ thi thể bay ngược ra xa, đập mạnh xuống đất.

Một thi thể vừa khi đáp đất đã sụp đổ, hóa thành sương máu.

Hai người còn lại cũng gãy hết xương cốt, toàn thân đầy máu, thân hình không thể cử động, khó khăn co giật, chỉ còn lại vẻ kinh hãi trong mắt.

Bọn hắn còn chưa kịp phản ứng thì đã rơi vào tình trạng như vậy!

Làm sao có thể!

“Ảo giác, đây là ảo giác!”

Một tên dị tộc gào thét điên cuồng, nhưng máu me trên người vẫn không sao cầm được.

Bỗng nhiên!

Bóng tối bao trùm lấy thân hình bọn hắn, mang theo từng đợt khí tức kinh hoàng khiến người ta tuyệt vọng.

Chỉ thấy thân hình Giang Thạch đã sớm phòng to đến bảy hoặc tám thước, toàn thân rắn chắc như thiết thạch, mái tóc đen như dây thép, ánh mắt lạnh lùng, rực rỡ kinh hồn, như một đầu ác thú hình người, khiến người ta sợ hãi.

“Thực sự là thực lực không tề, ba người các ngươi có thể chịu được một đòn của ta mà không chết, cũng có thể coi là nhân tài, nhưng chỉ đến vậy thôi, để ta xem, gần đây các ngươi đã giết bao nhiêu người?”

Giọng Giang Thạch lạnh lùng, bàn tay to lớn trực tiếp rũ xuống tóm lấy.

Nhưng ngay khi tóm lấy tên cao thủ dị tộc kia, thân hình tên cao thủ dị tộc kia run lên, gầm lên một tiếng, từ hàng vạn lỗ chân lông trên người hắn đột nhiên bắn ra từng tia sáng đen.

“Thức Thiên Tuyệt Diệt!”

Đình Đình Đang Đang!

Từng tia sáng đen kinh hoàng liên tiếp bắn ra, nhanh chóng rơi xuống cơ thể Giang Thạch, như đập vào một tòa thần nhạc, tan tác, không thể làm tổn thương Giang Thạch chút nào.

Giang Thạch hung hăng tóm lấy, ngay lập tức tóm lấy thân hình của tên cao thủ dị tộc kia, một tay khác tát mạnh, ầm một tiếng, đánh tan nát thân thể và huyết đan của hắn.

Chỉ còn lại một tia tàn hồn, bị Giang Thạch nắm trong tay.

Tên cao thủ dị tộc này lập tức hoàn toàn tuyệt vọng, kinh hãi đến tột cùng.

Một tên cao thủ dị tộc khác mắt mở to, cũng đã sinh ra vô tận sợ hãi, lợi dụng lúc Giang Thạch bắt lấy đồng bọn, vội vàng giãy dụa, chống đỡ vết thương, nhanh chóng hướng về xa xa tẩu thoát.

Giang Thạch này quả thực là quái vật!

Còn giống quái vật hơn cả bọn hắn!

Nhưng mà!

Vút!

Ầm!

Một tia ánh sáng trắng rực rỡ lướt qua, hung hăng đập vào người hắn, thân thể hắn lập tức nổ nát, máu me be bét, cùng với hồn phách trực tiếp bị ma diệt.

Giang Thạch nắm chặt tàn hồn trong tay, dưới ánh mắt sợ hãi của đối phương, hai mắt đột nhiên bắn kim quang, [Nguyên Hồn Chân Giải] và [Thiên phú Phệ Hồn] đồng thời thi triển.

Ong!

Từng luồng lực lượng kỳ dị tuôn ra, lập tức ảnh hưởng đến thần chí của linh hồn này, ký ức trong đầu đối phương bắt đầu bị Giang Thạch nhanh chóng đọc lướt qua.

Hắn như đang xem một bộ phim đèn chiếu vậy.

Rất nhanh đã hiểu rõ ba người này đến từ đâu.

Giang Thạch nhanh chóng thôn phệ linh hồn của đối phương.

“Gia Tinh Lâu!”

Đây là một thế lực mới nổi trong dị tộc.

Được tạo thành bởi các cao thủ của các chủng tộc, mục đích là để từng người một tiêu diệt các cao thủ nhân loại, giảm bớt mức độ đe dọa của nhân loại.

Cho đến nay, đã có rất nhiều cao thủ nhân loại chết thảm vào tay ám sát của Gia Tinh Lâu.

“Thì ra là vậy, không ngờ ta lại leo lên đến vị trí đầu tiên trong danh sách ám sát của Gia Tinh Lâu!”

Giang Thạch lâm bầm.

Đúng vậy!

Bây giờ Gia Tinh Lâu đã coi hẳn là mục tiêu ám sát số một của nhân tộc.

Còn Giáo chủ Thiên Ma Giáo Ứng Thiên Hùng thì bị xếp thứ năm.

Bốn người khác ở giữa đều xuất thân từ các thế lực lớn của nhân loại.

Khó trách ba tên dị tộc kia vừa xuất hiện đã muốn ra tay hạ sát hẳn.

Với danh hiệu “Hạng nhất bảng ám sát” bây giờ của mình, ước tính tất cả các cao thủ dị tộc đều muốn ra tay với mình a.

“Muốn thử ta, dùng mạng các ngươi đến thử thôi.”

Giang Thạch cười lạnh.

Hắn tự hỏi mình không phải là thánh nhân tuyệt thế, cũng không nguyện ý đi quản mọi khó khăn trong thiên hạ.

Nhưng nếu đám dị tộc này chủ động gây phiền toái, hấn cũng không ngại đồ sát tất cả.

Dù sao thì “Nguyên Hồn Chân Giải” của hấn cần linh hồn của những người này để tu luyện.

Giang Thạch bước đi, tiếp tục đi về phía xa.

Chương 667: Trở Về Đại Hoành, Đệ Nhất Cao Thủ? 4

Huyền Đạo Tử âm thầm cau mày, cũng nhảy bén nhận ra điều bất thường.

Cứ như vậy, bọn hắn đi về phía Thiên Ma Tổng Đàn.

Thời gian tiếp theo, Giang Thạch không hề che giấu, quang minh chính đại một đường đi trở về.

Đúng như dự đoán.

Sự xuất hiện của hắn quả nhiên khiến các cao thủ “Gia Tinh Lâu” nghe tin mà hành động.

Từng tên cường giả “Gia Tinh Lâu”, không ai là không hai mắt tỏa sáng, ẩn giấu khí tức, từng người một nhanh chóng tập hợp lại, hướng về con đường phải qua của Giang Thạch.

Giang Thạch, danh xưng đệ nhất nhân thế hệ trẻ, như một ngọn đèn trong đêm tối, không ngừng thu hút sự chú ý của cường giả dị tộc.

Trên thực tế, đến nay, ngay cả bản thân Giang Thạch cũng không biết danh xưng đệ nhất nhân thế hệ trẻ này là ai đặt cho mình.

Bất kể là ai đặt danh xưng này cho hắn, đều tuyệt đối không có ý tốt.

Điều này khiến hắn trở thành đối tượng đối phó ưu tiên của tất cả các cao thủ dị tộc.

Trên đường đi.

Hắn gặp phải bảy tám lần tập kích của cao thủ dị tộc.

Ngay cả Giang Thạch cũng cảm thấy phiền phức vô cùng.

May mắn thay, hắn cũng không phải là không thu hoạch được gì.

Một đường trở lại, giá trị danh vọng như ngòi lên tên lửa mà lao lên.

Từ 700 điểm trước đây tăng lên 6900 điểm.

Cần biết rằng càng về sau, việc tăng giá trị danh vọng càng khó khăn.

Chỉ trong vài ngày ngắn ngủi đã trực tiếp so sánh được với thành quả vài tháng trước đây.

Phong Môn Trấn.

Thuộc về một trong những trấn trọng yếu của Nam Cương.

Tại cương thổ mệnh mệnh của Nam Cương cũng là một trong tứ đại trấn nổi danh nhất.

Cũng là trấn quan trọng nhất dưới quyền cai quản của Thiên Ma Giáo.

Qua khỏi nơi đây, đã không còn xa Thiên Ma Tổng Đàn.

Có thể nói, mọi vật dụng sinh hoạt trong Thiên Ma Tổng Đàn đều được vận chuyển từ Phong Môn Trấn.

Một ngày nọ.

Hai người Giang Thạch mới vừa đến Phong Môn Trấn, liền cảm thấy không ổn, cau mày, ánh mắt quét nhìn xung quanh.

Thị trấn vốn náo nhiệt phồn hoa ngày nào, hôm nay lại chỉ còn cảm giác tĩnh lặng không nói nên lời.

Đường phố, khu chợ không một bóng người.

Nhà nhà đóng cửa, cửa sổ đều đóng.

Có vẻ như đang sợ hãi điều gì đó.

Ánh mắt Giang Thạch đảo qua, nhìn vào từng nhà, nếu không phải nhìn thấy bóng người bên trong, hẳn gần như tưởng đây là một tử trấn.

Vù vù vù!

Bỗng nhiên, xung quanh vang lên từng tiếng gió rít chói tai.

Giang Thạch liếc mắt nhìn.

Chỉ thấy trên mái nhà xung quanh, từng bóng người liên tục nhảy ra, trên người mặc đủ loại trang phục màu sắc khác nhau, thân hình cao lớn, trên mặt tràn đầy nụ cười, trong mắt như chứa tinh quang, chăm chú nhìn vào Giang Thạch.

Khuôn mặt và thân hình của bọn hắn, tuy đều là khuôn mặt và thân hình của nhân loại, nhưng với thiên phú Thấu Thị, Giang Thạch vẫn lập tức phát hiện ra điều bất thường, trực tiếp nhìn thấy từng thân hình dị tộc ẩn sau thân hình nhân loại.

Trong nháy mắt, lòng hắn trầm xuống.

Hình như tất cả những sát thủ [Gia Tinh Lâu] mà hắn gặp trước đây đều khoác lên mình từng bộ da người.

“Giang Thạch, đợi ngươi đã lâu!”

Một tráng hán đầu trọc nở nụ cười, nói, “Biết nơi đây là con đường phải đi của ngươi, chúng ta đã giăng sẵn thiên la địa võng!”

“Hắc hắc, đáng tiếc, ngươi, tên cao thủ đệ nhất nhân tộc này, hôm nay phải chết ở đây rồi.”

Bên cạnh, một nam nhân trung niên cũng cười lạnh, “Ban đầu còn muốn đấu công bằng với ngươi, chỉ tiếc, đã định không có cơ hội này rồi.”

Những người khác cũng đều ánh mắt sáng quắc, nhìn chăm chăm vào Giang Thạch.

“Thật đúng là oan hồn bất tán.”

Giang Thạch giọng điệu lạnh lùng, nói: “Một đường đi đến bây giờ, giết như thế nào đều giết không hết!”

“Cuồng vọng tự đại!!”

Tên tráng hán đầu trọc nở nụ cười dữ tợn, nói, “Ngươi tưởng chúng ta giống như bọn chúng sao? Hôm nay ngươi đã định khó rời khỏi nơi đây, thức thời, liền ngoan ngoãn đầu hàng, giao linh hồn bản nguyên ra, chúng ta còn có thể tha cho ngươi một mạng!”

“Đúng vậy!”

Những người khác cũng cười lạnh.

“Không cần thiết lãng phí thời gian.”

Giọng điệu Giang Thạch lạnh lùng và bá đạo.

“Không biết sống chết, khai trận!”

Tên tráng hán đầu trọc đột nhiên hét lớn.

Ầm ầm ầm!

Cả thị trấn đột nhiên rung chuyển nhẹ, từng mảnh ánh sáng rực rỡ trực tiếp bùng phát ra, mang theo từng cỗ khí tức mạnh mẽ và đáng sợ, bao trùm lấy nơi đây.

Cả thị trấn vậy mà đã bị bọn hắn biến thành trận pháp!

Trong nháy mắt, sát khí ngút trời, gió nổi mây phun.

Tuy nhiên!

Ngay khi trận pháp vừa mới vận hành, Giang Thạch nhíu mày, tóm lấy Huyền Đạo Tử, thân hình chớp một cái biến mất ngay tại chỗ, trong nháy mắt sử dụng lực lượng không gian

thuần di, đồng thời [Thiên Phú Thấu Thị] đã được thi triển, trận pháp trước mắt như tự động phân giải, tất cả bí ẩn đều hiện ra trước mắt.

Giang Thạch tung một quyền, đánh thẳng vào chỗ yếu nhất của trận pháp.

“Mở!”

Ầm ầm!

Từng tiếng oanh minh kinh khủng vang lên, thiên địa rung chuyển, ánh sáng cuộn cuộn.

Trận pháp to lớn như một quả bóng xì hơi, đột nhiên nhanh chóng rút lại, tất cả ánh sáng đều bắt đầu biến mất.

Thân hình Giang Thạch lại rơi xuống đất, khuôn mặt lạnh lùng, lên tiếng nói: “Hôm nay không có ai có thể chạy ra nơi đây!”

Chương 668: Tình Thế Hỗn Loạn

Hỗn loạn!

Oanh minh!

Tiếng nổ vang lên liên tục, từng mảng sương máu xuất hiện giữa thiên địa, thi thể và tứ chi bay tứ tung.

Cả thị trấn lớn như chìm trong một cuộc tàn sát.

Dân cư nấp sau cánh cửa, ai nấy đều trợn tròn mắt, hoảng sợ nhìn cảnh hỗn loạn bên ngoài.

Không biết bao lâu đã trôi qua.

Cuối cùng, mọi thứ cũng lắng xuống.

Máu chảy lênh láng, thấm ướt mặt đất, tỏa ra mùi tanh nồng nặc.

Giang Thạch vô tình ném xuống một cái đầu lâu còn trợn mắt trừng trừng, khuôn mặt lạnh nhạt, như thể vừa làm một việc bình thường.

Lũ dị tộc này xâm nhập quả thực rất sâu!

Đi đến đâu, cũng như giết không hết.

Nếu không phải thực lực của hắn cao thâm, thật sự là nguy hiểm khôn lường.

“Ngay cả dưới chân Thiên Ma Giáo cũng bị chúng bí mật phục kích, không biết giờ đây Thiên Ma Giáo ra sao?”

Giang Thạch suy tư.

Hắn bước đi, trực tiếp hướng về phía Tổng đàn Thiên Ma.

Huyền Đạo Tử bên cạnh lập tức nhanh chóng đi theo.

Trước sau, bọn hắn nhanh chóng rời khỏi Phong Môn trấn.

Không lâu sau khi bọn hắn vừa rời đi.

Gió nhẹ thổi qua thị trấn, mang theo mùi máu tanh nồng nặc.

Một bóng người dị tộc, sau lưng mọc ra hai cái cánh thịt to lớn xuất hiện ở đây, khuôn mặt kinh hãi, lộ ra vẻ hoảng hốt, lại ngẩng đầu lên, nhìn về phía xa.

Những cao thủ này đều chết rồi?

Chúng phục kích Giang Thạch ở đây, ngược lại lại chết thảm hại!

Chẳng lẽ là do Giang Thạch?

“Đến đây!”

Hắn vung tay, trực tiếp từ xa kéo một người bình thường đang trốn sau cánh cửa, một tay siết cổ họng.

Tên kia lập tức lộ ra vẻ hoảng sợ mãnh liệt, điên cuồng vùng vẫy, cầu xin tha thứ, nhưng không ngờ một lực lượng khủng khiếp trực tiếp bao phủ cơ thể hắn, giống như cá voi hút nước, làm cho cơ thể hắn từ trên xuống dưới lập tức bị hút khô, teo lại như da bọc xương.

Tên cao thủ dị tộc này hút khô sinh khí của hắn, trong đầu lập tức hiện lên vô số thông tin, sắp xếp và tiêu hóa, sau một lúc, trực tiếp lộ vẻ kinh hãi mãnh liệt.

Những cao thủ này thực sự bị Giang Thạch giết?

“Đi!”

Hắn hét lên một tiếng, hai cánh thịt sau lưng lập tức mở ra, thân thể lao lên trời, nhanh chóng rời khỏi nơi đây.

Tổng đàn Thiên Ma.

Một mảnh tàn phá và hủy hoại.

Không còn hào nhoáng như ngày xưa nữa.

Ngay cả các yếu đạo quan trọng cũng không còn ai canh gác, như thể tất cả đệ tử đều được điều đi, trên con đường núi ẩn mờ một tầng khí tức huyết tinh.

Giang Thạch không khỏi nhăn mày.

Chỉ mới rời đi vài tháng ngắn ngủi, Tổng đàn Thiên Ma đã biến đổi nghiêng trời lệch đất như vậy?

Có thể Thiên Ma giáo gặp chuyện rồi!

Hắn bước nhanh hơn, tiến vào sâu hơn, bỗng dung ánh mắt lóe lên, chú ý đến một bóng người quen thuộc phía trước.

“Bạch Mi Tôn Giả!”

Giang Thạch trực tiếp lên tiếng gọi.

Bạch Mi Tôn Giả đang cúi đầu đi, đột nhiên cả người run lên, vội vàng quay đầu lại, con ngươi không khỏi co rụt lại, lộ ra vẻ mừng rỡ.

“Hắc Liên thánh tử!”

Hắn cố nén sự kích động, vội vàng đi tới.

“Gần đây trong giáo có chuyện gì xảy ra không?” Giang Thạch nghi hoặc hỏi, “Vì sao trên sơn đạo không có người canh gác?”

“Đúng là có chuyện!”

Bạch Mi Tôn Giả sắc mặt biến ảo, chưa xốt nói: “Khoảng nửa tháng sau khi người rời đi, tổng đàn đã bị tập kích, tổn thất

nặng nề. Sau đó, cứ mười ngày lại bị tập kích một lần. dường như đối phương cố ý trêu chọc Thiên Ma giáo chúng ta, mỗi lần xuất hiện đều tàn sát bừa bãi rồi lại rút đi, khiến cho lòng người trong giáo lung lay bàng hoàng. Trong vòng vài tháng ngắn ngủi, cao thủ tử thương vô số, các đệ tử khác cũng bị giáo chủ tạm thời đuổi xuống núi. Bây giờ trong tổng đàn chỉ còn giáo chủ cùng hai vị thái thượng trưởng lão, cùng một số ít đường chủ khác.”

“A? Còn có chuyện này?”

Giang Thạch nheo mắt, hàn quang hiện lên, hỏi: “Giáo chủ ở đâu?”

“Được rồi!”

Bạch Mi Tôn Giả gật đầu, xoay người dẫn đường: “Giáo chủ và các vị trưởng lão hiện đang ở trong thiên điện.”

“Đúng rồi, những người ta mang về từ Tà Đạo tông đâu?”

Giọng Giang Thạch bỗng trầm xuống, hỏi.

“Cái này...”

Bạch Mi Tôn Giả sắc mặt biến ảo, dừng bước, thấp thỏm đáp: “Hỏa Vương và Thổ Vương đã hy sinh, chỉ còn Đại trưởng lão Thương Ngô sống sót, nhưng bị trọng thương, mất một cánh tay!”

Hừ!

Giang Thạch hừ lạnh, đầu óc Bạch Mi Tôn Giả chấn động, cơ thể hắn run lên, suýt nữa hồn bay phách lạc, không khỏi hoảng hốt.

“Là thế lực nào gây ra? Điều tra ra chưa?”

Giang Thạch trầm giọng hỏi.

“Chưa rõ ràng, đến nay vẫn chưa rõ ràng, nên mới bất đắc dĩ như vậy.”

Bạch Mi Tôn Giả cười khỏ.

Đám người tập kích cứ mười ngày lại xuất hiện một lần, đối phương coi bọn hắc như chuột đồng, tùy ý đùa giỡn.

Rõ ràng có thực lực tiêu diệt bọn hắc hoàn toàn, nhưng lại hết lần này tới lần khác cố ý không ra tay, loại cảm giác này quả thực ghen ghét và khiến người ta phẫn hận không thôi.

Ánh mắt Giang Thạch lạnh lùng, không hỏi thêm nữa, tiếp tục đi về phía trước.

Mặc dù không cần hỏi, hắc cũng có thể đoán được.

Ngoại trừ cái gọi là [Chư Tinh Lâu] kia, phỏng chừng không có thế lực nào khác.

Dám mai phục dưới chân núi, tập kích Thiên Ma tổng đàn, cũng không có gì ngạc nhiên.

Chương 669: Tình Thế Hỗn Loạn 2

Không lâu sau.

Tại một cung điện bí mật.

Cuối cùng, Giang Thạch cũng gặp lại Thiên Ma Giáo Chủ.

Thiên Ma Giáo Chủ lúc này trông tiêu tụy, xiêm y xộc xệch, không còn khí phách như ngày nào. Cả người gầy đi một vòng.

Vừa nhìn thấy Giang Thạch, hắn nở một nụ cười gương gao, nói: “Hắc Liên Thánh Tử, ngươi đã về rồi, suýt nữa ta tưởng không còn gặp được ngươi nữa.”

“Giáo chủ, sao lại đến nỗi này?”

Giang Thạch cau mày.

Dù nói thế nào, Thiên Ma Giáo Chủ cũng là cao thủ Niết Bàn Cảnh.

Lẽ ra không đến nỗi như vậy!

Thiên Ma Giáo Chủ thở dài một hơi, nói: “Bọn chúng tập kích Thiên Ma Tổng Đàn, vây hãm ta nhưng không hạ thủ. Ban đầu chỉ từng tên một giao thủ với ta, sau khi nhận ra không phải đối thủ, chúng liền liên thủ ba năm người, cùng nhau tấn công. Mỗi lần đánh bại ta, chúng lại rời đi, đến lần xuất hiện tiếp theo lại là một nhóm người mới, tiếp tục giao thủ với ta, lặp đi lặp lại, khiến ta tâm lực hao tổn.”

Hắn bắt đầu dĩ lắc đầu, nói: “Bọn chúng cố ý lấy ta luyện tay!”

“Luyện tay?”

Ánh mắt Giang Thạch lấp lánh hàn quang, nói: “Có phải là [Chư Tinh Lâu] không?”

“Không, ta cũng nghe nói về [Chư Tinh Lâu], nhưng không phải bọn chúng.”

Thiên Ma Giáo Chủ giọng trầm ngâm, nói: “Có lẽ liên quan đến Dục Ma nhất tộc tấn công lần trước!”

“Dục Ma Nhất Tộc?”

Giang Thạch hỏi.

“Đúng vậy, ta cảm nhận được trong dị tộc cũng xuất hiện vài tổ chức hùng mạnh, [Chư Tinh Lâu] chỉ là một trong số đó, còn cao thủ Dục Ma Tộc kia hẳn là thuộc một tổ chức khác.”

Thiên Ma Giáo Chủ trầm giọng nói.

“Ồ? Dị tộc cũng không hoàn toàn đoàn kết?”

“Tự nhiên là như vậy.”

Thiên Ma Giáo Chủ gật đầu nặng nề, nói: “Trong mắt chúng ta, bọn chúng là dị tộc, nhưng trong mắt chúng, lại phân chia chi tiết hơn, Dục Ma là Dục Ma, Hải Ma là Hải Ma, giữa các tộc có ân oán rõ ràng, phân chia rõ ràng, nên chúng không phải là một khối thống nhất, thậm chí nhiều chủng tộc còn là kẻ thù truyền kiếp, hận thù còn sâu sắc hơn cả với nhân tộc chúng ta.”

“Thì ra là vậy.”

Giang Thạch gật đầu, nói: “Vậy Giáo chủ đã tra ra được nhóm người đó thuộc tổ chức nào chưa?”

“Không biết, ta chỉ biết mỗi lần hành động, chúng đều để lại một tiêu chí Huyết Sắc.”

Thiên Ma Giáo Chủ khẽ thở dài.

“Tiêu chí Huyết Sắc?”

Giang Thạch hỏi.

“Đúng vậy.”

Thiên Ma Giáo Chủ vẻ mặt tiêu tụy, đột nhiên giơ tay xé toạc y phục trên người, chỉ thấy trước ngực và sau lưng hằn rõ ràng xuất hiện sáu bảy dấu ấn màu máu quỷ dị, chẳng chịt.

Tất cả đều do người ta dùng thực lực cao thâm khắc xuống.

Những dấu ấn này giống như những phù văn cổ xưa, hoàn toàn khác với văn tự của nhân loại.

“Viễn Cổ Thần Văn.”

Huyền Đạo Tử bên cạnh nheo mắt, đột nhiên nhìn về phía Thiên Ma Giáo Chủ, nói: “Đây là một trong những loại Viễn Cổ Thần Văn vô cùng xa xưa, chữ viết lưu lại có tên là [Chiến]!”

“Chiến?”

Giang Thạch và Thiên Ma Giáo Chủ ngẩng đầu nhìn Huyền Đạo Tử.

“Đúng vậy, chính là chiến, chiến đấu!”

Huyền Đạo Tử giọng trầm trọng.

Giang Thạch và Thiên Ma Giáo Chủ lập tức cau mày, càng không hiểu mục đích của tổ chức này.

Nhưng rất nhanh, Giang Thạch liền lộ vẻ lạnh lùng, bước ra, đi đến trước mặt Thiên Ma Giáo Chủ, đưa một tay ra, đặt lên lưng Thiên Ma Giáo Chủ, kinh lực toàn thân cuộn cuộn như nước thủy triều, ào ạt tuôn vào cơ thể Thiên Ma Giáo Chủ, giúp hắn loại bỏ những ấn ký quỷ dị trên cơ thể.

Cùng với việc kinh lực của Giang Thạch tuôn ra, từ những ấn ký quỷ dị này lập tức cảm nhận được một luồng chiến ý

cường nhiệt và khát máu, vô cùng nồng nặc, vô biên vô tận, như trước mắt hiện ra một tòa núi thây biễn máu, thậm chí còn có thể nghe thấy tiếng la hét hỗn loạn từ những ấn ký quỷ dị này.

Cảnh tượng này quả thực chưa từng có!

Giang Thạch hét lớn một tiếng, kinh lực toàn thân tuôn trào càng thêm mãnh liệt, cuối cùng những ấn ký quỷ dị trên da thịt của Thiên Ma Giáo Chủ bắt đầu từ từ tan biến, như tuyết tan dưới nắng, xèo xèo, từng cái một bắt đầu ảm đạm, bốc hơi.

Không lâu sau.

Mọi thứ mới dần trở lại bình thường.

Giang Thạch thu tay lại, diện mục trầm ngưng, một lần nữa nhìn về phía Thiên Ma Giáo Chủ.

Chỉ thấy những ấn ký màu máu trên da thịt của đối phương đã hoàn toàn biến mất.

Thiên Ma Giáo Chủ cũng trực tiếp thở ra một hơi dài đầy mệt mỏi.

“Giang Thạch, lại phải đa tạ ngươi.”

Thiên Ma Giáo Chủ nói.

Giang Thạch khẽ lắc đầu, nói: “Giáo chủ không cần khách sáo.”

Bỗng nhiên hắn quay người, nhìn về phía trưởng lão Tà Đạo tông, Thương Ngô.

Thương Ngô bị gãy một cánh tay, hai vị Pháp Vương bên cạnh cũng chết thảm, khuôn mặt trầm lặng, không nói một lời, lặng lẽ đứng sang một bên.

Bỗng nhiên, hắn nhận thấy một ánh mắt nhìn tới, không khỏi ngẩng đầu nhìn lên, đau thương nói, “tông chủ.”

“Thương Ngô trưởng lão, Thổ Vương và Hỏa Vương hy sinh là lỗi của ta.”

Giang Thạch nhẹ giọng nói, “Nhưng ta nhất định sẽ đòi lại công đạo cho bọn hắn, bên này còn một ít Huyết Thần Đan, ngươi hãy nhận lấy!”

Chương 670: Bá Khí Tuyệt Luân 1

Hắn lấy ra một bình đan dược đưa cho Thương Ngô, không đợi Thương Ngô từ chối, liền mặt mày u ám, sải bước đi ra ngoài.

“Huyền Đạo Tử, ta muốn nhanh chóng nâng cao lực lượng, còn thiếu ba viên Niết Bàn Đan, giúp ta một tay!”

Thanh âm trầm thấp của Giang Thạch vang lên.

“Tốt, ta sẽ cố gắng luyện chế hết trong thời gian ngắn nhất.”

Huyền Đạo Tử lên tiếng nói.

“Ừm.”

Giang Thạch gật đầu, rời khỏi nơi này.

Thời gian trôi qua, không tiếng động.

Mới đó mà đã bảy ngày trôi qua kể từ khi Giang Thạch trở về.

Trong bảy ngày này, Huyền Đạo Tử tập trung toàn bộ tinh thần, rót cuộc lại luyện chế thành công một viên Niết Bàn Đan, vừa mới luyện chế xong, Giang Thạch đã lấy đi.

...

Trên đỉnh núi cao.

Khí tức của Giang Thạch cuộn cuộn, bất động, im lặng xếp bằng, toàn thân như ẩn chứa một lò lửa vô hình, thiêu đốt rực rỡ, nhanh chóng luyện hóa lực lượng của Niết Bàn Đan.

Một ngày này.

Trăng sáng sao thưa, trăng tròn treo cao.

Ánh sáng trong trẻo từ trên cao rọi xuống, như dòng nước chảy, tỏa ra ánh hào quang.

Vào lúc vạn vật yên lặng.

Đột nhiên, tiếng cười lớn chói tai, vô cùng đột ngột vang lên trực tiếp tại Tổng Đàn Thiên Ma, xen lẫn tiếng giễu cợt và cảm giác quỷ dị không thể nói ra, vang vọng tứ phía.

“Thiên Ma Giáo Chủ, chúng ta lại đến rồi!”

“Hi hi hi, Thiên Ma Giáo Chủ, mau ra đây!”

“Thiên Ma Giáo Chủ, ra chiến!”

Trong cung điện.

Thiên Ma Giáo chủ và những người khác đang nhắm mắt tu luyện, sắc mặt đều thay đổi, lập tức mở mắt, ngẩng đầu nhìn ra ngoài.

“Lại đến rồi, bọn chúng lại đến.”

Bạch Mi Tôn giả kinh ngạc kêu lên.

Trên đỉnh núi bên ngoài điện.

Ánh mắt Giang Thạch bỗng mở ra, như tia chớp trong đêm tối, lóe lên vẻ lạnh lùng, một lần nữa nhìn về phía nguồn âm thanh.

Chỉ thấy dưới ánh trăng tròn, hơn mười bóng người, liên tiếp bay đến, miệng cười ha hả, điệu bộ phóng túng phô trương, dường như không hề coi Tổng đàn Thiên Ma trước mắt vào mắt.

Hơn mười bóng người giống như những cao thủ [Chư Tinh Lâu] trước đây, đều ẩn dưới một lớp da người, hình dạng

không khác gì nhân loại, nhưng trên mặt đeo những chiếc mặt nạ quỷ dị chỉ thấy trong lúc hí khúc, càng khiến bọn hắn trở nên bí ẩn và khó đoán.

“Thiên Ma Giáo Chủ, còn chưa ra sao?”

Một người đeo mặt nạ Cự Linh Thần cười lớn, vô cùng kiêu ngạo.

“Hi hi hi”

“Hê hê hê”

“Haha haha”

Những người bên cạnh đều phát ra những tiếng cười quỷ dị khác nhau, cực kỳ chói tai, vang vọng khắp thiên địa.

Có một cảm giác kỳ quái không thể nói ra.

Hú!

Đột nhiên!

Thân hình cao lớn của Giang Thạch từ trên trời giáng xuống, trực tiếp vững vàng rơi xuống trước mặt đám người, khuôn mặt lạnh nhạt, không nói một lời, trường bào đen của hắn bay phấp phới, cả người bất di bất dịch, vai rộng như núi, trầm ngưng hữu lực.

“Ồ? Có cao thủ?”

Người đeo mặt nạ Cự Linh Thần mắt lóe sáng, một lần nữa nhìn về phía Giang Thạch.

Những người khác đang cười chói tai cũng đều dừng lại, từng đôi mắt đột nhiên tập trung vào trên người Giang Thạch, bỗng nhiên phát ra tia sáng.

“Giang Thạch, ngươi là Giang Thạch kia?”

“Thế hệ trẻ đệ nhất nhân của nhân tộc Giang Thạch?”

“Người thật sự đã trở lại?”

Một đám người ánh mắt phóng ra kim quang, lộ ra vẻ phấn khích.

“Giấu đầu lòi đuôi, lén lén lút lút.”

Giọng Giang Thạch lạnh lùng, nói: “Đêm nay ta muốn xem các người là ai?”

“Hahaha, Giang Thạch, đã sớm nghe danh của người, chỉ là người không ở đây, không ngờ cuối cùng cũng gặp được.”

Bỗng nhiên, người đeo mặt nạ Cự Linh Thần nở nụ cười nồng đậm, hai mắt nhìn chằm chằm Giang Thạch, nói: “Tuy nhiên, có đủ tư cách làm đối thủ của chúng ta hay không, còn phải xem người có thể vượt qua cửa ải này hay không.”

Những người khác cũng đều nở nụ cười quỷ dị, cùng nhìn về phía Giang Thạch.

Có vẻ như sắp xảy ra chuyện không hay.

Giang Thạch cau mày, đột nhiên cảm thấy cơ thể lạnh buốt, ánh mắt đảo qua, chỉ thấy không biết từ lúc nào sau lưng hắn xuất hiện một mảng bóng tối lớn, đen kịt, như con rắn khổng lồ, siết chặt lấy cơ thể hắn.

Trong bóng tối kỳ dị này, đột nhiên xuất hiện một bóng người mới, mặt trắng bệch, nở nụ cười nồng đậm, cười nói: “Giang Thạch, cao thủ số một nhân loại như ngươi, dường như cũng chỉ vậy thôi, thật khiến ta thất vọng, ngươi nói, ta nên giết ngươi bằng một chiêu hay là giữ lại để từ từ chơi đây?”

“Ta nghĩ ngươi nên lo cho bản thân trước đã.”

Giọng lạnh lùng của Giang Thạch vang lên, thân hình vốn bị bóng tối siết chặt đột nhiên lại có thể cử động, như không có gì cản trở, ầm một tiếng, một cánh tay to lớn đột nhiên

vung ra, năm móng vuốt như long trảo, hung tàn dữ tợn, đột phá tất cả trở ngại.

Bóng người trắng bệch sắc mặt biến đổi, hét lớn, tất cả bóng tối xung quanh đều cuộn trào lên, như hóa thành từng thanh kiếm kinh khủng lao về phía cơ thể Giang Thạch.

Nhưng chỉ khi chạm vào cơ thể Giang Thạch, những bóng tối này đều bùng nổ, không thể chịu được một kích.

Ầm ầm!

Chương 671: Bá Khí Tuyệt

Luân 2

Một bàn tay không lồ vồ tới, mang theo khí lẫm vô tận, trực tiếp tóm lấy nửa thân người của hắn, khí tức khủng khiếp khiến không gian xung quanh tức thì vặn vẹo lên.

Phụt!

Máu bắn tung tóe.

Nửa thân người to lớn đột nhiên bị Giang Thạch bóp nát, lực lượng to lớn ập ra, chấn động huyết đàn trong cơ thể vỡ nát.

“Chỉ với thực lực này, cũng dám xuất hiện trước mặt ta!”

Giang Thạch lạnh lùng nói.

Tất cả đám người xung quanh đều sửng sốt, lộ ra vẻ kinh ngạc.

Nhưng rất nhanh, sắc mặt bọn hắn trở nên quý dị, không hề hoảng hốt, mà tiếp tục nhìn chằm chằm Giang Thạch.

Giang Thạch cau mày, đột nhiên nhận ra điều không ổn.

Chỉ thấy bóng người trắng bệch vừa bị hắn bóp nát nửa cơ thể, chết ngay tại chỗ, lúc này đột nhiên xảy ra biến đổi khác, huyết nhục vốn đã nát vụn của đôi phương đột nhiên hóa thành từng cây kim độc màu máu, chẳng chịt, trực tiếp lao về phía cơ thể Giang Thạch.

Mỗi cây kim độc màu máu đều chứa đựng một loại tinh thần lực cực kỳ quý dị, phát ra tiếng kêu the thé, như thể mỗi cây kim độc này là một sinh mệnh độc lập.

“Giang Thạch, chết đi!”

Vô số kim độc đồng thời hét lên.

Phù phù phù!

Vô số cây kim đâm vào cơ thể Giang Thạch, lập tức tan chảy nhan, theo lỗ chân lông của Giang Thạch, tràn vào cơ thể Giang Thạch, cố gắng phá hủy cơ thể hắc từ bên trong.

Nhưng cơ thể Giang Thạch quá cường đại, cho dù chúng chui vào cơ thể Giang Thạch, cũng không phá hủy được bao nhiêu huyết nhục.

Giang Thạch mặt lạnh lùng, lập tức phản ứng lại.

“Huyết nhục có linh!”

Đây là một loại thần thuật vô cùng cường đại, hôm nay hắc lại gặp phải.

Đúng như tên gọi, huyết nhục có linh, nghĩa là mỗi tác thịt đều có linh giác, hàng vạn mảnh thịt nát, như hóa thành hàng vạn sinh mệnh.

Ngay cả một giọt máu cũng có thể hóa thành một sinh mệnh riêng biệt.

Đây là một kỳ thuật khoáng cổ tuyệt kim!

Nhưng hắc biết đối phương chắn chắn chỉ mới nắm giữ sơ lược môn kỳ thuật này, nếu không thì không thể yếu ớt như vậy.

“Ngu xuẩn!”

Giang Thạch hừ lạnh, thân hình vốn bất động đột nhiên bùng lên ngọn lửa dữ dội, đỏ rực một mảng, như huyết thủy bùng chảy, mang theo khí tức có thể thiêu rụi mọi thứ, đốt cháy mọi thứ.

Xích Huyết Ma Hỏa!

“A!”

Tiếng kêu thảm thiết vang lên, vô cùng thê lương, xen lẫn mùi hôi thối nồng nặc.

Tất cả những cây kim độc màu máu bắn về phía Giang Thạch đều tan chảy nhanh chóng trong giây lát, xèo xèo phát ra tiếng kêu, hóa thành làn khói xanh, nhanh chóng bị tiêu diệt từ trong ra ngoài.

Cơ thể Giang Thạch bùng cháy dữ dội, từng mảng lửa đỏ sôi sục, như hóa thành một lò nung đáng sợ, giam giữ tất cả những cây kim độc màu máu vừa bắn tới, luyện hóa từng mảng từng mảng, tỏa ra mùi khét lẹt, vô cùng khó chịu.

Chỉ trong chốc lát.

Những cây kim độc màu máu này đều tan biến.

Bóng người trắng bệch tan biến hoàn toàn!

Cảnh tượng kỳ dị khiến tất cả các cao thủ dị tộc trước mắt đều đồng tử co rút, lộ ra vẻ kinh hãi.

Bọn hắn nhìn nhau, đều nhìn thấy vẻ khó tin trong mắt đối phương.

“Đây là.... Xích Huyết Ma Hỏa!”

Một trong những cao thủ dị tộc nghi ngờ nói: “Vô thượng thần công của Viêm Ma Tộc, Xích Huyết Ma Hỏa lại bị một nhân loại nắm giữ? Sao có thể như vậy?”

“Đúng là Xích Huyết Ma Hỏa, không sai, chính khí tức đó!”

Một cao thủ dị tộc khác cũng sắc mặt biến đổi, kinh ngạc nói.

“Hảo một cái Giang Thạch, không hổ là thế hệ trẻ đệ nhất nhân của nhân tộc, quả thực có tư cách chiến đấu với chúng ta,

để ta chiến với người!”

Đột nhiên, người đeo mặt nạ Cự Linh Thần hét lớn một tiếng, lớp da người vốn dùng để che giấu thân phận trực tiếp bị thân hình hấn ép nổ tung, từng mảng máu tươi bay múa, tứ chi đứt lìa bắn tung tóe.

Giữa vô số máu tươi và tứ chi đứt lìa, một thân hình to lớn, toàn thân da vàng óng, cao đến năm sáu thước xuất hiện, toàn thân toát ra khí huyết nồng nặc, vô số lỗ chân lông như đang phun ra ánh sáng đỏ.

“Giang Thạch, ăn một kích của ta!”

Ngay khoảnh khắc hiện nguyên hình, tên cự nhân vàng óng này đã gầm lên một tiếng, vung cây roi thép trong tay, nhảy vọt lên, mang theo khí thế khủng bố như lôi đình, hung hăng giáng xuống người Giang Thạch.

Một đòn giáng xuống, không gian trước mắt đều trở nên mơ hồ, vạn vật.

Trên cây roi thép trực tiếp xuất hiện từng đạo phù văn kỳ dị, chẳng chịt, như từng con mắt, lấp lánh ánh sáng chói lóa.

Những tia sáng kỳ dị này thậm chí mang theo một cỗ khí tức kỳ dị, có thể trực tiếp tác động vào linh hồn nhân loại, dường như muốn khống chế linh hồn nhân loại, khiến người ta không thể cử động.

Tuy nhiên, Giang Thạch cau mày, nhưng lại không hề né tránh.

Lực lượng kỳ có thể ảnh hưởng đến linh hồn hoàn toàn không tác động được đến hấn.

Thân hình hấn cường đại như một đầu Ma Long, như một con mãnh thú hình người, điểm một chân, thân hình bật lên, một chân khác vung lên, như một cây roi thép đáng sợ, trực

tiếp phát ra tiếng rít chói tai, mang theo cuồng phong, hung hăng đá vào tên cự nhân vàng óng trước mặt.

Chương 672: Bá Khí Tuyệt Luân 3

Àm!

Tiếng nổ kinh hoàng vang lên, khí lăng bùng nổ, không gian lồm xướng.

Lực lượng khủng khiếp bùng phát, chỉ một chiêu, Giang Thạch đã dùng thân thể cường tráng của mình phá vỡ vô số phù văn trước mặt.

Ngay cả cây roi thép thô to trong tay tên cự nhân vàng óng cũng bị một cước hung bạo của Giang Thạch bẻ cong ngay lập tức, lực phản chấn khủng khiếp dội vào hai tay hắn, khiến tên cự nhân vàng óng này gào lên một tiếng, cảm giác như cơ thể bị một ngọn núi đè lên, hộc khẩu nhất thời rỉ máu.

Chưa dừng lại ở đó, một luồng lực lượng khủng khiếp dọc theo hai tay, của hắn, trong nháy mắt khiến hai cánh tay to lớn của hắn rỉ ra máu tươi, từng đường gân, cơ bắp nhanh chóng đứt gãy, thậm chí cả xương cốt bên trong cũng xuất hiện vô số vết nứt.

Tên cự nhân vàng óng trợn mắt, nghiêng răng nghiêng lợi, không thể tin được..

Tộc của hắn vốn nổi danh thân thể cường hãn!

Lực lớn vô cùng, cái thể tuyệt luân!

Mà hắn lại là người nổi bật trong tộc, nhục thân đã được hắn rèn luyện đến mức độ khó tin, lúc này mới dám dẫn đầu động thủ, cận thân mà chiến!

Kết quả lại không ngờ rằng trong một lần đối chiêu với Giang Thạch, hắn đã bị đánh gãy cả hai tay.

Cái này còn có thể đánh thế nào?

“Hoàng Kim gia tộc, vô thượng kim thân!!”

Hoàng Kim Cự Nhân gầm lên, cánh tay tưởng chừng đã gãy lia bỗng bùng lên kim quang rực rỡ, như được bao phủ bởi hai tầng chất lỏng vàng óng. Trong nháy mắt, khí lực của hắn tăng gấp đôi.

Giang Thạch nhíu mày.

Sau một cước không thể kết liễu đối phương, hắn hừ lạnh, tung ra một cái roi chân kinh khủng hơn.

Lực lượng cuồng bạo quét qua, khiến không gian xung quanh vặn vẹo phát ra tiếng nổ đùng đoàng. Lần này, hắn không hề sử dụng kinh lực, chỉ dùng lực lượng nhục thân thuần túy.

Oanh!

Tiếng nổ vang dội, sóng khí cuộn cuộn lan ra tứ phía, như một ngọn núi lửa phun trào giữa hai người.

Hoàng Kim Cự Nhân gào thét thống khổ. Cây roi thép trong tay hắn không chịu nổi lực đạo hung hãn của Giang Thạch, vỡ tung thành vô số mảnh vụn.

Lực lượng còn khủng bố hơn trước đó xuyên qua hai tay và ngực của hắn. Kim quang trên cánh tay tan biến, máu thịt văng tung tóe, xương cốt gãy nát. Lồng ngực lõm xuống, phát ra tiếng kêu rên thảm thiết, toàn thân cong xuống.

Máu me đầm đìa, vô số lỗ thủng dữ tợn xuất hiện trên ngực và sau lưng hắn. Một cước này của Giang Thạch trực tiếp phá nát hầu hết lực phủ ngũ tạng của hắn.

Giang Thạch thuận thế chụp lấy khuôn mặt hắn, năm ngón tay cắm sâu vào da thịt. Thiên phú “Phệ Hồn” được thi triển ngay lập tức.

Hoàng Kim Cự Nhân cố gắng giãy dụa, nhưng trước lực lượng khủng nổ của thiên phú “Phệ Hồn”, hắn chỉ có thể kêu thảm thiết. Hồn phách của hắn bị kéo ra khỏi cơ thể, bị hấp thu trong nháy mắt.

Oanh!

Thi thể khổng lồ bị ném đi như rác rưởi, đập vào vách núi cách đó không xa, đem mấy tảng đá nặng ngàn cân đập nát.

“Cái tiếp theo!!”

Giang Thạch lạnh lùng nói, như thể vừa làm một việc bình thường không có chút ý nghĩa nào vậy.

Tất cả các cao thủ dị tộc còn lại đều kinh hãi. Bọn hắn không thể tin nổi vào mắt mình.

Cao thủ Hoàng Kim Cự Nhân tộc, một trong những chủng tộc mạnh mẽ nhất, vậy mà đã bị Giang Thạch trực tiếp giết chết?

Hơn nữa, hắn còn chiến thắng trong trận chiến về nhục thân!

Chẳng khác nào Hoàng Kim Cự Nhân tộc bị giết bởi chính lĩnh vực mạnh nhất của mình!

Giang Thạch này thực sự là nhân loại?

Làm thế nào hắn có thể chống lại lực lượng của Hoàng Kim Cự Nhân tộc?

“Hảo một cái Giang Thạch, ta đến tiếp ngươi!”

Bỗng nhiên, một bóng người lao ra, tốc độ vô cùng khủng bố.

Bóng người này đeo chiếc mặt nạ có hai màu đen trắng, xoay tròn như một vòng thái cực. Giữa đen có trắng, giữa trắng có đen, cũng dẫn đến tuyệt học của hắn cũng giống như thái cực vậy.

Hắn vừa lao ra, lập tức hóa thành hai luồng sáng âm dương, xoay nhanh như Thái Cực Âm Dương Ngư. Thân hình lơ mờ, hư ảo, khiến cả không gian bỗng chốc chìm hai màu đen trắng, như hai con rồng đen trắng hung hãn lao vào cắn xé thân thể Giang Thạch.

Giang Thạch cau mày, không thèm nhìn, [Thiên phú Tỏa Long] đã được thi triển. Trong nháy mắt, tất cả kinh lực của đối phương bị áp chế, khiến đồ án Âm Dương Ngư vừa hình thành đột nhiên khựng lại, tan biến trong nháy mắt.

Người đến cũng sững sờ, mất đi khả năng hành động, sắc mặt không khỏi biến đổi.

Nhưng đáp lại hắn là một chương của Giang Thạch.

Bốp!

Cả bàn tay dồn hết lực lượng đánh ra, như vũ muối, đánh thân thể tên này nổ tung, tứ chi bay tán loạn, máu tươi bắn tung tóe.

Ngay cả linh hồn cũng bị ma diệt.

Hắn thi triển tuyệt học trước mặt Giang Thạch, muốn dùng tuyệt học cái thể của mình để giết Giang Thạch, nhưng hắn không ngờ [Thiên phú Tỏa Long] của Giang Thạch lại chính khắc tinh mọi tuyệt học lấy kinh lực làm chủ đạo.

Vì vậy, dưới [Thiên phú Tỏa Long], tuyệt học của hắn chẳng có tác dụng gì, như tự dâng lên cho Giang Thạch giết vậy.

Chương 673: Bá Khí Tuyệt

Luân 4

“Tính toán, cùng nhau ra tay đi, đỡ phải giết từng tên một, phiền phức!”

Giang Thạch lạnh lùng nói.

Những người còn lại hoàn toàn kinh hãi, trợn tròn mắt, không thể tin nổi.

Lại chết nữa!

Cao thủ Quỷ Xương tộc cũng chết rồi?

Làm sao có thể?

“Giết chết hắn! Nếu không giết hắn, hắn sẽ trở thành mối họa lớn cho Huyết Chiến Minh!”

“Ra tay!!”

Tất cả những người còn lại đều gầm lên một tiếng, không chút do dự, đột nhiên xé nát lớp da người trên người, phát ra tiếng gầm âm âm đáng sợ, lộ ra bản thể bên trong.

Bọn hắn là những bóng người to lớn, toàn thân đen sì, mọc đầy vảy và gai nhọn, vô cùng hung tợn, hình dạng kỳ dị, dung mạo xấu xí. Vừa xuất hiện, bọn hắn liền gầm lên một tiếng, đồng loạt lao về phía Giang Thạch.

Mắt Giang Thạch tức thì trở nên u ám.

“Muốn tha cho các người, không dễ dàng gì!”

Àm!

Tiếng nổ ầm ầm dữ dội vang lên, thiên địa quay cuồng, sát khí cuộn cuộn.

Thiên Ma Tổng đàn không lồ rung chuyển dữ dội.

Từng tảng đá khổng lồ bay tán loạn, kim quang cùng huyết quang đan xen, thảm không nổi nhìn.

Bảy tám phút sau.

Mọi thứ trở lại yên tĩnh.

Ngoại trừ hai tên cao thủ dị tộc hoảng hốt bỏ chạy, những tên dị tộc còn lại đều chết thảm, thân xác vỡ nát, hồn phi phách tán, không còn lại một mảnh thịt hoàn chỉnh nào.

Giang Thạch cau mày, nhìn nửa người bị băng tinh đóng băng, khẽ rung lên, tiếng rắc vang lên, băng tinh vỡ nát, thân hình hoàn hảo không một vết thương bước ra lần nữa.

Ánh mắt hắn sâu thẳm, lạnh lùng nhìn về hướng hai tên cao thủ dị tộc bỏ chạy.

“Xem các ngươi có thể chạy trốn được đến đâu? Dùng Thiên Ma giáo làm đá mài đao, cũng không sợ mài chết các ngươi!”

Hắn bước chân ra, thân hình vô thanh vô tức biến mất, trực tiếp lao về phía trước.

Dưới ánh trăng lạnh lẽo, mọi thứ nhanh chóng trở nên hoàn toàn yên tĩnh.

Ngoài tàn chi đoạn hài và máu tươi đầy đất, không còn gì khác.

...

Xa xa.

Trong khu rừng rậm rạp.

Hai cao thủ dị tộc còn lại đang dốc sức chạy trốn, sắc mặt hoảng hốt, không dám quay đầu lại, từng người thi triển tốc độ tối đa, chuyên tìm những góc tối lao nhanh về phía trước.

Lòng bọn hắn đến giờ vẫn không dám tin tưởng.

Đêm nay, nhiều cao thủ hành động như vậy, vậy mà lại bị giết sạch chỉ còn lại hai người bọn hắn?

“Quái vật, tên Giang Thạch này chính là quái vật!”

“Chết tiệt, chúng ta bị lừa rồi.”

Hai người liên tục chửi rủa, một đường chạy trốn, hoảng không chọn đường, chỉ muốn không tiếc mọi thứ rời khỏi nơi đây.

Với tốc độ của bọn hắn, thật sự có thể nói là nhanh như chớp vậy.

Chỉ trong vòng nửa giờ, bọn hắn đã chạy được không biết bao nhiêu dặm.

Cuối cùng, bọn hắn chạy một đường dài, trực tiếp lao vào một khe núi.

Ngoài khe núi, đã có hai cao thủ dị tộc dưới lớp da người chờ đợi từ lâu, vừa nhìn thấy hai người lao đến, sắc mặt khựng lại, thân hình rung động, nhanh chóng đón hai người.

“Các ngươi sao lại rơi vào tình trạng như thế? Những người khác đâu?”

“Da người của các ngươi đâu?”

Bọn hắn hỏi.

“Chết rồi, tất cả đều chết rồi, tin tức sai lệch, chúng ta bị lừa rồi!”

Một trong hai tên cao thủ dị tộc thoát ra được, phần lưng mọc đầy gai nhọn, vẻ mặt hoảng hốt, mắng chửi, “Tên Giang

Thạch kia đã trở lại Thiên Ma giáo, chúng ta gặp Giang Thạch, hẳn hoàn toàn không phải là nhân loại!”

“Cái gì? Giang Thạch đã trở lại? Hẳn không phải là nhân loại?”

Một cao thủ dị tộc dưới lớp da người lộ vẻ kinh ngạc, tiếp tục hỏi.

“Đúng vậy, tất cả mọi người đều đã chết, chúng ta may mắn mới thoát được.”

Tên cao thủ dị tộc lưng mọc đầy gai nhọn tiếp tục nói, “Được rồi, đừng nói nhiều nữa, chúng ta phải nhanh chóng trở về chữa trị thương thế!”

Hắn rung động cơ thể, cùng đồng bọn bên cạnh, đã sớm nhanh chóng lao về chỗ sâu trong khe núi.

Chỉ còn lại hai tên cao thủ dị tộc dưới lớp da người, nhìn nhau, không thể tin nổi.

Lần này, bọn hắn cử đi mười mấy tên cao thủ tuyệt thế, vậy mà lại chết sạch chỉ còn lại hai người?

Giang Thạch không phải là nhân loại?

Làm sao có thể?

Bốp!

Dưới ánh trăng lạnh lẽo, khi bọn hắn vừa trở về vị trí đứng canh gác, bỗng nhiên một bóng người cao lớn khoác trường bào đen, vai u thịt bắp, tóc đen dài rủ xuống, khuôn mặt ẩn trong bóng tối từ từ hạ xuống. Ngay sau khi xuất hiện, bóng người cao lớn trong bộ trường bào đen này ngay lập tức tiến về phía khe núi trước mặt.

Hai cao thủ dị tộc canh gác bên ngoài sống người, lập tức nhanh chóng hét lớn.

“Người là ai, dám xâm phạm địa bàn của chúng ta!”

Một tên cao thủ dị tộc lên tiếng hỏi.

“Địa bàn? Vậy là các người có nhiều hơn một nơi như thế này?”

Giang Thạch thầm nói trong miệng.

“Người rốt cuộc là ai? Muốn làm gì?”

Một cao thủ dị tộc khác tiếp tục giận dữ gầm lên, nhảy bén nhận ra có điều không ổn.

“Không có gì, chỉ là đến tặng các người chút quà!”

Giang Thạch trả lời.

“Tặng quà? Người muốn tặng gì? Ngẩng đầu lên!”

Tên cao thủ dị tộc hét lên.

Oanh! Oanh!

Chương 674: Bá Khí Tuyệt

Luân 5

Hai tiếng nổ kinh khủng vang lên, hai thi thể không đầu nhanh chóng bị Giang Thạch ném ra ngoài.

Hắn ngẩng đầu lên, nhìn chăm chăm vào hẻm núi tối đen sâu hun hút phía trước, trong mắt như có suy tư, cuối cùng vẫn bước chân, tiến vào bên trong.

Còn tưởng rằng đã tìm được đại bản doanh của bọn chúng!

Nhưng không ngờ đây chỉ là một cứ điểm.

Điều này phần nào khiến Giang Thạch có chút thất vọng.

Tuy nhiên, dù sao cũng tốt hơn là không tìm thấy gì.

“Người là ai? Ta sao chưa từng gặp qua người!”

Vừa mới bước vào, bỗng nhiên, một tiếng hét lớn lại vang lên từ chỗ tảng đá bên cạnh, một bóng người nhanh chóng nhảy xuống.

Oanh!

Thi thể bay ngang, đập vào xa xa.

Giang Thạch thậm chí không thèm nhìn thêm một lần nào nữa, tiếp tục tiến về phía sâu bên trong.

Khe núi rất sâu, địa hình phức tạp, vách đá dựng đứng, ánh trăng lạnh lẽo chiếu vào, mang lại cảm giác u ám thâm trầm.

Chẳng mấy chốc.

Giang Thạch đi sâu vào bên trong, cuối cùng cũng đến được nơi sâu nhất.

Chỉ thấy khu vực sâu nhất, rõ ràng xuất hiện một cung điện khổng lồ màu đen tuyền, hoàn toàn được xây dựng bằng những khối đá khổng lồ.

Ngay bên ngoài cổng cung điện này, hai tên dị tộc vừa chạy trốn trở về đang đứng đó, vô cùng cung kính báo cáo tình hình cho bóng người trước mặt.

Có vẻ như người trước mặt này là cấp trên của bọn hắn.

Theo sự xuất hiện của Giang Thạch, những người bên ngoài điện đều cảm nhận được, sắc mặt biến đổi, vội vàng quay đầu nhìn lại.

“Giang Thạch, ngươi là Giang Thạch, ngươi thật sự tìm đến đây rồi?”

Tên cao thủ dị tộc lưng mọc đầy gai nhọn đen tuyền đột nhiên lộ vẻ kinh hãi, lên tiếng nói.

“Chính là hắn, chính là hắn đã giết chết nhiều người của chúng ta!”

Tên cao thủ dị tộc bên cạnh vội vàng kinh hãi kêu lên.

“Ồ?”

Tên dị tộc chính giữa hít một hơi thật sâu, đánh giá Giang Thạch, nói: “Không ngờ ngươi lại có thể theo đến đây.”

Hắn tản ra một luồng áp lực vô hình, bao phủ khắp nơi. Hai bàn tay vỗ nhẹ vào nhau, phát ra tiếng “ba ba ba”.

Ngay lập tức, từ bóng tối trong đại điện lao ra hơn hai mươi bóng người dị tộc, khí tức cường đại, ánh mắt lấp lánh.

Bọn hắn đồng loạt hướng ánh mắt sắc bén về phía Giang Thạch.

“Thật to gan, một nhân loại dám xông vào cứ điểm Huyết Chiến Minh của chúng ta!”

Một dị tộc trong đó lạnh lùng nói.

“Hắn không phải nhân loại, ta chưa từng thấy qua nhân loại nào có nhục thân biến thái như vậy.”

Tên dị tộc mọc đầy gai nhọn đen sau lưng vội vàng nói.

“Câm miệng! Một đám phế vật. Hắn chính là nhân loại!”

Tên dị tộc chính giữa lạnh lùng quát lên, “Không ai có thể giấu khỏi Thất Tinh Ma Nhãn của ta. Hắn, chính là nhân loại!”

Đôi mắt hắn đột nhiên chuyển động, xuất hiện một đồ án thất tinh kỳ dị, huyền ảo, như chiếu rọi chư thiên.

Tên dị tộc mọc đầy gai nhọn sau lưng hoảng hốt, không dám tin.

Giang Thạch là nhân loại?

Làm sao có thể?

“Cuối cùng cũng không để cho ta đi một chuyến uống công.”

Giang Thạch bình thản nói: “Các người ai muốn chết trước, hay là cùng nhau động thủ?”

“Làm cần!”

Một tên dị tộc mặc áo da người lão nhân lạnh lùng quát: “Xâm nhập cứ điểm của chúng ta, còn dám phát ngôn bừa bãi, quả thực không biết sống chết!”

“Ân? Vậy người muốn là cái đầu tiên tới?”

Giang Thạch nhìn lão nhân, ánh mắt thâm thúy mà lạnh nhạt: “Bộ da người này của người, hình như ta đã từng quen biết. Dường như người là một người cố nhân của ta. không ngờ ngay cả hắn cũng chết trong tay người.”

“Không biết sống chết! Ta trấn áp người trước!”

Lão nhân gầm lên một tiếng, thân hình bỗng chốc bành trướng, da người bạo tạc. Thân thể bên trong vô cùng xấu xí, giống như một con rết khổng lồ màu đen đứng thẳng, hàng chục xúc tu rung rẩy, mang theo một cỗ khí tức hôi thối gay mũi.

“Vạn Độc Lĩnh Vực! Thiên Độc Vạn Diệt Thủ!!”

Con rết khổng lồ gầm lên, toàn thân đột phá không gian, mang theo khí tức khủng bố gay mũi ngập trời, ập về phía Giang Thạch.

Khu vực kịch độc khủng bố âm âm đè xuống, bao phủ bốn phương, ăn mòn không gian xung quanh Giang Thạch. Mặt đất xì xì nổi bọt, không gian nhanh chóng hòa tan.

Kịch độc kinh khủng!

Có thể nói là hủy diệt tất cả.

Nhưng đó chưa phải tất cả.

Ngay khi con rết khổng lồ hình người lao ra, hàng chục xúc tu đen trên người nó nhanh chóng tung ra công kích, tiếng không khí xé rách vù vù vang lên, trong nháy mắt như tia chớp, điên cuồng tấn công về phía Giang Thạch.

“Tiểu tử nhân loại, được chết dưới kịch độc vô thượng của ta, cũng coi như là vinh hạnh của ngươi!!”

Con rết khổng lồ hình người hét lớn.

Tuy nhiên, tất cả các chất độc của nó đều hoàn toàn vô dụng với Giang Thạch.

Ngay cả hàng chục xúc tu của nó tấn công cũng hoàn toàn vô ích.

Một bàn tay khổng lồ của Giang Thạch mang theo lực lượng cuồng bạo phô thiên cái địa, đột nhiên phá vỡ không

gian, giống như vỗ một con côn trùng, một cú đập mạnh vào người nó.

Oanh!!

Độc vực nát tan!

Con rất khổng lồ hình người như bị thiên thạch va vào, vỡ thành từng mảnh.

Huyết nhục xanh lục bắn tung tóe khắp nơi!!

Không thể chịu nổi một đòn.

“Ta đã nói rồi, các ngươi vẫn nên cùng nhau ra tay đi.”

Giọng nói bình thản từ phía sau bàn tay khổng lồ từ từ truyền ra.

Tiếp theo là một bóng người mơ hồ khổng lồ hiện ra trước mắt mọi người.

Chương 675: Huyết Nhục Tu La 1

Tứ chi đứt lìa văng tung tóe, bầu trời nhuộm màu xanh lục bởi chất lỏng màu bích lục.

Một bóng người to lớn hung tợn hiện ra trước mắt mọi người.

Dưới ánh trăng lơ mờ, toàn thân Giang Thạch như hóa thành một tôn cự ma thần bí, dữ tợn, to lớn, da thịt như sắt, vai lưng rộng, cao đến bảy tám thước.

Một cỗ khí tức áp bức vô hình kinh khủng tỏa ra.

Mọi người đều biến sắc, một cỗ hàn khí chạy dọc từ đầu đến chân.

Tên này!

Chỉ một chiêu đã giết chết cao thủ của Thiên Ngô Tộc bọn hắn!

Khó trách những người xâm nhập vào Thiên Ma Tổng Đoàn lần này đều chết thảm!

Lực lượng của cao thủ Thiên Ngô Tộc ra sao, bọn hắn hiểu rõ hơn ai hết, trong số bọn hắn cũng chỉ có số ít người sánh được, không nhiều người có thể vượt qua!

“Khôn Thái, Mãng Phong, lập tức vào trong đăm Huyết Nhục Tu La đi, những người còn lại, cùng ta ra tay!”

Người đứng trước điện, giống như thủ lĩnh, sắc mặt âm trầm, gắt gao nhìn chằm chằm Giang Thạch, gầm lên, “Nhanh lên!!”

“Đội trưởng!”

Khôn Thái và Mãng Phong bị gọi tên đều biến sắc, vội vàng lên tiếng, trong lòng phần nộ, ánh mắt đỏ ngầu, nhìn Giang Thạch, sát khí bùng bùng.

“Đi mau!”

Người ở giữa gầm lên, “Chỉ cần Huyết Nhục Tu La còn, chúng ta sẽ không bao giờ chết, mau đi!”

Hai người sắc mặt biến ảo, lập tức nhanh chóng lao về phía sâu trong thạch điện.

“Ồ? Huyết Nhục Tu La?”

Giang Thạch nheo mắt, sắc mặt không thay đổi, nhìn tên cao thủ dị tộc ở giữa, chậm rãi nói, “Huyết Nhục Tu La này là thứ gì? Thật sự có thể khiến các ngươi bất tử?”

“Ngươi muốn biết?”

Cao thủ dị tộc ở giữa nở một nụ cười gằn, nói, “Xem ngươi có đủ tư cách hay không!”

Xoạt!

Nhục thân bùng nổ, bản thể từ trong bộ da người tách ra, dữ tợn mà đáng sợ, toàn thân phủ đầy vảy vàng, lấp lánh ánh sáng chói lóa.

Sau đó, hắn đột ngột kết ấn bằng cả hai tay, khí thế lại tăng vọt một lần nữa, như một ngọn núi lửa phun trào, ầm ầm, lực lượng toàn thân tăng lên gấp bội.

“Thiên đốt tinh huyết, tăng cường lực lượng, thú vị.”

Giang Thạch lẩm bẩm, thân hình to lớn và đáng sợ tiến về phía trước, nói, “Nhưng tiếc là vẫn quá yếu.”

Lời nói vừa dứt, những dị tộc khác ở đây cũng giống như tên đội trưởng kia, từng người xé toạc lớp da người trên người,

ầm ầm vang lên, nhanh chóng lộ ra bản thể bên trong.

Từng tôn bản thể dị tộc dữ tợn và to lớn, khí tức bốc lên nghi ngút, đan xen vào nhau, mặt mày hung tợn, mang theo vẻ lạnh lùng, dưới ánh trăng như những tôn đại ma cái thể

“Giang Thạch, chịu chết đi!”

Vị đội trưởng cầm đầu đột nhiên hét lớn.

Ầm!

Chưa dứt lời, hắn đã hóa thành một đạo kiếm quang, nhân kiếm hợp nhất, lao về phía Giang Thạch.

Lúc nào không hay trong tay hắn đã xuất hiện một thanh trường kiếm khổng lồ, trong nháy mắt tỏa ra kim quang vô tận, chói lóa, dày đặc, xuyên thẳng về phía thân thể Giang Thạch.

Kiếm quang hòa vào bóng tối, dung nhập hư không.

Lục Diệt Kiếm Pháp!

Ầm!

Tuy nhiên, trong kiếm quang kinh hoàng, thân hình to lớn và đáng sợ của Giang Thạch bỗng chốc lao ra, mang theo lực lượng vô biên, như một con mãnh thú hung hãn, hung hăng phá vỡ mọi kiếm quang.

Một bàn tay to lớn như Thiên Ma Chi Thủ, mang theo khí tức hung hãn dữ tợn, lực lượng trấn áp tất cả, hung hăng giáng xuống đạo kiếm quang nhân kiếm hợp nhất của đối phương.

Chỉ trong một lần va chạm, kiếm quang vỡ vụn, không thể chống đỡ!

Vị đội trưởng cầm đầu đau đớn rên rỉ một tiếng, máu chảy ra từ khóe miệng, cảm giác như bị một ngọn núi lớn va vào mặt, cuối cùng cũng hiểu được cảm giác của hai tên đồng bọn trước đó.

Tên Giang Thạch này!

Lực lượng kinh khủng như vậy!

Mọi sức mạnh, kháng cự trước mặt hấn dường như đều vô dụng, quan trọng hơn là trên cơ thể đối phương tồn tại một loại trường vực vô hình, dường như có thể áp chế cả kinh lực!

Làm sao có thể!

Ầm!

Bàn tay hung tợn vỗ mạnh vào người hấn, như đánh vào một con muỗi, đánh bay tên đội trưởng dị tộc cầm đầu, ngũ tạng lục phủ đều bị đánh thành bột mịn.

Ngay sau đó, Giang Thạch vung tay một cái, Thiên Phú Phệ Hồn đã sớm kéo toàn bộ hồn phách của hấn ra khỏi thân thể, trong nháy mắt hấp thu đi.

Rầm!

Cơ thể mềm nhũn bay ngược ra xa, đập thẳng xuống đất, chết không thể chết hơn.

Những cao thủ dị tộc khác đang lao đến từ phía sau, khi nhìn thấy cảnh này, không ai không rung mình, nghiêng rãng nghiêng lợi, tuyệt vọng lao về phía Giang Thạch.

Để tăng cường lực lượng, tất cả bọn hấn đều chọn cách giống như đội trưởng của mình, đốt cháy tinh huyết, nhận lại lực lượng, nhục thân của bọn hấn lại bắt đầu phình to.

“Giết!”

Tiếng gầm vang lên, rung chuyển trời đất.

....

Gió đêm thổi qua.

Thung lũng trống trải.

Nhưng tiếng gầm giận dữ không kéo dài được bao lâu.

Chỉ trong vòng ba bốn phút, mọi thứ lại lắng xuống.

Thung lũng đầy rẫy những chi tứ đứt lìa và thịt vụn, thoang thoang mùi tanh nồng nặc.

Giang Thạch cau mày, bước vào đại thạch điện khổng lồ lục tung một lượt, sau khi xác định không có thứ gì có giá trị, một mảng Xích Huyết Ma Hỏa đỏ rực xuất hiện, bị hấn ném xuống vực sâu.

Chương 676: Huyết Nhục Tu La 2

Cả khe núi chìm trong ánh lửa đỏ au, như một biển máu, bùng cháy dữ dội.

Giang Thạch sải bước, phi nhanh về phía xa.

“Huyết Nhục Tu La, ta không tin nó có thể khiến các người sống lại, dù có thể hay không, người ta muốn giết, không ai có thể trốn thoát. Diệt cỏ không diệt tận gốc, gió xuân thổi lại mọc.”

Ban đầu, hắn tưởng rằng khi dị tộc xuất hiện, lực lượng của chúng sẽ vô cùng cường đại, không ai có thể ngăn cản.

Nhưng sau khi thực sự tiếp xúc, hắn mới nhận ra, dị tộc dưới cảnh giới Cổ Thánh dường như cũng chẳng gì hơn cái này.

Hoàn toàn không như hắn tưởng tượng, cường đại như thế!

Tất nhiên, điều này cũng liên quan đến cao thủ dị tộc đầu tiên hắn gặp trước đây.

Hắn nhớ một năm trước, hắn từng gặp một cao thủ dị tộc, phải tốn rất nhiều thủ đoạn mới có thể giết chết, sau đó vô thức tưởng rằng cao thủ dị tộc nào cũng vô cùng cường hãn và quý dị như vậy.

Nhưng suy nghĩ kỹ lại.

Trong thời gian này, thực lực của hắn tăng lên nhanh chóng, đã không còn như xưa.

Chưa kể đến sự tiến bộ phi mã của “Cửu Thiên Cửu Long Luân Hồi Công”, chỉ riêng Thiên Phú “Bách Bội Long Tượng” bản thân đã mang lại cho hắn lực lượng không biết mạnh hơn bao nhiêu lần.

Thực lực của hắn đã không còn như xưa.

Bây giờ nếu nhìn dị tộc với ánh mắt trước đây, hiển nhiên là không thể chấp nhận được!

Ánh mắt Giang Thạch thâm thúy, đen tối vô tận, thân hình như ma thần trong đêm tối, lại lần nữa bắt đầu cuộc truy sát của mình.

Rừng rậm u ám.

Khôn Thái với đầy gai nhọn trên lưng và Mãng Phong với lớp vảy toàn thân, vẻ mặt phần uất, trên lưng mỗi người đều đeo một cái bao khóa khổng lồ, bên trong có ánh đỏ lấp lánh tỏa ra, đập thành thạch như một trái tim khổng lồ.

Bọn hắn uất ức, vô cùng phẫn nộ, muốn ngửa mặt lên trời gào thét.

Bọn hắn đều là tinh anh trong tộc của mình.

Trước đây, bọn hắn coi cao thủ nhân tộc như cỏ rác.

Không có cao thủ nhân tộc nào lọt vào mắt xanh của bọn hắn!

Bọn hắn coi cao thủ nhân tộc như thú vui, có thể tùy ý tàn sát, đùa giỡn, khiến bọn hắn lâm vào tuyệt vọng, từng chút từng chút chết trong tuyệt vọng.

Nhưng hôm nay, bọn hắn như gặp báo ứng, gặp phải một tồn tại vô cùng khủng bố, hoàn toàn không có thực lực phản kháng.

Cả một đội cao thủ, không ai có khả năng chống cự.

“Tên chết tiệt, ta muốn giết hần, giết hần!”

Mãng Phong toàn thân vẩy giáp giận dữ quát.: “Giang Thạch, Mãng Phong ta thề không bỏ qua cho ngươi, nhất định sẽ không, cho dù ngươi bị đội trưởng giết chết, ta cũng sẽ đem ngươi thiên đao vạn quả, nuốt sống! Còn cả người thân, gia đình của ngươi, một cái cũng không sống được!”

“Mau đi Mãng Phong, ta đã cảm nhận được dao động từ Huyết Nhục Tu La, rất có thể đội trưởng đã gặp nguy hiểm rồi, chúng ta phải nhanh chóng tìm một nơi yên tĩnh để cho đội trưởng và những người khác sống lại!”

Khôn Thái với gai nhọn mọc đầy lưng, vẻ mặt hoảng hốt, lên tiếng nói.

“Cái gì?”

Mãng Phong hoảng hốt, cảm thấy bất an, “Chẳng lẽ đội trưởng và nhiều cao thủ cùng ra tay như vậy cũng không thể làm gì được hần?”

Hai người nghiêng răng nghiêng lợi, chỉ lo toàn lực chạy về phía trước.

Lại không nghĩ tới.

Ngay khi bọn hần vừa lao ra khỏi một khe núi hẹp, một giọng nói lạnh lùng u ám đột ngột vang lên trong đầu bọn hần.

“Có thể cho ta biết, Huyết Nhục Tu La này là thứ gì sao? Nó thực sự có thể khiến người ta sống lại?”

Giọng nói đột ngột vang lên, vang vọng trong tâm trí bọn hần.

Sắc mặt hai người biến đổi, lộ vẻ kinh hãi, vội vàng dừng bước.

Con người bọn hắn đồng thời co lại, mồ hôi lạnh trên lưng chảy ra như suối.

Trước mặt bọn hắn.

Một bóng người cao lớn đang lặng lẽ ngồi đó, thân hình to lớn, mái tóc đen buông xõa, đôi mắt như tinh thần trong đêm tối, lấp lánh ánh sáng rực rỡ, nhìn về phía bọn hắn.

Một cỗ khí tức áp bức vô cùng quen thuộc đang không ngừng lan tỏa ra từ bóng người cao lớn này.

“Giang Thạch!”

“Không thể nào!”

Hai người kinh hãi hét lên.

Làm sao đôi phương có thể xuất hiện trước mặt bọn hắn?

Hai người không nghĩ ngợi nhiều, vội vàng quay người bỏ chạy, sử dụng tốc độ tối đa, chỉ muốn không màng tất cả rời khỏi nơi này.

Nhưng ngay khi bọn hắn sắp sửa chạy trốn.

Một mảng bóng tối vô cùng to lớn đã bao phủ lấy đầu bọn hắn, mang theo một cỗ khí tức bức người, khiến cho người ta hít thở không thông.

Bàn tay to lớn vung xuống, trong nháy mắt rơi vào đầu Mãng Phong, “phịch” một tiếng, nhổ nguyên cái đầu ra, máu tươi tuôn ra từ cổ, sau đó một cỗ lực hút mạnh mẽ bùng nổ, trong nháy mắt hút toàn bộ hồn phách của hắn ra.

“Ầm!”

Thân hình Giang Thạch nhảy vọt lên, đứng vững trước mặt Khôn Thái, tiện tay ném cái đầu chết không nhắm mắt xuống, ánh mắt đăm đăm.

“Nói đi, Huyết Nhục Tu La này rốt cuộc là thứ gì?”

Giang Thạch bình tĩnh hỏi.

“Quái vật, ngươi là quái vật”

Khôn Thái sợ hãi hét lên, gần như sụp đổ.

Chương 677: Huyết Nhục Tu La 3

“Sao? Vẫn không muốn nói?”

Giang Thạch cau mày.

“Đừng, ta nói, ta nói.”

Khôn Thái đột nhiên hoảng sợ hét lên, “Huyết Nhục Tu La là thứ vô cùng thần bí và cường đại bên ngoài Hồng Hoang Đại Sơn, thời kỳ viễn cổ, có một vị cường giả vô song thân thể vỡ nát, rải rác khắp thiên địa, huyết nhục trải qua vô số năm mà bất di bất diệt, sau đó được các chủng tộc lớn của chúng ta thu được, mỗi một khối huyết nhục đều sở hữu lực lượng không thể tưởng tượng được, chỉ cần dung nhập tinh huyết của bản thân vào loại huyết nhục này, cho dù sau này bị người khác giết chết, cũng có thể sống lại, đây chính là Huyết Nhục Tu La!”

“Là thứ người đang đeo sau lưng?”

Giang Thạch nheo mắt.

“Đúng vậy.”

Khôn Thái hoảng sợ đáp lời, vội vàng tháo bao khóa xuống, lấy Huyết Nhục Tu La bên trong ra, chỉ thấy bề ngoài nó đỏ rực, nhấp nhô, như có ý thức riêng.

“Bọn hãn sống lại thế nào? Chỉ cần chờ đợi là có thể sống lại?”

Mắt Giang Thạch hiện lên một chút không thể tưởng tượng nổi, nói, “Người đang gạt ta đúng không? Tính toán, vẫn là để

ta sưu hồn người a.”

“Không, ta không lừa người!”

Khôn Thái vội vàng hoảng hốt kêu lên, “Chỉ cần giết một số sinh linh, tươi máu của bọn hắc lên khôi huyết nhục này là có thể khiến bọn hắc sống lại, người sống lại càng nhiều, thì cần càng nhiều máu tươi để tế tự!”

“Ồ?”

Ánh mắt Giang Thạch lóe lên, “Vậy cho nên, thứ này cần phải hấp thụ đủ huyết tinh mới có thể khởi động năng lực phục sinh? Vậy thực lực sau khi sống lại sẽ thế nào?”

“Thực lực sau khi sống lại không khác gì so với trước đây.”

Khôn Thái hoảng hốt nói.

“Thực sự là cổ quái.”

Giang Thạch lẩm bẩm, đột nhiên đưa tay ra, nói, “Giao nó cho ta, để ta tới xem!”

“Được, được.”

Khôn Thái giọng run run, không dám chân chừ, lập tức đưa khối Huyết Nhục Tu La trong tay cho Giang Thạch.

Giang Thạch nhận lấy, cẩn thận cảm nhận.

Chỉ cảm thấy vật này cầm trên tay rất nhẹ, cơ bắp trên đó nhúc nhích, ướt át, mềm mại, có một cảm giác kỳ quái khó tả.

Đột nhiên, hắc nhìn sang thi thể Mãng Phong bên cạnh, nói, “Lấy khối Huyết Nhục Tu La trên người hắc cho ta.”

“Vâng, vâng.”

Khôn Thái liên tục đáp lời, lập tức quay người, lấy khối Huyết Nhục Tu La trong bao khóa từ sau lưng Mãng Phong ra, vô cùng cẩn thận đưa cho Giang Thạch.

Giang Thạch nhận lấy khối huyết nhục này, chỉ cảm thấy nó cũng nhẹ bồng, dính dính, như không có trọng lượng.

Đột nhiên, hần nhú mày, nói, “Hai khối huyết nhục này không thể dung hợp sao?”

“Không thể dung hợp được, chúng ta đã thử vô số cách, nhưng đều vô dụng.”

Khôn Thái vội vàng nói.

“Phải không? Vậy chẳng lẽ không ai luyện hóa được thứ này?”

Giang Thạch nheo mắt, nói, “Đám dị tộc các ngươi không phải thích ăn thịt người sao? Chauw ai thử ăn nó sao?”

“Cái này...tự nhiên là có người đã ăn, nhưng thứ này vô cùng kỳ quái, bất kể ai ăn vào cũng không thể tiêu hóa, cuối cùng vẫn sẽ từ trong cơ thể bài tiết ra.”

Khôn Thái nhanh chóng giải thích, “Nó giống như một thứ không thuộc về thế giới này vậy, sự tồn tại của Huyết Nhục Tu La, nhất định là một cấm kỵ vô cùng đáng sợ!”

“Nhìn như vậy thì đúng là cấm kỵ.”

Lòng Giang Thạch cuộn trào.

Trên đời này thế mà còn có thứ kỳ quái như vậy!

Thật là bất khả tư nghị!

“Trong tộc các ngươi có bao nhiêu thứ này?”

“Ta cũng không biết, chỉ biết là rất ít, mỗi phần đều là chỉ bảo chỉ có thể ngộ không thể cầu, hai phần này cũng là chúng ta mới thu hoạch được cách đây không lâu.”

Khôn Thái nhanh chóng đáp lời.

“Thực sự là khổ cực.”

Giang Thạch nói.

“Đại nhân khách khí, có thể hầu hạ đại nhân là điều nên làm, đại nhân, nếu không còn việc gì, ta có thể đi được không?”

Khuôn mặt Khôn Thái biến ảo, không nhin được nói.

“Ừ, đi đi.”

Giang Thạch đáp lời.

“Vâng, đa tạ đại nhân, đa tạ đại nhân.”

Khôn Thái trở về từ cõi chết, trong lòng thật không dám tin, vội vàng quay người bỏ chạy, hai mắt nhanh chóng lóe lên một tia oán độc.

Giang Thạch!

Hôm nay không phải là đối thủ của ngươi, không có nghĩa là mãi mãi không phải là đối thủ của ngươi!

Ngươi căn bản không biết Huyết Chiến Minh chúng ta cường đại đến mức nào!

Sẽ có một ngày, ngươi sẽ hối hận vì những gì mình đã làm!

Hô!

Phù!

Một bóng người to lớn lướt qua đầu hắn, bàn tay to lớn đã tóm lấy đầu hắn, nhô phăng ra, Thiên Phú Phệ Hồn lập tức nuốt chửng hồn phách của hắn.

“Thật xin lỗi, đã nói sẽ tha cho ngươi, nhưng không dễ dàng như vậy.”

Giang Thạch lảo bẫm, ném đầu hắn đi, sau đó lại nhìn hai khối huyết nhục trong tay.

Huyết Nhục Tu La.

Không biết trong Thiên Ma Giáo có ai biết thứ này không?

Huyền Đạo Tử có biết không?

Giang Thạch suy nghĩ, tìm một cái bao khóa cất hai khối huyết nhục kỳ dị này đi, sau đó lại điên cuồng lao về phía Thiên Ma Tổng Đàn.

....

Bình minh đến.

Vạn đạo ánh sáng rực rỡ.

Chương 678: Thiên Phú: Thần Hành! 1

Trong thiên điện.

Giang Thạch mang theo hai khối Huyết Nhục Tu La màu sắc kỳ dị, không ngừng chớp động, đã sớm quay trở lại đại điện.

Lúc này, hai khối huyết nhục kỳ dị đều được hãn đặt trên chiếc bàn đá trước mặt.

Thiên Ma Giáo Chủ cau mày, nghi ngờ không thôi, đi vòng quanh hai khối huyết nhục, không ngừng quan sát.

Huyền Đạo Tử cũng trầm ngâm suy tư, không nói một lời, không biết đang nghĩ gì trong đầu.

“Như thế nào? Các người từng thấy qua thứ này không?”

Giang Thạch hỏi.

“Quái tai, quái tai, ta chưa từng thấy.”

Thiên Ma Giáo Chủ lắc đầu nhẹ, lên tiếng nói.

“Xấu hổ, lão phu cũng chưa từng thấy qua thứ này.”

Huyền Đạo Tử khẽ thở dài, bất đắc dĩ nói.

Nhìn mãi, hãn cũng không dám tin thứ này lại có khả năng kỳ diệu khiến người ta sống lại.

“Thứ này là chí bảo của dị tộc, chưa từng thấy cũng là bình thường.”

Giang Thạch lên tiếng.

Hắn cũng chỉ thuận miệng hỏi, nếu hai người thực sự không biết cũng chẳng sao.

Sau này hắn có thể từ từ nghiên cứu.

Tuy nhiên, Giang Thạch hoàn toàn không tin vào năng lực hồi sinh của nó.

Gửi gắm sinh mệnh chính mình vào vật ngoài thân, từ trước đến nay hắn khinh thường làm như vậy.

Giang Thạch tiến đến, cất kỹ hai thứ này.

“Đúng rồi, giáo chủ, người có từng nghe qua Vô Tướng Tôn Giả không?”

Giang Thạch đột nhiên lên tiếng hỏi.

“Vô Tướng Tôn Giả?”

Sắc mặt Thiên Ma Giáo Chủ biến đổi, lộ vẻ kinh ngạc, nhìn Giang Thạch, nói, “Người nghe được người này từ đâu?”

“Ồ? Giáo chủ thực sự biết?”

Mắt Giang Thạch lóe lên, nói, “Thực ra không giấu gì, trước đây ta đi sâu vào Bắc Cực Băng Nguyên, đã từng gặp qua người này!”

“Người đã gặp hắn?”

Sắc mặt Thiên Ma Giáo Chủ biến ảo, trong lòng chìm xuống, nói, “Không ngờ a, hắn thế mà vẫn còn sống trên đời.”

Đột nhiên, hắn ngẩng đầu nhìn Giang Thạch, nói, “Hắn hẳn đã nói cho người biết lai lịch của hắn chứ?”

“Không.”

Giang Thạch trực tiếp lắc đầu, nói, “Hắn chỉ nói hắn là người của Thiên Ma Giáo, ngoài ra không tiết lộ thêm bất kỳ thông tin nào.”

“Được rồi.”

Thiên Ma Giáo Chủ trầm giọng nói, “Nếu tính về bồi phạt, người này chính là sư thúc của ta.”

“Ồ?”

Giang Thạch nhướng mày.

“Năm xưa sư phụ ta truyền vị trí giáo chủ cho sư tôn ta, sau khi sư phụ ta tọa hóa, người này liền phản bội Thiên Ma Giáo, sau đó bị sư tôn ta đích thân truy sát, từng vài lần đánh hấn trọng thương. Sau này, ta tưởng rằng sư tôn đã giết chết hấn, không ngờ hấn vẫn còn sống trên đời.”

Ánh mắt Thiên Ma Giáo Chủ thâm thúy .

“Thực lực của người này đại khái mạnh đến mức nào?”

Giang Thạch hỏi.

“Lúc đó hấn đã ở cảnh giới Niết Bàn ngũ trọng thiên, nhiều năm trôi qua như vậy, hấn đã đến Niết Bàn viên mãn rồi.”

Thiên Ma Giáo Chủ đáp lời.

“Niết Bàn Cảnh viên mãn... Khó trách lần trước có thể khiến ta cảm thấy nguy cơ như vậy.”

Giang Thạch lẩm bẩm.

Lần trước khi tiến vào Bắc Cực băng nguyên, hấn mới vừa đạt đến Niết Bàn tam trọng, đối mặt với đối phương khó tránh khỏi sẽ cảm thấy áp lực.

Bây giờ hấn đã chính thức đạt đến Niết Bàn Cảnh bát trọng!

Loại áp lực này bây giờ cũng không đáng là gì!

Tung tích của Thiên Ma Chi Thủ vẫn còn nằm trong tay hấn.

Sau này vẫn tiếp tục đi một chuyến đến Bach.

“Giáo chủ, người nghỉ ngơi đi, ta cũng phải về nghỉ ngơi một lát.”

Giang Thạch đáp lời, bước chân đi ra, thân hình to lớn dần dần bước ra khỏi thiên điện.

....

Thời gian trôi qua.

Ngoại giới dần phát chấn động không nhỏ.

Tin tức về việc [Chư Tinh Lôu] và [Huyết Chiến Minh] tổn thất nặng nề nhanh chóng truyền khắp thiên hạ, khiến không ít nhân loại và dị tộc đều vô cùng kinh ngạc.

Thiên hạ khắp nơi xôn xao.

Đủ loại tiếng nghị luận, bàn tán nhanh chóng truyền đi khắp nơi.

Thời gian gần đây, Đại Hoành chi địa khắp nơi giả dối quỷ quyệt, gió nổi mây vần, bề ngoài dị tộc và nhân tộc chung sống hòa bình, thực tế cao thủ dị tộc liên tiếp ám sát cao thủ nhân tộc, từ lâu đã khiến cho vô số cường giả thành danh của nhân tộc tổn thất thảm trọng, thậm chí còn có rất nhiều cường giả bị lột da người, chế thành y phục.

Đây vẫn là lần đầu tiên có người có thể săn lùng dị tộc như vậy.

Đặc biệt là [Chư Tinh Lôu] và [Huyết Chiến Minh], đây đều là những tổ chức vô cùng hùng mạnh trong số các dị tộc.

Mỗi tổ chức đều do hơn chục tinh anh của các chủng tộc khác nhau cùng nhau hội tụ.

Bọn hấn ánh mắt lạnh lùng, bề ngoài thiên hạ, coi thiên hạ nhân tộc như vật trong túi, mục đích chỉ là muốn không chế

nhân loại, đoạt lấy quyền lực, tích lũy lực lượng cho việc mở ra “Đế Vãn Chi Môn” trong tương lai.

Đối mặt với hai tổ chức này, ngay cả Ngũ Tộc Viễn Cô cũng chỉ có thể tránh né.

Có thể nói không ai dám tranh phong.

Nhưng hai tổ chức hùng mạnh như vậy, lại liên tiếp chịu thiệt thòi trong tay Giang Thạch, bị Giang Thạch liên tiếp giết chết vô số cao thủ.

Thậm chí một cứ điểm của [Huyết Chiến Minh] cũng bị toàn diệt, mất đi chí bảo vô cùng quan trọng.

Tin tức này khiến cả thiên hạ chấn động, một mảnh rung chuyển.

Chương 679: Thiên Phú: Thần Hành! 2

...

Huyết Chiến Minh.

Tại một cứ điểm bí ẩn nào đó.

Bên trong một hang động nằm ở sườn núi, một bóng người cao lớn, mặt mũi lạnh lùng, để tóc dài đen tuyền, đang khoanh chân ngồi đây.

Khi nhìn thấy tin tức truyền đến từ bên ngoài, ánh mắt hắn híp lại, nắm chặt tay, lập tức bóp nát mảnh giấy trong tay thành tro bụi.

“Một đám vô dụng, chuyện còn con thể này mà cũng không làm xong, Huyết Nhục Tu La vừa mới có được mà lại để một nhân loại cướp đi, đúng là ngu xuẩn!”

Hắn tức giận ném mảnh giấy vụn trong tay ra, cả người toát lên một cỗ hung khí vô hình đáng sợ, nói, “Tên Giang Thạch kia là lai lịch gì? Sao lại có thể có thực lực như vậy?”

“Pháp Vương, trước đây người này vẫn được coi là đệ nhất nhân thế hệ trẻ của nhân tộc, nhưng theo ta thấy, chỉ sợ... chỉ sợ hắn không chỉ là cao thủ thế hệ trẻ, mà là cao thủ đệ nhất của toàn bộ nhân tộc.”

Trước mặt hắn, một cao thủ dị tộc mặc áo da người, sắc mặt biến ảo, lên tiếng nói, “Bằng không, hắn không thể một mình tiêu diệt một cứ điểm của chúng ta.”

“Cứ điểm đó có vô số cao thủ, đặc biệt là đội trưởng [Lục Diệt Kiếm Ma] càng là cao thủ trong cao thủ, thực lực ít nhất cũng ở cảnh giới Niết Bàn Bát Trọng Thiên, muốn giết chết hắn, nếu không có thực lực Niết Bàn Cửu Trọng Thiên là không thể làm được!”

“Mà trong số cao thủ nhân tộc, ngoại trừ ba vị Cổ Thánh còn sót lại thì không còn mấy cao thủ Niết Bàn Cửu Trọng Thiên, cho nên ta mới nói tên Giang Thạch này, rất có thể là cao thủ số một của nhân tộc bây giờ!”

“Thôi được rồi, cái gì đệ nhất cao thủ nhân tộc, chỉ là một tên rác rưởi mà thôi, dám đánh chủ ý vào [Huyết Chiến Minh] ta!”

Bóng người cao lớn như ma thần kia, giọng điệu lạnh lùng, cắt ngang lời hắn, nói, “Ngay cả Huyết Nhục Tu La vừa mới có được cũng bị hắn cướp đi, đây chính là không biết sống chết!!”

Ánh mắt hắn lóe lên tia lạnh, nói, “Người đi đưa cho ta một phong chiến thư, nói ta muốn quyết một trận tử chiến với tên Giang Thạch này, địa điểm ngay tại Kỳ Lân Thành, thời gian là ba ngày sau!”

“Vâng, Pháp Vương!”

Sắc mặt cao thủ dị tộc bên cạnh biến đổi, lập tức chấp tay, đột nhiên nhớ ra một chuyện, nói, “Nhưng nếu hắn không đến thì sao?”

“Không đến?”

Bóng người cao lớn như ma thần trước mặt, giọng điệu lạnh lùng, không có chút cảm xúc nào.

“Nếu không đến, bản tọa sẽ đích thân đến, tuyệt diệt đạo thống của hắn!”

“Tốt!”

Cao thủ dị tộc kia gật đầu lần nữa, nói, “Ta sẽ ngay lập tức truyền tin tức đi!”

Thân hình hắn lóe lên, nhanh chóng rời khỏi nơi này.

Bên trong hang động cổ chỉ còn lại bóng người to lớn, khuôn mặt lạnh lùng.

Hắn đứng bất động, khí tức thâm trầm nội liễm như một tôn cự ma, khiến người ta tâm sinh sợ hãi.

.....

Một tin tức bất ngờ lan truyền, chấn động cả thiên hạ.

Khiến cho Đại Hoành vốn đã náo động lại càng thêm rung chuyển.

Vô số người lộ vẻ ngạc nhiên, một mặt giật mình.

Có cao thủ trong Huyết Chiến Minh muốn quyết tử chiến với Giang Thạch?

Địa điểm được chọn là ở Kỳ Lân Thành?

Ngay khi tin tức xuất hiện, vô số người lại một lần nữa xông xáo bàn tán.

Rất nhanh, vô số tin tức nhỏ lẻ cũng được truyền ra, tiết lộ người khiêu chiến Giang Thạch lần này là ai.

Hóa ra là một vị Pháp Vương vô cùng cường đại trong Huyết Chiến Minh – Ngạo Thiên!

Huyết Chiến Minh từ khi thành lập đã lập ra bốn vị Pháp Vương, chia nhau cai quản bốn hướng Đông Tây Nam Bắc của Đại Hoành chi địa.

Mỗi vị Pháp Vương đều thực lực cao thâm, vô cùng biến thái, được ví như bốn tòa đại sơn sừng sững không thể vượt

qua.

Kể từ khi Huyết Chiến Minh thành lập, bốn vị Pháp Vương đã tung hoành ngang dọc, không ai có thể ngăn cản, những cao thủ nhân tộc mà bọn hắn gặp phải đều không thể chống đỡ nổi.

Thậm chí có tin đồn rằng ngay cả Mông Phóng trong Ngũ Tộc Viễn Cổ cũng đã thất bại dưới tay một vị Pháp Vương.

Trong lúc nhất thời, uy danh của bốn vị Pháp Vương đã trực tiếp được đẩy lên một đỉnh cao mới.

Mông Phóng là ai, có thể nói là không người không biết.

Trời Sinh Kim Cương, nhục thân vô địch, từ khi sinh ra đã chú định sẽ khiến người khác phải theo đuổi cả đời, một nhân vật như vậy, chú định sẽ được vô vàn quang hoàn gia thân, vạn ức lễ dân kính ngưỡng, thế mà không chịu nổi ba chiêu dưới tay một vị Pháp Vương.

Có thể tưởng tượng được thực lực của bốn vị Pháp Vương này khủng bố như thế nào?

Mà giờ đây cũng có một vị Pháp Vương nhắm vào Giang Thạch?

Muốn quyết một trận tử chiến với Giang Thạch?

Trong lúc nhất thời, Đại Hoành chi địa lại một lần nữa xôn xao náo động.

...

Thời gian trôi qua.

Thiên Ma Tổng Đàn.

Trên đỉnh núi cao ngút.

Giang Thạch bất động, ngồi xếp bằng cao cao, thân hình như tượng đá bất động, trong cơ thể hắn, tinh khí cuộn cuộn, ngũ tạng cộng hưởng.

Từng đợt ba động mạnh mẽ và mênh mông không ngừng va đập trong ngũ tạng lục phủ của hắn, mỗi lần va đập đều có thể khiến thân thể hắn biến đổi không ngừng.

Chương 680: Thiên Phú: Thần Hành! 3

Cuối cùng, viên Niết Bàn Đan cuối cùng cũng được Huyền Đạo Tử luyện chế thành.

Lúc này, nhìn bề ngoài, khí tức của hắn nội liễm, thân hình bất động, như không có chút thay đổi nào.

Nhưng thực tế, bên trong cơ thể hắn đã sớm như sóng cuộn biển gầm.

Từng đợt ba động mạnh mẽ không ngừng cuộn trào trong cơ thể hắn.

Mỗi lần va đập đều có thể kích thích tiềm năng vô tận của cơ thể.

Cứ như vậy thời gian trôi qua.

Bất tri bất giác, một ngày trôi qua.

Cho đến sáng ngày hôm sau, những đợt ba động mạnh mẽ này mới bắt đầu dần dần rút lui, từng lớp da già nứt nẻ bong ra khỏi cơ thể, theo gió bay lả tả, nhanh chóng lộ ra làn da mới bên trong.

Mắt Giang Thạch lóe lên, nhìn xuống bàn tay của mình.

Làn da mới sinh, mạnh mẽ, rắn rỏi, tràn đầy sinh cơ khủng bố.

Đồng thời lại không gì không phá!!

Rắc rắc!

Nắm chặt tay, từng tiếng rắc rắc giòn tan của xương cốt vang lên.

“Niết Bàn cứu trọng thiên, nhục thân tiến thêm một bước.”

Không chỉ vậy!

Cái quan trọng hơn là!

Thiên phú của hắn!

Ánh mắt Giang Thạch một lần nữa hướng về phía bảng điều khiển trước mặt.

Chỉ thấy điểm giá trị danh vọng ban đầu đã tích lũy lại hơn mười nghìn điểm, thiên phú hoàn toàn mới đã chính thức được mở khóa.

Thiên phú: Thần Hành (Thần hành bách biến, tốc độ vô song, trên trời dưới đất, đến đi như gió).

“Hóa ra lại là thiên phú về tốc độ.”

Mắt Giang Thạch lóe lên.

Mặc dù hắn sở hữu Thánh Quyết Không Gian, có thể dịch chuyển tức thời, nhưng đó đều là dịch chuyển tức thời trong phạm vi ngắn, nếu muốn dịch chuyển tức thời trong thời gian dài, căn bản là không thể.

Bây giờ thì tốt rồi.

Có được thiên phú Thần Hành, hoàn toàn đã bù đắp được điểm yếu của Thánh Quyết Không Gian.

Từ nay dịch chuyển tức thời + Thần Hành, nhất định sẽ vô song trên thế gian.

“Xem ra mấy ngày nay danh tiếng của ta trong đám dị tộc đã hoàn toàn lan truyền, nếu không không thể khiến ta nhanh chóng mở khóa thiên phú như vậy.”

Giang Thạch tự lắm bầm.

Đột nhiên, hấn đứng phắt dậy, trực tiếp sử dụng thiên phú Thần Hành, thân hình lóe lên, vù một tiếng, hóa thành một luồng ánh sáng, nhanh đến mức không thể tin nổi, lóe lên một cái, đã xuất hiện ở cách đó không biết bao nhiêu dặm, sau đó lại lóe lên một cái, trong nháy mắt lại xuất hiện trên đỉnh núi ban này.

Tốc độ khủng khiếp khiến bản thân Giang Thạch cũng không khỏi kinh ngạc, không thể tin nổi.

“Tốc độ này e rằng có thể sánh ngang với dịch chuyển tức thời rồi chứ?”

Hấn vô cùng chấn động, lại một lần nữa thử nghiệm tốc độ của mình bây giờ.

Vù vù vù!

Cứ như vậy, thân hình hấn không ngừng lóe lên, không ngừng tiến về phía trước, mỗi lần tiến về phía trước đều trong nháy mắt xuất hiện ở cách đó không biết bao nhiêu dặm, biến ảo liên tục, khiến người ta hoàn toàn không thể nắm bắt.

Chớp mắt!

Giang Thạch lại một xuất hiện lần nữa tại Thiên Ma Tổng Đàn, nhìn thân hình của mình, trên mặt hấn lại nở nụ cười nồng đậm.

Có tốc độ này, còn có nơi nào trên thế giới này mà không thể đi?

Ngay lúc này.

Tiếng gió rít vang dội từ xa truyền đến, nhanh chóng tiến về phía hấn.

Giang Thạch quay đầu nhìn lại.

Hóa ra là Bạch Mi Tôn Giả.

“Hắc Liên Thánh Tử, có chuyện xảy ra rồi!”

Bạch Mi Tôn Giả nhanh chóng đi đến, nói, “Giáo chủ sai ta thông báo cho người, dị tộc có cao thủ muốn quyết chiến với người, là một vị Pháp Vương của Huyết Chiến Minh, ba ngày sau ước chiến với người tại Kỳ Lân Thành, quyết một trận tử chiến!”

“Quyết chiến ta?”

Giang Thạch cau mày, khoát tay nói, “Không hứng thú, nếu có bản lĩnh, bảo hắn tự đến Thiên Ma Tổng Đàn tìm ta.”

“VẬY... vậy có cần hồi âm cho đối phương không?”

Bạch Mi Tôn Giả vội vàng hỏi.

“Hồi âm? Hồi âm cái gì?”

Giọng điệu Giang Thạch lạnh nhạt, nói, “Bỏ mặc bọn hắn là được.”

“Chẳng lẽ ngay cả chiến thư cũng không hồi âm?”

Bạch Mi Tôn Giả kinh ngạc hỏi.

“Làm sao? Ta nói còn chưa rõ ràng sao?”

Giang Thạch lạnh giọng nói.

“Tốt, tốt.”

Bạch Mi Tôn Giả liên tục gật đầu, trong lòng thâm kinh ngạc, lập tức nhanh chóng rời đi.

Giang Thạch mặt không biểu cảm, không thêm quan tâm nữa, ngồi xếp bằng xuống, tiếp tục nghiên cứu bằng điều khiển trước mặt.

Bây giờ hắn bận rộn tu luyện, trên người có vô số loại công pháp cần nghiên cứu, nào có thời gian đi quyết chiến với đối

phương.

Nếu thực sự muốn chiến một trận, trực tiếp đến tìm hấn là được.

Hấn không muốn lãng phí một giây phút nào.

“Còn có [Diêm Ma Cửu Chuyển Công] này, hỏa diễm tiếp theo cần tu luyện là [Tử Yêu Tà Hỏa], nghe nói uy lực của loại tà hỏa này còn mạnh hơn Xích Huyết Ma Hỏa ở tầng thứ hai hơn mười lần, muốn không chế loại hỏa diễm này, nếu không có thân thể cường đại tuyệt đối thì không thể làm được.”

Ánh mắt Giang Thạch lóe lên.

Bên ngoài náo động, sôi sục.

Mọi loại tin tức vẫn không ngừng truyền ra.

Dù là nhân tộc hay dị tộc, các thế lực đều đang chờ đợi, muốn chờ đợi ba ngày sau, xem trận tử chiến giữa Giang Thạch và Pháp Vương Huyết Chiến Minh.

Chương 681: Phạt Người Làm Nô Lệ 100 Năm! 1

Nhiều người thích cá cược đã sớm mở sòng bạc, bắt đầu đặt cược.

Bên trong hang động cao vút.

Thân hình to lớn, như một vị ma thần, Pháp Vương Huyết Chiến Minh Ngạo Thiên, một lần nữa mở ra đôi mắt lạnh lùng, nhìn chăm chăm vào tên dị tộc trước mặt.

“Chiến thư đã truyền đi chưa?”

“Bẩm Pháp Vương, đã truyền đi rồi.”

Dị tộc cung kính đáp lời, ánh mắt biến ảo nói, “Tuy nhiên, đối phương không hề có ý đáp ứng, cũng không nói một lời nào.”

“Không đáp ứng?”

Ánh mắt Ngạo Thiên lạnh lùng, nói, “Có ý tứ, ta sẽ chờ người ba ngày, ba ngày sau, nếu không xuất hiện, ta sẽ đích thân đến Thiên Ma Tổng Đàn tìm người!”

Hắn nhắm mắt, bất động, một lần nữa rơi vào trạng thái tĩnh tọa.

Dị tộc trước mặt sắc mặt cẩn trọng, lập tức lui xuống.

Cứ như vậy.

Giữa lúc thiên hạ náo động, dù là Giang Thạch hay Ngạo Thiên, cả hai đều không hề cử động, chìm vào im lặng, đối với những tin tức bên ngoài dường như chẳng hề quan tâm.

Chớp mắt đã ba ngày trôi qua.

Vô số cao thủ tụ tập về Kỳ Lân Thành.

Trong nháy mắt, cả trong và ngoài Kỳ Lân Thành đều bị vây kín, chật kín người.

Vô số tiếng ồn ào náo động nhanh chóng vang lên.

Thiên Ma Tổng Đoàn.

Núi non hiểm trở, đại lộ ngoằn ngoèo, uốn lượn như rắn, uốn khúc về phía sâu thẳm, hai bên sườn núi nhô cao, dựng đứng như dao.

Ngoài trừ một số ít giáo chúng canh gác, những người khác đã hoàn toàn biến mất.

Ầm ầm!

Một tiếng vang trầm đục vang lên, rung chuyển cả đất trời.

Một bóng người cao lớn, tóc đen xõa, như một vị ma thần, từ trên trời giáng xuống, xuất hiện ở nơi đây.

Ánh mắt hấn như dao, khiếp người run sợ, thân hình cao lớn sừng sững toát lên một cỗ khí tức thâm trầm khó tả, sau khi lạnh lùng nhìn chằm chằm con đường phía trước, hấn bước chân một bước, trực tiếp nhanh chóng tiến về phía trước.

Vài tên cao thủ dị tộc phía sau vội vàng bám sát theo.

Trên con đường núi.

Một đám giáo chúng đang canh gác, sắc mặt biến đổi, vội vàng lên tiếng ngăn cản.

“Là ai?”

“Thiên Ma cấm địa, không được phép xông bừa!”

Ầm ầm ầm!

Tiếng động vang lên, thi thể bay ngược.

Tên cầm đầu mặt mày lạnh lùng, không hề dừng bước, thân hình lao ra, như cơn lốc xoáy, lao thẳng vào sâu trong Thiên Ma Tổng Đàn.

Các cao thủ phía sau nhanh chóng bám theo, từng người nhanh nhẹn vô cùng.

Chỉ có điều, một đường này đi thẳng qua, toàn bộ Thiên Ma Tổng Đàn lại yên tĩnh đến đáng sợ.

Rất nhiều đồn trại và khu vực cơ quan dọc theo đường đi đều không có một bóng người.

Bỗng nhiên!

Bóng người cao lớn đi đầu đột nhiên dừng lại, thân hình sừng sững xuất hiện trước một tòa cổ điện khổng lồ, ánh mắt lạnh lùng, nhìn chăm chăm tòa đại điện này.

Hắn tuy bất động, nhưng đã có một tia sáng từ trong mắt bắn ra, toàn bộ cổ điện như bị nghiền nát bởi bàn tay vô hình, bắt đầu phát ra tiếng ầm ầm, nhanh chóng sụp đổ, hóa thành bột mịn.

Cứ như vậy!

Bóng người cao lớn này tiếp tục bước đi, mặt người lạnh lùng, dọc theo đường đi, phàm là gặp phải bất cứ thứ gì đều bị hắn tiêu diệt.

Dưới ánh mắt của hắn, dường như không có vật hữu hình nào có thể chịu đựng được.

Toàn bộ Thiên Ma Tổng Đàn, như đang xảy ra một trận động đất kinh hoàng, mọi thứ đều nhanh chóng sụp đổ tan biến.

“Giang Thạch, trên đời này không có ai có thể cự tuyệt ý tứ của ta!”

Ngạo Thiên giọng điệu lạnh lùng, hai tay chấp sau lưng, ánh sáng hủy diệt trong mắt vẫn không ngừng tỏa ra, khiến thiên địa nổ vang, nhanh chóng sụp đổ .

“Ta đã nói, ngươi không chiến với ta, ta sẽ đích thân đến, diệt đạo thống của ngươi, tuyệt cả nhà ngươi!”

Ầm ầm!

Từng tòa kiến trúc và ngọn núi lớn sụp đổ nhanh chóng, không gian bị xé rách, rung chuyển cả đất trời, năng lượng tàn phá khắp nơi.

Như thể ngàn tỷ tấn đã đến!

Ngay khi hấn một đường hủy diệt tiến về phía trước.

Bỗng nhiên, thân hình khựng lại, bất động, như có linh cảm, hai luồng sáng hủy diệt trong mắt dần thu lại, ánh mắt lạnh lùng, quay đầu lại.

Vài tên dị tộc phía sau sắc mặt sửng sờ, thấy hấn quay đầu, cũng vội vàng quay đầu theo.

Cái quay đầu này, sắc mặt bọn hấn mới đột nhiên thay đổi.

Cách không xa phía sau bọn hấn.

Vô thanh vô tức, một bóng người cao lớn đã xuất hiện, thân hình khủng bố oai phong, trên người khoác trường bào đen, ánh mắt sâu thẳm, mi tâm có một đường vân dựng thẳng, đang lẳng lặng nhìn bọn hấn.

“Giang Thạch!”

Vài tên dị tộc hoảng sợ, hô thất thanh, sau khi nhìn thấy Giang Thạch, bọn hấn vội vàng lùi lại, nhanh chóng ẩn sau lưng Pháp Vương của mình.

Người có tên, cây có bóng.

Tất nhiên bọn hắc hủ hiểu rõ lực lượng bây giờ của Giang Thạch.

Cả một đội của [Huyết Chiến Minh] đã bị hắc tiêu diệt, ngay cả đội trưởng cũng chết thảm.

Không ai dám xem thường hắc!

Hơn nữa, không ai biết Giang Thạch xuất hiện ở đó từ lúc nào, không một ai cảm nhận được.

“Giang Thạch!”

Ngạo Thiên thân hình vạm vỡ, tóc đen bay múa , cao hơn hai thước, giọng điệu lạnh lùng, ánh mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Giang Thạch.

“Ta tìm người khắp nơi, cuối cùng người cũng dám xuất hiện.”

Chương 682: Phạt Người Làm Nô Lệ 100 Năm! 2

“Ta có gì không dám xuất hiện?”

Giang Thạch nhú mày, nhìn người trước mặt, nói: “Người là Pháp Vương Ngạo Thiên?”

“Chính là bản tọa!”

Ngạo Thiên lạnh lùng nói, toát lên vẻ bá đạo.

“Ban đầu ta không muốn quan tâm đến người, nhưng người lại được đà lấn tới, vậy mà thực có can đảm đến đây hủy đạo thống của ta, bây giờ nhiều kiến trúc bị người phá hủy như vậy, ta cũng không giết người, chỉ phạt người ở đây làm nô lệ một trăm năm, canh giữ giáo môn cho Thiên Ma Tổng Đàn ta.”

Giang Thạch chậm rãi lên tiếng.

“Người nói gì?”

Ngạo Thiên nheo mắt, hàn quang lóe lên.

“Như thế nào? Người không nghe thấy à?”

Giang Thạch giọng điệu lạnh lùng, thân hình cao lớn, nói: “Ta nói phạt người ở đây làm nô lệ...”

Ầm ầm!

Không gian trước mặt nổ tung, không gian loạn lưu bắn tung tóe khắp nơi.

Vô số luồng không gian loạn lưu như thủy triều hỗn loạn, ập xuống thân hình Giang Thạch, muốn phá hủy mọi thứ.

Thân hình Giang Thạch nguy nga bất động, như vạn pháp bất xâm, trong dòng không gian loạn lưu vô tận không hề lay động, nhưng một cái đại thủ không biết lúc nào đã nhô ra.

Bốp!

Năm ngón tay gắt gao nắm chặt một bàn chân khổng lồ.

Ngạo Thiên mặt lạnh tanh, từ trên trời giáng xuống, thân hình khổng lồ như biến thành một tòa ma nhạc khủng khiếp, một bàn chân bị Giang Thạch nắm lấy.

Không gian loạn lưu vô tận này chính là cảnh tượng hủy diệt do lực lượng tốt cùng của hắc phá vỡ không gian tạo ra.

Chỉ là!

Một kích kinh khủng như vậy, vậy mà lại bị Giang Thạch dễ dàng ngăn chặn?

“Hảo một cái Giang Thạch, khó trách dám nói lời ngông cuồng trước mặt bản tọa! Quả nhiên có chút bản lĩnh!!”

Ngạo Thiên giọng điệu lạnh lùng, đột nhiên hét lên: “Loạn đao quang lưu!”

Phù!

Bàn chân của hắc bổng trở nên trơn trượt, lập tức thoát khỏi bàn tay Giang Thạch, sau đó hai bàn chân lập tức tạo ra vô số tàn ảnh, như hóa thành sương mù vô tận, dày đặc, nhanh chóng lao về phía thân hình Giang Thạch, mỗi tầng sương mù đều có lực lượng xé rách hư không, nghiền nát mọi thứ.

Nhưng Giang Thạch cau mày, không hề nao núng, một bàn tay nhanh chóng trượt đi, nhanh như chớp, lại chính xác vô cùng chặn đứng tất cả các đòn tấn công của Ngạo Thiên.

Như thể mọi đòn tấn công của Ngạo Thiên đều được hắc dự đoán rõ ràng.

Từng tàn ảnh dày đặc tan biến trên cơ thể hắn.

Từ đầu đến cuối, thân hình Giang Thạch không hề di chuyển khỏi vị trí ban đầu.

Ầm!

Lại một tiếng rên rỉ vang lên! Giang Thạch một lần nữa nắm lấy bàn chân của Ngạo Thiên, mặt lạnh tanh nói: “Nếu ngươi chỉ có chút bản sự này, thì có thể kết thúc rồi!”

Vù!

Một bàn tay của hắn đột nhiên biến mất, khoảnh khắc tiếp theo không gian bùng nổ, ầm một tiếng, không gian loạn lưu bắn ra tứ phía, một bàn tay khổng lồ kinh hoàng đã đánh trúng ngực Ngạo Thiên.

Máu bắn tung tóe, tứ chi đứt lìa bay tứ tung.

Đường đường Pháp Vương uy danh hiển hách của Huyết Chiến Minh, vậy mà bị một chiêu của Giang Thạch đánh tan!

Vài dị tộc đi theo, sắc mặt đều hoảng hốt, lộ vẻ kinh sợ, không dám tin vào mắt mình.

“Pháp Vương!”

Bọn hắn kinh hãi hét lên.

Nhưng đột nhiên Giang Thạch cau mày, thân hình trực tiếp thuẩn di, trong nháy mắt biến mất tại chỗ.

Ầm ầm!

Khu vực ban đầu bỗng nhiên nổ tung.

Mặt đất vỡ vụn, rung chuyển dữ dội.

Cả Thiên Ma Tổng Đoàn như con thuyền mỏng manh giữa bão táp, rung lắc dữ dội, núi non, kiến trúc tứ phía đều rung

chuyển âm âm.

Chỉ thấy nơi Giang Thạch đứng trước đây, trực tiếp xuất hiện một hố sâu khổng lồ rộng hàng trăm mét, dày đặc, bao phủ bởi khí tức hủy diệt.

Ở giữa hố sâu kinh khủng này.

Là một tôn ma ảnh cao khoảng bảy tám thước, toàn thân vẩy sừng hung tợn, đầu mọc ba sừng, khuôn mặt nở nụ cười hung dữ, không báo trước xuất hiện ở đó, sau lưng mọc một đôi cánh khổng lồ, sải cánh gần chục thước, toàn thân quán quanh hắc khí, khí tức kinh khủng.

Một bàn tay khổng lồ đang ấn chặt xuống mặt đất.

“Giang Thạch, ngươi cũng có chút thú vị, ít nhất cũng có thể khiến ta sử dụng bản thể thực sự! Điều này chưa từng xuất hiện ở những cao thủ nhân loại khác, ngươi thật khiến ta hưng phấn, hahaha. Ngươi biết không? Thân thể ban nãy của ta thậm chí còn chưa đến ba thành công lực của bản thể, ba thành công lực còn chưa có!”

Ma ảnh nở nụ cười nham hiểm, ha ha cuồng tiếu, hắc khí trên người cuộn cuộn.

Nhuộm đen cả không gian.

Vài dị tộc cách đó không xa đều vô cùng kinh ngạc, lộ vẻ vui mừng.

“Bản thể?”

Giang Thạch liếc mắt nhìn, từ miệng từ từ phun ra một ngụm trọc khí, nói: “Thật thú vị! Nói như thể ai cũng không có bản thể vậy!!”

Rắc!

Thân hình hắn đột nhiên bắt đầu nhanh chóng phình to, như được bơm khí vậy, nhanh chóng xé rách toàn bộ quần áo trên người.

Một thân ảnh hung hãn đáng sợ, như được đúc từ ma đồng cổ đại, trực tiếp xuất hiện.

Hắn ánh mắt lạnh lùng, khí tức bùng nổ, cũng cao tầm bảy tám thước, da thịt khắp người đỏ rực cuồng bạo, từng tắc huyết nhục đều tuôn ra xích quang kinh hoàng, toát lên khí tức giống như diệt thế vậy!

Chương 683: Phạt Người Làm Nô Lệ 100 Năm! 3

“Người nói người dùng ba thành lực, nhưng ta... căn bản là chưa dùng lực!”

Giọng nói trầm thấp và khàn khàn của Giang Thạch vang vọng tứ phương.

Sau lưng hắn, một cơn lốc khí bùng lên, khuấy động phong vân.

Đây hoàn toàn là do khí tức từ lỗ chân lông của hắn tỏa ra, tạo nên cảnh tượng kinh hoàng này.

“Giang Thạch, chết đi!!”

Ngạo Thiên đồng tử co lại, gầm lên một tiếng, ma ảnh to lớn đã nhanh chóng lao đến, hai tay như chớp nhoáng, trong nháy mắt đã tung ra không biết bao nhiêu công kích.

Chưa hết!

Hai mắt hắn còn toát lên khí tức hủy diệt ngút trời, như hai xoáy nước đen kinh hoàng, cuồng bạo lao về phía thân hình Giang Thạch.

Lúc này, để có thể hạ gục Giang Thạch, hắn đã dốc hết mười hai thành công lực!

Tất cả các phương tiện gần như bùng nổ trong nháy mắt!

Ầm ầm!

Ngay lập tức vô số luồng không gian loạn lưu trực tiếp ập đến thân hình Giang Thạch.

Ngay lúc này, Giang Thạch đã nắm chính xác cảnh giới của đối phương!

Niết Bàn Đại Viên Mãn!

Nhưng đồng thời, nhục thân và cường độ kinh lực đều mạnh hơn nhân tộc cùng cảnh giới đến bảy tám lần.

Phải nói rằng huyết mạch của những dị tộc này là khác biệt.

Dù ở bất kỳ cảnh giới nào, bọn hắn cũng có thể vô địch nhân tộc trong cùng cấp bậc!

Nhưng đó chỉ là những nhân tộc cùng cấp bậc bình thường!

Đối mặt với một quái vật như Giang Thạch, Ngạo Thiên rõ ràng không đủ nhìn.

Hắn trừng mắt, gân xanh khắp người nổi lên, thân hình vốn đã vô cùng to lớn lại tiếp tục biến đổi, như có hàng chục đầu ma long đang du tẩu bên dưới da thịt, khiến da hắn bắt đầu co rúm dữ dội. Sau đó, hắn vung tay, một bàn tay to lớn như trời sập giáng xuống.

Một kích này, bùng nổ toàn bộ lực lượng của Giang Thạch!

Kinh lực và lực lượng dung hợp!

Đồng thời, [Thiên phú Tỏa Long] cũng được thi triển ra, áp chế kinh lực tứ phương.

Ầm ầm!

Thiên địa rung chuyển, vô số luồng không gian loạn lưu quét ra tứ phía, cuộn cuộn, kinh thiên động địa, không gian như một tấm vải rách, xuất hiện từng vết nứt khổng lồ.

Tất cả các đòn tấn công mà Ngạo Thiên tung ra đều bị Giang Thạch tát tan một cách không thương tiếc. Bàn tay to

lớn quét ngang, in hằn một dấu ấn khổng lồ lên hư không, hiện ra một khung cảnh đen kịt.

Đồng tử Ngạo Thiên co lại, trong khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc, toàn thân hắn di chuyển, nhanh chóng né tránh. Tuy nhiên, mặc dù hắn đã né được đòn tấn công chính diện của Giang Thạch, nhưng lực lượng hủy diệt trong chương phong của Giang Thạch vẫn quét trúng cơ thể hắn.

Àm!

Từng mảng lân giáp trên người Ngạo Thiên nổ tung ngay lập tức, máu tươi theo đó bắn tung tóe, thân hình trong nháy mắt bay ngược ra sau, hai cánh thịt khổng lồ sau lưng nhanh chóng vỡ, cố gắng ổn định thân hình, vẻ mặt kinh hãi, không thể tin được nhìn về phía Giang Thạch.

Làm sao có thể!

Làm sao có thể?

Tên này sao lại có thực lực như vậy?

Hắn tự hỏi bản thân đã đạt đến cảnh giới Niết Bàn Đại Viên Mãn, huyết mạch vô tận ngưng tụ, dù là nhục thân hay kinh lực đều tu luyện đến một trình độ vô cùng khủng khiếp.

Cùng cảnh giới, đừng nói là nhân tộc, cho dù là dị tộc cũng không ai có thể áp chế hắn về nhục thân, không ai có thể áp chế hắn về kinh lực.

Hắn tự hỏi bản thân trong quá trình tu luyện cảnh giới Niết Bàn đã làm rất tốt, rất tốt!

Nhưng trận chiến ngày hôm nay với Giang Thạch đã trực tiếp cho hắn thấy khoảng cách giữa hai bên to lớn như thế nào, lòng tràn đầy kinh hãi, gai ốc nổi lên, trong mắt lần đầu tiên xuất hiện vẻ sợ hãi.

“Chạy?”

Giang Thạch cau mày, nói: “Thôi, lại đến một chương nữa. Ban đầu ta định một chương phế bỏ người, nhưng giờ ta đổi ý rồi. Người đã có thể chạy như vậy, ta sẽ dùng ba chương đánh người nằm lại nơi này.”

Thân hình đỏ rực dữ tợn của hắn tiếp tục bước về phía trước.

Thoạt nhìn có vẻ rất chậm.

Nhưng mỗi bước lại như vượt ra ngoài thời gian và không gian, đột nhiên biến mất.

Ngạo Thiên vốn đang toàn lực đề phòng Giang Thạch, đồng tử co lại, đột nhiên nhận ra dao động của không gian, toàn thân đã lao vút lên trời, trong nháy mắt xuất hiện trên bầu trời.

Vừa mới lao ra, sắc mặt Ngạo Thiên lại biến đổi, toàn thân ở trên cao đột nhiên lui mạnh về sau, hai cánh thịt khổng lồ điên cuồng vỗ, nhanh như chớp, liên tục thay đổi bảy tám hướng khác nhau.

Nhưng dù vậy cũng vô ích.

Thân hình Giang Thạch còn nhanh hơn hắn.

Thuần di kết hợp với thiên phú Thần Hành.

Gần như trong nháy mắt đã xuất hiện trước mặt Ngạo Thiên.

Hai mắt hiện lên hung mang cuồng bạo, gân xanh nổi đầy mặt, gầm lên một tiếng: “Cút xuống cho ta!!!”

Ầm ầm!

Một bàn tay đen khổng lồ không biết đã xuất hiện từ bao giờ, mang theo lực lượng kinh thiên động địa, vung mạnh xuống, như một đám mây đen mịt mù, không hề báo trước.

Ngạo Thiên sắc mặt hoảng hốt, gầm lên một tiếng, toàn bộ lân giáp trên người đột nhiên dựng đứng, như lưỡi dao thép, cả người bỗng co lại, biến thành một quả cầu thịt khổng lồ.

Chương 684: Phạt Người Làm Nô Lệ 100 Năm! 4

“Phòng thủ tuyệt đối!!”

Trên quả cầu thịt khổng lồ trong nháy mắt sáng lên từng lớp ánh sáng đen kỳ dị, phù văn chảy xuôi, như hóa thành một khối thần thiết thái cổ.

Ầm ầm!

Tiếng nổ vang dội, một lần nữa rung chuyển không gian, nổ tung vô số không gian loạn lưu.

Quả cầu thịt đen khổng lồ bị Giang Thạch tát bay từ trên không trung xuống, như một viên sao băng rực lửa, xé toạc bầu không khí, tạo ra ngọn lửa hùng hực, nhanh chóng rơi xuống đất.

Ầm ầm!

Cả mặt đất rung chuyển, một lần nữa bắn tung vô số đá vụn, ầm ầm, loạn thạch bay đầy trời.

“Hắc hắc hắc.”

Giang Thạch há miệng, lộ ra hàm răng dữ tợn, cười to nói: “Cũng tạm được, có thể chịu được một kích năm thành lực lượng của ta mà không nổ tung, người có tư cách làm nô lệ của ta. Vậy xem ra, ta phạt người làm nô lệ một trăm năm, không tính quá mức, ha ha ha.”

“Khụ khụ khụ”

Dưới mặt đất nứt nẻ.

Quả cầu thịt đen khổng lồ đã biến trở lại thành Ngạo Thiên, sắc mặt vắn vẹo, đầy vẻ kinh hãi, trong lòng không tin nổi.

Tên khốn kiếp này!

Vừa rồi chỉ là năm thành lực lượng của hắc?

Hắc thực sự là nhân loại?

Tên này này còn giống dị tộc hơn cả bọn hắc.

“Giang Thạch, đây là người bức ta, chịu chết đi!”

Ngạo Thiên đột nhiên gầm lên một tiếng, cánh tay phải giơ lên, ánh sáng đỏ đột nhiên lóe lên, một quả cầu máu kỳ dị xuất hiện.

Hắc bóp mạnh hai tay, quả cầu máu lập tức to ra, sau đó đột nhiên bành trướng, vô số tia máu kinh khủng bắn ra từ quả cầu máu khổng lồ này, dày đặc, chui vào hư không.

“Thiên Kiếp Tỏa!!”

Ngạo Thiên hét lớn.

Đột nhiên, Giang Thạch cau mày, thân hình còn đang lơ lửng giữa không trung, đột nhiên vô số sợi tơ máu dày đặc từ hư không bên cạnh hắc lao ra, như mạng nhện, không biết có bao nhiêu, nhanh chóng quấn lấy tứ chi và thân thể của hắc.

Nháy mắt, thân hình Giang Thạch bị quấn chặt, chỉ còn lại một đầu.

“Hắc hắc hắc.”

Trên mặt Ngạo Thiên đột nhiên nở nụ cười dày đặc, vô cùng lạnh lùng, nhìn chằm chằm Giang Thạch, nói: “Giang Thạch, ban đầu ta không định sử dụng một chiêu này, nói thật, sử dụng chiêu này, thắng chỉ bất võ, ngay cả bản thân ta cũng sẽ khinh bỉ chính mình, nhưng ai bảo thực lực của người lại vượt xa dự liệu của ta! Giang Thạch, đây đều là do người tự

chuốc lấy, hôm nay để người chết dưới Thiên Kiếp Tỏa của ta, không coi là nhục mạ người!!”

Ánh mắt hắn lóe lên hàn quang, khuôn mặt hung tợn, hai tay đột nhiên nắm chặt, những sợi tơ máu dày đặc quấn quanh Giang Thạch sắp sửa siết chặt.

Nhưng ngay lúc này!

Vù một tiếng.

Vô số sợi tơ máu quỷ dị dường như vượt khỏi tầm kiểm soát của hắn, rung lên dữ dội, theo tay hắn nắm lại, những sợi tơ máu không hề siết chặt ngay lập tức.

Chưa hết, tất cả những sợi tơ máu còn tự động tuột ra.

Cảnh tượng này khiến mắt Ngạo Thiên trợn to lần nữa, trong lòng càng thêm chấn động và khó hiểu.

“Điều này không thể nào!!”

Giang Thạch thực sự có thể giải khai Thiên Kiếp Tỏa của hắn!

Thiên phú: Chương binh!

“Loạn thất bát tao, ăn một kích bảy thành lực của ta.”

Giang Thạch mặt lạnh tanh, gần như ngay sau khi thoát khỏi sự trói buộc của Thiên Kiếp Tỏa, toàn thân đã từ trên trời giáng xuống, nhanh như chớp, một đòn đánh mạnh vào cơ thể Ngạo Thiên.

Một kích này thiên địa chấn động, nhật nguyệt vô quang.

Cảnh tượng đã vượt ra ngoài sức miêu tả của ngôn ngữ.

Như một tòa thần đình cổ xưa hùng vĩ từ trên cao rơi xuống, hủy diệt thế gian.

Ngạo Thiên gầm lên một tiếng, dồn hết toàn bộ năng lượng vào trong cơ thể, nhanh chóng phóng lên cao, hai tay rực sáng, nhanh như chớp, trong nháy mắt không biết đã đánh ra bao nhiêu đạo thần quang, cả bầu trời bị ánh sáng chói lóa bao phủ, ngay cả ánh sáng mặt trời cũng như bị che lấp.

Ầm ầm!!

Một tiếng rên rỉ vang lên, bốn bề tĩnh mịch.

Tất cả các tia sáng năng lượng đều tan biến không còn dấu vết.

Mặt đất rung chuyển, đá vụn bay lên trời, một hố sâu khổng lồ xuất hiện ngay giờ chỗ.

Giang Thạch mặt lạnh lùng, hiên ngang đứng đó, một chân dẫm lên mặt Ngạo Thiên, như giẫm lên một con chó chết, toàn thân tỏa ra khí tức vô song.

Ngạo Thiên toàn thân đầy máu tươi, thân thể run rẩy, một thân xương cốt cơ hồ đều đứt gãy, liền nhúc nhích đều không cách nào nhúc nhích một chút, trong ánh mắt có chỉ còn hoảng sợ cùng ghen ghét vô tận.

“Pháp Vương!”

Cách đó không xa, vô số cao thủ dị tộc đều hoảng sợ, hét lên.

Từng người một sợ hãi đến mức hồn phi phách tán.

Sau đó bọn hắn quay người bỏ chạy, không dám nán lại đây một giây nào nữa.

Nhưng Giang Thạch vung tay, Kim Cương Trảm đã bay ngang, như tia chớp lao ngang qua bầu trời, mang theo lực lượng vô cùng to lớn đánh vào sau lưng bọn hắn.

Oanh! Oanh! Oanh!

Máu bắn tung tóe, tứ chi đứt lìa bay tứ tung.

Tất cả dị tộc đi theo đều chết thảm.

“Giang Thạch, giết ta đi!!”

Pháp Vương Ngạo Thiên uất ức gầm lên, mắt đỏ ngầu.

Hắn là cao thủ trong số dị tộc, từ nhỏ được mệnh danh là thiên tài, đừng nói là bị giẫm đạp lên mặt, ngay cả thất bại cũng rất ít khi xảy ra.

Chương 685: Chấn Động Thiên Hạ 1

Hôm nay bị Giang Thạch đánh bại, mất đi hết thầy tự tôn, hắn chỉ muốn nhanh chóng kết liễu bản thân.

“Giết người?”

Giang Thạch giọng điệu lạnh lùng, nói: “Giết người, ai sẽ xây lại Thiên Ma Tổng Đoàn cho ta? Ta đã nói, phạt người ở đây làm nô lệ một trăm năm, nói được làm được!”

Hắn vung tay, lòng bàn tay hiện lên ánh sáng đen, khí tức quỷ dị lượn lờ, đột nhiên vung một chưởng về phía mặt Ngạo Thiên.

Vong Hồn Tâm Kinh - Không Hồn!

Phù phù phù!

Trong nháy mắt, không biết bao nhiêu chủng linh hồn cấm kỵ đã được Giang Thạch nhanh chóng gieo xuống, tất cả đều chìm vào sâu thẳm linh hồn Ngạo Thiên, khiến hắn mặt mày méo mó, gào thét thống khổ.

Nhưng rất nhanh, Giang Thạch đã tóm lấy thân hình hắn, tiện tay ném đi, “bùm” một tiếng, ném vào vách núi bên cạnh, lạnh lùng nói:

“Từ giờ phút này, ngươi là nô lệ của ta! Ta không cho ngươi đi, nếu ngươi dám đi nửa bước, ta sẽ khiến ngươi chìm trong đau đớn vô tận, muốn sống không được, muốn chết không xong!”

Nói xong, hắn không thèm nhìn Ngạo Thiên lấy một lần nữa, như vừa tiện tay ném một kiện rác rưởi, trực tiếp quay người bỏ đi.

“Giang Thạch, hôm nay ngươi không giết ta, ngươi nhất định sẽ hối hận, nhất định sẽ hối hận, a...”

Ngạo Thiên đột nhiên ôm đầu gào thét thảm thiết, mặt mày méo mó, trên mặt bỗng hiện lên vô số hoa văn màu đen dày đặc chẳng chịt.

Tựa hồ như hắn càng phản kháng, những hoa văn màu đen này càng tra tấn hắn dữ dội.

Tại Thiên Ma Tổng Đàn từng đợt tiếng thét thảm thiết vang lên, xé mây mù trên bầu trời.

Từng đợt oán niệm và tiếng gầm thét dữ tợn không ngừng phát ra từ miệng Ngạo Thiên.

Chỉ có điều Giang Thạch đã sớm không còn để ý đến Ngạo Thiên nữa.

Lúc này, hắn hiên ngang đứng trên đỉnh núi, tay cầm một quả cầu màu máu. Bề mặt quả cầu chỉ chít hoa văn, toát lên vẻ cổ kính huyền bí, ẩn chứa một cỗ khí tức cổ xưa.

Thiên Kiếp Tỏa!

Đây chính là thần binh mà Ngạo Thiên nắm giữ.

Dưới sự tác động của Thiên Phú Chương Binh, mọi thông tin về kiện thần binh này nhanh chóng truyền vào tâm trí Giang Thạch.

Theo ý niệm của hắn, Chương Binh vận hành, quả cầu màu máu khẽ rung lên. Ngay lập tức, vô số tia máu li ti, lấp lánh kỳ ảo, tuôn ra từ quả cầu.

Chớp mắt, những tia máu này lại biến mất không dấu vết.

Nhưng!

Chỉ Giang Thạch mới biết, những tia máu này không thực sự biến mất, mà biến thành một dạng thức vô cùng kỳ dị, hòa vào hư vô, trở thành một thể với hư vô.

Thứ này quả thực huyền diệu.

Nếu dùng nó để ám sát kẻ địch, chắn chắn có thể làm ít công to.

Điều quan trọng hơn là, một khi những tia máu này siết chặt lại, chúng sẽ biến thành vô số khóa chụp vậy, vậy khôn kẻ địch chặt chẽ. Dù có mạnh mẽ đến đâu cũng khó thoát khỏi.

Kiếp Tỏa, chính là ý nghĩa này.

Giang Thạch khẽ động tâm niệm, vô số tia máu lập tức múa lượn, rồi nhanh chóng quấn quanh một ngọn núi cao. Ngay lập tức, ngọn núi như biến thành đậu hũ, ầm ầm sụp đổ, đá vụn bay lên trời, vỡ nát vụn.

“Thật đáng sợ, uy lực quả thực kinh khủng nếu dùng trong quần chiến, nó sẽ phát huy tác dụng phi thường.”

Giang Thạch trầm nghĩ.

Nhưng rất nhanh, hắn lại mỉm cười.

Bất kể thần binh mạnh cỡ nào. Nó giờ đây đã thuộc về hắn.

Trở thành một át chủ bài mới của chính mình.

“Nhưng ta bắt được Ngạo Thiên, một khi tin tức này lan truyền, đoán chừng sẽ gây xôn xao không nhỏ trong đám dị tộc.”

Ngạo Thiên, dù sao cũng là một trong những Pháp Vương của Huyết Chiến Minh.

Danh chấn thiên hạ, thực lực vô cùng cao thâm!

Được mệnh danh là thần thoại không thể chiến thắng!

Hắn đánh bại Ngạo Thiên, còn biến hắn thành nô lệ ở đây đồng nghĩa với việc giẫm đạp lên mặt mũi của Huyết Chiến Minh, điều này chắc chắn là cú sốc không thể tưởng tượng đối với Huyết Chiến Minh.

Huyết Chiến Minh sẽ không dễ dàng bỏ qua.

“Nhưng ta cũng không có nhiều thời gian dây dưa với bọn hắn, giao ước của ta với Vô Tướng Tôn Giả là sau nửa năm, tính ra giờ chỉ còn hơn một tháng nữa.”

Giang Thạch cau mày.

Từ đây đến Bắc Cực Băng Nguyên, dù di chuyển nhanh đến đâu cũng mất nửa tháng.

Nói cách khác.

Hắn nhiều nhất chỉ còn hơn mười ngày để chuẩn bị.

“Vô Tướng Tôn Giả tự tin hợp tác với ta như vậy, e rằng hắn có ý đồ riêng, tốt nhất nên nâng cao thực lực và át chủ bài của bản thân một lần nữa, như vậy mới có thể phòng ngừa bất trắc.”

Giang Thạch trầm nghĩ.

Để chuẩn bị đối phó với những biến động sắp tới, hắn lại bắt đầu tu luyện.

Toàn bộ Thiên Ma Tổng Đoàn rung chuyển.

Trận chiến giữa Giang Thạch và Ngạo Thiên đều bị Thiên Ma Giáo Chủ, Huyền Đạo Tử, Bạch Mi Tôn Giả và những người khác nhìn thấy.

Bọn hắn vô cùng kinh hãi.

Một trong Tứ Đại Pháp Vương của Huyết Chiến Minh, Ngạo Thiên vang danh lừng lẫy, lại thất bại dưới tay Giang

Thạch.

Điều này thực sự quá kinh thế hãi tục.

“Quả nhiên ta không nhìn lầm, đúng là Trời Sinh Kim Cương, không hổ danh a.”

Chương 686: Chấn Động Thiên Hạ 2

Thiên Ma Giáo Chủ liên tục chớp mắt, đột nhiên hít một hơi thật sâu.

May mắn, trước đây không chọn làm địch nhân với Giang Thạch.

Nếu không.

Hôm nay, Thiên Ma Giáo có lẽ đã bị diệt vong.

“Truyền lệnh xuống, chuyện hôm nay không ai được phép tiết lộ ra ngoài, giấu được ngày nào hay ngày đó!”

Thiên Ma Giáo Chủ trầm giọng nói.

“Tuân lệnh giáo chủ!”

Bạch Mi Tôn Giả hít một hơi thật sâu, lập tức cúi đầu.

Trên thực tế, lúc này ngoại giới đã náo động.

Vô số cường giả tụ tập tại Kỳ Lân Thành, chờ đợi mãi mà không thấy Giang Thạch và Ngạo Thiên xuất hiện. Một ngày trôi qua, bóng dáng của hai người vẫn không hề xuất hiện, khiến mọi người chìm trong náo loạn.

“Chuyện gì vậy? không phải nói hôm nay quyết một trận tử chiến sao? Sao vẫn chưa xuất hiện?”

“Đúng vậy, đã nói hôm nay sẽ tử chiến ở Kỳ Lân Thành a.”

“Thời gian không sai, địa điểm không sai, sao vẫn chưa thấy ai ra?”

“Chuyện gì xảy ra vậy? Giang Thạch đâu? Ngạo Thiên cũng không xuất hiện!”

Vô số tiếng bàn tán vang lên khắp nơi.

Ngay cả Mông Phóng và Lâm Như Ý của Ngũ Tộc Viễn Cổ cũng cau mày, trầm tư suy nghĩ, nhìn nhau.

“Chẳng lẽ xảy ra biến cố gì?”

Lâm Như Ý trầm nghĩ.

“Đáng tiếc không được chứng kiến trận chiến này!”

Mông Phóng nói.

“Có gì tiếc nuối, chẳng qua là một trận chiến nghiền ép thôi.”

Lâm Như Ý cười gằn, hắn trước đây từng thảm bại dưới tay Giang Thạch, bị hủy nhục thân, trong lòng vô cùng căm hận. Ánh mắt lạnh lùng, hắn nói: “Ta thừa nhận Giang Thạch có thực lực rất đáng gờm, nhưng muốn chiến thắng Ngạo Thiên, hắn không có một tia hy vọng nào. Theo ta, rất có thể Ngạo Thiên đã sớm chặn đường Giang Thạch, lúc này đã chém giết hắn rồi. Nếu không tin, cứ chờ tin tức là được!”

Mông Phóng cau mày, không nói lời nào.

Trực giác nhạy bén của nhiều năm mách bảo hắn rằng Giang Thạch không dễ bị đánh bại như vậy.

Thiên phú và tốc độ trưởng thành của người này là tồn tại mạnh nhất mà hắn từng thấy!

Ngay cả bản thân hắn cũng phải lu mờ!

Một nhân vật như vậy, há có thể dễ dàng chết như thế.

Khi hắn đang chìm trong im lặng, suy tư, thì đột nhiên, một tiếng cười khẩy vang lên từ không xa: “Cái gì mà cao thủ đệ nhất nhân tộc, đúng là một trò đùa, đến giờ ngay cả cái bóng

cũng không dám xuất hiện, theo ta thấy, đoán chừng đã sớm cao chạy xa bay rồi, hahaha!”

Tiếng cười cuồng vọng vang dội khắp nơi.

Khiến cho tất cả các cao thủ tụ tập trong ngoài Kỳ Lân Thành đều đồng loạt đưa mắt nhìn.

Người lên tiếng là một nam tử trung niên cao hơn hai thước, khoác áo da người, tóc dài màu đỏ rực, mặt lạnh lùng, thân hình to béo, hai tay ôm ngực, vô cùng khinh thường.

Vô số cao thủ nhân tộc nổi danh trong đều lộ vẻ tức giận.

“Các hạ kết luận Giang Thạch sợ như thế sao? Không phải Ngạo Thiên cũng không xuất hiện sao!”

Một tên cao thủ nhân tộc lên tiếng quát tháo.

“Đúng vậy!”

Các cao thủ nhân tộc khác cũng nhao nhao quát.

“Làm sao ta có thể kết luận như vậy?”

Tên dị tộc khoác áo da người, tóc đỏ rực cười gằn: “Chỉ bằng Ngạo Thiên là một trong Tứ Đại Pháp Vương của Huyết Chiến Minh, là thần thoại không thể chiến thắng, nói chi đến một nhân tộc bình thường, dù là cao thủ đỉnh cấp trong dị tộc, muốn chiến bại Ngạo Thiên, cũng không dễ đâu., Giang Thạch, một nhân tộc bình thường, huyết mạch rác rưởi, tư chất rác rưởi, có tài đức gì có thể tranh phong với Pháp Vương? Hẳn xứng không?”

Giọng hằn to lớn, đầy vẻ khinh thường, vang dội khắp nơi.

Dường như không thèm để tất cả các cao thủ nhân tộc tức giận.

“Ngươi!”

Quần hùng tức giận, mắt liên tục nhảy, gân xanh trên trán cũng liên tục nhảy.

Bất kể ngày thường như thế nào, nhưng khi đối mặt với kẻ thù bên ngoài, bọn hắn vẫn theo bản năng cùng chung mối thù.

“Hắc hắc, nói hay, hay cho một cái Huyết Chiến Minh, Huyết Chiến Minh quả nhiên là cái thể vô địch, bị một cái Giang Thạch nho nhỏ tiêu diệt một cú điểm, nghe nói ngay cả chí bảo trong cú điểm cũng rơi vào tay Giang Thạch, quả nhiên là cái thể vô địch a, hắc hắc hắc”

Tiếng cười khẩy khàn khàn, trầm thấp đột nhiên vang lên từ trong đám đông, tràn đầy mỉa mai và châm biếm đối với Huyết Chiến Minh, dường như dội nước vào mặt mũi của Huyết Chiến Minh.

“Ai?”

Tên dị tộc tóc đỏ rực ánh mắt lóe lên hàn quang, quét nhìn mọi người, gầm lên: “Lén lút giấu đầu hở đuôi, coi như anh hùng gì, rút ra đây cho ta!”

Giọng nói như sấm sét, rung chuyển người thiên địa.

Vô số cao thủ nhân tộc cảm thấy vô cùng chấn động, khí huyết trong cơ thể sôi trào, như bị va đập trực diện, thân hình lao đảo, suýt ngã.

“Chỉ như vậy mà đã tức giận rồi? Hắc hắc, cái gì mà Huyết Chiến Minh, cũng chỉ đến vậy thôi.”

Tiếng cười khẩy khàn khàn tiếp tục vang lên đầy vẻ trào phúng.

“Ngu xuẩn, chỉ dám lén lút khiêu khích, dù hôm nay ngươi nói gì đi nữa cũng không thể thay đổi kết cục!”

Tên dị tộc tóc đỏ rực lạnh lùng quát: “Hỏa Ma Tôn Giả ta ở đây lập thế, nếu Giang Thạch lúc này còn sống, Hỏa Ma Tôn

Giả ta nguyện tự chặt đứt cánh tay, đích thân đến tại lỗi với
Giang Thạch!!”

Chương 687: Chấn Động Thiên Hạ 3

Chỉ có những người như bọn hắn mới biết Pháp Vương Ngạo Thiên mạnh mẽ đến mức nào!

Trước đây, bọn hắn đều từng bị lực lượng của Ngạo Thiên áp chế.

Ngoại trừ một số ít người, đa số đều sống dưới bóng tối của Ngạo Thiên.

Ngạo Thiên nói muốn ước chiến với Giang Thạch, thực tế lúc này đoán chừng đã sớm giết vào Thiên Ma Tổng Đoàn, nếu Giang Thạch không chết, đó mới là chuyện cười.

Đám đông xôn xao.

Vô số cao thủ nhân tộc đều lộ vẻ chấn động và kinh ngạc, từng người suy tư, khó lòng chấp nhận.

Chẳng lẽ Giang Thạch thật sự đã chết thảm? ?

Ngạo Thiên chặn đường giết chết Giang Thạch?

Nhưng lúc này, ngoài việc chờ đợi tin tức, bọn hắn còn có thể làm gì?

Tổng không thể vì chuyện này mà đích thân đến Thiên Ma Tổng Đoàn a.

Hoàng hôn buông xuống, ánh tà dương nhuộm đỏ cả đất trời, khiến cho toàn bộ mặt đất trở nên đỏ rực, mang thêm vài phần màu sắc kỳ dị.

Gió lạnh thổi qua, thấu vào tận xương tủy, khiến người ta rùng mình.

Vết tà dương cuối cùng cũng nhanh chóng biến mất.

Đám đông không cam tâm cuối cùng cũng bắt đầu tản đi, vô số nghi vấn tràn ngập trong lòng mỗi người.

Nếu Pháp Vương Ngạo Thiên thực sự đã giết Giang Thạch, vậy tại sao bây giờ không thấy Ngạo Thiên xuất hiện?

Với sự tự phụ của Ngạo Thiên, lẽ ra đã sớm treo đầu Giang Thạch ở cổng Kỳ Lân Thành để thị uy.

Cho đến nay vẫn chưa lộ diện, chẳng lẽ lại có biến cố khác xảy ra?

...

Thời gian trôi đi.

Thoắt cái đã qua năm ngày.

Từ đầu đến cuối, Giang Thạch đều không để ý tới một chút động tĩnh nào ở ngoại giới, một lòng một dạ đều nằm trên việc tiếp tục tăng cường thực lực của mình.

Trong quá trình tu luyện cật lực, Cửu Thiên Cửu Long Luân Hồi Công của hắn cuối cùng đã đột phá thêm một tầng.

Lực lượng nhục thân đạt đến 142 ức cân.

Nhưng Tử Yêu Tà Hỏa tầng thứ ba của hắn vẫn chưa thể tu luyện thành.

Trên đường núi.

Tiếng kêu thảm thiết của Ngạo Thiên vẫn tiếp tục vang lên, vọng lên mây xanh, khiến lòng người bức bối, Giang Thạch cũng không khỏi cau mày.

Đáng chết!

Thật đúng là không hết hi vọng.

Từ ngày đầu tiên hắn gieo xuống linh hồn ẩn ký, đến nay đã được 6 ngày, hắn vẫn kiên ngạo chưa hề tuân phục, mỗi ngày đều chửi rửa om sòm. Chỉ là, hắn chửi càng tệ, đau đớn và phản phệ trong đầu càng mãnh liệt. Tên này cứng mồm chửi suốt năm ngày, cũng chính là nói hắn liên tục trải qua linh hồn dày vò năm ngày.

“Ngạo Thiên, ta cho ngươi cơ hội làm người, ngươi đã không muốn thì đừng trách ta độc ác” Giang Thạch lạnh lùng nói.

Đang phiền muộn trong lòng, tên này còn vô pháp vô thiên như vậy, đừng trách hắn dùng biện pháp cực đoan.

Xoẹt!

Thân thể Giang Thạch lập tức biến mất.

Trong nháy mắt sau đó bỗng xuất hiện trước mặt Ngạo Thiên, chỉ thấy Ngạo Thiên nằm dưới đất, khuôn mặt vặn vẹo, hai tay ôm đầu, rên rỉ không ngừng.

Giang Thạch không chút khách khí, một tay túm lấy đầu Ngạo Thiên, trực tiếp đập mạnh vào tảng đá lớn bên cạnh, rầm một tiếng, đập nát cả tảng đá hàng ngàn cân.

Sau đó Giang Thạch một tay nắm thân Ngạo Thiên, tay kia nắm chặt thành quyền, trực tiếp đâm mạnh vào ngực Ngạo Thiên.

Rầm rầm rầm rầm!

Tiếng động thê thảm, máu bắn tung tóe.

Trong chớp mắt, Giang Thạch đánh đập dã man hàng chục quyền, cuối cùng ném mạnh Ngạo Thiên xuống đất, một chân giậm lên mặt Ngạo Thiên.

“Ngạo Thiên, ta cho ngươi tự tôn, ngươi không chịu thì đừng trách ta tàn nhẫn. Từ giờ trở đi, ta sẽ lột sạch quần áo ngươi, mang ra ngoài, mỗi ngày đánh roi, nhục nhã ngươi, để ngươi chịu vô số ánh mắt khinh bỉ của mọi người, cho tất cả thấy ngươi trần truồng, hèn hạ làm một tên nô lệ không có tôn nghiêm là như thế nào!”

Giang Thạch lạnh lùng nói, không chút để ý mặt mũi của Ngạo Thiên.

Trong mắt Ngạo Thiên lập tức lóe lên vẻ giận dữ, khuôn mặt méo xẹo, gào lên: “Giang Thạch, giết ta đi!”

Bốp!

Giang Thạch tát mạnh vào mặt hắn.

“Giết hay không là tùy ta, từ giờ trở đi ngươi muốn chết cũng không dễ dàng, ta sẽ dùng cách tàn nhẫn nhất làm nhục ngươi, biến ngươi từ Pháp Vương cao cao tại thượng thành trò cười của tất cả mọi người!”

“Ngươi...”

Trong mắt Ngạo Thiên lóe lên vẻ kinh hoàng.

Sự nhục nhã này đối với hắn còn đáng sợ hơn cái chết.

Hắn một đời cao cao tại thượng, chưa từng thất bại, nếu bị làm nhục như vậy, thật sự thà chết còn hơn.

“Giang Thạch, ngươi quá độc ác!”

Ngạo Thiên gầm lên.

“Độc ác? Ta cũng bị ngươi ép buộc như vậy!”

Giang Thạch cười lạnh, nói: “Nói đi, ngươi muốn ngoan ngoãn phục tùng, ở đây làm nô lệ 100 năm, hay để ta đưa ngươi ra ngoài, tra tấn hành hạ ngươi 100 năm?”

Mặt Ngạo Thiên méo mó, mắt đỏ ngầu như máu, lửa giận trong lòng muốn thiêu rụi tất cả.

Hắn hận!

Biết vậy, hắn đã không đi tìm tử chiến với Giang Thạch!

Đây hoàn toàn là một con quái vật!

“Được, ta đồng ý hợp tác với ngươi, nhưng ta có điều kiện.”

Ngạo Thiên nghiêng răng nói.

Bốp!

Lại một cái tát giáng xuống, trực tiếp khiến hắn văng ra vài chiếc răng, không chút nỗ lực.

Chương 688: Chấn Động

Thiên Hạ 4

Giang Thạch giọng lạnh lùng: “Nực cười, ngươi còn dám đàm phán điều kiện với ta? Bây giờ ngươi là nô lệ của ta, ta bảo ngươi làm gì thì ngươi phải làm, ngay cả ngươi chết cũng không được, nếu ngươi chết, ta sẽ luyện ngươi thành thi khô, ném ngươi vào đồng ăn mày, đem mặt mũi đám dị tộc đi quét rác!”

“Ngươi!”

Mắt Ngạo Thiên hiện lên vẻ nhục nhã.

Phù!

Giang Thạch đưa tay ra, trực tiếp tóm lấy thân thể Ngạo Thiên từ trên mặt đất, một tay nhấc lên, lạnh lùng nói: “Bây giờ ta cần tìm thêm một vài tên nô lệ vừa ý như ngươi, ngươi giới thiệu cho ta một người đi, nghe nói Huyết Chiến Minh các ngươi có Tứ Đại Pháp Vương phải không, ngươi chỉ là một trong số đó, ba người bây giờ ở đâu?”

Ngạo Thiên nhất thời lộ ra một tia kinh nộ.

Thủ đoạn thật tàn nhẫn!

Giang Thạch còn muốn ra tay với ba vị Pháp Vương khác!

Hắn muốn bắt tất cả Tứ Đại Pháp Vương làm nô lệ cho mình?

“Ba vị Pháp Vương khác không ở đây, Tứ Đại Pháp Vương chúng ta, mỗi người phụ trách một hướng Đông Tây Nam Bắc, ta vừa vặn phụ trách Nam Cương, cho nên ngươi mới gặp

được ta, ba vị Pháp Vương khác cụ thể ở đâu, lúc này ta cũng không nói rõ ràng được, nhưng người yên tâm, ta nhất định có thể dẫn người đi tìm một người, thực lực không hề yếu hơn ta, người không cần thiết phải nhắm vào Pháp Vương của Huyết Chiến Minh, trong dị tộc có vô số cao thủ.”

Ngạo Thiên vội vàng nói.

“Phải vậy không?”

Giang Thạch cười lạnh, nói: “Chẳng phải người được mệnh danh là thần thoại không thể chiến thắng sao? Bây giờ tùy ý lôi ra một người cũng không yếu hơn người? Chẳng lẽ người đang chơi ta?”

Ánh mắt hắn đột nhiên lóe lên hung mang.

“Không có, ta tuyệt đối không lừa người.”

Ngạo Thiên nhanh chóng giải thích: “Ta tuy được mệnh danh là thần thoại không thể chiến thắng, nhưng cũng chỉ là nói quá lên, trên đời này nào có người không bao giờ thất bại, huống hồ ta chỉ là cao thủ của Huyết Chiến Minh, Chư Tinh Lô không yếu hơn Huyết Chiến Minh, thực lực của cao tầng bọn hắn sẽ không kém ta bao nhiêu, ta vừa vặn biết tung tích của một người trong đó, ta có thể dẫn người đi tìm bọn hắn ngay bây giờ!”

“Ồ?”

Giang Thạch nheo mắt, lạnh lùng nói: “Cũng được, tốt nhất người nghiêm túc dẫn đường cho ta, nhớ lấy, chỉ cần người dám có bất kỳ tiểu động tác nào, ta đều có thể tiêu diệt người trong một ý niệm!”

“Yên tâm, ta sẽ không lừa người.”

Ngạo Thiên lên tiếng.

Giang Thạch thu chân lại, trực tiếp quay người đi xuống núi, lạnh lùng nói: “Vậy thì đi thôi, thời gian có hạn, đừng lãng phí thời gian.”

“Vâng!”

Ngạo Thiên mặt mũi méo mó, vô cùng nhục nhã, chỉ đành đứng dậy từ trên mặt đất, đi ra ngoài.

Khu vực chân núi.

Vài ngày trôi qua, các cao thủ dị tộc liên tục tụ tập, ai nấy đều mang vẻ mặt nghi ngờ, ngóng trông không yên.

Ngạo Thiên và Giang Thạch đột nhiên mất tích khiến ngày càng nhiều người nghi ngờ.

Các loại suy đoán càng ngày càng nghiêm trọng.

Để xác định Ngạo Thiên đã đột nhập vào Thiên Ma Tổng Đoàn hay chưa, trong vài ngày qua, liên tục có các cao thủ dị tộc lén lút đến đây dò xét.

Tuy nhiên, con đường lên núi sâu hun hút, lại có trận pháp cản trở, thêm vào thực lực của Giang Thạch vô cùng đáng sợ, nên không ai dám liều lĩnh xông vào.

Ngay lúc này!

Một bóng người mái tóc dài màu đỏ rực, thân hình to lớn, khuôn mặt lạnh lùng xuất hiện dưới chân núi, chính là Hỏa Ma Tôn Giả xuất hiện ở Kỳ Lân Thành vài ngày trước.

Để xác minh tin tức, hắn đích thân đến đây, cũng dừng chân trước Thiên Ma Tổng Đoàn.

“Tôn giả.”

Vài cao thủ dị tộc lập tức tiến lên chào hỏi.

“Có tin tức gì không?”

Hỏa Ma Tôn Giả lạnh lùng hỏi.

“Cái này... đến nay vẫn chưa ai dám vào dò xét.”

Một cao thủ dị tộc sắc mặt biến ảo, lên tiếng nói.

“Hừ! Phế vật!”

Hỏa Ma Tôn Giả hừ lạnh một tiếng, vô cùng khó chịu, sau đó ánh mắt trở nên lạnh lùng và sâu thẳm, nói: “Thiên Ma Tổng Đàn thì sao chứ, lại không phải đầm rồng hang hổ, cho dù là có rồng có hổ, ta cũng có thể đi như trên đất bằng, để ta xem Giang Thạch có thực sự đã chết hay không?”

Xoẹt!

Hắn dậm chân, không gian vặn vẹo, khí thế bùng phát, hóa thành một vết sáng, mạnh mẽ xông vào trận pháp, thân pháp huyền ảo, vượt xa người thường, khiến vô số cao thủ thâm tán thưởng.

Chớp mắt, hắn đã biến mất khỏi nơi này.

“Không hổ là Hỏa Ma Tôn Giả, tư thái vô song, chỉ đứng sau Pháp Vương Ngạo Thiên a.”

Một tên cao thủ dị tộc liên tục khen ngợi.

“Đúng vậy, Hỏa Ma Tôn Giả, Niết Bàn Bát Trọng Thiên, tinh thông Hỏa Diễm Huyền Lực, có thể biến thân thành Viêm Hỏa và Quang Vụ bất cứ lúc nào, quả nhiên là tuyệt học bất bại!”

Có người bên cạnh phụ họa.

Các cao thủ khác cũng bàn tán xôn xao.

Ầm ầm!

Đột nhiên, một tiếng nổ vang lên, trận pháp từ trong ra ngoài như bị nổ tung, một bóng người màu đỏ rực như sao băng, bắn văng ra ngoài với tốc độ kinh hoàng.

Rầm một tiếng, đập vào con đường mòn xa xa, khiến cả con đường mòn sụp đổ một mảng lớn.

Mọi người đều kinh hãi nhìn lại.

Chương 689: Chấn Động Thiên Hạ 5

Chỉ thấy Hỏa Ma Tôn Giả phun ra một ngụm máu tươi, nửa người đã vỡ nát, hóa thành sương máu, nhìn vô cùng thâm, mặt đầy vẻ kinh hãi, gào thét: “Mau đi!!”

Đám đông xôn xao.

Tất cả các cao thủ dị tộc đều lộ vẻ kinh hãi, da đầu nhanh chóng tê dại, lòng tràn đầy sợ hãi. Tuy không hiểu chuyện gì đã xảy ra, nhưng bọn hắn vẫn nhanh chóng chạy trốn.

Hỏa Ma Tôn Giả cường đại như vậy sau khi xông vào Thiên Ma Tổng Đàn, vậy mà nhanh chóng bị người ta đánh trọng thương, hất văng ra ngoài, nửa người hóa thành sương máu.

Cái này còn không nói rõ vấn đề sao!

Ngay khi lời nói vừa dứt, Hỏa Ma Tôn Giả cố gắng chống đỡ thân thể đầy thương tích, mặt đầy vẻ kinh hãi, vội vàng muốn nhanh chóng trốn khỏi nơi đây.

Nhưng chỉ vừa mới đứng dậy, thân thể hắn như một mảnh đồ sứ nứt toác, vỡ tan bành thành hàng chục mảnh, chết không thể chết hơn.

Đám người đang chạy trốn càng cảm thấy kinh hoàng, hồn vía lên mây, cố gắng hết sức chạy trốn về phía xa.

Bên trong trận pháp.

Giang Thạch bình thản bước ra, nhìn vào quả cầu máu trong lòng bàn tay, lên tiếng nói: “Ngạo Thiên, Thiên Kiếp

Tỏa này của người quả thực không tệ, chỉ tiếc đối phương quá yếu, không chịu nổi một đòn, căn bản không thể phát huy ra lực lượng thực sự của Thiên Kiếp Tỏa!”

Hắn từng bước bước ra khỏi trận pháp, xuất hiện bên ngoài.

Bên cạnh hắn là Ngạo Thiên khuôn mặt u ám, vẻ mặt vô cùng khó coi.

Hỏa Ma Tôn Giả!

Niết Bàn Bát Trọng Thiên!

Thân thể cường đại, lực lượng cường đại, cho dù bản thân muốn đánh bại người này cũng phải tốn không ít công sức.

Kết quả bị Giang Thạch một chiêu đánh bay, trọng thương chết thảm.

Lực lượng của người này lại trở nên đáng sợ hơn.

Mới bao lâu trôi qua, thực lực của hắn lại tăng thêm một tầng.

Xoạt!

Giang Thạch vung tay, một đoàn hỏa diễm màu máu đã bay ra, trong nháy mắt rơi xuống đồng huyết nhục của Hỏa Ma Tôn Giả, lập tức thiêu rụi đồng huyết nhục thành tro bụi, không còn sót lại thứ gì.

“Đi thôi Ngạo Thiên, dẫn ta đi tìm tên cao thủ mà người nói!”

Giang Thạch giọng điệu bình tĩnh, bước đi về phía trước.

Ngạo Thiên không nói lời nào, gật đầu ừ ừ.

Thân hình hai người trong nháy mắt đã biến mất khỏi nơi đây.

Xa xa, chỉ còn lại vài cao thủ dị tộc đang hoảng hốt bỏ chạy.

Đối với bọn hắc, cảnh tượng vừa rồi là không thể tưởng tượng nổi.

Hỏa Ma Tôn Giả thế mà bị người ta trực tiếp giết chết bên ngoài Thiên Ma Tổng Đàn?

Ai có thể làm được điều này?

Ngoài Giang Thạch, không ai có thể làm được.

“Giang Thạch không chết, vẫn đang trấn giữ Thiên Ma Tổng Đàn!”

“Pháp Vương Ngạo Thiên không đến chặn giết Giang Thạch”

“Nói sai rồi, với tính cách của Pháp Vương Ngạo Thiên, làm sao có thể không đến, rất có thể Pháp Vương Ngạo Thiên đã bị đánh bại”

Ý nghĩ khủng khiếp này xuất hiện khiến cho mọi người càng hoảng hốt bỏ chạy.

Chẳng còn nghi ngờ gì nữa, chuyện ngày hôm nay nhất định sẽ nhanh chóng chấn động thiên hạ.

...

Nửa ngày sau.

Bên bờ Đông Hải.

Mưa lớn tầm tã, sấm chớp ùng ùng.

Trong một tòa thành trì cao cao.

Hai bóng người cao lớn xuất hiện âm thầm trên một kiến trúc, những giọt mưa dày đặc rơi xuống, theo lực lượng trên người ngăn cách không ngừng tỏa ra.

Xa xa trong con hẻm, vô số nhân sĩ giang hồ mặc áo tơi, đội nón rộng vành đang nhanh chóng chạy về nhà.

“Tên cao thủ mà ngươi nói ở đâu? Tên gì?”

Giang Thạch mặc áo bào đen, khuôn mặt trắng trẻo, giọng điệu bình thản hỏi.

“Yên tâm, ta đã nói thực lực của hắc không yếu hơn ta, người này là một cao thủ dùng kiếm vô cùng cường đại, chuyên tu Phá Diệt Pháp Tắc. Ngoài kiếm thuật vô cùng cao thâm, hắc còn là một cao thủ dùng độc vô cùng hiếm gặp, trình độ dùng độc của hắc đã đạt đến cảnh giới tùy tâm sở dục, thậm chí ngay cả cao thủ Niết Bàn Cảnh cũng có thể dễ dàng bị hắc hạ độc. Hơn nữa, thủ đoạn dùng độc của hắc vô thanh vô tức, vượt xa tưởng tượng, căn bản không thể phòng ngừa. Ngươi nên suy nghĩ kỹ, ngươi thực sự muốn đối phó với một người như vậy?”

Ngạo Thiên giọng điệu trầm ngâm, nhìn Giang Thạch.

“Đã đến đây rồi, còn gì phải lo lắng? Ngươi càng nói hắc giỏi dùng độc, ta càng muốn lĩnh giáo độc của hắc lợi hại như thế nào.”

Giang Thạch bình tĩnh nói.

“Được, tên của người này là Giao Nguyên, là một cao thủ của Hắc Giao Tộc. Người Hắc Giao Tộc vốn dĩ đã rất hiếm hoi, lại cực kỳ không tích sống chung, người này càng là từ khi sinh ra đã rời xa gia tộc, tự mình phát triển, bằng vào sức một mình sinh sinh nghịch tập, leo lên vị trí bây giờ.”

Ngạo Thiên lên tiếng nói.

“Hắc Giao Tộc, nghe có vẻ hiếm gặp.”

Giang Thạch trầm suy tư.

Bất kỳ thứ gì liên quan đến Giao, Long đều là những thứ vô cùng phi thường.

Bất kể là thứ gì, dính đến Long khí hoặc Giao khí, bản thân thực lực đều sẽ tăng lên gấp nhiều lần.

Chưa nói đến bản thân Giao Long.

“Hắn ở đâu?”

“Ẩn cư trong Thiên Long Tháp ở trong thành!”

Chương 690: Trấn Áp Giao Nguyên 1

Ánh mắt Ngạo Thiên híp lại, hướng về phía tòa tháp đen cao cao sừng sững trong màn mưa phía trước.

Tòa tháp sừng sững hiên ngang, khí độ lạ thường.

Có tổng cộng mười tám tầng.

Điều lương họa đồng, xung quanh được trang trí với vô số đồ án kỳ dị.

Thoạt nhìn, có một loại uy nghiêm ẩn ẩn từ trên cao lan tỏa ra.

“Thành này là một trong những cứ điểm của [Chư Tinh Lôu], nơi ở của hắc Thiên Long Tháp, càng là cấm địa trong cấm địa. Nếu người sợ hãi, rút lui cũng không sao.”

Ngạo Thiên nở một nụ cười lạnh, nhìn Giang Thạch.

Bốp!

Lời vừa dứt, một cái tát của Giang Thạch đã giáng xuống, không chút khách khí, đánh sung cao má Ngạo Thiên, phun ra một búng máu tươi.

“Người!”

Ngạo Thiên vô cùng nhục nhã, nhìn Giang Thạch.

“Nói chuyện thì nói chuyện, cười cái gì?”

Giang Thạch giọng điệu lạnh nhạt, nói: “Còn nữa, người muốn cố ý kích tướng ta?”

“Không!”

Ngạo Thiên cúi đầu chịu thua.

“Dù có hay không, từ nay về sau cẩn thận với thái độ của người.”

Giang Thạch lạnh lùng nói, “Đi thôi, gặp tên Giao Nguyên này một lần.”

Hắn bước đi, trực tiếp thuận di, trong khoảnh khắc xuyên qua tầng mưa, cùng Ngạo Thiên lập tức xuất hiện trước ngọn tháp đen cao vút.

Vài tộc nhân khác canh gác bên ngoài tháp trông thấy hai người, lập tức thay đổi sắc mặt, chuẩn bị gào lên, nhưng rất nhanh một luồng ngưỡng lực vô biên đã nhanh chóng lan tỏa ra.

Ầm một tiếng, mắt đám người bỗng tối sầm lại, đầu ù ù, mạnh mẽ rung chuyển, bọn hắn như mất hồn, máu tuôn tràn ra khỏi khắp cơ thể, nhanh chóng ngã xuống đất.

....

Tầng trên cùng tháp.

Tia sáng yêu dị.

Trên tường đen lờ mờ có xâu chuỗi những vật lấp lánh như đoá hoa đêm, ngoài ra còn có một trận pháp cực mạnh bao trùm xung quanh.

Bên dưới trận pháp này, lực hấp dẫn trên tầng cao nhất của tháp trở nên khủng khiếp, đạt tới gấp ba trăm lần lực hấp dẫn bên ngoài.

Cao thủ thường thì chưa nói đến tu luyện ở đây, chỉ cần đặt chân vào cũng sẽ bị lực hấp dẫn kinh khủng nghiền nát thân thể ngay tức khắc, không để lại dấu vết.

Nhưng dưới lực hấp dẫn cực lớn gấp ba trăm lần ấy,

Có một bóng người khổng lồ cơ bắp cuộn cuộn, da thịt màu đồng cổ, đang ngồi khoanh chân, gân xanh nổi lên khắp cơ thể, khuôn mặt lạnh lùng, mái tóc đen dài xõa tung ra đằng sau, khí khái bùng bùng.

Lực hấp dẫn kinh khủng đè xuống người hắn nhưng dường như không gây thương tổn gì.

Ngược lại, theo cơ bắp của hắn run rẩy, từng đợt không gian gợn sóng nặng nề xung quanh bị méo mó.

Giao Nguyên!

Thiên tài tuyệt đỉnh của Hắc Giao Tộc.

Bản thể là một đầu Giao Long kinh khủng, thân thể vô địch, thủ đoạn cực đoan, là một trong số ít cao thủ của Chư Tinh Lâu, giết người vô số, khiến vô cao thủ dị tộc nghe tên đã sợ mất mật.

Bỗng nhiên!

Đôi mắt nhắm nghiền của hắn mở ra, lộ một đôi con ngươi vàng tối như được đúc bằng kim loại, lóe lên hắc quang, nhìn về phía xa.

“Ngạo Thiên!”

Giọng hắn khô khốc như đá mài, toát ra khí thế kinh khủng, nhìn chăm chăm vào một bóng người cao lớn như quỷ thần đang tiến lại gần.

“Ngươi dám xuất hiện trên địa bàn của Chư Tinh Lâu ta, thật to gan!”

Giao Nguyên lạnh lẽo cười nhạt: “Không sợ chết à? Nghe đồn ngươi chính là thần thoại bất bại, nhưng ta lại không tin. Đã đến đây thì tốt, để ta thử xem!”

Sưu!

Hắn bật khỏi mặt đất, vẫn kinh khủng bá đạo dưới tác động của trọng lực gấp ba trăm lần, lao nhanh về phía trước, lưu lại một đám khói mù, vung ra một chưởng uy lực kinh thiên về phía Ngạo Thiên, năm ngón tay cứng như thiết trụ.

Ngạo Thiên lạnh lùng không tránh không né, lập tức đối đầu trực diện với Giao Nguyên.

Rầm rầm rầm rầm!

Âm thanh trầm đục, không gian rạn nứt.

Từ cơ thể hai người liên tục phát ra những đợt rung chuyển kinh khủng, động tác nhanh như chớp, điên cuồng giao phong.

Chỉ trong chốc lát, bọn hắn đã giao thủ hàng chục chiêu, không phân cao thấp.

Rầm!

Một kích cuối cùng đẩy văng cả hai ra xa.

“Hảo một cái Ngạo Thiên, không hổ là một trong Tứ Đại Pháp Vương của Huyết Chiến Minh, quả nhiên có chút thiên phú!”

Giao Nguyên lạnh lùng nói, hạ xuống nơi xa, đôi mắt vàng đồng lạnh lùng nhìn về phía Ngạo Thiên, “Nhưng chỉ có thể đã muốn xông vào Thiên Long Tháp của ta, vẫn chưa đủ!”

Khí tức trên người hắn bỗng bốc lên, từng mảng hào quang kim sắc bập bùng hiện ra trên cơ thể, như từng mảnh lân giáp dần dần nổi lên.

Lực công kích và phòng ngự đều tăng lên nhanh chóng.

“Giao hóa?”

Ngạo Thiên nheo mắt, nhìn chằm đối phương, biết hắn đã sử dụng bản lĩnh chân chính, cũng không chân chừ nữa, trọng tâm dựng thẳng, đạp một cước xuống mặt đất, rầm một tiếng,

khí huyết dâng trào, đôi cánh thịt khổng lồ từ lưng duỗi ra, toàn thân cũng xuất hiện lân giáp, khí tức tăng vọt.

Hai bóng người lại lao nhanh về phía nhau.

Rầm rầm rầm rầm!

Vô số tiếng nổ vang rền chấn động kinh khủng hơn liên tục vang lên giữa hai người.

Tàn ảnh giao thoa, thần quang chói lọi.

Lực lượng kinh khủng sàn sát tứ phương.

Chỉ trong nháy mắt, bọn hắc giao thủ hàng chục chiêu.

Chương 691: Trấn Áp Giao Nguyên 2

Cuối cùng Ngạo Thiên đập mạnh, bay ngược lại treo mình trên không, đôi cánh thịt vỗ ào ào, quát lên: “Khoan đã! Hôm nay ta đến đây không phải để đấu với ngươi, mà là có người khác muốn chiến ngươi!”

“Người khác muốn chiến ta?”

Giao Nguyên chế nhạo: “Thú vị đấy, người khác muốn chiến ta, lại cứ phải để Ngạo Thiên đại nhân ngươi tự mình tới, ai có mặt mũi như vậy a!”

“Là ta!”

Lời vừa dứt, một bóng đen khổng lồ bỗng xuất hiện đằng sau Giao Nguyên, khí tức nặng nề ngột ngạt, hiện ra một cách đột ngột như một tòa thần nhạc mọc lên sau lưng hắn.

Ngay cả cao thủ như Giao Nguyên cũng vô thức nhíu mày, hoàn toàn không hay biết khi nào thì có người xuất hiện sau lưng.

Nguy cơ vô hình như từng cây kim kỳ dị len lỏi vào lỗ chân lông của hắn, khiến cơ bắp căng cứng, cảm thấy một cỗ nguy cơ kinh khủng ập đến.

Vụt!

Giao Nguyên không suy nghĩ gì nữa, lướt nhanh tránh xa, kéo dài khoảng cách với người đằng sau.

Nhưng tốc độ của hắn tuy nhanh, người kia lại còn nhanh hơn.

Bất kể hấn di chuyển thế nào, đôi phương luôn ở sau lưng, bóng tối không lồ bao trùm lấy hấn, như keo dính chặt lấy hấn.

Chỉ trong chớp mắt, Giao Nguyên đã thay đổi hơn mười hướng, cuối cùng sắc mặt hấn biến đổi, phát hiện vẫn không thể thoát khỏi người sau lưng, gầm lên một tiếng, thân hình nhanh như tia chớp, trong nháy mắt biến lớn, hai tay như tàn ảnh, dưới trọng lực khủng khiếp gấp ba trăm lần, điên cuồng vồ lấy.

Ầm ầm ầm ầm!

Tiếng động vang dội, không gian bùng nổ.

Chỉ trong vài chục chiêu.

Miệng Giao Nguyên bỗng phát ra tiếng kêu thảm thiết, cảm thấy hai cái Giao Long Trảo tưởng chừng như không gì phá vỡ nổi sắp nát vụn, máu me be bét, mất đi cảm giác.

Cùng với tiếng kêu của hấn, một bàn tay khổng lồ xuất hiện ngay trước mặt, che trời lấp đất, hung hăng chụp lấy khuôn mặt hấn.

Ầm!

Tiếng động vang dội, toàn bộ tòa Thiên Long Tháp mười tám tầng rung chuyển dữ dội.

Thân hình vô cùng to lớn của Giao Nguyên suýt chút nữa bị Giang Thạch một chiêu ấn ngã, cả người ngửa mặt ngã mạnh xuống đất.

Sững sờ, tức giận, điên cuồng, không thể tin nổi.

Cùng với đó là từng trận mộng bức!

Mọi thứ ụp vào đầu Giao Nguyên, khiến hấn gần như sụp đổ.

Lúc này, suy nghĩ của hấn giống hệt Ngạo Thiên lúc trước.

Hắn thế mà bị người ta một chiêu ấn ngã?

Dưới Cổ Thánh, ai có thể có thực lực như vậy?

“Ta muốn giết ngươi!”

Giao Nguyên gầm lên một tiếng nhục nhã, mắt đỏ ngầu, đã không còn quan tâm đến tình hình trước mắt, hai tay đập mạnh xuống đất, ầm một tiếng, từ vô số lỗ chân lông trên người hắn đột nhiên phun ra một luồng hắc vụ vô tận, cuộn cuộn, ập đến chỗ Giang Thạch.

“Cẩn thận!”

Ngạo Thiên vô thức hét lên, “Đây là kịch độc của Giao Long Tộc!”

Hắn không muốn nhìn thấy Giang Thạch bị độc chết.

Một khi Giang Thạch chết, ấn ký trong sâu thẳm linh hồn của hắn sẽ không ai có thể giải được!

Mảng lớn hắc vụ phun trào dữ dội, trực tiếp nhấn chìm toàn bộ thân hình Giang Thạch.

Nhưng không ngờ rằng trước tình cảnh này, Giang Thạch trực tiếp há miệng rộng hít vào một hơi.

Hút!

Mảng lớn hắc vụ trước mắt trực tiếp hóa thành một luồng khí xoáy, nhanh chóng ulla vào miệng hắn, như chân long hút nước, trong nháy mắt bị hắn hút sạch.

Ngạo Thiên há hốc mồm, lời nói trong miệng bỗng chốc không thể thốt ra.

Không lẽ...

Giang Thạch cũng là một cao thủ dùng độc?

Lúc trước hắn giao thủ với mình, còn chưa dùng hết sức?

Vô số ý nghĩ hỗn loạn không ngừng cuộn trào trong đầu hắn.

Bị Giang Thạch một tay ấn mắt, Giao Nguyên càng trợn to mắt kinh ngạc, không thể tin nổi.

Không thể nào!

Kịch độc Giao Long của hắn là thứ có một không hai trên đời, được hắn kỳ công luyện chế từ nang độc của chính mình. Chỉ một giọt độc bình thường cũng có thể giết chết một cao thủ Niết Bàn Cảnh.

Vậy mà người trước mặt này lại có thể trực tiếp nuốt chửng toàn bộ kịch độc của hắn!

Cảnh tượng kinh hoàng này khiến cho lòng Giao Nguyên run sợ, trong lòng đã nảy sinh một tia sợ hãi.

Sau khi Giang Thạch nuốt chửng kịch độc của đối phương, bàn tay to lớn của hắn tóm lấy mặt đối phương, bắt đầu xoay tròn, như vung một con bù nhìn rom, hung hăng quật xuống đất.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Tiếng nổ ầm ầm liên tục vang lên, mặt và trán của Giao Nguyên liên tục va vào mặt đất của Thiên Long Tháp, phát ra tiếng rền rĩ trầm đục. Từng cú va chạm kinh hoàng khiến Giao Nguyên uất ức và tức giận đến cực điểm, bỗng nhiên gầm lên một tiếng, toàn thân trực tiếp biến thành hình dạng Giao Long, dài hàng trăm thước, lân giáp kinh khủng, hung tợn đáng sợ, thò ra hai móng vuốt Giao Long đen sì một lần nữa hung hăng vồ lấy Giang Thạch.

Nó muốn bóp chết kẻ đã khiến nó thua thiệt thảm hại, mất hết tôn nghiêm này.

Xé thành từng mảnh vụn!

Tuy nhiên!

Đối mặt với bản thể của nó, Giang Thạch chỉ cau mày, thân hình đã biến mất trong nháy mắt.

Ngay cả dưới trọng lực gấp ba trăm lần cũng không cản trở được hắn sử dụng thuận di.

Vút!

Chương 692: Trấn Áp Giao Nguyên 3

Thân hình hắn xuất hiện trên đỉnh đầu Giao Nguyên, một bàn chân mang theo khí tức hủy diệt, vô song, như trụ trời trực tiếp chém xuống, hung hăng giáng xuống đỉnh đầu Giao Nguyên.

Ầm ầm!

“Rống.”

Tiếng nổ kinh thiên, tiếng rống vang dội.

Toàn bộ tòa Thiên Long Tháp mười tám tầng đều rung chuyển dữ dội, thân hình Giao Long to lớn oai hùng, hung tợn bất phàm bị Giang Thạch một cước đá văng xuống đất, phát ra tiếng kêu thảm thiết.

Máu chảy từ thất khiếu trên người nó, thân hình co giật.

Hộp sọ gần như vỡ nát hoàn toàn, não bên trong suýt chút nữa bay ra ngoài.

Bị thương nặng như vậy, hắn đã hoàn toàn mất đi khả năng chiến đấu, chỉ còn lại tiếng kêu thảm thiết.

Bịch!

Thân hình cao lớn hơn tám thước của Giang Thạch cuối cùng cũng từ giữa không trung văng đáp xuống, toàn thân da màu đồng thau lấp lánh ánh kim loại khó tả, ánh mắt bình tĩnh nhìn xuống Giao Nguyên.

Thế chất Giao Long, quả nhiên phi thường!

Hắn cũng phải sử dụng mười hai phần lực lượng mới có thể đánh trọng thương đối phương.

Điểm này, đối phương so với Ngạo Thiên, mạnh hơn không biết bao nhiêu.

Phải biết rằng trước khi hắn đột phá, chỉ sử dụng bảy phần lực lượng đã đánh bại Ngạo Thiên, khiến Ngạo Thiên mất đi tất cả khả năng chống cự.

Nhưng đối mặt với Giao Nguyên, bảy phần lực lượng bây giờ là không đủ.

“Ngươi ngươi. Giang Thạch, ngươi là nhân tộc Giang Thạch!”

Giọng Giao Nguyên đầy đau đớn, mắt đã đỏ ngầu, cuối cùng cũng nhận ra người trước mặt.

“Đúng vậy, là ta!”

Giang Thạch đáp lời.

Nhìn Giao Nguyên trước mặt, hắn không còn lãng phí thời gian, giơ một tay lên, ấn mạnh vào trán Giao Nguyên, vận chuyển Vong Hồn Chân Kinh. Bỗng chốc, một mảng lớn phù văn kỳ dị từ lòng bàn tay hắn nhanh chóng tuôn ra, dày đặc, trực tiếp xông vào trong hồn phách của Giao Nguyên.

Với thực lực của đối phương, dù hộp sọ vỡ nát cũng có thể nhanh chóng hồi phục.

Vì vậy, hắn phải nhanh chóng không chế đối phương!

“Ngươi... ngươi đã làm gì ta?”

Giao Nguyên tức giận nhọc nhãi gầm lên.

“Còn cần hỏi sao?”

Giang Thạch thu tay lại, nói: “Cũng giống như ngươi đã từng khống chế người khác, ta chỉ tùy tiện để lại cho ngươi

một chút thủ đoạn nhỏ mà thôi. Từ nay về sau, ngươi và Ngạo Thiên ở bên cạnh ta làm nô lệ một trăm năm.”

Cái gì?

Giao Nguyên trợn to mắt, vừa kinh ngạc vừa tức giận, sau đó nhanh chóng nhìn về phía Ngạo Thiên.

Ngạo Thiên thế mà cũng bị người này không chề?

Còn làm nô lệ một trăm năm?

“Ngươi cố ý dẫn hấn đến đây gặp ta?”

Giao Nguyên tức giận nói.

“Làm sao?”

Ngạo Thiên giọng điệu bình thản, khoanh tay, dường như đã làm một việc vô cùng bình thường.

“Ngươi đáng chết!”

Giao Nguyên tức giận gầm lên, vết thương trên hộp sọ đã bắt đầu nhanh chóng lành lại.

“Ta có đáng chết hay không cũng không đến lượt ngươi quan tâm.”

Ngạo Thiên nhàn nhạt đáp lại, không hề bận tâm.

Trước đây khi ở dưới trướng Giang Thạch, hấn còn cảm thấy rất ức chế và nhục nhã.

Nhưng bây giờ Giao Nguyên cũng bị Giang Thạch đánh bại, gieo rắc ảm ký, trong lòng hấn không còn mâu thuẫn như vậy.

Chỉ cần có người cùng chung số phận với mình, dường như cũng không có gì không thể chấp nhận.

“Tên khốn kiếp, Ngạo Thiên, ta nhất định sẽ giết chết ngươi.”

Giao Nguyên tức giận gầm lên.

...

Mưa lớn tầm tã.

Gió rít vang.

Bên ngoài thành trì không lồ.

Giao Nguyên mặt mày ử dột, miễn cưỡng đi theo sau Giang Thạch, đôi mắt vàng kim lóe hung mang nhìn sang Ngạo Thiên bên cạnh, đầy tơ máu, lửa giận bùng bùng, hận không thể đem Ngạo Thiên xé nát.

Nhưng dưới sự uy hiếp và dụ dỗ của Giang Thạch, hắn đành phải đi theo Giang Thạch.

Mưa xối xả xuống, làm cho con đường trở nên lầy lội.

“Chúa công, chúng ta tiếp theo đi đâu? Ta còn biết tung tích của rất nhiều cao thủ, ta có thể dẫn ngài —— đến bãi phóng.”

Ngạo Thiên ánh mắt lấp lánh, không nhin được mở miệng nói.

“Không cần.”

Giang Thạch giọng điệu bình tĩnh, nói: “Ta đã biết đại khái thực lực của mình, những cao thủ khác ta cũng mất hứng thú. Chỉ cần bọn hắn không đến đắc tội ta, ta cũng lười quan tâm đến bọn hắn, hơn nữa, nếu ta liên tục ra tay, e rằng rất dễ bị một số tồn tại chú ý không cần thiết, nếu bị những Cổ Thánh trong dị tộc các người biết được, sẽ rất bất lợi cho ta.”

Ngạo Thiên cau mày, lập tức im lặng.

Không thể nhìn thấy nhiều người gặp xui xẻo, đối với hắn mà nói, là một việc vô cùng đáng tiếc.

“Ngạo Thiên, Giao Nguyên, ta không còn thời gian quay lại Thiên Ma Tổng Đàn, hai người các ngươi trở về trước đi, trong khoảng thời gian này trấn giữ ở Thiên Ma Tổng Đàn, đợi ta trở về là được.”

Giang Thạch đột nhiên nói.

“Ngài không trở lại Thiên Ma Tổng Đàn?”

Ngạo Thiên mắt lóe lên, ngẩng đầu hỏi.

Giao Nguyên cũng cau mày, nhìn Giang Thạch.

“Đúng vậy, ta có việc khác, cần phải ra ngoài một chuyến.”

Giang Thạch quay người lại, nhìn Ngạo Thiên và Giao Nguyên bằng ánh mắt bình thản, nhàn nhạt nói: “Nhiệm vụ của các ngươi chỉ có một, chính là trấn thủ Thiên Ma Tổng Đàn, ta nghĩ với thực lực của các ngươi hoàn toàn đủ sức, điểm này, không có vấn đề gì chứ?”

“Cái này... Tại hạ tận lực!”

Ngạo Thiên suy nghĩ trong lòng, đáp lời.

“Không phải tận lực, mà là nhất định phải!”

Chương 693: Đến Bắc Cực Băng Nguyên 1

Giang Thạch đáp lời.

“Được, là nhất định sẽ tận lực!”

Ngạo Thiên gật đầu.

“Ừm, Giao Nguyên, người nghe rõ chưa?”

Giang Thạch lại nhìn sang Giao Nguyên bên cạnh.

Giao Nguyên sắc mặt khó coi, chậm rãi gật đầu: “Nghe rõ rồi.”

“Tốt, vậy hai người bây giờ các người hãy trở về Thiên Ma Tổng Đàn đi, nhớ, không được nội đấu, ai dám khơi mào trước, bản tọa sẽ tự tay diệt sát kẻ đó!”

Giang Thạch lạnh lùng nói.

Hai người chìm xuống, không nói một lời, chỉ đành cúi đầu gật đầu.

Giang Thạch không nói thêm gì nữa, bước chân ra, khí tức mơ hồ, thân hình như một làn khói, bắt đầu dần dần biến mất khỏi nơi đây.

Ngay khi hắn vừa đi, sắc mặt Giao Nguyên trở nên âm trầm chưa từng có, nắm tay siết chặt, đôi mắt như đao cương, nhìn về phía Ngạo Thiên.

Ngạo Thiên lại chỉ nhẹ nhàng cười, không thèm quan tâm, trực tiếp đi về phía xa.

Có vẻ như lúc này hắn đã cam chịu số phận.

“Tên khôn kiếp, thật đúng là nhục danh Pháp Vương!”

Giao Nguyên giọng điệu thâm nhiên , nghiêng răng nói.

“Mặc kệ người chửi thế nào, lão tử không thèm quan tâm.”

Ngạo Thiên vẫn ung dung tự tại.

Đôi mắt Giao Nguyên lập tức bùng lên ngọn lửa giận dữ, nghiêng răng nghiêng lợi, hận không thể lập tức lao tới.

...

Ngoại giới chấn động.

Việc Hỏa Ma Tôn giả chết ở Thiên Ma Tổng Đàn rất nhanh đã được truyền ra ngoài, gây chấn động khắp nơi, vô số dị tộc vô cùng kinh ngạc.

Cách đây không lâu, để xác định xem Giang Thạch đã chết hay chưa, không chỉ một cao thủ dị tộc đã đến Thiên Ma Tổng Đàn bí mật dò la, thậm chí còn có nhiều cao thủ dị tộc nói lời khó nghe, suy đoán Giang Thạch đã chết, hoàn toàn không coi Giang Thạch ra gì, trong đó Hỏa Ma Tôn giả là tên nghiêm trọng nhất.

Nhưng bọn hắn không ngờ rằng, Hỏa Ma Tôn giả này lại chết nhanh như vậy!

Vẫn là ở bên ngoài Thiên Ma Tổng Đàn, bị Giang Thạch trực tiếp giết chết.

Tin tức này không nghi ngờ gì đã nói rõ rằng, Giang Thạch bây giờ hoàn toàn bình an.

Không chỉ bình an, mà còn sống khỏe mạnh.

Điều này một lần nữa khiến vô số người xôn xao, trong lòng vô cùng khó hiểu.

Với tính cách của Ngạo Thiên Pháp Vương, đã ước chiến với Giang Thạch, làm sao lại để Giang Thạch yên yên ổn ổn

sống như vậy? Cho dù Giang Thạch khiếp chiến, Ngạo Thiên Pháp Vương cũng hẳn là nên xông vào Thiên Ma Tổng Đoàn mới phải?

Nhưng bây giờ Giang Thạch bình an vô sự ở trong Thiên Ma Tổng Đoàn, điều này hoàn toàn không phù hợp với tính cách của Ngạo Thiên Pháp Vương.

Đủ loại nghi hoặc nhanh chóng nảy sinh trong lòng mọi người.

Nhưng rất nhanh.

Lại có một tin tức truyền ra, một lần nữa khiến mọi người xôn xao.

Có người đã tận mắt nhìn thấy, Giang Thạch và Ngạo Thiên Pháp Vương rời khỏi Thiên Ma Tổng Đoàn, Ngạo Thiên Pháp Vương đi theo sau Giang Thạch, giống như hạ nhân.

Tin tức này không nghi ngờ gì là gây chấn động rất lớn.

Đừng nói mọi người không tin, ngay cả [Huyết Chiến Minh] cũng không tin.

Ngay lúc [Huyết Chiến Minh] chuẩn bị lạnh lùng tuyên cáo thiên hạ, tất cả đều là tin đồn, thì Ngạo Thiên Pháp Vương lại đột nhiên lên tiếng.

Hắn đã tự mình hòa giải với Giang Thạch.

Từ nay về sau, hai người sẽ trở thành bằng hữu.

Mọi chuyện trước đây đều là hiểu lầm, giờ đây hiểu lầm đã được giải quyết, không cần thiết đao binh tương hướng nữa.

Tin tức này trực tiếp khiến các thế lực chìm vào trạng thái mộng bức, vô số lời bàn tán và nghi ngờ một lần nữa nhanh chóng truyền ra trong giang hồ.

...

Nửa tháng sau.

Bắc Cực xa xôi.

Khí trời lạnh lẽo, từng ngọn núi băng cao ngút, tinh thể tuyết mỹ, tỏa ra hơi lạnh nồng nặc, như những cây cột ngọc chống trời.

Tuyết rơi kín thiên địa phủ cả mảnh không gian thành màu bạc trắng.

Thân hình Giang Thạch lặng lẽ hạ xuống một vùng băng tuyết khổng lồ, cau mày, nhìn xung quanh.

Chỉ thấy những ngọn núi băng xa xa, vẫn như cũ xuất hiện rất nhiều cao nhân, đang tĩnh tọa, không hỏi thế sự, một lòng chuyên tu võ đạo cảnh giới tối cao.

Khác với lần trước.

Lần trước những người tọa lạc ở đây đều là nhân tộc.

Nhưng lần này cũng xuất hiện không ít thân ảnh dị tộc, cũng đang tọa lạc trên núi tuyết, bất động, khổ tu.

“Vô Tướng Tôn giả.”

Giang Thạch lẩm bẩm.

Tên này đang ở đâu?

Lúc đó cũng không có cách nào liên lạc!

Hắn suy nghĩ, nhanh chóng đi qua đây, ánh mắt nhìn quanh, đảo mắt đã hơn nửa tiếng trôi qua, đột nhiên, thân hình hắn khựng lại, quay đầu lại.

Chỉ thấy cách đó không xa một luồng lưu quang nhanh chóng lao đến, rất nhanh đã đến gần, trực tiếp hóa thành một thanh niên mặc áo bào trắng, dung mạo tuấn lãng, tóc đen phiêu dật, khí chất phi thường.

Vừa xuất hiện, hắn đã chấp tay.

“Tiền bối quả nhiên đã đến, sư phụ biết tiền bối sẽ đến đúng hẹn, đặc biệt cho tiểu bối ở đây chờ đợi tiền bối!”

“Là ngươi!”

Giang Thạch lên tiếng.

Chính là đệ tử của Vô Tướng Tôn giả xuất hiện khi hắn rời khỏi Bắc Cực Băng Nguyên.

“Sư tôn của ngươi hiện đang ở đâu?”

Giang Thạch lạnh giọng hỏi.

Chương 694: Đến Bắc Cực Băng Nguyên 2

“Mời tiên bối đi theo ta, đến rồi sẽ biết.”

Thanh niên áo bào trắng nở nụ cười, quay người lại, hướng về phía xa xa đi đến, nói: “Đúng rồi, tại hạ Bạch Phong!”

Giang Thạch khẽ nhíu mày, trực tiếp bước đi theo.

Hai người một trước một sau đi qua những ngọn núi tuyết, dần dần đến một nơi gió thổi mạnh, cuồng phong rít lên, tiếng động chói tai, từng mảng hàn lưu du tẩu trong không khí, tựa như đang trong một cơn bão cực hàn phong bạo vậy.

“Tiền bối, đi qua nơi này, có thể nhìn thấy gia sư rồi.”

Thanh niên áo bào trắng mỉm cười, trên người hiện ra một tầng ánh sáng trắng nhạt, thần bí mờ lung, trực tiếp bước đi về phía cơn bão cực hàn phong bạo này

Chỉ thấy từng đợt gió thổi ồ ạt ập đến, dường như không có tác dụng gì với hắn., toàn bộ đều bị ánh sáng trắng trên người hắn chặn lại.

Hắn dường như cố ý khoe khoang bản thân, quay người lại, nở nụ cười, nhìn về phía Giang Thạch đang ở, “Tiền bối, cứ đi theo là được.”

Giang Thạch không nói một lời, trực tiếp bước đi, ngay cả lực lượng cũng không sử dụng, mặc cho cuồng phong vô tận thổi ập đến, toàn bộ đều bị lực lượng vô hình trên người hắn chấn tan.

Thanh niên áo bào trắng âm thầm rùng mình, đành tiếp tục dẫn Giang Thạch đi sâu vào.

Toàn bộ khu vực cuồng phong bao phủ này cực kỳ rộng lớn, dài đến hàng chục km.

Đi một lúc lâu mới rốt cuộc hoàn toàn đi qua.

“Tiền bối, sư phụ đang chờ trong động phủ, ngài vào là được!”

Thanh niên áo bào trắng cúi người nói.

Giang Thạch ngẩng đầu nhìn lên.

Chỉ thấy khu vực phía trước nhất xuất hiện một hang động không lớn, bên trong hàn phong ngưng tụ, băng tuyết liên miên, có một loại khí tức thần bí có thể cách ly tinh thần, cách ly ánh mắt.

Giang Thạch trầm tư, bước tới.

Thân hình xuyên qua hang động, chỉ cảm thấy như đi qua một lớp màn nước, ánh sáng trắng lóe lên, trong nháy mắt đã xuất hiện ở nơi sâu nhất hang động.

Chỉ thấy sâu trong hang động đã tụ tập không ít bóng người, từng người khí tức thần bí khó lường, thân thể trầm ngưng, tỏa ra từng đợt khí tức áp lực, như những ngọn núi sừng sững ngời đây.

Đối với sự xuất hiện của hắn, năm sáu bóng người này đều quay đầu nhìn lại.

Có kinh ngạc, có nghi ngờ, có lãnh đạm, có cười lạnh.

Nhiều biểu cảm khác nhau.

“Giang Thạch huynh đệ, người cuối cùng cũng đến rồi.”

Đột nhiên, một người dung mạo thanh tú, mặc áo bào xanh, mắt sáng lên, vội vàng đứng dậy, tiến về phía Giang Thạch.

Chính là Vô Tướng Tôn giả!

Giang Thạch dinh tĩnh., nhẹ gật đầu.

Có chút ý tứ, những người tụ tập ở đây, phần lớn đều là dị tộc!

Hơn nữa thực lực cao thâm, có hai ba người ngay cả bản thân hắn cũng có chút không thể nhìn thấu.

Chẳng lẽ là Cổ Thánh?

Không thể!

Cổ Thánh sao có thể tùy tiện tham gia vào chuyện như thế này?

Chỉ riêng nói thực lực của Vô Tướng Tôn giả cũng không thể mời được nhiều Cổ Thánh như vậy.

“Chư vị, vị này chính là Giang Thạch huynh đệ mà ta đã nói, người đã thu phục Chí Dương Hỏa Chung, chuyển đi này còn phải nhờ cậy vào Chí Dương Hỏa Chung của hắn.”

Vô Tướng Tôn giả mặc áo bào xanh nở nụ cười, nhìn về phía mọi người.

” Chí Dương Hỏa Chung ở trên người hắn?”

“Xem ra cũng chẳng có gì khác biệt?”

Vài bóng người nhú mày, đánh giá Giang Thạch.

“Chư vị, người không thể nhìn mặt mà bắt hình dong, thực lực của Giang huynh đệ vô cùng cường đại, là do lão phu tận mắt chứng kiến, tuyệt đối sẽ không lừa gạt mọi người.”

Vô Tướng Tôn giả vẫy tay mỉm cười, giới thiệu với Giang Thạch, “Giang huynh, vị này tên là Thần Ngạo, là một vị tồn tại vô cùng khủng bố, thực lực cụ thể đã đạt đến cảnh giới Bán Bộ Nhập Thánh, không phải là cao thủ nhân tộc, mà là xuất thân từ Quỷ La tộc, người gọi hắn là Thần tiên sinh là được.”

Giang Thạch theo ánh mắt của hắn nhìn sang.

Chỉ thấy đập vào mắt chính là một người mặc áo bào đen, thân hình gầy gò, dung mạo có phần hốc hác, mí mắt rũ xuống, trông vô cùng không bắt mắt.

Đối với sự xuất hiện của hắn, lão giả cũng không thèm để ý, thậm chí không thèm nhìn lấy một cái.

“Bán Bộ Nhập Thánh?”

Lòng Giang Thạch cuộn trào.

Khó trách vừa rồi có thể khiến bản thân cũng cảm thấy áp lực.

Vậy mà lại liên quan đến cảnh giới Cổ Thánh.

“Vị này tên là Xích Hoàng, cũng là một vị cao nhân cảnh giới Bán Bộ Nhập Thánh, xuất thân từ Huyết Hoàng nhất tộc, cao cao tại thượng, địa vị tôn sùng, tuy nhiên tính khí của Xích Hoàng tiên sinh không tốt lắm, người lát nữa nói chuyện chú ý một chút, không nên đắc tội Xích Hoàng tiên sinh là được.”

Vô Tướng Tôn giả mỉm cười, giới thiệu người thứ hai.

Chỉ thấy người này có mái tóc dài màu đỏ rực, cả râu và lông mày cũng đỏ rực, mắt nhắm nghiền, sắc mặt lãnh đạm, từ đầu đến cuối không thèm nhìn hắn nhiều lấy một lần.

Một loại khí tức coi thường tất cả từ trên người hắn tỏa ra.

Giang Thạch lại nhẹ gật đầu.

“Vị này là La Thiên, cường giả của Tu La tộc, cũng giống như hai vị tiền bối trước, là cao nhân cảnh giới Bán Bộ Nhập Thánh.”

Chương 695: Đến Bắc Cực Băng Nguyên 3

Vô Tướng Tôn giả cười ôn hòa, tiếp tục giới thiệu người thứ ba.

Giang Thạch trầm kinh ngạc.

Quả nhiên cảm nhận khí tức của hắn vừa rồi không sai.

Nơi đây vậy mà lại xuất hiện ba vị cường giả tuyệt đỉnh!

Vô Tướng Tôn giả này ngay cả Bán Bộ Nhập Thánh cũng có thể mời đến ba vị, rốt cuộc hắn muốn đi đến nơi nào?

Chỉ thấy vị cường giả Tu La tộc này, mặt mũi lãnh đạm, da mặt khô quắt, như vỏ quýt phơi khô, tóc dài màu xanh lục, giữa trán có một đường hoa văn dọc.

Thân hình tuy bất động, nhưng vẫn có thể rõ ràng cảm nhận được khí huyết cuộn cuộn ẩn chứa trong người hắn.

“Còn vị thứ tư này, là một vị cường giả cảnh giới Niết Bàn Đại Viên Mãn, tên gọi Triệu Kim Cương, xuất thân từ bên ngoài Vô Tận Đông Hải, thực lực cao thâm, thủ đoạn phi thường!”

Vô Tướng Tôn giả nở nụ cười, nhìn về phía vị tồn tại thứ tư.

Chỉ thấy vị tên là Triệu Kim Cương này, sắc mặt lạnh lùng, thân hình to lớn, ngồi xếp bằng ngay tại chỗ, lạnh lùng liếc nhìn Giang Thạch, nói: “Được rồi, đến là được, không cần giới thiệu nhiều!”

Vô Tướng Tôn giả ha ha cười, nhìn về phía Giang Thạch, nói: “Giang huynh đệ, nhập tọa đi, chúng ta còn cần chờ thêm hai người, một khi bọn hắc đến đông đủ, chúng ta có thể xuất phát.”

“Tốt!”

Giang Thạch gật đầu, lên tiếng hỏi: “Chúng ta muốn đi đến, rốt cuộc là nơi nào?”

“bây giờ nói còn quá sớm, lát nữa sẽ biết.”

Vô Tướng Tôn giả thần bí nói: “Trước tiên ngồi xuống, ngồi xuống rồi nói tiếp.”

Hắn đi về chỗ ngồi, đã lại lần nữa nhập tọa.

Giang Thạch nhíu mày, lòng trào dâng, đành phải đi đến bên cạnh Triệu Kim Cương ngồi xuống, nhưng không ngờ hắn vừa mới ngồi xuống, Triệu Kim Cương đã phát ra cịong nói lạnh lùng, nói: “Bên cạnh bản tọa không quen người khác ngồi, ngươi đi chỗ khác.”

“Ừm?”

Mí mắt Giang Thạch khẽ nhướng lên, nhưng lại nhìn Vô Tướng Tôn giả.

“Giang huynh đệ, ngươi đến bên cạnh ta ngồi đi, tính tình Triệu huynh vừa hay cũng có chút không tốt.”

Vô Tướng Tôn giả mỉm cười.

Giang Thạch trầm tư, không nói thêm gì nữa, trực tiếp đứng dậy, đi đến bên cạnh Vô Tướng Tôn giả ngồi xuống.

Triệu Kim Cương lạnh lùng liếc nhìn Giang Thạch một cái, lại nhắm mắt, không nói thêm gì nữa.

Giang Thạch cũng không thêm đề ý, như thể vừa rồi không có chuyện gì xảy ra, tiếp tục chờ đợi.

Thời gian trôi đi.

Lại qua một lúc.

Đột nhiên, bên ngoài lại truyền đến tiếng bước chân.

Kèm theo âm thanh giận dữ và cuồng nộ, có tiếng nói vang lên: “Lão phu ghét phải đi một quãng đường xa như vậy, Vô Tướng lão nhi, tốt hơn hết ngươi nên dẫn lão phu tới đó, nếu không, lão phu không ngần ngại dâng ngươi làm lễ vật cho thanh đao này đâu!”

Vụt!

Bóng người chưa tới nhưng khí tức sắc bén của thanh đao đã xông thẳng vào hang động, toát ra những tia kim quang lấp lánh khiến người ta chú ý.

Chỉ thấy một thân hình cao lớn, đeo thanh đao vàng khổng lồ trên lưng, vẻ mặt hung dữ, xông thẳng vào trong, cơ thể cuộn cuộn những khối cơ bắp, vóc dáng cao ngất, ánh mắt sắc bén khiến người ta khiếp sợ.

Nhưng khi vừa đến nơi, hắn lập tức ngẩn ra, dường như cũng không ngờ nơi đây tụ tập nhiều người đến vậy, lập tức nhíu mày, thu liễm qua một bên.

“Đao Hoàng huynh đệ cũng đến rồi, thật tốt quá, thật làm chúng ta phải đợi lâu. Mời ngồi!”

Vô Tướng Tôn Giả mỉm cười, lập tức đứng dậy, chào đón Đao Hoàng, sau đó lại giới thiệu với mọi người một lần nữa.

Trong lòng Giang Thạch lẳng lặng suy tính.

Lại thêm một vị Niết Bàn đại viên mãn nữa!

Vô Tướng Tôn Giả này thật đúng thể diện lớn.

Mà người này, cũng không phải là người Đại Hoàn.

Chẳng lẽ lại là một cao thủ từ bên ngoài Đông Hải đến?

Đao Hoàng nhẹ nhàng gạt đầu, tuy trong lòng còn nghi hoặc nhưng cũng bước tới, ánh mắt sâu thẳm, chuẩn bị ngồi quan sát trước.

Lại qua một lúc nữa.

Bên ngoài lại truyền đến tiếng bước chân.

Cuối cùng thì bóng người cuối cùng cũng xuyên qua phong hàn nhanh chóng bước vào.

Lần này, người đến mặc một bộ trường bào trắng, thân hình hơi gầy, là một trung niên văn nhã, dường như đọc rất nhiều sách vở, trên người tỏa ra một khí chất nhã nhặn, hoàn toàn trái ngược với vẻ hung hãn của những người khác trong này.

Hắn cầm trong tay một chiếc quạt lông, đầu đội khăn lụa, bước vào cũng có vẻ ngẩn người một chút, sau đó lập tức ôm quyền.

Khi nhìn thấy trung niên văn nhã đến, Vô Tướng Tôn Giả đứng bật dậy, thở phào nhẹ nhõm, mỉm cười nói: “Các vị, người cuối cùng cũng đã đến, giờ chúng ta có thể khởi hành rồi. Người này chính là Thiên Toán Tử, đại danh鼎鼎 ở hải ngoại, có hắn ở đây, chắc chắn có thể làm cho hành trình của chúng ta thêm mấy phần nắm chắc.”

Mọi người tại chỗ đều gạt đầu.

Hiển nhiên, danh hào Thiên Toán Tử này, bọn hắn cũng đã được nghe đến.

Chỉ riêng Giang Thạch, hoàn toàn không biết gì về những cao thủ từ hải ngoại tới này.

Nhưng hắn không nói lời nào, vẫn đứng dậy theo mọi người.

“Đi thôi!”

Vô Tướng Tôn Giả mỉm cười, trực tiếp bước về phía một bên của hang động.

Mọi người cùng theo sau lưng hắn.

Thấy Vô Tướng Tôn Giả đến gần vách đá phía sâu nhất, trực tiếp nhấn nhẹ vào một cơ quan trên vách đá, bức tường nơi đó lập tức bắt đầu chậm rãi lùi vào, phát ra những tiếng âm ầm, rung chuyển dữ dội, nhanh chóng để lộ ra một hang động khổng lồ.

Vô Tướng Tôn giả bước chân một bước, lập tức nhanh chóng đi vào bên trong.

Mọi người lập tức nhanh chóng đi theo.

Vào sâu trong hang động này, bất ngờ lại là một Truyền Tống Trận khổng lồ.

Vô Tướng Tôn giả dẫn đầu mọi người lập tức bước lên Truyền Tống Trận này.

Ánh sáng trắng lóe lên từng mảng.

Chớp mắt.

Mọi người đã xuất hiện ở một địa điểm hoàn toàn xa lạ.

Bầu trời bị xé rách.

Đất đai tan hoang.

Phế tích vô tận.

Như một thế giới bị hủy diệt.

Tứ phía lượn lờ một cỗ khí tức thâm trầm, quỷ dị và ô uế.

Ánh mắt Giang Thạch ngưng tụ, nhìn xung quanh.

Nơi đây

Rốt cuộc là nơi nào?

Chương 696: Tà Quân Vấn Thiên 1

Mây đen cuộn cuộn, che kín tầm mắt.

Mặt đất nứt nẻ, chẳng chít những vết rạn to lớn, cùng với những đồng đồ nát, trông như một thế giới bị bỏ hoang, từng luồng khí u ám và tanh nồng lan tỏa.

Khiến cho Giang Thạch và những người khác vừa đến nơi đều nhíu mày.

Ngay cả ba tên cao thủ dị tộc ở cảnh giới Bán Bộ Nhập Thánh cũng lộ ra vẻ kinh ngạc.

“Khí tức hủy diệt nồng nặc như vậy, trên đời này thế mà có nơi như vậy.”

Đạo Hoàng vác theo đại đao vòng vàng, nheo mắt nhìn xung quanh.

“Nghe đồn nơi đây từng là trung tâm của Đại Hoành, trong biến cố thời thượng cổ đã bị phá hủy hoàn toàn, rất nhiều Cổ Thánh đã chôn vùi ở đây, xem ra lời đồn là thật, ta đã cảm nhận được khí tức của Cổ Thánh, không uổng công đến đây, thật sự không uổng công đến đây.”

Tên cao thủ Quỷ La Tộc ở cảnh giới Bán Bộ Nhập Thánh tên là Thần Ngạo, ánh mắt sâu thẳm, không nhìn được lên tiếng.

Nhưng Giang Thạch lại càng nhíu mày.

Trung tâm Đại Hoành?

Chôn vùi rất nhiều Cổ Thánh?

Đại Hoàn lại có nơi như vậy?

“Chư vị, nếu muốn mưu đồ tinh phách của Tứ Thánh, chỉ dựa vào lực lượng của chúng ta còn lâu mới đủ, vì vậy ta đã mời thêm một tên cao thủ, đang ở phía trước chờ chúng ta.”

Bỗng nhiên, Vô Tướng Tôn giả nở nụ cười, lên tiếng.

“Ừ? Ngươi còn mời thêm một người?”

Xích Hoàn vẫn luôn im lặng, bỗng nhiên mở mắt, lộ ra đôi mắt màu đỏ sẫm, nhìn về phía Vô Tướng Tôn giả.

Dù không cố ý tỏa ra khí thế, nhưng vẫn có một luồng hung khí vô hình nhanh chóng ập đến.

Những người khác cũng nhú mào, nhìn về phía Vô Tướng Tôn giả.

Rõ ràng, Vô Tướng Tôn giả đã không thông báo trước cho bọn hắn về việc này.

“Chư vị yên tâm, đều là người nhà, ta dù có lừa ai cũng không lừa chư vị.”

Vô Tướng Tôn giả cười nhẹ.

Trong lòng mọi người cuộn trào, đành phải đi theo sau hắn.

“Giang huynh, ngươi có đang nghi hoặc thứ Tinh Phách Tứ Thánh là gì không?”

Bỗng nhiên, giọng nói của Vô Tướng Tôn giả trực tiếp truyền vào đầu óc Giang Thạch.

“Đúng vậy, Tinh Phách Tứ Thánh rốt cuộc là thứ gì? Tứ chi Thiên Ma lại ở đâu?”

Giang Thạch trực tiếp truyền âm hỏi.

“Yên tâm, tứ chi Thiên Ma và Tinh Phách Tứ Thánh đều ở cùng một nơi.”

Giọng nói của Vô Tướng Tôn giả tiếp tục truyền ra, nói: “Cái gọi là Tinh Phách Tứ Thánh, kỳ thực chính là Tứ Đại Thánh Thú thời thượng cổ, Thanh Long, Bạch Hổ, Huyền Vũ, Chu Tước. Thời thượng cổ, thế giới Đại Hoành xuất hiện một biến cố vô cùng khủng khiếp, khiến vô số cường giả tụ hội, số Cổ Thánh chết đi nhiều không đếm xuể, mà trong số Tứ Đại “Thánh thú thời thượng cổ này có một vị đang bị thương nặng tại đây, chính là Huyền Vũ trong Tứ Đại Thánh thú!”

“Tương truyền, trong cơ thể của Tứ Đại Thánh thú đều ẩn chứa tinh phách vô cùng mạnh mẽ, ai có thể nhận được Tinh Phách Tứ Thánh sẽ có được lực lượng phi thường!”

“Ví dụ như Huyền Vũ này, chỉ cần có được một tia tinh phách của nó, nhân loại có thể dễ thân thể thuế biến, sở hữu đặc tính của Huyền Vũ, đạt đến cảnh giới nhục thân thành thánh!”

“Người biết cảnh giới nhập thánh khó khăn đến mức nào không? Chỉ riêng bước này đã khiến vô số người chôn vùi mạng sống!”

“Thần Ngạo, Xích Hoàng, La Thiên, bọn hấn đã là cao thủ Bán Bộ Nhập Thánh đã là từ hàng nghìn năm trước, nhưng đến nay hàng nghìn năm đã trôi qua, vẫn chưa thể đột phá thành công.”

“Vì vậy, Tinh Phách Huyền Vũ mới trở thành thứ mà bọn hấn luôn mong muốn có được!”

“Ra là vậy.”

Trong lòng Giang Thạch nhất thời hiểu ra, tiếp tục truyền âm một cách bình tĩnh, nói: “Nhưng Tinh Phách Huyền Vũ chỉ có một, nhiều người như vậy, ai sẽ là người chia?”

“Yên tâm, đến lúc đó sẽ có cách.”

Vô Tướng Tôn giả mỉm cười, nói: “Ta đã nói, chỉ cần có được một tia tinh phách là có thể nhục thân thành thánh, đến lúc đó chia Tinh Phách Huyền Vũ thành nhiều phần là được, khi đó, một khi có được Tinh Phách Huyền Vũ, ta sẽ nói cho người biết về tứ chi Thiên Ma, người tự đi tìm, thế nào?”

Giang Thạch suy nghĩ trong lòng, vẫn gật đầu nhẹ.

Dù không tin tưởng đối phương đến đâu, nhưng lúc này, e rằng cũng không phải do hấn.

Một nhóm người đi về phía trước.

Sau khi đi qua một tàn tích., cuối cùng bọn hấn lại dừng lại.

Chỉ thấy khu vực phía trước nhất, đột nhiên xuất hiện một bóng người, sừng sững đứng đó, khí thế vô song, vô cùng thu hút ánh nhìn.

Hấn mặc trường bào rộng rãi, tóc mai điểm bạc, khuôn mặt nho nhã.

Giống như một thi thư tiên sinh trung niên uyên bác.

Thoạt nhìn, hấn nở nụ cười hiền hậu vô hại.

Nhưng một đám cao thủ đi theo đều biến sắc mặt, hoảng hốt trong lòng, ngay cả Thần Ngạo, Xích Hoàng, La Thiên cũng không chân chừ, vội vàng lui về phía sau.

Giống như người trước mặt không phải là nhân loại, mà là một tôn đại yêu ma vô cùng khủng khiếp.

“Tà Quân Ván Thiên!”

“Người thế mà mời được Tà Quân Ván Thiên đến!”

“Vô Tướng Tôn giả, người dám lừa chúng ta?”

Mọi người đều hét lên kinh hãi.

Chương 697: Tà Quân Vấn Thiên 2

Ngay cả những cao thủ Bán Bộ Nhập Thánh này cũng đều cảm thấy kinh hãi, rùng mình, dường như không muốn gặp được vị thư sinh trung niên trước mặt.

Tà Quân Vấn Thiên?

Giang Thạch trầm nhủ.

Đây lại là người nào?

“Chư vị, sao vừa gặp bản tọa liền muốn đi? Chẳng lẽ chư vị coi thường bản tọa?”

Thư sinh trung niên giọng điệu bình thản, từ từ nói.

Giọng nói của hắn không lớn, nhưng lại tạo thành một gợn sóng kỳ dị, lan tỏa trong hư không, khiến hư không trước mắt như hóa thành hàn băng.

Đám người đang lùi lại bỗng nhiên biến sắc, cảm nhận được một lực lượng khổng lồ từ bốn phương tám hướng ập đến, như những chiếc gông xiềng khổng lồ trói buộc bọn hắn, khiến bọn hắn khó có thể cử động.

Ngay cả những cao thủ Bán Bộ Nhập Thánh cũng kinh hãi, dường như càng lùi về sau càng cảm nhận được lực lượng của những chiếc gông xiềng đó.

“Tà Quân, ngươi muốn làm gì? Chúng ta không oán không thù, ngươi muốn đối phó với lão phu sao?”

Tên cao thủ Huyết Hoàng Tộc, Xích Hoàng, hét lên giận dữ.

“Đây không phải là bản tọa muốn đối phó với các người, mà là các người kinh người quá đáng. Bản tọa vất vả nhờ Vô Tướng liên lạc với các người, nhưng các người vừa gặp đã muốn bỏ đi, thật là một điểm mặt mũi cũng không cho bản tọa, khiến bản tọa cảm tưởng như thế nào.”

Thư sinh trung niên nhàn nhạt nói.

“Vô Tướng Tôn giả, người.”

“Người thế mà đầu quân cho Tà Quân Ván Thiên?”

Mọi người tức giận và kinh ngạc, nhìn về phía Vô Tướng Tôn giả.

Vô Tướng Tôn giả cười nhẹ, nói: “Biết thời thế mới là trang tuấn kiệt. Chư vị, chủ nhân của ta có lực lượng vô song, chí hướng cao xa, là cường giả đệ nhất dưới thánh nhân, có lòng ôm ấp tráng chí, muốn thống nhất tứ hải, ngang dọc bát hoang, là người chủ định sẽ bước vào cảnh giới Cổ Thánh. Quy phục chủ nhân của ta cũng không có gì không tốt.”

“Người!”

“Hảo một cái Vô Tướng Tôn giả!”

Mọi người tức giận hét lên.

Giang Thạch suy nghĩ trong lòng, nhanh chóng hiểu được phần nào.

Tà Quân Ván Thiên này dường như là một đại ma đầu.

Tuy nhiên, thực lực của hắn dường như chưa đạt đến cảnh giới thánh nhân.

Chỉ là cường giả đệ nhất dưới thánh nhân!

“Nói nhiều vô ích, bây giờ các vị chỉ có hai con đường, một là hợp tác với chủ nhân của ta, hai là ta tự mình ra tay, chỉ

sợ đến lúc đó, khuôn mặt của các vị sẽ không được đẹp cho lắm.”

Vô Tướng Tôn giả nhân nhạ nói.

“Thôi được rồi, bất kể bọn hấn có muốn hay không, ta vẫn nên phí chút sức lực.”

Trung niên thư sinh khẽ thở dài, một ngón tay bỗng chốc điểm tới.

Dường như biết được sự đáng sợ của hấn, ngay khi ngón tay này điểm tới, tất cả mọi người có mặt đều không chân chừ, quay người bỏ chạy, mỗi người đều vận dụng tốc độ của bản thân đến mức tối đa.

Tuy nhiên, ngón tay của thư sinh trung niên điểm ra lại như có thể phong tỏa không gian, một luồng thần quang kỳ dị bỗng nhiên lao ra, chia thành bảy phần, trong nháy mắt bắn về phía thân thể của bảy người có mặt.

Phù phù phù phù phù!

Chớp mắt!

Bảy bóng người đều trúng đòn.

Bất kể bọn hấn sử dụng bí thuật gì, bất kể bọn hấn sử dụng thủ đoạn gì, mọi phòng ngự và chống cự đều trở nên vô ích.

Ngay cả Thánh Quyết không Gian của Giang Thạch cũng trực tiếp mất tác dụng, bị một luồng thần quang kỳ dị trong nháy mắt xâm nhập vào thân thể .

Giang Thạch không khỏi biến sắc.

Lực lượng không gian!

Đối phương cũng am hiểu về lực lượng không gian!

Và còn cao thâm hơn cả lực lượng không gian của hấn.

Chỉ trong nháy mắt, hắn cảm nhận được luồng thần quang đó xâm nhập vào linh hồn, lưu lại một dấu ấn màu trắng nhạt trong sâu thẳm linh hồn.

“Cấm chế linh hồn!”

Hắn thầm nghĩ.

Thư sinh trung niên đã trực tiếp đặt cấm chế linh hồn lên người bọn hắn.

Hắn theo bản năng muốn sử dụng [Thiên phú Phệ Hồn] để nuốt chửng ấn ký này, nhưng lại nhanh chóng dừng lại, vội vàng thu tay.

Bây giờ, thực lực của thư sinh trung niên này cao thâm khó lường, nếu chống đối ngay bây giờ, rất dễ bị đối phương nhắm đến lần nữa.

Lỡ như lần sau ra tay hạ sát thủ, tuyệt đối không phải điều hắn mong muốn.

“Tà Quân, người thế mà không chế chúng ta?”

Thần Ngạo lộ vẻ kinh ngạc, nhìn về phía thư sinh trung niên.

Những người khác cũng đều tái mặt, lòng tràn đầy kinh hãi.

Nhiều năm không gặp, Tà Quân quả nhiên đã ngày càng tiến gần đến cảnh giới thánh nhân.

Với thực lực như vậy, chỉ e không còn cách xa bao nhiêu so với Cổ Thánh chân chính.

“Để có thể thuận lợi lấy được tinh phách Huyền Vũ, bản tọa chỉ có thể dùng hạ sách này. Chư vị, bây giờ tất cả các vị đều bị cấm chế linh hồn, chỉ có thể cùng bản tọa đi săn lùng thánh thú Huyền Vũ!”

Tà Quân Vấn Thiên giọng điệu nhàn nhạt, trường bào nhỏ nhả khế bay lên, tỏa ra từng cỗ khí tức đặc biệt.

Mọi người đều cảm thấy khó chịu trong lòng, cúi đầu xuống, không nói lời nào.

Nếu có thể, chỉ sợ lúc này bọn hắn đã nuốt chửng Vô Tướng Tôn giả ở bên cạnh.

Chương 698: Tà Quân Vấn Thiên 3

Nhưng bây giờ ngoài việc đi theo, đã không còn cách nào khác!

Phế tích mệnh môn.

Nhìn một cái chính là vô tận.

Bảy tám bóng người liên tiếp không cam lòng đi theo dưới sự dẫn dắt của Tà Quân, hướng về phía xa xa đi, mỗi người đều mang vẻ mặt u ám.

Liên tục nhiều ngày.

Cuối cùng bọn hắn cũng dừng lại bên ngoài một Vô Tận Vụ Hải.

Nhìn qua.

Chỉ thấy nơi đây trắng xóa, sương mù cuộn cuộn, vô biên vô tận, thực sự như một biển sương mù mệnh môn, tầm mắt khó có thể nhìn thấu vào sâu trong sương mù.

Như thể toàn bộ sương mù ẩn chứa một lực lượng kỳ bí, khiến cho tầm mắt của mọi người đều bị cản trở.

“Vô Tận Vụ Hải!”

Tà Quân Vấn Thiên khoanh tay, giọng điệu bình thản, nói: “Truyền rằng sau khi thánh thú Huyền Vũ bị thương nặng, nó vẫn luôn ngủ say trong Vô Tận Vụ Hải này. Chư vị, để tăng phạm vi tìm kiếm, bản tọa đã đặc biệt chế tạo bốn con thuyền đặt ở đây, chúng ta chia thành hai nhóm, đi thuyền trận, tiến vào Vô Tận Vụ Hải này.”

Giang Thạch quan sát xung quanh.

Chỉ thấy bên bờ biển sương mù mênh mông, bất ngờ đặt bảy chiếc thuyền nhỏ, toàn thân màu đen tuyền, trên đó khắc dày đặc văn tự, vậy mà toàn bộ đều lơ lửng trên không.

Dường như những văn tự này ẩn chứa một lực lượng phi thường nào đó có thể nhắc con thuyền lên trên.

“Đi thôi, hai người một nhóm, lên thuyền!”

Giọng nói của Tà Quân Vấn Thiên truyền đến, đã đi trước lên một chiếc thuyền nhỏ.

Vô Tướng Tôn giả mỉm cười, lập tức cùng Tà Quân Vấn Thiên lên cùng một chiếc thuyền nhỏ.

Những người khác mặt mày u ám, lần lượt lên thuyền.

“Cút! Lão tử không quen đi chung thuyền với kẻ yếu!”

Triệu Kim Cương tính tình nóng nảy, vốn đã bức tức vì chuyện của Tà Quân, thấy Giang Thạch đi tới liền tiện tay vung một chưởng.

Giang Thạch thậm chí không thèm nhìn, giơ tay vung một chưởng đánh trả.

Ầm! Rắc!

Sắc mặt Triệu Kim Cương biến đổi, kêu thảm một tiếng, cả bàn tay như quả trứng, bị Giang Thạch đánh nát bấy, xương cốt và thịt nát văng tứ tung, đau đớn khiến mặt mũi hấn vặn vẹo.

“Tiểu tử, ngươi dám làm bị thương ta?”

Triệu Kim Cương gầm lên giận dữ.

Tiếng động nơi đây thu hút ánh mắt của mọi người.

Khi nhìn thấy cánh tay của Triệu Kim Cương đã bị đánh nát, phát ra tiếng gầm rú, mọi người đều lộ ra vẻ kinh ngạc.

Ngay cả Tà Quân Vấn Thiên cũng khẽ biến sắc, sau đó nở một nụ cười đầy hứng thú.

Giang Thạch không hề dừng bước, chẳng thèm quan tâm đến Triệu Kim Cương, trực tiếp bước vào chiếc thuyền nhỏ.

“Được rồi, mau lên thuyền, đừng lãng phí thời gian!”

Giọng Tà Quân Vấn Thiên lại nhàn nhạt vang lên.

Triệu Kim Cương đau đớn đến mức vặn vẹo, lòng đầy oán hận, vận chuyển nội lực, nhanh chóng hồi phục vết thương, khiến cánh tay gãy nhanh chóng tái sinh, trong lòng sinh ra nỗi hận thấu xương, đành phải cắn răng bước lên thuyền.

Tuy nhiên, sau khi bước vào thuyền nhỏ, ánh mắt lạnh lùng của hắn vẫn nhìn chằm chằm Giang Thạch.

Thuyền nhỏ bay lên, phân bố theo bốn hướng, lập tức tiến về phía Vô Tận Vụ Hải.

“Tiểu tử, lát nữa đến sâu trong biển sương mù, ta sẽ xử lý ngươi!”

Giọng Triệu Kim Cương lạnh lùng, gắt gao nhìn chằm chằm Giang Thạch.

“Ngươi nói thêm một câu nữa, ta sẽ xé lưỡi ngươi, ngươi tin không?”

Giang Thạch giọng điệu nhàn nhạt, hoàn toàn không thèm nhìn thẳng vào đối phương.

Như thể coi đối phương là con kiến hèn mọn.

“Ngươi nói gì?”

Ngọn lửa giận dữ bùng cháy trong mắt Triệu Kim Cương, hắn lên tiếng hỏi.

Rắc!

Oanh!

Ngay khi lời nói vừa dứt, một mảng sương máu khổng lồ bay lên trời, cùng với những mảnh xương gãy nát và thịt vụn, nhanh chóng bay lên trong biển sương mù trắng xóa.

Sắc mặt Triệu Kim Cương hoảng sợ, thân thể run rẩy, nửa người bên phải của hắn thể mà đã hoàn toàn biến mất.

Đúng vậy.

Chỉ một đòn, nửa người bên phải đã hoàn toàn biến mất.

Bị Giang Thạch đâm nát.

Cái chính là hắn thậm chí còn không nhìn thấy Giang Thạch ra tay như thế nào.

Đây là thực lực gì?

Sao lại có thể như vậy?

Kẻ mà hắn luôn coi là kẻ yếu nhất, bỗng nhiên bộc phát ra lực lượng khủng khiếp đến vậy.

Nỗi sợ hãi không thể diễn tả thành lời không ngừng dâng trào trong tâm trí Triệu Kim Cương, khiến hắn thậm chí quên đi cơn đau nhức từ nửa người bên phải.

Nhưng rất nhanh, những cơn đau nhức kinh khủng ập đến, khiến hắn rên rỉ, ngũ quan vận vẹo, những giọt mồ hôi to như hạt đậu nhanh chóng lăn dài.

“Đừng phát ra thanh âm, nếu còn phát ra âm thanh, ngươi sẽ mất cả nửa người còn lại!”

Giang Thạch giọng điệu bình tĩnh, nhắm mắt dưỡng thần.

Như thể vừa làm một việc vô cùng đơn giản.

Triệu Kim Cương càng sợ hãi hơn, thân thể run rẩy, lập tức đưa tay trái lành lặn chặn miệng, cố gắng không để mình phát ra bất kỳ tiếng đau đớn nào.

Hắn nhìn Giang Thạch bằng ánh mắt như nhìn một con quái vật, nỗi đau đớn và sợ hãi không ngừng ập đến tâm can.

Giang Thạch bất động, toàn bộ tâm trí đều tập trung vào dấu ấn ký trong sâu thẳm linh hồn. Nguyên Hồn Chân Giải, Vong Hồn Chân Kinh và [Thiên Phú Phệ Hồn] đều âm thầm vận hành, giúp hắn toàn lực phân tích ấn ký trước mắt.

Chương 699: Săn Huyền Vũ

1

Rất nhanh, hắn hoàn toàn thả lỏng.

Ấn ký này tuy huyền ảo vô song, thâm nhập vào bản nguyên linh hồn, nhưng dưới [Thiên Phú Phệ Hồn] của hắn lại không tính là gì.

Chỉ cần hắn muốn, hắn có thể loại bỏ ấn ký này bất cứ lúc nào.

“Tốt, ta sẽ giả vờ bị người khống chế, xem xem các người rốt cuộc săn lùng Huyền Vũ như thế nào!”

Giang Thạch thầm nghĩ trong lòng.

Bốn chiếc thuyền nhỏ nhanh chóng tiến về phía trước trong biển sương mù trắng xóa vô tận.

Dần dần, Giang Thạch đã bắt đầu mất phương hướng.

Chỉ cảm thấy bốn phương tám hướng đều giống nhau y hệt.

Bây giờ đang bay về hướng nào, hắn hoàn toàn không phân biệt được.

Lại không biết qua bao lâu.

Bỗng nhiên!

Giang Thạch mở mắt, nhạy bén nhận ra có điều gì đó quý dị, hai mắt trực tiếp nhìn vào biển sương mù trắng xóa xung quanh.

Có thứ gì đó?

Vừa rồi hình như có thứ gì đó lướt qua không xa!

Vô Tận Vụ Hải này còn có sinh vật khác?

Trên vài chiếc thuyền nhỏ phía trước, đồng thời có người mở mắt, cau mày, nhìn về bốn phương tám hướng, hiển nhiên giống như hắn, đều nhận ra sự quý dị vừa rồi.

“Cẩn thận, có vẻ như có chuyện gì đó!”

Trên chiếc thuyền nhỏ phía trước, Thiên Toán Tử trầm giọng nói.

Mọi người đều đồng ý, thầm đề cao cảnh giác.

Dù sao đây cũng là Vô Tận Vụ Hải!

Ngay cả thánh thú Huyền Vũ cũng có thể ẩn náu ở đây, nếu ẩn náu thêm một số thứ khác, dường như cũng chẳng có gì lạ.

Thời gian trôi qua.

Cùng với việc mọi người tiếp tục tiến lên một đoạn đường.

Mắt Giang Thạch lại mở ra, đột nhiên đảo qua một lượt.

Chỉ thấy một bóng đen quý dị không biết khi nào đã bò ở mép thuyền của hắn, toàn thân đen kịt, tỏa ra khí tức âm trầm quý dị, như một cục mực đen thuần chính, chỉ lộ ra hai hàm răng trắng toát, dường như đang cố nặn ra nụ cười.

Chỉ có điều, nụ cười quý dị này, nhìn thế nào cũng thấy có một luồng hương vị âm u bên trong.

Vút!

Đột nhiên, bóng đen này trực tiếp hành động, thân hình lóe lên, trong nháy mắt lao tới, nhanh như chớp, trực tiếp nhào về phía Triệu Kim Cương bên cạnh.

Triệu Kim Cương bên này mới vừa nhận ra tình huống quý dị, liền thấy một bóng đen hung hăng ập đến, lập tức phát ra một tiếng kinh hãi, toàn bộ lực lượng bùng nổ, ầm một tiếng,

toàn thân sáng lên từng mảng kim quang rực rỡ, một bàn tay không lồ đột nhiên vồ lấy bóng đen.

Tuy nhiên, bóng đen này quá mạnh.

Hơn nữa, thân thể của nó phủ đầy chất nhờn, trơn trượt không thể nắm bắt.

Chỉ một kích, nó đã hung hăng đánh trúng Triệu Kim Cương, trực tiếp húc Triệu Kim Cương xuống dưới thuyền nhỏ, tóm lấy thân thể của Triệu Kim Cương, nhanh chóng lao về phía xa.

Sắc mặt Giang Thạch biến đổi, lập tức ra tay, hơn mười luồng khí kinh trong nháy mắt bay vút qua, như roi vọt, hung hăng quần lấy thân thể của Triệu Kim Cương, ý đồ vọt Triệu Kim Cương trở về.

Nhưng hoàn toàn vô dụng, bóng đen kỳ dị chỉ vung tay một cái, một cỗ lực lượng thần bí mà cường đại đã nhanh chóng chấn vỡ khí kinh của Giang Thạch, cười quỷ dị một tiếng, trực tiếp rời khỏi nơi đây.

Cùng lúc đó.

Ba chiếc thuyền nhỏ khác cũng đều phát ra tiếng ầm ầm, khí tức khủng bố bùng nổ.

Cùng một lúc bị những bóng đen bí ẩn này công kích!!

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Trong sương mù trắng vô tận, tiếng động vang lên, ánh sáng rực rỡ.

Ba chiếc thuyền nhỏ khác đồng thời bùng nổ tiếng ầm ầm, truyền đến từng đợt sóng mạnh mẽ.

Ngay khi Giang Thạch đứng dậy nhìn lại, đột nhiên cảm nhận được một cỗ khí tức âm trầm quái dị nhanh chóng vọt

tới, thân thể lập tức di chuyển ngang, đại thủ đột nhiên tóm một cái.

Một bóng đen kỳ dị lại cùng hấn sát vai mà qua, bị hấn tóm lấy trong tay.

Nhưng ngay khoảnh khắc tóm lấy, hấn lại cảm thấy toàn thân đối phương trơn trượt, không thể chịu lực, đối phương quay đầu cười quái dị một tiếng, nhẹ nhàng trượt một cái liền trong nháy mắt trượt khỏi lòng bàn tay hấn, sau đó lại lao đầu vào sương mù trắng vô tận.

Vút một cái, biến mất không còn dấu vết.

Sắc mặt Giang Thạch biến ảo, nhanh chóng nhìn xuống lòng bàn tay.

Chỉ thấy khu vực lòng bàn tay đột nhiên xuất hiện những mảng vật chất thần bí màu đen, tỏa ra mùi gay mũi, ẩn chứa một loại kịch độc nào đó.

Tuy nhiên, dưới Thiên Phú [Vạn Độc Bất Xâm] của hấn, cái gọi là kịch độc đối với hấn hoàn toàn không có tác dụng gì, rất nhanh đã nhanh chóng biến mất.

“Đồ vật gì?”

Ánh mắt Giang Thạch trầm ngưng, nhìn về phía sương mù trắng vô tận bốn phía.

“Mọi người cẩn thận, đây là Ô Kim Thú trong Vô Tận Vụ Hải, lực lượng to lớn, thân thể trơn trượt, vô cùng khó giải quyết, đừng để nó tóm lấy!”

Lời nói của Vô Tướng Tôn giả đột nhiên vang lên từ không xa, trực tiếp truyền vào tai Giang Thạch.

“Ô Kim Thú”

Giang Thạch cau mày.

Thiên Phú [Thấu Thị] của hắc vận hành, nhìn về phía sương mù trắng, dưới sự trợ giúp của thiên phú Thấu Thị, thị lực của bản thân dường như lại tăng lên một bậc.

Chương 700: Săn Huyền Vũ

2

Tầm nhìn, so với trước đây đã tăng gấp vài lần.

Bỗng nhiên, ánh mắt hắn sững sờ, một lần nữa nhảy bén nhận ra một bóng đen lướt qua chiếc thuyền nhỏ của hắn không xa, trên mặt mang theo nụ cười dữ tợn quái dị, nhìn về phía Giang Thạch.

Ngay sau đó, nó như chăm chú vào chiếc thuyền nhỏ dưới thân Giang Thạch, thân thể lóe lên, trong sương mù như cá gặp nước, vút một cái, nhanh chóng lao về phía chiếc thuyền nhỏ của Giang Thạch.

Một khi thuyền bị nó phá hủy, Giang Thạch chắn chắn sẽ giống như Triệu Kim Cương, trong nháy mắt rơi xuống dưới sương mù trắng vô tận, biến mất không dấu vết.

Ngay khoảnh khắc đối phương lao tới, Giang Thạch lật bàn tay, một đoàn ánh sáng đỏ kỳ dị xuất hiện trong lòng bàn tay hắn, những sợi tơ kỳ dị trong nháy mắt hòa vào hư không, biến mất không dấu vết.

Ngay sau đó, con Ô Kim Thú mặt lộ nụ cười hung tợn, lao tới với tốc độ nhanh chóng liền phát ra một tiếng thét chói tai thể lương, sau đó toàn bộ thân thể như cục đất sét, đột nhiên sụp đổ.

Ầm!

Mảng lớn sương máu trong nháy mắt bắn tung tóe trong sương mù trắng, lẫn với đủ loại xương cốt vụn nát.

Cả con Ô Kim Thú trong nháy mắt bị những sợi tơ của [Thiên Kiếp Tỏa] chần thành vô số mảnh vụn.

Chết không thể chết hơn.

Sắc mặt Giang Thạch lạnh lùng, cứ thế đứng yên trên thuyền nhỏ, tay nâng một mảng huyết quang kỳ dị, lạnh lùng nhìn về phía Vô Tận Vụ Hải.

Từng mảng mùi máu tanh nồng nặc theo sương mù lan tỏa nhanh chóng.

Rất nhanh sắc mặt Giang Thạch hơi biến đổi.

Không tốt!

Với tốc độ khuếch tán này, mùi máu tanh nồng nặc rất dễ thu hút những con Ô Kim Thú ở xa hơn đến.

Bỗng nhiên, hắn lại quay đầu nhìn về ba chiếc thuyền nhỏ khác.

Chỉ thấy ở ba chiếc thuyền nhỏ khác, cũng có người lần lượt ra tay, thuận lợi tiêu diệt một số Ô Kim Thú.

Mảng máu tanh nồng nặc theo biển sương mù trắng, lan tỏa càng đậm đặc hơn.

Lòng Giang Thạch chùng xuống, bất động, tập trung tinh thần.

Quả nhiên!

Sau khoảng bảy tám phút trôi qua.

Bỗng nhiên, từ trong biển sương mù trắng bốn phương tám hướng truyền đến từng tiếng rít chói tai, âm thanh kỳ dị, như tiếng mèo đêm, chui vào màng nhĩ, làm rối loạn tâm trí nhân loại.

Ánh mắt Giang Thạch đột nhiên nhìn về phía biển sương mù xung quanh, đồng tử co lại.

Chỉ thấy từng mảng bóng đen, đang với tốc độ cực nhanh, thành đàn kết nhóm hướng hội tụ về hướng này, chật ních, như một đàn cá bơi.

Vù!

Vừa mới đến gần, chúng lập tức chia thành bốn hướng, nhanh chóng lao về phía bốn chiếc thuyền nhỏ.

“Các vị cẩn thận!!”

Vô Tướng Tôn giả đột nhiên hét lớn.

Giọng nói lại vang lên.

[Thiên Kiếp Tỏa] của Giang Thạch đã sớm được hấn nhanh chóng thúc đẩy, từng mảng sợi tơ vô hình nhanh chóng hòa vào hư không, chẳng chịt, như mạng nhện chẳng chịt.

Phụt phụt phụt phụt!

Từng con Ô Kim Thú nhanh chóng lao tới, ngay lập tức va chạm vào mạng nhện do [Thiên Kiếp Tỏa] hình thành, sau đó hàng vạn sợi tơ đột nhiên siết chặt.

Lập tức, vô số Ô Kim Thú đều phát ra tiếng rít chói tai thê lương, từng con thân thể sụp đổ, sương máu bắn tung tóe, như thể bị lăng trì xử tử.

Ô Kim Thú lao về phía Giang Thạch chỉ trong một lần đổi mặt đã bị hấn trực tiếp tiêu diệt hàng chục con, vô số xương vụn đứt lìa theo sương mù trắng nhanh chóng trôi về phía sau.

Những con Ô Kim Thú còn lại đều vô cùng kinh hãi, phát ra tiếng rít chói tai, vội vàng nhanh chóng tản ra, lao về phía ba chiếc thuyền nhỏ khác.

Như thể bên Giang Thạch trở thành một vùng cấm địa vậy.

Ầm ầm ầm ầm!

Ba chiếc thuyền nhỏ khác lập tức gặp phải đợt công kích dữ dội hơn.

Từng tiếng hét lớn liên tục vang lên từ bên đó, âm thanh vang dội, ánh sáng lóe lên, chiến đấu trở nên vô cùng căng thẳng.

Giang Thạch mặt không biểu cảm, lạnh lùng nhìn mọi thứ.

Cứ như vậy, theo thời gian trôi qua.

Ô Kim Thú ở ba chiếc thuyền nhỏ khác vẫn không thể bị loại bỏ hoàn toàn, ngược lại càng tụ tập càng đông.

Cuối cùng!

Vị Tà Quân Vấn Thiên kia không thể nhìn nổi nữa, trực tiếp tự mình ra tay, cơ thể đột nhiên từ thuyền nhỏ bay lên trời cao, hét lớn một tiếng.

“Đủ rồi!”

“Thiên Xuyên Quy Lưu!”

Hắn đột nhiên kết ấn bằng hai tay, một cỗ khí tức vô cùng kinh khủng trong nháy mắt bùng phát từ giữa hai lòng bàn tay, trực tiếp hình thành một luồng sóng khí kinh hoàng.

Lớp sóng khí này như hóa thành thực chất, ầm một tiếng, đột nhiên khuếch tán, quét ngang bốn phía.

Ngay lập tức, những con Ô Kim Thú đang ẩn náu dưới thuyền, tấn công điên cuồng cùng một lúc tào ngộ trùng kích khủng khiếp nào đó, từng con hét lên, tiếng nổ vang dội, lùi về phía sau.

Không ít Ô Kim Thú yếu hơn, dưới luồng sóng khí kinh hoàng này, trực tiếp vỡ tan thành từng mảnh.

Vù!

Cả khu vực sương mù trắng đều rung chuyển ba phần.

Cuối cùng!

Khu vực này hoàn toàn yên tĩnh trở lại.

Tất cả Ô Kim Thú đều bị chấn động hoàn toàn, từng con phát ra tiếng rít chói tai, đầy kinh hãi, không dám tiến lên nữa.

Chương 701: Săn Huyền Vũ

3

Những chiếc thuyền nhỏ xung quanh lập tức di chuyển với tốc độ cực nhanh về phía trước.

Mọi người trên thuyền đều mặt mũi u ám, lòng vô cùng chần động.

Một kích của Tà Quân!

Quả nhiên khủng khiếp!

Với thực lực như vậy, ai có thể ngăn cản?

Tà Quân Vấn Thiên từ từ hạ thân xuống, một lần nữa đáp xuống thuyền nhỏ, khoan tay, vẽ mặt nho nhã, nhưng đôi mắt lại như xuyên thấu hư vô, nhìn về phía Giang Thạch.

Vừa rồi, mọi biểu hiện của Giang Thạch đều được hấp thu vào mắt.

“Thiên Kiếp Tỏa, không ngờ bảo vật này lại rơi vào tay người, nếu ta nhớ không lầm, đây có vẻ là thần khí của Ngao Thiên?”

Mọi người nheo mắt, trong nháy mắt nhìn về phía Giang Thạch.

Thiên Kiếp Tỏa?

Giang Thạch lại nắm giữ Thiên Kiếp Tỏa?

Trong mắt Thần Ngao, Xích Hoàng và La Thiên lóe lên một tia hàn quang.

Đao Hoàng lại là lộ ra thần sắc hứng thú, không ngừng đánh giá Giang Thạch.

“Đúng vậy, mượn được từ Ngao Thiên.”

Giang Thạch đáp.

“Thật thú vị, một chí bảo như vậy, hần thể mà có thể tùy ý cho mượn.”

Tà Quân Vấn Thiên nhân nhạ nói: “Tuy nhiên, với sự hỗ trợ của [Thiên Kiếp Tỏa] trong chuyến đi này, năm chắc hẳn sẽ tăng thêm năm phần!”

Bốn chiếc thuyền nhỏ tiếp tục tiến về phía trước, tốc độ nhanh chóng, tiếng rít vang lên.

Lại không biết qua bao lâu.

Bỗng nhiên, phía trước truyền đến một cỗ khí tức áp lực kỳ dị.

Sâu trong biển sương mù trắng xóa dày đặc, ẩn hiện những dãy núi đen cao ngút, nhấp nhô, đan xen chằng chịt, tỏa ra một loại khí tức cổ lão tang thương.

“Chú ý, sắp đến nơi ẩn náu của thánh thú Huyền Vũ rồi!”

Giọng nói của Tà Quân Vấn Thiên đột nhiên vang lên, toàn thân cũng trở nên ngưng trọng hơn nhiều.

Mọi người đều nheo mắt, nhìn về bốn phía.

Giang Thạch càng phát huy [Thiên Phú Thấu Thị] đến mức tối đa, trong mắt như có phù văn đan xen, nhìn về những dãy núi đen kịt.

Thuyền nhỏ đi đến đây, tốc độ đột nhiên trở nên chậm chạp hơn nhiều.

Mọi người đều đề phòng đến cực điểm.

Từng dãy núi lớn màu nâu sẫm liên tục đập vào mắt.

Nhiều ngọn núi đã thủng trăm ngàn lỗ, như thể đã trải qua trận chiến kinh hoàng trong quá khứ.

Theo thời gian trôi qua, dần dần, mọi người nhú mày.

“Thánh thú Huyền Vũ rốt cuộc ẩn náu ở đâu?”

La Thiên Tu La Tộc, nhìn không được lên tiếng hỏi trước.

“Thiên Toán Tử, người tự xưng là Thiên Diễn Vô Song, người có thể tính ra tung tích của thánh thú Huyền Vũ không?”

Xích Hoàng hỏi.

Thiên Toán Tử nhẹ lắc đầu, nói: “Nơi đây che lấp thiên cơ, vượt quá sức tưởng tượng, với thôi toán chi thuật của ta rất khó phát huy tác dụng!”

“Ngay cả người cũng không tính ra Huyền Vũ Thánh Thú ở đâu?”

Đao Hoàng cau mày, đột nhiên nhìn về phía Tà Quân Ván Thiên, nói: “Tà Quân các hạ, người biết không?”

“Yên tâm, nơi ẩn náu của con nghệt súc đó, bản tọa đã sớm nắm rõ trong lòng bàn tay, các người cứ tiếp tục tiến lên là được.”

Tà Quân Ván Thiên khoanh tay, bình tĩnh đáp.

Mọi người lòng dạ sôi trào, chỉ biết im lặng, tiếp tục đi theo sau.

“Vô Tướng Tôn giả, tung tích của Thiên Ma Tứ Chi cũng ở đây sao?”

Giọng nói truyền âm của Giang Thạch đột nhiên vang lên từ phía sau, tiến vào trong đầu Vô Tướng Tôn giả.

“Đúng vậy, Giang Thạch tiểu hữu, một khi chúng ta hạ gục thánh thú Huyền Vũ, về tung tích của Thiên Ma Tứ Chi, lão phu nhất định sẽ nói thật.”

Giọng nói của Vô Tướng Tôn giả vang lên.

Giang Thạch không nói thêm lời nào, lập tức tiếp tục đi theo sau.

Lại qua một khoảng thời gian.

Dãy núi nối tiếp nhau, khí tức hủy diệt lan tỏa.

Mọi người như đang đi trên bờ vực của ngàn tận thế.

Càng đi sâu càng cảm nhận được dao động mãnh liệt của khí tức hủy diệt.

Cuối cùng!

Thuyền của Tà Quân Ván Thiên đột nhiên dừng lại.

Hắn ngẩng đầu lên, vẻ mặt ngưng trọng, đôi mắt sâu thẳm nhìn thẳng vào ngọn núi đen cao nhất phía trước. Ngọn núi này không có gì mọc được, khác biệt so với những ngọn núi khác.

Hầu hết những ngọn núi khác đều gồ ghề, chằng chịt vết dao kiếm.

Chỉ riêng ngọn núi này, từ trên xuống dưới không hề có dấu vết thương tích.

Mọi người cũng nhận ra sự bất thường.

Tất cả mọi ánh mắt đều đổ dồn vào nó.

“Thánh thú Huyền Vũ ẩn náu bên trong đây?”

Đao Hoàng, trong mắt lóe lên tia sáng lạnh, nhìn chăm chăm vào ngọn núi trước mặt.

“Ngọn núi này không đơn giản, khí thế thật hùng hậu, thiên địa nhất thể, thời không kết hợp.”

Thiên Toán Tử ánh mắt hơi nheo lại, lên tiếng nói.

Ngay cả Giang Thạch cũng đang cẩn thận quan sát ngọn núi này.

“Đúng vậy, thánh thú Huyền Vũ thực sự ẩn náu dưới ngọn núi này.”

Giọng nói của Tà Quân Vấn Thiên từ từ vang lên, đầy cảm khái: “Trận chiến năm xưa, thánh nhân hy sinh, cao thủ đầm máu, con nghệt súc này bị người ta chặt đứt một chi, trọng thương, không thể chạy trốn, chỉ có thể ẩn náu ở đây. Nó dùng bí thuật ngưng tụ lực lượng thổ hành, che giấu bản thân, cố gắng vượt qua, ngủ say để hồi phục vết thương, bao nhiêu năm qua, không biết nó đã hồi phục được bao nhiêu phần, các ngươi cùng ra tay, di chuyển ngọn núi này đi!!”

Chương 702: Cướp Đoạt Tinh Phách Huyền Vũ 1

Cùng ra tay?

Mọi người nheo mắt.

Nhưng vì áp lực của Tà Quân Vãn Thiên, bọn hắn vẫn gật đầu nhẹ.

Thần Ngao, Xích Hoàng, La Thiên, Đào Hoàng, Thiên Toán Tử, Giang Thạch, lập tức nhảy từ thuyền nhỏ lên, lơ lửng giữa không trung, tập hợp lực lượng mạnh nhất của bản thân, trực tiếp tấn công ngọn núi đen trước mặt.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Tùng tiếng nổ ầm ầm kinh hoàng vang lên từ nơi đây, rung chuyển thiên địa, ánh sáng như sóng.

Toàn bộ ngọn núi nặng nề như trải qua trận động đất lớn, rung chuyển dữ dội.

Tùng tảng đá dày bắt đầu văng ra.

Tùng vết nứt hung tợn và đáng sợ bắt đầu xuất hiện nhanh chóng.

Công kích của mấy người vô cùng hung hãn, kinh khủng, khiến ngọn núi đen sập trước mặt nhanh chóng không chịu nổi, bắt đầu bùng nổ.

Cùng với sự bùng nổ của ngọn núi, một con rùa khổng lồ vô cùng hung tợn đen sì cuối cùng đã hiện ra trước mắt mọi người.

Trên mai rùa chi chít những chiếc gai nhọn hung tợn, to lớn và đáng sợ, lồi lõm, chằng chịt vết thương.

Thoạt nhìn, một cỗ khí tức vô cùng cổ lão tang thương xa xưa ập đến.

Mai rùa này quá lớn.

Bán kính khoảng mười dặm.

Chỉ nhìn thoáng qua, cũng đủ để làm rung động lòng người.

“Thánh thú Huyền Vũ!”

“Thật sự ở đây!”

“Nó vẫn đang ngủ!”

Mọi người đều vô cùng kinh hãi.

Tà Quân Vãn Thiên nheo mắt, lập tức nhìn về phía mai rùa khổng lồ hung tợn, giọng nói truyền vào đầu mọi người: “Đừng hoảng hốt, nhìn thấy vết kiếm ở giữa lưng nó không, vết kiếm đó tổn thương đến căn nguyên, thông thẳng đến tim nó, mau ra tay, tấn công vào vết kiếm!!”

Mọi người đều run lên, một lần nữa tập trung nhìn.

Chỉ thấy trên lưng mai rùa khổng lồ hung tợn quả nhiên có một vết kiếm vô cùng khủng khiếp, rộng khoảng bốn năm thước, xuyên thẳng qua mai rùa.

Ngay cả sau vô số năm tu dưỡng, vết kiếm đó đã bị lấp mất không ít, nhưng phần mai rùa đã biến mất ở đó rất khó có thể phục hồi.

“Còn không ra tay!!”

Tà Quân Vãn Thiên tiếp tục quát nhẹ, trong mắt ẩn ẩn chứa hàn quang.

Mọi người không còn do dự, lập tức bắt đầu vận dụng toàn bộ lực lượng một lần nữa, từng người tỏa ra ánh sáng rực rỡ, khí tức kinh khủng, tất cả lực lượng đều được điều động, hung hăng tấn công xuống một lần nữa.

Bọn hắn không muốn cho con Huyền Vũ này bất kỳ cơ hội tỉnh lại nào, chỉ muốn nhân lúc nó đang ngủ, hoàn toàn tiêu diệt nó.

Ầm ầm!

Từng đợt sóng kinh hoàng phát ra, đất rung núi chuyển, truyền đến âm thanh to lớn và khủng khiếp, khiến cho cả Vô Tận Vực Hải dương như rung chuyển.

“Gào!”

Một tiếng gầm thét dữ dội và hung tợn đột nhiên vang lên từ dưới mai rùa dày nặng này, mang theo uy áp cuộn cuộn, trùng trùng điệp điệp, như một đầu Thần Long sống lại vậy.

Trong không khí ẩn hiện một luồng Long Uy kinh khủng khiến người ta tuyệt vọng, đến nỗi dưới uy lực Long Uy kinh khủng này, tất cả những người ra tay đều cảm thấy đầu óc ong ong, thiên địa quay cuồng, bắt đầu nhanh chóng mất đi ý thức, như thể hồn phách sắp lìa khỏi cơ thể.

Chỉ có Giang Thạch, [Thiên Phú Phệ Hồn] đột nhiên phát huy tác dụng, khiến tinh thần của hắn vừa mới bị chấn choáng lập tức khôi phục, không khỏi hoảng hốt, vội vàng thi triển không gian thánh thuật, trong nháy mắt đã biến mất khỏi mai rùa, một lần nữa rơi xuống thuyền nhỏ.

Ngay lúc này!

Dưới mai rùa dày nặng rung chuyển dữ dội, một cái đầu rồng hung tợn và khổng lồ thò ra, chi chít vảy, râu tóc bay múa, hai sừng rồng hung tợn và to lớn.

Tùng luồng Long Uy kinh khủng không ngừng tỏa ra từ cái đầu rồng này.

Ánh mắt đỏ rực và sâm nhiên , như muốn hủy diệt tất cả!

Lòng Giang Thạch rung động.

Đầu rồng!

Con Huyền Vũ này lại là thân rùa, đầu rồng?

“Sâu kiến đáng chết, dám quấy rầy lão tổ ngủ say, ta sẽ khiến các ngươi toàn bộ chôn vùi nơi đây!!”

Thanh âm khủng khiếp và to lớn phát ra từ miệng con Huyền Vũ Thánh Thú này, rung chuyển cả màn sương mù cuộn cuộn, thiên địa rung chuyển, không gian gợn sóng vụn vụn.

“Gào!”

Từ trong miệng nó đột nhiên phun ra một luồng ánh sáng rực rỡ khủng khiếp, trùng trùng điệp điệp , trong nháy mắt tấn công về phía mấy người trên lưng nó.

Nguy cơ khủng khiếp chưa từng có ập đến khiến những người đang mơ màng cuối cùng cũng tỉnh lại, từng người run rẩy, lộ vẻ kinh hãi, trong nháy mắt tỉnh lại.

“Mau tránh!”

Ầm ầm!

Á!

Tùng tiếng rên rỉ thảm thiết vang lên.

La Thiên, cao thủ của tộc Tu La, bị luồng ánh sáng kinh hoàng quét qua, nửa người bên trái bốc hơi trong nháy mắt, chỉ còn lại nửa người bên phải, gào thét thảm thiết, bay ngược ra ngoài, vô cùng thảm thương.

Những người còn lại vô cùng kinh hãi, toát mồ hôi hột.

Công kích quá khủng khiếp!

Quá bá đạo!

Nửa bước vào cảnh giới Cổ Thánh, một chiêu cũng không chịu nổi!

Bị phế ngay tại chỗ!

“Gào!”

Thánh thú Huyền Vũ thấy không giết được người, lại một lần nữa phát ra tiếng rống gầm vô cùng kinh khủng, vẫn tràn đầy uy áp, ập vào đầu óc mọi người.

Chương 703: Cướp Đoạt Tinh Phách Huyền Vũ 2

Chỉ là lần này, dưới sự đề phòng có ý thức của mọi người, tiếng Long Ngâm của nó không còn đạt được hiệu quả to lớn như trước, tuy vẫn có thể khiến mọi người tạm thời mất đi ý thức, nhưng rất nhanh đã tỉnh lại.

Àm!

Một luồng ánh sáng khủng khiếp khác phun ra, hướng thẳng về phía thân hình của Đào Hoàng.

Đào Hoàng hoảng sợ, thân hình trong nháy mắt phân chia thành hàng chục bóng người, chằng chịt, khó phân biệt thật giả, né tránh cực nhanh, kết quả âm một tiếng, tất cả bóng người đều vỡ nát.

Ngay cả bản thể của hắn cũng bị tia sáng sượt qua, một cánh tay to lớn bay ngang, máu tuôn như suối, mang đến cơn đau nhói dữ dội.

“Cùng ra tay, ta sẽ kiềm chế đầu nó, các người lập tức tấn công chỗ hiểm yếu sau lưng nó!!”

Đột nhiên, tiếng gầm dài của Tà Quân Vân Thiên lại vang lên.

Thân hình hắn đã bay lên trời từ lâu, mang theo một uy áp khủng khiếp lao về phía cái đầu rồng hung tợn kia, hung hăng tấn công.

Tà Quân Vân Thiên không thể kiềm chế được nữa, cả người trực tiếp từ thuyền nhỏ bay lên trời, mang theo một khí

tức khùng khiếp và vô song, như một vị thần giáng trần, hai tay vỗ ra từng mảng ánh sáng rực rỡ chói mắt, công kích về phía cái đầu rồng khổng lồ kia.

Công kích của hắn vô cùng mãnh liệt, ngay cả con Huyền Vũ này dường như cũng cảm nhận được sự uy hiếp, không dám dùng đầu để chống lại công kích của Tà Quân Vắn Thiên, gầm lên một tiếng, dồn hết toàn bộ sự chú ý vào Tà Quân Vắn Thiên, miệng há hốc, một tia sáng rực rỡ và khùng khiếp khác, lao về phía Tà Quân Vắn Thiên.

Ầm!

Giữa hai người vang lên tiếng ầm ầm, rung chuyển đất trời.

Cả biển sương mù trắng mênh mông đều rung chuyển dữ dội, trùng trùng điệp điệp, càn quét về mọi hướng, như hàng chục ngọn núi lửa phun trào tại đây.

Tà Quân Vắn Thiên kiểm chế sự chú ý của con Huyền Vũ, những người còn lại không chút do dự, lập tức gầm lên, mỗi người thi triển tuyệt học, điên cuồng công kích vào vết thương sau lưng đối phương.

Từng mảng ánh sáng rực rỡ liên tục đánh tới, khiến con Huyền Vũ một lần nữa phát ra những tiếng rên rỉ thảm thiết, thân hình nó run lên dữ dội, giống như Kim Sơn Đảo Ngọc Trụ, mang theo khí lưu vô tận, trùng trùng điệp điệp, thiên địa rung chuyển, tiếng nổ ầm ầm.

Tuy nhiên, Tà Quân Vắn Thiên thủ đoạn cao tuyệt, không cho nó cơ hội quay đầu, liên tục tung ra từng đòn tấn công khùng khiếp vào đầu rồng của nó, khiến nó chỉ còn cách toàn lực ứng phó với Tà Quân Vắn Thiên.

“Một đám con rệp, các ngươi làm lão tổ đau rồi, ta sẽ nuốt chửng tất cả các ngươi!”

Thánh thú Huyền Vũ gầm lên những tiếng thét thảm thiết và tức giận, từ hai sừng rồng to lớn đột nhiên xuất hiện những tia sáng khủng khiếp, trực tiếp tấn công về phía Tà Quân Ván Thiên.

Đôi mắt với tia sáng từ hai sừng rồng, sắc mặt Tà Quân Ván Thiên đột nhiên thay đổi, vội vàng lách người, nhanh chóng di chuyển trong không trung, tốc độ phát huy đến cực hạn .

Nhưng dù vậy, tia sáng kinh hoàng vẫn sượt qua vai hấn, khiến khí huyết trong người hấn không ngừng cuộn trào, ngực như bị núi đè.

“Con nghiệt súc chết tiệt!!”

Trong mắt Tà Quân Ván Thiên lóe lên tia sáng lạnh, nói: “Bản tôn vốn không muốn dùng [Phục Long Đỉnh], đã vậy, ta cũng chỉ phải vận dụng [Phục Long Đỉnh]!”

Hắn giơ tay phải lên, một chiếc đỉnh nhỏ màu đen mun cỡ lòng bàn tay xuất hiện trong lòng bàn tay, không phải kim loại, không phải gỗ, trên bề mặt khắc vô số văn tự phức tạp.

Giọng hấn lạnh lùng, [Phục Long Đỉnh] trong tay lập tức bị ném đi, đón gió phòng lên, như một ngọn núi nhỏ, ầm một tiếng, đè xuống Thánh thú Huyền Vũ.

Từ chiếc đỉnh đen này đột nhiên xuất hiện từng hàng thần văn vàng sẫm, chằng chịt, trực tiếp bao phủ lấy đầu của Thánh thú Huyền Vũ.

Thần văn quỷ dị như thể có thể trực tiếp xuyên căn nguyên của nó vậy, khiến sắc mặt Thánh thú Huyền Vũ biến đổi, trong miệng lập tức phát ra tiếng gầm rung chuyển trời đất, hai sừng rồng tỏa kim quang rực rỡ, toàn lực bắn phá vào những thần văn của [Phục Long Đỉnh].

“Giang Thạch huynh đệ, mau dùng Chí Dương Hỏa chủng, vô số năm trước nó bị Chân hỏa làm bị thương, Chí Dương Hỏa chủng vừa vận khắc chế nó!”

Hương khác, Vô Tướng Tôn giả vừa tấn công vào lưng Huyền Vũ Tôn giả, vừa nhanh chóng truyền âm cho Giang Thạch.

Hai tay Giang Thạch đã xuất hiện từng đốm hỏa diễm kỳ dị màu đỏ tươi như máu, sâm nhiên yêu dị, bị hấn vung lên, trực tiếp công kích về phía sau lưng đối phương.

Ngọn lửa đỏ rực lóe lên, như tia chớp màu máu.

“Gào!”

Thánh thú Huyền Vũ lại một lần nữa phát ra những tiếng rên rỉ đau đớn, toàn bộ mai rùa đột nhiên rung chuyển dữ dội, tức giận quát:

“Là các ngươi bức ta, muốn mạng ta, ta liền cùng các ngươi đồng quy vu tận! Thiên Địa Đồng Thọ!!”

Ầm ầm!

Lưng nó đột nhiên xuất hiện vô số đường vân đen, sau đó những đường vân này đột nhiên mở rộng và kéo dài, như mạng nhện, bao phủ lấy mọi người.

Chương 704: Cướp Đoạt Tinh Phách Huyền Vũ 3

Dưới những đường vân đen dày đặc này, sắc mặt mọi người đều biến đổi, từ trong lòng cảm nhận được một cỗ khí tức hủy diệt khó tả, dường như cả hồn phách cũng bắt đầu rung động.

“Không ổn!”

Thiên Toán Tử kinh hô một tiếng, vội vàng né tránh nhanh nhất có thể.

Đám người còn lại cũng đều như vậy, ai nấy đều cố gắng chạy trốn.

Ngay cả Tà Quân Vân Thiên đang điều khiển [Phục Long Đỉnh] cũng lập tức cảm nhận được một áp lực khó tả, sắc mặt biến hóa, trong thời gian sớm nhất thu hồi Phục Long Đỉnh, nhanh chóng thu người vào trong Phục Long Đỉnh.

Ầm! Ầm! Ầm! Ầm! Ầm!

Tiếng nổ dữ dội vang lên ngay lập tức, âm thanh liên hồi, rung chuyển đất trời.

Cả Vô Tận Vụ Hải đều rung chuyển dữ dội, sóng năng lượng vô tận trực tiếp từ khu vực này lan tỏa ra.

Hơi thở hủy diệt vô biên vô tận, không dứt

Ngay cả những cao thủ Bán Bộ Nhập Thánh như Thần Ngao, Xích Hoàng đều bị chấn đến máu tươi cuồn phún, gãy xương cốt gãy nát, bay ra ngoài, toàn bộ sức lực trong cơ thể đều tan biến.

La Thiên càng không chịu nổi.

Nửa người của hắn vốn đã bị thánh thú Huyền Vũ đánh nát, lần này ngay cả nửa người còn lại cũng hoàn toàn nổ tung, chỉ còn lại một viên huyết đan màu đỏ tươi, bao bọc hồn phách, hoảng hốt vô cùng bỏ chạy khỏi đây.

Thanh kim đao trong tay Đao Hoàng đã vỡ thành bốn mảnh.

Ngay cả Vô Tướng Tôn giả cũng phun ra máu tươi, bị năng lượng kinh hoàng bị nổ nát một chân.

Trong số mọi người, chỉ có Thiên Toán Tử và Giang Thạch là nhanh nhất, liên tục di chuyển, thoát khỏi phạm vi của công kích kinh khủng này.

Bọn hắn sắc mặt rung động, quay đầu nhìn lại.

Vụ nổ kinh hoàng vẫn tiếp tục không ngừng.

Phải mất gần mười phút mới dần dần dừng lại.

Chỉ thấy khu vực trước mắt đã trở nên tàn tạ không chịu nổi, rất nhiều ngọn núi xung quanh đều đã sụp đổ hoàn toàn.

Con thánh thú Huyền Vũ sau khi phát ra một đòn kinh thiên như vậy, cũng đột nhiên trở nên vô cùng suy yếu, khí tức uể oải, nằm trong mai rùa không nhúc nhích.

Phục Long Đỉnh ở bên cạnh đột nhiên bay lên trời, một lần nữa lộ ra thân ảnh của Tà Quân Vấn Thiên bên trong.

Khóe miệng hắn dính máu, ánh mắt sắc bén, lập tức nhìn về phía con thánh thú Huyền Vũ vô cùng yếu ớt kia, nhanh chóng nở nụ cười nồng đậm.

Đối phương liều mạng tấn công, bản thân nguyên khí đại thương!

Đây là trời cũng giúp hắn!

“Chết đi!”

Trong mắt Tà Quân Ván Thiên lóe lên một tia hàn quang, Phục Long Đỉnh trên đỉnh đầu trực tiếp được hấn thúc đẩy, tỏa ra từng luồng ánh sáng kỳ dị, vô số phù văn xuất hiện, như một ngôi sao băng rực rỡ, ngang qua bầu trời, hung hăng đập về phía vết thương sau lưng Huyền Vũ.

Xíu!

Ầm!

Tà Quân Ván Thiên dồn hết toàn lực một kích, uy lực tuyệt luân, vượt quá tưởng tượng, trong nháy mắt bùng phát vô số tia sáng năng lượng.

Thánh thú Huyền Vũ lại một lần nữa phát ra tiếng gầm thét thảm thiết, toàn thân bắt đầu vặn vẹo, đau đớn dữ dội, sau đó há miệng, ầm một tiếng, một viên tinh thể thần bí bao bọc lấy tinh phách từ trong miệng nó bay ra.

Mắt Tà Quân Ván Thiên lóe lên, trong lòng vui mừng, thân hình nhanh chóng bay lên trời, một tay nắm lấy viên tinh thể đen tuyền, vô cùng to lớn kia.

“Tinh Phách Huyền Vũ! Đây chính là Tinh Phách Huyền Vũ, ha ha ha.”

Tà Quân Ván Thiên không kìm được tiếng cười lớn, âm thanh vang dội, vang vọng khắp Vô Tận Vực Hải.

Mọi người đều sửng sò, nhìn về phía Tà Quân Ván Thiên.

Hắn thế mà thực sự đã giết chết thánh thú Huyền Vũ!

Lấy được tinh phách này trong tay.

Bất cam, oán hận, giãy giụa, do dự... v.v. nhiều biểu cảm bắt đầu xuất hiện trong tâm trí mọi người.

Ngay cả Giang Thạch cũng im lặng ngay lập tức.

Tuy nhiên!

Ngay lúc mọi người im lặng không nói lời nào, đột nhiên, biến cố xảy ra, thánh thú Huyền Vũ vừa mới chịu một đòn toàn lực của Tà Quân Vấn Thiên, lại một lần nữa hành động, một móng vuốt rùa khổng lồ hung tợn, đột nhiên thò ra, lập tức nắm chặt Tà Quân Vấn Thiên.

“Ta muốn cùng ngươi đồng quy vu tận!!”

Thánh thú Huyền Vũ gầm lên giận dữ, cả móng vuốt trực tiếp dồn hết sức bóp mạnh.

Á!

Dù là Tà Quân Vấn Thiên, bị móng vuốt Huyền Vũ tóm lấy, cũng không nhịn được phát ra tiếng rên rỉ thảm thiết, cả người đều đang liều mạng giãy dụa, viên Tinh Phách Huyền Vũ vốn được hấn nắm trong tay, cũng lập tức bay ngang ra ngoài, vèo một tiếng, lao về phía bầu trời.

“Hồn trưởng!!”

Tà Quân Vấn Thiên đau đớn rống to.

Mọi người vốn đã tê liệt, khi nhìn thấy viên Tinh Phách Huyền Vũ này một lần nữa bay ra, đều bỗng nhiên sáng mắt, không nghĩ ngợi gì, trực tiếp lao về phía viên Tinh Phách Huyền Vũ kia.

Ngay cả Giang Thạch cũng không ngoại lệ.

“Các ngươi muốn làm gì? Muốn tạo phản sao? Đừng quên linh hồn ấn ký ta đã gieo vào các ngươi!!”

Tà Quân Vấn Thiên tức giận gầm lên.

Tuy nhiên, mọi người đều không quan tâm đến hấn, điên cuồng lao đi, nhanh chóng vồ lấy viên Tinh Phách Huyền Vũ kia.

Chương 705: Cướp Đoạt Tinh Phách Huyền Vũ 4

Ngay lúc này.

Con thánh thú Huyền Vũ vốn đã đang hấp hối., đột nhiên lại một lần nữa phun ra một luồng ánh sáng kinh hoàng, xuyên thủng hư không, phát ra tiếng ầm ầm như sấm sét, hung hăng công kích về phía viên Tinh Phách Huyền Vũ kia.

Oanh!

Viên Tinh Phách Huyền Vũ to lớn đi đánh vỡ ngay tại chỗ, trực tiếp hóa thành mấy mảnh.

Sắc mặt mọi người biến đổi, vội vàng nhanh chóng hướng về phía mảnh vỡ gần mình nhất mà vồ lấy.

Vút vút vút!

Giang Thạch vận dụng thánh thuật không gian, liên tục di chuyển, trong nháy mắt đã xuất hiện trước một mảnh Tinh Phách Huyền Vũ khổng lồ, một tay hung hăng vồ lấy.

“Cút!!”

Tiếng quát lớn vang lên, thân hình Dao Hoàng lao tới, đao khí sắc bén mang theo một cỗ khí tức kinh hoàng khó tả, trực tiếp hướng về phía lòng bàn tay Giang Thạch hung hăng chém tới.

Tuy nhiên Giang Thạch nắm chặt tay, lực lượng tập trung, không né không tránh, trực tiếp tung một quyền hướng về phía luồng đao khí của Dao Hoàng.

Ầm! Ầm!

Tiếng nổ vang lên, không gian loạn lưu lan tỏa khắp nơi.

Luồng đao khí kinh hoàng do Đao Hoàng tạo ra bị Giang Thạch một quyền đánh tan, kinh khí kinh khủng trực tiếp giáng xuống người Đao Hoàng, khiến hắn phát ra tiếng kêu kinh hãi, cả người bay ngược ra sau.

“Ngươi!”

Hắn vô cùng kinh hãi, không thể tin được.

Giang Thạch này lại ẩn giấu sâu đến vậy?

Dám dùng tay không đỡ một kích diệt thể của mình?

Phụt!

Ngay lúc đánh bay Đao Hoàng, Giang Thạch vung tay chụp lấy một mảnh Tinh Phách Huyền Vũ, sau đó không quay đầu lại, thuận di nhanh như chớp, nhảy lên thuyền nhỏ, dọc theo đường cũ nhanh chóng lao trở về.

Lúc này, từ các hướng khác đều vang lên những tiếng âm âm dữ dội.

Tà Quân Vắn Thiên bị móng vuốt Huyền Vũ khống chế, nhìn những mảnh Tinh Phách Huyền Vũ còn lại bị mọi người điên cuồng cướp đoạt, không khỏi mất đồ ngẫu, điều khiển Phục Long Đỉnh, điên cuồng đánh vào lưng Huyền Vũ.

Dưới sự tấn công dữ dội của hắn, cuối cùng!

Con thánh thú Huyền Vũ này vẫn bất lực buông móng vuốt ra.

Vừa thoát khỏi kiềm chế, Tà Quân Vắn Thiên đã hét lên một tiếng, lập tức bắt đầu dịch chuyển tức thời, trong nháy mắt xuất hiện giữa đám người Thần Ngao, Xích Hoàng và những người khác, một bàn tay mang theo lực lượng vô song đột nhiên quét ngang.

Thần Ngao, Xích Hoàng và những người khác đều sắc mặt tái nhợt, không nghĩ ngợi gì, nhanh chóng bay ngược ra sau, trực tiếp chạy trốn về phía biển sương mù.

Ầm ầm!

Đòn tấn công kinh hoàng của Tà Quân đánh sập không gian, trực tiếp bùng nổ, dòng năng lượng vô tận nhấn chìm nơi đây, không ai có thể chống đỡ.

Hắn tóm lấy mảnh Tinh Phách Huyền Vũ đang phân tán trong tay.

Sau đó Tà Quân Vấn Thiên lại nhanh chóng lao về hướng khác.

Thiên Toán Tử và Vô Tướng Tôn giả đang tranh giành đều sắc mặt biến đổi, mỗi người đoạt lấy một mảnh Tinh Phách Huyền Vũ, quay người bỏ chạy.

Đao Hoàng khuôn mặt u ám, bị Giang Thạch đánh bay, nhìn mọi người cướp lấy tinh phách, tứ tán chạy trốn, lửa giận bùng bùng nhưng cũng đành phải nhanh chóng chạy trốn.

“Các người đừng hòng đi, Tinh Phách Huyền Vũ thuộc về bản tọa, không ai có thể mang đi!!”

Giọng nói của Tà Quân Vấn Thiên vô cùng lạnh lẽo, đột nhiên bắt đầu niệm chú trong tay.

Ấn ký vốn được gieo vào sâu trong linh hồn của mọi người, lúc này đột nhiên bùng phát, như hóa thành vô số lưỡi dao sắc bén, đâm về phía linh hồn mọi người.

A!

Từ xa trong sương mù, tiếng kêu thảm thiết đột nhiên vang lên.

Nhưng dù vậy, mọi người vẫn nhanh chóng chạy trốn, đồng thời cố gắng áp chế ấn ký linh hồn trong cơ thể.

Giang Thạch cũng bị ảnh hưởng bởi ấn ký quỷ dị.

Tuy nhiên, ngay khi hắn lao ra ngoài, [Thiên phú Phệ Hồn] đã nhanh chóng phát huy tác dụng, giúp hắn nhanh chóng loại bỏ ấn ký linh hồn trong cơ thể.

Chỉ trong chốc lát.

Lực lượng bí ẩn ẩn sâu trong linh hồn bắt đầu nhanh chóng tan biến.

Giang Thạch điều khiển thuyền nhỏ, trực tiếp tăng tốc, nhanh chóng rời đi.

....

Sương mù vô tận.

Mênh mông vô bờ bến.

Đi một mình ở đây, như đang trôi dạt trên bờ vực tận thế.

Giang Thạch đứng trên thuyền nhỏ, ánh mắt cảnh giác nhìn quang cảnh tẻ nhạt xung quanh.

Thoáng chốc đã ba ngày trôi qua.

Hắn dường như vẫn không thể thoát khỏi Vô Tận Vụ Hải này, ngược lại còn có cảm giác càng đi càng sâu, vô cùng quỷ dị.

“Chết tiệt, không lẽ lạc đường ở đây?”

Hắn cau mày, vận dụng [Thiên phú Thấu Thị] nhìn xuống dưới thuyền nhỏ, cố gắng tìm kiếm vài con Ô Kim Thú, nếu có thể tìm được con vật này, để nó dẫn đường, nhất định có thể dễ dàng rời khỏi đây.

Thời gian trôi qua.

Thuyền nhỏ của Giang Thạch tiếp tục di chuyển vô định ở đây.

Bốn bề tĩnh lặng đến cực điểm.

Trước đây còn có thể nghe thấy tiếng âm âm từ xa, nhưng bây giờ ngay cả tiếng âm âm cũng biến mất.

Ngay lúc Giang Thạch cau mày, tiếp tục trôi về phía trước, đột nhiên cảm ứng được điều gì đó, vội vàng quay đầu lại.

Chỉ thấy khu vực phía sau, một điểm sáng màu máu đang nhanh chóng lao về phía mình.

Mắt anh lóe lên tia sáng, lập tức nhận ra người đến.

Cao thủ Huyết Hoàng tộc Xích Hoàng!

Không đúng!

Trong tay hắn còn có một người!

Cao thủ Tu La tộc La Thiên!

Nhục thân của La Thiên đã bị phá hủy, chỉ còn lại một viên huyết đan và hồn phách, lúc này đều nằm trong tay Xích Hoàng.

Vù!

Tốc độ của Xích Hoàng nhanh như chớp, chỉ trong nháy mắt đã hạ cánh xuống thuyền nhỏ của Giang Thạch.

“Tiểu tử, mau đi về hướng Đông Nam! Tà Quân sắp đuổi tới!”

Vừa đáp xuống, Xích Hoàng lập tức hét lên.

Hướng đông nam?

Giang Thạch phân biệt phương hướng, lập tức điều khiển thuyền nhỏ, nhanh chóng lao về phía đó.

Vù một tiếng, thuyền nhỏ bay vút, nhanh chóng rời khỏi nơi đây.

Chương 706: Diệt Bán Thánh 1

Màn sương trắng mênh mông cuộn cuộn.

Chiếc thuyền nhỏ của Giang Thạch lao nhanh như chớp, tựa như một vật sáng, chỉ hướng về phía Đông Nam mà lao đi, chỉ trong chớp mắt đã vượt qua không biết bao nhiêu dặm.

Cuối cùng.

Cảnh vật trước mặt bọn hắn dần thay đổi, sương mù bắt đầu trở nên loãng hơn nhiều.

Xa xa có thể lờ mờ nhìn thấy những dãy núi hùng vĩ.

Giang Thạch lập tức tăng tốc một lần nữa, điều khiển thuyền, hoàn toàn thoát khỏi khu vực sương mù trắng xóa này.

Vừa thoát ra, chiếc thuyền nhỏ dưới thân hắn như mất hết sức lực, từ giữa không trung bắt đầu nhanh chóng rơi xuống, đâm xuống mặt đất.

Ngay trong khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc, thân hình của Giang Thạch và những người khác bay lên, nhanh chóng nhảy khỏi thuyền, vững vàng rơi xuống khu vực bên ngoài.

“Ra ngoài rồi.”

Giang Thạch nhìn xung quanh.

Xích Hoàng cũng thở phào nhẹ nhõm, nói: “Đúng vậy, ra ngoài rồi, lão phu thực sự đa tạ người, để đa tạ sự giúp đỡ của người, không bằng, để lão phu đích thân đưa người một đoạn đường!”

Vút!

Bỗng nhiên, hần bắt ngờ ra tay với Giang Thạch.

Một bàn tay đỏ như máu như xuyên qua không gian, trực tiếp vỗ về phía thân hình của Giang Thạch.

Trong lòng Giang Thạch sớm đã đề phòng Xích Hoàng, ánh mắt lạnh lùng, một bàn tay như tia chớp vung ngược lại vô mạnh.

Ầm ầm!

Hai bàn tay va vào nhau mạnh mẽ, rung chuyển thiên địa, khí tức hủy diệt lan tỏa khắp nơi, mặt đất nứt ra những vết nứt lớn, như động đất.

Chỉ một chiêu, không phân thắng bại với Xích Hoàng ở cảnh giới Bán Bộ Thánh Nhân.

“Ngươi!”

Đồng tử của Xích Hoàng co lại, dường như không thể tin được.

Kực lượng của tiểu tử này.

Không ổn!!

“Lão súc sinh, ta cứu ngươi, ngươi lại muốn giết ta?”

Giang Thạch giọng điệu hờ hững, nói: “Trong thiên hạ nơi nào có đạo lý như vậy?”

“Hảo tiểu tử, là lão phu đã đánh giá thấp ngươi!”

Trong đôi mắt của Xích Hoàng đột nhiên xuất hiện một tia huyết quang yêu dị, nói: “Nhưng, người mà lão phu muốn giết chưa bao giờ có ai có thể chạy trốn!”

Xi!

Hắn đột nhiên giơ một ngón tay lên, trên đó ánh sáng đỏ đan xen, huyền bí khó lường, truyền đến từng tiếng phượng hót chói tai, khu vực sau lưng trực tiếp hiện ra một bóng phượng hoàng màu máu khổng lồ và hùng vĩ, ngửa mặt lên trời gầm thét, ánh mắt trống rỗng, như trong mắt xuất hiện những xoáy nước kỳ dị.

Loại xoáy nước này có lực lượng yêu dị nuốt chửng linh hồn, như thể có thể tự động nuốt chửng linh hồn và tinh thần đối thủ, Giang Thạch cảm thấy tinh thần nhanh chóng bị ảnh hưởng, quấy nhiễu.

“Cửu U Nhất Chỉ!!”

Giọng Xích Hoàng lạnh lùng, trong ngón tay già nua ẩn chứa một khí thế thần bí và đáng sợ, khi điểm xuống, hư ảnh phượng hoàng màu máu bí ẩn sau lưng cũng nhanh chóng hòa vào, nhanh chóng chui vào ngón tay này.

Lúc này, ngay cả khi Giang Thạch đã sử dụng [Thiên Phú Tỏa Long], vẫn không thể hoàn toàn áp chế được kinh lực cuồng bạo của đối phương.

Mắt hắn lóe lên, [Thiên Phú Phục Chế] đã âm thầm vận hành, một ngón tay cũng nhanh chóng điểm ra, tạo ra cảnh tượng tương tự, uy lực vô song, trực tiếp va chạm với ngón tay của Xích Hoàng.

Ầm ầm!

Tiếng nổ vang dội, không gian sụp đổ, từng mảng khí tức hủy diệt từ giữa hai người nhanh chóng lan ra bên ngoài, từng mảng không gian loạn lưu trực chờ nhân chìm mọi thứ.

Nhìn từ xa, giống như hai con phượng hoàng huyết sắc hoàn toàn khác nhau đang lao vào nhau.

Sắc mặt Xích Hoàng kịch biến, lộ ra vẻ khó tin.

“Làm sao có thể? Người cũng biết Cửu U Nhất Chỉ!”

Đây là môn tuyệt học độc môn của hắn.

Ngoài những đệ tử vô dụng của hắn được hắn truyền thụ, không ai khác có thể học được!

Kết quả là bây giờ lại bị Giang Thạch thi triển ra.

Hơn nữa, trình độ vận dụng của Giang Thạch thậm chí đã đến cảnh giới lô hỏa thuần thanh.

Hoàn toàn không yếu hơn mình!

Đây quả thực yêu dị!

Giang Thạch điểm một ngón tay, cảm nhận được một luồng sức nóng liên tục truyền từ ngón tay của đối phương, xâm chiếm vào ngón tay và cánh tay của mình.

Chỉ có điều, luồng sức nóng này vừa xâm nhập vào cơ thể hắn đã bị [Diêm Ma Cửu Chuyển Công] của hắn hấp thụ hoàn toàn, biến thành chất dinh dưỡng cho bản thân.

“Tuyệt học thú vị, nhưng chỉ bằng cách này muốn giết ta, mơ mộng hão huyền!”

Giang Thạch lên tiếng nói.

Xích Hoàng tức giận, sau một kích, cũng lại bất chấp tất cả, cả cơ thể đột nhiên nhanh chóng phình to, một đạo Bản Nguyên Thánh Nhân trong cơ thể lập tức được hắn sử dụng, giống như một đầu Bạch Xà mơ hồ kỳ dị chui ra từ trong cơ thể hắn.

Ngay khi ‘đầu Bạch Xà’ này vừa chui ra, một cỗ khí tức vô cùng khủng khiếp lập tức bùng phát, khiến khí tức của Xích Hoàng bắt đầu tăng nhanh, như núi lửa phun trào.

Bản Nguyên Thánh Nhân!

Là một loại lực lượng cường đại chỉ có những người tu luyện cảnh giới Bán Bộ Thánh Nhân mới có.

Mạnh hơn ‘kình lực’ trong cơ thể của cao thủ Niết Bàn Cảnh không biết bao nhiêu lần, từ một góc độ nào đó, đây đã là lực lượng kinh khủng vượt qua nhân gian!

Chương 707: Diệt Bán Thánh 2

Cái gọi là Bán Bộ Thánh Nhân tự nhiên không thể sánh được với Nhập Thánh hoàn chỉnh.

Nhưng dù vậy, trong cơ thể Bán Bộ Thánh Nhân cũng đã luyện ra Bản Nguyên Thánh Nhân.

Lúc này!

Ngay khi một tia Bản Nguyên Thánh Nhân này vừa được sử dụng, sắc mặt Giang Thạch lập tức thay đổi, đột nhiên cảm nhận được một cỗ khí tức nguy hiểm khủng khiếp, như thể Xích Hoàng đột nhiên biến thành một đầu mãnh thú hung tàn vậy.

Ầm ầm!

Lại một tiếng nổ vang dội trực tiếp phát ra, không gian bùng nổ, khí tức hủy diệt lan tỏa.

Cơ thể Giang Thạch như bị sao chổi va phải, trực tiếp bay ngược ra sau, đập mạnh về khu vực phía sau, tốc độ khủng khiếp khiến hắn không kịp phản ứng.

Chưa hết.

Sau khi một kích đánh bay Giang Thạch, Xích Hoàng tiếp tục lao tới, như trực tiếp thuấn di, liên tục tấn công vào cơ thể Giang Thạch.

Giang Thạch nhanh chóng ra tay chống đỡ, [Thiên Phú Thấu Thi] được vận dụng đến mức tối đa, ra tay như điện.

Nhưng lực lượng của Bản Nguyên Thánh Nhân quá khủng khiếp.

Dù hắn đã cố gắng hết sức để chống đỡ, nhưng vẫn bị lực lượng khủng khiếp của đối phương liên tục đánh trúng, liên tục lùi lại.

Ầm ầm!

Lại một tiếng nổ kinh hoàng.

Cơ thể Giang Thạch trực tiếp va vào dãy núi phía sau, ầm một tiếng, cả dãy núi sụp đổ, nhanh chóng chôn vùi Giang Thạch bên dưới.

“Không biết sống chết!”

Giọng Xích Hoàng lạnh lùng, đầu Bạch Xà quanh người di chuyển, tiếp tục tỏa ra những gợn sóng thần bí cường đại, rung chuyển thiên địa, không gian vặn vẹo.

Cả khu vực đều là khí tức hủy diệt đáng sợ.

“Có thể khiến ta sử dụng Bản Nguyên Thánh Nhân duy nhất, giết chết người dễ dàng như vậy, quả thực là quá tiện nghi cho người, ta sẽ xé xác người thành từng mảnh!!”

Hắn từng bước tiến về phía trước.

Ngay lúc này!

Ầm!

Phía trước, những tảng đá lớn đột nhiên bùng nổ.

Vô số đá vụn bay đầy trời, dày đặc, dưới sóng năng lượng kinh hoàng đều hóa thành tro bụi.

Giữa những gợn sóng huyết quang rực rỡ quỷ dị như máu.

Một thân hình khổng lồ cường tráng, khủng khiếp và dữ tợn đột nhiên xuất hiện.

Cao đến hơn chín thước.

Cả người toàn là cơ bắp dữ tợn, gân xanh thô to, muôn ngàn lỗ chân lông đều bốc ra ngọn lửa màu máu rực rỡ, như một tôn huyết ma kinh khủng đang thiêu đốt.

“Ngô, vừa mới là con muỗi gì, tựa như cắn ta một ngụm a!”

Giọng Giang Thạch vang lên mơ hồ và trầm thấp.

Đồng tử của Xích Hoàng trong nháy mắt lộ ra vẻ tức giận, sát khí sôi sục!

Chưa chết!

Nghịch súc này chịu toàn lực tấn công của mình mà không chết!

Bản Nguyên Thánh Nhân cũng không thể giết chết hắn!

“Điều này không thể nào!!”

Xích Hoàng gầm lên một tiếng, thân hình lại biến mất không thấy, mang theo khí tức vô cùng khủng khiếp, lòng bàn tay được bao phủ bởi ánh sáng trắng, trực tiếp tấn công vào thân hình Giang Thạch một lần nữa.

Ầm ầm ầm ầm!

Từng tiếng nổ kinh hoàng vang lên liên tục, không gian vỡ nát, khắp nơi đều là khí tức hủy diệt.

Giang Thạch cố gắng hết sức chống đỡ, máu thịt khắp người bùng nổ, từng mảng huyết quang không ngừng bắn ra, miệng gầm lên, sử dụng tất cả các loại thiên phú.

Nhưng dù vậy, hắn cũng không thể chiếm được chút lợi thế nào trước Bản Nguyên Thánh Nhân.

Bản Nguyên Thánh Nhân, áp chế tất cả!

Chớp mắt, hai người đã ra tay hàng trăm chiêu.

Ầm ầm!

Tiếng ồn ào cuối cùng, hai bóng người đồng thời bay ngược ra sau, đập mạnh xuống đất, va chạm đến mức không gian lồm xồm, xuất hiện khí tức hủy diệt.

Sắc mặt Giang Thạch nghiêm nghị, khóe miệng chảy máu, ánh sáng trắng lóe lên khắp cơ thể, bắt đầu nhanh chóng chữa trị vết thương cho hắn.

Xích Hoàng cũng miệng đầy máu, vẻ mặt khiếp sợ.

‘Đầu Bạch Xà’ quán quanh người lúc này hắn có chút ảm đạm, như thể năng lượng bên trong đang bị tiêu hao gần hết.

Kẻ trẻ tuổi này không thể giữ lại!

Tuyệt đối không thể giữ lại!

Hắn chỉ là Niết Bàn đại viên mãn, vậy mà lại khiến cho Bán Bộ Thánh Nhân như hắn phải chịu thiệt thòi lớn!

Bản Nguyên Thánh Nhân cũng không thể giết chết hắn trong thời gian ngắn!

Điều này chẳng phải là nghịch thiên?

Một bên, La Thiên Tu La Tộc cũng lộ ra vẻ mặt vô cùng chấn động.

Ban đầu hắn hy vọng Xích Hoàng có thể giết chết Giang Thạch, để hắn đoạt lấy thân xác của Giang Thạch, một lần nữa tu luyện lại.

Nhưng không ngờ tên nhân tộc nho nhỏ này lại khủng khiếp đến vậy!

Giang Thạch tùy tay lau vết máu trên khóe miệng, ánh mắt lạnh lẽo, khí tức trên người bùng bùng, ngọn lửa đỏ rực lại

hiện lên trên người, lạnh lùng nhìn chăm chăm vào Xích Hoàng.

“Tiếp a lão súc sinh!!”

“Ngươi!”

Xích Hoàng tức giận, đột nhiên gầm lên một tiếng, cả người lại biến mất không thấy.

Cùng lúc đó, thân hình Giang Thạch cũng đột nhiên biến mất.

Hai người trực tiếp triển khai đại chiến thuận di.

Ầm ầm ầm ầm!

Chỉ nghe thấy tiếng không gian bùng nổ, tiếng ồn ào vang dội, nhưng không thấy bóng người nào.

Mọi thứ đều diễn ra nhanh đến mức tột cùng.

Đột nhiên!

[Thiên Phú Dự Báo] của Giang Thạch phát huy tác dụng, cả người đột nhiên lóe lên, tránh khỏi một kích dũng mãnh của Xích Hoàng, sau khi Xích Hoàng toàn lực tung một chiêu, hai cánh tay như tia chớp lao tới, ôm chặt lấy thân hình Xích Hoàng từ phía sau.

Chương 708: Diệt Bán Thánh 3

Sắc mặt Xích Hoàng hoảng hốt, sau đó gầm lên một tiếng, cả người cố gắng giãy dụa, đầu Bạch Xà trên người liên tục phát ra lực lượng khủng khiếp lao về phía thân hình Giang Thạch.

“Cửu Thiên Cửu Long!”

Giang Thạch đột nhiên gầm lên một tiếng, toàn bộ lực lượng trong cơ thể đột nhiên ngưng tụ thành một, ngay cả lực lượng và kinh lực cuồng bạo cũng đột nhiên trở nên quý dị.

Trong nháy mắt, từ muôn ngàn lỗ chân lông của hắn phun ra những tia sáng kinh hoàng, cả người bùng cháy, thiên địa rung chuyển, khiến cho không gian khu vực này đột nhiên bắt đầu sụp đổ, sau lưng xuất hiện vô số vết nứt không gian.

“Hống!”

Giang Thạch ngửa mặt lên trời gầm thét, hai cánh tay ẩn chứa lực lượng kinh thiên, từng chút một siết chặt, ép thân hình Xích Hoàng vào bên trong.

Lúc đầu Xích Hoàng còn có thể dùng ‘đầu Bạch Xà’ trên người để chống đỡ, nhưng khi lực lượng của Giang Thạch điên cuồng vọt lên, hắn chỉ cảm thấy ‘đầu Bạch Xà’ trên cơ thể cũng đang nhanh chóng rối loạn, từng chút một sụp đổ.

Hắn mở to mắt, lộ ra vẻ kinh hãi.

Làm sao có thể như vậy?

Bản Nguyên Thánh Nhân của mình cũng bị Giang Thạch áp chế?

A!

Đột nhiên, trong miệng Xích Hoàng trực tiếp phát ra những tiếng kêu thảm thiết, theo từng mảnh ‘đầu Bạch Xà’ trên người vỡ vụn, cơ bắp, xương cốt, kinh mạch của hắn đều bắt đầu vặn vẹo biến dạng, cả người như một cục bùn đang áp súc vào.

“La Thiên huynh, mau giúp ta!”

Xích Hoàng phát ra từng tiếng kêu rên đau đớn.

La Thiên sau lưng sắc mặt đột nhiên thay đổi, từ lâu đã điều khiển một thanh kiếm quang màu xanh lá cây, nhanh chóng lao về phía sau Giang Thạch.

Nhưng không ngờ Giang Thạch đã đề phòng từ lâu.

Theo thanh kiếm quang màu xanh lá cây của La Thiên nhanh chóng đâm tới, sau lưng Giang Thạch đột nhiên bắn ra một chiếc vòng bạc trắng sáng chói, chính là thần binh Kim Cương Trản, mang theo khí tức vô cùng khủng khiếp, trực tiếp va vào thanh kiếm quang màu xanh lá cây.

Ầm ầm!

Không gian sụp đổ, rung chuyển tứ phía đều là khí tức hủy diệt.

Cuối cùng, thanh kiếm quang màu xanh lá cây và Kim Cương Trản đều bay ngược ra ngoài.

La Thiên chỉ còn lại một viên huyết đan, hoảng hốt trong lòng, biết không thể làm gì Giang Thạch, không dám nán lại lâu hơn, lập tức triệu hồi thanh kiếm quang màu xanh lá cây, quay người bỏ chạy, trực tiếp lao về phía xa.

“La Thiên huynh!!”

Xích Hoàng khoe mắt nứt ra, vôi vàng tiếp tục hét lớn.

Nhưng tốc độ của La Thiên lại càng nhanh hơn, vút một cái hoàn toàn biến mất ở xa xa.

“Nên kết thúc rồi!”

Ánh mắt Giang Thạch lạnh lẽo, siết chặt lấy thân hình Xích Hoàng.

[Thiên Kiếp Tỏa] đột nhiên khởi động.

Vô số sợi tơ vô hình nhanh chóng hòa vào hư không, biến mất không thấy.

Ngay sau đó, Xích Hoàng lại một lần nữa phát ra tiếng kêu thảm thiết, cả người như bị vô số lưỡi dao cắt xẻ, lập tức nhanh chóng nứt vỡ, máu thịt văng tung tóe, thê thảm vô cùng.

Oanh!

Chớp mắt, nhục thân của hắn nổ tung ở trong lòng Giang Thạch.

Chỉ còn lại một viên huyết đan đỏ rực, vô cùng hoảng sợ nhanh chóng hướng về phía xa chạy trốn.

“Chạy được không?”

Giang Thạch hét lớn, Kim Cương Trản hóa thành một tia sáng rực rỡ, hòa vào hư không, trực tiếp đánh tới, ầm một tiếng, hung hăng oanh vào phía sau viên huyết đan.

Giữa tiếng kêu rên thảm thiết của Xích Hoàng, toàn bộ linh hồn của hắn cũng hoàn toàn tan vỡ.

Giang Thạch nhanh chóng thu hồi Kim Cương Trản và Thiên Kiếp Tỏa, không quan tâm đến việc truy sát La Thiên, thân hình lóe lên, nhanh chóng rời khỏi nơi đây.

Không lâu sau.

Hắn tìm thấy truyền tống trận ẩn nấp ở ngoại vi, bước vào truyền tống trận, kích hoạt trận pháp, ánh sáng lóe lên, nhanh chóng truyền tống hắn đi.

...

Hang động băng giá.

Vẫn như cũ.

Thân hình Giang Thạch lại xuất hiện ở đây, thở hắt hắt, ánh sáng trắng hiện lên trên người, không ngừng chữa trị vết thương trên người.

Chỉ có điều những Bản Nguyên Thánh Nhân xâm nhập vào máu thịt, lại như giòi bọ, liên tục không ngừng, quỹ tích quỹ dị, bất kể hắn chữa trị thế nào, dường như cũng không thể hoàn toàn chữa khỏi.

“Bản Nguyên Thánh Nhân, quả nhiên là lực lượng quỷ dị!”

Lòng Giang Thạch run lên, nhìn lại truyền tống trận một lần nữa, tiện tay vỗ một chuông, trực tiếp đánh nổ truyền tống trận này, sau đó thân hình lóe lên, trong nháy mắt rời khỏi nơi đây.

Không lâu sau.

Ngay khi bước vào một hang động ẩn nấp, hắn lập tức khoanh chân ngồi xuống, vừa chữa trị vết thương trên người, vừa lấy ra tinh phách Huyền Vũ mà mình đoạt được trước đây quan sát.

Chỉ thấy tinh thể tinh phách to bằng bàn tay, bên ngoài lấp lánh, tràn đầy lực lượng thần bí.

Giang Thạch hơi do dự, lập tức nuốt chửng tinh thể tinh phách này, vận chuyển Xích Huyết Ma Hỏa bắt đầu luyện hóa nhanh chóng.

Từng mảng ánh sáng rực rỡ bỗng nhiên bùng cháy từ trong thân thể hắn, nhanh chóng cải tạo máu thịt, kinh mạch và xương cốt của hắn.

Cả người hắn như biến thành một khối thần thiết trải qua thiên truy bách luyện, dưới vô số tia lôi điện, máu thịt, xương cốt đều phát ra ánh sáng, xảy ra một đợt thuế biến về chất khủng khiếp nào đó.

Chương 709: Diệt Bán Thánh 4

Bản Nguyên Thánh Nhân vốn bám rễ trong xương cốt và máu thịt của hắn, lúc này cũng đang bị lực lượng của tinh phách Huyền Vũ nhanh chóng bài xích.

Mọi thứ đang nhanh chóng thăng hoa.

...

Thời gian trôi qua.

Gió lạnh bên ngoài rít gào.

Mưa đá bay lượn.

Từng ngọn núi tuyết cao ngút trời, những tảng băng lớn như từng thanh đao kiếm chọc thẳng hướng trời.

Trên một đỉnh băng sơn ẩn nấp.

Ánh sáng lóe lên.

Thân hình Vô Tướng Tôn Giả trong nháy mắt xuất hiện, miệng đầy máu, khí tức hỗn loạn, cả người bị trọng thương vô cùng nặng, thậm chí một cánh tay còn bị đứt lìa.

Nhưng hắn lại nở nụ cười, nhìn chăm chăm vào thứ gì đó đang nắm chặt trong lòng bàn tay.

Tinh phách Huyền Vũ!

Không uống công hắn tính toán và vất vả nhiều như vậy.

Cuối cùng hắn cũng có được một phần tinh phách Huyền Vũ.

Chỉ cần nuốt xuống, không chỉ có thể chữa khỏi hoàn toàn vết thương mà thậm chí còn có thể khiến nhục thân của hắn trực tiếp bước vào cảnh giới Thánh Nhân.

“Tà Quân Vấn Thiên, nhục nhã mà ta phải chịu trong thời gian qua, người nhất định sẽ trả lại gấp ngàn lần!”

Ánh mắt Vô Tướng Tôn Giả lóe lên, hiện lên vẻ oán độc, quay người bỏ đi, trong nháy mắt đã biến mất.

Và ngay khi hắn vừa biến mất.

Hướng khác, Giang Thạch đột nhiên mở mắt, sinh ra cảm ứng.

“Vô Tướng Tôn Giả đã trở lại?”

Hắn trực tiếp đứng dậy từ mặt đất, nhẹ nhàng nắm chặt nắm đấm.

Cảm nhận được toàn bộ nắm đấm đều tràn đầy một lực lượng tuyệt cường.

Cuồng bạo và khủng khiếp!

Nhục thân ít nhất đã tăng lên hơn chục lần so với trước đây.

Tinh phách Huyền Vũ, quả nhiên danh bất hư truyền!

Thân hình hắn lóe lên, trong nháy mắt đã biến mất không thấy.

Ngay từ trước đó, hắn đã sử dụng Vong Hồn Chân Kinh để lại linh hồn lạc ấn trên người Vô Tướng Tôn Giả, do đó khi đối phương vừa xuất hiện, hắn liền nhận ra nọ.

Đối với kẻ đã nhiều lần tính toán mình này, hắn há có thể buông tha!

...

Bắc Cực lạnh lẽo.

Cuồng phong như dao.

Thổi vang lên tiếng rít chói tai, không gian cũng vặn vẹo và gợn sóng.

Trong một hang động ẩn nấp.

Vô Tướng Tôn Giả thở hổn hển, xanh xao, vết thương trên người vẫn chưa hoàn toàn cầm máu.

Hắn nhìn chiếc giường ngọc bích phía trước, lập tức bước nhanh tới, cả người trực tiếp ngồi lên giường ngọc bích, bắt đầu chữa trị thương thế.

Nhưng ngay lúc này!

Đột nhiên, hai mắt hắn mở bừng, bắn ra hai tia sáng.

“Ai?”

Cả người cũng đột nhiên đứng dậy từ trên giường.

Ầm ầm!

Cánh cửa hang động đóng chặt bỗng nhiên vỡ tung, từng mảnh đá vụn bay tán loạn, mang theo từng cỗ khí tức cuồng mãnh và đáng sợ, khiến con người của Vô Tướng Tôn Giả co lại.

“Người!”

Giang Thạch!

Điều này không thể nào!

Giang Thạch sao lại xuất hiện ở đây?

Chỉ thấy khu vực cửa ra vào, một bóng người mặc trường bào đen, vai rộng, tóc đen dài, không biết từ lúc nào đã xuất hiện ở đây.

Một đôi mắt sâu thẳm và lạnh nhạt nhìn về phía thân hình của Vô Tướng Tôn Giả.

“Vô Tướng Tôn Giả, còn khỏe chứ?”

“Giang Thạch, ngươi đến đúng lúc, ta đang định đi tìm ngươi, ngươi không phải muốn tìm tung tích của Tứ Chi Thiên Ma sao? Ta sẽ đưa bản đồ cho ngươi ngay, đúng rồi, truyền tống trận ở chỗ cũ đã bị phá hủy, nhưng ta biết tung tích của một truyền tống trận khác, bây giờ cũng có thể nói cho ngươi biết!”

Vô Tướng Tôn Giả lập tức nhanh chóng nói.

“Phải không??”

Giang Thạch bước tới, bình tĩnh nói, “Bản đồ đâu?”

“Tất cả đều ở đây.”

Vô Tướng Tôn Giả lật bàn tay, hai cuộn giấy xuất hiện, được hắn trực tiếp đưa cho Giang Thạch.

Giang Thạch đưa tay ra, nhận lấy bản đồ, mở ra xem.

Chỉ thấy bên trong bản đồ, một vị trí được vẽ vô cùng chi tiết, trên đó có rất nhiều đường kẻ, cũng có rất nhiều ngọn núi và đồng cỏ nát màu đen.

Chính là Vô Tận Vụ Hải trước đây.

“Thế nào, Giang Thạch, bây giờ ngươi hài lòng rồi chứ? Ta đã nói, sau khi mọi chuyện kết thúc, ta nhất định sẽ nói cho ngươi biết tung tích của Tứ Chi Thiên Ma.”

Vô Tướng Tôn Giả nói.

“Cũng tạm được.”

Giang Thạch gật đầu, nói, “Nhưng, trong đời ta hận nhất là bị người khác tính toán, chuyện của Tà Quân Vãn Thiên phải giải quyết thế nào?”

“Ngươi!”

Con người của Vô Tướng Tôn Giả co lại, nhảy bèn nhận ra một nguy cơ.

Thân hình hắn đột nhiên lùi lại, toàn thân nổi gai ốc, dậm mạnh chân xuống đất.

Ầm một tiếng, vô số trận văn đột nhiên xuất hiện trong toàn bộ hang động, dày đặc, khí tức khủng khiếp, như vô số tia sáng trắng hiện lên, trực tiếp chìm xuống thân hình Giang Thạch.

Mỗi tia sáng trắng như ẩn chứa năng lượng hủy thiên diệt địa.

Nhưng Giang Thạch vẫn đứng im bất động.

Mặc cho ánh sáng trắng gào thét điên cuồng rơi xuống.

Thân hình hắn như một ngọn núi hùng vĩ, muôn ngàn lỗ chân lông tỏa ra ánh sáng rực rỡ, tự động ngăn chặn mọi ánh sáng trắng bên ngoài.

Bước một bước.

Thân hình Giang Thạch trong nháy mắt đã biến mất, khoảnh khắc tiếp theo mang theo một cỗ khí tức âm u khủng khiếp đột nhiên xuất hiện trước mặt Vô Tướng Tôn Giả, trong ánh mắt co rút của Vô Tướng Tôn Giả, trực tiếp vung một chưởng vỗ vào người hắn.

Chương 710: Ước Chiến Hoàng Đế Đại Hoành 1

Vô Tướng Tôn Giả gầm lên một tiếng, thân hình rung lên, một lớp ánh sáng trắng rực rỡ hiện lên, trực tiếp bảo vệ toàn thân, dồn hết toàn lực vung một chưởng về phía Giang Thạch.

“Muốn giết ta, ngươi cũng đừng hòng sống yên ổn!!”

Ầm!

Máu văng tung tóe, tứ chi đứt lìa bay lả tả.

Chỉ trong một lần đối chiến, ánh sáng trắng trên cơ thể Vô Tướng Tôn Giả đã nổ tung.

Cả cánh tay như cành củi mục nát ngay lập tức sụp đổ, sau đó lực chưởng khủng khiếp không hề suy giảm, trực tiếp giáng mạnh vào ngực hắn, ầm một tiếng, khiến cả người hắn nổ tung.

Nhục thân vô song!

Không thể tưởng tượng!

Ngay khi thân hình Vô Tướng Tôn Giả vừa nổ tung, một viên huyết đan mang theo hồn phách của hắn với vẻ mặt kinh hoàng nhanh chóng bay ra khỏi đồng thịt nát, phát ra tiếng kêu kinh hãi.

“Giang Thạch, ngươi đã luyện hóa tinh phách Huyền Vũ?”

“Đoán đúng, nhưng không có thưởng!”

Khuôn mặt Giang Thạch hiện lên vẻ lạnh lùng.

Phù!

Một bàn tay to lớn đã nhanh chóng vồ ra, như xuyên qua không gian, ngay lập tức tóm lấy viên huyết đan của Vô Tướng Tôn Giả, bóp nát nó ngay tại chỗ, đồng thời nhanh chóng hấp thụ linh hồn của hắn.

“Tinh phách Huyền Vũ này quả thực mạnh mẽ, lực lượng quả thực không thể tưởng tượng nổi”

Ánh mắt Giang Thạch lấp lánh, cẩn thận nhìn vào lòng bàn tay của mình.

Cùng cảnh giới, [Thiên Phú Tỏa Long] áp chế tất cả kinh lực, không ai có thể chịu được một chương toàn lực của mình.

Vô Tướng Tôn Giả lại dễ dàng bị mình tiêu diệt!

Điều này nếu đổi lại trước đây là không thể hoàn thành được..

“Ừm?”

Đột nhiên, mí mắt Giang Thạch giật giật, nhận ra điều gì đó bất thường, ánh mắt đột nhiên đảo qua.

Chỉ thấy trong đồng thít nát của Vô Tướng Tôn Giả, có một viên Tinh Phách Huyền Vũ to bằng nắm tay bay ra.

Hắn không chút chần chừ, vung tay tóm lấy viên tinh phách Huyền Vũ đó, ánh mắt bắn ra kim quang.

“Rất tốt, Vô Tướng Tôn Giả bên này thế mà cũng có được một phần tinh phách Huyền Vũ!”

Chỉ luyện hóa một phần tinh phách Huyền Vũ, nhục thân của hắn bây giờ đã kinh khủng như vậy.

Nếu có thêm phần thứ hai, chẳng phải là càng thêm nghịch thiên sao?

“Vô Tướng Tôn Giả, lần này ta thực sự phải đa tạ ngươi.”

Giang Thạch nở một nụ cười ý vị thâm trường.

Thân hình hắn lóe lên, trong nháy mắt đã biến mất khỏi nơi đây.

...

Ba ngày sau.

Trên Vô Tận Vụ Hải mênh mông vô bờ.

Thân hình Giang Thạch lại xuất hiện, ánh mắt lấp lánh, vận dụng [Thiên Phú Thấu Thị], cẩn thận quán sát xung quanh.

Sau khi xác nhận Tà Quân Vẩn Thiên đã hoàn toàn biến mất, hắn lập tức theo hướng dẫn trên bản đồ, điều khiển thuyền nhỏ, nhanh chóng lao về phía xa.

Không lâu sau, hắn đến một tàn tích khổng lồ trong Vô Tận Vụ Hải.

Chỉ thấy sâu trong tàn tích này.

Cung điện lầu các đồ nát khắp nơi.

Những cây cột đá cổ đại to lớn, như những cây cột chống trời, được nối liền với nhau bằng những sợi xích lớn, thoát nhìn toát lên vẻ cổ kính và tang thương.

Ngay khi đến gần nơi đây, Thiên Ma lặc ấn ở giữa trán Giang Thạch như tự động cảm nhận được gì đó, chớp nhoáng, vang lên tiếng xì xì.

“Tứ Chi Thiên Ma quả nhiên ở đây.”

Hắn nheo mắt, nhìn xung quanh, từng bước tiến vào sâu trong tàn tích.

Khi hắn từng bước tiến về phía trước, Thiên Ma tả thủ vốn đã hòa vào cơ thể lúc này hắn cũng đang dần dần ngộ ngộ, như cảm nhận được điều gì đó.

Đột nhiên, Thiên Ma tả thủ trực tiếp xuất hiện từ cơ thể hắn, mang theo một luồng hắc khí âm u, trong nháy mắt đánh

vào một tàn tích đổ nát phía trước.

Mắt Giang Thạch lóe lên, lập tức nhìn sang.

Ầm ầm!

Một mảng lớn tàn tích bị đánh tan, rung chuyển núi sông, hắc khí cuộn cuộn, lập tức lộ ra một cái tế đàn cổ đại khổng lồ màu đen bên dưới.

Sau khi Thiên Ma tả thủ đánh ra một chưởng, nó liên tục không ngừng, nhanh chóng đánh xuống tế đàn này, từng tiếng rít lên khủng khiếp liên tục vang lên, khí tức hủy diệt lan tỏa khắp nơi.

Giang Thạch cũng không do dự, trực tiếp điều khiển Kim Cương Trắc, biến thành một luồng ánh sáng trắng rực rỡ, hung hăng nện vào tế đàn khổng lồ kia.

Ầm ầm ầm ầm!

Cứ như vậy, dưới sự tấn công liên tục của Thiên Ma tả thủ và Kim Cương Trắc, toàn bộ tế đàn rung chuyển dữ dội, vô số vết nứt xuất hiện trên đó.

Cũng không biết đã đánh bao nhiêu lần.

Cuối cùng, toàn bộ tế đàn không thể chịu được nữa.

Ầm một tiếng, hoàn toàn nổ tung, vô số tia sáng đen bắn ra.

Hắc khí cuộn cuộn từ dưới tế đàn bốc lên ngút trời, một cái chân trái Thiên Ma gãy nát từ từ trôi nổi lên từ dưới tế đàn, tỏa ra khí tức cổ lão mênh mông.

“Tiểu bối, sao ngươi có Thiên Ma ấn ký?”

Giọng nói uy nghiêm vang lên từ chân trái Thiên Ma.

Giang Thạch há hốc miệng.

Thiên Ma lão tổ quả nhiên khủng khiếp!

Quả nhiên mỗi chi đều có ý thức riêng!

“Tiền bối, trước đây văn bối đã gặp hồn phách Thiên Ma”

Chương 711: Ước Chiến Hoàng Đế Đại Hoàn 2

Một lúc sau.

Chân trái Thiên Ma không hỏi thêm, dường như đã mặc nhiên chấp nhận sự tồn tại của Giang Thạch, hóa thành một luồng hắc quang, cùng với Thiên Ma tả thủ lao ra, trực tiếp bay vào trong cơ thể Giang Thạch.

Vút vút!

Hắc quang lóe lên.

Hai chi thể lập tức chìm vào giấc ngủ trong cơ thể hắn.

Lòng Giang Thạch run lên, cẩn thận nhìn vào bên trong, sau đó nhìn lại khung cảnh hỗn loạn nơi đây, lập tức không nán lại nữa, nhanh chóng rời đi.

Hắn không hy vọng việc giải thoát chân trái Thiên Ma sẽ đánh động một tồn tại khủng khiếp nào đó ẩn nấp trong bóng tối.

Mặc dù hắn đã thành công luyện hóa hai phần tinh phách Huyền Vũ, nhưng vẫn còn cách xa cảnh giới Nhập Thánh chân chính.

...

Nửa tháng sau.

Giang Thạch vượt qua vô số ngọn núi tuyết, cuối cùng cũng trở lại Trung Châu.

Nhìn khung cảnh vô cùng quen thuộc trước mắt, hắn lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Chuyến đi Bắc Cực Băng Nguyên lần này, cuối cùng cũng đã kết thúc.

Từ lúc đi đến lúc về, thực lực của hắn đã có sự thay đổi lột xác.

“Luyện hóa hai phần tinh phách Huyền Vũ, lại có nhiều Thiên Phú cộng hưởng, e rằng ngay cả Tà Quân Vãn Thiên lúc này cũng chưa chắc là đối thủ của ta?”

Hắn nheo mắt, nhìn vào lòng bàn tay của mình.

Nhẹ nhàng nắm chặt, trong lòng bàn tay vang lên tiếng âm âm, khớp xương nứt toác.

Ngay cả hư không cũng âm âm nứt vỡ.

Giang Thạch bước đi, một lần nữa hướng về Thiên Ma Tổng Đoàn.

Trở lại Trung Châu lần này, chỉ thấy thân ảnh dị tộc ở Trung Châu càng nhiều hơn.

Trong thành trì, trên đường phố lớn nhỏ, khắp nơi đều có thể nhìn thấy tung tích của cao thủ dị tộc, trong vài tháng hắn đi vắng, rõ ràng lại có một lượng lớn dị tộc tràn vào từ bên ngoài Hồng Hoang Đại Sơn.

Cùng với việc cao thủ dị tộc ngày càng nhiều, tài nguyên vốn thuộc về nhân tộc rõ ràng đang bị nhanh chóng thu hẹp.

Đi một đường, Giang Thạch không chỉ một lần nhìn thấy xung đột giữa dị tộc và nhân tộc.

Chỉ tiếc, phần lớn đều là nhân tộc thảm bại, dị tộc chiến thắng.

“Nhân tộc xong rồi., từ nay về sau sẽ không còn hy vọng, bây giờ ngay cả hoàng thất và Viễn Cổ Ngũ Tộc cũng đã triệt để thần phục dị tộc, cho dù những người như chúng ta có chống cự thế nào thì có ích gì?”

“Nói cũng đúng, chuyện dưới gầm trời này người Triệu gia có thể làm, dị tộc đương nhiên cũng có thể làm, nói thực ra ai nắm giữ thiên hạ, đối với chúng ta mà nói, cũng không có gì khác biệt lớn!”

“Ai yêu thì yêu, từ nay về sau, ta chỉ muốn làm một một gao hồng trần, chuyện gì dị tộc hay nhân tộc, say này không phải chuyện của ta!”

“Lời nói cũng không thể nói tuyệt như vậy, nếu ai cũng có suy nghĩ này, ngày khác dị tộc sẽ triệt để biến chúng ta thành nô lệ, đến lúc đó, người còn có thể ngoan ngoãn làm một cái một gao được sao? E rằng cả nhà đều phải trở thành lương thực cho dị tộc!”

“Lo xa không lo, lo gần thì có ích gì, dị tộc lần người quá đáng như vậy, nếu chúng ta không đoàn kết lại, ngày sau sẽ là nguy cơ diệt vong!”

Tiếng bàn tán xôn xao vang vọng bên tai Giang Thạch, khiến hắn không khỏi cau mày.

Chỉ vài tháng trôi qua, tình hình của nhân tộc đã trở nên nguy cấp đến vậy.

“Nói thì dễ, đối mặt với sự áp bức của dị tộc, ai mà không muốn chống cự? Nhưng đối mặt với [Chư Tinh Lâu] và [Huyết Chiến Minh], ai có thể cản được bọn hắn? Ba vị cường môn của ba đại phái đã hy sinh, tứ đại tộc trưởng đều bị thương nặng, chỉ một đám lâu la như chúng ta làm sao có thể lật lên sóng lớn gì được?”

“Giả như vị Giang đại hiệp của Thiên Ma Giáo có ở đây thì tốt rồi.”

“Người nói đến Giang Thạch?”

“Vài tháng trước, Giang Thạch đã bí mật đánh bại Pháp Vương Ngạo Thiên của [Chư Tinh Lô] và cường giả Giao Nguyên của [Huyết Chiến Minh], nhưng đáng tiếc chỉ là phù dung sớm nở tối tàn, từ đó biến mất không dấu vết, giờ đã ba tháng trôi qua, vẫn không thấy tung tích.”

“Không thấy tung tích là đúng rồi, rất có thể đã bị [Chư Tinh Lô] và [Huyết Chiến Minh] ám sát.”

Nhiều người thăm thì bàn tán.

Giang Thạch mặt không biểu cảm, bước đi trên đường phố.

Như thể mọi chuyện đều không liên quan đến hắn.

Chẳng mấy chốc.

Cuối cùng cũng đến Thiên Ma Tổng Đàn.

Vừa bước vào Thiên Ma Tổng Đàn, tiếng âm âm vang lên, tiếng va chạm của đao kiếm vang dội, chói tai, xen lẫn tiếng kêu thảm thiết.

Âm!

Một bóng người bị đánh bay ra ngoài, hung hăng đập về phía Giang Thạch.

Giang Thạch vung tay, tóm lấy bóng người đó.

Nhìn thấy Giang Thạch, người đó sắc mặt biến đổi, kêu lên: “Hắc Liên Thánh Tử!!”

Cái gì?

Mọi người trong sân đang kịch chiến sắc mặt đều thay đổi, lập tức dừng lại, sau đó nhìn về phía Giang Thạch.

Hắc Liên Thánh Tử!

Người đã đánh bại Ngạo Thiên và Giao Nguyên?

“Là hắc, là Giang Thạch đó!”

“Giang Thạch đến rồi!”

Mọi người trong sân hoảng sợ, vội vàng lùi lại.

Giang Thạch cau mày, buông người trong tay ra, lạnh lùng hỏi: “Chuyện gì xảy ra ở đây?”

Chương 712: Ước Chiến Hoàng Đế Đại Hoàn 3

“Xin Hắc Liên Thánh Tử làm chủ, bọn hắc là người hoàng thất, đến đây diệt trừ Thiên Ma Tổng Đoàn của chúng ta!”

Người bên cạnh vội vàng nói, nước mắt giàn giụa.

“Người hoàng thất?”

Giang Thạch nheo mắt, hừ lạnh một tiếng.

Giọng nói như sấm sét vang vọng trong tâm trí mọi người, khiến tất cả mọi người trong sân đều rên rỉ, linh hồn rung động, như bị một lực lượng bí ẩn kéo, suýt chút nữa hồn phách lìa khỏi xác.

Mọi người đều hoảng sợ, không chân chừ, vội vàng chạy trốn tứ phía.

“Đi!”

“Nhanh đi bẩm báo với Hoàng Thượng!”

“Muốn đến thì đến, muốn đi thì đi, có hỏi qua ý kiến của ta không?”

Giọng điệu Giang Thạch lạnh lùng, [Thiên Phú Phệ Hồn] đã được kích hoạt trong nháy mắt, ầm một tiếng, trong trời đất dường như có một tầng gợn sóng vô hình nhanh chóng lan tỏa.

Ngay lập tức, những người muốn bỏ chạy đều lộ ra vẻ kinh hãi, đầu óc ong ong, thiên địa quay cuồng, từng luồng hồn phách trực tiếp bay ra khỏi cơ thể bọn hắc, dày đặc, nhanh chóng hội tụ về phía Giang Thạch.

Rào rào!

Cơ thể mất đi hồn phách nhanh chóng ngã gục xuống đất, trong nháy mắt tất cả đều chết thảm.

Hồn phách của hàng trăm cường giả đều bị Giang Thạch nuốt chửng trong chớp mắt.

“Người nói, rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra? Tại sao hoàng thất lại muốn đối phó với Thiên Ma Giáo?”

Giang Thạch nhìn người bên cạnh, sắc mặt lạnh lùng.

“Vâng, Hắc Liên Thánh Tử.”

Người bên cạnh một mặt kinh ngạc, không thể tin được.

Đây chính là lực lượng của Hắc Liên Thánh Tử!

Quả nhiên là đáng sợ!

Thật như nghịch thiên!

“Hắc Liên Thánh Tử, người hoàng thất đã đầu quân cho dị tộc, gia nhập [Thiên Tà Môn] của dị tộc, nói Thiên Ma Giáo chúng ta là tà đạo, nửa tháng trước đã bắt đầu thanh trừng Thiên Ma Giáo, ngoại trừ Thiên Ma Giáo chúng ta, còn lại các thế lực ma đạo lớn nhỏ đều bị tiêu diệt, ngay cả các gia tộc chính đạo khác cũng không ngoại lệ, căn cứ của chúng ta ở Trung Châu đã bị tiêu diệt chín phần mười, nếu ngài không đến, không lâu nữa bọn hắn sẽ đánh vào Thiên Ma Tổng Đàn của chúng ta.”

Bang chúng vội vàng nói.

“Đánh vào Thiên Ma Tổng Đàn của ta? Khẩu khí thật lớn!”

Giọng điệu Giang Thạch lạnh lùng, nói: “Lại xuất hiện thêm một Thiên Tà Môn, thật thú vị, đây là thế lực gì?”

“Là thế lực mới xuất hiện gần đây, chúng ta cũng không biết là thế lực gì, nhưng trong miệng một số dị tộc, hành tung

của bọn hắc càn quý dị hơn, ngay cả dị tộc cũng không muốn giao du với bọn hắc, chỉ biết rằng thủ đoạn của bọn hắc vô cùng cực đoan, ra tay vô cùng tàn nhẫn.”

Bang chúng nhanh chóng giải thích.

“Biết rồi.”

Giang Thạch lạnh lùng đáp lại, vung tay hất lên, từ trên mặt đất thu lấy một cỗ thi thể, ngón tay điểm ra, nhanh chóng vẽ.

Xì xì xì!

Máu tươi văng tung tóe, bút tẩu long xà.

Vài dòng chữ nhanh chóng được viết trên lưng của xác chết.

“Người cử người đưa cỗ thi thể này vào hoàng thất, nói Giang Thạch ta muốn ước chiến đương kim hoàng đế, hy vọng vị hoàng đế này đừng không nể mặt!”

Giang Thạch lạnh lùng nói.

“Ước chiến đương kim hoàng đế?”

Mắt người đó mở to, lộ ra vẻ kinh ngạc.

Nhưng rất nhanh hít một hơi thật sâu, vội vàng ôm quyền: “Vâng, Hắc Liên Thánh Tử!”

Tin tức về Thiên Ma Tổng Đoàn nhanh chóng lan truyền, chấn động tứ phương.

Khiến cho các thế lực và nhân tộc ở Trung Châu đều vô cùng kinh ngạc, bùng nổ bàn tán xôn xao.

“Thiên Ma Giáo Hắc Liên Thánh Tử Giang Thạch muốn ước chiến hoàng đế Đại Hoành?”

“Tốt, tốt lắm, cuối cùng cũng có người muốn ra tay đối phó với hoàng thất rồi, hoàng thất cấu kết dị tộc, áp bức chúng ta, các thế lực lớn của chúng ta bị bọn hắc tiêu diệt sạch sẽ, nhân phẩm của nhân tộc bị giẫm đạp, mạng sống như cỏ rác, hôm nay cuối cùng cũng có người không nhìn được.!”

“Thiên Ma Giáo Hắc Liên Thánh Tử Giang Thạch, lại là tôn hung thần này, vài tháng trước, Pháp Vương Ngạo Thiên bí ẩn kia chính là bị hắc đánh bại!”

“Tin lớn! Tin lớn! Thiên Ma Giáo Giang Thạch tái xuất giang hồ, muốn ước chiến đương kim hoàng đế!”

Vô số người chạy đi la hét, tiếng ồn ào náo động.

...

Trong hoàng cung.

Lão hoàng đế Triệu Minh Long neho mắt, đột nhiên đứng phắt dậy từ long sàng, hai mắt bắn ra ánh sáng vô cùng sắc bén và chói mắt.

“Tên Giang Thạch kia muốn ước chiến ta?”

“Đúng vậy bệ hạ, hắc thật to gan lớn mật, đây là hoàn toàn không coi hoàng thất vào đâu!”

Lão thái giám bên cạnh nói với giọng the thé.

“Phụ hoàng, Giang Thạch chưa chết, còn xuất hiện lần nữa?”

Thái tử mặc áo bào vàng cũng lộ ra vẻ kinh ngạc.

Gần đây bọn hắc liên kết với [Thiên Tà Môn], đàn áp tứ phương, thôn tính các thế lực, trong thời gian ngắn biến Trung Châu thành một khối sắt, chỉ có Thiên Ma Giáo bên kia vẫn chưa ra tay.

Không ngờ khi bọn hấn vừa chuẩn bị ra tay thì Giang Thạch lại xuất hiện?

Lão hoàng đế hít một hơi thật sâu, lòng cuộn trào, hai bàn tay nắm chặt lại.

Nếu là lúc bình thường, có người dám ước chiến mình như vậy, hấn sao sẽ để ở trong lòng.

Nhưng đây là Giang Thạch!

Đây là một yêu nghiệt !

Chương 713: Ước Chiến

Hoàng Đế Đại Hoành 4

Ngay cả Ngạo Thiên, Giao Nguyên cũng bị hấn đánh bại, sau đó không chế, hấn nhất định phải đề phòng..

“Đi, mời Bạch Môn Đạo Nhân của [Thiên Tà Môn] đến đây.”

Lão hoàng đế trầm giọng nói.

“Tuân chỉ, phụ hoàng.”

Thái tử cung kính đáp lời, định lui xuống, nhưng đột nhiên, giọng nói của Lão hoàng đế lại vang lên.

“Chờ chút, ta đích thân đi mời!”

Mặt hấn u ám, trực tiếp bước đi, hướng về nơi bí mật trong hoàng cung.

Giả sơn mọc san sát.

Một khu vực vô cùng bí ẩn.

Lão hoàng đế không nói một lời, đi thẳng đến, ngón tay khẽ điểm, một luồng ánh sáng từ đầu ngón tay bay ra, xì một tiếng, nhanh chóng xâm nhập vào cấm chế vô hình trước mắt.

Ngay lập tức khu vực trước mắt bắt đầu rung động nhanh chóng, như sóng nước, lan tỏa ra xung quanh.

Lão hoàng đế trực tiếp bước qua, tiến vào trong sóng nước.

Phía sau sóng nước, không ngờ là một hang động khổng lồ tối tăm và ẩm ướt, bên trong tỏa ra từng luồng khí tanh nồng nặc, gió rít âm u, mùi vị khó chịu.

Từng luồng khí huyết đỏ tươi không ngừng tỏa ra từ sâu trong hang động.

Theo lão hoàng đế bước từng bước đi qua, chỉ thấy chỗ sâu nhất trong hang động là một cái huyết trì cực lớn, trong hồ hiện đầy huyết thủy tinh hồng sền sềch.

Bây giờ, rờn rã ba đạo nhân ảnh đang xếp bằng ở trong huyết trì này.

Một tên toàn thân mọc đầy lân giáp màu đen, thân hình to lớn, cực kỳ hùng vĩ, phía sau có hai đôi cánh chim, tựa như yêu ma.

Một tên lại thân hình nhỏ gầy, làn da đen nhánh, khuôn mặt cực kỳ xấu xí, giống như là một con dơi hình người, vô cùng quỷ dị.

Người cuối cùng, thì là một lão đạo mặc hắc bào, trên mặt có chút khô quắt.

Ngoại trừ khuôn mặt của hắn tương đối khô quắt, những nơi khác đều không khác gì nhân tộc bình thường.

Giờ phút này, mí mắt của hắn khẽ động, chậm rãi mở hai mắt, nhìn về phía lão hoàng đế, khàn khàn nói:

“Chuyện gì?”

“Tiền bối, Giang Thạch đã trở lại, thả xuống ngoan thoại, mười ngày sau tại Kỳ Lân thành quyết một trận chiến với ta!”

Lão hoàng đế nói.

“Giang Thạch? Tôn Trời Sinh Kim Cương kia?”

Bạch Môn Lão Nhân ánh mắt lóe lên, khàn khàn nói.

“Đúng vậy!”

Lão hoàng đế gật đầu.

“Tốt, chúng ta tìm Trời Sinh Kim Cương khắp nơi không thấy, thế mà bây giờ chủ động xuất hiện.”

Trên mặt Bạch Môn Lão Nhân lộ ra nụ cười yêu dị nhẹ nhàng.

Bóng người khổng lồ trên người mọc đầy lân giáp màu đen sậm bên cạnh kia, giờ phút này cũng chậm rãi mở con ngươi, hờ hững nói: “Trời Sinh Kim Cương, cực kỳ hiếm thấy, có thể xếp vào một trong Thập Nhị Vương Thể viễn cổ, đáng tiếc tên hậu bối Mông gia kia, tạm thời là không thể động, chỉ có thể đánh chủ ý lên tên Giang Thạch này.

“Đúng vậy, muốn giải khai [Thiên Ma Động], chỉ có thể dùng máu của hắn!”

Bạch Môn Lão Nhân khàn khàn cười nói.

“Nhưng mà việc ước chiến của ta với hắn?”

Lão hoàng đế nheo mắt.

“Ngươi cứ yên tâm đáp ứng hắn, đến lúc đó, tự khắc sẽ có người ra tay bắt hắn.”

Bạch Môn Lão Nhân nói.

“Cũng tốt, nhưng thực lực của hắn vô cùng cường đại, các ngươi cũng phải cẩn thận.”

Lão hoàng đế nói.

“Yên tâm, chúng ta đã dám ra tay với hắn, tự nhiên đã có chuẩn bị!”

Bạch Môn Lão Nhân cười khẽ.

...

Tin tức nhanh chóng truyền ra lần nữa, một lần nữa khiến mọi người xôn xao.

Hoàng thất đã đồng ý ước chiến!

Sẽ vào mười ngày sau tại Kỳ Lân Thành quyết một trận sống mái với Giang Thạch.

Thiên địa chấn động, các thế lực đều kinh ngạc không thôi.

Trong [Chư Tinh Lâu].

Một tòa lầu đen cao lớn sừng sững, hình dạng cổ kính, bốn góc hướng lên trời, mỗi góc đều treo một chiếc chuông gió.

Gió nhẹ thổi qua, tiếng chuông leng keng vang lên.

Trên tầng cao nhất của tòa lầu này, một gã dị tộc khổng lồ to lớn vô cùng đang ngồi.

Thân trên của hắn lộ ra, để lộ thân hình sò sề như sóng biển, từng lớp, từng vòng, theo từng cử động nhẹ của hắn, lớp mỡ trên người sẽ từng mảng từng mảng bắt đầu nhấp nhô.

Chỉ riêng việc ngồi đó, gã khổng lồ này đã cao hơn tám thước.

Thật khó có thể tưởng tượng lực lượng của hắn sẽ như thế nào.

“Người nói cái gì? Tên Giang Thạch đó lại xuất hiện rồi? Còn ước chiến hoàng đế Đại Hoành?”

Gã khổng lồ vừa gặm một chiếc đùi thú khổng lồ, vừa phát ra âm thanh trầm trọng mơ hồ từ trong miệng.

“Vâng, Đồng Lâm đại nhân!”

Một cao thủ dị tộc cung kính đáp lời trước mặt.

“Có chút ý tứ, có thể thu phục Giao Nguyên, ta cũng có chút khâm phục hắn!”

Gã khổng lồ tiếp tục gặm đùi thú, giọng trầm thấp nói: “Nhưng đám vương bát đản [Thiên Tà Môn] kia không dễ đối

phó, đi thông báo cho những vị thủ lĩnh khác, để bọn hắc đến hội họp, chúng ta phải đợi đến khi Giang Thạch và [Thiên Tà Môn] đánh nhau, cường chế bắt hắc đi!”

“Vâng, đại nhân!”

Vị cao thủ dị tộc ôm quyền, nhanh chóng lui xuống.

...

Cùng lúc đó.

Bên phía [Huyết Chiến Minh] cũng đang xảy ra chuyện tương tự.

Ba vị Pháp Vương còn lại của [Huyết Chiến Minh] đều nhận được tin tức, từ xa lao trở về, hướng về tổng bộ [Huyết Chiến Minh] tập hợp.

Chương 714: Gió Nổi Mây

Vân 1

Cùng lúc đó, từng tên cao thủ rải rác khắp nơi cũng đang nhanh chóng được triệu tập.

Trong lúc nhất thời, toàn bộ Đại Hoành trực tiếp có cảm giác gió nổi mây vần, bầu không khí căng thẳng.

Giang Thạch còn chưa chính thức xuất hiện, nhưng đã khiến cho cục diện thiên hạ đảo lộn.

...

Trên một đỉnh núi cao chót vót.

Tà Quân Vân Thiên sắc mặt nho nhã, chấp tay sau lưng, vẻ mặt ung dung, ngẩng đầu nhìn về phía dãy núi xa xa.

“Tên Giang Thạch này quả thực có chút ý tứ, chỉ một câu nói đã khiến cả thiên hạ náo động, chỉ một câu nói đã khiến cả Đại Hoành rung chuyển, nhân tài như vậy, nếu không thể thu phục, quả là đáng tiếc.”

Bên cạnh hắn, Đào Hoành mặt mày ủ dột, chậm rãi gật đầu: “Ngài cũng chuẩn bị ra tay sao? Theo ta biết, Giang Thạch dường như cũng có được Tinh Phách Huyền Vũ!”

Hắn ở Vô Tận Vụ Hải, không trốn thoát thành công, lại một lần nữa bị Tà Quân khống chế, triệt để quy phục Tà Quân Vân Thiên, ở bên cạnh làm hộ pháp, khiến lòng hắn vừa uất ức vừa bất đắc dĩ.

“Biết, chính là hắn đã có được Tinh Phách Huyền Vũ, cho nên ta càng không thể bỏ qua hắn!”

Tà Quân Vắn Thiên giọng điệu bình thản, nói: “Chỉ cần ta là người duy nhất nhục thân thành thánh, những người khác đều là tai họa!”

Hắn nhìn về phía xa xăm, khí tức sâu không lường được.

...

Thiên Ma Tổng Đàn.

Giang Thạch một đường trở về, cuối cùng cũng lại đến nơi quen thuộc.

Vừa mới trở lại, đột nhiên vung tay chụp lấy.

Trước mặt, một đạo hồng quang rực rỡ trong phút chốc bắn tới, như tia chớp, lao về phía thân thể của hắn.

Ầm!

Hồng quang tan biến.

Lộ ra bên trong là một cây chiến mâu màu đỏ tươi, sắc bén vô song, tỏa ra một luồng sát khí lạnh lẽ.

Giang Thạch cau mày, nhìn về hướng bắn ra chiến mâu màu đỏ.

“Giang Thạch, có gan thì đánh một trận với ta, không chề ca ca ta có gì tài ba?”

Đột nhiên, một tiếng quát vang lên.

Hồng quang lóe lên, một nữ tử mặc váy dài màu đỏ rực rỡ, tính tình nóng nảy, thân hình thon thả xuất hiện ở đây, mặt đầy tức giận, lên tiếng quát.

“Ngươi là ai? Chạy đến đây làm càn? Muốn chết sao?”

Giang Thạch dùng sức, bóp nát chiến mâu màu đỏ trong tay thành từng mảnh vụn, lạnh lùng nói: “Ngạo Thiên và Giao Nguyên đâu?”

“Muội muội, không được vô lễ!”

Thân ảnh của Ngạo Thiên từ xa nhanh chóng lao đến, vẻ mặt kiên nhẫn, nhanh chóng đến trước nữ tử mặc váy dài màu đỏ rực rỡ, vội vàng kéo nàng lại.

“Giang Thạch, là hiểu lầm, đây là một hiểu lầm.”

Hắn vội vàng nói.

“Người gọi ta là gì?”

Sắc mặt Giang Thạch lạnh lùng.

“Chúa công, đây là hiểu lầm, là hiểu lầm!”

“Chúa công, người này là muội muội của Ngạo Thiên, tên là Ngạo Viêm, nghe nói thực lực và thiên phú còn mạnh hơn Ngạo Thiên, chuyên môn ở đây chặn đường chúa công, còn xin chúa công đừng dễ dàng bỏ qua nữ tử này!”

Đột nhiên, thân ảnh Giao Nguyên xuất hiện cách Giang Thạch không xa, nở một nụ cười lạnh lùng, nhìn về phía Ngạo Thiên và nữ tử mặc váy dài màu đỏ rực rỡ bên cạnh hắn.

“Muội muội của Ngạo Thiên!”

Giang Thạch hừ lạnh một tiếng, nói: “Thật là có ý tứ!”

“Giang Thạch, có gan thì đánh một trận công bằng với ta, nếu có thể đánh bại ta, từ nay về sau ta, Ngạo Viêm, cũng sẽ coi ngươi như thiên lôi sai đâu đánh đó, nếu không đánh lại ta, lập tức thả hắn ra!”

Nữ tử mặc váy dài màu đỏ rực rỡ hét lớn.

“Muội muội, mau đi!”

Ngạo Thiên giận dữ hét lên.

“Ngạo Thiên, ngươi cũng được coi là truyền nhân của Ngạo Thần gia tộc ta? Thật là không có chút cốt khí nào, làm

nhục mặt mũi của Ngạo Thần gia tộc, lập tức lui xuống, chuyện ở đây không liên quan đến ngươi!”

Ngạo Viêm lạnh lùng nói, khí tức mạnh mẽ đột nhiên bùng phát từ người nàng, hất Ngạo Thiên ra sau, chỉ vào Giang Thạch, hét lên: “Giang Thạch, chiến đấu công bằng với ta!”

Giang Thạch nheo mắt, lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Ngạo Viêm trước mặt.

“Thật không ngờ trong dị tộc còn có người cứng đầu như ngươi.”

“Ít nói nhảm!”

Ngạo Viêm hét lên, “Nếu ngươi không ra tay, đừng trách ta !!”

Vút!

Thân hình nàng lóe lên, trong nháy mắt đã biến mất, một bàn tay trắng nõn đột nhiên vỗ ra, năm màu hào quang hiện lên, dày đặc như một đóa hoa rực rỡ đang nở rộ, ẩn chứa năng lượng khủng khiếp.

Hóa ra đó là vô số kim châm kỳ dị dày đặc, mỗi kim châm chứa đựng năng lượng kinh khủng, vô cùng nguy hiểm, phá vỡ cả không gian.

Đây không phải là thần khí, nhưng lại lợi hại hơn cả thần khí!

Quả nhiên là người có thiên phú và thực lực vượt xa Ngạo Thiên.

Vừa ra tay đã khiến người ta cảm nhận được khác biệt.

Ngay cả Giao Nguyên cách đó không xa cũng không khỏi nheo mắt, cảm nhận được từng đợt nguy hiểm to lớn từ nữ tử này.

Tuy nhiên!

Àm!

Giang Thạch vung tay, thân hình như ma thần, bất động, một bức tường phòng thủ vô hình vô cùng to lớn xuất hiện trên cơ thể, mặc cho vô số kim châm này đều rơi vào trước bức tường vô hình.

Chương 715: Gió Nổi Mây

Vần 2

Kim châm khủng khiếp rơi xuống bức tường vô hình, phát ra tiếng nổ vang dội, thiên địa rung chuyển, nhưng không thể lay chuyển bức tường vô hình mảy may.

Sắc mặt Ngạo Viêm thay đổi, nhưng vẫn không hề nao núng, trong nháy mắt lại ném ra hơn chục món binh khí, dày đặc, mỗi món binh khí đều lóe lên ánh sáng chói lóa, đồng thời tấn công về phía Giang Thạch.

Giang Thạch cau mày, bức tường vô hình trên cơ thể cuối cùng cũng bắt đầu rung chuyển dữ dội, vỡ vụn, hơn chục món binh khí mạnh mẽ ập đến tấn công dữ dội vào thân thể hắn.

Ánh mắt Ngạo Viêm lóe lên tia sáng lạnh, nụ cười lạnh lùng hiện lên trên môi.

Nhưng nụ cười lạnh lùng này chỉ vừa hiện lên, liền lần nữa đọng lại ở trên mặt của nàng.

Đối mặt với những vũ khí này, Giang Thạch thậm chí không né tránh, cũng không nhìn, mặc cho chúng tấn công vào người mình.

Ầm ầm ầm ầm!

Tiếng động vang lên, ánh sáng lóe lên.

Hơn chục món binh khí chạm vào da thịt hắn, như biến thành gỗ mục, không thể lay chuyển mảy may, trực tiếp hóa thành mảnh vụn, nhanh chóng rơi xuống.

“Ngươi!”

Đôi mắt của Ngạo Viêm co rụt lại.

Đây là loại thân thể gì?

Sao có thể khủng khiếp như vậy?

“Phá!”

Đột nhiên, nàng hét lên, một luồng tinh thần lực khủng khiếp từ mi tâm của nàng bùng nổ, cuộn cuộn như biển cả vô tận, hóa thành một tia ánh sáng đỏ rực, che khuất bầu trời, hung hăng lao về phía Giang Thạch.

Đây là uy áp tinh thần vô thượng!

Là bí pháp tuyệt cường mà nàng nắm giữ!

Lực lượng của linh hồn dung hợp với với lực lượng của thiên địa, khiến cả không gian run lên, trong lúc nhất thời cát bay đá chạy, cuồng phong rít gào.

Nhưng!

Ầm!

Một tiếng ầm vang, thân hình Giang Thạch như biến thành một hải nhãn vô tận, bắt đầu điên cuồng hấp thu lực lượng từ bốn phương tám hướng, khiến cho tất cả lực lượng tinh thần khi đến gần hắn đều bị hấp thu, tan biến hoàn toàn trên cơ thể hắn.

Bí pháp tinh thần của đối phương không có tác dụng gì với thân thể của hắn!

Sắc mặt của Ngạo Viêm cuối cùng triệt để kinh ngạc.

“Lực lượng linh hồn của ngươi cũng cường đại như vậy?”

“Ngươi muốn thay anh trai ra mặt, ta sẽ cho ngươi cơ hội này, từ hôm nay trở đi, ngươi cũng ở lại đây, làm nô lệ một trăm năm!”

Giọng nói bình thản của Giang Thạch vang lên.

Thân hình đột nhiên biến mất.

Ngạo Viêm theo bản năng cảm thấy không ổn, vội vàng lùi lại, sau đó đột ngột bay lên trời, chuẩn bị rời khỏi đây.

Nhưng khi nàng vừa bay lên, Giang Thạch đã vô thanh vô tức xuất hiện ngay sau lưng nàng, một bàn tay to lớn đã nhanh như chớp ấn vào vai nàng.

Rắc!

A!

Tiếng la hét thảm thiết vang lên, toàn thân Ngạo Viêm run lên dữ dội, như bị lôi điện kinh khủng đánh trúng, toàn thân xương cốt và kinh mạch đều run lên dữ dội.

Rầm!

Thân hình nàng từ trên không trung rơi xuống, đập mạnh xuống đất, đau đớn co giật, chỉ một chiêu, tất cả xương cốt, kinh mạch của nàng đều bị Giang Thạch chấn đứt.

Thân hình Giang Thạch xuất hiện ngay trước mặt nàng, bàn tay to như quạt hương bồ vội vàng tóm lấy, một cái chộp vào mặt nàng, [Vong Hồn Chân Kinh] vận hành, vô số đường vân đen hiện lên, trong nháy mắt bao phủ lấy mặt nàng.

Một lúc sau, Giang Thạch thu lại lòng bàn tay, nói: “Được rồi, người và ca ca người ở đây canh giữ sơn môn a!”

Hắn không quan tâm đến nữ tử này nữa, mà trực tiếp bước đi, hướng về phía Thiên Ma Tổng Đàn.

Phía sau vang lên tiếng kêu thảm thiết của Ngạo Viêm.

Ngạo Thiên chỉ biết cười khổ.

...

Tại chỗ sâu nhất của Tổng Đàn

Ngay sau khi trở về, Giang Thạch đã lập tức đi gặp Huyền Đạo Tử, cẩn thận thỉnh giáo về chuyện Nhập Thánh.

Khi biết được Giang Thạch đã luyện hóa hai phần Tinh Phách Huyền Vũ và thành công đạt đến cảnh giới Nhục Thân Thành Thánh, Huyền Đạo Tử vô cùng kinh ngạc.

“Ngươi đã Nhục Thân Thành Thánh?”

“Đúng vậy, chỉ là làm thế nào để Kinh Lực cũng nhanh chóng đạt đến cảnh giới này?”

Giang Thạch hỏi.

Huyền Đạo Tử hít một hơi thật sâu, càng nhìn Giang Thạch càng cảm thấy kinh hãi.

Ai có thể ngờ được rằng gã thanh niên bình thường ở Bạch Long Thành ngày nào, hôm nay lại đã cường đại như vậy!

Nhục Thân Thành Thánh!

Cả lịch sử Đại Hoành cũng không có mấy người có thể đạt đến.

“Cảnh giới Nhập Thánh, huyền ảo cao thâm, không thể chỉ dựa vào một loại đan dược nào đó mà có thể đạt được, cần phải dung hòa Nhục Thân, Linh Hồn và Kinh Lực của bản thân thành một, đạt đến cảnh giới Tam Nguyên Hợp Nhất, đến lúc đó sẽ hình thành một loại Thánh Nhân Bản Nguyên trong cơ thể, đây là một loại lực lượng huyền bí vượt qua mọi lực lượng khác!”

Huyền Đạo Tử ánh mắt thâm thúy, giọng trầm thấp nói.

“Tam Nguyên Hợp Nhất?”

Giang Thạch nheo mắt, nói: “Nhưng làm thế nào để đạt được Tam Nguyên Hợp Nhất?”

Huyền Đạo Tử thở dài, lắc đầu cười khổ: “Nói thật, lão phu cũng không biết làm thế nào để đạt được. Cảnh giới này chỉ có thể lĩnh hội chứ không thể diễn tả bằng lời. Nếu biết cách đạt được Tam Nguyên Hợp Nhất, thì Thánh Nhân ở Đại Hoành cũng không hiếm hoi như vậy.”

Chương 716: Gió Nổi Mây

Vần 3

Bấy nhiêu năm qua, trên toàn cõi Đại Hoành, số lượng thánh nhân xuất hiện chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Một là do tài nguyên khan hiếm, nhiều người không thể đạt đến cảnh giới Niết Bàn Đại Viên Mãn.

Hai là, Tam Nguyên Hợp Nhất quá khó khăn.

Có người ngộ đạo vô số năm, mới chỉ có thể đạt đến cảnh giới Bán Bộ Thánh Nhân.

Nhưng dù chỉ là Bán Bộ Thánh Nhân, cũng đủ để ngạo nghễ thiên hạ, có thể phớt lờ mọi công kích của Niết Bàn Đại Viên Mãn.

Chữ “Thánh” của thánh nhân, dù chỉ có thể dính líu một chút, cũng đủ khiến người ta lột xác.

“Nếu không muốn tự mình ngộ đạo, thì chỉ có thể đi thỉnh giáo một số Cổ Thánh thực sự, chỉ là, tình hình bây giờ rất đặc thù, thánh nhân đã có thỏa thuận, không được phép dễ dàng tham gia chuyện của Đại Hoành.”

Huyền Đạo Tử trầm ngâm một lát, lại nói.

“Là như vậy sao?”

Giang Thạch suy tư trong lòng.

Nhập Thánh!

Quả nhiên, không dễ dàng đạt được như vậy.

“Bây giờ thánh nhân ở đâu?”

Hắn lên tiếng hỏi.

“Dù là Cổ Thánh của nhân tộc hay Thánh Nhân của dị tộc, hiện nay đều ở Hồng Hoang Đại Sơn.”

Huyền Đạo Tử đáp lời.

“Được rồi.”

Giang Thạch lập tức từ bỏ ý định đi thỉnh giáo bọn hắn.

Hồng Hoang Đại Sơn nguy cơ trùng trùng, có vô số tai mắt của dị tộc rải rác, quan trọng hơn là, một khi đến Hồng Hoang Đại Sơn, sẽ không còn ràng buộc nào nữa.

Thánh nhân dị tộc ở đó cũng sẽ bất cứ lúc nào cũng ra tay với hắn!

Điều này hoàn toàn không phải là điều hắn mong muốn.

Giang Thạch suy nghĩ một lúc rồi nói: “Nếu ta đi thỉnh giáo một số Bán Bộ Thánh Nhân, liệu có thu hoạch gì không?”

“Bán Bộ Thánh Nhân cũng là một con đường, chỉ là con đường của bọn hắn chưa hoàn thiện, vẫn đang trong giai đoạn tự mình tìm tòi, nhưng rèn sắt cần có thép, đối với nhiều người mà nói, nó cũng đủ để khơi gợi cảm hứng, rút cuộc muốn một bước thành tiên là vô cùng khó khăn.”

Huyền Đạo Tử nói.

“Được rồi, vậy ta sẽ đi thỉnh giáo Bán Bộ Thánh Nhân!”

Giang Thạch đáp lời.

Với thực lực bây giờ của hắn, đi tìm một số Bán Bộ Thánh Nhân, cơ hội thành công sẽ cao hơn.

Cho dù bọn hắn từ chối, bản thân hắn có thực lực bất cứ lúc nào cũng có thể ép buộc bọn hắn.

Để có thể sớm đạt đến cảnh giới này, Giang Thạch đành phải liều mạng.

Tiếp theo, hắn rời khỏi đây, một lần nữa đi gặp Thiên Ma Giáo Chủ.

Hai người ở ngay tại Thiên Ma Tổng Đàn trao đổi một hồi.

Nửa giờ sau, Giang Thạch mới lại đi ra.

Hắn không khỏi nhìn lại bảng điều khiển.

Chỉ thấy mục giá trị danh vọng lúc này đã đạt đến 6700 điểm.

“Tuy nhiên, Diêm Ma Cửu Chuyển Công vẫn đang ở tầng thứ hai, đã đến lúc thử đột phá tầng thứ ba.”

Lòng Giang Thạch cuộn trào.

Hắn trở về nơi ở, lập tức bắt đầu bế quan lần nữa.

...

Thời gian trôi qua.

Bên ngoài ồn ào náo động.

Liên tục bảy tám ngày trôi qua, cả Đại Hoành chìm trong náo động.

Tất cả mọi người đều mong chờ trận chiến này, giống như lúc trước Ngạo Thiên muốn ước chiến Giang Thạch.

Thời gian chưa đến, bên ngoài Kỳ Lân Thành đã là người đông nghìn nghịt.

Chớp mắt đã đến ngày thứ tám.

Lão hoàng đế Triệu Minh Long, một thân long bào màu vàng sáng, ánh mắt thâm thúy, râu bạc trắng, sớm đã xuất hiện ở Kỳ Lân thành, hai tay chấp sau lưng, hướng về trên đầu thành ngóng nhìn mà đi.

“Phụ hoàng, đã là ngày thứ tám rồi.”

Thái tử bên cạnh ngung thanh nói nhỏ.

“Biết.”

Lão hoàng đế giọng bằng phẳng, nói: “Ta mấy ngày nay cố ý xuất hiện ở trong thành, chính là vì nói cho người trong thiên hạ, ta đã đến!”

“Bạch Môn Đạo Nhân bên kia?”

Bên cạnh, thái tử ánh mắt lóe lên.

“Tất nhiên đã sẵn sàng từ lâu rồi.”

Lão hoàng đế giọng nói bằng phẳng, lên tiếng: “Trẫm lấy thân là mỗi nhữ, tự mình nhập cục, chưa bao giờ có người từng có loại đãi ngộ này, tên Giang Thạch này xem như duy nhất!”

Thái tử bên cạnh hít một hơi, chậm rãi gật đầu.

...

Hướng khác.

Trong một căn phòng kín đáo và rộng rãi.

Một người khổng lồ vô cùng to lớn, thân trên trần trụi, đang bất động ngồi xếp bằng ở đây, thịt mỡ trên dưới giống như sóng cuộn, cuộn cuộn mênh mông.

Hắn vẫn trước sau như một cầm lấy một cây chân thú cực đại, đang dùng sức gặm ăn, ăn đến máu tươi đầy miệng, mùi vị gay mũi.

“Tung tích đám Thiên Tà Môn kia, tra ra chưa?”

Thanh âm cự nhân ù ù, lên tiếng hỏi.

“Đồng Lâm đại nhân, đã thuận lợi điều tra ra rồi.”

Trước mắt, một tên cao thủ dị tộc ánh mắt lóe lên, “Tổng cộng sáu tên cao thủ, ngoại trừ Bạch Môn Lão Nhân, ngay cả Ma Bức cũng đến!”

“Ồ?”

Trên mặt tên dị tộc khổng lồ kia lộ ra nụ cười nồng đậm, nói: “Thật sự là càng ngày càng náo nhiệt, ngay cả Ma Bức người này đều bị kinh động, ha ha ha.”

“Đồng Lâm đại nhân, có muốn liên lạc với thủ lĩnh còn lại không?”

Tên cao thủ ngoại tộc kia hỏi.

“Không cần, hôm nay có bốn người chúng ta là đủ rồi.”

Đồng Lâm tiếp tục xé nát thịt trong tay, lên tiếng hỏi: “Bên Huyết Chiến Minh có động tĩnh gì không?”

Chương 717: Gió Nổi Mây

Vần 4

“Có, ba Pháp Vương còn lại của bọn hắc cũng đã bí mật đến đây từ sớm.”

Tên cao thủ dị tộc đáp lời.

“Ba tên Pháp Vương còn lại? Ha ha, đều chỉ là một đám phế vật mà thôi.”

Đồng Lâm cười gằn, nói: “Ngay cả Ngạo Thiên cũng bị Giang Thạch đánh bại, những Pháp Vương khác dù có đến cũng chẳng ích gì, trừ khi mình chủ của bọn hắc đích thân ra mặt.”

“Mình chủ Huyết Chiến Minh đến nay vẫn bất vô âm tín, không biết có âm thầm đến đây hay không.”

Tên cao thủ dị tộc ánh mắt lóe lên.

“Kể cả đến thì thế nào?”

Gã không lộ vẻ mập mờ mặt khinh miệt, xé nát thịt, nói: “Kể cả hắc đến, cũng có người đích thân tiếp đón hắc, không cần quan tâm đến chuyện của hắc.”

“Vâng, Đồng Lâm đại nhân!”

Tên dị tộc cung kính đáp lời.

...

Bên ngoài gió thét mưa gào, tiếng gió rít lên, tin tức liên tục được truyền đi.

Thiên Ma Tổng Đàn.

Trong phòng.

Giang Thạch bất động, vẫn đang nghiêm túc lĩnh hội Diêm Ma Cửu Chuyển Công, vô số thông tin trong đầu nhanh chóng va chạm, [Thiên Phú Ngộ Đạo] được hấn thôi động đến cực hạn, như có vô số phù văn huyền bí và kỳ dị đang sinh diệt, ngọn lửa đỏ rực bao trùm lấy hấn, theo sự lĩnh ngộ ngày càng sâu sắc của hấn, lúc này hỏa diễm cũng bắt đầu dần dần thay đổi.

Màu đỏ rực dần dần xuất hiện sắc tím nhạt.

Nhiệt độ trong toàn bộ căn phòng bắt đầu tăng lên với tốc độ kinh khủng.

Màu tím nhạt này sau đó bắt đầu lan rộng, ngày càng đậm, như một giọt mực tím nhỏ vào một chậu nước đỏ, không ngừng khuếch đại và biến lớn.

Chỉ trong vài giờ.

Cuối cùng!

Tất cả ngọn lửa đỏ rực trên người Giang Thạch lúc này đều bắt đầu biến đổi, hoàn toàn hóa thành màu tím nhạt, bùng cháy dữ dội, soi sáng hư không, khiến cho không gian từng mảng từng mảng trở nên mơ hồ.

Không biết đã qua bao lâu.

Mắt của Giang Thạch mới đột nhiên mở ra, trong mắt như có hai ngọn đèn tím kỳ dị đang chiếu sáng.

Hấn nhìn ngọn lửa bốc lên từ người mình, ánh mắt lấp lánh, miệng lẩm bẩm.

“Diêm Ma Cửu Chuyển Công tầng thứ ba!”

“Hoàn toàn thành công!”

Tử Yêu Tà Hỏa!

Xi!

Hắn khẽ búng tay, một luồng ánh sáng tím lập tức bay ra từ đầu ngón tay, phá vỡ tất cả vách đá trước mặt cùng một lúc, như mặt trời tan chảy tuyết, dọc theo đường đi, vách đá liên tục lở xuống, biến mất.

Chớp mắt.

Vách đá trước mặt trực tiếp xuất hiện một thông đạo khổng lồ rộng hàng trăm thước, xuyên thấu qua cả ngọn núi.

Ngay cả không gian trong đường hầm cũng trở nên hỗn loạn và mơ hồ, xuất hiện vô số vết nứt dày đặc, tỏa ra khí tức hủy diệt.

“Lợi hại!”

Mắt Giang Thạch lóe lên.

Lực lượng của Tử Yêu Tà Hỏa quả thực đáng sợ.

Nhiệt độ này, e rằng ngay cả Bán Bộ Thánh Nhân bình thường cũng khó có thể chống đỡ được?

Hắn nhẹ nhàng thở ra, ngọn lửa màu tím trên người từ từ thu lại, trong nháy mắt đã biến mất hoàn toàn, cả người trực tiếp đi ra khỏi căn phòng.

Hắn nhìn bầu trời, sau đó bước đi, hướng xuống núi.

Vừa đi ra không xa, liền nhìn thấy Ngạo Thiên, Giao Nguyên, Ngạo Viêm ba người, đứng sừng sững trên con đường núi, không nhúc nhích.

Sau khi nhận ra Giang Thạch đến, ba người Ngạo Thiên, Giao Nguyên đều liếc mắt nhìn nhau, lập tức nhanh chóng tiến đến.

“Chúa công!”

“Các người đang làm gì?”

Giang Thạch cau mày.

“Chúa công, nghe nói ngài muốn ước chiến Đại Hoành Hoàng Đế, thời gian là vào ngày mai?”

Giao Nguyên ánh mắt hiện lên vẻ mong đợi, lên tiếng hỏi.

“Đúng thì sao?”

Giang Thạch hỏi.

“Có thể cho chúng ta đi xem không? Người yên tâm, chúng ta tuyệt đối không cản trở, trên đường đi sẽ nghe theo lời người, làm gì cũng được!”

Giao Nguyên vội vàng nói.

Bên cạnh Ngạo Thiên, Ngạo Viêm hai người cũng đều về mặt chờ mong nhìn Giang Thạch.

“Các người cũng muốn đi theo?”

Ánh mắt Giang Thạch lóe lên, nói: “Cũng không phải là không được, chỉ sợ đến lúc đó [Chư Tinh Lâu] và [Huyết Chiến Minh] của các người cũng sẽ có cao thủ xuất hiện, đến lúc đó ta nếu ra tay với bọn hắn, mấy người các người sẽ khó chịu.”

Ba người hơi đổi sắc mặt.

Nhưng rất nhanh Ngạo Thiên vẫn lên tiếng nói: “Chúa công yên tâm, chúng ta tuyệt đối không tham gia !”

“Nếu đã như vậy, vậy cùng đi theo đi!”

Giang Thạch đáp lời.

Mang theo ba người, ít nhất có thể để ba người này hoàn thành rất nhiều việc.

Như vậy sẽ tiết kiệm rất nhiều thời gian cho hắn.

“Đa tạ chúa công!”

Ba người sắc mặt vui mừng, vội vàng nói.

Hoàng thất Đại Hoành được cho là có huyết thống thần linh, giống như Ngũ Tộc Viễn Cổ, không phải là nhân tộc thuần chủng, đặc biệt là Hoàng đế của bọn hắn, đã sống hàng ngàn năm, thực lực sâu không lường được.

Bọn hắn đã muốn lĩnh giáo lâu.

Huống chi lần xuất hiện này của Giang Thạch, nhất định sẽ oanh động thiên hạ, rất có thể xuất hiện không chỉ một tên cao thủ.

Sau khi Giang Thạch chiến qua Đại Hoành Hoàng Đế, bất kể thắng thua, đoán chừng đều sẽ bị vô số cao thủ khác vây công.

Bọn hắn rất muốn xem, lúc Giang Thạch toàn khai chiến lực sẽ như thế nào?

Hắn dựa vào cái gì có tự tin có thể ứng phó với Đại Hoành Hoàng Đế?

Chương 718: Đế Vãn Chi

Môn Mở 1

Lại dựa vào cái gì sau đó có thể từ trong vòng vây của mọi người rời đi.

Đối với tâm tư của mấy người, Giang Thạch sớm đã biết rõ trong lòng, trong lòng cười lạnh, nhưng lại không thèm đề ý.

Một đám người lao nhanh về phía dưới núi.

Chớp mắt đã rời xa Thiên Ma Tổng Đàn không biết bao nhiêu dặm.

...

Trong một sơn đạo chật hẹp.

Mặt trời chiều ngã về tây, mặt trời tàn như máu.

Sớm đã có hơn mười đạo bóng người dị tộc, ở chỗ này chờ đợi đã lâu.

Người cầm đầu, thân hình cao lớn, một thân bạch y, khuôn mặt bị khăn che kín, hai mắt sâu thẳm, làm cho người ta có một loại cảm giác trong trẻo nhưng lạnh lùng mà lại di thể.

“Thiên Ma Giáo Giang Thạch đúng không?”

Nữ tử dùng mạng che mặt kia, cao cao tại thượng, trong lúc bất chợt, thanh âm lãnh đạm của nàng trực tiếp vang lên.

“Người là ai?”

Đám người Giang Thạch trong nháy mắt dừng bước.

“Ta là ai?”

Nữ tử che mặt lộ ra nụ cười lạnh, nói: “Tà Quân có lệnh, để ngươi lập tức tiến đến gặp hắn, hắn có thể bảo đảm ngươi không chết!”

“Tà Quân Vấn Thiên?”

Đôi mắt Giang Thạch lóe lên.

Ba người bên cạnh cũng đều sắc mặt khê biến, hít một ngụm khí lạnh, đột nhiên nhìn về phía nữ tử phía trước.

Tà Quân Vấn Thiên cũng muốn tới tìm Giang Thạch phiền phức?

Sao có thể thế được?

Tà Quân Vấn Thiên đó là người như thế nào?

Đệ nhất cao thủ dưới Thánh Nhân!

Hắn làm sao có thể tới tìm Giang Thạch phiền phức?

“Trên đời này chẳng lẽ còn có Tà Quân thứ hai?”

Nữ tử kia cười lạnh liên tục.

“Thật có lỗi, thay ta cùng Tà Quân nói một tiếng, ta tạm thời không có thời gian đi qua gặp hắn, chờ ta đánh bại Đại Hoành Hoàng Đế, nếu có thời gian, ta lại đi tìm hắn!”

Giang Thạch giọng điệu nhàn nhạt.

“Ngươi nói gì?”

Nữ tử áo trắng ánh mắt trở nên lạnh lùng, nhìn chằm chằm Giang Thạch, cười nhạt nói: “Ngươi thật sự không biết sống chết! Chẳng lẽ ngươi thật sự coi mình là nhân vật gì rồi?”

“Là nhân vật gì hay không, không cần ngươi đến đánh giá, lời vừa rồi, ngươi chỉ cần ngoan ngoãn mang về là được.”

Giang Thạch tiếp tục đáp lời, nói: “Đi thôi!”

Hắn trực tiếp đi về phía trước, không thèm để ý, tiếp tục hướng về con đường núi tiến bước.

Ba người bên cạnh không khỏi thán kinh ngạc.

Giang Thạch vậy mà lại từ chối Tà Quân?

Hắn có biết Tà Quân là ai không?

Hắn sao dám như vậy?

Hắn có gì làm chỗ dựa?

“Giang Thạch, lời hôm nay ta đã nói cho ngươi, là ngươi không biết sống chết, đắc tội Tà Quân, ngày sau bị Tà Quân tiêu diệt, đừng trách ta không nhắc nhở ngươi!”

Nữ tử áo trắng giọng điệu lạnh lùng, lên tiếng nói.

Lòng nàng tràn đầy hàn ý và sát khí, một đôi mắt phượng nhìn chăm chăm vào bóng lưng Giang Thạch lạnh lùng quét qua.

Giang Thạch không hề lay động, như không nghe thấy gì, căn bản không thèm quan tâm, tiếp tục hướng về phía trước đi.

Những người bên cạnh đều nổi giận, nhìn chăm chăm Giang Thạch.

Nhưng nữ tử áo trắng hít một hơi thật sâu, rất nhanh lại nhanh chóng áp chế xuống, cười lạnh nói: “Tốt!”

Cuối cùng nàng cũng không lập tức ra tay với Giang Thạch, xoay người rời đi, mang theo người bên cạnh nhanh chóng rời khỏi nơi này.

Không có mệnh lệnh của Tà Quân, nàng căn bản không dám tùy tiện ra tay.

Xa xa.

Ngạo Thiên, Giao Nguyên, Ngạo Viêm ba người đều chấn động trong lòng, nhanh chóng đi theo sau Giang Thạch, mãi đến khi đi xa rất lâu, Ngạo Viêm mới sắc mặt kinh ngạc, nhìn không được nói: “Chúa công, người có biết Tà Quân Văn Thiên là ai không?”

“Sao thế? Ta không biết, chẳng lẽ người biết?”

Giang Thạch không quay đầu lại, lạnh nhạt nói.

“Không có, chỉ là...”

Ngạo Viêm vội vàng nói: “Người đối xử với thuộc hạ của hần như vậy, chẳng lẽ không sợ Tà Quân đích thân đến đây?”

Nàng thật sự không biết chỗ dựa của Giang Thạch ở đâu.

Cho dù thực lực của Giang Thạch có mạnh đến đâu, nhưng dù sao cũng chưa nhập thánh.

Chỉ cần chưa nhập thánh, thì trước mặt Tà Quân cũng chẳng là gì cả.

Tà Quân Văn Thiên!

Cái tên này ở bên ngoài Hồng Hoang Đại Sơn thật sự quá nổi danh.

Bên ngoài Hồng Hoang Đại Sơn, chủng tộc vô số, cao thủ vô tận, hần có thể đoạt lấy danh hiệu cao thủ đệ nhất dưới cảnh giới Thánh Nhân, có thể tưởng tượng được thực lực của hần sẽ mạnh đến mức nào!

Đặc biệt trong mắt những người này, Tà Quân tuyệt đối thuộc về tồn tại truyền kỳ.

“Nếu Tà Quân thật sự đến đây, thì để hần đến tìm ta là được, bây giờ đừng nói nhiều nữa, nhanh chóng lên đường a.”

Giang Thạch giọng điệu bình thản, khiến người ta không nhìn ra được sâu cạn, chỉ một mực lao về phía trước.

Ba người bên cạnh càng thêm chấn động, theo sát phía sau..

...

Hướng khác.

Trên dãy núi cao ngút.

Nữ tử áo trắng vừa rời đi một mạch đến, vẻ mặt cung kính, đứng trước mặt Tà Quân Vấn Thiên, thuật lại toàn bộ sự việc vừa xảy ra cho Tà Quân.

“Tà Quân đại nhân, tên này thật quá vô lễ, ngoại trừ Cổ Thánh, chưa từng có ai dám nói chuyện với ngài như vậy, có cần phái Kim Đại ra tay chặn đường tên này ở phía trước không?”

Nữ tử áo trắng nghiêng răng nói.

Chương 719: Đế Vãn Chi

Môn Mở 2

“Có chút thú vị.”

Tà Quân Vãn Thiên sắc mặt nho nhã, một thân thanh sam, ánh mắt sâu thẳm nhìn xa xăm những áng mây trắng, cười nói: “Thôi bỏ đi, Kim Đại không phải là đối thủ của tên này, các ngươi càng không phải là đối thủ!”

“Tà Quân đại nhân.”

Nữ tử áo trắng sắc mặt biến đổi.

Bọn hắn đều không phải là đối thủ của tên Giang Thạch này?

Làm sao có thể?

Kim Đại là cường giả không hề yếu hơn Dao Hoàng!

“Ban đầu ta còn muốn cho hắn một cơ hội, nhưng bây giờ xem ra, là ta tự mình đa tình.”

Tà Quân Vãn Thiên giọng điệu bình thản, nói: “Đã như vậy, ta cũng không thể dung túng cho hắn.”

“Chúa công dự định ra tay khi nào?”

Dao Hoàng bên cạnh ánh mắt lóe lên, lên tiếng hỏi.

“Có một số người luôn tự cho là đúng, đối với loại người này, ra tay càng sớm càng tốt, bóp chết mọi mộng tưởng và kế hoạch của hắn, khiến trong nháy mắt hắn rơi vào tuyệt vọng, đây mới là đòn giáng trả tốt nhất cho hắn.”

Tà Quân Vãn Thiên bình thản nói.

“Thì ra là vậy.”

Đạo Hoàng hiểu ra.

“Chúa công muốn đích thân ra tay?”

Nữ tử áo trắng giật mình.

Tà Quân Vãn Thiên mỉm cười, khoanh tay sau lưng, nhưng không trả lời thêm, mà chậm rãi đi về khu vực dưới chân núi.

Nhưng ngay lúc này!

Một tiếng gió mạnh đột nhiên từ dưới chân núi truyền đến, trong nháy mắt đã đến trước mặt Tà Quân.

“Chúa công, Đế Vãn Chi Môn xuất hiện rồi!”

Một tên cao thủ dị tộc sắc mặt kinh ngạc, vội vàng nói.

“Đế Vãn Chi Môn?”

Ánh mắt Tà Quân nheo lại, đột nhiên bắn ra hai đạo thần quang.

Ngay cả với tâm tính của hắn cũng khó có thể giữ bình tĩnh, gió mây vùn, âm âm nổi lên.

“Nơi nào?”

“Ngay tại Đông Hải, bây giờ mặt biển đã nổi lên xoáy nước vạn trượng, toàn bộ sảnh đường, đế uy tràn ngập, cái thế vô song, đã thu hút vô số cao thủ của các tộc điên cuồng hội tụ!”

Tên cao thủ dị tộc nhanh chóng nói.

“Đi, đến Đông Hải!”

Tà Quân lập tức quyết định, trong nháy mắt bỏ qua Giang Thạch, giọng điệu trở nên lạnh lùng, trực tiếp hướng về phía xa mà đi, vụt một cái, cả người cùng với những người bên cạnh đều biến mất trong nháy mắt.

Nửa ngày sau.

Kỳ Lân Thành không lồ.

Biển người đông nghịt, sôi sục một mảnh.

Rất sớm đã có vô số bóng người tụ tập.

Mặt trời vừa mới lặn, tuy chưa đến ngày quyết chiến, nhưng cả trong và ngoài Kỳ Lân Thành đã chật kín vô số cao thủ, bao gồm cả nhân tộc và dị tộc.

Tất cả đều chiếm vị trí thuận lợi để có thể tận mắt chứng kiến trận chiến kinh thiên động địa giữa Giang Thạch và Đại Hoành Hoàng Đế.

Giang Thạch, cao thủ số một nhân tộc, đã vang danh từ lâu, mọi người đều biết sơ về thực lực của hắn, ngay cả Ngạo Thiên, Giao Nguyên, những cao thủ như vậy cũng thảm bại dưới tay hắn, không cần nói thêm.

Còn Đại Hoành Hoàng Đế lại là một ẩn số.

Hắn sống đã hơn nghìn năm, tu vi thâm bất khả trắc, từ thời kỳ sơ khai của Đại Hoành cho đến khi nó suy tàn, vào thời kỳ dị tộc xâm chiến, hắn đã liên minh với dị tộc, phản bội nhân tộc.

Thực lực của vị hoàng đế này mạnh đến đâu, không ai có thể nói rõ.

Có người nói rằng hắn đã đặt một chân vào cảnh giới Cổ Thánh, có người lại nói rằng hắn đã đạt đến cảnh giới Bán Thánh viên mãn.

Cũng có người nói rằng vị hoàng đế thực sự đã chết, người bây giờ chỉ là một con rối của dị tộc.

Mọi lời đồn đoán đều khó có thể phân biệt thật giả.

Tóm lại, trận chiến này đã thu hút sự chú ý của toàn bộ thiên hạ.

Trên một tòa lầu cao ngút, mang phong cách cổ kính, đã được các cao thủ khác đặt trước từ sớm.

Trong gian phòng riêng ở tầng cao nhất của lầu.

Vài bóng người đang tụ tập tại đây.

Chính là Đại Hoàng Hoàng Đế Triệu Minh Long cùng thái tử và cận thần bên cạnh.

Ngoài bọn hắn ra, còn có sáu tên cao thủ dị tộc.

Mỗi người đều tỏa ra khí tức kinh khủng, như những pho tượng uy nghiêm, ánh mắt lạnh lùng, tỏa ra một thứ khí thế không thể nhìn thẳng.

Như thể sáu bóng người này là những vị thần trên thế gian.

Người, quỷ, yêu, phật đều phải cúi đầu trước bọn hắn.

“Đế Văn Chi Môn thế mà xuất hiện rồi, thật không thể ngờ được, chuyện này lại xảy ra vào thời điểm này, đây là cơ duyên trời ban, không có gì quan trọng hơn chuyện này, tổ tiên chúng ta đã dặn dò, nếu phát hiện manh mối về Đế Văn Chi Môn, lập tức bỏ lại mọi việc trong tay, nhanh chóng tụ tập đến đó, chúng ta không thể trì hoãn ở đây, trận chiến giữa người và Giang Thạch phải lập tức trì hoãn!”

Một người có khuôn mặt đen sì, thân hình to lớn, trông giống như một con cá mập đáng sợ, giọng trầm vang lên, cất tiếng nói.

Đây chính là một trong sáu tên cao thủ của [Thiên Tà Môn] đến đây!

Hồ Sa Tôn Giả!

Là cường giả cảnh giới Niết Bàn đại viên mãn.

Đại Hoàng Hoàng Đế nghe vậy sắc mặt lập tức biến đổi, vội vàng nhìn những người khác.

Bạch Môn Đạo Nhân cau mày, phát tay nói: “Đừng vội vàng Hồ Sa, bây giờ Đế Vãn Chi Môn chỉ mới xuất hiện sơ bộ, theo tin tức vừa nhận được, bên ngoài Đế Vãn Chi Môn vẫn còn bao phủ bởi đế uy cường đại chưa tan biến.”

Chương 720: Đế Vãn Chi

Môn Mở 3

“Bây giờ ngay cả khi chúng ta đến đó, chúng ta cũng sẽ không nhận được gì, chỉ có thể chờ đợi vô ích, thay vì vậy, tốt hơn là giải quyết Giang Thạch rồi đến đó, dù sao cũng không thiếu thời gian, đừng quên mục đích của chúng ta, ngoài Đế Vãn Chi Môn còn có Thiên Ma Động, Thiên Ma Động này rất quan trọng, phải cần máu của Giang Thạch mới mở ra được.”

“Đúng vậy, Bạch Môn nói đúng, Hồ Sa, không cần vội vàng, dù sao còn nửa ngày nữa là đến giờ quyết chiến, chúng ta cứ chờ thêm đi, một khi cầm xuống Giang Thạch, lập tức sử dụng trận pháp truyền tống đến Đông Hải, hoàn toàn có thể kịp thời gian.”

Bên cạnh, một bóng người nhỏ bé, da đen nhẻm, trông giống như người dơi da người, phát ra âm thanh khàn khàn.

Chính là Ma Bức, một trong sáu cao thủ!

Cũng là cường giả mạnh nhất trong sáu người!

Những người khác lập tức lên tiếng, bày tỏ quan điểm đồng ý.

Tên cao thủ dị tộc có tên Hồ Sa Tôn Giả nhíu mày, cân nhắc một lúc rồi trầm giọng nói: “Nếu các người đều nghĩ vậy, ta sẽ nghe theo các người một lần, đợi thêm nửa ngày nữa, hy vọng sáng mai sớm, tên Giang Thạch này đừng thất hẹn!”

“Bất kể hấn có thất hẹn hay không, hấn cũng không thể trốn thoát, cho dù lần này không bắt được hấn, lần sau cũng có thể trực tiếp bắt được hấn!”

Bạch Môn Đạo trưởng nói.

“Ừm.”

Hồ Sa Tôn Giả gật đầu hờ hững.

Đại Hoành Hoàng Đế bên cạnh âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

...

Hướng khác.

Một thân ảnh to lớn, khi ngồi xuống cũng đã cao hơn tám thước, sắc mặt biến đổi, toàn bộ lớp mỡ trên người rung lên lắc lư, nói: “Người nói gì? Đế Vãn Chi Môn xuất hiện rồi?”

“Đúng vậy, Đồng Lâm đại nhân, ngay tại Đông Hải, trước đây không có dấu hiệu gì, bây giờ mặt biển dâng lên sóng biển vạn trượng, để uy xuất hiện, ánh sáng đan xen, khiến người ta không dám nhìn thẳng!”

Một tên dị tộc vội vàng nói.

“Thế mà xuất hiện vào thời điểm này?”

Đồng Lâm thân hình vô cùng khổng lồ, một đôi mắt híp nhỏ nhanh chóng đảo qua, trầm giọng hỏi: “Thiên Tà Môn và Huyết Chiến Minh bên kia thì sao, bọn hấn có động tĩnh gì không?”

“Nhóm Huyết Chiến Minh đã rời đi ngay sau khi nhận được tin tức, Thiên Tà Môn đến nay vẫn chưa có động tĩnh gì!”

Vị dị tộc kia đáp lời.

“Thiên Tà Môn không lập tức hành động?”

Đồng Lâm to béo, trong đầu nhanh chóng suy nghĩ, hai mắt híp lại sáng quắc, nở nụ cười nham hiểm, nói: “Ta biết rồi, bọn hấn vẫn muốn cầm xuống Giang Thạch trước rồi mới hành

động, bây giờ ở Đông Hải, cấm chế vẫn chưa hoàn toàn tiêu tán, cho dù bọn hắc đến đó cũng chỉ phí thời gian mà thôi, tốt, nếu đã như vậy, bản tọa cũng ở lại đợi với đám người Thiên Tà Môn này!”

“Đại nhân, chúng ta cũng không lập tức hành động sao?”

Vị cao thủ dị tộc kia mắt lóe lên.

“Đúng vậy.”

Đồng Lâm vung tay lớn, tóm lấy con yêu thú khổng lồ toàn thân máu me ở đằng trước, tiếp tục gặm nhấm, nói: “Đi nói với hai vị thủ lĩnh khác, bảo bọn hắc an tâm chờ đợi, đợi thêm chút nữa!”

“Vâng, đại nhân!”

Vị dị tộc cao thủ ôm quyền, nhanh chóng lui ra.

...

Đêm trôi qua nhanh chóng.

Cả tòa thành náo nhiệt, lời bàn tán ồn ào không ngừng vang lên.

Từ chiều hôm qua, vô số cao thủ đã tụ tập đông đúc cả trong và ngoài thành, qua một đêm, số lượng người càng tăng nhiều hơn, nhìn đâu cũng thấy đen kịt.

Chẳng biết có bao nhiêu người.

Bình minh ló dạng, mặt trời đỏ rực rỡ xuất hiện, tỏa ra hơi nóng rực rỡ, xua tan đi màn đêm lạnh lẽo, chiếu rọi lên từng người trong và ngoài thành.

“Mặt trời mọc rồi!”

“Ngày quyết chiến đã đến!”

“Hắc Liên Thánh Tử ở đâu?”

“Đại Hoành Hoàng Đế đã đến chưa?”

Mọi người ồn ào bàn tán, tiếng nói vang vọng khắp thành 池以外.

Vút!

Một bóng người vút qua, nhanh đến mức khó tin, như dịch chuyển tức thời.

Ngay khi mặt trời mọc và chiếu sáng thành đầu, một bóng người hư ảo nhanh chóng lướt qua, xuất hiện trên đỉnh thành cao.

Hắn mặc long bào màu vàng, thân hình cao lớn, khuôn mặt uy nghiêm, tóc bạc râu trắng, một đôi mắt rồng sáng quắc, sắc bén như tia chớp, chấn nhiếp nhân tâm.

“Trẫm đã đến đây, Giang Thạch đâu?”

Giọng nói uy nghiêm của Đại Hoành Hoàng Đế vang lên, như sóng cuộn, mang theo áp lực gần như hóa thành thực chất, đè nặng lên vai của vô số người trong và ngoài thành.

Àm àm!

Trong nháy mắt, cả trong và ngoài thành đều im bật.

Mọi người đều lộ vẻ sợ hãi, run rẩy, cảm nhận được nỗi sợ hãi từ sâu thẳm trong tim, không nhìn được muốn quỳ xuống, điên cuồng bái lạy.

Đây chính là Đại Hoành Hoàng Đế!

Đây chính là hoàng uy của hoàng đế.

Thật đáng sợ!

“Sao thế? Giang Thạch còn không chịu ra sao?”

Đại Hoành Hoàng Đế đứng hiên ngang, giọng nói uy nghiêm và lạnh lùng, tiếp tục vang vọng.

“Triệu Minh Long, muốn lên đường, cần gì phải vội vàng? Ta đã ước chiến với ngươi, há lại không đến?”

Giọng nói của Giang Thạch đột nhiên vang lên từ không xa.

Tiếp đó, hắc như xúc địa thành thốn, một thân trường bào đen, tóc đen bay múa, từ xa đi tới, sau lưng là ba người Ngạo Thiên, Ngạo Viêm, Giao Nguyên, ánh mắt lạnh lùng, cười lạnh liên tục, như ba vị hộ pháp.

Chương 721: Đế Vấn Chi

Môn Mở 4

Mọi người nhìn ngó, xôn xao bàn tán, lộ vẻ chấn động.

Đại Hoành Hoàng Đế càng lập tức nhìn lại, bắn ra hai đạo tia sáng, đặc biệt là khi nhìn thấy ba tên cao thủ sau lưng Giang Thạch, đồng tử càng co lại.

Ngạo Thiên, Giao Nguyên cũng đến?

Còn có Ngạo Viêm của Ngạo Thần Tộc?

“Hắn đến rồi!”

Trong góc khuất, Bạch Môn Đạo Nhân sắc mặt bình thản, nói: “Không ngờ ngay cả Ngạo Viêm của Ngạo Thần Tộc cũng bị Giang Thạch đánh bại, còn đi cùng với Giang Thạch!”

“Quả thật có chút không tầm thường, thôi, đừng lãng phí thời gian nữa, lập tức ra tay, sớm đến Đông Hải.”

Tên dị tộc có khuôn mặt đen sì, cả người như cá mập, trầm giọng nói.

Bây giờ hắn đã không thể chờ đợi thêm một giây phút nào nữa.

Chỉ muốn rời khỏi nơi đây càng nhanh càng tốt.

Mọi người xung quanh đều gật đầu nhẹ.

Ầm ầm!

Đột nhiên, tiếng động vang lên, ánh sáng rực rỡ.

Ngay khi Giang Thạch vừa xuất hiện trên thành, trong đám đông bỗng phát ra tiếng ầm ầm, thiên địa rung chuyển, bùng

phát lực lượng kinh người, lập tức đem rất nhiều người đều chấn nát.

Cơ thể tan nát bay tứ tung, nhuộm đỏ cả bầu trời.

Đám đông hoảng loạn, tiếng la hét vang lên khắp nơi.

Giữa màn sương máu mù mịt.

Sáu bóng người hóa thành sáu luồng lưu quang kinh hoàng, lao nhanh vun vút, mang theo khí tức kinh thiên động địa, trực tiếp phá vỡ không gian, hướng về phía Giang Thạch trên thành lao tới.

Vừa xuất hiện, sáu người lập tức kết thành trận pháp, tỏa ra ánh sáng rực rỡ, như một ngôi sao sáu cánh, khí tức kinh người, trực tiếp hung hăng vồ về phía Giang Thạch.

“Thiên Kiếp Đồ Linh Tỏa Hồn Trận!!”

Giọng nói lạnh lùng từ miệng sáu người vang lên.

Làn sóng kinh hoàng như thủy triều, rung chuyển thiên địa.

Cảnh tượng bất ngờ xảy ra khiến cả trong và ngoài thành đều náo động, phát ra tiếng kinh hô.

Mọi người đều lộ vẻ sợ hãi.

“Cẩn thận!”

“Giang đại hiệp, cẩn thận!!”

“Đê tiện!!”

“Hai vị Bán Bộ Thánh Nhân, bốn vị Niết Bàn đại viên mãn, ngoài Ma Bức còn có cả Phượng Giao, thật thú vị, quả thực rất thú vị!”

Không xa, trên khách điểm, Đồng Lâm thân hình to béo, khuôn mặt tràn đầy nụ cười, hai cánh tay lộ ra, đan vào nhau, nhìn về phía thành trì phía trước.

“Đồng Lâm đại nhân, có nên ra tay ngay không?”

Tên đệ tộc bên cạnh hỏi, mắt lấp lánh.

“Không vội, cứ xem Giang Thạch có bản sự gì đã, nếu hắn không chịu nổi cả chiêu đầu tiên của Thiên Kiếp Đồ Linh Tỏa Hồn Trận, thì quá làm ta thất vọng rồi.”

Đồng Lâm lạnh lùng nói, lộ ra vẻ tàn khốc.

...

Khu vực thành trì.

Giang Thạch vừa xuất hiện đã nhú mày, đột nhiên chú ý đến sáu luồng sáng xoáy quanh người mình tốc độ kinh khủng.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Ngay khi Thiên Kiếp Đồ Linh Tỏa Hồn Trận hình thành, nó lập tức phóng ra những tia sáng kinh khủng từ trong trận pháp, phủ đầy lên người Giang Thạch.

Phong thiên tỏa địa, tàn sát muôn linh, phong ấn vạn hồn.

Năng lực kỳ dị khó lường bùng phát dữ dội.

Tuy nhiên, Giang Thạch dường như đã dự đoán trước, lạnh lùng hừ một tiếng, thân hình rung lên, lực lượng kinh khủng tức thì bùng nổ.

Thiên phú Tỏa Long, trấn áp tứ phương!

Thiên phú Phệ Hồn, nuốt chửng toàn bộ công kích linh hồn tứ phía!

Đồng thời, thân thể hắn nhanh chóng phình to như bị bơm khí, nhanh chóng biến thành cự nhân cao tới tám thước.

Nhìn sáu người đang vây quanh với tốc độ kinh khủng, ánh mắt Giang Thạch lạnh lẽo, một bàn tay vung mạnh qua, lòng bàn tay bốc cháy dữ dội, như ma vương tái thế.

“Loạn thất bát tao! Toàn bộ lăn đi!!”

Rầm!

Bàn tay khổng lồ hung hãn quét qua, cực nhanh mà tàn bạo. Lực lượng ẩn chứa trong đó là không thể tưởng tượng nổi.

Như nghiền nát cỏ rác!

Chấn động thiên địa!

Sáu người chỉ trong nháy mắt lao tới, đã thay đổi sắc mặt, rõ ràng cảm nhận có một tầng trường lực phủ xung quanh, gần như trấn áp tất cả kinh lực của bọn hắn.

Ngoại trừ hai vị Bán Bộ Thánh Nhân, những người còn lại cùng lúc mất đi kinh lực, chỉ còn lại nhục thân.

“Không ổn!”

“Mau rút lui!”

“Giang Thạch có quỷ!”

Ầm ầm!

Dưới lực lượng khủng khiếp và vô song của Giang Thạch, bàn tay to lớn hung hãn đã giáng xuống một tên cao thủ.

Lực lượng vô song, hỏa diễm kinh khủng, ngay lập tức đánh trúng tên cao thủ đó, trực tiếp đánh thân của hắn nổ tung, Tử Yêu Tà Hỏa bùng phát, trong nháy mắt thiêu rụi toàn bộ huyết nhục, huyết đan và hồn phách của hắn.

Một kích kinh hoàng, khiến người ta tuyệt vọng.

Năm người còn lại đều kinh hãi trong lòng, không thể tin được.

Tuy nhiên, tốc độ của Giang Thạch lại nhanh đến mức khó tin.

Sau một cái tát, bàn tay to lớn không hề giảm tốc độ, đã xuyên qua không gian, mang theo lực lượng không gian, tiếp tục giáng xuống hai tên cao thủ khác.

Oanh! Oanh!

Thi thể nổ tung, máu me bắn tung tóe.

Tử Yêu Tà Hỏa bùng lên dữ dội như vừa nãy, trong nháy mắt nuốt chửng toàn bộ thi thể, huyết đan và hồn phách của bọn hắn, biến thành hư vô.

Giang Thạch lạnh lùng nhìn, thân hình nhanh chóng lao ra, trực tiếp dịch chuyển tức thời, lạnh lùng nói: “Các người muốn đến thì đến, muốn đi thì đi? Ta vốn chỉ muốn quyết chiến với Đại Hoành Hoàng Đế, các người đã muốn ám toán ta, vậy thì chết cùng hắn đi!”

Chương 722: Đế Vấn Chi

Môn Mở 5

“Hỗn xược!”

“Giang Thạch tiểu tử, đừng có kiêu ngạo!”

Ma Bức Chân Nhân và Phượng Giao đang nhanh chóng lui lại, đều gầm lên giận dữ.

Cả hai đều là những cường giả Bán Bộ Thánh Nhân, vừa ra trận đã bị Giang Thạch áp đảo, còn bị hấn thừa cơ giết chết ba tên cao thủ.

Điều này là nhục nhã không thể tưởng tượng nổi.

Đồng thời, hai người cũng kinh hãi trước lực lượng khủng khiếp của Giang Thạch.

Hắc Lân, Giang Báo, Hồ Sa ba người vừa nãy thậm chí không có chút sức phản kháng nào đã bị hấn trực tiếp miểu sát?

Lực lượng của hấn so với trước đây lại tăng lên?

“Bản Nguyên Thánh Nhân!”

Hai người hét lên, giọng nói rung chuyển cả bầu trời, biết rằng đối mặt với tốc độ cực nhanh của Giang Thạch, bọn hấn không thể né tránh, đành phải ép ra một phần Bản Nguyên Thánh Nhân trong cơ thể, muốn nhờ vào đó đánh chết Giang Thạch..

Ầm! Ầm!

Hai luồng ánh sáng trắng rực rỡ xuất hiện, như những đầu Bạch Xà khổng lồ, quần quanh người bọn hắn, khiến khí tức trên người hai người lập tức tăng vọt, như núi lửa phun trào, sôi sục, sinh sinh chặn đứng công kích của Giang Thạch.

Giang Thạch nhíu mày.

“Bán Bộ Thánh Nhân!”

Lại là cường giả cấp độ này?

“Thiên Tuyệt Vạn Diệt Thủ!”

“Hắc Tử Bạo Chương!!”

Hai người giọng điệu lạnh lùng, ngay khi ép buộc Bản Nguyên Thánh Nhân xuất hiện, thân ảnh bọn hắn đã biến mất trong tích tắc. Khoảnh khắc tiếp theo, mang theo uy áp kinh hoàng, bọn hắn lao thẳng về phía thân thể Giang Thạch với tốc độ chóng mặt.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Tiếng động kinh hoàng vang lên, trong nháy mắt, ánh sáng trắng trên người hai người sôi trào, nhanh như tàn ảnh, chỉ trong một giây ngắn ngủi đã tung ra hàng nghìn đòn công kích.

Giang Thạch dùng thân thể trần trụi chống đỡ, như thể bị nhấn chìm trong ngọn núi lửa kinh hoàng, vô số đòn tấn công giáng xuống người hắn nhưng không thể phá vỡ được phòng thủ trên người hắn.

Giang Thạch gầm lên một tiếng, ngọn lửa tà màu tím trên thân thể bỗng bùng cuộn trào, như một đầu thần long xuất uyên, bỗng nhiên bay lên trời, mang theo khí tức kinh khủng, phong tỏa không gian, lao thẳng về phía hai nam tử với tốc độ chóng mặt.

Sắc mặt hai nam tử biến đổi, hai bàn tay đột nhiên nắm chặt lấy nhau, thân thể xoay tròn ngay tại chỗ, hai đầu Bạch

Xà trên người bọn hắn không ngờ trực tiếp giao hòa cùng một chỗ.

Bản Nguyên Thánh Nhân vốn chỉ có một đạo bồng nhiên trở nên to lớn gấp đôi, lực lượng kinh hoàng ẩn chứa bên trong cũng tăng vọt trong nháy mắt, mạnh hơn gấp nhiều lần, sau đó một chưởng đánh ra, Bản Nguyên Thánh Nhân hòa làm một, trong nháy mắt ủa tới, chôn vùi Thần Long trong ánh mắt kinh ngạc.

Ầm ầm!

Toàn bộ khu vực đầu thành bồng nhiên bùng nổ, tiếng động vang dội, thiên địa rung chuyển, ánh sáng cuộn cuộn, hào quang tỏa ra.。

Thành đầu to lớn trực tiếp bị đánh sụp, vô số mảnh vụn bay tứ tung.

“Phân định thắng thua!”

Xa xa, thân hình Đồng Lâm to lớn như người khổng lồ, neho mắt, nở nụ cười hung ác, nói: “Bản Nguyên Thánh Nhân cũng bị ép sử dụng, đúng là lợi hại, vượt ngoài dự đoán của ta, lại có thể đem Ma Bức cùng Phượng Giao ép đến nước này, đi!”

Vù!

Thân hình hắn lóe lên, đột nhiên biến mất không dấu vết.

Đừng nhìn thân hình hắn to lớn, hành động lại không chậm chút nào., chỉ trong chớp mắt, đã xuất hiện trên bầu trời thành, thân hình đứng thẳng cao tới hơn mười thước.

“Tan Mỡ, Đại Mập Mạp Chi Thuật!!”

Đồng Lâm neho mắt cười âm hiểm, hai cánh tay thô bạo bồng nhiên mở rộng, từ trong thân thể hắn bay ra từng đợt

bong bóng màu vàng nhạt, vô biên vô tận, nhanh như chớp, không biết có bao nhiêu.

Phía dưới.

Ma Bức, Phượng Giao hai vị Bán Bộ Thánh Nhân vừa sử dụng cấm thuật nhất kích đều biến sắc, đột nhiên ngừng đầu lên, miệng phát ra tiếng rống giận, nhưng muốn né tránh cũng đã muộn.

Phù phù phù phù!

Từng đợt bong bóng màu vàng nhạt nhanh chóng chui vào trong thân thể của bọn hắn, khiến hai người nhất thời phát ra âm thanh thống khổ, toàn thân tựa như thổi phồng, không ngừng biến lớn, xé rách quần áo, trong nháy mắt biến thành hai quả cầu thịt khổng lồ, vẻ mặt thống khổ, không thể cử động.

không chỉ vậy!

Hơn nữa còn có vô số bong bóng màu vàng nhạt bay đến nơi Giang Thạch vừa rơi xuống, chìm xuống lòng đất.

“Hahaha”

Tiếng cười sảng khoái điên cuồng vang lên từ miệng Đồng Lâm, rung động đất trời.

Thân hình cao đến mười bốn thước, to lớn như một ngọn núi thịt khổng lồ, từ trên trời giáng xuống, ầm một tiếng, rơi xuống mặt đất.

Màn đen che phủ, tỏa ra khí tức kinh hoàng, khiến không gian trở nên mơ hồ, khí lưu rít gào, mang đến cảm giác áp bức khó tả.

“Ma Bức, Giao Nguyên, Giang Thạch, ha ha ha, các ngươi đều trở thành con mồi trong lòng bàn tay ta!!”

Miệng Đồng Lâm nhe ra, đầy những chiếc răng nhỏ, cười gằn nói.

Vù! Vù!

Phía sau.

Hai bóng người lại từ trên trời giáng xuống, không chút biểu cảm, rơi xuống hai bên Đồng Lâm.

Chính là hai thủ lĩnh khác của Chư Tinh Lâu!

Một người mặt đen, đầu mọc hai sừng, như một con trâu tinh khổng lồ.

Tên là Chư Kiện!

Chương 723: Đến Nam Cương 1

Tên khác thân hình thô kệch, cao khoảng chín thước, cõitrần, da ngăm đen, tên là Mãng Cổ Nhĩ Thái.

“Lầu sáu, lầu bảy, lầu tám, ba vị lầu chủ”

Cách đó không xa, Giao Nguyên mặt tái nhợt, lộ ra vẻ kinh hãi, nhìn về phía trước.

Chư Tinh Lâu, tổng cộng mười tám lầu.

Mỗi lầu đều có một lầu chủ, thực lực lầu chủ đều vô cùng kinh khủng, bình thường như thần long thấy không thấy đầu đuôi.

Ngày thường gặp được một người đã là vô cùng khó khăn!

Hôm nay ba vị lầu chủ lại cùng xuất hiện?

“Được rồi, mang Giang Thạch kia về, còn hai người này, người tự mình xử lý đi!”

Chư Kiện mặt đen lạnh lùng nói.

“Tùy các người, chuyện ngày hôm nay quá dễ dàng, khiến ta có chút không hứng thú.”

Đồng Lâm mập mạp nở nụ cười, vẫy tay to lớn, nói: “Các người nhanh chóng đến Đông Hải đi, hai kẻ này, ta muốn thưởng thức cho tốt, dù sao cũng là Bán Bộ Thánh Nhân chân chính a!!”

Hắn tiến về phía hai quả cầu thịt khổng lồ trên mặt đất.

Chư Kiện và Mãng Cổ Nhĩ Thái thì sắc mặt lạnh lùng, tiến về phía Giang Thạch đang ở trong đông đồ nát.

Tuy nhiên!

Xoạt!

Đột nhiên, đông đồ nát vỡ tung, ngọn lửa bùng lên, hơi nóng bao trùm bốn phía.

Thân hình Giang Thạch nguyên vẹn bước ra từ đông đồ nát, cau mày, nhẹ nhàng nhìn lòng bàn tay mình, nói: “Thì ra Thánh Nhân Bản Nguyên cũng có thể dung hợp? Tuy nhiên, dường như cũng không có gì đáng sợ, ngay cả da của ta cũng không đánh rách nổi, ngược lại là bột khí màu vàng vừa rồi, có chút ý tứ a.”

Chư Kiện và Mãng Cổ Nhĩ Thái đều đồng loạt nheo mắt, nhìn về phía Giang Thạch.

Ngay cả Đồng Lâm cũng đột nhiên quay đầu lại, đôi mắt hẹp nheo lại.

Không sao?

Không thể nào?

“Có biến, lập tức ra tay!”

Chư Kiện giọng điệu lạnh lùng, thân hình như tia chớp, Thánh Nhân Bản Nguyên hiện lên trên cơ thể, trong nháy mắt lao về phía Giang Thạch, ầm một tiếng biến mất không thấy.

Giang Thạch liếc nhìn, “Tốc độ không tệ, nhưng chỉ đến thế.”

Ầm ầm!

Một bàn tay khổng lồ của hắn đột nhiên quét ngang.

Bầu trời sụp đổ!

Cả hư không như bị một chưởng tay của hắn nắm giữ, trong nháy mắt chìm vào bóng tối, lực lượng bùng phát mạnh hơn gấp mấy chục lần so với trước đó, trực tiếp tạo ra một bầu không khí kinh hoàng vô tận.

Cho đến lúc này, hắn mới thực sự ra tay toàn lực .

Sắc mặt Chư Kiện biến đổi, trong nháy mắt nhận ra không ổn, nhưng muốn phản ứng lại đã muộn, ầm một tiếng, cả người bị đánh vỡ tan, ngay cả linh hồn cũng bị đánh nổ tung.

Chết không thể chết hơn.

“Quá yếu, các người ngay cả một kích tùy ý của ta cũng không chịu được.”

Giọng nói Giang Thạch âm trầm, khói trắng phả ra từ miệng và mũi, từng mảng hỏa diễm bùng lên.

Như một tôn đại ma cái thể!

Toàn trường chết lặng!

Cả trong lẫn ngoài thành đều kinh hoàng, không thể tin nổi.

Giang Thạch vẫn ổn?

Không chỉ không chết, còn một chưởng giết chết một đại cao thủ!

“Sao có thể?”

Giao Nguyên vốn là người của [Chư Tinh Lâu] lại càng thêm kinh hãi.

Giang Thạch chỉ một chưởng đã giết chết một lâu chủ của Chư Tinh Lâu?

Chư Tinh Lâu, mười tám vị lâu chủ, mỗi người đều là Bán Thánh, phi phàm thoát tục, không thể tưởng tượng nổi, làm sao có thể.

Ngay cả Đồng Lâm béo ú và Mãng Cổ Nhĩ Thái bên cạnh cũng co rụt đồng tử, kinh hãi trong lòng.

“Chư Kiện!”

Đồng Lâm to béo vội vàng kêu lên, lông tơ toàn thân dựng đứng.

Bán Thánh bị hấn một chương giết chết?

Đùa gì thế?

Chẳng lẽ Giang Thạch đã đạt đến cảnh giới Cổ Thánh chân chính?

Hấn phản ứng cực nhanh, gần như trong nháy mắt nhận ra điều bất thường, toàn thân mỡ bắt đầu cuộn lên như sóng, âm ầm cuộn cuộn, không ngừng dâng trào, một đầu Bạch Xà khổng lồ quấn quanh cơ thể hấn.

“Phong Thiên Tỏa Địa!!”

Vù vù vù vù!

Những bong bóng màu vàng kỳ dị liên tục phun ra từ cơ thể hấn, dày đặc, tất cả đều cuộn cuộn về phía Giang Thạch.

Không biết có bao nhiêu bong bóng.

Mỗi bong bóng đều chứa đựng lực lượng vô cùng quý dị, có thể khiến cơ thể người ta phình to, mất đi sức chống cự, cơ thể hóa thành một quả cầu thịt lớn.

Cho dù cũng là Bán Thánh, bị những bong bóng này xâm nhập vào cơ thể cũng vẫn không thể chống cự.

Nhưng Giang Thạch nhíu mày, mặc kệ những bong bóng màu vàng dày đặc đó nhanh chóng ủa tới.

Bùm bùm bùm Oanh!

Hàng vạn bong bóng màu vàng đều chui vào cơ thể hắc, quả thực khiến làn da hắc phập phồng, nhúc nhích, chỉ là sự phập phồng này nhanh chóng trở lại bình thường.

Hàng vạn bong bóng màu vàng, như thể tất cả đều chui vào vực sâu không đáy.

Cảnh tượng quỷ dị như vậy khiến Đồng Lâm vốn tự tin trong lòng lại một lần nữa cảm thấy kinh hãi khó tả, đồng tử co lại, càng không thể tin nổi.

Sao có thể?

Người này cứng rắn tiếp nhận tuyệt học vô song của mình, thế mà không hề hấn gì?

“Có chút thú vị, nhưng cũng chỉ có vậy thôi.”

Giang Thạch nhìn bàn tay to lớn vừa trở lại trạng thái bình thường, ánh mắt đột nhiên hướng về phía Đồng Lâm thân hình to béo không lồ kia.

Vút!

Bỗng chốc biến mất.

Chương 724: Đến Nam

Cương 2

Ngay sau đó!

Đồng Lâm gầm lên một tiếng, cảm thấy một nguy cơ tử vong kinh khủng ập tới, dùng sức đập mạnh, khí tức bùng nổ, Bản Nguyên Thánh Thân bao phủ toàn thân, mỡ toàn thân đều cuộn cuộn dữ dội, khí tức khủng bố khiến không gian xung quanh tức khắc hỗn loạn, sụp đổ.

Vô số khí tức hủy diệt phun trào bên cạnh hắn, vô số bong bóng màu vàng tiếp tục phun trào từ cơ thể hắn, cuộn cuộn về bốn phương tám hướng.

Cơ thể Giang Thạch gần như trong nháy mắt xuất hiện trước mặt Đồng Lâm, một nắm đấm to lớn mang theo lực lượng không thể tưởng tượng được, trực tiếp nện mạnh vào cơ thể Đồng Lâm.

Ầm!!

Sóng mỡ cuộn cuộn, phát ra tiếng ầm ầm.

Đồng Lâm đau đến nổi mặt mũi vặn vẹo, gào lên, toàn bộ mỡ từ bụng trở lên đều cuộn cuộn dữ dội, điên cuồng trút bỏ lực lượng.

Lúc này, đầu bạch xà quấn quanh người hắn cũng không nhìn được mà vặn vẹo dữ dội, trở nên sáng tối bất định, như ngọn nến trước gió, có thể tắt bất cứ lúc nào.

Giang Thạch không khỏi lộ vẻ kinh ngạc.

Một quyền này của hắn nên xuống, vậy mà không khiến cơ thể đối phương nổ tung ngay lập tức?

Một thân mỡ tuyệt thế này của đối phương lại có công dụng kỳ diệu như vậy?

Đồng Lâm đau đớn, hai cánh tay to lớn đột nhiên ôm chặt, trực tiếp ôm chặt cơ thể Giang Thạch vào lòng, cơ thể đau đớn co giật, không nhìn được gào lớn:

“Mãng Cổ Nhi Thái, còn không mau ra tay?”

Nhưng lúc này, Mãng Cổ Nhi Thái đã quay đầu bỏ chạy về phía xa, chỉ sau vài lần nhấp nháy, đã chạy ra khỏi Kỳ Lân Thành không biết bao xa.

Trong lòng hắn tràn ngập kinh hãi, căn bản không có ý định ở lại động thủ tiếp.

Chư Kiện có thực lực tương đương với hắn bị Giang Thạch một chiêu giết chết, hắn có tài đức gì mà dám tiếp tục ở lại?

Cho dù Đồng Lâm thật sự có thể quán lấy đối phương một chút thời gian, với thực lực của hắn có thể giết chết Giang Thạch không?

Không chỉ có hắn!

Ngay cả Đại Hoàn Hoàng Đế cũng vô cùng kinh hãi, không chút do dự, quay người bỏ chạy, điên cuồng về phía xa.

Cảnh tượng như vậy khiến sắc mặt Đồng Lâm vặn vẹo, trong lòng lửa giận ngút trời, tràn ngập bi thương.

“Mãng Cổ Nhi Thái, Triệu Minh Long, mau quay lại! Quay lại đi, chúng ta có thể đánh thắng, có thể đánh thắng!!”

Hai cánh tay của hắn điên cuồng siết chặt Giang Thạch, gào thét thảm thiết.

Rầm!

Một tiếng nổ lớn nữa phát ra từ người hấn, mỡ cuộn cuộn, lan ra bốn phía, khiến khuôn mặt hấn vụn vụn, toàn thân như muốn tan chảy.

Giang Thạch mặt lạnh như băng, cứ thế liên tục tung quyền, đánh vào bụng Đồng Lâm.

Quyền thứ ba, thứ tư, thứ năm, thứ sáu!

Rầm rầm rầm rầm!

Á!

Sau chín quyền liên tiếp, cơ thể Đồng Lâm không chịu nổi nữa, gào lên thảm thiết, đột nhiên vỡ tan thành bốn năm mảnh, bùm một tiếng, máu tươi bắn ra như mưa, tanh tưởi nồng nặc, tứ chi đứt lìa bay khắp nơi.

Một viên Huyết Đan đỏ thẫm bọc lấy hồn phách, vô cùng kinh hãi, quay người bỏ chạy.

”Đồng Lâm đại nhân!!”

Trong đám đông, không ít dị tộc kinh hãi kêu lên.

“Một thân mỡ, quả thực có chút tác dụng.”

Giang Thạch cẩn thận hoạt động cơ thể, sau khi đập tan cơ thể Đồng Lâm, cơ thể đột nhiên lóe lên, tạt một cái vào Huyết Đan của Đồng Lâm.

“Giang Thạch tha cho ta một mạng, ta nguyện tôn ngươi làm chủ!”

Đồng Lâm kinh hãi kêu lên.

Rầm!

Một tiếng nổ lớn, Huyết Đan nổ tung, hồn phi phách tán.

“Muộn!”

Giọng nói của Giang Thạch vang lên, ánh mắt nhìn về phía Đại Hoàn Hoàng Đế, toàn thân đã biến mất một lần nữa.

Đại Hoàn Hoàng Đế vô cùng kinh hãi, chỉ lo chạy trốn, điên cuồng chạy về phía xa.

Hắn thực sự không thể tưởng tượng nổi, Giang Thạch lại có thể trưởng thành đến mức này.

Mặc dù hắn đã liên tục đánh giá cao Giang Thạch, nhưng không ngờ rằng hắn lại có thể giết chết Bán Thánh!

Bán Thánh cũng là Thánh!

Bất kỳ thứ gì dính dáng đến chữ Thánh một chút, thì đó đã không phải là điều mà người thường có thể tưởng tượng được.

Giang Thạch làm sao có thể làm được điều này?

“Đại Hoàn Hoàng Đế, bản giáo ta vốn không hề động đến người, nhưng người lại cố tình ra tay với bản giáo, ban đầu ta cũng chỉ muốn dạy cho người một bài học nhỏ, nhưng người lại coi là thật, còn âm thầm tìm cao thủ muốn giết ta, bây giờ cho dù ta muốn nói tha cho người cũng không thể, chấp nhận số phận đi!”

Giọng nói của Giang Thạch đột nhiên vang lên trong đầu Đại Hoàn Hoàng Đế.

“Đừng, Giang Thạch, mọi chuyện đều có thể thương lượng, ta là người của [Thiên Tà Môn], tha mạng cho ta, ta có thể khiến [Thiên Tà Môn] không còn tìm người gây phiền toái nữa, ta biết [Thiên Tà Môn] có một bí mật trọng đại, cần có máu của người mới được, người tha cho ta, ta sẽ nói cho người biết bí mật trọng đại đó.”

Đại Hoàn Hoàng Đế vội vàng kinh hãi kêu lên.

Hắn thực sự quá sợ chết.

Sống được mấy ngàn năm, hẳn đã quen với chốn hồng trần thế gian này, thật vất vả mới chờ được hy vọng hưng thịnh, sao có thể chết được chứ?

Chương 725: Đến Nam

Cương 3

Thế nhưng, Giang Thạch hoàn toàn không muốn nghe hắn nói chuyện, một bàn tay to đã mang theo lực lượng vô cùng khủng khiếp, nhanh chóng vỗ về phía thân thể Đại Hoành Hoàng Đế.

“Dừng!”

Đại Hoành Hoàng Đế kinh hãi kêu lên, dốc hết sức chống đỡ, nhưng vô ích.

Ầm một tiếng, bị Giang Thạch một chương vỗ chết, thân thể vỡ vụn, máu tươi tràn ra, sau đó tàn chi đứt đoạn đều bị Tử Yêu Tà Hỏa thiêu rụi, hóa thành tro bụi.

Giang Thạch nắm chặt hòn phách của Đại Hoành Hoàng Đế, ánh mắt hơi lạnh, nói: “[Thiên Tà Môn] cần máu của ta?”

“Đúng vậy, tha mạng, tha mạng!”

Đại Hoành Hoàng Đế hoảng sợ mở miệng: “Ngươi tha cho ta, ta sẽ nói ngay bí mật trọng đại đó!”

“Không cần, ta tự xem.”

[Thiên phú Phệ Hồn] của Giang Thạch lập tức phát động, trong lòng bàn tay xuất hiện một lực hút mạnh mẽ và đáng sợ, lập tức khiến Đại Hoành Hoàng Đế phát ra tiếng kêu thảm thiết, nhanh chóng bị nuốt chửng.

Trong nháy mắt, tất cả những ký ức gần đây của Đại Hoành Hoàng Đế đều hiện ra trong đầu Giang Thạch.

Giang Thạch đứng im bất động, suy tư trong lòng, giống như đang xem một bộ phim vậy.

Rất lâu sau.

Hắn mới cau mày.

“Thiên Ma Động? [Thiên Tà Môn] thực sự cần dùng máu của ta để mở Thiên Ma Động?”

Thiên Ma Động này phong ấn Thiên Ma, những sinh vật bên trong đều là ma đầu vô cùng khủng khiếp thời viễn cổ, từ lâu, một số ma đầu đã chết, nhưng một số vẫn vô cùng ngoan cường.

Chúng gào thét thảm thiết trong Thiên Ma Động, ngày đêm xung kích phong ấn, lúc nào cũng muốn xuất hiện trên thế gian này.

Muốn mở Thiên Ma Động, ngoài việc cần đủ loại thiên tài địa bảo hiếm có, còn có một chất dẫn quan trọng hơn.

Đó chính là máu của người thể chất Trời Sinh Kim Cương!

Mông Phóng của Mông gia, bọn chúng không dám nhắm vào, cho nên chỉ có thể nhắm vào hắn.

“Phiền phức, nếu vì chuyện này mà bị [Thiên Tà Môn] nhắm vào, sau này sẽ không bao giờ có ngày yên ổn.”

Trong lòng Giang Thạch dâng lên sóng to gió lớn.

Bây giờ Cổ Thánh vì hiệp ước mà không thể dễ dàng xuất hiện, nhưng nếu hắn liên tục phản sát dị tộc, e rằng có một số Cổ Thánh không thể làm chủ được nữa.

Quan trọng nhất là.

Hắn căn bản không phải Trời Sinh Kim Cương.

Cho dù đối phương dùng máu của hắn, cũng không có tác dụng gì.

Nhưng nếu hắn nói ra, chắc chắn không có ai tin.

Bởi vì từ trước đến nay, ấn tượng của mọi người về hắn cơ bản đều không rời khỏi mấy chữ Trời Sinh Kim Cương.

Ngay cả Mông Phóng cũng cho rằng hắn là tôn Trời Sinh Kim Cương thứ hai.

“Đại Hoành Hoành Đế, người thực sự mang đến cho ta không ít phiền phức a!”

Giang Thạch mặt người u ám, quay người rời khỏi nơi này.

Bên trong và bên ngoài thành trì sớm đã xôn xao.

Vô số tiếng bàn tán vang lên ầm ĩ.

Dù là dị tộc hay nhân tộc, trong lòng đều kinh hãi.

Không còn nghi ngờ gì nữa, danh tiếng của Giang Thạch đã một lần nữa được nâng cao.

Giết chết Bán Thánh, chiến tích như vậy nhất định sẽ chấn động cả Đại Hoành.

“Các vị, bờ biển Đông Hải, Đế Vãn Chi Môn đã xuất hiện!!”

Đột nhiên, một giọng nói hoảng sợ phát ra từ miệng một dị tộc, nói: “Còn không mau chóng đến Đông Hải?”

Àm!

Giọng nói truyền đến, mọi người trước tiên là sửng sốt, sau đó lập tức bùng nổ tiếng reo hò.

“Người nói cái gì? Đế Vãn Chi Môn đã xuất hiện?”

“Có thật hay không? Sao có thể?”

“Đế Vãn Chi Môn sao lại xuất hiện đột ngột như vậy?”

“Tin tức khi nào?”

Vô số bóng người lập tức sôi trào.

Ngay sau đó, rất nhiều người đã hành động ngay lập tức, lao về phía xa.

Ngay cả Ngạo Thiên, Giao Nguyên, Ngạo Viêm ba người cũng giật mình, không thể tin được, sau đó bọn hắn nhìn nhau, lập tức đuổi theo Giang Thạch.

Không lâu sau.

Giang Thạch liền nghe được tin tức từ miệng bọn hắn, nhú mày.

“Đế Văn Chi Môn đã xuất hiện?”

“Đúng vậy, vừa có người truyền tin, chúa công có muốn đi xem không?”

Ngạo Thiên vội vàng nói.

Hôm nay bọn hắn đã hoàn toàn phục tùng Giang Thạch, không còn dám có bất kỳ suy nghĩ nào nữa.

“Tin tức xác thực chưa?”

Giang Thạch hỏi.

“Cái này. Còn chưa, nhưng nếu có người dám tuyên truyền như vậy, e rằng hơn phân nửa là sự thật.”

Sắc mặt Ngạo Thiên thay đổi.

“Tương truyền bên trong Đế Văn Chi Môn có cơ duyên nghịch thiên, từng có một Cổ Đế tọa hóa ở bên trong, để lại truyền thừa Đế Đạo, đây là thứ mà ngay cả Thần Linh cũng sẽ phát cuồng, tuy nhiên Đại Hoành bây giờ đã không còn chứa được thần linh nữa, căn bản không cần phải để trong lòng, trước khi Cổ Thánh chưa đến, bây giờ hành động là thích hợp nhất.”

Giao Nguyên nói.

“Không chứa được thần linh nữa?”

Giang Thạch hơi nhú mày.

“Đúng vậy, Chúa công chẳng lẽ không biết?”

Giao Nguyên nói tiếp: “Năm đó sau khi Đế Vãn Chi Môn rơi xuống, đã hình thành một vùng lực trường cực kỳ kinh khủng, trực tiếp hòa làm một với pháp tắc của thế giới Đại Hoành, tự động đàn áp và bài xích mọi tồn tại cấp Thần Linh, điều này dẫn đến, mạnh nhất chỉ có những nhân vật cấp Cổ Thánh mới có thể giáng lâm nơi này, bất kỳ sự tồn tại nào vượt quá Cổ Thánh, một khi xuất hiện sẽ lập tức bị xóa sổ, cho nên bây giờ là cơ hội lớn nhất của chúng ta.”

Chương 726: Đến Nam

Cương 4

“Không sai, chúng ta qua đó đi.”

Ngạo Viêm cũng nhanh chóng mở miệng.

“Phải không??”

Ánh mắt Giang Thạch lóe lên, nhưng trong lòng lại cười lạnh, nói: “Muốn đi thì các người đi, để lại một người ở đây là được, dù sao ta cũng không đi.”

“Chúa công không đi?”

Ba người vô cùng kinh ngạc.

Cơ duyên nghịch thiên như vậy, Giang Thạch sao có thể không đi?

Đó là truyền thừa Đế Đạo a!

Là thứ có thể khiến vô số người phát cuồng!

Cho dù không có được truyền thừa Đế Đạo, trong đó tùy tiện lấy được truyền thừa của một Cổ Thánh, cũng đủ để bọn hắn ít đi vô số đường vòng.

“Đúng vậy, ta không đi, các người để lại một người, còn lại muốn đi thì đi.”

Giang Thạch đáp lại, trực tiếp quay người rời đi.

Đế Văn Chi Môn xuất hiện, có nghĩa là hiệp ước trước đây của các Cổ Thánh sẽ tự động bị xé bỏ.

Các Cổ Thánh dị tộc cũng sẽ trực tiếp giáng lâm Đại Hoàn!

Với thực lực bây giờ của mình, một khi đi qua, không khác gì tìm đường chết.

Dù là [Thiên Tà Môn] hay [Chư Tinh Lâu], cũng đều có người muốn giết chết hắn.

Cổ Thánh không xuất hiện, hai thế lực này hẳn tự nhiên sẽ không để trong lòng.

Nhưng bây giờ hắn phải hết sức cẩn thận.

Nghĩ đến đây, Giang Thạch lập tức tăng tốc, nhanh chóng biến mất.

Ba người phía sau sắc mặt kinh ngạc, một lần nữa nhìn về phía Giang Thạch.

Nhưng rất nhanh bọn hắn đã hiểu được suy nghĩ của Giang Thạch.

Cổ Thánh nhân tộc hiếm hoi, hắn không có người hộ đạo, nên không dám đến gần.

Ánh mắt Giao Nguyên lóe lên, miệng lầm bầm.

“Vậy chúng ta phải làm sao?”

Sắc mặt Ngạo Thiên biến đổi, sau đó nghiêng răng nói: “Ta ở lại, Ngạo Viêm ngươi đi!”

“Được!”

Ngạo Viêm không hề từ chối, trực tiếp gật đầu.

Nàng quay người bỏ đi, nhanh chóng biến mất khỏi nơi này.

Giao Nguyên cũng nghiêng răng, nhanh chóng rời đi.

Chỉ còn Ngạo Thiên, trong lòng không cam lòng, nhưng cũng chỉ đành đuổi theo Giang Thạch.

Nghĩ đến Giang Thạch bây giờ, đích xác đáng buồn.

Rõ ràng có được lực lượng nghịch thiên như vậy, nhưng lại không có người hộ đạo, khiến cho cơ duyên lớn như vậy xuất hiện ở Đông Hải, hẳn thậm chí còn không có tư cách đến gần.

Chuyện như vậy, dù là ai gặp phải, e rằng cũng khó mà chấp nhận.

“Nói cho cùng, trên đời này vẫn phải dựa vào bối cảnh, nhân tộc thế yếu, cho dù thực sự có thể xuất hiện một, hai kỳ tài, nhưng nếu không có người hộ đạo, cũng sẽ nhanh chóng lui tàn, chết yếu, mà càng phô trương thì chết càng nhanh, lâu dần, suy tàn của nhân tộc là tất yếu.”

Trong lòng Ngạo Thiên cuộn trào.

Thiên hạ chấn động.

Tin tức về sự xuất hiện của Đế Vãn Chi Môn lan truyền với tốc độ vô cùng khủng khiếp.

Chỉ trong vòng hai ngày, đã chấn động cả thiên hạ.

Bên trong lẫn bên ngoài Đại Hoành, vô số cao thủ đều kinh ngạc.

Dù là dị tộc hay nhân tộc, lúc này đều phát điên.

Vô số cao thủ đang nhanh chóng tụ tập về phía bờ biển Đông Hải.

Người Đáy Biển như lâm đại địch, nhưng lại không dám ngăn cản chút nào, chỉ đành để mặc những cao thủ này đến gần.

Trong chốc lát, cả bờ Đông Hải chật ních người, không biết đã tụ tập bao nhiêu bóng người.

Một cánh đại môn cổ kính và mênh mông ở dưới đáy biển càng lúc càng sáng, dần dần có xu hướng mở ra.

Thiên Ma Tổng Đoàn.

Sau khi trở về, Giang Thạch vẫn như cũ ngồi một mình tu luyện, toàn thân khí tức thu liễm, tâm trí bình tĩnh, một lần nữa trở về trạng thái cổ tĩnh vô ba.

Giống như trước đây chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Hắn cố gắng để bản thân bình tĩnh lại, không hề suy nghĩ nhiều đến chuyện bên ngoài.

Hắn Mạnh Mặc Hắc Mạnh, Minh Nguyệt Chiêu Đại Giang.

Hắn Hoàn Tù Hắc Hoàn, Thanh Phong Lướt Sơn Nhạc.

Giang Thạch bây giờ, ngoài tu luyện thì không còn cách nào khác.

Trước mặt một Cổ Thánh chân chính, chút thực lực này của hắn căn bản không đáng kể.

“Giang Thạch, Đế Vãn Chi Môn xuất hiện rồi.”

Huyền Đạo Tử xuất hiện không xa hắn, sắc mặt phức tạp, lên tiếng nói.

“Biết rồi, tiền bối cũng muốn đi xem sao?”

Giang Thạch ngồi xếp bằng, chậm rãi lên tiếng.

“Ta? Ta thì thôi.”

Huyền Đạo Tử cười khỏ, thở dài, “Đáng tiếc là Thánh nhân nhân tộc chúng ta quá ít, không bảo vệ được chúng ta, nếu không, Đông Hải lúc này, chúng ta cũng nên có một chỗ đứng!”

Hắn trầm ngâm trong lòng, nhỏ giọng nói: “Nhưng mà, người không phải muốn tìm kiếm pháp môn Tam Nguyên Hợp Nhất sao? Ta quen biết một vị Bán Thánh, thực lực cao tuyệt, trong hàng ngũ Bán Thánh khác, có thể xếp vào hàng top mười, ta có thể dẫn người đi thỉnh giáo hắn, người còn muốn đi không?”

“Ừm?”

Giang Thạch nhướn mày, quay người lại, nói: “Là ai?”

“Là một người bằng hữu mà ta may mắn quen biết từ mấy nghìn năm trước.”

Huyền Đạo Tử đáp.

Giang Thạch suy nghĩ một chút, nói: “Được, hấn ở đâu?”

“Ngay trong Nam Cương Đại Sơn.”

Huyền Đạo Tử nói.

“Được, dẫn ta đi.”

Giang Thạch nói.

Mặc dù hấn đã giết chết mấy vị Bán Thánh, nhưng hấn vẫn không biết làm thế nào để thành tựu Thánh Nhân Bản Nguyên.

Nếu không có sự chỉ điểm và dẫn dắt của người đi trước, chỉ dựa vào một mình hấn mò mẫm, chắc chắn sẽ lãng phí rất nhiều thời gian.

Chương 727: Đến Nam Cương 5

Bây giờ thay vì ngồi không trong Thiên Ma Tổng Đàn, chỉ bằng đi sâu vào Nam Cương Đại Sơn.

Như vậy có lẽ có thể tránh được nhiều phiền phức.

Bởi vì không ai dám chắc, liệu có Cổ Thánh dị tộc nào đột nhiên xông vào Thiên Ma Tổng Đàn tìm hãn hay không.

Bây giờ hãn rời khỏi điện, tránh đầu sóng ngọn gió, chắc chắn là trăm lợi mà không một hại.

Nam Cương bao la.

Sương mù mờ mịt.

Thập Vạn Đại Sơn nối tiếp nhau, trường hà cuộn cuộn. Đa phần là côn trùng độc, dã thú hung dữ và dị chủng Hồng Hoang.

Môi trường cực kỳ khắc nghiệt.

Quan trọng hơn là.

Chỗ sâu trong Thập Vạn Đại Sơn liên kết với Hồng Hoang Đại Sơn, từ xưa đến nay, nỗi sợ hãi của nhân loại đối với Thập Vạn Đại Sơn đã luôn ăn sâu vào trong xương tủy.

Ngay cả các môn chủ, tộc trưởng của những thế lực cường đại ở Trung Châu cũng không dám đi sâu vào Thập Vạn Đại Sơn.

Lúc này.

Hai bóng người lướt qua, nhẹ nhàng đáp xuống một đỉnh núi cao chót vót.

“Sắp đến rồi sao?”

Giang Thạch hỏi.

Huyền Đạo Tử cẩn thận phân biệt phương hướng, nói: “Vượt qua ngọn núi phía trước là đến nơi rồi, đi thôi!”

hắn tiếp tục hành động, nhanh chóng lao về phía trước.

Giang Thạch nhanh chóng đi theo sau.

Không lâu sau.

Trong một hẻm núi rộng lớn và hùng vĩ.

Hai bóng người từ trên không trung từ từ hạ xuống, nhìn về phía sâu trong hẻm núi.

Chỉ thấy toàn bộ hẻm núi không sâu lắm, có thể nhìn thấy điểm cuối chỉ trong chớp mắt.

Phía trước bọn hắn, chất đầy vô số bộ xương, dày đặc, như chất thành núi nhỏ, rất nhiều bộ xương đã chết từ lâu, thịt và máu đã biến mất từ lâu.

Một số bộ xương khác thì hắn mới chết không lâu.

“Giang Thạch, vị Bán Thánh mà ta dẫn ngươi đến gặp này tính tình cổ quái, rất khó gần, lát nữa bất kể hắn nói gì, ngươi cứ coi như không nghe thấy, còn nếu hắn có yêu cầu gì, mọi chuyện cứ để ta và hắn thương lượng.”

Huyền Đạo Tử thì thầm.

Vị Bán Thánh này, mặc dù thực lực và kiến thức uyên thâm, nhưng tính tình của hắn lại không có mấy ai chịu nổi.

Lần này nếu không phải Đế Vấn Chi Môn xuất hiện, Giang Thạch gặp đại nguy cơ, hắn cũng sẽ không dẫn Giang Thạch

đến tìm người này.

Thực sự là bất đắc dĩ, chỉ có thể đến cầu người này dẫn dắt.

Giang Thạch từ từ gật đầu, không nói một lời.

Hai người bước những bước chân, đi vào sâu trong hẻm núi.

Quạ quạ quạ.

Một loạt tiếng kêu chói tai truyền đến từ trên đầu, mang theo bóng tối và khí tức tử vong.

Ngẩng đầu nhìn lên.

Chỉ thấy một con quạ kỳ dị mọc ba cái đầu xuất hiện trên đỉnh đầu của bọn hắn, sáu con mắt xanh lục nhìn chằm chằm vào Giang Thạch và Huyền Đạo Tử, giống như những con dao sắc bén.

“Lục Huyền Ma Quạ!”

Sắc mặt Huyền Đạo Tử hơi biến đổi.

“Ai ở bên ngoài gây ồn ào? Không biết đây là nơi ẩn cư của lão phu sao?”

Một giọng nói lạnh lùng hờ hững đột nhiên truyền ra từ sâu trong hẻm núi, không có dấu hiệu báo trước, xuất hiện trong đầu óc của Huyền Đạo Tử và Giang Thạch.

“Ngô tiên bối, là ta, nhiều năm không gặp, khỏe chứ?”

Huyền Đạo Tử đi trước một bước, lên tiếng hỏi.

“Ngươi? Ngươi lại là ai?”

Giọng nói lạnh lùng kia tiếp tục truyền đến, mang theo chút cười lạnh.

Sắc mặt Huyền Đạo Tử hơi biến đổi, cười nói: “Ngô tiên bối, tiên bối chẳng lẽ quên mất Huyền Minh Tông rồi sao? Ta

chính là Huyền Đạo Tử của Huyền Minh tông a!”

“Huyền Đạo Tử? Hừ, chẳng trách ta thấy có chút quen thuộc, ngươi đến đây làm gì?”

Giọng nói lạnh lùng trong sơn cốc tiếp tục vang lên.

Hoàn toàn không vì Huyền Đạo Tử tiết lộ thân phận mà đối xử với Huyền Đạo Tử khác đi.

Con quạ ba đầu trên bầu trời càng kêu quạ không ngừng, lượn vòng trên không trung, hắc khí toàn thân cuộn cuộn, sáu con mắt liên tục đảo qua Giang Thạch và Huyền Đạo Tử bên dưới.

“Ngô tiên bối, còn nhớ rõ lời hứa năm xưa sao? Ta cố ý dẫn người đến cầu xin tiên bối chỉ bảo, xin tiên bối cho chúng ta vào đi.”

Huyền Đạo Tử chấp tay cười nói.

Sơn cốc nhất thời im lặng.

Một lúc sau, giọng nói lạnh lùng tiếp tục vang lên, nói: “Người bên cạnh ngươi muốn cầu xin ta thỉnh giáo?”

“Đúng vậy, Ngô tiên bối.”

Huyền Đạo Tử đáp lại cười nói.

“Vậy thì các ngươi vào đi.”

Giọng nói lạnh lùng lại một lần nữa truyền đến.

Huyền Đạo Tử nhất thời thở phào nhẹ nhõm, liếc nhìn Giang Thạch, truyền âm: “Đi thôi, chúng ta vào trong.”

Hắn bước những bước chân, đi trước vào sâu trong hẻm núi.

Giang Thạch cau mày, một lần nữa ngẩng đầu nhìn con quạ ba đầu trên bầu trời, không nói một lời, đi theo sau.

Con quạ ba đầu lạnh lùng nhìn chăm chăm Giang Thạch, lượn vòng trên không trung không ngừng.

Sâu trong hẻm núi.

Một mảng lớn xương cốt vô danh đập vào mắt.

Có những bộ xương còn loang lổ vết máu, có những bộ xương còn sót lại lông da, có những bộ xương đã khô héo từ lâu.

Khu vực phía trước nhất.

Một lão giả thân hình gầy gò, khoác trên mình trường bào da thú đen, đang tĩnh lặng ngồi xếp bằng trên một tảng đá, tóc rụng hết, khuôn mặt chỉ còn da bọc xương, gầy trơ cả xương.

Chương 728: Nghiền Ép! Đột Phá Bán Thánh 1

Nhìn thoáng qua, gần như không khác gì bộ xương bọc da người.

“Huyền Đạo Tử, nhiều năm trôi qua, ngươi lại rơi vào tình cảnh này, cơ thể này của ngươi không phải là cơ thể ban đầu chứ?”

Lão giả gầy gò giọng điệu hồ hững, lên tiếng hỏi.

“Đề tiên bối chê cười rồi, đúng là không phải cơ thể ban đầu, ta bị đồ đệ phản bội, chỉ chạy thoát được hồn phách, sau này nhờ sự giúp đỡ của Giang tiểu hữu mới có thể đoạt xá trọng sinh.”

Huyền Đạo Tử phức tạp nói.

“Giang tiểu hữu? Giang tiểu hữu nào? Tiểu tử bên cạnh ngươi?”

Lão giả gầy gò nheo mắt lại, lên tiếng hỏi.

“Vị này chính là Giang Thạch, cố ý đến thỉnh giáo tiên bối phương pháp ngưng tụ Thánh Nhân Bản Nguyên.”

Huyền Đạo Tử giới thiệu.

“Ồ?”

Lão giả gầy gò nhướng mày, đôi mắt nhìn Giang Thạch, nói: “Trường giang sóng sau đè sóng trước, nhanh như vậy mà đã đạt đến Niết Bàn viên mãn, tuy nhiên, hắc hắc, muốn thỉnh giáo phương pháp ngưng tụ Thánh Nhân Bản Nguyên, không phải dễ dàng như vậy đâu.”

Trên khuôn mặt của hắn đột nhiên lộ ra một chút thú vị.

“Tiền bối còn có điều kiện gì sao?”

Huyền Đạo Tử mắt lóe lên, nói: “Năm xưa không phải đã nói, có thể vô điều kiện đáp ứng một yêu cầu của văn bối sao?”

“Đủ rồi!”

Lão giả gầy gò vung tay, hờ hững nói: “Chuyện năm xưa là chuyện năm xưa, chuyện bây giờ là chuyện bây giờ, làm sao có thể trộn lẫn với nhau?”

“Thế nhưng là....”

“Không có thế nhưng.”

Lão giả gầy gò giọng điệu lạnh lùng, rất dứt khoát bá đạo, nói: “Muốn biết phương pháp ngưng tụ Thánh Nhân Bản Nguyên, thì phải bái ta làm sư, nếu không thì miễn bàn.”

“Bái người làm sư?”

Huyền Đạo Tử kinh ngạc trong lòng, nhanh chóng cân nhắc một chút, liếc nhìn Giang Thạch, rồi lại nhìn lão giả gầy gò, nói: “Đơn giản vậy sao?”

“Đơn giản?”

Khuôn mặt lão giả gầy gò đột nhiên lộ ra nụ cười quỷ dị, thú vị nói: “không đơn giản như vậy, sau khi bái ta làm sư, phải giao ra linh hồn bản nguyên cho ta, ba năm sau, ta mới trả lại linh hồn bản nguyên cho hắn, thế nào?”

“Cái gì?”

Sắc mặt Huyền Đạo Tử đột nhiên thay đổi, nói: “Không được, sao có thể như vậy?”

“Đã không muốn, vậy thì đừng trách ta.”

Ánh mắt lão giả gầy gò hơi khép lại, giọng điệu hờ hững, đáng vẻ không chút lay động.

Giang Thạch bên kia nhẹ nhàng lắc đầu, liếc nhìn Huyền Đạo Tử, nói: “Thôi, trực tiếp ra tay đi, vốn dĩ ta còn muốn giữ thể diện cho ngươi, nhưng nếu như vậy, tốt hơn hết để ta tự lấy.”

Hắn bước lên phía trước, đi về phía lão giả gầy gò.

Lão giả gầy gò nheo mắt lại, trong nháy mắt hàn quang hiện lên, cười nói: “Ngươi nói gì?”

Nụ cười trên khuôn mặt đột nhiên trở nên nồng đậm, nói: “Hảo tiểu tử, ngươi muốn ra tay? Có chút thú vị, mấy nghìn năm không xuất sơn, vậy mà lại gặp phải một kẻ cứng đầu như vậy, chẳng lẽ những người bên ngoài đều đã cuồng như vậy rồi sao, thật là quá thú vị, Huyền Nha!”

Quạ!

Trên bầu trời, con quạ ba đầu vẫn lượn lờ, mắt lạnh như băng, đột nhiên lao xuống, toàn thân bùng phát một luồng sương mù đen vô tận, dày đặc như sóng biển, cuồn cuộn ập xuống bên dưới.

Chưa kịp lao tới, luồng sương mù đen vô biên đã tràn xuống trước.

Cùng lúc đó, một luồng lực lượng tinh thần vô cùng khủng bố trực tiếp tấn công về phía Giang Thạch.

Huyền Đạo tử sắc mặt biến đổi, kêu lên: “Giang Thạch, cẩn thận!”

Phụt phụt phụt phụt phụt!

Á!

Đột nhiên, máu tươi tuôn ra, khắp nơi đều là, kèm theo tiếng kêu thảm thiết.

Chớp mắt, con quạ ba đầu quỷ dị kia đã bị xé xác, thi thể hóa thành vô số mảnh, rơi xuống từ trên cao, dày đặc, nhuộm đỏ cả đất trời.

Những sợi tơ vô hình hiện ra rồi nhanh chóng thu lại, tất cả đều tụ vào lòng bàn tay Giang Thạch.

Chỉ thấy trong lòng bàn tay Giang Thạch, hiện ra một quả cầu tròn màu đỏ tươi, tỏa ra ánh sáng yếu ớt.

Thiên Kiếp Tỏa!

Hắn mặt không biểu cảm, bước lên, vô cùng bình thản.

“Thần khí?!”

Đôi mắt của lão giả gầy gò co lại, sát khí trong lòng lại hiện lên, nói: “Thật là không biết sống chết, chẳng trách dám đến đây làm càn, hóa ra là có thần khí, đúng là muốn chết!”

Vút!

Thân hình hắn đột nhiên biến mất.

Ngay sau đó!

Ở bốn phía Giang Thạch, vô số đường vân thô to đột nhiên xuất hiện, dày đặc ma ma, trực tiếp co lại, hung hăng nghiền về phía thân hình Giang Thạch.

Trên bầu trời của vô số đường vân thô to này.

Thân hình lão giả gầy gò hiện ra, ánh mắt lạnh như băng, giơ một ngón tay, trực tiếp chỉ thẳng xuống Giang Thạch bên dưới.

Xoẹt!

Một ngón tay chỉ ra, đất trời rung chuyển.

Toàn bộ không gian như hóa thành giấy, nhanh chóng co lại, nghiền về phía thân hình Giang Thạch, muốn trực tiếp chia cắt thân hình Giang Thạch.

Nhưng Giang Thạch mặt không biểu cảm, ngẩng đầu lên, không hề nao núng, thân hình khẽ rung lên, ầm một tiếng, tiếng động ầm ầm, không gian sụp đổ, bốn phía truyền đến tiếng nổ ầm ầm nặng nề.

Toàn bộ thiên địa trong nháy mắt sụp đổ.

Tất cả các đường vân thô to tiếp cận hắn đều bị nghiền nát.

Kèm theo lực lượng mà ngón tay của lão giả gầy gò tạo ra, cũng bị lực lượng vô hình tấn công dữ dội ngay khi Giang Thạch ngẩng đầu lên, trong nháy mắt đã sụp đổ.

Chương 729: Nghiền Ép! Đột Phá Bán Thánh 2

Lão giả gầy gò đột nhiên sắc mặt đại biến, trong lòng kinh hoàng.

Sao có thể?

Bây giờ người trẻ tuổi bên ngoài đều khủng khiếp như vậy sao?

Thực lực Niết Bàn đại viên mãn, có thể chống lại Bán Thánh như hắn?

Sao có thể?

“Thiên U Đồ Linh!”

Giọng nói của lão giả gầy gò lạnh lùng, bên cạnh lại biến mất, sau đó trực tiếp xoay quanh Giang Thạch bên dưới với tốc độ cực nhanh, vù vù, thay đổi hướng, không biết nhanh đến mức nào.

Hoàn toàn không thể bắt được.

Nhưng Giang Thạch cau mày, nhìn xung quanh, lạnh lùng nói: “Đã chơi đủ chưa? Đủ rồi thì dừng lại đi!”

Ầm ầm!

Thân hình hắn cũng đột nhiên biến mất.

Một bàn tay lớn đột nhiên quét qua từ một bên không gian, mang theo tiếng ầm ầm vô cùng khủng khiếp, ngay tại chỗ đã làm cho không gian vỡ tan, trực tiếp vỡ tung ngực của lão giả gầy gò.

Oanh!

Phụt!

Giống như một tòa thần điện cổ lão đập đến, lão giả gầy gò hoàn toàn không có chút phòng bị nào, kêu thảm một tiếng, toàn thân suýt nổ tung, xương cốt, kinh mạch khắp người trong nháy mắt đều vỡ nát, vùng ngực trực tiếp hóa thành sương máu, đập mạnh xuống đằng xa, không thể động đậy nữa.

Thân hình Giang Thạch lại hiện ra, sắc mặt lạnh lùng, bước về phía lão giả gầy gò.

Huyền Đạo tử phía sau vô cùng chấn động, trong lòng âm ảm.

Mặc dù biết Giang Thạch đã không còn như xưa, nhưng biểu hiện đáng sợ như vậy vẫn khiến hắn không thể tin nổi.

Lão giả gầy gò trên mặt đất càng không ngừng ho ra máu, sắc mặt méo mó, sắp phát điên rồi.

“Dừng tay, mau dừng tay!”

Nhìn thấy Giang Thạch đi tới, hắn vội vàng hét lên: “Ta nguyện nói cho người biết phương pháp ngưng tụ Thánh Nhân Bản Nguyên, ta sẽ nói cho người biết tất cả các phương pháp mà ta biết!”

“Muộn rồi.”

Giang Thạch mặt không biểu cảm, căn bản không muốn lãng phí quá nhiều thời gian, một bàn tay lớn đã nhanh như chớp rơi xuống mặt đối phương, nắm chặt, nhấc bổng thân hình đối phương lên khỏi mặt đất, giống như nhấc một con bù nhìn.

Ban đầu, hắn định trực tiếp xem ký ức của đối phương, nhưng nghĩ lại, thân xác đối phương vẫn còn, lực lượng vẫn

còn, lỡ như lúc hấn xem, đôi phương liều mạng chống cự, không bảo vệ được linh hồn của mình thì sẽ gặp phải phản phệ.

Vì vậy!

“Vẫn trực tiếp phá hủy thân xác của người đi, dù sao giữ người lại cũng vô dụng.”

Giang Thạch lạnh lùng nói.

“Đừng, đừng phá hủy thân xác của ta, ta nguyện nói cho người biết tất cả bí mật.”

Lão giả gầy gò kinh hãi kêu lên.

Ầm ầm!

Tử Yêu Tà Hỏa bùng cháy dữ dội, lao thẳng vào thân hình hấn, khiến hấn lập tức phát ra từng tiếng kêu thảm thiết, toàn bộ thân thể bắt đầu nhanh chóng sụp đổ, trong chớp mắt chỉ còn lại một viên Huyết Đan và một hồn phách mơ hồ.

Giang Thạch nắm lấy hồn phách đó, lập tức sử dụng [Thiên phú Phệ Hồn].

Trong nháy mắt, ký ức trong đầu lão giả gầy gò bắt đầu hiện ra.

Để có thể phân tích sâu hơn về bí ẩn của Thánh Nhân Bản Nguyên, hấn còn sử dụng [Nguyên Hồn Chân Giải], thôi miên hồn phách của đối phương, buộc đối phương chủ động nói ra những bí mật sâu xa hơn.

Bởi vì [Thiên phú Phệ Hồn] chỉ có thể nhìn thấy những ký ức gần đây trong đầu đối phương.

Những ký ức lâu hơn nữa thì không thể nhìn rõ.

Theo từng thông tin liên tục tràn vào đầu Giang Thạch, hấn nhíu mày, suy nghĩ.

Cả nửa ngày trôi qua.

Cuối cùng hấn cũng buông hồn phách của lão giả gầy gò, như có điều ngộ ra, nói: “Thì ra là vậy, thì ra là vậy”

Hấn tiện tay ném hồn phách của lão giả gầy gò về phía Huyền Đạo tử, nói: “Người ở đây trông hấn, đừng để hấn chạy trốn, ta có thể phải bế quan ở đây một thời gian!”

Những thông tin trong đầu hấn không ngừng va chạm, mơ hồ cảm thấy như một cánh cửa nào đó đang mở ra trước mặt hấn.

Rất nhanh, Giang Thạch bước ra, trực tiếp ngồi xếp bằng, bắt đầu nhắm mắt lại thử nghiệm.

Trước đây, hấn không phải chưa từng xem ký ức của những Bán Thánh khác, chỉ là những pháp môn có được phần lớn đều rất mơ hồ.

Hơn nữa, sau khi xem xong, đối với hấn cũng không có nhiều cảm hứng.

Nhưng bây giờ xem ký ức của lão giả gầy gò này, lại khiến thông tin trong đầu hấn va chạm, xuất hiện cảm ngộ chưa từng có.

“Tam Nguyên Quy Nhất”

Giang Thạch không nhúc nhích.

Lực lượng trong cơ thể cuộn cuộn, linh hồn cộng hưởng, thân thể cũng bắt đầu tỏa ra ánh sáng huyền ảo.

Cứ như vậy, toàn thân hấn như rơi vào trạng thái trống rỗng, không nhúc nhích, không ngừng đan xen giữa thân thể, linh hồn và lực lượng.

Không xa.

Huyền Đạo tử thở dài trong lòng, nhìn lão giả gầy gò trong tay chỉ còn lại Huyết Đan và hồn phách, cười khổ nói: “Ngô huynh, ngươi cần gì phải chọc giận hắn? Bây giờ tốt đi?”

“Ta”

Lão giả gầy gò mặt đầy cay đắng, muốn khóc không ra nước mắt.

Ai có thể ngờ rằng cường giả bên ngoài bây giờ lại khủng khiếp như vậy.

Mặc dù không phải là Bán Thánh nhưng đối phương lại có thể dễ dàng phá vỡ Bản Nguyên Thánh Nhân, khiến Bán Thánh như hắn cũng bất lực, nếu biết trước hắn còn làm như trước sao?

“Yên tâm, ta sẽ tận lực cầu hắn giữ lại mạng sống cho ngươi!”

Huyền Đạo Tử thở dài.

Chương 730: Nghiền Ép! Đột Phá Bán Thánh 3

...

Thời gian trôi qua.

Những ngày tiếp theo cứ trôi qua.

Giang Thạch như hóa thành một bức tượng đá, từ khi ngồi xuống đã không nhúc nhích, trong cơ thể hắn đang xảy ra những biến đổi quỷ dị và huyền diệu.

Hàng vạn lỗ chân lông như có từng phù văn hiện lên.

Những phù văn này đan xen, hòa hợp với nhau, dần dần hình thành một đầu bạch xà trắng muốt, bao quanh cơ thể hắn không ngừng di chuyển.

Mỗi khi đầu bạch xà này di chuyển một vòng, vảy trên cơ thể lại dày thêm một lớp, thân hình như được bơm hơi, cũng tăng thêm một vòng.

Một luồng tăng lực lượng bí ẩn và quỷ dị đột nhiên tỏa ra từ bên trong cơ thể đầu bạch xà này, cuộn cuộn, tạo thành một cỗ khí tức mạnh mẽ và đáng sợ, lan tỏa khắp nơi.

Xa xa.

Huyền Đạo Tử và lão giả gầy gò đang ngồi xếp bằng nghỉ ngơi, sắc mặt đều thay đổi, đột nhiên đứng dậy, nhìn về phía Giang Thạch.

“Thánh Nhân Bản Nguyên, Bán Thánh? Giang Thạch... đã thành công rồi sao?”

Huyền Đạo Tử thốt lên.

“không thể nào, sao có thể thế được?”

Lão giả gầy gò cũng lăm bằm trong miệng, không thể tin nổi.

Đối phương dung hợp Thánh Nhân Bản Nguyên quá nhanh.

Ngay cả khi có người dẫn dắt từ trước, cũng không thể nhanh như vậy.

Nhớ năm xưa, hắn phải ngồi thiền mười năm mới thành công.

Nhưng rất nhanh, sắc mặt của Huyền Đạo Tử và lão giả gầy gò đã thay đổi.

Chỉ thấy đầu bạch xà ban đầu bao quanh Giang Thạch, sau khi di chuyển vài vòng, đột nhiên vỡ tan, lại hóa thành từng đốm sáng trắng, hòa vào cơ thể hắn.

“Thất bại rồi sao?”

Huyền Đạo Tử kinh hãi, nói: “Không đúng, không phải thất bại!”

Chỉ thấy sau khi đầu bạch xà vỡ tan, trên cơ thể Giang Thạch lại nhanh chóng xuất hiện một đầu bạch xà to lớn hơn, sống động như thật, to và dài hơn đầu bạch xà trước đó, càng thêm oai phong.

Có bốn chân, hai sừng hướng lên trời, đôi mắt long lanh, vẩy trên người dày đặc, giống một đầu chân long hơn, không ngừng du tẩu và gầm rú trên cơ thể hắn, tỏa ra từng luồng uy áp khủng khiếp hơn.

“Thánh Nhân Bản Nguyên Thiên Long Thái, sao có thể như vậy được?”

Lão giả gầy gò kinh hãi.

Thánh Nhân Bản Nguyên có nhiều hình thái khác nhau.

Hầu hết mọi người dung hợp Thánh Nhân Bản Nguyên đều là hình dáng đầu bạch xà kia.

Một số ít người nổi bật là hình dạng Long trong truyền thuyết.

Chỉ có trong thần thoại mới có người có thể hình thành hình dạng Thiên Long.

Mà thanh niên này lại là Bản Nguyên Thiên Long sao?

Ầm ầm!

Một cỗ khí tức vô cùng khủng khiếp liên tục bao quanh cơ thể Giang Thạch, mây đen tụ lại trên bầu trời, sấm chớp bùng nổ, trong nháy mắt trời trở nên tối đen như mực.

Những đám mây đen lớn bắt đầu tụ lại, sấm chớp cuộn cuộn, phát ra tiếng ầm ầm, nhanh chóng chém xuống cơ thể Giang Thạch.

Nhưng ngay khi những tia chớp vừa chém xuống, đầu Thiên Long quán quanh cơ thể Giang Thạch liền gầm lên một tiếng, âm thanh rung chuyển thiên địa, há to cái miệng rộng như chậu máu, đột nhiên hít vào.

Ầm!

Vô số tia chớp bắt đầu lao vào miệng nó, kéo theo cả những đám mây trên cao cũng trở nên hỗn loạn, nhanh chóng bị hút sạch.

Bầu trời trong xanh lại xuất hiện.

Không gian như bị một con quái thú khủng khiếp nào đó trực tiếp cắn xé, mãi lâu sau vẫn không thể lành lại.

Huyền Đạo Tử, lão giả gầy gò trong nháy mắt kinh hãi vô cùng.

Trên đài cao.

Sau khi đầu Thiên Long nuốt chửng vô số tia chớp và mây đen, nó lập tức thu lại từ từ, dần dần biến mất trên cơ thể Giang Thạch.

Đôi mắt nhắm chặt của Giang Thạch cũng mở ra vào lúc này, cả người toát lên một cỗ khí tức thâm thúy mà kinh khủng không thể nói nên lời.

“Bán Thánh! Thành công rồi!”

Ánh sáng thần thánh hiện lên trong mắt hắn.

Trên đài cao.

Toàn thân Giang Thạch đột nhiên đứng dậy khỏi bồ đoàn, ánh mắt lóe lên, nhìn xuống lòng bàn tay, chỉ cảm thấy lúc này đây mình như hoàn thành một lần lột xác.

Tất cả giác quan trên dưới cơ thể đều khác hẳn so với trước đây.

Toàn bộ kinh lực trên cơ thể đều biến mất.

Nhưng thay vào đó là một cỗ lực lượng cổ xưa to lớn và vô tận.

Theo ý niệm của hắn, lực lượng này liền hiện ra xung quanh hắn, hình thành một đầu Long vô cùng to lớn, oai phong, sống động như thật, tỏa ra cỗ khí tức bí ẩn áp chế mọi thứ, cao cao tại thượng.

Thánh Nhân Bản Nguyên!

“Hóa ra đây chính là Thánh Nhân Bản Nguyên”

Giang Thạch tự lầm bầm, nói: “Theo ký ức của lão giả gầy gò đó, một thánh nhân thực sự cần luyện chế ba luồng Thánh

Nhân Bản Nguyên, sau đó dung hợp ba luồng Thánh Nhân Bản Nguyên này thành một, sau khi dung hợp, lại đột phá một lần nữa, hòa vào bản thân, như vậy mới có thể thực sự thành thánh, nhưng chỉ một luồng Thánh Nhân Bản Nguyên đã khó đến mức vô số người không vượt qua được, muốn luyện chế ba luồng há có thể dễ dàng?”

Lúc này, hắn cảm nhận sâu sắc sự khó khăn của việc thành Thánh.

Khó trách gì trong nhiều năm qua, Thánh Nhân ở Đại Hoành lại hiếm như vậy.

Bây giờ, nhân tộc chỉ còn lại ba vị Cổ Thánh.

Chương 731: Nghiền Ép! Đột Phá Bán Thánh 4

Điều đó có nghĩa là trong vô số năm qua, không có máu mới nào bổ sung.

Ngay cả khi có, cũng là cực kỳ hiếm.

“Nhưng ta có [Thiên phú Ngô Đạo], muốn luyện chế luồng Thánh Nhân Bản Nguyên thứ hai, chắc sẽ không mất quá nhiều thời gian.”

Trong lòng hắn cuộn trào.

Rất nhanh, hắn lại nhắm mắt, ở đây thử xem.

Nhưng lần thử này, hắn lập tức phát hiện ra sự khó khăn.

Ngay cả khi có thiên phú Ngô Đạo, thì lúc này cũng hoàn toàn không có phản ứng.

Cơ thể hắn vừa mới cạn kiệt sức lực, vất vả lắm mới ngưng tụ được luồng Thánh Nhân Bản Nguyên đầu tiên, muốn luyện ra luồng thứ hai, ít nhất phải đợi đến khi cơ thể hoàn toàn hồi phục mới được.

Nhục thân của hắn đương nhiên không thành vấn đề.

Khó là hồi phục về tinh thần và kinh lực.

Vừa rồi, kinh lực và tinh thần đã hợp nhất, mới hình thành luồng Thánh Nhân Bản Nguyên đầu tiên.

Muốn hình thành luồng thứ hai, phải tu luyện lại kinh lực và tinh thần, một lần nữa đạt đến cảnh giới trước đó.

Cho nên!

Tuyệt đối không phải là chuyện một sớm một chiều.

Giang Thạch lại mở mắt, không khỏi thở dài một hơi.

Hắn đứng dậy khỏi bục đá, lại bước xuống.

“Giang Thạch, ngươi cảm thấy thế nào?”

Huyền Đạo Tử nhanh chóng tiến đến, đầy mong đợi hỏi.

“Thực sự mạnh hơn trước đây không biết bao nhiêu lần, Thánh Nhân Bản Nguyên vượt xa bất kỳ lực lượng nào mà ta từng biết trước đây.”

Giang Thạch trầm ngâm một lát, trầm giọng nói.

“Ta cũng không ngờ ngươi có thể ngưng tụ Thánh Nhân Bản Nguyên đầu tiên nhanh như vậy, tốc độ này trong lịch sử là rất hiếm thấy.”

Huyền Đạo Tử nói.

“Đáng tiếc, đây mới chỉ là chạm đến bờ vực thành Thánh, còn lâu mới đạt đến cảnh giới thành Thánh chân chính.”

Giang Thạch nhẹ lắc đầu.

“Như vậy đã rất mạnh rồi, với thiên phú của ngươi, e rằng bây giờ so với một Thánh Nhân thực sự cũng không kém bao nhiêu.”

Huyền Đạo Tử đáp lại.

Giang Thạch lập tức cau mày, suy nghĩ trong lòng.

Hắn có đủ loại thiên phú, lại có sự trợ giúp của vài món thần khí, nếu bất ngờ đánh úp Thánh Nhân, có lẽ thực sự có thể có tác dụng.

Nhưng có thể giết chết Cổ Thánh thực sự hay không, hắn cũng không có chút nắm chắc nào.

“Tình hình bên ngoài thế nào? Tin tức ở Đông Hải, người đã dò la được chưa?”

Giang Thạch hỏi thăm.

“Trong thời gian người bế quan, ta đã đi dò la một chuyến.”

Huyền Đạo Tử sắc mặt ngưng trọng, nói: “Tóm lại, bây giờ Đông Hải hỗn loạn vô biên, máu chảy thành sông, thương vong vô số, cao thủ các tộc không biết đã ngã xuống bao nhiêu, nhưng Đế Vãn Chi Môn vẫn chưa thực sự mở ra, dường như vẫn chưa đến thời điểm thực sự, mấy ngày nay, dị tộc tụ tập ngày càng đông, ngay cả Cổ Thánh chân chính cũng đã lộ diện.”

“Phải không??”

Ánh mắt Giang Thạch lóe lên, nói: “Còn Thiên Ma Tổng Đoàn thì sao? Tổng đàn bên kia có tin tức gì không?”

“Có một vài Bán Thánh đã trực tiếp xông vào Thiên Ma Tổng Đoàn định tìm người, may mà người đã ra ngoài trước.”

Huyền Đạo Tử nói.

“Thật sự có Bán Thánh đến tìm ta?”

Giang Thạch nheo mắt lại, nói: “Là những ai?”

“Một người tên Xích Tôn và một người tên Lữ Tướng.”

Huyền Đạo Tử trả lời.

“Xích Tôn, Lữ Tướng.”

Giang Thạch lặp lại, nói: “Bọn hắn có lai lịch thế nào?”

“Cái đó thì không rõ, có lẽ là vừa mới tiến vào Đại Hoàn, hoặc là từ [Thiên Tà Môn] hoặc [Chư Tinh Lâu].”

Huyền Đạo Tử nói.

“Giáo chủ thì sao?”

Giang Thạch im lặng một lúc, lên tiếng hỏi thăm.

“Yên tâm, Thiên Ma Giáo Chủ không sao, chỉ bị thương nhẹ, gặp phải một số cảnh cáo.”

Huyền Đạo Tử trả lời.

“Hóa ra là vậy.”

Sắc mặt Giang Thạch lại im lặng.

Một lúc sau, nhẹ nhàng thở dài.

“Xem ra cuối cùng vẫn là ta liên lụy đến bọn hắn.”

“Đừng nói như vậy, cho dù không có người, Thiên Ma Tổng Đoàn cũng sẽ bị nhắm đến, trước đây, [Thiên Tà Môn], [Chư Tinh Lô], [Huyết Chiến Minh] không chỉ một lần ra tay với Thiên Ma Tổng Đoàn, đây là một kiếp nạn nhắm vào toàn bộ nhân tộc, không phải vì một cá nhân nào cả.”

Huyền Đạo Tử nhẹ lắc đầu, nói: “Nếu không có người, Thiên Ma Tổng Đoàn đã sớm bị [Huyết Chiến Minh] và [Chư Tinh Lô] diệt từ lần đầu tiên, làm sao có thể trụ được đến bây giờ? Vì vậy, không cần phải tự trách, bây giờ nhìn khắp thiên hạ, ngoài Thiên Ma Giáo, còn có thế lực nào có thể tiếp tục kiên trì, không phải đều bị dị tộc diệt hoặc thay thế sao.”

Giang Thạch suy nghĩ một lúc, nói: “Ta định tiếp tục bế quan ở đây một thời gian, chuyện bên ngoài nhờ tiền bối giúp ta dò la, thế nào?”

“Được thôi, không thành vấn đề.”

Huyền Đạo Tử trả lời.

“Ừm.”

Giang Thạch gật đầu.

“Đúng rồi Giang tiểu hữu, Ngô huynh đã biết sai rồi, người đừng giết hắn, dù sao ta cũng có một chút giao tình với hắn.”

Đột nhiên, sắc mặt Huyền Đạo Tử thay đổi, nhìn về phía Giang Thạch, bắt đầu cầu tình.

Lão giả gầy gò ở một bên lập tức lộ vẻ lo lắng, vội vàng nhìn về phía Giang Thạch, trong lòng căng thẳng.

Sắc mặt Giang Thạch bình thản, nói: “Nếu Huyền Đạo Tử tiên bối đã nói như vậy, ta tự nhiên cũng sẽ không truy cứu tiếp.”

“Đa tạ tiểu huynh đệ, Đa tạ tiểu huynh đệ.”

Chương 732: Miếu Sát Tà Quân Vắn Thiên! 1

Lão giả gầy gò liên tục nói, vô cùng biết ơn.

Giang Thạch không để ý đến hắn nữa, mà trực tiếp chọn bế quan tại đây.

Tiếp theo, lại nửa tháng trôi qua.

Bên ngoài ồn ào náo động, toàn bộ Đông Hải sôi sục.

Tụ tập không biết bao nhiêu cao thủ.

Mỗi ngày đều có vô số dị tộc giao chiến, máu nhuộm đỏ nước biển, tứ chi đứt lìa trôi đầy trên mặt biển, thu hút vô số yêu thú tiến tới.

Giao chiến ngày càng thảm khốc, quy mô ngày càng lớn, thậm chí Cổ Thánh cũng bắt đầu đích thân ra tay.

Trong nửa tháng, riêng số lần Cổ Thánh giao thủ đã lên tới ba lần.

Mỗi lần giao thủ đều kinh thiên động địa, ánh sáng bao trùm, chấn động cả bầu trời.

Bây giờ Đông Hải có thể nói là vô cùng thảm khốc.

Người Đáy Biển cũng bị dư ba giao thủ của đám người buộc phải lùi lại, tránh xa Đông Hải, rút lui vào sâu trong biển.

Tuy nhiên, khi Đế Vắn Chi Môn vẫn không thể mở ra, các thế lực tụ tập ở đây cũng dần bình tĩnh lại, không còn náo động như vậy nữa.

Rất nhiều cao thủ đã nhận ra thời cơ bây giờ có lẽ vẫn chưa thực sự xuất hiện.

Cấm chế của Đế Văn Chi Môn vẫn chưa được xóa bỏ.

Có lẽ phải đợi thêm một thời gian nữa.

Như vậy, Đông Hải vốn hỗn chiến không ngừng đột nhiên trở nên yên ắng hơn, số lần giao chiến mỗi ngày cũng bắt đầu giảm dần.

Thậm chí không ít thế lực bắt đầu dời mắt, hướng về những phương hướng khác mà tụ tập.

Lại nửa tháng trôi qua.

Giang Thạch hai tai không nghe chuyện ngoài cửa sổ, toàn bộ tâm trí đều đặt vào tu luyện.

Bây giờ tinh thần của hắn tràn đầy, kinh lực tụ lại, khoảng cách đến việc ngưng tụ luồng Thánh Nhân Bản Nguyên thứ hai đã ngày càng gần, theo sự vận chuyển của huyền công, mỗi ngày đều có thể cảm nhận được lỗ chân lông trên người run rẩy, khí huyết cuộn cuộn, dường như có thể ngưng tụ ra luồng Thánh Nhân Bản Nguyên thứ hai bất cứ lúc nào.

Cứ như vậy, lại vài ngày trôi qua.

Đột nhiên, Huyền Đạo Tử lại vội vàng từ bên ngoài trở về.

Nhìn Giang Thạch trên đài cao, sắc mặt hắn hơi thay đổi, trong lòng cân nhắc rồi cân nhắc lại, vẫn không nhìn được nói: “Giang tiểu hữu, Thiên Ma Tổng Đàn xảy ra chuyện rồi.”

Xoẹt!

Đột nhiên, ánh mắt Giang Thạch trực tiếp mở ra, sáng như điện, khiến hư không trong nháy mắt trở nên mơ hồ, như thể ảnh hưởng đến vận hành thời không, lập tức rơi vào người Huyền Đạo Tử.

“Có chuyện gì vậy tiên bối?”

“Tà Quân Vấn Thiên xuất hiện ở Thiên Ma Tổng Đàn, muốn ép người ra mặt, tổng đàn đã chết không ít người, ngay cả Thiên Ma Giáo Chủ cũng bị giam cầm.”

Huyền Đạo Tử nói.

“Cái gì?”

Ánh mắt Giang Thạch nheo lại, toàn bộ thân thể đột nhiên đứng lên từ trên đài đá, trong lòng sát khí cuộn cuộn, không thể kìm nén, lòng bàn tay trong nháy mắt đã nắm chặt.

Tà Quân Vấn Thiên!

Lại là người này!

“Bây giờ hắn ở đâu? Còn ở Thiên Ma Tổng Đàn không?”

“Đúng vậy, bây giờ các thế lực dường như đều đang âm thầm theo dõi Thiên Ma Tổng Đàn, rất nhiều người muốn xem người có thực sự dám xuất hiện không, Giang tiểu hữu, cần nhắc cho kỹ.”

Huyền Đạo Tử không nhịn được nhanh chóng nói: “Bên ngoài có Cổ Thánh của dị tộc trấn giữ, một khi bọn hắn nhận ra người, chắn chắn sẽ gây ra rắc rối lớn, hơn nữa Tà Quân Vấn Thiên, thực lực cao thâm, từ trước đến nay được mệnh danh là cao thủ đệ nhất dưới Thánh Nhân.”

Khuôn mặt Giang Thạch trở nên u ám chưa từng có.

“Bây giờ những Cổ Thánh dị tộc đó đang ở đâu? Còn ở Đông Hải không?”

Hắn lên tiếng hỏi thăm.

“Đúng vậy, phần lớn Cổ Thánh đến nay vẫn còn ở Đông Hải, nhưng cũng rất khó đảm bảo có một số Cổ Thánh đã bí mật trở về hay không.”

Huyền Đạo Tử nói.

Ánh mắt Giang Thạch lóe lên hàn quang, cảm thấy vô cùng tức giận.

Cảm giác bất lực phải cân nhắc trước sau này thực sự quá khó chịu.

Rõ ràng có thực lực để giải quyết tất cả những điều này, nhưng lại kiêng kỵ các Cổ Thánh dị tộc khác, khiến hắn không dám tùy tiện ra tay.

Đáng hận là Thánh Nhân nhân tộc quá ít, không có ai có thể làm chỗ dựa cho hắn.

Nếu không, hắn sao lại bó tay bó chân như vậy.

Trong đầu Giang Thạch nhanh chóng lật qua lật lại, [Thiên phú Dự Báo] vận hành nhanh chóng, trong đầu như được vô số phù văn lấp đầy.

Một lúc sau, ánh mắt hắn lóe lên hàn quang.

“Ta ra ngoài một chuyến!”

Hắn đột nhiên nói.

“Người điên rồi sao?”

Huyền Đạo Tử kinh ngạc nói.

“Yên tâm, ta không hành động thiếu suy nghĩ, ta đã dám ra ngoài, thì có thể đảm bảo an toàn cho bản thân, tiền bối, người ở đây chờ tin tức của ta là được.”

Giang Thạch đáp lại.

Chỉ trong chớp mắt, [Thiên phú Dự Báo] đã diễn ra vô số lần trong đầu hắn, giữa vô vàn cái chết và nguy cơ, hắn đã tìm ra một con đường sống, có thể quyết chiến nhanh chóng.

Chỉ cần hấn đủ nhanh, đủ chuẩn xác, hoàn toàn có thể tránh được Cô thánh của dị tộc.

“Giang Thạch, ngươi nhất định phải cân nhắc kỹ.”

Huyền Đạo Tử lại lên tiếng.

“Biết rồi.”

Giang Thạch gật đầu, lòng trào dâng sóng dữ, trực tiếp nhanh chóng rời khỏi nơi này.

Thân hình lóc lên, trong nháy mắt đã biến mất.

Chương 733: Miếu Sát Tà Quân Vắn Thiên! 2

...

Vài ngày sau.

Bên ngoài Thập Vạn Đại Sơn Nam Cương.

Trong một khu rừng rậm bí ẩn.

Thân hình Giang Thạch lại hiện ra, sắc mặt nghiêm nghị, không nói một lời, [Thiên phú Dự Báo] vẫn liên tục diễn ra trong đầu, tìm kiếm cơ hội sống mong manh.

Quả nhiên giống như đã tiên đoán trước đó, cơ hội sống vẫn tồn tại.

“Tà Quân Vắn Thiên, ta vốn không muốn dây dưa với ngươi, là ngươi nhất quyết muốn như vậy, vậy thì đừng trách ta.”

Giang Thạch thầm nói trong lòng.

Hắn thu liễm khí tức, bản thân như hóa thành hư vô, dưới [Thiên phú Thần hành], thân hình lóe lên, trong chớp mắt đã biến mất không thấy.

Không lâu sau.

Thiên Ma Tổng Đàn

Thân hình Giang Thạch như ma quỷ xuất hiện trong một góc tối.

Lúc này.

Trên con đường lên núi.

Một nữ tử mặc áo trắng, đeo mạng che mặt, vẻ mặt kiêu ngạo, đôi mắt phượng lạnh nhạt, có cảm giác không coi ai ra gì.

“Giang Thạch gì chứ, xem ra cũng chỉ là một con rùa rụt đầu mà thôi, còn tưởng có bản lĩnh gì, trước kia còn rất cứng rắn, đáng tiếc, Tà quân đại nhân vừa mới xuất hiện, hắn đã sợ đến mức không dám lộ mặt, thật khiến người ta thất vọng.”

“Được rồi, ta không cho phép người nói như vậy về đối thủ cũ của ta, Giang Thạch là người như thế nào, ta hiểu rõ hơn người, người chỉ cần làm tốt bổn phận của mình là được!”

Bên cạnh, Đào Hoàng giọng điệu lạnh lùng, không hề nề mặt nữ tử này.

Nữ tử kia nhướn mắt phượng lên, nói: “Đào Hoàng, người nói gì? Chẳng lẽ người cho rằng có Tà QQuân chống lưng, ta sẽ không dám động đến người sao?”

“Dựa vào người?”

Đào Hoàng cười lạnh, liếc nhìn nữ tử, khinh thường nói: “Nếu không phải Tà QQuân đã dặn dò, chỉ một ngón tay ta cũng có thể giết chết người, người là cái thá gì?”

Hắn mặt lạnh, trực tiếp quay người bỏ đi.

Nữ tử nổi giận, nói: “Đào Hoàng, người muốn chết!”

“Tiện nhân, người thử nói thêm một câu nữa xem?”

Đào Hoàng quay lại, lạnh lùng nói.

“Người!”

Nữ tử vừa kinh ngạc vừa tức giận, đồng tử co lại.

Nhưng dưới ánh mắt nghiêm nghị của Đào Hoàng, nàng không dám nói nhiều, như thể bị một con thú dữ đáng sợ vô song nhìn chằm chằm.

Đao Hoàng cười lạnh một tiếng, không nói thêm gì nữa, lập tức quay người rời đi.

“Khôn kiếp, ngươi thật đáng chết!”

Nữ tử tức giận nghiêng răng, bàn tay ngọc nhỏ nhắn khua nhẹ, khiến những tảng đá xung quanh vỡ vụn thành từng mảnh.

Sâu trong tổng đàn.

Tà Quân vẻ mặt nho nhã, mặc một thân áo xanh, tay đan sau lưng, lặng lẽ đứng trên một ngọn núi cao vút, ánh mắt bình thản, nhìn về phía sông núi bao la xa xa.

“Môi trường của Thiên Ma Tổng Đàn này thật yên tĩnh, ít người lui tới, đúng là một nơi tốt để dưỡng lão, tiếc rằng ta nếu không vì trần tục ràng buộc, nhất định sẽ ở lại đây dưỡng lão.”

Hắn nhẹ giọng nói.

Chuyến đi Đông Hải lần này, vốn tưởng rằng có thể giành được tiên cơ, đi vào Đế Vãn Chi Môn trước tiên, nào ngờ cấm chế phía trên khó tiêu trừ, kéo dài hơn một tháng vẫn chưa tan, hơn nữa những cường giả tụ tập ngày càng nhiều, ngay cả Cổ Thánh chân chính cũng đã xuất hiện, bất đắc dĩ, hắn chỉ có thể tạm thời rút lui.

“Chúa công, nếu đã thích nơi này, vậy thì chiếm lấy là được rồi.”

Một người không lồ vàng bên cạnh cười lạnh, nói: “Đám nhân tộc này, sao xứng có được nơi như vậy chứ?”

“Đừng coi thường nhân tộc, ít nhất kẻ chúng ta đang chờ đợi kia, thực lực không hề yếu.”

Tà Quân Vãn Thiên giọng điệu bình thản, nói: “Nếu không có gì bất ngờ, tên nhân tộc này e rằng đã sớm nhập Bán

Thánh, ngay cả ta muốn đối phó với hắn, cũng phải tốn không ít công sức.”

“Bán Thánh?”

Người khổng lồ vàng kia đồng tử co lại, lạnh lùng nói: “Thì ra là vậy, tên nhân tộc khốn kiếp này, có tư cách gì mà được hưởng cơ duyên như vậy!”

“Đúng vậy, chỉ là nhân tộc, sao có thể có được cơ duyên như thế?”

Tà Quân Vấn Thiên khẽ thở dài.

“Tà Quân Vấn Thiên!”

Đột nhiên, một tiếng quát vang lên từ không xa.

Tà Quân Vấn Thiên và người khổng lồ vàng phía sau cùng quay đầu nhìn lại.

Vụt! Một luồng sáng khủng khiếp lao đến với tốc độ cực nhanh, nhanh đến mức còn nhanh hơn cả tia chớp.

Người khổng lồ vàng kia đồng tử co lại, ngay lập tức cảm nhận được một luồng nguy cơ khủng khiếp ập đến, gào lên một tiếng, vội vàng tụ tập toàn bộ lực lượng trong người để đón địch.

Kết quả bùm một tiếng, toàn bộ thân thể của hắn lập tức vỡ nát.

Thân hình Giang Thạch xuyên qua, đã sớm hóa thành hình thái khủng khiếp cao tám chín thước, quanh thân quần quanh một đầu Bạch Long, nhục thân kim quang lấp lóe, vô địch thiên hạ, như một tôn Ma Thần khủng khiếp.

Một bàn tay lớn tụ tập lực lượng khủng khiếp không biết mạnh đến mức nào, trực tiếp vỗ mạnh xuống phía Tà Quân Vấn Thiên.

Một màn khủng khiếp và đột ngột, khiến Tà Quân Ván Thiên cũng giật mình trong nháy mắt.

Hắn bản năng muốn vận dụng không gian chi lực để dịch chuyển tức thời, nhưng lại phát hiện cường lực khủng khiếp của Giang Thạch đánh xuống, thậm chí trực tiếp khóa chết không gian nơi này.

Không thể dịch chuyển tức thời!

Không thể tránh né!

Chỉ có thể cứng rắn đón đỡ!

Chương 734: Cổ Thánh Xuất Thủ! Nhân Họa Đắc Phúc 1

“Lớn mật!”

Tà Quân Vắn Thiên gầm lên một tiếng, toàn thân bạch quang bộc phát, hai đầu Bạch Xà to lớn bò lồm ngồm trên thân thể hắn, phát ra tiếng gầm rú, khí tức trên người dường như vô biên vô hạn, điên cuồng dâng lên.

Ầm ầm!

Thiên địa sụp đổ.

Vô tận sóng động hủy diệt ngay lập tức từ nơi này bộc phát.

Ngay cả dãy núi dưới chân cũng lập tức nổ tung, chỉ trong nháy mắt đã bị Giang Thạch một chương đánh sụp đổ, khắp nơi đều là khí tức năng lượng cuồng ngạo bá đạo, chấn động thiên địa, rung động lòng người, giống như đang khai thiên tích địa.

Mà trong vô tận khí tức hỗn loạn năng lượng này.

Thân thể Tà Quân Vắn Thiên nổ tung, máu tươi bắn tung tóe, trên mặt tràn ngập vẻ kinh ngạc và sợ hãi, miệng phát ra tiếng gào thét đau đớn, gần như không thể tin được.

Hắn lại bị Giang Thạch một chương đánh nát thân thể?
“Điều này không thể nào!”

Phụt!

Đáp lại hắn trực tiếp là bàn tay kinh khủng thứ hai của Giang Thạch, bàn tay vừa dày vừa đáng sợ trực tiếp đánh vào

hồn phách và huyết đan của hắn.

Oanh một tiếng, huyết đan nổ tung.

Hồn phách xông lung tựa như một mảnh vật vô căn phát ra tiếng thét chói tai, trực tiếp trở nên một trận mơ hồ cùng tán loạn.

Đối mặt một kích khủng bố này của Giang Thạch, ngay cả thời cơ né tránh hắn cũng không có?

Giữa không gian hỗn loạn vô biên, Huyết Đan của Tà Quân nổ tung, hồn phách phải chịu một cú sốc không thể tưởng tượng nổi, hắn kinh hoàng hét lên, đại bộ phận Hồn Lực gần như nổ tung tức thì.

Chỉ còn lại một tia linh hồn chi lực, hắn vội vàng muốn bỏ mặc mọi thứ, chỉ muốn trốn khỏi nơi này.

Tuy nhiên, Giang Thạch không cho hắn bất kỳ cơ hội nào.

Ngay khi chương thứ hai đập tới, một bàn tay khổng lồ đã nhanh như chớp vồ lấy, mang theo lực hút khủng khiếp, tóm gọn tia hồn phách còn lại của Tà Quân trong tay.

“Tà Quân Vấn Thiên, ngươi cũng có ngày hôm nay?”

Giang Thạch cao lớn, giọng lạnh như băng, đôi mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm vào tia hồn phách yếu ớt lòng bàn tay đang kinh hoàng tột độ, chỉ còn lại khoảng một phần mười, nói: “Nếu không phải ngươi liên tục ép ta, ta cũng không thể trưởng thành nhanh đến vậy, ngươi có kết cục ngày hôm nay, hoàn toàn là do ngươi tự chuốc lấy!”

“Không, Giang Thạch, đừng giết ta, mọi chuyện đều có thể thương lượng, tha cho ta một mạng!”

Tà Quân Vấn Thiên kinh hoàng hét lên.

Từ đầu đến cuối, hắn vẫn chưa kịp phản ứng.

Mọi chuyện diễn ra quá nhanh, quá khủng khiếp.

Thế như sấm rền!

Nhanh như chớp!

Hắn thậm chí còn không kịp chống trả một chiêu.

Giang Thạch rốt cuộc đã trưởng thành đến mức nào?

Mắt Giang Thạch lạnh lùng, nhưng không lập tức hủy diệt tia hồn phách này của Tà Quân, mà chuẩn bị để sau này dùng vào mục đích khác, đột nhiên hắn phản ứng lại, quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy khu vực dưới chân núi, ánh sáng rực rỡ.

Hai luồng sáng đáng sợ đang nhanh chóng lao đến đây.

Một người mặc trường bào vàng, đeo theo một thanh đại đao màu vàng.

Chính là Đao Hoàng!

Người còn lại mặc váy trắng, khuôn mặt che bằng một tấm mạng che mặt bí ẩn.

Giang Thạch không nói hai lời, thân hình đột nhiên lao tới, trực tiếp lao nhanh về phía hai người đó.

Đao Hoàng là người đến trước, đột nhiên cảm nhận được một cỗ khí tức vô cùng khủng khiếp, khiến lông tơ toàn thân hắn dựng đứng, như thể bị một con dã thú vô song nào đó nhắm vào.

“Không ổn!”

Hắn kinh hô một tiếng, không nghĩ ngợi gì, đại đao sáng chói sau lưng gần như tức thì bay ra, được hắn nắm trong tay, gầm lên một tiếng, toàn thân sáng rực, xoay tròn, trực tiếp chém mạnh về phía người lao đến.

Ầm ầm!

Một lần chạm mặt, âm thanh nổ tung.

Đao Khí sáng chói do Đao Hoàng chém ra đã bị chấn vỡ tức thì.

Thân hình Giang Thạch trực tiếp lao tới, nhanh như chớp, sau khi đập tan Đao Khí của Đao Hoàng, gần như tức thì xuất hiện trước mặt hắn, toàn bộ thân hình trực tiếp xuyên qua thân thể hắn.

Ầm!

Toàn bộ thân hình Đao Hoàng nổ tung ngay tại chỗ, tứ chi đứt lìa bay loạn xạ.

Huyết nhục bị một luồng nhiệt độ nóng bỏng thiêu đốt tan biến.

Huyết Đan của Đao Hoàng nhanh chóng thoát ra, vô cùng kinh hoàng, không màng tất cả lao về phía xa.

“Giang Thạch!”

Giọng nói của hắn thê lương và đáng sợ.

Nhưng rất nhanh, một tia lửa màu tím đã trực tiếp giáng lên trên Huyết Đan của hắn, một tiếng nổ vang lên, tức thì bao phủ toàn bộ Huyết Đan và Hồn Phách của hắn, lập tức khiến hắn phát ra tiếng kêu thảm thiết, bị thiêu cháy thành tro bụi.

Giang Thạch thậm chí không thèm nhìn thêm một cái, thân hình trực tiếp dịch chuyển tức thời, nhanh như chớp xuất hiện trước mặt nữ tử mặc váy trắng, che mặt kia.

Dưới ánh mắt kinh hoàng của nàng, một cái tát kinh khủng đã giáng thẳng vào nữ tử này.

“Đừng giết ta!”

Nữ tử mặc váy trắng kinh hoàng hét lên.

Ầm!

Nàng còn thảm hơn cả Dao Hoàng, bị Giang Thạch tát một cái nổ tung, ngay cả Huyết Đan cũng không thoát ra được, gần như cả Huyết Đan lẫn hồn phách đều tan biến tức thì, bị Tử Yêu Tà Hỏa bao trùm.

Chương 735: Cổ Thánh Xuất Thủ! Nhân Họa Đắc Phúc 2

Động tác của Giang Thạch không thể không nói là không nhanh.

Dứt khoát gọn gàng.

Không hề rườm rà.

Động tĩnh kinh thiên đã sớm kinh động Thiên Ma Giáo Chủ và những người khác trong tông đàn, đang nhanh chóng chạy đến đây.

Giang Thạch quyết đoán, nhanh chóng quay đầu lại, “Giáo chủ, nhanh chóng rời khỏi tông đàn, dị tộc thế lớn, bây giờ chúng ta không thể chống lại được nữa, tạm thời từ bỏ tông đàn, ẩn cư trong núi sâu, tránh mũi nhọn.”

“Đợi đến khi dị tộc rút đi rồi mới xuất thế cũng không muộn, hôm nay ta liều lĩnh giết chết Tà Quân Vắn Thiên, chắc chắn sẽ kinh động Cổ Thánh của dị tộc, trong thời gian ngắn, ta không thể chống lại Cổ Thánh, các người nhanh chóng rời đi! Nếu không đi, chỉ có một con đường chết!”

Thiên Ma Giáo Chủ trong lòng giật mình, trong đầu nhanh chóng lóe lên một loạt ý nghĩ, lập tức gật đầu.

“Được, ta sẽ lập tức dẫn người rời đi!”

“Đừng thu dọn đồ đạc nữa, đi ngay.”

Giang Thạch một lần nữa nhấn mạnh, nói: “Ta có thể tạm thời che chở cho người, nhưng ta không thể che chở được bao lâu, trong vòng một khắc thời gian phải rời đi hết!”

Nói xong, hắn quay người bỏ đi, lao nhanh về phía ngoài núi.

Thiên Ma Giáo Chủ quyết đoán, quay người chạy về phía tổng đàn.

Trên thực tế, trong khoảng thời gian này, hắn cũng đã chuẩn bị kế hoạch rời đi.

Đại trận của tổng đàn cũng đã chuẩn bị xong xuôi.

“Nhanh chóng rời đi!”

Thiên Ma Giáo Chủ nhanh chóng truyền âm.

Bên kia.

Giang Thạch vừa lao đi, trên người tỏa ra những khí tức kinh khủng, cố tình tạo ra động tĩnh lớn, đồng thời [Thiên Phú Dự Đoán] trong đầu cũng nhanh chóng suy tính.

Vô số phù văn đang nhanh chóng đan xen, luôn đi theo một hướng duy nhất để tiến lên, toàn bộ thân hình giống như một tia chớp lướt trên ranh giới của cái chết, cực kỳ nhanh.

Cứ như vậy, hắn vừa lao đi vừa gây ra động tĩnh kinh người, rất nhanh đã thu hút sự chú ý của không ít dị tộc.

Rất nhiều cao thủ dị tộc đều vô cùng kinh ngạc, lập tức lao nhanh về phía Giang Thạch.

Tuy nhiên, một khắc thời gian trôi qua rất nhanh.

Sau khi xác nhận rằng Thiên Ma Giáo Chủ đã thoát khỏi nguy hiểm, tốc độ của Giang Thạch không còn giữ lại, [Thiên Phú Thần Hành] + [Dịch Chuyển Tức Thời] nhanh đến mức tận cùng, chỉ vài lần lóe lên, hắn đã nhanh chóng biến mất khỏi tầm mắt của một đám cao thủ dị tộc.

Ầm ầm!

Ngay sau khi hắn vừa biến mất.

Phía sau, uy áp của Cổ Nhân bùng nổ, vô biên vô tận, như sóng lớn cuộn cuộn, phát ra tiếng gầm rú, khiến thiên địa rung chuyển, vạn vật run rẩy, giữa thiên địa xuất hiện một cỗ khí tức tuyệt diệt khó tả.

Giống như một mặt trời chói chang mọc lên giữa núi đồi, khiến người ta kinh tâm động phách.

“Giang Thạch... Trong nhân tộc lại có loại tiêu tử này, thật là không thể tưởng tượng nổi!”

Giọng nói lạnh nhạt mà thần thánh phát ra từ miệng tôn Cổ Thánh này, khiến hồn phách người ta phát run, thân thể run rẩy, không nhìn được cúi đầu bái lạy, như thể đang đối mặt với một vị thần ma đáng sợ nào đó.

Không thể suy đoán!

Không thể nhìn thẳng!

Không thể xúc phạm!

Chỉ có thể quỳ trên mặt đất, mãi mãi thần phục.

“Cổ... Cổ Thánh lão tổ, tên Giang Thạch này gần đây nổi danh, liên tục giết chết các cao thủ dị tộc của chúng ta, rõ ràng là không coi sinh linh ngoài Hồng Hoang Đại Sơn chúng ta vào đâu, thỉnh Cổ Thánh lão tổ đích thân ra tay, diệt trừ tên Giang Thạch này!”

Có cao thủ dị tộc giọng run rẩy, lên tiếng nói.

“Đích thân ra tay?”

Giọng nói cổ xưa và lạnh nhạt từ từ truyền ra, nói: “Dưới Cổ Thánh đều là kiến hôi, giữa thiên địa này có ai đáng để ta đích thân ra tay.”

“Thánh Nhân lão tổ”

Khuôn mặt của cao thủ dị tộc kia lộ vẻ bi thương, tiếp tục run rẩy nói: “Nếu không ra tay, sinh linh ngoài Hồng Hoang Đại Sơn của chúng ta sẽ chết hết trong tay Giang Thạch a!”

“Thôi, ta liền miễn cưỡng ra tay một lần.”

Giọng nói cổ xưa mà bình thản kia lại vang lên nhàn nhạt.

Xoẹt!

Một luồng ánh sáng thần bí đột nhiên bùng lên từ giữa những ngọn núi, biến thành một thanh kiếm ánh sáng rực rỡ như cầu vồng, cao ngất trời, khủng khiếp khó lường, tỏa ra ánh sáng tối thượng, như thể đã hóa thành vật duy nhất giữa thiên địa.

Vừa mới xuất hiện, thanh kiếm ánh sáng thần bí này đã bắt đầu tự động hấp thụ mọi ánh sáng giữa thiên địa.

Trong chớp mắt, không gian xung quanh trực tiếp tối sầm lại với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường, đen kịt quỷ dị, những vì sao sáng lấp lánh xuất hiện.

Tức thì hóa thành một màn đêm đen kịt.

Tiếp theo, thanh kiếm ánh sáng vung lên, trong nháy mắt phá vỡ hư không, biến mất khỏi nơi này.

Sau khi thanh kiếm ánh sáng này biến mất, cuối cùng, bầu xung quanh vừa chìm vào bóng tối bỗng nhanh chóng phục hồi lại, kéo theo cả up áp Cổ Thánh khủng khiếp và bao la vừa rồi cũng bắt đầu nhanh chóng biến mất.

“Nhân Quả Chi Kiếm, đây là Nhân Quả Chi Kiếm của Huyền Dương Cổ Thánh!”

“Dưới Nhân Quả Chi Kiếm, không ai có thể trốn thoát, tên Giang Thạch này... chết chắc rồi.”

Chương 736: Cổ Thánh Xuất Thủ! Nhân Họa Đắc Phúc 3

Tất cả các cao thủ dị tộc đều cảm thấy bàng hoàng, kinh hãi vô cùng.

Xa xa.

Giang Thạch tốc độ cực nhanh, Thần Hành phối hợp với Dự Đoán, một đường nhanh như chớp, tránh né mọi nguy hiểm có thể xảy ra, ngay khi hắn vừa lao vào rìa Nam Cương Thập Vạn Đại Sơn, đột nhiên, mí mắt giật giật, trong lòng sinh ra điềm báo, một nguy cơ to lớn bất ngờ xuất hiện trong lòng hắn.

Trong lòng Giang Thạch giật mình.

“Không ổn!”

Hắn như điện xẹt nhanh chóng quay đầu lại, toàn thân trực tiếp phình to ra, kinh lực và lực lượng hợp nhất làm một, trên thân thể xuất hiện một đầu Thiên Long khổng lồ màu trắng toát, cả năm đấm trực tiếp oanh về phía bầu trời.

Bầu trời nứt ra, một thanh kiếm ánh sáng khủng khiếp sáng chói như sấm sét, trong nháy mắt âm âm giáng xuống, âm một tiếng, chém mạnh vào thân thể hắn.

Giang Thạch rống một tiếng dài, nhục thân khủng bố được hắn thúc đẩy đến cực hạn, Thánh Nhân Bản Nguyên trạng thái Thiên Long càng phát ra tiếng gầm dài chói tai.

Âm âm!

Giữa thiên địa bỗng truyền đến từng tiếng nổ kinh thiên động địa, trời long đất lở, nhật nguyệt vô quang, hư không vỡ nát, khí tức năng lượng vô biên vô tận trong nháy mắt quét ngang nơi này.

Bốn phương tám hướng, đại nhạc, sơn lâm đều trực tiếp nổ tung, hóa thành tro bụi.

Chỉ một kích, giống như diệt thế.

Một luồng ánh sáng chói mắt thay thế tất cả.

Một lúc lâu sau.

Ánh sáng khủng khiếp này mới cuối cùng cũng tan đi.

Khóe miệng Giang Thạch rỉ máu, trên người nhiều chỗ rách nát, máu đỏ tươi xuất hiện, nhuộm đỏ mặt đất, [Thiên phú Quy Nguyên] không ngừng trị liệu bản thân, từng luồng ánh sáng trắng liên tiếp xuất hiện.

Tuy nhiên!

Mặc dù vết thương trên thân thể dễ lành, nhưng vết thương bên trong cơ thể lại khiến hắn hơi kinh ngạc.

Bởi vì bên trong thân thể hắn, một thanh kiếm ánh sáng màu trắng tinh khiết đột nhiên xuất bây, bị Thánh Nhân Bản Nguyên trạng thái Thiên Long của hắn bao bọc chặt chẽ.

Nếu không có Thánh Nhân Bản Nguyên trạng thái Thiên Long bao bọc, thanh kiếm ánh sáng màu trắng tinh khiết này có lẽ đã sớm chém nát thân thể hắn.

“Là Cổ Thánh đích thân ra tay”

Sắc mặt Giang Thạch hơi thay đổi, không dám nán lại, sau khi ánh sáng tan đi, một lần nữa sử dụng [Thiên phú Thần Hành], một đường nhanh chóng chạy trốn về phía xa.

Đồng thời [Thiên phú Dự Đoán] cũng một lần nữa bắt đầu hết sức suy tính, tránh né mọi nguy cơ có thể xảy ra.

May mắn thay, tiếp theo, thanh kiếm ánh sáng khủng khiếp đó không tiếp tục xuất hiện.

Bỗng nhiên, Giang Thạch dừng lại, cũng không dám vội vã đi gặp Huyền Đạo Tử.

Nếu không bị Cổ Thánh tính toán đến tung tích của hắn, e rằng ngay cả Huyền Đạo Tử cũng khó thoát khỏi kiếp nạn, bị một kiếm chém giết.

Trong lòng hắn hơi hơi kinh hãi.

Thủ đoạn của Cổ Thánh quả nhiên thần kỳ!

Hắn đã trốn ra vô số dặm, che giấu mọi dấu vết, vậy mà vẫn bị Cổ Thánh cách hư không trực tiếp chém một kiếm.

Quan trọng hơn là.

Thanh kiếm ánh sáng này xuyên qua thân thể, trực tiếp chém vào sâu trong cơ thể hắn.

Giống như cách biệt thân thể chuyên diệt bản nguyên.

Nếu không phải hắn đã nhục thân thành thánh, nhục thân khủng bố trước chặn một đòn, sau lại dùng Thiên Long bản nguyên chặn đòn thứ hai, e rằng thanh kiếm ánh sáng này chỉ một chiêu là có thể giết chết hắn.

Dù vậy, thanh kiếm ánh sáng kỳ quái kia lúc này cũng đang không ngừng kích động trong cơ thể hắn, không ngừng xung kích, dường như muốn chấn vỡ sự trói buộc của Thánh Nhân Bản Nguyên kia.

Xoẹt xoẹt xoẹt!

Giang Thạch lóe lên vài cái, nhanh chóng chui vào một hang động ẩn nấp, ngồi xếp bằng, sắc mặt nghiêm trọng, bắt

đầu hết sức sử dụng bản nguyên trạng thái Thiên Long, luyện hóa thanh kiếm ánh sáng kỳ quái kia.

Thiên Long trong cơ thể không ngừng gặm rú, di chuyển vây quanh thanh kiếm ánh sáng, tỏa ra từng cỗ khí tức hùng vĩ bao la.

Ngoài ra, còn có thêm một tầng ngọn lửa màu tím nhạt xuất hiện.

Tử Yêu Tà Hỏa!

Thanh kiếm ánh sáng kỳ quái dưới hai loại lực lượng mạnh mẽ này, lập tức bắt đầu tiêu tán từng chút một, dần dần hóa thành từng luồng lực lượng tinh khiết, bắt đầu hòa nhập vào trong cơ thể Thiên Long.

Cảnh tượng như vậy, lập tức khiến Giang Thạch thở phào nhẹ nhõm.

Xem ra Thánh Nhân Bản Nguyên trạng thái Thiên Long của hắn, quả thực khác biệt với người thường.

Bởi vậy mới khiến lão già gầy gò kia kinh ngạc như vậy.

Bản nguyên này vậy mà có thể hấp thụ Thánh Nhân chi lực.

Bản nguyên như vậy, quả thật quý dị lại đáng sợ.

“Đại nạn không chết ắt có phúc, quả là trời giúp ta, có thể hấp thụ thanh kiếm ánh sáng kỳ quái này xem thử có thể bước ra bước thứ hai của Bán Bộ Thánh Nhân hay không”

Trong lòng Giang Thạch cuộn cuộn, Huyền Thiên vận chuyển, khí huyết trong người sôi trào, Thánh Nhân Bản Nguyên trạng thái Thiên Long và Tử Yêu Tà Hỏa đều đang bùng cháy trong cơ thể.

...

Thời gian trôi qua.

Toàn bộ thế giới bên ngoài đều xôn xao.

Việc Tà Quân Vấn Thiên tử nạn truyền đi rất nhanh, khiến các chủng tộc khắp nơi đều vô cùng kinh ngạc.

Chương 737: Cổ Thánh Xuất Thủ! Nhân Họa Đắc Phúc 4

Sinh linh bên ngoài Hồng Hoang Đại Sơn càng thêm kinh hãi, không thể tin nổi.

Tà Quân Vấn Thiên! Đây là cao thủ được công nhận là đệ nhất nhân dưới Cổ Thánh.

Trong tình huống Cổ Thánh không xuất hiện, hắn được coi là một tấm bia to sừng sững giữa thiên địa.

Nhưng một tôn tại như vậy, vậy mà lại chết trong tay Giang Thạch của nhân tộc.

Chuyện như vậy, sao có thể không khiến người ta kinh hãi?

Trong nhân tộc, từ bao giờ lại xuất hiện một cường giả như vậy?

Nhưng rất nhanh bọn hắn đã biết được chuyện Huyền Dương Cổ Thánh đích thân ra tay, nhất thời vô số lời bàn tán lại vang lên lần nữa.

“Tên Giang Thạch này chết chắc rồi, tuyệt kỹ thành danh của Huyền Dương Cổ Thánh là Nhân Quả Chi Kiếm, có thể cách biệt nhân quả, cắt đứt sinh cơ, căn bản không thể trốn tránh, chỉ có thể chết!”

“Có thể khiến Huyền Dương Cổ Thánh đích thân ra tay, tên Giang Thạch này cho dù chết cũng đủ tự hào rồi.”

“Trời Sinh Kim Cương quả thực quá đáng sợ, mới bao lâu, vậy mà đã có thể giết chết Tà Quân Vấn Thiên rồi.”

“Trong Mông gia còn có một tôn Trời Sinh Kim Cương.”

“Tên Mông Phóng này không thể giữ lại, không thể giữ lại được, nếu không có ngày nào đó, đợi hấn trưởng thành, chẳng phải cũng sẽ đáng sợ giống như Giang Thạch.”

“Đúng vậy, tên Mông Phóng này, nhất định phải diệt trừ.”

Vô số âm thanh vang lên giữa thiên địa.

Thời gian từng ngày trôi qua.

Giữa Nam Man mệnh mông vô tận.

Trong ồn ào một mảnh náo động bên ngoài, Giang Thạch nhắm mắt ngồi xếp bằng, bảo tướng trang nghiêm, thân thể vẫn không nhúc nhích, Thiên Long toàn thân trong suốt đang không ngừng du tẩu, gầm rú, hàng vạn lỗ chân lông một xuất hiện lần nữa từng luồng phù văn sáng chói và chói mắt, bắt đầu tụ về phía trung tâm.

Cho đến ngày nay.

Thanh kiếm kỳ dị ban đầu đâm vào cơ thể hấn, bị đầu Thiên Long trong cơ thể hấn bao bọc, cuối cùng đã bị hấn luyện hóa.

Nhờ vào lực lượng khủng khiếp của thanh kiếm kỳ dị này, thân thể Giang Thạch liên tục lóe lên, luồng Bản Nguyên Thánh Nhân dạng Thiên Long thứ hai bắt đầu từ từ hình thành.

“Gào!”

Đột nhiên, một tiếng gầm rú chói tai khác phát ra từ trong cơ thể Giang Thạch.

Đầu Bạch Long thứ hai trực tiếp chui ra từ trong cơ thể hấn, quán quanh thân thể hấn bắt đầu liên tục xoay tròn và quán lại, tỏa ra một cỗ khí tức khủng khiếp không thể lường trước.

Trong khoảnh khắc, lực lượng vốn đã khủng khiếp của hắn lại một tăng lên lần nữa.

Hai đầu Bạch Long không ngừng đan xen, găm rú, truyền ra từng tiếng ầm ầm, rung chuyển đất trời, không gian vỡ vụn, khiến hắn trông giống như một vị thần.

Đôi mắt Giang Thạch cuối cùng cũng mở ra, toàn thân đứng thẳng dậy từ trong hang động.

Một cỗ khí tức vô cùng mạnh mẽ lập tức tỏa ra từ trong cơ thể hắn.

“Bán Bộ Thánh Nhân, bước thứ hai đã hoàn thành!”

Hắn đảo mắt, cẩn thận cảm nhận lực lượng khủng khiếp ẩn chứa trong cơ thể, nhìn vào lòng bàn tay mình, thì thầm nói:

“Quan trọng hơn là!”

“ciêm Ma Cửu Chuyển Công đã bước vào tầng thứ tư!”

“Hắc Liên Thánh Hỏa!”

Ầm ầm!

Lòng bàn tay hắn đột nhiên xuất hiện một đoàn hỏa diễm màu tím đen, ngọn lửa cháy hùng hực, trực tiếp tạo thành một đóa Hắc Liên khổng lồ, yêu dị, nhiếp hồn, kinh thiên động địa.

Giống như màu đen cổ lão nhất giữa thiên địa!

Một cỗ khí tức đại hủy diệt, đại sát phạt, đại tuyệt vọng bắt đầu không ngừng tỏa ra từ đóa Hắc Liên kỳ dị này.

Tương truyền, Hắc Liên Thánh Hỏa là vật chí âm chí tà giữa thiên địa.

Có thể thiêu đốt mọi thứ, hủy diệt mọi thứ.

Là biểu tượng của sự hủy diệt và sát phạt.

“Lực lượng thật đáng sợ, đóa Hắc Liên này dường như có thể diệt thế.”

Giang Thạch nhìn chăm chú.

Nam Cương vô tận, núi non trùng điệp.

Khắp nơi đều là chướng khí ngũ sắc lượn lờ.

Nhìn từ xa, giống như một tấm chăn dày phủ trên thiên địa.

Một khu rừng rậm rạp.

Một đạo Hồn Ảnh quỷ dị, gần như trong suốt, nhanh chóng lóe lên, nhanh như gió, khiến người ta không thể bắt kịp, tất cả những sinh vật bị Hồn Ảnh trong suốt này nhìn thấy, lúc này đều dồn vào trong đầu Giang Thạch.

Giống như Hồn Ảnh trong suốt này đã trở thành một đôi mắt của hắn.

Xoẹt xoẹt xoẹt xoẹt!

Hồn Ảnh lóe lên, nhanh như chớp.

Sau khi vòng quanh dãy núi xa xa, một lần nữa hướng về phía Giang Thạch, nhẹ nhàng đáp xuống trước mặt Giang Thạch.

Khuôn mặt Giang Thạch lập tức nở nụ cười.

Hồn phách của Tà Quân Vãn Thiên này quả thực mạnh mẽ!

Sau khi bị hắn xóa ký ức, luyện thành con rối, điều khiển cực kỳ thuận tay.

Không chỉ có thể phát huy lực lượng cường đại, mà ngay cả Hắc Liên Thánh Hỏa của hắn cũng có thể thông qua con rối trong suốt này mà đánh ra.

Như vậy, chẳng khác nào hắn có thêm một phân thân!

“Thời gian không còn nhiều nữa, cũng nên quay về xem rồi.”

Giang Thạch tự nhủ trong lòng.

Hắn giậm chân, thân hình lập tức lao ra, toàn thân hoàn toàn hòa vào thiên địa xung quanh, lướt gió mà đi, chớp mắt đã đi được ngàn dặm.

Hồn Ảnh trong suốt bên cạnh nhanh chóng đi theo sau hắn.

Nửa ngày sau.

Trong hẻm núi rộng lớn và hùng vĩ.

Thân hình Giang Thạch và bóng hồn trong suốt cuối cùng cũng vững vàng hạ xuống.

Chương 738: Đế Vấn Chi

Môn Mở 1

Vừa mới đến gần, Huyền Đạo Tử và lão giả gầy gò ở sâu trong hẻm núi liền cảm ứng được, thân hình lóe lên, trong nháy mắt đã lao ra hẻm núi.

“Giang Thạch, ngươi không có việc gì?”

Huyền Đạo Tử lộ ra vẻ kinh hãi.

“Đúng vậy, may mắn không chết, trốn qua một kiếp, uy lực của Cổ Thánh, quả thực khiến người ta kinh sợ!”

Giang Thạch thở dài.

Ban đầu hắn đã ẩn dấu tung tích, xóa sạch manh mối, kết quả là sau khi chạy trốn vô số dặm, cuối cùng vẫn bị đòn tấn công của thánh nhân khóa chặt trong nháy mắt.

Loại lực lượng thần kỳ này thực sự khiến hắn sợ hãi.

Nếu không phải trước đó hắn đã nhọc thân thành thánh, thì dưới một thanh kiếm ánh sáng đó, e rằng khó có thể chống lại.

“Ngươi có thể sống sót dưới kiếm của Huyền Dương Cổ Thánh, điều này đã đủ chứng minh thực lực của ngươi, Huyền Dương Cổ Thánh cũng rất nổi danh trong dị tộc, hắn tu luyện nhân quả bí thuật, chiêu thức đánh ra được gọi là [Nhân Quả Chi Kiếm], chỉ cần nhân quả còn tồn tại, bất kể ngươi trốn đến nơi nào, thanh kiếm ánh sáng đó đều có thể dọc theo nhân quả mà chém trúng ngươi, được gọi là kiếm ra tất sát, bây giờ toàn bộ thế giới bên ngoài có lẽ đều cho rằng ngươi đã chết rồi.”

Huyền Đạo Tử nhanh chóng nói.

Trong thời gian này, hắn không chỉ một lần dò hỏi cẩn thận ở thế giới bên ngoài, mà còn nghe được rất nhiều thông tin hữu ích.

“Ồ? Nhân Quả Chi Kiếm?”

Ánh mắt Giang Thạch nheo lại.

Khó trách được thanh kiếm này có thể chém trúng thân thể hắn từ xa như vậy.

Hắn giết chết Tà Quân Vãn Thiên, đã tạo ra nhân quả với dị tộc.

Đối phương nắm giữ thủ đoạn này, tự nhiên có thể dễ dàng khóa chặt hắn.

“Người vừa nói rằng vị Cổ Thánh này là Huyền Dương Cổ Thánh trong dị tộc?”

Giang Thạch hỏi.

“Đúng vậy, Huyền Dương Cổ Thánh là lão tổ của Huyền Dương nhất tộc, thực lực vô cùng thâm hậu, quanh năm đều bế quan không gặp người, chỉ khi Đế Vãn Chi Môn xuất hiện, hắn mới ra ngoài hoạt động.”

Huyền Đạo Tử đáp.

“Thì ra là vậy.”

Trong lòng Giang Thạch cuộn cuộn.

Huyền Dương Cổ Thánh

Người chém ta một kiếm, một kiếm này sớm muộn gì ta cũng phải trả lại cho người.

“Bây giờ thế giới bên ngoài đều cho rằng ta đã chết, đây không phải là một tin tốt sao, như vậy ta có thể điều khiển con rối, lặng lẽ tiến vào thế giới bên ngoài, cũng có thể hiểu rõ tình hình chung của thế giới bên ngoài.”

Giang Thạch mỉm cười.

“Ồ?”

Đôi mắt Huyền Đạo Tử lóe lên, đột nhiên nhìn về Hồn Ảnh trong suốt bên cạnh Giang Thạch.

Lão giả gầy gò cũng nhìn chăm chăm, vẻ mặt kinh ngạc, đánh giá một hồi, rồi kêu lên: “Hắn là Tà Quân Ván Thiên? Người đã luyện hóa hồn phách của Tà Quân Ván Thiên thành con rồi?”

“Sai rồi, chỉ là một tia tàn hồn của hắn mà thôi.”

Giang Thạch thản nhiên đáp.

Hắn nắm giữ Vong Hồn Chân Kinh, điều khiển tia tàn hồn này, quả thực quá dễ dàng.

Trong tay hắn, tia tàn hồn này giống như biến thành một món đồ chơi, cho dù cách xa vô số dặm, hắn vẫn có thể tùy ý điều khiển.

Quan trọng hơn là lực lượng của bản thân cũng có thể truyền vào tàn hồn bất cứ lúc nào, thông qua tàn hồn mà phát huy ra.

Điều duy nhất không tốt là thiên phú của hắn không thể thông qua tàn hồn mà phát huy.

“Không ngờ Tà Quân Ván Thiên vẫn còn một tia tàn hồn, thế giới bên ngoài đều đồn rằng hắn đã bị người giết chết, nhưng người lợi dụng hồn phách của hắn vừa vặn, ta đã hỏi thăm, Đông Hải bây giờ loạn thành một đoàn, tụ tập vô số thế lực, trong nhân tộc ngoài một vài thế lực có thể tiếp cận, toàn bộ những người khác đều bị đẩy ra ngoài.”

Huyền Đạo Tử nói, “Đế Vãn Chi Môn đó rất có thể sẽ được mở ra trong vài tháng tới.”

“Phải không??”

Ánh mắt Giang Thạch lóe lên, nói: “VẬY thì ta điều khiển con rối này đi xem thử.”

Tuy nhiên, về phía Huyền Dương Cổ Thánh, hắn phải cẩn thận gấp ba lần.

Lỡ như bị Huyền Dương Cổ Thánh phát hiện ra nhân quả trên con rối này, e rằng sẽ lại ra tay.

Tiếp theo, Giang Thạch nhanh chóng quay trở lại hẻm núi.

Vừa vào hẻm núi, hắn liền ngồi xếp bằng, sử dụng [Vong Hồn Chân Kinh] điều khiển luồng con rối bên cạnh.

Thân thể của Tà Quân Vấn Thiên lập tức nhẹ bẫng bay ra khỏi nơi này, như xuyên qua không gian, lao nhanh về phía xa.

Để tránh bị người khác nhận ra, Giang Thạch đã đặc biệt sử dụng một loại tinh thần lực mạnh mẽ, che khuất khuôn mặt của Tà Quân Vấn Thiên, như vậy, ngay cả khi có người nghi ngờ, cũng không thể nhìn rõ được diện mạo thật sự của Tà Quân Vấn Thiên.

Tất nhiên, ngoại trừ Cổ Thánh chân chính.

Trong mắt Cổ Thánh, tinh thần lực của Giang Thạch vẫn còn quá yếu, loại cấm chế này của hắn, chỉ cần liếc mắt là có thể nhìn thấu.

Giang Thạch chỉ có thể cố gắng né tránh Cổ Thánh, không chạm mặt với những Cổ Thánh đó.

Bờ Đông Hải, sóng nước ngập trời.

Biển cả mênh mông cuộn cuộn dữ dội, phát ra tiếng gầm rú như sấm.

Mặt biển gần Đông Lai Thành, từ lâu đã biến thành một màu vàng rực rỡ, như thể được trải một lớp vàng lộng lẫy.

Chương 739: Đế Vãn Chi

Môn Mở 2

Bốn phía mặt biển, đen kịt một màu.

Không biết có bao nhiêu bóng người tụ tập.

Đa số đều là dị tộc.

Thân hình chúng khổng lồ, đủ mọi hình dạng, có loài mọc cánh, có loài có vây, còn có loài giống như trăn khổng lồ xuất hiện trên mặt nước.

Từng đợt khí tức hỗn loạn và mạnh mẽ không ngừng truyền ra từ khu vực này.

Ngoài ra, cao thủ của Nhân Tộc Liên Minh cũng xuất hiện, dưới sự bảo hộ trực tiếp của một vị Cổ Thánh Nhân tộc, chiếm giữ một vùng biển.

Chỉ có điều nhóm cao thủ Nhân Tộc Liên Minh này quá ít ỏi, so với dị tộc đen kịt một màu thì bên bọn hãn chỉ có hơn chục người.

Đó còn là nhờ sự bảo hộ trực tiếp của Cổ Thánh Nhân tộc!

Nếu không có vị Cổ Thánh Nhân tộc này, bọn hãn thậm chí không thể đưa hơn chục người này đến gần nơi này.

Giang Thạch điều khiển Tà Quân Vãn Thiên, lặng lẽ xuất hiện gần đó, đôi mắt chăm chú nhìn về phía xa, chỉ thấy tôn Thánh Nhân ở không xa, mặc trường bào trắng, tóc bạc râu bạc, thân hình to lớn, tỏa ra từng đợt ánh sáng trắng tinh khiết, minh mông và bí ẩn, lơ lửng trên mặt biển, vẻ mặt uy nghiêm,

bất động, thánh quang trên người bảo vệ cho một nhóm cao thủ Nhân tộc phía sau.

Nhóm cao thủ Nhân tộc đó, chính là những cường giả đứng đầu Ngũ Tộc Viễn Cổ.

Mông Phóng, Lâm Như Dạ, Ngô Khiếu Thiên đều có mặt.

Ngoài ra còn có một nữ tử mặc áo xanh, mặt trắng.

Chính là đệ tử của Cổ Thánh đã từng cảnh cáo Giang Thạch rất lâu trước đây!

Thanh Linh!

“Nữ tử này cũng ở đây sao.”

Giang Thạch thầm nói.

Hắn không có ấn tượng tốt gì với đệ tử của Cổ Thánh này.

Theo đó, hắn thậm chí còn có chút coi thường vị Cổ Thánh Nhân tộc này.

Đường đường chính chính là Cổ Thánh của Nhân tộc, lại cấu kết với Ngũ Tộc Viễn Cổ, khiến hắn vô cùng khinh thường!

Dù không có sự bảo hộ của đối phương, hắn vẫn có thể tự mình mở ra một con đường.

“Đế Vãn Chi Môn sắp mở ra rồi, khe hở trên đó đã ngày càng lớn, ta đã cảm nhận được uy áp của Đế Đạo.”

“Thật sự là bảo vật vô song, nghe đồn bên trong không chỉ cất giấu truyền thừa Đế Đạo, mà còn có rất nhiều cảm ngộ mà Thần Linh để lại trước khi ngã xuống, chỉ cần một chút cơ duyên lọt ra ngoài, cũng đủ để người ta nhận được lợi ích to lớn.”

“Đáng tiếc là Cổ Thánh cũng đã đích thân đến, dưới uy áp của những vị Cổ Thánh này, chỉ sợ chúng ta khó có thể thu

được gì.”

Vô số cao thủ dị tộc sắc mặt biến đổi, lo lắng không thôi.

Chỉ tính riêng những Cổ Thánh xuất hiện trên mặt đất đã có đến ba vị.

Không cần nghĩ cũng biết, trong bóng tối chần chẫn còn có những Cổ Thánh khác đang ẩn nấp.

Một khi khe hở của cánh cổng đó mở rộng hơn, cảm chế tiêu tan, các Cổ Thánh trong bóng tối chần chẫn sẽ kéo đến như ong vỡ tổ.

Giang Thạch suy nghĩ trong lòng, đôi mắt hướng về phía dưới mặt nước.

Chỉ thấy một cánh cổng màu vàng khổng lồ và nặng nề, lúc này đang sừng sững dưới mặt nước, nước biển phía trên cánh cổng đều bị một luồng lực lượng bí ẩn tác động, tự động tản ra hai bên.

Cánh cổng đó thực sự quá lớn.

Cao đến hàng trăm thước, rộng đến hàng chục thước.

Trên mặt cổng khắc dày đặc vô số phù văn màu vàng, một luồng uy áp khủng bố không thể nhìn thẳng, không thể xúc phạm, không thể chống lại không ngừng tỏa ra từ những phù văn đó.

So với uy áp khủng bố trong những phù văn này, uy áp của Cổ Thánh trước đó căn bản không đáng kể.

Giang Thạch không khỏi cảm thấy nặng nề trong lòng.

Đột nhiên, hắn phát hiện ra cánh cổng màu vàng đó không phải bất động, mà đang từ từ mở ra hai bên, dần dần lộ ra một khe hở rộng lớn.

“Đế Văn Chi Môn đang từ từ mở ra.”

Giang Thạch cuộn cuộn trong lòng.

Cứ như vậy, Giang Thạch cũng không vội, mà trực tiếp kiên nhẫn ẩn núp trong bóng tối, lặng lẽ quan sát.

Theo thời gian trôi qua, vùng biển mênh mông này không ngừng cuộn cuộn và gầm rú.

Nước biển màu vàng phát ra tiếng ào ào, bao trùm cả bầu trời.

Chớp mắt đã trôi qua bảy tám ngày liên tiếp.

Tất cả mọi người đều kiên nhẫn chờ đợi, trong thời gian đó mặc dù có người rời đi, nhưng rất nhanh lại có thêm nhiều người đến.

Có vẻ như không ai muốn bỏ lỡ sự kiện trọng đại này.

Lại trôi qua thêm vài ngày.

Ngay khi Giang Thạch đang lặng lẽ quan sát, đột nhiên, dị biến xảy ra, cánh cổng màu vàng vốn còn khá bình lặng lúc này như thể đột nhiên được kích hoạt, phát ra tiếng gầm như sấm, sau đó vô số luồng ánh sáng màu vàng từ cánh cổng tỏa ra, chiếu sáng cả bầu trời.

Tất cả ánh sáng trên toàn bộ bầu trời như thể bị thu hút, lập tức bắt đầu mờ dần với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường.

Cảnh tượng quỷ dị khiến tất cả mọi người ở đây đều kinh ngạc, hỗn loạn một mảnh, tiếng kêu kinh hãi như sấm.

Chớp mắt, từ ban ngày chuyển sang ban đêm.

Quần tinh sáng chói xuất hiện.

Từng khỏa ngôi sao sáng chói rực rỡ.

Chương 740: Đế Vãn Chi

Môn Mở 3

Sau đó, những ngôi sao này cũng giống như bị thu hút, bắt đầu nhanh chóng rơi xuống, nhanh chóng đè xuống thế giới này, tất cả ánh sáng trên các ngôi sao đều hội tụ về phía cánh cổng khổng lồ bên dưới.

Ầm ầm!

Trên không trung, ánh sáng cuộn cuộn, tiếng động như sấm, từng luồng ánh sáng khủng khiếp như thác nước kinh hoàng, chứa đựng tinh khí ngập trời, hội tụ về phía cánh cổng bên dưới.

Đám đông hoàn toàn sôi sục.

Vô số âm thanh bùng nổ.

“Trời ạ, mau nhìn kia!”

“Đế Vãn Chi Môn sắp mở rồi!”

“Nhật Nguyệt Tinh Hoa đều đang bị thu hút!”

Ầm ầm!

Từng đợt tiếng gầm khủng khiếp liên tục phát ra, từng mảng ánh sáng nhanh chóng tụ lại, như bị nuốt chửng, nhanh chóng biến mất trước cánh cổng màu vàng rực rỡ chói mắt kia.

Toàn bộ cánh cổng màu vàng cũng bắt đầu rung chuyển dữ dội, cánh cổng khép chặt bất động lúc trước, giờ phút này cuối cùng cũng bắt đầu từ từ mở ra.

Một cỗ khí tức khủng khiếp không thể đo lường, không thể thăm dò, không thể cảm nhận, không thể cân nhắc, lập tức tỏa ra từ toàn bộ cánh cổng màu vàng.

Tất cả mọi người đều thở dốc, mắt đỏ ngầu, chăm chú nhìn chằm chằm vào cánh cổng cổ xưa bí ẩn và mệnh mông kia.

Đế Văn Chi Môn!

Mở rồi!

Cánh cổng cổ xưa tương truyền chứa đựng vô số cơ duyên này, cuối cùng cũng mở ra!

Ầm! Ầm! Ầm! Ầm!

Đột nhiên, giữa không trung, ánh sáng rực rỡ, như thể có từng tia chớp chói mắt xẹt qua, tất cả đều lao về phía cánh cổng màu vàng mở toang kia.

Uy áp thần thánh vô thượng lan tỏa nhanh chóng.

Không một ngoại lệ, tất cả đều là Cổ Thánh!

Dù là ẩn núp trong bóng tối hay đã xuất hiện từ trước, lúc này đều không thể kiềm chế được nữa, với tốc độ nhanh nhất lao về phía cánh cổng.

Ngay cả vị Cổ Thánh nhân tộc kia cũng nhanh chóng lao tới.

Nhưng một cảnh tượng bất khả tư nghị đã xảy ra.

Khi những Cổ Thánh này nhanh chóng lao về phía Đế Văn Chi Môn, một luồng lực lượng vô biên khủng khiếp đột nhiên ập ra từ phía sau cánh cổng màu vàng kim bí ẩn cổ xưa đó.

Ầm ầm ầm ầm!

Chỉ một lần va chạm, những Cổ Thánh điên cuồng lao tới này đều bị trọng thương, phun ra máu tươi, quần áo rách nát, thân thể bay ngược, thánh huyết vãi khắp bầu trời.

Mỗi một vị Cổ Thánh đều mở to mắt, lộ vẻ kinh hãi.

“Không thể tiếp cận!”

“Không thể nào! Đế Vãn Chi Môn đã mở, sao lại không thể tiếp cận được!”

“Bên trong cánh cổng có cấm chế, đẩy lùi tất cả Cổ Thánh!”

Từng tôn Cổ Thánh bắt đầu gào thét, mắt mở to, từng tiếng gầm lên.

Đám đông ở khắp bốn phương tám hướng đều vô cùng kinh ngạc.

Cổ Thánh không thể tiếp cận được?

Sao lại như vậy?

Chẳng lẽ cấm chế vẫn chưa tiêu tan hoàn toàn, hay có nghĩa là chỉ có Cổ Thánh mới không thể tiếp cận?

“Ngươi, đi thử cho lão tổ!”

Đột nhiên, một vị Cổ Thánh dị tộc vung tay bắt lấy một cao thủ dị tộc, không nói một lời, vỗ một cái, lập tức vỗ tên cao thủ dị tộc này vào bên trong cánh cổng màu vàng kim.

Tên cao thủ dị tộc kia lập tức lộ vẻ kinh hoàng, kêu lên.

Ban đầu tưởng rằng chắn chắn sẽ chết, nhưng không ngờ rằng sau khi lao ra, cơ thể lại không gặp phải bất kỳ trở ngại nào, trực tiếp rơi vào bên trong Đế Vãn Chi Môn.

Hắn vô cùng kinh ngạc, vội vàng nhìn lại cơ thể mình.

“Không sao, không sao, lão tổ, ta không chết!”

Hắn vội vàng quay đầu lại hét lớn.

Lúc này, tất cả mọi người bên ngoài đều kinh sợ, vô cùng kinh ngạc.

Một ý nghĩ đáng sợ đột nhiên xuất hiện trong đầu của tất cả mọi người.

“Đế Văn Chi Môn đẩy lùi tất cả Cổ Thánh, chỉ những người dưới Cổ Thánh mới có thể vào!”

Ánh mắt Giang Thạch nheo lại, trong lòng cuộn trào.

Thật là một cấm chế kinh khủng!

Ngay cả khi Đế Văn Chi Môn đã mở, vẫn có thể hạn chế sự tồn tại của Cổ Thánh.

Tồn tại để lại Đế Văn Chi Môn này, thật sự kinh thiên động địa, đáng để ngưỡng mộ!

“Huyền Dương nhất tộc lập tức nghe lệnh, nhanh chóng vào trong, giúp lão tổ tìm hiểu tình hình!”

Đột nhiên, một giọng nói già nua uy nghiêm đột nhiên vang lên giữa thiên địa.

Tiếp theo đó là một đám thân ảnh bắt đầu nhanh chóng lao ra, hướng về phía cánh cổng màu vàng kim cổ xưa và nặng nề kia.

Đám đông lại một lần nữa kinh hô.

“Cao thủ Huyền Dương nhất tộc!”

“Đó là Huyền Dương Cổ Thánh!”

Trong lòng Giang Thạch khẽ động, đôi mắt đột nhiên nhìn về phía Huyền Dương Cổ Thánh.

Chỉ thấy thân hình đôi phương vô cùng mờ hồ, toàn bộ cơ thể đều ẩn trong một đám sương mù màu vàng kim, mờ ảo bí ẩn, khó có thể nhìn rõ, khắp người tỏa ra một cỗ khí tức Cổ Thánh khó lường.

“Hắn chính là Huyền Dương Cổ Thánh, tên đã chém ta một kiếm cách vô số dặm kia.”

Giang Thạch khắc sâu ghi nhớ hình dáng của đối phương.

“Xích Lân nhất tộc, lập tức nghe lệnh, nhanh chóng vào trong!”

“Hoàng Kim nhất tộc nghe lệnh”

“Quý La nhất tộc nghe lệnh.”

Từng tiếng ra lệnh lại nhanh chóng truyền ra, vang vọng khắp thiên địa.

Đám thân ảnh bắt đầu nhanh chóng lao về phía trước.

Chương 741: Đế Vấn Chi

Môn Mở 4

Mỗi một tộc sau lưng đều có Cổ Thánh trấn giữ.

Cũng có một số tu sĩ tán tu dị tộc bình thường, định trà trộn vào trong, kết quả vừa mới lao ra thì đã gặp phải sự ngăn cản của đám Cổ Thánh dị tộc kia.

Vút!

Ầm ầm!

Một vị Cổ Thánh dị tộc giơ tay chỉ, ánh sáng lao tới, trong nháy mắt đã chấn nát mấy tu sĩ tán tu dị tộc, thân thể hóa thành bùn nhão, hồn phi phách tán.

Cảnh tượng như vậy khiến những cao thủ dị tộc khác vô cùng kinh hãi, vội vàng lùi lại.

“Xích Lân Cổ Thánh, ngươi làm cái gì?”

Có người kinh ngạc hỏi.

“Bản tọa hành sự, tùy tâm sở dục, không vì lý do gì.”

Vị Cổ Thánh Xích Lân nhất tộc kia, giọng nói hờ hững, toàn thân bao phủ trong một đám sương mù màu đỏ sẫm, giống như một tôn xích cự nhân, mang đến cho người ta một ảo giác kinh khủng khó có thể ngược nhìn.

“Ngươi!”

Vô số cao thủ dị tộc trong lòng bị phẫn, nhưng lại không thể làm gì.

Cổ Thánh ở đây, không ai có thể làm cản.

Trong nháy mắt, biển gầm rú, bóng người tụ tập.

Vô số cao thủ dị tộc còn lại đều lộ vẻ tuyệt vọng đau khổ.

Không ai còn dám tiếp tục xông ra nữa.

Giang Thạch cau mày nhìn.

“Cạnh tranh trong dị tộc quả thực lớn hơn, để có thể chiếm giữ Đế Vãn Chi Môn, ngay cả Cổ Thánh cũng sẽ đích thân đối phó với hậu bối”

Kẻ mạnh ăn thịt kẻ yếu, ở đâu cũng vậy.

Tuy nhiên!

Như vậy, chỉ sợ hãn cũng rất khó trà trộn vào Đế Vãn Chi Môn.

Trừ khi xông vào.

Nhưng như vậy, con rối này của hãn có thể chặn được một kích của Cổ Thánh không?

Ngay khi hãn đang suy nghĩ trong lòng, đột nhiên, trên mặt biển không xa có ánh sáng lóe lên, một luồng ánh sáng hắc bạch đan xen từ xa nhanh chóng lao tới, trực tiếp bắt đầu thuận di trong thời gian ngắn, xẹt qua, trực tiếp hướng về phía Đế Vãn Chi Môn.

Đám đông lại một lần nữa kinh hô.

“Là Âm Dương Kiếm Thánh!”

“Cao thủ nhân tộc ở hải ngoại, Âm Dương Kiếm Thánh!”

Âm Dương Kiếm Thánh này, không phải Cổ Thánh chân chính.

Chỉ là một Bán Thánh mà thôi, ở ngoài biển danh tiếng lẫy lừng, nắm giữ vô số thủ đoạn, là một tồn tại thực lực và danh tiếng chỉ đứng sau Tà Quân Vãn Thiên.

Xùy!

Đôi mắt với sự xông vào của hắn, Xích Lân Cổ Thánh kia mặt lạnh như băng, không chút khách khí, một ngón tay đã nhanh chóng chỉ ra.

Ánh sáng khủng khiếp lại một lần nữa bắn ra, giống như một thác nước mênh mông, trực tiếp lao về phía luồng sáng đen trắng kia.

Âm Dương Kiếm Thánh gào lên một tiếng, trong tay đột nhiên xuất hiện hai thanh thần kiếm hắc bạch, đan xen vào nhau, thân thể đột nhiên xoay tròn, hóa thành một cơn gió lốc khủng khiếp, tiếp tục lao về phía trước.

Cùng lúc đó, trên vùng cơ thể của hắn còn xuất hiện một tấm phù lục quý dị, tỏa ra Thánh uy, ánh sáng rực rỡ, bao bọc chặt lấy thân thể hắn.

Ầm một tiếng, một kích này của Xích Lân Cổ Thánh trực tiếp chấn nát tấm phù lục trên cơ thể hắn, nhưng đồng thời thân thể của Âm Dương Kiếm Thánh cũng lóe lên, trực tiếp lao vào phía sau Đế Vãn Chi Môn, loạng choạng, toàn thân đầm máu, nhanh chóng trốn vào sâu bên trong.

Đám đông vô cùng kinh ngạc.

“Vượt qua rồi!”

“Âm Dương Kiếm Thánh từ tay Xích Lân Cổ Thánh trốn vào rồi.”

“Vừa rồi hình như là Thánh Nhân phù lục.”

“Hừ!”

Xích Lân Cổ Thánh hừ lạnh, Giọng nói lạnh lùng, “Thật không ngờ lại lấy được Thánh Nhân phù lục, không trách được có thể chặn được một kích của ta!”

Đột nhiên, mắt hắt lạnh lẽo, sát khí trong lòng tăng vọt, một lần nữa chỉ cực nhanh.

Bởi vì sau khi Âm Dương Kiếm Thánh xông vào, lại có một thân ảnh mơ hồ đang thừa nước đục thả câu, thân thể triển khai dịch chuyển tức thời, nhanh chóng lao về phía bên trong Đế Vãn Chi Môn.

Hắn sao có thể dung thứ cho người thứ hai trà trộn vào?

“Chết!”

Xùy!

Chùm sáng rực rỡ gần như trong nháy mắt đã lao tới, trực tiếp bao phủ lấy con rối này của Giang Thạch.

Con rối mà Giang Thạch điều khiển nhanh đến mức cực hạn, nắm giữ năng lực dịch chuyển tức thời, liên tục lóe sáng, xuyên qua không gian, nhưng trước lực lượng khủng khiếp của Cổ Thánh, ngay cả dịch chuyển tức thời dường như cũng khó có tác dụng.

Lực lượng mạnh mẽ không lường được thực sự đã trực tiếp phong tỏa không gian xung quanh.

Trong tích tắc, trên người con rối này đột nhiên xuất hiện một ngọn lửa màu tím đen quỷ dị, trong nháy mắt hóa thành một Hắc Liên khổng lồ, bùng cháy dữ dội, thiêu rụi cả không gian, tạo thành một vết lõm khổng lồ.

Nhiệt độ bốn phương tám hướng đều tăng nhanh chóng mặt.

Kèm theo đó, nước biển đột nhiên sôi lên, phát ra tiếng ùng ục, nổi bọt.

Sau khi đóa Hắc Liên này xuất hiện, Giang Thạch lập tức điều khiển nó, hóa thành một tia sáng màu tím đen, trực tiếp hướng về phía một kích khủng bố của Cổ Thánh.

“Hừm?”

Cảnh tượng này khiến Xích Lân Cổ Thánh cũng nhíu mày trong chớp mắt, nhận ra điều bất thường.

“Hắc Liên Thánh Hỏa? Là Diêm Ma Cứu Chuyển Công?”

Sắc mặt hắn thay đổi, vô thức muốn thu hồi một kích này.

Chương 742: Tứ Chi Thiên

Ma Lại Xuất Hiện 1

Kể từ khi Diêm Ma nhất tộc diệt vong, Diêm Ma Cửu Chuyển Công phân tán khắp đất trời, bị các chủng tộc khác nhau thu thập, nhưng những kẻ có thể luyện thành khí hậu hầu như không có kẻ nào tầm thường.

Tất cả đều là những thiên tài của các tộc hùng mạnh.

Chưa kể đến việc liệu có một số tàn dư của Diêm Ma tộc hay không.

Đối mặt với những kẻ này, Xích Lân Cổ Thánh dù có trăm lá gan cũng không dám trêu chọc.

Chỉ là hấn thu hồi công kích vẫn quá chậm, đóa Hắc Liên khùng bố đã sớm đón lấy luồng sáng mà hấn chỉ ra trong nháy mắt.

Xi!

Àm!

Thiên địa trong nháy mắt cuộn cuộn dâng trào, phát ra tiếng nổ lớn, hắc quang cuộn cuộn, giống như một hố đen khổng lồ đột nhiên khuếch tán, khu vực ban đầu trong nháy mắt bắt đầu sụp đổ từng mảng lớn.

Nhưng mặc dù Hắc Liên Thánh Hỏa này lợi hại, nhưng muốn nuốt chửng hoàn toàn ánh sáng của Cổ Thánh thì rõ ràng là không thể.

Trong tiếng nổ kinh hoàng này, công kích của Cổ Thánh vẫn lao nhanh về phía trước.

Phụt!

Trong nháy mắt, tia sáng lại một lần nữa đánh vào cơ thể Giang Thạch.

Điểm khác biệt là.

Lần này không phải đánh vào bản thể của hắn, mà là vào cơ thể con rối mà hắn điều khiển.

Cơ thể con rối này khẽ rung lên, lập tức ảm đạm đi rất nhiều, nhưng vẫn lóe lên trong nháy mắt, trong chớp mắt đã rơi vào phía sau Đế Vấn Chi Môn.

“Hảo một cái Hắc Liên Thánh Hỏa!”

Xích Liên Cổ Thánh vẻ mặt âm trầm, chăm chú nhìn chằm chằm vào con rối của Giang Thạch.

Những người khác cũng đồng loạt ồ lên, lộ vẻ kinh ngạc.

Thứ hai!

Đây đã là người thứ hai dám xông vào.

Những Cổ Thánh dị tộc khác cũng lần lượt nhìn về phía con rối của Giang Thạch.

Ngay cả Cổ Thánh nhân tộc kia cũng nheo mắt, suy tư trong lòng.

Một lát sau, phát ra giọng nói trầm thấp.

“Thanh Linh, các người lập tức vào đi!”

“Vâng, sư tôn!”

Nữ tử mặc trường bào xanh kia lập tức gật đầu, dẫn theo một nhóm người bên cạnh nhanh chóng bay thẳng về phía cánh cổng màu vàng phía trước.

Xoẹt!

Một nhóm người nhanh chóng bay qua.

Một hướng khác.

Giang Thạch đã sớm điều khiển con rối này, nhanh chóng rời khỏi cửa vào của Đế Văn Chi Môn, toàn thân hỗn loạn không ngừng, toàn bộ hồn thể giống như một ngọn đèn dầu có thể tắt bất cứ lúc nào.

Công kích Cổ Thánh xâm nhập vào cơ thể hắn vẫn bị hai luồng Thánh Nhân Bản Nguyên của hắn bao bọc chặt chẽ.

Lúc này hắn cần phải gấp rút tìm một nơi, luyện hóa và hấp thụ lực lượng của Cổ Thánh.

Bay qua một đoạn đường, chỉ thấy thế giới phía sau cánh cổng rộng lớn và bao la.

Có một cảm giác nằm ngoài dự đoán.

Những ngọn núi trùng điệp, những thác nước phun trào.

Còn có những cánh rừng bao la vô tận.

Toàn bộ thế giới cổ xưa không thể nói nên lời, rộng lớn, tràn ngập linh khí, trắng lệt hơn nhiều so với bên ngoài.

Giống như đến một nơi trong truyền thuyết thần thoại.

Giang Thạch lóe lên, trực tiếp tìm đến một ngọn núi hiểm trở, lập tức ngồi xếp bằng, bắt đầu toàn lực vận chuyển Thánh Nhân Bản Nguyên và Hắc Liên Thánh Hỏa trong cơ thể.

Luồng ánh sáng xâm nhập vào cơ thể hắn lập tức bắt đầu được lực lượng của hắn nhanh chóng luyện hóa, từng mảnh hóa thành lực lượng tinh khiết nhất tràn vào cơ thể hắn.

Cứ như vậy.

Thời gian trôi qua từng phút từng giây.

Chớp mắt đã hai ngày trôi qua.

Nơi đây dường như không có sự phân biệt giữa ngày và đêm, môi trường vẫn như cũ.

Luồng ánh sáng trong cơ thể Giang Thạch cuối cùng cũng bị lực lượng của hắc luyện hóa và hấp thụ hoàn toàn, trở thành chất dinh dưỡng cho con rối này của hắc, khiến cho hồn phách vốn sắp tan rã của lúc này hắc trở nên ngưng tụ và mạnh mẽ hơn.

Hắc nhẹ nhàng nắm chặt tay, phát ra một loạt tiếng rôm rốp.

“Cuối cùng ta vẫn đánh giá cao cơ thể này rồi, cơ thể này có lẽ chỉ có thể chịu được bảy tám phần lực lượng của ta, vượt quá một phạm vi nhất định thì sẽ sụp đổ!”

Bảy tám phần lực lượng!

Nói mạnh cũng không mạnh, nói yếu cũng không yếu.

Nhưng nếu tự vệ thì hắc là dư sức!

Hắc đứng dậy, nhìn về thế giới cổ xưa rộng lớn này, sau đó từ nơi này trực tiếp bay lên, bắt đầu khám phá thế giới này.

Theo thời gian trôi qua, hắc dần dần phát hiện ra thân ảnh của không ít dị tộc.

Rất nhiều dị tộc đều bị thương, trên người mang theo máu, dường như vừa từ nơi nào đó chạy về, mỗi người đều mặt mũi xanh mét, chửi bới om sòm, đầy căm hận.

“Chết tiệt, Huyền Dương Tộc quá bá đạo rồi, Kim Linh Hoa là do chúng ta cùng nhau phát hiện ra, kết quả lại đánh chúng ta trọng thương, định độc chiếm Kim Linh Hoa.”

“Không còn cách nào khác, ai bảo thực lực của Huyền Dương tộc lại cao như vậy!”

“Huyền Dương tộc là chủng tộc đứng thứ mười trong thiên địa, thực lực mạnh mẽ, chúng ta không thể trêu chọc được, lại còn liên thủ với Xích Lân Cổ tộc, Hoàng Kim tộc, chúng ta rất khó chiếm được lợi thế!”

“Đúng vậy, đừng tức giận nữa, mau rời đi thôi.”

Những người này vẻ mặt khó coi.

Giang Thạch nhú mày, trong lòng đã nghe ra đại khái.

Chương 743: Tứ Chi Thiên

Ma Lại Xuất Hiện 2

Những tên dị tộc này dường như đã xảy ra tranh chấp với Huyền Dương tộc vì một loại thảo dược nào đó?

Àm!

Ngay lúc này, đột nhiên, thế giới này rung chuyển dữ dội, giống như xảy ra động đất lớn, khiến vô số người kinh ngạc.

Tiếp theo, một cột sáng khủng khiếp và thô to trực tiếp từ xa lao thẳng lên trời, xuyên thẳng qua không trung.

Toàn bộ cột sáng thô to tràn ngập một loại uy áp khủng khiếp không thể nói nên lời.

Không thể nhìn thẳng!

Không thể xúc phạm!

Chỉ có thể ngược nhìn!

Giống như cảnh tượng bên ngoài cánh cổng trước đó.

Tất cả mọi người đều ồ lên.

“Cơ duyên xuất hiện rồi, ở đằng kia!”

“Đế uy thật nồng nặc!”

“Đây là Đế uy, mau đi!!”

Đám đông kinh hô, không biết bao nhiêu dị tộc đang nhanh chóng lao tới.

Cột sáng thô to khủng khiếp kia lóe lên trên không trung, kéo dài khoảng ba đến năm phút, lại bắt đầu dần dần tan đi,

hóa thành vô số phù văn, từng chút một thu lại.

Mặc dù vậy, mọi người cũng đã xác định được vị trí đại khái của cột sáng.

Tất cả những người xông vào đều như phát điên, thân hình hư ảo mờ mịt cũng trực tiếp lóe lên, lao nhanh về phía trước.

Nửa ngày sau.

Cuối cùng, mọi người dừng lại, ánh mắt kinh ngạc nhìn nhau, tụ tập ở một dãy núi trùng điệp mênh mông.

Dãy núi này nhấp nhô, cao thấp khác nhau, không biết rộng bao nhiêu dặm, xung quanh cây cối rậm rạp, dây leo chằng chịt, giống như một khu rừng nguyên sinh mênh mông vậy.

Điểm khác biệt là trong khu rừng nguyên sinh này có thể thấy những kiến trúc đồ nát khắp nơi, trải qua bao thăng trầm của thời gian, không biết đã tồn tại bao lâu.

Nhiều kiến trúc đã bị dây leo dày đặc phủ kín, chỉ còn lại một góc.

Một khí tức cổ xưa khó tả không ngừng lan tỏa từ nơi này.

“Không sai, Đế uy trước đây chắc chắn đã lan tỏa từ đây!”

“Mọi người chia nhau ra tìm kiếm, chắc chắn sẽ không nhầm đâu!”

“Khu rừng nguyên sinh này rất rộng lớn, truyền thừa của Đế Đạo vẫn luôn được chôn giấu ở đây!”

Vô số người hét lớn.

Những người tụ tập thành từng nhóm đi xung quanh để khai quật.

Thân hình của Giang Thạch lặng lẽ hạ xuống đây, cau mày, cũng gia nhập nhóm tìm kiếm, tìm kiếm từng nơi.

Đáng tiếc là con rối này của hắn không thể sử dụng thiên phú của mình.

Nếu không có [Thiên phú Dự Đoán] và [Thiên phú Thấu Thị] ở đây, hắn chắc chắn có thể phát hiện ra manh mối trước tiên.

Lại trôi qua một thời gian, những bóng người tụ tập ngày càng đông.

Ánh sáng rực rỡ khắp nơi.

Tiếng bàn luận và tiếng va chạm vang lên không ngừng.

Đột nhiên, Giang Thạch ở cách xa vô số dặm sắc mặt khê biến, cảm thấy Thiên Ma Ấn Ký ở giữa trán bắt đầu có phản ứng, run rẩy, phát ra những đợt dư ba quỷ dị.

Hắn giật mình thầm nghĩ:

“Tứ chi của Thiên Ma ở gần đây sao?”

Đế Văn Chi Môn cũng có tứ chi Thiên Ma sao?

Hắn lập tức điều khiển con rối, bắt đầu lục soát kỹ lưỡng hơn ở khu vực xung quanh.

Lúc này.

Trên một đỉnh núi cao chót vót.

Một nhóm cao thủ của Quỷ La tộc đang tụ tập tại đây, thân hình to lớn, da xanh xao, cao khoảng năm sáu thước, đôi mắt sắc bén khó tả.

Bọn hắn nhìn xung quanh, thỉnh thoảng ra tay đánh nát từng tảng đá.

“Chết tiệt, truyền thừa của Đế Đạo này ẩn giấu quá sâu, Đế Văn Chi Môn đã mở, truyền thừa ở đây vẫn chưa xuất hiện, còn muốn kéo dài đến bao giờ?”

Có người mặt mày u ám.

“Đừng vội, cái gì đến cũng sẽ đến, đối với cường giả Đế Đạo, nhất định phải giữ thái độ cung kính, tuyệt đối không được nói lời vô lễ!”

Có người bên cạnh khuyên can.

“Phi, đã chết vô số năm rồi, chẳng lẽ còn có oan hồn bất tán sao?”

Người đó sắc mặt lạnh lùng, không coi ra gì.

Hắn tràn đầy sát khí, vẫn đang tùy tiện giải phóng lực lượng.

Từng tia sáng kinh khủng không ngừng bắn ra từ đầu ngón tay của hắn, giống như những tia chớp kinh hoàng, bắn về bốn phía, phá hủy rừng rậm ở khắp mọi nơi.

Bất cứ nơi nào tia sáng bay qua, đá lớn đều nổ tung, rừng rậm tan nát, tiếng nổ ầm ầm không ngừng.

Đột nhiên!

Một luồng sáng kinh khủng trực tiếp bay về phía Giang Thạch.

Giang Thạch cau mày, thân hình lóe lên, trong nháy mắt tránh khỏi luồng sáng mà hắn bắn ra.

“Ồ, còn có người dám đến gần lãnh địa của Quỷ La tộc chúng ta? Muốn chết sao!!”

Cao thủ Quỷ La tộc ra tay kia ánh mắt lạnh lùng, ngón tay lại bắn ra, lại có mấy luồng sáng kinh khủng bắn ra trong nháy mắt, tiếng xé gió vang lên, lao về phía con rối của Giang Thạch.

Giang Thạch lúc đầu còn né tránh, nhưng sau khi xác nhận rằng tứ chi của Thiên Ma dường như ở gần đó, hắn dứt khoát

không né tránh nữa, mà vung tay lên, một luồng lực lượng mạnh mẽ lập tức phát ra, trong nháy mắt đánh tan công kích của cao thủ Quỷ La tộc.

Cảnh tượng như vậy khiến đám cường giả Quỷ La tộc đều nheo mắt lại.

Cao thủ!

“Hừ!”

Cao thủ Quỷ La tộc hừ lạnh, ánh mắt lại lạnh lùng, nói: “Thử cái này xem! Đại Nhật Hắc Liên!”

Chương 744: Tứ Chi Thiên

Ma Lại Xuất Hiện 3

Àm!

Bên cạnh hắc đột nhiên xuất hiện từng đóa hoa sen màu đen quỷ dị, phát ra từng đợt sóng khủng khiếp, từng đóa hoa sen màu đen phản chiếu hư không, nhuộm đen cả không gian, nhiệt độ ở khắp mọi nơi bắt đầu tăng lên nhanh chóng.

Đây không phải là Hắc Liên Thánh Hỏa.

Mà là một thần thông vô cùng mạnh mẽ khác, được gọi là Đại Nhật Hắc Liên.

Cũng nổi danh với nhiệt độ cao và sức hủy diệt khủng khiếp, chỉ là yếu hơn Hắc Liên Thánh Hỏa rất nhiều.

Ông!

Những đóa Đại Nhật Hắc Liên dày đặc lập tức bắt đầu tràn ngập về phía Giang Thạch, ập đến, khắp nơi đều tràn ngập khí tức hủy diệt.

Chỉ là Giang Thạch không hề né tránh, toàn thân như biến thành một đoàn ma quỷ khí dị, hai tay kết ấn, kết thành một ấn pháp bí ẩn.

Những đóa Đại Nhật Hắc Liên tràn ngập kia lập tức biến mất nhanh chóng, như bị nuốt chửng, điên cuồng chui vào thân thể của Giang Thạch.

Trong nháy mắt, những đóa Đại Nhật Hắc Liên dày đặc này đều biến mất không thấy.

Cao thủ Quỷ La tộc sắc mặt đột nhiên thay đổi, cuối cùng cũng nhận thấy không ổn.

Rất nhanh, Giang Thạch lật tay, một đóa Hắc Liên hoàn toàn khác với trước đó lập tức xuất hiện, âm u kỳ dị, nở rộ ngọn lửa đen âm u.

Vừa mới xuất hiện, toàn bộ không gian lập tức trở nên đen kịt với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường, tràn ngập khí tức hủy diệt, sau đó trực tiếp bay ra khỏi tay của Giang Thạch, nhanh chóng nuốt chửng cao thủ Quỷ La tộc vừa rồi.

Cao thủ Quỷ La tộc vội vàng hét lên một tiếng, liên tục vùng hai tay, từng luồng thần quang kinh khủng nhanh chóng bắn ra, lao về phía Hắc Liên Thánh Hỏa.

Kết quả là tất cả ánh sáng đều bắn ra, tất cả đều bị Hắc Liên Thánh Hỏa tự động nuốt chửng, ngọn lửa đen kỳ dị vẫn nhanh chóng ập đến.

Nhìn thấy sắp ập đến gần, những người còn lại đều biến sắc.

Đột nhiên!

Một vị bán thánh bên cạnh hừ lạnh một tiếng, giơ tay lên, một luồng Thánh Nhân Bản Nguyên vô cùng khủng khiếp bay ra, trực tiếp lao về phía Hắc Liên Thánh Hỏa.

Mặc dù khiến Hắc Liên Thánh Hỏa khựng lại giữa không trung, nhưng ngay sau đó Hắc Liên Thánh Hỏa vẫn nhanh chóng ập đến.

Tên Bán Thánh đó giật mình, không kịp nghĩ ngợi, liền cuốn lấy mọi người, trong nháy mắt rời khỏi đỉnh núi này.

Ầm một tiếng!

Hắc Liên Thánh Hỏa âm u kinh khủng trực tiếp rơi xuống khu vực đỉnh núi đó, trong nháy mắt nuốt chửng toàn bộ khu

vực đỉnh núi, tiếng xèo xèo vang lên, hóa thành hơi nước.

“Bán Thánh!”

Vị Bán Thánh của Quỷ La tộc nheo mắt lại, vô cùng nghiêm túc nhìn Giang Thạch, nói: “Người là ai, sao ta thấy người có chút quen mắt?”

Giang Thạch cũng khẽ cau mày.

Bởi vì hắn cũng nhận ra vị bán thánh trước mặt này.

Cao thủ Quỷ La tộc.

Thần Ngạo!

Hắn vậy mà vẫn chưa chết.

“Có chút thú vị.”

Phân thân này của Giang Thạch khẽ lên tiếng, tản ra một cỗ khí tức thâm sâu khó lường, như vực sâu không đáy.

“Người rốt cuộc là ai?”

Thần Ngạo ánh mắt lạnh lẽo, tiếp tục nói.

Những người bên cạnh cũng sắc mặt khó coi, nhìn về phía Giang Thạch.

Đối phương chỉ một mình, đã khiến cho nhiều người bọn hắn phải liên tục lui về phía sau.

Thật là nhục nhã!

“Làm sao? Không muốn nói?”

Thần Ngạo giọng điệu lạnh lùng, nhìn chằm chằm Giang Thạch.

“Thần Ngạo trưởng lão, bắt lấy người này!”

Tên cao thủ Quỷ La tộc vừa rồi nghiêng răng nói.

Thần Ngạo thấy Giang Thạch vẫn im lặng, không khỏi hừ lạnh một tiếng, bỗng nhiên trên người hiện ra vô số phù văn thần bí khó lường, dày đặc chằng chịt, tỏa sáng thần quang, tràn ngập một cỗ khí tức thần bí khó lường, bị hấn vung tay, trực tiếp xông về phía Giang Thạch.

“Phong Thiên Ân!!”

Ầm!

Vô số phù văn như mưa bão, mang theo áp lực đáng sợ vô song, nhanh chóng bao phủ về phía Giang Thạch.

Giang Thạch đột nhiên ngẩng đầu, toàn thân bùng lên từng đám lửa đen tím, trong nháy mắt hình thành một đóa Hắc Liên khổng lồ bên ngoài cơ thể.

Hắc Liên Thánh Hỏa!

Thieu đốt tất cả!

Ầm ầm!

Vô số phù văn kỳ dị lập tức nhanh chóng tiêu tán, vỡ vụn từng mảng, như bay hơi vậy.

Cuối cùng, Ánh mắt Giang Thạch lạnh lùng, nói: “Thích giao thủ như vậy? Vậy thì các ngươi đều chết đi!”

Ầm!

Một bàn tay khổng lồ che thiên phủ địa, trực tiếp đè xuống đám Quỷ La tộc trước mặt, phía trên bàn tay khổng lồ trực tiếp xuất hiện một đầu Bạch Long khổng lồ.

Vừa mới xuất hiện, Thần Ngạo và những người khác đều lộ vẻ kinh hãi, cảm thấy không ổn.

“Thiên Long bản nguyên!”

“Không ổn!”

“Nhanh ra tay!”

Một đám người lập tức dốc hết sức ra tay, từng người đều phát huy lực lượng đến cực hạn, từng luồng sáng rực rỡ đều đánh vào bàn tay khổng lồ đó.

Trời long đất lở, không gian sụp đổ.

Từng cỗ khí tức hủy diệt liên tục tràn ra.

Cuối cùng, một đám người đều phun máu ngã xuống, nhanh chóng rơi xuống phía xa.

Thần Ngạo vẽ mặt kinh hãi, nhìn lại Giang Thạch.

“Người rút cuộc là ai?”

“Là ai? Các người ngay cả ta là ai cũng không biết, vậy mà muốn ra tay với ta, nói các người bá đạo hay là ngu xuẩn đây?”

Giang Thạch giọng điệu lạnh lùng, trong lòng đã nảy sinh sát ý.

Chương 745: Tứ Chi Thiên

Ma Lại Xuất Hiện 4

“Rốt cuộc là ai, hiện nguyên hình cho ta!”

Thần Ngạo quát lớn.

Hắn đột nhiên thi triển cấm thuật, hai mắt trực tiếp bắn ra thần quang, nhìn về phía Giang Thạch, nhưng rất nhanh sắc mặt liền biến đổi, thần quang đột nhiên tan biến, một ngụm máu tươi phun ra, quả thực không thể tin nổi.

“Tà Quân Ván Thiên! Không thể nào!”

Hắn vậy mà lại là Tà Quân Ván Thiên!

Sao có thể như vậy?

Tà Quân Ván Thiên không phải đã chết rồi sao?

“Không ổn, mau chạy!”

Thần Ngạo đột nhiên hoảng sợ hét lớn.

Bất kể người trước mặt có phải là Tà Quân Ván Thiên hay không, thì điều này đều cho thấy một điều vô cùng khủng khiếp, đó chính là thực lực của đối phương cực kỳ đáng sợ.

“Bây giờ mới muốn chạy, đã muộn!”

Giang Thạch giọng điệu lạnh lùng.

Vô số sợi tơ vô hình đã tức tốc tỏa ra, giống như mạng nhện, bao phủ xung quanh.

Thần khí: Thiên Kiếp Tỏa!!

Phốc phốc phốc phốc!

Từng luồng sương máu nở rộ, tứ chi đứt lìa bay loạn xạ.

Chớp mắt, một đám cao thủ Quỷ La tộc đã bị cắt thành vô số mảnh.

Trong rừng núi, sương máu nổi lên.

Chướng khí nồng nặc.

Dưới lực lượng của Thiên Kiếp Tỏa, một đám cao thủ Quỷ La tộc trong nháy mắt bị Giang Thạch tiêu diệt toàn bộ, kể cả hồn phách cũng bị [Vong Hồn Chân Kinh] của hắn nuốt chửng.

Sau khi nuốt chửng những hồn phách này, hồn thể mơ hồ của hắn rõ ràng trở nên dày đặc hơn, ần ần có chút cảm giác chân thực, toàn thân tỏa ra khí tức càng thêm mạnh mẽ.

Hắn cẩn thận cảm nhận sự thay đổi của cơ thể.

“Nếu hồn thể này thường xuyên nuốt chửng hồn phách, trong tương lai không phải là không có khả năng tái sinh nhục thân, xem ra, đây cũng là một chuyện tốt.”

Chớp mắt, hắn lại nhìn về phía khu rừng núi mênh mông này, cẩn thận cảm nhận ấn ký dọc ở giữa trán.

Thiên Ma Ấn Ký xèo xèo, không ngừng truyền đến những đợt dư ba mạnh mẽ.

Giang Thạch lại bắt đầu tìm kiếm cẩn thận.

Đề nhanh chóng tìm ra tung tích của Tứ Chi Thiên Ma, hắn trực tiếp bắt đầu sử dụng Hắc Liên Thánh Hỏa, bắn về bốn phía.

Theo từng luồng ánh sáng đen lóe lên, mặt đất bốn phía không ngừng rung chuyển, xèo xèo, nhanh chóng bốc hơi, toàn bộ mặt đất bị đốt cháy thảm hại.

Tất cả đá núi, cây rừng như bọt biển vậy.

Theo cách đào bới của hắn, cuối cùng, ở phía dưới một tảng đá, hắn phát hiện ra một chỗ phong ấn cường đại.

Àm!

Một luồng sáng vô cùng khủng khiếp đột nhiên từ nơi này bùng lên, cuộn cuộn, mang theo một cỗ khí tức vô cùng mãnh liệt, giống như cầu vồng xuyên nhật, nhất thời chấn động tứ phương.

Những cao thủ dị tộc ở bốn phía đều sắc mặt biến đổi, kinh hô một tiếng, vội vàng chạy nhanh về phía Giang Thạch.

“Xuất hiện rồi!”

“Truyền thừa Đế Đạo xuất hiện!”

“Nhanh xông tới!”

Rất nhiều người hét lớn.

Sắc mặt Giang Thạch thay đổi, nhanh chóng nhìn về phía luồng sáng bùng lên ngút trời đó.

Chỉ thấy luồng sáng đó sau khi bùng lên, rất nhanh lại thu liễm lại, lập tức lộ ra một tế đàn màu đen bên dưới, trên tế đàn dày đặc khắc vô số phù văn, chặt chẽ trấn áp thứ gì đó.

“Các vị, đây không phải là truyền thừa Đế Đạo, đây là cơ duyên do chính ta phát hiện, không liên quan đến các vị!!”

Đột nhiên, Giang Thạch quát lớn, giọng nói vang vọng khắp nơi.

Àm!

Hắn vung tay, một đám Hắc Liên Thánh Hỏa trong nháy mắt bay ra, nhất thời rơi xuống tế đàn đó.

Kết quả là cấm chế trên tế đàn đến nay vẫn chưa biến mất.

Ngay cả Hắc Liên Thánh Hỏa cường đại cũng không thể lập tức đập vỡ tế đàn đó, ngược lại còn bị lực lượng trên tế đàn trực tiếp chấn cho tan vỡ.

Xuy!

Đột nhiên, Giang Thạch nhíu mày, cảm thấy một luồng nguy cơ, thân hình nhanh chóng né tránh.

Vài luồng sáng bị người đánh ra, trực tiếp xông về phía hắn.

Ầm!

Theo động tác né tránh của hắn, những luồng sáng đó lập tức đánh trúng khu vực phía sau hắn, phát ra những tiếng âm ầm chói tai, đất rung núi chuyển, từng mảng đá núi vỡ vụn.

Một đám cao thủ dị tộc trực tiếp giáng lâm nơi đây.

“Cơ duyên do người phát hiện cái gì? Cơ duyên nơi đây thuộc về tất cả mọi người, người nói nó thuộc về người, ta lại không tin, ta còn nói cơ duyên nơi đây là của Người Đáy Biển chúng ta!”

Một tên dị tộc cao lớn, trên người có vảy, lạnh lùng nói.

“Đúng vậy, cơ duyên do người phát hiện? Sao ta lại không thấy trên đó có viết tên người? Thật là a miêu a cầu gì cũng dám ở đây ngang ngược rồi.”

Một vị Bán Thánh khác thân hình khổng lồ, tỏa ra ánh sáng bạc, giống như một cự nhân, cười lạnh nói.

Những dị tộc khác cũng cười lạnh.

Ánh mắt Giang Thạch trong nháy mắt trở nên âm trầm.

Nhưng hắn không nói thêm bất cứ lời nào, mà trực tiếp nhanh chóng lùi lại, nhường không gian này cho mọi người.

Hắn cười lạnh trong lòng.

Những người này muốn chiếm đoạt cơ duyên, thì cứ để bọn hắc chiếm đoạt đi.

Dù sao tể đàn mở ra, bên dưới cũng chỉ là một đoạn chi Thiên Ma mà thôi.

Bản thân hắc có Thiên Ma Ấn Ký trên người, Tứ chi Thiên Ma sẽ tự động cảm ứng, xông về phía hắc.

Chương 746: Truyền Thừa Đế Đạo 1

“Mở tể đàn!”

Tên cao thủ Người Đáy Biển đột nhiên quát lớn.

Ầm!

Một đám cường giả đồng loạt phóng ra ánh sáng, hướng về bệ tể màu đen phía dưới mà xông tới, theo những tiếng nổ kinh thiên động địa, uy lực cuối cùng còn sót lại trên bệ tể cũng bắt đầu nhanh chóng tan biến.

Ngay sau đó, toàn bộ bệ tể nổ tung.

Ầm ầm!

Đột nhiên, từng đám hắc khí từ dưới bệ tể bốc lên ngút trời, mang theo khí thế kinh thiên động địa, vô biên vô tận, trực tiếp che phủ bầu trời.

Một đám cao thủ dị tộc đều biến sắc mặt.

“Là ma khí!”

“Ma khí thật nồng nặc!”

Xoẹt!

Trong đám hắc khí kinh khủng, một tia sáng đen đột nhiên lóe lên, nhanh chóng lao về phía con rối của Giang Thạch.

Một vị Bán Thánh dị tộc sắc mặt biến đổi, vội vàng lao ra, muốn chặn tia sáng đen đó lại, nhưng kết quả là một tiếng nổ vang lên, toàn bộ thân thể của hắn đều bị tia sáng đen chấn thành bột mịn, tay chân đứt lìa bay tán loạn.

Chỉ còn lại một viên Huyết Đan đỏ tươi và một hồn phách mơ hồ, vô cùng kinh hoàng, phát ra tiếng kêu lớn.

Dường như không thể tin vào tất cả những điều này.

Xoẹt!

Trong nháy mắt, tia sáng đen đã lao vào con rối của Giang Thạch.

Giang Thạch cười lạnh, nhanh chóng phát hiện ra phần thi thể Thiên Ma này chính là bàn tay còn lại của Thiên Ma!

Thiên Ma Hữu Thủ!

Hắn nhanh chóng giải thích nguồn gốc của Thiên Ma Ấn Ký trên người mình cho Thiên Ma Hữu Thủ.

Sau khi biết được, Thiên Ma Hữu Thủ lập tức chìm vào im lặng.

“Giết tiểu tử kia, tia sáng đen vừa rồi đã bị hắn lấy mất!”

“Giao ra ma quang kia!”

“Tiểu tử, giao ra bảo vật!”

Những cao thủ dị tộc còn lại đều quát lớn, xông về phía Giang Thạch.

Giang Thạch cười lạnh hơn nữa, nói: “Ha ha ha, nếu đã muốn bảo vật, ta liền thành toàn cho các ngươi!”

Xoẹt!

Trong lòng bàn tay của hắn đột nhiên xuất hiện một quả cầu máu quỷ dị, trên đó đột nhiên xuất hiện từng sợi tơ vô hình, trong nháy mắt lan ra khắp cả khu vực.

Thiên Kiếp Tỏa!

Một đám cao thủ dị tộc sắc mặt biến đổi, vội vàng ra tay chống đỡ.

Nhưng căn bản là vô dụng.

Sợi tơ siết chặt, lập tức tiếng kêu thảm thiết vang lên, máu bắn tung tóe, huyết nhục hoàn vũ.

Xung quanh đều là tay chân đứt lìa bay tán loạn.

Toàn bộ khu rừng như biến thành địa ngục tu la, trong nháy mắt, vô số cao thủ dị tộc đều nổ tung.

Ngay cả Bán Thánh cũng vô dụng.

Thực lực của Giang Thạch đã đạt đến cảnh giới Bán Thánh bước thứ hai, hơn nữa còn có Thánh Nhân Bản Nguyên trạng thái Thiên Long, mạnh hơn rất nhiều so với trạng thái Bạch Xà bình thường.

Ngay cả khi Có Bán Thánh có thể chống đỡ được một lúc, nhưng cũng rất nhanh phát ra tiếng kêu thảm thiết, Bạch Xà trên cơ thể nổ tung, nhục thân sụp đổ.

Trong nháy mắt, khu vực này chỉ còn lại từng viên Huyết Đan và hồn phách kinh hãi.

Tất cả những hồn phách này đều nhìn Giang Thạch như nhìn yêu quái, sau đó quay người bỏ chạy.

“Mau chạy!”

“Người rút cuộc là người phương nào, thủ đoạn sao lại tàn nhẫn như vậy!”

“Chạy mau!”

“Như vậy là xong rồi sao?”

Giang Thạch cười khẩy trong lòng, Vong Hồn Chân Kinh và Nguyên Hồn Chân Giải ngay lập tức được triển khai, toàn bộ hồn thể như biến thành từng con lóc lớn quỷ dị, bắt đầu điên cuồng hấp thụ những hồn phách dày đặc này, lập tức

khiến những hồn phách này phát ra tiếng kêu thảm thiết, tất cả đều bị hút về phía thân xác con rối này.

Phụt phụt phụt phụt!

Ánh sáng chớp nhoáng, từng hồn phách trong nháy mắt bị nuốt chửng.

Thân xác con rối của Giang Thạch hấp thu rất nhiều hồn phách vào cơ thể, lập tức ngưng tụ thêm vài phần, lực lượng mạnh mẽ, khí tức cuộn cuộn, nhìn thoáng qua đã thoát khỏi trạng thái mơ hồ, gần như không khác gì cơ thể người bình thường.

“Tốt, theo hồn thể này ngày càng mạnh mẽ, lực lượng mà nó có thể chứa đựng cũng ngày càng nhiều!”

Ánh mắt Giang Thạch lóe lên, cảm nhận cơ thể của mình.

Cảm giác không ngừng mạnh lên này thật sự là vô cùng huyền diệu.

Nhất thời hắn có chút đắm chìm trong đó.

Àm!

Ngay lúc này, từ xa lại truyền đến tiếng nổ kinh thiên động địa, động títg kinh khủng tràn ra khắp bốn phương tám hướng, khiến nửa bầu trời đều rực sáng, tràn ngập Đế uy.

Cột sáng khổng lồ vừa biến mất lại xuất hiện trở lại.

Sắc mặt Giang Thạch thay đổi, nhanh chóng ngẩng đầu nhìn về phía đó.

Sau đó hắn không chút do dự, lập tức nhanh chóng lao đi.

Cùng lúc đó, những người ở các hướng khác cũng đều nhanh chóng lao ra, từng người đều nhanh đến cực hạn, sợ rằng mình chậm một chút.

Đây mới chính là truyền thừa Đế Đạo thực sự!

Hoàn toàn khác với tia ma quang trước đó.

Trong nháy mắt, mọi người ở khắp bốn phương tám hướng như đều phát điên.

Hơn nữa, lần xuất hiện này của cột sáng còn rực rỡ hơn lần trước, thời gian kéo dài cũng lâu hơn, Đế uy kinh khủng tràn ngập mười phương, khiến ai cũng không thể bỏ qua.

Cuối cùng!

Từng bóng người đều tụ hợp lại ở một dãy núi địa thế phức tạp, từng người đều lộ vẻ chấn động, há hốc mồm, nhìn về phía cột sáng thô to kia.

Chương 747: Truyền Thừa Đế Đạo 2

Nơi phát ra cột sáng thô to chính là một ngọn núi lớn, xung quanh đều là vách đá đổ nát, phía trước nhất xuất hiện một hang động cổ màu vàng kim, phủ đầy phù văn, năng lượng lượn lờ, nhìn thoáng qua không thấy tận cùng.

“Truyền thừa Đế Đạo!”

“Truyền thừa Đế Đạo chân chính!”

“Nơi mà Đại Đế năm xưa tọa hóa, không thể sai được, không thể sai được.”

Vô số người sắc mặt mơ hồ, đầu óc ong ong.

Trong nháy mắt, mỗi người đều lộ ra vẻ say mê sâu sắc.

Rất nhanh có người không thể nhịn được nữa, trực tiếp điều khiển một khôi lỗi, nhanh chóng bay qua, hướng về phía hang động cổ màu vàng kim kia bay đến.

Ánh mắt của mọi người lập tức đều bị khôi lỗi màu vàng kim kia thu hút.

Nhưng không ngờ rằng khôi lỗi đó vừa mới tiến gần đến hang động thì đột nhiên sụp đổ, như thể gặp phải một lực lượng nghiền nát kinh khủng nào đó, tan thành từng mảnh.

“Đế uy không thể phạm, ánh sáng vẫn chưa thực sự biến mất, không ai có thể đến gần!”

“Uy áp thật đáng sợ, so với Cổ Thánh, giống như trời với đất!”

Nhiều người sắc mặt chấn động, đầu óc mơ hồ.

Cứ như vậy, ánh mắt của mọi người đều tập trung chặt chẽ vào khu vực hang động màu vàng kim kia.

Giang Thạch cũng âm thầm xuất hiện ở không xa, ánh mắt sâu thẳm, nhìn về phía xa.

Đáng tiếc là [Thiên phú Thấu Thị] không thể chuyển qua, nếu không có lẽ có thể nhìn xa hơn, biết đâu có thể nhìn thấy tình hình bên trong hang động.

Đột nhiên, hần sinh ra cảm ứng, quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy phía sau không xa, từng bóng người nhanh chóng hạ xuống, đều dừng lại không xa hần.

Không phải người khác.

Chính là Thanh Linh, Mông Phóng, Lâm Như Dạ và một đám người.

Sau khi đến nơi, Thanh Linh nhanh chóng đảo mắt nhìn xung quanh, khi thấy Giang Thạch chỉ có một mình thì cau mày, tiến lên nói: “Vị bằng hữu này, người chỉ có một mình thôi sao?”

“Đúng vậy.”

Giang Thạch giọng điệu bình thản, tiếp tục nhìn về phía hang động.

“Có thể nhường ngọn núi này cho chúng ta không, chúng ta là đệ tử của Cổ Thánh Dương Huyền Không!”

Thanh Linh mở miệng hỏi thăm.

“Tại sao phải giao cho các ngươi?”

Giang Thạch không khách sáo, hỏi: “Chỉ vì Dương Huyền Không sao?”

“Ngươi!”

Sắc mặt của Thanh Linh thay đổi nhẹ, nghiêng răng nói: “Ta chỉ muốn hòa bình thương lượng!”

“Cút đi!”

Giang Thạch lạnh lùng nói: “Nói thêm một câu, ta liền bóp chết các ngươi!”

Một đám người này không có ai đạt đến Bán Thánh, cũng dám đòi hỏi trước mặt hắn?

Đặc biệt là Thanh Linh, trước đây đã kết thù một lần.

Bây giờ nàng có lẽ không dám tưởng tượng, con rối trước mắt này sẽ do chính hắn điều khiển.

“Ngươi!”

Sắc mặt của Thanh Linh kinh nộ, hoàn toàn bị giọng điệu của Giang Thạch kích động.

Những người phía sau cũng lục tục nổi giận.

Nhưng bọn hắn vừa mới nổi giận, Giang Thạch đã lạnh mặt lại, sớm đã vung ra một cái cát thật mạnh vào mặt Thanh Linh, khiến Thanh Linh kêu thảm một tiếng, phun ra máu tươi, mắt khoảng bảy tám chiếc răng, thân thể bị tát bay mạnh ra xa.

“Ngươi cũng xứng?”

Giang Thạch không khách sáo, lạnh lùng nói: “Ai cho ngươi tư cách nói chuyện trước mặt ta?”

Những người khác lập tức thay đổi sắc mặt, rung động trong lòng.

Thanh Linh, trong số bọn hắn là tu vi mạnh nhất, đã đạt đến Niết Bàn Đại Viên Mãn.

Lại không chặn được một chiêu của người bí ẩn này?

“Hào, hào!”

Thanh Linh đầy máu trong miệng, má sưng phồng, liên tục mở miệng, trong lòng đầy oán độc, bùng mặt quay lưng bỏ đi.

Những người phía sau lập tức theo sau Thanh Linh, nhanh chóng rời đi.

“Không biết sống chết, lần sau dám xuất hiện trước mặt ta, để các ngươi chết không có chỗ trôn!”

Giang Thạch lạnh lùng nói, tận lực lảng mạ.

Dù Thanh Linh đã đi xa, vẫn bị khí tức làm phun ra một ngụm máu, mắt đen tối, giận dữ trong lòng như lửa, suýt nữa ngất xỉu.

Giang Thạch không quan tâm đến bọn hắn nữa, lại nhìn về phía cái hang bí ẩn phía trước.

Thời gian trôi qua.

Tia sáng khủng khiếp bên trong hang động vẫn đang tiếp tục, khoảng nửa ngày sau, tia sáng vàng chói lọi này cuối cùng cũng bắt đầu thu nhỏ dần.

Đế uy khủng khiếp và bao la lập tức co lại.

Thậm chí ánh sáng vàng bên trong hang động cũng như ngọn nến tắt, đột nhiên biến mất.

Trong một thoáng, mọi người đều sôi sục.

Lại có người nhanh chóng điều khiển vài khôi lỗi lao về phía trước, kết quả lần này những khôi lỗi phóng ra lại không gặp bất kỳ trở ngại nào, một lần tiến vào sâu trong hang động.

Đám đông ồ lên.

Tất cả đều hóa thành từng luồng sáng, nhanh chóng lao về phía hang động cổ.

Có người ngay giữa đường đã bắt đầu ra tay kịch liệt, từng luồng ánh sáng bắn ra, lao về phía kẻ thù.

Trong chốc lát, tiếng nổ vang không ngớt, tiếng kêu thảm thiết vang vọng khắp nơi.

Nhiều người còn chưa kịp đến gần hang động đã bị những luồng sáng hỗn loạn đánh tan xác, máu tươi văng tung tóe khắp trời.

Toàn bộ khu vực như hoàn toàn biến thành chiến trường hỗn loạn.

Thân hình Giang Thạch lóe lên, không một tiếng động, nhanh chóng tiến vào sâu trong hang động.

Chương 748: Đột Phá Cổ Thánh, Liên Phá Tam Trọng Thiên 1

Lúc này, trận chiến bên trong hang động còn dữ dội hơn bên ngoài.

Những người xông vào trước tiên đều điên cuồng chém giết, gào thét âm ỉ.

Sâu trong hang động cổ, đột nhiên xuất hiện một cái hồ vàng khổng lồ.

Trong hồ đầy chất lỏng, ở chính giữa chất lỏng đó, một tấm Thần Bia bằng vàng khổng lồ đứng sừng sững, trên đó khắc đầy phù văn, tỏa ra khí tức thiêng liêng và cổ xưa, đối mặt với cổ khí tức này, tất cả mọi người đều khó thở.

Thần Bia đã tồn tại vô số năm, giống như được đúc từ thần kim thời viễn cổ.

“Truyền thừa Đế Đạo, chẳng lẽ đây chính là cái gọi là truyền thừa Đế Đạo?”

Trong lòng hấn cuộn cuộn.

“Không đúng, đây không phải là truyền thừa đế đạo!”

Đột nhiên, một giọng nói cổ xưa và khàn khàn vang lên từ trong tâm trí hấn.

Thì ra là Thiên Ma Hữu Thủ đó!

Giang Thạch giật mình.

“Tiền bối.”

“Những phù văn trên Thần Bia này đều là giả, là để mê hoặc người ta, truyền thừa Đế Đạo thực sự còn sâu hơn nữa.”

Thiên Ma Hữu Thủ phát ra giọng nói cổ xưa.

“Còn sâu hơn nữa?”

Giang Thạch kinh ngạc nói.

“Đúng vậy, nếu không cảm ứng nhầm thì người cứ đi dọc theo bên phải, có thể nhìn thấy một khe nứt hang động, đi vào sâu trong khe nứt đó hẳn là có thể nhìn thấy.”

Bàn tay thiên ma tiếp tục nói.

“Thì ra là vậy.”

Trong lòng Giang Thạch cuộn cuộn.

Hắn biết rằng truyền thừa Đế Đạo không dễ dàng xuất hiện như vậy!

Không ngờ rằng lại còn có một cái giả.

Đột nhiên, hắn cười lạnh trong lòng, nhanh chóng lùi lại, chủ động nhường chỗ, để mọi người bắt đầu chém giết.

“Cút hết cho ta!”

Một tiếng gầm dữ dội vang lên, khí tức kinh khủng bùng nổ, làm kinh động cả bốn phương, một cao thủ dị tộc cao khoảng tám thước, toàn thân phủ đầy vảy lớn từ bên ngoài xông vào, bên cạnh còn có một đám cao thủ đi theo, hai tay vung vẩy, vô kiên bất tòng, xé nát từng bóng người cản đường, phát ra tiếng kêu thảm thiết.

Bá đạo vô cùng!

Tất cả những người đang chém giết dữ dội đều biến sắc, vội vàng bắt đầu nhanh chóng lùi lại.

Nhanh chóng nhường chỗ.

“Huyền Dương Tộc Huyền Thiên tôn giả!”

“Huyền Thiên tôn giả, ngươi muốn làm gì? Truyền thừa Đế Đạo thuộc về tất cả mọi người, chẳng lẽ ngươi muốn độc chiếm truyền thừa Đế Đạo sao?”

“Đúng vậy, chúng ta có nhiều người như vậy, sẽ không sợ người!”

Mọi người kinh ngạc hét lên.

Huyền Thiên tôn giả, là Bán Thánh của Huyền Dương tộc, thực lực thâm hậu, danh tiếng cực thịnh, là một tồn tại cực kỳ khó chọc, cũng không sai biệt lắm với Âm Dương Kiếm Thánh.

“Một đám phế vật, bằng các ngươi cũng dám nói truyền thừa Đế Đạo thuộc về tất cả mọi người sao?”

Huyền Thiên tôn giả giọng điệu lạnh lùng, vô cùng bá đạo, “Các ngươi có tư cách gì mà dám nói cơ duyên thuộc về tất cả mọi người, hôm nay cơ duyên ở đây chỉ thuộc về chúng ta!”

“Không sai, ai không phục thì ta Hoàng Kim Cự Nhân có thể đích thân đưa hắn lên đường, hắc hắc hắc”

Bên cạnh hắn, một cự nhân kinh khủng toàn thân màu vàng, cao khoảng mười mấy thước, cười dữ tợn, hai cánh tay ôm chặt, xuất hiện ở đây.

Đằng sau hắn, còn có một đám cao thủ cự nhân khác đi theo.

“Hoàng Kim Cự Nhân Vương? Các ngươi thế mà liên thủ với Huyền Thiên tôn giả?”

Mọi người kinh ngạc.

“Liên thủ thì làm sao.”

Cự nhân không lộ màu vàng kia, mặt mày hớn hớn, hai bàn tay không lộ nắm chặt vào nhau, nói: “Phế vật thì có tư cách gì dám nhúng chàm vào truyền thừa Đế Đạo!”

“Phế vật? Ta thấy chưa chắc đâu?”

Đột nhiên, một giọng nói lạnh lùng vang lên, vang vọng khắp nơi.

Mọi người lần lượt quay đầu lại.

Bỗng phát hiện một bóng người khuôn mặt lạnh lùng, sau lưng đeo hai thanh cổ kiếm và trắng xuất hiện ở đây.

“Âm Dương Kiếm Thánh!”

“Tốt, Âm Dương Kiếm Thánh đến rồi, chúng ta cũng không sợ các ngươi!”

“Âm Dương Kiếm Thánh, thỉnh ngài ra tay, ngăn Huyền Thiên tôn giả lại!”

Mọi người lần lượt hét lớn.

“Huyền Thiên tôn giả, Hoàng Kim Cự Nhân Vương, chỉ riêng hai tộc các ngươi mà muốn độc chiếm cơ duyên ở đây, có phải quá bá đạo rồi không!”

Lại có người lên tiếng hét lớn.

Là Bán Thánh của Tu La tộc.

“Bá đạo? Bản tọa chưa bao giờ cho rằng mình bá đạo!”

Huyền Thiên tôn giả giọng điệu lạnh lùng, nói: “Ta chỉ nói bằng thực lực, nói hết lời hay mà các ngươi vẫn không nghe, vậy thì đừng trách ta!”

Ầm!

Thân hình trong nháy mắt hấn biến mất không thấy, khoảnh khắc tiếp theo đã xuất hiện trong đám người, một quyền đâm

ra, ngay lập tức giết chết một cao thủ Niết Bàn đại viên mãn, khiến Huyết Đan của hắn nổ tung, hồn phi phách tán.

“Ra tay!”

Đám người trong nháy mắt trở nên hỗn loạn, tiếng hét chói tai vang lên.

Trận chiến đẫm máu nổ ra trong chớp mắt.

Sâu trong hang cổ, những luồng sáng kinh hoàng tràn ngập khắp nơi, sát khí xuyên qua cổ kim, khiến linh hồn run rẩy, liên tục có người phát ra tiếng kêu thảm thiết, thân thể nổ tung ngay tại chỗ.

Nhưng không thể không nói đến sự đáng sợ của Huyền Thiên Tôn Giả và Hoàng Kim Cự Nhân Vương.

Hai người này dám độc chiếm Đế Đạo truyền thừa ở đây, quả thực có vài phần bản lĩnh.

Chương 749: Đột Phá Cổ Thánh, Liên Phá Tam Trọng Thiên 2

Hai người ngang dọc khắp nơi, phát ra tiếng gầm rú như hai vị chiến thần đáng sợ, đủ loại thủ đoạn kinh khủng liên tục xuất hiện, không ngừng xé xác người khác, chết thảm không kham.

Đặc biệt là Hoàng Kim Cự Nhân Vương, thân hình khổng lồ, như được đúc từ thần kim, toàn thân đao thương bất nhập, thủy hỏa bất xâm, đủ loại công kích đánh vào người hắn đều phát ra tiếng ầm ầm, như đánh vào chuông đồng lớn.

Không có bất kỳ đòn tấn công nào của người khác có thể làm hắn bị thương.

Tất cả các đòn tấn công đều rơi vào người hắn, đều bị lớp phòng ngự kinh hoàng của hắn chấn động đến nổ tung.

Một bàn tay khổng lồ của hắn như bàn tay của Thần Ma, vung ra, quạt không gian cũng trở nên mơ hồ, phát ra tiếng gầm rú chói tai, bất kỳ ai bị trúng đòn đều sẽ bị xé thành bốn mảnh ngay tại chỗ, phát ra tiếng kêu thảm thiết.

Hắn ngang ngược xông tới, miệng cười ha hả, không ai có thể ngăn cản.

“Nhanh chóng kết trận!”

“Trận pháp vận chuyển, Ngũ Hành đảo ngược, nghe hiệu lệnh của ta, cái thế vô song!”

Tiếng gầm giận dữ vang lên.

Một nhóm cao thủ đột nhiên hành động nhanh chóng, thân thể xoay tròn, như biến thành một cơn lốc kinh hoàng, xoay quanh Hoàng Kim Cự Nhân Vương không lồ kia.

Vô số phù văn xuất hiện trong nháy mắt, dày đặc, hướng về phía Hoàng Kim Cự Nhân Vương kia đè xuống.

Hoàng Kim Cự Nhân Vương gầm lên, giọng nói rung trời động đất.

Thân hình kinh khủng vốn đã cao tới mười mấy thước, lại nhanh chóng to lớn thêm, từng tắc da thịt đều lóc lên những sắc màu dữ tợn, những khối cơ bắp và kinh mạch lớn nhanh chóng phồng lên.

Trong nháy mắt, thân hình hắn cao tới hơn ba mươi thước.

Theo thân hình hắn tiếp tục to lớn, lực lượng cuồng bạo tuyệt luân của hắn cũng trở nên đáng sợ hơn.

“Một đám phế vật, chết hết đi!”

Hoàng Kim Cự Nhân Vương cười tàn nhẫn, bàn tay không lồ nhanh chóng vung lên, tiếng gầm rú, hướng về bốn phương tám hướng quạt điên cuồng, tiếng nổ vang lên.

Ngay cả đại trận cũng sắp không thể ngăn cản hắn.

Vô số phù văn áp xuống bị bàn tay to lớn của hắn quét qua, lập tức nổ tung từng mảng lớn, bay đầy trời.

Bên kia.

Trận chiến giữa Huyền Thiên Tôn Giả và Âm Dương Cổ Thánh cũng trực tiếp đạt đến đỉnh điểm.

Toàn bộ hang động hỗn loạn không thể tả.

Giang Thạch cười lạnh trong lòng, thu liễm khí tức, đè thấp đến cực điểm dao động của thân thể rồi này, thân hình lóc lên, cực kỳ nhanh chóng và bí ẩn, dưới sự trợ giúp của [Không

Gian Thánh Quyết], nhẹ nhàng lóe lên, nhanh chóng xuyên qua đám đông.

Sau đó, hắn không suy nghĩ, lập tức lao về phía một khe nứt quỷ dị sâu bên trong.

Vút một cái.

Thân hình trong nháy mắt đã biến mất khỏi nơi này.

Dọc theo khe nứt, hắn lao đi như điên, tốc độ nhanh như chớp.

Rất nhanh, Giang Thạch phát hiện ra rằng khe nứt này sâu đến mức đáng sợ, như thông đến vực sâu vô tận, với tốc độ của hắn trong thời gian ngắn cũng không thể lao đến tận cùng ngay lập tức.

Lại qua một thời gian.

Cuối cùng thì phía trước cũng bắt đầu xuất hiện những tia sáng.

Mắt Giang Thạch lóe lên, điều khiển thân hình rồi lao tới trong nháy mắt.

Vút!

Lóe lên rồi biến mất, cuối cùng cũng xuyên qua khe nứt, đến một khu vực khác.

Vừa đến nơi này, Giang Thạch đã choáng váng, hoàn toàn ngây người.

Trước mắt là một cung điện vàng khổng lồ, ánh sáng rực rỡ, thần bí khó lường, tràn ngập uy thế Đế Đạo vô biên, có một khí tức mệnh mông khó tưởng tượng tràn ngập trong khu vực này.

Khu vực phía trước nhất, sừng sững một chiếc quan tài vàng khổng lồ, nhìn thoáng qua, trên đó dày đặc những phù

văn, thần bí khó lường.

Mỗi một phù văn đều có khả năng hủy diệt hư không.

Khiến cho toàn bộ bốn phía quan tài, hư không liên tục biến mất, có một vẻ đẹp tuyệt vời không thể nói thành lời.

“Xem ra vị Đại Đế kia thực sự có ý để lại truyền thừa, trước khi chết, hắn đã xóa đi Đế Đạo uy áp của mình, nếu không, ngay cả khi đã chết vô số năm, người cũng không có khả năng đến gần.”

Giọng nói cổ xưa truyền ra từ tay phải của Thiên Ma.

Giang Thạch kinh ngạc trong lòng, nói: “Xóa bỏ Đế Đạo uy áp của mình?”

“Đúng vậy, nhân vật Đế cấp đáng sợ như thế nào, bất kể ở đâu cũng đều là sự tồn tại đỉnh cao thực sự, có khả năng tạo ra vũ trụ, hủy diệt thế giới, thì thể của bọn hắn làm sao có thể đến gần? Đế không thể nhục! Nếu hắn không muốn để lại truyền thừa, thì không ai có thể đến gần!”

Giọng nói của Thiên Ma Lão Tổ tiếp tục truyền đến từ tay phải, nói: “Ta vốn tưởng rằng Đế Đạo truyền thừa ở đây chỉ là hoa trong gương, trăng trong nước. Đối với người mà nói, chỉ có thể ngắm mà không thể với tới, nhưng bây giờ ta đã sai rồi, vị Đại Đế này thực sự đã để lại truyền thừa.”

“Truyền thừa ở đâu? Trong quan tài đó sao?”

Giang Thạch hỏi.

“Đúng cũng không đúng, người đến trước quan tài đó bái ba lần, rất nhanh người sẽ hiểu.”

Tay phải của Thiên Ma tiếp tục trả lời.

“Được!”

Chương 750: Đột Phá Cổ Thánh, Liên Phá Tam Trọng Thiên 3

Giang Thạch gật đầu, vừa định bước đi, đột nhiên phản ứng lại, trong lòng hỏi: “Tiền bối, Đế Đạo truyền thừa này, ngài có muốn xem không?”

“Ta không xem nữa, ta có con đường riêng của mình, ta đã chứng kiến quá nhiều con đường của những người đi trước, xem thêm nữa cũng không có ích gì đối với ta.”

Tay phải của Thiên Ma trả lời.

Con đường trong lòng hắn đã được xác định từ lâu, khi còn ở đỉnh cao, hắn đã từng quan sát con đường của không chỉ một vị Đại Đế, đó là con đường được xác định sau khi trải qua tôi luyện nhiều lần.

Bất kỳ ngoại vật nào cũng không thể ảnh hưởng đến hắn.

Bất kỳ lực lượng dưới hình thức nào cũng không thể quấy rầy hắn.

“Được.”

Giang Thạch đáp lại, vẫn bước tới, trực tiếp đến trước chiếc quan tài vàng khổng lồ và nặng nề đó, ánh mắt lóe lên, trực tiếp điều khiển rồi, nghiêm trang cúi đầu.

Ầm ầm ầm!

Ba tiếng ngã liên tiếp vang lên.

Hắn ngẩng đầu lên, nghi hoặc nhìn xung quanh, dường như không có gì khác thường xảy ra.

Nhưng ngay lúc này, sắc mặt hắn đột nhiên thay đổi.

Trên chiếc quan tài vàng khổng lồ và nặng nề này đột nhiên xuất hiện vô số phù văn dày đặc, bí ẩn khó lường, như những con sâu quỷ dị, nhanh chóng tràn về phía con rôi của Giang Thạch.

Àm!

Trong nháy mắt, thân hình hắn được bao phủ bởi ánh sáng vàng rực rỡ.

Trong đầu tràn ngập khí tức vô tận, từng đợt cảm ngộ chưa từng có, trải nghiệm chưa từng có bắt đầu nhanh chóng xuất hiện trong đầu hắn.

Không chỉ con rôi này trải nghiệm, ngay cả bản thể ở cách xa vô số dặm cũng có cảm ngộ.

Hơn nữa, trong quá trình lĩnh ngộ vô tận này, thậm chí còn có từng tia Đế Đạo chi lực mạnh mẽ và tinh khiết rót vào cơ thể Giang Thạch.

Không có ngoại lệ, hắn chuyển hết Đế Đạo chi lực này vào bản thể của mình.

Bản thể dưới sự gia trì của [Thiên Phú Ngộ Đạo], lập tức bắt đầu nhanh chóng ngưng tụ Thánh Nhân Bản Nguyên thứ ba, rất nhanh đã dung hợp Thánh Nhân Bản Nguyên thứ ba này.

Sau đó một lần nữa phá tan rồi lập lại, tất cả Thánh Nhân Bản Nguyên trong cơ thể một lần nữa sụp đổ, hóa thành lực lượng tinh khiết hơn, ulla về tứ chi bách hài của hắn.

Tu vi của bản thể Giang Thạch bắt đầu nhanh chóng tăng lên.

Trong cơ thể hần như chứa vô số ngọn núi lửa.

Từng đợt lực lượng thực sự thuộc về khí tức Cổ Thánh từ lỗ chân lông của Giang Thạch tỏa ra.

Biến động này khiến Huyền Đạo Tử và Lão giả gầy gò không khỏi kinh ngạc, vội vàng quay đầu nhìn về phía Giang Thạch.

“Cổ Thánh!”

“Hần bước vào cảnh giới Cổ Thánh? Sao có thể?”

Hai người đều kinh hãi kêu lên.

Như thấy ma vậy.

Cảnh giới Cổ Thánh, huyền diệu vô song, phần lớn mọi người cả đời khó lòng sờ đến ngưỡng cửa, cho dù có sờ đến được một chút nhưng rất khó để bước qua hoàn toàn.

Không có sự chỉ dẫn của người đi trước, muốn tự mình bước vào Cổ Thánh, quả thực khó như lên trời.

Nhưng Giang Thạch lại làm được.

Hần chỉ ngồi đây, vậy mà đã bước vào cảnh giới Cổ Thánh!

Sự chấn động này quả thực không thể tưởng tượng nổi.

Cùng lúc đó, ở xa vô số dặm, trên thân con rối đó, cũng bắt đầu tỏa ra từng đợt khí tức kinh khủng thuộc về Cổ Thánh.

Không chỉ bản thể Giang Thạch thuận lợi bước vào Cổ Thánh, mà ngay cả con rối này cũng từng bước bước vào cảnh giới Cổ Thánh dưới sự gia trì của Đế Đạo truyền thừa.

Quá trình này vẫn đang tiếp tục.

Từng đợt cảm ngộ mạnh mẽ vẫn liên tục tác động vào đầu óc Giang Thạch, khiến tu vi của hắn tiếp tục tăng lên.

Cổ Thánh nhất trọng thiên!

Nhị trọng thiên!

Tam trọng thiên!

Khí tức trên người hắn càng lúc càng mạnh mẽ, càng lúc càng khủng bố, trong cơ thể như có vô số mặt trời đang bùng cháy.

Liên phá tam trọng thiên!

Điều này bất kể ở thời điểm nào, nơi nào, đều là một kỳ tích nghịch thiên!

Một bước bước vào Cổ Thánh, trực tiếp phá vỡ tam trọng thiên.

Khí tức khủng khiếp từ nơi này cuộn cuộn lan tỏa ra bốn phía.

Mà sau khi Giang Thạch bước vào Cổ Thánh tam trọng thiên, những cảm ngộ mạnh mẽ và khủng khiếp trong đầu óc hắn cuối cùng cũng bắt đầu dần dần tan đi, đồng thời, ánh sáng phát ra từ quan tài vàng đó cũng bắt đầu dần dần tan đi.

Chiếc quan tài vàng khổng lồ ban đầu đột nhiên trở nên im ắng.

Mặc dù bề mặt vẫn có vô số phù văn di chuyển, nhưng cảnh tượng đã hoàn toàn khác so với trước, như thể tách biệt khỏi không gian vô tận.

Không còn có thể chạm tới được nữa.

Giang Thạch nhắm mắt lại, uy áp Thánh Nhân trên người vẫn còn tỏa ra, cuộn cuộn sóng, ập về bốn phía.

Bên ngoài, những người đang giao chiến dữ dội, lúc này sắc mặt đều thay đổi, trong nháy mắt nhận ra có điều không ổn.

Bởi vì ngay lúc này, bọn hắn rõ ràng cảm nhận được một luồng Đế uy khủng bố, vô cùng nồng đậm, đang truyền đến từ phía bên phải của cổ động.

“Không ổn, bên trong có vấn đề!”

“Nhanh đi xem!”

“Không đúng, Đế Đạo truyền thừa ở đây có thể là giả, cái thật sự ở bên trong!”

Chương 751: Đồ Sát Dị Tộc 1

“Bị lừa rồi, mau đi!”

Từng bóng người lập tức từ bỏ trận chiến, nhanh chóng lao về hướng vừa rồi Đế uy truyền đến.

Có người sau khi xông ra, thậm chí còn vung một chưởng, đánh về phía tấm bia thần màu vàng kim phía trước, kết quả tấm bia thần này quả nhiên không chịu nổi một kích, bị hấn một chưởng vỡ thành bốn năm mảnh.

Cảnh tượng như vậy khiến những người ở đây hoàn toàn như phát điên, ánh mắt đỏ ngầu.

Mẹ kiếp!

Bọn hấn đánh nhau đến chết sống chỉ vì một truyền thừa giả.

Vút vút vút vút!

Ánh sáng lóe lên, từng bóng người như phát điên nhanh chóng xuyên qua khe nứt, tiến vào cung điện không lồ đó.

Chỉ một cái liếc mắt, bọn chúng đã nhìn thấy Giang Thạch ở phía trước.

“Nghiệt súc, ngươi dám đến đây trước ta? Ngươi muốn chết!”

Hoàng Kim Cự Nhân Vương kia vừa đến liền gầm lên, khuôn mặt méo mó, trong mắt tràn đầy căm hận và giận dữ sâu sắc, không chút do dự, thân hình cao hơn ba mươi thước kia trực tiếp lao tới điên cuồng lao tới, giống như một ngọn

thần sơn kinh khủng, giáng một cái tát cuồng bạo về phía Giang Thạch.

Giang Thạch vốn nhắm chặt hai mắt, đột nhiên mở ra, như thần quang lóe lên, lạnh lẽo vô cùng, tràn đầy sát khí, giờ tay tát lại.

Ầm!

Cú tát này lập tức tạo thành một cảnh tượng vô cùng kinh khủng.

Uy thế của Thánh nhân khó diễn tả và bao la vô cùng lập tức lan tỏa ra từ thân thể hắn, khí tức khủng khiếp khiến Hoàng Kim Cự Nhân Vương kia đồng tử co lại, lộ vẻ kinh hãi, toàn thân run rẩy, cảm thấy hồn phách như sắp tan biến.

“Cổ Thánh?”

Hắn kinh hãi hét lên, nghi ngờ chính đôi mắt của mình.

Sao có thể như vậy?

Không phải nói rằng Cổ Thánh không thể vào đây sao?

Sao lại có Cổ Thánh tồn tại?

“Lão tổ cứu mạng!”

Hắn hoảng sợ kêu lên.

Trong khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc, chiếc vòng cổ đeo trên cổ hắn đột nhiên phát ra ánh sáng rực rỡ, tỏa ra những gợn sóng mạnh mẽ.

Một bóng không lồ vàng mờ ảo và mơ hồ đột nhiên hiện ra từ trên người hắn, trong miệng phát ra giọng nói già nua, nói: “Ai dám làm hại hậu duệ của ta? Có gì từ từ nói, ta là Hoàng Kim Cổ Thánh!”

Ầm ầm!

Giang Thạch chẳng thèm để ý, tát một cái, không biết lực lượng khủng khiếp đến mức nào, lực lượng kinh khủng của tam trọng thiên lập tức phát huy tác dụng, gần như ngay lập tức khiến thân ảnh khổng lồ vàng này tan rã, trực tiếp nổ tung.

Thân ảnh khổng lồ vàng lộ vẻ kinh ngạc, sau đó trực tiếp phát ra một tiếng gầm kinh thiên động địa.

Nhưng dù vậy, cũng không thay đổi được sự thật là thân thể tan rã.

Khi thân thể hấn tan rã, cái tát này của Giang Thạch vẫn như cũ giáng xuống người Hoàng Kim Cự Nhân Vương, trong nháy mắt thân thể Hoàng Kim Cự Nhân Vương như hóa thành củi mục.

Trước đó, hấn ở bên ngoài đao thương bất nhập, thủy hỏa bất xâm, không biết đã kiên ngạo đến mức nào, nhưng giờ đây trước mặt Giang Thạch, hấn lại đáng thương như một cục bùn.

Bốp!

Một tiếng nổ vang, thân hình trong nháy mắt hấn vỡ tan thành từng mảnh, Huyết Đan vỡ tan, hồn phi phách tán.

Chết không thể chết hơn!

Dưới Cổ Thánh, đều là kiến hôi!

Huống hồ, Giang Thạch là Cổ Thánh được tạo thành từ Thánh Nhân Bản Nguyên trạng thái Thiên Long.

Cảnh tượng như vậy khiến vô số cao thủ dị tộc vừa mới xông ra khỏi nơi này không khỏi kinh hãi, lộ vẻ kinh hoàng, thân thể theo bản năng lùi lại.

“Hoàng Kim Cự Nhân Vương chết rồi?”

“Sao có thể như vậy?”

“Sao ở đây lại có Cổ Thánh?”

“Vị tiên bối này, người rút cuộc là ai? Sao lại xuất hiện ở đây?”

Đám người kinh hãi vô cùng, đều kêu lên.

Giang Thạch lại ánh mắt lạnh lẽo, quay đầu nhìn về phía mọi người, lật tay, một quả cầu máu đỏ tươi đã sớm xuất hiện trong lòng bàn tay hắn.

Huyền Thiên Tôn Giả kinh hãi trong lòng, là người đầu tiên phản ứng lại, hoảng sợ hét lớn: “Là Thiên Kiếp Tỏa!!”

Thân hình hắn đã sớm lao về phía con đường cũ trước đó để điên cuồng chạy trốn.

Những cao thủ dị tộc còn lại đều kinh hô, nhanh chóng quay người, cùng nhau điên cuồng chạy về phía khe nứt trước đó.

Chỉ là dưới tu vi cảnh giới Cổ Thánh của Giang Thạch, những người này làm sao có thể có khả năng chạy trốn.

Phụt phụt phụt phụt phụt!

Những sợi tơ vô hình bao phủ xung quanh, chẳng chịt như mạng nhện, đột nhiên co lại và siết chặt, trong nháy mắt nơi này vang lên tiếng kêu thảm thiết, sương máu hiện lên.

Như biến thành địa ngục tu la.

A!

Từng đám từng đám cao thủ nhanh chóng chết thảm, chỉ còn lại từng viên huyết đan và hồn phách.

Ngay cả Huyền Thiên Tôn giả là người đầu tiên chạy trốn cũng không chạy được xa, rất nhanh liền hét thảm một tiếng, thân thể nổ tung, chỉ còn lại hồn phách.

Hắn và Hoàng Kim Cự Nhân Vương đều có chí bảo trên người, trong khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc, một thân ảnh

Thánh Nhân xuất hiện, cố gắng che chở cho hắn.

Nhưng đáng tiếc, trước lực lượng khủng bố cực độ như vậy của Giang Thạch, bóng dáng Thánh nhân vừa rồi hoàn toàn không có tác dụng gì, trực tiếp tan rã dưới lực lượng của Thiên Kiếp Tỏa, hóa thành tro bụi.

Chương 752: Đồ Sát Dị Tộc 2

Trong lúc nhất thời, khắp khu vực đều là sương máu, chỉ còn lại từng đạo hồn phách, vô cùng kinh hãi, bắt đầu cầu xin tha thứ.

“Đại nhân tha mạng, đừng giết chúng ta!”

“Tha cho chúng ta một mạng, chúng ta biết sai rồi!”

“Tiền bối mau dừng tay!”

Giọng nói sợ hãi vang vọng khắp nơi.

Giang Thạch lại lộ ra nụ cười quỷ dị trên mặt, hoàn toàn không để ý đến những lời cầu xin tha thứ kinh hãi của đám người, [Vong Hồn Chân Kinh] đã sớm vận hành trong thời gian đầu tiên, một lực hút mạnh mẽ và khủng khiếp đột nhiên bùng phát ra từ trên người hắn, bao phủ xung quanh, trực tiếp kéo những hồn phách chằng chịt này lại, bị hắn nuốt chửng tất cả, trong chớp mắt tất cả đều chết sạch.

Hắn ra tay không chút nương tình!

Bởi vì hắn biết, cho dù hắn nương tay, đám người này đến bên ngoài cũng sẽ tính sổ với hắn.

Đế Đạo truyền thừa rơi vào tay hắn, đối với tất cả cao thủ dị tộc mà nói đều là điều không thể tha thứ.

Từ giờ phút này, đã có nghĩa là hắn đã đối lập với tất cả dị tộc!

Đã như vậy!

Hắn cần gì phải lưu thủ nữa?

“Tiếc thay linh hồn những kẻ này quá yếu, không còn đáp ứng được nhu cầu của ta nữa.”

Nuốt chừng bọn hắc xong, hắc lập tức bước ra ngoài.

Thân thể khế động, đã xuất hiện ở ngoài khe nứt, trong động phủ.

Ngay lúc này.

Đám Cổ Thánh canh gác bên ngoài, đột nhiên sắc mặt biến đổi, trợn mắt há mồm, bất giác phát ra từng tiếng kêu thảm thiết xé tai, réo rắt bi thương, chấn động thiên địa.

Thông qua những phân thân để lại, bọn hắc đã thấy hết mọi chuyện xảy ra bên trong.

Hậu duệ của chúng đều đã chết sạch! Những truyền nhân ưu tú này, gánh vác toàn bộ hy vọng của chúng, giờ không còn một ai! Hơn nữa, truyền thừa Đế đạo cũng bị người ta lấy mất trước!

“Nghiệt súc nào dám giết hậu nhân của ta?”

“Là ai? Rốt cuộc là ai làm?”

“Đợi hắc ở đây! Bất kể là ai, phải băm vằm hắc ra!”

Tất cả Cổ Thánh đều phát cuồng, tiếng gào thét kinh hồn, chấn động nước biển dội ngược, kinh thiên động địa.

Chỉ có vị Cổ Thánh nhân tộc Dương Huyền Không, mặt lộ vẻ kinh hãi, không biết chuyện gì đã xảy ra.

Dương Huyền Không chỉ có một đệ tử duy nhất tên Thanh Linh.

Nhưng tu vi của Thanh Linh quá yếu, bây giờ mới chỉ đạt tới Niết Bàn đại viên mãn, căn bản không có dũng khí tiến vào cổ động, nên mới may mắn thoát khỏi cuộc tàn sát kinh hoàng này.

Dương Huyền Không nghe tiếng gào thét của đám Cổ Thánh dị tộc, chỉ thấy lòng rung động mạnh, vô cùng khó tin.

Truyền nhân của những Cổ Thánh này đều chết sạch rồi ư?

Sao có thể chứ?

Bên trong Đế Vãn Chi Môn.

Ánh sáng lóe lên, thân ảnh Giang Thạch đã từ chỗ động lúc trước chớp mắt xuất hiện, mặt mỉm cười, quay đầu nhìn lại chỗ động phía sau một cái, rồi trực tiếp bước đi.

Đột nhiên, hắn cảm ứng được điều gì đó, vội quay đầu lại.

Chỉ thấy không xa, Thanh Linh, Mông Phóng, Lâm Như Dạ đang đứng đó, mặt lộ vẻ kinh ngạc, nhìn về phía mình, hoàn toàn không biết chuyện gì xảy ra bên trong.

Giang Thạch cười lạnh trong lòng, lười để ý tới mấy người này, thân hình lóe lên, nhanh chóng biến mất.

Truyền thừa Đế đạo đã về tay mình, thế giới bên trong Đế Vãn Chi Môn sắp sụp đổ, rơi vào xoáy không gian, biến mất không dấu vết.

Mấy người kia không đi ngay bây giờ, sớm muộn gì cũng chết.

Rất nhanh, Giang Thạch cau mày, lộ vẻ trầm tư.

Giờ đây những Cổ Thánh bên ngoài chắc đã biết việc mình đoạt được cơ duyên và giết chết hậu duệ của chúng qua những phân thân kia rồi.

Xông ra ngoài lúc này, chắn chắn sẽ gặp phải vây công của chúng.

Nhưng mà!

Trong mắt Giang Thạch nhanh chóng lộ ra hàn quang.

Khôi lỗi này của mình giờ đã đạt tới Cổ Thánh tam trọng thiên, há sợ bọn chúng sao?

“Đã muốn ra tay thì mau lên đi, hươu chết về tay ai còn chưa biết đâu.”

Dù sao chân thân của hắn vẫn đang ẩn nấp.

Cho dù bọn chúng có ra tay thế nào, cũng không thể đoán ra mình là ai được.

Vút vút vút! Hắn hóa thành một đạo lưu quang, nhanh chóng lao về phía cửa ra.

Ngay sau khi hắn rời đi không lâu, quả nhiên toàn bộ thế giới trong Đế Vãn Chi Môn bắt đầu sụp đổ, phát ra từng tiếng ầm ầm rung chuyển, núi lở đất nứt, ánh sáng lóe lên.

Mọi cảnh vật đều đang nhanh chóng biến mất.

Núi non sụp đổ, thiên địa bốc hơi.

Dao động hủy diệt khủng khiếp bao trùm khắp thiên địa.

Thanh Linh, Mông Phóng, Lâm Như Dạ đang ở ngoài cổ động đều giật mình kinh hãi, kêu lên không ổn, vội vàng nhanh chóng thoát khỏi nơi này.

Bên ngoài đại môn.

Đám Cổ Thánh đau lòng đến mức phát cuồng, giọng nói bi thương, đôi mắt đỏ ngầu gắt gao nhìn chăm chăm vào cánh cửa vàng phía trước.

Nhưng rất nhanh, chúng phát hiện cánh cửa đang rung lắc dữ dội, bên trong truyền ra từng đợt dao động hủy diệt.

Cổ Thánh nhân tộc Dương Huyền Không mắt trợn lên, lập tức nhận ra bất ổn.

“Không ổn, Đế Vãn Chi Môn sắp sụp đổ rồi!”

Giữa tiếng gầm rú và ánh sáng kinh hoàng, bỗng nhiên,
một bóng người vụt qua, nhanh chóng lao ra.

Chương 753: Diệt Thánh 1

Vừa mới xuất hiện từ Đế Văn Chi Môn, những Cổ Thánh dị tộc vây quanh ở bốn phía đều khuôn mặt vặn vẹo, ánh mắt bắn ra hàn quang khủng khiếp, từng người như phát điên, sát khí trên người bùng nổ điên cuồng.

“Nghiệt súc đi chết!”

Một Cổ Thánh dị tộc thuộc Hoàng Kim Cự Nhân tộc gầm lên trước, chẳng thèm quan tâm đến chuyện Đế Văn Chi Môn sắp sụp đổ, một bàn chân vàng nặng nề vô song, tụ tập lực lượng vô biên, giẫm mạnh xuống thân thể Giang Thạch.

Một cước này quả thật bá đạo tuyệt luân, có thể nói là vô song!

Toàn thân hấn cuồng dã mà kinh hoàng.

Muốn giẫm chết Giang Thạch, hấn chẳng hề để Giang Thạch vào mắt.

Con rối của Giang Thạch vừa xuất hiện, mắt đã sáng lên, giờ tay lên, một đóa Hắc Liên Thánh Hỏa kinh hoàng quỷ dị đã bùng lên, trong nháy mắt bao phủ bàn chân vàng khổng lồ kia.

Ầm!

Dưới ngọn lửa khủng khiếp thiêu đốt, toàn bộ hư không trong nháy mắt sụp đổ, bốn phía đều là khí tức hủy diệt nồng đậm.

Toàn bộ bàn chân vàng trong nháy mắt như hóa thành màu đen như mực.

“Gào!”

Cổ Thánh dị tộc thuộc Hoàng Kim Cự Nhân tộc lập tức gào lên đau đớn, bàn chân bị ngọn lửa thiêu đốt khiến hấn đau đớn, vội vàng thu lại.

Hấn vừa mới thu lại, thì bên kia đã có ba bốn Cổ Thánh nhanh chóng lao về phía Giang Thạch.

Mỗi người đều sát khí đằng đằng, khí tức cuồng dã, ánh mắt bắn ra những tia sáng kinh khủng.

“Giết người phải đền mạng!”

“Tiểu tử ở lại đây!”

Những Cổ Thánh dị tộc này mắt đỏ ngầu, hận Giang Thạch đến tận xương tủy, tất cả đều ra tay không tiếc giá nào.

Giang Thạch đã sớm lường trước được điều này.

Vừa thấy mọi người ra tay, hấn liền lóe lên, trong nháy mắt né tránh.

Nhưng cao thủ quá nhiều, bên này vừa né tránh, thì bên kia đã có một Cổ Thánh thuộc Tê Tê tộc nhanh chóng lao tới, mắt đỏ ngầu, dùng lực lượng cường hấn tóm lấy Giang Thạch.

Giang Thạch giơ tay lên là một Hắc Liên Thánh Hỏa, ngọn lửa kinh hoàng bùng phát trong nháy mắt, kèm theo lực lượng công kích linh hồn của “Vong Hồn Chân Kinh”, trong nháy mắt đánh trúng Cổ Thánh Tê Tê tộc kia, phát ra tiếng nổ “Oanh”, khiến thân thể hấn bay ngược, miệng phun máu, ngã lăn ra đất.

Phải nói rằng, những Cổ Thánh này rất mạnh mẽ, sức sống vô cùng dai dẳng.

Ngay cả khi Hắc Liên Thánh Hỏa nuốt chửng thân thể của đối phương, vẫn rất khó giết chết đối phương, bị đối phương

lật người ở xa rồi lại đứng dậy.

Mà trong quá trình này, Giang Thạch đã giơ tay lên, hung hăng đánh vào một Cổ Thánh dị tộc khác.

Cổ Thánh dị tộc kia hóa thành hình người, thân hình cao lớn, cầm trong tay một thanh trường đao màu vàng kim, từ một bên giết tới, ánh đao vô cùng chói mắt.

Ầm!

Một tiếng nổ vang lên, thân thể của hai người hung hăng va vào nhau, toàn bộ không gian lập tức lật nhào dữ dội, trong nháy mắt sụp đổ không biết bao nhiêu dặm.

Biển nước vô biên bên dưới đều lật nhào dữ dội, sóng bạc ngập trời, cuốn lên ngàn đợt tuyết.

Rắc!

Giang Thạch dùng sức, thanh trường đao màu vàng kim trong tay đối phương lập tức bay lên trời, bị đánh bay cao ngất, lực lượng cường đại đánh thân thể của Cổ Thánh dị tộc này bay ngược ra ngoài.

Nhưng vẫn chưa xong, rất nhanh lại có ba bốn Cổ Thánh mất đồ ngẫu, miệng gầm lên giận dữ, nhanh chóng lao tới, quyền chưởng chỉ ấn các loại sát thuật liên hoàn bùng nổ, hướng về phía Giang Thạch nhấn chìm.

Giang Thạch một mình chống lại mấy vị Cổ Thánh vây công, không ngừng mượn lực đả lực, phát huy lực lượng của bản thân đến mức tận cùng, các loại thủ đoạn mạnh mẽ liên tục phát huy, hóa giải tất cả đòn tấn công của từng tôn Cổ Thánh.

Toàn bộ hư không không ngừng sụp đổ và hủy diệt.

Một bên là Cổ Thánh Nhân tộc Dương Huyền Không, từ lâu đã nhìn thấy mà kinh hãi, không thể tin được.

Bởi vì Cổ Thánh trước mắt này, hắn chưa từng gặp qua.

Nhưng đối phương lại có chiến lực thâm hậu như vậy!

Thật sự không thể tin được.

Ai có thể bất động như núi, sắc mặt không đổi dưới sự vây công của nhiều Cổ Thánh dị tộc như vậy.

“Hắn là Nhân tộc sao?”

Dương Huyền Không đột nhiên chấn động trong lòng, phát hiện ra một bí mật.

Nhưng rất nhanh, ánh mắt hắn lại nhìn về phía Đế Vãn Chi Môn, giữa tiếng gầm rú và sụp đổ kinh hoàng, cuối cùng, thân thể của Thanh Linh, Mông Phóng, Lâm Như Dạ và những người khác nhanh chóng thoát ra.

Dương Huyền Không vội vàng ra tay, nhanh chóng bắt lấy mấy người, tránh cho mấy người sớm gặp phải ảnh hưởng khủng khiếp.

“Sur tôn!”

“Tiền bối!”

Một đám người đều kinh ngạc.

“Đừng nói, nhanh chóng rút lui, ta ở lại xem!”

Dương Huyền Không nói.

Một đám người kinh ngạc trong lòng, vội vàng nhanh chóng rời khỏi nơi này.

Giữa trận chiến hỗn loạn, từng Cổ Thánh dị tộc đều chấn động trong lòng, bị chiến lực khủng khiếp khó lường của Giang Thạch làm cho kinh hãi.

Bọn hắn bắt đầu hét lớn.

“Người rớt cuộc là ai? Tại sao lại muốn giấu đầu hở đuôi?
Giao ra Đế Đạo truyền thừa, chuyện người giết truyền nhân
của ta, ta có thể không truy cứu!”

“Đúng vậy, giao ra Đế Đạo truyền thừa!”

Chương 754: Diệt Thánh 2

“Người không cần phải chống cự, với thực lực của người căn bản không thể rời khỏi nơi này, nhanh chóng giao ra Đế Đạo truyền thừa!”

“Các vị đừng vội vã, hắn đã là cá thịt trên thớt, ngay cả khi bây giờ chưa thể hạ được hắn, chúng ta cũng có thể từ từ mà giết chết hắn, cuối cùng chiến thắng chắc chắn sẽ thuộc về chúng ta, không cần phải thỏa hiệp với hắn!”

Một tên cao thủ dị tộc khác lên tiếng gào thét.

“Đúng vậy, người này quá nguy hiểm, tuyệt đối không thể để hắn sống, cùng giết chết hắn, sau đó sưu hồn cướp lấy Đế Đạo Truyền Thừa!”

Một vị Cổ Thánh dị tộc, toàn thân phủ đầy giáp bạc, lớn tiếng gào thét.

Ầm ầm!

Lại một tiếng động kinh hoàng vang lên, phá hủy một khoảng không gian rộng lớn.

“Giao hay không giao?”

Xích Lân Cổ Thánh gào thét.

“Đế Đạo Truyền Thừa chỉ có một bản, đây là báu vật hiếm có, khắp thiên hạ không ai có, các vị muốn lấy thì không thể, ta chỉ có thể cho một người, các vị không bằng thương lượng xem ta nên cho ai?”

Giang Thạch đột nhiên lạnh lùng nói.

“Muốn ly gián chúng ta ư? Đừng lãng phí công sức, trước khi không hạ được người, chúng ta sẽ không tranh chấp với nhau, mọi người đừng lãng phí thời gian, cùng nhau đánh bại hắn!”

Cổ Thánh Hoàng Kim Cự Nhân Tộc gào thét.

“Các vị đừng do dự, càng kéo dài thời gian, càng nhiều cao thủ xuất hiện, bây giờ hãy toàn lực ra tay, đánh cho hắn bị thương nặng, rồi ép hắn nói ra Đế Đạo Truyền Thừa!”

Vị Xích Lân Cổ Thánh tiếp tục gào thét.

“Vậy thì động thủ đi!”

Huyền Dương Cổ Thánh cũng phát ra tiếng gầm kinh thiên.

Hắn có địa vị rất cao trong các Cổ Thánh dị tộc, lời nói của hắn rất có trọng lượng, lúc này vừa gào thét, tất cả mọi người lập tức phóng ra, lao tới Giang Thạch ở chính giữa với tốc độ cực nhanh.

Bọn hắn không còn giữ lại gì nữa, lập tức bộc lộ toàn bộ thủ đoạn trên người.

Trong nháy mắt, cơn rối của Giang Thạch ở đây cảm nhận được áp lực vô cùng lớn.

Thế nhưng, các thiên phú của hắn không thể chuyển sang cơn rối.

Nếu như có Thiên Phú Tỏa Long thì hắn có thể dễ dàng không chế mọi người, không cần phải chiến đấu vất vả đến thế.

Những cao thủ cấp Cổ Thánh, mỗi người đều là hiếm có trong vạn người!

Bọn hắn là tinh hoa của các chủng tộc.

Lúc này, hơn mười vị Cổ Thánh cùng ra tay, trong lịch sử cũng là rất ít khi xảy ra.

Giang Thạch đột nhiên phát huy toàn bộ lực lượng của mình, từ trong cơ thể hần bỗng nhiên bùng ra một con rồng khổng lồ trắng như tuyết và vô cùng đáng sợ, phát ra tiếng gầm chấn động thiên địa, khí tức kinh khủng bao phủ bốn phương.

Các Cổ Thánh các tộc đang vội vã ra tay đều biến sắc mặt, trong nháy mắt cảm nhận được một áp lực kiềm chế vô cùng khủng bố.

“Thiên Long Thái!”

“Điều này không thể nào!”

“Hóa ra người này lại ngưng tụ được Bản Nguyên Thánh Nhân trạng thái Thiên Long”

Lực lượng kinh khủng trong chốc lát đã khống chế cả chiến trường.

Trong khoảnh khắc ngắn ngủi này, Giang Thạch đã kịp khống chế Kim Cương Trận, phát ra ánh sáng chói lòa, lập tức xuyên qua không gian, thẳng đến một vị Cổ Thánh dị tộc.

Vị Cổ Thánh dị tộc kia lập tức nổi da gà, trong lòng kinh hoàng, trong nháy mắt cảm nhận được nguy cơ tuyệt diệt.

Như thể một vị thần linh kinh khủng nào đó đang vươn tay từ tận cùng vũ trụ để ra tay vậy.

“Không!”

Hắn phát ra tiếng kêu kinh hoàng.

Ầm!

Chiếc Kim Cương Trận chói lọi lập tức xệt qua, trực tiếp xuyên thủng cơ thể hắn, ngay tại chỗ khiến thân thể nó vỡ tan

tàn, ngay cả huyết đan cũng nổ tung, một luồng hồn phách mơ hồ vừa muốn bay ra, liền bị Kim Cương Trần nhanh chóng xuyên thủng, “xoẹt” một tiếng, như ngọn nến trong gió, lập tức tắt ngấm.

Các Cổ Thánh dị tộc khác đều kinh hãi.

Mà điều này vẫn chưa dừng lại.

Giang Thạch sau khi một chiêu miểu sát một vị Cổ Thánh, lập tức điều khiển Kim Cương Trần lướt qua hư không, ngay sau đó lao về phía một Cổ Thánh dị tộc khác.

Vị Cổ Thánh dị tộc kia vừa mới lao tới gần, liền đột nhiên cảm nhận được một cỗ dao động kinh khủng nhắm tới, trong lòng hoảng sợ, vội vàng muốn tránh né.

Nhưng vẫn là quá chậm.

Ầm một tiếng, thân thể hắn cũng như vị Cổ Thánh dị tộc trước, một lúc tan thành bột phấn, hồn phách vỡ vụn, chết không thể chết hơn.

“Không ổn, là Thần Binh!”

“Mọi người cẩn thận!”

Những Cổ Thánh dị tộc còn lại đều gào thét.

Quá đột ngột.

Trong thời khắc then chốt, Giang Thạch bất ngờ tung ra đòn sát thủ này, vượt ngoài dự đoán của tất cả mọi người.

Ngay khi mọi người còn đang dựng tóc gáy, dốc toàn lực đề phòng Kim Cương Trần tấn công, thì vô số sợi tơ vô hình quỷ dị đã nhanh chóng lan ra cùng lúc, bao bọc lấy vị Xích Lân Cổ Thánh kia.

Xích Lân Cổ Thánh biến sắc, đột nhiên cảm thấy toàn thân đau nhói khó tả, cả cơ thể như đang đứng giữa biển lửa đao

sơn, vô cùng kinh hoàng.

Hắn vội vàng định dịch chuyển ngang, nhanh chóng rời khỏi nơi này.

Nhưng đến lúc này mới phát hiện ra, đã quá muộn.

Chương 755: Diệt Thánh 3

Vô số sợi tơ quỷ dị không biết từ lúc nào đã bao bọc chặt lấy cơ thể hắn, theo từng động tác giấy giụa của hắn, chúng đột nhiên co lại.

“Không!”

Xích Lân Cổ Thánh phát ra tiếng kêu kinh hãi thảm thiết, toàn thân phát sáng, muốn dốc toàn lực giấy giụa.

Nhưng hắn càng giấy giụa, những sợi tơ kinh khủng đó càng mang lại nỗi đau dữ dội.

Phụt!

Rầm!

Toàn bộ cơ thể đột nhiên sụp đổ, máu thịt bay loạn khắp nơi.

Ngay cả viên Huyết Đan cũng trực tiếp bị cắt, vỡ vụn thành hàng chục mảnh, lực lượng của linh hồn cũng tan biến ngay tại chỗ, chết thảm.

Tất cả mọi chuyện xảy ra quá đột ngột.

Chỉ trong chớp mắt đã hoàn thành.

Thủ đoạn của Giang Thạch khiến người ta kinh hãi.

Đa số các Cổ Thánh đều như lâm đại địch, theo bản năng lui nhanh về phía sau.

Tên này quá độc ác!

Hắn rõ ràng có Thần Binh lợi hại như vậy, nhưng trước đó lại ản mà không phát, chờ đến thời khắc then chốt mới đột

nhiên ra tay ám toán.

Trong nháy mắt, nhiều người cảm thấy sờn tóc gáy.

Nhưng trạng thái lui lại này nhanh chóng biến mất.

Bởi vì Giang Thạch lại chủ động lao về phía bọn hắn, khiến bọn hắn buộc phải ra tay lần nữa.

Tình hình bây giờ đột ngột thay đổi, đối mặt với thủ đoạn thần xuất quỷ nhập của Giang Thạch, mấy vị Cổ Thánh đã mất hết tự tin, cộng thêm việc mất đi ba vị Cổ Thánh cùng lúc, khiến vòng vây của bọn chúng đối với Giang Thạch cũng xuất hiện sơ hở, không còn có thể đối đầu trực diện với Giang Thạch như trước.

Giờ đây, chỉ với một mình Giang Thạch đã có thể trực tiếp vô tình áp chế toàn bộ Cổ Thánh dị tộc.

Vút!

Ầm!

Kim Cương Trần sáng chói chói mắt phát ra luồng sáng rực rỡ, một lần nữa ngang ngược ngang qua, giống như một mặt trời chói lọi, chiếu sáng hàng dặm không gian xung quanh, trực tiếp đánh vào người Cổ Thánh Hoàng Kim Cự Nhân tộc kia.

Cổ Thánh Hoàng Kim Cự Nhân tộc kia kinh hãi trong lòng, miệng gào lớn, dốc toàn lực vùng nắm đấm, tiến hành chống trả, chỉ là dưới sự áp chế của Thánh Nhân Bản Nguyên trạng thái Thiên Long của Giang Thạch, mọi sự chống trả của hắn nhanh chóng đều trở thành vô nghĩa.

A!

Ầm!

Kim Cương Trần sáng chói trực tiếp xuyên qua cơ thể hắc, khiến cơ thể hắc cũng vỡ vụn ngay lập tức, chỉ còn lại một đạo hồn phách mơ hồ đang hoảng sợ bỏ chạy.

Giang Thạch vốn định muốn tiêu diệt nốt cả hồn phách mơ hồ này của đối phương, nhưng nhanh chóng bị các Cổ Thánh khác thu hút sự chú ý, Kim Cương Trần sáng chói tiếp tục phá không mà qua, hướng về phía một vị Cổ Thánh khác hung hăng đập tới.

Cùng lúc đó.

Thiên Kiếp Tỏa của hắc cũng một lần nữa phát huy tác dụng, những sợi tơ vô hình bùng nổ, nhanh chóng hướng về những Cổ Thánh khác siết chặt mà đi.

Toàn bộ chiến trường đột ngột thay đổi.

Tình thế trực tiếp đảo ngược.

Cảnh tượng kinh hoàng khiến cho tất cả các cao thủ tại đây đều kinh ngạc, ai nấy đều vô cùng kinh hãi.

Diệt Thánh rồi!

Hôm nay thực sự đã xảy ra chuyện diệt Thánh!

Đây không phải là truyền thuyết, mà là sự thật đang diễn ra ngay trước mắt.

Phụt phụt phụt phụt!

A!

Tiếng kêu thảm thiết vang lên, từng đám sương máu liên tục bùng nổ, Cổ Thánh Huyết nhuộm đỏ cả bầu trời.

Xa xa.

Ngạo Viêm run rẩy nhìn, kinh hãi tột độ, cuối cùng cũng nhận ra loại vũ khí trong tay Giang Thạch.

“Thiên Kiếp Tỏa....”

Thần Binh này vốn do huynh trưởng hấn nắm giữ, sau đó lại rơi vào tay Giang Thạch.

Kể từ khi Giang Thạch biến mất, Thần Binh này cũng biến mất theo, không còn tung tích.

Nhưng bây giờ tại sao lại xuất hiện trong tay vị Cổ Thánh này?

Giang Thạch một mình đại khai sát giới, Kim Cương Trần phối hợp với Thiên Kiếp Tỏa ở đây không ngừng ngang dọc, giết đến một đám Cổ Thánh liên tục thảm bại, phát ra tiếng kêu hoảng loạn.

Trên thực tế, ngay cả khi không cần Thần Binh, Giang Thạch vẫn có thể dùng Bản Nguyên Thánh Nhân ở trạng thái Thiên Long để duy trì trạng thái tiên thiên bất bại, từ đó không ngừng tìm ra sơ hở trong quá trình giao thủ, từng bước tiêu diệt bọn chúng.

Chỉ là hôm nay có quá nhiều Cổ Thánh vây công hấn, hấn không có thời gian để giao thủ với từng người một.

Đây là lúc tìm kiếm cơ hội, đột nhiên bạo phát, dùng Thần Binh để đại khai sát giới.

Trận giết chóc này đã làm chấn động cả mặt biển, vô số người cảm thấy kinh hoàng và sợ hãi.

Đặc biệt là Người Đáy Biển.

Bởi vì bọn hấn đã nhận ra Kim Cương Trần mà Giang Thạch điều khiển.

Kim Cương Trần kia rõ ràng là Thần Binh của Thánh nữ bọn hấn, sau đó bị Giang Thạch đoạt mất, không còn tung tích.

Kết quả là bây giờ lại xuất hiện trong tay một vị Cổ Thánh bí ẩn như vậy!

Vị Cổ Thánh này là ai?

Tại sao lại có thể nắm giữ Kim Cương Trản?

Thời gian không cho phép bọn hắn suy nghĩ nhiều, sau khi Giang Thạch hoàn toàn chiếm thế thượng phong, hắn bắt đầu liên tiếp ra tay, Kim Cương Trản sáng chói liên tục lướt qua bầu trời, bùng cháy hùng hực, chiếu sáng cả thiên địa, hướng về phía từng vị Cổ Thánh đang hoảng loạn bỏ chạy mà giết tới.

Chương 756: Diệt Thánh 4

Tiếng kêu thảm thiết liên tục vang lên, âm thanh ầm ầm, thiên địa nứt toác.

Sau khi liên tiếp đập nát cơ thể của năm vị Cổ Thánh, những vị Cổ Thánh còn lại cuối cùng cũng hoàn toàn kinh hãi, tất cả đều chọn cách bỏ chạy, từng người dịch chuyển tức thời, đốt cháy tinh huyết, nhanh đến mức tận cùng.

Kim Cương Trần của Giang Thạch không còn cách nào khóa chặt được bọn hắn, đành phải nhanh chóng thu lại.

Toàn bộ mặt biển nhuộm đỏ bởi Thánh Huyết.

Tứ chi của các Cổ Thánh trôi nổi trên mặt biển, tạo nên những con sóng lớn.

Cảnh tượng vừa kinh hoàng vừa đáng sợ.

Giang Thạch không nán lại lâu, sau khi giết tan tác toàn bộ các Cổ Thánh dị tộc, hắn lập tức thu lại Thiên Kiếp Tỏa và Kim Cương Trần, bắt đầu nhanh chóng rời khỏi nơi này.

Ngay khi hắn vừa đi, không xa, Dương Huyền Không, vị Cổ Thánh nhân tộc, sắc mặt biến đổi, trực tiếp đuổi theo phía sau.

Cách đó vài nghìn dặm.

Giang Thạch dừng lại một lần nữa, giọng lạnh lùng, từ từ quay lại, nói: “Theo ta lâu như vậy rồi, cũng nên lộ diện đi chứ?”

Phía sau, không gian lóe lên, giống như gợn sóng, tạo thành những vòng tròn.

Dương Huyền Không cười khô, hai tay nhẹ nhàng chấp lại, nói: “Lão phu Dương Huyền Không, ra mắt đạo hữu.”

Giang Thạch mặt lạnh như tiền, không nhúc nhích, chỉ im lặng nhìn Dương Huyền Không.

Dương Huyền Không sắc mặt phức tạp, nói: “Đạo hữu cũng là nhân tộc?”

“Thì sao?”

Giang Thạch đáp lại.

“Đã là nhân tộc, sao đạo hữu lại cô độc một mình?”

Dương Huyền Không vội vàng hỏi.

“Ta có cô độc một mình hay không, liên quan gì đến ngươi?”

Giang Thạch lạnh lùng hỏi.

“Không phải, ý lão phu không phải vậy.”

Dương Huyền Không vội vàng xua tay, trong lòng nhanh chóng suy nghĩ, cắn răng nói: “Với thực lực của đạo hữu, sao lại không nguyện bảo vệ nhân tộc, chỉ cần nguyện bảo vệ nhân tộc, giúp nhân tộc vượt qua kiếp nạn này, ngàn năm sau, cao thủ nhân tộc chần chẫn sẽ mọc lên như nấm sau mưa, liên tiếp xuất hiện, như vậy, đạo hữu cũng sẽ công đức vô lượng, nhân tộc sẽ không còn phải rơi vào cảnh khốn cùng, chẳng phải rất tốt sao?”

“Xi!”

Trong mắt Giang Thạch hiện lên vẻ khinh miệt, nhìn chằm chằm Dương Huyền Không, nói: “Ta dựa vào đâu mà phải bảo vệ nhân tộc? Nực cười!”

Dương Huyền Không sửng sốt, nói: “Thực lực của đạo hữu cao cường như vậy, lại cùng là nhân tộc, sao lại không thể nghĩ

cho đồng tộc, nếu mọi người đều như đạo hữu, nhân tộc chẳng phải đã diệt vong từ lâu rồi sao?”

“Cho dù nhân tộc diệt vong, cũng là ý trời.”

Giang Thạch giọng lạnh lùng, nói: “Kẻ phù hợp mới có thể tồn tại là chân lý bất biến của thiên địa, hướng hồ, khi ta còn yếu đuối, cũng chẳng thấy ai muốn bảo vệ ta? Giờ ta thành Thánh, sao lại phải bảo vệ nhân tộc?”

Hắn nhìn Dương Huyền Không, vẻ mặt lạnh lùng.

Nghĩ đến trước đây không những hắn không được bảo vệ, thậm chí còn bị đệ tử của Dương Huyền Không cảnh cáo một lần.

Nội bộ nhân tộc tranh đấu nghiêm trọng, chèn ép lẫn nhau, đã đến tình cảnh khó tin.

Cổ Thánh nhân tộc há lại không biết chuyện này?

Đã biết, nhưng lại chưa từng ra mặt ngăn cản, giờ thấy hắn thành Thánh, lại mặt dày chạy đến yêu cầu hắn bảo vệ nhân tộc, lẽ nào lại có đạo lý như vậy?

Đặc biệt là đệ tử của tên này, khiến hắn vô cùng ghê tởm.

Cái gọi là dạy chi nghiêm, sư chi tội!

“Đạo hữu, xin hãy suy nghĩ kỹ...”

Dương Huyền Không vội vàng mở lời lần nữa.

“Cút đi, đừng để ta nhìn thấy ngươi nữa, ngươi người này để ta rất ác tâm, còn dám nhiều lời, ta không ngại dạy ngươi cách làm người.”

Giang Thạch không chút khách khí, vô cùng lạnh lùng cảnh cáo Dương Huyền Không, trực tiếp quay người bỏ đi.

“Đạo hữu khoan đã...”

Dương Huyền Không sắc mặt biến đổi, còn muốn tiếp tục mở miệng.

Nhưng Ánh mắt Giang Thạch lạnh lùng, quay người tát một cái, Bản Nguyên Thánh Nhân trạng thái Thiên Long xuất hiện trong lòng bàn tay, ánh sáng trắng chói lọi, giống như một con Đại Long, tỏa ra một luồng uy áp khủng khiếp, khiến hư không trong nháy mắt run rẩy.

Dương Huyền Không kinh hãi trong lòng, lập tức cảm thấy một cảm giác khó có thể chống cự, Bản Nguyên Thánh Nhân hình Bạch Xà trong cơ thể giống như bị áp chế, không thể nhúc nhích, không thể điều động được, trong lòng hoảng sợ, vội vàng nhanh chóng cong hai cánh tay lên, nhanh chóng chống đỡ.

Ầm ầm!

Rầm!

Hai cánh tay đứt lìa, máu tươi phun ra, thân hình Dương Huyền Không trực tiếp bay ra ngoài, giống như một ngôi sao băng, trực tiếp đập mạnh vào ngọn núi xa xa, ầm một tiếng, toàn bộ ngọn núi đều nổ tung.

Vô số đá vụn bay tứ tung.

“Ta đã nói ngươi người này rất chán ghét, vậy mà ngươi lại không biết sống chết!”

Giang Thạch giọng lạnh lùng, sau khi tát một cái, nói: “Còn có cả nữ đồ đệ mà ngươi nhận nuôi, kiêu ngạo ngông cuồng, khiến ta càng thấy ghê tởm hơn, đúng là rắn rết một ổ, a, nói tào tháo tào tháo liền đến, không ngờ nàng lại vừa vặn ở gần đây!”

Ánh mắt Giang Thạch đột nhiên đảo qua, nhìn về phía một khu vực khác.

Chỉ thấy Thanh Linh, Mông Phóng, Lâm Như Dạ trước đó
đều đang nhanh chóng chạy đến.

Chương 757: Cảnh Cáo

Dương Huyền Không

“Sur tôn!”

“Tiền bối!”

Trong miệng bọn hắn kinh hô.

Dương Huyền Không há miệng phun ra máu tươi, tóc tai rối bù, thương thế trên cánh tay bắt đầu nhanh chóng hồi phục, sắc mặt kinh hãi, vội vàng hét lớn: “Lui xuống, nhanh lui xuống!”

“Đã đến rồi, vậy thì để lại một cánh tay đi!”

Ánh mắt Giang Thạch lạnh lùng, giơ tay lên điểm một cái.

Xoẹt một tiếng, ánh sáng trắng xẹt qua, giống như xuyên qua không gian, trong nháy mắt rơi vào cánh tay phải của Thanh Linh, khiến sắc mặt Thanh Linh thay đổi, phát ra tiếng kêu thảm thiết, toàn bộ cánh tay phải lập tức vỡ vụn, biến mất không thấy gì nữa.

Á!

Thanh Linh ôm chặt cánh tay bị đứt, thân hình nhanh chóng lùi ra ngoài, trên mặt vô cùng kinh hãi.

Những người khác bên cạnh cũng đều vô cùng kinh ngạc, nhìn về phía Giang Thạch.

Giang Thạch mặt lộ vẻ chế giễu và cười lạnh, quay người bỏ đi, không muốn nán lại thêm nữa.

“Đạo hữu, vì sao lại như vậy? Chẳng lẽ lão phu Dương Huyền Không đã từng đắc tội với ngươi? Sao lại nhắm vào lão phu?”

Dương Huyền Không bị phần gào lớn.

Nhưng bóng dáng Giang Thạch đã sớm biến mất không thấy gì nữa.

Dương Huyền Không đau xót trong lòng, đành phải nhanh chóng lao ra, đến gần Thanh Linh, vận chuyển công lực, nhanh chóng chữa trị cho Thanh Linh, chỉ có điều cánh tay đứt lìa của Thanh Linh lại không cách nào khôi phục được nữa.

Trong vết thương của nàng tràn ngập Bản Nguyên Thánh Nhân, trừ khi có người có thể hóa giải được Bản Nguyên Thánh Nhân mà Giang Thạch lưu lại, mới có thể giúp nàng tái sinh cánh tay.

Nếu không, nàng sẽ mãi mãi chỉ có thể là một kẻ tàn phế.

Lúc này, trong lòng nàng tràn ngập sợ hãi và đau đớn, dù thế nào cũng không dám tin rằng lại có một vị Cổ Thánh đích thân ra tay với nàng.

Chỉ trong nháy mắt vừa rồi, nàng gần như cho rằng mình chần chẫn sẽ chết!

“Thanh Linh, trước đây ngươi có đắc tội với vị tiên bối kia không?”

Dương Huyền Không tròn tròn mắt, giận dữ hỏi.

“Không biết, ta thật sự không biết, sư tôn, ta không biết gì hết.”

Thanh Linh run rẩy, vô cùng sợ hãi.

Xa xa.

Giang Thạch nhanh chóng lướt đi, ẩn giấu khí tức, rất nhanh đã hoàn toàn biến mất khỏi khu vực lân cận.

Nhấn tâm sao?

Hắn cảm thấy không hề nhấn tâm chút nào!

Tất cả những điều này chỉ là lấy lại những gì người khác đã làm với hắn mà thôi.

Hồi đó, hắn phải chịu sự chèn ép của Ngũ tộc Viễn cổ, lại bị đệ tử Cổ Thánh cảnh cáo, thậm chí đệ tử Cổ Thánh còn thành lập Liên minh nhân tộc, còn bài trừ Thiên Ma giáo bọn hắn ra ngoài, khắp nơi nhắm vào Thiên Ma giáo, vậy mà giờ hắn đã thành Thánh, bọn hắn lại muốn hắn đến bảo vệ nhân tộc, chẳng phải là chuyện nực cười sao?

Bọn hắn cũng có thể đại diện cho nhân tộc?

Bọn hắn cũng xứng được gọi là nhân tộc?

Giang Thạch vốn định trực tiếp giết chết mấy người này cho xong, nhưng sau khi suy nghĩ lại thì vẫn không ra tay, bởi vì giữ bọn hắn lại có thể làm nhục bọn hắn một cách tốt hơn.

Giết chết trực tiếp, chẳng phải là quá dễ dàng cho bọn hắn rồi sao?

Từ nay về sau, mỗi lần gặp bọn hắn, Giang Thạch sẽ làm nhục bọn hắn một lần.

Tin tức từ Đông Hải truyền ra, khiến cả thiên hạ trong nháy mắt chấn động.

Tất cả dị tộc và nhân tộc đều run sợ.

Thậm chí tin tức còn lan truyền, trực tiếp thông qua các kênh khác nhau truyền đến bên ngoài Hồng Hoang đại sơn, khiến các sinh linh bên ngoài Hồng Hoang đại sơn và các sinh linh ngoài hải ngoại đều vô cùng kinh ngạc, không thể tin nổi.

Truyền thừa Đế đạo đã bị người ta lấy mất!

Đế Văn Chi Môn đã biến mất!

Có một vị Cổ Thánh bí ẩn đã có được tất cả những điều này, trong một ngày đã giết chết mười vị Cổ Thánh, chiến tích khủng bố chấn động thiên địa.

Xích Lân Cổ Thánh, Hoàng Kim Cổ Thánh, Huyền Quy Cổ Thánh, Bạt Sơn Cổ Thánh đều bị phá vỡ thân thể.

Ngoài hồn phách của Hoàng Kim Cổ Thánh trốn thoát được, những người còn lại đều đã chết!

Những sự việc như vậy quả thực có thể gọi là kinh thiên động địa!

Chưa nói đến thảm cảnh của nhiều Cổ Thánh như vậy, chỉ riêng truyền thừa Đế đạo đã đủ khiến tất cả mọi người bên ngoài Hồng Hoang đại sơn phát điên.

Rất nhiều thần linh đang gào thét, hai tay bấu chặt tóc, như phát điên, gào khóc âm ỉ.

Loại truyền thừa này quá quan trọng.

Ngàn năm hiếm có!

Có thể gọi là tuyệt thế vô song!

Sao có thể để người khác lấy mất?

“Điều tra ra, nhất định phải điều tra ra hắn là ai?”

“Đã lấy được truyền thừa Đế đạo, rốt cuộc là ai? Thủ đoạn lớn như vậy, ẩn nhẫn lâu như vậy, bất kể là ai, nhất định phải truy đuổi hắn!”

“Các người mang theo Thần Binh, bất chấp mọi giá đi suy diễn hắn, tìm ra hắn, ai tìm ra hắn, lão tổ sẽ trọng thưởng!”

Rất nhiều thần linh đều ở khu vực bên ngoài Hồng Hoang đại sơn gào thét rung trời.

Nếu không phải vì thế giới bên trong Hồng Hoang đại sơn có sự sắp đặt của vị Đại đế kia, khiến tất cả thần linh không thể tiếp cận, thì bọn hắn đã sớm đích thân xông vào rồi.

Chương 758: Bát Đại Thần Toàn 1

Nhưng bây giờ bọn hắn chỉ có thể để hậu bối mang theo Thần Binh của mình đi qua.

Bọn hắn rất hận!

Nếu sớm đưa Thần Binh qua, thì những Cổ Thánh kia hẳn sẽ không bị giết!

Trong lúc nhất thời, số lớn Cổ Thánh nhận được mệnh lệnh, mang theo Thần Binh, bắt đầu lần nữa hướng về Đại Hoành thế giới, đội hình khủng bố khiến cho vị thủ hộ giả thần bí kia cũng không khỏi kinh ngạc.

Nhưng khi nhìn thấy các thần linh khắp nơi gần như phát điên, hắn vẫn không ngăn cản, nhanh chóng chọn cách cho đi.

Hắn biết những người này không tìm ra được người bí ẩn kia thì sẽ không chịu dừng tay.

Lúc này, ngay cả hắn cũng tò mò về thân phận thực sự của người bí ẩn kia.

Rất nhiều Cổ Thánh sau khi tiến vào Đại Hoành thế giới, việc đầu tiên là lại lần nữa hướng về Đông Hải.

Biển nước vô tận, sóng nổi tiếp sóng, mênh mông cuộn cuộn.

Mặc dù vẫn còn rất nhiều thân ảnh dị tộc lớn vồn ở đây, nhưng lại không còn bất kỳ dấu vết nào của Đế Vãn Chi Môn nữa.

Đế Văn Chi Môn đã biến mất hoàn toàn, ẩn vào hư không, mãi mãi không xuất hiện.

Nơi này chỉ còn lại những phế tích vô tận và biển nước đỏ thẫm kéo dài.

Máu của Cổ Thánh, vạn cổ hiếm có, ở thế giới Đại Hoành này, chắc chắn sẽ không thể tan đi trong hàng trăm năm.

“Người này thực lực không mạnh, dường như chỉ là Cổ Thánh tam trọng thiên, nhưng hắn lại ngưng tụ ra Thánh Nhân Bản Nguyên Thiên Long Thái, có thể áp chế mọi Bản Nguyên Thánh Nhân, khiến người ta không kịp trở tay, các loại bí thuật đều có thể bị hắn hóa giải, vô cùng khó đối phó.

Hơn nữa, hắn còn nắm giữ Thần Binh, một cái là Kim Cương Trắc, một cái là Thiên Kiếp Tỏa! Hai Thần Binh này trước đây đều do một hậu bối nhân tộc nắm giữ, sau đó hậu bối kia bị giết, hai Thần Binh này liền hoàn toàn mất tích!”

Huyền Dương Cổ Thánh, vị Cổ Thánh đã trốn thoát trước đó, đứng trên mặt biển đỏ thẫm, nói.

“Thánh Nhân Bản Nguyên Thiên Long Thái?”

Một vị Cổ Thánh vừa mới đến bên cạnh, ánh mắt kinh ngạc, bắn ra những tia sáng khùng khiếp, nói: “Sao lại có thể có Thánh Nhân Bản Nguyên Thiên Long Thái? Thế giới nhỏ bé này sao lại có người thành tựu được loại Thánh Nhân Bản Nguyên này?”

“Thánh Nhân Bản Nguyên Thiên Long Thái? không thể nào! Thế giới này căn bản không thể hình thành!”

“Người có phải nhìn nhầm không?”

Những Cổ Thánh khác cũng đều lộ ra vẻ kinh ngạc.

“Không thể nhìn nhầm được, ta đã đích thân giao thủ với hắn, tuyệt đối không cảm nhận sai!”

Huyền Dương Cổ Thánh trầm giọng nói.

“Như vậy, tên này còn nguy hiểm hơn chúng ta tưởng!”

Một Cổ Thánh có thân hình không lồ, toàn thân phủ đầy lân giáo trầm lắng nói.

“Tìm hấn, bất kể phải trả giá bao nhiêu cũng phải tìm ra hấn!”

“Tuyệt đối không thể để hấn tiếp tục tu luyện, nếu không, không ai có thể chế ngự được hấn!”

Những Cổ Thánh này lần lượt âm trầm tỏ thái độ.

Một luồng sát khí vô cùng khủng khiếp lập tức lan tỏa ra từ nơi này.

Mà vẫn chưa hết.

Hai ngày sau, lại có một tin tức kinh người truyền ra.

Một Cổ Thánh thực lực cao siêu trong dị tộc đã đích thân xuất hiện, đây chính là một tồn tại khủng bố ở cảnh giới Cổ Thánh bát trọng thiên, đã vô số năm không xuất hiện, được một vị thần linh đích thân mời đến, chuẩn bị đến đây tìm kiếm người bí ẩn kia.

Đối với vị Cổ Thánh bát trọng thiên này, rất nhiều Cổ Thánh dị tộc đều từng nghe qua tên của hấn.

Khi bọn hấn còn chưa phải Cổ Thánh, thì đối phương đã là một truyền kỳ ở bên ngoài Hồng Hoang đại sơn rồi.

“Huyền Hoàng Cổ Thánh đích thân xuất hiện!”

“Lão ma này bị mời đến, người bí ẩn kia chắc chắn sẽ chết không có chỗ trốn!”

Những tin tức khác nhau nhanh chóng truyền đi.

Lúc này.

Con rối của Giang Thạch đã sớm ẩn núp ở một nơi yên tĩnh và bí mật.

Bên này, bản thể của hắn mở mắt, một lần nữa nhìn vào bảng thông tin trước mắt.

Trải qua sự kiện ở Đông Hải, thanh danh của hắn quả nhiên lại đạt đến mức viên mãn, hơn nữa không chỉ một lần viên mãn, hai ngày trôi qua, đã đủ viên mãn hai lần.

Nói cách khác.

Hắn trực tiếp mở khóa hai thiên phú trong thời gian ngắn!

Thôn phệ: (Thôn phệ tinh khí, thôn phệ lực lượng, thôn phệ pháp tắc)

Lôi Âm Sóng: (Chấn động linh hồn, chấn động nhục thân, chấn động tâm linh, chấn động quần ma)

Hai thiên phú, hoàn toàn khác nhau.

Nhưng mỗi thiên phú đều cao thâm khó lường.

Đặc biệt là thiên phú đầu tiên [Thôn phệ], thậm chí có thể thôn phệ tinh khí, thôn phệ lực lượng!

Đối với hắn mà nói, đây quả thực là quá tốt.

Điều này có nghĩa là trong lúc chiến đấu, hắn có thể tùy thời tùy khắc thôn phệ lực lượng của đối phương.

Không giống với Phệ Hồn trước đây, đây là thôn phệ lực lượng thực sự, tương tự như [Hấp Công Đại Pháp].

“Nhưng ta dùng con rối thân làm ra chiến tích, vậy mà cũng có thể gia trì vào bản thân ta, thật không thể tin nổi.”

Ánh mắt Giang Thạch lóe lên.

Hắn vốn tưởng rằng lần này sẽ không có bao nhiêu giá trị danh vọng.

Chương 759: Bát Đại Thần

Toàn 2

Bởi vì người ngoài không biết người làm ra những việc này chính là hắn.

Nhưng không ngờ rằng bằng thông tin này lại mạnh mẽ đến vậy.

“Có sự hỗ trợ của hai thiên phú này, cùng với truyền thừa Đế đạo, thực lực của ta chắc chắn sẽ tiến bộ nhanh hơn.”

Hắn nắm chặt nắm đấm.

Hai ngày qua, hắn vẫn luôn tiêu hóa truyền thừa khổng lồ trong đầu.

Truyền thừa của vị Đại đế kia quá lớn, lại phức tạp và cao thâm, không dễ tiêu hóa trong thời gian ngắn.

Phải mất hai ngày, hắn mới tiêu hóa gần hết.

Vị Đại đế này cũng giống như hắn, đều là nhân tộc, khi còn sống có một cái tên kinh thiên động địa.

Xích Dương Cổ Đế!

Năm đó, hắn gặp một đối thủ không thể tưởng tượng nổi, phải dùng hết toàn bộ thực lực và lá bài tẩy mới giết chết được đối thủ đó, nhưng bản thân hắn cũng bị thương không thể cứu chữa, thậm chí không có thời gian để quay về xử lý hậu sự, nên mới bất đắc dĩ để lại truyền thừa ở Đại Hoành thế giới.

“Ngay cả Đại đế cũng có thể bị người khác dây dưa đến chết, vậy thì đối thủ của hắn phải mạnh mẽ đến mức nào.”

Giang Thạch cảm thấy vô cùng phấn khích.

Có vẻ như càng hiểu biết nhiều hơn, thì càng cảm thấy bất đắc dĩ.

Hắn nhanh chóng lắc đầu, thử nghiệm thiên phú [Thôn Phệ].

Đóng mắt vận chuyển, lập tức thiên địa chi lực bốn phương tám hướng như sấm rền biển gầm, bắt đầu nhanh chóng hội tụ về phía hắn, cuộn cuộn không ngừng, thế như chẻ tre.

Sự hấp thụ này khiến cho thiên địa nguyên khí trong phạm vi hàng nghìn dặm đều nhanh chóng cuộn trào.

Cảnh tượng khủng khiếp như vậy khiến sắc mặt Giang Thạch thay đổi, không thể không nhanh chóng dừng lại.

Động tĩnh hấp thụ này quá lớn.

Hơn nữa, tinh khí hấp thụ được có vẻ rất nhiều, nhưng sau khi thực sự tiến vào thân thể, lại không nhiều như hắn tưởng tượng, tính ra có vẻ không đáng.

“Nhưng tính thời gian thì có vẻ như ta lại có thể câu thông Thiên Ma rồi.”

Ánh mắt Giang Thạch lóe lên.

Trước tiên từ chỗ Thiên Ma lão tổ nhận được một chút lợi ích đã.

Trong bóng tối vô tận, giống như vực sâu không đáy, không có thời gian trôi qua, cũng không cảm nhận được sự tồn tại của không gian.

Tinh thần của Giang Thạch lại một xuất hiện lần nữa ở đây, giống như đang rơi xuống vô tận, ánh mắt hắn nhìn quanh bốn phía, quan sát một màu đen tối bao trùm.

Mặc dù đây không phải là lần đầu tiên hấn đến đây, nhưng trong lòng hấn vẫn duy trì cảm giác tò mò vô cùng.

Giống như mỗi lần đến đây đều sẽ có trải nghiệm khác nhau vậy.

Cũng không biết đã rơi bao lâu.

Đột nhiên.

“Người lại đến rồi, ta từ trên người người cảm nhận được khí tức của Thiên Ma tàn chi, xem ra người ở bên ngoài thực sự đã tìm được tàn chi của ta.”

Một giọng nói cổ xưa và uy nghiêm đột nhiên truyền đến từ khu vực đỉnh đầu của Giang Thạch.

Giang Thạch đột nhiên ngẩng đầu lên, nhìn về phía trên, chỉ thấy ở khu vực đỉnh đầu đột nhiên xuất hiện một cái đầu đen khổng lồ, đen sì một cục, giống như một ngọn núi nhỏ, sâu thẳm và bí ẩn, tràn ngập khí tức u ám.

Một đôi mắt trống rỗng như hai cái hố sâu không đáy đang nhìn chằm chằm vào Giang Thạch.

Giang Thạch thở phào nhẹ nhõm, bất đắc dĩ nói: “Thiên Ma lão tổ, lần sau khi ngài xuất hiện có thể đừng đột ngột như vậy không, lần nào xuất hiện cũng làm cho văn bối giật mình.”

“Ta vẫn luôn ở đây, chưa từng tùy tiện đi lại, chỉ là người không phát hiện ra ta mà thôi.”

Đầu lâu Thiên Ma im lặng một lát, lên tiếng nói.

Giang Thạch nhất thời không nói nên lời.

“Được rồi, xem ra là văn bối hiểu lầm tiên bối rồi.”

Hấn lên tiếng đáp lại, sau đó nở nụ cười, nói: “Thiên Ma lão tổ, ta đã theo yêu cầu của ngài, tìm được hai bàn tay và một chân trái của ngài, nhưng phần đầu vô cùng quan trọng

kia vẫn chưa tìm được, đầu lâu Thiên Ma của ngài bị phong ấn ở đâu, ngài có thể cảm nhận được không?”

Cái đầu lâu trước mắt này chỉ là một sợi hồn phách mà thôi, cái đầu lâu thực sự của hắn vẫn đang trong trạng thái bị phong ấn.

Chỉ khi giải phong được đầu lâu, Thiên Ma mới có thể thực sự trọng tổ thân thể, quay trở lại thế gian này.

“Đầu lâu Thiên Ma...” Cái đầu đen khổng lồ kia khẽ lặp lại một câu, đôi mắt đột nhiên trở nên vô cùng sâu thẳm, nói: “Nếu như trước đây, ta đúng là không cảm nhận được đầu lâu của mình bị phong ấn ở đâu, nhưng sau khi người liên tiếp giải phong được ba phần tàn thể của ta, khiến cho tinh thần lực phiêu tán của ta cũng trở nên ngưng tụ hơn.

Ta đã có thể mơ hồ cảm nhận được vị trí của đầu lâu Thiên Ma, chỉ có điều nơi đó vô cùng nguy hiểm, với thực lực bây giờ của người, còn lâu mới có thể tiếp cận được.”

“Ồ, đó là nơi nào?”

Giang Thạch hỏi.

“Thiên Ma động!”

Cái đầu đen trước mắt lên tiếng đáp lại.

“Thiên Ma động?”

Sắc mặt Giang Thạch hơi biến.

Thật không ngờ lại là nơi đó?

[Thiên Kiếp Môn] vẫn luôn tìm kiếm mình, muốn mình giúp bọn hắn mở ra Thiên Ma động! không ngờ đầu lâu Thiên Ma lại ở đó.

Chương 760: Bát Đại Thần Toàn 3

“Thiên Ma động rớt cuộc là nơi nào?”

Giang Thạch hỏi.

“Thiên Ma động, lai lịch lâu đời, từ rất lâu trước đây đã tồn tại, được coi là một loại tuyệt địa giữa thiên địa, khi ta chưa bị phong ấn, đã có rất nhiều người bị phong ấn vào Thiên Ma động.

“Nơi đó được xưng là tuyệt địa của tất cả ma đầu dưới bầu trời này, bất kể là ai, một khi bị phong ấn vào trong đó, đều không thể nào phá ấn thoát ra từ bên trong, chỉ có thể vào những thời điểm nhất định, từ bên ngoài phá vào trong.”

“Nhưng thời điểm này cũng chỉ thoáng qua trong chốc lát, cứ vài trăm năm mới xuất hiện một lần.”

Đầu lâu Thiên Ma đáp lại, nói: “Mà vị trí thực sự của Thiên Ma động không phải ở trong tiêu thế giới này, mà ở rất xa bên ngoài Hồng Hoang đại sơn.”

“Hóa ra là vậy.”

Trong lòng Giang Thạch cuộn cuộn.

Bên ngoài Hồng Hoang đại sơn?

Như vậy xem ra, mình tuyệt đối không thể lơ là chút nào.

Một khi bỏ lỡ thời điểm phá vỡ Thiên Ma động lần này, phải chờ thêm vài trăm năm nữa.

Trong lòng nhất thời hấn xuất hiện một ý nghĩ táo bạo, mơ hồ có ý định liên thủ với [Thiên Kiếp Môn], nhưng ý nghĩ này vừa xuất hiện đã bị hấn nhanh chóng dập tắt.

Theo những gì hấn biết bây giờ, [Thiên Kiếp Môn] tuyệt đối không phải là đối tượng hợp tác tốt.

“Lão tổ, thỉnh ngài nhanh chóng bắt đầu quán đỉnh lần này đi.”

Giang Thạch ngẩng đầu lên, đi thẳng vào chủ đề.

“Được.”

Đầu lâu Thiên Ma lên tiếng đáp lại, sau đó vô số hắc khí lập tức bắt đầu cuộn cuộn kéo đến từ bốn phương tám hướng, trùng trùng điệp điệp, mang theo khí tức như sóng biển, ngưng tụ thành từng giọt chất lỏng tinh khiết, tràn ngập về phía thân thể Giang Thạch.

Giang Thạch lập tức vận chuyển [Thiên phú Thôn Phệ], toàn bộ thân thể giống như biến thành một loại yêu thú vô cùng khủng bố, điên cuồng hấp thụ Thiên Ma bản nguyên vô tận này.

Sức hấp thụ khủng bố đột nhiên xuất hiện khiến cho đầu lâu Thiên Ma cũng không khỏi hơi sửng sốt, lộ ra vẻ kinh ngạc.

Sau đó, hấn lại ngưng tụ ra nhiều lực lượng bản nguyên hơn nữa, hướng về Giang Thạch bên dưới mà ập tới.

Nhất thời, sóng lớn cuộn cuộn, khí tức chấn động, toàn bộ hư không đều tràn ngập khí tức Thiên Ma vô tận.

Quán đỉnh khủng bố kéo dài không biết bao lâu.

Thân thể Giang Thạch giống như biến thành một cái hồ sâu không bao giờ lấp đầy, vẫn đang nhanh chóng hấp thụ Bản Nguyên Thiên Ma.

Huyền Đạo Tử và lão giả gầy gò ở không xa bên ngoài sắc mặt kinh ngạc, lại mở mắt ra lần nữa, nhìn về phía Giang Thạch,

Lúc này, bọn hắn sao lại có cảm giác, giống như thực lực của Giang Thạch lại tăng lên rồi.

Nhìn từ thân thể cũng có thể cảm nhận được từng cỗ khí tức khủng bố từ lỗ chân lông trên người Giang Thạch tỏa ra, thậm chí không gian xung quanh Giang Thạch cũng xuất hiện chấn động mơ hồ.

“Không thể tưởng tượng nổi, thật không thể tưởng tượng nổi, chẳng lẽ hắn còn có cơ duyên có thể tiếp tục đề thăng trong cảnh giới Cổ Thánh?”

Huyền Đạo Tử lâm bảm trong miệng.

Nhưng tốc độ này quá nhanh rồi?

Cứ như vậy, quá trình tăng lên khủng bố này kéo dài rất lâu.

Tu vi của Giang Thạch liên tục tăng lên, từ Cổ Thánh tam trọng thiên trước đó, rất nhanh đã lên đến tứ trọng thiên, ngũ trọng thiên, trực tiếp lên đến lục trọng thiên.

Thân thể Giang Thạch từ trong ra ngoài đều được cường hóa trực tiếp một lần, muôn vàn lỗ chân lông đều có hào quang đang cuộn cuộn, dù là bản thể này hay phân thân ở cách đó vô số dặm đều nhận được lợi ích không thể tưởng tượng nổi.

Cuối cùng!

Trạng thái thôn phệ khủng khiếp này lại một lần nữa dừng lại.

Trong hư không vô tận, ánh mắt đầu lâu Thiên Ma thâm thúy, có chút phức tạp nhìn về phía Giang Thạch, nói: “Xem ra

lần này người thu hoạch được nhiều hơn hẳn so với trước đây.”

“Đa tạ lão tổ thành toàn!”

Giang Thạch chấp tay, nghiêm túc nói.

Cảnh giới Cổ Thánh, đột phá nhất trọng thiên đều khó như lên trời, muốn tiến thêm một bước phải tiêu hao tu vi tích lũy vô số năm tháng.

Nhưng Thiên Ma lão tổ lại trực tiếp giúp hắn tăng liên tiếp ba trọng thiên, tiết kiệm cho hắn vô số năm khổ tu.

Lợi ích như vậy quá lớn.

“Không có gì, người có thể tìm lại được tàn thể của ta, những thứ này đều là người đáng được hưởng, ta cũng phải ngủ say lần nữa rồi.”

Thiên Ma lão tổ chậm rãi đáp lại, khí tức trên người đột nhiên trở nên hư vô mờ mịt.

Những luồng lực lượng bí ẩn và mạnh mẽ lập tức từ bốn phương tám hướng tràn ra, giống như vô số bàn tay vô hình, đẩy thân thể Giang Thạch.

Xoẹt!

Cảm giác thiên địa quay cuồng truyền đến, trong chớp mắt, ý thức của Giang Thạch đã trở lại bản thể, đôi mắt của hắn đột nhiên mở ra.

Hoàn cảnh sáng sửa lại một lần nữa hiện ra trước mắt, chỉ thấy cả thế giới trong mắt hắn dường như hoàn toàn thay đổi, vô số nhận thức và cảm ngộ mới xuất hiện trong đầu hắn, khiến khí tức của hắn trở nên hư ảo, từ từ đứng dậy khỏi bệ đá.

Chương 761: Bát Đại Thần

Toàn 4

Nhìn núi là núi.

Nhìn nước là nước.

Nhìn núi không phải là núi.

Nhìn nước không phải là nước.

Ánh mắt của hắn thâm thúy và sâu xa, quần áo trên người không gió mà bay, lặng lẽ nhìn về phía lòng bàn tay của mình, nhẹ nhàng nắm chặt, một luồng lực lượng khó có thể tưởng tượng nổi liền sinh ra từ lòng bàn tay, giống như cả thế giới đều bị hắn nắm trong tay.

“Cổ Thánh lực trọng thiên, lực lượng thân thể tăng lên gấp bội, cộng thêm sự gia trì của truyền thừa đế đạo và thiên phú, ngay cả Cổ Thánh bát trọng thiên cũng không phải là đối thủ của ta...”

Trong lòng hắn âm thầm dâng trào.

Cường đại, cảm giác này quá tuyệt vời, quá mê người.

Đột nhiên, hắn lại một lần nữa nhìn về phía bảng điều khiển trước mắt.

Chỉ thấy trên mục công pháp đột nhiên xuất hiện một dòng chữ mới.

Xích Dương Đế Kinh [Nhập môn (800/1800)].

Không nghi ngờ gì nữa, chính là môn truyền thừa cổ đế mà hắn có được.

Theo thông tin trong đầu hiển thị, [Xích Dương Đế Kinh] này là pháp môn công kích vô thượng, chính là do Xích Dương Cổ Đế ngộ ra sau vô số năm tháng.

Bất kỳ sát thuật nào sau khi được Xích Dương Đế Kinh gia trì, uy lực đều sẽ tăng lên gấp mười mấy lần so với trước, là một thần công vô song trên thế gian.

Nghĩ đến đây, đột nhiên Giang Thạch giơ tay lên, một đòn tấn công bình thường lập tức phóng ra từ đầu ngón tay của hắn.

Xoẹt một tiếng, ánh sáng chói lọi, trực tiếp xuyên thủng hư không, khiến hư không trước mắt bắt đầu sụp đổ từng mảng lớn, phát ra tiếng ầm ầm, tạo thành một thông đạo vô cùng rộng lớn, xuyên suốt bảy tám dặm.

“Xích Dương Đế Kinh lợi hại thật.”

Một đòn tùy ý như vậy lại tạo ra hậu quả còn khủng khiếp hơn cả cảnh tượng mà trước đây hắn phải dốc toàn lực mới có thể tạo ra.

Nếu với trạng thái bây giờ của mình mà một lần nữa gặp phải đám Cổ Thánh Đông Hải trước đó, căn bản không cần phải chiến đấu vất vả như vậy, chỉ cần một ngón tay là có thể nghiền nát toàn bộ.

Quan trọng hơn là.

[Xích Dương Đế Kinh] này còn có một tác dụng cực kỳ mạnh mẽ, đó chính là tái sinh!

Ngay cả khi bị chặt đứt tứ chi, bị chém đầu, cũng có thể hồi phục lại, bất tử bất diệt.

Điểm này dường như còn mạnh hơn cả [Thiên phú Khôi Phục] của hắn, [Thiên phú Khôi Phục] chỉ có thể khôi phục thương thế, nhưng nếu bị chém đầu thì vẫn sẽ chết.

[Xích Dương Đế Kinh] này ngay cả khi đầu rơi xuống đất cũng có thể mọc lại, thực sự rất quý dị.

“Đúng rồi, Huyền Đạo Tử, tình hình bên ngoài bây giờ thế nào rồi?”

Đột nhiên, Giang Thạch quay đầu hỏi.

Mặc dù hắn có một phân thân ở bên ngoài, nhưng phân thân đó đã sớm trốn dưới sự điều khiển của hắn, căn bản không dám dò hỏi tin tức bên ngoài, vì vậy lúc này vẫn lấy Huyền Đạo Tử làm tai mắt.

Huyền Đạo Tử thu lại vẻ kinh ngạc trên mặt, phản ứng lại, lập tức trầm giọng nói: “Bên ngoài bây giờ đang hỗn loạn, rơi vào tình trạng bất ổn chưa từng có, ngày càng có nhiều Cổ Thánh dị tộc đổ bộ xuống Đại Hoành giới, tất cả Cổ Thánh dị tộc đều phát điên rồi.

Chúng đang từng tấc đất một tìm kiếm, muốn tìm ra người có được truyền thừa đế đạo, ân oán giữa các Cổ Thánh dị tộc cũng bị đẩy lên mức tối đa, hầu như ngày nào cũng có Cổ Thánh dị tộc quyết chiến sinh tử, máu nhuộm đỏ thiên địa, các chủng tộc lớn đều tổn thất thảm trọng, giống như rơi vào địa ngục trần gian.”

“Ồ?”

Trên mặt Giang Thạch xuất hiện một tia nghi hoặc, nói: “Những Cổ Thánh dị tộc này cũng xảy ra chiến đấu?”

“Đúng vậy, truyền thừa đế đạo bị đánh cắp khiến cho thần kinh của tất cả các dị tộc đều căng thẳng đến cực độ, chúng nghi kỵ lẫn nhau, lại có rất nhiều Cổ Thánh dị tộc ngầm ngầm gây chuyện, mượn dao giết người, khiến cho cả Đại Hoành trở nên hỗn loạn đến cực độ.”

Huyền Đạo Tử trầm giọng nói.

Tình trạng bất ổn như vậy thực sự là chưa từng xảy ra trong hàng vạn năm.

“Nói như vậy thì đối với chúng ta vẫn là một chuyện tốt?”

Mắt Giang Thạch lóe lên.

“Đúng vậy, bây giờ mà nói thì đúng là một chuyện tốt, nhưng ta nghe nói Huyền Dương Cổ Thánh bên kia đã mời một nhóm cao thủ cực kỳ lợi hại, được gọi là Bát Đại Thần Toán, chúng nắm giữ bí thuật, có thể nghịch thiên suy diễn, có thể dựa vào những dấu vết trên thiên địa để suy đoán ra tung tích của tên cao thủ kia, không biết có đúng không.”

Huyền Đạo Tử nói.

“Huyền Dương Cổ Thánh... lại là hắn.”

Trong lòng Giang Thạch cuộn cuộn, ánh mắt lóe lên hàn quang.

Hôm đó đại chiến Đông Hải, thế mà tên này lại trốn thoát.

“Bát Đại Thần Toán đó là lai lịch gì?”

Giang Thạch hỏi.

“Không rõ, chỉ biết hình như cũng là tám vị cường giả cấp Cổ Thánh, mỗi người nắm giữ một môn thuật toán mạnh mẽ, liên thủ lại với nhau, dường như có thể suy diễn mọi thứ.”

Huyền Đạo Tử đáp,

“Phải không?”

Giang Thạch cười lạnh trong lòng, trong lòng không khỏi dâng lên một tia sát ý.

Chương 762: Giết 1

Hắn vừa mới đề thăng thực lực, lại mới có thêm hai loại thiên phú mạnh mẽ, đang là lúc tìm người thử sức, thế mà Bát Đại Thần Toán và Huyền Dương Cổ Thánh lại dám xuất hiện vào lúc này.

Giang Thạch nhanh chóng cân nhắc trong đầu, đột nhiên nói: “Ta ra ngoài một chuyến.”

“Ngươi bây giờ muốn ra ngoài sao?”

Huyền Đạo Tử vô cùng kinh ngạc.

“Yên tâm, ta tự có tính toán.”

Giang Thạch bình thản đáp,

Bây giờ cho dù là Cổ Thánh bát trọng thiên cũng đừng hòng giữ hắn lại, hắn đã có tự tin tuyệt đối.

Hơn nữa hắn để bản thể mình ra tay còn có một mục đích khác, đó chính là làm loạn thế cục, khiến thiên hạ càng thêm hỗn loạn.

Mọi người chỉ biết là người bí ẩn đã lấy được truyền thừa đế đạo, bản thân hắn bây giờ lại bí mật ra tay, thanh trừ một số Cổ Thánh, chỉ khiến thiên hạ càng thêm hỗn loạn.

Hắn còn có thiên phú Thôn Phệ, một khi hắn thôn phệ đủ nhiều Cổ Thánh, tiến thêm một bậc, có lẽ thiên hạ Đại Hoàn này không còn ai là đối thủ của hắn nữa.

Nghĩ đến đây, trong mắt Giang Thạch lóe lên tinh quang, vùng người lên, thân hình như hóa thành một luồng sáng,

trong nháy mắt đã biến mất khỏi nơi này, không còn chút dấu vết.

Chỉ còn lại Huyền Đạo Tử và lão giả gầy gò, vẻ mặt chán động.

Đến giờ, trong lòng Huyền Đạo Tử đã thấp thoáng có một tia suy đoán, chỉ là tia suy đoán này quá táo bạo, khiến hắn cũng có cảm giác không dám tin.

...

Xa xa thiên địa, gió mây cuộn cuộn, hỗn loạn một mảnh.

Trên trời dưới đất khắp nơi đều là dấu vết của chiến đấu, rất nhiều ngọn núi và đồi núi đều bị người ta san bằng tận gốc, thời gian tràn ngập khí tức hủy diệt.

Mọi thứ đều như Huyền Đạo Tử nói,

Bọn Cổ Thánh kia để tìm ra hắn, không tiếc giá nào mà tìm kiếm theo kiểu trải thảm.

Giang Thạch thu liễm khí tức, xuất hiện ở một vùng núi non, vừa mới xuất hiện, thì hắn đã gặp phải mấy vị Cổ Thánh dị tộc.

Những Cổ Thánh này đều là gương mặt mới, hắn là mới từ bên ngoài chạy tới, nhận lệnh thần linh, đến tìm Giang Thạch.

“Tên kia rốt cuộc là ai? Đã qua nhiều ngày như vậy rồi, mà vẫn không có chút tin tức nào, đúng là biết ẩn núp thật.”

Một vị Cổ Thánh dị tộc nhỏ giọng nói.

“Đáng tiếc các chủng tộc không đồng lòng, nghi kỵ lẫn nhau, mấy ngày nay đã xảy ra mấy trận đại chiến, toàn là tiêu hao nội bộ, nếu có thể đoàn kết nhất trí, muốn tìm ra tên đó tuyệt đối không khó.”

Một vị Cổ Thánh khác nói.

“Yên tâm đi, hắc trồn không được bao lâu nữa đâu, nghe nói Huyền Dương Cổ Thánh đã mời Bát Đại Thần Toán, đang nghịch thiên suy diễn tung tích của hắc, tìm ra hắc chỉ là vấn đề sớm hay muộn thôi, trên đời này chưa có thứ gì mà Bát Đại Thần Toán suy diễn không ra, trừ khi hắc đã thành thần linh!”

Vị Cổ Thánh dị tộc thứ ba cười lạnh nói.

Chúng cố ý phá hoại nơi này, liên tục bắn ra những luồng sáng, phá sơn phá rừng, động tĩnh cực lớn.

Không xa.

Giang Thạch ẩn núp trong bóng tối, một đôi mắt như tia chớp sắc bén, âm thầm quan sát ba vị Cổ Thánh dị tộc kia.

“Không ngờ vừa ra ngoài đã gặp phải ba vị Cổ Thánh, vận khí không tệ, vừa vặn dùng các người để thử thiên phú [Thôn Phệ] mới có được của ta.”

Ánh mắt Giang Thạch lóe lên, toàn thân bỗng nhiên lóe lên từ trong bóng tối, trong nháy mắt một luồng khí thể mạnh mẽ bao trùm bốn phía, trong nháy mắt phong thiên tỏa địa.

Thiên phú: Tỏa Long!

Ba vị Cổ Thánh dị tộc đều biến sắc, đột nhiên cảm thấy lực lượng của mình đang điên cuồng biến mất, như thể bị một cấm chế mạnh mẽ áp chế, toàn thân trực tiếp từ giữa không trung rơi xuống nhanh chóng,

“Xảy ra chuyện gì vậy? Lực lượng của ta biến mất rồi?”

“Không ổn, có cao thủ ở gần đây, mau chạy!”

Ba người kinh hô, vội vàng muốn chạy trốn.

Nhưng thân hình Giang Thạch đã âm thầm xuất hiện trước mặt bọn hắc từ lâu, áo quần tung bay, vẻ mặt bình tĩnh, một đôi mắt nhìn ba người như nhìn con mồi.

Phụt phụt!

Á!

Hai bàn tay vươn ra, trực tiếp bóp chặt cổ hai vị Cổ Thánh dị tộc.

Lực lượng Thôn Phệ khủng khiếp bùng nổ trong nháy mắt, khiến hai vị Cổ Thánh dị tộc phát ra tiếng kêu thảm thiết, thân thể như quả bóng xì hơi, nhanh chóng khô quắt.

Tóc rụng, da đen nhẻm, toàn thân nhanh chóng biến thành xác khô.

Vị Cổ Thánh dị tộc ở giữa trơ mắt nhìn hai người người đồng hành của mình rơi vào kết cục như vậy, mắt mở to, kinh hãi trong lòng, như gặp quỷ, liều mạng chạy trốn...

Một vị Cổ Thánh dị tộc hoảng hốt như chó nhà có tang, tuyệt vọng chạy trốn trong khu rừng rậm hỗn loạn, trong lòng tràn ngập kinh hoàng vô tận.

Vừa rồi là người nào?

Đây là thủ đoạn gì?

Thật sự có thể phong tỏa bốn phía, áp chế lực lượng của bọn hắn.

Biến bọn hắn thành người thường trong chớp mắt?

Hơn nữa hai người người đồng hành bên cạnh bị đối phương bắt được, toàn thân tinh khí trong nháy mắt đã bị hấp thụ đi với tốc độ khủng khiếp như có thể nhìn thấy bằng mắt thường.

Chương 763: Giết 2

Cho dù ở bên ngoài Hồng Hoang đại sơn, hắn cũng chưa từng thấy kẻ địch như vậy.

Trong lúc hắn hoảng loạn chạy trốn, thân hình Giang Thạch đã lặng lẽ xuất hiện trước mặt hắn, một bàn tay trắng trẻo như xuyên không gian, mang theo lực đạo cường hãn, tóm lấy cổ của vị Cổ Thánh dị tộc kia.

Vị Cổ Thánh dị tộc mở to mắt, vô cùng kinh hãi, dốc toàn lực muốn lùi lại, muốn né tránh, nhưng căn bản không thể không chế được thân thể của mình.

Toàn bộ thân thể như đâm thẳng vào bàn tay của Giang Thạch.

“Đừng, tiền bối tha mạng!”

Hắn la lớn.

Phụt!

Năm ngón tay trong nháy mắt bóp chặt cổ đối phương, lực lượng Thôn Phệ khủng khiếp lại một lần nữa bùng nổ.

Á! Những tiếng kêu thê thảm chói tai vang lên, cảnh tượng vừa rồi lại tái diễn, thân thể đối phương nhanh chóng khô quắt, thân thể lồm xồm xuống, tinh khí héo úa. Chớp mắt chỉ còn lại một bộ da bọc xương, toàn thân phủ đầy vết nứt.

Giang Thạch nhẹ nhàng buông cổ đối phương ra, nhẹ nhàng thở ra một hơi, như thể đã ăn một bữa no nê.

Toàn thân hắn phình to, phun trào tinh khí, một số tạp chất trong cơ thể bị đẩy ra ngoài, cảm thấy da thịt trong suốt, thân

thể dường như lại được ta luyện thêm lần nữa.

Hắn nắm chặt tay, nắm đấm mạnh mẽ hữu lực, những đường gân trên cánh tay như rồng uốn lượn.

“Cảm giác cũng không tệ.”

Ánh mắt Giang Thạch lóe lên.

Thôn phệ Cổ Thánh, thành tựu cho chính mình, cho dù tỷ lệ chuyển hóa rất thấp, nhưng đối với hắn mà nói, cũng tuyệt đối là một chuyện tốt.

Hắn vốn là nhục thân thành thánh, bây giờ là trên cơ sở thành thánh ban đầu, tiến bộ thêm một lần nữa.

Giang Thạch nhanh chóng lên đường trở lại, rời khỏi nơi này.

Hắn vận dụng thiên phú [Ngụy trang], che giấu thân phận của mình, khiến mình trông giống như một nam tử trung niên, thân hình gầy gò, như một cây sậy gầy, ngay cả khí tức của chính hắn cũng bị áp chế gần như hư vô.

Càng đi về phía trước, thiên địa này càng náo nhiệt.

Cổ Thánh quả thực không ít.

Các chủng tộc, cường giả khác nhau tụ tập lại, khiến toàn bộ Đại Hoành như biến thành một yến hội của muôn loài, tất cả đều đang tìm kiếm hắn, đang bàn tán về hắn.

Trong đó không thiếu những lời mắng chửi, cũng có những lời nguyên rủa.

“Ai là kẻ bí ẩn đó? Chẳng qua chính các người này là những kẻ vô dụng thôi, đạo truyền của Đế Đạo đang ở ngay trước mắt, mà còn bị người khác đạt được, thật là vô dụng tột cùng!”

“Đúng vậy, bọn vô dụng này đã làm hỏng đại sự, còn dám lộng hành, nên giết hết đi!”

“Kẻ bí ẩn kia ở đâu? Mau mau lộ diện, ta, Hoàng Kim Thần Ngạc sẽ giao đấu công bằng với ngươi!”

“Lẩn trốn, xem ngươi có thể ẩn náu ở đâu, chỉ cần Bát Đại Thần Toán tính ra được tung tích của ngươi, ta sẽ xé xác ngươi thành nghìn mảnh!”

Các loại tiếng gào thét liên tiếp vang lên.

Trong lòng Giang Thạch rất lạnh, âm thầm lạnh lùng cười, lẩn qua một bên, hoàn toàn không để ý.

Bát Đại Thần Toán?

Nếu như thật sự mạnh như vậy, thì xem liệu chúng có thể tính toán ra tử kỳ của mình không.

Để an toàn, Giang Thạch vẫn lặng lẽ vận chuyển “Xích Dương Đế Kinh”, “Xích Dương Đế Kinh” này không chỉ có khả năng tăng phúc công kích mạnh mẽ và khả năng tái sinh phi phạm, mà còn có một tác dụng, đó là có thể thu liễm khí tức.

Một khi dùng “Xích Dương Đế Kinh” để thu liễm khí tức, thì cùng cấp sẽ rất khó cảm nhận được.

Đây mới chính là át chủ bài của hắn.

Giang Thạch không chút chần chừ, nhanh chóng hành động, trực tiếp biến mất khỏi nơi này.

Tìm kiếm Huyền Dương Cổ Thánh cũng không khó, chỉ cần hỏi một chút người, liền đã rõ Huyền Dương Cổ Thánh ở đâu.

Cách đó hàng nghìn dặm.

Một tòa cung điện vĩ đại lừng lừng sừng sững, uy nghiêm lộng lẫy, có rất nhiều cao thủ dị tộc tụ tập ở đây canh gác, bốn phương tám hướng đều có trận pháp lớn, lớp lớp chồng chất, ngay cả một con muỗi cũng không thể bay vào được.

Ở trong cung điện này, ở phần sâu nhất.

Hiện ra một gian phòng rộng lớn, tối tăm, mờ ảo.

Trên mặt đất khắc một bức họa bát quái cực lớn, tám bóng người sắc mặt lạnh lùng, mỗi người đều đứng ở một góc khác nhau của bát quái.

Trong tay bọn hắn đều cầm một cái đĩa tính toán, không ngừng lắc lư, phát ra tiếng lạch cạch, mỗi lần lắc lư, vô số phù văn sẽ từ trong đĩa tính toán bắn ra, dày đặc, lấp đầy cả gian phòng.

Càng lắc đĩa tính toán nhanh, cả không gian trong phòng cũng sẽ nhanh chóng trở nên tối tăm, như thể có một cái hút lớn vô hình đang xoay tròn ở đây vậy.

“Sắp tìm ra rồi, sắp tìm ra rồi.”

Một trong số những bóng người kia nhắm mắt lại, những hạt mồ hôi to như hạt đậu lăn dài trên trán, cả người như một lò lửa đang cháy, trán đỏ bừng.

Trong quá trình tính toán cực độ này, hắn dường như đã mơ hồ sờ được một đường mạch.

Nhưng đường mạch này mơ hồ, như thể bị thiên cơ che giấu, hắn cố gắng nhìn rõ, nhưng càng cố gắng càng khó chịu, khí huyết cuồng loạn, tinh thần tiêu hao, linh hồn như bị kim châm mạnh.

Chương 764: Giết 3

Phập phồng phập phồng!

Đột nhiên, tám bóng người này không một ngoại lệ, tất cả đều phun ra máu tươi.

Bọn hấn mở mắt ra, lộ ra vẻ kinh ngạc.

“Làm sao lại như vậy?”

“Không tính toán ra, có một lực lượng bí ẩn che lấp thiên cơ, không thể quan sát, rất khó tính toán!”

“Người này có chí bảo, có thể che giấu thiên cơ!”

“Lực phản phê quá mạnh!”

Không xa, Huyền Dương Cổ Thánh cau mày, lên tiếng: “Chẳng lẽ ngay cả Bát Đại Thần Toán các ngươi cũng không thể tính toán ra được kẻ đó sao? Cho dù kẻ đó có được thần linh phù trợ, cũng không thể cản trở các ngươi mới đúng, Bát Đại Thần Toán, danh tiếng lẫy lừng, được xưng là tính toán không sai sót, chưa từng có điều gì không thể tính toán được, mong các vị tiên bối tận tâm tận lực!”

Vị thần toán đứng đầu, sắc mặt u ám, trên trán vẫn có thể nhìn thấy những giọt mồ hôi to như hạt đậu, hấn hít một hơi, đè nén khí huyết đang cuộn trào trong lòng.

“Người này rất có thể đã vận dụng đế kinh, dùng đế kinh che giấu nhân quả, nếu không, ta rất khó tưởng tượng có thứ gì có thể che mắt chúng ta.”

Hấn lên tiếng. - ebook truyện dịch giá rẻ

“Vận dụng đế kinh?”

Huyền Dương Cổ Thánh nheo mắt.

Có khả năng!

Truyền thừa đệ đạo, cao thâm khó lường, được coi là cơ duyên thần kỳ bậc nhất của thiên địa, có thể che giấu khí tức, ngăn cách nhân quả, căn bản không là gì cả.

“Thỉnh Lâm tiên bồi tận lực, Huyền Dương tộc ta chấn chấn sẽ có hậu tạ!”

Huyền Dương Cổ Thánh chấp tay, nói: “Những thứ các vị tiên bối cần, Huyền Dương tộc ta nhất định sẽ đáp ứng đầy đủ!”

“Được rồi.”

Vị thần toán đứng đầu thờ dài, nói: “Không ngờ rằng lại có một ngày phải dùng đến thứ đó!”

Hắn trầm ngâm một lát, nhìn về phía Huyền Dương Cổ Thánh, lên tiếng: “Truyền thừa của chúng ta có một bảo vật nghịch thiên, gọi là Thiên cơ huyết, thứ này chúng ta cũng không nhiều, chỉ có được một giọt, bây giờ chúng ta sẽ sử dụng Thiên cơ huyết, giúp người tính toán bản thể của kẻ đó, tuy nhiên, tiền đề là đế kinh của hắn chưa tu luyện đến cảnh giới cao thâm, nếu hắn đã lĩnh ngộ thấu triệt đế kinh, thì ngay cả Thiên cơ huyết của chúng ta cũng không thể tính toán được, điểm này, hy vọng Huyền Dương Cổ Thánh có thể hiểu được.”

“Đa tạ tiên bối, bất kể thành công hay thất bại, Huyền Dương tộc ta đều sẽ thực hiện lời hứa!”

Huyền Dương Cổ Thánh chấp tay.

“Được, người ra ngoài trước đi.”

Vị thần toán đứng đầu khẽ gật đầu.

Sau khi Huyền Dương Cổ Thánh đi ra, vị thần toán đứng đầu lập tức lấy ra một hộp ngọc màu đen bí ẩn từ trong Trữ Vật Giới Chỉ, trên đó dày đặc hơn mười lá bùa.

Theo những lá bùa này được mở ra, một cỗ khí tức cổ xưa và thâm trầm lập tức lan tỏa từ trong hộp ngọc này ra, bao phủ xung quanh.

Vị thần toán đứng đầu lập tức mở hộp ngọc này ra.

Chỉ thấy một giọt máu đen sẫm từ từ trôi ra từ trong hộp ngọc, tỏa ra cỗ khí tức mờ ảo và bí ẩn, màu sắc trông rất đẹp và hấp dẫn.

Giống như viên đá quý đẹp nhất trên thế gian.

Vị thần toán đứng đầu không chút do dự, lập tức chộp lấy giọt máu đen sẫm đó, trực tiếp nuốt vào bụng.

Àm!

Theo máu vào cơ thể, toàn bộ khuôn mặt hắn lập tức nổi gân xanh, dữ tợn đáng sợ, toàn bộ làn da như hóa thành sắt thép nóng rực.

“Các sư đệ, cùng giúp ta!”

Giọng hắn trầm thấp, chiếc bàn tính trong tay lại nhanh chóng rung chuyển.

Những người khác bên cạnh cũng lập tức thúc giục toàn lực, cùng nhau rung bàn tính.

Xoảng xoảng!

Toàn bộ mật thất trong nháy mắt trở nên hỗn loạn.

Bên ngoài.

Huyền Dương Cổ Thánh lặng lẽ bước ra, trong lòng cuộn trào, đứng trong một tiểu viện, lặng lẽ chờ đợi kết quả tính toán của Bát Đại Thần Toán.

Truyền thừa đế đạo, vô cùng quan trọng, ngay cả khi Huyền Dương tộc cuối cùng không thể có được, cũng tuyệt đối không thể để đối phương dễ dàng nuốt chửng như vậy.

Bất kể là ai muốn có được truyền thừa đế đạo, Huyền Dương tộc cũng phải nhúng tay vào.

Có lẽ trong sự hỗn loạn tột cùng, bọn hắn có thể đục nước béo cò.

Không xa.

Trong một hành lang tối tăm, Giang Thạch vận dụng [Thiên phú nguy trang], đã sớm hóa thành một hạ nhân của Huyền Dương tộc, toàn thân khí tức thu liễm, hoàn toàn không hấp dẫn sự chú ý.

Hắn vừa đi vừa nheo mắt, nhìn về phía Huyền Dương Cổ Thánh không xa.

Việc này suôn sẻ hơn dự kiến.

Hắn đã nhanh chóng tìm ra được tên này.

“Phía sau hắn có mật thất, vừa rồi không gian xuất hiện gọn sóng, hắn từ trong không gian đó đi ra?”

Giang Thạch suy nghĩ trong lòng.

Bát Đại Thần Toán có phải đang trốn trong mật thất sau lưng hắn không?

Trong đầu Giang Thạch xuất hiện đủ loại suy nghĩ.

Một lúc sau, hắn đi về phía Huyền Dương Cổ Thánh.

Lý do không hành động âm ỉ là vì nơi Huyền Dương Cổ Thánh ở, xung quanh đều là các Cổ Thánh của dị tộc, chỉ cần nơi này xảy ra chiến đấu, rất dễ thu hút sự chú ý của các Cổ Thánh khác.

Mặc dù hắ không sợ những Cổ Thánh này, nhưng cũng không muốn vô duyên vô cớ bị vây công.

Chương 765: Giết 4

Lỡ như những Cổ Thánh đó đều có được bảo vật cấp thần linh, sử dụng những thủ đoạn mà hắn không biết, hắn vẫn sẽ rơi vào rắc rối.

Vì vậy có thể đơn giản, hắn đương nhiên muốn đơn giản một chút.

Giang Thạch nheo mắt, lực lượng tích súc đang âm thầm lưu chuyển dưới bề mặt cơ thể, toàn thân giống như một ngọn núi lửa di động, hướng về Huyền Dương Cổ Thánh mà tiếp cận.

Huyền Dương Cổ Thánh thở dài trong lòng, đột nhiên quay người, chuẩn bị tạm thời trở về phòng.

Nhưng ngay lúc này, hắn cảm thấy không ổn, trong nháy mắt căng thẳng toàn thân, một cỗ cảm giác nguy cơ mạnh mẽ dâng lên trong lòng, trong nháy mắt bao phủ toàn thân, hắn không nghĩ ngợi, siết chặt nắm đấm, nhanh chóng phản kích.

Phản ứng của hắn quá nhanh, xương sống vặn vẹo như Đại Long quay người, Thánh Nhân Bản Nguyên bùng nổ, hàng vạn lỗ chân lông lóe lên ánh sáng trắng, một cảm khí thần linh trong lòng bàn tay lập tức xuất hiện, sắp sửa đánh ra.

Hắn tu luyện bí thuật nhân quả, cảm nhận về nhân quả và nguy cơ mãnh liệt nhất, cho nên gần như ngay khi cảm thấy không ổn, hắn đã lập tức dốc toàn bộ lực lượng ra.

Chỉ là vẫn quá chậm so với đòn tấn công bất ngờ của Giang Thạch.

Gần như ngay khi hắn phản ứng lại, một bàn tay to lớn của Giang Thạch đã mang theo lực lượng khủng khiếp gần như cuồng bạo, như bầu trời thời viễn cổ đè xuống, hung hăng giáng lên người Huyền Dương Cổ Thánh.

Ầm!

Rầm rầm!

Lực lượng xuyên thấu vạn cổ, nghiền nát hư không.

Toàn bộ không gian trong nháy mắt sụp đổ, lõm xuống, bùng phát ra cỗ khí tức hủy diệt khó tả.

Đòn tấn công mà Huyền Dương Cổ Thánh tung ra trực tiếp sụp đổ chỉ sau một chạm trán, toàn thân hắn như bị Thái Sơn đè lên, đầu tiên là hai cánh tay vỡ nát, sau đó máu tươi phun ra từ thất khiếu, mắt trợn tròn, lộ vẻ kinh hãi.

“Là ai?”

Hắn gào lên đau đớn.

Giang Thạch cười dữ tợn, đấm mắt hiện lên vẻ kinh ngạc.

Hắn không ngờ rằng Huyền Dương Cổ Thánh lại trâu bò đến vậy, trúng một đòn của hắn mà vẫn không chết.

Một bàn tay to khác đã mang theo lực lượng mênh mông vô song quét mạnh vào thân thể Huyền Dương Cổ Thánh, lần quét này, lực lượng còn to lớn hơn.

Giống như một ngọn Thần Sơn thời viễn cổ hung hăng đâm tới.

Ầm!

Thân thể Huyền Dương Cổ Thánh lập tức bị xuyên thủng từ trước ra sau, từ bên sườn trái xuyên sang bên sườn phải, tất cả nội tạng và xương cốt bên trong đều nổ tung, toàn thân như

nhũn ra, lại phun ra một ngụm máu lớn, lộ vẻ kinh hãi, mất đi mọi sức chống cự.

Phụt!

Bàn tay to của Giang Thạch nắm chặt thân thể hắn, khuôn mặt tươi cười, lỗ chân lông toàn thân tỏa ra lực lượng thôn phệ kỳ dị, nhanh chóng hấp thụ lực lượng khủng khiếp do không gian sụp đổ xung quanh tạo ra.

Động tĩnh ở đây nhanh chóng bị đè xuống.

Hoàn toàn che giấu một cách hoàn hảo.

Không kinh động đến bất kỳ ai.

“Huyền Dương Cổ Thánh, ngươi còn biết ta là ai không?”

Giang Thạch mỉm cười, nhìn Huyền Dương Cổ Thánh trong tay.

“Ngươi... ngươi rốt cuộc là ai?”

Huyền Dương Cổ Thánh kinh hãi đến cực độ, lên tiếng hỏi.

“Quên rồi sao?”

Giang Thạch nhìn hắn, ánh mắt hơi kinh ngạc, nói: “Được rồi, để ta nhắc ngươi một chút, không lâu trước đây, ngươi đã chém ta một nhát xuyên qua hư không, suýt nữa để ta mất cái mạng này, thế nào? Có nhớ ra không!”

“Giang Thạch?”

Huyền Dương Cổ Thánh kinh hãi kêu lên.

Sao có thể?

Điều này không thể nào!

Sao Giang Thạch còn sống?

Sao thực lực của hắn lại khủng khiếp đến vậy?

Hắn có được truyền thừa để đạo sao?

Điều này cũng không thể nào, người có được truyền thừa để đạo, công pháp và chiêu thức căn bản không phải cùng một hệ với Giang Thạch.

“Xem ra ngươi cuối cùng cũng nhớ ra rồi.”

Giang Thạch rất vui vẻ, cười nói: “Nhớ ra là tốt, lúc trước ngươi chém ta một nhát, ta đã thề nhất định sẽ khiến ngươi phải trả giá, giờ ta cuối cùng cũng có thể toại nguyện rồi!”

Phụt!

Lực lượng thôn phệ đột nhiên bùng nổ, bắt đầu toàn lực nuốt chửng tinh khí toàn thân Huyền Dương Cổ Thánh.

Để ngăn Huyền Dương Cổ Thánh phát ra tiếng kêu thảm thiết, một bàn tay của Giang Thạch đã nhanh chóng bịt miệng hắn, khiến thân thể hắn nhanh chóng khô héo bằng tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường.

Chớp mắt, Huyền Dương Cổ Thánh đã biến thành một bộ xương người, chết không thể chết hơn.

Giang Thạch ném xác hắn đi, thân hình to lớn bước về phía trước, trực tiếp xuyên qua không gian, khu vực xung quanh hắn như xuất hiện một lớp màn nước, gợn sóng lấp lánh.

Chớp mắt!

Thân hình Giang Thạch đã xuất hiện trong một mật thất sâu thẳm và bí ẩn.

Mật thất không lớn, trên mặt đất xuất hiện tám bóng người, xếp thành hình bát quái, mỗi người cầm một chiếc bàn tính, không ngừng tính toán.

Vô số phù văn không ngừng bùng nổ từ tay bọn hắn.

“Sắp tính ra rồi, sắp tính ra rồi!”

Thần toán đứng đầu giọng nói gấp gáp, hoàn toàn không nhận ra nguy hiểm đã đến, nói: “Người đó trước đây không phải là Cổ Thánh, hắn chỉ là bán thánh, sau khi có được truyền thừa đế đạo mới trở thành Cổ Thánh, sau đó hắn chạy trốn đến Tây Cương, đúng, chính là Tây Cương, không đúng, đó không phải là chân thân của hắn!

Chương 766: Gặp Lại Thiên Ma Giáo Chủ 1

Chân thân của hắn có người khác!

Tìm thấy rồi, chân thân của hắn tên là Giang Thạch, là thiếu niên nhân tộc kia, hắn vẫn chưa chết, chính là hắn!!”

Tên thần toán này thất thanh hét lên, động tác trên tay cuối cùng cũng dừng lại, mặt mũi tái nhợt, mồ hôi như mưa, thở hổn hển, toàn thân ướt đẫm.

Bốp bốp bốp!

Đột nhiên, từng tràng tiếng vỗ tay vang lên ngay tại đây.

“Tính toán tốt lắm, quả nhiên là Bát Đại Thần Toán, danh bất hư truyền!”

Giọng nói bình tĩnh nhưng cảm thán của Giang Thạch từ từ phát ra.

Bát Đại Thần Toán sắc mặt biến đổi, cảm thấy không ổn, đột nhiên cùng nhau quay đầu lại.

“Ai?”

“Người là ai?”

Bọn hắn kinh ngạc nói.

“Sao a? Vừa rồi các người không còn nhắc đến ta sao? Bây giờ chân chính gặp, lại không biết ta là ai?”

Giang Thạch nở nụ cười ý vị thâm trường.

Giống như một u linh đáng sợ đang ẩn núp, lặng lẽ nhìn tám người trước mặt.

Ánh sáng trong hang động tối tăm.

Giang Thạch nở nụ cười nồng đậm, đứng yên tại lối vào mật thất, mặc dù không cố ý tỏa ra bất kỳ khí thế nào nhưng vẫn có một cỗ khí tức khủng khiếp khó tả lan tỏa ra xung quanh.

Giống như một tôn Thần Ma vô thượng chặn lối vào mật thất, khí tức vô hình khiến tất cả mọi người trong mật thất đều biến sắc, lông tóc dựng đứng.

“Giang Thạch, ngươi là Giang Thạch đó sao?”

Một trong những thần toán kinh ngạc hét lên.

“Đoán đúng rồi, chính là tại hạ.”

Giang Thạch vẫn bình tĩnh, nở nụ cười.

Bát Đại Thần Toán đồng tử co lại, trong nháy mắt cảm thấy một cỗ khủng hoảng kinh hoàng khó tả.

Giờ phút này, không còn thời gian để suy nghĩ, Giang Thạch bất ngờ xuất hiện ở đây, chứng tỏ Huyền Dương Cổ Thánh canh giữ bên ngoài hẳn đã gặp nạn.

Bát Đại Thần Toán không chút do dự, lập tức gảy tính bàn, trong tích tắc, vô số phù văn lập tức bay nhanh ra khỏi những tính bàn này, chằng chịt như rồng như phượng, ngay cả không trung cũng vang lên tiếng long ngâm, vô số phù văn trực tiếp lao thẳng về phía Giang Thạch.

Tiên hạ thủ vi cường!

“Có chút ý tứ!”

Giang Thạch vẫn mỉm cười, nhưng thân hình lại không hề né tránh.

Áo đen, khuôn mặt trắng trẻo thanh tú, toàn thân như biến thành một vực sâu không đáy, đột nhiên bùng phát lực hút vô

tận.

Ầm!

Những phù văn lớn nhỏ như bùn rơi xuống biển, bắt đầu tràn vào cơ thể Giang Thạch, không hề gây ra bất kỳ gợn sóng nào, thậm chí ngay cả một góc áo của Giang Thạch cũng không nhấc lên được.

Tất cả các đòn tấn công khi đến gần đều bị hấp thụ nhanh chóng.

Chớp mắt biến mất.

Bát Đại Thần Toán vô cùng kinh ngạc, nhưng những bàn tính trong tay vẫn không ngừng chuyển động, hết sức cố gắng rung động nhanh chóng, những phù văn càng thêm nồng đậm trực tiếp bùng nổ từ bàn tính.

Những phù văn vô số này cuộn cuộn trong không trung, trực tiếp tụ lại thành một bát quái đồ khổng lồ, từ trên trời giáng xuống, hung hăng đè về phía thân thể Giang Thạch.

Giang Thạch ngẩng đầu lên, ung dung tự tại.

Đôi mắt với bát quái đồ màu xanh đè xuống, hần vẫn không né không tránh.

Đề mặc nó nhanh chóng đè xuống.

Kết quả, ngay khoảnh khắc đè xuống, dường như gặp phải vô số bàn tay lớn xé rách, bắt đầu sụp đổ, tan chảy nhanh chóng, biến thành hàng chục luồng ánh sáng màu xanh, nhanh chóng tràn vào cơ thể Giang Thạch.

“Không ổn!”

“Thực lực của kẻ này quỷ dị, không phải chúng ta có thể chống lại!”

“Ba mươi sáu kế, chuẩn là thượng sách, chạy!!”

Bát Đại Thần Toán đồng loạt kinh ngạc hô lên.

Ầm ầm!

Bỗng nhiên, bọn hắc đập vỡ bàn tính trong tay, sau đó nhanh chóng đánh về phía Giang Thạch, chỉ thấy từng viên tính châu bay ra, lập tức tỏa sáng rực rỡ, như biến thành từng viên thiên thạch, ánh sáng rực rỡ, nhanh chóng bay tới, hung hăng đập về phía Giang Thạch.

Còn bản thân Bát Đại Thần Toán thì đạp chân, thân hình nhanh chóng lùi lại, trực tiếp sử dụng pháp môn vô cùng cao thâm, cố gắng xuyên toa không gian, nhanh chóng rời khỏi nơi này.

“Muốn chạy?”

Mắt Giang Thạch lóe lên, gần như ngay khi những viên tính châu này bay tới, hắc giơ chân lên nhẹ nhàng đập xuống không gian bên này.

Một cước tưởng chừng như không có gì đặc biệt, nhưng kết quả lại trực tiếp lan tỏa ra một lực lượng khổng lồ kinh thiên, như khai thiên lập địa, khí tức hủy diệt bao phủ khắp nơi.

Ầm ầm!

Tất cả những viên tính châu bay tới đều nổ tung, không thể chống đỡ, hóa thành tro bụi.

Ngay cả không gian xung quanh cũng trở nên hỗn loạn trong nháy mắt, trực tiếp rung chuyển dữ dội.

Lực lượng mạnh mẽ trực tiếp ép Bát Đại Thần Toán đang định bỏ chạy ra ngoài, vô cùng chật vật, miệng phun máu, hung hăng đập vào mặt thất, từng người đều vô cùng kinh ngạc.

“Tiểu hữu, hà tất phải như vậy?”

Vị thần toán đứng đầu vội vàng nói.

“Hà tất phải như vậy?”

Sắc mặt Giang Thạch bình thản, nói: “Tiền bối hà tất phải cố ý che giấu? Các người tính toán tung tích của ta, định để người khác truy sát ta, giờ còn hỏi ta hà tất phải như vậy? Đã các người tính toán giỏi như vậy, không biết y có thể tính ra được hôm nay chính là tử kì của mình không?”

Chương 767: Gặp Lại Thiên Ma Giáo Chủ 2

“Người!”

Cả tám người đều đồng tử co lại, nhìn Giang Thạch, không muốn đoán mò.

“Làm sao? Không ai muốn đoán sao?”

Giang Thạch khép hờ mí mắt, lộ ra vẻ thờ ơ, nói: “Đã không muốn đoán, vậy ta chỉ còn cách giết sạch các người.”

“Đừng.”

Bát Đại Thần Toán sắc mặt kinh hãi, vội vàng nhanh chóng lên tiếng.

Một vị thần toán nhanh chóng nói: “Ta đoán tiểu hữu sẽ không giết chúng ta, nếu tiểu hữu muốn ra tay, chắc chắn đã ra tay từ lâu, chứ không nói nhiều với chúng ta như vậy, sở dĩ nói nhiều với chúng ta như vậy, đó là vì không muốn giết chúng ta, ta nói đúng không.”

Hắn nhìn Giang Thạch với ánh mắt đầy mong đợi.

Giang Thạch bỗng chốc bật cười, nói: “Thật là một thần toán thông minh, nhưng tiếc rằng, người đoán sai rồi.”

“Đoán sai rồi?”

Vị thần toán kia sắc mặt biến đổi, vội vàng định tiếp tục mở miệng.

Nhưng một bàn tay lớn của Giang Thạch đã đập xuống, trực tiếp ấn vào đầu đối phương, trong tiếng kêu thảm thiết của

đối phương, trực tiếp nuốt chửng toàn bộ tinh khí trên người hắn.

Vị thần toán kia lập tức phát ra một tiếng kêu thảm thiết, toàn thân nhanh chóng khô héo, teo tóp với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường.

Chớp mắt, thân thể đối phương trở nên gầy gò như bộ xương, không còn chút sức sống nào.

Ầm!

Giang Thạch tiện tay ném xác đối phương xuống, sắc mặt bình thản, tiếp tục nhìn về phía bảy vị thần toán còn lại, thản nhiên nói: “Đến lượt các người rồi.”

Bảy vị thần toán còn lại đều vô cùng kinh ngạc và tức giận, nhìn Giang Thạch, vẻ mặt tuyệt vọng.

Thủ đoạn độc ác!

Một đồng đội của bọn hắn vậy mà bị đối phương trực tiếp miểu sát!

“Ta đoán người sẽ giết chúng ta.”

Vị thần toán thứ hai vội vàng nói.

Khuôn mặt Giang Thạch lập tức nở nụ cười, nói: “Chúc mừng người đoán đúng.”

Vút!

Ầm!

Thân hình Giang Thạch lóe lên, như cơn gió lốc, xuyên qua không gian, trong nháy mắt đã xuất hiện gần vị thần toán kia, bàn tay to lớn đã quét ngang, phát ra tiếng gầm rú đáng sợ, khiến không gian cũng trở nên mơ hồ.

Bốp!

Một tiếng nổ vang lên, không gian vỡ tan, khắp nơi đều là khí tức hủy diệt, vị thần toán kia rên lên thảm thiết, ngay lập tức bị bàn tay to lớn của Giang Thạch đánh tan thành từng mảnh, một hồn phách mơ hồ lập tức bay ra, phát ra tiếng kêu kinh hoàng.

Nhưng hồn phách này vừa bay ra đã bị bàn tay to lớn của Giang Thạch nắm chặt, trực tiếp hấp thụ xuống, chết không toàn thây.

Những vị thần toán còn lại mắt đỏ hoe, vô cùng tức giận, không nhịn được nữa, liên tục nổi giận, thân hình phát sáng, phát ra tiếng gầm lớn, trực tiếp liên thủ xông về phía Giang Thạch.

Giang Thạch lộ ra nụ cười lạnh lùng, nói: “Đoán đúng rồi, ta chính là muốn đưa tất cả các ngươi vào chỗ chết.”

Ầm!

Cuối cùng, hắn cũng không còn ẩn giấu nữa, Thiên phủ Tỏa Long lập tức lan ra xung quanh, tạo thành một vùng không gian tuyệt đối, phong tỏa thiên địa, áp chế tất cả.

Sau đó, thân hình của hắn bắt đầu nhanh chóng phình to, như hóa thành một tôn Ma Thần khủng khiếp, giơ bàn tay to lớn lên, đột nhiên chém xuống,

“Chết đi!!”

Xích Dương Đế Kinh!

Ầm!

Một tiếng ầm vang lên tức thì lấp đầy nơi này, cả căn phòng bí mật đều rung chuyển, từng đám mây máu lớn liên tiếp bùng phát, các chi thể rời rạc bay lung tung.

Những vị thần toán còn lại dưới sự bùng phát tối đa của Giang Thạch, thậm chí không thể chống đỡ nổi một chiêu.

Xích Dương Đế Kinh, uy lực vô cùng!

Năng lượng hỗn loạn cuộn cuộn tại đây, mất khá lâu mới cuối cùng yên tĩnh trở lại.

Trong cả căn phòng bí mật này, không còn bất kỳ dấu hiệu sự sống nào.

Thân thể của Giang Thạch đã hoàn toàn biến mất.

Sau vài ngày.

Bên ngoài xôn xao, một tin tức được truyền ra, lại một lần nữa gây chấn động cả thiên hạ, khiến cả Đại Hoành thế giới náo loạn.

Vô số dị tộc và nhân tộc đều kinh ngạc.

Huyền Dương Cổ Thánh bị người giết chết!

Bát Đại Thần Toán bị người giết chết!

Hung thủ bắt vô âm tín, biến mất không dấu vết...

Tin tức vừa được loan báo, không thể nghi ngờ đã gây chấn động khắp Đại Hoành.

Tất cả mọi người đều ngẩn ra, trong lòng tràn ngập sự kinh hoàng và không thể tin nổi.

Huyền Dương Cổ Thánh và Bát Đại Thần Toán làm sao lại đột nhiên chết thảm như vậy? Bọn hã vừa mới sắp tìm ra được tung tích của người bí ẩn kia, mọi người đều đang mong chờ kết quả cuối cùng, đều khao khát biết danh tính của người bí ẩn.

Thế mà vào lúc then chốt như vậy, Bát Đại Thần Toán và Huyền Dương Cổ Thánh lại bị người giết chết?

Vậy là ai dám ra tay vào lúc này?

Nhiều vị Cổ Thánh sắc mặt khó coi, cầm theo các thần binh, lập tức vội vã chạy đến nơi ở của Huyền Dương Cổ Thánh.

“Huyền Dương Cổ Thánh, chết vì bị hút cạn tinh khí, mà công độc ác như thế nào a, lại có thể có hiệu quả như vậy.”

“Quá độc ác, quá độc hại, không chỉ Huyền Dương Cổ Thánh, mà cả những vị Thần Toán khác cũng đều bị hút cạn tinh khí mà chết, lúc nào trong thiên địa lại xuất hiện một tên ma đầu như vậy?”

“Là ai, đây rốt cuộc là ai làm vậy?”

Chương 768: Gặp Lại Thiên Ma Giáo Chủ 3

“Thứ đáng chết kia, hắc giết Huyền Dương Cổ Thánh, ai sẽ tính toán ra được tung tích của tên bí ẩn kia cho chúng ta?”

Nhiều vị Cổ Thánh nghiêng răng, gầm thét.

Đây là Đế Đạo truyền thừa a!

Hay là người đó không quan tâm đến Đế Đạo truyền thừa?
Hay là hắc chính là tên bí ẩn kia!

Cả Đại Hoành đều náo động, khắp nơi trên thiên hạ đều bàn tán xôn xao, nói là gây chấn động thiên hạ cũng chẳng quá.

Nhưng ngay lúc cả thiên hạ đang sôi sục,

Giang Thạch lại đã lặng lẽ rời đi, không biết xuất hiện ở bao nhiêu dặm nữa.

Hắn xuất hiện ở một ngôi làng nhỏ, uống vài chén rượu, no bụng, trải nghiệm cuộc sống phồn hoa, cảm nhận sự biến đổi của trần gian.

Bây giờ chỉ còn những ngôi làng nhỏ ở xa xôi mới có thể giữ được sự thanh bình như xưa.

Các nơi khác đã bị các dị tộc chiếm đóng, trở nên ô uế, dơ bẩn.

Sau khi ăn uống no say, Giang Thạch lại rời đi, từ từ cảm ngộ sự huyền diệu của Xích Dương Đế Kinh.

Pháp môn Đế Đạo này không chỉ có vô số tác dụng kỳ diệu, mà quan trọng hơn là nó đã chỉ ra con đường phía trước cho hấn, bên trong chứa đựng các cảnh giới khác nhau sau khi vào Thánh Cảnh cũng như những điều cần lưu ý.

Điều này có nghĩa là chỉ cần Giang Thạch tu luyện theo con đường Đế Đạo này, thành tựu về sau tuyệt đối sẽ không tệ.

Cũng không trách những vị thần linh kia lại điên cuồng như vậy.

Càng thưởng thức, hấn càng cảm nhận được sự huyền diệu của Đế Kinh này.

“Từ nay về sau, chỉ cần ta muốn, không ai có thể tìm ra ta, ta hoàn toàn có thể ẩn náu, lặng lẽ tu luyện, đẩy cảnh giới lên đến Cổ Thánh đỉnh cao.”

Ánh mắt Giang Thạch lóe lên.

Nhưng sau khi đạt tới đỉnh cảnh Cổ Thánh, mọi chuyện lại trở nên rắc rối.

Bởi vì thế giới này có tồn tại một loại cấm chế mạnh mẽ, không cho phép thần linh tồn tại.

Nếu hấn muốn bước chân vào cảnh giới Thần linh, thì phải rời khỏi thế giới này.

Hấn cau mày, chìm vào suy tư.

Một lúc sau, hấn thu liễm tâm tư, tiếp tục đi về phía trước, lang thang vô định.

Hai ngày sau.

Hấn tìm được tung tích của Thiên Ma Giáo Chủ Ứng Thiên Hùng.

Khi nhìn thấy Giang Thạch còn sống, vị Thiên Ma Giáo Chủ này không khỏi kinh ngạc, sau đó lộ ra vẻ kích động.

“Không ngờ ngươi còn sống, bên ngoài đồn thổi đủ kiểu, ta còn tưởng ngươi đã gặp nạn.”

Hắn lên tiếng.

“Ngày đó ta rời đi, quả thật đã bị Cổ Thánh truy đuổi, may mắn là ta không chết, trốn được một kiếp dưới tay Cổ Thánh!”

Giang Thạch đáp.

“Tốt quá.”

Thiên Ma Giáo Chủ vỗ tay, bình tĩnh lại, nói: “Không giấu gì ngươi, không lâu trước đây, Cổ Thánh nhân tộc Dương Huyền Không tiền bối đã tìm ta một lần, muốn ta tiến cử người để hắn bồi dưỡng, hắn định bồi dưỡng ra một nhóm thiên tài nhân tộc chân chính, để giữ lại hương hỏa cho nhân tộc, ta sẽ viết thư hồi âm cho hắn, tiến cử ngươi.”

“Ồ?”

Giang Thạch nhíu mày, nói: “Hắn đã tìm ngươi?”

“Đúng vậy, cách đây vài ngày, ta còn đang băn khoăn không biết nên trao danh ngạch này cho ai, bây giờ ngươi đã xuất hiện, thì dĩ nhiên phải là ngươi rồi.”

Thiên Ma Giáo Chủ đáp.

“Không cần, ta không thích người này, cũng không muốn dây dưa nhiều với hắn.”

Giang Thạch lắc đầu.

“Ngươi không thích vị Cổ Thánh này lắm sao?”

Thiên Ma Giáo Chủ trợn mắt há mồm, nói: “Giang Thạch, đó là một vị Cổ Thánh nhân tộc, ngươi có biết Cổ Thánh có nghĩa là gì không?”

“Biết.”

Giang Thạch gật đầu, nói: “Chính vì vậy, ta mới càng không thích hấn, trước đây chính hấn là người bài xích Thiên Ma Giáo ta, bây giờ lại muốn bồi dưỡng chúng ta, người này hai mặt ba lưỡi, dạy dỗ đồ đệ không nghiêm, ta ưa hấn như thế nào!”

“Cái này...”

Sắc mặt Thiên Ma Giáo Chủ thay đổi liên tục, một lúc sau khẽ thở dài, nói: “Người thực sự muốn như vậy sao?”

“Đúng.”

Giang Thạch tiếp tục gật đầu.

“Được rồi, người đã quyết định như vậy, ta sẽ không miễn cưỡng.”

Thiên Ma Giáo Chủ thở dài: “Thật ra suy nghĩ của người giống với suy nghĩ của ta trước đây, trước đây ta cũng từng oán hận, ta cũng từng âm thầm căm thù, nhưng mãi đến sau này khi ta đối mặt với cảm giác áp bức của dị tộc, không có sức phản kháng, ta mới hiểu được rằng người ở dưới mái hiên, không thể không cúi đầu, đôi khi những tín niệm kiên định trong lòng, trước nguy cơ, dường như cũng chẳng là gì cả.”

“Nếu người ở dưới mái hiên, thực sự không thể không cúi đầu, vậy thì ta sẽ đập tan cái mái hiên này!”

Giang Thạch bình tĩnh nói.

Thiên Ma Giáo Chủ lại lần nữa lộ vẻ kinh ngạc, nhìn Giang Thạch.

“Được rồi, xem ra người thực sự đã quyết định rồi.”

“Giáo chủ, ta thấy người cũng sắp đạt đến cảnh giới Niết Bàn viên mãn rồi, sao không nhân cơ hội này mà đột phá?”

Giang Thạch lên tiếng hỏi: “Chỉ cần ngươi bước vào Niết Bàn Cảnh viên mãn, sau này chưa chắc đã không có cơ hội bước vào cảnh giới Bán Thánh thậm chí là Cổ Thánh!”

“Nói thì dễ, đáng tiếc bây giờ ta chỉ mới ở cảnh giới Niết Bàn Thất trọng thiên, hai tầng còn lại này lại khó có thể bước qua!”

Chương 769: Gặp Lại Thiên Ma Giáo Chủ 4

Thiên Ma Giáo Chủ khẽ lắc đầu.

Cảnh giới Niết Bàn, há có thể nói đột phá là đột phá?

Hắn đã mắc kẹt trong cảnh giới này hàng nghìn năm, nếu thực sự có thể đột phá, thì đã đột phá từ lâu rồi.

“Ta có thể giúp ngươi.”

Giang Thạch đáp.

Hắn lật tay một cái, trong lòng bàn tay xuất hiện hai viên Huyết Đan đỏ thẫm, tỏa ra ánh sáng rực rỡ, đỏ tươi, có một cỗ khí tức thần bí tỏa ra từ bên trong.

“Đây là...”

Sắc mặt Thiên Ma Giáo Chủ khẽ biến, sau đó tim đột nhiên co thắt, nói: “Đây là nội đan của Cổ Thánh?”

“Đúng vậy!”

Giang Thạch gật đầu.

“Ngươi lấy nó ở đâu?”

Thiên Ma Giáo Chủ vô cùng kinh ngạc.

Nội đan của Cổ Thánh, khác hẳn với Huyết Đan của cao thủ cảnh giới Niết Bàn.

Bên trong nó không chỉ chứa Bản Nguyên Thánh Nhân vô cùng thuần khiết của Cổ Thánh, mà còn chứa đựng vô số cảm ngộ của Cổ Thánh, được coi là thứ bí ẩn và khủng bố nhất của Đại Hoàn thế giới.

Vô số năm mới có thể gặp được một viên!

Giang Thạch lại một lần lấy ra hai viên?

“Giáo chủ đừng hỏi ta lấy nó ở đâu, nếu ngươi luyện hóa hai viên nội đan này, mặc dù không thể giúp ngươi đột phá đến cảnh giới Cổ Thánh, nhưng đạt tới cảnh giới Niết Bàn viên mãn hoặc Bán Thánh, hẳn là không thành vấn đề.”

Giang Thạch lên tiếng. - ebook truyện giá rẻ

Hai viên nội đan này đương nhiên là do hắc giết bát đại Thần Toán, lấy từ trong cơ thể của hai người trong số đó.

Ban đầu hắc định sẽ hút cạn một lần, chỉ là dù có hút cạn, thì cũng khó có thể giúp hắc đột phá đến cảnh giới tiếp theo, nên mới giữ lại hai viên nội đan, tìm Thiên Ma Giáo Chủ.

Thiên Ma Giáo Chủ lập tức thở gấp, nhìn chăm chăm vào hai viên nội đan trong tay Giang Thạch.

Một lúc sau.

Hắc hít sâu một hơi, nói: “Giang Thạch, lão phu cảm tạ ngươi!”

Cuối cùng hắc cũng không từ chối, mà trực tiếp nhận lấy hai viên nội đan từ tay Giang Thạch.

“Giáo chủ nói vậy làm gì, ngươi nhanh chóng luyện hóa hai viên nội đan này đi, để ta hộ pháp cho ngươi.”

Giang Thạch lắc đầu nói.

“Tốt!”

Thiên Ma Giáo Chủ liên tục gật đầu, đè nén sự bồn chồn trong lòng, lập tức nhanh chóng trở về phòng bế quan.

Vài ngày sau.

Trong một thung lũng ẩn núp.

Tùng cổ khí tức mạnh mẽ và thâm sâu không ngừng bùng nổ, tựa như núi lửa, làm kinh động bốn phương, khiến cho cả thung lũng như run rẩy.

Thiên Ma Giáo Chủ cuối cùng cũng thuận lợi xuất quan, toàn thân tràn ngập khí tức cuộn cuộn, khí huyết sôi trào, không nhìn được ngựa mặt lên trời hú dài.

Tùng đợt sóng âm lan tỏa khắp nơi, lập tức cuộn lên từng gợn sóng lớn trên bầu trời.

Cả mặt đất liên tục nổ tung.

Đột phá rồi!

Hắn cuối cùng cũng đột phá giới hạn của phạm nhân, tiến vào cảnh giới Bán Thánh.

Hắn không thể diễn tả cảm xúc, lão lệ tung hoành.

Mặc dù chỉ là Bán Thánh, nhưng bất kỳ ai có thể dính líu đến chữ “Thánh” đều vô cùng hiếm có, cần hàng nghìn năm tích lũy và tu luyện.

Hắn không ngờ rằng trong đời này, mình cũng có cơ hội bước vào lĩnh vực Bán Thánh.

“Xem ra tiến triển của giáo chủ còn tốt hơn ta tưởng.”

Giang Thạch xuất hiện gần đó, lên tiếng nói.

Thiên Ma Giáo Chủ quay người lại, nhìn chằm chằm Giang Thạch.

Hắn muốn dùng tu vi bây giờ của mình để nhìn thấu cảnh giới bây giờ của Giang Thạch.

Nhưng nhìn thế nào thì trong lòng hắn cũng kinh ngạc.

Phát hiện thân thể của Giang Thạch giống như vực sâu không đáy, mãi mãi không thấy đáy, bất kể hắn nhìn thế nào, hắn cũng không thể nhìn thấu cảnh giới của Giang Thạch.

Bây giờ Giang Thạch đã đạt đến trình độ nào?

“Giang Thạch, ngươi... đã bước ra khỏi bước đó rồi sao?”

Thiên Ma Giáo Chủ kinh ngạc hỏi.

“Gần như vậy.”

Giang Thạch đáp.

Trong lòng Thiên Ma Giáo Chủ lập tức dâng lên sóng to gió lớn.

Thực sự đã bước đến bước đó rồi sao?

Điều này thật không thể tưởng tượng nổi.

Gần vạn năm nay không có ai có thể thuận lợi bước ra khỏi bước đó, Giang Thạch lại thuận lợi bước ra.

Hắn làm được như thế nào?

“Giáo chủ, không cần nghĩ nhiều, dù sao thì chúng ta cũng là một phe.”

Giang Thạch nói.

“Đúng vậy, chuyện này không cần nghi ngờ.”

Thiên Ma Giáo Chủ liên tục gật đầu.

Hắn không hề nghĩ rằng Giang Thạch muốn hại hắn, với thực lực của Giang Thạch, nếu muốn hại hắn, thì đã ra tay từ lâu rồi, không thể nào đưa nội đan Thánh nhân cho hắn.

Ngay lúc này!

Bên ngoài đột nhiên truyền đến tiếng gió yếu ớt.

Giang Thạch cau mày, tinh thần lực khuếch tán, lập tức phát hiện người đến, thân hình lóe lên, nhanh chóng biến mất khỏi nơi này, nói: “Vài đệ tử Cổ Thánh kia lại đến rồi, ta tránh trước đã, giáo chủ cứ ứng phó đi.”

Hắn không muốn để những người khác phát hiện ra bản thể này của mình.

Như vậy sẽ phá hỏng kế hoạch ẩn núp lâu dài của hắn.

“Được!”

Thiên Ma Giáo Chủ nhanh chóng gật đầu.

Không bao lâu sau, Thanh Linh, Lâm Như Dạ và những người khác nhanh chóng bay đến từ xa, trực tiếp hạ xuống nơi không xa.

“Thiên Ma Giáo Chủ, lần trước nói chuyện với ngươi, ngươi đã cân nhắc như thế nào? Thiên Ma giáo định phái những người nào đến?”

Chương 770: Diệt Dương Huyền Không

Thanh Linh lên tiếng hỏi.

“Ta đã nghĩ rồi, kế hoạch bồi dưỡng thiên tài này, Thiên Ma giáo chúng ta từ bỏ, chúng ta không có phúc hưởng bồi dưỡng của Cổ Thánh.”

Thiên Ma Giáo Chủ sắc mặt hờ hững, lên tiếng đáp.

“Các ngươi từ bỏ sao?”

Sắc mặt Thanh Linh biến đổi.

Những người bên cạnh cũng đều kinh ngạc.

“Đúng vậy!”

Thiên Ma Giáo Chủ gật đầu.

“Tại sao lại đột nhiên từ bỏ? Thiên Ma Giáo Chủ, thỉnh nói rõ lý do, bây giờ các ngươi từ bỏ, cũng đồng nghĩa với việc trực tiếp từ bỏ tiền đồ tươi sáng, bây giờ dị tộc đang bức bách từng bước, nhân tộc chúng ta đã không còn đất sống, sự tồn của ta muốn tìm kiếm kỳ tài thiên hạ, tận tâm bồi dưỡng, đây chính là muốn giữ lại một chút hương hỏa cho nhân tộc, chẳng lẽ ngươi không hề cân nhắc đến tương lai của nhân tộc sao?”

Thanh Linh lớn tiếng quát, chính nghĩa nghiêm minh.

“Tương lai của nhân tộc nào?”

Thiên Ma Giáo Chủ giọng điệu lạnh lùng: “Thanh Linh nữ hiệp dùng tương lai của nhân tộc để trói buộc Thiên Ma giáo chúng ta không phải quá buồn cười sao? Lúc trước các ngươi

thành lập liên minh nhân tộc, cố tình bài xích Thiên Ma giáo chúng ta, sao không nói đến việc cân nhắc cho Ma giáo chúng ta? Lúc trước Viễn Cổ Ngũ Tộc bức bách từng bước, tấn công Thiên Ma giáo chúng ta, sao cũng không cân nhắc đến tương lai của nhân tộc, bây giờ lại ở trước mặt Ma giáo chúng ta nói suông về tương lai của nhân tộc, chẳng lẽ người không cảm thấy buồn cười sao?”

“Người!”

Đồng tử Thanh Linh co lại, giận dữ quát: “Thiên Ma Giáo Chủ, người thực sự muốn cản trở đại thế thiên hạ sao?”

“Xì, vừa rồi còn nói đến tương lai của nhân tộc, bây giờ lại nói đến đại thế thiên hạ? Thật buồn cười!”

Thiên Ma Giáo Chủ cười lạnh: “Cút, Thiên Ma giáo chúng ta không hoan nghênh các người!”

“Người nói gì?”

Thanh Linh giận dữ quát, nghi ngờ mình nghe nhầm.

“Cút!”

Thiên Ma Giáo Chủ đột nhiên quát lớn, khí tức trên người cuộn cuộn, lực lượng Bán Thánh bùng nổ trong nháy mắt, ầm một tiếng, trực tiếp đánh bay Thanh Linh và những người khác, bay thẳng ra xa hàng trăm thước, đập mạnh xuống đất ở xa.

“Nếu còn dám đến gần nơi này, lão phu đích thân tiễn các người lên đường!”

Thiên Ma Giáo Chủ lạnh lùng nói.

Thanh Linh và những người khác đều tái mặt, khóe miệng tràn máu, từng người một đều kinh hãi.

Bán Thánh?

Thiên Ma Giáo Chủ đạt đến cảnh giới Bán Thánh?

Điều này không thể nào!

“Ai!”

Đột nhiên, một tiếng thở dài già nua bất đắc dĩ từ từ vang lên giữa thiên địa, một bóng người mặc áo trắng, khuôn mặt già nua từ từ xuất hiện ở đây, nhẹ giọng thở dài:

“Thiên Ma Giáo Chủ, không ngờ ngươi cũng đột phá rồi, thì ra là vì vậy mới từ chối yêu cầu của ta?”

“Sur tôn!”

Thanh Linh và trong lòng những người khác run lên, vội vàng đứng dậy, quỳ rạp xuống đất.

“Sur tôn, mọi chuyện vừa rồi ngài đều nhìn thấy, thỉnh ngài chủ trì công lý cho chúng ta!”

Thanh Linh vội vàng nói.

“Cổ Thánh!”

Thiên Ma Giáo Chủ đồng tử co lại, trong nháy mắt trở nên vô cùng nghiêm trọng, trầm giọng nói: “Dương tiên bối chẳng lẽ cũng muốn đích thân ra tay sao?”

“Thiên Ma Giáo Chủ, tại sao ngươi không muốn phái người gia nhập cùng lão phu? Mục đích của lão phu chỉ là bồi dưỡng bọn hắn, lại không tổn hại đến lợi ích của Thiên Ma giáo các ngươi.”

Dương Huyền Không già nua thở dài nói.

“Không có lý do gì cả, chỉ là nhãn lực của văn bối nông cạn, không thể nhìn xa hơn, vậy được chưa?”

Thiên Ma Giáo Chủ trầm giọng nói.

“Nhãn lực nông cạn?”

Dương Huyền Không thở dài: “Nếu như toàn bộ nhân tộc đều giống như ngươi, chẳng phải đã sớm diệt vong rồi sao? Thiên Ma Giáo Chủ, ta cho ngươi thêm một cơ hội nữa, ngươi vẫn nên đồng ý đi.”

“Tiền bối, lời của vãn bối đã rất rõ ràng, không muốn nói nhiều nữa.”

Thiên Ma Giáo Chủ nói.

“Nếu đã như vậy, thì đừng trách lão phu, lão phu cũng là vì tương lai nhân tộc mà suy nghĩ, đôi khi thủ đoạn cứng rắn cũng chỉ là bất đắc dĩ!”

Dương Huyền Không phát ra giọng nói già nua, toàn thân tỏa ra từng mảng ánh sáng trắng rực rỡ, như một mặt trời lớn chiếu rọi khắp thiên hạ, uy áp của Thánh nhân vô hình vô ảnh, bao trùm khắp nơi, nhanh chóng bao phủ lấy thân thể của Thiên Ma Giáo Chủ.

Sắc mặt Thiên Ma Giáo Chủ thay đổi, trong nháy mắt cảm thấy một cỗ nguy cơ diệt vong, giống như vô số ngọn núi khổng lồ bao bọc lấy thân thể hắn, ép về phía giữa, muốn trực tiếp nghiền nát hắn.

Ngay khi hắn cảm thấy thân thể ngày càng siết chặt, sắp không chịu nổi thì đột nhiên, uy áp bao phủ quanh thân hắn như bị một lực lượng nào đó hấp dẫn, trực tiếp hướng sang một bên nhanh chóng lao đi.

Ầm ầm!

Tất cả những uy áp này đều nhanh chóng biến mất không thấy.

Thân hình Giang Thạch vẫn bước ra từ trong bóng tối, khoanh tay, sắc mặt bình thản, toàn thân nhanh chóng hấp dẫn toàn bộ uy áp của Dương Huyền Không, nói:

“Đương Huyền Không, ban đầu ta muốn giữ chút thể diện cho ngươi, nhưng không ngờ ngươi lại không muốn giữ chút thể diện cuối cùng, trực tiếp ra tay, chơi như vậy sao? Vậy ta cũng không cần phải nương tay nữa, loại người như ngươi, chết sớm một chút thì tốt hơn, giữ lại ngươi, sớm muộn cũng là mối nguy hại!”

Chương 771: Huyền Hoàng Cổ Thánh 1

Dương Huyền Không trong nháy mắt sắc mặt hơi sững sờ, một đôi mắt nhìn thẳng vào Giang Thạch, đồng tử co lại, nói: “Cổ Thánh? Người cũng là Cổ Thánh!”

“Giang Thạch, hửn là Giang Thạch!”

Thanh Linh ở không xa hét lên.

“Giang Thạch, người đã đạt đến cảnh giới Cổ Thánh?”

Dương Huyền Không lại nói.

“Dương Huyền Không, người vẫn nên chết đi!”

Giang Thạch lười nói nhiều với đối phương, bước ra một bước, một bàn tay lớn trực tiếp quét ngang về phía Dương Huyền Không.

Một cú quét ngang này, trong nháy mắt tạo ra một ảo giác vô cùng khủng khiếp, giống như trời sập đất lở, không gian xung quanh đều lõm xuống, sụp đổ, giống như một bàn tay khổng lồ hung hăng vỗ tới.

Sắc mặt Dương Huyền Không thay đổi, trong nháy mắt dâng lên một loại khủng hoảng, không thể chống đỡ, vội vàng ra tay chống đỡ, toàn thân trong nháy mắt xuất hiện vô số đóa hoa sen màu tím, dày đặc, nở rộ ánh sáng khủng bố, giống như đèn thần, trực tiếp hướng về phía Giang Thạch lao tới.

Chỉ là trước đây hửn ngay cả một phân thân của Giang Thạch cũng không phải là đối thủ, lúc này làm sao có thể ngăn cản được bản thể của Giang Thạch.

Một cú búng tay, trong nháy mắt tất cả hoa sen màu tím đều biến mất không thấy, toàn bộ bị nuốt chửng.

Giang Thạch bước ra một bước, bàn tay lớn tiếp tục đè xuống như trời long đất lở, chứa đựng lực lượng kinh thiên động địa, trực tiếp đập mạnh vào vùng trán của Dương Huyền Không.

Sắc mặt Dương Huyền Không vô cùng kinh hãi, trong nháy mắt dâng lên cảm giác không ổn, vội vàng vung hai tay, đánh ra vô số luồng sáng, hướng về phía Giang Thạch nhanh chóng đánh tới, nhưng không có chút tác dụng nào.

Ầm một tiếng, tất cả ánh sáng đều tan biến, hai cánh tay của Dương Huyền Không ngay lập tức bị đánh gãy, xương cốt bay tán loạn, vô cùng thê thảm.

Bàn tay lớn của Giang Thạch không hề giảm tốc độ, sau khi đánh gãy cả hai cánh tay của Dương Huyền Không, tiếp tục đè mạnh xuống mi tâm của hắn.

Ầm!

Một tiếng nổ trầm đục, thân thể Dương Huyền Không nổ tung ngay tại chỗ.

Tứ chi đứt lìa bắn tung tóe khắp nơi.

Chỉ còn lại một viên nội đan và hồn phách, vô cùng kinh hãi, phát ra tiếng kêu thảm thiết, vội vàng từ nơi này nhanh chóng trốn thoát.

“Sur tôn!”

Thanh Linh và những người khác kinh hoàng hét lớn, căn bản không thể tin vào tất cả những điều này.

Sur tôn của bọn hắn thể mà bị người ta đánh vỡ thân thể, chỉ còn lại linh hồn?

Sao có thể như vậy?

Nhưng rất nhanh, một chuyện khiến bọn hắn càng thêm sợ hãi đã xảy ra.

Giang Thạch hừ lạnh một tiếng, bước ra một bước, thân hình xuyên qua không gian, trong nháy mắt đuổi kịp nội đan và hồn phách của Dương Huyền Không, một tay chụp lấy, toàn bộ linh hồn của Dương Huyền Không không thể không chế được mà nhanh chóng bay ngược trở về, trong chớp mắt bị Giang Thạch hấp thụ mất, còn viên nội đan kia cũng bị Giang Thạch nắm trong tay.

Thanh Linh và những người khác run rẩy, vô cùng sợ hãi, vội vàng nhanh chóng chạy trốn.

Chỉ là lúc này trước mặt Giang Thạch, làm sao bọn hắn có cơ hội chạy trốn.

Xi xi xi!

Giơ tay lên, mấy luồng sáng nhanh chóng bắn ra, trong nháy mắt xuyên thủng thân thể của mấy người, khiến bọn hắn nổ tung ngay tại chỗ, chết thảm vô cùng, ngay cả linh hồn cũng bị ma diệt.

Thiên Ma Giáo Chủ ở một bên lặng lẽ kinh hãi.

Diệt Thánh!

Giang Thạch cứ như vậy mà hoàn thành việc diệt Thánh trước mặt hắn?

Quả nhiên hắn đã cực đúng rồi.

“Giáo chủ, viên nội đan này ta giữ cũng vô dụng, ngươi cứ lấy đi.”

Giang Thạch đưa viên nội đan vừa rồi của Dương Huyền Không cho Thiên Ma giáo chủ.

Thiên Ma giáo chủ sắc mặt phức tạp, lập tức tiếp nhận viên nội đan.

“Giang Thạch, cảm tạ ngươi.”

“Không có gì, nhìn thấy thực lực của giáo chủ được nâng cao, đối với Thiên Ma giáo mà nói, cũng là một chuyện tốt!”

Giang Thạch đáp lại.

Thiên Ma giáo chủ liên tục gật đầu.

Tiếp theo, Giang Thạch lại ở đây thêm vài ngày, sau đó mới quay người rời đi.

Những ngày này trôi qua, bên ngoài vẫn ầm ĩ.

Các Cổ Thánh lớn đang phát điên tìm kiếm Giang Thạch.

Mà ngay hôm nay!

Cuối cùng, thế giới bên ngoài Đại Hoang Sơn cũng xảy ra một chuyện lớn.

Nhiều thần linh chờ đợi mãi không thấy kết quả, sau khi biết tin cả bát đại thần toán đều bị ám sát, trong lòng tức giận, cuối cùng quyết định sử dụng cấm pháp, bắt đầu nghịch thiên suy diễn.

Lúc này.

Trong một tòa thạch điện cổ kính và rộng lớn.

Hai bóng người mặc trường bào dài màu vàng, toàn thân bị bao phủ bởi sương mù màu vàng vô tận, ngồi xếp bằng tại đây, trước mặt mỗi người đều đặt một chiếc bình ngọc màu vàng.

Bên trong chứa đầy chất lỏng màu vàng.

“Sur đệ, đã chuẩn bị xong chưa?”

Người bên trái già nua hỏi.

“Sẵn sàng rồi.”

Người bên phải đáp lại.

Bọn hắn đưa tay ra, cùng lúc cầm lấy bình ngọc màu vàng, trực tiếp đổ vào miệng.

Một hơi uống cạn tất cả chất lỏng trong bình, hai người lập tức nhắm mắt lại, tinh thần giao cảm, lực lượng tinh thần của hai người tụ lại với nhau, trực tiếp hình thành một quả Bát quái khổng lồ, nhanh chóng xoay tròn, vô số phù văn chằng chịt nhanh chóng chuyển động.

Chương 772: Huyền Hoàng Cổ Thánh 2

Nhiều hình ảnh huyền bí khác nhau, lúc này nhanh chóng hiện ra trong đầu bọn hắn.

Tất cả đều là những chuyện xảy ra bên trong Đại Hoang Sơn.

Toàn bộ không gian như thể bị đảo ngược dòng chảy.

Chớp mắt!

Vị trí của con rối Giang Thạch đã nhanh chóng bị bọn hắn suy diễn ra.

Hai bóng người đồng thời mở mắt, thần quang lóe lên, làm rung động cả đại điện.

“Là con rối!”

“Người bí ẩn kia không phải là bản thể? Bản thể của hắn vẫn đang ẩn náu!”

“Mờ mịt, khó truy tìm, tiếc là có cấm chế của Đại đế cản trở!”

“Vậy trước tiên bắt lấy con rối của hắn, rồi tìm kiếm bản thể của hắn!”

“Được!”

Hai người nhanh chóng xác định.

Một đạo pháp chỉ lập tức bay ra khỏi tòa điện đá cổ kính và rộng lớn này, tỏa ra ánh sáng vàng rực rỡ, xuyên qua không gian, hướng về phía Đại Hoang Sơn bay đi.

Lúc này.

Trên đỉnh một ngọn núi không mấy nổi bật trong vô tận Đại Hoang Sơn.

Một bóng người cao lớn vạm vỡ ngồi xếp bằng tại đây, mái tóc đỏ rực, thân hình rộng lớn, khuôn mặt như được tạc từ dao, trên khuôn mặt của cả người có một vẻ lạnh lùng không sao tả xiết.

Giống như một vị thiếu niên Ma Thần vậy.

Huyền Hoàng Cổ Thánh!

Đây chính là Huyền Hoàng Cổ Thánh nổi danh khắp bốn phương trong Đại Hoang Sơn!

Là cao thủ Cổ Thánh bát trọng thiên.

Các Cổ Thánh của các tộc trước mặt hắn đều phải hành lễ như bậc tiền bối, là một cổ vật chính hiệu.

Đột nhiên, đôi mắt hắn mở ra, nhìn thẳng về phía xa.

Chỉ thấy một đạo thần chỉ vàng rực rỡ, một đường ngang trời bay tới, chỉ trong chớp mắt đã đến gần.

Hắn tiện tay bắt lấy, thần chỉ xuất hiện trong lòng bàn tay, ánh mắt nheo lại, toàn bộ nội dung trong nháy mắt truyền vào đầu óc hắn.

“Người bí ẩn là một con rối? không phải bản thể? Lúc này đang di chuyển về phía Bắc Nguyên!”

Trong lòng hắn có vẻ khó tin.

“Được, ta biết rồi, ta sẽ hành động ngay!”

Hắn đáp lại một tiếng, lập tức đứng dậy khỏi đỉnh núi, trực tiếp bay về phía Đại Hoàng Thế Giới.

Giang Thạch lúc này còn chưa biết, tung tích của con rôi của hắn đã bị người khác suy diễn ra, vẫn đang điều khiển con rôi, một đường hướng về Bắc Cực băng nguyên.

Trong vô tận Bắc Cực.

Thân hình của Huyền Hoàng Cổ Thánh nhanh chóng xuất hiện ở đây, cao khoảng tám thước, khuôn mặt lạnh lùng, mái tóc đỏ như máu, sau khi đáp xuống đất, trước tiên nhìn xung quanh một lượt, sau đó lại điên cuồng lao ra.

Ầm!

Hắn lao qua, toàn bộ Bắc Cực trong nháy mắt cuồng phong gào thét, phát ra tiếng gầm rú.

Cảnh tượng hắn gây ra thật sự quá kinh khủng, những biến động mạnh mẽ có thể cảm nhận được từ rất xa, khiến băng tuyết phi vũ, không gian trở nên mờ mịt.

Bốn phương tám hướng, rất nhiều cao thủ ẩn cư đều vô cùng kinh ngạc, ngẩng đầu nhìn lên.

“Mau nhìn, đó là cái gì? Một tia chớp màu máu!”

“Huyền Hoàng Cổ Thánh, đây là Huyền Hoàng Cổ Thánh!”

“Hắn đang truy sát ai? Về phía tây rồi!”

Đám người kinh hô.

Nhưng rất nhanh, bọn hắn đã mất dấu vết của Huyền Hoàng Cổ Thánh.

Nhiều người trong lòng nhanh chóng do dự, lập tức đuổi theo.

Lúc này.

Huyền Hoàng Cổ Thánh một đường xông ra, tốc độ cực nhanh, liên tục cảm ứng và tìm kiếm.

Cuối cùng!

Thân hình cao lớn của hắn trực tiếp rơi xuống một tảng băng, thân hình uy nghi như ma thần, một đôi mắt trực tiếp bắn ra những tia chớp đáng sợ và sắc bén, nhìn về phía một bóng người không xa.

“Người bí ẩn!”

Hắn hét lớn, trực tiếp nhìn chăm chăm vào con rối của Giang Thạch.

Sắc mặt Giang Thạch khẽ biến, nhanh chóng dừng lại.

Có vẻ như hắn hoàn toàn không thể ngờ rằng, con rối này của hắn lại nhanh chóng bị người khác tìm thấy.

“Cái gì? Hắn chính là người bí ẩn?”

“Đế Đạo truyền thừa nằm trên người hắn sao?”

Bốn phương tám hướng, không ít cao thủ đuổi theo đều vô cùng kinh ngạc.

Ánh mắt nóng rực của mọi người đều đổ dồn lên con rối của Giang Thạch.

Con rối của Giang Thạch lập tức nhú mày, nhìn thẳng vào đối phương, hỏi: “Người là ai?”

“Ta là ai, hôm nay sẽ cho ngươi chết một cách minh bạch, Huyền Hoàng Cổ Thánh!”

Huyền Hoàng Cổ Thánh lạnh lùng nói, thân hình to lớn tỏa ra áp lực mạnh mẽ, vô cùng kinh hoàng.

Bắc Cực Băng nguyên vô tận, gió lạnh rít gào, mưa đá như trút.

Lạnh lẽo khác thường.

Huyền Hoàng Cỗ Thánh cao khoảng tám thước, đứng uy nghiêm trên một đỉnh tuyết, mái tóc đỏ rực tung bay sau lưng, khí tức kinh khủng khiến đỉnh tuyết bên dưới rung chuyển dữ dội.

Các cường giả từ khắp bốn phương tám hướng ủa đến, không ai không kinh ngạc.

Bắc Cực!

Ngoài Hồng Hoang đại sơn, hẳn là cường giả tuyệt đỉnh nổi danh, chấn động khắp bốn phương.

Nghe đồn là đã bước vào Cỗ Thánh bát trọng thiên.

Vậy mà bây giờ đích thân xuất hiện!

Không trách được có thể tìm ra được người bí ẩn này.

“Huyền Hoàng tiền bối, mau bắt lấy người bí ẩn kia, không thể để hắn trốn thoát!”

“Người bí ẩn đáng chết, Đế Đạo Truyền Thừa thuộc về tất cả mọi người!”

“Nhanh giao ra Đế Đạo Truyền Thừa!”

Bốn phương tám hướng nhanh chóng có người hét lớn.

“Người bí ẩn, đến đây chịu chết!”

Chương 773: Huyền Hoàng Cổ Thánh 3

Huyền Hoàng Cổ Thánh vô cùng bá đạo, giọng nói như sấm rền, nhìn xuống Giang Thạch, đôi mắt bùng lên thần quang, kinh hoàng vô cùng.

Giang Thạch cau mày, biết trận chiến hôm nay đã không thể tránh khỏi.

Hắn không thể đoán được đối phương đã tìm ra con ròi của hắn bằng cách nào.

Ngay cả bát đại thần toán cũng đã bị hắn giết chết, còn ai có thể suy diễn ra hắn.

“Huyền Hoàng Cổ Thánh, ngươi tìm ra ta bằng cách nào?”

Giang Thạch lạnh lùng hỏi.

“Hừ!”

Huyền Hoàng Cổ Thánh không muốn nói nhiều nữa, hắn gầm lên một tiếng, chân đạp mạnh, đỉnh tuyết bên dưới lập tức sụp đổ, hàng chục tảng đá lớn bay ra, được thần quang bao bọc, trực tiếp đập mạnh về phía Giang Thạch.

Mỗi tảng đá lớn đều được hắn rót vào Thánh Nhân Bản Nguyên tinh khiết nhất, ánh sáng rực rỡ, như sao băng, chứa đựng lực lượng không biết bao nhiêu.

Đây mới thực sự là cao thủ Cổ Thánh bát trọng thiên, không có bất kỳ thủ đoạn nào.

Ầm!

Thân hình Giang Thạch như chớp loé tránh đi, hàng chục tảng đá lớn kinh hoàng đập xuống, rơi xuống mặt đất, khiến toàn bộ mặt đất nổ tung ngay lập tức, ầm ầm rung chuyển.

Các đỉnh tuyết bốn phương tám hướng đều rung chuyển theo, lập tức gây ra một trận tuyết lở lớn.

Tuyết và băng vô tận gào thét ập tới, vô cùng hùng vĩ, trực tiếp nhấn chìm.

Cảnh tượng vô cùng hoành tráng, như thể diệt thế.

“Người cũng xứng hỏi ta? Chết đi cho ta!”

Huyền Hoàng Cổ Thánh lạnh lùng, không thêm trả lời câu hỏi của Giang Thạch, dường như nói thêm một câu với Giang Thạch cũng là lãng phí lời nói.

Hắn là tồn tại Cổ Thánh bát trọng thiên, cao cao tại thượng, ngay cả hắn cũng không có được Đế Đạo Truyền Thừa, một kẻ giấu đầu lòi đuôi như vậy cũng xứng có được Đế Đạo Truyền Thừa.

Ầm!

Đột nhiên, hắn há miệng, phun ra một luồng Huyền Hoàng chi quang kinh khủng, âm u thâm đậm, mang theo màu vàng và đen, tràn ngập thiên địa, như hai cơn lốc xoáy kinh hoàng.

Hắn được gọi là Huyền Hoàng Cổ Thánh không phải là không có lý do.

Huyền, chỉ hắc khí.

Hoàng, chỉ kim khí.

Huyền Hoàng hợp nhất chính là hắc khí và kim khí kết hợp, lực lượng to lớn, có thể hủy thiên diệt địa.

Giang Thạch cau mày, một lần nữa né tránh cực nhanh, khi hắn vừa né tránh, không gian trước đó đã bị ăn mòn không ra

hình dạng, gồ ghề, lở chổ, tràn ngập khí tức hủy diệt.

Cảnh tượng như vậy, ngay cả Giang Thạch cũng không khỏi kinh ngạc.

Huyền Hoàng Cổ Thánh này, mạnh thật!

Bây giờ hắn chỉ là một con rối, không có thiên phú, cũng không có nhục thân cường đại, chỉ sợ rất khó có thể đối phó với đối phương.

Ầm!

Đột nhiên, Huyền Hoàng Cổ Thánh nhảy lên từ đỉnh tuyết, xuyên qua không gian, thân hình cao hơn tám thước trực tiếp từ trên trời giáng xuống, xuất hiện trước mặt Giang Thạch.

Hắn vô cùng bá đạo, rất lạnh lùng, bàn tay to như cái nia trực tiếp quét về phía thân hình Giang Thạch, không cho Giang Thạch bất kỳ cơ hội nào.

Giang Thạch giật mình, cuối cùng không né tránh nữa, toàn lực thúc đẩy Thánh Nhân Bản Nguyên, sau đó tăng phúc bằng đế kinh, thực lực tăng gấp đôi so với trước.

Hắn trực tiếp tung ra một quyền.

Ầm!

Một con Thiên Long sáng chói xuất hiện theo quyền của hắn, gào thét dữ dội, vô cùng sống động, toàn thân phủ đầy vô số vảy, như thật, lao về phía Huyền Hoàng Cổ Thánh.

Huyền Hoàng Cổ Thánh nhú mày, bàn tay vốn đã khổng lồ lại tăng thêm một chút lực lượng điên cuồng, một chưởng quét ngang, không gian trực tiếp nứt toác.

Ầm!

Toàn bộ khu vực đột nhiên trở nên hỗn loạn, thiên địa nổ tung, khắp nơi đều là ánh sáng trắng chói lọi, toàn bộ đều là

ngọn lửa hùng hực đang cháy, kinh thiên động địa, vô song trên đời.

Huyền Hoàng Cổ Thánh cũng lộ vẻ kinh ngạc.

Hắn phát hiện người bí ẩn này dường như còn mạnh hơn nhiều so với tưởng tượng.

Hắn là cao thủ Cổ Thánh bát trọng thiên, đã dùng hết toàn lực, đáng lẽ có thể trấn áp toàn bộ thủ đoạn mới phải, nhưng lại bị người bí ẩn trước mắt ngăn cản một đòn này.

Mặc dù thân hình đối phương cũng bị đánh bay ra ngoài, nhưng nhanh chóng ổn định lại, hoàn toàn không bị thương.

“Lực lượng thật mạnh, chẳng trách có thể có được Đế Đạo Truyền Thừa!”

Trong mắt Huyền Hoàng Cổ Thánh lộ ra thần quang đáng sợ, nhìn chằm chằm vào con rối của Giang Thạch, nói: “Đế Đạo Truyền Thừa rơi vào tay người như ngươi thì quá lãng phí, chỉ có rơi vào tay ta mới có thể phát huy tác dụng lớn nhất, người bí ẩn, hôm nay ngươi khó thoát khỏi cái chết!”

Con rối của Giang Thạch sau khi bị đánh bay đi, vô cùng đứt khoát, quay người bỏ chạy, nhanh chóng lao về phía xa.

“Muốn chạy?”

Huyền Hoàng Cổ Thánh mặt lạnh như băng, chân bước một bước, trực tiếp từ phía sau đuổi theo với tốc độ cực nhanh.

Những cường giả khác ở bốn phương tám hướng nhìn thấy Giang Thạch muốn chạy, sắc mặt cũng thay đổi, vội vàng ngăn cản.

“Chặn hắn lại, không thể để hắn chạy thoát!”

“Để lại Đế Đạo Truyền Thừa!”

“Chết đi cho ta!”

Tùng đoàn công kích mạnh mẽ trực tiếp đánh về phía Giang Thạch.

Giang Thạch vô cùng dứt khoát, vừa nhanh chóng lao về phía trước, vừa dùng Thiên Kiếp Toả, lòng bàn tay lật lên, xuất hiện một quả cầu máu đỏ.

Chương 774: Huyền Hoàng Cổ Thánh 4

Trong nháy mắt, từ vô số luồng máu đỏ này trực tiếp sinh ra từng sợi tơ vô hình dày đặc, giống như mạng nhện vô hình, lan ra bốn phương tám hướng.

Đám cao thủ xông tới, sắc mặt đột nhiên thay đổi, trực tiếp cảm thấy một luồng khủng hoảng diệt thế, vội vàng muốn lùi lại, chỉ tiếc Thiên Kiếp Toả đã siết chặt.

Trong lúc nhất thời, bốn phương tám hướng kêu thảm không ngớt, máu phun tung toé.

Những mảnh thi thể tàn phế liên tục bay ra.

Tất cả mọi người đều hoảng sợ, rơi vào hỗn loạn.

“Cút hết cho ta!!”

Huyền Hoàng Cổ Thánh phát ra giọng nói vô cùng bá đạo và lạnh lùng, thân hình cao hơn tám thước trực tiếp từ đây nhanh chóng lao qua, trên hai tay hần xuất hiện hai vòng tròn màu vàng.

Vòng tròn tỏa ra ánh sáng vô song, như hai mặt trời chói chang, bao bọc lấy thân hình hần, trực tiếp từ trong vô số sợi tơ vô hình dày đặc nhanh chóng lao ra.

Không nghi ngờ gì nữa, hai vòng tròn màu vàng này cũng đều là Thần Binh!

Ầm!

Hần cưỡng ép phá vỡ phong tỏa của Thiên Kiếp Toả, toàn thân như sao băng xuyên nhật, mang theo khí tức năng lượng

vô tận, nhanh chóng đuổi theo thân hình Giang Thạch.

Giang Thạch vừa điều khiển Thiên Kiếp Toả, vừa nhanh chóng lao về phía trước, phát huy tốc độ của mình đến mức tối đa, dưới sự gia trì của Xích Dương Đế Kinh và Thánh Nhân Bản Nguyên Thiên Long Thái, tốc độ của hắn quả thực không thể tưởng tượng nổi.

Huyền Hoàng Cổ Thánh ánh mắt lạnh lùng, một đường diên cuồng đuổi theo, nhiều lần xung phong đều trực tiếp thất bại, không khỏi trong lòng tức giận, nói: “Người bí ẩn, chẳng lẽ ngươi chỉ biết trốn sao? Không có cả dũng khí đối mặt với ta?”

Giang Thạch không nói một lời, điều khiển con rối vẫn chỉ lo chạy về phía trước.

Sát ý trong mắt Huyền Hoàng Cổ Thánh càng mạnh hơn, đột nhiên hai vòng tròn trong tay trực tiếp phát ra ánh sáng chói lọi, bị hắn giơ cao, từ hai vòng tròn này trực tiếp bắn ra từng luồng sáng.

Đây là án Thần Binh Chi Quang, uy lực rất lớn.

Dưới sự gia trì lực lượng Cổ Thánh bát trọng thiên của hắn, quả thực không thể tưởng tượng nổi, trực tiếp liên hoàn phá nát không gian, mang đến cho Giang Thạch một cuộc khủng hoảng lớn.

Giang Thạch kinh ngạc, điều khiển con rối nhanh chóng né tránh, sau đó đột nhiên thúc đẩy Kim Cương Trắc, biến thành một luồng ánh sáng trắng chói lọi, như mặt trời giữa trưa, hướng thẳng về phía Huyền Hoàng Cổ Thánh đập tới.

Huyền Hoàng Cổ Thánh quát lớn một tiếng, vòng tròn trong tay thúc đẩy đến mức cực hạn, nhanh chóng đánh về phía Kim Cương Trắc.

Oanh!!

Thần Binh va chạm, phát ra âm thanh kinh khủng, tia lửa bắn ra, không gian vỡ vụn.

Giang Thạch nhanh chóng thu hồi Kim Cương Trắc, nhanh chóng bỏ chạy đi.

Quả nhiên là Cổ Thánh bát trọng thiên!

Lực lượng của con rối này của hắn quả thực không phải là đối thủ!

Đế kinh + Thiên Long Thái + Thần Binh, cũng khó có thể chiếm được lợi thế.

Muốn giết chết đối phương, trừ khi để bản thể đích thân đến!

Bản thể Giang Thạch ở cách đó vô số dặm, trong mắt bắn ra thần quang đáng sợ, toàn thân thu liễm khí tức, như một đoàn sương mù xanh, nhanh chóng lao về phía con rối.

Hắn căn bản không muốn từ bỏ con rối này một cách dễ dàng.

Chỉ có thể mạo hiểm ra tay!

“Gào!”

Huyền Hoàng Cổ Thánh gào lớn, âm thanh rung trời động đất, làm sụp đổ không biết bao nhiêu dặm, thân hình cao hơn tám thước như một ma thần cái thể, chỉ lo đuổi giết con rối của Giang Thạch.

Việc liên tục tấn công không có kết quả khiến hắn vô cùng tức giận, trong mắt bắn ra hàn quang.

Hắn đang cưỡng ép thúc đẩy lực lượng mạnh hơn, đây là một cấm pháp, khi sử dụng sẽ rất vất vả, có nguy cơ tổn thương căn cơ, nhưng hắn lại không hề quan tâm, chỉ muốn nhanh chóng bắt được Giang Thạch.

Ầm!

Hai vòng tròn màu vàng trong tay trực tiếp tuột khỏi tay, như hai mặt trời màu vàng, đập vỡ không gian, hung hăng đánh về phía con rối của Giang Thạch.

Con rối của Giang Thạch nhanh chóng né tránh, thân hình như tia chớp, tránh thoát khỏi hai vòng tròn màu vàng, và trong khoảnh khắc tránh thoát, Kim Cương Trắc trong tay hắn cũng thúc đẩy đến mức cực hạn, trực tiếp đánh mạnh về phía Huyền Hoàng Cổ Thánh.

Đến lúc này, cả hai đều dùng Thần Binh để giao thủ.

Tuy nhiên, đối mặt với Kim Cương Trắc của hắn, Huyền Hoàng Cổ Thánh cũng nhanh chóng né tránh với tốc độ vô cùng khủng khiếp.

Sau đó, hai vòng tròn màu vàng như có sự sống, liên tục ngang qua, mang theo ánh sáng ngập trời, liên hoàn truy kích thân hình Giang Thạch.

Cảnh tượng như vậy vô cùng đáng sợ.

Toàn bộ Bắc Cực Băng Nguyên như thể gặp phải tai nạn hủy diệt.

Đại tuyết liên tục sụp đổ, mặt đất vỡ vụn, không gian vỡ nát.

Cảnh tượng căn bản không thể tưởng tượng nổi.

Con rối của Giang Thạch vừa nhanh chóng chạy trốn, vừa tìm cơ hội nhanh chóng phản kích.

Động tĩnh bên này chắc chắn đã thu hút sự chú ý của ngày càng nhiều cường giả, tin tức truyền đi nhanh chóng, khiến bốn phương tám hướng chấn động.

“Kẻ bí ẩn đã xuất hiện, đang bị Huyền Hoàng Cổ Thánh truy sát!”

“Huyền Hoàng Cổ Thánh đã tìm thấy kẻ bí ẩn, đang truy đuổi ráo riết vạn dặm!”

Chương 775: Sao Phải Chạy?

“Nhất định phải chặn hấn lại, không thể để hấn chạy thoát!”

“Đế Đạo Truyền Thừa thuộc về tất cả mọi người, tuyệt đối không thể để một mình hấn độc chiếm!”

Tiếng bàn tán xôn xao không ngừng vang lên.

Rất nhiều cao thủ đang dùng mọi cách có thể để nhanh chóng thông báo cho người thân, bằng hữu của mình.

Rất nhiều Cổ Thánh thực lực mạnh mẽ đã nhanh chóng thông qua trận pháp truyền tống, vội vã hướng về Bắc Cực, trong tay nhiều người đều cầm theo Thần Binh, hiển nhiên là có chuẩn bị từ trước.

Bản thể Giang Thạch cũng đang nhanh chóng hành động.

Tin tức truyền đi càng nhanh, cao thủ bị thu hút cũng ngày càng đông.

Hấn phải nhanh chóng để con rối dẫn Huyền Hoàng Cổ Thánh đến một nơi hẻo lánh, nếu không, hấn rất có thể sẽ đối mặt với nguy cơ bị bại lộ hoàn toàn.

Trong quá trình này, Huyền Hoàng Cổ Thánh như phát điên, điên cuồng truy sát con rối của hấn, vòng tròn màu vàng đáng sợ liên tục đánh ra, đánh cho thiên địa tan vỡ, rung chuyển.

Hơn phân nửa Bắc Cực suýt chút nữa bị hủy diệt.

Rất nhanh, con rối của Giang Thạch đã hoàn toàn thoát khỏi Bắc Cực, một lần nữa điên cuồng lao về phía Tây Cương.

Trước đây, hắn ẩn náu ở Tây Cương, chỉ là sau đó bị Bát Đại Thần Toán đoán ra được nơi ẩn náu, hắn mới chuyển hướng đến Bắc Cực, chỉ không ngờ rằng lần này chưa kịp đến Bắc Cực thì đã bị Huyền Hoàng Cổ Thánh chặn lại.

Lúc này, hắn chỉ có thể một lần nữa dụ Huyền Hoàng Cổ Thánh đến Tây Cương.

Tây Cương vô cùng rộng lớn, nhiều cát vàng, ít người lui tới.

Tuyệt đối là lựa chọn rất tốt để tiêu diệt Huyền Hoàng Cổ Thánh!

Hơn nữa, tốc độ của hai người đều rất nhanh, những Cổ Thánh khác hầu như rất khó đuổi kịp bọn hắn.

Đây chính là thời cơ mà Giang Thạch muốn tìm!

Ầm ầm ầm ầm!

Dọc đường đi, mặt đất nứt toác, tiếng nổ vang trời, liên tục bùng phát những luồng hỏa quang khủng khiếp.

Ánh mắt Huyền Hoàng Cổ Thánh tràn đầy lửa giận, sát khí ngập trời, một lần nữa điên cuồng gầm lên: “Người bí ẩn, người rùa đen rút đầu, cho dù chạy đến chân trời góc bể, cũng khó thoát khỏi cái chết, người mà Huyền Hoàng Cổ Thánh ta muốn giết, trên thiên địa này, không ai có thể trốn thoát!”

“Huyền Hoàng Cổ Thánh, người tưởng người có gì hơn người sao? Thật ra trong mắt ta, người chẳng là gì cả, nếu người thực sự đủ can đảm, cứ đuổi theo đây, ha ha ha!”

Trong con rối của Giang Thạch phát ra tiếng cười chế nhạo.

Hắn đang cố hết sức châm ngòi cho cơn thịnh nộ của đôi phương.

“Rùa đen rút đầu, ngươi cũng muốn dùng kế khích tướng với ta sao? Ngươi là cái thá gì, cũng xứng dùng mưu kế trước mặt ta?”

Huyền Hoàng Cổ Thánh lạnh lùng nói: “Nếu không phải chỉ biết chạy trốn, ta chỉ cần vài chiêu là có thể giết ngươi!”

Ầm! Ầm!

Hai vòng tròn màu vàng một lần nữa ngang qua, nhanh chóng đập về phía con rối của Giang Thạch.

Mặc dù con rối của Giang Thạch đã né tránh cực nhanh, nhưng vẫn bị vòng tròn đáng sợ làm bị thương, lực lượng khủng khiếp suýt chút nữa khiến con rối của hắn tan rã.

Hắn giật mình, vội vàng ổn định thân hình, tiếp tục nhanh chóng chạy trốn.

Ánh mắt Huyền Hoàng Cổ Thánh đột nhiên bắn ra hai luồng sáng đáng sợ.

“Ngươi không phải thực thể? Ngươi là linh hồn?”

Hắn kinh ngạc, vô cùng khó tin.

Chỉ là một linh hồn mà thôi, vậy mà lại dây dưa với hắn lâu đến vậy?

Nếu đối phương có thực thể, thì còn đến đâu nữa.

Vút!

Thân hình của hai người một lần nữa tăng tốc.

Đột nhiên, trong mắt con rối của Giang Thạch hiện lên một tia ánh sáng lạnh lẽo, thân hình lóe lên, đột nhiên nhanh chóng lao vào một hẻm núi sâu hun hút.

Thân hình Huyền Hoàng Cổ Thánh nhanh chóng đuổi theo, như tia chớp.

Nhưng ngay khi thân hình Huyền Hoàng Cổ Thánh vừa mới bước vào.

Đột nhiên, một thân hình cao lớn khác từ trên trời giáng xuống, vũng vàng rơi xuống khu vực lối vào hẻm núi, cao tám chín thước, tóc đen rậm, khóe miệng lạnh lùng, làn da màu đồng tỏa ra ánh sáng quý dị, tràn đầy lực lượng vô tận.

Bản thể Giang Thạch!

Hắn cố ý dẫn dụ Huyền Hoàng Cổ Thánh đến, bản thể của hắn đã đợi từ lâu.

“Cổ Thánh bát trọng thiên, xem thử ngươi có thực sự mạnh như vậy không!”

Hắn không chút do dự, trực tiếp thi triển trạng thái mạnh nhất của mình, thân hình khổng lồ, đế kinh vận chuyển, thánh lực và lực lượng kết hợp làm một, tất cả các thiên phú của cơ thể đều được mở ra.

Toàn thân hắn như một con quái thú khủng khiếp, đang từng bước tiến vào trong hẻm núi.

Rõ ràng chỉ là một bóng người cao lớn, nhưng khi di chuyển, lại như thể chặn đứng toàn bộ cửa vào thung lũng, mang đến cảm giác áp bức không thể nói nên lời.

Sâu bên trong hẻm núi.

Con rối của Giang Thạch cuối cùng cũng dừng lại, không còn chạy trốn nữa, quay người lại, mỉm cười nhìn Huyền Hoàng Cổ Thánh.

Huyền Hoàng Cổ Thánh điên cuồng lao tới, cuối cùng cũng dừng lại cách con rối không xa, vẻ mặt lạnh lùng, ngẩng đầu nhìn lên

Chỉ thấy trước mặt là núi lớn công ngang, cao không thể trèo.

Đã không còn đường lui.

“Chạy đi, sao không chạy nữa!”

Huyền Hoàng Cổ Thánh lạnh lùng nói, thân hình cao hơn tám thước từng bước tiến về phía trước, mái tóc dài màu đỏ thẫm tung bay, khí tức bức người khiến người ta hít thở không thông.

“Ta chạy làm gì?”

Con rồi mỉm cười, nói: “Người nên chạy là ngươi mới đúng!”

“Tìm chết!”

Ánh mắt Huyền Hoàng Cổ Thánh nheo lại, hàn quang lóe lên, nhưng rất nhanh hắn đã nhận ra điều bất thường, toàn thân cảm nhận được một cỗ đại khủng bố khó tả, như thể một con quái thú thời tiền sử xuất hiện sau lưng hắn.

Ngay cả với tu vi của hắn, trong nháy mắt cũng dựng tóc gáy, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Đồng tử hắn co lại.

Có phục kích!

Điều này không thể nào!

Ai có thể đe dọa đến hắn?

Gần như không chút suy nghĩ, hắn lập tức tế ra hai vòng tròn màu vàng trong tay, phát ra ánh sáng vô tận, như hai mặt trời chói mắt, hung hăng đập về phía đằng sau.

Nhưng khi đập ra, hai vòng tròn màu vàng lại như bánh chưng đánh chó, có đi mà không có về, vừa tế ra đã trực tiếp thoát khỏi sự khống chế của Huyền Hoàng Cổ Thánh.

Hai vòng tròn sáng chói bay thẳng lên bầu trời xa xa, đập mạnh vào một dãy núi khác.

Thiên phú: Chương binh!

Giang Thạch trực tiếp sử dụng thiên phú, can thiệp vào Thần Binh của đối phương, khiến Thần Binh của đối phương khó có thể phát huy tác dụng.

Lúc này, thân hình cao gần mười thước của hắn cuối cùng cũng xuất hiện sau lưng Huyền Hoàng Cổ Thánh không xa, mang theo một bóng đen khủng khiếp, cát bụi bay mù mịt, nhiệt độ nóng như thiêu đốt, khiến Huyền Hoàng Cổ Thánh kinh hãi, lập tức cảm nhận được khủng hoảng.

Chương 776: Bán Thần Nhập Đại Hoành 1

Trong hạp cốc tĩnh lặng và u ám.

Thân hình cao tám mét của Huyền Hoàng Cổ Thánh đứng bất động, trong lòng nghi ngờ, cả lưng và gáy đều ướt đầm mồ hôi lạnh, từng giọt mồ hôi nhỏ xuống.

Một cỗ cảm giác nguy cơ to lớn đang không ngừng ập đến.

Dưới sự đe dọa khủng bố này, hắn thậm chí không dám nhúc nhích.

Dường như chỉ cần động đậy, hắn sẽ bị sét đánh.

“Sao lại thế được?”

Hắn co đông tử, toàn thân đề phòng.

Nhưng hắn biết không thể bị động như vậy, phải nhanh chóng ra tay.

Bỗng nhiên, thân hình cao hơn tám mét của hắn đột ngột xoay người, giống như một con rồng xanh quẫy đuôi, một nắm đấm như tia chớp trực tiếp đánh ra, tỏa ra ánh sáng rực rỡ, như một mặt trời đang bùng cháy.

Khí thế vô địch bao trùm cả hạp cốc.

Tuy nhiên, nắm đấm của hắn vừa mới tung ra, đã bị Giang Thạch phía sau nắm lấy, bàn tay khổng lồ gần như rộng hơn một vòng so với Huyền Hoàng Cổ Thánh.

Một cỗ sức mạnh cuồng bạo và đáng sợ lập tức ghìm chết Huyền Hoàng Cổ Thánh, khiến hắn sắc mặt đột biến, kinh hãi

tốt độ, cuối cùng cũng nhìn rõ dáng vẻ của người trước mặt.

Cuồng bạo, khổng lồ, đầy cơ bắp.

Tóc đen xõa tung.

Khuôn mặt đầy nụ cười quỷ dị, hàm răng trắng muốt và sắc nhọn.

Giống như một con rồng ma nhân hình!

“Người là ai? Dám cản ta?”

Huyền Hoàng Cổ Thánh gầm lên giận dữ, vẫn bị nắm chặt nắm đấm, cảm nhận được cơn đau nhói từ trong nắm đấm truyền đến.

“Ta là ai? Người đoán xem! !”

Giang Thạch cười gằn, lòng bàn tay vẫn tiếp tục tăng thêm lực.

Huyền Hoàng Cổ Thánh cảm thấy nắm đấm như sắp bị bóp nát, trong lòng kinh hãi, đột nhiên hét lớn một tiếng, toàn thân lại lần nữa bùng nổ.

Ầm một tiếng, thân hình hắn cuối cùng cũng thoát khỏi sự kìm kẹp của Giang Thạch, lập tức bay ngược ra ngoài, rơi xuống cách đó vài chục mét, vừa kinh ngạc vừa tức giận, ánh mắt nhìn chằm chằm vào Giang Thạch.

“Hắc hắc.”

Ở khu vực phía sau hắn, con rối của Giang Thạch cũng nở nụ cười quỷ dị, một đôi mắt đen thâm thúy nhìn chằm chằm vào Huyền Hoàng Cổ Thánh, tạo thành thế gọng kìm trước sau bao vây hắn chặt chẽ.

Cả khuôn mặt Huyền Hoàng Cổ Thánh u ám đến cực điểm, không nhúc nhích, ánh mắt không ngừng đảo qua Giang Thạch và con rối phía sau.

Đột nhiên, đồng tử của hắn co lại.

Như thể đột nhiên phát hiện ra điều gì.

“Ngươi là bản thể của con rối này?”

Khí tức trên người hai người đồng căn đồng nguyên, giống hệt nhau, rõ ràng là một người.

Vù!

Giang Thạch không nói gì, bản thể khủng bố gần như trong nháy mắt lao tới, mang theo một luồng khí tức vô cùng khủng bố, gần như khi Huyền Hoàng Cổ Thánh chưa kịp phản ứng, một quyền trực tiếp đánh vào vùng bụng của hắn.

Sức mạnh khủng bố và cường đại bùng phát ngay lập tức, khiến Huyền Hoàng Cổ Thánh phát ra một tiếng gào đau đớn, cảm thấy cả người như sắp nổ tung, miệng, mũi đều phun ra chất lỏng dính, thân hình lập tức biến thành hình con tôm, cả người bay ngang ra.

Ngay sau đó, Giang Thạch lại như tia chớp lao tới, bắt lại thân thể của Huyền Hoàng Cổ Thánh thân thể, vung cao lên, trực tiếp đập một cái về phía đầu gối.

Rắc!

Huyền Hoàng Cổ Thánh kêu lên một tiếng, cảm thấy cả phần eo như sắp đứt lìa, ho ra máu, muốn liều mạng giãy dụa, Giang Thạch cau mày, trong nháy mắt ném bay ra ngoài, phịch một tiếng, đâm ở trên núi đá phía xa.

Vị trí đầu gối của hắn, lộ ra máu, xuất hiện vết thương.

“Ngươi mặc giáp trên người!”

Giang Thạch ánh mắt lạnh lùng, nhìn về phía Huyền Hoàng Cổ Thánh bị ném bay ra ngoài.

Bởi vậy hắn đánh nhau, luôn cảm thấy không ổn.

Hơn nữa, khi sử dụng Thiên phú Thôn Phệ để thôn phệ, hiệu quả cũng cực kỳ nhỏ, chỉ có thể nuốt chừng một phần tinh khí rất nhỏ.

Ầm ầm!

Huyền Hoàng Cổ Thánh lại lần nữa từ trong đồng đá hỗn loạn nhảy ra, thờ hồn hển, sắc mặt trắng bệch, miệng, mũi, tai, đều là máu.

Y phục trên người hắn toàn bộ vỡ tan, lộ ra bên trong một bộ giáp vàng rực, đầy quý dị, một luồng thần uy vô cùng mạnh mẽ không ngừng từ trên đó tỏa ra.

Từ khe hở của thân giáp, những phù văn kỳ dị xuất hiện dày đặc, bảo vệ toàn bộ thân thể của Huyền Hoàng Cổ Thánh.

“Chết tiệt, ta phải giết ngươi! !”

Huyền Hoàng Cổ Thánh gầm lên giận dữ, ánh mắt đỏ ngầu.

Hắn chưa bao giờ chịu nhục như vậy! Thật không ngờ lại bị đối phương trực tiếp đè xuống ma sát!

Nếu không có thân giáp bảo vệ, chỉ sợ hắn đã bị trọng thương hoặc thậm chí là lập tức!

“Thiên Cửu Chi Thuật! Mở! !”

Huyền Hoàng Cổ Thánh trực tiếp gào lên một tiếng, như thể kích hoạt bí thuật gì đó, thân hình đột nhiên bùng phát một luồng khí tức khủng bố, ầm một tiếng, thực lực trên cơ sở ban đầu lại đột nhiên đề thăng một mảng lớn.

Thân hình cao hơn tám mét của Huyền Hoàng Cổ Thánh đột nhiên biến thành mười mét, bàn tay khổng lồ vung mạnh, trực tiếp bắn ra hai luồng sáng cực kỳ khủng bố, nhanh chóng ập về phía Giang Thạch.

Giang Thạch cau mày, thân hình như điện, nhanh chóng né tránh.

Đối phương che giấu thực lực!

Còn có bí thuật khác?

Từng luồng sáng khủng bố bị Giang Thạch né tránh, ánh sáng lóe lên, thân hình hắn lại xuất hiện trước mặt Huyền Hoàng Cổ Thánh, trực tiếp một cú đâm hung mãnh giáng vào cằm của Huyền Hoàng Cổ Thánh.

Chương 777: Bán Thần Nhập Đại Hoành 2

Mười hai phần sức mạnh đột nhiên bùng phát.

Ầm ầm!

Trời đất rung chuyển, ánh sáng cuộn cuộn.

Toàn bộ thân hình của Huyền Hoàng Cổ Thánh bị Giang Thạch đánh từ mặt đất lên không trung, cả cảm thán không nổi, trực tiếp vỡ vụn, nổ tung.

Ngay cả khuôn mặt cũng như bị thần khí cày qua một lần, máu đỏ tươi lập tức nhuộm đỏ bầu trời.

Hắn trợn mắt kinh hãi, sắp phát điên.

Sao lại thế này?

Thực lực của tên này rốt cuộc mạnh đến mức nào? Vì một tiếng, thân hình hắn nhanh chóng lật trong không trung, không chút do dự, trực tiếp điên cuồng chạy ra khỏi sơn cốc.

Hiện tại hắn chỉ muốn không tiếc bất cứ giá nào rời khỏi nơi này.

Chờ đến khi hắn rời đi thuận lợi, bẩm báo Thần Linh, rất nhanh sẽ có cao thủ khác đến truy sát Giang Thạch.

Tuy nhiên hắn muốn đi, Giang Thạch đương nhiên không thể bỏ qua hắn.

Gần như ngay khi hắn vừa quay người, toàn bộ thân hình Giang Thạch liền lao lên từ mặt đất, nhanh đến mức tận cùng,

bàn tay khùng bổ một lần nữa giáng về phía thân hình Huyền Hoàng Cổ Thánh.

Huyền Hoàng Cổ Thánh gầm lên, hai tay hai chân điên cuồng vũ động, ầm ầm vang dội, chiến đấu với Giang Thạch.

Chỉ là trong cuộc chiến khùng bổ này, hắn lại phát hiện ra thánh lực của mình đang bị một tầng áp chế cực kỳ bí ẩn, thánh lực vốn có mười phần, hiện tại chỉ có thể phát huy được khoảng năm phần.

Suốt quá trình, thân hình hắn đều bị hãm ở thế yếu, chỉ có thể bị động chịu đòn.

Nếu không có thần giáp bảo vệ, chỉ sợ lúc này hắn đã bị Giang Thạch đánh nát thân xác của hắn.

Càng quan trọng hơn là! Các bí thuật khác mà hắn thi triển đều không thể có tác dụng với người này.

Mọi loại sát thuật vừa lao ra, lập tức bị đối phương nhanh chóng hấp thụ hóa giải.

Thậm chí cả tinh khí trong cơ thể hắn cũng đang không ngừng thoát ra khỏi cơ thể, dù trên người có thần giáp bảo vệ, cũng không thể khóa chặt hoàn toàn tinh khí trên người.

Cứ tiếp tục như vậy, hắn nhất định sẽ thất bại!

Nhưng không biết!

Lúc này Giang Thạch cũng trở nên bức bối.

Bởi vì liên tục tấn công lâu không hạ được đối phương, các Cổ Thánh khác bên ngoài có thể tìm đến bất cứ lúc nào, đến lúc đó náo loạn khắp thiên hạ, hắn sẽ rất khó ẩn giấu lần nữa.

Vì vậy hắn phải tốc chiến tốc thắng!

“Chưởng Binh!”

Giang Thạch đột nhiên quát lớn, một lần nữa thúc giục thiên phú này, trực tiếp khóa chặt bộ chiến giáp màu vàng kim trên người Huyền Hoàng Cổ Thánh.

Theo hắn thấy, bộ chiến giáp màu vàng kim này chưa chắc đã không phải là vũ khí.

Chỉ cần là vũ khí, nhất định có thể bị Chương Bình không chế.

Ầm ầm!

Toàn bộ bộ chiến giáp màu vàng kim phát ra tiếng ầm ầm, đột nhiên nhanh chóng thu hẹp lại, thực sự bị Giang Thạch không chế trong thời gian ngắn, giống như hóa thành một bàn tay màu vàng kim.

A! Trong miệng Huyền Hoàng Cổ Thánh đột nhiên phát ra từng tiếng kêu thảm thiết, cảm thấy toàn bộ thân hình như bị bàn tay khủng bố nghiền nát, trực tiếp bắt đầu nhanh chóng biến dạng, cong vẹo, gân cốt đứt đoạn, máu tươi phun ra, cả người như bị đòn hủy diệt.

Hắn điên cuồng thôi động chiến giáp, khiến chiến giáp phát sáng, thoát khỏi sự không chế kỳ dị của Giang Thạch, sau đó kết ấn, mặt mày vặn vẹo, một lần nữa thi triển một tuyệt chiêu sát thủ.

“Thiên Hồn Trảm!”

Một luồng sáng màu đen ô đột nhiên thành hình trước mặt hắn, như có sinh mệnh, đang vặn vẹo, tỏa ra một luồng dao động cực kỳ kỳ dị.

Sau đó Huyền Hoàng Cổ Thánh mặt đỏ bừng, trực tiếp há miệng phun máu tươi lên đó, liên tiếp phun chín ngụm máu tươi, ánh sáng kỳ dị vốn có màu đen ô đột nhiên lấy tốc độ mắt thường cũng có thể thấy được nhanh chóng hóa thành màu đỏ tươi.

Sau đó luồng sáng này đột nhiên lao ra, nhanh như chớp, nhanh chóng lao về phía Giang Thạch.

Giang Thạch cau mày, trong nháy mắt cảm thấy một cảm giác nguy cơ mạnh mẽ, như trực tiếp ập vào sâu trong linh hồn hắn, khiến toàn bộ linh hồn hắn xuất hiện một loại cảm giác bị khóa chặt.

“Tấn công linh hồn!”

Giang Thạch trong lòng chấn động, không dám lơ là, vội vàng thúc giục Thiên phú Phệ Hồn đến mức tận cùng, đồng thời Vong Hồn Chân Kinh, Nguyên Hồn Chân Giải đồng loạt thúc giục.

Thân hình hắn lao qua, lòng bàn tay trực tiếp biến thành màu đen như mực, như hóa thành một hố đen kỳ dị, nhanh chóng lao về phía luồng sáng đỏ tươi đang lao tới.

Phù phù!

Xẹt!

Cả luồng sáng đỏ tươi vừa chạm vào thân hình hắn đã bắt đầu bị thân hình hắn nhanh chóng nuốt chửng, chỉ là luồng sức mạnh linh hồn này vô cùng âm lãnh, cho dù Giang Thạch đã thúc giục toàn bộ thủ đoạn, vẫn có thể cảm nhận được cánh tay và linh hồn của mình đột nhiên lạnh lẽo, như thể trần trụi đi vào bên trong vết nứt vô tận.

Luồng khí lạnh khủng bố khiến hắn cũng trực tiếp run lên, toàn thân suýt bị đóng băng, nhưng khí huyết của hắn vẫn còn mạnh mẽ, linh hồn cường đại, lúc này mới miễn cưỡng thoát khỏi loại công kích linh hồn khủng bố này.

Hắn trong lòng vô cùng kinh hãi.

Huyền Hoàng Cổ Thánh quả nhiên là Cổ Thánh thành danh nhiều năm!

Quả nhiên khủng bố!

Đến lúc này vẫn còn thủ đoạn đối địch!

Thân hình hắt lao đi, một lần nữa nhanh chóng lao về phía
Huyền Hoàng Cổ Thánh.

Chương 778: Bán Thần

Nhập Đại Hoành 3

Mà ngay khi Huyền Hoàng Cổ Thánh phát ra đòn tấn công đó, muốn tiếp tục chạy trốn, thì con rối của Giang Thạch đã sớm lao tới, nhanh chóng cùng Huyền Hoàng Cổ Thánh kịch chiến đánh nhau.

Huyền Hoàng Cổ Thánh giận dữ hét lớn, bên này vẫn chưa thể hoàn toàn thoát khỏi con rối của Giang Thạch, bản thể của Giang Thạch đã một lần nữa giết đến, ánh mắt lạnh lẽo, một lần nữa được sử dụng Thiên phú Chương Bình.

Rắc!

“A!”

Huyền Hoàng Cổ Thánh một lần nữa phun máu điên cuồng, phát ra tiếng kêu thảm thiết, thân giáp trên người không thể kiểm soát được nhanh chóng co lại, khiến thân hình vừa mới khôi phục của hắn bị thương nặng hơn.

Lần này Giang Thạch không tiếp tục cho hắn cơ hội, gần như ngay khi khống chế được thân hình Huyền Hoàng Cổ Thánh, một bàn tay to lớn như ma trảo, đã xuyên thủng không gian, hung hăng vồ lấy đầu hắn.

Phù phù!

Năm ngón tay mạnh mẽ trực tiếp xuyên thủng xương sọ, dùng sức trảo một cái, Huyền Hoàng Cổ Thánh phát ra một tiếng kêu thảm thiết vô cùng, toàn bộ xương sọ lập tức bị lồm một mảng, mặt gần như bị vồ xuống.

Bên trên máu thịt không rõ, vô cùng thâm thẳm.

Một viên nội đan bọc lấy hồn phách mơ hồ, lập tức kinh hãi tột độ, nhanh chóng thoát ra khỏi thân hình Huyền Hoàng Cổ Thánh.

Nhưng Giang Thạch há lại có thể để hồn phách của hắn thoát ra?

Gần như ngay khi hắn vừa thoát ra, một luồng lực hút mạnh mẽ lập tức bao phủ xung quanh, lập tức tóm lấy hồn phách và nội đan của Huyền Hoàng Cổ Thánh.

“Đừng giết ta, tha cho ta một mạng, ta nguyện ý khai báo chuyện sau màn!”

Huyền Hoàng Cổ Thánh vội vàng hoảng sợ kêu lên.

Hắn sống vô số năm, đường đường Cổ Thánh bát trọng thiên thật vất vả ra ngoài du ngoạn sơn thủy một lần, sắp viên mãn, tương lai không phải là không có khả năng chứng đạo Thần Linh.

Hiện tại sắp bị người giết chết, hắn vô cùng không cam lòng.

Giang Thạch mắt lóe lên, vẫn không chút khách khí trực tiếp ra tay tàn nhẫn.

Hấp thu hồn phách và nội đan của người này, có lẽ có thể khiến hắn tiến thêm một bước.

Phù phù!

Chớp mắt, hồn phách của Huyền Hoàng Cổ Thánh bị trực tiếp nuốt chửng, nội đan bị Giang Thạch thu lại.

Tâm thần của hắn nhanh chóng khuếch tán ra khu vực xa xa, khi phát hiện ra những dao động mơ hồ ở xa, hắn lập tức

quyết đoán, lập tức tách khỏi con rối của mình, hai người trực tiếp hướng về hai hướng khác nhau nhanh chóng rời đi.

Chớp mắt, đã hoàn toàn biến mất trong hạp cốc này.

Toàn bộ hạp cốc chỉ còn lại khí tức hủy diệt vô tận.

Nơi nơi gồ ghề, thậm chí không nở nhìn.

Trên mặt đất còn có những mảnh nội tạng vụn nát và đầu lâu không nhắm mắt.

Theo từng vị Cổ Thánh xuất hiện, lập tức lộ ra vẻ chán động.

“Không còn nữa, khí tức của cả hai đều biến mất, lẽ nào đã rời đi?”

“Không đúng, bên này có thi thể!”

“Trời ạ, là Huyền Hoàng Cổ Thánh, Huyền Hoàng Cổ Thánh bị người giết chết?”

“Huyền Hoàng Cổ Thánh tám trọng thiên bị người giết chết?”

Đám người ồ lên.

Tất cả cao thủ chạy tới đều lộ ra vẻ kinh hãi, trong lòng không thể tin nổi.

Vị thần bí nhân vừa rời là ai?

Ngay cả Huyền Hoàng Cổ Thánh cũng chết trong tay đôi phương! Điều này thật không hợp lý.

Tin tức nơi này lập tức lấy một loại tốc độ vô cùng khủng bố bắt đầu cấp tốc lan truyền.

Toàn bộ thiên hạ một mảnh oanh động.

Tất cả dị tộc đều chấn động.

Mọi người đều không thể tin nổi.

Không còn nghi ngờ gì nữa, danh tiếng của thần bí nhân một lần nữa bắt đầu nhanh chóng tăng vọt.

...

Ngoài Hồng Hoang Đại Sơn vô tận.

Bên trong cung điện đá khổng lồ cổ xưa.

Hai vị Thần Linh mặc áo bào vàng, toàn thân bị sương mù bao phủ, thần bí khó lường, đang yên lặng đối địch, vẫn đang chờ đợi tin tốt từ Huyền Hoàng Cổ Thánh.

Thế nhưng không ngờ, một vị Cổ Thánh hốt hoảng, trực tiếp từ bên ngoài chạy vào, hét lớn: “Thần Linh lão tổ, Huyền Hoàng Cổ Thánh. Bỏ mình! !”

Hai vị Thần Linh hơi sững sờ, quân cờ trong tay lập tức vô lực rơi xuống, trực tiếp xáo trộn bàn cờ.

“Huyền Hoàng Cổ Thánh bỏ mình?”

Vị Thần Linh bên trái hơi nheo mắt, bên trong có nhật nguyệt sụp đổ, tinh tú biến huyền, trầm giọng nói: “Huyền Hoàng Cổ Thánh, cao thủ bát trọng thiên, sao lại đột nhiên ngã xuống. Vị thần bí nhân kia đã tìm thấy chưa?”

“Tìm thấy thần bí nhân rồi, chính là đang truy sát thần bí nhân, đột nhiên ngã xuống, hiện trường không lưu lại bất kỳ khí tức nào của thần bí nhân, hẳn là bị thần bí nhân giết chết!”

Vị Cổ Thánh kia kinh hãi nói:

“Thế à?”

Vị Thần Linh bên trái giọng già nua, hơi thở dài, nói: “Xem thường đối phương rồi, rốt cuộc vẫn xem thường đối phương, ngay cả Huyền Hoàng Cổ Thánh cũng đã ngã xuống.”

“Xem ra thực lực của người này quả thực đáng gờm, không trách dám điều khiển con rối tiến vào Đế Lạc Chi Môn.”

Vị Thần Linh bên phải cũng phát ra giọng già nua, nói: “Huyền Hoàng Cổ Thánh là người mạnh nhất dưới trướng của ngươi và ta, giờ ngay cả hắn cũng chết rồi, phải làm sao? Ban bố Thần Linh Pháp Lệnh đi!”

“Thần Linh Pháp Lệnh.”

Vị Thần Linh bên trái im lặng một hồi, khẽ thở dài, nói: “Như vậy, Đế Đạo Truyền Thừa có thể sẽ không rơi vào tay hai chúng ta.”

“Không sao, khi ban bố Pháp Lệnh, lập giao ước, do chúng ta cung cấp vị trí của đối phương, những người khác một khi tìm được và bắt giữ được đối phương, phải chia sẻ Đế Đạo Truyền Thừa với chúng ta!”

Chương 779: Bán Thần Nhập Đại Hoành 4

Vị Thần Linh bên phải lên tiếng nói.

“Được!”

Vị Thần Linh bên trái gật đầu.

“Vậy thì bắt đầu đi!”

Vị Thần Linh bên phải nói.

Hai người lập tức đứng dậy từ mặt đất, hai tay nắm lấy nhau, trực tiếp từ người họ bắt đầu tỏa ra từng mảng Huyền Quang bí ẩn, ở trên không trung đan xen, hình thành một phù văn kỳ dị, nhanh chóng lan tỏa ra bốn phía.

Cái gọi là Thần Linh Pháp Lệnh, chính là thông qua phương pháp đặc biệt, triệu tập các Thần Linh khác, để các Thần Linh khác cùng nhau bàn bạc, thường là khi có chuyện trọng đại mới có thể thi triển.

Hơn nữa, phải là bằng hữu của nhau, những người có tinh thần ẩn ký với nhau mới có thể.

Mục đích của họ là muốn thông báo cho tất cả các Thần Linh rằng họ đã suy diễn ra tung tích của đối phương, để các Thần Linh này lần lượt điều động các Cổ Thánh mạnh nhất của gia tộc, đến Đại Hoành Thế Giới.

Chỉ có như vậy, họ mới có thể thực sự bắt được đối phương.

Ầm ầm!

Từng đợt sóng mạnh mẽ liên tục phát ra, tạo thành từng đợt sóng như sóng thần.

Nơi xa.

Bốn phương tám hướng, từng vị Thần Linh cổ xưa lần lượt thức tỉnh, mở mắt, từng tia sáng bắn ra từ mắt họ, quét về phía này.

Đại Hoàn Thế Giới.

Nam Cương vô tận.

Thân thể của Giang Thạch đã âm thầm xuất hiện ở đây từ lâu.

Hắn không lập tức đi gặp Huyền Đạo Tử và những người khác, mà trực tiếp ngồi xếp bằng trên mặt đất, lấy ra viên nội đan của Huyền Hoàng Cổ Thánh, nuốt vào bụng, vận chuyển công lực, bắt đầu toàn lực hấp thu và luyện hóa.

Ngay từ trước đó, hắn đã hấp thu một lượng lớn tinh khí của các Cổ Thánh, giờ lại thêm nội đan của Huyền Hoàng Cổ Thánh, hắn có niềm tin rất lớn rằng có thể đột phá thêm một lần nữa.

...

Bên ngoài Hồng Hoàng Đại Sơn vô tận. - ebook truyện dịch giá rẻ

Bên trong đại điện đá cao lớn và cổ xưa.

Hơn mười bóng người mơ hồ, được bao bọc bởi sương mù màu vàng kim, đứng im lặng, vây thành một vòng tròn khổng lồ, tiến hành bàn bạc.

Mỗi bóng người đều có khí tức thâm sâu, ánh mắt uy nghiêm, không nhìn rõ mặt mũi và thân hình, như thể xung quanh có vô tận không gian bao quanh.

Tất cả bọn họ đều là những Thần Linh cổ xưa xuất hiện nhờ Thần Linh Pháp Lệnh.

Mỗi người đều vô cùng mạnh mẽ, ngày thường thân long thấy đầu không thấy đuôi, khiến người ta kính sợ.

“Nhật Nguyệt Song Thần, các người thật sự có nắm chặt có thể suy diễn ra tung tích của đối phương!”

Một vị Thần Linh cổ xưa phát ra giọng nói lãnh đạm.

“Đúng vậy, hai chúng ta có thể lấy tính mạng ra đảm bảo, tuyệt đối có thể tìm được đối phương.”

Vị Thần Linh có khuôn mặt thâm thúy trước đó, bình thản nói: “Đối phương không phải là thực thể, mà là một linh hồn, đã bị người khác luyện hóa, trở thành con rối, ban đầu ta muốn truy tìm tung tích, suy diễn ra chân thân của đối phương, đáng tiếc Đại Hoành Thế Giới có cấm chế của Đại Đế, khi ta muốn xem xét kỹ hơn, lại gặp phải cấm chế phản phê, bất đắc dĩ, ta mới tìm đến chư vị!”

“Một con rối?”

“Vậy người đoạt Đế Đạo Truyền Thừa là một con rối?”

“Chân thân của hắn là ai?”

“Có thể tìm được chân thân của hắn không?”

“Thật to gan!”

Ánh mắt của nhiều vị Thần Linh trở nên lạnh lẽo, từng người tỏa ra khí tức cuộn cuộn, xung quanh hiện ra vô số cảnh tượng bí ẩn, kinh tâm động phách, khó có thể nhìn thẳng.

“Muốn tìm ra chân thân của hắn không khó, chỉ cần có thể bắt được con rối của hắn, đưa hắn ra khỏi Hồng Hoang Đại Sơn, tự có cách truy tìm tung tích, tìm ra chân thân của hắn.”

Một người trong Nhật Nguyệt Song Thần lên tiếng nói: “Chỉ là muốn bắt được con rối này, những Cổ Thánh bình thường khó có thể làm được!”

“Yên tâm, nếu có thể xác định được con rối này, chúng ta tự có cách bắt được nó!”

“Đúng vậy, phái Cổ Thánh mạnh nhất của gia tộc ra đi!”

Ánh mắt của từng vị Thần Linh đều tỏa ra ánh sáng lạnh lẽo.

Ngày này, Đại Hoàn Thế Giới lại một lần nữa xảy ra biến cố kinh thiên động địa, dẫn phát vô tận xôn xao.

Lý do không gì khác, Cổ Thánh mạnh nhất bên ngoài Hồng Hoang Sơn Mạch cuối cùng cũng đã xuất hiện.

Dưới sự ra lệnh chung của mười ba vị Thần Linh, các Cổ Thánh mạnh nhất của gia tộc đã được điều động.

Từng nhân vật trong truyền thuyết bắt đầu lần lượt xuất hiện, chấn động cả Đại Hoàn.

Trong một khu rừng hỗn loạn.

Một nam tử cao ráo, khoác trên mình bộ giáp bạc sáng loáng, dung mạo lạnh lùng, y hệt con người, chỉ có điều nơi mi tâm mọc lên một vảy bạc, xuất hiện tại nơi này.

Ánh mắt hân lạnh lẽo như tia chớp, dưới chân hân là vô số thi thể nằm la liệt.

Không ngoại lệ, tất cả đều là dị tộc.

Đều là do hân tùy ý giết chết.

“Vậy ra nơi này hiện giờ là Nam Cương?”

Hân lạnh lùng hỏi.

“Đúng vậy, Ngân Lân đại nhân!”

Một vị Cổ Thánh còn sống sót run rẩy, hoảng sợ đáp lại.

Người có danh tiếng, cây có bóng.

Ngân Lân đại nhân này là một tồn tại khủng bố và nguy hiểm hơn cả Huyền Hoàng Cổ Thánh.

Hắn không thể không sợ hãi.

“Thần bí nhân ẩn náu ở Tây Cương, Nam Cương cách Tây Cương bao xa?”

Ngân Lân lạnh lùng hỏi.

Hắn mới đến đây, căn bản không hiểu biết gì về Đại Hoành Thế Giới.

Ban đầu hắn vẫn luôn bế quan, chỉ để đột phá quả vị Thần Linh, nào ngờ lại bị tổ tiên đánh thức, sai hắn đến đây, bắt giữ một người.

Chương 780: Tập Kích, Thôn Phệ 1

Hắn không vui, vừa đến nơi đã đại khai sát giới.

“Cách đây khoảng vài chục vạn dặm, nếu đại nhân biết đường, tiểu nhân có thể dẫn đường!”

Vị Cổ Thánh trước mặt hoảng sợ nói.

“Dẫn đường đi!”

Ngân Lân lạnh lùng nói.

“Vâng, đại nhân!”

Vị Cổ Thánh hoảng sợ đáp lại, lập tức hành động.

Hai người nhanh chóng biến mất khỏi nơi này.

Nơi khác.

Bên ngoài miệng núi lửa đang phun trào, khói bụi cuộn cuộn, núi lửa sụp đổ.

Một bóng người khổng lồ, cơ bắp cuộn cuộn, đầu mọc đầy tóc dài màu đỏ rực, cao khoảng tám mét, mặt mày thô kệch, ánh mắt như điện xuất hiện tại đây.

“Đã vào Đại Hoành!”

Giọng hấn uy nghiêm, ánh mắt quét nhìn xung quanh, nói: “Kẻ đoạt được Đế Lạc Truyền Thừa, nghe nói ẩn náu ở Tây Cương, còn đưa cho ta một la bàn, có thể cho ta xác định vị trí của hắn bất cứ lúc nào, tốt, bản tọa liền triệt để bắt ngươi lại, khiến ngươi không có đường thoát!”

Hắn trực tiếp rải bước, hướng về phía xa, tiếng bước chân âm âm, giẫm đạp mặt đất rung chuyển dữ dội.

Rất nhanh liền biến mất.

Nơi thứ ba.

Vốn dĩ là một tòa cổ thành phồn hoa.

Nhưng tòa cổ thành này lại như bị núi lửa va chạm, một nửa sụp đổ, phát ra tiếng âm âm, dị tộc và nhân tộc trong cổ thành đều hoảng hốt, phát ra tiếng kêu kinh hãi.

Vô số bóng người đang chạy tán loạn khắp nơi.

Giữa đồng đồ nát hỗn loạn.

Một nam tử mặc áo bào màu vàng kim, mặt mày lạnh lùng, tay cầm một thanh kiếm vàng kim từ từ đứng dậy từ mặt đất, ánh mắt hẹp dài, như lưỡi dao, khiến người ta không dám nhìn thẳng.

“Đây là nơi nào?”

Giọng hắn lạnh lùng, đôi mắt nhìn về phía xung quanh.

Không xa, một vị Cổ Thánh dị tộc nghe tin chạy đến, khi nhìn thấy nam tử áo bào vàng kim, lập tức đồng tử co rút, kinh hãi vô cùng, tự nhiên sinh ra một loại ảo giác như linh hồn bị khóa chặt, thân thể sắp sụp đổ.

“Thái Dương Kiếm Thánh!”

Hắn cảm thấy thân thể sắp không đứng vững được nữa.

Truyền thuyết về Cổ Thánh, nghe nói một chân đã bước vào ngưỡng cửa Thần Linh.

Nhân vật như vậy cũng đến sao?

“Vãn bối Cổ Phong bá kiến tiền bối.”

Vị Cổ Thánh dị tộc này vô cùng kính sợ, nhanh chóng chạy đến, cung kính hành lễ.

“Đây là nơi nào? Tây Cương lại ở đâu?”

Nam tử áo bào vàng kim lạnh lùng hỏi.

“Nơi này là trung tâm Trung Châu, nằm không xa Hoàng Thành, Tây Cương phải đi thêm về phía tây vài chục vạn dặm.”

Vị Cổ Thánh dị tộc hoảng hốt nói.

“Như vậy sao?”

Nam tử áo bào vàng kim ngẩng đầu lên, nhìn về phía tây, lạnh lùng nói: “Tốt, đa tạ ngươi, ngươi có thể miễn đi một cái chết!”

Vị Cổ Thánh dị tộc này trợn tròn mắt, lộ vẻ kinh hãi.

Căn bản không nhìn thấy nam tử áo bào vàng kim rút kiếm như thế nào, chỉ cảm thấy trước mắt như có một tia sáng trắng lóe lên, trong nháy mắt biến mất, sau một khắc, toàn bộ cổ thành phía sau hắn, thậm chí tất cả mọi người trong thành trì, không một ai ngoại lệ, đều bị chém ngang eo, ngay cả không gian cũng bị nứt ra từ giữa, ầm một tiếng, xuất hiện một vết nứt khổng lồ!

Tất cả sinh linh trong thành, trong nháy mắt đều bị diệt vong!

Thân thể nam tử áo bào vàng kim đã sớm biến mất khỏi nơi này.

Chỉ còn lại vị Cổ Thánh dị tộc ấy, kinh hãi tột độ, run rẩy.

Toàn bộ thiên hạ đều chấn động.

Loại sự kiện như thế này, không chỉ có một.

Mà là đang xảy ra khắp nơi trên thế giới.

Từng nhân vật trong truyền thuyết lần lượt xuất hiện, điểm đến cuối cùng đều là Tây Cương.

Toàn bộ thiên hạ đều xôn xao, tất cả mọi người đều sôi sục.

Mọi người đã mơ hồ cảm nhận được, nhất định là tung tích của thần bí nhân kia đã bị bại lộ.

Nếu không thì những tồn tại trong truyền thuyết này không thể xuất hiện cùng lúc!

Hơn nữa, không thể có mục tiêu nhất trí!

Những tồn tại này rất nhiều người đã biến mất nhiều năm, có người nghi là đã tọa hóa, có người nghi là đã chứng được quả vị Thần Linh, nhưng giờ phút này tất cả đều xuất hiện, làm sao không kinh hãi?

Trong lúc mọi người đang bàn tán xôn xao, rất nhanh đã có những vị Cổ Thánh dị tộc âm thầm so sánh thực lực của những người này, cuối cùng thu được một kết quả kinh người.

Tổng cộng có mười ba tồn tại trong truyền thuyết đã đến.

Trong đó có ba người mạnh nhất, được coi là đã bước một chân vào Thần Linh!

Một người là người mặc áo bào vàng kim, tay cầm cổ kiếm, một kiếm chém một thành trì.

Hắn tên là Thái Dương Kiếm Thánh!

Sống vô số năm, là một trong những người có khả năng nhất bước vào cảnh giới Bán Bộ Thần Linh!

Một người khác tên là Xích Đồng!

Là một người có thân hình khổng lồ, vạm vỡ, có mái tóc dài màu đỏ rực.

Thân thể của hắn rất bí ẩn.

Là một trong mười chủng tộc lớn nhất bên ngoài Hồng Hoang Đại Sơn, huyết thống cao quý, thần bí thâm hậu, được một vị Thần Linh đích thân mời xuống.

Còn có một người tên là Ngân Lân, tướng mạo lạnh lùng, một thân chiến giáp, vừa mới xuất thế đã tùy ý giết chết hơn mười vị Cổ Thánh ở Nam Cương, quả thực là một sát thần.

Cũng là tồn tại cảnh giới Bán Bộ Thần Linh.

Ngoài ba người này, những người còn lại đều nghi là Cổ Thánh Đại Viên Mãn.

Đội hình như vậy khiến người ta kinh hãi, các chủng tộc đều chấn động.

Chương 781: Tập Kích, Thôn Phệ 2

Đặc biệt là nhân tộc, càng có cảm giác như sắp bị hủy diệt, thế giới tận thế.

Đội hình không lồ như vậy đột nhiên xuất hiện ở Đại Hoàn Thế Giới của họ, một khi xảy ra chiến đấu, chỉ riêng dư âm lan tỏa ra cũng đủ để hủy diệt nửa cái Đại Hoàn.

Đến lúc đó không biết bao nhiêu người sẽ phải chết thảm.

Trong nháy mắt, khắp nơi trên thế giới đều là tiếng bàn tán.

Trong lúc mọi người hoảng sợ và bàn tán.

Bản thể của Giang Thạch lại ẩn náu trên một đỉnh núi ở dãy núi Nam Cương, vất vả luyện hóa nội đan vốn thuộc về Huyền Hoàng Cổ Thánh, trong cơ thể từng luồng khí tinh thuần không ngừng đan xen và cuộn trào, hóa thành từng luồng lực lượng tinh thuần nhất, không ngừng bị hấp hấp thụ.

Ban đầu hắn đã nuốt chửng tinh khí và sức mạnh của vài vị Cổ Thánh, bây giờ lại thêm Huyền Hoàng Cổ Thánh, vị cao thủ Bát Trọng Thiên này, khiến cho bình cảnh vốn kiên cố không thể phá vỡ của hắn, giờ phút này cuối cùng cũng xuất hiện lỏng lẻo.

Từng đợt sóng mạnh mẽ và mênh mông lập tức từ trong thân thể hắn nhanh chóng khuếch tán ra.

Từng luồng Bản Nguyên Thánh Nhân màu trắng sữa không ngừng vây quanh thân thể hắn, như hàng chục con bạch long khổng lồ, khí tức kinh khủng.

Cổ Thánh thất trọng thiên!

Xoẹt!

Ánh mắt của Giang Thạch trực tiếp mở ra, đáy mắt sâu thăm lưu chuyển từng tia sáng trắng tinh khiết, chứa đựng vô số hoa văn và huyền diệu.

Liếc nhìn một cái, cả thế giới trong mắt hắn dường như hóa thành vô số phù văn tạo thành.

Liếc mắt nhìn thấu bản nguyên thế giới!

“Nhiều tinh khí Cổ Thánh như vậy, mới khiến ta đột phá một tầng trời, quả nhiên, càng về sau càng khó khăn.”

Giang Thạch tự lầm bầm.

Đột nhiên, lòng bàn tay hắn lật lên, xuất hiện một bộ giáp màu vàng kim, đầy gai nhọn sắc nhọn.

Ngoài ra, còn có hai vòng tròn màu vàng kim, lấp lánh, không phải vàng không phải sắt, uy lực khổng lồ.

Thần khí!

Đây chính là những thứ hắn có được từ Huyền Hoàng Cổ Thánh.

Dù là giáp trụ hay vòng tròn, tất cả đều có uy lực khổng lồ!

Mặc dù nhục thân của hắn đã rất mạnh, nhưng nếu đối mặt với cường giả, vẫn có nguy cơ bị thương, lúc này mặc bộ giáp vàng kim này có thể khiến hắn càng thêm không kiêng nể gì cả.

Giang Thạch phun ra Bản Nguyên Thánh Nhân, trực tiếp bao bọc bộ giáp thần thánh và vòng tròn này, bắt đầu nhanh chóng luyện hóa, sau một lát, ánh sáng lóe lên, giáp trụ đã tự động xuất hiện trên thân thể hắn.

Hai vòng tròn màu vàng kim cũng bị hấn trực tiếp nắm lấy, bắt đầu dò xét.

Vút! Vút!

Hai luồng ánh sáng lập tức phát ra từ tay hấn, vòng tròn sáng chói rực rỡ, tinh khí cuộn cuộn, như hai mặt trời đang rực cháy, đánh ngang về phía xa.

Ầm! Ầm!

Công kích mạnh mẽ đánh nát hư không, san phẳng sơn mạch, uy lực không thua gì Kim Cương Trắc, hơn nữa dưới Thiên phú Chương Binh hai vòng tròn màu vàng kim phối hợp với nhau, dương Đông kích Tây, thần dị vô cùng, còn khủng bố hơn cả Kim Cương Trắc đơn lẻ.

Bay qua bay lại hàng chục vòng, Giang Thạch mới thu hồi hai cái Kim Cương Trắc, ánh mắt lóe lên, lộ vẻ hài lòng.

Với thực lực hiện tại của bản thân, cộng thêm giáp trụ thần thánh và vòng tròn, cho dù là Cổ Thánh Đại Viên Mãn cũng không phải là đối thủ của hấn.

Thực lực của bản thân đã tiến thêm một bước nữa so với đỉnh cao của nhân gian!

Đúng lúc này.

Đột nhiên, sắc mặt hấn thay đổi, toàn bộ thân thể trực tiếp đứng dậy từ trên đỉnh núi.

Cụ rồi ở cách đó vô số dặm lại một lần nữa bị người ta tìm đến, ba bốn vị Cổ Thánh cường đại lập tức ra tay, luồng sáng kinh khủng gần như ngay lập tức tròn vùi con rồi của hấn ở bên trong.

Ba bốn vị Cổ Thánh này đều là những gương mặt mới, trước đây hấn chưa từng gặp.

Mỗi người đều rất nghịch thiên!

Cho hấn một cảm giác còn mạnh hơn cả Huyền Hoàng Cổ Thánh.

“Không xong, lẽ nào là những vị Thần Linh kia lại phái ra người mạnh hơn?”

Hấn trong lòng kinh hãi.

Luyện hóa hồn phách của Huyền Hoàng Cổ Thánh, hấn đã biết tất cả mọi chuyện xảy ra bên ngoài Hồng Hoang Đại Sơn.

Hai vị Thần Linh, được xưng là Nhật Nguyệt Song Thần, có khả năng suy diễn ra tung tích của con rối của hấn, vì thế mới phái Huyền Hoàng Cổ Thánh đi.

Nay Huyền Hoàng Cổ Thánh đã bị hấn tiêu diệt, thế mà nhanh chóng lại có những vị Cổ Thánh mạnh mẽ khác giáng lâm, điều này khiến hấn không khỏi nghi ngờ, lại là Nhật Nguyệt Song Thần đang giở trò.

Ầm ầm ầm ầm!

Trong nháy mắt, con rối của hấn đã gặp phải tai ương diệt vong, đủ loại công kích mạnh mẽ trực tiếp đánh bay con rối đó, ngay cả hồn thể cũng trở nên vô cùng mơ hồ.

Giang Thạch vô cùng dứt khoát, lập tức điều khiển con rối, nhanh chóng bay ra, trực tiếp từ dưới công kích của mọi người điên cuồng chạy trốn, đồng thời vận dụng Kim Cương Trắc và Thiên Kiếp Tỏa để phản kích.

Bản thể của hấn đạt đến thực lực Cổ Thánh thất trọng thiên, con rối của hấn cũng sẽ đạt đến cảnh giới này.

Hơn nữa có thêm Đế Kinh gia trì và bản nguyên Thiên Long Thái, con rối của hấn sẽ không yếu hơn Cổ Thánh cửu trọng thiên là bao.

Ầm ầm ầm ầm!

Con rối của hắn bắt đầu điên cuồng phản công, tạo thành uy lực hủy thiên diệt địa, san bằng từng ngọn núi, vừa ra tay vừa nhanh chóng rút lui.

Chương 782: Tập Kích, Thôn Phệ 3

Nhưng rất nhanh Giang Thạch phát hiện ra một cảnh tượng khiến hắn càng thêm kinh hãi.

Những vị Cổ Thánh cường tuyệt này không chỉ có bốn người, rất nhanh lại có thêm hai người từ bên ngoài lao tới, một lần nữa gia nhập chiến trường, khiến cho con rối vốn đã tràn ngập nguy cơ, càng thêm rơi vào thế bị động.

“Không xong, thực lực của những vị Cổ Thánh này đều không bình thường!”

Giang Thạch trong lòng chấn động.

Hắn cảm thấy cần phải lập tức đi ra ngoài dò la tin tức.

Nghĩ đến đây, bản thể của hắn lóe lên, trong nháy mắt biến mất khỏi nơi này.

Không lâu sau, bản thể của Giang Thạch đã xuất hiện tại thành trì gần đó, sử dụng Thiên phú Ngụy Trang để thay đổi dung mạo, hai tai lắng nghe, cẩn thận dò xét.

Kết quả dò xét này lập tức khiến lòng hắn trầm xuống!

Thật là thủ đoạn bá đạo!

Mười ba vị Thần Linh phái ra mười ba vị cao thủ tuyệt đỉnh, tiến vào Đại Hoành, truy bắt hắn.

Trong số mười ba vị cao thủ tuyệt đỉnh, ngoài ba vị Bán Thần, còn lại đều là Cổ Thánh Đại Viên Mãn.

Chẳng trách con rối của hắn vừa xuất hiện đã rơi vào thế bị động.

“Không xong, bây giờ bên kia chỉ có sáu vị cao thủ, theo thời gian trôi qua, những cao thủ còn lại chắc chắn sẽ lần lượt đi qua!”

Giang Thạch ánh mắt lóe lên, cảm thấy không ổn.

Loại đại vây giết này, cho dù bản thể của hắn có qua, cũng chắc chắn vô ích.

Bây giờ hắn chỉ có thể chuồn đi, trước tiên để con rối của mình chạy trốn, sau đó bản thể của hắn sẽ tìm cơ hội, từng người một tiêu diệt!

Chỉ có như vậy, hắn mới có thể có cơ hội chiến thắng, nếu không, sẽ không có lấy một tia cơ hội.

Hơn nữa theo ký ức của Huyền Hoàng Cổ Thánh, một khi con rối của hắn bị bắt, hai vị Thần Linh kia có thể dễ dàng từ trên con rối suy đoán ra tung tích bản thể của hắn.

Giang Thạch ánh mắt híp lại, lập tức dốc toàn lực điều khiển con rối.

Trong hạp cốc hỗn loạn, ánh sáng cuồn cuộn, nhật nguyệt vô quang, đánh cho trời đất đều sụp đổ, muôn ngàn tia sáng như nhật nguyệt cùng rơi, chấn động cả Tây Cương.

Con rối của Giang Thạch rất nhanh đã xông phá vòng vây, thân thể như hóa thành sao băng rực cháy, một đường lao về nơi xa.

Sáu vị cường giả tuyệt đỉnh phía sau, đều phát ra tiếng hét lớn, nhanh chóng lao về phía trước, hướng về nơi hắn chạy trốn.

Đồng thời, những vị chí cường giả bao vây từ các hướng khác, cuối cùng cũng phát hiện ra tung tích con rối của Giang

Thạch, lại có thêm hai vị siêu cấp cao thủ nhanh chóng truy sát.

Hai vị siêu cấp cao thủ này càng đáng sợ hơn!

Một vị Cổ Thánh Đại Viên Mãn, một vị Bán Thần.

Đặc biệt là vị Bán Thần kia, tiếng gầm dài, chấn động núi sông, như từ trong không gian vô tận xa xưa xuyên qua, mang theo uy lực kinh thiên, một đường điên cuồng công kích về phía con rối của Giang Thạch.

Cho dù Giang Thạch có dốc toàn lực thôi động thần khí, cũng khó có thể chống đỡ được đôi phương.

Kim Cương Trác sáng chói rực rỡ, vừa xuất hiện đã bị đôi phương đập bay.

Cảnh tượng như vậy, khiến cho bản thể của Giang Thạch cũng phải giật mình.

Bán Thần cường giả, quả nhiên khủng bố!

Hắn bắt đầu lặng lẽ tiếp cận chiến trường, đồng thời toàn lực dò xét vị trí của những cường giả kia.

Với thực lực bây giờ của hắn, chỉ cần không gặp phải ba vị Bán Thần kia, bất kể Cổ Thánh nào đơn độc, hắn đều có thể tùy ý giết chết.

Hiện tại địch ở sáng, hắn ở tối, là thời cơ ra tay tốt nhất! !

Cả thiên hạ chấn động.

Đủ loại tin tức được truyền bá nhanh chóng.

Tất cả các chủng tộc đều bàn tán xôn xao, thời thời khắc khắc chú ý mười ba vị cao thủ tuyệt đỉnh truy sát vị thần bí nhân kia, không ngừng có những tin tức kinh thiên truyền vào Trung Châu.

“Tin lớn tin lớn, trong số mười ba vị cao thủ tuyệt đỉnh đã có tám người xuất động, chặn vị thần bí nhân ở phía nam Tây Cương, xảy ra đại chiến kinh thiên!”

“Vị thần bí nhân lại đột vây, từ dưới sự vây giết của tám vị cao thủ tuyệt đỉnh trốn thoát, khả năng đã bị trọng thương!”

“Chấn động! Vị thần bí nhân không phải là thân xác bằng máu thịt, mà là một hồn thể, trúng một quyền của Xích Đồng đại nhân, hồn thể tan rã, chật vật chạy trốn!”

“Trong tám vị cao thủ tuyệt đỉnh, Tử Huyền Cổ Thánh đã bị phản kích, thân thụ trọng thương, không thể tiếp tục truy sát!”

“Tin mới, năm vị cao thủ tuyệt đỉnh còn lại cũng đang nhanh chóng hướng về phía nam Tây Cương, hy vọng có thể chặn được vị thần bí nhân tại Vạn Thi Long Sơn!”

“Tin lớn, vị thần bí nhân kia hóa ra là một con rối, bản thể của hắn đến nay vẫn chưa lộ diện, thực lực của con rối này có thể sánh ngang với Cổ Thánh Đại Viên Mãn!”

Từng tin tức quan trọng liên tục được truyền bá.

Khiến cho cả thiên hạ chấn động.

Những người vốn đã vô cùng kinh ngạc, bây giờ càng thêm kinh hãi.

Ai có thể ngờ được, một vị thần bí nhân đáng sợ như vậy, lại không phải là bản thể của hắn, mà chỉ là một con rối?

Vậy bản thể của hắn ở đâu?

Bản thể của hắn lại mạnh đến mức nào!

Đây thế nhưng mười ba vị cao thủ tuyệt đỉnh vây đuổi, vậy mà hắn lại có thể một lần nữa trốn thoát, còn khiến một người bị thương nặng?

Rất nhiều Cổ Thánh dị tộc đã lập tức hành động, hướng về Vạn Thi Long Sơn, hy vọng có thể giúp đỡ những vị cao thủ tuyệt đỉnh kia.

Chương 783: Tập Kích, Thôn Phệ 4

Mười ba vị cao thủ tuyệt đỉnh này, lai lịch vô cùng lớn, bối cảnh thâm hậu, là do Thần Linh đích thân mời đến, bọn họ không thể không kính trọng.

Bọn họ đã nhận được pháp chỉ của Thần Linh, yêu cầu bọn họ phối hợp với mười ba vị cao thủ tuyệt đỉnh này.

Vạn Thi Long Sơn nằm ở phía nam Tây Cương, giáp ranh với Hồng Hoang Đại Sơn, môi trường phức tạp, khắp nơi đều là núi non trùng điệp, quanh năm sương mù bao phủ, lại có vô số yêu thú quý quái xuất hiện bất định.

Thường ngày, đây tuyệt đối là một trong những vùng cấm địa của thiên hạ.

Toàn bộ Đại Hoành thế giới không có bao nhiêu người dám đặt chân đến nơi này.

Tương truyền nơi này ở thời viễn cổ từng là một chiến trường cổ xưa vô cùng đáng sợ, vô số người đã chết, ngay cả Thần Long cũng đã ngã xuống một con, rơi xuống nơi này.

Lúc đó, sau khi Thần Long ngã xuống, oán niệm nồng đậm không tan, hóa thành sương mù vô tận, quanh năm bao phủ trong phạm vi mười vạn dặm, khiến cho mười vạn dặm xung quanh sương mù dày đặc, ngay cả Cổ Thánh cũng không thể nhìn xa quá.

Mỗi khi đêm đến, trong sương mù vô tận lại có thể nghe thấy từng tiếng rùng rào thảm thiết, dường như đã chết vô số năm, oán khí của Thần Long vẫn còn.

Mà ngay lúc này!

Vạn Thi Long Sơn thường ngày không có ai quấy rầy bỗng nhiên trở nên náo động.

Nguyên nhân không gì khác, con rối của Giang Thạch dẫn theo tám vị Cổ Thánh truy sát, một đường nhảy vào trong sơn mạch sương mù dày đặc này.

Cũng chính tại nơi này, hắn đã thi triển cấm pháp, nhân cơ hội làm trọng thương một vị có tên là Tử Huyền Cổ Thánh.

Tuy nhiên tình hình của hắn lại không mấy khả quan, bởi vì những Cổ Thánh khác vẫn đang điên cuồng truy sát hắn, mà năm vị Cổ Thánh còn lại cũng thông qua những con đường khác đang nhanh chóng bao vây tới.

Hắn chỉ có thể dựa vào địa thế và môi trường nơi đây để xoay sở.

Nhưng may mắn thay, bản thể của hắn đã bí mật đã tìm đến.

Trong dãy núi sương mù vô tận, khắp nơi đều là chướng khí dày đặc.

Bản thể của Giang Thạch vừa xuất hiện, lập tức vận chuyển Thiên phú Ngụy Trang và Thiên phú Thấu Thị, cả người ở đây như cá gặp nước.

Từng đôi mắt đảo quanh, mặc dù vẫn bị sương mù cản trở, nhưng lại có thể nhìn xa hơn, sâu hơn so với những Cổ Thánh khác.

“Tử Huyền Cổ Thánh hắn là ở gần đây, trước tiên hạ thủ với nàng, có thể giảm bớt một người là một người.”

Giang Thạch ánh mắt lóe lên, nhanh chóng di chuyển trong sương mù.

Không lâu sau.

Đột nhiên, hắn nghe thấy một số tiếng bàn tán phía trước, không khỏi ánh mắt lóe lên, nhanh chóng ẩn nấp, tiến hành quan sát.

Chỉ thấy hai vị cao thủ dị tộc thân hình cao lớn xuất hiện không xa, mọc ra một đôi mắt to lớn, nhìn về phía bốn phía, toàn thân trên dưới đều mọc đầy vảy dày.

“Thật là địa thế kỳ lạ, sao lại có nơi như vậy? Sương mù ở đây không phải là sương mù bình thường, tràn ngập một cỗ lực lượng âm tính!”

“Đúng vậy, ngay cả tu vi Bán Thánh của chúng ta cũng không thể luyện hóa được những sương mù này, quả thực kỳ lạ, đừng ở đây lâu, đi trước hội họp với Tử Huyền tiền bối!”

“Tốt, nhanh lên!”

Hai vị Bán Thánh dị tộc vừa bàn luận, vừa tiếp tục lao về tiền phương.

Bản thể của Giang Thạch từ một góc tối bên cạnh hiện ra, lộ ra một tia âm trầm, khóe miệng nở nụ cười lạnh.

Chốc lát sau.

Bản thể của hắn lại biến mất.

Hai vị Bán Thánh vừa đi ra không xa, bỗng nhiên phát ra từng tiếng kêu thảm thiết, như thể bị thứ gì đó rút hết máu thịt, toàn bộ thân khu từ trong ra ngoài nhanh chóng khô héo, đảo mắt biến thành hai cỗ hài cốt.

Càng đáng sợ hơn là.

Ngay cả hồn phách của hai người cũng không thể thoát ra, bị nhanh chóng nuốt chửng, biến mất.

Giang Thạch tiện tay ném đi thân thể của hai vị Bán Thánh này, trong đầu nhanh chóng tiêu hóa ký ức của hai người, ánh mắt lóe lên, đã trong nháy mắt hiểu rõ Tử Huyền Cổ Thánh.

Hắn lập tức hành động nhanh chóng, tiêu thất khỏi nơi đây.

Hàng chục dặm bên ngoài.

Một hang động nằm ở lưng chừng núi.

“Tử Huyền Cổ Thánh sắc mặt tái xanh, vô cùng phần nộ, nửa người bên phải hoàn toàn biến mất, xuất hiện dấu vết bị hỏa diễm thiêu đốt, đau đớn vô cùng.

Nàng dốc hết sức vận dụng Thánh Nhân bản nguyên muốn chữa trị, nhưng lại phát hiện trong vết thương xuất hiện Thánh Nhân bản nguyên mạnh hơn nàng, khiến cho Thánh Nhân bản nguyên của nàng căn bản không thể đột phá được tầng lực lượng này, hoàn toàn không thể khép lại.

“Khôn kiếp! Thần bí nhân, ta sẽ giết ngươi!”

Nàng nghiêng răng nghiêng lợi, trong mắt toát lên vẻ dữ tợn.

Rõ ràng có bao nhiêu cao thủ vây công đối phương, thế nhưng hắn lại cố tình chọn tấn công nàng.

Hơn nữa, khi ra tay, thần bí nhân đó hoàn toàn mang dáng vẻ liều lĩnh bất chấp, liều mạng đến mức suýt hồn phi phách tán cũng phải khiến nàng trọng thương.

Giờ đây, vết thương của nàng trong thời gian ngắn căn bản không thể tự lành.

“Đây là Diêm Ma Cửu Chuyển Công! Chẳng lẽ bản thể của thần bí nhân đó là dư nghiệt của Diêm Ma tộc sao!?”

Tử Huyền Cổ Thánh cất tiếng lạnh lùng.

Bỗng dưng, nàng quát lớn: “Dược liệu chữa thương, hai tên vô dụng kia vẫn chưa lấy dược liệu chữa thương về cho ta sao!

?”

Chương 784: Tập Kích, Thôn Phệ 5

“Tiền bối, bọn họ vẫn chưa quay lại, ta sẽ ra ngoài thúc giục!”

Bên ngoài hang động, một vị Cổ Thánh sợ hãi lo lắng, vội vàng đáp lời, sau đó trực tiếp lao vào khu vực sương mù xa xa.

“Lão tổ, hà tất phải nổi giận như vậy, bọn hắc há dám không mang được liệu cho lão tổ, có lẽ là lạc đường chăng.”

Bên cạnh, một tên sai vật mặt trắng nhợt nhạt, thân hình gầy yếu, vừa giúp Tử Huyền Cổ Thánh lau chùi vết thương, vừa nhỏ giọng nói.

“Lạc đường? Hừ! Đường đường Bán Thánh cũng có thể lạc đường, đều là vô dụng!”

Tử Huyền Cổ Thánh lạnh lùng nói.

“Lão tổ bớt giận, không đáng để vì những người như vậy mà nổi giận!”

Tên sai vật tiếp tục nói.

Tử Huyền Cổ Thánh hít một hơi thật sâu, thật vất vả ép lửa giận xuống, nhẹ giọng than thở: “Thần bí nhân kia thực lực đáng sợ, chỉ cần một con rối đã có lực lượng như vậy, e rằng bản thể của hắn còn kinh khủng hơn, ta luôn có một loại dự cảm bất tường!”

“Lão tổ lo lắng các vị tiền bối khác không đánh bại được hắn sao?”

Tên sai vật kinh ngạc hỏi: “Chắc chắn không phải vậy chứ, chẳng phải đã nói Ngân Lân đại nhân và Thái Dương đại nhân đã bao vây lại rồi sao?”

“Tuy rằng như vậy, nhưng ta luôn có một cảm giác bất an.”

Tử Huyền Cổ Thánh thở dài nói.

Á!

Bỗng nhiên, một tiếng thét chói tai vang lên từ bên ngoài hang động cách đó không xa, vô cùng chói tai, nhanh chóng vang vọng khắp nơi, nghe giọng điệu có vẻ chính là vị Cổ Thánh vừa rồi.

Tử Huyền Cổ Thánh và tên sai vật bên cạnh sắc mặt đều biến đổi, nhận ra điều chẳng lành.

Tử Huyền Cổ Thánh càng gương dậy, trực tiếp từ trong hang động xông ra ngoài, nhưng vừa mới xông ra đã bị một cỗ khí tức vô cùng mạnh mẽ áp bức, khiến cho bản thân vốn đã không còn bao nhiêu sức lực, càng không thể phát huy được bao nhiêu sức mạnh.

Một bàn tay to lớn hung tợn trực tiếp xé toạc không gian, từ bên ngoài hang động vồ tới, chụp xuống như chụp chim trong lồng, hết như ma chướng.

Tử Huyền Cổ Thánh giật mình, không suy nghĩ gì, lập tức ném tên sai vật trong tay ra ngoài.

Tên sai vật phát ra tiếng kêu kinh hoàng, vừa mới bay ra ngoài liền lập tức teo tóp, bị hút sạch tinh khí, Tử Huyền Cổ Thánh như tia chớp lùi lại phía sau, hét lên một tiếng, hai tay kết ấn.

Từ vùng ngực của nàng lập tức phóng ra vô số tia tử quang dày đặc, như những tia sét màu tím, ẩn chứa uy lực mạnh mẽ, nhanh chóng lao về phía bàn tay to lớn của Giang Thạch.

“Ồ?”

Giang Thạch khẽ “ồ” lên một tiếng, dường như không ngờ Tử Huyền Cổ Thánh đến nông nổi này mà vẫn có thể giữ được một phần chiến lực. Hắn vung bàn tay khổng lồ về phía trước, lực đạo càng thêm hung mãnh.

Ầm!

Tiếng nổ vang lên, toàn bộ công kích của Tử Huyền Cổ Thánh bị chân vỡ, hấp thu. Ngay sau đó, năm ngón tay hắn xuyên thủng không gian, mang theo lực lượng vô cùng khủng bố, chớp lấy cổ Tử Huyền Cổ Thánh.

Tử Huyền Cổ Thánh vốn định tiếp tục lùi về sau, nhưng đột nhiên phát hiện toàn thân đã bị bắt giữ trong nháy mắt. Lực lượng khủng bố bao phủ thân thể khiến nàng vô cùng kinh hãi, trong nháy mắt có cảm giác như hóa thành con kiến hèn mọn.

Cảm giác như bản thân là một chiếc thuyền đơn độc trên biển cả, có thể bị phá hủy, tiêu diệt một cách dễ dàng.

“Ngươi là ai?”

Tử Huyền Cổ Thánh kinh hãi thốt lên.

“Hắc hắc.”

Thân hình khổng lồ của Giang Thạch cuối cùng cũng đi ra khỏi hang động, trên mặt nở nụ cười dữ tợn, miệng há hốc, hàm răng trắng xóa, thân hình như một vị ma thần uy nghiêm, chấn động thế gian.

“Chẳng phải ngươi mới gặp ta cách đây không lâu sao? Ta nhớ ngươi truy sát ta rất tàn nhẫn đấy.”

“Ngươi... ngươi là bản thể của thần bí nhân?”

Tử Huyền Cổ Thánh gào lên.

Giang Thạch cười gằn không đáp, Thiên phú Thôn Phệ đã nhanh chóng được sử dụng, nhanh chóng hấp thụ toàn bộ sức mạnh của Tử Huyền Cổ Thánh. Để ngăn nàng giãy giụa kịch liệt, hắn trực tiếp ôm trọn Tử Huyền Cổ Thánh vào lòng, bịt miệng nàng lại, giống như ôm một con búp bê vải.

“Ư ư...”

Thân hình Tử Huyền Cổ Thánh nhanh chóng khô héo, ánh mắt kinh hãi, liều mạng giãy giụa, nhưng mọi sự giãy giụa đều vô ích, chỉ có thể trơ mắt nhìn sinh khí của mình điên cuồng thoát ra ngoài, biến mất không thấy, toàn thân như quả bóng xì hơi.

Một cao thủ Cổ Thánh Cửu Trọng Thiên chứa đựng sinh khí khủng bố đến mức nào?

Như biển cả mênh mông, khó có thể nhìn thấy điểm cuối, tất cả đều thành toàn cho Giang Thạch.

Sau khi hắn nuốt chửng toàn bộ sinh khí của đối phương, hắn cũng hút cả đan điền và hồn phách ra ngoài. Chớp mắt, Tử Huyền Cổ Thánh chỉ còn lại một cái xác khô héo.

Giang Thạch ném cái xác đó đi, ngồi xếp bằng trong hang động, lập tức luyện hóa một cách nghiêm túc, từng luồng ánh sáng rực rỡ không ngừng tỏa ra từ thân thể hắn.

Hiện tại thời gian của hắn vô cùng gấp gáp, có thể nói là tranh từng giây từng phút, may mắn thay Thiên phú Thôn Phệ chưa bao giờ khiến hắn thất vọng, sau khi luyện hóa khoảng nửa canh giờ, những sinh khí này đã hoàn toàn thành toàn cho bản thân.

Không chỉ vậy, ngay cả Diêm Ma Cửu Chuyển Công đã bất động một thời gian trong cơ thể hắn cũng đột phá thêm một lần nữa.

Ngọn lửa kỳ dị màu đen tím đột nhiên trở nên đen kịt hơn.

Tất cả màu tím trên đó đều biến mất, trực tiếp trở nên đen như mực.

Chương 785: Chân Long

Truyền Thừa 1

Chương 785: Chân Long Truyền Thừa 1

Diêm Ma Cửu Chuyển Công tăng thứ năm!

Hắc Ngục Ma Hỏa!

Ngọn lửa kỳ dị này vừa xuất hiện, nhiệt độ trong toàn bộ hang động bắt đầu tăng lên nhanh chóng, rít lên từng hồi.

Ngay cả những tảng đá, vách núi xung quanh cũng bắt đầu tan chảy nhanh chóng, như thể hóa thành băng tuyết bên cạnh núi lửa, sương trắng bốc lên, kêu xèo xèo.

Uy lực của Hắc Ngục Ma Hỏa này mạnh hơn Hắc Liên Thánh Hỏa ở tầng thứ tư gấp mười mấy lần.

Xoẹt! Đôi mắt của Giang Thạch đột nhiên mở ra, bắn ra từng tia sáng kinh người, hàng nghìn lỗ chân lông không ngừng tỏa ra những tia sáng đen kịt kỳ dị.

“Hắc Ngục Ma Hỏa. Hảo một cái Hắc Ngục Ma Hỏa.”

Hắn nhìn vào lòng bàn tay.

Tâm ý tương thông, ngọn lửa ma màu đen kỳ dị nhanh chóng tự động hội tụ trong lòng bàn tay.

Vù!

Giang Thạch vung tay, toàn bộ ngọn lửa ma màu đen kỳ dị lập tức bay ra, trực tiếp xuyên thủng không gian, hung hăng rơi xuống nơi xa, trong nháy mắt làm tan chảy một ngọn núi, biến mất tại chỗ.

Dọc đường đi, tất cả sương mù đều bị thiêu rụi.

Cảnh tượng kỳ dị khiến người ta kinh ngạc.

“Tốt lắm, có ngọn lửa này trợ giúp, ta có thể kéo dài thời gian cho con rồi, cũng thuận tiện hơn cho ta tiếp tục âm thầm nuốt chửng người khác.”

Ánh mắt Giang Thạch lóe lên, nhanh chóng biến mất khỏi nơi này, đi tìm năm cao thủ tuyệt đỉnh còn lại.

Trong số năm người còn lại, có hai Bán Thần, ba Cổ Thánh Đại Viên Mãn.

Hắn đương nhiên không dám đi tìm phiền phức với những Bán Thần đó, chỉ có thể đi ngăn chặn những Cổ Thánh Đại Viên Mãn.

Có thể nuốt chửng được một người là một người.

Nếu có thể nuốt chửng tất cả những Cổ Thánh Đại Viên Mãn này, có lẽ hắn có thể tiến thêm một bước, đạt đến Cổ Thánh Bát Trọng Thiên. Trong quá trình hành động nhanh chóng của Giang Thạch, trời không phụ lòng người, hắn thực sự đã dò la được một cao thủ Cổ Thánh Đại Viên Mãn khác.

Đối phương đang từ phía nam Vạn Thi Long Sơn bao vây tới.

Người này tên là Cuồng Dao Cổ Thánh, thân hình gầy gò, râu tóc bạc trắng, sau lưng đeo một thanh trường đao kỳ dị, đôi mắt híp lại, vô cùng sắc bén, sống không biết bao nhiêu năm.

Hắn hoành không bay qua, tốc độ kinh khủng, tựa như tia chớp, một đôi mắt trong làn sương mù dày đặc nhìn quanh tứ phía, một thân đao khí mạnh mẽ cách xa cũng có thể cảm nhận được.

Ban đầu Giang Thạch còn lo lắng phạm vi sương mù ở đây quá lớn, bản thân khó có thể chặn được đối phương, nhưng rất

nhanh hấn phát hiện mình đã lo xa.

Bởi vì đao khí trên người đối phương quá nồng đậm, giấu cũng không giấu được.

Giang Thạch ẩn nấp trong một góc tối tăm, chờ đến khi vị Cổ Thánh này xông qua đỉnh đầu, trong tay hấn trực tiếp té ra một chiếc vòng tròn màu vàng kim, như hóa thành một mặt trời chói lọi, ánh sáng kinh khủng, xuyên thủng hư không, hung hăng nện về phía thân thể đối phương.

Sắc mặt Cuồng Đao Cổ Thánh đột biến, phản ứng cực nhanh, quả nhiên là ờn tại Cổ Thánh Đại Viên Mãn, cả bàn chân đậm mạnh, đột nhiên cuồng lui, thân thể di chuyển tức thời, nhanh chóng né tránh, đồng thời thanh trường đao kỳ dị sau lưng lập tức xuất vỏ. Trong nháy mắt, đao quang ngập trời, dày đặc, như một dải ngân hà từ sau lưng hấn xông lên trời cao, phát ra tiếng rít chói tai, bị hấn xoay tròn, trực tiếp chém về phía chiếc vòng tròn màu vàng kim kia.

Hai bên lập tức phát ra vô lượng quang mang, thanh thể không lồ, không gian đều bị vỡ vụn từng mảng lớn.

Dãy núi trong phạm vi vài chục dặm bị san bằng trong nháy mắt.

Hơi thở hủy diệt nuốt chửng tất cả.

Nhưng ngay lúc này, lại có một chiếc vòng tròn màu vàng kim quỷ dị xuyên thủng hư không, trực tiếp từ sau lưng hấn hung hăng đâm tới, phát ra âm thanh chói tai, dưới tiếng găm giận dữ của Cuồng Đao Cổ Thánh, trực tiếp đập mạnh vào lưng hấn.

Cuồng Đao Cổ Thánh vội vàng muốn vùng đao, xoay người quét ngang như tia chớp, nhưng không ngờ, thanh trường đao trong tay như đột nhiên có ý thức, trực tiếp mất không chế, đột nhiên xông lên trời cao.

Sắc mặt hắc biến đổi.

Cả lung đã bị chiếc vòng tròn kinh khủng hung hăng đâm trúng.

Àm!

Tiếng động lớn, máu thịt bắn tung tóe, kèm theo từng tiếng gầm giận dữ và kinh khủng.

Hơn nửa thân thể của Cuồng Dao Cổ Thánh dưới sự công kích điên cuồng của thần khí, thể mà tan vỡ ngay tại chỗ, ngay cả lớp nhuyển giáp bên trong cũng bị đập lõm.

Hắn phun ra máu tươi, tóc tai bù xù, trực tiếp ngã mạnh xuống nơi xa, trong lòng kinh hãi tột độ, không kịp suy nghĩ, quay người bỏ chạy.

Chỉ có điều, lúc này muốn chạy, hiển nhiên đã quá muộn.

Giang Thạch điều khiển hai chiếc vòng tròn màu vàng kim nhanh chóng lao về phía đối phương, trực tiếp chặn đường đối phương, trong khi bản thể của hắn lợi dụng Thiên phú Ngụy Trang, từ trong bóng tối xông ra.

Hai bàn tay to như tấm ván từ phía sau hung hăng tóm lấy Cuồng Dao Cổ Thánh, một cái ôm siết, ôm chặt hắn vào lòng.

Cuồng Dao Cổ Thánh vội vàng giãy giụa kịch liệt, vô số đao khí bộc phát ra từ vô số lỗ chân lông của hắn, muốn ép lui người phía sau, nhưng phát hiện tất cả đao khí xông ra, thể mà đều biến mất không thấy.

Thay vào đó, chính là một thân tinh khí đang nhanh chóng thoát ra ngoài. “Người rút cuộc là ai?” Cuồng Dao Cổ Thánh phát ra tiếng kêu thảm thiết.

Chương 786: Chân Long

Truyền Thừa 2

Chương 786: Chân Long Truyền Thừa 2

Nhưng sương mù mù mịt, vô biên vô tận.

Trong phạm vi vài chục dặm, lại không có một tia đáp lại.

...

Bản thể của Giang Thạch như một bóng ma quỷ dị, xuất hiện bất định trong khu vực này, theo sự nuốt chửng không ngừng của hắn, bản thể và con rối của hắn đều đang nhanh chóng trở nên mạnh mẽ.

Đặc biệt là con rối của hắn.

Đã có vài lần con rối của hắn bị những cao thủ tuyệt đỉnh chặn lại, mất thấy sức mạnh gần hao hết, sắp bị bắt giữ, nhưng ngay lúc này, con rối của hắn lại một lần nữa sinh ra một cỗ sức mạnh cường đại, khiến con rối của hắn lại một lần nữa giết ra khỏi vòng vây.

Con rối của hắn giống như một con gián bất tử, liên tục nhiều lần thoát khỏi tay những cường giả, khiến bảy vị cao thủ tuyệt đỉnh đang truy sát đều tức giận đến mức mặt mày xanh mét, gào thét.

Cái mâu chốt hơn là, con rối này của hắn mượn sự che giấu của vô tận sương mù, một lần nữa khiến hai vị Cổ Thánh Đại Viên Mãn bị thương nặng.

Hai vị Cổ Thánh Đại Viên Mãn này, nghiễm nhiên cũng bắt đầu nhanh chóng rút lại phía sau, không thể tiếp tục tham gia

truy sát.

Mà Giang Thạch bản thể trong bóng tối lại một lần nữa nhân cơ hội xuất hiện, nhanh chóng nuốt chửng hai vị Cổ Thánh Đại Viên Mãn này.

Ngoài ra, trong số bốn vị cao thủ tuyệt đỉnh đang bao vây từ các hướng khác, cũng có hai người bị nuốt chửng một lần nữa.

Cho đến nay, Giang Thạch đã nuốt chửng tổng cộng sáu vị Cổ Thánh Đại Viên Mãn.

Tinh khí mạnh mẽ cuộn cuộn trong thân thể hắn, khiến hắn mơ hồ cảm nhận được cảnh giới của bản thân dường như lại có chút dao động.

Ngay khi hắn đang mừng thầm, chuẩn bị tiếp tục nuốt chửng, thì bên ngoài Vạn Cổ Đại Sơn, cách đó vô số dặm, đột nhiên xảy ra chấn động.

Lý do không gì khác.

Mười ba vị cao thủ tuyệt đỉnh khi đi vào Hồng Hoang Đại Sơn đều lưu lại hồn đặng làm trung gian, kết quả là vào ngày này, mười ba ngọn hồn đặng đột nhiên tắt ngúm đi sáu ngọn.

Cảnh tượng quỷ dị khiến cho mười ba vị Thần Linh trong cổ điện đều đồng tử co rút, trong mắt bắn ra từng đạo quang mang kinh người.

Kể từ khi họ thành tựu Thần Linh quả vị, đã bao nhiêu năm chưa từng cảm nhận được sự chấn động, nhưng hôm nay lại thật sự khiến họ cảm thấy chấn động.

Chẳng lẽ hạ giới kia tồn tại bí mật gì?

Bọn họ đã phái mười ba vị cao thủ tuyệt đỉnh đi qua, trong đó còn có ba vị cường giả cấp Bán Thần, kết quả là chỉ trong

một ngày ngắn ngủi đã trực tiếp chết đi sáu vị Cổ Thánh Cửu Trọng Thiên!

“Có cổ quái, Đại Hoành thế giới kia có cổ quái!”

Một trong những vị Thần Linh ngũ khí lạnh lùng, trong mắt chứa đựng vô số cảnh tượng, như nhật nguyệt sụp đổ, vũ trụ hủy diệt.

“Nhật Nguyệt Song Thần, các người nói người đoạt đi đế đạo truyền thừa là một con rối, như vậy xem ra người này đã đích thân ra tay rồi.”

Vị Thần Linh thứ hai lãnh đạm lên tiếng, cao cao tại thượng, toàn thân kim hoàng quần quanh, quang huy mờ mờ, khó có thể nhìn rõ.

“Bản thể? Cho dù là bản thể của hắn thì có thể làm gì? Đại Hoành thế giới có cấm chế đế đạo bao phủ, có thể ngăn cách tất cả lực lượng của Thần Linh, bản thể của hắn nhiều nhất cũng chỉ là một Bán Thần mà thôi.”

Vị Thần Linh thứ ba ngũ khí nhàn nhạt.

“Dù là Bán Thần, nếu như mai phục cẩn thận, vẫn sẽ khiến cho người của chúng ta tổn thất thảm trọng, mau chóng truyền tin tức trở về đi, cáo tri những người đó, cẩn thận hành động, bản thể của đối phương đã ra tay.”

Vị Thần Linh thứ tư lãnh đạm nói.

“Có thể”

“Truyền lệnh sớm một chút đi.”

Từng đạo âm thanh từ trong miệng của những vị Thần Linh này phát ra, nhàn nhạt mà uy nghiêm, tràn đầy uy áp không thể chống đỡ.

Không lâu sau, một đạo Thân Linh pháp chỉ trực tiếp từ nơi này truyền dương ra ngoài, bị người mang đến Đại Hoành thế giới.

Toàn bộ Đại Hoành chỉ địa một lần nữa xôn xao.

Nhóm cao thủ đang tham gia vây truy chặn giết, càng không khỏi sắc mặt kinh hãi, không thể tin được.

Bản thể của đối phương đã ra tay?

Hơn nữa còn vô thanh vô tức giết chết sáu đồng bạn của bọn họ?

Sao có thể như vậy?

Bọn họ một đường vây truy chặn giết, cũng không nghe thấy bất kỳ động tĩnh gì, bản thể của đối phương rút cuộc là ra tay lúc nào?

“Bản thể của hắn đang ở gần đây, đang âm thầm quan sát chúng ta!”

Ngân Lân Cổ Thánh khuôn mặt lạnh lùng của, thanh âm lạnh lẽo, vô cùng quả quyết, một đôi mắt sắc bén nhìn về bốn phương tám hướng, nói: “Hắn đang chờ chúng ta xuất hiện sai lầm hoặc trọng thương, sau đó từ trong bóng tối ra tay giết chết chúng ta!”

“Cái gì?” Thân hình không lồ, tóc dài màu đỏ thẫm của Xích Đồng dựng đứng, một đôi mắt to lớn lộ ra ánh mắt kinh người, âm sâm nói: “Thứ chết tiệt, thật sự là đánh chủ ý hay, rút ra đây cho ta!”

Hắn điên cuồng gầm thét, thanh âm khủng bố, chấn động cả thế giới sương mù đang lẫn lộn rung chuyển, phát ra tiếng ầm ầm.

Chỉ có điều bốn phương tám hướng một mảnh tĩnh mịch.

Đối với thanh âm của hắn không có bất kỳ hồi đáp nào.

“Đủ rồi Xích Đồng, đừng găm thét nữa, bây giờ chúng ta nên nhanh chóng đi cùng những người khác, tránh cho những người khác tiếp tục bị hắn tập kích.”

Chương 787: Chân Long

Truyền Thừa 3

Chương 787: Chân Long Truyền Thừa 3

Ngân Lân ngữ khí lạnh lùng, nhìn quanh tứ phía.

Toàn bộ Vạn Thi Long Sơn, vô cùng không lồ, sương mù lẫn lộn, phương viên vô số dặm, bây giờ chỉ có hai người bọn họ tụ tập cùng một chỗ, những người khác đều lạc mất.

Về phần con rối của Giang Thạch cũng đã mất dấu.

Bây giờ hai người bọn họ đều đã mê thất trong sương mù vô tận nơi đây.

Có thể nói, nhóm người bọn họ bây giờ đã rơi vào thế bị động tuyệt đối.

Từ khi bước vào Vạn Thi Long Sơn này, bọn họ đã mất đi ưu thế.

“Thật sự là hỗn chương, cho dù có hủy diệt toàn bộ phương viên vô số dặm này, ta cũng muốn bức hấn ra;

Xích Đồng tiếp tục gầm thét, thanh âm khổng lồ, chính là cái bạo tính tình, nói được làm được, vung tay lên, âm vang một tiếng, vô số quang mang từ trong thân thể hấn bộc phát ra, như núi lửa cuộn cuộn, trực tiếp nhân chìm tứ phía.

Lập tức, phương viên mấy chục dặm núi non đều sụp đổ, không gian vỡ vụn, khí tức hủy diệt vô tận hiện ra, tựa như đang khai thiên ích địa vậy.

Cảnh tượng khủng bố khiến cho vô số người ở xa cũng đều kinh động.

Cứ như vậy, Xích Đồng không ngừng ra tay, bàn tay to lớn liên tục quét ngang, phát ra tiếng âm ầm, không gian nổ tung, đất rung núi chuyển, toàn bộ cảnh tượng càng ngày càng đáng sợ. Một bên Ngân Lân sắc mặt lạnh lùng, không nói lời nào, thân hình cao ngất, yên lặng quan sát tất cả những điều này.

Hắn tin tưởng những truy sát giả khác bên kia cũng khẳng định đều đã tiếp nhận được tin tức của Thần Linh, một khi nhìn thấy động tĩnh khổng lồ bên này, tất nhiên sẽ nhanh chóng chạy đến hội hợp.

Đến lúc đó bọn họ lại liên thủ bức ra đối phương cũng không muộn.

Sự thật cũng giống như hắn tưởng tượng.

Trong lúc Xích Đồng bên này đang điên cuồng ra tay, truy sát giả ở bốn phương tám hướng khác cũng rất nhanh đều nhận thấy động tĩnh nơi đây.

Từng người từng người đều kinh nghi, không chút do dự, lập tức nhanh chóng hướng bên này chạy đến.

Cùng lúc đó.

Giang Thạch đang ẩn nấp trong bóng tối cũng nhanh chóng phát hiện ra cảnh tượng đó, sau đó nhanh chóng từ những Cổ Thánh khác nhận được tin tức.

Hắn trong lòng ngưng trệ.

“Bọn Thần Linh kia đã biết chuyện †a ám sát những Cổ Thánh khác rồi? Đúng rồi, những Cổ Thánh này xuống đây, đa phần đều lưu lại hậu thủ, một khi bản thân tử vong, rất nhanh sẽ bị Thần Linh phát hiện, bắt quá. . “

Ánh mắt của hắn híp lại, hiện ra nụ cười lạnh.

“Cho dù các người biết thì có thể làm gì? Vạn Thi Long Sơn này quanh năm sương mù không tan, ta sẽ thôn phệ từng

người từng người các người, đem tất cả các người nuốt chửng.” Hấn phát hiện tiến vào nơi này không chỉ có mười ba vị cao thủ tuyệt đỉnh, đồng thời còn có những Cổ Thánh, Bán Thánh khác, đang cùng tham gia vây giết, những người này đều sẽ trở thành thuốc bổ của hắn.

Hắn có năm chắc chỉ cần nuốt chửng vài vị Cổ Thánh nữa, hắn nhất định có thể thuận lợi đột phá một trọng thiên tiếp theo.

Bản thể của Giang Thạch lóe lên một cái, lần nữa từ nơi này biến mất không thấy.

Cùng một lúc, con rối của hắn cũng đang nhanh chóng hành động, thần quỷ không hay, cố ý tập kích một số Cổ Thánh đơn độc, Toàn bộ Vạn Thi Long Sơn nhất thời trực tiếp rơi vào tình trạng lòng người hoảng loạn.

Liên tục có từng vị Cổ Thánh, Bán Thánh bị nhanh chóng nuốt chửng.

Bản thể của Giang Thạch hành động cực kỳ nhanh chóng, chớp mắt đã là nửa ngày trôi qua.

Lại có một vị Cổ Thánh Đại Viên Mãn đơn độc bị Giang Thạch bắt được, một thân tinh khí đều thành toàn cho Giang Thạch,

Mà sau khi nuốt chửng vị Cổ Thánh Đại Viên Mãn thứ bảy này, cảnh giới vốn không nhúc nhích của Giang Thạch rốt cuộc lại lần nữa đột phá.

Cổ Thánh Bát Trọng Thiên! !

Khoảng cách với chân chính Viên Mãn chỉ còn lại một bước.

Dưới sự bổ sung của tinh khí nồng đậm, cho dù là nhục thân, hay là linh hồn của hắn đều đã được lột xác, một thân lực

lượng cường đại vô biên vô tế, tựa như trong cơ thể chứa đựng một tiểu vũ trụ vậy.

Hắn bây giờ có một loại cảm giác, tựa như bây giờ bản thân hoàn toàn có thể một quyền đánh chết bản thân trước đây.

Loại cảm giác lực lượng cường đại này thật sự quá huyền diệu.

“Trên danh nghĩa chỉ là Cổ Thánh Bát Trọng Thiên, nhưng trên thực tế, lấy lực lượng bây giờ của ta e rằng đủ để sánh ngang Bán Thần.”

Giang Thạch trong miệng tự nhủ.

Bán Thần lại nên có được lực lượng như thế nào?

Cổ Thánh đã được coi là lột xác, từ Cổ Thánh đến Bán Thần tuyệt đối là hai lần nhảy vọt của toàn bộ bản chất sinh mệnh.

Hắn không khỏi than thở. Có đôi khi càng cường đại, càng có thể cảm nhận được sự đáng sợ của thế giới này, tầng lớp sinh mệnh nối tiếp nhau, tựa như vĩnh viễn không thấy điểm cuối vậy.

Hắn nhẹ nhàng nắm chặt nắm đấm, cẩn thận cảm nhận lực lượng cường đại chứa đựng trong thân thể, có một loại xúc động, rất muốn trực tiếp bạo lộ bản thể, không màng tất cả đi đại khai sát giới, cùng ba vị Bán Thần và những Cổ Thánh còn lại chính diện so tài một trận.

Nhưng rất nhanh hắn lại hít sâu một hơi, lân nữa bình tĩnh lại.

Không đủ an toàn!

Lấy lực lượng bây giờ của hắn vẫn là không có gì nắm chắc!

Chương 788: Chân Long

Truyền Thừa 4

Chương 788: Chân Long Truyền Thừa 4

Lực lượng của Bán Thần hấn chưa từng chân chính chứng kiến qua, vạn nhất vượt qua dự liệu của hấn, một khi rơi vào vòng vây, tất nhiên nguy hiểm.

“Bây giờ vẫn chưa phải lúc, chỉ có đến Cổ Thánh Cửu Trọng Thiên, mới có thể để ta có được nắm chắc tất thắng.”

Giang Thạch nắm chặt nắm đấm, ánh mắt lóe lên.

Chốc lát sau, thân thể của hấn lại lần nữa biến mất không thấy.

Toàn bộ thế giới sương mù lại lần nữa diễn ra một màn săn giết và bị săn giết kinh khủng, theo từng vị Cổ Thánh liên tục mất tích, rốt cuộc có càng ngày càng nhiều người cảm nhận được không đúng. Trong tiếng kêu sợ hãi liên tục của mọi người, bọn họ nhanh chóng tập hợp lại cùng một chỗ, rất nhanh toàn bộ đều xuất hiện bên cạnh Ngân Lân, Xích Đồng, Thái Dương Cổ Thánh.

“Mất tích rồi, Huyền Minh Cổ Thánh mất tích rồi, Phong Đô Cổ Thánh cũng mất tích rồi, những Cổ Thánh ta quen biết đã mất tích ba vị!”

“Ta cũng vậy, đồng bạn của ta mất tích hai vị.”

“Thuộc hạ của ta mất tích bốn vị, toàn bộ đều là sống không gặp người, chết không gặp xác, đây là yêu thuật gì.”

“Mọi người cẩn thận, bản thể của người kia khẳng định đang ở phụ cận, hẳn phần lớn là có được thực lực Bán Thần.”

Một vị cao thủ tuyệt đỉnh đột nhiên phát ra tiếng quát lớn, chấn động tứ phía. Bốn phương tám hướng một phiến xôn xao.

Tất cả Cổ Thánh đều lộ ra vẻ kinh hãi, người người tự nguy, lông tơ dựng đứng.

Bán Thần?

Bản thể của đối phương là một vị Bán Thần? Sao có thể như vậy? Nếu như đối phương thật sự là Bán Thần, vậy bọn họ đám người này chẳng phải là đều sẽ chết không có chỗ chôn thân.

“Ngân Lân đại nhân, chúng ta nên làm gì?”

“Xích Đồng đại nhân, các người nhất định phải tìm được người thần bí kia.”

Đám người hoảng loạn một mảnh.

Đám người chính giữa Ngân Lân, Xích Đồng toàn bộ đều là vẻ mặt âm trầm, ánh mắt âm u, thân thể không nhúc nhích.

Ngược lại là một bên Thái Dương Cổ Thánh, mặt mày lạnh lùng, như trước đây.

“Một đám phế vật, thành sự không đủ bại sự có thừa, sợ chết như vậy, trước đây còn nhao nhao phải tiến vào?”

Hắn lạnh lùng nói.

“Ta thật sự chán ghét nơi này! Ta không muốn lãng phí thêm thời gian nào nữa, ta chỉ muốn giết chết tên khốn kiếp đó!”

Xích Đồng gầm lên giận dữ, như một con mãnh thú đang phát cuồng.

“Rút lui trước đi, sương mù nơi đây bao phủ quanh năm, có phần tà dị, chúng ta không thể tiêu diệt được nó. Trước tiên đến gặp Nhật Nguyệt Song Thân mượn Thôn Yêu Hồ, sức mạnh của Thôn Yêu Hồ nhất định có thể nuốt chửng sương mù nơi đây.”

Ngân Lân lạnh lùng nói.

Mấy vị cao thủ tuyệt đỉnh khác đều lộ vẻ khó coi, đành phải gật đầu lia lịa.

Tiếp tục ở lại đây cũng chẳng ích gì.

Chỉ có tạm thời rút lui mới có thể tìm được đối phương.

Ngay lúc mọi người chuẩn bị hành động, đột nhiên, biến cố xảy ra.

Toàn bộ thế giới sương mù vô tận bỗng chốc rung động dữ dội, vang lên một tiếng long ngâm vang dội, chấn động trời đất, khiến cả bầu trời và trái đất rung chuyển dữ dội.

Vô số ngọn núi nhanh chóng sụp đổ.

Dưới tiếng long ngâm kinh hoàng này, nhiều Cổ Thánh bị chấn động đến rên rỉ, vội vàng bịt tai lại. Ngay sau đó, họ nhanh chóng phát hiện ra một cảnh tượng khiến họ kinh hãi.

Chỉ thấy trong chỗ sâu của sương mù vô tận, từng luồng kim quang kinh hoàng bùng nổ nhanh chóng, nhuộm cả không gian thành màu vàng kim.

Và trong ánh kim quang vô tận đó, một con Kim Long khổng lồ vô cùng kinh khủng từ dưới lòng đất cuồn cuộn lao ra, vô cùng sống động, gần như không khác gì một sinh vật sống.

“Gào!”

Lại một tiếng long ngâm kinh hoàng vang vọng khắp hàng dặm, khiến nhiều Cổ Thánh khác bịt tai, kinh hãi lùi lại.

“Long hôn!”

“Đây là long hôn!”

“Hôn phách của Chân Long, truyền thuyết là có thật. Nơi đây từng có Chân Long ngã xuống.”

Tất cả các Cổ Thánh đều kinh hãi la lên.

Đây rốt cuộc là thế giới gì?

Ngoài việc chôn cất truyền thừa Đế Đạo, cư nhiên còn có Chân Long ngã xuống? !

Trước đây, khi nghe nói nơi đây là Vạn Thi Long Sơn do Chân Long ngã xuống, oán khí không tan mà thành, họ còn coi thường, hoàn toàn không tin.

Nhưng bây giờ mọi người đều cảm nhận được khí tức nồng nặc của Chân Long. Điều này khiến tất cả họ đều không dám tin vào mắt mình.

Chân Long, ngay cả bên ngoài Hồng Hoang Đại Sơn cũng thuộc về truyền thuyết, là tồn tại đứng đầu trong Viễn Cổ thập tộc. Điều quan trọng hơn là, số lượng Chân Long vô cùng thừa thớt, nhưng mỗi thành viên đều có chiến lực kinh thiên, vô cùng khủng bố.

Bên ngoài Hồng Hoang Đại Sơn luôn có tin đồn rằng, Chân Long không bao giờ gặp nhau, rồng mới sinh, rồng già chết.

Đã hàng nghìn năm trôi qua kể từ khi Chân Long đời trước xuất hiện, thế mà Đại Hoành thế giới này cư nhiên cũng có Chân Long?

“Chân Long Truyền Thừa.”

Thái Dương Cổ Thánh ánh mắt sáng rực, lòng trào dâng cuộn trào, trực tiếp hành động ngay lập tức, lao thẳng về phía trước.

Cùng lúc đó, Ngân Lân và Xích Đồng cũng trực tiếp va vỡ hư không, thân hình như gió thoảng điện chớp, theo sát lao qua.

Các Cổ Thánh còn lại cũng như phát điên.

Giữa đám đông hỗn loạn, bản thể của Giang Thạch ngược mắt lên, ánh mắt thoáng hiện vẻ kinh ngạc.

Chương 789: Phía Trước Có Phải Là Triệu Tiền Bồi? 1

Chương 789: Phía Trước Có Phải Là Triệu Tiền Bồi? 1

“Thật sao? Nơi này lại có Chân Long Truyền Thừa?”

Bỗng nhiên, hắc như bùng tỉnh.

Đúng rồi.

Chắc chắn là do ba tên Bán Thần kia tùy tiện công kích, vô tình kích hoạt cấm chế, khiến bí mật ẩn giấu bên trong lộ diện.

Hắn khẽ nhún người, trong nháy mắt biến mất tại chỗ.

Chân Long Truyền Thừa hắn không quan tâm, điều hắn để ý là, cơ hội này, đây chính là thời điểm tuyệt vời để hắn tiến hành thôn phệ đám dị tộc này.

Sâu trong màn sương mù vô tận.

Bên trong một dãy núi có hình thù kỳ lạ.

Nơi đó tồn tại một khe nứt, bên trong khe nứt có vài bóng người đang đứng, nhìn chăm chăm vào một loạt cột đá trước mặt.

Người cầm đầu liên tục rót kinh lực vào các cột đá, khiến chúng như được thổi hồn, tỏa ra từng luồng ánh sáng rực rỡ.

Vô số luồng ánh sáng hội tụ trên không trung, mơ hồ tạo thành hình ảnh một con rồng khổng lồ đang không ngừng cuộn cuộn gào thét.

Rất lâu sau.

Người nọ mới thu hồi kinh lực, hư ảnh Kim Long khổng lồ trên không trung vẫn tiếp tục cuồng vũ, không có dấu hiệu tan biến.

Bên cạnh, Triệu Phi Yến rùng mình, nói: “Phụ thân, nếu bị những Cổ Thánh kia phát hiện, người đoán họ có lột da của chúng ta không?”

“Câm miệng, nhãi con!”

Triệu Hậu Tài quát khế, nói: “Mau đi mau đi, nơi này không thể ở lâu, ở thêm một khắc nữa thôi, mạng sống cũng chẳng giữ được.”

Hắn lập tức dẫn theo nữ nhi và đệ tử vội vàng rời đi.

“Su tôn, chúng ta làm vậy thật sự đáng sao?”

Thượng Quan Vân không nhìn được hỏi.

“Có gì đáng hay không đáng, chúng ta chỉ tình cờ đi ngang qua, tình cờ nhìn thấy cột đá ở đây, tình cờ chạm vào cơ quan trên đó, tất cả đều không liên quan gì đến chúng ta, mau đi. Nhân lúc đám người kia chưa tới, mau chạy!” Triệu Hậu Tài nói.

Nhóm người dọc theo khe nứt sâu hun hút, nhanh chóng chạy về phía xa.

Xa xa.

Ánh sáng rực rỡ chói mắt, từng vị Cổ Thánh đều đang lao tới với tốc độ cực nhanh, từng người hướng về phía Kim Long khổng lồ đang cuồng vũ phía trước mà lao tới.

Đặc biệt là ba vị Bán Thần dẫn đầu, trong mắt bắn ra ánh sáng rực rỡ, giống như tia chớp chói lòa.

Rất nhanh, bọn họ cuối cùng cũng tiếp cận con rồng đang cuồng vũ dữ dội, trong nháy mắt cảm nhận được một cỗ Long

uy không lộ khó tả không ngừng tỏa ra từ phía trước.

Uy áp khủng bố dày đặc như những bức tường khí vô hình, chặn đứng đường đi của bọn họ, ngay cả Bán Thân cũng cảm thấy bị cản trở rất lớn.

“Chân Long Uy, đây là Chân Long Uy thật sự, tất cả đều là thật, nơi này thật sự từng có Chân Long ngã xuống.”

Thân hình cao lớn, khoác trên mình bộ giáp chiến màu bạc, Ngân Lân híp mắt lại, lóe lên ánh sáng kinh tâm động phách, nhìn chăm chăm vào con rồng khổng lồ phía trước.

“Không sai, uy áp này, sức mạnh này chắc chắn là khí tức Chân Long!”

Sắc mặt Xích Đồng lộ vẻ cuồng loạn, đột nhiên vung một chưởng ra, vô cùng đột ngột, trực tiếp tạo thành một luồng ánh sáng đỏ rực, như tia chớp, hung hăng đánh về phía bức tường vô hình phía trước.

Âm!

Ánh sáng khủng bố trong nháy mắt đánh vào hư không, phát ra từng tiếng nổ kinh thiên động địa, lập tức bắt đầu tan biến nhanh chóng, ầm ầm rung động.

Hư ảnh Kim Long vẫn tiếp tục gào thét, như thể nó còn sống.

“Cùng ra tay, đánh tan hư ảnh Kim Long này, tìm ra Long mộ bên dưới!”

Xích Đồng đột nhiên gầm lên, vô cùng táo bạo.

Trên thực tế, gần như ngay khi hắn dứt lời, bên cạnh Thái Dương Cổ Thánh đã xuất thủ nhanh như chớp, luồng sáng khủng bố thứ hai hung hăng đánh tới.

Ngay sau đó, tất cả Cổ Thánh, Bán Thánh tại nơi này đều nhanh chóng ra tay.

Từng luồng ánh sáng rực rỡ không ngừng bắn ra, sóng cuộn trào, âm thanh ầm ĩ, trong nháy mắt trở nên hỗn loạn.

Không xa, bản thể của Giang Thạch lẫn trong đám đông, cau mày, âm thầm sử dụng Thiên phú Thấu Thị quan sát từ xa tất cả những điều này.

Đột nhiên, hắn suy nghĩ trong lòng, cảm thấy không ổn.

Hư ảnh Kim Long ở đây trông có vẻ hào nhoáng nhưng không thiết thực.

Giống như thiếu linh khí, có một cảm giác cứng nhắc không thể nói nên lời.

Giống như một con rối bị sợi dây vô hình kéo vạy.

Hắn cau mày, sau đó lại nhìn về phía xa.

Chỉ thấy phía sau hư ảnh Kim Long vẫn là sương mù vô tận, xa xa trùng điệp, núi non nhấp nhô, che khuất tầm nhìn của mọi người, ngay cả Thiên Phú Thấu Thị của hắn cũng không nhìn ra được quá xa. Đột nhiên, mắt Giang Thạch lóe lên, lộ vẻ nghi ngờ, lập tức nhận thấy giữa những ngọn núi xa xa dường như có vài bóng người thoáng qua.

Hắn suy nghĩ trong lòng, cảm thấy có chút quen thuộc, sau đó thân hình khẽ nhún, trong nháy mắt biến mất tại chỗ.

Sâu trong màn sương mù dày đặc.

Triệu Hậu Tài, Triệu Phi Yến, Thượng Quan Vân ba người một đường chạy như điên, tốc độ cực nhanh, đã có thể nghe rõ tiếng ầm ĩ chấn đau màng nhĩ truyền đến từ phía sau.

Tiếng động kinh khủng, dù bị vô số lớp sương mù ngăn cách, vẫn khiến người ta kinh hãi, như thể nó đã len lỏi vào tận

sâu trong tâm hồn con người.

Chương 790: Phía Trước Có Phải Là Triệu Tiền Bối? 2

Chương 790: Phía Trước Có Phải Là Triệu Tiền Bối? 2

Triệu Phi Yến và Thượng Quan Vân đều rung mình một lần nữa.

“Nhanh lên, nhanh lên, bọn hấn đã đánh nhau rồi!”

“Bọn Cổ Thánh kia đến nhanh thật!”

Tốc độ của họ lại tăng thêm vài phần, chỉ lo chạy trốn về phía trước.

Nhưng ngay khi họ vừa lao ra khỏi con đường tối tăm sâu hun hút này, một tiếng la hét kinh ngạc và vui mừng đột nhiên vang lên từ không xa.

“Ồ, phía trước có phải là Tỏa Hầu Thủ Triệu tiền bối không?”

Giọng nói truyền đến, chính xác lọt vào tai ba người, khiến Triệu Hậu Tài đang chạy trốn với tốc độ cao suýt nữa nhảy dựng lên.

Hắn chỉ cảm thấy giọng nói này như mang theo một loại ma lực thần bí, khiến toàn thân hắn nổi da gà, hồn phách run rẩy, mắt mở to, lập tức nhanh chóng ngừng đầu lên.

Chỉ thấy trong màn sương mù không xa, một bóng người mắt sáng rực, mặt trắng bệch, dường như đã chờ đợi từ lâu, đang nhìn về phía họ.

“Triệu tiền bối, quả nhiên là các người, sao các người lại ở đây?”

Giang Thạch tỏ vẻ kinh ngạc, ánh mắt nhìn chăm chăm vào Triệu Hậu Tài và hai người trước mặt.

Triệu Hậu Tài thầm kêu khỏ.

Sao hấn đến nhanh vậy!

Cách một tầng sương mù dày đặc như vậy, mà người này cũng có thể phát hiện ra.

Tên Giang Thạch này quả thực là khắc tinh của hấn!

“Giang, Giang thiếu hiệp.”

Triệu Hậu Tài cười gượng gạo nói.

Hai người đệ tử và nữ nhi bên cạnh đều trở nên vô cùng vội vàng, vẻ mặt lo lắng, dường như rất sợ Giang Thạch sẽ phát hiện ra điều gì đó.

“Triệu tiền bối, người rút cuộc là người phương nào? Sao mỗi lần ở những thời điểm then chốt ta đều có thể nhìn thấy thân ảnh của các người, chuyện này có vẻ không bình thường lắm nhỉ.”

Giang Thạch ánh mắt lóe lên, tiếp tục nhìn chăm chăm vào Triệu Hậu Tài và hai người trước mặt, muốn nhìn thấu thân thể của ba người, nhưng hấn phát hiện dù nhìn thế nào thì tu vi của ba người cũng vô cùng yếu ớt. Mặc dù có tiến bộ hơn so với trước đây, nhưng tuyệt đối không thể coi là cao thủ thực sự.

Hơn nữa, với tu vi như vậy mà muốn xông vào nơi này quả thực là không thể, nhưng đối phương lại hết lần này tới lần khác làm được rồi.

Thật là kỳ quái.

“Ha ha ha, có sao? Giang thiếu hiệp nghĩ nhiều rồi. Lão phu chỉ thích chu du thiên hạ, rảnh rồi đi đây đi đó, có lẽ đi

hiều nơi nên Giang thiếu hiệp mới có thể gặp chúng ta.”

Triệu Hậu Tài cười gượng gạo.

“Thật sao?”

Giang Thạch ánh mắt lóe lên, nói: “Ta vẫn có chút không tin, vậy lần này các người đã đến đây bằng cách nào?”

“Chúng ta chỉ tình cờ xuất hiện thôi, là từ một khe nứt ở phía đối diện đi qua, dọc theo khe nứt đó là có thể đến đây.”

Triệu Hậu Tài vội vàng chỉ tay về phía trước.

Chỉ thấy ở phía đối diện của họ, thành lĩnh còn có một khe nứt u ám và sâu hun hút, lại có thể thông tới nơi này.

Trước đó, họ chính là đi ra từ khe nứt này, sau đó tiến vào khe nứt phía sau.

“Ồ?”

Giang Thạch quay đầu nhìn lại, nói: “Đi từ khe nứt này có thể tránh bị lạc đường?”

“Đúng vậy, toàn bộ khe nứt này vô cùng dài, chúng ta cũng chỉ tình cờ gặp được thôi.”

Triệu Hậu Tài nhanh chóng trả lời.

“Đúng, đúng vậy.” Triệu Phi Yến và Thượng Quan Vân bên cạnh vội vàng gật đầu như gà mổ thóc.

Giang Thạch như có điều suy nghĩ, quay đầu nhìn lại, một luồng tinh thần lực nhanh chóng thâm nhập vào khe nứt đen kịt, chỉ cảm thấy toàn bộ khe nứt đen như mực, như thể không nhìn thấy điểm cuối.

“Triệu tiên bối, xem ra, vận khí của các người quả thực không tệ.”

Giang Thạch quay đầu mỉm cười, nói: “Vậy vừa rồi các người có nhìn thấy một Long ảnh khổng lồ bay lên từ đây không?”

“Không có, không có, chúng ta tuyệt đối không nhìn thấy, cũng không nhìn thấy thứ gì cả, có lẽ người có thể đi phía sau xem thử.”

Triệu Hậu Tài nói. “Đúng, đúng vậy.”

Triệu Phi Yến và Thượng Quan Vân bên cạnh lại nhanh chóng gạt đầu.

“Thật sao?”

Giang Thạch tiếp tục hỏi.

Àm!

Đột nhiên, phía trên màn sương mù phía sau lại truyền đến từng đợt tiếng âm ỹ rung chuyển trời đất, như núi lửa phun trào, âm thanh vô cùng lớn.

Giang Thạch ngẩng đầu nhìn lên, Thiên phú Thấu Thị triển khai, chỉ thấy ở phía xa, Long ảnh khổng lồ vô cùng to lớn vừa rồi rõ ràng lại tán loạn, hóa thành vô số luồng ánh sáng, tiêu tán xung quanh.

Sau đó, vô số Cổ Thánh trên bầu trời đều điên cuồng lao xuống, hướng về phía một khu vực sương mù. Giang Thạch giật mình.

Chẳng lẽ cấm chế phía trước đã bị phá vỡ nhanh như vậy.

“Triệu tiên bối, chúng ta quả thực có duyên, lần sau ra ngoài, ta sẽ mời các người ăn cơm.”

Giang Thạch nói một câu, lập tức nhanh chóng rời khỏi nơi này.

Tuy nhiên, ngay khi hắn rời đi, đã có một luồng tinh thần lực vô thanh vô tức nhanh chóng bám vào người Triệu Hậu Tài và hai người kia, giống như những cây kim vô hình.

Triệu Hậu Tài và hai người kia thở phào nhẹ nhõm, nhìn thấy Giang Thạch rời đi, vội vàng tăng tốc cước bộ, nhanh chóng tiến về phía trước, trực tiếp tiến vào một khe nứt khác phía trước.

Chương 791: Phía Trước Có Phải Là Triệu Tiền Bồi? 3

Chương 791: Phía Trước Có Phải Là Triệu Tiền Bồi? 3

Vừa lao ra khỏi một đoạn không xa, Triệu Hậu Tài liền nhanh chóng nhìn về phía thân thể của ba người. Sau đó, hắn vội vàng tóm lấy từ trên người ba người một thứ giống như những con “rắn” trong suốt, tiện tay ném chúng lên vách núi bên cạnh, rồi tiếp tục lao về phía trước.

“Tên tiểu tử này quả thực có nhiều thủ đoạn, tốc độ tăng trưởng của tinh thần lực thật kỳ lạ, mới bao lâu mà tinh thần lực đã đạt đến mức độ này.”

Triệu Hậu Tài trầm nghĩ trong lòng.

Xa xa, trong màn sương mù vô tận, theo Long ảnh khổng lồ kia bị đánh tan, tất cả Cổ Thánh, Bán Thánh đều nhanh chóng lao xuống phía dưới.

Mắt Giang Thạch lóe lên, lập tức vận chuyển Thiên phú Ngũ Trang nhanh chóng đi theo sau mọi người, cùng nhau lao xuống.

Chỉ thấy theo mọi người nhanh chóng lao xuống, một hạp cốc màu đen khổng lồ bất ngờ chiếu vào tâm mắt.

Trong hạp cốc khổng lồ này, xuất hiện vô số cột đá bí ẩn, từng cột sừng sững ở đây, san sát nhau, giống như một trận pháp tự nhiên, mỗi cột đá đều có độ dày ba bốn mét, cao vài chục mét.

Cả một cụm cột đá khổng lồ, ít nhất cũng chiếm diện tích hàng trăm trượng.

Ngoài cụm cột đá san sát này, xung quanh không còn thứ gì khác.

Một đám Cổ Thánh đều nhú mày, trong lòng nghĩ ngợi.

“Chỉ là một đồng cột đá? Không có thứ gì khác?” “Không cảm nhận được cấm chế gì? Cũng không có bất kỳ dao động năng lượng nào.”

“Chẳng lẽ Long mộ ẩn giấu dưới những cột đá này?”

Không xa, Thái Dương Kiếm Thánh ánh mắt lạnh lùng, không nói một lời, cổ kiếm vàng trong tay đã nhanh chóng vung ra, một luồng kiếm quang kỳ dị và cực kỳ nhanh chóng quét ngang.

Phập!

Kiếm quang quét qua, tất cả các cột đá đều như hóa thành đậu phụ, ứng thanh mà gãy, đồng loạt ngã xuống đất.

Tuy nhiên, ngay khi những cột đá thô to này bị hấn chém đứt, dường như đã kích hoạt một cấm chế kỳ lạ nào đó.

Đột nhiên, một mảng sương mù màu vàng khổng lồ bùng phát từ nơi này, dày đặc, bao trùm cả bầu trời, trong nháy mắt phóng lên cao, quét ngang về bốn phía.

Tất cả mọi người đều biến sắc, phát ra tiếng kêu kinh hô, vội vàng muốn né tránh, nhưng vẫn chậm, ầm một tiếng, trời đất đảo lộn, nhật nguyệt vô quang.

Một luồng sương mù màu vàng kinh khủng khó có thể tưởng tượng thoáng cái đã bao phủ hết thấy, khiến cả thiên địa đều phẳng phất như run rẩy.

Trong nháy mắt, tất cả Cổ Thánh, Bán Thánh đều bị sương mù màu vàng kinh khủng bao phủ, khắp nơi đều là sương mù vô tận, đưa tay không thấy năm ngón.

Giống như bước vào một thế giới màu vàng kỳ lạ nào đó.

“Chuyện gì thế? Chuyện gì xảy ra ở đây?”

“Không ổn, nơi này có cấm chế, mọi người đừng hoảng!”

“Kích hoạt thần khí, xua tan sương mù này!”

“Không đúng, sương mù này kỳ lạ, khó mà xua tan được, mọi người cẩn thận!”

Từng tiếng la hét hoảng loạn vang lên khắp nơi.

Mọi người dường như đều trở thành người mù, đưa tay không thấy được năm ngón.

Ngay cả Giang Thạch cũng giật mình.

Sương mù nơi đây quá nồng, ngay cả Thiên phú Thấu Thị của hắn cũng bị ảnh hưởng, ban đầu hắn còn có thể nhìn thấy rất xa, nhưng thoáng cái đã bị áp súc xuống mấy chục lần, chỉ có thể nhìn thấy trong phạm vi mười mấy mét. Thật kỳ lạ!

Hắn lập tức đề cao cảnh giác, cẩn thận tiến phía trước, trong màn sương mù màu vàng, tiếng la hét hoảng loạn bên tai vẫn không ngừng, kèm theo những tiếng nổ kinh khủng.

Những Cổ Thánh, Bán Thánh này kích hoạt thần khí, quét khắp nơi, rất nhiều ánh sáng thần khí trực tiếp bắn vào người đồng đội.

Giang Thạch dọc theo những tiếng la hét hoảng loạn này mà đi, đột nhiên mắt lóe lên, cuối cùng hắn cũng gặp phải hai Cổ Thánh đang hoảng loạn, không chút do dự, Thiên phú Tỏa Long trong nháy mắt triển khai, thoáng cái đã bao phủ nơi này, thân hình lao tới như quỷ mị.

AI

Tiếng la hét hoảng loạn vang lên, kèm theo những âm thanh kinh hãi. “Người là ai? Tại sao lại tập kích chúng ta, à!”

Tiếng la hét vang lên, hai Cổ Thánh nhanh chóng bị nuốt chửng, chỉ còn lại hai tấm da người kỳ dị.

“Chết tiệt, sức phản kháng lớn thật, suýt chút nữa không bắt được.”

Giang Thạch sắc mặt âm trầm, ném hai xác Cổ Thánh trong tay xuống.

Ban đầu hắn muốn âm thầm giết chết chúng.

Nhưng hai người này giấy giũa quá mạnh, thần khí bùng nổ hết sức, khiến hắn lần đầu tiên suýt chút nữa không thể ngăn chặn được, may mắn là công kích của hắn mạnh hơn.

“Ai ở đó?”

“Chuyện gì xảy ra? Có người đang âm thầm tập kích, mọi người cẩn thận!” “Có thể là thần bí nhân, chết tiệt, thần bí nhân lại xuất hiện rồi!”

Từng tiếng la hét hoảng loạn vang lên không ngừng.

Nơi này trong nháy mắt lâm vào đại loạn, hàng chục luồng ánh sáng trực tiếp đánh tới.

Thân hình Giang Thạch lóe lên, đã biến mất trong màn sương mù màu vàng Vô tận.

Ánh mắt hắn lóe lên, cảm thấy nơi này tuyệt đối là một nơi tuyệt vời!

Quả thực là do thân chế tạo vì chính mình!

Chương 792: Chiến Bán Thánh 1

Chương 792: Chiến Bán Thánh 1

Ở nơi xa.

Trong khe nứt hẹp dưới lòng đất.

Ba người Triệu Hậu Tài và Triệu Phi Yến cuối cùng đã thoát ra từ đây, quay đầu nhìn lại màn sương mù dày đặc cuộn cuộn phía sau, họ lập tức tăng tốc, nhanh chóng rời khỏi nơi này.

Cùng lúc đó.

Ở một khu vực khác.

Giang Thạch điều khiển một con rối vẫn đang lượn lờ trong sương mù, nhưng hấn nhú mảy, theo tinh thần ẩn ký trước đó lao nhanh về phía trước.

Chẳng bao lâu sau, con rối này đã đến trước một hẻm núi lớn, nhìn thấy một tảng đá lớn bị tinh thần ẩn ký bám vào, sắc mặt con rối liền biến đổi. “Lại đề hấn chạy thoát, ta biết ngay là có điều kỳ quái.”

Đã hai lần rồi.

Nhớ lần trước cũng như vậy.

Giang Thạch đã âm thầm dùng một tia tinh thần lực bám lên người Triệu Hậu Tài, kết quả hấn lại trốn thoát được.

Bây giờ Giang Thạch mạnh như vậy, mà vẫn như thế.

Con rồi nheo mắt, nhìn sâu vào hẻm núi phía trước, sau đó lao thẳng vào trong.

Trong màn sương vàng dày đặc.

Giang Thạch vừa nuốt chửng hai Cổ Thánh, nhú mào, dừng lại, suy nghĩ rồi quay đầu nhìn về phía sương mù vô tận.

“Triệu Hậu Tài, hẳn rồi cuộc có bí mật gì.”

Một lát sau, trong lòng hắn dâng trào cảm xúc, không suy nghĩ nhiều nữa, để con rồi tiếp tục truy đuổi, còn bản thân hắn vẫn hoạt động trong khu vực này.

Trong màn sương dày đặc và kỳ dị, đám đông hoảng loạn, tiếng la hét vang lên không ngớt, âm thanh hỗn loạn.

Rõ ràng cái chết của hai Cổ Thánh vừa rồi đã khiến đám đông vốn yên tĩnh trở nên hoảng loạn hơn, như thể đang đối mặt với một ác quỷ khủng khiếp.

Kẻ thù vô hình thường là kẻ thù đáng sợ nhất.

Bọn họ đều là Cổ Thánh, Bán Thánh, ở bên ngoài tuyệt đối đều là những kẻ xưng vương, dù ở ngoài hoang sơn cũng là những nhân vật quan trọng, nhưng ở đây lại lần lượt bị giết thảm, từ đầu đến cuối chưa từng thấy mặt kẻ thù.

Sao có thể không kinh sợ? Nhưng những cuộc tấn công khủng khiếp chưa hề kết thúc, tiếp tục diễn ra, trong nháy mắt lại có một Cổ Thánh và hai Bán Thánh bị giết chết, bị hút cạn tinh khí, thân thể trở nên khô héo và tàn lụi.

Lúc này, trong đám người hỗn loạn cuối cùng cũng có người phát hiện ra thi thể của một Cổ Thánh.

“Mọi người cẩn thận, thân bí nhân đó tinh thông tà thuật, có thể hút tinh khí của người khác!”

“Đây là Huyền Âm Cổ Thánh, Huyền Âm Cổ Thánh đã chết.”

“Thủ đoạn độc ác, Huyền Âm Cổ Thánh bị hút cạn toàn bộ sinh lực, thần bí nhân đang âm thầm nuốt chửng mọi người!”

Tiếng la hét kinh hoàng nhanh chóng vang lên trong đám đông. Đứng đầu là Xích Đồng, Ngân Lân và Thái Dương Kiếm Thánh đều nhíu mày, mắt lóe lên những tia sáng đáng sợ, dù không thể thấy rõ mọi người, nhưng tiếng la hét hỗn loạn vẫn vang rõ trong tai họ.

“Ôn ào quá!”

Thái Dương Kiếm Thánh lạnh lùng, thanh kiếm vàng trong tay hần bất ngờ rút ra như tia chớp, ánh sáng lóe lên, chém thẳng tới trước.

Trong thoáng chốc, không gian như vỡ vụn, mỗi nơi đều chệch khỏi vị trí ban đầu, một tiếng “rắc” vang lên, nửa trên và nửa dưới chệch khỏi nhau.

Màn sương vàng vô tận trước mắt lập tức cuộn cuộn, như đang sụp đổ, các Cổ Thánh và Bán Thánh trước mặt và xung quanh hần ngay lập tức gặp phải tai họa, kêu lên thảm thiết, bị hần chém đứt, máu văng tung tóe, rơi xuống từ trên không, tan biến ngay lập tức, không gian xung quanh sụp đổ, vang lên tiếng ầm ầm, khắp nơi tràn ngập khí hỗn độn.

Bán Thần xuất thủ, đáng sợ vô cùng!

“Thái Dương Kiếm Thánh, ngươi muốn làm gì?”

Xích Đồng không kìm được hét lớn, giọng đầy tức giận.

Giống như một con sư tử điên cuồng, khiến người khác kinh hãi.

“Làm gì? Ngươi không nhìn ra ý đồ của thần bí nhân đó sao? Hần có thể hút tinh khí của mọi người, chắc chắn là muốn

nuốt chửng đề đề thặng bản thân, hơn nữa hấn ả núp không dám lộ diện, chửng tỏ hấn không phải Bán Thần, ta thà giết hết tất cả còn hơn để hấn hút tinh khí, một khi hấn dùng tinh khí của mọi người để bước vào cảnh giới Bán Thần, sẽ càng khó đối phó!”

Thái Dương Kiếm Thánh lạnh lùng nói.

“Nhưng không thể giết chết nhiều người như vậy!”

Xích Đồng lớn tiếng “Những người này có kẻ do ta bảo vệ, người tuyệt đối không được giết, ai dám giết họ, chính là kẻ thù của ta!”

“Ngươi!”

Thái Dương Kiếm Thánh mắt lóe lên, tức giận.

Trong màn sương vàng dày đặc, Giang Thạch vẫn nhanh chóng hành động, lại nuốt chửng vài người, tiếng thét thảm thiết vang lên, xác chết rơi xuống.

Bất chợt!

Thái Dương Kiếm Thánh như phát hiện ra điều gì đó, mắt hấn lạnh lùng, quay ngoắt lại, thanh kiếm vàng trong tay lóe lên trước mặt.

Vút vút vút!

Một thoáng chốc, hàng chục sợi dây mảnh khảnh kỳ dị hiện ra, dày đặc như mạng nhện, nhanh chóng hướng về phía sau. Không gian như bị nứt vỡ, khắp nơi tràn ngập khí kiếm khủng khiếp.

Giang Thạch kinh hãi, vừa thoát khỏi chỗ đó đã cảm nhận ngay một mối nguy hiểm không thể tả, như thể hàng ngàn thanh kiếm đột ngột rơi xuống người hấn, khí tức mạnh mẽ đáng sợ khóa chặt linh hồn hấn.

Quả là một cường giả đáng sợ

Chỉ cần đi ngang qua mà hắn đã cảm nhận được! Thân thể hắn muốn né tránh nhưng không kịp, chỉ có thể thôi động Kim Cương Trắc để chống cự, đồng thời kích hoạt các thiên phú đến mức tối đa.

Chương 793: Chiến Bán Thánh 2

Chương 793: Chiến Bán Thánh 2

Nhưng hắn vừa phản kháng thì Thái Dương Kiếm Thánh đã ngay lập tức phát hiện ra thân thể hắn, tiếp đó lại là hàng chục đạo kiếm quang đáng sợ vút qua.

Vút vút vút! Không gian nứt vỡ, ánh sáng mờ ảo, trong thoáng chốc như có vô số sợi dây kỳ dị cắt qua, lực lượng mạnh mẽ và đáng sợ xuyên qua nơi này, tất cả đều hướng về phía Giang Thạch.

Giang Thạch ngay lập tức cảm thấy mỗi nguy hiểm sống chết càng nồng nặc hơn, lập tức triển khai [Thiên Phú Dự Tri] và [Thiên Phú Thôn Phệ], dùng Kim Cương Trác cường ép chống lại vô số sợi dây của đối phương, đồng thời hét lớn.

Ầm!!

Một tiếng nổ cực lớn vang lên, chấn động trời đất, truyền qua không gian, khiến Thái Dương Kiếm Thánh bị ảnh hưởng, trong thoáng chốc đầu óc hắn rung động, ong ong vang dội, trở nên mơ màng.

Nhưng ngay sau đó, hắn đã phản ứng lại.

Đồng thời, không xa đó, Ngân Lân và Xích Đồng cuối cùng cũng nhận ra điều bất thường, ánh mắt lóe lên, thân thể họ nhanh chóng lao đến, hướng về khu vực của Giang Thạch đánh mạnh vào.

Giang Thạch sau khi phát ra

[Thiên Phú Lôi Âm] , toàn thân đã nhanh chóng rút lui, nhờ vào [Thiên Phú Thần Hành] biến mất khỏi nơi này, vài lần lóe lên, đã hoàn toàn hòa vào màn sương vàng.

Ầm! Ầm! Lúc này, các đòn tấn công của Ngân Lân và Xích Đồng mới tới, đánh tan không gian nhanh chóng sụp đổ, sóng dao động kinh khủng lan tỏa bốn phía.

“Tốc độ nhanh quá, thần bí nhân đã xuất hiện!”

“Khác với con rồi trước đó, lần này chắc chắn là bản thể của hắn, bản thể của hắn quả nhiên không phải Bán Thần, hắn chỉ là Cổ Thánh đại viên mãn!”

“Thật là một kẻ bí ẩn, luôn ẩn nấp nơi đây, âm thầm tính toán mọi người!”

Ngân Lân, Xích Đồng và Thái Dương Kiếm Thánh trong mắt lóe lên những tia sáng đáng sợ, nhanh chóng quét nhìn bốn phía.

Qua cuộc giao đấu ngắn ngủi giữa Thái Dương Kiếm Thánh và kẻ bí ẩn, họ đã có thể phán đoán đại khái thực lực của kẻ bí ẩn! Tuyệt đối không phải Bán Thần!

“Đồ chết tiệt, một con kiến hôi dám làm lãng phí thời gian của chúng ta lâu như vậy, một khi bắt được hắn, ta sẽ chém hắn thành ngàn mảnh!”

Xích Đồng giận dữ, ánh mắt lạnh lẽo, bàn tay to lớn nắm chặt.

Không xa đó.

Giang Thạch đã thu hồi Kim Cương Trắc, nhanh chóng rời xa khu vực vừa rồi không biết bao nhiêu dặm, mặt mày nghiêm trọng, trong lòng dâng trào cảm xúc.

“Cường giả Bán Thần quả là đáng sợ, ba người vừa rồi có vẻ là ba người đứng đầu.”

Giang Thạch nhìn cánh tay đầy máu của mình, sử dụng [Thiên Phú: Trị Liệu] nhanh chóng hồi phục thương tích. Cường giả Bán Thần và Cổ Thánh quả thật khác biệt!

Năng lượng của họ tinh thuần hơn!

Cũng mạnh mẽ hơn!

Đặc biệt là những đạo kiếm quang đầu tiên hấn chém tới, dày đặc, xuyên thấu linh hồn, dù có Kim Cương Trác phòng thủ cũng không thể hoàn toàn chặn lại!

“Thực lực của ta hiện tại tuy mạnh, nhưng so với Bán Thần vẫn còn chút thiếu sót, giữ cho mình không bại thì không thành vấn đề, nhưng muốn chiến thắng thì vẫn quá khó.”

Giang Thạch lẩm bẩm.

Một lát sau, hấn lại biến mất, bắt đầu hành động trong bóng tối.

Vì hiện tại không phải đối thủ của Bán Thần, nên hấn chỉ có thể tiếp tục thôn phệ.

Nhân lúc nơi này còn màn sương vàng dày đặc, tuyệt đối là cơ hội tốt nhất để hấn thôn phệ, một khi màn sương vàng tan biến, sẽ rất khó để thôn phệ.

Cứ thế thời gian lại trôi qua hơn nửa ngày.

Giang Thạch xuất quỷ nhập thần, ra tay độc ác, liên tục thôn phệ thêm vài vị Cổ Thánh, cuối cùng, cảnh giới mà hấn vừa mới đột phá đã bắt đầu xuất hiện dấu hiệu lỏng lẻo.

Vô số tinh khí từ lỗ chân lông của hấn phát ra, toàn thân như biến thành một quả bóng lớn, tinh khí trong cơ thể đậm đặc không tưởng, mọi lỗ chân lông đều phát ra ánh sáng rực rỡ.

Hắn kinh ngạc, vội vàng toàn lực áp chế bản thân, nhanh chóng di chuyển, chuẩn bị tìm chỗ ẩn nấp để tinh luyện kỹ lưỡng.

Nhưng ngay lúc đó!

Cả Vạn Thi Long Sơn bỗng nhiên xảy ra biến cố.

Một lực hút vô cùng mạnh mẽ đột ngột xuất hiện từ khu vực trên cao, cuồn cuộn, vô biên vô tận, khiến tất cả sương mù ở đây đều rung chuyển dữ dội, từng đám từng đám xông lên trời cao.

Toàn bộ sương mù vàng, sương mù trắng đều nhanh chóng biến mất.

Giống như nước sông đổ vào biển.

Những Cổ Thánh và Bán Thánh còn lại đều vui mừng, nhanh chóng ngẩng đầu nhìn lên.

“Sương mù tan rồi, sương mù ở đây tan rồi!”

“Là Thôn Yêu Hồ! Có Cổ Thánh khác mang Thôn Yêu Hồ đến!” “Đây là sức mạnh của Thôn Yêu Hồ!”

Mọi người reo hò vui mừng.

Ngân Lân, Xích Đồng, Thái Dương Kiếm Thánh đều im lặng, ngẩng đầu nhìn lên cao.

Chỉ thấy theo làn sương mù vàng vô biên tan biến nhanh chóng, ở khu vực trên cao, xuất hiện một thiếu niên mặc áo trắng, môi đỏ răng trắng, cao khoảng một mét rưỡi, hai tay giơ cao, cầm một chiếc bình đỏ như rượu, nhắm xuống phía dưới.

Làn sương mù vàng vô tận bị chiếc bình đỏ trong tay hắn nuốt sạch.

“Xích Đồng đại nhân, Ngân Lân đại nhân, Thái Dương tiên bối, chủ nhân của ta đã biết tất cả những gì các vị gặp phải ở

hạ giới, đặc biệt cử ta mang Thôn Yêu Hồ đến giúp các vị.
Hơn nữa, chủ nhân của ta nói rằng ngôi mộ Chân Long này
là một ngôi mộ giả, hoặc nói đúng hơn,
cơ duyên của ngôi mộ này đã bị người
khác lấy đi từ lâu, những cột đá các vị
phá hủy đều là do người ta cố ý để lại.” Thiếu niên cười
nói.

Chương 794: Chiến Bán Thánh 3

Chương 794: Chiến Bán Thánh 3

“Cái gì? Mộ giả sao?”

“Cơ duyên Chân Long đã bị người khác lấy mất?”

Mọi người xôn xao, kinh ngạc.

“Thanh Giao đồng tử, thật sự phải đa tạ ngươi.”

Ngân Lân mặt mày u ám, nói.

“Ngân Lân đại nhân thật quá khách sáo, chủ nhân của ta nói rằng, nếu Ngân Lân đại nhân có thể bắt được thần bí nhân đó, đó là sự đền đáp lớn nhất cho người.”

Thiếu niên tiếp tục cười.

“Ta hiểu rồi.”

Ngân Lân lạnh lùng đáp.

“Đồ đáng chết, sương mù tan đi, ta phải xé xác tên đó ngay lập tức!”

Xích Đồng tính tình nóng nảy, giọng lạnh lùng, mắt lóe lên như điện, nhìn quanh bốn phía.

Các Cổ Thánh, Bán Thánh khác cũng quay đầu nhìn xung quanh.

Chỉ đến lúc này họ mới nhận ra, mình đã mất bao nhiêu người, ai nấy đều kinh ngạc, xôn xao.

Ngay lúc đó, đột nhiên, mọi người nhận thấy giữa những ngọn núi không xa truyền đến những dao động mạnh mẽ, phát ra những tia sáng vàng rực, lan tỏa khắp bốn phía.

Mắt mọi người co lại, ngay lập tức cảm thấy không ổn.

“Ồ đằng kia!”

Có người kinh hãi kêu lên.

Rầm rầm! Ba vị Bán Thần dẫn đầu không nói lời nào, ngay lập tức lao tới, đập nát không gian, nhanh chóng tiếp cận khu vực đó.

Trong đó, Thái Dương Kiếm Thánh lại lần nữa rút kiếm như tia chớp, trong nháy mắt, vô số tia kiếm sáng lóe qua.

Người còn chưa tới, những tia kiếm đáng sợ đã bao phủ ngọn núi, ngay lập tức khí tức hủy diệt vô tận hiện ra.

Âm một tiếng, trời đất sụp đổ, mặt trời và mặt trăng tối sầm.

Cả ngọn núi lập tức bị phá hủy, hóa thành những hạt bụi nhỏ, tan biến hoàn toàn.

Trong đám bụi vô tận, những tia sáng vàng rực lớn lao đang cuộn trào.

Thân thể Giang Thạch đứng yên, từ hàng ngàn lỗ chân lông vẫn phát ra ánh sáng chói lòa, toàn thân như đang trải qua một sự khai thiên lập địa, những tia sáng hủy diệt không thể diễn tả cứ quần quanh hắn.

“Là hắn! Khí tức này không thể nhầm được!!”

Xích Đồng mắt lóe lên thần quang, đột ngột hét lớn, một thủ ấn kim sắc khổng lồ chộp mạnh về phía Giang Thạch.

Âm một tiếng, hư không lập tức tan vỡ.

Như một cung điện khổng lồ đè xuống, áp lực khủng khiếp quét qua bốn phía, muốn bắt cả Giang Thạch và không gian xung quanh hắn.

Cảnh tượng kinh hoàng và đáng sợ

Các Cổ Thánh đều lộ vẻ phấn khích, nhìn chăm chăm về phía trước.

Nhưng ngay lúc này! Giang Thạch, người vẫn nhắm mắt và đứng yên, đột nhiên mở mắt, như tia chớp, kim tâm động phách.

Toàn thân hắn đột nhiên bật lên khỏi mặt đất, hàng ngàn lỗ chân lông cùng lúc phát sáng, như một lò lửa, trực tiếp đâm vào ấn tay khổng lồ trên đầu.

Ầm!

Rầm rầm!

Tiếng nổ lớn vang lên, trời đất đảo lộn, hủy diệt ngập tràn, vô số tia sáng bùng phát ra từ chỗ đó.

Hư không lập tức tan biến, hoàn toàn sụp đổ, bốn phía trở thành một hố đen sâu thẳm.

Giang Thạch nhảy ra khỏi hố đen, đứng vững ở một khu vực bên cạnh.

Thủ ấn kim sắc khổng lồ trên đầu hắn bị đâm nát, phát ra tiếng nổ, bắt đầu vỡ vụn nhanh chóng.

Cảnh tượng kinh hoàng, khiến mọi người choáng váng!

Trong dòng năng lượng hỗn loạn vô tận, Giang Thạch đứng sừng sững, toàn thân tỏa ra những quang sáng rực rỡ, tựa như được bao bọc bởi một vầng mặt trời lớn, sát khí ngút trời.

Sức mạnh của hắn vô cùng bá đạo, mạnh mẽ và uy lực, chỉ với một quyền đã làm tan nát một kích toàn lực của một vị

Bán Thần.

Cảnh tượng kinh hoàng này khiến tất cả mọi người đều kinh ngạc.

Bởi vì không lâu trước đây, mọi người đều cho rằng hấn không phải là Bán Thần, nhưng hiện tại, sức mạnh mà Giang Thạch biểu lộ lại vượt ngoài dự đoán.

Ngay cả một kích toàn lực của Xích Đồng cũng bị hấn đánh tan bằng một quyền!

Vậy thì, những Cổ Thánh bình thường làm sao có thể là đối thủ của hấn?

“Ha ha ha hai”

Bàn tay khổng lồ của Xích Đồng bị đánh tan, nhưng hấn không giận mà còn cười lớn, tiếng cười vang dội khắp nơi, ánh mắt lóe lên ngọn lửa giận dữ và hàn quang đáng sợ, chăm chăm nhìn Giang Thạch trước mặt, nói: “Thật là một kẻ không biết sống chết, ngươi cuối cùng đã xuất hiện, không còn trốn tránh nữa, hôm nay ta sẽ xử lý ngươi thật cẩn thận!”

Ánh mắt hấn lạnh lùng, như một con thú khổng lồ, ánh mắt khiến người ta rùng mình, trong lòng hấn đã thực sự nổi giận.

“Ngươi chính là bản thể của thần bí nhân? Ngươi chết cả trăm lần cũng khó mà chuộc tội, đã hại chết biết bao Cổ Thánh, hôm nay ngươi không thể sống sót!”

Một vị Cổ Thánh mặc áo dài vàng, tay cầm thanh kiếm vàng, giọng lạnh lùng, nhìn chăm chăm vào Giang Thạch.

“Đúng vậy, kẻ giết người phải chết!”

Ngân Lân mặc áo giáp bạc, thân hình cao lớn, giọng nói lạnh lùng và bá đạo.

Ba vị Bán Thân cùng phát ra uy áp, những làn sóng áp lực mạnh mẽ và đáng sợ không ngừng đan xen, tạo thành một vùng trường lực dày đặc, khiến nơi này đầy cát bụi và gió mạnh, vừa mới yên tĩnh trở lại đã trở nên tối tăm hơn.

Những Cổ Thánh và Bán Thánh còn lại nhìn thấy cảnh này, liền tự tin hẳn lên, ai nấy sát khí đằng đằng, nhìn về phía trước.

Ngay cả Thanh Giao đồng tử vừa xuất hiện, ánh mắt cũng trở nên lạnh nhạt, chậm rãi nói: “Bây giờ thần bí nhân đã được tìm thấy, các vị không cần lãng phí thời gian nữa, bắt hắn sớm thì càng tốt, để sớm báo cáo với cổ thần, tránh để cổ thần đại nhân không vui vì kéo dài quá lâu!”

Chương 795: Chiến Bán Thánh 4

Chương 795: Chiến Bán Thánh 4

Giang Thạch ở phía không xa, ánh mắt lạnh lùng, đứng yên không động đậy, ánh sáng quanh thân vẫn chưa tan hết, làn sóng năng lượng mạnh mẽ và dày đặc không ngừng cuộn trào.

Trong lòng hắn không còn bất kỳ sự sợ hãi nào.

Cú đấm vừa rồi đã giúp hắn rõ ràng nhận ra sức mạnh của mình.

Với hơn mười loại thiên phú và đế kinh, sức mạnh chiến đấu của hắn không thua kém gì Bán Thần, thậm chí còn mạnh hơn, hôm nay việc mọi người bao vây hắn đã định sẵn là vô ích.

Nếu muốn, hắn hoàn toàn có thể đột phá vòng vây!

“Thái Dương Kiếm Thánh, ngươi và ta hợp lực, trước tiên tiêu diệt hắn, phá hủy thân xác hắn, bắt lấy hồn phách của hắn!”

Xích Đồng giọng nói lạnh lùng, ra hiệu cho Cổ Thánh Thái Dương bên cạnh.

Trong lòng hắn lạnh lùng, hận không thể lập tức lao lên trước để bắt Giang Thạch, nhưng hắn rõ ràng cảm nhận được sức mạnh của Giang Thạch, khác với tưởng tượng của hắn.

Rất khó để bắt một đòn, chỉ có thể liên thủ với các Bán Thần khác.

Các Cổ Thánh, Bán Thánh khác đều phấn khích, chăm chú nhìn về phía trước.

Nếu Xích Đồng và Thái Dương Kiếm Thánh cùng ra tay, chắc chắn có thể giết chết đối phương, huống chỉ còn có một vị Bán Thần khác bên cạnh!

Thái Dương Kiếm Thánh không nói lời nào, mặt mày lạnh lùng, trực tiếp hành động để bày tỏ ý định, thanh cổ kiếm trong tay lóe sáng như tia chớp, trong chớp mắt không biết bao nhiêu ánh kiếm quét qua.

Mỗi tia kiếm đều lướt vào hư không, mảnh như sợi tóc, hoàn toàn không thể nhìn thấy, hàng ngàn tia kiếm lóe qua, không gian như một chiếc gôm vỡ, trong nháy mắt xuất hiện vô số vết nứt nhỏ.

Những vết nứt này nhanh chóng và hung hãn, trong chớp mắt đã xuất hiện trước Giang Thạch.

Nhưng Giang Thạch chỉ khế né, những tia kiếm nhỏ đó lập tức xuất hiện sau lưng hắn, âm một tiếng, một ngọn núi lớn lập tức tan thành tro bụi.

Toàn bộ đá núi vỡ vụn.

Hóa thành bụi bay khắp trời, bay tán loạn.

Các Cổ Thánh, Bán Thánh đều xôn xao, kinh ngạc.

Vì không ai nhìn thấy Giang Thạch hành động như thế nào, thậm chí không thấy Thái Dương Kiếm Thánh rút kiếm khi nào, chỉ nghe thấy tiếng núi vỡ, hư không tan nát.

Nhanh!

Tất cả mọi thứ quá nhanh!

“Tốc độ không tệ!”

Thái Dương Kiếm Thánh giọng lạnh lùng.

“Nói đủ chưa?”

Giang Thạch cuối cùng cũng lên tiếng, giọng lạnh lùng, nói: “Nếu nói đủ rồi, thì hôm nay tất cả đều phải chết!”

Tu vi của hắn đã hoàn toàn viên mãn, đạt tới đỉnh cao cửu trọng thiên, không còn sợ hãi bất kỳ ai.

Ầm một tiếng, Giang Thạch lập tức hành động, lao về phía mọi người, toàn thân tỏa ra ánh sáng rực rỡ, như một thần nhân bằng vàng.

Hắn vận dụng đế kinh Xích Dương đến cực độ, sức mạnh toàn thân ngay lập tức tăng lên bảy tám lần, toàn thân mạnh mẽ gần như nghịch thiên.

Chí!

Đồng thời, hai chiếc Kim Cương Trắc bên cạnh hắn cũng được kích hoạt, phát ra ánh sáng, xoay quanh hắn tựa như hai mặt trời rực rỡ.

Chủ động tấn công!

Toàn bộ sức mạnh bùng phát!

“Ngôn cuồng!”

Xích Đồng thân hình khổng lồ bỗng hét lên một tiếng vang dội, âm thanh lớn đến mức làm cho không gian này chấn động, nổ tung, hắn lao nhanh tới, tung một quyền về phía Giang Thạch.

Nhưng Giang Thạch hoàn toàn không để mắt đến hắn, hai chiếc Kim Cương Trắc hóa thành ánh sáng rực rỡ, lao tới, đập mạnh vào thân thể Xích Đồng.

Cùng lúc đó, hắn tập trung toàn bộ sức mạnh, ánh sáng bùng phát, khí tức cuộn cuộn, mọi thiên phú đều được kích hoạt, tung một quyền vào Thái Dương Kiếm Thánh.

Thái Dương Kiếm Thánh hừ lạnh, chân dậm mạnh xuống đất, toàn thân bay vút lên trời, cách vài ngàn mét trong chớp mắt, vô số kiếm khí từ trên cao trút xuống.

Giang Thạch lao thẳng lên không trung, ánh sáng từ năm đấm không thể ngăn cản, phá tan mọi kiếm khí, âm thanh rền vang, ánh sáng bùng nổ trên đường đi.

Những cơn mưa kiếm đáng sợ lập tức bị hấn làm tan rã, tản ra bốn phía.

Không gian này như thể gặp phải sự hủy diệt.

Mục tiêu của Giang Thạch vô cùng rõ ràng, trước tiên hạ gục một người, như vậy hai người còn lại sẽ khó mà gây uy hiếp.

Trong ba vị Bán Thần này, chỉ có Thái Dương Kiếm Thánh chuyên về kiếm đạo dễ bị hấn khắc chế, với Thiên Phú Tỏa Long và Thiên Phú Thần Hành, hấn hoàn toàn có thể làm đối phương trở tay không kịp.

Ầm ầm!

Hàng loạt ánh kiếm liên tiếp bị phá hủy, thân hình Giang Thạch nhanh đến mức khó tin, như hòa vào trong ánh sáng, nhanh chóng áp sát Thái Dương Kiếm Thánh.

Thái Dương Kiếm Thánh cũng cảm thấy không ổn, khi Giang Thạch càng tiến gần, sức mạnh của hấn nhanh chóng biến mất, như bị áp chế.

Tên này còn có thủ đoạn kỳ quái như vậy!

Hấn hét lên một tiếng, kiếm trong tay đột nhiên biến đổi, từ ánh kiếm vàng biến thành ánh kiếm đen, dày đặc, tạo thành những ký tự kỳ quái, nhanh chóng ép xuống phía dưới.

Nhìn kỹ, những ký tự đó chính là các chữ [l (Ác mộng) IX] (Diệu,

[#1 (tuyệt, [2X] (Sá), IZU] (Tủ), từng chữ đều tràn ngập khí tức đáng sợ và bất tường.

Những ký tự quái dị này rơi xuống, †ạo ra một ảo giác khủng khiếp, như thể địa ngục u minh hiện ra trước mắt, muốn biến mọi sinh linh thành oan hồn.

Nhưng mặc dù những ký tự này đáng sợ, do bị áp chế bởi [Thiên Phú Tỏa Long] , Thái Dương Kiếm Thánh chỉ có thể phát huy một nửa sức mạnh so với bình thường.

Chương 796: Triệu Hậu Tài, Diêm Ma Tộc Nhân 1

Chương 796: Triệu Hậu Tài, Diêm Ma Tộc Nhân 1

Do đó, uy lực của chúng giảm đi đáng kể, Giang Thạch nhanh chóng xuyên qua, thân thể vẫn tiến gần Thái Dương Kiếm Thánh với tốc độ kinh hoàng.

Thái Dương Kiếm Thánh kinh hãi, cảm nhận áp lực to lớn.

Đúng lúc này!

Giang Thạch đột ngột hét lên, âm thanh vang như sấm sét, như tiếng nguyên thủy nhất của thiên địa, kèm theo một chút sóng âm đáng sợ, xuyên thẳng vào não Thái Dương Kiếm Thánh.

Đầu Thái Dương Kiếm Thánh ụp đi, trong chốc lát rơi vào trạng thái trống rỗng, ong ong như trời đất đảo lộn. Không xong rồi!

Hắn hoảng sợ.

Nhưng khi muốn né tránh, đã muộn.

Dù phản ứng của hắn rất nhanh, lập tức hồi phục, nhưng trong cuộc đấu của những cao thủ, chỉ một khoảnh khắc đã định thắng thua.

Àm!

Tiếng nổ đùng đùng, máu tươi bắn tung, kèm theo tiếng hét giận dữ.

Thân hình Giang Thạch đã lao qua Thái Dương Kiếm Thánh, phá vỡ lớp thân lực bảo vệ, một quyền làm nát một bên vai của hắn, máu bắn tung tóe, cả một cánh tay tan thành bụi.

Thái Dương Kiếm Thánh hét lên giận dữ, từ hàng ngàn mảnh thịt máu bùng phát ra ánh sáng đáng sợ, vô số kiếm khí đen lao thẳng về phía Giang Thạch.

Đồng thời, hắn nhanh chóng rút lui, không dám ở lại thêm giây phút nào, lập tức quay đầu bỏ chạy, biến thành ánh kiếm, lao nhanh về phía xa.

Bởi vì hắn cảm nhận được Giang Thạch đã hoàn toàn khóa mục tiêu vào hắn, nếu tiếp tục dây dưa, hậu quả sẽ còn thảm khốc hơn hiện tại.

Tên này quá quái dị!

Trước khi làm rõ thủ đoạn kỳ quái của hắn, Thái Dương Kiếm Thánh không muốn đấu với Giang Thạch nữa.

Àm!

Giang Thạch lại một lần nữa phá tan màn kiếm quang, thân hình vũng vàng đáp xuống một đỉnh núi khác, khí tức bùng bùng, áo choàng bay phấp phới. Mọi chuyện diễn ra tuy có vẻ chậm chạp, nhưng thực chất chỉ xảy ra trong chớp mắt.

Chưa đến một giây, Thái Dương Kiếm Thánh trong số ba vị Bán Thần đã lập tức bỏ chạy.

Kết quả này khiến tất cả mọi người tại đây đều kinh ngạc.

Cùng lúc đó!

Hai cái Kim Cương Trắc vừa lao vào Xích Đồng cũng bị hắn dùng sức mạnh khủng khiếp đánh bật ra.

Hắn gầm lên, khí thế áp đảo, tiếp tục lao về phía Giang Thạch, miệng hét lớn: “Dù Thái Dương Kiếm Thánh có rút lui,

ta cũng phải giết người, Ngân Lân Cổ Thánh, còn chờ gì mà không hành động!”

Ngân Lân Cổ Thánh bên cạnh ánh mắt lạnh lùng, đã sớm hành động, tốc độ cực nhanh, gân như ngay khi Thái Dương Kiếm Thánh vừa rút lui, hắn đã thấy cơ hội, thân hình thoáng hiện, gân như ngay lập tức xuất hiện trên đầu Giang Thạch, một luồng sáng khủng khiếp ập xuống.

Nhưng Giang Thạch đã chuẩn bị trước đối với hắn.

Khi Ngân Lân Cổ Thánh và Xích Đồng vừa lao đến, hắn đã nhanh chóng biến mất, xuất hiện trong đám người hỗn loạn, bắt đầu mở màn cuộc tàn sát.

“Ngông cuồng, dừng lại cho ta!”

Xích Đồng hét lớn, gân như phát điên, xé rách không gian, đối mặt với luồng năng lượng hỗn loạn khủng khiếp, tung một chưởng đánh về phía Giang Thạch.

Giang Thạch không tránh né, một chưởng đánh mạnh, hai Kim Cương Trắc nhanh chóng bay về phía Ngân Lân.

“Người là thứ gì mà dám hét trước mặt ta, cút!!”

Giang Thạch giọng lạnh lùng, toàn lực bùng phát.

Âm!

Ánh sáng rực rỡ, không gian nổ tung.

Hai cường giả va chạm dữ dội, cả hai thân hình đều chấn động mạnh, Giang Thạch tiếp tục lao vào đám người, tiếp tục cuộc tàn sát.

Mặt Xích Đồng lập tức xanh xao, thân hình run rẩy, hét lên: “Người dám!”

Đám đông hỗn loạn, hô hoán.

Những Cổ Thánh và Bán Thánh còn lại như những con cừ non yếu ớt, bị tàn sát nhanh chóng, không ai có thể ngăn cản cú đánh toàn lực của Giang Thạch.

Một chương đánh ra, ngay cả Cổ Thánh đại viên mãn cũng kêu lên một tiếng, bị đánh nát nửa thân.

Đúng lúc này!

Bất ngờ, một tiếng nổ vang lên, một luồng hấp lực vô cùng khủng khiếp bùng phát, lập tức khóa chặt thân thể Giang Thạch, kéo hắn về một phía, làm không gian xung quanh cũng trở nên hỗn loạn.

Giang Thạch giật mình, nhận thấy điều bất thường.

Quay lại nhìn.

Chỉ thấy không xa, Thanh Giao Đồng Tử mặt lạnh lùng, đang kích hoạt Thôn Yêu Hồ trong tay, một luồng hấp lực đáng sợ bùng phát.

Thân thể hắn tiếp tục bị kéo mạnh về phía Thôn Yêu Hồ.

Cùng lúc đó, Xích Đồng và Ngân Lân cũng phá không, lao tới, không chút do dự, toàn thân phát sáng, thúc đẩy thần lực đến cực điểm, đánh mạnh vào Giang Thạch.

Khí tức khủng khiếp, ngay cả Giang Thạch cũng cảm thấy linh hồn mình rung động.

Một khi trúng đòn này, chắc chắn sẽ bị trọng thương!

Hắn vô cùng quyết đoán, [Thiên Phú Chương Binh] lập tức vận chuyển trong cơ thể, tiếng nổ vang lên, Thanh Giao Đồng Tử đang kích hoạt Thôn Yêu Hồ sắc mặt biến đổi, cảm thấy Thôn Yêu Hồ trong tay như có sinh mạng, rung động dữ dội, sau đó bỗng nhiên bay lên trời, thoát khỏi sự kiểm soát của hắn.

Hắn kinh hãi hét lên, lập tức lao tới muốn chop lấy Thôn Yêu Hồ, nhưng Thôn Yêu Hồ đột nhiên xoay miêng nhắm thẳng vào hắn.

Thanh Giao Đồng Tử sợ hãi, lông tóc dựng đứng.

“Không tốt!!”

Hắn lập tức muốn né tránh, nhưng đã quá muộn.

Một luồng hấp lực khủng khiếp bùng phát, nuốt chửng thân thể hắn, chỉ kịp hét lên một tiếng thảm thiết.

Đồng thời!

Giang Thạch thoát khỏi Thôn Yêu Hồ, quay lại, tung ra hai quyền, vận chuyển đé kinh, toàn bộ sức mạnh bùng phát, đánh thẳng vào Xích Đồng và Ngân Lân.

Chương 797: Triệu Hậu Tài, Diêm Ma Tộc Nhân 2

Chương 797: Triệu Hậu Tài, Diêm Ma Tộc Nhân 2

Ầm!

Trời đất rung chuyển.

Nhật nguyệt mờ mịt.

Trong vụ nổ kinh hoàng, ba bóng người bay ngược ra xa, đập mạnh xuống.

Trong lúc bay ngược, Giang Thạch đã dùng [Thiên Phú Chưởng Bình] nắm chặt Thôn Yêu Hồ trong tay, cười lớn, tiếng vang khắp trời.

Những Cổ Thánh và Bán Thánh còn lại đều kinh hãi, cảm thấy bất an.

Ngay cả Xích Đồng và Ngân Lân cũng lập tức biến sắc.

Không ổn!

Thôn Yêu Hồ đã rơi vào tay đối phương!

Gần như ngay khi Giang Thạch bắt lấy Thôn Thiên Hồ, hắn không chút do dự, lập tức xoay miệng hồ, nhanh chóng hướng về phía Xích Đồng, Ngân Lân cùng những Cổ Thánh và Bán Thánh khác mà nuốt tới.

Sức hút mạnh mẽ và khủng khiếp gần như bùng phát ngay lập tức, âm một tiếng, như hóa thành một hố đen kỳ quái, xoay tròn dữ dội, gần như muốn nuốt chửng cả không gian.

Ngân Lân và Xích Đồng giật mình kinh hãi, gân như ngay khi Giang Thạch bắt lấy Thôn Thiên Hồ, họ đã đạp chân một cái, như biến thành ánh sáng điện, lao về phía sau.

Bán Thần quả không hổ danh là Bán Thần!

Khả năng phản ứng thật đáng sợ! Tuy nhiên, phản ứng của họ dù nhanh đến đâu cũng không cứu được những Cổ Thánh và Bán Thánh còn lại.

AI

Những bóng người như điều giấy trong gió, không thể kiểm soát, nhanh chóng bay lên trời, lao về phía miệng Thôn Thiên Hồ.

Vèo vèo vèo vèo!

Chỉ trong chốc lát, tất cả Cổ Thánh và Bán Thánh đều đã bị Thôn Thiên Hồ nuốt chửng.

Thân hình Giang Thạch lướt qua, hóa thành luồng sáng, đuổi theo Ngân Lân và Xích Đồng, tay tiếp tục thôi động Thôn Thiên Hồ, không ngừng nuốt chửng phía trước, miệng cười ha hả, như hóa thành một yêu ma tuyệt thế.

“Ngân Lân, Xích Đồng, các ngươi vừa nãy không phải muốn giết ta sao? Tại sao bây giờ lại quay đầu bỏ chạy? Đám hảo nhi tử của ta, cha của các ngươi đang ở đây, sao không mau đến bái kiến?”

Ầm ầm!

Toàn bộ trời đất vang lên tiếng động, tất cả núi non, thác nước, cây cỏ thụ đều bị nhổ tận gốc, không kiểm soát, nhanh chóng bị hút vào miệng Thôn Thiên Hồ.

Phải nói rằng, bảo vật này thật sự kỳ quái và khủng khiếp.

Sức hút mạnh mẽ của nó dường như không gì không nuốt, không gì không chứa.

Bất kể thứ gì lao vào bên trong, đều khó mà thoát ra.

Ngân Lâm và Xích Đồng đang lao tới, sắc mặt cả hai đều trở nên vô cùng khó coi, nghiêng răng, gân xanh nổi lên, ngọn lửa giận trong lòng gần như không thể kìm chế.

Họ vừa lao tới, vừa bắn ra những luồng sáng mạnh mẽ, nhắm vào miệng Thôn Thiên Hồ, cố gắng ngăn cản sự nuốt chửng của nó.

Nhưng đáng tiếc, tất cả đều vô ích.

Bất kể sát chiêu và bí thuật mạnh đến đâu, khi tới gần miệng Thôn Thiên Hồ, đều bị hút vào ngay, như thể nơi đó là một xoáy nước vĩnh cửu.

Không chỉ hấp thu tất cả các đòn tấn công của họ, mà còn liên tục khóa chặt hồn phách và huyết nhục của họ.

Chỉ cần họ lơ là một chút, sẽ bị hút vào, lập tức bị nuốt chửng vào trong hồ.

Trong lòng họ đầy kinh ngạc và tức giận, gân như muốn gào lên trời.

Cảnh tượng này là điều họ chưa từng nghĩ đến trước đây.

Ban đầu nghĩ rằng lần hạ giới này chỉ là việc vô cùng đơn giản, nhưng không ngờ sự việc lại gặp trở ngại khắp nơi, hoàn toàn ngoài dự tính, không chỉ tổn thất nặng nề, chết mất hàng chục Cổ Thánh, bây giờ ngay cả Thôn Thiên Hồ cũng bị đối phương cướp mất!

Thôn Thiên Hồ là bảo vật thần kỳ ở ngoài Hồng Hoang Đại Sơn, uy danh lừng lẫy, chấn động không biết bao nhiêu dặm, là hung khí nổi danh nhất của Nhật Nguyệt Song Thần.

Hàng ngàn năm trước, nó đã từng nuốt chửng vô số Thần Linh, khi nhắc đến bảo vật này hầu như không ai không biết, không ai không rõ.

Giờ đây Giang Thạch chỉ vì thực lực còn yếu, không thể phát huy được toàn bộ uy lực của Thôn Thiên Hồ, nếu không dù chỉ phát huy được một phần mười sức mạnh của nó, hai người bọn họ đã sớm chết thảm.

“Chết tiệt, Thanh Giao Đồng Tử, đến một bảo vật cũng không thể nắm giữ, lại dễ bị cướp mất, đúng là vô dụng!”

Xích Đồng giận dữ, mắng lớn.

Ngân Lân bên cạnh sắc mặt âm trầm, không nói một lời, đột nhiên thân hình lóe lên, tách khỏi Xích Đồng mà chạy trốn theo hướng khác.

Giang Thạch nhíu mày, không bận tâm, thôi động Thôn Thiên Hồ, tiếp tục nuốt chửng về phía Xích Đồng.

Xích Đồng thấy Ngân Lân quay đầu chạy theo hướng khác, lập tức biến sắc, quay lại nhìn, thấy Giang Thạch đã áp sát hẳn hơn.

Áp lực từ Thôn Thiên Hồ vẫn nhanh chóng tăng lên, khiến hắn cảm thấy toàn thân nổi da gà.

Âm!

Ngay lúc này, phía trước vang lên tiếng nổ, hai Kim Cương Trác rục rở bị Giang Thạch thôi động, không biết từ khi nào đã đến trước Xích Đồng, đánh mạnh vào thân thể hắn.

Đến khi hai Kim Cương Trác hiện ra hoàn toàn, uy lực ẩn chứa trên chúng mới bùng phát.

Sắc mặt Xích Đồng lập tức biến đổi, gầm lên, toàn lực bùng phát, một chưởng đánh mạnh vào hai Kim Cương Trác.

Dấu chưởng khủng khiếp và to lớn in mạnh lên hai vòng tròn, lập tức phát ra tiếng nổ vang trời, khiến không gian nổ tung.

Hai vòng tròn rực rỡ gần như bị đánh bay ngay tại chỗ. Bị cản lại như vậy, áp lực khủng khiếp từ phía sau như rắn độc mãnh thú, lập tức khóa chặt thân thể Xích Đồng, khiến hắn kinh hãi, cố gắng giãy giụa, muốn phá vỡ sự phong tỏa của Thôn Thiên Hồ.

Chương 798: Triệu Hậu Tài, Diêm Ma Tộc Nhân 3

Chương 798: Triệu Hậu Tài, Diêm Ma Tộc Nhân 3

Nhưng hắn vẫn coi thường Giang Thạch.

Dù thực lực bây giờ của Giang Thạch không thể thực sự phát huy toàn bộ uy lực của Thôn Thiên Hồ, nhưng với

[Thiên Phú Chương Binh] của hắn lại giúp hắn kiểm soát Thôn Thiên Hồ một cách đáng kể.

Àm!

Một tiếng nổ dữ dội vang lên, thân hình Xích Đồng phát ra tiếng hét lớn, không gian xung quanh vỡ nát, toàn bộ thân hình cao hơn tám mét lao thẳng vào miệng Thôn Thiên Hồ.

Mặc cho hắn hét lớn thế nào, cũng hoàn toàn vô dụng. Thôn Thiên Hồ khủng khiếp khóa chặt thân thể hắn, như khóa một tờ giấy, hấp thu toàn bộ bí thuật và sát chiêu của hắn, điên cuồng nuốt chửng.

“Không thể nào, người làm sao có thể thôi động Thôn Thiên Hồ! Ta không cam tâm, Vạn Tượng Long Đẳng, Thiên Quân Tị Dịch!”

Xích Đồng liên tục hét lớn, thân hình dù vẫn đang liên tục bị hút vào, nhưng hai tay kết ấn, phát ra tiếng nổ, từ hàng ngàn lỗ chân lông bùng phát ra những luồng ánh sáng hình rồng, như những con rồng thật, lao vào miệng hồ.

Nhưng cũng như trước, đối diện với sức nuốt của Thôn Thiên Hồ, tất cả sự giãy giụa và găm thét của hắn đều vô ích!

Trong chớp mắt, toàn bộ thân hình khổng lồ của hắn đã bị hút vào miệng hồ, miệng phát ra tiếng kêu thảm thiết.

Dù đã vào trong miệng hồ, thân hình hắn vẫn giãy giụa, làm miệng hồ biến dạng, xoắn lại kịch liệt.

“Ta không cam tâm, ta không phục! Đấu với ta một trận đường đường chính chính, ta sẽ giết ngươi, ta không cam tâm, à!”

Những tiếng kêu thảm thiết không ngừng phát ra từ miệng hắn.

Nhưng miệng hồ nhanh chóng phát sáng, kéo thân hình và âm thanh của hắn vào sâu hơn, trong chớp mắt, tiếng của hắn đã biến mất hoàn toàn.

Thôn Thiên Hồ lại trở về hình dạng ban đầu, ánh sáng mờ ảo, thần bí khó lường, bề mặt có những phù văn lưu chuyển, tỏa ra một khí tức khó tả.

Giang Thạch ánh mắt lóe sáng, nhìn về Thôn Yêu Hồ kỳ dị trong tay, trong lòng dậy sóng.

“Thật không thể tin nổi, vật này thật đáng sợ như vậy, một Bán Thần mà cũng bị nuốt chửng nhanh như vậy sao?”

Trong lòng hắn vẫn tràn ngập chút không thể tin được.

Mọi việc diễn ra quá dễ dàng.

Nếu đấu với Xích Đồng một trận đường đường chính chính, không có hàng trăm, hàng ngàn hiệp, khó mà phân thắng bại, nhưng giờ nhờ Thôn Thiên Hồ, hắn không tốn chút sức lực đã nuốt chửng Xích Đồng.

Thật khủng khiếp!

Rất nhanh, ánh mắt Giang Thạch lóe lên ánh sáng kỳ dị, đột ngột quay người, nhìn về hướng khác, rồi thân hình lóe

lên, biến mất ngay lập tức, lao thẳng về phía Bán Thần còn lại. Nhưng Xích Đồng đã làm mất quá nhiều thời gian của hắn, khi hắn thực sự đuổi tới, phát hiện Ngân Lân đã hoàn toàn thoát khỏi thế giới Đại Hoành này.

Hắn không quay đầu lại, chạy trốn trong sự hoảng loạn, quyết định trở về ngoài Hồng Hoang Đại Sơn.

Thôn Thiên Hồ đã rơi vào tay Giang Thạch, hắn không còn bất kỳ ý định nào ở lại nữa, dù có ở lại cũng không thể chống lại Giang Thạch.

Cả thế giới lại chấn động!

Trận chiến tại Vạn Thi Long Sơn làm kinh động cả thế giới Đại Hoành, khiến tất cả sinh linh trong Đại Hoành đều kinh ngạc, lộ vẻ sợ hãi.

Mười ba cao thủ tuyệt đỉnh liên thủ xuất kích, cùng với hàng chục Cổ Thánh và Bán Thánh trợ trận, trận hình như thiên la địa võng, tấn công thần bí nhân, nhưng vẫn không vây được hắn, ngược lại làm cho toàn bộ Vạn Thi Long Sơn hoàn toàn sụp đổ.

Trong đồng đồ nát kéo dài, khắp nơi là cảnh hủy diệt và máu me, không còn thân ảnh một ai.

“Ai có thể cho ta biết, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Sương mù bao phủ trên Vạn Thi Long Sơn hàng ngàn năm tại sao lại tan biến, còn những Cổ Thánh và Bán Thần đâu rồi?”

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Có tin đồn rằng thần bí nhân đã thắng, liệu có thật không?”

“Không thể nào, đó là mười ba cao thủ tuyệt đỉnh, trong thời đại không có Thần Linh, có thể coi là vô địch, làm sao lại thua thần bí nhân được!”

“Tin lớn! Ngoài Hồng Hoang Đại Sơn có tin đồn rằng có người thấy Ngân Lân đại nhân đang hoảng loạn chạy trốn, còn những người khác, không ai quay lại!”

“Ngân Lân đại nhân? Sao có thể?”

Cả thiên hạ xôn xao.

Các loại tin đồn liên tục phát ra, thật giả lẫn lộn, khiến mọi người khó phân biệt, tất cả dị tộc và nhân loại đều hoang mang.

Tin tức này quá lớn, quá kinh khủng, nghe như chuyện thần thoại.

“Đừng đùa a, thân bí nhân dù mạnh đến đâu cũng không thể một mình đánh bại nhiều người như vậy, đó là mười ba cao thủ tuyệt đỉnh, mỗi người đều là truyền thuyết, chưa kể trong đó còn có ba Bán Thần, người biết Bán Thần là gì không?”

“Đúng vậy! Đường đường là Bán Thần, làm sao có thể thua, dù thân bí nhân cũng là Bán Thần, cũng không thể một mình đánh bại ba Bán Thần!”

“Chuyện này là do ta nghe sư huynh kể lại, hẳn đã thấy Ngân Lân đại nhân hoảng loạn chạy trốn ngoài Hồng Hoang Đại Sơn, không quay đầu lại!”

“Còn Thái Dương Kiếm Thánh, có người thấy Thái Dương Kiếm Thánh bị mất một cánh tay, trốn về Hồng Hoang Đại Sơn!”

Các loại tin tức nhanh chóng lan truyền, gây ra vô tận xôn xao.

Tin càng lan truyền càng ly kỳ, ban đầu không nhiều người tin, nhưng lan truyền nhiều, dường như ai cũng phải tin.

Ở một hướng khác.

Ba con lửa nhỏ màu xám chở ba bóng người, đang từ từ đi trên con đường rộng, móng lửa đập lên mặt đất, thỉnh thoảng tung lên những đám bụi vàng. Triệu Phi Yến vừa cười lửa, vừa lắng tai nghe tiếng bàn tán của những người qua lại, không khỏi ngạc nhiên trong lòng.

“Cha, có phải Giang Thạch thật sự đã ra khỏi Vạn Thi Long Sơn rồi không?”

Triệu Phi Yến lên tiếng hỏi.

Thượng Quan Vân cũng nhíu mày nhẹ, nhìn về phía sư phụ của mình.

Chương 799: Triệu Hậu Tài, Diêm Ma Tộc Nhân 4

Chương 799: Triệu Hậu Tài, Diêm Ma Tộc Nhân 4

Chỉ thấy Triệu Hậu Tài cau mày sâu, trầm ngâm bước đi, nói: “Ta mong rằng hắn thực sự có thể thoát ra, nhưng những tin tức này thật giả lẫn lộn, phần lớn đều là suy đoán, bây giờ chưa thể xác định được. Nói thật, ta hy vọng hắn có thể thực sự thoát ra.”

“Cha, sao không trực tiếp đối mặt, việc gì phải trốn tránh?”

Triệu Phi Yên bĩu môi, không kiềm chế được mà nói.

“Hừ, ta cũng muốn đối mặt, ngại quên chuyện năm xưa rồi sao?”

Triệu Hậu Tài hừ lạnh một tiếng, vẻ mặt không vui, trong đôi mắt hiện lên ánh sáng âm u, nói: “Năm xưa ta quá tin người, nên mới dẫn đến việc chúng ta mãi mãi bị kẹt ở đây. Lần này nếu không chuẩn bị kỹ càng, chúng ta sẽ mãi mãi bị kẹt ở đây, cả đời không thể rời đi.”

“Cũng đúng.”

Triệu Phi Yên rùng mình, dường như nhớ lại điều gì không tốt.

“Sur phụ, bây giờ không biết tên kia thế nào rồi? Nhiều năm trôi qua, hắn chắc không ngờ chúng ta còn sống.”

Thượng Quan Vân nghiêng răng nói.

“Ta mong hắn sống tốt, chỉ có như vậy, chúng ta sau này mới có cơ hội báo thù. Ta không mong hắn chết dễ dàng như

vậy.”

Triệu Hậu Tài nhẹ giọng nói.

Âm!

Trên cao, mây đen cuộn cuộn, sấm chớp rền vang, những đám mây đen lớn tụ lại, càng ngày càng dày, che kín cả bầu trời.

Sau đó, mưa lớn bắt đầu đổ xuống, tí tách, rơi xuống đất, phát ra những tiếng tí tách.

Triệu Hậu Tài và hai người nhanh chóng che đầu, thúc ngựa lừa, nhanh chóng lao về phía trước. Bỗng nhiên trước mặt sáng lên, họ lao thẳng về phía một ngôi nhà tranh.

Nhưng khi họ vừa đến ngôi nhà tranh, mặt liền biến sắc, vội vàng kéo ngựa lừa lại, như thấy ma.

Giang Thạch!

Không thể nào?

Ba người không kịp nghĩ gì, vội vàng quay người định chạy, nhưng giọng nói bình thản của Giang Thạch đã vang lên ngay lập tức.

“Triệu tiên bối, tại sao vừa thấy ta lại muốn rời đi?”

Giọng nói bình thản, nhẹ nhàng bay trong màn mưa dày đặc.

Ba người Triệu Hậu Tài dừng lại, ngựa lừa dưới chân cũng dừng bước.

Triệu Hậu Tài mặt cười gượng gạo, quay đầu lại, nói: “Giang thiếu hiệp...”

“Trời mưa to, vào nhà nói chuyện đi”

Giang Thạch đáp lại bình thản.

Hắn mặc áo xanh, tay chắp sau lưng, thân hình cao lớn và thẳng tắp, trên khuôn mặt trắng trẻo là đôi mắt sáng ngời.

Triệu Hậu Tài thở dài bất đắc dĩ, đành phải xuống ngựa, cùng đồ đệ và con gái tiến vào ngôi nhà tranh trước mặt.

“Triệu tiên bối, người có thể giải thích cho ta biết, tinh thần ấn ký ta để lại trên người người đã đi đâu không?”

Giang Thạch cười, để lộ hàm răng trắng đều, quay đầu nhìn Triệu Hậu Tài.

“Tinh thần ấn ký? Tinh thần ấn ký gì?”

Triệu Hậu Tài mặt ngẩn ra, giả vờ không hiểu.

“Triệu tiên bối, cần gì phải vậy, nhiều lần gặp gỡ, ta chưa bao giờ làm gì có lỗi với người.”

Giang Thạch bình thản nói tiếp: “Nếu có chuyện gì, tại sao không nói thẳng với ta, chẳng lẽ phải ép ta, để ta tự ra tay, tra hồn đoạt phách, người mới chịu nói thật sao.”

Trên người hắn lập tức tỏa ra một luồng khí đen khó tả, như màn sương mỏng bao quanh, thần bí khó lường, mang theo cảm giác hồn phách bị hút. Toàn bộ ngôi nhà tranh lập tức trở nên tĩnh lặng.

Tiếng kim rơi cũng có thể nghe thấy!

Bên ngoài tiếng gió, tiếng mưa, tiếng sấm chớp hòa vào nhau, ào ào vang dội.

Bên trong tiếng kim rơi cũng có thể nghe thấy, yên tĩnh lạ thường.

Triệu Phi Yến và Thượng Quan Vân không kìm được, khó khăn nuốt nước bọt, mặt nhìn Giang Thạch, rồi lại nhìn sang Triệu Hậu Tài.

Giang Thạch mặt vẫn bình thản, không nhúc nhích, ánh mắt tĩnh lặng rơi trên người Triệu Hậu Tài.

Triệu Hậu Tài sắc mặt biến đổi, dưới ánh mắt của Giang Thạch, chỉ cảm thấy đầu óc tê dại, toàn thân như trong suốt, bị nhìn thấy rõ ràng, vô cùng khó chịu. Trong lòng hấn thâm chửi rủa.

Dù thế nào cũng không ngờ Giang Thạch lại tìm đến nhanh như vậy!

Bây giờ xem ra, trước đây hấn chưa từng thoát khỏi sự theo dõi của Giang Thạch.

“Giang thiếu hiệp, thật ra cũng không có gì, chúng ta chỉ tình cờ gặp một Cổ Thánh trên đường, bị hấn vỗ nhẹ một cái, còn tinh thần ấn ký của ngươi, ta thực sự không biết chuyện này.”

Triệu Hậu Tài gượng cười nói.

“Ngươi nghĩ ta sẽ tin sao?”

Giang Thạch hỏi, đôi mắt bình thản và trong trẻo của hấn bỗng lóe lên hai tia sáng như pha lê, quét qua trong chớp mắt.

Triệu Hậu Tài mặt biến sắc, vội vàng mở miệng: “Đừng, ta sẽ khai!” Ông!

Trong khoảnh khắc, đầu óc Triệu Phi Yến và Thượng Quan Vân vang lên tiếng ù ù, cảm giác toàn bộ linh hồn như đảo lộn, nhanh chóng mất đi ý thức.

Chỉ trong chớp mắt, cả hai trở nên ngây dại, không nhúc nhích.

Chỉ có Triệu Hậu Tài là không bị ảnh hưởng, mặt lộ vẻ kinh ngạc.

Điều này khiến Giang Thạch khẽ nhíu mày.

Thiên Phú Phệ Hồn vô dụng?

Trên người Triệu Hậu Tài xuất hiện một lực lượng kỳ dị, ngăn chặn hồn phách của hắn.

“Triệu tiên bối, đã đến mức này rồi, chẳng lẽ ngươi còn muốn giấu giếm?”

Giang Thạch lạnh lùng nói, nhìn chăm chăm vào Triệu Hậu Tài. “Được rồi.”

Triệu Hậu Tài thở dài, biết rằng giấu giếm thêm nữa cũng vô ích, hắn cười khổ, nhìn Giang Thạch, nói: “Giang thiếu hiệp, chỉ sợ lão phu nói ra, ngươi cũng khó mà tin.”

“Cứ nói, tin hay không để sau.”

Chương 800: Thần Linh Hội

Nghị 1

Chương 800: Thần Linh Hội Nghị 1

Giang Thạch bình thản đáp.

Triệu Hậu Tài nhẹ gật đầu, nói: “Giang thiếu hiệp, nếu ta không nhầm, người tu luyện Diêm Ma Cửu Chuyển Công phải không? Thực ra chúng ta là tộc nhân Diêm Ma Tộc.”

“Người là tộc nhân Diêm Ma Tộc?”

Giang Thạch kinh ngạc, khó tin.

Diêm Ma Tộc, một trong mười đại chủng tộc năm xưa đã bị tiêu diệt?

Sao có thể?

Triệu Hậu Tài cười khỏ nói: “Người thấy chưa, lão phu biết người sẽ không tin”

Vừa nói, hắn vừa nhẹ nhàng kéo tay áo phải lên, bất ngờ nắm chặt bàn tay, cả cánh tay phải lập tức biến đổi nhanh chóng, như hóa thành dung nham, từng ngọn lửa kinh hoàng bốc ra từ vô số lỗ chân lông, cháy bùng bùng.

Chớp mắt, toàn bộ cánh tay đã hóa thành màu dung nham.

Một nhiệt độ cực kỳ nóng bức từ cánh tay hắn lan tỏa nhanh chóng, khiến nhiệt độ trong nhà tranh tăng vọt, như một lò lửa xuất hiện tại đây.

“Người thấy không? Đây mới là bản thể của lão phu, Diêm Ma bản nguyên này không thể giả được.”

Triệu Hậu Tài thở dài nhẹ nhàng, nói: “Vô số năm trước, đại đế của Diêm Ma Tộc chúng ta đột nhiên chết thảm, sau đó ba năm, Diêm Ma Tộc bị tấn công hủy diệt, các cao thủ liên thủ tấn công vào tổ địa của chúng ta, tàn sát toàn bộ tộc nhân. Trận chiến đó trời đất rung chuyển, số cao thủ chết không đếm xuể. Khi đó, Phi Yến và Vân nhi chỉ mới một tuổi, lão phu liều chết mang họ thoát khỏi vòng vây, nhưng khi ra ngoài, lão phu bị thương nặng, mất đi một phần bản nguyên, tu vi gần như mất hết.

Cả Phi Yến và Vân nhi cũng trúng độc của Thái Cổ Độc Tông, mất đi nguồn gốc. Tưởng chừng ba chúng ta chết chắc, nhưng không ngờ sau vô số năm gian khổ, ba chúng ta lại sống sót.

Tuy sống sót, nhưng chúng ta hóa thành những kẻ sống không bằng chết. Người biết sống không bằng chết là gì không?”

Triệu Hậu Tài vẻ mặt đấng cay nhìn Giang Thạch.

Giang Thạch đôi mắt hơi nhíu lại, quét nhìn ba người Triệu Hậu Tài, nói: “Ý người là các người nhìn như sống, nhưng thực ra đã chết từ lâu?”

“Gần như vậy.”

Triệu Hậu Tài cười khỏ nói: “Vô số năm qua, tu vi của chúng ta tăng tiến vô cùng khó khăn, dung nhan cũng không thay đổi. Dù chết bao nhiêu lần, cũng sẽ nhanh chóng sống lại, sinh mệnh như bị đóng băng vĩnh viễn.”

“Các người chết có thể sống lại?”

Giang Thạch kinh ngạc nói.

“Đúng vậy, thiên phú thần thông của Diêm Ma Tộc là chết có thể sống lại, nhưng mỗi người chỉ có một lần sống lại. Nhưng ba chúng ta không biết xảy ra biến cố gì, khiến chúng

ta có thể liên tục sống lại. Vô số năm qua, chúng ta ít nhất đã sống lại bảy lần. Mỗi lần chết đi sống lại, tu vi đều trở về con số không, mỗi lần tu luyện lại đều cực khổ như trước. Đến bây giờ, lão phu mới đạt đến Vô Thánh tam tầng.”

Triệu Hậu Tài đáp.

Trong lòng Giang Thạch cuộn sóng, nhìn chăm chăm Triệu Hậu Tài, cảm thấy vô cùng khó tin.

Những gì Triệu Hậu Tài nói đều là sự thật sao?

Thật không khác gì trong mơ.

“Chuyện ở Vạn Thi Long Sơn là thế nào?”

Giang Thạch hỏi, mắt hơi nheo lại.

“Vạn Thi Long Sơn bên kia đúng là do lão phu bày ra.”

Triệu Hậu Tài thành thật đáp: “Trong lần chết thứ năm của ta, cơ duyên nơi đó đã bị ta chiếm được.”

Hắn vẽ mặt bất đắc dĩ, nói: “Còn về lần này, Long Ảnh cũng là lão phu cố tình kích phát ra, để giúp người kiểm chế các Cổ Thánh khác. Nói thật, lão phu thực sự có việc muốn nhờ, chỉ là lo lắng nhờ không đúng người, nên muốn thử xem. Mong Giang thiếu hiệp đừng trách!”

“Ồ? Người có việc muốn nhờ ta?”

Giang Thạch đưa mắt nhìn Triệu Hậu Tài, hỏi: “Chuyện gì?”

“Chuyện này.”

Triệu Hậu Tài sắc mặt thay đổi, nhìn về phía Giang Thạch, cuối cùng cắn răng nói: “Lão phu hy vọng Giang thiếu hiệp sau này có thể dẫn lão phu cùng hai người rời khỏi thế giới này. Người yên tâm, lão phu sẽ không để Giang thiếu hiệp làm không công. Lão phu nguyện ý trả công, người chẳng phải đã

tu luyện công pháp [Diêm Ma Cửu Chuyển Công] của Diêm Ma Tộc chúng ta sao? Ta biết có một nơi giấu các truyền thừa khác của Diêm Ma Tộc, chỉ cần Giang thiếu hiệp đồng ý, những truyền thừa đó đều là của ngươi, ngay cả Chân Long truyền thừa, lão phu cũng nguyện ý dâng Tặng.”

“Thật sao?”

Giang Thạch ánh mắt lóe lên.

Triệu Hậu Tài sắc mặt biến đổi, nói: “Giang thiếu hiệp, ngươi đừng mơ tưởng giết chết lão phu, lão phu là không thể chết. Dù ngươi có giết chết ta, ngươi cũng không thể nhận được những truyền thừa này. Cách đây gần vạn năm, lão phu đã từng nhìn nhầm một người, bị hắn lừa lấy một phần truyền thừa. Nhưng những truyền thừa hắn nhận được chỉ là một phần rất nhỏ. Nếu lão phu không muốn, không ai có thể nhận hết truyền thừa của Diêm Ma Tộc và Chân Long truyền thừa.”

“Vậy tại sao ngươi nhất định phải rời khỏi thế giới này? Với tình trạng hiện tại của các ngươi, ở lại đây không phải tốt hơn sao? Một khi ra ngoài, cao thủ nhiều, nguy hiểm cũng nhiều.”

Giang Thạch nói.

Triệu Hậu Tài khẽ lắc đầu, nói: “Chúng ta đã sống trong thế giới này vô số năm, từ lâu đã không muốn ở lại đây nữa. Hơn nữa, ta đã suy nghĩ kỹ, tu vi của chúng ta khó nâng cao có lẽ là do bị thế giới này áp chế. Chỉ có rời khỏi đây hoàn toàn, mới dần khôi phục thiên phú.”

“Tại sao trước đây các ngươi không rời khỏi?”

Giang Thạch tiếp tục hỏi.

“Trước đây, chúng ta không có khả năng rời khỏi.”

Triệu Hậu Tài lại cười khô nói: “Trong bảy kiếp trước của chúng ta, mạnh nhất cũng chỉ đạt tu vi Bán Thánh, làm sao dám đi vào Hồng Hoang Đại Sơn. Chỉ sợ vừa ra khỏi Hồng Hoang Đại Sơn, chúng ta đã bị người ta giết chết. Nếu bị người khác phát hiện bí mật chúng ta chết đi sống lại, e rằng chúng ta sẽ trở thành thí nghiệm của người khác.”

Giang Thạch khế gật đầu, nói: “Được rồi, ta đồng ý yêu cầu của tiền bối.”

Triệu Hậu Tài mặt mừng rỡ, chấp tay nói: “Lão phu đa tạ Giang thiếu hiệp. Chỉ là để đảm bảo an toàn, Giang thiếu hiệp có thể cùng lão phu ký kết linh hồn khế ước được không?”

Hắn ánh mắt lấp lánh, đây mong đợi nhìn Giang Thạch.

“Linh hồn khế ước? Đó là cái gì?”

Chương 801: Thần Linh Hội

Nghị 2

Chương 801: Thần Linh Hội Nghị 2

Giang Thạch hỏi.

“Đây là một loại bí thuật linh hồn cao thâm bên ngoài Hồng Hoang Đại Sơn. Một khi ký kết, không ai có thể vi phạm. Bất cứ ai vi phạm đều phải chịu hậu quả cực kỳ nghiêm trọng.”

Triệu Hậu Tài nói.

Năm đó, hắn coi người kia như đệ tử chân truyền, dốc lòng dốc sức, chưa từng nghĩ đến việc ký kết linh hồn khế ước. Trong lòng hắn, người kia tuyệt đối sẽ không phản bội hắn, nhưng không ngờ sự đời lại trái ngược, người kia đã phản bội hắn. Không chỉ phản bội, còn giết chết cả ba người họ. May mắn người kia không biết họ có thể chết đi sống lại, nếu không ba người họ có lẽ vẫn bị giam cầm, không thể thoát thân.

“Được thôi, nhưng ta muốn nhận một phần Chân Long truyền thừa trước!”

Giang Thạch đột nhiên nói.

“Ngươi!”

Triệu Hậu Tài sắc mặt biến đổi, lòng nhanh chóng dao động. Một lát sau, ông vẫn cắn răng nói: “Được, ta sẽ đưa ngươi một phần trước.”

Hắn trực tiếp nâng ngón tay, chỉ về phía Giang Thạch.

Xì một tiếng, một luồng sức mạnh tinh thần vô hình ngay lập tức tràn ra, ào ạt tiến vào não hải của Giang Thạch, khiến đầu hần vang lên, chứa đầy vô số thông tin.

Chân Long Bảo Thuật!

Mắt hần lóe lên.

Quả nhiên, Triệu Hậu Tài nắm giữ Chân Long Bảo Thuật!

Nhưng phần hần đưa cho hần không hoàn chỉnh, mà là phần về luyện thể, được gọi là [Chân Long Luyện Thể Bí Pháp] !

Nội dung chủ yếu là cách luyện thể, khai phá thân thể, đạt đến mức độ không thể tưởng tượng được!

“Giang thiếu hiệp, bây giờ có thể ký kết khế ước rồi chứ.”

Triệu Hậu Tài nói tiếp.

“Được, ký thôi.”

Giang Thạch gật đầu, cẩn thận nghiền ngẫm thông tin trong đầu.

Triệu Hậu Tài lòng mừng rỡ, ngay lập tức cắn đầu ngón tay, miệng bắt đầu lẩm bẩm, những tia sáng đen kỳ quái từ cơ thể hần hiện ra, nhanh chóng tạo thành một hình tam giác quái dị. Triệu Hậu Tài nói: “Giang thiếu hiệp, người chỉ cần nhỏ giọt tinh huyết của bản mệnh lên đó, nghi lễ sẽ hoàn thành.”

Giang Thạch nhìn vào hình tam giác trước mắt, không thấy điều gì khác thường, liền cắn ngón tay, nhỏ một giọt máu vào.

Xoetl

Hình tam giác nhận được giọt máu của hần, lập tức phát sáng, tỏa ra ánh sáng màu đen tím.

Sau đó, hình tam giác đột nhiên từ giữa tách ra, hóa thành hai phần, một phần tiến vào cơ thể Giang Thạch, phần còn lại

tiến vào cơ thể Triệu Hậu Tài.

“Xong rồi.”

Triệu Hậu Tài cười nói: “Giang thiếu hiệp, nếu không còn chuyện gì khác, chúng ta xin cáo từ trước.” “Được.”

Giang Thạch nhẹ gật đầu, vẫn còn đang nghiền ngẫm Chân Long Bí Pháp trong đầu.

Triệu Hậu Tài ngay lập tức gọi đồ đệ và con gái, lúc này Triệu Phi Yên và Thượng Quan Vân mới hoàn hồn, sắc mặt kinh hãi, mồ hôi lạnh tuôn rơi, lùi lại một bước.

Dưới sự thúc giục của Triệu Hậu Tài, hai người nhanh chóng rời đi.

Bên ngoài, mây tan mưa tạnh, ánh sáng rực rỡ, trở lại ngày nắng trong.

“Chân Long bảo thuật. Bí pháp Diêm Ma Tộc.”

Giang Thạch lẩm bẩm, thân thể dần biến mất khỏi nơi đó.

Chẳng bao lâu sau.

Tại sâu trong rừng rậm vô tận ở Nam Hoang.

Giang Thạch lại xuất hiện, ngẩng đầu nhìn về phía trước, bước vào trong thung lũng.

Khi thấy Giang Thạch quay lại, Huyền Đạo Tử và lão giả gây gò đều kinh ngạc, nhanh chóng ra đón.

“Giang Thạch, người cuối cùng đã trở về.”

Huyền Đạo Tử thở phào nhẹ nhõm.

Trong thời gian này, hắn không ít lần ra ngoài dò la tin tức, các loại tin đồn bên ngoài lan tràn, khiến hắn lo lắng không yên, sợ rằng Giang Thạch sẽ bị vây giết.

Người khác không biết thần bí nhân là ai, nhưng hắn đã sớm đoán ra.

“Tiền bối, ngươi không phải luôn muốn đột phá đến cảnh giới Cổ Thánh sao? Ta có thể cho ngươi một cơ hội, chỉ xem ngươi có nắm bắt được không.”

Giang Thạch đột nhiên nói.

“Ồ?”

Huyền Đạo Tử ánh mắt lóe lên, hít thở dồn dập, nhìn chăm chăm vào Giang Thạch.

Giang Thạch mỉm cười, lật tay, xuất hiện một viên nội đan đỏ rực trong lòng bàn tay.

Nội đan này còn mạnh hơn viên nội đan mà hắn đã tặng cho Thiên Ma Giáo Chủ lần trước, viên đó chỉ là của một Cổ Thánh bình thường, còn viên này là của một cao thủ Cổ Thánh đại viên mãn, năng lượng cực kỳ tinh khiết, vượt ngoài dự đoán.

Theo hiểu biết và nhận định của Huyền Đạo Tử, một khi luyện hóa năng lượng và pháp tắc trong nội đan, dù không thể đột phá đến Cổ Thánh, cũng có thể ngay lập tức đạt tới Bán Thánh.

“Cổ Thánh nội đan!”

Huyền Đạo Tử thốt lên.

Lão giả gầy gò bên cạnh ánh mắt cũng rực sáng, đây ganh tỵ và thèm thuồng, nhìn chăm chăm vào viên nội đan.

“Đúng vậy.”

Giang Thạch mỉm cười, vung tay, viên Cổ Thánh nội đan nhẹ nhàng rơi vào tay Huyền Đạo Tử.

“Giang Thạch, ân tình của người quá lớn, lão phu thực không biết sau này phải báo đáp thế nào.”

Huyền Đạo Tử thở dài.

Giang Thạch giúp hắn đoạt xác, báo thù, giết chết kẻ thù lâu năm của hắn, giờ lại tặng cho hắn Cổ Thánh nội đan.

Ân tình này, thực khiến hắn không biết nói gì hơn.

“Tiền bối không cần khách sáo, không có người giúp ta luyện chế đan dược, ta cũng không thể tiến xa như hôm nay. Tiền bối cứ yên tâm luyện hóa, ta sẽ đích thân hộ pháp.”

Giang Thạch bình tĩnh nói.

Hắn không phải người quên ơn, những ai từng giúp hắn, hắn sẽ lần lượt báo đáp.

Chương 802: Thần Linh Hội

Nghị 3

Chương 802: Thần Linh Hội Nghị 3

Huyền Đạo Tử lập tức phức tạp gật đầu.

Sau đó hắn chớp tay, lui về phía sau, tìm chỗ luyện hóa.

Giang Thạch bước sang một bên, tiếp tục nghiên cứu Chân Long bảo thuật.

Chỉ còn lão giả gầy gò, lòng đầy cay đắng, mặt mày ảm đạm, lặng lẽ quay lại, đứng im.

Nếu biết Giang Thạch trưởng thành nhanh khủng khiếp như vậy, hẳn lúc trước đâu dám đối đầu.

Tin tức bên ngoài vẫn không ngừng lan tràn.

Các dị tộc liên tục bàn tán, cố gắng thông qua các kênh liên lạc với Ngân Lân Cổ Thánh và Thái Dương Kiếm Thánh, để xác định danh tính của thần bí nhân.

Chẳng bao lâu, một tin tức mới từ ngoài Hồng Hoang Đại Sơn truyền đến, khiến vô số người chấn động.

Cả thế giới Đại Hoành lập tức sôi sục.

“Thân phận thần bí nhân đã được xác định, không ai khác, chính là Giang Thạch đã chết trước đó!”

“Giang Thạch chưa chết, đã nhận được Đế Đạo Truyền Thừa, đạt đến cảnh giới Cổ Thánh, tất cả đều do hắn âm thầm bày mưu!”

“Cái gì? Người thần bí đó chính là Giang Thạch, sao có thể như vậy được!”

“Tin tức này do Ngân Lân Cổ Thánh tự mình tiết lộ, Ngân Lân Cổ Thánh đã trốn về Hồng Hoang Đại Sơn, tự tay vẽ lại chân dung của thần bí nhân, qua sự xác nhận của các tộc, chính là Giang Thạch.”

“Điều này sao có thể? Giang Thạch? Sao có thể là hắn được?”

Khắp thiên hạ bàn tán sôi nổi, mọi người đều cảm thấy khó tin.

Điều này hoàn toàn phi lý.

Dù cho Giang Thạch thực sự chưa chết, nhưng hắn làm sao có thể trong thời gian ngắn như vậy đạt được cảnh giới Cổ Thánh, dù có đạt được Cổ Thánh, cũng không thể nào giết chết một Cổ Thánh đại viên mãn.

Từ Cổ Thánh bình thường đến Cổ Thánh đại viên mãn, nghe thì đơn giản, nhưng con đường đó vô cùng dài đặc, không có vài ngàn vài vạn năm thì không thể hoàn thành.

Giang Thạch đã dùng bao lâu chứ? Tốc độ tu luyện như vậy, ngay cả ngoài Hồng Hoang Đại Sơn cũng chưa từng nghe thấy!

Tin tức này vừa ra, lập tức gây ra vô số nghi ngờ.

Ngay cả các Thần Linh ngoài Hồng Hoang Đại Sơn cũng cảm thấy kinh ngạc, lần đầu tiên lộ ra vẻ không thể tin nổi.

Họ gần như theo bản năng nghĩ rằng liệu Giang Thạch có phải là một lão quái vật siêu cấp nào đó đoạt xá trọng sinh?

Một thời gian, những thông tin về Giang Thạch trước đây cũng bị đào xới ra.

Từ khi nổi lên ở hải đảo ngoài biển, sau đó vào Đại Hoành, gia nhập Kim Linh Môn, trở thành thiên tài tuyệt đỉnh của Kim Linh Môn, rồi phản bội Kim Linh Môn, gia nhập Thiên Ma Giáo. Từng việc từng việc đều bị điều tra ra, truyền ra ngoài Hồng Hoang Đại Sơn.

Nhiều Thần Linh và các cao thủ của các chủng tộc đều theo dõi chặt chẽ mọi thông tin liên quan đến Giang Thạch.

Họ phát hiện rằng biểu hiện ban đầu của Giang Thạch tuy nổi bật, hiếm thấy, nhưng dù vậy cũng chưa đủ để gọi là thiên hạ vô song.

Biểu hiện đó nếu đặt ngoài Hồng Hoang Đại Sơn cũng chỉ là thiên tài bình thường mà thôi.

Nhưng vì sao về sau hắn lại càng ngày càng vượt qua lẽ thường, chỉ trong một năm ngắn ngủi, từ Cổ Thánh sơ kỳ đạt đến Cổ Thánh đại viên mãn!

Tất cả những điều này thực sự là nghịch thiên!

“Trên người Giang Thạch chắc chắn có bí mật, không chỉ là một Đế Đạo Truyền Thừa, nhất định còn có những thứ khác mà chúng ta không biết, không kém gì Đế Đạo Truyền Thừa!”

“Giang Thạch đã gia nhập Thiên Ma Giáo. Trong Thiên Ma Giáo có một bí pháp có thể giúp người ta giao tiếp với tàn hồn Thiên Ma, từ đó nhận được Thiên Ma quán đỉnh, sức mạnh của hắn rất có thể liên quan đến điều này!”

“Thiên Ma quán đỉnh? Nhiều năm trôi qua, chẳng lẽ thực sự còn tàn hồn lưu lại thế gian?”

“Chuyện năm xưa đã quá xa xôi. Vượt quá khả năng hiểu biết của chúng ta, có một số lão quái vật giống như con rết trăm chân, dù đã chết cũng thường xuyên trỗi dậy, điều này không có gì lạ.”

“Nói vậy thì thực sự có khả năng tàn hồn Thiên Ma đang ngấm ngấm giở trò?”

Trong đại điện cổ xưa rộng lớn, hơn mười vị Thân Linh ngồi trên cao, ánh mắt nheo lại, quanh thân tỏa ra những vàng sáng rực rỡ, như những mặt trời nhỏ, thần sắc băng lạnh, đứng im lặng nhìn xuống một chiếc gương cổ trước mặt.

Qua chiếc gương cổ này, họ có thể nhìn thấy rõ ràng phần lớn cảnh tượng của thế giới Đại Hoành.

Từng dãy núi, từng thác nước, từng thành trì đều hiện lên trong gương cổ, như đang quan sát một thế giới kiến nhỏ vậy.

“Hừ, tàn hồn Thiên Ma! Chết rồi mà vẫn không chịu tan biến!”

Một vị Thân Linh ánh mắt lạnh băng, nói: “Nếu đã vậy, thì tìm cách tiêu diệt hắn hoàn toàn, để hắn hồn phi phách tán”

“Được, ta cũng rất muốn xem vị Thiên Ma trong truyền thuyết rốt cuộc có gì bản lĩnh?”

Một vị Thân Linh khác cũng lạnh lùng nói.

Truyền nhân mà họ phái ra đã bị Giang Thạch giết sạch, chỉ còn lại Thái Dương Kiếm Thánh và Ngân Lân Cổ Thánh sống sót, trong lòng sát khí sục sôi, khó kiềm chế, không chỉ muốn giết chết Giang Thạch, mà còn muốn diệt luôn cả Thiên Ma sau lưng hắn.

“Khó! Khó! Khó!”

Trong Nhật Nguyệt Song Thân, Nhật Thần nhẹ nhàng lắc đầu, nói: “Thiên Ma bản thể bị phong ấn, linh hồn ở trạng thái hư vô, không sinh không diệt, hình thái kỳ quái, rất khó bị giết chết hoàn toàn, nếu hắn dễ bị giết vậy, thì năm xưa cũng không cần phải bị phong ấn.”

“Đúng vậy, theo tin tức mà chúng ta có được, thân thể Thiên Ma bị phân tán, rải rác khắp nơi, đầu của hắn lại rơi vào trong [Thiên Ma Động] , muốn giết hắn, trừ phi mang được đầu của hắn ra khỏi [Thiên Ma Động] , mới có thể giết chết hắn.”

Nguyệt Thần nói.

“Thiên Ma Động? Đầu của hắn lại ở trong Thiên Ma Động?”

Chương 803: Thần Linh Hội

Nghị 4

Chương 803: Thần Linh Hội Nghị 4

Một vị Thần Linh bên cạnh ánh mắt nghỉ hoặc, lộ ra vẻ nặng nề, nói: “Thiên Ma Động đã tồn tại từ rất lâu, nghe nói chôn cất nhiều cự ma thời thượng cổ, điều này thực hư thế nào?”

Các Thần Linh khác cũng đều động lòng, cùng nhìn về phía Nhật Nguyệt Song Thần.

Họ đều là những Thần Linh thành tựu trong vài chục ngàn năm gần đây, hiểu biết rất ít về mọi thứ cổ xưa trong thế gian này, về điểm này thì xa xa không bằng Nhật Nguyệt Song Thần.

Nhật Nguyệt Song Thần thành thân từ rất lâu, biết nhiều chuyện hơn rất nhiều,

đặc biệt là về [Thiên Ma Động], đây là một trong những cấm địa hàng đầu ở vùng ngoại vi của Hồng Hoang Đại Sơn, từ xưa đến nay đã có vô số truyền thuyết từ đây truyền ra.

Dù họ đã thành tựu Thần Linh, cũng không thể khám phá hết bí mật của

[Thiên Ma Động] .

“Có lẽ là thật.”

Nhật Thần nhẹ nhàng thở dài, nói: “Trong [Thiên Ma Động] chôn giấu Thiên Ma, sau trận chiến từ thời thượng cổ, tất cả các cao thủ đều biến mất, cường giả tuyệt tích, đại đa số

đều bị phong ấn sâu trong [Thiên Ma Động] , những người đó, dù đã qua vô số năm vẫn chưa bị phong ấn chết, bất cứ lúc nào cũng có khả năng thoát ra.”

“Họ còn có thể sống lại sao?”

Một vị Thần Linh mắt lóe sáng.

Mọi người cũng ngạc nhiên, không thể tin nổi.

Ở một mức độ nào đó, bọn họ đều là những Thần Linh mới.

Đều là những Thần Linh thành tựu trong vài chục ngàn, mười vạn năm trở lại đây, là những kẻ cưỡng chiếm tổ yến, chiếm đoạt tài nguyên vô tận của Hồng Hoang Đại Sơn.

Còn những Thần Linh trước họ được gọi là cự thần, họ mới thực sự là chủ nhân của thế giới này.

Chỉ là sau đó không biết xảy ra chuyện gì, truyền thừa của họ bị hủy diệt, cao thủ chết sạch, điều này mới khiến những kẻ hậu lai như họ chiếm được Tầng lớp trên của thế giới này.

Nhưng bây giờ những cự thần đó còn có thể trở lại, làm sao không khiến người ta kinh ngạc?

“Họ có thể trở lại thuận lợi hay không, huynh đệ ta cũng khó mà nói rõ.”

Nguyệt Thần lại lắc đầu.

“Trận chiến năm xưa rốt cuộc là chuyện gì? Những người đó bị ai phong ấn?”

Một vị Thần Linh ánh mắt lóe lên, hỏi.

“Điểm này chúng ta cũng không biết.”

Nhật Nguyệt Song Thần cùng lắc đầu/Huynh đệ ta đã lật hết cổ tịch, tìm khắp các di tích, cũng khó mà hiểu rõ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì trong quá khứ xa xôi đó, như thể có một

lớp sương mù vô cùng dày đặc chặn lại quá khứ, xóa đi mọi dấu vết của quá khứ, nên huynh đệ ta thường cảm thán, dù thành tựu Thần Linh thì có thể làm được gì? Đối mặt với nguy hiểm vô hình, chúng ta vẫn không có bất kỳ khả năng đối kháng nào! Những tồn tại vô hình đó, nếu có thể phong ấn đám cự thần từ vô số năm trước, thì chắc chắn cũng có thể phong ấn tất cả chúng ta, có lẽ một ngày nào đó, chuyện cũ sẽ tái diễn, khi đó, ai có thể trốn khỏi số phận?”

Mọi người đều cảm thấy rung mình, trong chớp mắt sóng lòng dâng trào, vô cùng kinh ngạc.

Những lời của Nhật Nguyệt Song Thần khiến họ cảm thấy dựng tóc gáy, sinh ra cảm giác nguy cơ lớn lao.

Chẳng lẽ thành tựu Thần Linh rồi vẫn không an toàn?

Điều này thật quá kinh người!

“Thôi, bây giờ nghĩ nhiều như vậy có ích gì, vẫn nên nghĩ cách để có được Đế Đạo Truyền Thừa.”

Một vị cổ thần thân hình khổng lồ, toàn thân lấp lánh ánh sáng vàng kim, mặt mày âm trầm, thân thể như chứa đựng mấy vầng mặt trời rực rỡ, trầm giọng nói: “Nếu thực sự có ai đó đang âm thầm thao túng, thì chúng ta càng nên tự cường, dốc toàn lực nâng cao bản thân, Đế Đạo Truyền Thừa này chúng ta nhất định phải có!”

“Đúng, nhất định phải lấy được Đế Đạo Truyền Thừa!”

“Tên Giang Thạch đó phải lập tức bắt giữ!”

Một vị Thần Linh trầm giọng nói, ánh mắt sắc bén.

Chốc lát sau.

Nhật Nguyệt Song Thần nhẹ nhàng thở dài.

Nhật Thần đứng đầu từ trong tay áo chậm rãi lấy ra một đoạn xương trắng xóa, tỏa ra khí lạnh và điềm dữ, đặt nhẹ trước mắt. Nhìn kỹ, đó là một chiếc đầu lâu quái dị nhỏ bằng bàn tay, toàn thân trắng như tuyết, trông giống đầu của một con hồ ly, lại giống đầu của các loài mèo chó khác. Vừa xuất hiện, nó liền phát ra âm thanh ù ù khó chịu.

“Đây là [Đầu lâu Yểm thú] mà chúng ta đã lấy được, ban đầu chúng ta không muốn dùng đến phương pháp này, nhưng bây giờ có vẻ như không thể không dùng.”

Nhật Thần nhẹ nhàng nói.

“Đầu lâu Yểm thú? Một trong ba đại cường quý thú?”

“Thứ này thực sự tồn tại trên thế gian sao?”

Các Thần Linh xung quanh kinh ngạc.

“Vật này không phải là huyết thống thuần chủng của Yểm thú, chỉ là tạp giao mà thôi, nhưng chúng ta đã trả giá toàn bộ thọ nguyên, chắc chắn cũng đủ để hỗ trợ chúng ta triển khai một phần sức mạnh.”

Nhật Thần nói.

“Tốt, nếu thực sự có thể giúp chúng ta thuận lợi triển khai sức mạnh, thì mọi thứ đều đáng giá!”

“Chỉ là chút thọ nguyên mà thôi, chúng ta vẫn có thể chấp nhận được.”

Các Thần Linh ánh mắt âm trầm, lần lượt gật đầu.

Sau đó, họ bắt đầu theo chỉ dẫn của Nhật Nguyệt Song Thần, ép ra thần huyết, truyền vào chiếc đầu lâu trắng xóa trước mắt.

Khi một lượng lớn thần huyết tràn vào, chiếc đầu lâu trắng xóa dường như đột nhiên sống lại, phát ra những âm thanh

càng sắc bén và chói tai hơn, sau đó cả đại diện cổ xưa bắt đầu biến đổi nhanh chóng, bị bao phủ bởi một lớp ánh sáng đỏ kỳ dị.

Chương 804: Chuẩn Bị Rời Khỏi Đại Hoành 1

Chương 804: Chuẩn Bị Rời Khỏi Đại Hoành 1

Đại Hoành Thế Giới.

Vùng Nam Hoang vô tận.

Giang Thạch nhắm chặt mắt, liên tục nghiên cứu Chân Long Bí Thuật trong đầu. Dưới sự tăng cường của thiên phú ngộ đạo, toàn thân hắn đang được cải tạo nhanh chóng, từ kinh mạch bên trong đến hàng ngàn dòng máu đều vận chuyển với tốc độ kỳ quái.

Phải nói rằng, Chân Long Bí Thuật quả thật cực kỳ độc đáo, vượt xa bất kỳ phương pháp luyện thể nào mà hắn từng nhận được!

Chân Long là sinh vật tuyệt đỉnh bên ngoài Hồng Hoang sơn mạch, cực kỳ nghịch thiên, được gọi là thiên thú. Vài vạn năm cũng khó gặp một con, vừa sinh ra đã là bá chủ thiên địa, khi trưởng thành trở thành sinh linh tuyệt đỉnh!

Phương pháp luyện thể của chúng không thể nói là nhất thiên hạ, nhưng cũng tuyệt đối đứng trong top mười bên ngoài Hồng Hoang Đại Sơn.

Giang Thạch vốn đã có [Thiên Phú Bách Bội Long Tượng], lại tinh thông các loại bí thuật luyện thể, lúc này kết hợp với tình trạng của bản thân, nhanh chóng luyện thành Chân Long Luyện Thể Bí Thuật, toàn thân hắn đang được cải tạo nhanh chóng.

Hơn nữa, trong cơ thể hần trước đây đã hấp thụ một lượng lớn Cổ Thánh, dẫn đến vô tận tinh khí tích tụ bên trong, chưa được luyện hóa hoàn toàn. Lúc này, dưới Chân Long Luyện Thể Bí Thuật, tất cả tinh khí này đều đang nhanh chóng chuyển hóa. Cứ như vậy.

Thân thể hần không nhúc nhích, thoáng chốc đã qua hai ngày.

Dưới sức mạnh của Chân Long Luyện Thể Bí Thuật, khí huyết của hần bùng bùng cháy, liên tục co giãn, từ hàng ngàn lỗ chân lông phát ra những tiếng long ngâm chói tai, toàn thân như đang bốc cháy.

Àm!!

Một tiếng nổ vang lên, ngọn núi nơi Giang Thạch tọa lạc trực tiếp sụp đổ, vô vàn khí huyết quét sạch bốn phương, tạo thành một cơn bão long huyết sắc khổng lồ phía sau hần, phát ra tiếng long ngâm chói tai, đột ngột bay lên trời.

Chỉ trong nháy mắt, kinh động hàng chục dặm xung quanh.

Giống như trong rừng sâu núi thẳm thực sự có một thần long sống lại. Cuối cùng, Giang Thạch mở to mắt, nhảy vọt lên khỏi mặt đất, khí huyết đỏ rực bùng bùng cháy trên người bắt đầu chậm rãi thu lại, thân long khổng lồ phía sau cũng từ từ xoay mình, chui vào trong cơ thể hần.

Ánh mắt hần lóe sáng, trong lòng kinh ngạc, cúi đầu nhìn hai bàn tay của mình.

“Thân thể thật mạnh, sức mạnh này, thật không thể tin nổi!”

Tu vi của hần vẫn đạt tới Cổ Thánh đại viên mãn, nhưng thân thể hần, e rằng đủ để đối địch với Bán Thần!

Àm!

Giang Thạch khẽ vung tay, khí kinh đỏ rực trực tiếp bắn lên trời, hóa thành một luồng sáng kinh hoàng, như sao băng bắn ra ngoài xa xôi, không biết bắn ra bao nhiêu dặm. Nhìn từ xa, giống như một thanh thần kiếm đỏ rực trực tiếp chém đôi bầu trời, cả thế giới Đại Hoành đều có thể nhìn thấy rõ ràng, nhất thời gây ra vô tận kinh ngạc.

Nhiều người sợ hãi, tưởng rằng tận thế đã đến, mãi không tan.

Trong lòng Giang Thạch dâng trào, vô cùng kinh ngạc, sau đó lại nhìn vào bảng hiển thị.

Chỉ thấy [Nguyên Hồn Chân Giải] và [Diêm Ma Cửu Chuyển Công] của hắn đều tự nhiên tiến thêm một bậc.

Nguyên Hồn Chân Giải tăng thứ bảy!

Diêm Ma Cửu Chuyển Công tăng thứ sáu!

Hắc Kim Minh Hỏa!

Ngay cả điểm danh vọng cũng tăng lên, đạt tới 9800 điểm.

Chỉ còn 200 điểm nữa là có thể mở khóa thiên phú lần nữa.

“200 điểm, có lẽ chỉ cần không quá hai ngày là hoàn thành.”

Giang Thạch lâm bẫm.

Ầm!

Ngay lúc này, đột nhiên, trên cao sấm chớp vang dội, gió rít gào, vô số thiên địa nguyên khí bắt đầu điên cuồng hội tụ, như sóng dữ nổi lên, tụ về một hướng.

Sắc mặt Giang Thạch thoáng biến đổi, ngẩng đầu nhìn lên.

Sắc mặt hắn lập tức thay đổi.

Đó là...

Vốn bầu trời Nam Hoang yên bình đột nhiên sấm chớp vang dội, ánh sáng chói lọi, vô biên vô tận thiên địa nguyên khí điên cuồng hội tụ lên cao, giống như trên cao xuất hiện một hố sâu đáng sợ, khuấy động toàn bộ phong vân thiên hạ.

Cảnh tượng này, không chỉ Giang Thạch nhìn thấy, mà hơn một nửa người trong thế giới Đại Hoành đều có thể nhìn thấy dị tượng kinh khủng trên trời cao xa xa, nhất thời gây ra vô tận kinh ngạc.

Trong ánh chớp liên miên đó, áp lực đáng sợ lan tỏa, giống như chủ nhân cao cao tại thượng, khiến linh hồn mọi người run rẩy, lòng dạ bất an.

Gần như ngay lập tức, tất cả mọi người đều hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Khắp nơi các cao thủ dị tộc đều kinh hãi, run rẩy, thân thể không ngừng run rẩy không kiểm soát được.

Thần Linh vượt giới!

Có lão tổ Thần Linh chuẩn bị đích thân vượt giới sao? Ầm ầm!

Ánh sáng vô biên vẫn cuộn cuộn trên cao, phát ra những tiếng nổ đinh tai nhức óc. Dưới sự quan sát chặt chẽ của Giang Thạch, trong những tia chớp dày đặc, từng bóng sáng mờ mịt đang chậm rãi lộ ra.

Những bóng sáng này mờ ảo, toàn thân trắng xóa, như thể đã tốn rất nhiều công sức, từng cái một hiện ra trên cao.

Nhìn kỹ, có tổng cộng mười ba bóng sáng mờ mịt!

Mỗi bóng sáng đều phát ra áp lực Thần Linh cực kỳ nặng nề, nhưng khi họ xuất hiện, rõ ràng bị thế giới này bài xích.

Sau khi mười ba bóng người này lộ diện, tia chớp trên cao càng thêm dày đặc, âm ầm vang dội, tất cả tia chớp đều đánh

thẳng vào mười ba bóng Thần Linh đó.

Chương 805: Chuẩn Bị Rời Khỏi Đại Hoành 2

Chương 805: Chuẩn Bị Rời Khỏi Đại Hoành 2

Họ không phải là bản thể của Thần Linh!

Chỉ là pháp thể tạm thời ngưng tụ, chỉ có thể chứa đựng một phần sức mạnh của họ.

Nhưng dù vậy, áp lực Thần Linh đặc biệt vẫn khiến thế giới này bài xích.

Chỉ thấy sau khi mười ba bóng người xuất hiện, nhanh chóng có ba bóng bắt đầu không thể kiểm soát được mà bốc cháy, phát ra ánh sáng rực rỡ, vật lộn dữ dội trên không trung, phát ra những tiếng rống kinh thiên động địa.

Chỉ kiên trì được một lúc, ba bóng người này đã bị đốt cháy hoàn toàn, hóa thành những đốm sáng rồi biến mất. Cảnh tượng này khiến mười bóng người còn lại đều biến sắc, dốc hết sức lao xuống phía dưới, cố gắng đến nơi trước khi pháp thể của mình hoàn toàn tan vỡ. Tuy nhiên, sự áp chế đáng sợ ấy không hề giảm đi, ngược lại càng trở nên kinh khủng hơn khi họ gia tăng tốc độ.

Sau vài nhịp thở, lại có bốn bóng người bốc cháy, phát ra những tiếng gào thét kinh thiên.

Những tiếng gào thét này rõ ràng không thay đổi được gì, trong ánh sáng chói lòa, thân thể của họ nhanh chóng tan vỡ, phân tán thành từng mảnh.

Bên dưới, Giang Thạch thở phào nhẹ nhõm, tiếp tục nhìn chăm chú lên cao.

“Họ không thể qua được, cấm chế do Xích Dương Cổ Đế để lại đang bài xích họ.”

Giang Thạch lẩm bẩm. Đột nhiên!

Sáu bóng người còn lại trên cao phát ra những tiếng gầm rú chấn động trời đất, khiến không gian nổ tung liên tục.

Tay họ nắm chặt lấy nhau, dường như thi triển một cấm pháp kinh khủng nào đó, cả sáu bóng người bắt đầu xoay tròn nhanh chóng.

Ầm!

Khi họ xoay tròn, hàng loạt tia sét trên cao nhanh chóng tan biến, sức mạnh cấm chế cũng dần dần tan rã.

Sáu bóng người hợp thành một gương mặt khổng lồ trên không trung, cao hàng nghìn trượng, ánh sáng mờ ảo, khí tức kinh khủng, đôi mắt trống rỗng đáng sợ, gương mặt khổng lồ này lao xuống từ trên cao.

“Gầm!” Gương mặt này gầm lên, lao xuống phá vỡ hàng loạt cấm chế và sấm sét, nhanh chóng hướng về phía Giang Thạch.

Sắc mặt Giang Thạch thay đổi ngay lập tức, không nghĩ ngợi gì, sử dụng ngay phép dịch chuyển và thần hành, nhanh chóng lao ra khỏi đó.

Ầm!

Gương mặt khổng lồ lao xuống, dù chỉ chứa đựng một phần sức mạnh Thần Linh, vẫn vô cùng kinh khủng, khí thế bên ngoài đã làm sụp đổ núi non, biến thành đồng đồ nát.

Một đòn không trúng, gương mặt lại găm lên, tiếp tục lao về phía Giang Thạch.

Nhanh chóng đến cực hạn!

Dù Giang Thạch có thân hành và phép dịch chuyển, đường như vẫn khó thoát khỏi đối phương, bị đuổi theo sát nút, chỉ trong chớp mắt đã gần sát phía sau.

Giang Thạch cảm thấy lạnh cả sống lưng, hai chiếc Kim Cường Trác đã bay ra từ bên cạnh hắn, phát ra uy lực kinh khủng như hai mặt trời rực rỡ, lao thẳng vào gương mặt khổng lồ.

Phụt! Phụt!

Như đánh vào không khí.

Hai Kim Cường Trác xuyên qua gương mặt khổng lồ, hóa thành luồng sáng, rơi xuống xa xa, làm nổ tung núi non phía xa, phát ra tiếng nổ vang vọng.

“Sâm!”

Đột nhiên, gương mặt khổng lồ phát ra tiếng găm không tiếng, từ miệng nó bùng phát ra sức hút kinh khủng, làm không gian nổ tung, hút về phía Giang Thạch, định hút cả thân thể hắn đi. Giang Thạch không dám chủ quan, ngay lập tức dồn hết sức mạnh, quay lại lao vào gương mặt khổng lồ.

Trong nháy mắt, mười mấy luồng sáng bắn ra, phát ra tiếng nổ vang vọng.

Đồng thời, tay hắn lật ra, xuất hiện một chiếc bình ngọc cổ xưa, cực kỳ thần diệu, hắn vừa đẩy mạnh về phía sau vừa thi triển Thôn Yêu Hồ, hướng về phía gương mặt khổng lồ.

Âm!

Sức hút kinh khủng từ chiếc bình bùng phát, đấu sức với gương mặt khổng lồ, phát ra tiếng nổ kinh thiên.

Trong quá trình này, sự bài xích từ thế giới này vẫn không hề giảm bớt, áp lực mạnh mẽ tiếp tục nghiền ép gương mặt khổng lồ.

Gương mặt khổng lồ và chiếc bình dường như bị kẹt vào nhau, không thể nuốt chửng nhau.

Giang Thạch thở phào nhẹ nhõm, dốc toàn lực điều khiển chiếc bình, đối kháng với gương mặt.

Gương mặt khổng lồ dưới áp lực của thiên địa pháp tắc, đột nhiên bắt đầu tan biến nhanh chóng, hóa thành những luồng sáng.

“Giang Thạch, bản tôn là Nhật Nguyệt Song Thần, giao nộp Đế Đạo Truyền Thừa, bản tôn sẽ tha mạng cho ngươi, thu nhận ngươi làm đồ đệ, dành cho ngươi vô tận tài nguyên, khiến ngươi trở thành tân tinh nổi bật nhất ngoài Hồng Hoang sơn mạch!”

Một giọng nói lạnh lẽo đáng sợ đột nhiên vang lên từ gương mặt khổng lồ, vọng khắp cả vùng trời.

“Nhật Nguyệt Song Thần? Ngươi chính là Nhật Nguyệt Song Thần? Nhật Nguyệt Song Thần chẳng phải là hai người sao? Tại sao nghe giọng lại chỉ là một người?” Giang Thạch cố gắng điều khiển Thôn Thiên Hộ, lên tiếng hỏi.

“Giang Thạch, còn có ta, ta là Nguyệt Thân của Nhật Nguyệt Song Thần. Ngươi đừng không biết điều, Đế Đạo Truyền Thừa đã bị ngươi lấy, cấm chế ở đây chắc chắn không thể duy trì lâu nữa. Hiện giờ ngươi giao ra Đế Đạo Truyền Thừa, bọn ta sẽ không làm khó ngươi.” Một giọng nói lạnh lùng khác từ gương mặt khổng lồ phát ra.

“Nói nghe dễ dàng thật, nhưng ta làm sao tin được các ngươi?” Giang Thạch đột nhiên cười nói: “Dù các ngươi thật sự có thể tha mạng cho ta, ta cũng không dám đánh cược, vì trên thế gian này còn có những thứ đáng sợ hơn cái chết. Thật sự mà nói, ta không tin một chữ nào của các ngươi, những Thần Linh.”

“Giang Thạch, ngươi đừng cố chấp. Hiện giờ không chủ động giao truyền thừa ra, khi cấm chế hoàn toàn tan vỡ, ngươi sẽ chết chắc!” Nguyệt Thần của Nhật Nguyệt Song Thần lại phát ra giọng nói lạnh lùng, không chút nghi ngờ.

“Biết rồi, nhưng dù ta giao ra, e rằng cũng là đường chết.” Giang Thạch nói với giọng điềm tĩnh: “Nếu các ngươi có thủ đoạn gì thì cứ việc ra tay, nếu thực sự có thể giết chết ta, ta cũng không oán trách.”

“Giang Thạch, ngươi thực sự muốn đi đến cùng sao?” Giọng nói uy nghiêm và bá đạo tiếp tục phát ra từ gương mặt khổng lồ.

“Chẳng lẽ ta nói chưa đủ rõ ràng? Hay là các ngươi, những Thần Linh cao cao tại thượng này đã không hiểu được ngôn ngữ của nhân gian?” Giang Thạch cười nhẹ.

Chương 806: Chuẩn Bị Rời Khỏi Đại Hoành 3

Chương 806: Chuẩn Bị Rời Khỏi Đại Hoành 3

Cấm chế cường đại và kinh khủng vẫn không ngừng nghiền ép gương mặt khổng lồ.

Đồng thời, sức hút kinh khủng từ Thôn Thiên Hộ cũng không ngừng hút lấy năng lượng từ gương mặt, khiến nó càng lúc càng mờ nhạt và hỗn loạn...

“Giang Thạch, nếu ngươi bây giờ dừng lại, vẫn còn đường quay đầu, nếu không, bước thêm một bước nữa sẽ là vực sâu vạn trượng.” Gương mặt khổng lồ tiếp tục nói lạnh lùng.

“Đa tạ đã nhắc nhở, ta biết mình đang làm gì” Giang Thạch nói, tăng cường sức hút từ Thôn Thiên Hộ.

Gương mặt khổng lồ dưới áp lực kép cuối cùng không chịu nổi, phát ra tiếng gầm giận dữ, rồi nhanh chóng tan rã, hóa thành từng luồng ánh sáng tràn vào Thôn Thiên Hộ.

Trong chốc lát, Giang Thạch cảm nhận như có một con rồng khổng lồ lao vào Thôn Thiên Hộ, tạo ra sự chấn động mạnh mẽ. Một lúc sau, sự chấn động mới từ từ lắng xuống.

Giang Thạch thâm kinh ngạc, chăm chú quan sát bình ngọc trong tay, đồng thời ngẩng lên nhìn bầu trời.

Chỉ thấy cùng với sự biến mất của gương mặt, tia sét rực rỡ trên trời cũng dần tan biến, trả lại bầu trời trong xanh.

“Đã kết thúc rồi sao? Gương mặt vừa rồi dường như không phải là bản thể của Thần Linh, chỉ là một tia sức mạnh của họ

thôi.” Giang Thạch trầm nghĩ.

Nhưng!

Có phải đúng như lời họ nói, cấm chế trong thế giới này đang nhanh chóng tan biến?

Một áp lực vô hình và khổng lồ bao trùm lên lòng Giang Thạch...

Cùng lúc đó.

Trong ngôi thạch điện cổ xưa và rộng lớn.

Một chiếc đầu nhỏ bé kỳ dị bỗng nhiên xuất hiện vô số vết nứt li ti, rồi đột ngột vỡ tan, biến thành bụi.

Những Thần Linh đang không ngừng đổ sức mạnh vào trong đó đồng loạt bị phản tác dụng, sắc mặt tái xanh, máu huyết trào ngược, phun máu miệng, như thể đột ngột già đi hàng trăm tuổi.

“Thất bại rồi, cấm chế còn lại ở Đại Hoành thế giới vẫn rất mạnh, đầu của Yểm Thú cũng không chịu nổi.”

“Đáng chết, tên Giang Thạch kia đúng là không biết sống chết, kiêu ngạo ngông cuồng, một sinh linh nhỏ bé ở vị diện thấp dám xúc phạm thần uy!”

“Bây giờ phải làm sao? Sợ của Yểm Thú cũng đã bị hủy, trong thời gian ngắn chúng ta rất khó có thể truyền sức mạnh xuống nữa.”

Các Thần Linh mặt mày u ám, ánh sáng lập lờ, khí tức hỗn loạn, đôi mắt nhìn về phía Nhật Nguyệt Song Thần đứng đầu.

Sắc mặt của Nhật Nguyệt Song Thần cũng trở nên vô cùng khó coi.

Sau một lúc lâu, Nhật Thân mới nhẹ nhàng thở dài: “Bây giờ xem ra, ngoài việc chờ đợi, không còn cách nào khác.”

“Chờ?” Một Thần Linh lên tiếng hỏi.

“Đúng, chờ cấm chế hoàn toàn tan biến.” Nhật Thân đáp nhẹ: “Yên tâm, ta vừa tính toán kỹ lưỡng, cấm chế ở đó nhiều nhất chỉ duy trì ba năm nữa là sẽ tan vỡ hoàn toàn. Đối với những Thần Linh như chúng ta, có thọ nguyên vô tận, ba năm chỉ là chớp mắt.”

Các Thần Linh khác đều gật đầu đồng ý.

“Có thật?”

“Nếu chỉ là ba năm, tất nhiên không thành vấn đề.”

“Chúng ta sẽ giữ chặt thông đạo, đợi hấn ba năm!”

Các Thần Linh nhanh chóng phát ra thanh âm lạnh như băng. ...

Đại Hoành thế giới.

Ở một hướng khác.

Giang Thạch nhanh chóng theo dấu vết mà con rối để lại, tìm gặp được thầy trò ba người Triệu Hậu Tài.

Vừa gặp mặt, Giang Thạch liền hỏi bọn họ về chuyện cấm chế trong thế giới này.

“Đúng vậy, những Thần Linh nói không sai. Cấm chế ở đây thực sự đang dần tan biến mỗi ngày. Trước đây, khi Đế Đạo Truyền Thừa chưa bị lấy đi, tốc độ tan biến của cấm chế còn chậm hơn.

Nhưng từ khi Đế Đạo Truyền Thừa bị lấy đi, cấm chế ở đây đã tan rã nhanh chóng với tốc độ gấp mấy chục lần. Theo tình hình này, e rằng không thể duy trì được vài năm nữa, cấm chế ở Đại Hoành thế giới sẽ hoàn toàn biến mất.” Triệu Hậu

Tài nói: “Có nghĩa là người phải rời khỏi thế giới này trong vài năm tới, chỉ có như vậy, những Thần Linh kia mới không thể tìm thấy người.”

“Rời khỏi thế giới này? Nói thì dễ” Mặt Giang Thạch lập tức trở nên u ám.

Với thực lực hiện tại của hắn, một khi rời khỏi thế giới này, nguy hiểm hắn phải đối mặt chắc chắn sẽ tăng lên gấp bội.

Dù hắn hiện tại ở đây đã vô địch, nhưng một khi rời khỏi đây, bước vào vùng hoang dã bên ngoài, những cao thủ hắn phải đối mặt sẽ nhiều hơn rất nhiều.

Hắn biết Triệu Hậu Tài muốn hắn dẫn bọn họ rời đi, nhưng hiện tại rời đi, chẳng khác nào tự tìm đường chết.

Huống hồ, lối ra khỏi Đại Hoành có lẽ cũng đã bị phong tỏa.

“Người yên tâm, ta biết người lo lắng điều gì. Người lo rằng lối vào vị diện có người canh giữ, khiến người không thể rời đi đúng không? Ta biết một con đường cổ có thể tránh khỏi lối vào vị diện, đưa người trực tiếp ra ngoài vùng hoang dã, ngay cả cơ duyên của Diêm Ma Tộc mà ta từng nói cũng ở đó.” Triệu Hậu Tài ánh mắt lóe lên, dụ dỗ.

“Hử? Người biết một con đường cổ? Con đường nào?” Giang Thạch mắt lóe lên.

“Con đường cổ do Diêm Ma Tộc để lại khi họ thống trị bốn biển, Hoàng Tuyền Lộ.” Triệu Hậu Tài giơ một ngón tay lên, nói.

“Hoàng Tuyền Lộ?” Giang Thạch lặp lại.

“Đúng vậy, con đường cổ này có từ rất lâu, vô cùng bí ẩn, ngoài Diêm Ma Tộc và một số ít tộc khác, không ai biết đến.

Nó chắc chắn có thể giúp ngươi rời khỏi Đại Hoành mà không ai hay biết.” Triệu Hậu Tài tiếp tục nói.

“Thật sao?” Giang Thạch trong lòng xao động, nhìn chăm chăm vào Triệu Hậu Tài.

“Vậy con đường này ở đâu? Nếu thực sự bí ẩn như vậy, tại sao các ngươi không đi?”

“Khụ khụ, cách mở con đường cổ này khá khó khăn, với tu vi của chúng ta thì rất khó mở ra, hơn nữa bên trong có thể còn tồn tại những nguy hiểm khác...” Triệu Hậu Tài cười gượng.

Chương 807: Chuẩn Bị Rời Khỏi Đại Hoành 4

Chương 807: Chuẩn Bị Rời Khỏi Đại Hoành 4

“Vậy nên người muốn ta đi thử?” Giang Thạch hỏi.

“Khụ khụ, không phải vậy, chỉ là đường cùng, cũng không phải là một cách không tốt, phải không?” Triệu Hậu Tài cố cười gượng.

Giang Thạch không nói gì, trầm ngâm suy nghĩ.

Không lâu sau.

Giang Thạch tạm biệt Triệu Hậu Tài, xuất hiện trong rừng già Nam Hoang.

Vừa đến, hắn liền cảm nhận được những dao động mạnh mẽ từ một hẻm núi hẹp, bùng nổ như núi lửa.

Hắn mắt lóe lên, ngẩng đầu nhìn.

Chỉ thấy Huyền Đạo Tử cuối cùng đã phá quan, ngẩng đầu hú dài, âm thanh dữ dội, ánh sáng trên người rực rỡ vô cùng, toàn thân tràn đầy sinh lực, tinh thần phấn chấn không tả xiết.

Cảnh giới Cổ Thánh!

Hắn kích động không tin nổi, sau bao năm cuối cùng hôm nay đã thuận lợi bước vào cảnh giới Cổ Thánh, từ nay sẽ thoát khỏi trần tục, siêu phàm nhập thánh.

So với trước đây, hắn đã hoàn toàn thay đổi!

“Giang Thạch, thật sự đa tạ người, ân tình của người, ta suốt đời khó báo đáp.” thân hình Huyền Đạo Tử lóe lên, rơi

trước mặt Giang Thạch, kích động nói.

“Tiền bối khách sáo rồi, giữa ta và người hà tất phải nói nhiều như vậy, người thuận lợi phá vào Cổ Thánh, đối với người và ta đều là điều tốt.” Giang Thạch nói.

“Giang Thạch, người yên tâm, ta biết bây giờ nói gì cũng không thể cảm kích đủ ân tình của người, nhưng từ nay về sau, bất kể người có bất cứ yêu cầu gì, ta sẽ không do dự, dù là lên núi đao xuống biển lửa, ta cũng sẽ hoàn thành!” Huyền Đạo Tử tiếp tục nói kích động.

Ơn tình này quá lớn, khó mà nói hết bằng lời.

Có lẽ đối với Giang Thạch không là gì.

Nhưng trong mắt hắn, ân này lớn như trời.

Không có Giang Thạch, hắn sẽ cả đời không thể vượt qua cảnh giới này!

Đây là bước quan trọng nhất giữa người và thánh!

Giang Thạch nhẹ lắc đầu, nói: “Ta có lẽ cũng không ở lại thế giới này lâu nữa, tiền bối nếu thực sự muốn cảm kích ta, thì hãy giúp Thiên Ma giáo chủ, tái lập Thiên Ma giáo.”

“Giang Thạch, người nói không ở lại đây lâu nữa, là ý gì?”

Huyền Đạo Tử kinh ngạc, nói: “Người thật sự muốn rời khỏi thế giới này sao?”

“Đúng vậy, cảm chế trong thế giới này đang dần tiêu tan, những Thần Linh đó tuyệt đối sẽ không tha cho ta. Chắc hẳn tiền bối cũng đã đoán được phần nào tình hình gần đây. Vì vậy, rời khỏi nơi này là lựa chọn duy nhất của ta. Nhưng tiền bối yên tâm, ta đã sắp xếp sẵn lối thoát, tiền bối chỉ cần giúp ta chiếu cố Thiên Ma Giáo, còn những việc khác, ta đã có kế hoạch.” Giang Thạch nói.

Hắn đã suy nghĩ kỹ, thay vì bị những Thần Linh đó ép buộc, chỉ bằng tự mình chủ động rời đi. Dù con đường cổ mà Triệu Hậu Tài nói có chút nguy hiểm, nhưng vẫn hơn là không có đường nào.

Hiện tại, con đường cổ đó là lối thoát duy nhất của hắn. Chỉ cần cẩn thận thăm dò, có lẽ sẽ không xảy ra chuyện lớn.

Dù sao, hiện tại hắn cũng có thể so với Bán Thần.

Nếu thực sự không thể, hắn có thể cho con rời thử thăm dò trước.

“Được rồi.” Huyền Đạo Tử biến sắc, trong lòng dậy sóng, thở dài: “Vậy ngươi hãy cẩn thận.”

“Ừm.” Giang Thạch khẽ gật đầu.

Không lâu sau.

Hắn ngồi xuống trên một ngọn núi vắng vẻ, khoanh chân mà ngồi, lấy ra cái bình nuốt thiên trước đó.

Cả Thôn Yêu Hồ màu sắc như mơ, ánh sáng xanh mờ ảo, bề mặt phủ đầy những phù văn thần bí. Khi lấy ra, hắn vẫn có thể cảm nhận được những làn sóng nhỏ li ti từ bên trong truyền ra.

Mắt Giang Thạch lóe lên, nhìn qua miệng bình vào bên trong.

Chỉ thấy bên trong miệng bình sâu thẳm, những người như Xích Đồng bị nuốt vào trước đó vẫn chưa chết hoàn toàn. Từng thân thể bị biến dạng thảm thương, loang lổ với nhiều chỗ lộ ra xương trắng, đang vùng vẫy trong bình ngọc.

“Giang Thạch, thả ta ra, đấu một trận công bằng với ta. Đồ hèn hạ, mau thả ta ra, thả ta ra!” Tiếng gào thét phẫn nộ và không cam tâm liên tục vang lên từ miệng Xích Đồng, làm cả Thôn Yêu Hồ rung lên.

“Xích Đồng, người đã rơi vào tay ta mà còn muốn ta thả ra sao? Đúng là mơ tưởng. Giờ ta sẽ luyện hóa người, khiến người hồn phi phách tán. Còn những kẻ khác cũng không ngoại lệ, đừng hòng trốn thoát.” Giang Thạch không do dự, lập tức truyền thánh lực vào, bắt đầu toàn lực luyện hóa những bóng người trong bình ngọc.

AI

Những tiếng kêu thảm thiết vang lên từ trong bình ngọc, làm cho bề mặt bình ngọc trở nên mờ ảo, không ngừng biến đổi.

Sau khoảng mười phút, mọi thứ mới hoàn toàn yên tĩnh trở lại.

Chỉ thấy ánh sáng lóe lên ở miệng bình ngọc, xuất hiện hơn chục viên nội đan Cổ Thánh màu vàng óng, sáng lấp lánh, tất cả đều là của những Cổ Thánh bị nuốt vào.

Trong số những viên nội đan này, có một viên có màu sắc tím vàng.

Trên đó có hoa văn rực rỡ, tỏa ra sức mạnh thần thánh, nhìn thoáng qua đã thấy khác biệt hẳn so với các viên nội đan khác.

Đó chính là nội đan của Xích Đồng.

Giang Thạch cầm lấy viên nội đan màu tím vàng, nhẹ nhàng chơi đùa, cảm nhận kỹ lưỡng.

“Đây là nội đan của cao thủ Bán Thần, thực sự khác biệt so với những Cổ Thánh đại viên mãn...”

Sức mạnh bên trong vô cùng tinh khiết, mạnh hơn nhiều so với Cổ Thánh đại viên mãn.

Ngón tay khẽ bóp, cảm giác như đang bóp vào thân kim, không hề dễ dàng bóp nát.

Một lát sau.

Hắn nuốt từng viên nội đan vào và bắt đầu hấp thụ.

Chớp mắt, hai ngày trôi qua.

Chương 808: Cửu Nha Lão Nhân 1

Chương 808: Cửu Nha Lão Nhân 1

Sức mạnh của cơ thể Giang Thạch nhanh chóng tăng lên.

Đặc biệt là Chân Long Luyện Thể Bí Pháp, bí pháp này dường như sinh ra để dành cho Giang Thạch.

Trong hai ngày ngắn ngủi, sức mạnh toàn thân tăng lên gấp đôi.

Hắn mở mắt, nhìn vào bàn tay, năm ngón tay khẽ nắm lại, giống như biến thành thân kim, bề mặt hiện ra từng đường long văn.

“Thân thể của ta bây giờ đã đạt đến cực hạn. Muốn tiếp tục nâng cao chỉ có thể đạt tới cảnh giới Thần Linh” Giang Thạch tự nói.

Nhưng cảnh giới Thần Linh nói dễ hơn làm, muốn thực sự bước qua thì khó như lên trời.

Ít nhất cho đến giờ, hắn vẫn chưa có chút manh mối nào.

Bất chợt, Giang Thạch nhớ ra điều gì, nhìn lại bảng kỹ năng trước mắt.

Chỉ thấy ở cột thiên phú đã xuất hiện một thiên phú mới.

Nộ Khí (trong thời gian ngắn kích phát tiềm năng, sức mạnh tăng vọt, nhưng phải trả giá bằng thương tổn của bản thân, thương tổn càng nặng, sức mạnh càng lớn).

“Kích phát tiềm năng, sức mạnh tăng vọt?”

Trong lòng Giang Thạch dậy sóng.

Thật sự là loại thiên phú này sao?

Đây là gì?

Thất Thương Quyền sao? Làm bị thương địch trước tiên làm thương mình?

Bất chợt ánh mắt hắn lóe lên, nhìn vào một thiên phú khác.

Quy Nguyên!

“Thiên phú Nộ Khí và Thiên phú Quy Nguyên có thể bổ sung lẫn nhau. Một bên là liên tục kích phát tiềm năng, một bên là liên tục chữa lành bản thân, hoàn toàn bổ khuyết được khuyết điểm.” Giang Thạch tự nhủ.

Hắn phát hiện những thiên phú này không phải ngẫu nhiên sinh ra, mỗi thiên phú dường như đều có thể bổ sung, tăng cường lẫn nhau.

Khi kết hợp hai thiên phú lại, sức mạnh sẽ tăng lên đáng kể! Những thiên phú này thật thần bí và cường đại.

Ngay khi Giang Thạch chăm chú nhìn vào bảng kỹ năng trước mặt, đột nhiên, hắn giật mình và nhìn về phía xa.

Chỉ thấy vài tia sáng đen đang lao đến với tốc độ cực nhanh.

Trong những tia sáng đó, rõ ràng là bốn thanh niên tươi cười và một lão giả có khuôn mặt già nua, khí tức dao động không yếu.

Đều là Cổ Thánh!

Giang Thạch cau mày, tỏ vẻ nghi ngờ.

Đây là ai?

Năm tia sáng nhanh chóng phát hiện ra Giang Thạch, bay thẳng tới gần.

“Có phải là Giang Thạch đạo hữu không? Chúng ta đã gặp qua Giang Thạch đạo hữu rồi!”

Lão giả đứng đầu chấp tay cười nói.

“Ngươi là ai?” Giang Thạch hỏi.

“Lão phu là ngoại vụ trưởng lão của Thiên Kiếp Môn. Chúng ta cảm thấy rất áy náy vì chuyện trước kia, lần này đến đây để xin lỗi Giang Thạch đạo hữu, hy vọng Giang Thạch đạo hữu có thể tha thứ cho chúng ta.”

Lão giả chấp tay cười nói.

“Thiên Kiếp Môn?”

Giang Thạch nhú mày.

“Đúng vậy, trước đây Thiên Kiếp Môn và Giang đạo hữu xảy ra chuyện chỉ là hiểu lầm. Thực ra, Thiên Kiếp Môn và Giang Thạch đạo hữu không có thù hận gì cả, mọi chuyện chỉ là chuyện nhỏ mà thôi. Chúng ta sẵn sàng trả giá bất cứ điều gì, hy vọng có thể hóa giải hận thù với Giang đạo hữu.”

Lão giả cười nói. “ồ?”

Giang Thạch cau mày, nhìn lại mấy người trước mặt.

Thật kỳ quái.

Mọi người đều muốn giết mình, nhưng Thiên Kiếp Môn lại chủ động đến hóa giải hận thù?

Giang Thạch suy nghĩ một lúc, nhanh chóng hiểu ra.

Thiên Kiếp Môn chẳng lẽ muốn thông qua mình để mở ra Thiên Ma Động?

“Các ngươi đến vì Thiên Ma Động?”

Giang Thạch hỏi thẳng.

Lão giả trước mặt liền nhẹ nhàng cười, chấp tay nói: “Quả nhiên không có chuyện gì qua mắt được Giang đạo hữu. Giang đạo hữu đã nói thẳng, chúng ta cũng không vòng vo nữa. Giang đạo hữu cũng biết tình cảnh hiện tại của mình. Cẩm chế trong thế giới này đang dần tiêu tan, e rằng chỉ vài năm nữa sẽ hoàn toàn biến mất. Lúc đó, chư thân sẽ giáng lâm, chiếu rọi đại địa. Chẳng lẽ Giang đạo hữu muốn một mình chống lại cả thân phật trên trời sao?”

Trên thế giới này, ngoài Thiên Kiếp Môn của chúng ta, e rằng không có thế lực nào có thể giúp đỡ Giang đạo hữu.

Chỉ cần Giang đạo hữu có thể liên thủ với chúng ta, khi chư thân giáng lâm, Thiên Kiếp Môn của chúng ta sẽ giúp Giang đạo hữu chặn lại những kẻ địch này!”

“Ồ?”

Giang Thạch nhướng mày, suy nghĩ nhanh chóng, nhìn vào lão giả trước mặt, nói: “Thật kỳ quái, các người sao lại khẳng định ta có thể mở Thiên Ma Động? Theo ta được biết, Thiên Ma Động đã tồn tại qua vô số thời đại, từ thời Thái Cổ đến giờ chưa có ai mở được. Các người dựa vào gì mà nói ta có thể mở?”

“Giang đạo hữu, người không cần lo lắng. Chúng ta đã quyết định hợp tác với người, chắc chắn có hơn chín phần khả năng mở được.”

Lão giả mỉm cười, nói: “Việc mở Thiên Ma Động không chỉ dựa vào sức một người. Thiên Kiếp Môn của chúng ta đã chuẩn bị các biện pháp khác, chỉ thiếu một ít huyết mạch bản nguyên của Giang đạo hữu mà thôi.”

“Huyết mạch bản nguyên của ta?”

Mắt Giang Thạch nheo. lại'Huyết mạch của Trời Sinh Kim Cương?"

“Không nhất thiết phải là Trời Sinh Kim Cương, máu của bất kỳ cường giả chí tôn nào cũng có thể làm mờ mắt, chỉ là loại người này quá hiếm, mà máu của họ cũng không tốt bằng Trời Sinh Kim Cương.”

Lão giả nói.

“Ra vậy.”

Giang Thạch lập tức hiểu ra.

Hắn không phải là Trời Sinh Kim Cương, nhưng có nhiều bí pháp luyện thể, lại có Bách Bội Long Tượng, cơ thể đã vượt qua cả Trời Sinh Kim Cương.

Chương 809: Cửu Nha Lão Nhân 2

Chương 809: Cửu Nha Lão Nhân 2

Dùng máu của hắn, chắc chắn không tồi.

“Nhưng ta làm sao tin được các ngươi không lợi dụng ta? Hơn nữa, Thiên Kiếp Môn chỉ dựa vào một môn phái mà muốn thắng được thần phật, ta thấy khó tin”

Giang Thạch nói.

“Giang đạo hữu yên tâm, chúng ta đã đưa ra điều kiện này thì chắc chắn sẽ đảm bảo không có vấn đề. Nếu Giang đạo hữu lo lắng về việc bị lợi dụng, chúng ta có thể ký kết linh hồn khế ước với Giang đạo hữu.”

Lão giả nói: “Linh hồn khế ước này, Giang đạo hữu chắc hẳn đã nghe qua?” “Linh hồn khế ước?”

Mắt Giang Thạch lóe lên.

Nếu Thiên Kiếp Môn thực sự muốn ký linh hồn khế ước với mình, thì chắc chắn không phải chuyện xấu.

Có một Thiên Kiếp Môn giúp mình xử lý hậu quả, có thể giúp mình tránh được nhiều rắc rối.

Huống hồ, đầu của Thiên Ma vẫn còn bị phong ấn trong [Thiên Ma Động] , sớm muộn gì hắn cũng sẽ giải phong ấn này. Bây giờ hợp tác với

[Thiên Kiếp Môn] , chắc chắn sẽ tiết kiệm được rất nhiều phiền phức.

“Được, nếu các người thực sự muốn hợp tác với ta, thì hãy ký kết linh hồn khế ước.”

Giang Thạch nói thẳng.

“Giang đạo hữu quả nhiên sáng khoái.”

Lão giả kia mỉm cười, chấp tay nói: “Nếu đã vậy, lão phu sẽ đi thông báo với thượng sứ đại nhân, đề thượng sứ đại nhân tự mình đến ký khế ước với Giang đạo hữu, dù sao với địa vị và thực lực của ta, e rằng Giang đạo hữu sẽ không yên tâm.”

“Cũng được.”

Giang Thạch gật đầu.

Lão giả lập tức nhẹ nhàng chấp tay, dẫn theo bốn thanh niên nhanh chóng rời đi, như biến thành tia sáng, trong chớp mắt đã biến mất.

Giang Thạch lập tức lặng lẽ chờ đợi.

Thời gian trôi qua rất nhanh.

Chỉ khoảng hai canh giờ sau khi lão giả rời đi, ở đằng xa lại xuất hiện ánh sáng, hai bóng người trước sau nhanh chóng tiến đến gần.

Ngoài lão giả lúc trước, còn có thêm một lão giả tóc đỏ, râu đỏ, thân hình vạm vỡ, mắt sáng ngời, tốc độ cực nhanh, bay ở phía trước.

Chớp mắt, hai bóng người đã hoàn toàn đáp xuống gần.

“Giang đạo hữu, lão hủ xin giới thiệu, đây chính là thượng sứ Trần Lâm đại nhân của [Thiên Kiếp Môn].”

Lão giả lúc trước lập tức cười giới thiệu.

Lão giả tóc đỏ, râu đỏ bên cạnh, hai tay chấp lại, mở miệng nói: “Giang đạo hữu, hân hạnh.”

“Khách sáo.”

Giang Thạch khẽ gật đầu.

“Giang đạo hữu, cuộn linh hồn này là do một vị Thần Linh của [Thiên Kiếp Môn] để lại, Giang đạo hữu chỉ cần nhỏ giọt tinh huyết vào đó, khi đó sẽ tự động ký kết khế ước với vị Thần Linh lão tổ đó. Dưới linh hồn khế ước, bất kỳ ai cũng không thể vi phạm, Giang đạo hữu cứ yên tâm.”

Trần Lâm lật tay lấy ra một cuộn giấy đen, đưa cho Giang Thạch.

“Ký khế ước với Thần Linh lão tổ của các ngươi?”

Giang Thạch nhíu mày, nhưng vẫn nhận lấy cuộn giấy, mở ra, cẩn thận xem xét.

Dù sao đối phương là một vị Thần Linh, rất khó đảm bảo đối phương sẽ không giở trò.

“Không có vấn đề, có thể ký kết.”

Bất ngờ, trong đầu Giang Thạch vang lên một giọng nói cổ xưa, mơ hồ. Giang Thạch mắt lóe sáng, lập tức bắt lấy nguồn gốc giọng nói, tinh thần lực nhanh chóng nội thị.

“Tiền bối, ngài tỉnh rồi.”

Giang Thạch truyền âm nói, trong lòng có chút kích động.

Tay phải của Thiên Mat

Lại là tay phải của Thiên Ma chỉ dẫn hần!

“Đúng vậy, nhưng tiếc là ta chỉ là tàn hồn, không có uy lực gì, không thể giúp ngươi nhiều.”

Từ bàn tay đen tối, phủ đầy sương đen, lại vang lên giọng nói già nua.

“Tiền bối khách sáo rồi, với kiến thức và trải nghiệm của ngài, đối với ta mà nói, vượt qua bất kỳ thứ gì trên đời.”

Giang Thạch nhanh chóng đáp lại.

Hắn nói thật lòng. Tay phải của Thiên Ma có kiến giải độc đáo, nhiều vấn đề hầu như đều có thể nhìn thấu ngay lập tức.

Lần trước trong Đế Vãn Chi Môn chính là nhờ sự giúp đỡ của đối phương, hắn mới có thể âm thầm giành được Đế Đạo Truyền Thừa.

Nếu không với khả năng của hắn lúc đó, hoàn toàn không thể giành được †ruyền thừa!

Bây giờ đối phương lại tỉnh, đối với hắn, tuyệt đối là một sự giúp đỡ vô hình.

“Giang đạo hữu, thế nào? Có thể ký rồi chứ?”

Lão giả tóc đỏ, râu đỏ cười ha ha.

Giang Thạch lập tức trở về hiện thực, hít một hơi sâu, nói: “Có thể”

Hắn lập tức mở cuộn giấy, lấy giọt tinh huyết, rơi vào cuộn giấy. Toàn bộ cuộn giấy lập tức sáng rực, phát ra những dao động kỳ quái, sau đó đột nhiên phân thành hai phần.

Một phần bay thẳng lên trời, hòa vào hư không mờ mịt, một phần thì trực tiếp chui vào cơ thể Giang Thạch, biến mất không thấy.

Trần Lâm thấy vậy, thở phào nhẹ nhõm, mỉm cười nói: “Giang đạo hữu, khế ước đã ký, từ nay chúng ta là người một nhà, Giang đạo hữu cần gì, cứ ra lệnh, nếu giúp được, [Thiên Kiếp Môn] tuyệt đối không từ chối.”

“Được rồi, ta muốn xem những cảm ngộ mà Thần Linh lão tổ của các ngươi để lại, đặc biệt là về cảnh giới Thần Linh.”

Giang Thạch nói.

“Được.”

Trân Lâm mỉm cười, dường như đã dự đoán trước, lật tay lấy ra hai ngọc giản màu đen, nói: “Tất cả những bí ẩn và kiến giải về cảnh giới Thần Linh đều ở đây, Giang đạo hữu hãy nhận lấy.”

Chương 810: Cửu Nha Lão Nhân 3

Chương 810: Cửu Nha Lão Nhân 3

“Ồ?”

Giang Thạch nhướn mày, nhận lấy hai ngọc giản đen từ tay Trần Lâm, bắt đầu xem xét nhanh chóng.

Chỉ thấy bên trong chỉ chít chữ, phần lớn đều rất sâu sắc huyền bí, khó mà hiểu được.

“Giang đạo hữu, ngươi còn có gì chỉ bảo không? Nếu không, chúng ta sẽ tạm thời cáo lui, chúng ta dự định trong vòng ba tháng, sẽ chuyển Giang đạo hữu ra khỏi thế giới này, hy vọng Giang đạo hữu chuẩn bị trước.”

Trần Lâm nói.

“Mau vậy sao?”

Giang Thạch kinh ngạc hỏi. “Đã không còn sớm nữa rồi, Giang đạo hữu không biết, hiện tại bên ngoài Hồng Hoang Đại Sơn không hề yên bình, tin tức về Giang đạo hữu ngày càng lan rộng, đã thu hút ngày càng nhiều cường giả chú ý. Theo ta được biết, có một tôn tại vô cùng mạnh mẽ cũng bắt đầu nhanh chóng tiếp cận, một khi hắn xuất hiện, e rằng dù có cấm chế ở đây cũng khó lòng ngăn cản được đối phương.”

Trần Lâm khẽ thở dài.

Bên ngoài Hồng Hoang Đại Sơn, có nhiều chủng tộc, nhiều thế lực, đầy rẫy những âm mưu và nguy hiểm, chứa đựng vô số truyền thuyết và bí ẩn.

Càng đi sâu vào, cường giả càng đáng sợ.

Có rất nhiều ma nhân mà ngay cả Thần Linh cũng không dám chọc vào.

Họ chỉ mong có thể lặng lẽ chuyển Giang Thạch đi trước khi nhiều nhân vật lớn xuất hiện, chỉ có như vậy mới là an toàn nhất.

“Thì ra là vậy.”

Giang Thạch nghiêm nghị, nói: “Vậy † a nên liên lạc với các người bằng cách nào?”

“Giang đạo hữu yên tâm, đây là một tấm ngọc bài, Giang đạo hữu chỉ cần kích hoạt ngọc bài này là có thể liên lạc với lão phu.”

Trần Lâm lại lấy ra một tấm ngọc bài màu đỏ sẫm, có khắc hoa văn, trao cho Giang Thạch.

Giang Thạch cầm trong tay, nhìn sơ qua rồi gật đầu, cất vào nhẫn.

Sau đó, Trần Lâm và người đi cùng không ở lại lâu, chấp tay rồi nhanh chóng rời đi, rất nhanh biến mất vào xa xa. Ngay khi họ rời đi, Giang Thạch lại tiếp tục xem xét ngọc giản màu đen trong tay.

Mặc dù trong ngọc giản có nhiều thuật ngữ khó hiểu, nhưng lại giới thiệu rõ ràng từng cảnh giới tiếp theo.

Bán Thần, Thân Linh Đệ Nhất Bộ, Thần Linh Đệ Nhị Bộ, Thần Linh Đệ Tam Bộ (truyền thuyết), Đại đế.

“Cảnh giới Thần Linh cũng chia thành ba bước, xem ra theo như giới thiệu, ba bước này vô cùng khó khăn, đến chín mươi chín phần trăm Thần Linh đều ở Đệ Nhất Bộ...”

Giang Thạch tự nhủ.

Thần Linh Đệ Nhất Bộ cần ngưng tụ thần tính, hội tụ thần lực, thành tựu Thần Linh bất tử chỉ thân.

Thần Linh Đệ Nhị Bộ là trên cơ sở thân thể bất tử, nắm giữ pháp tắc, kiểm soát thế giới, hành động phù hợp với đại đạo của thế gian, một cử động nhỏ cũng có thể hủy diệt thế giới.

Ở cảnh giới này thường là những tồn tại ở cấp bậc thánh địa của các đại giáo.

Thần Linh Đệ Tam Bộ còn được gọi là truyền thuyết!

Những tồn tại ở cảnh giới này càng hiếm hoi, dù không phải như Đại đế vạn cổ hiếm có, nhưng cũng ít ỏi như lông phượng sừng lân, toàn bộ bên ngoài Hồng Hoang Đại Sơn gần như không tìm thấy đủ năm người.

Về cảnh giới này, ngọc giản cũng ít miêu tả, chỉ dùng vài dòng ngắn gọn, dường như hiểu biết không sâu.

Chỉ nói những tồn tại ở cảnh giới này, thường là những lão ma tích niên, vạn cổ chí tôn... “Tiền bối, ngài lúc sinh thời ở cảnh giới nào, cũng là truyền thuyết sao?”

Giang Thạch bất ngờ truyền âm hỏi Bàn tay phải Thiên Ma trong cơ thể.

“Có thể xem là vậy.”

Từ Bàn tay phải Thiên Ma truyền ra giọng nói già nua.

Giang Thạch khẽ gật đầu, sau đó đi sang một bên, bắt đầu thỉnh giáo Bàn tay phải Thiên Ma về các bước cụ thể của Thần Linh Đệ Nhất Bộ.

Hắn không mong sớm đột phá cảnh giới Thần Linh, chỉ mong đạt được Bán Thần đã là tốt lắm rồi.

Từ Bàn tay phải Thiên Ma truyền ra từng thông điệp vào trong đầu Giang Thạch, bắt đầu tỉ mỉ giảng giải cho hắn.

Thời gian trôi qua.

Chớp mắt đã nửa tháng trôi qua. Khi Giang Thạch đang ngồi thiền, toàn lực tấn công cảnh giới Bán Thân, từ xa lại xuất hiện tia sáng, Trần Lâm và Hạ Mộ lần nữa nhanh chóng đến gần.

“Giang đạo hữu, có biến.”

Trần Lâm vừa gặp đã nhanh chóng truyền âm tới Giang Thạch.

Giang Thạch lập tức mở mắt, lộ ra vẻ nghiêm trọng, đứng dậy từ trên đỉnh núi, nhìn về phía Trần Lâm.

“Có chuyện gì? Chuyện lo lắng nhất đã xảy ra, một siêu cấp lão quái đang nhanh chóng tới gần, sắp tiếp cận Đại Hoành, với cấm chế hiện tại của Đại Hoành e rằng khó mà ngăn cản được đối phương, mà kênh truyền tống của chúng ta vẫn còn thiếu một ngày nữa mới hoàn thành, Giang đạo hữu, ngươi e rằng chỉ có thể tự mình chống đỡ.”

Trần Lâm vừa tới đã nói ngay. “Ồ?”

Giang Thạch động tâm, hỏi: “Có lão quái xuất hiện? Còn bao lâu nữa sẽ tới, thực lực thế nào?”

“Đối phương chậm nhất nửa ngày nữa sẽ tới, loại tôn tại này vô cùng khủng khiếp, ít nhất là cường giả Đệ Nhị Bộ, nhưng ngươi yên tâm, hẳn chắc chắn sẽ không lập tức xuất hiện.

Sức mạnh của hắn chỉ có thể dùng để ngăn cản cấm chế trước, sẽ cho các Thần Linh khác cơ hội trước tiên hạ xuống, ngươi chỉ cần ngăn chặn vị Thần Linh đầu tiên là được, chỉ cần qua một ngày, kênh truyền tống của chúng ta sẽ hoàn thành.”

Chương 811: Cữu Nha Lão Nhân 4

Chương 811: Cữu Nha Lão Nhân 4

Trần Lâm nhanh chóng giải thích.

Giang Thạch liền nhíu mày, cảm thấy áp lực cực kỳ khủng khiếp.

“Được, ta hiểu rồi.”

Hắn lập tức gật đầu.

“Vậy là tốt rồi, Giang đạo hữu, ta phải nhanh chóng thúc giục người trong môn, để họ tăng tốc.”

Trần Lâm đáp lại, rồi rời đi.

“Khoan đã!”

Giang Thạch đột nhiên gọi.

Trần Lâm dừng lại, quay đầu nhìn.

“Lão quái đó tên gì, lai lịch ra sao?”

Giang Thạch hỏi. “Hắn tên Cữu Nha lão nhân, là chủ nhân của một cấm địa, lâu nay không ra ngoài, lần này lại bị người ta mời đến.”

Trần Lâm đáp.

“Cữu Nha lão nhân...”

Giang Thạch lặp lại, rồi truyền âm vào trong cơ thể, hỏi: “Tiền bối, ngài có biết người này không?”

“Không biết, chắc là một hậu bối thôi.”

Bàn tay phải Thiên Ma trả lời.

“Được rồi.”

Giang Thạch gật đầu, cuối cùng để Trần Lâm đi trước.

Sau đó nửa ngày nữa trôi qua, quả nhiên như Trần Lâm đã nói, chỉ khoảng nửa ngày, thế giới này bắt đầu xuất hiện áp lực khủng khiếp.

Giang Thạch đang trên đường tìm Triệu Hậu Tài, bỗng cảm thấy trời đất tối sầm lại, trên cao bỗng nhiên tối đen, như bị mực đen vô tận bao phủ bầu trời, toàn bộ thế giới thay đổi màu sắc, cao không vang rền, sầm chớp âm âm, mang theo tiếng động mạnh mẽ.

Giang Thạch ngẩng đầu lên, lộ vẻ kinh nghi, cảm thấy một áp lực khổng lồ không thể diễn tả.

Toàn bộ thế giới dường như sắp vỡ vụn.

Hắn giật mình kinh hãi.

“Lão quái vật đó đã đến, nhanh thật.”

Ban đầu hắn còn muốn tìm Triệu Hậu Tài, muốn qua Triệu Hậu Tài nắm giữ con đường cổ để rời đi, nhưng không ngờ Triệu Hậu Tài cực kỳ gian xảo, dường như đã sớm nhận ra tình thế bất lợi mà trốn đi. Âm!

Đột nhiên, trên cao sầm chớp vang dội, không ngừng nổ tung, như núi gọi biển gào, tiếng động âm âm.

Lúc này, trên cao hiện ra dị tượng, sầm chớp âm âm, mực đen vô tận che phủ bầu trời, khiến toàn bộ thế giới tối đen lại.

Thế giới Đại Hoành, mọi người đều run rẩy, hoảng sợ vô cùng, ngẩng đầu lên, nhìn về phía bầu trời.

Một luồng áp lực không thể diễn tả bao phủ lên mọi người, khiến họ cảm thấy tim mình như bị một bàn tay lớn bóp chặt,

khó thở, sắp nổ tung.

Ngay cả Giang Thạch cũng cảm thấy nguy cơ to lớn, nhận thấy nỗi kinh hoàng.

Bên ngoài Đại Hoành. Mười ba vị Thần Linh đang giữ chặt thông đạo, bỗng nhiên sắc mặt đồng loạt thay đổi, ngẩng đầu nhìn về phía đám mây mịt mù đột nhiên xuất hiện không xa.

Đám ma vân đen ngòm, vô biên vô hạn, xuất hiện rồi lập tức bỏ qua bọn họ, không thèm để ý đến họ, một bàn tay to lớn, đen tối mờ mịt đã trực tiếp vươn ra, chộp lấy thế giới Đại Hoành trước mắt.

Một tay chộp xuống, mây đen tụ lại, ánh sáng ma quái cuộn cuộn, như một bầu trời mênh mông ập xuống, cảnh tượng thật không biết đáng sợ đến mức nào.

“Cửu Nha lão nhân... Đây là Cửu Nha lão nhân đích thân xuất hiện...”

“Lão ma này... lại kinh động đến hấn.”

“Lão ma tuyệt đại Đế Nhị Bộ...” “Rắc rồi rồi.”

Mười ba vị Thần Linh thần sắc chấn động, không ai không kinh hãi nhìn về phía đám mây đen mênh mông đó.

Họ sớm đã biết kéo dài thời gian càng lâu càng bất lợi cho họ.

Nhưng không ngờ nhanh như vậy đã kinh động đến một tồn tại cấp bậc như Cửu Nha lão nhân.

Ầm ầm!

Dưới vạn tia sấm chớp, bàn tay to lớn, đen tối mờ mịt đó nhanh chóng bị nghiền nát, phát ra tiếng ầm vang, hóa thành từng mảnh u quang tản đi.

Nhưng điều này không đủ để đối phương từ bỏ, trong một tiếng hét dài chấn động tai, đám mây đen trên cao cũng bắt đầu tan nhanh chóng, lộ ra một lão nhân thần bí, thân hình cao lớn, mặc áo dài màu đen. Lão nhân này da trắng như tuyết, hai chòm râu ngắn đen, ánh mắt hơi nhắm, vô cùng sắc bén, mang theo khí tức quý dị không gần gũi.

Da lão trắng nhợt như xác chết.

Mười ba vị Thần Linh đang canh giữ thông đạo lập tức nhanh chóng đứng dậy, nhanh chóng đón tiếp.

“Bái kiến Cửu Nha tiên bối!”

“Cửu Nha tiên bối đại giá quang lâm, không đón tiếp từ xa, mong tiên bối thứ tội!”

Mười ba vị Thần Linh cúi đầu cung kính hành lễ.

“Ừm”

Cửu Nha lão nhân cao gầy, như xác chết khẽ đáp, ánh mắt lạnh nhạt, tiếp tục nhìn về phía thế giới Đại Hoành trước mắt, nói: “Nghe nói ở đây có Đế Đạo Truyền Thừa, lão phu đặc biệt đến xem thử thật hư thế nào.”

Àm!

Một bàn tay trắng bệch gầy guộc của lão bất ngờ vươn ra, lần nữa chụp xuống thế giới Đại Hoành trước mắt.

Lần này bàn tay của lão lớn hơn, sức mạnh ẩn chứa càng khủng khiếp, năm ngón tay gầy guộc như muốn bao trùm cả thế giới này.

Lập tức, trong thế giới Đại Hoành, sấm chớp càng dày đặc, các cấm chế đồng loạt bùng nổ, ánh sáng bùng lên, như đang cháy, lao vào bàn tay gầy guộc đó.

“Chỉ là cấm chế mà cũng muốn ngăn cản lão phu!”

Cửu Nha lão nhân phát ra một tiếng hừ lạnh, trong mắt hiện lên ánh sáng lạnh lẽo, tay tiếp tục gia tăng lực lượng, đẩy xuống phía dưới.

Chỉ có điều cảm chế của thế giới Đại Hoành rõ ràng đã vượt quá dự liệu của lão, lần này vừa mới đẩy xuống, đã nghe một tiếng ầm vang, bàn tay của lão lập tức bị chấn bay ra.

Cửu Nha lão nhân hô to một tiếng, bất ngờ há miệng phun ra, một lá cờ màu đen thân bí không lường xuất hiện.

Chương 812: Truy Sát Thần Linh 1

Chương 812: Truy Sát Thần Linh 1

Lá cờ này theo gió mà lớn, nhanh chóng mở rộng, trực tiếp che trời lấp đất, dưới sự điều khiển của lão nhanh chóng áp xuống thế giới Đại Hoàn.

Trong chốc lát, tất cả cấm chế của thế giới Đại Hoàn như đều bình tĩnh, vô số ánh sáng bùng phát, lao vào lá cờ đen đỏ.

Trời đất rung chuyển, nhật nguyệt vô quang.

Toàn bộ thế giới đều nhanh chóng run rẩy, lá cờ đen kỳ quái này dường như có thể tự động hấp thụ các cấm chế của thế giới.

Một con đường ánh sáng mờ mịt, bị vô số tia chớp bao phủ, kỳ quái đã được Cửu Nha lão nhân nhanh chóng khai phá.

“Các người, đừng đứng ngăn ra đó, mau xuống dưới, giúp lão phu lấy Đế Đạo Truyền Thừa!”

Cửu Nha lão nhân ánh mắt lạnh lẽo, bất ngờ vung tay, trực tiếp kéo ra bốn vị Thần Linh, trong tiếng kêu hoảng loạn của họ, ném thẳng xuống con đường phía dưới.

Ầm!!

AI

Tiếng kêu hoảng loạn vang lên nhanh chóng.

Bốn vị Thần Linh bị ném xuống liền bị vô số tia sáng trong thông đạo tấn công, tiếng vang trời đất, cực kỳ chói tai.

Lập tức có hai vị Thần Linh bị nổ tung, huyết nhục bay tứ tung, chỉ còn lại những linh hồn kinh hãi, vội vàng trốn khỏi thông đạo.

Hai vị Thần Linh còn lại cũng bị vô số tia chớp đánh trúng trong quá trình rơi xuống, thân thể cháy đen.

Có một vị Thần Linh vừa xuất hiện đã bị đánh nát nửa người, vô cùng thảm, vị Thần Linh còn lại tóc tai rối bù, khí huyết dâng trào.

Thân thể hai người được lá cờ đen bảo vệ, xuyên qua thông đạo, nhanh chóng rơi xuống.

Ầm! Ầm!

Tiếng vang âm âm, đất rung núi chuyển, toàn bộ thế giới đều rung lắc dữ dội.

Âm thanh nặng nề đáng sợ khiến toàn bộ thế giới Đại Hoành dường như gặp phải cú đánh hủy diệt.

Tất cả sinh linh đều có thể cảm nhận rõ ràng sự rung chuyển của mặt đất, như thể linh hồn sắp bị chấn động ra ngoài.

Hai vị Thần Linh cuối cùng cũng vượt qua cấm chế, vững vàng hạ xuống Đại Hoành Thế Giới.

Trong khoảnh khắc, vô tận ánh sáng bùng phát từ đó, biến cả bầu trời trở nên rực rỡ.

Thiên hạ chấn động.

Đám đông xôn xao.

Tất cả cao thủ dị tộc đều kinh ngạc, run rẩy, chỉ có họ mới biết chuyện gì đã xảy ra.

Đó là có Thần Linh vượt giới, đã thực sự giáng lâm đến thế giới này.

Đứng trên một ngọn núi, Giang Thạch cảm thấy lạnh lẽo trong lòng, trực tiếp cảm nhận được một luồng khủng hoảng khôn tả.

Cảnh vừa rồi, hắn nhìn thấy rất rõ ràng.

Có hai vị Thần Linh đã thành công giáng lâm.

“Không ổn rồi...”

Trong lòng hắn cuộn cuộn, nhanh chóng biến đổi và đấu tranh.

“Đừng nghĩ đến chuyện rút lui, rút lui là chết, nhân lúc bọn họ đang bị thương nặng, đây là cơ hội duy nhất của ngươi.”

Bỗng nhiên, từ tay phải Thiên Ma vang lên giọng nói lạnh lùng.

“Cơ hội duy nhất...”

Giang Thạch lặp lại.

“Thực lực của ngươi mạnh hơn ta tưởng, đối đầu với Thần Linh ở đỉnh cao có lẽ không có cơ hội thắng, nhưng đối với Thần Linh bị thương nặng, vẫn có thể.”

Tay phải Thiên Ma tiếp tục truyền âm lạnh lẽo, nói: “Đối phó với Thần Linh, rất đơn giản, chỉ cần phá vỡ lớp màng thần lực trên cơ thể họ, là có thể giết chết họ, nếu không phá vỡ được lớp màng này, thì mọi tấn công của ngươi đều vô dụng.”

“Thật sao?”

Trong lòng Giang Thạch thoáng xuất hiện vô số suy nghĩ.

Chốc lát sau, ánh mắt hắn lạnh lẽo, quyết tâm hoàn toàn.

Giết Thần Linh!

Hắn hít một hơi sâu, thân thể mạnh mẽ lao về phía trước, tất cả sức mạnh trong cơ thể đều bùng nổ, như một tia sét người lao nhanh về phía trước.

Bùm!! Sức mạnh bùng nổ khủng khiếp từ cơ thể hắn phát ra, làm cho hàng ngàn lỗ chân lông đều bao phủ một lớp ánh sáng vàng, toàn bộ sức mạnh cơ thể như biến thành một cơn rồng man rợ.

Không thể nói hết sự hoang dã!...

Ở đằng xa.

Giữa khu rừng hỗn loạn, mặt đất sụp đổ, rừng núi bị hủy diệt, khắp nơi trên mặt đất đều cuộn lên hơi thở hủy diệt, xuất hiện hai cái hố sâu khổng lồ.

Mỗi cái hố sâu đều có những giọt máu đỏ thẫm.

Những giọt máu này vô cùng sáng chói, lấp lánh như đá quý đỏ, chứa đựng tinh khí dày đặc.

Nhưng hai cái hố sâu này đã trống rỗng không còn ai.

Hai vị Thần Linh vừa rơi xuống đã biến mất không thấy đâu.

Giang Thạch lao tới, ánh mắt sắc bén, nhìn quanh một cách nghiêm trọng.

Từng sợi dẫu vết giữa trời đất trong chốc lát đều in vào mắt hắn, như thể thấu hiểu nguồn gốc thế giới, nắm giữ mọi quy luật.

Chốc lát sau, hắn bất ngờ lao tới, tiếp tục lao nhanh về phía trước.

Trong một khu rừng rậm rạp.

Lý Tinh Hà toàn thân đầy máu, hơi thở yếu ớt, nửa người biến mất, toàn thân bị thương nghiêm trọng không thể tưởng

tượng.

Hắn thở hồn hển, thân thể lắc lư, cắn răng tiếp tục tiến về phía trước, muốn nhanh chóng tìm chỗ chữa trị.

Với thương thế hiện tại, nếu không kịp thời chữa trị, sẽ hoàn toàn tổn thương đến nguồn gốc, lúc đó cảnh giới sụt giảm là chuyện nhỏ, nghiêm trọng hơn thậm chí có thể chết ngay tại chỗ.

“Không biết tình hình của Hà Đạo Quân bên kia thế nào rồi, ta và hắn giáng lâm ở vị trí khác nhau, cách nhau rất xa, nhớ là hắn sau khi rơi xuống, ngay lập tức đi về phía đông...”

Lý Tĩnh Hà trầm nghĩ.

Hắn nhanh chóng không nghĩ nhiều, tiếp tục lao về phía trước, thấy phía trước cuối cùng xuất hiện một hang động ẩn náu, toàn thân lập tức tăng tốc, lao nhanh về phía hang động đó.

Chương 813: Truy Sát Thần Linh 2

Chương 813: Truy Sát Thần Linh 2

Nhưng ngay khi hắn vừa lao ra, bỗng nhiên, biến cố bất ngờ xảy ra.

Một luồng sức mạnh khổng lồ trực tiếp áp sát cơ thể hắn, chính là một bàn chân khổng lồ, bao phủ bởi vô tận thần quang, không báo trước đập thẳng vào mặt Lý Tinh Hà.

Bùm!!

Tiếng động nặng nề, chấn động bốn phía.

Lực đập của bàn chân này vô cùng kinh khủng, khiến Lý Tinh Hà đau đớn rên rỉ, máu phun trào, mũi lệch đi, toàn thân lập tức bay ngược lại, đập mạnh về phía sau.

Àm! Thân thể hắn đập vào một ngọn núi nhỏ ở đằng xa, làm ngọn núi nổ tung, toàn thân lắc lư như bị choáng váng.

Mặt hắn đầy máu, không thể tin được, giận dữ gầm lên, bỗng nhiên từ trong đồng đá vụn lao ra, xung quanh thân thể bùng phát ánh sáng chói lòa, toàn thân lơ lửng trên không, mắt đầy sự giận dữ.

Hắn không ngờ bị người ta đánh lén, một cước đập vào mặt, bay ngược ra ngoài, mũi bị đập gãy, thật là nỗi nhục lớn.

Hắn vừa mới hạ giới, dù bị thương nặng, cũng không thể để sinh linh hạ giới xúc phạm.

Lý Tinh Hà mắt đầy lửa giận, quét nhìn về phía trước, bỗng nhiên con người co rút lại, lộ ra vẻ kinh ngạc, rồi ánh mắt lạnh

lẽo. “Là ngươi!”

Sát khí trên người hấn bùng lên, hơi thở khủng khiếp, chăm chăm nhìn Giang Thạch.

“Ta không tìm ngươi, ngươi lại chủ động xuất hiện!!”

“Hóa ra đây là Thần Linh, xem ra cũng chỉ vậy, bị thương vẫn chảy máu.”

Giang Thạch tự nói, nhìn Lý Tinh Hà trước mặt, trầm giọng nói: “Nếu ngươi chỉ có bấy nhiêu bản lĩnh, vậy hôm nay, đừng trách ta đồ thần!”

“Ngông cuồng!!”

Lý Tinh Hà hét lên giận dữ, đến mức muốn cười, hấn mạo hiểm đến đây, vốn dĩ phải ở trên cao, chủ đạo mọi thứ, nhưng bây giờ lại bị một tên thổ dân con kiến nói muốn giết thần.

Thật là chuyện khôi hài nhất thế giới!

“Con kiến, ngươi vĩnh viễn không biết Thần Linh mạnh đến mức nào, hôm nay ta sẽ cho ngươi thấy.”

Lý Tinh Hà giọng lạnh lẽo, cúi người xuống, đôi mắt đây ánh sáng hoang dã, toàn thân bùng cháy dữ dội.

Xung quanh hấn xuất hiện một trường năng lượng, ánh sáng bùng bùng, xuất hiện vô số phù văn.

Từng tảng đá lớn trên mặt đất lần lượt nổi lên, xoay quanh hấn, như biến thành những thế giới nhỏ.

Một luồng khí tức khổng lồ bùng phát ngay lập tức.

Sau đó thân thể hấn lao mạnh về phía trước, trực tiếp xông tới Giang Thạch, nhanh như ánh sáng điện, giờ nắm đấm đập xuống, trời đất nổ tung, mặt trời mặt trăng lu mờ, chấn động kinh thiên.

Như hỗn độn khai thiên!

Giang Thạch mắt nhìn chăm chú, lòng đầy kinh ngạc.

Thần Linh đúng là Thần Linh, dù bị thương như vậy vẫn có thể bùng phát sức mạnh kinh khủng như thế.

Hắn không chần chừ, toàn thân bùng nổ tất cả sức mạnh, thiên phú mở ra, trong thân thể như hàng tỉ ngọn núi lửa bùng nổ, trực tiếp đâm về phía trước.

Âm một tiếng, giữa cú đâm của hai người bùng nổ ra một đám mây nấm lớn, sóng gió cuộn trào, bùng nổ cuộn cuộn, như hàng chục quả bom hạt nhân nổ tung.

Những tảng đá lớn cùng Lý Tinh Hà bay lên, cùng với những ngọn núi xung quanh đều nổ tung ngay lập tức, biến thành tro bụi. Thân thể hai người lắc lư, đồng thời bị sức mạnh kinh khủng của đối phương làm bị thương, da thịt đau nhói, lòng đầy kinh hoàng, cả hai lùi lại, rơi xuống xa.

“Thế mà coi thường người rồi, thân thể người gần đạt đến Thần Linh, không thể tưởng tượng nổi, thật sự là không thể tưởng tượng nổi.”

Lý Tinh Hà kinh ngạc nói.

“Đúng vậy, ta cũng không ngờ người lại yếu đến vậy, còn yếu hơn ta tưởng, vừa rồi người dùng bao nhiêu sức?”

Giang Thạch ánh mắt lấp lánh, nhìn Lý Tinh Hà.

“Người nói gì?”

Lý Tinh Hà tức giận hỏi.

“Ta nói người còn yếu hơn ta tưởng.”

Giang Thạch nhìn chăm chăm Lý Tinh Hà, như một con thú khổng lồ nhìn con mồi, miệng nở nụ cười, toàn thân một lần nữa lao nhanh về phía trước.

Sức mạnh và man lực hợp nhất ngay lập tức!!

Đế kinh vận chuyển!

Nộ khí bùng phát!!

Toàn thân hấn khi lao tới, đột nhiên lớn lên, rộng ra, như được bơm căng, tức thì lớn gấp ba bốn lần, thực lực toàn thân tăng lên gấp mười lần.

Cảnh tượng kinh hoàng khiến mặt Lý Tinh Hà biến sắc, da đầu tê dại, không dám tin vào mắt mình.

Như một con cừu non hiền lành đột nhiên biến thành một đầu Bạo Long.

Đồng tử hấn co rút lại, vội vàng muốn tránh né, nhưng quá chậm, âm một tiếng, bụng hấn đã bị Giang Thạch đâm trúng, thân thể co lại như con tôm, toàn thân y phục nổ tung, ngũ quan méo mó, máu phun ra, hét lên đau đớn.

Cảm giác lục phủ ngũ tạng như sắp nổ tung, toàn thân máu, mồ hôi bay tung tóe.

Chưa kịp phản ứng, tay lớn của Giang Thạch đã nắm chặt đầu hấn, mạnh mẽ xoay tròn, biến hấn thành một con bù nhìn, đập loạn xạ, bùm bùm nổ vang.

Trực tiếp đập mấy chục lần.

Sau đó Giang Thạch đá một cú, âm một tiếng, đập thẳng vào trán hấn, giẫm hấn dưới chân, ánh mắt lạnh lùng, cao ngạo như một bá chủ tuyệt thế.

“Cảm giác thế nào? Xem ra cái gọi là Thần Linh chỉ đến thế này thôi!”

Giang Thạch giọng lạnh lùng, vô cùng bá đạo, thân thể cao chừng tám chín mét như một bá chủ tuyệt thế, giẫm đạp Lý Tinh Hà dưới chân không thương tiếc.

Lý Tinh Hà mặt đầy đau đớn, toàn thân xương cốt không biết gãy bao nhiêu, đau đớn khắp người, thân thể gần như biến dạng.

Chương 814: Truy Sát Thần Linh 3

Chương 814: Truy Sát Thần Linh 3

Đặc biệt bây giờ, bị Giang Thạch giẫm lên mặt, thật là một nỗi nhục lớn.

Hắn vốn là Thần Linh cao cao tại thượng, là một trong mười ba chủ tể trước đây, trong mắt hắn, Giang Thạch đã trở thành con mồi của hắn, chỉ cần đến lúc, có thể tùy ý tiêu diệt.

Nhưng bây giờ hắn vượt giới đến đây, bị thương nặng, lại bị Giang Thạch giẫm dưới chân, thật là chuyện cười lớn!

Đặc biệt là bây giờ Giang Thạch còn liên tục chế giễu hắn, như xem hắn là con kiến.

Hắn lại giận đến muốn cười.

“Thổ dân, người khiến ta thật sự tức giận, người vĩnh viễn không biết Thần Linh đại diện cho cái gì!”

Lý Tinh Hà gầm lên, ánh mắt đầy ánh sáng kinh khủng, thân thể đột nhiên giật mạnh, toàn thân bùng lên một tầng ánh sáng chói lóa.

Tầng ánh sáng này trực tiếp tạo thành một hình người khổng lồ sau lưng hắn, như một người khổng lồ tím, gào thét và giãy giụa.

Người khổng lồ trên người vô cùng đáng sợ, giật mạnh một cái, suýt nữa hất Giang Thạch văng ra.

Giang Thạch mặt biến sắc, vô cùng quyết đoán, khi thân thể Lý Tinh Hà vừa bay lên từ mặt đất, trực tiếp đâm mạnh,

ánh sáng chói lóa, đâm thẳng vào mặt hắn.

Ầm!

Tiếng nổ kinh khủng, trời đất nổ tung, một đám mây nấm khổng lồ lại bùng lên từ mặt Lý Tinh Hà.

Mặt xương của hắn rõ ràng đã bị nghiền nát, Thần huyết bắn tung tóe khắp nơi.

Thân thể Lý Tinh Hà trực tiếp đâm xuyên không gian, bay thẳng về phía xa.

Giang Thạch vận dụng [Thiên Phú Thần Hành], toàn thân như tia chớp, bám sát theo thân ảnh, đuổi theo Lý Tinh Hà, đôi mắt nhắm lên, phát ra tiếng gầm vang, trực tiếp đánh tới thân thể Lý Tinh Hà một cách dữ dội.

Bùm!

Bùm!

Bùm!

Bùm!

Bùm!

Trời long đất lở, mặt trời mặt trăng tối tăm. Cảnh tượng không biết kinh khủng đến mức nào.

Đồng thời, [Thiên Phú Thôn Phệ] của hắn cũng liên tục phát huy tác dụng, lần lượt hút lấy sức mạnh từ cơ thể Lý Tinh Hà.

Lý Tinh Hà liên tục gầm lên giận dữ, chỉ có thể không ngừng chịu đựng các đợt tấn công, thân ảnh nhân hình phía sau hắn cũng dần mờ nhạt dưới các đòn tấn công cuồng bạo.

Chỉ trong khoảnh khắc ngắn ngủi, hắn đã bị đánh cho choáng váng. Máu bắn tung tóe, xương cốt gãy vụn, trông thảm hại vô cùng.

Lớp màng thần lực chẳng có tác dụng gì, bị sức mạnh cực đại của Giang Thạch xuyên qua, như một con bù nhìn rơm.

“Đủ rồi!” Hắc rống lên đau đớn, mắt đỏ ngầu, không biết đã sử dụng bí thuật gì, toàn bộ đầu hắc bắt đầu phát sáng, ánh sáng tím rực rỡ.

Sau đó, lớp ánh sáng tím này nhanh chóng tập trung vào giữa trán hắc, bắn ra từ ấn đường, biến thành một lưỡi yêu đao màu tím đậm, chém thẳng về phía Giang Thạch.

Lưỡi yêu đao vừa xuất hiện, không khí lập tức trở nên lạnh lẽo.

Trong linh hồn Giang Thạch cảm nhận ngay một luồng hàn ý thấu xương, như thể có một mối nguy hiểm khổng lồ xuất hiện.

Công kích linh hồn!!

Hắc phản ứng ngay lập tức, [Nguyên Hồn Chân Giải], [Vong Hồn Chân Kinh] đều được kích hoạt đến cực hạn, [Thiên Phú Phệ Hồn] theo sau bảo vệ chặt chẽ linh hồn, trực tiếp tung một quyền vào lưỡi yêu đao màu tím.

Keng!

Âm thanh chói tai, lan rộng không biết bao nhiêu dặm.

Lưỡi yêu đao màu tím đó bị Giang Thạch chặn lại.

Sau đó, nắm đấm còn lại của hắc trực tiếp đập xuống, trúng cán đao, lập tức khiến lưỡi yêu đao xuất hiện vô số vết nứt, bùm một tiếng, nổ tung.

Nhờ lưỡi yêu đao màu tím này cản lại, Lý Tĩnh Hà cuối cùng đã tìm được cơ hội, hóa thành một đạo lưu quang, quay đầu bỏ chạy.

Hiện tại hắn vô cùng thảm hại, toàn thân huyết nhục be bét, không còn chỗ nào lành lặn.

Hắn hoàn toàn kinh hãi, bởi nếu ở lại, hắn có thể sẽ bị tên thanh niên này giết chết.

Hắn có vô số thủ đoạn kinh thiên, nhưng đáng tiếc đang bị trọng thương, không thể nào thi triển.

Ngay từ đầu, Giang Thạch cũng không cho hắn bất kỳ cơ hội nào để thực hiện thực chiến.

Trong lòng hắn ghen ngào và giận dữ, chỉ muốn nhanh chóng tìm thấy đồng bọn, để đồng bọn tiêu diệt tên thanh niên này.

Tuy nhiên, ngay sau đó, Lý Tĩnh Hà lập tức biến sắc, một lần nữa hiện lên vẻ kinh hãi.

Bởi vì tốc độ của Giang Thạch quá nhanh, như bóng với hình, đuổi sát ngay sau.

Nhìn thấy sắp đến gần sau lưng, Lý Tĩnh Hà gâm lên, bất ngờ quay lại, bùng nổ ánh sáng, biến thành một gương mặt khổng lồ, trực tiếp nuốt chửng Giang Thạch.

Giang Thạch mặt biến sắc, chỉ cảm thấy một luồng sức mạnh vô cùng mạnh mẽ ập tới, mắt tối sầm lại, lập tức xuất hiện trong một không gian xa lạ.

Xung quanh hắn xuất hiện những tấm màn sáng khổng lồ, bên trong hình ảnh nhấp nháy, không ngừng biến đổi, như những tấm slide khổng lồ.

“Đây là đâu?”

Giang Thạch kinh ngạc, toàn thân cảnh giác, nhanh chóng phòng thủ.

“Đừng hoảng, đây chỉ là không gian ký ức của hắ, là một loại ảo thuật mà thôi, phá vỡ nó.”

Từ tay phải Thiên Ma vang lên giọng nói lạnh lùng. Giang Thạch không do dự, lập tức tụ tập tất cả sức mạnh, tung một quyền về phía trước.

Oanh!

Sức mạnh cực hạn bùng nổ, âm thanh vang rền, hỗn độn xuất hiện.

Quả nhiên đúng như Thiên Ma nói.

Ảo ảnh trước mắt bắt đầu nhanh chóng tan vỡ, biến thành những mảnh sáng lớn, biến mất.

Chương 815: Truy Sát Thần Linh 4

Chương 815: Truy Sát Thần Linh 4

Lý Tinh Hà hét lên thảm thiết, thân thể vốn đã tàn tạ nay càng thảm hại hơn, nửa thân còn lại trực tiếp nổ tung, Thần huyết văng khắp nơi.

Chỉ còn lại một đạo nguyên thần, hoảng sợ cực độ, hóa thành lưu quang, tiếp tục bay về phía xa.

Giang Thạch nhanh chóng thoát khỏi ảo cảnh, mắt sáng rực, trực tiếp đuổi theo nguyên thần của Lý Tinh Hà.

Nhưng đúng lúc này, biến cố lại xảy ra.

Những mảnh huyết nhục vừa nổ tung, bỗng nhiên phát sáng, như biến thành những tia chớp máu, lao thẳng về phía Giang Thạch. Những mảnh huyết nhục này vừa tiếp cận Giang Thạch, lập tức nổ tung, bùng bùng vang dội, như những quả bom nhỏ, bao trùm lấy hắn.

Giang Thạch biến sắc, vội vàng che mắt, mặc cho vô số vụ nổ vang lên xung quanh.

Luồng năng lượng kinh khủng chấn động khiến thân thể hắn liên tục lắc lư, tiếng nổ vang trời, đất trời nổ tung.

Một lúc lâu sau, hắn mới lao ra được, mặt mày âm trầm, tiếp tục đuổi theo thân thể Lý Tinh Hà.

Thủ đoạn của Thần Linh quả nhiên không thể coi thường.

Các bí thuật tuyệt đỉnh liên tục được sử dụng, mỗi cái đều khiến người ta kinh ngạc vô cùng.

Máu trên người đối phương thậm chí có thể trực tiếp nổ tung, biến thành vũ khí giết người.

Nếu không phải thân thể hắn đã được cải tạo, vượt qua tâm thường, chắc chắn đã bị thương nặng.

“Ta xem ngươi có thể chạy đi đâu?”

Giang Thạch mắt lạnh như băng, thân thể nhanh như chớp, tiếp tục đuổi theo Lý Tinh Hà. ...

Nguyên thần của Lý Tinh Hà phát sáng, bùng cháy mãnh liệt, ánh mắt đầy oán hận, chỉ biết chạy trốn về phía xa.

Hắn đang hết sức tìm kiếm dấu vết của đồng bọn, nếu không tìm thấy đồng bọn, hắn rất có thể sẽ bị giết chết.

Nhìn thấy Giang Thạch lại đuổi tới, hắn mặt xanh lét, cắn chặt răng, đột nhiên phun ra một bình ngọc trắng.

Nắp mở ra, từ trong đó bay ra ba giọt máu đen, sau đó hắn kết ấn, ba giọt máu đen nhanh chóng biến hóa, trực tiếp thành ba bóng nguyên thần giống hệt hắn, chạy theo ba hướng khác nhau.

Giang Thạch đang đuổi theo, sắc mặt hơi thay đổi, nhìn lên, thấy bốn bóng nguyên thần khó phân biệt thật giả, phân tán chạy trốn.

“Đừng tự loạn trận cước, ba bóng đó đều là giả, chỉ có bóng ở phía Tây là thật.”

Giọng nói lạnh lùng của Thiên Ma lại vang lên bên tai Giang Thạch.

Giang Thạch mắt lóe lên, trực tiếp bỏ qua những bóng khác, đuổi theo bóng ở phía Tây.

Lý Tinh Hà mặt biến sắc, lộ ra vẻ hoảng sợ.

Giang Thạch dám bỏ qua ảnh hưởng của bí thuật, tiếp tục đuổi theo. Tên thổ dân này có thể nhìn thấu hư ảo?

Bỗng nhiên, mặt Lý Tinh Hà lộ vẻ vui mừng, cuối cùng cũng cảm nhận được dấu vết của đồng bọn.

“Phía trước, Hà Đạo Quân ở phía trước!”

Hắn lập tức tăng tốc, lao vào một khu rừng rậm rạp.

Giang Thạch thân thể lóe lên, nhanh chóng đuổi theo từ phía sau.

Nhưng khi hắn vừa đến gần, đột nhiên nhú mào, dừng lại.

Trước mắt là một khu rừng mờ mịt, bí ẩn khó lường, không thể nhìn xuyên qua, như một vương quốc lạc lối, muốn nuốt chửng người.

“Lại là trận pháp!”

Lòng hắn lạnh lùng. “Ảo trận!”

Giọng nói lạnh lùng của Thiên Ma lại vang lên từ tay phải của Giang Thạch: “Người đi về phía bên phải mười trượng, rồi đi thẳng về phía trước tám trượng, sau đó đi sang trái bảy trượng, cuối cùng đi tiếp sáu trượng...”

Giang Thạch lập tức làm theo, thân thể nhanh chóng di chuyển.

Khi hắn vừa đi hết, đột nhiên, màn sương trắng xung quanh bắt đầu cuộn cuộn như sóng lớn, nhanh chóng tan biến về bốn phía.

Giang Thạch mắt nhìn chăm chú, toàn thân cảnh giác, nâng cao sức mạnh lên cực độ.

Màn sương trắng vừa tan biến, phía trước liền xuất hiện một khe núi sâu.

Tại lối vào khe núi, không biết từ khi nào xuất hiện một người mặc đạo bào màu xanh, mặt lạnh lùng, tóc trắng râu bạc, đôi mắt sâu thẳm, lạnh nhạt, hướng về phía Giang Thạch nhìn lại.

Trên người hắn, không thấy bất kỳ dấu vết thương tích nào, cũng không thấy bất kỳ sự bất thường nào.

Toàn thân hắn khí tức hoàn hảo, sâu không lường được.

Bên cạnh hắn chính là Lý Tinh Hà, mặt đầy oán hận, chỉ còn lại một tàn hồn, nhìn chằm chằm Giang Thạch.

“Chó con, ngươi dám đuổi theo đến đây!”

Lý Tinh Hà nghiêng răng nghiêng lợi, hận không thể nuốt sống Giang Thạch.

“Vị Thần Linh thứ hai?”

Giang Thạch nhíu mày, nhìn người mặc đạo bào màu xanh với vẻ nghiêm trọng. “Thanh niên, ngươi rất mạnh, có thể gọi là thiên tài, ngay cả ngoài Hồng Hoang Đại Sơn cũng hiếm thấy, có thể dùng thân thể phạm tục chống lại Thần Linh, hàng vạn năm qua chưa từng có, tiếc là ngươi lại lâm đường lạc lối!!”

Giọng nói của người mặc đạo bào màu xanh bình thản, nhìn Giang Thạch như một trưởng bối đang nhìn hậu bối.

“Ngươi giao ra Đế Đạo Truyền Thừa, lão phu có thể bỏ qua mọi lỗi lầm, nhận ngươi làm đồ đệ, hóa giải mọi ân oán cho ngươi, và hết lòng bồi dưỡng ngươi, ngươi thấy thế nào?”

“Bồi dưỡng ta? Ta nghĩ là thôi đi, ta không gánh nổi sự bồi dưỡng của các ngươi.”

Giang Thạch từ chối.

“Thanh niên, người cần gì phải cố chấp như vậy, Đế Đạo Truyền Thừa quá quan trọng, không phải là thứ một người có thể nuốt hết.”

Người mặc đạo bào màu xanh thở dài nói: “Dù lão phu không tìm người đòi, người khác cũng sẽ không bỏ qua cho người, người nghĩ mình có thể chống đỡ được những người khác sao?”

Chương 816: Hư Đà Kiếm Thánh 1

Chương 816: Hư Đà Kiếm Thánh 1

Giang Thạch im lặng, một lát sau lạnh lùng đáp: “Ta chưa bao giờ nghĩ sẽ độc chiếm truyền thừa, nhưng dù bây giờ giao cho các ngươi, các ngươi cũng sẽ không tha cho ta. Ta sẽ công bố truyền thừa vào thời điểm thích hợp, để người người đều có thể học được.”

“Thanh niên, ngươi cần gì phải như vậy? Nói cho cùng, ngươi vẫn có thành kiến với lão phu.”

Người mặc đạo bào màu xanh lại thở dài.

“Giang Thạch, cẩn thận phía sau.”

Bỗng nhiên, giọng nói của Thiên Ma vang lên trong tâm giống Thạch không báo trước. Giang Thạch dựng tóc gáy, lập tức cảm nhận được một mối nguy hiểm khổng lồ, da thịt truyền đến cảm giác đau nhói.

Trong chớp mắt, thân thể hắn nhanh chóng né tránh, từ phía sau bay tới một luồng thần quang, sượt qua hắn, đập thẳng vào ngọn núi trước mặt.

Ầm một tiếng, cả ngọn núi lập tức hóa thành bụi mịn, nổ tung, biến mất không còn dấu vết.

Giang Thạch nở nụ cười lạnh lùng, nói: “Chỉ với điều này mà muốn ta tin ngươi, đúng là mơ tưởng!!”

Hà Đạo Quân thấy một đòn không giết được Giang Thạch, không khỏi thở dài, mặt bình thản nói: “Nếu ngươi thực sự

không biết tốt xấu, thì đừng trách lão phu.”

Âm! Từ đỉnh núi vỡ nát, một luồng sáng khủng khiếp lại bay ra, bùng cháy mãnh liệt, lao thẳng về phía Giang Thạch.

Rõ ràng đó là một cỗ ấn khổng lồ màu xanh nhạt, toàn bộ ấn đài vuông vắn, tràn đầy sức mạnh kinh khủng, trực tiếp phá vỡ không gian, đập thẳng về phía Giang Thạch.

Giang Thạch không hề do dự, ngay khi cỗ ấn vừa bay tới, một vòng ánh sáng vàng từ tay hắn lập tức bay ra.

Âm!

Hai vũ khí khủng khiếp va chạm, phát ra tiếng động điếc tai, đất trời rung chuyển, ngọn lửa bùng lên khắp nơi.

Giang Thạch lập tức vận dụng [Thiên Phú Chương Binh], toàn lực gây nhiễu vũ khí đối phương, đồng thời vòng ánh sáng thứ hai từ tay hắn nhanh chóng bay ra, đập thẳng về phía Hà Đạo Quân. Hà Đạo Quân vừa định kích hoạt cỗ ấn để đánh bật vòng sáng, nhưng đột nhiên sắc mặt biến đổi, cảm thấy vũ khí dường như vượt khỏi tầm kiểm soát.

Nhưng không còn thời gian để suy nghĩ, vì vòng ánh sáng thứ hai đã xuyên qua không gian, đập mạnh tới, hắn vội vàng cuộn lấy Lý Tĩnh Hà bay lên cao, né tránh.

Vừa tránh thoát, Thôn Thiên Hồ của Giang Thạch đã chờ sẵn, đột nhiên bùng nổ sức hút mạnh mẽ, muốn nuốt chửng thân thể hắn.

“Định!!”

Hà Đạo Quân hét lên, lưỡi nổ như sấm, bùng phát ra một lực lượng quy tắc mạnh mẽ, chống lại sức hút của Thôn Thiên Hồ.

Hắn nhanh chóng lùi lại, nhưng lúc này, một sự việc bất ngờ xảy ra. Thiên Ma tay phải vốn ẩn trong thân thể Giang

Thạch đột nhiên biến mất.

Ngay sau đó xuất hiện sau lưng Hà Đạo Quân, đen như mực, màu sắc kỳ dị, đánh mạnh xuống.

Cú đánh này làm Hà Đạo Quân biến sắc, hét lên thảm thiết, như chịu đựng một nỗi đau khủng khiếp, lập tức bị đánh bay về phía Thôn Thiên Hồ.

Sự biến đổi đột ngột này khiến Lý Tĩnh Hà ở một bên kinh hãi, kêu lên thảng thốt.

Ầm!

Thiên Ma tay phải toàn lực đánh ra, mạnh mẽ và kinh khủng, lực lượng mạnh mẽ in dấu trên không gian, làm không gian rung chuyển, đất trời nổ tung.

Hà Đạo Quân hét lên thảm thiết, thân thể không thể kiểm soát, bị hút mạnh vào Thôn Thiên Hồ. “Dừng! Ngừng lại!”

Hà Đạo Quân kinh hãi hét lên, cố gắng giãy giụa, nhưng vô ích, Thiên Ma tay phải toàn lực đánh ra, gần như phá tan toàn bộ thần lực của hắn, trước sức hút của Thôn Thiên Hồ, hắn không còn sức chống đỡ, bị hút vào.

Ngay cả khi bị hút vào Thôn Thiên Hồ, hắn vẫn cố gắng giãy giụa, làm Thôn Thiên Hồ liên tục biến dạng, phồng lên, phát ra âm thanh rít gào, cố gắng thoát ra.

Giang Thạch mắt lóe sáng, không do dự, lập tức truyền toàn bộ thánh lực vào Thôn Thiên Hồ, khiến nó phát sáng rực rỡ, âm thanh rít vang, như có sự sống, nhanh chóng thu nhỏ lại.

Chỉ trong chớp mắt.

Bên trong Thôn Thiên Hồ không còn chút động tĩnh, chỉ còn những phù văn vàng nhỏ li ti bao phủ trên bề mặt.

“Xong rồi sao?”

Giang Thạch mắt lóe sáng, vẫn chưa thể tin được.

Một vị Thân Linh đáng sợ hơn Lý Tinh Hà, lại dễ dàng bị hấn nhốt vào ngọc hồ như vậy.

Hơn nữa không còn chút sức giãy giụa nào?

Đột nhiên, ánh mắt Giang Thạch nhìn về phía tàn hồn của Lý Tinh Hà.

Chỉ thấy Lý Tinh Hà hoảng sợ tột độ, lập tức chạy trốn về phía xa.

Giang Thạch không chần chừ, toàn thân biến mất, nhanh chóng đuổi theo, gọi lại hai vòng sáng vàng, một trước một sau đập mạnh về phía Lý Tinh Hà.

Vòng sáng vàng bùng cháy mãnh liệt, sóng dao động phát ra vô cùng mạnh mẽ.

Tàn hồn của Lý Tinh Hà giận dữ gầm lên, phát sáng chói lòa, kêu lên: “Giang Thạch, dừng lại, đừng tự hủy diệt mình, người càng lún sâu hơn, ta có thể hóa giải mọi ân oán cho người, mau dừng lại!”

Ầm!

AI

Tiếng hét thảm thiết vang lên, không gian phía xa nứt vỡ, phát ra tiếng nổ lớn.

Thiên địa tan hoang.

Tàn hồn của Lý Tinh Hà bị vòng sáng vàng đánh trúng, tiếp tục vỡ ra, hồn thể bị tổn thương, bay ngược ra ngoài, trông vô cùng thảm hại.

Giang Thạch thân hình lóe lên, dưới sự gia trì của [Thiên Phú Thần Hành], lập tức xuất hiện trước tàn hồn của Lý Tinh

Hà, một bàn tay lớn nhanh như chớp chớp tới.

Phụt!

Tàn hồn của Lý Tinh Hà lại một lần nữa hét lên thảm thiết, bị Giang Thạch trực tiếp bắt lấy, dưới tác dụng của sức mạnh cắn nuốt hồn phách, bị hấp thụ nhanh chóng, hóa thành những dòng năng lượng tinh khiết, tràn vào cơ thể Giang Thạch.

Chương 817: Hư Đà Kiếm Thánh 2

Chương 817: Hư Đà Kiếm Thánh 2

Hơi thở của hắn cuộn cuộn, không ngừng dâng trào, lơ lửng giữa không trung, đến giờ vẫn không thể tin được mọi chuyện đã kết thúc.

Đã xong rồi sao?

Hai vị Thần Linh vượt giới đến đây, lại dễ dàng bị hắn hạ gục như vậy?

Đặc biệt là vị Thần Linh thứ hai!

Đối phương rõ ràng có tu vi cao hơn, tình trạng hoàn hảo hơn, chắc chắn còn đáng sợ hơn Lý Tinh Hà.

Nhưng sức mạnh chiến đấu của đối phương lại chưa kịp phát huy, đã bị nuốt vào Thôn Thiên Hồ.

“Không đúng, đây không phải công lao của ta, là Thiên Ma tay phải giúp ta. Nếu không có cú đánh của Thiên Ma tay phải, dù có Thôn Thiên Hồ, ta cũng khó mà thu phục được đối phương, hơn nữa, thân thể của hắn vẫn chưa bị luyện hóa ngay, vẫn đang giãy giụa trong hồ.”

Giang Thạch tự nhủ trong lòng.

Hắn tuyệt đối không được vì thế mà kiêu ngạo tự mãn.

Hai vị Thần Linh này, có lẽ chỉ là món khai vị!

Rắc rối phía sau chắc chắn sẽ còn tiếp tục xuất hiện.

Hắn phải nhanh chóng tìm đường lui!

“Đa tạ tiên bối đã giúp đỡ.”

Giang Thạch nhanh chóng truyền âm đến Thiên Ma tay phải trong cơ thể.

Sau khi âm thâm đánh một cú vào đối phương, Thiên Ma tay phải đã quay trở lại trong cơ thể Giang Thạch, yên tĩnh tiềm phục.

“Ta đã nhiều năm không ra tay, thân thể gần như cứng lại, bây giờ chỉ còn là tàn hồn tàn thân, không thể giết chết đối phương trong một đòn, thật đáng xấu hổ”

Thiên Ma tay phải truyền ra tiếng thở dài.

Nếu là lúc hấn ở đỉnh cao, một Thân Linh nhỏ bé như thế này, thậm chí không đủ tư cách để hấn nhìn, chỉ cần vẫy tay cũng đủ để diệt sát, nhưng giờ đây hấn phải mượn sức mạnh của Thôn Thiên Hồ để tiêu diệt đối phương.

“Tiền bối quá lời, dù chỉ là tàn hồn, ít có Thân Linh nào có thể sánh bằng ngài!”

Giang Thạch đáp lại.

“Ngươi không hiểu!” Thiên Ma tay phải lại thở dài.

Giang Thạch lập tức không nói thêm gì, nhanh chóng rời khỏi nơi này, biến mất không còn dấu vết.

Cả thiên hạ đều chấn động.

Tin tức hai vị Thân Linh hạ giới lan truyền khắp nơi.

Các chủng tộc và loài người đều vô cùng kinh ngạc.

Đặc biệt là những dị tộc, trong lòng mỗi người đều vô cùng phẫn khích.

Họ cảm thấy ngày tươi đẹp của Giang Thạch đã đến hồi kết, hai vị Thân Linh hạ giới, sẽ là tồn tại vô địch.

Không ai trong thế giới Đại Hoàn có thể ngăn cản.

Việc đối phương hạ gục Giang Thạch sẽ là điều dễ dàng.

“Thật tiếc cho một thiên tài như vậy!”

“Thế giới Đại Hoàn có thể sản sinh ra một nhân vật như thế này, đã là rất hiếm, ngay cả ngoài Hồng Hoang Đại Sơn cũng khó mà tìm thấy ai có thể đối địch với Giang Thạch cùng cấp, nhưng thật đáng tiếc.”

“Đúng vậy, thật đáng tiếc.”

“Chính trực quá mức dễ gây, tính cách của hắn đã định trước không thể sống lâu, có thể khiến hai vị Thần Linh tự mình hạ giới bắt hắn, dù chết cũng đủ để tự hào!”

Những lời bàn tán không ngừng vang lên.

Giang Thạch hoàn toàn không để ý đến những lời bàn tán này, hắn đang điều khiển các con rối của mình, cùng với bản thân nhanh chóng hành động, tìm kiếm tung tích của Triệu Hậu Tài khắp nơi. Cuối cùng, trong một góc của Đông Hải, hắn lại gặp được Triệu Hậu Tài.

Trong lòng hắn thở phào nhẹ nhõm, muốn chửi thề.

Tên Triệu Hậu Tài này quả thật rất nhanh nhẹn, trong bất kỳ tình huống nguy hiểm nào, chạy nhanh hơn ai hết.

“Triệu tiên bối.”

Giang Thạch nhanh chóng tiến tới.

Triệu Hậu Tài mặt biến sắc, rõ ràng không ngờ rằng Giang Thạch vẫn còn sống trở về, không khỏi giật mình, kinh ngạc nhìn Giang Thạch, nói: “Người là người hay ma?”

Giang Thạch mặt đen lại, cố gắng nhịn, trầm giọng nói: “Tiên bối, ta nhớ ngươi từng nói có một con đường cổ, có thể

bí mật rời khỏi thế giới này, bây giờ con đường đó ở đâu?”
“Người muốn rời khỏi Đại Hoàn ngay bây giờ?”

Triệu Hậu Tài mắt lóe sáng, hiểu ra vấn đề, nói: “Vừa rời hai vị Thần Linh kia không phải bị người giết chết chứ?”

Dù biết rằng sức mạnh của Giang Thạch rất quái dị, không thể đoán bằng lẽ thường, nhưng muốn giết chết Thần Linh, thật sự là không thể, hơn nữa đó còn là hai vị Thần Linh.

Nếu thật sự dễ dàng bị hấn giết chết như vậy, thì thật quá nghịch thiên.

“Hai vị Thần Linh đó có người khác giúp ta hạ gục, đây không phải là chuyện người nên lo lắng, tiền bối nói về con đường vực ngoại của Diêm Ma Tộc đi.”

Giang Thạch đáp, không lập tức nói thật với Triệu Hậu Tài.

“Được, nếu người muốn đi, phải dẫn lão phu theo cùng.”
Triệu Hậu Tài lập tức gật đầu: “Người đồng ý điều này, ta sẽ cho người biết vị trí của con đường!”

“Được!”

Giang Thạch đồng ý.

Chỉ cần đối phương không sợ chết, hấn đương nhiên không có gì phải nói.

“Trước đây ta đã nói rồi, con đường đó được gọi là [Hoàng Tuyền Lộ], như tên gọi, con đường này không nằm ở dương gian mà nằm ở âm giới!”

Triệu Hậu Tài ánh mắt lóe lên.

“Âm giới?”

Giang Thạch ánh mắt ngưng lại.

“Đúng vậy, Diêm Ma Tộc kiểm soát Hoàng Tuyền Lộ khắp các thế giới, đã sớm hình thành một hệ thống độc lập và cường

đại, có thể nói bất kỳ vị diện nào cũng có Hoàng Tuyền Lộ tồn tại. Nhưng sau khi Diêm Ma Tộc gặp phải hủy diệt, những Hoàng Tuyền Lộ này dần dần suy tàn, bị các loài quái vật chiếm giữ, trở thành nơi không ai quản lý.”

Chương 818: Hư Đà Kiếm Thánh 3

Chương 818: Hư Đà Kiếm Thánh 3

Triệu Hậu Tài giải thích: “Lối vào của Hoàng Tuyền Lộ nằm trong Phong Đô Sơn, chỉ cần vào ban đêm khi mây đen che khuất mặt trăng, lúc nửa đêm vào Phong Đô Sơn là có thể mở ra Hoàng Tuyền Lộ.”

“Ồ2”

Trong lòng Giang Thạch trào dâng cảm xúc.

Phong Đô Sơn, nhớ là một dãy núi ở Trung Châu, nổi tiếng với những ngôi mộ tập thể, đến đó vào lúc nửa đêm chắc chắn sẽ cảm thấy âm khí dày đặc, thậm chí ban ngày cũng đầy u ám.

Không ngờ đó lại là lối vào Hoàng Tuyền Lộ. “Được, chúng ta đi ngay bây giờ.”

Giang Thạch quyết định ngay, lập tức cuốn lấy Triệu Hậu Tài, Triệu Phi Yến, Thượng Quan Vân, hóa thành một luồng sáng, lao nhanh về phía xa.

Với tốc độ hiện tại của Giang Thạch, chưa đầy vài canh giờ, hẳn đã xuất hiện gần Phong Đô Sơn.

Nhìn quanh, chỉ thấy trước mắt là dãy núi liên tiếp, cao thấp trập trùng, bầu trời xung quanh phủ đầy mây đen, xám xịt, mang theo cảm giác đè nén khó tả.

Dưới lớp mây đen là những ngôi mộ tập thể, có nhiều bộ xương trắng nằm rải rác trên núi, một cảnh tượng hỗn loạn.

“Đây chính là Phong Đô Sơn.”

Giang Thạch tự nhủ.

“Đúng vậy, nhưng chỉ khi mây đen che khuất mặt trăng thì mới mở ra được Hoàng Tuyền Lộ, ngoài thời gian đó thì không thể mở được.”

Triệu Hậu Tài ánh mắt lấp lánh, nhìn xung quanh.

Rõ ràng hắn không phải lần đầu đến đây, rất quen thuộc với môi trường xung quanh, không hề tỏ ra ngạc nhiên.

“Đi đến ngọn núi kia, từ đó có tầm nhìn tốt nhất!”

Triệu Hậu Tài bỗng chỉ về phía trước.

Giang Thạch ngược mắt nhìn qua, lập tức cuốn theo Triệu Hậu Tài và những người khác, biến mất ngay tức khắc.

Chỉ một lát sau, hắn xuất hiện trên đỉnh núi mà Triệu Hậu Tài nói.

Từ đây nhìn ra, Phong Đô Sơn hiện rõ trong tầm mắt, bốn phía mây mù dày đặc, bí ẩn khó lường. “Chỉ cần chờ đợi nữa là được, phải không?”

Giang Thạch hỏi.

“Đúng vậy, ngoài chờ đợi, không còn cách nào khác, người nên cầu nguyện tối nay là đêm mây đen che khuất mặt trăng, nếu không, có lẽ phải tiếp tục chờ.”

Triệu Hậu Tài nói.

Mở ra Hoàng Tuyền Lộ có nhược điểm này.

Cần đúng thời gian và địa điểm!

Chỉ cần sai lệch một chút, cũng khó mà thấy được!

Trước đây, khi Diêm Ma Tộc chưa bị diệt, có thể dùng để văn để truyền tống, nhưng từ khi tộc này gặp phải đòn hủy

diệt, tất cả đế văn và nền tảng đều biến mất.

“Được thôi!” Giang Thạch trong lòng sôi sục, đành kiên nhẫn chờ đợi.

Không có việc gì làm, hắn bỗng lấy Thôn Thiên Hồ ra, nghiên cứu thêm lần nữa.

Cứ thế, thời gian trôi qua trong lặng lẽ.

Bên ngoài Hồng Hoang Đại Sơn, một lần nữa gây ra không ít xôn xao.

Mọi việc xảy ra trong thế giới Đại Hoành đều không qua mắt được các Thần Linh.

Họ sử dụng các phương pháp đặc biệt, dùng một chiếc gương đồng khổng lồ để chiếu lại mọi chuyện xảy ra ở hạ giới.

Khi biết rằng Lý Tinh Hà và Hà Đạo Quân, một chết một bị thương, tất cả Thần Linh đều kinh ngạc, có chút không dám tin. Bởi vì Thần Linh vẫn là Thần Linh, dù bị thương nặng, vẫn không phải là đối thủ của người thường.

Đây là quy tắc sắt đá! Không ai có thể phá vỡ!

Nhưng giờ đây, Giang Thạch đã phá vỡ quy tắc này!

Hắn dùng thân thể phạm trần, nghịch sát Thần Linh, đánh bại Lý Tinh Hà bị trọng thương!

“Không thể tin nổi, người này thật quá khó tin!”

“Hắn làm sao có thể đánh bại Lý Tinh Hà?”

“Vừa rồi thứ gì đánh lén Hà Đạo Quân, các người thấy không? Hình như là một đoạn tay, trông quen lắm!”

“Thiên Ma tay phải.”

“Gì cơ?” Các Thần Linh một lần nữa kinh hoàng.

Truyền thuyết về cự ma thượng cổ, Thiên Ma tay phải lại xuất hiện?

“Tiền bối.”

Không ít Thần Linh lòng đầy lo lắng, hướng ánh mắt về phía Cửu Nha lão nhân.

Chỉ thấy Cửu Nha lão nhân mặt lạnh lùng, đứng bất động, cao ngất trên đám mây đen mênh mông, ánh mắt sâu thẳm, quan sát mọi chuyện dưới hạ giới.

“Thật không ngờ, một vị diện như thế này lại thực sự sinh ra Chân Long.”

Hắn tự nhủ, trong ánh mắt càng thêm vẻ lạnh lẽo, nhìn về phía Giang Thạch, nói: “Hắn đã đến Phong Đô Sơn!”

“Phong Đô Sơn? Hắn đến Phong Đô Sơn làm gì?” “Chẳng lẽ hắn muốn sử dụng Hoàng Tuyền Lộ của Phong Đô Sơn?”

“Không thể nào, Hoàng Tuyền Lộ đã biến mất nhiều năm, một khi đã phong bế, không phải Diêm Ma Tộc thì không thể mở được. Làm sao hắn có thể mở Hoàng Tuyền Lộ?”

Các Thần Linh ngạc nhiên.

Nhưng rất nhanh sau đó, ánh mắt mọi người đầy nghi ngờ, như nghĩ ra điều gì, tất cả đều đổ dồn về phía Triệu Hậu Tài, Triệu Phi Yến và Thượng Quan Vân, lòng đầy ngờ vực.

“Chẳng lẽ bọn họ là tàn dư của Diêm Ma Tộc?”

“Muốn đi qua Hoàng Tuyền Lộ, cũng phải xem các ngươi có mạng lớn hay không?”

Cửu Nha lão nhân lạnh lùng nói, bàn tay khô gầy giờ lên, một lá cờ khổng lồ đen kịt xuất hiện trong tay hắn, được vung mạnh, phát ra tiếng nổ vang, xuất hiện vô số hắc khí cuộn

cuộn, như một biển đen, trực tiếp đánh thẳng vào thế giới Đại Hoàn.

Ánh mắt hẩn lạnh lùng, hoàn toàn bộc phát sát ý, không ngần ngại hủy diệt cả một vị diện để bắt Giang Thạch, không muốn kéo dài thêm nữa.

Một đòn tấn công khủng khiếp ngay lập tức bao trùm cả bầu trời, mang theo vô tận nội khí, chuẩn bị giáng xuống, nhưng ngay lúc này, một tia kiếm quang vô địch đột nhiên từ xa lao tới, xé rách không gian, mang theo kiếm ý vô thượng, trực tiếp đâm thẳng vào màn mây đen dày đặc.

Chương 819: Hư Đà Kiếm Thánh 4

Chương 819: Hư Đà Kiếm Thánh 4

Bùm!!

Tiếng động khủng khiếp, chấn động tứ phương.

Ngay cả thế giới bên ngoài dãy núi hoang dã cũng bị những đợt sóng năng lượng khủng khiếp làm rách nát, khiến nhiều Thần Linh kinh hãi, không thể kiểm soát mà bay ngược ra sau.

Hai luồng năng lượng mạnh mẽ nhanh chóng triệt tiêu, phân tán, biến thành những dòng chảy cuộn cuộn, lan tỏa khắp nơi.

Cửu Nha lão nhân ánh mắt lạnh lẽo, ngẩng đầu quan sát.

“Kẻ nào dám cản trở lão phu?”

Hắn giọng đầy hung ác, tay vung cờ lớn, hắc khí cuộn cuộn, từng mảng lớn ập tới phía trước.

Ở xa, kiếm quang hiện lên, liên tục xé rách không gian, lao về phía Cửu Nha lão nhân.

Hai đại cao thủ hàng đầu bắt đầu giao đấu từ xa, bùng nổ những đợt sóng năng lượng hủy diệt không thể diễn tả, khiến cả không gian trở nên hỗn loạn, ngay cả Thần Linh cũng không thể tiếp cận.

Chỉ trong chốc lát đã giao đấu hàng chục chiêu.

Đột nhiên, Cửu Nha lão nhân hét lên, tay cầm cờ lớn biến hóa, ngay lập tức xuất hiện chín con quạ đen, đen kịt và quái

dị, phát ra ánh sáng kỳ quái, kêu lên những tiếng chói tai, mang theo điềm không lành, nhanh chóng lao về phía kiếm quang. Bùm bùm bùm!

Từng con quạ đen hòa vào không gian, biến mất nhanh chóng.

Ngay lập tức, vị cao thủ bí ẩn ở xa dường như bị ảnh hưởng, phát ra tiếng hừ, thân hình hiện rõ, hóa thành một bóng người mờ mịt, mặc áo choàng xám, tay cầm một thanh kiếm sắt khổng lồ, ánh mắt sắc bén, tiếp tục vung kiếm sắt, phát ra vô số kiếm khí khủng khiếp lao về phía trước.

“Hư Đà Kiếm Thánh!!”

Cửu Nha lão nhân ánh mắt lạnh băng nói.

“Là lão Kiếm Thánh của Thiên Kiếp Môn? Sao hắn lại đột ngột ra tay?”

“Chẳng lẽ Thiên Kiếp Môn cũng có liên quan đến Giang Thạch?”

Các Thần Linh kinh ngạc và nghi ngờ.

Trong Phong Đô Sơn.

Sương mù dày đặc, vô biên vô tận.

Trên đỉnh núi cao, Giang Thạch nhú mày, liên tục xoay xoay chiếc Thôn Thiên Hồ trong tay.

Cả buổi chiều trôi qua, vị Thần Linh bị nuốt vào hồ vẫn chưa bị luyện hóa.

Phải nói Thần Linh thật sự mạnh mẽ.

Đặc biệt là những Thần Linh ở trạng thái tương đối hoàn hảo, gân như không thể bị tiêu diệt.

Bất kể Giang Thạch thúc đẩy thánh lực thế nào, tiếng gào thét thảm thiết của đối phương vẫn không ngừng vang lên.

Tiếng nguyên rủa đây oán hận liên tục phát ra từ trong Thôn Thiên Hồ.

“Tiểu tử, đợi ta thoát ra, ta sẽ cắt ngươi thành ngàn mảnh, nhốt vào đèn dầu, để ngươi chịu đau đớn mãi mãi!”

“Im ngay đi!”

Giang Thạch làm ngơ, tiếp tục tăng cường sức mạnh, đồng thời truyền âm đến Thiên Ma tay phải trong cơ thể, tìm cách hoàn toàn luyện hóa đối phương.

“Thần Linh không chết trừ khi bị tổn thương bản nguyên, điều này ta cũng không giúp được ngươi.”

Thiên Ma tay phải truyền ra giọng tiếc nuối.

Hắn chỉ có thể đẩy đối phương vào Thôn Thiên Hồ, nhưng không thể hoàn toàn giết chết đối phương.

Vị Thần Linh này không giống như Lý Tinh Hà, bị tổn thương bản nguyên, không thể chữa lành, hắn chỉ bị thương nhẹ, bản nguyên vẫn nguyên vẹn, có thể phong ấn đã là rất may mắn. “Vậy sao...”

Giang Thạch nhíu mày, có chút bất đắc dĩ.

Có vẻ hắn vẫn còn quá yếu!

Không biết từ lúc nào, trời đã tối đen, ánh sáng cuối cùng cũng biến mất.

Xung quanh rơi vào bóng tối tuyệt đối và tĩnh lặng chết chóc, trên cao không một ngôi sao lấp lánh.

Khắp đất trời bị bao phủ bởi một cảm giác đè nén tuyệt đối, khó thở.

Giang Thạch đứng dậy, nhìn lên cao, rồi quay sang Triệu Hậu Tài.

“Tiền bối, đêm nay không có ánh trăng, liệu chúng ta có thể đi không?”

“Không vội, chưa đến giờ, phải chờ đến nửa đêm, nếu vẫn không có ánh trăng, đó mới là lúc thực sự có thể đi.”

Triệu Hậu Tài cũng nhìn lên cao, nói: “Giờ phải chờ thêm.”

“Được, chờ tiếp vậy.”

Giang Thạch gật đầu.

Đột nhiên, từ xa truyền đến một luồng ánh sáng rực rỡ, như tia chớp, nhanh chóng bay về phía này.

Giang Thạch, Triệu Hậu Tài và Thượng Quan Vân lập tức ngẩng đầu nhìn lên.

Chỉ thấy luồng ánh sáng đó đến gần, hiện ra một người tóc đỏ, râu đỏ, mặc áo bào rộng, khoảng sáu bảy mươi tuổi.

Đó chính là Trần Lâm!

“Là ngươi!”

Ánh mắt Giang Thạch lóe sáng, lên tiếng.

“Giang đạo hữu, lão phu cuối cùng đã tìm thấy ngươi.”
Vừa gặp mặt, Trần Lâm đã nhanh chóng chấp tay nói: “Giang đạo hữu định rời đi qua Hoàng Tuyền Lộ phải không?”

“Ngươi làm sao biết?”

Giang Thạch nhíu mày.

“Mọi hành tung của Giang đạo hữu đã bị lộ, ngay cả việc ngươi giết hại hai vị Thần Linh cũng đã bị Cửu Nha lão nhân biết rõ. Hắn vốn định hủy diệt thế giới này để bắt ngươi, nhưng bị lão Kiếp Thánh của Thiên Kiếp Môn ngăn cản. Hiện tại, đường thông đạo của Thiên Kiếp Môn cũng đã bị lộ, Giang đạo hữu giờ chỉ còn đường qua Hoàng Tuyền Lộ. Nhưng Hoàng Tuyền Lộ rất nguy hiểm, lão phu đặc biệt mang đến

bản đồ và tư liệu để giúp Giang đạo hữu, tránh bị kẻ gian lừa dối.”

Nói xong, hắn lấy ra một cuộn giấy màu vàng, vừa đưa cho Giang Thạch, vừa quét mắt sâu sắc nhìn Triệu Hậu Tài và Thượng Quan Vân.

Triệu Hậu Tài lập tức nở nụ cười mỉa, không nói gì.

“Ồ?”

Giang Thạch rất ngạc nhiên.

Thiên Kiếp Môn giúp mình ngăn cản cường địch, còn mang bản đồ tới?

Hắn nhận lấy bản đồ và tư liệu, cẩn thận xem xét, gật đầu nói: “Đa tạ các người.”

Chương 820: Chương Lộ Sử

1

Chương 820: Chương Lộ Sử 1

“Giang đạo hữu nói gì vậy, ngươi và chúng ta đã kết minh, từ nay về sau, dù ai gặp chuyện, chúng ta cũng không mong ngươi gặp chuyện. Nếu có thể, bây giờ người giúp được chúng ta chỉ có ngươi, nên cả tình cả lý, chúng ta sẽ giúp ngươi hết sức, tuyệt không để ngươi gặp nguy hiểm.”

Trần Lâm nói.

Huyết mạch của Giang Thạch là chìa khóa duy nhất để họ phá giải Thiên Ma Động, họ đã lên kế hoạch nhiều năm, sắp thành công, dù thế nào cũng không muốn Giang Thạch gặp chuyện.

Mặc dù Mông Phóng cũng là kim cương trời sinh, nhưng lúc này Mông Phóng còn quá yếu, khó mà vào mắt họ.

Hơn nữa, Mông Phóng đã bị thể lực khác nhắm đến, dù sau này được bồi dưỡng, cũng khó mà muốn hắn phá giải Thiên Ma Động cho họ.

Người có thể giúp họ, chỉ có Giang Thạch.

Giang Thạch nhẹ nhàng gật đầu, không làm ra vẻ, nói: “Hiện tại tình hình bên ngoài Hồng Hoang Đại Sơn thế nào? Họ thực sự biết ta muốn mở Hoàng Tuyền Lộ?”

“Đúng vậy, các Thần Linh nắm giữ những phương pháp phi thường, có thể nhìn thấu thế giới Đại Hoàn, mọi hành

tung của người đều bị họ nắm rõ. Một khi người vào Hoàng Tuyền Lộ, họ chắc chắn sẽ có hành động khác.”

Trần Lâm nói.

“Chẳng phải nói Hoàng Tuyền Lộ ít người biết sao?”

Giang Thạch nhíu mày. “Đó chỉ là tương đối. Như Cửu Nha lão nhân, sống vô số năm, chứng kiến vô số lịch sử và thăng trầm, gần như không có gì có thể giấu được hắn.”

Trần Lâm nói: “Hơn nữa, Hoàng Tuyền Lộ hiện tại không như xưa, bên trong tình hình phức tạp, bị vô số quái vật chiếm giữ, trở thành nơi hỗn loạn đúng nghĩa. Tư liệu ta đưa cho người đã ghi chép chính xác tình hình hiện tại của Hoàng Tuyền Lộ.”

“Được, ta hiểu rồi.”

Giang Thạch gật đầu lần nữa.

“Vậy lão phu xin cáo từ, Giang đạo hữu nhất định phải cẩn thận, mọi việc hãy liên lạc qua ngọc bội.”

Trần Lâm lại chấp tay nói.

Khi hắn chuẩn bị rời đi, đột nhiên xung quanh vang lên một tiếng hét thê lương, âm thanh chói tai, tràn đầy oán khí, từng đợt hắc khí từ bốn phía bốc lên, cuộn cuộn bao phủ xung quanh.

Trần Lâm biến sắc, thân hình lập tức dừng lại, nhìn quanh.

“Là Âm Quỷ của Hoàng Tuyền Lộ!”

Hắn lên tiếng.

Phong Đô Sơn quanh năm không người lui tới, là cấm địa của Đại Hoành, qua nhiều năm đã sinh ra nhiều sinh vật kỳ dị.

Những sinh vật kỳ dị này có thể tự do ra vào âm giới, được Hoàng Tuyền Lộ nuôi dưỡng, sớm đã phát triển đến mức độ

vô cùng đáng sợ.

“Rống!”

Những tiếng kêu thê lương liên tục vang lên, hắc khí xung quanh càng đậm đặc, giữa màn hắc khí xuất hiện nhiều bóng đen lơ lửng, móng vuốt xòe ra, rất đáng sợ.

Ở giữa đám quỷ ảnh là một bóng đen khổng lồ, đen kịt, to như một ngọn núi nhỏ, đôi mắt đỏ rực, như hai cánh cổng khổng lồ.

Mặt nó hiện lên nụ cười quái dị, nhìn Giang Thạch, Trần Lâm và Triệu Hậu Tài với ánh mắt lạnh lẽo.

Đặc biệt là Trần Lâm đứng gần nó nhất.

Âm!

Đột nhiên, một móng vuốt khổng lồ từ trên cao chộp xuống, che kín bầu trời, đen kịt, mang theo vô số âm khí lạnh lẽo, kèm theo tiếng hét thê lương, chộp mạnh vào Trần Lâm.

“Lớn mật!”

Trần Lâm hét lớn, giơ tay phóng ra một luồng sáng xanh khủng khiếp, lập tức đánh vào móng vuốt khổng lồ kia.

Nhưng sức mạnh của móng vuốt quỷ rõ ràng vượt quá dự đoán, mặc dù bị Trần Lâm đánh tan ngay trong một chiêu, nhưng móng vuốt quỷ dường như không thể bị tiêu diệt, nhanh chóng tái tạo, mang theo sức mạnh khổng lồ, tiếp tục đánh về phía Trần Lâm.

Trần Lâm biến sắc, vội vàng muốn rời khỏi không gian, nhanh chóng di chuyển ngang.

Nhưng đến lúc này, hắc môi kinh ngạc phát hiện, không gian xung quanh đã bị phong tỏa sâu sắc, không thể phá vỡ.

Hơn nữa, dưới sự bao phủ của móng vuốt quỷ, thánh lực trong người hắn đang nhanh chóng mất đi, như bị phong bế.

“Không ổn!!” Hắn kinh hãi trong lòng.

Nhìn thấy Trần Lâm sắp bị móng vuốt quỷ đánh trúng, thân hình Giang Thạch như di chuyển tức thì, đã xuất hiện trước mặt Trần Lâm, một tay bắt lấy Trần Lâm, tay kia giơ lên đánh vào móng vuốt quỷ.

“Giang Thạch, mau dùng [Diêm Ma Thần Công]!”

Đột nhiên, giọng nói của Thiên Ma tay phải vang lên trong cơ thể hắn.

Đồng thời, Triệu Hậu Tài bên kia cũng nhanh chóng phát ra lời nhắc nhở, gần như cùng lúc với giọng nói của Thiên Ma tay phải.

Nhận được lời nhắc, nắm đấm của Giang Thạch lập tức bùng lên một lớp lửa đen vàng đáng sợ, âm u quái dị, tràn đầy khí tức thiêu đốt và nuốt chửng mọi thứ. Lửa đen vàng vừa xuất hiện, quỷ ảnh không hề liên biến sắc, phát ra tiếng hét kinh hoàng, vội vàng rút lại móng vuốt.

Nhưng vẫn quá chậm.

Bùm một tiếng, lửa đen vàng đáng sợ lập tức chạm vào móng vuốt quỷ, khiến nó hét lên thảm thiết, vội vàng rút lui.

Hỏa diễm hắc kim sắc lan nhanh như rơi vào xăng, từ cánh tay lan ra toàn thân.

Quỷ ảnh không hề hoảng loạn chạy trốn, nhanh chóng lao vào bóng tối.

Giang Thạch giơ tay, hai luồng lửa đen vàng nhanh chóng bắn ra.

Bùm bùm, ngọn lửa xuyên qua không gian, tiếp tục rơi vào thân hình đối phương. Quỷ ảnh không hề phát ra tiếng hét thảm thiết hơn, trong chốc lát biến mất không còn dấu vết.

Các quỷ ảnh xung quanh cũng hoảng sợ bỏ chạy, không còn thấy một quỷ ảnh nào.

Chương 821: Chương Lộ Sử

2

Chương 821: Chương Lộ Sử 2

Trần Lâm mặt tái nhợt, lòng đầy sợ hãi, vội nhìn về phía Giang Thạch.

“Đa tạ Giang đạo hữu đã ra tay giúp đỡ, nếu không có Giang đạo hữu, lão phu dù không chết cũng sẽ bị trọng thương, thật không dám tưởng tượng nơi này lại xuất hiện một con Thiên Quỷ đáng sợ”

Hắn nhanh chóng chấp tay cảm tạ.

“Thiên Quỷ?”

“Đúng vậy, con quỷ vừa rồi rõ ràng đã thành hình, chắc chắn gần đạt cấp độ Thiên Quỷ. Thiên Quỷ là những quỷ vật có sức mạnh đạt đến Bán Thần, loại quỷ vật này không chết không diệt, cực kỳ khó đối phó, đặc biệt trong vùng Phong Đô Sơn, thiên phú của chúng sẽ được tăng cường đến cực điểm.”
Trần Lâm nhanh chóng nói.

“Thì ra là vậy.”

Giang Thạch gật đầu, đột nhiên ngẩng lên nhìn về phía bầu trời.

Chỉ thấy trên cao mây đen dày đặc, mây mù giăng kín, vẫn không thấy ánh Sao.

“Triệu tiên bối, còn bao lâu nữa mới mở được Hoàng Tuyền Lộ?”

Giang Thạch hỏi.

“Sắp rồi, tôi đa là một canh giờ nữa.”

Triệu Hậu Tài trả lời.

“Rống!”

“Rống!”...

Đột nhiên, từ bốn phía trong bóng tối dày đặc lại truyền đến những tiếng hét thê lương, âm thanh chói tai, kéo dài không dứt. Trần Lâm biến sắc, lần nữa nhìn quanh.

Chỉ thấy ở xa, màn sương mù cuộn cuộn, dường như xuất hiện nhiều quỷ ảnh.

Nhưng những quỷ ảnh này rõ ràng đã nhận thức được sự đáng sợ, chỉ dám gầm lên từ xa, không dám đến gần.

“Trần đạo hữu, xem ra ngươi cũng khó rời đi rồi.”

Giang Thạch nói.

Trần Lâm sắc mặt biến đổi, nở một nụ cười khổ.

Lần này hẳn đến đây chỉ để đưa tin cho Giang Thạch, không ngờ lại bị kẹt ở Phong Đô Sơn.

Quỷ vật ở Phong Đô Sơn vượt xa dự tính của hắn, giờ ngoài việc ở cùng Giang Thạch, hắn không còn lựa chọn nào khác.

“Giang đạo hữu, mong ngươi chiếu cố một chút.”

Trần Lâm chấp tay, khổ sở nói.

“Không thành vấn đề.”

Giang Thạch gật đầu.

Cứ thế, họ tiếp tục chờ đợi, không thêm để ý đến những tiếng hét của quỷ xung quanh.

Khi thật sự quá phiền, Giang Thạch mới ném ra vài luồng Diêm Ma Thần Hỏa, lập tức khiến các quỷ hét lên thảm thiết,

âm thanh chói tai.

“Giang Thạch, đến lúc rồi.”

Đột nhiên, ánh mắt Triệu Hậu Tài lóe sáng, nhìn lên bầu trời, hét lên.

Giang Thạch mắt lóe lên, lập tức đứng dậy, nhìn về phía Triệu Hậu Tài. Trần Lâm cũng nhanh chóng nhìn sang.

Chỉ thấy Triệu Hậu Tài lúc này vẻ mặt nghiêm túc, cắn đứt đầu lưỡi, đột nhiên phun ra ba ngụm máu.

Hắn vung tay, phát ra ánh sáng đen, nhanh chóng vẽ lên trong màn máu.

Những phù văn màu đen đỏ nhanh chóng hình thành trước mặt hắn, nét bút sắc bén, tràn đầy khí tức thần bí, tạo thành một phù văn lớn hơn.

“Trời Tròn Đất Vuông, Luật Lệnh Chín Chương, Ta Nay Hạ Bút, Vạn Quỷ Ân Tàng!”

Triệu Hậu Tài biểu cảm nghiêm trọng, đôi mắt đen lóe sáng, đột nhiên vung tay, phù văn khổng lồ trước mắt nhanh chóng bay ra, hướng tới hư không phía trước in xuống.

Ầm!! Âm thanh vang rền, đất rung núi chuyển, xung quanh tiếng quỷ khóc thê lương, liên tiếp vang lên.

Như thể chạm vào một cấm chế nào đó trong u minh, tiếng quỷ khóc từ bốn phương tám hướng đột nhiên tăng gấp mấy chục lần, như thể đã đến địa ngục vô tận.

Thậm chí nhiệt độ xung quanh cũng bắt đầu giảm xuống nhanh chóng.

Giữa trời đất bắt đầu hiện lên từng tia chớp đỏ tươi to lớn, dày đặc, mang theo khí tức âm u quái dị, bao phủ toàn bộ Phong Đô Sơn. ...

Ngoài ngọn núi hoang dã.

Cửu Nha lão nhân đang giao đấu với Hư Đà Kiếm Thánh, như cảm nhận được điều gì, đôi mắt đánh lại, đột nhiên quay đầu nhìn quanh.

Lập tức thấy rõ mọi thứ xảy ra bên trong Phong Đô Sơn.

“Hoàng Tuyền Lộ đã mở...”

Hắn giọng lạnh lùng, tự nói: “Ba người bên cạnh đó quả nhiên là tàn dư của Diêm Ma Tộc...”

Hư Đà Kiếm Thánh thấy Giang Thạch và những người khác mở thành công Hoàng Tuyền Lộ, cũng không tiếp tục dây dưa, thân hình chớp nhoáng, trong chốc lát kéo giãn khoảng cách với Cửu Nha lão nhân.

Cửu Nha lão nhân mặt lạnh lùng, nói: “Người nghĩ rằng cản ta, Giang Thạch này sẽ thoát được sao? Hắn không vào Hoàng Tuyền Lộ ta còn không làm gì được hắn, hắn mà vào Hoàng Tuyền Lộ, lão phu có cách bắt hắn.”

“Lão phu chỉ làm việc phải làm, nhiệm vụ của ta hoàn thành rồi, nếu người này thật sự bị người bắt, lão phu không có gì để nói.”

Hư Đà Kiếm Thánh nói.

“Vậy sao?”

Cửu Nha lão nhân cười lạnh, quét nhìn những Thần Linh không xa, nói: “Các người nghe thấy chưa? Còn không truyền lệnh của ta vào Hoàng Tuyền Lộ, bảo với bọn họ, ai có thể bắt được Giang Thạch, ta sẽ thưởng hậu hĩnh.”

“Vâng, tiền bối.”

Một nhóm Thần Linh ánh mắt lóe sáng, đồng loạt chấp tay nói.

Hư Đà Kiếm Thánh nhắm mắt, khuôn mặt điềm tĩnh, không nói thêm lời nào.

Bên trong Phong Đô Sơn.

Hiện tượng kỳ quái xảy ra liên tục, mây đen cuộn trào, tiếng quỷ khóc thê lương, tia chớp máu như mưa bão. Cảnh tượng kinh khủng kéo dài rất lâu, cuối cùng cũng dần lắng xuống.

Chỉ thấy nơi bị phù văn không lồ in xuống, hiện ra một thông đạo vô cùng to lớn, đen thăm thẳm vô tận, không biết dẫn đến nơi nào.

Một loại khí tức không thể đoán, không thể thăm dò, không thể biết được, từ bên trong liên tục phát ra.

Triệu Phi Yến và Thượng Quan Vân nhìn nhau, đều vô thức rùng mình.

Chương 822: Chương Lộ Sử

3

Chương 822: Chương Lộ Sử 3

Dù họ là người của Diêm Ma Tộc, nhưng từ khi biết chuyện cũng chưa từng vào Hoàng Tuyền Lộ.

Khi họ còn nhỏ, Triệu Hậu Tài đã dẫn họ trốn về, sau đó không bao giờ quay lại.

“Cha, vào từ đây được không?”

Triệu Phi Yến không kìm được hỏi.

Triệu Hậu Tài mỉm cười, ra hiệu cho Giang Thạch, nói: “Giang thiếu hiệp, Trần đạo hữu, có thể vào rồi.”

Giang Thạch và Trần Lâm đều không khỏi nghiêm trọng đến cực điểm.

Thông đạo đen thăm thẳm âm u hiện ra trước mắt mọi người, xung quanh làn sương đen quấn quanh, khí tức thần bí, khó nhìn thấy tận cùng. Trong chốc lát, ngoài Triệu Hậu Tài, tất cả đều im lặng.

Hiện trường tĩnh lặng như có thể nghe thấy tiếng kim rơi.

Mỗi người đều chăm chú nhìn vào thông đạo âm u không thấy cuối kia.

Dù đã chuẩn bị tâm lý từ trước, nhưng chỉ khi thật sự thấy, mới cảm nhận được sự hồi hộp tận sâu trong lòng.

Như thể trong thông đạo đen thăm thẳm đó có một mối đe dọa chết người khủng khiếp.

Giang Thạch khuôn mặt nghiêm nghị, [Thiên Phú Thấu Thị] đã triển khai, đôi mắt như nhìn thấu bản nguyên thế giới, hiểu rõ huyền bí của trời đất, xuyên qua vô số bóng tối, thu vào mắt vùng sâu của thông đạo.

Chỉ thấy bên kia thông đạo đen thăm thẳm âm u, như một vực sâu vĩnh viễn khô cằn, trong vực có những bậc thang kéo dài xa xăm, tràn ngập một cảm giác bất an và hủy diệt không thể diễn tả.

Xa xa trong vực sâu thỉnh thoảng có một hai bóng người kỳ quái lóe qua, nhanh đến cực điểm.

“Giang thiếu hiệp, có thể vào rồi chứ?”

Triệu Hậu Tài lại mỉm cười nói.

“Vào đi, với thực lực của ngươi chỉ cần không gặp phải siêu cấp lão quái, thoát thân không phải vấn đề, hơn nữa trong mỗi Hoàng Tuyền Lộ đều có cơ duyên của Diêm Ma Tộc, nếu có thể nhận được cơ duyên trong đó, có thể giúp ngươi chứng Thần Linh quả vị.”

Giọng nói của Bàn tay phải Thiên Ma lại đột ngột vang lên trong cơ thể Giang Thạch. Giang Thạch lại nhìn Triệu Hậu Tài, nói: “Tiền bối, nhớ ngươi đã nói, nơi này chôn giấu một cơ duyên mà Diêm Ma Tộc các ngươi từng để lại, ngươi giờ dẫn ta đi tìm nó chứ?”

“Giờ đi tìm sao?”

Triệu Hậu Tài mắt lóe lên, cũng không từ chối, mở miệng nói: “Cũng được, sau khi vào trong ta sẽ lập tức dẫn ngươi đi tìm, nhưng ngươi cũng phải chuẩn bị tâm lý, vì cơ duyên ở đây không dễ dàng mà có được, bên trong bị các loại yêu ma quỷ quái chiếm giữ, có lấy được hay không, ta cũng không dám đảm bảo.”

“Yên tâm, ngươi dẫn ta đi, mọi thứ khác để ta lo.”

Giang Thạch nói.

“Được rồi.”

Triệu Hậu Tài lại gật đầu. Giang Thạch không do dự, thân hình hóa thành một luồng ánh sáng, nhanh chóng bay về phía thông đạo trước mắt.

Trần Lâm, Triệu Hậu Tài, Triệu Phi Yến, Thượng Quan Vân đều theo sát phía sau.

Một luồng sáng đen lóe lên, thông đạo đen thẫm thẫm trước mắt liền nhanh chóng khép lại, phát ra những tiếng âm âm, biến mất không còn thấy.

Toàn bộ Phong Đô Sơn lại trở về như trước.

Ngoài ngọn núi hoang dã.

Cửu Nha lão nhân khuôn mặt lạnh lùng, đứng cao nhìn xuống mọi thứ bên dưới.

Khi thấy thông đạo Hoàng Tuyền Lộ hoàn toàn khép lại, hắn cười lạnh một tiếng, không nán lại, trực tiếp hướng tới những thông đạo Hoàng Tuyền gân nhát khác mà tiến tới.

Bất kể có thể chặn được Giang Thạch hay không, hắn cũng phải tự mình đi một chuyến.

Đối với đám Thần Linh trước đó, hắn hoàn toàn không yên tâm.

Đám đó đều là một lũ vô dụng mà thôi.....

Bên trong Hoàng Tuyền Lộ.

Ánh sáng méo mó, bốn phía nặng nề.

Như thể đã đến một thế giới hoàn toàn đen tối.

Thân hình của Giang Thạch và mấy người khác xuất hiện ở đây, ánh mắt kinh ngạc không định, nhìn quanh bốn phía.

Dưới chân là những bậc thang cổ xưa và đồ nát, màu sắc đỏ thẫm, không biết dẫn tới đâu. Hai bên bậc thang là vực sâu không đáy, sâu thẳm phía dưới mắt thường không thể nhìn thấy đáy, chỉ nghe thấy những tiếng rít chói tai và tiếng sóng cuộn cuộn từ dưới lòng đất truyền lên.

“Giang thiếu hiệp, đi theo bậc thang, tuyệt đối không được rời khỏi bậc thang, bên dưới là Nhược Thủy Tuyệt Đạo, một khi rơi vào trong đó, tiên thần cũng không cứu được.”

Triệu Hậu Tài cảnh báo nói.

Bên cạnh Triệu Phi Yến, Thượng Quan Vân đều căng thẳng, theo sát bên cạnh Triệu Hậu Tài.

Giang Thạch sử dụng [Thiên phú Thấu Thị] nhìn xuống dưới bậc thang hai bên.

Chỉ thấy phía dưới bậc thang hàng ngàn trượng, xuất hiện một dòng sông vô cùng to lớn, rất rộng, đen kịt, cuộn cuộn chảy.

Trên dòng sông trôi đầy xác chết, dày đặc, không biết bao nhiêu.

Nhìn thoáng qua, như một dòng sông xác chết cuộn cuộn khủng khiếp.

Nhiều xác chết đến nay vẫn tỏa ra tia sáng huyền ảo, máu khí mạnh mẽ dù đã chết vô số năm cũng không cạn.

“Thân Thi!”

Giang Thạch trầm giọng nói.

“Nói đúng rồi, những xác chết bên dưới này đều là Thân Thi, hàng ngàn năm trước, trận chiến đó, những người này dù tiêu diệt Diêm Ma Tộc của ta, nhưng cũng bị chúng ta giết không ít cao thủ, xác chết chất đầy Nhược Thủy, hàng ngàn năm không thể thông suốt.”

Triệu Hậu Tài nói.

Giang Thạch ngẫm cảnh giác, lại ngẩng đầu lên, nói: “Đi đâu?” “Qua Nhược Thủy trước, qua Nhược Thủy rồi đi về phía đông.”

Chương 823: Chương Lộ Sử

4

Chương 823: Chương Lộ Sử 4

Triệu Hậu Tài nói.

Họ nhanh chóng di chuyển trên bậc thang, đi về phía đối diện.

Nhưng không ngờ đột nhiên tiếng rít chói tai từ phía trước vang lên.

Một bóng ma khổng lồ hiện ra, mặt mũi quái dị, mắt đỏ thẫm, nhìn chăm chăm về phía Giang Thạch và những người khác.

Chính là đầu Thiên Quỷ trước đó.

Đối phương không những không chết, mà còn trốn vào Hoàng Tuyền Lộ, tiếp tục xuất hiện trước mặt họ.

“Chính là con quỷ đó!”

Triệu Phi Yến kinh hô nói.

“Khắc khắc khắc khắc...” Tiếng cười quái dị từ phía trước truyền tới.

Đầu Thiên Quỷ này dường như đã biết được lợi hại, thân hình lóe lên, lại biến mất ở cuối đường.

Nhưng nó biến mất, phía dưới dòng Nhược Thủy lại có biến cố.

Ầm một tiếng, dòng Nhược Thủy đen từ dưới đất phun lên, như núi lửa phun trào.

Dòng Nhược Thủy đen cuộn cuộn, trực tiếp đổ xuống đầu Giang Thạch, Trần Lâm và những người khác.

“Cẩn thận!”

Trần Lâm lập tức ra tay, quét ra bảy tám luồng thân quang về phía dòng Nhược Thủy đen đang đổ xuống.

Ngay khi anh vừa đánh lui dòng Nhược Thủy đen, một tiếng rít chói tai ghê rợn lập tức vang lên từ dưới bậc thang, kèm theo khí sát cuộn cuộn.

Một bóng người không lồ dữ tợn từ dòng Nhược Thủy nhảy lên.

Không biết đã ngâm dưới nước bao lâu, khắp người chỗ nào cũng đã thối rữa, nhìn mà ghê rợn, tỏa ra khí tức nồng nặc.

Khắp người hắn có vảy đen, trên trán mọc sừng đen, sau lưng là một cái đuôi dài, hai tay lớn sắc nhọn, cuộn quanh khí sát.

“Gầm!”

Quái vật vừa lao ra, lập tức hóa thành một luồng sáng đen, nhanh đến cực điểm, lao thẳng về phía Giang Thạch và những người khác.

Trần Lâm sắc mặt thay đổi, vừa định nghênh chiến, nhưng thân hình Giang Thạch đã lao ra trước. Diêm Ma Cửu Chuyển Công vận hành, một luồng lửa quái dị âm u bay ra, ngay lập tức rơi lên người con quái vật.

“Ái”

Con quái vật phát ra tiếng kêu thảm thiết, lập tức bị lửa bao phủ, như thể chịu một vết thương khủng khiếp, không dám tiến gần nữa mà quay người bỏ chạy.

Âm một tiếng, nó lại lao xuống dòng Nhược Thủy phía dưới, biến mất không thấy.

“Mau đi, nhanh chóng qua khỏi đây!”

Giang Thạch lạnh lùng nói.

Một nhóm người tăng tốc, lập tức lao qua khỏi những bậc thang này.

Cho đến khi hoàn toàn vượt qua, cảnh vật phía trước lại thay đổi, đen kịt, như một vùng sa mạc rộng lớn, ngay cả cát sỏi trên đất cũng có màu đen tối.

Môi trường xung quanh càng tối tăm hơn, dù là Trần Lâm ở đây cũng chỉ thấy được một khoảng rất hẹp.

Nhưng Triệu Hậu Tài, Triệu Phi Yến và Thượng Quan Vân lại không bị ảnh hưởng nhiều.

Huyết mạch đặc thù của Diêm Ma Tộc khiến họ vào Hoàng Tuyền Lộ có cảm giác như cá gặp nước.

“Đi về phía bên phải.”

Triệu Hậu Tài lại lên tiếng.

Cả nhóm không do dự, lập tức theo sau Triệu Hậu Tài.

Nhưng càng tiến tới, môi trường càng âm u, đen kịt, mang theo một cảm giác quái dị không thể nói lên lời.

Đầu Thiên Quỷ đã biến mất trước đó lại một lần nữa hiện ra, cười quái dị, bám theo họ.

Mỗi khi họ dừng lại, đầu Thiên Quỷ cũng lập tức dừng lại, và khi họ tiếp tục di chuyển, nó lại bám theo.

Nhiều lần liên tiếp, khiến Giang Thạch và những người khác đều tức giận.

“Đã muốn chết, ta sẽ giúp ngươi toại nguyện.”

Giang Thạch ánh mắt lạnh lẽo, tại một nơi đá lởm chởm đột nhiên quay người, thiên phú Thân Hành + dịch chuyển tức thời, cả người xuyên qua không gian, nhanh chóng lao về phía đầu Thiên Quỷ.

Đầu Thiên Quỷ thấy không ổn, vội vàng quay người, ý định bỏ chạy.

Đột nhiên, Giang Thạch tung ra Thiết Chấn Lôi Âm, sử dụng Lôi Âm Ba. Một tiếng “ong” vang lên, âm thanh bản nguyên vang lên, trực tiếp xuyên vào đầu đầu Thiên Quỷ.

Đầu Thiên Quỷ sững lại, thân hình lập tức cứng đờ, ngay cả hồn phách cũng xuất hiện vài phần rối loạn.

Giang Thạch không do dự, Diêm Ma Hỏa nhanh chóng bay ra, rì rào vang vọng, một hơi bay ra mười mấy đóa, trực tiếp bao phủ lấy đầu Thiên Quỷ.

Thiên Quỷ cuối cùng phản ứng lại, lộ vẻ kinh hoàng, nhưng lúc này muốn chạy đã quá muộn.

Thân hình nó lập tức bị ngọn lửa Diêm Ma kinh khủng bao phủ, nhanh chóng cháy bùng lên, biến thành một người lửa khổng lồ.

“Chương Lộ Sử đại nhân, xin tha mạng, ta biết sai rồi, ta có tin tức quan trọng, xin tha mạng, ta có tin tức quan trọng, xin tha mạng, a...”

Tiếng kêu thảm thiết của nó vang lên.

Triệu Hậu Tài sắc mặt thay đổi, nhanh chóng suy nghĩ, nói: “Giang Thạch, thu hồi ma hỏa lại, xem nó nói gì.”

Giang Thạch nhíu mày, nhìn đầu Thiên Quỷ đang giãy giụa thảm thiết, cũng có phần nghi ngờ.

Chương Lộ Sử đại nhân?

Đây là nói về Triệu Hậu Tài sao?

Hắn nhìn sâu vào Triệu Hậu Tài, một lần nữa nhận ra đã đánh giá thấp người này.

Đột nhiên, hắn vẩy tay, ngọn lửa bùng cháy trên thân đầu Thiên Quỷ lập tức bay ngược lại, nhanh chóng hình thành một hình hoa sen trong lòng bàn tay Giang Thạch. Đầu Thiên Quỷ bị đốt cháy thảm thiết, khí tức yếu ớt, thân hình to lớn cũng rách nát, nhanh chóng thu nhỏ, chỉ còn lại bảy tám mét.

Nó kinh hoàng tột độ, phủ phục xuống đất, nói: “Đa tạ Chương Lộ Sử đại nhân tha mạng, đa tạ vị tiên bối này tha mạng, tiểu nhân thực sự có tin tức quan trọng muốn báo.”

Chương 824: Triệu Hậu Đức

1

Chương 824: Triệu Hậu Đức 1

“Tin tức gì? Nói nhanh!”

Triệu Hậu Tài âm trầm nói.

“Đại nhân, huynh đệ của ngài đã tỉnh lại, hiện đang tiến đến đây.”

Đầu Thiên Quỷ ngẩng đầu lên, vội nói.

Triệu Hậu Tài sắc mặt lại thay đổi, kinh ngạc nói: “Hắn biết ta đã trở về?”

“Đúng vậy, trước khi ngài mở Hoàng Tuyên Lộ, hắn đã cảm nhận được khí tức của ngài, vì vậy mới phái ta đến kiểm chứng, lúc này hắn đang tập hợp thuộc hạ, muốn đến đây vây giết ngài.”

Thiên Quỷ nhanh chóng nói.

“Chết tiệt, chết tiệt.”

Triệu Hậu Tài sắc mặt biến đổi, nói: “Tên khốn đó chẳng lẽ đã động tay chân lên ta, không thì sao hắn biết ta muốn mở Hoàng Tuyên Lộ.”

Hắn lo lắng đi qua đi lại.

“Đệ đệ? Tiên bối, ngài còn có một người đệ đệ ở đây sao?”

Giang Thạch ánh mắt lóe lên, nhìn Triệu Hậu Tài.

Đây là lần đầu tiên hắn nghe thấy chuyện này.

“Đúng vậy, Giang Thạch. Em trai ta tuyệt đối không phải người thường. Năm xưa, khi Diêm Ma Tộc gặp tai họa, tên súc sinh này đã sớm phản bội Diêm Ma Tộc, sau đó còn đâm lén ta, khiến ta trọng thương, gần chết, phải trốn vào Hồng Hoang Đại Sơn. Ngay cả Phi Yến và Thượng Quan Vân cũng suýt chết dưới tay hắn, nguồn gốc sự tan biến của Phi Yến và Thượng Quan Vân cũng liên quan đến tên này.”

Triệu Hậu Tài nói nhanh: “Đúng rồi, hắn tên là Triệu Hậu Đức, bề ngoài thật thà chất phác, nhưng người tuyệt đối không được bị hắn lừa.”

“Hắn thực lực gì?”

Giang Thạch hỏi.

“Sâu không lường được. Từ năm xưa, hắn đã là Thần Linh Độ Nhất Bộ, nhưng bao nhiêu năm trôi qua, với thiên phú của Diêm Ma Tộc, e rằng hắn đã bước vào Độ Nhị Bộ...”

Triệu Hậu Tài mặt căng thẳng.

Diêm Ma Tộc đứng trong top ba mươi đại chủng tộc, tự nhiên có lý do.

Dù là bất kỳ hậu bối nào không biết tu luyện, một khi trưởng thành cũng sẽ tự động có thực lực nhập thánh, chỉ cần tu luyện một chút là có thể dễ dàng tiến vào Thần Linh.

Thiên phú như vậy có thể thấy được mức độ biến thái đến mức nào.

“Vậy phải làm sao đây?”

Mặt Giang Thạch lập tức tối sầm lại.

Vừa thoát khỏi một lão quái, chẳng lẽ vừa vào đường Hoàng Tuyền đã gặp phải lão quái thứ hai?

“Đừng lo, chúng ta bây giờ lập tức đi lấy cơ duyên. Hắn năm xưa phản bội Diêm Ma Tộc, căn bản không biết cơ duyên ở đâu, chỉ có ta biết. Nhanh theo ta”

Triệu Hậu Tài nói.

Hắn lập tức dẫn đường nhanh chóng phía trước.

Giang Thạch và những người khác đều theo sau, ngay cả con Thiên Quỷ cũng lại bò dậy, bám sát theo sau.

Toàn bộ âm giới vô biên vô tận, chỗ nào cũng đen kịt, ở đây không có khái niệm thời gian, cũng không có khái niệm không gian.

Mọi người không biết đã xông ra bao lâu, đột nhiên sắc mặt thay đổi, đều cảm nhận được một luồng khí tức vô cùng mạnh mẽ ở phía trước cuộn trào, rất hỗn loạn, u ám, dường như có không ít người.

Kèm theo từng tiếng thét gào của ác quỷ, từng hồi nổi tiếp.

Con Thiên Quỷ run lên, lộ ra vẻ kinh hoàng, nói: “Ngài... em trai của ngài đến rồi...”

Triệu Hậu Tài càng trợn to mắt, nhìn chăm chăm về phía trước.

Giang Thạch thì mắt lóe sáng, toàn thân đề phòng, sẵn sàng chạy bất cứ lúc nào.

Nếu thực sự gặp phải Thần Linh Đệ Nhị Bộ, với thực lực hiện tại của hắn, gần như chắc chắn chết.

“Đừng hoảng, chưa phải Đệ Nhị Bộ.”

Đột nhiên, tiếng nói của Thiên Ma tay phải lại vang lên trong cơ thể Giang Thạch.

“Chưa phải Đệ Nhị Bộ?”

Giang Thạch nghi hoặc.

Ánh mắt hắn cực kỳ nghiêm trọng nhìn về phía trước, chỉ thấy khu vực phía trước dày đặc, xuất hiện hàng trăm bóng người, khí tức hỗn loạn, đều rất mạnh mẽ, phát ra những tiếng kêu chói tai.

Ở giữa đám người, xuất hiện một chiếc ghế bành, được người ta cao cao nâng lên.

Trên đó ngồi một người tóc bạc trắng, khuôn mặt âm u, ngũ quan giống hệt Triệu Hậu Tài.

Điểm khác duy nhất là Triệu Hậu Tài có râu, tóc bạc trắng, còn người này thì mặt trắng không râu.

“Hảo ca ca của ta, bao nhiêu năm rồi, cuối cùng ta cũng đợi được ngươi. Ngươi thật là khiến ta khó tìm.”

Một giọng nói sắc nhọn phát ra từ miệng nam nhân ở giữa.

Triệu Hậu Tài kinh ngạc, nói: “Nhị đệ, ngươi... ngươi sao lại biến thành bộ dạng này, còn giọng nói của ngươi... sao cũng thay đổi?”

“Im miệng, ai hỏi chuyện này thì chết!”

Nam nhân hét lên, như con mèo bị đâm đuôi.

“Cha, ngươi có thấy giọng hắn giống như thái giám trong cung không...”

Triệu Phi Yến hạ giọng nói nhỏ.

“Ngươi, ta muốn giết ngươi!”

Nam nhân nghe rõ, dù Triệu Phi Yến có hạ giọng thế nào cũng nghe rõ, đột nhiên hét lên, đứng phắt dậy từ ghế bành.

Thật sự là thái giám sao?

Giang Thạch lộ vẻ kinh ngạc.

Người này dù sao cũng là Diêm Ma Tộc, thiên phú xuất sắc, sao lại thành thái giám?

“Haha, hảo ca ca của ta, ngươi không tò mò sao? Hôm nay ta cũng sẽ thiến ngươi rồi mới nói cho ngươi biết sự thật.”

Triệu Hậu Đức cười nham hiểm nói.

Triệu Hậu Đức mặt đầy nham hiểm, người đầy âm khí, nói là ra tay là ra tay, đột nhiên một bàn tay âm u xé rách hư không, mang theo áp lực kinh khủng không thể kháng cự, âm hàn thấu xương, nhanh chóng chụp về phía Triệu Hậu Tài.

Triệu Hậu Tài mặt biến sắc, trong lòng kinh hãi, thân thể nhanh chóng lùi lại, nhưng dù vậy, cũng khó tránh khỏi bị Triệu Hậu Đức nghiền nát.

Chương 825: Triệu Hậu Đức

2

Chương 825: Triệu Hậu Đức 2

Nhìn thấy Triệu Hậu Đức sắp thành công, một bên Giang Thạch đã hành động ngay lập tức.

Nộ khí bùng phát!

Vận chuyển Đế kinh!

Sức mạnh và mãnh lực hợp nhất!

Bách Bội Long Tượng!

Bốn chiêu mạnh nhất gần như cùng lúc bùng phát, thân thể hắn lập tức nhanh chóng to lớn, xé rách y phục, mang theo khí tức hung hãn, trực tiếp hóa thành cao bảy tám mét.

Khắp thân thể không biết tràn ngập bao nhiêu sức mạnh.

Một quyền đâm vỡ hư không, hướng về bàn tay âm u đánh mạnh tới. Giây phút này Giang Thạch toàn lực bùng phát, không còn chút giữ lại.

Nhất là thiên phú nộ khí, lập tức nâng sức mạnh của hắn lên gấp bảy tám lần.

Sức mạnh vượt xa tưởng tượng!

“Cút ngay!”

Giang Thạch hét to, dùng tinh thần công kích, sức mạnh sóng âm cũng bùng phát theo.

Ầm!

Hai đòn công kích cuối cùng cũng chạm nhau, bùng phát ra những tiếng nổ trời long đất lở, đất rung núi chuyển, hư không rung động.

Như núi lửa khủng khiếp va vào nhau, cảnh tượng không biết đáng sợ đến mức nào.

Sóng xung kích mạnh mẽ hóa thành từng lớp lan tỏa khắp bốn phương tám hướng, dâng trào, khiến không gian thành từng mảng rung vụn.

Toàn bộ âm giới như xảy ra một trận động đất!

Sau một đòn, thân thể Giang Thạch lay động, nhanh chóng lùi lại, mặt nặng nề, thân thể lùi lại hàng trăm trượng.

Còn đối diện, Triệu Hậu Đức cũng sắc mặt biến đổi, phát ra tiếng rên, bàn tay vừa xông ra bị đánh cong, nhanh chóng thu về.

Cả thân thể hắn cũng rung động, vỡ tan ghế bành phía sau, lùi lại hai ba bước.

“Có cao thủ?”

Triệu Hậu Đức sắc mặt kinh ngạc, nhanh chóng lộ ra nụ cười nham hiểm, nói: “Đáng tiếc không phải là Thân Linh, không phải Thần Linh mà có thể bùng phát sức mạnh gần như Thần Linh, quả thật không dễ dàng.

Hảo ca ca của ta, người nói đây là ai? Không lẽ là con rơi của người ở ngoài? Ta đã cảm nhận được khí tức của Diêm Ma Cửu Chuyển Công trên người hắn, chắc chắn là con rơi của người!”

Hắn nhìn Triệu Hậu Tài đầy oán độc, lạnh lùng nói: “Tại sao ta phải mất đi nhân luân chi phúc, người lại có con rơi ngoài? Tại sao ta nhiều năm người không ra người, quý không

ra quỷ, người lại tiêu dao tự tại? Ta muốn người tuyệt tử tuyệt tôn, như ta!”

Hắn ánh mắt cực kỳ đáng sợ, thân thể lóe lên, nhanh chóng lao về phía Giang Thạch, muốn giải quyết Giang Thạch trước rồi mới đến những người khác.

Giang Thạch trên người ánh sáng trắng lóe lên, khí tức dâng trào, sau khi lùi lại, nhanh chóng hồi phục, toàn thân bùng phát sức mạnh, các thiên phú lần lượt kích hoạt, khí tức lại bùng lên, lần nữa xông về phía Triệu Hậu Đức.

Hôm nay, kẻ thù hắn gặp phải tuyệt đối là đối thủ mạnh nhất từ trước tới nay!

Một Thần Linh trạng thái hoàn hảo!

Lại còn là tộc nhân Diêm Mat

Các loại buff đều kích hoạt, sức mạnh vô cùng, sơ suất một chút, hôm nay hắn sẽ chết ở đây.

Àm!

Giang Thạch vận dụng sát sinh đại thuật trong Đế kinh, đôi tay bùng phát ra ánh sáng rực rỡ, như mặt trời chói lọi, chiếu sáng bốn phương, phát ra uy lực cực kỳ đáng sợ.

Đây là Xích Dương Đế Ấn! Là một môn thuật pháp công kích mạnh mẽ trong Xích Dương Đế kinh, người thực lực yếu không thể sử dụng, nếu liều lĩnh sử dụng, chỉ bị năng lượng khủng khiếp bên trong chấn vỡ đôi tay.

Vì thế từ trước đến nay, Giang Thạch chưa bao giờ dùng.

Nhưng hôm nay hắn gặp phải kẻ thù đáng sợ chưa từng có, không dám giữ lại chút nào, toàn bộ thủ đoạn kích hoạt, Xích Dương Đế Ấn cũng được sử dụng.

Môn kỳ học này quả thật đáng sợ, vừa vận chuyển, sóng năng lượng khủng khiếp đã quét qua không biết bao nhiêu dặm.

Âm giới u ám, không có một tia sáng lúc này cũng bị chiếu sáng.

Ngay cả Triệu Hậu Đức cũng không khỏi biến sắc, từ một chiêu này, cảm nhận được chút khí tức bất thường. “Công pháp gì vậy?”

Hắn kêu lên kinh ngạc, nhưng vẫn không tránh né, nhanh chóng lao tới, toàn thân bùng phát lửa cháy, biến thành màu đỏ rực.

Đây là dấu hiệu Diêm Ma Cửu Chuyển Công luyện đến cảnh giới cực cao.

“Tiểu tử thôi, chết đi!”

Triệu Hậu Đức giọng nói sắc nhọn, dồn hết sức mạnh?

Ầm!!

Hai luồng tấn công cực kỳ khủng khiếp cuối cùng va chạm vào nhau, lập tức gây ra những cơn sóng chấn động trời long đất lở.

Ánh sáng chói lóa bao phủ tất cả, khí tức mạnh mẽ khiến cả hai phe đều nhanh chóng lùi lại, lộ vẻ kinh ngạc. Đặc biệt trong đám quý ảnh của Triệu Hậu Đức, có rất nhiều ác quỷ bị chấn chết ngay lập tức.

Trong ánh sáng chói lóa, Triệu Hậu Đức và Giang Thạch đều không tránh né, nhanh chóng lao vào nhau, trực tiếp bắt đầu cuộc chiến đấu mạnh nhất với đối phương.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Ầm thanh bùng nổ, kinh hoàng tuyệt đối.

Mỗi tiếng vang lên như thiên kiếp đang cuộn trào.

Giang Thạch thúc giục Xích Dương Đế Ấn trên người đến cực hạn, dù có

[Thiên phú Quy Nguyên] liên tục chữa trị, hắn vẫn cảm thấy đôi tay và vai sắp vỡ vụn, không ngừng truyền đến cơn đau kinh hoàng.

“Các người mau đi, đợi ta đẩy lùi đối phương, tự nhiên sẽ tìm các người.”

Bỗng nhiên, tiếng của Giang Thạch vang lên trong tâm trí của Triệu Hậu Tài và những người khác.

Triệu Hậu Tài, Trần Lâm và những người khác lập tức hành động, nhanh chóng rút lui về phía xa.

Chương 826: Triệu Hậu Đức

3

Chương 826: Triệu Hậu Đức 3

“Đi? Hôm nay các người không ai có thể đi được, ta sẽ thiến hết các người.”

Tiếng nói của Triệu Hậu Đức sắc nhọn và chói tai, vô cùng điên cuồng, sức mạnh kinh hoàng, hét lớn một tiếng:

“Chư Giới Trâm Luân!!”

Âm ầm!

Thần quang trên người hấn bùng phát, ngọn lửa bốc cháy, phía sau hấn nhanh chóng hình thành một vùng ánh sáng khủng khiếp, tràn ngập khí tức của cái chết, tuyệt vọng, sa ngã, tiếng kêu than, đè nén, tê liệt.

Nhìn thoáng qua, dường như có vô số sinh linh đang vùng vẫy trong ngọn lửa, vừa vùng vẫy vừa tuyệt vọng.

Âm!! Vùng ánh sáng khủng khiếp này vừa hình thành đã bùng phát ra một lực hút cực kỳ kinh hoàng, trực tiếp bao phủ về phía Giang Thạch, muốn hút Giang Thạch vào.

Đồng thời, vô số dòng sáng xám đậm, dày đặc, lao thẳng về phía thân thể Giang Thạch.

Giang Thạch lập tức cảm thấy thân thể bị khóa chặt, một bóng tối của tuyệt vọng, tê liệt, và cái chết nhanh chóng bao phủ tâm trí, cố gắng khiến hấn từ bỏ kháng cự, chấp nhận số phận.

Hắn hoảng hốt trong lòng, đột nhiên hai tay hợp lại, khí tức trên người thay đổi lớn, tỏa ra ánh sáng vô hạn, sáng rực như một vị vua tối cao, bùng nổ ra một luồng khí thể quân lâm thiên hạ, vô song vô địch.

Nhân Hoàng Ân!! Đây cũng là một tuyệt học vô cùng khủng khiếp trong Xích Dương Đế Kinh, không kém gì Xích Dương Đế Ân, chú trọng khi yếu thế, trong cảnh ngộ tuyệt, lấy yếu đánh mạnh, lật ngược tình thế.

Ấn pháp này vừa hình thành, những dòng sáng xám đậm đang ập đến như nước lũ nhanh chóng tan rã, như băng tuyết gặp nắng gắt.

Đồng thời, khí tức tê liệt, tuyệt vọng và chết chóc bao phủ tâm trí Giang Thạch cũng nhanh chóng biến mất.

Hắn như thật sự hóa thành một đời Nhân Hoàng, quân lâm thiên hạ, trấn áp bất thần.

Ầm ầm!

Giang Thạch lần nữa đối đầu Triệu Hậu Đức, âm thanh bùng nổ, chấn động cả tai, ánh sáng vô biên nhanh chóng quét qua bốn phía, gây ra không gian nứt vỡ thành từng mảnh.

Trong cuộc đối đầu khủng khiếp này, hai vòng sáng màu vàng kim của Giang Thạch bất ngờ bùng phát, bay ngang qua như mặt trời chói chang, lao thẳng về phía thân thể của Triệu Hậu Đức.

Không ngờ rằng, tu vi của Triệu Hậu Đức vô cùng kinh khủng, hắn hét lên một tiếng sắc nhọn, thân thể lại bùng phát ra một luồng sức mạnh kinh hoàng.

Vòng sáng màu vàng kim vừa lao ra đã bị sức mạnh kinh khủng của hắn đẩy bay ra xa, ầm ầm hai tiếng, đập mạnh vào nơi xa.

Ừ ừ!

Đúng lúc này, một lực hút vô cùng kinh khủng nhanh chóng truyền ra từ dao động năng lượng hỗn loạn, bao phủ Triệu Hậu Đức. Đó chính là Thôn Yêu Hồ ẩn giấu!

Mặt Triệu Hậu Đức biến sắc, ngay lập tức cảm thấy thân thể bị kéo, toàn bộ khí huyết và sức mạnh trên người hắn nhanh chóng tuôn trào không kiểm soát, cơ thể như muốn bay thẳng ra ngoài.

“Thôn Yêu Hồ? Không làm gì được ta!”

Triệu Hậu Tài hét lên chói tai, nói: “Bách Quỷ Dạ Hành, Ma La Xuất Thét”

Tay hắn nắm chặt, bỗng nhiên xuất hiện một lá cờ lớn u ám kỳ dị, ánh sáng xanh lấp lánh, hiện ra vô số phù văn.

Hắn vùng mạnh, khí quỷ khắp trời cuộn lên, những con quỷ dữ ẩn nấp sau lưng hắn hét lên kinh hoàng, như không kiểm soát được, cơ thể nhanh chóng tụ lại ở giữa.

Tạo thành một tôn Ma La khổng lồ toàn thân màu xanh, cao gần trăm trượng.

Ma La cười gằn một tiếng, toàn thân tỏa ra ánh sáng xanh vô biên, lao thẳng tới miệng Thôn Yêu Hồ.

Âm một tiếng, miệng Thôn Yêu Hồ lập tức bị chặn kín, lực hút bên trong nhanh chóng biến mất.

Triệu Hậu Đức cười nham hiểm, thân thể lóc lên, vùng lá cờ lớn, lao mạnh về phía Giang Thạch.

Giang Thạch kinh hãi, nhanh chóng lui lại, đồng thời điều khiển hai Kim Cương Trắc và thúc giục Nhân Hoàng Ấn, lao nhanh về phía Triệu Hậu Đức.

Cuộc đụng độ hỗn loạn lập tức bùng phát, âm thanh ầm ầm, kinh hoàng vang khắp hàng vạn dặm.

“Thằng nhãi con, ngươi thực sự có bản lĩnh, làm nghĩa tử của ta thế nào? Triệu Hậu Tài có tài đức gì mà có thể dạy ngươi? Chỉ có ta mới có thể dạy ngươi cách sử dụng truyền thừa tối cao của Diêm Ma Tộc.”

Triệu Hậu Đức vừa chiến đấu vừa cười gằn.

“Làm nghĩa tử ngươi? Ta nghĩ là không cần đâu, ta không muốn giống một tên thái giám như ngươi, ha ha ha...”

Giang Thạch cười lớn, vừa chiến vừa lùi, hóa thành lưu quang, bay nhanh về phía xa.

Đồng thời hắn sử dụng [Thiên Phú Chương Binh] để điều khiển Thôn Yêu Hồ, nhanh chóng thu hồi Thôn Yêu Hồ gần đó.

Không còn lực hút của Thôn Yêu Hồ, Ma La khổng lồ liền đuổi nhanh về phía Giang Thạch.

“Súc sinh, ta sẽ giết ngươi!” Triệu Hậu Đức như bị kích động, hét lớn, thân thể lao nhanh, đuổi theo Giang Thạch.

“Ném Kim Cương Trác ral”

Bỗng nhiên, tiếng của tay phải Thiên Ma lại vang lên.

Giang Thạch tuy nghi hoặc trong lòng nhưng vẫn làm theo, vừa chạy nhanh về phía xa, vừa điều khiển Kim Cương Trác ném mạnh về phía sau.

Không ngờ rằng, Kim Cương Trác lần này vừa ném ra, không biết chịu ảnh hưởng gì, bất ngờ bùng nổ.

Ầm ầm!

Dao động năng lượng kinh khủng lập tức bùng lên từ vị trí đó, như một đám mây nấm khổng lồ, ánh sáng cuộn trào, động

trời đất, trực tiếp bao trùm Triệu Hậu Đức và Ma La đang lao nhanh đến. Giang Thạch nhìn thấy mà kinh hãi.

Chương 827: Triệu Hậu Đức

4

Chương 827: Triệu Hậu Đức 4

“Thần khí tự bạo? Tiền bối thật là lợi hại!”

Thần khí tự bạo, uy lực vô cùng lớn, gần như tương đương với sức mạnh cực hạn của một vị Thân Linh toàn vẹn, dao động gây ra chắc chắn đủ khiến Triệu Hậu Đức phải chịu khổ.

Hơn nữa, thần khí càng mạnh, dao động gây ra càng kinh khủng!

Hắn tranh thủ khoảng trống này, ngay lập tức vận dụng Thần Hành và Ngụy Trang, hóa thành một đám mây đen, nhanh chóng lao về phía xa.

Trong dao động năng lượng hỗn loạn phía sau, tiếng hét lớn đầy phân nộ của Triệu Hậu Đức liên tục vang lên.

“Thằng nhãi ranh, ta sẽ băm ngươi thành nghìn mảnh, a!!”

Những tiếng nói vang lên không ngớt, dường như không chịu bất kỳ ảnh hưởng nào.

Tay phải Thiên Ma thở dài nhẹ: “Tiếc rằng bây giờ ta chỉ là tàn hồn đứt đoạn, những thủ đoạn nắm giữ vô cùng hạn chế, một chiêu thần khí tự bạo đơn giản vẫn chưa thể giết chết hắn.”

“Có thể ảnh hưởng hắn trong giây lát, tranh thủ thời gian rời đi, đã là chuyện may mắn lớn.”

Giang Thạch toàn lực bỏ chạy về phía trước, nói: “May mắn là tên đó không phải cao thủ bậc hai, nếu không hôm nay

ta khó mà thoát chết. Thật kỳ quái, hẳn rõ ràng là người của Diêm Ma Tộc, sao tu vi lại tăng chậm như vậy, bao nhiêu năm rồi vẫn chưa đạt đến bậc hai!”

“Có gì kỳ quái đâu, thần căn của hắn bị chặt đứt, tu vi không thể tăng lên, rất bình thường.”

Tay phải Thiên Ma đáp lại.

“Thần căn bị chặt đứt?”

Giang Thạch nghi hoặc, nói: “Ý là gốc rễ của hắn không còn?”

“Có thể hiểu như vậy.”

Tay phải Thiên Ma đáp.

Giang Thạch đột nhiên hiểu ra, kinh ngạc nói: “Khoan đã tiền bối, cái thần căn này chẳng phải là nguyên nhân khiến hắn trở thành thái giám sao?”

“Gần như vậy.”

Tay phải Thiên Ma nói.

Giang Thạch hít một hơi sâu, trong lòng chấn động.

Mẹ kiếp, cái thần căn này rốt cuộc là gì, sao nghe càng ngày càng tà dị thế này?

“Hắn rốt cuộc đã đắc tội ai mà bị đối xử như vậy, nhưng cũng đáng đời, ai bảo hắn phản bội Diêm Ma Tộc.”

Giang Thạch tăng tốc, nhanh chóng biến mất ở phía xa.

Rất lâu sau, hắn mới hoàn toàn thoát khỏi sự truy đuổi của Triệu Hậu Đức.

Sau khi thoát khỏi Triệu Hậu Đức, hắn lập tức lấy ra ngọc bội, bắt đầu liên lạc với Trần Lâm.

Sau khi xác định được vị trí của Trần Lâm, Triệu Hậu Tài và những người khác, hắn lập tức thân hình lóe lên, nhanh chóng lao tới.

Nửa ngày sau.

Giang Thạch cuối cùng cũng tìm thấy Triệu Hậu Tài và những người khác giữa một đồng cỏ nát hỗn loạn.

“Tiền bối, cơ duyên mà ngài nói rốt cuộc ở đâu? Ta bây giờ phải nhanh chóng có được, nếu không chúng ta tuyệt đối không thoát được sự truy sát của đệ đệ ngài!”

Giang Thạch đi thẳng vào vấn đề, nhanh chóng tiến lại.

“Biết rồi, ngươi yên tâm, ta sẽ dẫn ngươi đi tìm ngay. Đệ đệ ta giờ đã biến đổi tính tình, trở nên âm hiểm và độc ác hơn trước, ngay cả ta cũng cảm thấy lạnh lẽo, nhất định phải tiêu diệt hắn.”

Triệu Hậu Tài quyết tâm, cắn răng nói.

“Cha, đệ đệ ngài trở thành thái giám như thế nào?”

Triệu Phi Yến tò mò hỏi.

“Nghịch súc, ta làm sao biết được?” Triệu Hậu Tài giận dữ.

“Ồ, vậy cha và sư huynh phải cẩn thận, đừng rơi vào tay hắn, trước đây hắn đã nói sẽ biến các người thành thái giám”

Triệu Phi Yến nhỏ giọng nói.

“Câm miệng!”

Triệu Hậu Tài càng giận dữ.

“Thôi được rồi tiền bối, đừng nói nhiều nữa, mau dẫn ta đi tìm cơ duyên.”

Giang Thạch nói giọng trầm thấp.

Hắn có một dự cảm, có lẽ một rắc rối lớn đang đến.

Thiên phú dự đoán của hắn không ngừng dao động, cho thấy có chuyện lớn sắp xảy ra.

Do đó, hắn phải nhanh chóng đột phá Thần Linh! Triệu Hậu Tài cũng nhận ra vấn đề nghiêm trọng, không tiếp tục chậm trễ, mà dẫn Giang Thạch và những người khác tiếp tục lên đường.

Đi thêm nửa ngày nữa, cuối cùng họ tiến vào một dãy núi hoang vu, màu sắc tối đỏ.

Cả dãy núi vô cùng to lớn, kéo dài không dứt, không có lấy một ngọn cỏ, xung quanh bao phủ bởi khí tức tử vong khô héo, trên mặt đất còn rải rác vô số bộ xương khô héo.

“Là ở đây, cơ duyên của Diêm Ma Tộc trên con đường này đều được giữ lại ở đây”

Triệu Hậu Tài ánh mắt lóe sáng, nhìn chăm chăm vào dãy núi kéo dài trước mặt, nói: “Nhưng người phải cẩn thận, trong dãy núi này ẩn chứa nhiều yêu quái cường đại, không được để chúng để ý đến, nếu không chúng sẽ càng lúc càng nhiều, muốn thoát khỏi sẽ rất khó.”

“Thật sao?”

Giang Thạch sử dụng [Thiên Phú Thấu Thị] , nhìn chăm chăm về phía trước, trong đáy mắt hiện lên vô số phù văn, dường như nhìn thấu hư không.

Chỉ một cái nhìn đã thấy sâu trong dãy núi này phát ra những làn khói đen, dường như mỗi khoảng cách đều có quỷ quái xuất hiện.

“Có thể tìm cách tránh bọn chúng không?”

Giang Thạch hỏi.

“Ta sẽ cố gắng.”

Triệu Hậu Tài nói giọng trầm.

Họ lại tiếp tục hành động, hóa thành một đám lưu quang, nhanh chóng xông vào.

Phía sau.

Trong thế giới bao phủ bởi khói xám, gần như ngay sau khi Triệu Hậu Tài và những người khác vừa tiến vào, thân hình Triệu Hậu Đức liền xuất hiện, trên mặt cười lạnh, quét nhìn về phía trước đầy âm u.

Chương 828: Diêm Ma

Truyền Thừa 1

Chương 828: Diêm Ma Truyền Thừa 1

“Đại ca tốt của ta, người thật sự nghĩ có thể thoát khỏi ta sao? Nếu không để người đi, làm sao người có thể dẫn ta đến đây?”

Triệu Hậu Đức cười lạnh nói: “Hóa ra cơ duyên của Diêm Ma Tộc được chôn giấu ở đây...”

Thân hình hắn lóe lên, chuẩn bị tiến đến gần.

Nhưng lúc này, đột nhiên hắn nhíu mày, ngừng đầu nhìn.

Chỉ thấy trong thế giới u ám lâu nay, bỗng nhiên xuất hiện một tầng ánh sáng rực rỡ, bùng nổ từ xa, tạo thành một lệnh pháp lớn, sáng rực trên không trung.

“Triệu Thần Lệnh?” Triệu Hậu Đức nhíu mày nói: “Thần Linh nào lại vào lúc này tiến vào âm giới, còn phát ra Triệu Thần Lệnh?”

Hắn vốn không muốn quan tâm, nhưng nghĩ đến nếu đó là một số nhân vật lớn, hắn e rằng không đối phó được.

Cuối cùng Triệu Hậu Đức cắn răng, vẫn nhanh chóng đi hội hợp.

Còn về phía Triệu Hậu Tài, hắn không cần lo lắng.

Trên người Triệu Hậu Tài có ấn ký bí mật hắn để lại, không kể hắn chạy đến đâu, cũng khó thoát khỏi lòng bàn tay của hắn.

Hãy để Triệu Hậu Tài thay mình dò đường nguy hiểm phía trước, sau khi gặp những nhân vật lớn đó xong, sẽ quay lại xử lý hấn.

Dưới tốc độ nhanh chóng của Triệu Hậu Đức, hấn nhanh chóng đến một nơi phế tích trong âm giới.

Trên thành phố khổng lồ đầy thương tích, không biết từ khi nào đã xuất hiện nhiều thân ảnh Thần Linh, mỗi người đều có khí tức sâu thẳm, phát ra thần quang, hình dáng khác nhau.

Trong số đó, hai người quen thuộc nhất với Triệu Hậu Đức chính là Nhật Nguyệt Song Thần.

“Nhật Nguyệt Song Thần, các người vào lúc này tiến vào âm giới làm gì?”

Triệu Hậu Đức trực tiếp hỏi.

“Triệu Hậu Đức, người đến đúng lúc, lập tức sử dụng sức mạnh của người, giúp chúng ta tìm một người. Tìm được người này, Cửu Nha lão nhân sẽ có phần thưởng lớn!”

Nhật Thần trong Nhật Nguyệt Song Thần chú ý đến Triệu Hậu Đức, mở miệng nói. Hấn khẽ điểm tay, một đạo lưu quang bay ra, ngay lập tức trước mặt Triệu Hậu Đức hiện lên một bóng người hư ảo, giống hệt Giang Thạch.

Triệu Hậu Đức mắt lóe lên, sau đó nhanh chóng ẩn đi, bình tĩnh nói: “Đây là ai? Sao lại làm phiền nhiều Thần Linh các người như vậy? Cả tiền bối Cửu Nha cũng đến, tiền bối Cửu Nha đã bao năm không xuất hiện rồi?”

“Hấn tên là Giang Thạch, vì sao phải tìm hấn thì người không cần hỏi, tìm được hấn rồi lập tức báo cho chúng ta.”

Nhật Thần nói tiếp.

“Cũng được.”

Triệu Hậu Đức nhẹ nhàng gật đầu, cười nói: “VẬY lão phu sẽ đi sắp xếp nhân thủ ngay.”

Hắn nhẹ nhàng chấp tay, hóa thành một đạo lưu quang, nhanh chóng bay đi, trong lòng lại không ngừng dậy sóng.

Có bí mật!

Chắc chắn mấy người này có bí mật!

Nếu không phải vậy thì tuyệt đối không thể kinh động đến nhiều Thần Linh vào âm phủ, thậm chí ngay cả Cửu Nha lão nhân cũng đã đến.

“Nhưng bí mật này sắp thuộc về ta rồi, đợi khi ta sửa chữa lại thần căn, nâng cao tu vi, các người đều không thoát được.”

Triệu Hậu Đức cười lạnh trong lòng.

Trên bầu trời thành trì tan hoang.

Nhật Nguyệt Song Thần cùng nhiều Thần Linh bên cạnh đều đang nhìn xa xăm vào bóng lưng rời đi của Triệu Hậu Đức.

Một vị Thần Linh trong số đó cười lạnh nói: “Triệu Hậu Đức là kẻ hai mặt, gian xảo vô cùng, e rằng sẽ không dễ dàng giúp chúng ta tìm người.”

“Không sao, hắn có gian xảo thế nào thì cũng sao? Có thể đầu lại Cửu Nha lão nhân không? Một khi Cửu Nha lão nhân đến, hắn vẫn phải ngoan ngoãn nghe lời.”

Nguyệt Thần nhẹ nhàng nói.

“Nói là vậy, nhưng giữa chừng không tránh khỏi sẽ phát sinh nhiều biến cố”

Lại có một vị Thần Linh nhẹ nhúu mày nói: “Hơn nữa ta nghe nói tên này là tàn dư của Diêm Ma Tộc, nhiều năm như vậy hắn vẫn chưa bị thanh toán?”

“Thanh toán gì chứ? Năm đó vì để sống sót, hắn đã tìm cách bám vào cành cao, cũng coi như đã phải trả giá lớn.”

Nhật Thần bên cạnh đột nhiên nói. “Ồ? Ý ngươi là gì?”

Chư thần đều lộ vẻ nghi hoặc, nhìn về phía Nhật Thần.

Nhật Thần mỉm cười, nói: “Khi đó để xóa tan mối lo ngại của các thế lực lớn đối với Diêm Ma Tộc, hắn tự hủy căn cơ, để tu vi không thể tiến thêm một bước nào nữa, đồng thời cam nguyện trở thành thái giám, không tiếp tục sinh sản Diêm Ma Tộc, từ đó mới đổi lấy một mạng sống nhỏ, sống lay lắt đến nay, phải nói rằng, tâm thái này thật sự khiến người ta kinh ngạc.”

“Hắn tự nguyện hủy bỏ căn cơ?”

“Tốt lắm, tâm thái người này quả nhiên đủ ác độc.”

“Đối với bản thân còn tàn nhẫn như vậy, thảo nào có thể sống đến giờ?”

Chư thần trong lòng chấn động, nghị luận xôn xao. Bọn họ chỉ biết Triệu Hậu Đức đã phải trả một số cái giá, nhưng giờ xem ra cái giá này quá lớn.

Chỉ riêng việc trở thành thái giám đã khiến vô số người nản lòng. ...

Trong dãy núi liên miên, càng đi sâu vào trong, sương mù càng dày đặc, đồng thời kèm theo vô số cấm chế và tia chớp.

Trên đường này chỉ riêng cấm chế, Giang Thạch đã phá được hơn mười cái, lần nghiêm trọng nhất suýt nữa đã khiến hắn bị thương nặng.

May mắn là trên đường này có kinh có hiểm, bọn họ dưới sự dẫn đường của Triệu Hậu Tài, một đường đi vào một thung lũng vô cùng u ám.

Chương 829: Diêm Ma Truyền Thừa 2

Chương 829: Diêm Ma Truyền Thừa 2

Cả hẻm núi tối tăm vô cùng, mặt đất rải đầy vô số hài cốt, chân đạp xuống, kêu kèn kẹt, tất cả xương trắng đều hóa thành bột xương.

Thật khó tưởng tượng bọn họ đã ở đây bao lâu.

“Sắp đến rồi, ngay phía trước hẻm núi, Giang Thạch, cơ hội ở đây rất lớn, người có thể lấy được bao nhiêu là hoàn toàn tùy thuộc vào tiềm năng và vận mệnh của người.”

Triệu Hậu Tài không nhịn được nói.

Khi bọn họ tiến thêm một đoạn nữa, cuối cùng họ đã đến nơi sâu nhất của hẻm núi.

Chỉ thấy nơi đây xuất hiện một lối đi hẹp hơn, bên trong dường như có ánh lửa lấp lánh, bùng bùng cháy, phát ra những luồng khí khác thường.

Lắng nghe kỹ, thậm chí có thể nghe thấy tiếng sôi ùng ục, giống như trong sâu thẳm của lối đi có một biển dung nham vô tận.

Bên ngoài lối đi này, xương trắng nhiều hơn, cũng lớn hơn.

Một bên còn có một con sư tử đá màu đen to lớn, đứng yên một chỗ, dường như đề canh giữ nơi này.

“Người có thấy không? Phía trước chính là cơ duyên của Diêm Ma Tộc chúng ta, nhưng lối đi này đã bị phong tỏa từ

lâu, trù huyết của Diêm Ma Tộc, không ai có thể mở được, giờ lão phu sẽ giúp ngươi mở con đường này.”

Ánh mắt Triệu Hậu Tài lóe lên, tiến lên phía trước, đột nhiên cắn đầu lưỡi, trực tiếp phun ba ngụm máu tươi đỏ thẫm về phía lối đi trước mặt.

Sau đó đôi tay hần lập tức kết ấn, phát ra những luồng khí thần bí kỳ quái.

Những giọt máu này như sông lại, nhanh chóng lao về phía lối đi trước mặt.

Phụt phụt phụt!

Máu tươi tràn qua, dường như có một lớp màng mỏng vô hình bắt đầu tan vỡ nhanh chóng.

Rất nhanh tất cả máu tươi đều chảy vào sâu trong lối đi, không còn thấy thân ảnh.

“Xong rồi, giờ có thể vào, nhanh lên!”

Ánh mắt Triệu Hậu Tài lóe lên, vui mừng nói.

Hần dân đầu lao về phía trước.

Nhưng ngay lúc đó, tiếng nói của Thiên Ma lại đột nhiên vang lên trong đầu Giang Thạch.

“Cẩn thận!”

Sắc mặt Giang Thạch biến đổi, ngẩng đầu nhìn lên.

Chỉ thấy con sư tử đá vừa nãy đứng yên một chỗ bỗng không biết từ lúc nào đã mở mắt, phát ra ánh sáng máu kỳ quái.

Thân hình nó thoáng qua, nhanh đến cực hạn, trực tiếp tung một quyền về phía Triệu Hậu Tài.

Sắc mặt Triệu Hậu Tài biến đổi, còn chưa kịp phản ứng thì đã bị một đấm đánh bay, ầm một tiếng, phun ra máu tươi, thân thể suýt nữa nổ tung.

Sau đó là Triệu Phi Yến, Thượng Quan Vân đều phun máu bay ngược lại.

Con sư tử đá mắt lạnh băng, tốc độ cực nhanh, hắc ám thần quyền đáng sợ lập tức đánh về phía Giang Thạch.

Tất cả diễn ra nhanh đến cực điểm!

Giang Thạch không có thời gian né tránh.

Trong lúc nguy cấp, hắn chỉ có thể vận dụng toàn bộ sức mạnh, bùng nổ nội khí, vận chuyển Đế Kinh, tung một quyền nghênh chiến.

Ầm!

Tiếng nổ ầm vang, động tĩnh to lớn, khu vực này giống như một đám mây hình nấm nhỏ trực tiếp bùng lên.

Làn sóng mạnh mẽ đẩy Giang Thạch và con sư tử đá bay ra ngoài.

Con sư tử đá bay ngược ra sau, đá trên thân lập tức bắt đầu nứt vỡ, từng khối nứt ra, phát ra tiếng kèn kẹt, nhanh chóng để lộ ra một gương mặt mới bên trong. Chỉ thấy toàn thân đối phương đen đỏ, như được điêu khắc từ đá, thân hình mập mạp, bụng tròn, tứ chi ngắn và thô, trên mặt mang nụ cười đậm.

Ngay cả tóc cũng là đá điêu khắc thành, cuộn tròn trên đầu.

“Hê hê hê, cuối cùng truyền nhân Diêm Ma Tộc cũng đến, lão tử chờ ngày này lâu lắm rồi, hê hê hê...”

Con sư tử đá cười đầy miệng.

Triệu Hậu Tài ở xa phun máu lớn, mặt trắng bệch, lộ vẻ kinh hãi, nói: “Là người, Thạch Tượng Quỷ!!”

“Hê hê, không phải ta thì là ai?”

Con sư tử đã tiếp tục cười nham hiểm, nhìn Triệu Hậu Tài, nói: ‘Chương Lộ Sứ đại nhân, bao nhiêu năm qua, tu vi của ngươi dường như không tiến triển gì, không có chút thân lực nào? Thật làm ta thất vọng! Cũng được, ta sẽ đại phát từ bi một lần, tiễn các ngươi lên đường, ha ha ha ha...’

Vút một tiếng, thân hình nó lại lao về phía Giang Thạch, nhanh như chớp, định giải quyết Giang Thạch đầu tiên vì Giang Thạch là mối đe dọa lớn nhất.

Để có được cơ duyên của Diêm Ma Tộc, nó ẩn núp không hiện thân, đã chờ đợi bao năm nay, chính là vì ngày này.

Hoàng thiên không phụ người có lòng!

Thật sự nó đã chờ được cơ duyên mở rai

Cơ duyên của Diêm Ma Tộc, hôm nay nó phải chiếm lấy!

Giang Thạch không do dự, lập tức vận dụng toàn bộ chiến lực, khai mở thiên phú, bùng nổ sức mạnh, tung ra Xích Dương Đế Ấn. Ầm!

Hai bên lập tức giao chiến, tiếng nổ ầm ầm, vô cùng to lớn.

Sóng xung kích mạnh mẽ làm vỡ vụn tất cả hải cốt trên mặt đất, như vụn đá bay tán loạn.

Thạch Tượng Quỷ này tu vi không hề yếu hơn Triệu Hậu Đức trước đó, dù Giang Thạch dốc hết sức lực cũng khó chiếm ưu thế, ngược lại bị sức mạnh của đối phương làm cho huyết khí đảo lộn, kinh mạch muốn đứt đoạn.

Trong lúc giao chiến kinh hoàng, Triệu Hậu Tài vội gọi những người bên cạnh, nhanh chóng tiến về phía sâu trong lối đi.

“Định chạy à? Cơ duyên thuộc về lão tử, không ai được tiếp cận!”

Thạch Tượng Quỷ thấy vậy giận dữ, lập tức bỏ qua Giang Thạch, nhanh chóng lao về phía Triệu Hậu Tài và những người khác.

Chương 830: Diêm Ma

Truyền Thừa 3

Chương 830: Diêm Ma Truyền Thừa 3

Triệu Hậu Tài cắn răng, lại phun ra mấy ngụm máu, ném một tấm bát quái nhỏ bằng bàn tay, tấm bát quái dính máu của hắn, lập tức phát sáng, bùng bùng cháy, trực tiếp đánh ngang về phía Thạch Tượng Quỷ.

“Nhanh vào đi, Giang Thạch mau lên!”

Hắn hét lớn, vừa thúc giục đệ tử, con gái, vừa gọi Giang Thạch.

Giang Thạch không do dự, lập tức lao nhanh vào lối đi phía trước.

Xì xì xì xì!

Bát quái đồ đột nhiên bắn ra vô số ánh sáng kỳ dị, bao phủ lấy Thạch Tượng Quỷ. Thạch Tượng Quỷ gâm lên một tiếng, vung tay, bùng phát những luồng sáng thân quang dữ tợn, đánh vào bát quái đồ, nhưng vô ích, chỉ trong chốc lát, nó bị giữ chặt bên trong.

Lúc này, Giang Thạch, Triệu Hậu Tài và những người khác nhanh chóng tiến vào.

Vừa lúc Giang Thạch và những người khác lao vào sâu trong lối đi, bên ngoài lại có một tia sáng đen kỳ quái nhanh chóng lướt qua, cũng nhanh chóng lao vào bên trong lối đi.

Khi tất cả bọn họ đã vào trong, lối đi vừa mở ra lập tức bị một lớp cấm chế kỳ dị bao phủ lại.

“Gầm!”

Bên ngoài lối đi đột nhiên vang lên những tiếng hét giận dữ của Thạch Trọng Quý. Nhưng trong lối đi, Giang Thạch và những người khác lại biến sắc cùng một lúc.

“Ha ha ha, hảo ca ca của ta, đa tạ các người đã đưa ta đến đây, các người nói xem, ta nên đa tạ các người thế nào đây?”

Triệu Hậu Đức, tóc bạc trắng, nụ cười quỷ dị, há miệng cười âm trầm.

Triệu Phi Yên, Thượng Quan Vân, Trần Lâm đều rung mình, cảm thấy không ổn, lùi lại phía sau.

Ngay cả Giang Thạch cũng cảm thấy trong lòng trầm xuống, lập tức trở nên cảnh giác.

“Nhị... nhị đệ...”

Triệu Hậu Tài mặt biến sắc, cười gượng nói: “Sao... sao lại như vậy chứ...”

“Như vậy sao?” Triệu Hậu Đức nở nụ cười nham hiểm, nói: “Ta nhẫn nhục chịu đựng bao năm nay, người hỏi ta như vậy sao? Ta thảo, Triệu Hậu Tài, hôm nay ta sẽ biến người thành giống như ta, trở thành lão thái giám ngàn năm!”

Hắn không do dự, trực tiếp đi nhanh về phía Triệu Hậu Tài.

Giang Thạch vừa định xông tới, nhưng bị Triệu Hậu Tài giữ lại, khẽ kêu: “Mau đi đi, ta sẽ ngăn hắn, đừng chiến đấu ở đây!”

Giang Thạch sửng người, mặc dù nghi ngờ nhưng vẫn lùi lại nhanh chóng.

Chỉ thấy Triệu Hậu Tài kết ấn bằng hai tay, âm một tiếng, khu vực này chấn động dữ dội, từ trong dung nham bên cạnh nhanh chóng hiện ra hai người khổng lồ bằng dung nham rực

lửa, gầm lên một tiếng, sát khí ngút trời, xông tới Triệu Hậu Đức đánh mạnh xuống.

Sắc mặt Triệu Hậu Đức biến đổi, hét lớn: “Diêm Ma hộ vật!”

Hắn gào lên một tiếng, lập tức vận dụng toàn bộ sức mạnh, nhanh chóng đổi đầu.

Âm một tiếng, toàn bộ khu vực lại biến động dữ dội, chấn động cả vùng.

Triệu Hậu Tài quay đầu chạy, không dừng lại chút nào.

“Giang Thạch, Phi Yến, Vân nhi, mau nhảy vào dung nham phía trước, hấp thụ bao nhiêu tùy thuộc vào khả năng của các ngươi, nơi đó chính là chỗ Diêm Ma Tộc tái sinh trong lửa, tẩy luyện bản thân”

Triệu Hậu Tài lớn tiếng kêu.

Triệu Phi Yến, Thượng Quan Vân đều kinh ngạc, nhanh chóng nhìn về vùng dung nham đỏ rực trước mặt.

Ngay cả Giang Thạch cũng giật mình, cúi đầu nhìn xuống.

Dung nham mênh mông, tỏa ra khí đỏ rực, như muốn tan chảy vạn vật, có sức mạnh hủy diệt tất cả.

“Nhảy xuống đi!”

Tiếng của Thiên Ma lại vang lên trong đầu Giang Thạch.

Giang Thạch không nghĩ ngợi gì, lập tức nhảy xuống, lao vào dòng dung nham.

“Mau nhảy đi!”

Triệu Hậu Tài từ phía sau lao tới, hét lớn, kéo theo đệ tử, con gái, cùng nhảy xuống.

“Khoan đã, còn ta thì sao? Còn ta nữa?”

Trân Lâm không kìm được hét lớn bên ngoài.

Đối mặt với dung nham kinh hoàng, hắn không đủ sức để nhảy xuống và chống chịu.

Âm!

Sóng nhiệt mênh mông, đỏ rực, sức mạnh kinh khủng, khi Giang Thạch vừa nhảy xuống, đã có vô số dòng sáng đỏ rực tự động chui vào cơ thể hắn.

Những dòng sáng đỏ rực này không chỉ chứa đựng nhiệt độ cao, mà còn chứa đựng sức sống và năng lượng vô cùng mạnh mẽ.

Mỗi dòng sáng chui vào cơ thể, dường như đều đang rèn luyện và tẩy rửa thân thể Giang Thạch.

Trong cơ thể Giang Thạch, Diêm Ma cửu chuyển công tự động vận chuyển, như thể trong người hắn xuất hiện một Diêm Ma tối cao, gào thét, nuốt chửng toàn bộ năng lượng ở đây.

Giang Thạch có thể cảm nhận rõ ràng cơ thể mình và thánh lực trong người đang được cải tạo toàn diện.

Hắn không do dự, lập tức nhắm mắt ngồi xuống, mở Thiên Phú Thôn Phệ, kết hợp với Diêm Ma cửu chuyển công, hấp thụ toàn bộ năng lượng nơi đây.

Không chỉ hắn, Triệu Hậu Tài, Triệu Phi Yên, Thượng Quan Vân vừa nhảy xuống cũng vậy.

Thân thể bọn hắn không tự chủ, vạn lỗ chân lông phát sáng, như biến thành những vòng xoáy nhỏ.

Thay vì nói họ đang hấp thụ năng lượng đỏ ở đây, phải nói năng lượng này đang chủ động chui vào thân thể họ.

Đây chính là sự kinh khủng của Diêm Ma Tộc! Không cần tu luyện gì nhiều, vào nơi truyền thừa, năng lượng tự động đổ

đầy thân thể.

Thậm chí tốc độ năng lượng tràn vào thân thể họ còn nhanh hơn tốc độ Giang Thạch thôn phệ.

Giang Thạch nhú mào, nhanh chóng bơi xa hơn về phía sâu hơn.

Năng lượng sâu hơn có vẻ dữ dội hơn, cũng kinh khủng hơn.

Chương 831: Diêm Ma

Truyền Thừa 4

Chương 831: Diêm Ma Truyền Thừa 4

Thiên Phú Thôn Phệ của hắn mở ra, vạn lỗ chân lông kêu ừ ừ, vừa lao tới đã biến thành một mặt trời nhỏ hình người.

Trong khoảnh khắc, toàn bộ khu vực truyền thừa trở nên vô cùng nóng rực.

So với sự nóng rực nơi đây, bên ngoài tiếng nổ âm âm, rung chuyển cả vùng, kèm theo những tiếng gầm gừ kinh khủng, Triệu Hậu Đức vẫn không thể phá vỡ sự phong tỏa của hai Diêm Ma hộ vệ.

Nhìn thấy thời gian càng kéo dài, hắn càng thêm tức giận, lập tức bỏ qua đối thủ, quay lại chạy về phía lối đi.

Hắn nhận ra với sức mạnh của bản thân, không thể nào giải quyết được hai Diêm Ma hộ vệ này, phải dẫn Thạch Tượng Quỷ đến mới có hy vọng. Dù phải chia sẻ cơ duyên nơi này với Thạch Tượng Quỷ, còn hơn để toàn bộ rơi vào tay Triệu Hậu Tài.

Phụt phụt phụt!

Triệu Hậu Đức phun ra vài ngụm máu lớn, lao về phía lối đi, sau đó kết ấn bằng hai tay, lớn tiếng hô, bắt đầu toàn lực phá giải phong ấn.

Dưới tác dụng của máu và pháp ấn, phong ấn trước mặt hắn không duy trì lâu, nhanh chóng bị hắn phá vỡ.

“Gầm!”

Phong ấn vừa phá, bên ngoài liền truyền đến tiếng gào giận dữ, kèm theo sát khí cuộn cuộn, tràn ngập khắp nơi, lao về phía Triệu Hậu Đức.

Triệu Hậu Đức lớn tiếng: “Đừng động thủ, là ta!”

Thạch Tượng Quỷ vốn định tung một quyền về phía Triệu Hậu Đức, đột nhiên chuyển hướng, đánh vào vách núi bên cạnh.

Ầm!

Lực lượng kinh khủng bùng nổ, vách núi nứt toác, vang lên tiếng rền rĩ, bắt đầu nổ tung.

“Cơ duyên ở đâu?”

Thạch Tượng Quỷ hét lớn.

“Đừng nóng, cơ duyên ngay phía trước, nhưng bị Diêm Ma hộ vệ ngăn cản, chúng ta phải liên thủ, giải quyết hai Diêm Ma hộ vệ này!”

Triệu Hậu Đức hét lên giận dữ.

Mắt Thạch Tượng Quỷ lập tức híp lại, nhìn về phía hai thân ảnh khổng lồ bằng lửa trước mắt.

Hắn gầm lên một tiếng, mang theo sát khí mãnh liệt, như xuyên qua không gian, tung một quyền tới.

Triệu Hậu Đức bên cạnh cũng lập tức lao ra, tiếp tục tham gia vào trận chiến.

Trong khoảnh khắc, nơi này ầm ầm không ngừng, đất động núi lở, bùng nổ từng luồng khí mạnh mẽ.

Không xa, Trần Lâm và Thiên Quỷ đã sợ hãi run rẩy, lo lắng không yên, nhanh chóng ẩn núp.

Thời gian trôi qua.

Trong tiếng nổ dữ dội bên ngoài, dưới dung nham, Giang Thạch, Triệu Hậu Tài, Triệu Phi Yến, Thượng Quan Vân vẫn đang hết sức hấp thụ.

Nhưng rất nhanh, Triệu Hậu Tài tỉnh lại, toàn thân đã bão hòa, không thể hấp thụ thêm chút năng lượng nào.

Hắn mở mắt, lộ vẻ đau khổ, nói: “Xem ra vết thương năm đó của ta vẫn quá nặng, dù vào nơi truyền thừa này, cũng không thể hoàn toàn chữa khỏi.”

Hấp thụ nhiều năng lượng như vậy, hắn cũng chỉ chạm được ngưỡng cửa Bán Thần.

Nếu không bị thương, năng lượng nơi đây chắc chắn có thể đẩy hắn dễ dàng lên Thần Linh.

Sau khi hắn tỉnh lại, Triệu Phi Yến, Thượng Quan Vân gần đó cũng mở mắt, thần sắc vui vẻ.

Hiển nhiên thân thể họ cũng đạt đến mức bão hòa, không thể chứa thêm chút năng lượng nào.

Cả hai đều rất ngạc nhiên, cảm nhận sức mạnh tràn ngập trong cơ thể.

“Cha, ta dường như đã đạt đến Bán Thần, trong đầu có rất nhiều thông tin mới.” Triệu Phi Yến kinh ngạc nói.

“Sur phụ, ta cũng vậy.”

Thượng Quan Vân nói.

“Biết rồi, ta cũng như các ngươi.”

Triệu Hậu Tài thở dài.

Phi Yến và Thượng Quan Vân cũng vì vết thương nên không thể tiếp tục hấp thụ, về thông tin trong đầu, chỉ là thông tin truyền thừa vốn có trong huyết dịch.

“Cha, Giang thiếu hiệp hình như vẫn chưa xong.”

Triệu Phi Yến quay lại nhìn, không kìm được nói.

Triệu Hậu Tài cảm thấy kỳ quái, ánh mắt đã nhìn về phía Giang Thạch, chỉ thấy thân thể của hắn hoàn toàn bị ánh sáng chói lòa bao phủ.

Một luồng khí tức mạnh mẽ và rộng lớn không ngừng tỏa ra từ trong cơ thể Giang Thạch.

Phía sau hắn ẩn hiện một thân ảnh khổng lồ, uy nghiêm khủng khiếp, lửa bao quanh, tràn ngập khí tức không thể xâm phạm, không thể kháng cự.

Chỉ cần nhìn qua, cũng khiến người ta không tự chủ được mà rùng mình sợ hãi.

“Không thể tin nổi, thật sự không thể tin nổi...”

Triệu Hậu Tài mặt nghiêm trọng, thì thầm: “Hắn lại sắp ngưng tụ được Diêm Ma pháp thân... Rốt cuộc hắn là truyền nhân của Diêm Ma Tộc hay ta mới là truyền nhân của Diêm Ma Tộc...”

“Diêm Ma pháp thân?”

Triệu Phi Yến và Thượng Quan Vân đều lộ vẻ nghi hoặc, nhìn về phía Triệu Hậu Tài. “Đây là một loại thân thông cực kỳ hiếm có trong Diêm Ma Tộc, uy lực vô cùng lớn, khó mà tưởng tượng, không liên quan đến tu vi, không liên quan đến tư chất, hoàn toàn phụ thuộc vào cơ duyên. Năm đó ta cũng không ngưng tụ được Diêm Ma pháp thân.”

Triệu Hậu Tài nheo mắt nói nhỏ.

“Khó vậy sao?”

“Vậy Giang thiếu hiệp thì sao?”

Cả hai đều tròn mắt kinh ngạc.

“Cho nên ta mới nói tiểu tử này không tầm thường...”

Triệu Hậu Tài đáp lại đầy nghiêm trọng.

Àm!

Bỗng nhiên, từ phía trên đầu họ vang lên tiếng nổ nặng nề.

Sắc mặt Triệu Hậu Tài thay đổi, vội ngẩng đầu nhìn lên, kêu khé: “Không xong rồi, nhị đệ của ta sắp phá được Diêm Ma hộ vệ, các người ở đây đừng ra ngoài, ta đi ngăn cản một lát.”

“Cha, người phải cẩn thận.”

Triệu Phi Yến vội vàng nói.

Chương 832: Diêm Ma Pháp Thân 1

Chương 832: Diêm Ma Pháp Thân 1

“Yên tâm, ở nơi này, hấn còn không giết được ta.”

Triệu Hậu Tài để lại một câu, thân hình nhanh chóng bay lên trời, lao ra ngoài.

Lập tức, cuộc chiến hỗn loạn hơn nữa lại vang lên bên ngoài, kèm theo những tiếng nổ trầm đục, động tĩnh cực lớn.

Ầm!

Rất nhanh, máu bắn tung tóe, thân thể Triệu Hậu Tài lại bay ngược về từ trên cao.

“Chat”

“Su phụ!”

Triệu Phi Yên và Thượng Quan Vân kêu lên một tiếng, vội vàng lao tới.

Nhưng vừa mới xông ra, thân hình Triệu Hậu Đức và Thạch Tượng Quỷ đã từ trên cao lao xuống, cười gằn một tiếng, một quyền mỗi người, đánh thẳng vào hai người.

Bụp! Bụp!

Máu bắn tung tóe, hai bóng người bay ngược ra, đập mạnh về phía sau, không chịu nổi một đòn.

“Ha ha ha.”

Triệu Hậu Đức cười trước tiên, đôi mắt đầy tà ác quét quanh.

“Cơ duyên chỉ địa, giấu ta bao năm, cuối cùng cũng bị ta vào được, cơ duyên của Diêm Ma Tộc, dựa vào đâu mà không có phần của ta, người là đồ bỏ đi đã ngăn ta bao năm, giờ còn không ngoan ngoãn để ta vào.” “Cơ duyên chỉ địa, giấu ta bao nhiêu năm nay, cuối cùng vẫn bị ta vào được. Cơ duyên của Diêm Ma Tộc, tại sao lại không có phần của ta? Người là tên phế vật đã cản đường ta bao nhiêu năm, giờ còn không ngoan ngoãn để ta vào sao?”

Hắn ác độc trừng mắt nhìn Triệu Hậu Tài đang bị trọng thương phun máu, giận dữ quát lên.

Bên cạnh, Thạch Tượng Quỷ mặt lạnh lùng, ánh mắt quét nhìn xung quanh, đột nhiên mắt hắn co lại, chú ý đến Giang Thạch ở không xa.

“Gan to thật! Còn dám hấp thu, đi chết đi cho ta!”

Thạch Tượng Quỷ hét lớn, sát khí cuộn cuộn, thân hình tức khắc lao tới, không chút do dự, trực tiếp tung một quyền vào Giang Thạch.

“Giang thiếu hiệp!” Triệu Phi Yên và Thượng Quan Vân đều kinh hô.

Chỉ có Triệu Hậu Tài trong lòng vui mừng, lập tức nắm lấy tay Triệu Phi Yên và Thượng Quan Vân, ra hiệu họ bình Tĩnh.

Chỉ thấy Thạch Tượng Quỷ một quyền đánh tới, khí tức cuộn cuộn, hắc quang bùng nổ, trực tiếp oanh thẳng vào người Giang Thạch.

Ầm!

Ầm thanh vang dội, quang mang bùng nổ, như một quyền đánh vào miệng núi lửa phun trào, ánh sáng không ngừng bắn ra, kinh thiên động địa, toàn bộ dung nham phun trào ra ngoài.

Một cột sáng khổng lồ ngay lập tức bùng lên, lan tỏa ra khắp phương viên vô số dặm.

Ở nơi xa, vô số Thần Linh đang tìm kiếm thân ảnh Giang Thạch, trong khoảnh khắc này, tất cả đều co rút đồng ʘ ử, ngẩng đầu nhìn lên.

Chỉ trong một cái nhìn, họ đã cảm nhận được một khí tức cường đại quen thuộc từ cột sáng khủng khiếp này.

“Đây là... Diêm Ma chân hỏa của Diêm Ma Tộc sao?”

“Là khí tức chân hỏa của Diêm Ma Tộc, chẳng lẽ còn có tàn dư của Diêm Ma Tộc sống sót? Sao có thể?”

“Mau qua đó xem!”

Những Thần Linh vừa tiến vào đều hét lớn, thân thể hóa thành từng luồng sáng, nhanh chóng tiến về phía cột sáng khủng khiếp đó.

Cột sáng khổng lồ đáng sợ lại nhanh chóng thu nhỏ, biến mất.

Trong vô tận dung nham. Sắc mặt Thạch Tượng Quỷ biến đổi, không thể tin nổi, mắt tròn trừng lên, cả nắm đấm vẫn đang dính chặt trên người Giang Thạch.

Chính xác mà nói, lúc này không phải hắn đang chủ động tấn công Giang Thạch, mà là hắn bị lực lượng của Giang Thạch hút chặt lấy.

Một luồng lực hút vô cùng mạnh mẽ lúc này đang dính chặt lấy nắm đấm của hắn, khiến toàn bộ sức lực và tinh khí của hắn nhanh chóng bị hút ra ngoài.

“Người...”

Thạch Tượng Quỷ trong lòng kinh hãi giận dữ, gào thét, toàn thân sát khí cuộn cuộn, như thể trong cơ thể có mười vạn

ngọn núi lửa cổ đại đang bùng nổ, phát ra sức mạnh không thể đo lường.

Hắn vừa toàn lực giãy giụa, vừa vung nắm đấm còn lại đánh mạnh vào đầu Giang Thạch.

Đôi mắt Giang Thạch đột nhiên mở to, lóe lên một tia lạnh lẽo.

Đối diện với nắm đấm toàn lực của Thạch Tượng Quỷ, hắn không né tránh, trực tiếp dùng đầu đập mạnh vào nắm đấm.

Bụp!

Phụt!

Một cú chạm mặt, nắm đấm cứng rắn vô kiên bất tời của Thạch Tượng Quỷ lập tức nứt ra, máu bắn tung tóe, lẫn với những mảnh vỡ đen.

Một cơn đau đớn cực độ tức thì xuyên thấu thần kinh Thạch Tượng Quỷ, khiến hắn phát ra một tiếng thét đau đớn.

Nhưng đó vẫn chưa là gì.

Giang Thạch sau khi dùng đầu đập nát một cánh tay của Thạch Tượng Quỷ, toàn thân lập tức đứng dậy, ầm một tiếng, vô số dung nham xung quanh đều cuộn trào lên.

Thạch Tượng Quỷ đau đớn kêu la, cánh tay còn lại vẫn dính chặt trên người Giang Thạch.

Hắn liều mạng giãy giụa, hét lớn: Triệu Hậu Đức, mau đến đây, người này có vấn đề, mau đến đây!!”

Đột nhiên, từ miệng hắn phun ra một luồng hắc quang lớn, dày đặc, mang theo khí tức ăn mòn khủng khiếp, ập thẳng về phía mặt Giang Thạch.

Đây là nguồn gốc tối âm mà hắn khổ luyện nhiều năm, tối âm tối độc, cực kỳ đáng sợ, Thần Linh bình thường dù chỉ

dính một chút cũng sẽ bị trọng thương, không thể thoát khỏi.

Đây là chiêu cuối của hắn! Nhưng đối diện với hắc quang vô tận mà hắn phun ra, Giang Thạch mặt lạnh tanh, không thèm để ý, há miệng hút một hơi, ầm một tiếng, toàn bộ hắc quang đều bị hắn hấp thu.

Hắc quang tối âm tối độc đáng sợ không còn lại chút nào.

Cảnh tượng khủng khiếp khiến Thạch Tượng Quỷ biến sắc, không dám tin vào mắt mình.

Chương 833: Diêm Ma Pháp Thân 2

Chương 833: Diêm Ma Pháp Thân 2

Nhanh chóng, Giang Thạch nắm lấy cánh tay còn lại của Thạch Tượng Quỷ, dùng lực bẻ mạnh.

Rắc!!

Cánh tay còn nguyên vẹn của Thạch Tượng Quỷ ngay lập tức bị Giang Thạch bẻ gãy, máu bắn tung tóe, thảm thương vô cùng.

AI

Thạch Tượng Quỷ lập tức phát ra những tiếng kêu thảm thiết, sau đó ánh mắt Giang Thạch lạnh lùng, một tay tỏa sáng rực rỡ, như biến thành một mặt trời khủng khiếp, âm một tiếng, đánh vào cằm Thạch Tượng Quỷ.

Lực lượng vô địch bùng nổ khiến cả mặt Thạch Tượng Quỷ lập tức nứt ra, đầu nát vụn, toàn thân bay ngược ra ngoài, âm một tiếng, thảm thương không nổi nhìn.

Bên kia, Triệu Hạo Đức cũng nhận ra điều bất thường, mắt co rút, kinh giận nói: “Diêm Ma pháp thân?”

Hắn hét lớn, toàn thân bùng nổ ánh sáng, vô số bóng ảnh hiện ra, dày đặc, tràn đầy khí tức tuyệt vọng và tử vong, áp tới thân Giang Thạch.

Đây chính là tuyệt học thành danh của hắn Chư Giới Trảm Luân!

Tuy nhiên, lần này đối diện với Chư Giới Trâm Luân, Giang Thạch không còn chút sợ hãi, toàn thân khí tức bùng nổ, xông thẳng qua, như hóa thành một thanh thiên đao đáng sợ, trực tiếp xuyên qua Chư Giới Trâm Luân.

Đánh tan Chư Giới Trâm Luân! Một quyền đâm thẳng vào mặt Triệu Hậu Đức, lực lượng mạnh mẽ và đáng sợ khiến Triệu Hậu Đức không kịp phản ứng, ầm một tiếng, bay ngang ra ngoài, không thể chống đỡ, đập mạnh xuống đất ở xa.

Giang Thạch toàn thân bao phủ trong ngọn lửa, khí tức cuộn cuộn, thân hình khủng khiếp cao chùng chín mét, toàn thân như được đúc từ dung nham.

Phía sau hắn là một pháp thân khổng lồ cao hàng chục trượng, lửa cháy rực rỡ.

Lạnh lùng, uy nghiêm, nóng bỏng, tràn đầy khí tức tử vong, coi thường vạn vật.

Như một chúa tể thực sự của thế gian.

“Cảm giác thật mạnh mẽ.”

Hắn thì thâm, bước về phía trước, khí tức nóng bỏng và đáng sợ khóa chặt nơi này.

“Các người truy sát ta lâu như vậy, giờ cũng nên kết thúc rồi...”

Lúc này, Giang Thạch, thân hình to lớn và đáng sợ, toàn thân lửa cháy bùng bùng, ánh sáng rực rỡ, như một chúa tể đi lại trong vô tận dung nham, toàn bộ dung nham hùng vĩ đều theo khí tức của hắn mà cuộn trào.

Dung nham xung quanh hắn trào dâng, mang đến một cảm giác hủy diệt tất cả, áp đảo tất cả.

Như thể hắn đã trở thành một kẻ hủy diệt tối cao!

Đặc biệt là pháp thân phía sau hần

Mơ hồ và uy nghiêm, như một vị thần cao cao tại thượng, đôi mắt sâu thẳm, trống rỗng, tràn đầy sự coi thường đối với vạn vật thế gian. Dưới ánh mắt đáng sợ này, dù là Triệu Hậu Tài hay Triệu Hậu Đức đều cảm thấy run rẩy, như một chúa tể Diêm Ma thực sự tái xuất thế gian.

Triệu Hậu Đức bị đâm vỡ mặt, máu phun tung tóe, mắt sưng lên, ánh mắt tràn đầy sự kinh hoàng và sợ hãi.

“Chết tiệt, sao lại như vậy? Sao lại như vậy?”

Giọng hần the thé, như gặp quỷ sống.

Diêm Ma pháp thân, trong lịch sử Diêm Ma Tộc rất ít người có thể luyện thành.

Nhưng bây giờ lại bị một kẻ ngoại tộc luyện thành.

Quan trọng hơn nữa!

Kẻ ngoại tộc này bây giờ đã thành Thần Linh, khiến hần bị áp đảo. Rõ ràng mới khoảnh khắc trước, đối phương còn đang trốn chạy dưới sự truy sát của hần, không dám quay đầu lại, nhưng ngay khoảnh khắc sau, đã có thể đánh bay hần.

Sự chênh lệch trước sau này khiến hần không thể chấp nhận được, ngũ quan đều vụn vẹo vì giận dữ.

“Triệu Hậu Đức, giết hần, cùng hợp sức giết hần!!”

Thạch Tượng Quỷ bên cạnh, từ bụng truyền ra tiếng gầm giận dữ, cái đầu vừa bị Giang Thạch đập nát đang dữ dội vụn vẹo, bắt đầu tái tạo lại, phát ra một trận khí đen đen, như một bóng đen khổng lồ, nhanh chóng phục hồi nguyên dạng.

Triệu Hậu Đức mặt đầy máu, giận dữ vô cùng, đã dùng hành động để biểu hiện ý chí, mở miệng phun ra một luồng

sáng bạc rực rỡ, như một con rồng bạc múa lượn, nhanh chóng đánh về phía thân Giang Thạch.

Đây là một thanh thước bạc khổng lồ, ánh sáng rực rỡ, chứa đựng sức mạnh vô cùng lớn, là bảo vật hãn tiêu tốn nhiều công sức để luyện chế.

Tuy nhiên đối diện với công kích của hãn, Giang Thạch vẫn không né tránh, thân hình nhanh chóng xông tới, trực tiếp tung một quyền mạnh mẽ đánh vào thước bạc khổng lồ, phát ra một tiếng răng rắc.

Toàn bộ bề mặt của cây thước khổng lồ màu bạc lập tức bùng nổ ánh sáng, xuất hiện vô số vết nứt, bay ngược về phía sau.

Giang Thạch không hề nương tay, sau khi đánh bay cây thước bạc mà Triệu Hậu Đức phun ra, lập tức triển khai chiêu thức mạnh nhất, tấn công thẳng vào thân thể Triệu Hậu Đức.

“Thạch Tượng Quỷ, còn không ra tay?”

Triệu Hậu Đức hét lên the thé, quanh thân hiện ra ánh sáng đen, ngay lập tức xuất hiện chín cây thương dài màu đen u ám, tỏa ra khí tức khủng khiếp, bề mặt như đang nhỏ giọt máu đen, khiến không gian trở nên mờ mịt, kỳ dị và đáng sợ.

Âm!

Hãn điều khiển chín cây thương dài đen tối, trực tiếp tấn công vào thân thể Giang Thạch, sương mù đen cuộn cuộn, như móng vuốt của ác quỷ, khiến người ta khó lòng phòng bị.

Đồng thời, Thạch Tượng Quỷ bên cạnh gầm lên một tiếng, toàn thân nhanh chóng chuyển sang màu đỏ như nhuộm một lớp sơn máu. Ngay khi lớp máu xuất hiện, khí tức của hãn liền tăng vọt, vang dội, sức mạnh tăng lên gấp nhiều lần. Hãn dậm mạnh chân, lại một lần nữa lao mạnh về phía Giang Thạch.

Đối diện với sự tấn công của hai kẻ cực mạnh, Giang Thạch không chút sợ hãi, khí tức cuộn cuộn, pháp thân lửa phía sau như một vị thân Diêm Ma sống dậy, hai tay kết ấn, một luồng khí vô song từ hắc bồng phát.

Vô lượng cao, vô lượng đại.

Chương 834: Diêm Ma Pháp Thân 3

Chương 834: Diêm Ma Pháp Thân 3

Không thể ngược nhìn! Không thể chống đỡ!

Nhân Hoàng Ân!

Âm!

Hắn dùng cơ thể trực tiếp đỡ chín cây thương đen mà Triệu Hậu Đức phóng ra, chín cây thương đen tóe lửa, như bị sét đánh, rung mạnh, rồi tất cả bay ngược ra.

Chín cây thương đen mất đi ánh sáng đen, xuất hiện vô số vết nứt.

Giang Thạch thân hình như tia chớp, xuyên qua không gian, một chương không lồ và đáng sợ đập mạnh vào thân thể Triệu Hậu Đức.

“Không!!” Triệu Hậu Đức kinh hãi hét lên, vội vàng chống đỡ.

Bụp!

Âm thanh khủng khiếp, không gian rung chuyển.

Một chương đánh xuống, khiến thân thể Triệu Hậu Đức từ giữa không trung rơi xuống, máu tươi phun trào, thân thể suýt bị xé toạc, xương cốt gãy không biết bao nhiêu.

“Gầm!”

Bên cạnh vang lên tiếng gầm giận dữ của Thạch Tượng Quỷ, từ miệng hắn phát ra sóng âm đỏ rực, cuộn cuộn như

sóng máu, bao phủ khắp nơi, tràn về phía Giang Thạch.

Hắn định ảnh hưởng, khống chế Giang Thạch.

Đây là thân thông thân hồn mà hắn luyện!

Có tác dụng cực mạnh đối với linh hồn của bất kỳ ai.

Ngay khi vừa găm ra, Giang Thạch lập tức nhú mày, cảm nhận rõ ràng hồn phách của mình đang rung động kịch liệt, ba hồn bảy phách đều hỗn loạn.

Nhưng nhanh chóng, [Nguyên Hồn Chân Giải] và [Thiên Phú Phệ Hồn] bắt đầu phát huy tác dụng, ánh sáng trong đầu hắn bùng lên, lập tức chặn lại sóng máu.

Ánh mắt hắn trở nên lạnh lẽo, toàn thân lao nhanh về phía trước, chiến lực được đẩy lên đến cực hạn, tấn công thẳng vào thân thể Thạch Tượng Quỷ.

Thạch Tượng Quỷ thấy không thể ảnh hưởng đến Giang Thạch, sắc mặt thay đổi, nhưng nhanh chóng găm lên, như ác quỷ địa ngục, lao vào Giang Thạch, định giao đấu với hắn.

Âm ầm ầm!

Tiếng nổ vang, máu tươi tung tóe, tiếng kêu thảm thiết vang lên.

Thân thể Thạch Tượng Quỷ ngay lập tức bị Giang Thạch áp đảo toàn diện.

Các chiêu thức khủng khiếp liên tiếp giáng lên hắn, khiến xương cốt gãy vụn, thân thể tan vỡ, thân hình liên tục bị đánh bay.

Nhưng Giang Thạch không hề có ý định buông tha, dựa vào [Thiên Phú Thần Hành], bám sát thân thể hắn, liên tục tung quyền mạnh mẽ và khủng khiếp, đánh tan thân thể hắn thành mảnh vụn.

Cuối cùng, toàn thân Giang Thạch bỗng bùng sáng, như biến thành một mặt trời rực rỡ, hai tay giơ cao Xích Dương Đế Ấn, lại một lần nữa đập mạnh xuống thân thể Thạch Tượng Quỷ. Âm!

AI

Thân thể Thạch Tượng Quỷ cuối cùng không chịu nổi, dưới sự công kích cực hạn của Giang Thạch, lập tức vỡ vụn, các mảnh thân thể bắn ra khắp nơi.

Chỉ còn lại một linh hồn mờ nhạt, phát ra tiếng gầm giận dữ và kinh hãi, từ mặt đất nhanh chóng bay lên, định trốn thoát.

Triệu Hậu Đức bên cạnh, lại trừng lớn mắt, miệng phun máu, lòng không thể tin nổi.

Thạch Tượng Quỷ có thực lực không kém hẳn, lại bị Giang Thạch đánh tan thân thể, chỉ còn linh hồn!

Đùa gì vậy?

Nhưng đó chưa phải là hết.

Giang Thạch sau khi đánh tan thân thể Thạch Tượng Quỷ, toàn thân lập tức bay lên trời, như biến thành một tia sáng vĩnh cửu, đuổi theo linh hồn Thạch Tượng Quỷ, một tay lớn đã nhanh chóng chớp tới.

“Triệu Hậu Đức, mau giúp ta!”

Thạch Tượng Quỷ kêu lên thảm thiết.

Triệu Hậu Đức hoảng hốt, không nghĩ ngợi gì, lập tức hóa thành một luồng sáng, quay đầu bỏ chạy.

Loạn rồi!

Thực sự loạn rồi!

Tên nhân loại này sắp giết chết Thạch Tượng Quỷ, sao có thể?

Lúc này hắn đã hoàn toàn kinh hãi, không dám tiếp tục ở lại.

Bởi vì tiếp tục ở lại, rất có thể hắn cũng sẽ bị Giang Thạch giết chết. “Đáng chết Triệu Hậu Tài, người đem cơ duyên cho người ngoài, không cho ta!! Ta sẽ không tha cho ngươi!!”

Triệu Hậu Đức gầm lên giận dữ, toàn thân lao ra ngoài.

Giang Thạch một tay chớp lấy linh hồn Thạch Tượng Quỷ, không để ý đến sự giãy giụa và tiếng hét của hắn, trực tiếp vận chuyển [Thiên Phú Phệ Hồn], bắt đầu toàn lực thôn phệ, đồng thời hắn nhanh chóng bay lên trời, đuổi theo Triệu Hậu Đức, quyết tâm diệt khẩu.

Tin tức nơi này tuyệt đối không được tiết lộ!

Một khi đánh động đến chư thần bên ngoài, hắn sẽ gặp phải rắc rối lớn.

Ầm!

Ngay khi Giang Thạch vừa đuổi ra, Triệu Hậu Đức bất ngờ quay lại, phát tay một cái, lập tức tung ra vô số quả cầu đỏ như máu, sáng rực, như những mặt trời nhỏ, nhấn chìm Giang Thạch.

Giang Thạch hai tay kết ấn, nhanh chóng che mắt.

Những quả cầu máu rơi xuống người hắn liền phát ra tiếng nổ ầm ầm, đất rung núi chuyển, lửa bốc cuồn cuộn, toàn bộ khu vực dung nham rung chuyển dữ dội.

Vô số dung nham đỏ rực phun lên trời.

Bị chặn lại, thân thể Triệu Hậu Đức vụt qua, cuối cùng hoàn toàn thoát khỏi nơi này.

Giang Thạch bị năng lượng hỗn loạn đẩy lùi, rơi vào dòng dung nham đỏ rực.

Nhưng hắn nhanh chóng vọt ra, chân đạp mạnh, thân hình như tia chớp đỏ, lại một lần nữa lao nhanh về phía Triệu Hậu Đức. Bên ngoài dãy núi nối tiếp.

Triệu Hậu Đức sắc mặt hoảng loạn, không dám dừng lại, điên cuồng chạy trốn, tốc độ được đẩy lên đến cực hạn, lòng đầy phân nộ, uất ức, nhục nhã và hối hận. Những cảm xúc hỗn loạn này khiến hắn suýt nữa phun ra một ngụm máu tươi.

Năm xưa hắn không tiếc phản bội Diêm Ma Tộc, còn chấp nhận trở thành thái giám, từ bỏ khả năng sinh con, trả giá quá lớn, cuối cùng lại tay trắng!

Chương 835: Diêm Ma Pháp Thân 4

Chương 835: Diêm Ma Pháp Thân 4

Không những không nhận được cơ duyên ở đây, còn bị một tên nhóc từ đâu ra đánh trọng thương, chỉ có thể chặt vật bỏ trốn.

Hắn không cam lòng!

Nỗi nhục nhã này khiến hắn muốn ngửa mặt gào thét.

Bất ngờ, Triệu Hậu Đức biến sắc, phát hiện phía trước có dao động mãnh liệt, nhìn kỹ, liền vui mừng.

P phía trước, giữa trời đất, có bảy tám luồng sáng rực rỡ đang bay tới.

Chính là Nhật Nguyệt Song Thần và những người khác!

“Nhật Nguyệt Song Thần, mau giúp ta, ta phát hiện ra người mà các ngươi muốn tìm!”

Triệu Hậu Đức kêu lên the thé.

Giang Thạch đuổi theo sau, mắt hí lại, sát khí bùng phát, tốc độ tăng lên gấp đôi, lao nhanh tới, nắm đấm phát sáng, tấn công mạnh vào sau lưng Triệu Hậu Đức.

Nhật Nguyệt Song Thần và những người khác đang tới đã nhận ra tình hình phía trước, thấy thân hình Giang Thạch, liền hét lên, một loạt ánh sáng khủng khiếp đã được họ phóng ra, tấn công Giang Thạch.

Bùm!

Tiếng nổ vang, ánh sáng bùng lên khắp nơi, lan tỏa khắp bốn phía.

Những đòn tấn công của mọi người đã trực tiếp ngăn chặn nắm đấm của Giang Thạch. Triệu Hậu Đức thân hình thoảng qua, cuối cùng cũng thoát khỏi Giang Thạch, nhanh chóng đến giữa đám đông, tóc tai rối bù, mặt mày trắng bệch, trong mắt đầy kinh hãi và âm u.

“Nhật Nguyệt Song Thân, mau, mau giết hắn, hắn chính là người các ngươi đang tìm!”

Triệu Hậu Đức giọng sắc nhọn, vội vàng quay người chỉ trỏ.

Nhật Nguyệt Song Thân và các Thần Linh khác mặt mày trầm xuống, ánh mắt như tia điện, đồng loạt nhìn về phía đối diện, trong lòng nhanh chóng nặng trĩu, khí tức dâng trào.

“Giang Thạch!”

“Ngươi thế mà đột phá Thần Linh!”

“Diêm Ma chân hỏa, ngươi là người của Diêm Ma Tộc?”
Nhật Nguyệt Song Thân và các Thần Linh xung quanh đều giọng trầm xuống, chăm chú nhìn Giang Thạch.

Tin tức này không hề tốt!

Vô cùng tồi tệ!

Vốn dĩ thực lực Giang Thạch đã rất kỳ quái, không phải Thần Linh mà có thể chống lại Thần Linh, giờ hắn thành Thần Linh, chẳng phải càng mạnh hơn trước.

Điều quan trọng hơn là, trên người hắn phát ra khí tức Diêm Ma chân hỏa bùng bùng.

Bọn họ không thể quên được, nỗi sợ hãi từng bị Diêm Ma Tộc áp đảo năm xưa.

“Là các ngươi, đuổi thật nhanh.”

Giang Thạch giọng thản nhiên, dừng lại lân nữa, quanh người bùng cháy dữ dội, như hoá thành chủ tể của lửa, khắp người toàn là khí tức tàn bạo, nóng rực.

“Đã đuổi đến đây, vậy thì các ngươi cũng đừng đi nữa, cùng ở lại hết đi!”

Hắn bình tĩnh nói, pháp thân khổng lồ sau lưng mất lạnh lẽo, nhìn xuống mọi thứ.

“Hừ! Ngông cuồng!”

Các vị thần trước mắt đều hừ lạnh, ánh mắt băng giá.

“Tên súc sinh này có gì đó kỳ quái, †a đề nghị bắt hắn lại ngay, nghiên cứu kỹ xem rốt cuộc hắn có bí mật gì!”

Một vị Thần Linh mặc áo đen, tóc đen, da trắng bệch lạnh lùng nói.

Hắn tên là Âm Thiên Pháp Thần, cũng là một vị Thần Linh Đệ Nhất Bộ, nổi danh ngoài Hồng Hoang Đại Sơn, có vô số môn đồ.

“Rất hợp ý ta, tên này trước đây biểu hiện đã có nhiều điểm đáng ngờ, giờ lại vô duyên vô cớ ngưng kết Diêm Ma pháp thân, dù sao cũng không bình thường!”

Vị Thần Linh thứ hai lạnh giọng nói.

“Giang Thạch, ta cho ngươi một cơ hội nữa, nếu ngươi tự nguyện đầu hàng, chúng ta sẽ không làm tổn thương ngươi, nếu không đừng trách chúng ta!”

Nhật Nguyệt Song Thần trong đó Nhật Thần nhìn Giang Thạch, lạnh lùng nói.

“Không cần, ta vẫn thích trực tiếp ra tay hơn!”

Giang Thạch đáp, bước chân tiến về phía trước, thân hình đột nhiên tăng tốc, lập tức biến mất, giây sau đã lao thẳng về phía đám người.

“Ngông cuồng!”

Mọi người hét lớn, nhanh chóng ra tay.

Nhưng thân pháp của Giang Thạch quá nhanh, không ai bắt kịp, nhấp nháy qua lại, trực tiếp xuyên qua các đòn tấn công của mọi người, đột ngột xuất hiện trước mặt Âm Thiên Pháp Thần.

Âm Thiên Pháp Thần sắc mặt biến đổi, nhanh chóng nở nụ cười lạnh: “Chờ ngươi lâu rồi!”

Hắn xoay tay, xuất hiện một hộp ngọc đen, từ bên trong bùng nổ vô tận kiếm khí, dày đặc, đen tối yêu dị, mang theo khí tức tử vong, như một trận mưa kiếm đen, trực tiếp nhấn chìm thân thể Giang Thạch.

Giang Thạch vừa xuất hiện, đã bị trận mưa kiếm khủng khiếp này bao phủ.

Trận mưa kiếm mạnh mẽ và đáng sợ, dù là hắn cũng không khỏi rùng mình.

Nhưng rất nhanh hắn xoay tay, Thôn Thiên Hồ xuất hiện trong tay, thôi động, lập tức bùng nổ sức hút vô tận, như một mắt biển đen, nuốt chửng vô tận kiếm khí đen.

Chỉ trong chớp mắt, trận mưa kiếm đen khủng khiếp này đã bị Thôn Thiên Hồ hút sạch.

Âm Thiên Pháp Thần sắc mặt biến đổi lần nữa, cảm thấy bất lợi, thân hình hoá thành một mảng mây đen, lập tức biến mất.

Nhưng thân hình Giang Thạch đã nhanh chóng lao ra, dưới Thiên Phú Thấu Thị, thân thể Âm Thiên Pháp Thần không chỗ

nào ẩn náu, toàn bộ sức mạnh của Giang Thạch tập trung trong nháy mắt, nhanh như chớp.

Đề Kinh vận chuyển!

Diêm Ma pháp thân!

Lúc này, thân ảnh khổng lồ sau lưng hắn gầm thét, phát ra tiếng vang chấn động, bốn bề không gian lập tức bị ngọn lửa vô tận bao phủ.

“Giết!”

Âm!

Chỉ một quyền, đã xuyên qua thân thể Âm Thiên Pháp Thần, đánh bật hắn ra khỏi hư vô, Thần huyết bắn tung toé, miệng phát ra tiếng kêu thảm thiết.

Chương 836: Thần Linh Đệ Nhị Bộ 1

Chương 836: Thần Linh Đệ Nhị Bộ 1

Các vị thần khác đồng loạt hét lên, toàn thân phát sáng, bắt chập tất cả lao tới cứu, hồng giết Giang Thạch.

Nhưng Giang Thạch không hề quan tâm, mạnh mẽ chấn động, làm thân thể Âm Thiên Pháp Thần nổ tung ngay tại chỗ, tóm lấy thần hồn của hắn, trực tiếp nhét vào miệng.

Cảnh tượng kinh hoàng khiến các vị thần đang lao tới đều biến sắc.

Đây là loại sức mạnh gì?

Lại nuốt sống thần hồn!

Giang Thạch hét lớn một tiếng, sau khi nuốt chửng thần hồn của Âm Thiên Pháp Thần, toàn thân bùng nổ ngọn lửa ngút trời, trực tiếp thôi động Thiên Phú Tỏa Long đến cực hạn, ầm một tiếng, như có một tầng ánh sáng rực rỡ từ cơ thể hắn khuếch tán ra, bùng bùng cháy, bao phủ bốn phương tám hướng.

Trong chớp mắt, các vị thần đang lao tới đều biến sắc, cảm thấy thần lực của mình đang bị áp chế nhanh chóng, như bị phong tỏa, chỉ còn lại sức mạnh của cơ thể.

Tỏa Long: Phong ấn toàn bộ thánh lực, thần lực của tất cả những người cùng cấp, chỉ còn lại sức mạnh nhục thân.

Trước đây Giang Thạch chưa đạt đến Thần Linh, nên Thiên Phú Tỏa Long khó mà có tác dụng với Thần Linh.

Nhưng giờ hắn đã thành Thần Linh, dưới sự gia trì của Diêm Ma pháp thân, Thiên Phú Tỏa Long lập tức phong tỏa xung quanh, hình thành một lĩnh vực, phong tỏa toàn bộ nhóm Thần Linh trước mắt.

“Đừng vội, từ từ thôi hôm nay không ai chạy thoát được đâu!”

Giang Thạch giọng lạnh lùng, bước về phía trước.

Mang theo một luồng khí tức áp bức!

Dưới sức mạnh khủng khiếp của Thiên Phú Tỏa Long, bảy tám vị Thần Linh có mặt đều bị áp chế thần lực, chỉ còn lại thân thể, ai nấy lộ vẻ kinh hoàng, cảm nhận được điều kỳ quái.

Họ rất quả quyết, khi phát hiện thần lực bị áp chế, lập tức hét lớn, mượn sức mạnh thân thể hùng mạnh, lùi lại phía sau, tìm cách rời khỏi vùng ‘Tĩnh vực’ kỳ quái này.

Nhưng Giang Thạch không dễ gì bắt được họ, sao có thể để họ rời đi. Dưới Thiên Phú Tỏa Long, hắn thôi động thân thể đến cực hạn, toàn thân phát sáng từ từng lỗ chân lông, ngũ tạng lục phủ như biến thành lò lửa đáng sợ, toàn thân lao nhanh qua.

Trong cuộc chiến thân thể tuyệt đối, sức mạnh của hắn to lớn, gần như vô địch, chỉ cần một bước đã vọt xa hàng ngàn mét, lập tức nhắm vào một vị Thần Linh.

“Chết đi!!”

Hắn vung tay, ánh sáng rực rỡ, như một mặt trời thân đáng sợ, chỉ cần sóng chấn động đã xé nát không gian.

Vị Thần Linh đó mặt mày kinh hoàng, dưới một chương của Giang Thạch, cảm nhận rõ ràng khí tức tử vong.

Trong lòng hắn không thể tin được, cố hết sức chống đỡ.

“Các đạo hữu, mau ngăn hãm lại!” Hắc hắc lớn.

Vào khoảnh khắc này, hắc hắc cảm thấy tóc gáy dựng đứng, linh hồn run rẩy.

Các vị thân xung quanh cũng đều thay đổi sắc mặt, vừa định lao lên hỗ trợ, thì chuông của Giang Thạch đã trực tiếp giáng xuống thân thể vị thần đó.

Bùm một tiếng, hai cánh tay của hắc hắc bị đánh vỡ, như gỗ mục, hoàn toàn không thể cản được Giang Thạch dù chỉ một chút. Xương cốt, thịt nát bay tán loạn, cảnh tượng vô cùng thảm khốc.

Sau đó, bàn tay của Giang Thạch như bàn ủi nung đỏ, không ngừng lại, mạnh mẽ giáng vào vùng ngực đối phương, bùm một cái, trực tiếp xuyên qua, kèm theo tiếng hét thảm thiết.

“Ngông cuồng!”

“Mau dừng lại!” Các vị thần đồng loạt hét lên.

Nhưng Giang Thạch không thèm để ý, sau khi chuông phá nát vị thần đó, hai bàn tay hắc hắc trực tiếp mạnh mẽ xé toang, pụt một tiếng, như xé tranh, ngay tại chỗ xé sống vị thần đó, máu đỏ tươi văng tung tóe, sau đó bắt lấy linh hồn đối phương, trực tiếp nhét vào miệng.

Cảnh tượng kinh hoàng khiến mọi người kinh ngạc.

Họ không dám tưởng tượng, một con người làm sao lại trở nên đáng sợ như vậy.

Dù sao, người vừa rồi cũng là một vị thần!

Đường đường là thần lại bị người ta một chuông đánh chết, nuốt cả linh hồn!

Thật khó tin.

Nhưng Giang Thạch hoàn toàn không có ý định dừng lại, như một con thú điên cuồng, nhảy lên, mang theo khí tức hung tợn đáng sợ, lao về phía các vị thần khác.

Các vị thần biến sắc, hoàn toàn không muốn đối kháng với hắn ở đây, mà tiếp tục lựa chọn rút lui.

Khi thần lực chưa khôi phục, đấu cận chiến với Giang Thạch không khác gì tự sát!

Nhưng họ muốn rút lui, rõ ràng vẫn là quá chậm.

Bùm!

Lại một vị thần bị Giang Thạch khóa chặt.

Khí tức kinh khủng trực tiếp bao phủ hắn, khiến tóc gáy hắn dựng đứng.

Vị thần đó kinh hãi, hét lớn: “Giang Thạch, ngươi muốn làm gì? Thật sự muốn cố chấp sao? Ngươi ra tay ở đây, chẳng lẽ không sợ người thân và bạn bè ngươi gặp báo thù sao? Mau dừng lại!”

Giang Thạch mắt lóe lên tia lạnh lẽo, sức mạnh trong lòng bàn tay càng kinh khủng hơn, phát huy tối đa thân thể mình, một chương giáng mạnh vào thân thể vị thần đó.

Hắn cả đời ghét nhất là bị người khác đe dọa.

Vị thần đó hét lớn, không cam lòng ngồi chờ chết, dốc hết sức mạnh đốt cháy thân thể, hy vọng lấy được sức mạnh to lớn, muốn cản Giang Thạch, toàn thân tỏa ra một lớp huyết quang lạnh lẽo.

“Giang Thạch, ngươi không làm gì được ta! Các vị đạo hữu, đừng đi nữa, mau cùng ra tay!!”

Ầm! Tiếng vang lớn, sóng chấn động kinh khủng lan tỏa khắp nơi.

Chương 837: Thần Linh Đệ Nhị Bộ 2

Chương 837: Thần Linh Đệ Nhị Bộ 2

Sự phản kháng của đối phương hoàn toàn vô ích trước Giang Thạch, dưới sức mạnh tối đa của hắn, toàn bộ rừng núi bị phá hủy, sóng chấn động kinh khủng bao trùm vị thần đó, khiến hắn hét ầm ầm, thân thể tan vỡ ngay tại chỗ.

Quá mạnh mẽ

Giang Thạch đấu cận chiến, đúng là không phải con người!

Hoàn toàn không cho đối phương bất kỳ cơ hội nào.

Dù đối phương đốt cháy tinh khí, lấy được sức mạnh, nhưng dưới đấu cận chiến tối đa, vẫn bị nắm đấm của Giang Thạch đập nát.

Các vị thần khác càng kinh hãi. Họ càng không muốn ở lại lâu hơn.

Họ chỉ muốn bằng mọi cách nhanh chóng thoát khỏi ‘trường vực’ quái dị này.

Chỉ cần ra khỏi trường vực’ này, họ sẽ khôi phục thân lực, sẽ có vô số biện pháp đối phó Giang Thạch.

Aht

Tiếng hét thảm vang lên từ phía sau, vị thần đó cũng không thoát khỏi số phận, bị Giang Thạch nuốt chửng linh hồn.

Giang Thạch thân thể tiến về phía trước, như tia chớp kinh khủng, lại lao lên phía trước.

Khi hần tiến lên, Thiên Phú Tỏa Long' cũng nhanh chóng theo sát, khiến mọi người chạy đến giờ vẫn chưa thoát khỏi 'tỏa long' khổng lồ.

Cuối cùng, các vị thần còn lại cảm thấy không đúng.

Họ biết không thể cứ chạy thế này nữa.

Nếu không sẽ bị tiêu diệt từng người một!

“Giang Thạch, mau dừng lại, ngươi thật sự muốn để bạn bè và người thân ngươi chết thảm sao?”

“Nếu ngươi không dừng lại, sẽ có người vào Đại Hoành thế giới, đồ sát cả triệu người!”

“Giang Thạch, ngươi thật sự muốn thấy cảnh máu chảy thành sông sao? Đến lúc đó, chúng sinh sẽ vì ngươi mà chết!”

Các vị thần hét lên.

Nhưng những lời đe dọa này không những không khiến Giang Thạch dừng lại, mà còn kích thích thêm sát ý trong lòng hần.

Những vị thần này, vì đạt mục đích không từ thủ đoạn, rõ ràng là thần, nhưng thực ra không bằng lợn.

“Các ngươi muốn báo thù?”

Giang Thạch giọng lạnh lùng, thân thể to lớn phía sau nhanh chóng đuổi theo, giọng nói lạnh lùng, như không có chút cảm xúc, vang lên trong tai bốn vị thần còn lại.

“Vậy thì tất cả đi chết đi!”

Ầm!

Giang Thạch bùng phát ra vạn trượng lôi điện, trong tay nhanh chóng ngưng tụ, trực tiếp hóa thành một cây giáo sáng chói hoàn toàn bằng lôi điện, chứa đựng sức mạnh vô cùng.

Hắn vung giáo, nhắm thẳng vào một vị thần phía trước, dùng sức ném đi. Cây giáo lôi điện khủng khiếp xuyên qua hư không, mang theo sóng chấn động đáng sợ, lao thẳng như một mặt trời chói sáng.

Đây là ‘Thiên phú Bôn Lôi’ của hắn.

Khi phát huy hết sức, gân như không thể cản phá.

Vị thần đó đang không ngừng đe dọa Giang Thạch, miệng nói đủ lời độc ác, nhưng rất nhanh sắc mặt biến đổi, hét lớn, dốc hết sức phản kháng.

Âm!

Lôi điện nổ tung, hư không tan vỡ.

Sóng năng lượng vô biên ngay lập tức bao phủ thân thể hắn, mang theo máu tươi.

Những tia lôi điện bao phủ cả thân thể và linh hồn hắn, miệng hét lên thảm thiết. Sau đó, thân thể Giang Thạch như tia chớp xuyên qua thân thể đối phương, bắt lấy linh hồn hắn, lại nuốt xuống.

Nhật Nguyệt Song Thần và Triệu Hậu Đức, đều cảm thấy lạnh lẽo trong lòng, hoàn toàn hoảng loạn.

Các vị thần bên cạnh liên tiếp chết đi, tất cả như một giấc mộng.

Họ là Thần Linh, dù mất thần lực, vẫn nên là vô địch chứ.

Nhưng bây giờ lại bị một kẻ vô danh không ngừng tàn sát!

“Lên, cùng giết hắn!”

Nhật Thần hét lên, như bắt đầu liều mạng, mắt đỏ ngầu.

Hắn thấy được sự mạnh mẽ của Giang Thạch, cây giáo lôi điện khủng khiếp có thể tấn công từ xa, dù họ có chạy thế nào, cũng không thể thoát khỏi tấn công của Giang Thạch.

Chỉ có quay lại chiến đấu mới có cơ hội sống sót!

“Chết tiệt, sao lại thế này?”

Triệu Hậu Đức giọng nhõn, đến giờ vẫn không thể chấp nhận.

Rõ ràng mọi thứ đều nằm trong tay hắn, giờ lại bị đảo ngược!

Ầm!

Ba người đồng loạt quay lại, bùng phát ra sóng chấn động mạnh mẽ, hét lên, bắt đầu sử dụng thủ đoạn mạnh nhất của mình, tấn công Giang Thạch.

Lúc này, ba người đều không tiếc đốt cháy tinh huyết toàn thân, hy vọng lấy được chút thần lực gia cường.

Phải nói rằng, dưới sự đốt cháy gần như tuyệt vọng của họ, thực sự đã phá vỡ một chút phong tỏa của ‘Tỏa Long, khiến họ lấy lại được chút thần lực.

Vừa cảm nhận được sóng thần lực, họ lập tức hét lên, trực tiếp dùng vũ khí mạnh nhất của mình, phát ra vô lượng quang mang, lao về phía Giang Thạch.

Nhật Nguyệt Song Thần bên kia trực tiếp tung ra hai vòng sáng chói, một vòng nhật nguyệt, nhật nguyệt hợp bích, như một mặt trời một mặt trăng chiếu rọi trên cao, phát ra sóng chấn động kinh khủng.

Triệu Hậu Đức bên kia thì tay cầm một lá cờ lớn đen tối, hắn toàn lực lắc mạnh, từ trong lá cờ bay ra vô số khí đen, kèm theo tiếng kêu sắc nhọn chói tai.

Không đếm được bao nhiêu oan hồn quỷ dữ bay ra từ lá cờ đó.

Như phủ kín trời đất, lao thẳng về phía Giang Thạch.

“Thiên đốt tinh huyết!” Giang Thạch mắt trầm xuống, phát ra tiếng hừ lạnh, thân thể Diêm Ma phía sau kết hợp với ‘Thiên phú Bôn Lô, toàn thân bỗng hiện ra vạn trượng lôi điện và hỏa quang, giao hòa với nhau.

Như một ngôi sao băng cháy rực.

“Loạn thất bát tao, tất cả chết đi!!”

Chương 838: Thần Linh Đệ Nhị Bộ 3

Chương 838: Thần Linh Đệ Nhị Bộ 3

Hắn hét lớn, thân thể bay ngang qua không trung, phát huy sức mạnh tối đa, lao thẳng về phía trước.

Âm!

Trong tiếng nổ kinh khủng, Giang Thạch phát huy thần uy, như thân ma hiện thế, một luồng sáng chói bao phủ tất cả.

Trong ánh sáng vô tận, máu bắn tung tóe, tứ chi đứt gãy bay khắp nơi.

Rất nhanh, Triệu Hậu Đức, Nhật Nguyệt Song Thần thân thể tàn tạ bay ngược ra, từng người kinh hoàng tột độ, toàn thân đầm máu.

Thân thể Giang Thạch như hình với bóng, sau khi đánh bay họ, nhanh như chớp lao tới, một đám một người, đập tan thân thể Triệu Hậu Đức và Nhật Nguyệt Song Thần, nuốt luôn linh hồn của họ.

Đến đây!

Các vị thần truy đuổi toàn bộ chết thảm!

Thân thể Giang Thạch cuối cùng dừng lại, đứng vững trên không trung, toàn thân lửa cháy cuộn cuộn, tỏa ra khí tức nóng rực, như một vị thần lửa, lòng dâng trào.

Hắn cảm nhận kỹ lưỡng sức mạnh thần thánh dâng trào trong cơ thể mình.

Chỉ cảm thấy lúc này thực sự mạnh mẽ chưa từng có.

Bỗng nhiên, hắn phản ứng lại, nhanh chóng quay lại nơi truyền thừa trước đó.

Ánh sáng lóe lên, rất nhanh Giang Thạch từ trên trời giáng xuống, lại xuất hiện trong dòng dung nham đỏ rực trước đó.

“Giang Thạch, ngươi đã trở lại, còn đệ đệ của ta...”

Triệu Hậu Tài vội vàng nói, lòng đầy lo lắng.

“Hắn bị ta giết rồi.”

Giang Thạch đáp lại.

Triệu Hậu Tài sắc mặt biến đổi, rồi thở dài một tiếng.

“Giết hay lắm, giết hay lắm!”

Lòng hắn cảm xúc lẫn lộn, không rõ là vui hay buồn.

“Tiền bối, ta đã ngưng tụ được Diêm Ma pháp thân, hơn nữa trong đầu còn xuất hiện vô số thông tin, dường như đều liên quan đến Diêm Ma Tộc.”

Giang Thạch suy nghĩ, nói: “Nhưng ta không phải là người Diêm Ma Tộc, tại sao lại ngưng tụ được Diêm Ma pháp thân?”

“Điều này trước đây ta cũng từng thắc mắc.”

Triệu Hậu Tài cười khò một tiếng, nói: “Nhưng sau khi ngươi bay đi, ta đã nghĩ thông. Thực ra rất đơn giản, trước đây Diêm Ma Tộc của ta từng trải khắp các đại vị diện, ở mỗi vị diện đều để lại huyết thống. Chỉ là sau khi Diêm Ma Tộc chúng ta diệt vong, những huyết thống đó đều đã tuyệt tích. Theo ta thấy, tổ tiên của ngươi hẳn cũng có huyết thống của Diêm Ma Tộc, vì vậy khi nhận được truyền thừa này, ngươi mới xuất hiện hiện tượng phản tởi”

“Ồ?”

Giang Thạch ánh mắt lóe sáng.

Huyết mạch phản tổ? Hấn suy nghĩ, cảm thấy có lý.

Nếu không thì không thể giải thích được Diêm Ma pháp thân phía sau hấn!

“Đại Hoành Thế Giới là một vị diện mạnh do chúng ta nắm giữ, ngày xưa, rất nhiều tộc nhân Diêm Ma từng hoạt động ở đây, thậm chí từng có dấu vết của hàng chục vạn tộc nhân Diêm Ma. Vì vậy, để lại huyết mạch cũng không có gì lạ.”

Triệu Hậu Tài nói.

“Ta hiểu rồi.”

Giang Thạch nhẹ gật đầu, lại nhìn về phía biển dung nham vô tận trước mặt, trong mắt hiện lên tia sáng, nói: “Ta chuẩn bị lợi dụng năng lượng ở đây để một lần nữa ổn định cảnh giới của mình, việc tiếp theo xin nhờ tiền bối xử lý!”

“Được!”

Triệu Hậu Tài liên tục gật đầu. Giang Thạch không khách khí, bay thẳng tới nơi xa, ngồi xuống, bắt đầu vận hành Thiên Phú Thôn Phệ, toàn lực thôn phệ năng lượng vô tận nơi đây.

Hấn muốn xem giới hạn của mình là ở đâu?

Hiện tại có được nhiều năng lượng truyền thừa như vậy, chính là thời điểm tốt để hấn tiến hành thôn phệ.

Ầm!

Năng lượng huyết sắc vô biên cuộn cuộn như những con rồng nóng bỏng, điên cuồng tràn vào cơ thể Giang Thạch, bao bọc hấn lại.

Triệu Hậu Tài sắc mặt kinh ngạc, từ xa nhìn Giang Thạch, lòng đầy cảm xúc phức tạp, nhanh chóng gọi đệ tử, con gái, bay ra ngoài.

Thời gian trôi qua. Cả thế giới bên ngoài xôn xao, những cao thủ còn lại trong số mười ba vị vẫn đang tìm kiếm tung tích của Giang Thạch khắp nơi.

Lúc này, họ còn chưa biết Giang Thạch hiện tại đã mạnh đến mức nào.

Thoắt cái đã nửa tháng trôi qua.

Trong biển dung nham huyết sắc dày đặc, cuối cùng bùng phát ra những sóng chấn động cực kỳ khủng khiếp.

Lần chấn động này so với nửa tháng trước không biết mạnh hơn bao nhiêu lần.

Tất cả dung nham huyết sắc đều phun trào ra ngoài.

Ánh sáng mạnh mẽ và chói lọi khiến Triệu Hậu Tài, Triệu Phi Yến, Thượng Quan Vân, Trần Lâm bên ngoài đều trợn mắt, biểu lộ sự kinh ngạc. Trong khoảnh khắc, như thể họ đang ở ngày tận thế.

Ánh sáng chói lóa như muốn nuốt chửng tất cả trước mắt.

Lâu sau.

Sóng chấn động khủng khiếp mới dần dần thu lại, lắng xuống và biến mất.

Giang Thạch từ từ bước ra từ dung nham huyết sắc, toàn thân tỏa ra khí tức tự nhiên, hoàn mỹ vô khuyết, như một vị chủ nhân, lại như một vị thần vương.

Lúc này, ngay cả Triệu Hậu Tài cũng hoàn toàn không thể nhìn thấu Giang Thạch, ánh mắt đầy nghi ngờ.

Hắn thử sử dụng Diêm Ma thần nhãn, nhưng khi nhìn tới, trước mắt không phải là người, mà là một vị ma thần khổng lồ đứng giữa ngọn lửa vô tận.

Áp lực mạnh mẽ và đáng sợ khiến mắt hắn gân như chảy máu.

Hắn kêu lên đau đớn, nhanh chóng thu hồi ánh mắt.

“Sao có thể?”

Triệu Hậu Tài như nhìn thấy quỷ, vội vàng chạy tới, run giọng nói: “Giang Thạch, người... người đã đạt tới cảnh giới nào rồi?”

“Ta cũng không biết, có lẽ là Đệ Nhị Bộ.”

Chương 839: Thần Linh Đệ Nhị Bộ 4

Chương 839: Thần Linh Đệ Nhị Bộ 4

Giang Thạch trầm ngâm.

“Đệ Nhị Bộ? Người đã đạt tới Thần Linh Đệ Nhị Bộ?”

Triệu Hậu Tài kêu lên kinh ngạc.

Cảnh giới mà những lão ma tích niên mới đạt tới.

Bên cạnh Trần Lâm cũng vô cùng kinh ngạc, rất nhanh vui mừng nói: “Giang đạo hữu, chúc mừng người, người đã đạt tới bước này, việc giải phong Thiên Ma Động của chúng ta càng có hy vọng.”

Giang Thạch nhẹ gật đầu.

Sức mạnh này thật làm say mê!

Dường như có thể hủy diệt tất cả! Không hổ danh là Diêm Ma Tộc!

Giang Thạch nhìn quanh.

Chỉ thấy biến dung nham huyết sắc vô tận, dưới sự thôn phệ điên cuồng của hắn, lúc này đã trở nên mỏng manh, không còn dày đặc như trước.

Và khi những dung nham huyết sắc trở nên loãng đi, lập tức lộ ra những thứ ẩn giấu dưới dung nham.

Chỉ thấy những cột đá lớn đứng sừng sững, vô cùng to lớn, trên đó có các thân hình khô quắt, mắt nhắm nghiền, đã không còn dấu hiệu của sự sống.

Những người này đã chết nhiều năm, nhưng khuôn mặt vẫn sống động như thật.

Thậm chí, trên thân hình của một số người vẫn còn tỏa ra khí tức uy áp nhẹ nhẹ. “Đây đều là những tiên hiền của Diêm Ma Tộc ta.”

Triệu Hậu Tài thở dài, nói: “Đáng tiếc, trong cuộc thanh trừng năm đó, họ đều bị mãi mãi lưu lại đây.”

Triệu Phi Yên, Thượng Quan Vân bên cạnh lập tức im lặng, một nỗi buồn mơ hồ bao quanh lòng họ, không thể nói rõ nhưng lại khiến họ muốn khóc.

“Tiền bối, năm đó Diêm Ma Tộc rút cuộc vì sao mà dẫn đến nhiều chủng tộc cùng nhau vây giết như vậy?”

Giang Thạch hỏi.

Triệu Phi Yên, Thượng Quan Vân, Trần Lâm, Thiên Quý, tất cả đều nhìn về phía Triệu Hậu Tài.

“Vì sao à?”

Triệu Hậu Tài cười khỏ, nói: “Còn không phải vì chúng ta quá mạnh sao, Diêm Ma Tộc năm đó quá bá đạo, đến mức không ai dám nói ngược, nhờ có sự ủng hộ của Diêm Ma đại đế, cộng thêm huyết mạch mạnh mẽ, cao cao tại thượng, vô số tộc nhân đã làm những việc khiến nhân thần đều phẫn nộ. Suốt nhiều năm, những việc này không ngừng tích tụ, tích lũy trong các chủng tộc, tạo nên vô số kẻ thù.

Khi Diêm Ma đại đế còn sống, những kẻ thù này không ai dám xuất đầu, dù có bất mãn cũng chỉ dám hành động trong bóng tối!

Nhưng khi Diêm Ma đại đế ngã xuống, những kẻ thù này đồng loạt nổi lên, trong đó xuất hiện bốn thế lực mạnh nhất là Đông Phương Thiên Môn, Tây Phương Thần Cung, Nam

Phương Ma Vực, và Bắc Phương Phật Tự. Dưới sự dẫn dắt của họ, tất cả các chủng tộc bên ngoài Hồng Hoang Đại Sơn đều điên cuồng.

Họ không tiếc mọi giá, không từ thủ đoạn, chỉ để tiêu diệt Diêm Ma Tộc của 1a.

Đó là một thảm họa kinh hoàng kéo dài hàng vạn năm.

Một cuộc chiến kéo dài hàng vạn năm, cuối cùng Diêm Ma Tộc của ta không thể chống lại, đi đến bờ diệt vong. Có lẽ trên thế gian này vẫn còn người Diêm Ma Tộc, nhưng họ cũng sẽ giống như đệ đệ của ta, sống không bằng chết, trở thành thái giám.

Những kẻ đó là cố tình làm nhục chúng ta, để lại di cốt, làm trò cười cho họ?”

“Vậy sao?”

Giang Thạch cảm thấy nặng nề trong lòng. Nếu các cường giả của chư thiên thực sự căm hận Diêm Ma Tộc như vậy, thì Diêm Ma pháp thân của hắn về sau tuyệt đối không thể dễ dàng thi triển.

Nếu không, chắc chắn sẽ đem lại vô tận phiền toái.

“Chúng ta rời khỏi đây thôi, mau chóng tiến vào Hồng Hoang Đại Sơn, mở ra Thiên Ma Động.”

Giang Thạch nói.

Hắn nhận thức sâu sắc sự nhỏ bé của cá nhân, muốn chống lại toàn bộ thần phạt trên trời, cơ bản là không thể.

Phải giải phong Thiên Ma Động, cứu Thiên Ma ra.

Đợi đến khi Thiên Ma thân thể hoàn toàn phục hồi, hắn sẽ có chỗ dựa.

Đến lúc đó, dù là thân phật nào, cũng dừng hòng động đến hắn. “Được!”

Triệu Hậu Tài gật đầu.

Cả nhóm ngay lập tức rời khỏi nơi này.

Sau khi ra khỏi dãy núi, họ không do dự, lập tức dưới sự dẫn dắt của Triệu Hậu Tài, lao nhanh về phía xa.

Khi họ rời đi, bốn phía vẫn liên tục truyền đến những chấn động không nhỏ.

Đều thuộc về những yêu ma quỷ quái xung quanh.

Dù sao chấn động vừa rồi quá mạnh, khó tránh khỏi sự chú ý của những yêu ma quỷ quái đó.

Nhưng những yêu ma quỷ quái này cũng chỉ dám đứng nhìn từ xa, hoàn toàn không dám tiến lại gần.

Thời gian trôi qua.

Dưới sự dẫn dắt của Triệu Hậu Tài, Giang Thạch và những người khác không gặp phải bất kỳ rắc rối nào.

Dù gặp phải, cũng bị Giang Thạch nhanh chóng tiêu diệt.

Với sức mạnh hiện tại của hắn, trừ khi cường giả Đệ Nhị Bộ đích thân xuất hiện, bằng không bất kỳ ai đối mặt với hắn đều không đáng kể.

Hắn mới bước vào Đệ Nhị Bộ, kết hợp với thiên phú và các pháp môn cường đại khác nhau, ngay cả những tồn tại nổi bật trong Đệ Nhị Bộ cũng không thể làm gì được hắn.

Nửa tháng sau.

Phía trước xuất hiện một khe hở lớn.

Nhìn từ xa, trông như một phần bầu trời sụp đổ, phát ra những tia sáng rực rỡ đủ màu.

Trong ánh sáng đó, hiện ra những bức tường thành liên miên, được bao bọc bởi trận pháp lớn, phong tỏa chặt chẽ nơi này.

Ở giữa trận pháp là một cửa thành lớn.

Trong cửa thành có một xoáy nước đen âm u, bí ẩn khó lường, không biết thông đến đâu.

Xung quanh cửa thành, đầy rẫy các cao thủ, từng vị thần sắc mặt lạnh lùng, canh giữ nghiêm ngặt.

Chương 840: Thiên Kiếp Môn 1

Chương 840: Thiên Kiếp Môn 1

Bất kỳ ai đi qua đều phải chịu sự kiểm tra của họ.

“Sắp ra ngoài rồi, đây là lối ra khỏi âm giới, qua trận pháp phía trước là ra khỏi Hồng Hoang Đại Sơn.”

Triệu Hậu Tài nhẹ giọng nói: “Bao nhiêu năm đã qua, không biết bên ngoài thế nào rồi?”

Giang Thạch ngẩng đầu nhìn, hỏi: “Đi thẳng qua là được chứ?”

“Không được.”

Triệu Hậu Tài nhẹ lắc đầu, lấy ra vài miếng ngọc thạch màu xanh biếc, lấp lánh ánh sáng huyền bí, hình vuông, bên trong tràn ngập sức mạnh thần kỳ.

“Cần phải trả phí qua đường, không có phí, họ sẽ không tốt bụng mà cho qua đâu.”

“2?”

Giang Thạch ánh mắt lóe lên, nhìn vào mấy miếng ngọc thạch xanh biếc trong tay Triệu Hậu Tài, lộ ra vẻ nghi ngờ.

“Giang tiên bối, đây là tiền tệ thông dụng bên ngoài Hồng Hoang Đại Sơn, thanh ngọc thần thạch, chứa đựng năng lượng rất mạnh, có thể hấp thụ trực tiếp, rất hiếm có.”

Trần Lâm bên cạnh lập tức giải thích.

“Thanh ngọc thần thạch.”

Giang Thạch lặp lại, nói: “Thật sự chứa đựng một nguồn năng lượng không tôi.”

“Đi thôi, chúng ta trả thân thạch là qua được.”

Triệu Hậu Tài mỉm cười. Mọi người bước lên phía trước.

Nhưng đột nhiên Giang Thạch nhú mày, ngay lập tức chặn mọi người lại.

“Sao thế?”

Triệu Hậu Tài nghi hoặc hỏi.

“Có lệnh truy nã.”

Giang Thạch nheo mắt, nhìn về phía xa, nói: “Là chúng ta, phải thay đổi diện mạo.”

Trên tường thành phía trước dán mấy tấm chân dung lớn, rất sống động, chính là Giang Thạch và mọi người.

Sắc mặt Triệu Hậu Tài và mọi người lập tức thay đổi.

“Được, thay đổi diện mạo!”

Họ liên tục gật đầu.

Với tu vi hiện tại của họ, thay đổi xương cốt, diện mạo là chuyện dễ dàng. Ngay cả Giang Thạch cũng sử dụng tài năng nguyên trang, nhanh chóng thay đổi diện mạo.

Mọi người tiếp tục tiến lên phía trước.

Không ngoài dự đoán, nhanh chóng có một vị Thần Linh ngăn lại, đòi phí qua đường.

Triệu Hậu Tài lập tức giao thần thạch trong tay cho đối phương.

Đối phương nhận thần thạch, ngay lập tức hỏi: “Các người có gặp những người trong ảnh không?”

Hắn chỉ vào những lệnh truy nã trên tường thành.

“Bẩm đại nhân, không có.”

Triệu Hậu Tài đáp.

“Hừ, nếu gặp bọn chúng, tốt nhất không được giấu diếm, nếu dám giấu, Đông Phương Thiên Môn sẽ không tha, đó là đối địch với cả Thiên Môn!”

Vị Thần Linh lạnh giọng nói.

“Đúng, đúng, đại nhân yên tâm, chúng ta tuyệt đối không dám giấu!”

Triệu Hậu Tài liên tục đáp.

“Vậy thì được!”

Vị Thần Linh lạnh giọng trả lời, phất Tay cho qua.

Triệu Hậu Tài lập tức dân đường, nhanh chóng rời khỏi nơi này.

Giang Thạch không nói một lời, theo sau đi lên phía trước.

Vừa lúc họ đi đến xoáy nước đen, đột nhiên ánh sáng lóe lên, xuất hiện một bóng người, áo choàng đen, khuôn mặt u ám, tay cầm quyền trượng đen, ánh mắt lạnh lùng quét qua phía trước.

Trần Lâm trong đám đông lập tức biến sắc, da đầu tê dại.

Cửu Nha lão nhân!

Không ngờ lại gặp Cửu Nha lão nhân ở đây!

Hắn cố gắng bình tĩnh, cúi đầu, theo sau Triệu Hậu Tài, Giang Thạch, nhanh chóng tiến lên.

Đồng thời, Triệu Hậu Tài, Giang Thạch cũng nhận ra điều bất thường, cảm nhận được khí tức lạnh lẽo từ đối phương.

Đặc biệt là Triệu Hậu Tài, sau một thoáng ngần ngại, nhanh chóng nhớ ra thân phận đối phương, không khỏi lạnh sống

lung, vô thức tăng tốc bước chân.

“Đội dài”

Ngay lúc đó, Cửu Nha lão nhân đột nhiên quay lại gọi, giọng lạnh lùng.

Triệu Hậu Tài da đầu tê dại, không những không dừng, mà còn tăng tốc hơn, kéo theo đệ tử, con gái, nhanh chóng lao vào xoáy nước đen trước mặt.

“Mau đi, hấn là Cửu Nha lão nhân!”

Triệu Hậu Tài kinh hãi hét lên, đã lao vào trước tiên.

Trần Lâm, Thiên Quỷ bên cạnh cũng nhanh chóng lao theo.

Cửu Nha lão nhân sắc mặt lạnh lẽo, hét lên một tiếng, giọng sắc nhọn và đáng sợ, một bàn tay khô gầy như tia chớp nhanh chóng chớp về phía Giang Thạch đang ở cuối cùng.

Giang Thạch cũng biến sắc, cuối cùng phản ứng kịp, vừa nhanh chóng lùi lại xoáy nước đen phía sau, vừa tụ tập toàn bộ công lực, cánh tay lập tức phình to, trông đáng sợ, cơ bắp nổi lên.

Trong khoảnh khắc, cánh tay phát ra ánh sáng đỏ rực. Đế Kinh gia trì!

Oanh!

Nấm đấm đánh ra, khiến cả vùng trời đất rung chuyển, cát bay đá chạy, cảnh tượng kinh hoàng, đụng thẳng vào bàn tay khô gầy của Cửu Nha lão nhân.

Khoảnh khắc đó như hai tầng trời va chạm.

Trời đất rung chuyển, nhật nguyệt mất ánh sáng.

Không gian bốn phía gập như nứt toác.

Nắm đấm của Giang Thạch không gì cản nổi, sức mạnh cuồng bạo, đặc biệt dưới sự gia trì của Đế Kinh, không thể đỡ nổi, chỉ một đòn đã đánh gãy bàn tay Cửu Nha lão nhân, như đụng phải gỗ mục, khiến cả lòng bàn tay, cánh tay của hắn nứt ra, huyết nhục, xương vụn tung tóe. Sức mạnh khủng khiếp tiếp tục lao tới, đập thẳng vào vai Cửu Nha lão nhân, bùm một tiếng, khiến hắn bay ngược ra Sau.

Đồng thời, Giang Thạch cũng lập tức lùi lại, trong khoảnh khắc biến mất vào xoáy nước đen phía sau, ánh sáng lóe lên, biến mất không thấy.

“Roạt!”

Phía sau vang lên tiếng gào thét phân nộ kinh thiên động địa của Cửu Nha lão nhân, vang vọng hàng trăm dặm, bùng nổ vô số tia sáng đen, khiến cả thành rung chuyển.

Chương 841: Thiên Kiếp Môn 2

Chương 841: Thiên Kiếp Môn 2

Tất cả Thần Linh đều kinh ngạc, cuống cuống lao tới.

Ánh sáng trước mặt liên tục vặn vẹo.

Như bị kéo giãn và nhào nặn.

Giang Thạch một mình xuyên qua không gian kỳ quái, chưa kịp phản ứng, đã thấy trước mặt lóe sáng, ngay lập tức bị truyền tống ra khỏi thông đạo không gian vô tận.

Ánh sáng lóe lên.

Hắn xuất hiện ở một cửa thành lớn khác.

Khu vực xung quanh cửa thành này hoàn toàn khác biệt với bóng tối u ám của âm giới trước đây.

Một khí tức cổ xưa bao la không ngừng tràn đến, như bên ngoài cửa thành là một thế giới cổ xưa vô tận.

“Giang tiên bối!”

Tiếng kêu của Trần Lâm vang lên từ xa.

Giang Thạch ngẩng đầu nhìn.

Thấy Triệu Hậu Tài, Triệu Phi Yến, Thượng Quan Vân, Trần Lâm đang vây tay từ xa.

Giang Thạch lập tức bay nhanh về phía trước.

“Mau đi, Cửu Nha lão nhân sẽ nhanh chóng đuổi theo.”

Hắn lên tiếng.

Mọi người sắc mặt biến đổi, quả quyết quay đầu rời đi, không chậm trễ một giây.

Vừa khi họ rời đi khoảng bảy tám phút, từ trận pháp truyền tống phía sau vang lên tiếng gào thét phần nộ, thân hình Cửu Nha lão nhân bùng cháy, quả nhiên lao ra từ trận pháp.

“Mấy người vừa rời đi đâu?”

Hắn gầm lên giận dữ, chớp lấy một vị Thần Linh, hỏi.

“Đi về phía đông.”

Vị Thần Linh sợ hãi đáp.

Cửu Nha lão nhân ném đổi phương đi, hét lên một tiếng, diên cuồng đuổi theo.

Nhưng lúc này Giang Thạch và mọi người đã sớm đổi hướng, nhanh chóng lao về phía nam.

“Giang tiên bối, cứ điểm gần nhất của Thiên Kiếp Môn ở Ly Hỏa Thành phía nam, chỉ cần đến Ly Hỏa Thành, chúng ta sẽ an toàn, lúc đó ta sẽ liên lạc với tổng bộ, tổng bộ sẽ phái cao thủ đến hỗ trợ.” Trần Lâm nhanh chóng nói.

“Được!”

Giang Thạch gật đầu.

Mọi người tốc độ cực nhanh, tiến thẳng một mạch.

Đi được hơn mười ngày.

Phải nói khu vực bên ngoài Hồng Hoang Đại Sơn rộng lớn, như một thế giới bao la, lớn hơn không biết bao nhiêu lần so với Đại Hoành thế giới.

Trên đường đi, gặp vô số Thần Linh, nhiều đến không tưởng.

Sau hơn mười ngày.

Trước mặt họ cuối cùng xuất hiện một thành trì lớn, nguy nga sừng sững, xung quanh mây mù bao phủ, huyền bí khó lường, như nơi ở của tiên gia, bốn phía không ngừng thấy ánh sáng lóe lên, tụ lại. Ly Hỏa Thành!

Mấy chữ lớn đỏ rực, hiện lên trước mắt.

Sau khi nộp đủ phí vào thành, Giang Thạch và mọi người lập tức theo sự dẫn dắt của Trần Lâm, nhanh chóng tiến vào cứ điểm của Thiên Kiếp Môn.

“Giang tiên bối, ngài ở đây đợi, ta sẽ thông báo cho trưởng lão trong môn.”

Trần Lâm kính cẩn nói.

“Đi đi.”

Giang Thạch gật đầu.

Trần Lâm lại chấp tay, lùi ra ngoài.

Tiếp theo Giang Thạch kiên nhẫn chờ đợi.

Còn Triệu Hậu Tài trong phòng có chút bất an, đi qua đi lại.

“Giang Thạch.” Hắn do dự một lúc, rồi nhìn Giang Thạch, nói: “Người thực sự muốn giải phong ấn Thiên Ma Động sao?”

“Tại sao? Không thể giải phong ấn à?”

Giang Thạch mở mắt.

“Người có biết gì về Thiên Ma Động không?”

Triệu Hậu Tài sắc mặt thay đổi.

Giang Thạch nhẹ lắc đầu, nói: “Người nói xem.”

Triệu Hậu Tài lộ vẻ bất đắc dĩ, nói: “Thiên Ma Động không đơn giản như vậy, bên trong trấn áp rất nhiều ma quỷ từ thời

thượng cổ, vô cùng kinh khủng. Trong thời đại xa xưa, lũ ma quỷ đó hoành hành khắp thiên địa, vô địch thiên hạ, được xem như những chủ nhân thực sự của thế giới, từng dân dất một thời kỳ đen tối kinh hoàng. Tất cả các chủng tộc đều trở thành thức ăn cho chúng, đó là một quá khứ đau buồn không thể nào quên. Sau này, lũ ma quỷ đó mới bị các đại đế của các tộc trấn áp, phong ấn trong Thiên Ma Động. Bao nhiêu năm đã qua, chắc chắn vẫn còn nhiều ma đầu chưa chết.

Một khi Thiên Ma Động được giải phong ấn, chỉ e rằng lũ ma quỷ đó sẽ trở lại, lúc đó, lại sẽ là một thời kỳ đen tối kinh hoàng. Vì vậy, người phải cẩn thận.”

“Vậy sao?”

Giang Thạch nhíu mày, trong lòng suy nghĩ.

Những lời của Triệu Hậu Tài, hắn lần đầu nghe thấy.

“Tiền bối...”

Hắn trong lòng khẽ gọi Bàn tay phải Thiên Ma, muốn tìm gợi ý từ Bàn tay phải Thiên Ma. Từ Bàn tay phải Thiên Ma lại truyền đến những sóng dao động cổ xưa.

“Chuyện xảy ra quá lâu, ta cũng không nhớ rõ nữa. Ta chỉ là tàn hồn, rất nhiều chuyện của năm xưa đều mơ hồ.”

“Được rồi.”

Giang Thạch im lặng.

Thấy Giang Thạch im lặng, không nói gì, Triệu Hậu Tài sắc mặt thay đổi, vẫn không thể không nói thêm: “Giang Thạch, người đã suy nghĩ kỹ chưa? Nếu giải phong ấn Thiên Ma Động, một khi ma thân bên trong chưa chết, toàn bộ thiên hạ sẽ đại loạn.”

“Không, ta vẫn muốn giải phong ấn Thiên Ma Động.”

Giang Thạch lắc đầu, rất dứt khoát.

“Người đã nghĩ kỹ chưa? Nếu bên trong có ma thân chưa chết, cả thiên hạ sẽ đại loạn.”

Triệu Hậu Tài nói.

“Ta đã nghĩ kỹ rồi. Thiên hạ đại loạn, liên quan gì đến ta?”

Giang Thạch đáp.

Hắn bị người truy đuổi ngàn dặm, không ai đứng ra giúp đỡ. Giờ lại muốn hắn suy nghĩ vì thiên hạ, làm gì có chuyện tốt như vậy? Thiên hạ không nghĩ đến ta, ta hà tất phải nghĩ đến thiên hạ?

Dù thiên hạ thực sự đại loạn, thì sao chứ?

“Người...”

Triệu Hậu Tài sắc mặt thay đổi, không ngờ Giang Thạch lại quyết đoán và vô tình như vậy.

Một lúc sau, hắn thở dài nhẹ nhàng, từ bỏ ý định khuyên can.

Chương 842: Thiên Kiếp

Môn 3 “Được rồi, người hãy cẩn thận.” “Ừm.”

Chương 842: Thiên Kiếp Môn 3 “Được rồi, người hãy cẩn thận.” “Ừm.”

Giang Thạch đáp, nhắm mắt dưỡng thần.

Một khoảng thời gian trôi qua.

Cuối cùng bên ngoài truyền đến tiếng bước chân.

Trước đó Trần Lâm đi rồi trở lại, phía sau còn có ba người với chiều cao khác nhau, một người mặc áo bào xám, tay cầm kiếm sắt, rất cao lớn, một người là nữ nhân, mặc cung trang, dung mạo xinh đẹp, còn một người nữa là lão giả tóc bạc, không rõ tuổi tác.

Ba người vừa đến, lão giả tóc bạc lập tức kêu lên: “Ai là Giang Thạch? Thực sự có người chỉ trong vài ngày đã từ Thần Linh bước thứ nhất tiến vào Thần Linh Độ Nhị Bộ sao? Để ta xem!”

Hắn nhìn quanh, ánh mắt quét khắp phòng.

Giang Thạch mở mắt, lập tức đứng dậy, ánh mắt trực tiếp nhìn về phía người mới đến.

“Tiểu tử, người chính là Giang Thạch?”

Lão giả tóc bạc ngay lập tức nhận ra Giang Thạch, trong mắt phát ra hai luồng thân quang, nhanh chóng đánh giá, kinh

ngạc hô lên: “Thật là hảo tiểu tử, quả thực thâm bất khả trắc, đúng là Đệ Nhị Bộ!”

“Vị này là?”

Giang Thạch nhíu mày.

“Giang tiên bối, đừng căng thẳng, để tã giới thiệu.” Trân Lâm mỉm cười, nhanh chóng bước tới, nói: “Ba vị này đều là thái thượng trưởng lão trong Thiên Kiếp Môn, không ai ngoại lệ, đều là cao thủ Đệ Nhị Bộ. Vị này là Ngô trưởng lão, Ngô trưởng lão tính cách hòa nhã, tuyệt đối không có ác ý.

Giang Thạch nhẹ gật đầu, ra hiệu với Ngô trưởng lão.

“Hai vị này lần lượt là Hư Đà Kiếm Thánh và Lạc Hoa Tôn Giả trong Thiên Kiếp Môn, trước đây ở ngoài Hồng Hoang Đại Sơn chính là Hư Đà Kiếm Thánh đã một kiếm ngăn cản Cửu Nha lão nhân.”

Trân Lâm tiếp tục giới thiệu hai người kia.

“Đa tạ tiên bối đã tương trợ.”

Giang Thạch chấp tay.

Hư Đà Kiếm Thánh nhẹ gật đầu, không nói gì thêm. Hắn tính cách lạnh lùng, ít lời, trong Thiên Kiếp Môn ai ai cũng biết.

Ngược lại, Lạc Hoa Tôn Giả mặc cung trang, dung mạo xinh đẹp, không nhịn được bật cười, đôi mắt đẹp nhìn Giang Thạch, nói: “Không ngờ Giang tiểu hữu lại khá khôi ngô, tuổi còn trẻ đã bước vào Đệ Nhị Bộ, thực sự khiến chúng tã ngưỡng mộ. Nghĩ xem chúng ta ai mà không trải qua vô số năm mới thành tựu được như hôm nay.”

“Tiền bối quá khen.”

Giang Thạch đáp.

Lạc Hoa Tôn Giả khẽ cười, nói: “Thực lực của ngươi xứng đáng với lời khen của ta. Nghe nói ở cửa thành, ngươi đã từng một quyền bức lui Cửu Nha lão nhân, quả không hổ là người mang huyết thống Diêm Ma tộc. Điều này ngay cả chúng ta cũng khó lòng làm được!” Nói đến đây, nàng đột nhiên nhìn về phía Triệu Hậu Tài, Triệu Phi Yến, Thượng Quan Vân.

Ba người Triệu Hậu Tài lập tức trở nên căng thẳng, gương cười, kính cẩn gật đầu với Lạc Hoa Tôn Giả.

“Thật không ngờ, đến ngày hôm nay còn có thể gặp được người của Diêm Ma Tộc hoàn chỉnh.”

Lạc Hoa Tôn Giả mỉm cười.

“Được rồi, vẫn là nói chính sự trước đi.”

Ngô trưởng lão đột nhiên ngắt lời Lạc Hoa Tôn Giả, ánh mắt nhìn Giang Thạch, nói: “Giang Thạch, chắc hẳn Trần Lâm đã nói rõ với ngươi về hợp đồng trước đây. Hiện tại Thiên Ma Động càng gần ngày cuối cùng giải phong ấn, ngươi phải đi theo chúng ta ngay bây giờ, nếu bỏ lỡ lần này, phải chờ thêm vài trăm năm nữa.”

“Được thôi.”

Giang Thạch gật đầu, nói: “Bây giờ liền đi Thiên Ma Động sao?”

“Không, ngươi phải đi cùng chúng ta về tổng bộ một chuyến. Môn chủ cũng muốn gặp ngươi. Lần này để giải phong ấn Thiên Ma Động, chúng ta đã huy động toàn bộ lực lượng của Thiên Kiếp Môn. Ngoài ra, chúng ta còn liên minh với một số thế lực khác. Hiện tại tất cả mọi người đều đang ở tổng bộ đợi chúng ta. Chúng ta phải đi ngay.”

Ngô trưởng lão nói.

“Các ngươi còn liên minh với các thế lực khác sao?”

Giang Thạch nhíu mày.

“Đúng vậy, người không biết, Thiên Ma Động là trọng điểm, bên ngoài Thiên Ma Động quanh năm đều có cao thủ của bốn đại thế lực canh giữ, ngăn cản bất kỳ ai tiếp cận. Đặc biệt là vào thời điểm phong ấn suy yếu mỗi vài trăm năm, bốn đại thế lực sẽ tăng cường cao thủ bao quanh Thiên Ma Động. Muốn giải phong ấn Thiên Ma Động, chúng ta phải kiêm chế toàn bộ cao thủ của bốn đại thế lực đó. Chỉ dựa vào sức mạnh của Thiên Kiếp Môn chúng ta, rất khó để hoàn toàn kiêm chế bốn đại thế lực, vì vậy phải liên minh với các thế lực khác.”

Ngô trưởng lão đáp, nói: “Trần Lâm có nói với người về tình hình bốn đại thế lực bên ngoài Hồng Hoang Đại Sơn chưa?”

“Đã nói một lần.”

Giang Thạch gật đầu.

Bốn đại thế lực mạnh nhất bên ngoài Hồng Hoang Đại Sơn lần lượt là Đông Phương Thiên Môn, Tây Phương Thần Cung, Nam Phương Ma Vực, Bắc Phương Phật Tự.

Bốn đại thế lực đại diện cho bốn cực đoan bên ngoài Hồng Hoang Đại Sơn.

Đồng thời cũng là những kẻ chủ mưu tiêu diệt Diêm Ma Tộc năm xưa!

Nói về thực lực, chúng thực sự là những gã khổng lồ.

“Vậy thì tốt, đối mặt với bốn đại thế lực, Thiên Kiếp Môn của chúng ta dù thế nào cũng không thể là đối thủ của chúng. Nhưng may mắn là lực lượng chúng dùng để canh giữ Thiên Ma Động không mạnh, mỗi năm chỉ có một phần người đến canh giữ mà thôi.”

Ngô trưởng lão tiếp tục giới thiệu: “Chúng ta đánh đúng vào yếu tố bất ngờ, chúng không ngờ lần này chúng ta dám đột kích Thiên Ma Động.”

Giang Thạch đột nhiên do dự, nói: “Tiền bối, các người đã nghĩ đến trường hợp nếu tấn công thất bại chưa?”

Chương 843: Thiên Kiếp

Môn 4

Chương 843: Thiên Kiếp Môn 4

“Không có nếu, phải thành công!”

Ngô trưởng lão giọng trầm, rất quyết đoán.

Giang Thạch nhíu mày, vẫn cảm thấy Thiên Kiếp Môn lần này hành động có chút liều lĩnh.

Trước đây hắn không biết bên ngoài Thiên Ma Động có người canh giữ, giờ đột nhiên biết được bên ngoài Thiên Ma Động có cao thủ của bốn đại thế lực canh giữ.

Điều này khiến hắn không khỏi do dự.

“Được rồi.”

Giang Thạch nhẹ đáp.

Chuyện đã đến nước này, hắn cũng không còn đường lui. Chỉ có mở Thiên Ma Động, mới là cơ hội sống duy nhất.

“Đi thôi, chúng ta lên đường về tổng bộ.”

Ngô trưởng lão nói.

Mọi người lập tức hành động, bắt đầu đi ra ngoài.

Triệu Hậu Tài trong lòng đấu tranh, do dự một chút, cuối cùng vẫn không theo, mà cùng với đồ đệ, con gái lập tức viện cớ rời đi.

Người khác không biết Thiên Ma Động nguy hiểm đến mức nào, nhưng hắn lại rất rõ ràng.

Trong mắt hắn, Giang Thạch và những người khác hoàn toàn là đang chơi với lửa.

Chỉ cần một chút sơ suất, sẽ chết không toàn thân. “Cha, chúng ta không theo Giang thiếu hiệp nữa sao?”

“Không theo nữa, không theo nữa. Chúng ta bồi dưỡng tốt bản nguyên, nhanh chóng tìm chỗ ẩn cư. Bên ngoài Hồng Hoang Đại Sơn này, còn có vài cơ duyên của Diêm Ma Tộc, sau này cha sẽ dẫn các người từng bước mở ra.”

Triệu Hậu Tài khẽ nói.

Mấy người nhanh chóng biến mất.

Từ Ly Hỏa Thành đến tổng bộ Thiên Kiếp Môn, giữa đường lại bay thêm nửa tháng.

Đây là tình huống Giang Thạch và mọi người toàn lực chạy đi.

Nửa tháng sau, trước mắt họ cuối cùng hiện ra một dãy núi cao ngút ngàn, xung quanh mây mù bao phủ, rộng lớn sâu thẳm, xung quanh bị vô số trận pháp mạnh mẽ bao quanh. Không gian xung quanh tầng tầng lớp lớp, không ngừng vận vẹo, còn có đủ loại khí tức khác nhau tỏa ra ngoài, u ám hỗn loạn, lộn xộn vô cùng.

“Đã tới rồi, ngay phía trước!”

Ngô trưởng lão cất tiếng quát.

Bọn họ không giảm tốc độ, một đường nhanh chóng lao thẳng vào nơi trận pháp dày đặc trong lòng núi.

Vừa tiếp cận, toàn bộ nơi trận pháp bỗng nhiên sáng lên một tầng hào quang đen lấp lánh, như tạo thành một bức tường dày, lập tức chắn ngang trước mặt mọi người.

Ngô trưởng lão hét lớn: “Lập tức mở cửa trận, là ta đây!”

Hắn giơ tay phóng ra một đạo hào quang đen, lao vào trong trận pháp.

Người đứng sau trận pháp giật mình, lập tức bắt đầu nhanh chóng mở trận, chỉ thấy bức tường dày trước mặt nhanh chóng lồm xồm xuống, tạo thành một lối đi đen kịt.

Ngô trưởng lão dẫn đầu lao vào lối đi.

“Giang đạo hữu, mời.”

Bên cạnh, Lạc Hoa Tôn Giả nhẹ nhàng cười nói.

Thân hình Giang Thạch cũng lập tức lao theo.

Vừa qua lối đi, cảnh tượng trước mắt nhanh chóng thay đổi, toàn bộ hào quang đen và dị tượng đều biến mất, xuất hiện tại một nơi rộng rãi trên sườn núi.

Chỉ thấy trên sườn núi, đã sớm đứng đầy bóng người, đủ loại khí tức hỗn loạn không ngừng tỏa ra, cuồn cuộn dâng trào, khiến người ta kinh ngạc. Phần lớn đều là Thần Linh!

Số còn lại đều là Bán Thần.

Sau khi Giang Thạch và những người khác xuất hiện, vô số ánh mắt lập tức quét về phía họ.

“Là Hư Đà Kiếm Thánh và Ngô trưởng lão bọn họ!”

Có người kinh hô.

Bốn năm đạo hào quang nhanh chóng bay tới.

“Gặp qua ba vị tiên bối.”

Bóng người trong bốn năm đạo hào quang cung tay nói.

“Miễn lễ, tất cả đứng lên.”

Ngô trưởng lão phát tay nói.

Một người trong đó, ánh mắt kinh ngạc, nhìn chằm chằm Giang Thạch, không ngừng quan sát, nói: “Vị này chẳng phải

là Giang đạo hữu sao?”

Trong lòng hấn kinh ngạc.

Bởi vì với ánh mắt của hấn, lúc này hoàn toàn không thể nhìn thấu Giang Thạch.

Giang Thạch chẳng phải chưa thành Thần Linh sao?

“Đúng vậy, chính là Giang đạo hữu, nhưng hiện giờ Giang đạo hữu đã là cường giả Độ Nhị Bộ rồi.”

Ngô trưởng lão cười nói: “Giang đạo hữu đạt đến Độ Nhị Bộ, lần này chúng ta sẽ tăng thêm chín phân năm chắc!”

“Giang đạo hữu đã đạt đến Độ Nhị Bộ?”

Mọi người đều kinh ngạc.

Bốn phía bóng người cũng đều sôi trào, nghị luận ồn ào, ánh mắt đầy kinh ngạc đổ dồn về phía Giang Thạch. Độ Nhị Bộ?

Sao có thể?

Từ Bán Thần đến Độ Nhị Bộ, mất bao nhiêu thời gian chứ.

“Đúng rồi, Giang đạo hữu, vị này là Thạch Long Thạch đạo nhân, cũng là một trong những trợ thủ chúng ta mời tới, là trưởng lão của Đại Ma Cung!”

Ngô trưởng lão cười giới thiệu.

Giang Thạch khẽ gật đầu, coi như chào hỏi.

“Được rồi, chúng ta đi gặp môn chủ thôi, môn chủ biết tin này, nhất định sẽ rất vui mừng.”

Ngô trưởng lão cười nói.

Bọn họ mang theo Giang Thạch, tiếp tục bay về phía trước.

Các Thần Linh xung quanh đều ồn ào, lại rơi vào bàn tán. Dọc đường, Giang Thạch quét mắt nhìn xung quanh, không

nói lời nào, ghi nhớ toàn bộ khung cảnh của Thiên Kiếp Môn vào lòng, chẳng bao lâu, đã ghi nhớ hết đại khái.

Cuối cùng, Ngô trưởng lão và mọi người đáp xuống trước một cỗ điện thanh đồng.

Ngoài cỗ điện đã có người chờ sẵn.

Nhận thấy Giang Thạch và mọi người đến, một trung niên văn sĩ lập tức bước nhanh ra, cung tay cười nói: “Ngô trưởng lão, lão kiếm thánh, Lạc Hoa Tôn Giả, vị này chắc là Giang đạo hữu rồi? Giang đạo hữu, môn chủ đã chờ lâu, đặc biệt phái ta chờ ở đây, mời theo ta vào trong!”

Chương 844: Chiến 1

Chương 844: Chiến 1

“Đi thôi Giang Thạch, chúng ta đi gặp môn chủ.”

Lạc Hoa Tôn Giả cười nói.

Bọn họ bước đi, tiến vào cổ điện trước mặt.

Qua cổ điện, ánh sáng trước mắt hơi mờ, nhưng nhanh chóng trở lại như cũ.

Chỉ thấy bên trong cổ điện vô cùng rộng lớn, đã sớm đứng đầy bóng người, từng ánh mắt nhìn về phía Giang Thạch, đều đầy vẻ kinh ngạc.

Trên vị trí chủ tọa phía trước, ngồi sừng sững một lão giả tóc và râu đều bạc trắng, vai rộng, mặc áo choàng đen, đôi mắt sâu thẳm, gương mặt mang nụ cười, cũng đang nhìn Giang Thạch. Vừa vào, Giang Thạch liền không khỏi nhú mày.

Quá nhiều cao thủ!

Thiên Kiếp Môn quả thật không tầm thường.

Trong đại điện ít nhất có mười bảy mười tám bóng người, tất cả đều là cường giả Đệ Nhị Bộ.

Nhất là lão giả ngồi trên vị trí chủ tọa phía trước, càng có khí tức mà hẳn cũng khó nhìn thấu.

Chẳng lẽ sắp đạt đến Đệ Tam Bộ?

“Quả là anh hùng xuất thiếu liên, nhân trung long phượng a!”

Lão giả phía trước mỉm cười, nhìn Giang Thạch, nói: “Nghe nói ngươi đã đạt đến Đệ Nhị Bộ của Thần Linh, bây giờ xem ra, quả thật như vậy, thật đáng mừng, đây đúng là trời giúp chúng ta!” “Giang đạo hữu, đây là môn chủ của Thiên Kiếp Môn chúng ta, Hồng Thiên Lý Hồng môn chủ.”

Ngô trưởng lão ở bên giới thiệu.

“Gặp qua Hồng môn chủ!”

Giang Thạch cung tay.

“Không cần khách khí, từ nay về sau đều là người một nhà, không cần như thế.”

Hồng Thiên Lý mỉm cười, nhẹ nhàng phát tay, ánh mắt nhìn về những bóng người khác trong đại điện, cười nói: “Các vị bây giờ cũng đã thấy Giang tiểu hữu, thế nào? Lần này các vị có thể yên tâm rồi chứ?”

Mọi người nhìn nhau, đều gật đầu.

“Đã như vậy, quả thật có thể đánh một trận!”

“Đúng vậy, bốn đại thế lực từ lâu đã nắm giữ trời đất, áp bức chúng ta, đã đến lúc phải đại loạn một phen rồi.”

“Giang đạo hữu đã đạt đến Đệ Nhị Bộ, thì việc này sẽ không còn khó khăn gì nữa!”

Mọi người đồng thanh nói.

Hồng Thiên Lý mỉm cười, nói: “Vậy thì tốt, chỉ cần các vị không có ý kiến, hôm nay chúng ta cùng ký kết lời thề linh hồn, ấn định ngày hành động, sau này sẽ không thể hối hận, thế nào?”

“Được!”

“Mọi việc đều nghe theo Hồng môn chủ làm chủ!”

Mọi người đồng loạt cung tay.

Hồng Thiên Lý lập tức lấy ra một cuộn giấy đen dây chữ, mỉm cười, phát tay, cuộn giấy tự động phóng to, hào quang đen lóe lên, nằm ngang giữa đại điện.

Sắc mặt mọi người trong đại điện nghiêm trọng, không chút do dự, lập tức bức ra tinh huyết, rơi lên cuộn giấy trước mặt, lập tức bên mặt cuộn giấy như sống dậy, hiện ra vô số đường nét, dày đặc, như rắn chạy, dọc ngang khắp nơi.

Chẳng bao lâu tất cả đường nét đều biến mất.

Một luồng liên hệ kỳ diệu lan tỏa từ cuộn giấy, bao trùm cả cổ điện, như thể trong khoảnh khắc này, số phận của mọi người đều gắn kết với nhau.

Hồng Thiên Lý phát tay, cuộn giấy đen lập tức bay ngược lại, rơi vào tay hắn.

“Khế ước đã thành, tiếp theo là ấn định ngày hành động.”

Hắn mỉm cười, nói: “Ta đã tính kỹ, còn nửa tháng nữa là đến ngày phong ấn ba trăm năm một lần yếu nhất, từ đây đến Thiên Ma Động, chỉ riêng việc đi đường cũng mất ít nhất năm ngày, trong nửa tháng này, chúng ta lập tức điều động nhân thủ, chia thành nhiều đợt tiến về gần Thiên Ma Động ẩn náu, đợi tất cả nhân thủ ẩn náu xong, mười ngày sau, chúng ta sẽ tự thân đến.”

Mọi người trong điện đều gật đầu.

“Hong môn chủ, nghe nói không lâu sau, chính là ngày vạn thọ của lão môn chủ Đông Phương Thiên Môn, khi đó các thế lực sẽ đến mừng thọ, như vậy, phòng thủ của Thiên Ma Động chắc chắn sẽ suy yếu đến cực điểm.”

Một vị Thần Linh Đệ Nhị Bộ nói.

“Đúng vậy!”

Hồng Thiên Lý mỉm cười, nói: “Chính vì lão phu gấp rút thành lập việc này, là vì Đông Phương Thiên Môn, lão môn chủ Đông Phương Thiên Môn lần này mừng thọ, ai cũng không ngờ chúng ta sẽ thừa cơ tấn công Thiên Ma Động!”

Mọi người đều sáng mắt.

Sau đó Giang Thạch trực tiếp ở lại trong Thiên Kiếp Môn.

Với thân phận hiện tại của hắn, cả Thiên Kiếp Môn đều muốn tôn thờ hắn lên cao.

Chưa nói đến việc hắn là mấu chốt giải phong Thiên Ma Động lần này, mà tu vi hiện tại của hắn đã đủ để mọi người kính sợ.

Thần Linh Đệ Nhị Bộ!

Đây là cảnh giới mà chỉ có những quái vật sống lâu năm mới đạt được!

Giang Thạch còn trẻ đã đạt đến bước này, thật đáng sợ.

Thời gian trôi qua. Trong những ngày tiếp theo, Giang Thạch nhận được sự đả ngộ chưa từng có.

Thoáng chốc đã tám ngày trôi qua.

Khi ngày hành động càng gần, đột nhiên, dị biến xảy ra, trong liên minh của Thiên Kiếp Môn, một cao thủ Đệ Nhị Bộ đột nhiên phản bội, trong đêm gửi tin tức, bán đứng cho Đông Phương Thiên Môn của bốn đại thế lực.

Cao thủ của Thiên Môn nổi giận, lập tức sử dụng trận pháp truyền tống, đến gần Thiên Ma Động, chặn giết những người đã ản náu, một thời gian ngắn máu chảy thành sông, xác chất đầy đất, lập tức chấn động khắp nơi.

Tin tức truyền đến Thiên Kiếp Môn, mọi người trong Thiên Kiếp Môn đều kinh hoàng.

Môn chủ Hồng Thiên Lý lập tức đứng dậy, lòng đầy kinh ngạc và phẫn nộ, không thể tin được.

Chương 845: Chiến 2

Chương 845: Chiến 2

Thật sự có người vi phạm linh hồn khế ước, bán đứng bọn họ?

“Là do Sở Phong của Tiêu Dao Môn làm, nhưng Sở Phong này dường như đã chết từ lâu, bị người khác giả mạo, nên mới qua mặt được chúng ta.”

Ngô trưởng lão vẻ mặt phẫn hận, nói ra kết quả điều tra: “Khi ký khế ước trước đó, hắn cũng dùng tinh huyết của Sở Phong, nên mới qua mặt được khế ước!”

“Đáng chết, kẻ giả mạo Sở Phong này rốt cuộc là ai?”

Hồng Thiên Lý giận dữ hỏi.

“Là tuyệt đỉnh cao thủ Lạc Thiên Kỳ trong Thiên Môn!”

Ngô trưởng lão nghiêng răng nói: Lạc Thiên Kỳ được gọi là thiên tài mạnh nhất trong Thiên Môn suốt mấy nghìn năm qua, mới chỉ tám trăm tuổi đã đạt đến Đệ Nhị Bộ, luôn là đại diện cho thế hệ trẻ của Thiên Môn. Lần này hắn giả mạo Sở Phong, tiết lộ toàn bộ kế hoạch và hành tung của chúng ta. Môn chủ, giờ chúng ta không còn đường lui nữa, chỉ có thể đẩy nhanh kế hoạch, nếu không chúng ta sẽ bị Thiên Môn thanh trừng, chết không có chỗ chôn

‘Lạc Thiên Kỳ!

Hồng Thiên Lý nghiêng răng, mắt đỏ ngầu, bàn tay to lớn bóp nát tay vịn của ghế, dù trên đó có hoa văn mạnh mẽ bảo vệ cũng không chịu nổi.

Dưới pháp lực và thân thể mạnh mẽ của hắn, tay vịn như gỗ mục, nhanh chóng nứt vỡ.

“Truyền lệnh ngay lập tức, đẩy nhanh kế hoạch, toàn bộ mọi người xông ra, tấn công vào Thiên Ma Động!”

Hồng Thiên Lý hét lớn.

Kế hoạch của họ đã bị tiết lộ, gặp phải sự vây quét của Thiên Môn, lúc này muốn rút lui, chắc chắn sẽ bị thanh trừng, không còn cơ hội sống sót, chỉ có liều mạng đánh nhau, may ra mới tìm được đường sống.

Tất cả mọi người trong điện đều tức giận hét lớn.

Ngay cả Giang Thạch cũng lộ vẻ mặt trầm ngâm, lòng rơi xuống vực sâu.

Kế hoạch bị lộ!

Gặp phải vây quét!

Quả không hổ danh là Thiên Môn † ruyền thừa từ hàng ngàn năm.

Quả thực mạnh mẽ!

Mọi người không chút do dự, lập tức xông ra bên ngoài.

Nhưng họ vừa mới xông ra, bên ngoài đại trận bảo vệ của [Thiên Kiếp Môn] đã vang lên những tiếng nổ vang dội, tiếng nổ ầm ầm, như vô số sấm sét đánh xuống.

‘Hong Thiên Lý, các ngươi âm mưu tấn công Thiên Ma Động, thả ra quỷ ma, gây họa cho thiên hạ, giờ tin tức đã bị lộ, vẫn còn cố chấp không chịu tỉnh ngộ sao?’

Một giọng nói vang dội trong thiên địa, chứa đựng uy áp cuộn cuộn, âm thanh chấn động trời đất.

Tất cả mọi người đều kinh ngạc.

‘Là Thanh Long Tôn Giả, đến nhanh thật!’

Một vị Thần Linh Độ Nhị Bộ kinh ngạc nói. “Nói nhiều với hấn làm gì, cùng nhau xông ra!”

Ngô trưởng lão hét lớn, vô cùng dữ tợn.

Hắn trực tiếp từ đó lao ra, tốc độ cực nhanh, xông về phía bên ngoài đại trận.

Ầm!

Tiếng chiến đấu kinh khủng lập tức vang lên, vang vọng khắp nơi, âm thanh chấn động tai.

Những người khác lập tức mắt đỏ rực, như bị kích động, từng người hét lớn, cùng nhau lao ra bên ngoài.

‘Giết một đủ vốn, giết hai được lời!’

‘Mọi người đừng sợ, cùng nhau xông rat

‘Xông vào Thiên Ma Động, đó là đường sống duy nhất của chúng ta!’ Tất cả mọi người đều hét lớn, lao ra khỏi đại trận.

Ánh sáng chói lọi trực tiếp bùng phát ra ngoài, sáng chói bốn phương, không biết bao nhiêu dặm.

Giang Thạch vừa mới xông ra chưa được bao lâu, đã gặp phải một đạo thân quang bay tới trước mặt, hắn không do dự, giờ nắm đấm đánh thẳng, sức mạnh mãnh liệt và cường đại, đập vỡ đạo thân quang đó, lộ ra một cây thương dài màu đỏ.

Sau đó, ngay cả cây thương dài màu đỏ, dưới đỉnh quyền của hắn cũng từng chút nứt vỡ, nổ tung.

‘Ồ, còn có cao thủ?’

Người ẩn trong bóng tối phát ra tiếng ngạc nhiên, rõ ràng không ngờ có người có thể chặn đứng một chiêu của hắn. Giang Thạch tốc độ cực nhanh, vừa đánh vỡ cây thương, thân thể đã trực tiếp xuyên qua hư không, biến mất ngay lập tức,

ngay sau đó, hấn lao thẳng về phía người ẩn trong bóng tối, sức mạnh của quyền phát ra, tiếng vang chấn động.

Trong ánh mắt kinh ngạc của đối phương, một quyền xuyên qua thân thể đối phương, toàn bộ thân thể lập tức tan vỡ.

Thân hồn mạnh mẽ bên trong không có chút đường thoát, bị Giang Thạch một tay bắt lấy, hấp thu ngay lập tức.

Thân thể hấn từ đó trực tiếp lóe qua, nhanh đến mức gần như không thể bắt kịp.

Nhưng tứ phía cao thủ thực sự quá nhiều.

Bên này vừa mới xông ra, bên kia đã có người phát hiện Giang Thạch, hét lớn, nhanh chóng lao tới.

Giang Thạch giơ quyền đánh thẳng, vận chuyển Đế Kinh, phát huy các thiên phú, sức mạnh không thể tưởng tượng nổi, gần như một quyền đánh ra, liền trực tiếp đánh tan tất cả các đòn tấn công, đánh trúng vào mọi người.

Một quyền qua đi, giữa không trung máu tươi tung tóe, tiếng kêu thảm thiết vang lên.

Từng vị Thần Linh tan vỡ, thân thể không chịu nổi một đòn.

Thân thể Giang Thạch như một chiến thần không gì ngăn cản nổi, từ đó lao ra, lướt về phía xa.

Các trận chiến ở các hướng khác cũng đều vô cùng thảm khốc.

Tiếng hét giết chấn động trời đất, các loại vũ khí bay lượn, nhuộm trời xanh rực rỡ. Sự rung động mạnh mẽ lan rộng khắp hàng ngàn dặm, khiến núi non xung quanh không ngừng chìm xuống.

‘Hắn là Giang Thạch, đừng để hắn chạy thoát, hắn từng nhận được truyền thừa của Xích Dương Đại Đế’

Chương 846: Chiến 3

Chương 846: Chiến 3

Bỗng nhiên có người hét lên, nhận ra Giang Thạch đang liều mạng đột phá Vòng vây.

Lập tức, ánh mắt của các cao thủ tứ phía đều chấn động, lộ ra những tia sáng mạnh mẽ, quét thẳng về phía Giang Thạch.

‘Giang Thạch!’

‘Hóa ra là hắn, người từng nhận được Xích Dương Đế Kinh!’

‘Hắn lại đạt tới Đế Nhị Bộ, sao có thể?’

‘Chặn hắn lại, đừng để hắn chạy, trên người hắn chắc chắn có bí mật!’

Tiếng hét vang lên, trong chớp mắt có năm bóng người lao thẳng về phía Giang Thạch, không ai ngoại lệ, đều là cao thủ Đế Nhị Bộ.

Hơn nữa năm bóng người này đều không phải hạng tầm thường, nhìn thoáng qua đã nhận ra, đây là những cao thủ tuyệt đỉnh trong Thiên Môn, chính là ngũ thánh danh tiếng lẫy lừng.

Ma Chú Thiên Vương, Độc Thiêm Tôn Giả, Linh Xà Tiên Nhân, Ngô Công Đạo Trưởng, Thần Hạp Nữ Hoàng.

Năm người này được gọi là ngũ thánh.

Hoành hành bên ngoài Hồng Hoang Đại Sơn, chưa từng có ai cản nổi, hơn nữa, bọn họ hành tẩu thiên hạ, chưa từng tách rời.

Một khi xuất hiện là cả năm người.

Bất kể làm việc gì, đều là năm người liên thủ.

Ầm! Lúc này, Độc Thiêm Tôn Giả vừa xuất hiện liền phun ra độc khí, cuồn cuộn dâng trào, đen kịt, như thứ bản thủ nhất trong thiên địa, khí tức kinh hoàng, che trời lấp đất, trực tiếp bốc hơi về phía Giang Thạch.

Dọc đường đi, loại độc khí đen kinh hoàng này làm tan chảy cả hư không, xì xì phát ra âm thanh, không ngừng hòa tan.

Núi non thiên hạ đều bắt đầu nổi bọt, mọi sinh linh đều héo rũ, không chịu nổi một đòn.

Đây là thiên độc mạnh mẽ nhất mà hắc tu luyện!

Một khi phun ra, dù là Thần Linh cũng không chống đỡ nổi, chỉ có thể đợi chết.

Thân thể Giang Thạch biến đổi, như tàn ảnh mơ hồ, lấp lóe trong thiên địa, mặc cho độc khí cuồn cuộn sau lưng, không thể gây hại cho thân thể hắc chút nào.

Thiên phú [Vạn Độc Bất Xâm] của hắc, thần thánh và cường đại, kết hợp với [Thiên phú Quy Nguyên] , hoàn toàn không sợ bất kỳ độc khí nào.

Độc Thiêm Tôn Giả thấy độc khí của mình vô dụng với Giang Thạch, lập tức nổi giận, miệng phát ra tiếng ‘òp, thân thể lao thẳng về phía Giang Thạch.

Mặt khác, Linh Xà Tiên Nhân đã sớm điều khiển một thanh kiếm vàng, biến thành tia chớp vàng, xuyên qua hư không, nhanh chóng truy sát Giang Thạch.

Ầm ầm!

Linh xà kiếm uy lực khủng khiếp, xuyên qua hư không, phát ra những tiếng vang trầm, kiếm khí vạn trượng, như mặt trời rực rỡ, nghiền ép về phía Giang Thạch.

Giang Thạch không chút do dự, lập tức kích phát sức mạnh bản thân đến cực điểm, hai tay hợp lại, [Xích Dương Đế Ấn] hiện hình trong lòng bàn tay, như nâng một vầng thái dương, đánh về phía linh xà kiếm.

Ầm!

Trời long đất lở, âm thanh vang dội.

Linh xà kiếm kinh khủng bị Giang Thạch đánh bay, phá không, không kiểm soát được, bề mặt linh xà kiếm xuất hiện những đường vân nhỏ xíu.

Linh Xà Tiên Nhân lập tức biến sắc, chịu phản kích, phát ra tiếng rên, nhanh chóng thu hồi linh xà kiếm, kiểm tra cẩn thận.

Ở hướng khác, Ma Chú Thiên Vương phun ra một tấm lưới vô hình từ trên trời giáng xuống, nhanh chóng bao phủ thân thể Giang Thạch, mỗi sợi tơ trên tấm lưới đều lấp lánh, tràn đầy sức mạnh thần bí, đột ngột siết chặt, không gian như bị cố định, ép chặt về phía trung tâm.

Giang Thạch sắc mặt thay đổi.

Lập tức cảm thấy có gì đó không ổn.

Sợi tơ này khiến hắc khó thở, tuyệt đối không thể dễ bị đánh vào, nếu không chắc chắn bị giam cầm.

Trong khoảnh khắc nguy cấp, hắc không còn giữ lại, thân thể phát ra ngọn lửa vô tận, bùng cháy mãnh liệt, vùng phía sau hiện lên một pháp tướng khổng lồ, lửa bùng bùng, thần thái uy nghiêm, đôi mắt như xuyên thấu vô tận thời không, nhìn xuống thiên hạ.

Diêm Ma Pháp Thân!

Pháp thân mạnh mẽ này vừa xuất hiện, Giang Thạch liền điều khiển Diêm Ma Thần Hỏa, bùng nổ mạnh mẽ, một tầng lửa đỏ sẫm bắn ra, rơi lên tấm lưới khổng lồ trước mắt.

Âm!

Lập tức, toàn bộ tấm lưới bùng cháy, phát sáng rực rỡ, cháy thành tro.

Ngọn lửa mạnh mẽ khủng khiếp còn theo sợi tơ thiêu đốt thân thể Ma Chú Thiên Vương.

Ma Chú Thiên Vương biến sắc, hét lên kinh hoàng, thân thể lập tức bay ngược ra.

‘Diêm Ma Pháp Thân, đây là Diêm Ma Pháp Thân, sao có thể?’

Hắn như thấy ma quỷ.

Bốn người còn lại cũng đều biến sắc, không dám tin.

‘Diêm Ma Pháp Thân của Diêm Ma Tộc?’

‘Hắn là tàn dư của Diêm Ma Tộc?’

‘Luyện thành Diêm Ma Pháp Thân, không thể bỏ qua, mau đuổi theo!’

Ngô Công Đạo Trưởng, Thân Hạp Nữ Hoàng lập tức lao ra, tấn công Giang Thạch.

Ngô Công Đạo Trưởng vô cùng mạnh mẽ, áo đạo bào cỡi ra, thân thể đầy mắt, từng con mắt bắn ra hào quang, mang theo sức mạnh cấm kỵ khủng khiếp, ập đến Giang Thạch.

Thần Hạp Nữ Hoàng cũng không kém phần đáng sợ, tay cầm một cây tì bà lấp lánh ngũ sắc, ngón ngọc khẽ gảy, từng mảnh ngũ sắc ánh sáng bắn ra, phủ kín Giang Thạch.

Họ đều là cao thủ Đệ Nhị Bội”

Không ai trong số họ không phải là những người xuất sắc nhất ở Đệ Nhị Bộ!

Năm người hợp lực thực sự tạo ra cảm giác hủy thiên diệt địa.

Dù Giang Thạch có mạnh mẽ đến đâu, lúc này cũng cảm thấy đau đầu khi ứng phó, thân thể không ngừng uốn lượn, di chuyển ngang dọc, xuyên qua không gian, lướt qua hư không vô tận.

Chương 847: Chiến 4

Chương 847: Chiến 4

Khi hắn vừa tránh được đòn tấn công của Ngô Công Đạo Trưởng và Thần Hạp Nữ Hoàng, thì phía sau, Ma Chú Thiên Vương, Độc Thiềm Tôn Giả và Linh Xà Tiên Nhân lại tấn công tới.

Năm vị cường giả Đệ Nhị Bộ mạnh mẽ nhất cứ thế liên tục bao vây, chặn đánh Giang Thạch.

Đồng thời, dọc theo đường đi, các vị Thần Linh khác cũng nhanh chóng gia nhập, cùng xông về phía Giang Thạch.

Giang Thạch vận dụng sức mạnh bản thân đến cực hạn, một đường xông lên, quyền quang vô song, như ngôi sao băng băng qua bầu trời, đánh tan tất cả các Thần Linh dám cản đường hắn.

Cả bầu trời đỏ rực, tứ phía đầy những mảnh xác, khung cảnh vô cùng thảm khốc.

Ngoại trừ Ngũ Thánh, gần như không ai có thể ngăn cản Giang Thạch.

Dù là Ngũ Thánh trong thời gian ngắn cũng khó lòng đuổi kịp Giang Thạch.

Giang Thạch với [Thiên Phú Thần Hành] và khả năng xuyên toa hư không, độc bộ thiên hạ, tốc độ gần như đã đạt đến cực hạn, ngay cả Thần Hạp Nữ Hoàng nhanh nhất cũng không thể ngăn hắn lại.

Năm người tức giận đến xanh mặt, điên cuồng tung ra các đòn tấn công, cách không đánh về phía Giang Thạch.

Lúc này, lại có một tiếng gầm vang lên, một đạo ánh sáng đen nhanh chóng lao về phía Giang Thạch, miệng hét lớn: “Giang Thạch, mau chịu chết!”

Chính là Cửu Nha lão nhân! Toàn thân hắn bao phủ trong ánh sáng đen, tóc xõa tung, đôi mắt đen láy đầy vẻ kinh khủng, như kết nối với hố đen vô tận. Đôi tay liên tục đánh ra, từ trên cao vang lên tiếng kêu đỉnh tai nhức óc của đàn quạ đen, đột nhiên xuất hiện chín con quạ đen vô cùng quái dị, kêu lên quác quác, mang theo khí tức bất tường, nhanh chóng bay về phía Giang Thạch.

Danh hiệu Cửu Nha lão nhân của hắn chính là vì sở hữu thủ đoạn quỷ dị này!

Đây là chín con ma quạ bất tường!

Hắn đã thu được thần thông nghịch thiên này từ một cấm địa cổ xưa, từ khi vừa bước vào hàng ngũ Thần Linh, đã dựa vào nó để giành được danh tiếng lẫy lừng. Trong nhiều lần gặp nguy hiểm, chính thần thông này đã cứu hắn.

Điều này khiến hắn hiểu rõ tầm quan trọng của truyền thừa!

Do đó, hắn càng coi trọng truyền thừa của Xích Dương Cổ Đết

Quác quác quác quác!

Tiếng kêu chói tai vang lên không ngừng, tràn đầy khí tức bất tường, lan tỏa âm u, nhanh chóng bao phủ lấy Giang Thạch.

Trong khoảnh khắc, Giang Thạch kinh hãi, cảm thấy thân thể như rơi vào một vòng luân hồi khủng khiếp, cảnh tượng trước mắt hoàn toàn thay đổi, không còn là chiến trường hỗn loạn nữa.

Mà trở thành địa ngục vô tận.

Khắp nơi đều là oan hồn ác quỷ trong đau khổ, vô số bóng ma bay qua lại, găm thét.

Chân thực đến mức khó phân biệt.

Hắn như rơi vào vòng luân hồi khủng khiếp, không bao giờ có thể thoát ra.

Trong vòng luân hồi đáng sợ này, đột nhiên hắn cảm thấy lạnh lẽo sau lưng, như có một nguy cơ khủng khiếp đang ập đến.

Trong khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc, pháp thân Diêm Ma sau lưng hắn lập tức phản ứng.

Một tầng lửa đỏ rực bùng phát, bao bọc lấy thân thể Giang Thạch.

Diêm Ma hộ thể

Đồng thời, pháp thân Diêm Ma khổng lồ mở đôi mắt lạnh lẽo kinh khủng, trong chớp mắt, tất cả oan hồn ác quỷ trong không gian này đều tan vỡ.

Toàn bộ địa ngục vô gian cũng nhanh chóng sụp đổ.

Ý thức của hắn trở lại, trong lòng kinh hoàng.

Chỉ thấy Ngũ Thánh phía sau đang nhanh chóng lao tới, ánh mắt hung dữ, sắp đụng vào thân thể hắn.

Đồng thời, phía trước, Cửu Nha lão nhân cũng hung tợn, vẻ mặt dữ tợn, đôi tay gây guộc như móng vuốt quỷ nhanh chóng chộp về phía hắn.

Giang Thạch không chút do dự, bùng nổ toàn bộ sức mạnh, vận chuyển đế kinh, khí tức giận dữ dâng trào, được pháp thân Diêm Ma gia trì, cả người như một tia sáng, lao thẳng về phía Cửu Nha lão nhân.

“Chịu chết đi!”

Ầm!

Máu tươi bắn tung, mảnh xác văng khắp nơi.

Tiếng hét thảm thiết vang lên khắp trời đất, khiến vô số người kinh hoàng.

Giang Thạch chỉ với một quyền đã đánh nát thân thể Cửu Nha lão nhân, bắt lấy thần hồn của hắn, bắt đầu toàn lực nuốt chửng.

Tiếng hét thảm thiết vang vọng không biết bao xa.

Giang Thạch chỉ với một chiêu đã đánh nát thân thể Cửu Nha lão nhân, bắt lấy thần hồn, thân thể nhanh như điện, một đường lao đi, sức mạnh cắn nuốt thân hồn bùng phát, nhanh chóng nuốt chửng thần hồn Cửu Nha lão nhân.

Tiếng hét thảm thiết không ngừng vang lên, vang vọng khắp trời đất.

Dù năm người phía sau điên cuồng truy đuổi, cũng không kịp bắt Giang Thạch, chỉ có thể trơ mắt nhìn hắn nuốt chửng thần hồn Cửu Nha lão nhân.

Khi Cửu Nha lão nhân bị nuốt chửng, một luồng sức mạnh cực lớn nhanh chóng xuất hiện trong cơ thể Giang Thạch.

Đồng thời, cuộc chiến ở những hướng khác cũng vô cùng khốc liệt.

Hồng Thiên Lý vận dụng một chiếc đỉnh cổ màu đen, bề mặt đầy hoa văn rồng thần bí, từng Long Ảnh chân thực bay ra từ đỉnh cổ, như sống lại.

Hắn dẫn theo tám vị thái thượng trưởng lão của [Thiên Kiếp Môn], dùng chiếc đỉnh cổ màu đen mở đường, một

đường xông lên, đánh bay tất cả đối thủ, hóa thành một tia sáng, lao thẳng về phía Giang Thạch.

Ngũ Thánh đang truy đuổi Giang Thạch, đột nhiên biến sắc, cảm thấy một nguy cơ khủng khiếp ập đến, vội vàng ngừng đầu nhìn.

Chỉ thấy có hàng chục Long Ảnh khủng khiếp từ trên trời giáng xuống, nhanh chóng bao phủ lấy họ.

Chương 848: Thiên Ma Động Phá Phong 1

Chương 848: Thiên Ma Động Phá Phong 1

“Không tốt, là Phan Long Đỉnh!”

“Mau tránh!”

Ngũ Thánh đồng loạt kêu lên, nhanh chóng né tránh.

Ầm!

Nhưng dù vậy, vẫn bị Long Ảnh khủng khiếp nhanh chóng bao phủ, phát ra tiếng nổ, bay ngược ra, phun máu, mỗi người đều lộ vẻ kinh hoàng, thân thể gần như tan vỡ.

Chuẩn Đế Khí khí Phan Long Đỉnh, quả nhiên vô song khủng khiếp!

Bị đánh bay, Hồng Thiên Lý lập tức lao qua, một Long Ảnh mạnh mẽ quán lấy thân thể Giang Thạch, nhanh chóng rời đi, biến mất không thấy. Những người khác cũng nhanh chóng phá vây, xông về các hướng khác nhau.

“Họ không thể trốn thoát, mau đuổi theo!”

“Mau đến Thiên Ma Động, không thể để họ tiếp cận Thiên Ma Động!”

Tiếng hét liên tục vang lên.

Thanh Long Tôn Giả, Bạch Hổ Tôn Giả đều tức giận, nhanh chóng quét sạch đối thủ trước mắt.

Cách đó không biết bao nhiêu dặm.

Giữa một dãy núi hùng vĩ.

Hồng Thiên Lý cuối cùng dừng lại, tám vị thái thượng trưởng lão và Giang Thạch đều được hắt thả xuống.

Tám vị thái thượng trưởng lão tức giận đến xanh mặt, nghiến răng ken két.

“Khôn kiếp, người của Thiên Môn đến quá nhanh!”

“Đáng chết, Lạc Thiên Kỳ, tên phản đồ này!”

“Tất cả là do Lạc Thiên Kỳ, nếu không phải hắn, chúng ta sẽ không thế này!”

“Môn chủ, tiếp theo phải làm gì?”

Mọi người nghiến răng nói, nhìn về phía Hồng Thiên Lý.

Ngay cả Giang Thạch cũng nhìn về phía hắn.

Hồng Thiên Lý nheo mắt, khí tức sâu thẳm, nói: “Đến nước này, không còn đường lui, người của Thiên Môn chắc chắn sẽ truy lùng chúng ta khắp nơi, chỉ còn cách đi tới cùng!”

“Môn chủ thực sự định tiếp tục tấn công Thiên Ma Động?”

Lạc Hoa Tôn Giả kinh ngạc hỏi. “Đúng vậy!”

Giọng Hồng Thiên Lý trầm thấp, nói: “Ta đã nói sẽ tiếp tục tấn công Thiên Ma Động, họ không tin ta, chỉ nghĩ ta đang gây rối lòng người, bây giờ ta trốn thoát, họ càng không tin ta dám tấn công Thiên Ma Động, ta sẽ cho họ một trận thực hư lẫn lộn!”

“Tốt, vậy cùng họ liều mạng!”

Ngô Trưởng Lão nghiến răng nói.

“Ta đồng ý!”

“Ta cũng đồng ý!”

Các thái thượng trưởng lão khác đều nghiến răng.

Giang Thạch cũng chậm rãi gật đầu, không nói lời nào.

“Đi, chúng ta lập tức đến gân Thiên Ma Động, tìm cơ hội, để chúng ta cầm chân mọi người, Giang Thạch tự tay giải phong Thiên Ma Động!”

Giọng Hồng Thiên Lý trầm thấp, hấn vận dụng Phan Long Đỉnh, quần lấy mọi người, một lần nữa hóa thành một tia sáng đen, nhanh chóng biến mất.

Không lâu sau, cả thiên hạ chấn động.

Tổng bộ Thiên Kiếp Môn bị hủy diệt hoàn toàn.

Tất cả đệ tử Thiên Kiếp Môn, kẻ chết, kẻ chạy, hàng ngàn năm căn cơ bị hủy trong một chiêu, khiến thiên hạ bàng hoàng.

Lúc này.

Thiên Ma Động tọa lạc ở một dãy núi kéo dài.

Giữa những dãy núi là một đỉnh núi cao vút, trên núi có vô số hang động lớn nhỏ, mỗi hang động đều đầy người, khí tức mạnh mẽ, ánh mắt lạnh lùng.

Chỉ nhìn một cái, đã mang lại cảm giác vô biên, không thể chống lại.

Nhìn kỹ hơn, những người trong hang động đều là Thần Linh.

Từ trên xuống dưới, xếp hạng theo sức mạnh.

Đây chính là nơi Thiên Ma Động nổi danh khắp thiên hạ tọa lạc.

Thiên Ma Động không ở trên núi, mà ở dưới đất, được trấn áp bởi đỉnh núi cổ này, trên đỉnh núi đầy trận pháp, trấn áp Thiên Ma Động hàng ngàn năm, những người trên núi đều là cao thủ của Thiên Môn.

Đặc biệt trong ngày phong ấn yếu nhất ba trăm năm một lần, thường là lúc cao thủ Thiên Môn tụ tập nhiều nhất!

“Hong Thiên Lý, chỉ là một đứa trẻ, hắn có gì mà dám tấn công Thiên Ma Động? Các ngươi không cần lo lắng, có lão phu trấn giữ, dù Hồng Thiên Lý dám đến, lão phu cũng sẽ trấn áp hắn.”

Trên đỉnh núi, một lão giả tóc trắng, ánh mắt lạnh lùng, ngồi cao, giọng nói vang lên, vọng khắp đỉnh núi.

Tất cả những người trên đỉnh núi đều nghe rõ ràng.

Đây chính là trưởng lão chấp sự lừng danh của Thiên Môn!

Lữ Thiên Lâm, Lữ trưởng lão!

Hơn vạn năm trước đã bước vào Đệ Nhị Bộ!

Là một sự tồn tại đỉnh cao của Đệ Nhị Bộ.

Nghe nói cách Đệ Tam Bộ cũng đã rất gần rồi.

“Lữ trưởng lão, Hồng Thiên Lý trong tay có chân đế khí, uy lực lớn vô cùng, khó mà chống lại, không thể không đề phòng!”

Thanh Long tôn giả trước mắt sắc mặt biến đổi, không kìm được mà lên tiếng nói.

“Không sao, ta đã sớm biết hắn sẽ sử dụng chân đế khí. Lần này ta đến cũng đã mang theo Băng Hoàn từ Thiên Môn, chuyên chế ngự Phan Long Đỉnh của hắn. Chỉ cần Hồng Thiên Lý dám xuất hiện, hắn sẽ tự chui đầu vào lưới!”

Lữ Thiên Lâm giọng điệu lạnh lùng, nói.

Băng Hoàn?

Thanh Long tôn giả, Bạch Hồ tôn giả và những người khác sắc mặt hơi biến đổi, trong lòng dâng lên cảm giác trang nghiêm.

“Hóa ra là vậy!” “Đã như vậy, Hồng Thiên Lý không đáng lo ngại!”

Mọi người đều nói.

Thời gian trôi qua.

Hai ngày sau, cuối cùng cũng đến thời điểm phong ấn yếu nhất của Thiên Ma Động, diễn ra mỗi ba trăm năm một lần. Hôm đó, bầu trời vốn trong xanh không mây bỗng nhiên biến đổi nhanh chóng, mây đen kéo đến, che kín mặt trời, trong chớp mắt biến thành một màu đen như mực.

Đồng thời, toàn bộ ngọn núi phủ đầy trận pháp cũng bắt đầu rung nhẹ, phát ra tiếng động chấn động tai, âm ầm vang lên, vô số ánh sáng màu hồng bắn ra.

Chương 849: Thiên Ma Động Phá Phong 2

Chương 849: Thiên Ma Động Phá Phong 2

Từ trên xuống dưới, toàn bộ các hoa văn trận pháp trên đỉnh núi bắt đầu được kích hoạt, dày đặc như vô số phù văn xuất hiện.

“Gào”

“Thả ta ra.”

“Tám vạn năm rồi, ta đã bị phong ấn tám vạn năm rồi, thả ta ra.”

“Aaa”

Các loại tiếng kêu thê lương bỗng nhiên từ phía dưới ngọn núi truyền đến, âm thanh yếu ớt nhưng chói tai, như vang lên từ sâu thẳm linh hồn con người.

Toàn bộ các Thần Linh trên núi sắc mặt biến đổi, thần sắc trang nghiêm, bắt đầu dồn hết sức thúc đẩy thần lực, truyền vào đại trận, cố gắng hết sức để trấn áp động tĩnh từ sâu dưới lòng đất.

Một loạt ánh sáng chói lòa bùng nổ.

Toàn bộ ngọn núi cao như hóa thành một thiên trụ khổng lồ, vô số phù văn và tiếng tụng kinh không ngừng từ ngọn núi này phát ra, dồn xuống lòng đất.

Tiếng tụng kinh dày đặc và tiếng kêu thê lương từ sâu dưới lòng đất giao hòa, hỗn loạn, chói tai.

Toàn bộ khu vực biến thành cảnh tượng tận thế.

Đối diện với sự vùng vẫy và tiếng kêu kinh hoàng này, trên đỉnh ngọn núi, Lữ Thiên Lâm sắc mặt lạnh lùng, không chút dao động.

Hắn đã sống qua vô số năm tháng, cảnh tượng này đã quá quen thuộc!

Sự xao động ba trăm năm một lần, trong mắt hắn chỉ như chuyện của ngày hôm qua.

Thời gian bề quan của hắn mỗi lần có khi còn vượt quá ba trăm năm.

“Bọn ma đầu này sau bao năm vẫn không chịu yên ổn, phong ấn lâu dài cũng không thể làm suy yếu tinh khí của chúng.”

Lữ Thiên Lâm giọng điệu lạnh lùng, nói: “Nhưng có Thiên Môn tồn tại, các ngươi vĩnh viễn không thể thoát khỏi phong ấn!”

Ánh mắt hắn lạnh lùng, không chút cảm xúc, như tia chớp băng giá, nhìn ra xa, giọng lạnh lùng nói: “Hồng Thiên Lý, còn không muốn xuất hiện sao? Nếu không xuất hiện, cơ hội ba trăm năm một lần này sẽ hoàn toàn trôi qua!”

Trong tay hắn đã xuất hiện một vòng tròn màu trắng, bao phủ bởi khí lạnh băng giá, lạnh buốt thấu xương, đóng băng không gian, khiến người ta kinh hãi.

Chính là Chuẩn Đế Khí khí mang theo lần này!

Băng Hoàn!

“Âm!”

“Gào!”

Tiếng rống gầm chấn động vang lên từ xa, trời long đất lở, chứa đựng khí tức vô cùng lớn.

Như để đáp lại sự thách thức của Lữ Thiên Lân.

Ngay lập tức, từ xa lao ra hàng chục Long Ảnh đen kịt, sống động như thật, tràn ngập uy nghiêm rống mạnh mẽ, nhanh chóng lao về phía ngọn núi này.

Khi ngọn núi đang rung lắc dữ dội, toàn bộ Thần Linh dồn hết sức thúc đẩy trận pháp, trấn áp Thiên Ma Động dưới lòng đất. Lúc này, khi nhìn thấy hàng chục Long Ảnh lao tới, mọi người thực sự kinh hoàng, hồn bay phách lạc.

“Phan Long Đỉnh!”

“Hong Thiên Lý xuất hiện rồi! Hấn thật sự dám tấn công Thiên Ma Động!”

Mọi người hoảng hốt hét lên.

Trên đỉnh ngọn núi, mắt Lữ Thiên Lân lạnh băng, thân thể trực tiếp đứng dậy, khí tức quanh thân bùng nổ, chấn động cả trời đất, chiếc vòng băng trong tay hắn được thần lực kích hoạt, phát ra ánh sáng trắng rực rỡ.

“Hong Thiên Lý, lão phu đã đợi ngươi rất lâu rồi!”

Âm!

Vòng trắng trong tay xuyên qua không gian, mang theo khí lạnh vô tận, tấn công mạnh mẽ vào hàng chục Long Ảnh lao tới.

Bùm!

Chỉ một chiêu, tất cả Long Ảnh lao tới trên cao đều bị đóng băng, tan vỡ, bay tán loạn, bắn lung tung.

Vòng băng phá tan Long Ảnh, tiếp tục lao tới, xuyên qua không gian, nhắm thẳng vào Hong Thiên Lý mà đánh mạnh.

Hồng Thiên Lý từ trong hư không nhảy ra, ánh mắt lạnh lùng, thúc đẩy Phan Long Đỉnh đến cực hạn, ánh sáng đen lóe lên, tất cả phù văn trên đỉnh như sóng lại, bay ngang qua không trung, trực tiếp đánh vào vòng băng.

Ầm!

Tiếng nổ kinh hoàng vang lên, để uy cuộn cuộn, vô biên vô tận, khiến người ta kinh hồn táng đờm. Hai chân đế khí giao nhau trên cao, sóng xung kích phát ra không thể tưởng tượng được, may mắn là trên ngọn núi cao này có vô số đại trận, nếu không chỉ sóng xung kích của cuộc va chạm giữa hai vũ khí đã đủ để san bằng ngọn núi này.

Dù vậy, những người trên núi sắc mặt cũng biến đổi, thân thể rung mạnh, suýt nữa ngã xuống.

Lữ Thiên Lâm mặt lạnh băng, sau khi vòng băng được phóng ra, thân thể lập tức bước ra một bước, biến mất, lao nhanh về phía Hồng Thiên Lý.

“Hồng sĩ tiểu tử, đã xuất hiện rồi thì đừng đi nữa, trong Thiên Ma Động này ngươi sẽ có chỗ!”

Năm ngón tay hắc sắc nhọn, như móng vuốt, vung lên, lao thẳng về phía Hồng Thiên Lý mà nắm. Hồng Thiên Lý muốn điều khiển Phan Long Đỉnh đánh về phía Lữ Thiên Lâm, nhưng phát hiện Phan Long Đỉnh đã bị vòng băng giữ chặt, hai chân đế khí không ngừng va chạm trên cao, không ai chịu ai, ai cũng muốn áp đảo đối phương.

Lúc này hắc không thể điều khiển được Phan Long Đỉnh nữa!

Trong lúc vội vàng, chỉ có thể dồn toàn bộ công lực, đối đầu với Lữ Thiên Lâm.

Đồng thời, tám vị Thái Thượng trưởng lão và các cao thủ khác ẩn nấp trong bóng tối cũng lập tức lao ra, hét lớn, không

do dự, tấn công mạnh vào toàn bộ ngọn núi.

Những người trên núi vốn đã cố gắng duy trì đại trậ, lúc này thấy nhiều cao thủ như vậy tấn công tới, lập tức hoảng sợ, tóc gáy dựng đứng.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Các luồng ánh sáng đáng sợ lao thẳng về phía những người trên núi, chỉ trong nháy mắt, nhiều người đã phun máu, hét lên thảm thiết, thân thể bay ngang ra.

Chương 850: Thiên Ma Động Phá Phong 3

Chương 850: Thiên Ma Động Phá Phong 3

“Mọi người đừng hoảng sợ, trước hết đẩy lùi địch, rồi bảo vệ Thiên Ma Động!”

Thanh Long tôn giả bỗng hét lớn.

“Thiên Ma Động không dễ bị phá như vậy, mọi người đừng loạn, theo ta cùng phá địch!”

Bạch Hổ tôn giả theo sau hét lớn.

Họ dẫn đầu lao về phía Ngô trưởng lão, Hư Đà Kiếm Thánh, Lạc Hoa tôn giả và những người khác.

Toàn bộ trời đất lập tức trở nên hỗn loạn hơn.

Cuộc chiến dữ dội liên tục vang lên, lan rộng ra không biết bao nhiêu dặm, liên tục có các Thần Linh mạnh mẽ nhảy ra từ các hố sâu, lao vào chiến trường.

Trong quá trình này, tiếng kêu thê lương từ dưới đỉnh núi không ngừng vang lên, chấn động tai, trên cao mây đen cuộn cuộn, sấm sét đùng đùng, như tận thế đang đến.

Trong cảnh tượng hỗn loạn vô bờ này.

Giang Thạch vận dụng [Thiên Phú Ngự Trang], thân thể như một làn gió nhẹ, lặng lẽ tiến gần ngọn núi cao trước mặt, mắt sáng rực, tìm kiếm điểm tấn công tối ưu.

Trước khi đến, Hồng Thiên Lý đã thông báo toàn bộ môi trường và cấu trúc xung quanh ngọn núi cao cho Giang Thạch,

và giao cho Giang Thạch những biện pháp phòng bị mà hắn đã chuẩn bị. Một khi kích hoạt, kết hợp với tinh huyết của Giang Thạch, có thể lật đổ ngọn núi này.

Vụt!

Bất ngờ, thân thể Giang Thạch đáp xuống một khu vực trống trải, ánh mắt lóe lên, quan sát xung quanh.

Nơi này được rồi!

Hắn lật tay, xuất hiện một lá cờ màu đen, toàn bộ lá cờ được khắc đầy phù văn, bố trí vô số cấm chế.

Hắn lập tức bức ra tinh huyết, mở miệng, liên tục phun lên lá cờ đen trước mặt.

Phụt phụt phụt!

Liên tiếp mấy ngụm máu phun ra, lập tức lá cờ đen bắt đầu chuyển màu nhanh chóng, bằng mắt thường có thể thấy được nó biến thành màu đỏ tươi, như được nhuộm mực đỏ, từng luồng khí lạnh lẽo kỳ dị từ lá cờ bắt đầu lan tỏa ra. Đồng thời, khí tức này như dẫn đến Thiên nộ.

Bầu trời vốn đã u ám lạnh lẽo bỗng nhiên lại biến động, xuất hiện những vệt đỏ sẫm, cùng màu với lá cờ.

Một luồng khí bất tường và lạnh lẽo bùng phát ra từ toàn bộ trời đất.

Lập tức, tất cả các Thần Linh đều biến sắc, cảm thấy bất an.

Như có chuyện vô cùng khủng khiếp sắp xảy ra.

Những con quỷ dưới lòng đất càng thét lên thê lương, tiếng kêu chói tai, luồng khí đen cuộn cuộn từ sâu dưới lòng đất bắt đầu lan ra, đen tối lạnh lẽo, đen tối thấu xương.

Như từng đợt mực đen đang không ngừng trào ra.

Cảnh tượng này khiến tất cả Thần Linh kinh hãi kêu lên.

Suốt bao năm qua, chưa từng có khí đen tràn ra từ dưới đất, hôm nay không biết xảy ra chuyện gì, lại xuất hiện khí đen.

“Trời ạ, nhìn dưới lòng đất!”

“Sao lại thế này?”

“Thiên Ma Động thật sự sắp phá phong sao?”

Thanh Long tôn giả, Bạch Hồ tôn giả và những người khác đang chiến đấu cũng đều biến sắc, quay đầu nhìn lại.

Nhưng nhanh chóng, Thanh Long tôn giả ánh mắt co rút, phát hiện điều bất thường, ngay lập tức chú ý tới phía Giang Thạch, hét lên: “Ngũ Thánh, còn ngây ra đó làm gì, không mau ngăn cản Giang Thạch, Giang Thạch đang ở đó, hắn muốn phá phong Thiên Ma Động, giết hắn đi!” Không xa, Ngũ Thánh đang đại chiến, biến sắc, cùng quay đầu.

Cuối cùng họ phát hiện Giang Thạch đang cầm lá cờ đỏ tươi, lập tức hiểu ra mọi chuyện.

Tất cả những sự bất thường này chắc chắn đều do kẻ Trời Sinh Kim Cương gây ra.

“Giết!”

Ma Chủ Thiên Vương, Độc Thiềm Tôn Giả, Linh Xà Tiên Nhân, Ngô Công Đạo Trưởng, và Thân Hạp Nữ Hoàng, cả năm người đều gâm lên một tiếng, lao nhanh về phía Giang Thạch.

Giang Thạch nhíu mày, hắn có thể rõ ràng cảm nhận sự kích động của đại kỳ trong tay, bên trong năng lượng cuộn cuộn, như một thế giới sắp bùng nổ chứ không chỉ đơn giản là một lá cờ.

Đột nhiên, hắc không nghĩ ngợi nhiều, vung mạnh lá cờ màu đỏ trong tay. Ngay lập tức, trên bầu trời, sấm sét lóe lên, vô số tia sét tụ lại, tràn đầy lá cờ, theo hắc chém mạnh xuống ngọn núi khổng lồ trước mặt.

Âm!

Âm thanh chấn động tai, năng lượng vô tận bùng nổ từ đây, tựa như khai thiên lập địa, hoặc như vô số ngôi sao nổ tung. Sự bùng nổ năng lượng vượt xa tưởng tượng.

Ngũ Thánh đang lao nhanh đến hết lớn, khuôn mặt méo mó, nhưng hoàn toàn vô ích. Thời gian như ngừng lại, mọi thứ dường như đông cứng. Một lúc sau, ánh sáng kinh hoàng quét mạnh vào thân thể họ.

Âm!

Năng lượng vô tận bùng nổ từ đây, quét qua trời đất, ngay cả năm Thánh cũng phun máu, hét lên, thân thể bay ngược về phía sau. Ngọn núi khổng lồ lập tức rung chuyển dữ dội, bề mặt xuất hiện vô số vết nứt lớn, chạy dọc ngang, khổng lồ.

Từ những vết nứt này, khí đen phun trào, che phủ bầu trời, vang lên tiếng kêu chói tai, khắp núi rừng, tiếng gào thét không dứt. Những Thần Linh đang ngồi tại các vị trí, duy trì đại trận, đều thay đổi sắc mặt, lộ ra vẻ kinh hoàng, rồi bị phản kích mạnh mẽ, phun máu.

Nhiều Thần Linh bị một lực lượng mạnh mẽ lật tung, thân thể rơi từ đỉnh núi xuống. Tất cả đều kinh hãi, vô cùng hoảng sợ.

“Thiên trụ sắp gãy rồi!”

“Mau rời khỏi đây, Thiên Ma Động sắp khai phong!”

“Có người phá hủy thiên trụ, Thiên Ma Động sắp giải phong!”

Tiếng kêu kinh hãi vang lên không dứt. Tất cả Thần Linh đều bất chấp mọi thứ, nhanh chóng rời khỏi ngọn núi khổng lồ đang rung chuyển dữ dội và hỗn loạn này, từng luồng sáng lao nhanh như tia chớp, chói lọi.

Chương 851: Thiên Ma Động

Phá Phong 4

Chương 851: Thiên Ma Động Phá Phong 4

Lữ Thiên Lâm, Thanh Long Tôn Giả, Bạch Hổ Tôn Giả và những người khác đang chiến đấu, sắc mặt đều biến đổi, nhanh chóng quay đầu, tức thì mất kiên nhẫn, không thể tin nổi.

Những làn sóng năng lượng kinh hoàng vẫn không ngừng bùng nổ từ phía trước, hàng ngàn cấm chế kết hợp với tinh huyết của Giang Thạch có sức mạnh vô cùng, như muốn hủy diệt tất cả.

Vô số tia sét màu máu như thác đổ xuống ngọn núi, âm ầm vang dội. Toàn bộ ngọn núi rung chuyển càng dữ dội, tiếng gào thét từ bên dưới càng chói tai, như hàng ngàn ma quỷ cùng gào thét.

Âm ầm ầm...

Cuối cùng, sau những tiếng động kinh thiên động địa, ngọn núi khổng lồ bắt đầu nổ tung nhanh chóng, những tảng đá khổng lồ bay tứ tung, những vết nứt lớn chạy khắp nơi.

Vô số khí đen bùng phát từ đây. Sự rung động mạnh mẽ khiến tất cả Thần Linh đều phun máu, hét lên đau đớn, bay lộn xộn như những cánh diều trong gió, nhiều Thần Linh bị nổ tung ngay tại chỗ, cả hồn lẫn xác đều tan vỡ.

Cảnh tượng này quá kinh khủng, thực sự như ngày tận thế đang đến. Ngay cả Hồng Thiên Lý và Lữ Thiên Lâm đang chiến đấu cũng thay đổi sắc mặt, nhanh chóng rút lui, đồng thời thu hồi chân đế khí của mình.

Hai chân đế khí đang đối đầu nhau nhanh chóng tách ra, hóa thành hai luồng sáng, rơi vào tay họ.

Giang Thạch, người vừa vung đại kỳ và phá vỡ ngọn núi khổng lồ, cũng thay đổi sắc mặt, cảm nhận khí tức hủy diệt không thể nói nên lời đang đến gần, lập tức rời khỏi nơi này.

“Rống!”

“Rống!”

Những tiếng gào thét rợn người từ dưới ngọn núi nhanh chóng vang lên, âm thanh xuyên qua mây trời, như vọng lại từ không gian vô tận, khiến người ta gần như tan rã hồn phách.

Âm!

Ngọn núi hoàn toàn nổ tung, những tia sáng đen khủng khiếp từ sâu trong lòng đất phóng ra, như núi lửa đen đang phun trào.

Trong những tia sáng đen, từng tiếng gào đầy phấn khích vang lên, chấn động cả vũ trụ. “Ta ra rồi, lão tổ cuối cùng đã ra rồi!”

“Tám vạn năm rồi, cuối cùng ta cũng thoát ra!”

“Ha ha ha ha, thật là đời dào nguyên khí trời đất, thật là ngọn núi hoang sơ lâu ngày không gặp!”

“Lão tổ cuối cùng đã thoát khỏi!”

Tiếng gào thét vang vọng khắp trời đất, chấn động thế nhân. Không chỉ những người gần thiên trụ mà cả hàng vạn dặm xung quanh cũng cảm nhận được sự rung chuyển của đất trời, nghe thấy tiếng gào thét kinh hoàng, tất cả Thần Linh có tu vi đều lộ ra vẻ kinh ngạc.

Họ sợ hãi, nhanh chóng ra ngoài, nhìn về phía xa. Từ xa, họ có thể thấy khí đen cuộn cuộn, sét máu chớp giật.

“Tệ rồi, đại kiếp nạn trời đất, đây là đại kiếp nạn trời đất!”
“Trời ạ, Thiên Ma Động bị phong ấn bao năm nay đã bị mở”

“Sao có thể như vậy? Thiên Ma Động mở ra, quần ma tái xuất, trời đất này lại sắp đối mặt với kiếp nạn mới sao?”

“Hết rồi, thật sự hết rồi, Thiên Ma Động đã bị mở”

Tất cả Thần Linh đều kinh ngạc và sợ hãi. Ngay lập tức, họ báo tin này cho Thiên Môn. ...

Lúc này, tại Thiên Môn, đang diễn ra lễ thọ lớn hàng ngàn năm khó gặp, nhạc khúc vang lên, ánh sáng năm màu rực rỡ, bầu trời tràn đầy tinh khí.

Còn có tiên hạc bay múa, linh viên dâng thọ. Khách khứa đến thăm đều cười vui vẻ, một khung cảnh hân hoan.

Toàn bộ Thiên Môn giống như một cung điện thần thánh vô biên, mặt đất tràn đầy mây trắng, vô cùng rộng lớn, vô số thần tướng đứng gác, mặt đầy uy nghiêm, lạnh lẽ.

Phía trước mọi người, một chiếc bàn ngọc phát ra ánh sáng bảy màu. Phía sau bàn ngọc là một lão nhân tóc bạc trắng, râu trắng, mặc áo thọ, cười hiền hòa, không biết đã sống bao lâu. Tóc ông đã hói nửa, trán cao, khi cười khuôn mặt hiền lành, khiến người ta cảm thấy thân thiết.

Hắn nhìn mọi người trước mặt, mỉm cười nói: “Các vị có thể từ xa đến đây chúc thọ cho lão phu, thật làm lão phu rất vui mừng. Trong những năm lão phu bế quan, xem ra trong núi hoang dã lại xuất hiện nhiều nhân tài, đây là thiên phú của núi hoang dã”

“Cự môn chủ khách khí, chúng ta trước mặt cự môn chủ chỉ là hậu bối!” “Được gặp cự môn chủ, thực là vinh dự ba đời!”

“Chúc cự môn chủ thọ cùng trời đất, vĩnh viễn không diệt!”

Mọi người đồng loạt đứng dậy, cúi chào.

Lão nhân mỉm cười, chuẩn bị nói tiếp, nhưng đột nhiên, âm một tiếng, một âm thanh động đất từ xa xói vang lên, làm nơi này rung chuyển.

Những chiếc bàn ngọc rung động không ngừng, chén rượu rung rinh, ngọc dịch bay tán loạn.

Mọi người đều kinh ngạc, nhú mào. Lão nhân tóc bạc, râu trắng, mặc áo thọ càng nhú mào, lập tức nhận ra điều bất thường, giơ tay lên, nhanh chóng tính toán, chỉ một lát sau, sắc mặt thay đổi lớn, thân thể đứng bật dậy, khí tức phát ra không kìm chế được. Ầm!

Khí tức của ông vừa phát ra, làm tất cả mọi người mặt biến sắc, thở không nổi, như bị mười vạn ngọn núi đè lên, da đầu tê dại, da thịt đau đớn, toàn thân như muốn nứt ra.

“Su phụ, có chuyện gì vậy?”

Một nữ tử mặc cung trang bên cạnh kinh ngạc hỏi.

“Đã xảy ra chuyện, Thiên Ma Động bị phá, quân ma thoát ra!”

Lão nhân tóc bạc, râu trắng giọng trầm nói.

“Cái gì?”

Nữ tử sắc mặt biến đổi. Mọi người ở đây đều xôn xao.

Tất cả đều lộ vẻ kinh ngạc, không thể tin nổi.

Chương 852 - Đại Kết Cục 1

Thiên Ma Động bị phong ấn bao năm nay bị phá?

Sao có thể?

“Đi, theo ta đi diệt ma!”

Lão nhân tóc bạc, râu trắng gầm lên, thân hình lập tức bay ra, biến mất không thấy, ngay khi ông vừa rời đi, một luồng ánh sáng năm màu kinh khủng từ thân thể ông phát ra, cuốn toàn bộ Thần Linh nơi này theo, bay về phía Thiên Ma Động.

Các Thần Linh kinh ngạc, nhưng không còn cách nào khác, đành phải theo lão nhân tóc bạc, râu trắng bay về phía đó.

Hướng Thiên Ma Động, khí đen cuộn cuộn, tiếng gào thét kinh thiên.

Khí đen vô tận vẫn không ngừng từ lòng đất phun trào, dày đặc, hỗn loạn, chấn động trời đất, lao về bốn phương tám hướng.

Giang Thạch đã rời xa từ sớm, ánh mắt rung động, nhìn về phía xa.

Đồng thời, hắn cảm nhận rõ ràng ma thủ trong cơ thể đang kích động, dường như có liên hệ kỳ quái với không gian vô tận.

“Đến rồi, đầu ta đã ra rồi!”

Ma thủ trong cơ thể hắn nói trầm giọng.

Ầm!

Khi quần ma đang loạn lạc, đột nhiên một luồng sáng đen khác biệt từ lòng đất phóng lên, bay về phía Giang Thạch.

Giang Thạch vừa định quan sát kỹ, đã thấy luồng sáng đen lướt qua, trong chớp mắt nhập vào cơ thể hắn.

Ngay sau đó, Giang Thạch cảm thấy trong cơ thể mình mờ mịt, không thể nội thị.

Như thể trong cơ thể hắn chứa đựng một vũ trụ.

“Giang Thạch, lập tức rời khỏi đây, cao thủ Thiên Môn đang nhanh chóng đến, ta cần đổi chỗ, tái tạo thân thể Thiên Ma.”

Một giọng nói mờ nhạt vang lên trong cơ thể hắn.

Giang Thạch quyết định nhanh chóng, sử dụng 【Thiên Phú Thần Hành】, nhanh chóng biến mất khỏi đây.

Ngay khi hắn vừa rời đi, từ xa vang lên một tiếng gầm giận dữ, chấn động trời đất, tràn đầy lửa giận không thể nói hết.

“Ngông cuồng!”

Lão môn chủ Thiên Môn tóc bạc, râu trắng cuối cùng đã đến nơi.

Nơi này lập tức trở nên hỗn loạn hơn.

Cách đó vô số dặm, Giang Thạch cuối cùng dừng lại, thoát khỏi tất cả truy binh, nội thị tinh thần nói: “Tiền bối, có thể ra rồi chứ?”

Soạt!

Ánh sáng lóe lên, trước mắt hắn xuất hiện một cái đầu có ngũ quan lạnh lùng, mặt như dao khắc, cùng hai cánh tay lớn màu đen đầy góc cạnh, và một bàn chân.

Cái đầu xuất hiện, lập tức nói: “Giang Thạch, người hộ pháp cho ta, ta muốn tái tạo Thiên Ma Thân Thể!”

“Được, tiền bối!”

Giang Thạch gật đầu.

Đầu lâu kia ngay lập tức bắt đầu niệm thần chú, miệng hô lên những câu chú ngữ huyền bí, dường như hợp nhất với trời đất, làm cho cả không gian rung chuyển dữ dội. Hắc khí vô tận cuộn cuộn bốc lên, những tia chớp màu máu liên tục đan xen trong không trung, âm thanh vang dội, gây ra một trận chấn động.

Như thể ngày tận thế đã đến!

Đột nhiên, mắt của Thiên Ma mở to, hét lớn: “Thiên Ma tái sinh!”

Ầm ầm ầm ầm!

Hư không tan vỡ, từ xa xuất hiện những mảnh cơ thể đứt đoạn lao nhanh về phía trung tâm, chỉ trong chớp mắt đã tập hợp lại thành một thân thể hoàn chỉnh.

Từ phía hắc khí cuộn trào, vô biên vô hạn, một lúc lâu sau mới dần dần lắng xuống.

Trước mắt Giang Thạch là một Thiên Ma đã biến thành một người cao khoảng một mét tám, mặc áo dài đen, gương mặt lạnh lùng, dáng vẻ uy nghiêm, hai tay chấp sau lưng nhìn Giang Thạch.

“Tiền bối, ngươi đã phục hồi rồi sao?” Giang Thạch hỏi.

“Còn xa lắm, ta mới chỉ tái tạo được thân thể, khôi phục được bảy tám phần công lực, còn cách đỉnh phong một đoạn thời gian.” Thiên Ma nói: “Giang Thạch, ngươi giúp ta tái tạo thân thể, ta nhất định sẽ báo đáp ngươi thật tốt. Ta có một nơi gọi là Thượng cổ hóa long trì, có thể tặng cho ngươi, lợi ích thu được bao nhiêu thì tùy vào ngươi.”

“Thượng cổ hóa long trì?” Giang Thạch ánh mắt lóe sáng.

Thiên Ma vung tay, hư không rạn nứt, lập tức từ bên trong truyền ra một luồng khí thể cuộn cuộn, dường như chứa đựng vô tận tinh khí, còn có những tiếng long ngâm trầm thấp vọng lại.

“Thượng cổ hóa long trì là bảo vật của Chân Long tộc, chỉ cần nghe tên cũng có thể biết tác dụng của nó, người vào đi!”

Giang Thạch ánh mắt cháy bỏng nhìn về phía vết nứt.

Chỉ thấy bên trong là những dòng chất lỏng màu vàng kim cuộn cuộn, như một con rồng lớn màu vàng đang lăn lộn.

“Đa tạ tiền bối!”

Giang Thạch chấp tay cảm tạ, thân hình thoáng qua rồi biến mất.

Vừa khi hấn vào trong, không gian vết nứt liền khép lại.

Thiên Ma thở dài nhẹ nhàng, bước chân rời đi, dần dần biến mất.

Trong hồ hóa long màu vàng, Giang Thạch từ trên cao rơi xuống, toàn lực hấp thu tinh khí nơi này, khả năng thôn phệ vận hành điên cuồng, hàng ngàn lỗ chân lông như biến thành hàng ngàn cái miệng, hút lấy tinh khí như cá voi nuốt nước.

Toàn thân hấn bắt đầu lần thứ hai lột xác.

Trong lúc hấn đang lột xác, bên ngoài xảy ra biến đổi long trời lở đất.

Thiên Ma động giải phong, quần ma thoát khốn. Mặc dù lão môn chủ Thiên Môn dẫn người tới trấn áp ngay lập tức, nhưng vẫn có hàng chục ma đầu kinh khủng trốn thoát.

Những ma đầu này thực lực kinh khủng, như một thảm họa.

Bị phong ấn vô số năm, vừa thoát ra đã bắt đầu cắn nuốt tinh khí trời đất, chỉ trong nửa tháng, nhiều nơi bên ngoài Hồng Hoang Đại Sơn bị hút cạn, đất khô nứt nẻ, xương trắng la liệt.

Sau đó, những ma đầu này quay sang trả thù Thiên Môn.

Trong nửa tháng tiếp theo, Thiên Môn gặp phải đòn tấn công hủy diệt.

Chương 853 - Đại Kết Cục 2

Không chỉ Thiên Môn, mà ngay cả ba thế lực khác là Thần Cung, Ma Vực, Phật Tự cũng gặp phải thảm họa hủy diệt.

Đối mặt với những thượng cổ ma đầu này, ngay cả lão môn chủ Thiên Môn và lão cung chủ Thần Cung cũng không thể đối phó.

Lão môn chủ Thiên Môn ngày thứ hai đã bị một ma đầu tìm đến, đóng đinh trên đỉnh núi, máu chảy hàng ngàn dặm, nhuộm đỏ trời đất, mùi tanh nồng nặc kéo dài cả nửa tháng.

Sau đó, thảm họa kinh hoàng lập tức giáng xuống lão cung chủ Thần Cung, lão ma vương Ma Vực và lão Phật chủ Phật Tự. Trừ lão ma vương Ma Vực may mắn thoát được, lão cung chủ và lão Phật chủ đều bị giết chết.

Một thời gian, trời đất thê lương.

Vô số Thần Linh kinh hoàng, khóc lóc khắp nơi.

Cả Hồng Hoang Đại Sơn như biến thành chôn tử địa.

Sau khi những thượng cổ ma đầu tàn phá trời đất, họ lập tức phân chia thế lực, đứng đầu là ba ma đầu mạnh nhất, được gọi là Tam Đế.

Hai mươi bảy ma đầu khác làm trợ thủ, được gọi là Nhị Thập Thất Vương.

Tam Đế và Nhị Thập Thất Vương bắt đầu thống trị toàn bộ Hồng Hoang Đại Sơn, vô số thế lực phải cúi đầu, không ai dám phản kháng.

Hồng Hoang Đại Sơn to lớn ngay lập tức trở nên u ám.

Trong hư không vô tận.

Trong hồ hóa long vàng kim.

Giang Thạch bất động, ngày đêm lột xác. Một ngày nọ, thân thể hắn lại đạt đến độ bão hòa, toàn thân tràn đầy sức mạnh, cảm giác như sắp nổ tung, miệng phát ra tiếng rên rỉ, đôi mắt mở to.

Khi đôi mắt mở ra, toàn bộ hư không rung chuyển.

Hóa long trì phát ra tiếng nổ vang trời, sóng nước cuộn cuộn, vô tận tia chớp nhanh chóng bay lượn.

Hư không vỡ tung!

Chuyển động dữ dội!

Giang Thạch từ trên không trung rơi xuống.

Đầu óc hắn mơ hồ, toàn thân tràn đầy sức mạnh không thể diễn tả, cảm giác mỗi cử động đều có thể khai thiên lập địa, tái tạo hư không.

“Ta đã đạt tới cảnh giới gì rồi?”

Hắn lẩm bẩm, nhìn vào bàn tay mình.

Nhẹ nhàng nắm lại, hư không bùng nổ, tiếng nổ vang vọng không ngừng.

Ánh mắt hắn dừng lại trên tấm bảng trước mặt.

“Đệ Tam Bộ, đây là Đệ Tam Bộ.”

Ánh mắt hắn sâu thẳm, cảm nhận được một loại sức mạnh kiểm soát thế giới.

Chính xác hơn, hắn không chỉ đơn thuần là Đệ Tam Bộ!

Mà là đỉnh cao của Đệ Tam Bộ!

Chỉ còn một bước nữa là có thể chứng đạo thành đế.

Sức mạnh của hóa long trì quả thực mạnh mẽ và đáng sợ.

“Người xuất quan rồi.”

Không một tiếng động, Thiên Ma chân thân xuất hiện sau lưng hắn, lên tiếng nói.

“Tiền bối.”

Giang Thạch quay lại, nhìn Thiên Ma.

“Xuất quan là tốt, xem ra thiên phú của người còn mạnh hơn ta tưởng!”

Thiên Ma nói: “Ta đã tặng người hóa long trì, người có thể giúp ta một việc lớn không?”

“Việc lớn?”

“Đúng vậy, giúp ta tiêu diệt những ma đầu trong trời đất này.”

Thiên Ma lên tiếng.

Đề Giang Thạch hiểu rõ, hắn giơ tay, nhẹ nhàng chạm một điểm, một luồng ánh sáng bay ra, rơi vào đầu Giang Thạch.

Ngay lập tức, đầu Giang Thạch vang lên, lộ vẻ kinh ngạc, không thể tin được.

Thông tin trong đầu cực kỳ phức tạp và rộng lớn.

Nhưng Giang Thạch nhanh chóng sắp xếp lại, không khỏi lộ vẻ kinh ngạc.

Thiên Ma không phải là sinh vật của thế giới này?

Chính xác mà nói, không chỉ Thiên Ma, mà cả Tam Đế bên ngoài cũng không phải người của thế giới này.

Bọn hắn đến từ một thế giới khác rộng lớn và bí ẩn hơn.

Vô số năm trước, Thiên Ma vì truy sát Tam Đế mà tranh đấu vô số năm, sau đó tình cờ rơi vào một khe nứt không gian,

rời đến thế giới này.

Sau khi đến thế giới này, Tam Đế nhanh chóng lập ra thế lực, tàn sát bừa bãi, gây ra vô vàn huyết lệ, khi đó Thiên Ma bị trọng thương, không thể ngăn cản họ.

Không chỉ không ngăn được họ, mà ngay cả khi đối mặt với các cường giả của thế giới này, hắn cũng không còn sức phản kháng.

Sau đó, các đại đế

của thế giới này cùng nhau xuất hiện, dùng biện pháp lớn lao để trấn áp Tam Đế cùng thế lực của họ trong Thiên Ma động, còn Thiên Ma vì có cùng khí tức với Tam Đế nên cũng bị xem là đồng bọn, bị đánh tan thân thể, đầu lâu bị trấn áp trong Thiên Ma động.

Giờ đây vô số năm trôi qua, các đại đế của thế giới này đã rời khỏi, không còn ai có thể hàng phục Tam Đế.

Trong thời gian Giang Thạch bế quan, Tam Đế đã cảm nhận được khí tức của Thiên Ma, nhiều lần tấn công Thiên Ma, khiến hắn phải liên tục chuyển địa điểm, nhưng vẫn không thoát khỏi họ.

Thiên Ma đã chứng kiến Giang Thạch trưởng thành, nên đặt nhiều kỳ vọng vào hắn.

Hắn tặng hóa long trì cho Giang Thạch chính là để sau này Giang Thạch có thể giúp đỡ mình.

Giờ đây Giang Thạch đã đột phá đến Đệ Tam Bộ nhờ hóa long trì, có thể giúp hắn một tay.

Thông tin vô tận hiện lên trong đầu Giang Thạch, khiến hắn liên tục kinh ngạc, không thể tin được.

“Tiền bối, ba ma đầu đó cũng từ cùng một nơi với ngài? Không biết đó là nơi nào?”

Giang Thạch hỏi.

“Thế giới của chúng ta được gọi là Thánh giới, nguyên khí và môi trường ở đó mạnh hơn Hồng Hoang Đại Sơn nhiều.”

Thiên Ma đáp.

“Thánh giới.”

Giang Thạch lòng dậy sóng.

Một lúc sau, hắn phức tạp nhìn Thiên Ma, nói: “Được, ta đồng ý hợp lực với ngài, nhưng ba ma đầu đó có lẽ đã đạt đến cảnh giới thực sự của đế?”

Chương 854 - Đại Kết Cục 3

“Không, họ chưa đạt đến Đế cảnh chân chính, giống như ta, chỉ là Chuẩn Đế thôi!”

Thiên Ma đáp.

“Chuẩn Đế!”

Giang Thạch trong lòng chấn động.

“Đúng vậy, nhưng họ cũng giống ta, bị trấn áp vô số năm, đã rơi khỏi cảnh giới Chuẩn Đế, bây giờ tu vi không khác gì người, đừng lo lắng, còn tay chân của họ, bây giờ chỉ tương đương với Đệ Tam Bộ sơ kỳ mà thôi.”

Thiên Ma đáp.

“Nếu vậy, ta yên tâm rồi.”

Giang Thạch nói.

“Ừ, chúng ta trước tiên giải quyết tay chân của họ, sau đó mới đấu với họ, như vậy mới tăng cơ hội chiến thắng!”

Thiên Ma nói.

“Được!”

Giang Thạch gật đầu.

Sau đó, hai người chia ra hành động.

Giang Thạch bước đi trong trời đất, ánh mắt quét qua, không khỏi kinh ngạc.

Chỉ trong thời gian ngắn hần không ra ngoài, trời đất đã hoàn toàn thay đổi.

Thật khó tin đây là bên ngoài Hồng Hoang Đại Sơn.

Khắp nơi là tử khí, vô tận hoàng sa, đất đai khô cằn, nơi từng tràn đầy linh khí giờ chỉ còn lại hoang tàn.

Có nơi đầy hắc khí, kéo dài không tan, phạm vi hàng ngàn dặm không còn một hộ gia đình.

Có nơi yêu thú hoành hành, ăn thịt người, coi Thần Linh và Cổ Thánh như thức ăn.

Còn có nơi thờ phụng yêu ma.

Toàn bộ trời đất hoàn toàn hỗn loạn.

Giang Thạch chỉ vừa bay qua từ trên cao đã nhanh chóng bị một con yêu ma mạnh mẽ nhắm trúng, tiếng rống dài vang lên, một luồng sát khí vô cùng khủng khiếp ập tới, bao trùm cả không trung.

Một con yêu lang vô cùng hung tàn chặn đường Giang Thạch, ánh mắt lóe lên tia sáng xanh, nói: “Khí tức của cường giả, ta đã ngửi thấy khí tức thuộc về cường giả trên người ngươi, hú!”

Nó rống lên một tiếng, lập tức lao về phía Giang Thạch.

Giang Thạch nhíu mày, thân hình nhẹ nhàng lóe lên, nhanh chóng đặt một chương lên con yêu lang khổng lồ, sức mạnh kinh khủng bùng phát, trực tiếp không chế chặt chẽ con yêu lang này.

Giây tiếp theo, Thiên Phú Thôn Phệ của hắn bùng phát, chỉ nghe thấy con yêu lang phát ra một tiếng rú kinh hoàng, toàn thân lập tức khô quắt lại, chỉ trong chớp mắt đã trở thành một tấm da sói, rơi xuống từ trên không.

Giang Thạch lặng lẽ cảm nhận sức mạnh trong cơ thể.

Hắn chỉ cảm thấy sau khi hấp thụ con yêu lang này, sức mạnh trong cơ thể hắn tăng lên như thể chỉ bằng một phần hàng trăm nghìn, thực sự quá ít ỏi.

“Cả trời đất này đã hỗn loạn như vậy, nếu vậy thì ta không cần khách sáo nữa.”

Giang Thạch lẩm bẩm.

Trước đây hắn còn nghĩ rằng việc thường xuyên sử dụng thiên phú Thôn Phệ sẽ tổn hại đến thiên hòa, quá mức bá đạo, nhưng bây giờ khắp nơi đều là yêu ma, hắn cần gì phải bận tâm.

Nghĩ tới đây, hắn lập tức tiến về phía một khu vực bị mây đen che phủ.

Đây vốn là nơi có một thành trì, kết quả giờ đây bị yêu ma chiếm giữ, khắp nơi đều tràn ngập khí tức chết chóc dày đặc, khiến người ta kinh hãi.

Xương cốt và thi thể vút vương vãi khắp nơi.

Gọi là địa ngục trần gian cũng không quá lời.

Giang Thạch trực tiếp tiến vào, đối mặt với yêu ma bên trong, không nói một lời, lập tức bắt đầu thôn phệ.

Nhóm yêu ma đó còn chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra đã phát hiện thân thể không thể động đậy, bị giam cầm, rồi tinh khí toàn thân bắt đầu trào ra như thủy triều, tiếng kêu thảm thiết vang lên, nhanh chóng khô héo.

“Người là ai?”

“Tại sao lại ra tay với chúng ta? Có biết chúng ta là ai không?”

“Mau dừng lại!”

Tiếng kêu kinh hoàng vang lên, nhưng hoàn toàn vô ích.

Tất cả mọi người đều nhanh chóng khô quắt lại và tàn lụi.

Đột nhiên, một tiếng nổ lớn vang lên, từ sâu trong thành trì bắn ra một luồng ánh sáng đen, yêu ma bên trong kinh hoàng

vô cùng, lập tức chạy trốn về phía xa.

“Thực lực không tệ, nhưng liệu có chạy thoát được không?”

Giang Thạch tự nhủ, năng lực mạnh mẽ bao phủ toàn bộ yêu ma trong thành, hút sạch chúng, sau đó hần chậm rãi bước theo con yêu ma đang bỏ trốn.

Con yêu ma đó kinh hãi vô cùng, vừa chạy trốn vừa hét lớn: “Mau dừng lại, người có biết ta là ai không? Ta là đệ tử của Đại Lực Vương, một trong hai mươi bảy vương, mau dừng lại!”

Nhưng Giang Thạch không nói một lời, vẫn nhanh chóng đuổi theo.

Con yêu ma đó dốc hết sức lực chạy đến một thành trì phía trước, vui mừng hét lớn: “Su tôn cứu mạng!”

Phía trước hiện ra một tòa bảo tháp, cao ngất trời, xung quanh đầy những yêu ma đang cầu khẩn.

Trên đỉnh tháp, một thân ảnh to lớn, thân hình cường tráng, có tám cánh tay đang ngồi xếp bằng, nghe thấy tiếng gọi, mặt hần đột nhiên mở ra sáu con mắt, dày đặc như mắt kếp, phát ra ánh sáng quái dị, quay đầu nhìn lại.

“Su tôn, mau cứu ta!”

Con yêu ma kinh hoàng hét lớn, nhưng không thể ngăn cản được sự thôn phệ của Giang Thạch.

Toàn thân nó cuối cùng không thể chạy thoát, ngay khi đang giữa chừng, đã phát ra tiếng rít, nhanh chóng khô héo, trở thành một tấm da yêu khô, rơi xuống từ trên không.

Xôn xao!

Cả nơi này trở nên náo loạn.

Sắc mặt Đại Lực Vương trở nên u ám, sáu con mắt phát ra yêu quang đáng sợ, gầm lên: “Nghiệt súc, dám giết đệ tử của ta!”

Ầm!

Thân hình hắn như một ngọn núi khủng khiếp lập tức lao tới, xuyên qua không gian, mang theo sát khí kinh hoàng không thể tưởng tượng, tám cánh tay trực tiếp vung về phía Giang Thạch.

Chương 855 - Đại Kết Cục 4

Nhưng không ngờ thân hình hắn vừa mới lao ra, đã thay đổi sắc mặt, lập tức cảm thấy toàn bộ thân lực trong cơ thể biến mất, như bị áp chế, không thể điều khiển....

Trong khoảnh khắc, hắn giống như một người bình thường.

Ngay sau đó.

Một bàn tay khổng lồ đã ập xuống thân thể hắn.

Ầm một tiếng, Đại Lực Vương phun máu, hét lên, từ trên cao rơi mạnh xuống, đập vào ngọn núi phía dưới, khiến cả ngọn núi nổ tung.

Hắn kinh hãi, bảy khiêu chảy máu, không thể tin được.

Mình chỉ vừa mới tiếp cận gã này, đã bị áp chế toàn bộ công lực!

Đây là bí thuật gì!

Hắn đặt tay xuống, thân thể định lao đi, chuẩn bị chạy trốn khỏi nơi này.

Nhưng Giang Thạch thân hình lóe lên, đã chặn trước mặt hắn.

“Lục Mục Huyền Sát Thuật!”

Đại Lực Vương hét lên, sáu con mắt trên mặt đồng thời lóe lên ánh sáng yêu quái chói lọi, dày đặc, bùng phát ra sức mạnh tinh thần đáng sợ, cố gắng ảnh hưởng đến thần trí của Giang Thạch, kéo hắn vào ảo cảnh.

Nhưng không ngờ sức mạnh tinh thần của hắn vừa mới phát ra, đã biến mất hoàn toàn trên bề mặt Giang Thạch, bị hắn

hấp thụ toàn bộ.

Tinh thần vô hiệu!

Đại Lực Vương kinh hãi, không thể tin được, lập tức dậm chân, thân thể nhanh chóng lùi lại, xuyên qua không gian, định tiếp tục chạy trốn, nhưng hắn vừa mới xoay người, Giang Thạch đã xuất hiện gần bên, thân hình khổng lồ ôm chặt lấy hắn, trong chớp mắt đã siết chặt Đại Lực Vương trong lòng.

Ngay sau đó, Đại Lực Vương cảm thấy toàn bộ tinh khí trong cơ thể đang nhanh chóng trào ra, như sóng biển, chảy ra ngoài.

“A!”

Hắn hét lên một tiếng thảm thiết, thân thể bắt đầu nhanh chóng khô héo, kinh hoàng hét lên: “Người rút cuộc là ai? Mau báo cho Tam Đế!”

Các đệ tử và tay sai của hắn kinh hãi, lập tức bỏ chạy tán loạn.

Giang Thạch nhanh chóng hút cạn thân thể của Đại Lực Vương, chỉ cảm thấy sức mạnh trong cơ thể tăng lên khoảng một phần mười, khiến hắn không khỏi gật đầu nhẹ, ánh mắt nhìn về phía những người vừa chạy trốn.

Sau đó hắn bước đi, lập tức truy đuổi.

Các đệ tử và tay sai của Đại Lực Vương không ai thoát khỏi, nhanh chóng bị Giang Thạch truy sát, chỉ còn lại những tấm da khô.

Làm xong mọi việc, Giang Thạch không dừng lại, mà nhanh chóng tiến đến lãnh địa của các ma vương khác.

Toàn bộ khu vực ngoài Hồng Hoang Đại Sơn trở nên náo động.

Liên tục mấy ngày trôi qua.

Hai mươi bảy ma vương liên tục bị giết chết.

Tin tức truyền ra, khiến thiên địa xôn xao, làm nhiều người chấn động.

Ngay cả Tam Đế cũng biết chuyện, nổi giận lôi đình, đích thân truy tìm hung thủ.

Nhưng dù vậy, vẫn không tránh được sự chết chóc của các ma vương.

Giang Thạch liên tục hấp thụ và trở nên mạnh mẽ hơn.

Thoáng chốc đã nửa năm trôi qua, hai mươi bảy ma vương bị Giang Thạch và Thiên Ma ám sát gần hết, chỉ còn lại sáu người còn sống.

Nhưng họ cũng kinh hoàng vô cùng, mỗi ngày đều theo sát bên Tam Đế, không dám rời nửa bước.

Qua nửa năm hấp thụ và thôn phệ, năng lượng trong cơ thể Giang Thạch dường như lại tích lũy đến một giới hạn, liên tục tích tụ.

Một ngày nọ, hắn có linh cảm, đến một nơi cấm địa, nhắm mắt ngồi xuống, sử dụng [Thiên Phú Ngô Đạo], bắt đầu cảm ngộ tinh tế.

Với sự cảm ngộ vô biên tràn vào não hải, toàn thân hắn dường như xuất hiện sự biến đổi nhẹ.

Trong cấm địa.

Đột nhiên, thiên hoa rơi xuống, địa dũng kim liên.

Một ngày nọ xuất hiện vô số tia sét, dày đặc, bao quanh Giang Thạch, gây ra động tĩnh lớn, như trời sụp đất nứt, sóng xung kích khủng khiếp làm cả thế giới đồng thanh cộng hưởng.

Muôn ngàn núi non rung chuyển, vô tận hồ nước chảy ngược.

Toàn bộ khí tinh hoa của trời đất đều hội tụ về phía này, tạo thành một xoáy khổng lồ trên không trung.

Tam Đế đang truy tìm Giang Thạch và Thiên Ma khắp thế gian, đồng loạt thay đổi sắc mặt, lộ ra vẻ kinh ngạc, cùng ngẩng đầu nhìn lên.

“Có người sắp đột phá Chuẩn Đế!”

“Đây là dấu hiệu Chuẩn Đế, không ổn, mau đi thôi!”

“Xem là ai!”

Tam Đế hét lên, thân thể lập tức lao tới, cùng với sáu ma vương cũng nhanh chóng đuổi theo.

Đồng thời, không gian nứt ra, thân hình Thiên Ma nhẹ nhàng lóe lên, đã xuất hiện gần Giang Thạch, ngẩng đầu nhìn, ánh mắt sâu thẳm.

“Nhanh như vậy đã bước vào Chuẩn Đế rồi”

Hắn tự nhủ.

Đột nhiên, hắn cảm nhận động tĩnh phía sau, chỉ thấy Tam Đế và sáu ma vương gầm rú, cuối cùng cũng lao tới.

“Là ngươi, Thiên Ma!”

“Thiên Ma, hóa ra ngươi là kẻ gây chuyện, chịu chết đi!”

Tam Đế hét lớn, lập tức lao về phía Thiên Ma.

Thiên Ma mặt mày lạnh lùng, thân hình lóe lên, trực tiếp đối đầu với Tam Đế.

Tam Đế vừa đánh vừa hét lớn, “Các ngươi mau ngăn cản tên kia, không để hắn thuận lợi bước vào Chuẩn Đế!”

Lục ma đầu bên cạnh hét lên, cùng nhau lao về phía Giang Thạch.

Thiên Ma ánh mắt lạnh lùng, nhanh chóng ngăn cản.

“Quay lại!”

Tam Đế hét lớn, nhanh chóng tấn công Thiên Ma.

Thiên Ma một mình đối đầu chín kẻ, đánh cho trời đất sụp đổ, bốn phương tám hướng liên tục nổ tung.

Giang Thạch bên kia vẫn bất động, lặng lẽ cảm nhận, mặc cho vô số năng lượng tràn vào cơ thể.

Không biết bao lâu đã trôi qua.

Cuối cùng, sóng xung kích khủng khiếp bắt đầu dần dần tiêu tan, khí tức trong cơ thể hắn dần dần lắng dịu.

“Không ổn!”

Lục ma đầu hét lên, liều mạng đột phá sự ngăn cản của Thiên Ma, cuối cùng lao về phía Giang Thạch.

Kết quả, ngay khi lao tới, thân thể bắt đầu nhanh chóng khô héo, phát ra tiếng kêu thảm thiết, chỉ còn lại những tấm da khô, kêu la rợn người.

Giang Thạch mở mắt, toàn thân lập tức đứng dậy, cảm thấy xung quanh mình tràn ngập sức mạnh vô biên, thực sự đạt đến sự cộng hưởng với thiên địa, hòa làm một với vạn vật.

Ngay khoảnh khắc đó, dường như cả thế giới đều nằm trong sự kiểm soát của hắn.

Cảm giác sức mạnh to lớn này thật sự tuyệt diệu.

“Chết tiệt, hắn đã đột phá thành công rồi!”

“Cực độ thăng hoa, cùng nhau giết hắn!”

Tam Đế đồng loạt hét lớn, thân thể mỗi người như bùng cháy, đột nhiên bùng phát khí tức vô cùng đáng sợ, khiến sắc mặt Thiên Ma biến đổi, nhanh chóng theo đó mà thăng hoa.

Thân thể họ rực cháy dữ dội, lại một lần nữa lao vào chiến đấu.

Giang Thạch không hề do dự, cũng trực tiếp gia nhập chiến trường.

Sau một trận chiến đấu quyết liệt, cuối cùng cả ba vị đế đều bị Giang Thạch thuận lợi thôn phệ.

Giang Thạch từ ký ức của Tam Đế đã biết được rất nhiều điều, biết được sự tồn tại của Thánh Giới.

Thiên Ma bị trọng thương, rơi vào giấc ngủ.

Giang Thạch sau khi thôn phệ Tam Đế, cũng rơi vào trạng thái bế quan.

Lần bế quan này kéo dài suốt hàng trăm năm.

Thời gian thấm thoát trôi qua, năm tháng như thoi đưa.

Ngoài Hồng Hoang Đại Sơn, một lần nữa khôi phục lại sự sống động.

Cho đến một ngày, đột nhiên đế uy lan tỏa, làm kinh động cả thế giới, khiến tất cả sinh linh vô cùng kinh hãi, đồng loạt quỳ bái, run rẩy.

Giang Thạch cuối cùng cũng xuất quan.

Dưới thiên phú ngộ đạo, hắn đã hoàn toàn trở thành Đại Đế.

Không chỉ vậy, hắn còn thấu hiểu tất cả thiên phú, một khi bắt diệt thì vĩnh viễn bắt diệt.

Đồng thời, Thiên Ma cũng tỉnh giấc sau giấc ngủ.

Nhìn không gian trước mặt có vết nứt, Thiên Ma nhẹ giọng thở dài, nói: “Bên kia vết nứt là Thánh Giới, đó là một thế giới thực sự vô ưu vô lo, không có áp bức, cũng không có tranh đấu, là nơi mọi người sống hòa thuận với nhau.”

Giang Thạch nhẹ nhàng gật đầu, nói: “Đi thôi, hậu bối cũng rất muốn đến đó xem thử.”

Thiên Ma khẽ gật đầu, bước một bước, biến mất.....

Hết truyện!....

Chương 856 - Giới Thiệu Truyện Mới

Giới Thiệu Truyện Mới: Hoàng Hậu Xin Tự Trọng, Ta Thật Không Muốn Thay Thế Bệ Hạ!

Xuyên qua Đại Hạ vương triều, Triệu Vô Cương vốn chỉ muốn thành thật làm tiểu thái giám, lại vô tình phát hiện đường đường hoàng đế Đại Hạ lại là thân nữ nhi!

“Nô tài lớn mật, thế mà còn chưa có tịnh thân, trầm tru cửu tộc của ngươi!”

“Bệ hạ lớn mật, ngươi cũng không muốn bí mật của ngươi bị người phát hiện a?”

Đúng lúc này, hoàng hậu phong hoa tuyết đại đột nhiên đến:

“Bệ hạ, bốn cung đến thị tẩm.”

Nữ đế dưới tình thế cấp bách vội vàng thôi tắt đèn đuốc.

“Tiểu Triệu tử, ngươi hầu hạ hoàng hậu thay trăm, về sau ngươi chính là tâm phúc của trăm!”